

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Clavell_James-Gaidzin.pdb

PDB Name: James Clavell - Gaidzin
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.10.2007
Modification Date: 8.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Gaidzin
James Clavell

IKAR, 2001

KNIHA PRVNÍ

1

JOKOHAMA, 14. září 1862

K smrti vyděšené děvče švalo koně po těžko schůdných cestách vinoucími se mezi mokřinami rýžových políček k pobřeží vzdálenému ještě půl míle. Odpolední slunce pálilo. Dívka seděla po ženském způsobu. Obvykle sice jezdila skvěle, dnes se však udržovala v sedle jen s obtížemi. Klobouk jí už dávno někam ulétl a zelené jezdecké šaty, ušité podle poslední pařížské módy, měla potřhané od křoví a potřísněné krví. Světle hnědé vlasy jí vlály ve větru.

Popohnala koně bičikem. To se již před ní objevily malé chatrče jokohamské rybářské vesnice, vysoký plot a vodní kanál, obklopující cizineckou čtvrť, a věže kostelů. Věděla, že naštěstí tam najde britské, francouzské, americké a ruské obchodní lodě a desítku válečných plavidel, parolodí i plachetnic.

Rychleji. Přes úzké dřevěné můstky, kanály a zavodňovací strouhy, rozložené jako síť mezi rýžovými poličky a bažinami. Zpěněný kůň s hlubokou ránou na boku náhle odmítl jezdčyni poslušnost a vybočil z pěšinky. Byl to pro ni těžký okamžik, ale zvládla jej a přinutila koně vrátit se na cestu, která vedla vesnicí k můstku přes vodní kanál, pak k hlavní bráně a japonské celnici střežené samuraji.

Hlídkující japonští vojáci, každý z nich se dvěma meči v rukou, ji upozorovali a pokusili se ji zadržet, jenže ona se mezi nimi prohnala a vzápětí již ujížděla širokou hlavní ulicí cizinecké čtvrti u mořského břehu.

Zastavila koně a vykřikla: "Au secours... f l'aide, pomoc!"

Promenáda byla téměř liduprázdná. Obyvatelé si většinou užívali siestu, zívali ve svých účtárnách nebo laškovali s děvčaty v domech radosti za plotem.

"Pomoc!" rozkřičela se znovu. Na ulici začali vybíhat muži; byli to britští obchodníci, vojáci, námořníci na vycházce i několik čínských sluhů, a překvapeně si ji prohlíželi.

"Bože všemocný, podívejte se na ni. To je ta Francouzka..."

"Co se děje? Kristepane, vidíte ty její šaty..."

"To je ona, ta krasavice, Andělský ceciky, co přijela před pár týdny..."

"No jo, Angelique... Angelique Reecho nebo Beecho, nebo nějaké podobné žabožroutské jméno..."

"Propána, koukněte se na tu krev..."

Všichni se k ní začali sbíhat, ovšem s výjimkou Číňanů, kteří poučení tisíciletými nečekanými obtížemi raději zmizeli. V oknech se objevovali lidé.

"Charlie, honem sežeň sira Williama!"

"Všemohoucí Kriste, podívejte se na jejího koně, to ubohé zvíře vykrvácí, sežeňte zvěrolékaře," vykřikl tělnatý obchodník. "A ty, vojáku, rychle zavolej generála a žabožrouta, je to jeho svěřenka. No přece francouzského vyslance, honem!" Netrpělivě ukázal na přízemní dům s francouzskou vlajkou. "Tak dělej!" vykřikl. Voják odpěchal a muž se přiválil k dívce, jak jen to nejrychleji dokázal. Stejně jako všichni ostatní obchodníci měl na sobě vlněný plášť, cylindr, přiléhavé kalhoty a vysoké boty a na slunci se potil. "Co se vám to jenom stalo, slečno Angelique?" zeptal se. Chytil koně za uzdu a vyděšeně si prohlížel skvrny od krve a bláta na jejím obličejí, šatech a vlasech. "Neublížili vám?"

"Moi, non... Ne, myslím, že ne, ale přepadli nás. Japonci na nás zaútočili." Pokoušela se popadnout dech a přestat se třást hrůzou a nervózně si odhodila vlasy z obličeje. Vypjatě ukázala směrem západ směrem do vnitrozemí, kde se na obzoru nejasně rýsovala hora Fudži. "Tam, rychle, potřebuji, potřebuji pomoc!"

Ti, kdo stáli poblíž, se zhrozili, hlasitě tlumočili zprávu ostatním a vyptávali se. Kdo? Koho přepadli? Byli tam Britové nebo Francouzi? Přepadení? Kde? Zase ti lumpové se dvěma meči. Kde se to, k čertu, stalo?

Otázka střídala otázku tak rychle, že neměla kdy odpovědět. Ale stejně ještě nedokázala vypravit souvislou větu, prsa se jí dmula a všichni se tlačili kolem ní. Stále více mužů vybíhalo na ulici a ještě si přitom zapínalo pláště a nasazovalo klobouky. Mnozí už byli vyzbrojeni pistolemi a mušketami a někteří dokonce i nejnovějšími americkými puškami zadovkami. Jeden z nich, vousatý Skot se širokými rameny, seběhl po schodišti impozantní jednopatrové budovy. Na

jejím portálu se skvěl nápis Struan a společníci. Razil si cestu bouřícím davem k dívce.

"Ticho, proboha!" vykřikl a když všichni zmlkli, pokračoval: "Rychle, řekněte mi, co se stalo. Kde je mladý pan Struan?"

"Ach, Jamie, já... já..." Dívka se zoufale pokusila sebrat myšlenky. "Ach, mon Dieu."

Napřáhl k ní ruku a pohládl ji po ramenou jako dítě, aby ji utišil. Stejně jako všichni ostatní ji obdivoval. "Nemějte strach, teď už jste v bezpečí, slečno Angelique. Nepospíchejte. Udělejte kolem ní trochu místa, sakra!" Jamie McFay ve svých devětatřiceti letech řídil odbočku podniku Struanovy rodiny v Japonsku. "Tak, a teď nám povězte, co se stalo." Otfela si slzy. Světlé vlasy měla pocuchané. "My... Přepadli nás samurajové," vydechla. Její cizí přízvuk zněl příjemně. Všichni se natahovali, aby lépe slyšeli. "Byli jsme... Byli jsme na té, na té velké cestě..." Znovu ukázala směrem ke vnitrozemí. "Tam to bylo."

"Na Tókaidó?"

"Ano. Tak se to jmenuje. Tókaidó." Tato významná a frekventovaná silnice, procházející necelé dva kilometry západně od čtvrti zahraničních obchodníků, spojovala šógunovo zakázané hlavní město Edo, které se rozkládalo třicet kilometrů severně, s ostatním územím Japonska, rovněž zakázaným všem cizincům. "My jsme... jeli..." Odmlčela se a potom z ní vyhrkl proud slov: "Pan Canterbury, Phillip Tyrer a Malcolm - tedy pan Struan - a já jsme jeli po silnici a najednou jsme potkali nějaké... Byl to dlouhý zástup samurajů s vlajkami, a tak jsme čekali, dokud nepřejdou... Najednou dva z nich po nás skočili, posekali mečem monsieur pana Canterburyho, napadli Malcolma - pana Struana - a ten vytáhl pistoli a Phillip na mě zavolal, abych jela pryč a přivedla pomoc." Znovu se roztřásla. "Rychle. Potřebuji pomoc!"

Muži se již rozběhli pro koně a zbraně. Ozvaly se rozzlobené výkřiky. "Zavolejte někdo vojáky!"

"Samurajové dostali Johna Canterburyho, Struana a toho kloučka Tyrera. Posekali je na Tókaidó."

"Prokrista, ona říká, že samurajové pobili naše chlapce!"

"Kde se to stalo?" překřičel dav Jamie McFay a přemáhal zoufalou netrpělivost. "Můžete popsat místo, kde se to stalo? Kde to bylo přesně?"

"U silnice před Kana... Kana... nebo tak nějak."

"Před Kanagawou?" zeptal se. To byla nedaleká rybářská vesnice na Tókaidó, vzdálená asi míli po moři přes zátoku nebo o tři míle víc po cestě kolem břehu.

"Oui. Ano. Kanagawa! Pospěšte si!"

Ze Struanových stájí vyvedli koně, osedlané a připravené. Jamie si přehodil pušku přes rameno. "Nedělejte si starosti, najdeme je cobydup. A co pan Struan? Nevíte, jestli z toho vyvázl? Je zraněný?"

"Non. Neviděla jsem, co se děje, jen ze začátku. Ubohý pan Canterbury. Jel... jela jsem vedle něho, když..." Z očí jí zase vyhrkly slzy. "Neohlížela jsem se. Poslechla jsem bez... Spěchala jsem pro pomoc."

Jmenovala se Angelique Richaudová. Nedávno jí bylo osmnáct let. A toho dne se poprvé se vydala na vyjížďku za plot.

McFay vyskočil do sedla a řítil se pryč. Všemohoucí Kriste, pomyslel si rozčileně, už přes rok se tady nevyskytly žádné obtíže, jinak bych je nepustil. Zavínil jsem to já. Malcolm má převzít vedení podniku... a já za to můžu. Při jménu Božím, co se mu, k čertu, jen stalo?

* * *

McFay s asi deseti obchodníky a třemi dragouny vedenými důstojníkem nalezl Johna Canterburyho vedle silnice Tókaidó snadno. Jak se však ukázalo, podívat se na něj bylo už mnohem obtížnější. Useknutá hlava a části jeho končetin se povalovaly roztroušené po okolí. Hrozné rány od meče, z nichž snad každá mohla způsobit smrt, pokrývaly celé tělo. Po Tyrerovi, Struanovi, ani po průvodu samurajů nezůstala nikde ani stopa. Žádný z kolemjdoucích o vraždě nic nevěděl, ani kdo ji spáchal, ani kdy nebo proč.

"Co myslíš, neunesli ty dva další?" s přemáháním se zeptal jeden z Američanů.

"Nevím, Dmitri." McFay se pokoušel urovnat si hlavě myšlenky. "Někdo by se měl raději vrátit a oznámit vše siru Williamovi a... přinést pytel nebo přivést rakev." Celý pobledlý se zahleděl na skupinky chodců, kteří pro jistotu odvraceli zrak, ale přesto jim nic neuniklo.

Pečlivě udržovaná silnice z udusané hlíny byla plná ukázněných poutníků, z nichž jedni přicházeli a druzí odcházeli do Eda, města, které bude jednoho dne přejmenováno na Tokio. Muži, ženy a děti nejrůznějšího věku, chudí a bohatí, všichni Japonci, jen občas se mezi nimi mihl Číňan v dlouhé tunice. Téměř výhradně muži, všichni v kimonech různého střihu a okázalosti a s rozličnými látkovými či slaměnými klobouky. Obchodníci, polonazi nosiči, buddhističtí kněží v oranžových hábitech, rolníci spěchající na trh či domů z trhu, potulní hvězdopravci, písaři, učitelé a básníci. Četná nosítka nebo palankiny se dvěma, čtyřmi, šesti nebo osmi nosiči přepravujícími nejrůznější osoby a všemožné náklady. Mezi hloučky si pyšně vykračovalo několik samurajů a tvářilo se zlověstně.

"Oni dobře vědí, kdo to provedl, všichni to vědí," řekl McFay.

"To je jasné, matěrojob." Dmitri Syborodin, Američan, rozložitý, hnědovlasý osmatřicátník, nedbale oblečený přítel Canterburyho, se nechal unést hněvem. "Bylo by zatraceně jednoduché vymáčkout to z jednoho z nich." Ale to již zahlédli hlouček asi deseti samurajů, kteří postávali opodál a pozorovali je. Většinou byli vyzbrojeni pouze luky, ale všichni cizinci věděli, jak dokonale s nimi samurajové umějí zacházet.

"Tak jednoduché by to rozhodně nebylo, Dmitri," namítl McFay.

Pallidar, mladý důstojník od dragounů, promluvil drsným hlasem: "Dokázali bychom si s nimi lehce poradit velmi snadno, pane McFayi, ale nebylo by rozumné, abychom jen tak bez rozkazu zahájili boj sami - pochopitelně pokud nás nenapadnou. Jste v naprostém bezpečí." Settry Pallidar vyslal jednoho jezdce do tábora, aby přivedl další muže s rakví. Američana jeho ráznost viditelně pobouřila. "Radši prohledejte nejbližší okolí," pokračoval Pallidar. "Až dorazí mí lidé, pomůžou vám. Je víc než pravděpodobné, že tu někde leží zranění i ti dva druzí."

McFay se otřásl a ukázal na mrtvolu. "A co když dopadli stejně jako tenhle?"

"Možná, musíme ale doufat, že z toho vyvázli. Vy tři se dejte tamtím směrem a zbytek ať se rozdělí a..."

"Počkej, Jamie," skočil mu úmyslně nedbale do řeči Dmitri, který nenáviděl důstojníky, uniformy i prosté vojáky, zvláště pak ty britské. "Co kdybychom se my dva vydali do Kanagawy - možná že už někdo z našeho vyslanectví něco ví."

Pallidar si okázale nevšiml nepřátelského tónu, dobře totiž znal Američanovy vojenské zásluhy a chápal ho. Dmitri byl Američan kozáckého původu a kdysi sloužil jako důstojník v americké kavalerii. Jeho dědeček padl ve válce proti Britům v roce 1812. "Pane McFayi, to s tou Kanagawou není špatný nápad, pane McFayi," přitakal. "Tam už určitě zjistíš, co to bylo za velký průvod samurajů, který procházel městem, a čím dříve se dozvíme, kdo to provedl, tím lépe. K tomu útoku nemohlo dojít bez příkazu některého z jejich králů nebo knížat. Tentokrát ale toho lumpa najdeme a pak ať mu pomáhají všichni svatí."

"Do pekla se všemi těmi lumpy," zabručel Dmitri nahněvaně.

Pallidar v dokonale padnoucím stejnokroji se ani tentokrát nenechal Američanovými slovy vyvést z míry, ale mlčením je nepřešel. "Máte úplně pravdu, panu Syborodine," odpověděl nenuceně. "A kdokoli by mi řekl, že jsem lump, ten by si měl honem pořídit sekundanta, pistoli nebo kord, rubáš a někoho, kdo by ho pohřbil. Pane McFayi, do soumraku je ještě dlouho. Zůstanu tady, dokud sem nedorazí moji muži, pak se připojíme k pátrání. Pokud se v Kanagawě něco dozvíte, dejte mi vědět, prosím." Ve svých čtyřiašedesáti letech miloval svůj pluk. S téměř neskrývaným pohrdáním se zadíval na pestrý hlouček obchodníků. "Zbytku z vás, pánové, bych doporučil, abyste se pustili do pátrání, rozdělili se, ale pořád zůstávali ve vizuálním kontaktu. Browne, připojte se k tamhle té skupince a prohledejte les. Seržante, převezměte velení."

"Ano, pane. Pojdte za mnou, chlapi."

McFay si svlékl plášť, zakryl jím mrtvé tělo a znovu nasedl na koně. Se svým americkým přítelem odcválal na sever, do míli vzdálené Kanagawy.

Pallidar osaměl. Vyskočil na koně nedaleko mrtvol a netečně si prohlížel samuraje. Oni jeho pohled opětovali. Jeden z nich pohnul lukem, snad výhrůžně, snad mimoděčně. Pallidar se ani nepohnul, jen jeho šavle se pohupovala. Sluneční svět rozzářil jeho zlaté prýmký. Chodci na Tókaidó tiše a vyděšeně spěchali kolem. Jeho kůň neklidně podupával a cinkal postrojem.

Tentokrát šlo o něco jiného než při ostatních přepadeních, dřív vždy to byl vždy útok jednotlivce, pomyslel si stále rozpálenější vztekem. Ti špinavci si, k čertu, pěkně odskáčou, že přepadli ty čtyři, a dokonce i ženu, a zavraždili Angličana. To znamená válku.

* * *

O několik hodin dříve vyjela ona čtveřice kolem celnice z hlavní brány. Nedbale pozdravili hlídkující samuraje, kteří jim nenuceně odpověděli skloněním hlavy, a vedli své koně v klusu po klikatých cestičkách do vnitrozemí. Mířili k Tókaidó. Všichni bez výjimky jezdili skvěle a také koně, na nichž seděli, byli skvělí.

Na počest Angelique si všichni nasadili nejslušivější cylindry a oblékli si jezdecké obleky ušité podle poslední módy. Byli pýchou všech obyvatel cizinecké čtvrti: sta a sedmnácti Evropanů, kteří se tam usídlili, diplomatů, obchodníků, řezníků, prodavačů, kovářů, loďařů, zbrojníků, dobrodruhů, hazardních hráčů, povalečů i účetních, tuto práci většinou zastávali Britové, úředníci - převážně mišenců nebo Číňanů, několika Američanů, Francouzů, Holanďanů, Němců, Rusů, Australanů a jednoho Švýcara, a také tři ženy, všech vdaných, z toho dvě manželky britských obchodníků a majitelky nevěstince z Opileckého městečka, jak se říkalo domkům pro nižší vrstvu. Nežilo však mezi nimi ani jedno dítě, zato padesát až šedesát čínských sluhů.

John Canterbury, pohledný britský obchodník s ostře řezanými rysy obličeje, se ujal úlohy průvodce. Chtěl při vyjíždce ukázat Phillipu Tyrerovi cestu po pevnině do Kanagawy, kde se občas konala jednání s japonskými úředníky. To místo leželo ještě hluboko v území, kam ještě byl cizincům povolen přístup. Jednadvacetiletý Tyrer přicestoval pouze o den dřív z Londýna přes Peking a Šanghaj. Nedávno ho jmenovali elévem - překladatelem britského vyslanectví.

Ráno zaslechl rozhovor těch dvou v klubu Malcolm Struan. "Směl bych se k vám připojit, pane Canterbury, pane Tyrere? Dnes je skvělý den na vyjížďku. Rád bych přizval i slečnu Richaudovou, ještě se ani jednou nedostala za město."

"Bylo by nám ctí, pane Struane." Canterbury blahořečil svému štěstí. "Oba jste vítáni. Taková vyjížďka je dobrá věc, i když moc toho tady k vidění není - alespoň pro dámu."

"Pročpak?" zeptal se Tyrer.

"Říká se, že Kanagawa je jen přelidněná vesnice s poštou a zastávka pro ty, kdo cestují do Eda nebo z něj. Je v ní hodně čajoven, tak se tady říká většině vykřičených domů. Některé z nich stojí za návštěvu, ale ne v každé jsme vítáni, na rozdíl od Jošiwary za bažinou."

"Vykřičené domy?" opakoval Tyrer.

Ostatní dva muži se při pohledu na něj rozesmáli. "Přesně tak, pane Tyrere." Canterbury se ujal slova. "Nevypadá to tam ale jako v londýnských bordelech, nebo v nějakých jiných. Je to tady výjimečné. Brzy zjistíte, že si tady každý, kdo si to může dovolit, udržuje své vlastní děvče."

"To bych nikdy neudělal," prohlásil rozhodně Tyrer.

Canterbury se usmál. "Možná se jednou zařídíte stejně. Bohudíky je směnný kurs pro nás výhodný. Ten starý Američan Townsend Harris byl pěkně vyčuraný chlápek." Při těch slovech se celý rozzářil. Harris byl první americký generální konzul, jmenovaný do úřadu dva roky poté, co si komodor Perry svými "čoudícími loděmi" - prvními parníky v japonských vodách - nejdříve v roce 1853 a znovu o tři léta později vynutil, aby se Japonsko pootevřelo okolnímu

světu. Před čtyřmi roky, po mnohaletém vyjednávání, Harris uzavřel smlouvy, které později ratifikovaly všechny mocnosti, a tím si zajistily přístup do některých přístavů. Smlouvy také zajišťovaly výhodný směnný kurs mexického stříbrného dolaru, univerzálního platidla v Asii, vůči japonskému zlatému obanu. Kdo si vyměnil mexické dolary za obany a hned je zase směnili zpátky, investovanou částku zdvojnásobil až ztrojnásobil.

"Poobědváme brzy a hned vyjedeme," sliboval Canterbury. "Na večeri se vrátíme včas, pane Struane."

"Výborně. Co kdybyste pak zašli k nám jídelny? Pořádám tam malý večírek pro slečnu Richaudovou."

"Děkuji za pozvání. Doufám, že se tchaj-pan cítí lépe."

"Ano, otec se cítí mnohem lépe. Skoro se už uzdravil."

Ve včerejší poště se však říkalo něco jiného, pomyslel si John Canterbury. Co se dotýká Vznešeného domu - pod tímto názvem byl v celém světě znám podnik Struan a společníci - dotýká se nás všech. Povídá se, že tvůj otec přestál další srdeční záchvat. To už je joss, tak to chodí. Jenže jen málokdy dostane člověk jako já příležitost popovídat si s budoucím tchaj-panem a s takovým andílkem, jako je tohle děvče. Bude to můj slavný den!

Jakmile vyjeli, rozhovořil se. "Pane Struane, zůstanete tady dlouho?"

"Ještě asi týden a pak zpátky domů do Hongkongu." Struan byl z trojice mužů nejvyšší a nejsilnější. "Nemám důvod tady zůstat. Díky Jamiemu McFayovi je tady všechno v nejlepších rukou. Zpřístupnil nám Japonsko a odvádí tu skvělou práci."

"Je skvělý obchodník, pane Struane, to je fakt. Nejlepší, kdo tady je. A ta dáma odjede s vámi?"

"Myslíte slečnu Richaudovou? Věřím, že se vrátí se mnou - alespoň doufám. Její otec mě požádal, abych na ni dohlédl, i když tady je vlastně svěřenkou francouzského vyslance," vysvětloval klidně, jako kdyby si nevšiml náhlého záblesku v Tyrerových očích, ani toho, že se mladý muž nechal unášet rozhovorem s Angelique v dobré francouzštině, kterou on sám příliš neovládal, a když ten jazyk přece použil, činil tak pouze kvůli ní. Nic ti nevyčítám, Canterbury, ani nikomu jinému, pomyslel si pobaveně, ale potom pobídl koně a vyrazil vpřed, aby uvolnil ostatním cestu, která se před nimi zužovala.

Okolí bylo rovinaté, porostlé bambusovým hájkem. Stromy s nastupujícím podzimem už většinou shazovaly listy. Kolem poletovaly kachny. Políčka s obilím a rýží byla pečlivě obdělávána, využit byl i sebemenší kousek půdy. Krajina byla protkána úzkými cestičkami a četnými stružkami vody. Před puchem lidských výkalů, jediného japonského hnojiva, nešlo nikam uniknout. Děvče i Tyrer si tiskli k nosu navoněné kapesníky, přestože chladivý větřík od moře odnášel podstatnou část zápachu a dalších letních nepříjemností jako vlhkosti, komárů, much a dalšího hmyzu. Hustě zalesněné hory v dálce, plné buků, nachových a žlutých modřínů, javorů, nešlechtěných pěnišníků, cedrů a borovic, hrály barvami - různými odstíny červené, zlaté a hnědé.

"Tam je to krásné, že monsieur Tyrere? Škoda že není lépe vidět na horu Fudži."

"Oui, demain, il est là! Mais mon Dieu, Mademoiselle, quelle senteur," jaký zápach, pronesl Tyrer plynou francouzštinou - jazykem, bez něhož se neobešel žádný diplomat.

Canterbury nenápadně popojel, zařadil se vedle děvčete, a zabral tak mladíkovi místo. "Jste v pořádku, mademoiselle?"

"Ach ano, děkuji vám. Ráda bych ale pobídl koně do cvalu. Jsem tak ráda, že jsem se dostala za plot." Od okamžiku, když před dvěma týdny přicestovala s Malcolmem Struanem parníkem jeho firmy, který přijížděl do Japonska pravidelně každé dva měsíce, se nemohla vymanit z neustálého dohledu.

A je to tak správně, pomyslel si Canterbury. Jokohama je plná všelijakých lumpů a spodiny a přiznejme si to, sem tam i pirátů. "Cestou zpátky to můžeme vzít kolem dostihového závodiště, budete-li chtít."

"To by bylo opravdu báječné, děkuji."

"Báječná je vaše angličtina, slečno Angelique. A máte nádherný přízvuk. Chodila jste do anglické školy?"

"Bohužel ne, pane Canterbury," usmála se a on ucítil nával tepla, jak ho rozehrála jemnost její pleti a krása. "Nikdy jsem vaši zemi nenavštívila. Mladšího bratra i mne vychovávala teta Ema a strýc Michel. Byla Angličanka a odmítala se učit francouzsky. Já ji spíš považovala za matku než za tetu." Obličejem jí přelétl stín. "Víte, maminka mi zemřela, když se narodil můj bratr. A otec byl tehdy v Asii."

"Ale to je mi líto."

"To už je dávno, monsieur. Když teď myslím na tetičku, jako bych myslela na maminku." Dívčin koník náhle zneklidněl, ale snadno ho zvládla. "Měla jsem velké štěstí."

"To je vaše první cesta do Asie?" otázal se, ačkoli znal předem odpověď a zjistil už toho o dívce mnohem víc.

Útržkovité informace o ní, drby i pomluvy letěly od úst k ústům. Jenže on chtěl hlavně naslouchat jejímu hlasu.

"Ano, první." Po dívčině tváři přeběhl něžný úsměv. "Otec patří mezi obchodníky ve vaší kolonii Hongkong. Přijela jsem za ním na půl roku na návštěvu. Otec se přátelí s panem Seratardem, který žije tady, a ten mi návštěvu zařídil. Neznáte ho náhodou, jmenuje se Guy Richaud od Richaud Frères?"

"Samozřejmě, že znám. Je to pravý gentleman," odpověděl zdvořile, ačkoli se s ním nikdy nesetkal a nevěděl nic víc, než co mu prozradili jiní, že totiž Guy Richard je záletný, bezvýznamný cizinec, který dlouhá léta udržuje svůj podnik nad vodou jen s největšími obtížemi. "Pro nás všechny je velká pocta, že jste se na nás přijela podívat. Směl bych na vaši počest uspořádat v klubu večeri?"

"Děkuji, musím ale požádat o souhlas svého hostitele, monsieur Seratarda." Angelique zpozorovala, jak se Struan ohlíží, a vesele mu zamávala. "Pan Struan byl tak laskav a doprovodil mě sem."

"Opravdu?" Jako by to byla nějaká novinka, blesko hlavou Canterburymu a vzápětí se zamyslel nad tím, zda by ji nemohl získat pro sebe a zda by si vůbec mohl takový poklad dovolit. Přemýšlel i o skvělém mladém Struanovi, který by si jej jistě dovolit mohl, a také o pověstech, jak znovu vzplál boj o nadvládu na trhu mezi podnikem Struanovy rodiny a jeho hlavním konkurentem, firmou Brock a synové. Prý to způsobila občanská válka v Americe, která vypukla před rokem.

Což samozřejmě znamená velké zisky, nic totiž nevynáší tolik jako válka. Obě strany se do sebe pustily jako šílené a Jih se státům Unie přinejmenším vyrovná.

"Angelique, podívej!" Struan přitáhl koni uzdu a ukázal rukou dopředu. Asi sto metrů před nimi vedla přes malý kopeček hlavní silnice. Všichni zarazili koně.

"Ani mě nenapadlo, že Tókaidó bude tak široká a tak plná lidí," poznamenal Phillip Tyrer.

Až na několik jezdců se po silnici pohybovali jen pěšáci. "Ano... ale kde jsou kočáry, povozy nebo alespoň káry? A potom," vybuchla, "kde jsou žebráci?"

Struan se zasmál. "To je snadné, Angelique. Jsou zakázáni jako skoro všechno ostatní." Posunul si klobouk a hned vypadal bezstarostněji. "V Japonsku jsou zakázány všechny druhy kol. Na šógunův pokyn. Všechny!"

"Ale proč?"

"Je to spolehlivá metoda, jak udržet zbytek obyvatelstva v poslušnosti, nebo snad ne?"

"To ano," zasmál se ironicky Canterbury a zahleděl se k silnici. "A k tomu si připočítejte, že každý místní človíček, ať už je urozený nebo ne, musí s sebou nosit cestovní dokumenty. Potřebuje povolení k odjezdu, i když se chce vydat jen za svou vesnici. Platí to stejně pro prince i chudáky. A všimněte si samurajů. Oni jediní nosí v Japonsku zbraň."

"Ale jak může země vůbec fungovat bez dostavníků a železnice?" Tyrer vypadal nechápavě.

"Funguje po japonsku," odpověděl Canterbury. "Ani na chvíli nezapomínejte, že Japonci znají jen jeden způsob, jak dělat jakoukoli věc. Jen jediný. Jejich způsob. Jsou úplně jiní než ostatní národy. Naprosto se odlišují od Číňanů, vidíte, pane Struane."

"To určitě."

"Nikde tady neuvídíte jedno jediné kolo. A tak se všechno, jakékoli zboží, potraviny, ryby, maso, stavebniny, každý pytel rýže, každé poleno dřeva, balík látky, krabice s čajem, bečka se střelným prachem, i každý muž, žena nebo dítě, kteří si to mohou dovolit, nosí na zádech nosičů a zvířat, nebo se přepravují lodí, tedy po moři, protože, alespoň jak se povídá, nemají žádné splavné řeky, jenom tisíce potůčků."

"A co v cizinecké čtvrti? Tam přece jsou kola povolena, pane Canterbury."

"Ano, to jsou, slečno. Máme tolik povozů, kolik potřebujeme, i když jejich hodnostáři nadávali jako nějací zatracení... Promiňte, slečno," dodal rychle a zastyděl se. "Tady na Dálném východě jsme si odvykli přítomnosti dam. Jak jsem ale povídal, ti hodnostáři Japonců, bakufu se jim říká a znamená to asi totéž, co u nás státní úředníci, si na to dlouhá léta stěžovali, dokud jim náš vyslanec neřekl, ať mu políbí..., aby na to zapomněli, protože naše čtvrt' je naše čtvrt'. A pokud jde o žebračky, tak ty jsme zakázali také."

Zavrtěla hlavou a péra na jejím klobouku se vesele roztancovala. "To mi připadá nemožné. Paříž, ta je... V Paříži je žebřáků plno, stejně jako v celé Evropě, a proti žebrotě se nedá nic dělat. Mon Dieu, Malcolme, jaké to vypadá u vás v Hongkongu?"

"Hongkong je ze všeho nejhorší," odpověděl Struan s úsměvem.

"Ale jak můžou zakázat žebrotu a žebračky?" zeptal se Tyrer nechápavě. "Mademoiselle Angelique má samozřejmě pravdu. Celá Evropa je jedno žebřácké hnízdo. Londýn je nejbohatší město na světě, ale stejně je jimi zaplaveno."

Canterbury se podivně usklíbl. "Tady nejsou žebrační, protože nejvyšší šéf, který tady tomu všemu vládne, jejich šógun, rozhodl, že žádní nebudou. A to je zákon. Kterýkoli samuraj si kdykoli může na žebřákově vyzkoušet, jak ostrý má meč - nebo na jakémkoli jiném darebákovi - promiňte, slečno... a stejně tak kdokoli jiný, pokud ovšem nežebra samuraj. Když někoho přistihnou při žebrotě, znamená to, že porušil zákony, a čeká ho bičování a vězení. A kdo se tam jednou dostane, nemůže počítat s jiným trestem než s popravou. Na to také mají zákon."

"Jiný trest neexistuje?" vyděsila se dívka.

"Bohužel ne. A proto jsou Japonci tak důsledně pořádkumilovni." Canterbury se opět ironicky rozesmál a ohlédl se k silnici plné zataček, půl míle dále přerušené širokým mělkým potokem, přes nějž se všichni museli přebrodit nebo se dát přenést. Na vzdálenějším břehu stála závora. Tam se všichni ukláněli a předkládali cestovní doklady všudypřítomným hlídkujícím samurajům.

Zatracení lumpové, pomyslel si. Nenáviděl je, ale zároveň miloval velké zisky, kterých v Japonsku dosahoval - a také mu vyhovoval životní styl, který určovala Akiko, už přes rok jeho milénka. Ano, miláčku, ty jsi nejlepší, nejvzácnější, nejmilovanější v celé Jošiwara.

"Podívejte," ozvala se Angelique. Na Tókaidó se poutníci zastavovali a ukazovali jejich směrem. Ústa měli pootevřená a mluvili tak hlasitě, že překřičeli i značný hluk na silnici. Z většiny tváří se dala vyčíst nenávist a strach.

"Nevšímejte si jich, slečno, připadáme jim divní. A to je všechno. Neznají nás. Jste pravděpodobně první civilizovaná žena, kterou kdy uviděli." Canterbury ukázal na sever. "Asi dvacet mil odtud tímhle směrem leží Edo. Tam máme samozřejmě vstup zakázán."

"S výjimkou oficiálních delegací," poznamenal Tyrer.

"To je pravda. Smí se tam jen se zvláštním povolením, které dosud sir William ani jednou nedostal. Co tady žijí, a já jsem přišel jako jeden z prvních, nepustili tam nikoho. Povídá se, že Edo je dvakrát větší než Londýn, slečno, že tam žije asi milion duší, že se tam nashromáždilo fantastické bohatství a že šógunův hrad je největší na světě."

"A nejsou to jen lži, pane Canterbury?" otázal se Tyrer.

Obchodník se rozohnil. "Jsou to velcí lháři, pane Tyrere, to je svatá pravda. Největší na světě, dokonce i ti Číňani vedle nich vypadají jako andělé. Vůbec vám nezavidím, že budete muset tlumočit, co říkají. A jako že je Pánbůh nade mnou, budou vám říkat něco jiného, než si opravdu myslí!" Obvykle nebýval tak mnohomluvný, ale když už se mu naskytla možnost ukázat své znalosti, chtěl na dívku i na Malcolma Struana zapůsobit.

A z toho řečnění na něj přišla velká žízeň. V kapse po straně sedla měl placatou stříbrnou láhev, včas si ale zarmouceně uvědomil, že by bylo nevychované popíjet whisky v přítomnosti dámy.

"Nemohli bychom dostat povolení k návštěvě my, Malcolme?" prohodila Angelique. "Toho Eda?"

"Pochybují. Proč se nezeptáš pana Seratarda?"

"Přeptám se." Neušlo jí, že vyslovil jméno správně, bez hlásky d na konci, jak ho učila. Dobře, pomyslela si a opět se zadívala na Tókaidó. "Kde ta silnice vlastně končí?" zeptala se zvědavě.

Po chvíli Canterbury řekl: "To nevíme. Celá ta země je pro nás záhadná a Japonci si přejí, aby to tak zůstalo. Nemají nás rádi, nikoho z nás. Říkají nám gaidžin, to znamená cizí osoby. Nebo také idžin, jiné osoby. Jaký je mezi tím rozdíl, nevím, snad jen prý je gaidžin méně zdvořilý." Zasmál se. "Ať je to tak nebo tak, rádi nás nemají. Jsme jiní, nebo jsou jiní oni." Zapálil si doutník. "Ostatně se jim podařilo udržet Japonsko nepřístupné po dvě a půl století, dokud je před devíti lety Perry, ta stará skopová kotleta, neotevřel násilím," pokračoval obdivně. "Podle pověstí končí Tókaidó ve velkém městě, jakémisi posvátném místě nazývaném Kjóto, kde žije jejich nejvyšší kněz, kterému se říká mikado. Je to tak výjimečné, posvátné město, že je do něj zakázán vstup skoro všem Japoncům, až na pár výjimek."

"Diplomatům je povoleno cestovat do vnitrozemí," namítl Tyrer úsečně. "Smlouva to umožňuje, pane Canterbury."

Obchodník si rozeplnul bobří kazajku, na kterou byl nezřízeně pyšný, otřel si čelo a rozhodl se, že nepřipustí, aby kvůli tomuhle namyšlenému mladíkovi přestal působit dobrosrdečným dojmem. Protivný nadutý spratek, s tou jeho nafoukanou výslovností, pomyslel si. Přerazil bych tě na dva kusy, ani by ses neuprdl. "Záleží na výkladu smlouvy a na tom, jak moc si přejete, aby vám hlava zůstala na krku. Nikomu bych nedoporučoval vycházet mimo vymezenou bezpečnou oblast, a to je pár mil odsud na sever, na jih a do vnitrozemí, ať už se ve smlouvě říká cokoli - alespoň ne bez doprovodu jednoho nebo dvou pluků vojáků." Ačkoli se nechtěl nechat vyvést z míry, dívčina plná prsa pod přiléhavými zelenými šaty ho hypnotizovala. "Jsme tady jako v pasti, ale dá se to vydržet. Podobně to vypadá i v cizinecké čtvrti Nagasaki, dvě stě starých mil západně."

"Starých mil? Kolik to je?" zeptala se. Snažila se nedat najevo, jak ji baví a těší všechna ta žádostivost, která ji obklopovala. "Prosím?"

Tyrer začal důležitě: "Stará míle je asi pět kilometrů, mademoiselle." Byl vysoký, měl pružnou postavu, nedávno dokončil vysokou školu a byl jejíma modrýma očima a pařížskou elegancí doslova uchvácen. "A vy, co jste říkal, pane Canterbury?"

Obchodník odtrhl oči od dívčina poprsí. "Já jen že to nebude o moc lepší, až se otevrou další přístavy. Jestli s nimi chceme začít obchodovat naplno, musíme s tím brzy, ale opravdu brzy něco udělat - tak či onak."

Tyrer se na něj zle podíval. "Myslíte vyhlásit válku?"

"Proč ne? K čemu máme válečné námořnictvo? Pozemní armádu? V Indii, Číně a všude jinde se to podařilo. My jsme britské impérium, největší a nejdokonalejší, jaké kdy bylo na světě. Přijeli jsme sem za obchodem a navíc jim můžeme dát pořádné zákony a zavést pořádnou civilizaci." Canterbury se podíval na silnici a nepřátelství, které tam uviděl, mu zkazilo náladu. "Je to ohavný dav, že ano, slečno?"

"Mon Dieu. Alespoň kdyby na nás tak nezírali."

"Na to si, bohužel, budete muset zvyknout. Všude je to stejné. A jak říká pan Struan, nejhorší to je v Hongkongu. Stejně, pane Struane," řekl s náhlým obdivem, "nebylo by mi proti mysli, kdybychom tady měli svůj vlastní ostrov, svou vlastní kolonii, a ne jen prohnílý, smradlavý pruh zavišveného pobřeží, který se nedá ubránit, a kdyby nebylo naší válečné flotily, pořád by mu hrozil útok nebo vydírání. Měli bychom získat celý ostrov, stejně jako váš dědeček, Bůh mu žehnej, obsadil Hongkong."

"Možná to tak uděláme," pravil sebevědomě Malcolm Struan. Zahřála ho myšlenka na slavného předka, tchaj-pana Dirka Struana, který vybudoval jejich podnik a před více než dvaceti lety, v roce 1841, se nejvíce zasloužil o založení Hongkongu.

Canterbury, aniž si uvědomil, co dělá, vytáhl lahvičku, pozvedl ji a napil se, otřel si ústa hřbetem ruky a opět lahvičku ukryl. "Radši pojedme dál. Nejlepší bude, když vás povedu, pokud bude nutné, pojedeme za sebou v řadě. S Japonci si nelámejte hlavu. Pane Struane, nejl byste vedle mladé dámy, a vy, pane Tyrere, nekryl byste nám záda?" Velice spokojen sám se sebou pobídl koně do klusu.

Jakmile se Angelique se svým koněm zařadila vedle něj, Struanovy oči se zvrásčily v úsměvu. Netajil se s tím, že ji miluje, a to od prvního okamžiku, kdy ji před čtyřmi měsíci potkal v Hongkongu. Bylo to v den, kdy přicestovala a hned dobyla ostrov ztečí. Světlé vlasy, nádherná pleť, hluboké modré oči a rozkošný zvednutý nosík v oválném obličejí, který sice nebyl krásný, ale měl v sobě podivnou, dech vyrážející přitažlivost. Měla pařížský šarm, její nevinnost a mládí se mísily s téměř hmatatelnou a neustálou, byť neuvědomělou žádostivostí, která přímo sváděla k tomu, aby byla ukojena. Ovládla svět mužů strádajících nedostatkem žen na uspokojivé úrovni, které v Asii ovšem sotva mohli najít, a určitě pak už ne takové, které by se jí mohly rovnat. Mnozí z těch mužů byli zámožní, někteří patřili dokonce mezi nejbohatší obchodníky na světě. "Nevšímej si domorodců, Angelique," zašeptal. "Padají před tebou hrůzou."

Uculila se a vznešeně jako císařovna pokynula hlavou. "Merci, Monsieur, vous êtes très aimable."

Struan byl velmi spokojený a teď i velmi sebejistý. Osud, joss. Bůh nás svedl dohromady, pomyslel si nadšeně, a plánoval si, jak požádá dívčina otce o její ruku. Co kdybych to udělal o Vánocích?

Vánoce by skvěle vyhovovaly. Vzít bychom se mohli na jaře a pak bychom se usadili ve Velkém domě na hoře Peak. Vím, že se matce i otci Angelique moc líbí. Táta je ve skutečnosti dobrák. A na Vánoce uspořádáme velkou slavnost. Jakmile se ocitli na silnici, nasadili ostré tempo, ale dávali si pozor, aby nenarušili provoz. Jenže málo platné, provoz zpomalil a na několika místech se pohyb dokonce zastavil. Způsobila to je jejich nečekaná přítomnost - většina Japonců nemohla uvěřit svým očím. Nikdy totiž neviděli lidi tak vysokého vzrůstu, takových postav a s takovou barvou pleti, a zvláště ne takovou mladou ženu. Jejich cylindry a pláště, úzké kalhoty a jezdecké boty, stejně jako dívčiny boty, to, jak seděla na koni, i velký klobouk s pestrým peřím a nezvyklé jezdecké sedlo - to vše je přivádělo k úžasu.

Canterbury i Struan si opatrně prohlíželi chodce kolem sebe, kteří jim uvolňovali cestu. Ani jednoho z mužů nenapadlo, že by jim mohlo hrozit nebezpečí. Angelique se držela poblíž a předstírala, že si nevšímá vykulených pohledů, otevřených úst a občas ani ruky, která si ji chtěla osahat. Šokovalo ji však, jak mnozí muži měli bezstarostně vyhrnutá kimona a dávali na odiv skrovné bederní roušky látky nahrazující spodní prádlo a občas i nezakrytou nahotu. Drahá Colette, nikdy bys tomu neuvěřila," sestavovala v duchu dopis, který večer napíše své nejlepší přítelkyni v Paříži, ale naprostá většina nosičů na veřejné silnici se obléká POUZE do těch nepatrných kousků látky, které vpředu nezakrývají skoro nic a vzadu přecházejí v pouhou tenkou šňůrku mezi půlkami. Přisahám, že je to pravda, a můžu ti oznámit, že většina domorodců je sice dost chlupatá, ale ty části jejich těla většinou bývají malé. Ráda bych věděla, jestli Malcolm...

Ucítila, jak se červená. "A to hlavní město, Phillipe," zahájila rozhovor, "je opravdu zakázané?"

"Podle smlouvy ne." Tyrera její slova velice potěšila. Uplynulo jen několik minut a přestala ho oslovovat monsieur.

"Podle smlouvy měla být všechna vyslanectví v Edu, v hlavním městě. Doslechl jsem se, že jsme se stáhli z Eda loni, když nás tam přepadli. V Jokohamě, pod ochranou děl naší flotily, je rozhodně bezpečněji."

"Zaútočili? Jak zaútočili?"

"Nějací šílenci, říká se jim róninové - jsou to vydědenci, vrazi - deset jich přepadlo naše vyslanectví uprostřed hluboké noci. Britské vyslanectví! Představte si tu drzost! Ti ďáblové zabili seržanta a stráž..."

Vtom zastavil, protože Canterbury sjel ze silnice, přitáhl uzdu a bičíkem ukázal dopředu. "Podívejte se tam!"

Sjeli se kolem něj a stejně jako on zahlédli dlouhé, úzké prapory nesené zástupem samurajů, který vycházel ze zatáčky několik set metrů před nimi. Poutníci se rozprchli, odhazovali rance i nosítka na zem daleko od silnice, jezdci okamžitě seskakovali z koní a všichni poklekli po straně silnice s hlavami hluboce skloněnými k udusané zemi. Muži, ženy a děti, prostě vše jako by zmrtvělo. Jen několik samurajů zůstalo stát. Když je mjel průvod, uctivě se ukláněli.

"Kdo to je, Phillipe?" zeptala se Angelique vzrušeně. "Přečteš jejich nápisy?"

"Bohužel ne, ještě ne, mademoiselle. Říká se, že trvá roky, než se člověk naučí číst a psát jejich písmem." Tyrerův pocit štěstí vyprchal při myšlence, kolik ho ještě čeká práce.

"Není to náhodou šógun?"

Canterbury se zasmál. "To v žádném případě. Kdyby to byl on, tak by celou oblast uzavřeli. Povídá se, že stačí, aby kývl hlavou, a hned má k ruce sto tisíc samurajů. Ale určitě to bude někdo důležitý, nějaký kníže."

"Co uděláme, až nás pojede kolem?"

"Pozdravíme ho jako krále," řekl Struan. "Smekneme klobouky a provoláme mu třikrát slávu. A co uděláš ty?"

"Já, chéri?" Usmála se. Měla ho velmi ráda a připomínala si, co jí řekl otec před odjezdem z Hongkongu do Jokohamy: Vyvolávej v tom Malcolmů Struanovi naději, ale opatrně, drahousku. I já jsem ho trochu popostrčil, ale jen tak jemně.

Byl by pro tebe skvělá partie, proto také souhlasím s vyjížděkou do Jokohamy bez garde, pokud on tě doprovodí na jedné z jeho lodí. Za tři dny ti bude osmnáct, máš už nejvyšší čas se vdát. Vím, že mu ještě není ani dvacet a je pro tebe příliš mladý, ale je chytrý a navíc je nejstarší syn. Asi za rok zdědí Vznesený dům - proslýchá se, že jeho otec, Culum, je mnohem vážněji nemocný, než vedení podniku přiznává."

"Ale vždyť je to Břit," namítla zamyšleně. "Sám je nenávidíš a kladeš nám na srdce, abychom je nenáviděli i my. Nebo snad ne?"

"Ano, zlatíčko, ale ne na veřejnosti. Británie je nejbohatší země na světě, nejmocnější, a v Asii vládne. Struanově rodině patří Vznesený dům, zatímco Richaud Fršeres je jen bezvýznamný podnik. Nesmírně by nám pomohlo, kdybychom převzali jejich obchod s Francií. Zmiň se mu o tom."

"Ale to nemůžu, tati, to by bylo... Nemůžu, tati."

"Teď už jsi žena, ne dítě, miláčku. Jestli si ho otočíš kolem prstu, navrhne ti to sám. Naše budoucnost závisí na tobě. Malcolm Struan se brzy stane tchaj-panem. A ty, ty bys mohla mít z všeho toho bohatství svůj díl..."

Ovšem, líbilo by se mi mít takového manžela, pomyslela si. Tatínek je tak moudrý. A je skvělé, že jsem Francouzka, a tedy lepší než ostatní. Malcolm s těma jeho podivnými očima a mladým a zároveň tak starým pohledem je opravdu snadné mít rád, dokonce se do něho zamilovat. Kéž by mě požádal o ruku!

Povzddechla si a začala se zabývat přítomností. "Skloním hlavu, jako to děláme v Bois před Jeho Veličenstvem, císařem Ludvíkem Napoleonem. Co se děje, Phillipe?"

"Možná bychom měli radši ustoupit," vypravil ze sebe Tyrer. "Všichni říkají, že nesnášejí, aby se někdo z nás přiblížil k jejich knížatům."

"Nesmysl," okřikl ho Canterbury. "Nic nám nehrozí. Tady nikdy nedochází k davovým bouřím - nejsme v Indii, Africe ani v Číně. Jak jsem řekl, Japonci jsou velice pořádkumilovni. A my jsme na území, které nám vyhradila smlouva, a proto se zachováme jako vždycky. Necháme je projít, zdvořile smekneme jako před jakýmkoli jiným potentátem a pojedeme dál. Jste ozbrojen, pane Struane?"

"Ovšem."

"Já ne," řekla Angelique trochu dotčeně a znovu se zadívala na prapory, které se již přiblížily na pouhých sto metrů.

"Myslím, že když muži nosí pistole, měly by je nosit i ženy."

Všichni se zděsili. "A co vy, Tyrere?"

Mladík se zastyděl a ukázal Canterburymu malý derringier. "To mi dal otec na rozloučenou. Ale dosud jsem z něj nevystřelil."

"Tady ho ani nebudete potřebovat. Musíte si jen dát pozor na osamělé samuraje, chodí po jednom, nanejvýš po dvou. A na róniny," dodal bez přemýšlení. "Nelámejte si s tím hlavu. Už přes rok jsme tady neměli žádné potíže."

"Vy jste měli potíže? Jaké potíže?" zeptala se dívka.

"Nic mimořádného," odpověděl. Nechtěl ji znepokojit a snažil se zakrýt nešťastné uřeknutí. "Pár útoků několika

fanatiků, nebo dvojic, jak jsem říkal, celkem bezvýznamné události."

Zamračila se. "Ale pan Tyrer povídal, že zaútočili na vaše vyslanectví a zavraždili několik vojáků. Copak to je bezvýznamná událost?"

"To samozřejmě není." Canterbury se podíval na Tyrera, který hned pochopil, co tím míní: jsi zatracený hlupák, když mluvíš před dámou o tak závažných případech. "Ale jsou to jen osamocené bandy hrdlořezů. Úředníci ze šógunátu přísahali, že je chytanou a potrestají."

Jeho hlas zněl přesvědčivě, ale nebyl si jist, jak velkou část pravdy znají Struan a Tyrer. Za první rok zabili v ulicích Jokohamy pět jejich lidí. Druhý rok zmasakrovali mečem dva Rusy, důstojníka a námořníka z ruské válečné lodi, opět v Jokohamě. O několik měsíců později dva holandské obchodníky. Potom pobodali zezadu nožem v Kanagawě mladého tlumočníka z britského vyslanectví a nechali ho vykrvácet. Heuskena, tajemníka amerického konzulátu, rozsekali na deset kusů, když se vracel z večírku na pruské legaci. A loni zapíchli britského vojáka a seržanta přímo před ložnicí generálního konzula!

Všechny vraždy byly promyšlené a ničím nevyprovokované, pomyslel si vztekle, a vždy je spáchali samurajové s dvěma meči. Nikoho nikdo neurazil - a co je nejhorší, všemocní šógunovi bakufu nikdy žádného z těch darebáků nechytli a nepotrestali, ať si vyslanci stěžovali sebevíc a Japonci naslibovali cokoli. Ti naši šéfové jsou zatracení pitomci. Měli okamžitě povolát válečnou flotilu a poslat Edo do pekla. Pak by teror přestal a my bychom mohli spát klidně, bez stráží, ve svých postelích a chodit po kterékoli ulici beze strachu z nějakého kolemjdoucího samuraje. Diplomati jsou vlezdoprdelkové a tenhle mladý hejssek je toho dokonalý příklad.

Zasmušile se zadíval na zástavy a snažil se rozluštit jednotlivé znaky. Když průvod přešel a ocitl se v bezpečné vzdálenosti, poutníci pomalu vstávali a pokračovali v cestě. Ti, kdo šli stejným směrem jako průvod, jej následovali s určitým odstupem.

Všem čtyřem připadalo nezvyklé sedět na koni tak vysoko nad neurovnanými řadami postav klečících po obou stranách silnice, s hlavami v prachu a zdviženými zadky. Tři muži se snažili nevnímat jejich nahotu a cítili se trapně, že je s nimi dívka a připadá si stejně trapně jako oni.

Řady samurajských vlajkonošů se pomalu blížily. Byly to dva zástupy, každý asi o stovce mužů, po nich další prapory a sražené řady kolem černě nalakovaného palankinu spočívajícího na ramenou osmi zpocených nosičů. Následovaly další zástavy a samurajové, za nimi další, kteří vedli koně s nákladem, a nakonec neuspořádaný dav nosičů, klopýtajících pod tíhou zavazadel. Všichni samurajové měli na hlavě slaměné klobouky uvázané pod bradou a byli oblečeni do šedých kimon se stejným znakem, třemi propletenými pivoňkami, který zdobil i prapory. Za pasem měli zastrčené dva meče, jeden krátký, druhý dlouhý. Někteří byli vyzbrojeni luky a šípy, několik jich neslo muškety-předovky. Jen málokdo byl oblečen lépe než ostatní.

Zástupy se roztrhly.

S rostoucí hrůzou Struan i ostatní spatřili, co bylo ve všech tvářích, ve všech očích, které se na ně upíraly: zuřivou nenávist. Jako první prolomil mlčení: "Myslím, že bychom raději měli o kus ustoupit..."

Ale než se on nebo kdokoli jiný stačil pohnout, mladý širokoplecí samuraj vyskočil ze zástupu a vrhl se k nim, následován druhým mužem, který se postavil mezi ně a blížící se nosítka. První muž se dusil vztekem, odhodil zástavu a křikl na ně jakousi nadávkou. Nečekaný výbuch jeho zuřivosti je paralyzoval. Zástup zakolísal, hned ale zase nabral tempo a pochodoval dál. Klečící lidé se ani nepohnuli. Kolem dokola se však rozlehlo veliké, zlověstné ticho rušené jen dusotem kroků kráčejících nohou.

Samuraj znovu vyplívl nadávku. Canterbury stál u něho nejbližší. Vyděšeně, ale poslušně pobídl svého koně.

Bezmyšlenkovitě ho však otočil k nosítkům, a ne v opačném směru. Samuraj okamžitě vytasil svůj meč, vykřikl: "Sonnó džóí!" a zběsile zaútočil. Zároveň druhý muž vykročil ke Struanovi.

Meč usekl Canterburymu levou paži pod ramenem a zaříz se mu do boku. Obchodník nechápavě vytřeštil oči na pahýl, z něhož tryskala krev na dívku. Meč zasvířel v dalším brutálním oblouku. Struan nejistě sahal po revolveru, zatímco se k němu se zdviženou čepelí řítíl druhý samuraj. Ten spíše šťastnou náhodou než záměrně uhnul z dráhy střely, která ho lehce poranila, ale mečem zasáhl jen tělo koně. Zvíře bolestně zaržalo a vzepjalo se, přičemž odstrčilo útočníka stranou. Struan namířil a stiskl kohoutek malého koltu, jenže kůň se znovu vzepjal a kulka jen neškodně zasvířela vzduchem. Zoufale se snažil uklidnit zvíře a zamířil znovu, vůbec však nepostřehl, že zezadu na něj útočí první muž.

"Pozóóór!" vykřikl zoufale Tyrer, který se vzpamatoval. Vše se seběhlo tak rychle, jako by se mu ta hrůza jenom zdála - Canterbury se v bolestech svíjel na zemi a jeho kůň cválal pryč, děvče sedělo celé zkamenělé v sedle, Struan podruhé zamířil a zabijákův meč se blížil k jeho nechráněným zadům. Ale to již zahlédl, jak Struan reaguje na jeho varování, vyděšený kůň se při jeho pohybu plaší a meč, jehož úder by jinak byl smrtelný, se svezl po sedle a zaříz se mladíkovi do boku. Struan sebou trhnul a bolestí zasténal.

To Tyrera probudilo.

Pobídl koně ostruhou a popohnal ho proti muži, který zaútočil na Struana. Samuraj však uskočil stranou nezraněn, zpozoroval dívku a se zdviženým mečem se k ní rozběhl. Tyrer obrátil vzpouzejícího se koně a zjistil, že Angelique ztuhlá hrůzou nechápavě civí na blížícího se útočníka. "Zmizte odsud a přiveďte pomoc!" a znovu se pokusil najet na muže, který opět uskočil do bezpečí, okamžitě však znovu našel rovnováhu a postavil se mu s mečem připraveným k útoku.

Čas se zpomalil. Phillip Tyrer věděl, že je mrtvý. Ale příliš mu to nevadilo, zahlédl totiž, jak Angelique obrátila koně a prchá do bezpečí. Na svůj derringer zapomněl. Neměl kam ani kdy utéct.

Na zlomek sekundy mladý samuraj zaváhal, aby si vychutnal okamžik zabíjení, než skočil dopředu. Tyrer se ještě pokusil ucouvnout. Nečekaně se však ozval výbuch, kulka srazila útočníka na zem a jeho meč neudeřil naplno, pouze zasáhl Angličana do ruky.

V první chvíli Tyrer nechápal, jak je možné, že ještě žije. Vtom uviděl Struana zkrouteného v sedle, celého zamazaného od krve proudící z hluboké rány na boku, s pistolí namířenou na druhého samuraje a na poplašeném, vzpínajícím se hřebci.

Struan znovu zmáčkl kohoutek. Zbraň držel v těsné blízkosti koni u ucha. Výstřel vyděsil zvíře tak, že přestalo být ovladatelné, zahryzlo se do uzdy a vyrazilo vpřed. Struan se jen s vypětím všech sil udržel v sedle. Samuraj se vrhl za ním, a to poskytlo Tyrerovi dost času, aby nasadil svému koni ostruhy, otočil ho zády k silnici a uprchl za Struanem na sever.

"Sonnó-džóóóii!" vykřikl za nimi samuraj, rozzuřený, že mu unikli.

John Canterbury se svíjel a sténal v prachu vedle několika zkamenělých poutníků. Všichni nehybně klečeli s hlavou zabořenou do země. Mladík vztekle odkopl Canterburyho klobouk stranou a jediným máchnutím meče mu usekl hlavu. Potom si přepečlivě očistil čepel zbraně o jeho plášť a vrátil ji do pochvy.

Průvod zatím postupoval dál, jako by se nic nestalo, jako by všechny ty oči viděly vše a přitom nic. Nikdo z klečících pěšáků ani nezvedl hlavu.

Druhý mladý samuraj seděl se zkříženýma nohama na zemi, ošetřoval si rameno a cárem látky z kimona se pokoušel zastavit krváčení. Meč, stále ještě rudý, mu ležel na klíně. Jeho spolubojovník k němu přistoupil, pomohl mu vstát a očistil si zbraň o kimono nejbližšího poutníka, staré ženy, která se třásla strachy, ale hlavu stále tlačila do prachu. Oba muži byli mladí a měli silnou postavu. Vzájemně se na sebe usmáli a společně si prohlíželi ránu. Kulka prolétla svaly v rameni, kost však nezasáhla. Starší z nich, Šorin promluvil: "Rána je čistá, Ori."

"Měli jsme je pobít všechny."

"To je karma."

Právě v tom okamžiku je mijeli samurajové a osm vyděšených nosičů s palankinem. Všichni předstírali, že ani dva útočníci, ani mrtvola neexistují. Oba mladíci se velice uctivě uklonili.

Malé postranní okénko nosítek se pootevřelo a hned zase zavřelo.

2

"Tady, pane Struane, vypijte to," laskavě nabádal lékař skloněný nad polním lehátkem. Bylo to v ordinaci na britském vyslanectví v Kanagawě, kam Struan s Tyrerem dorazili před půl hodinou, a doktorovi se již téměř podařilo zastavit ošklivé krváčení. Tyrer seděl na židli u okna. "Uleví se vám po tom, uvidíte."

"Co to je?"

"Zázračný nápoj - laudánium, hlavně tinktura z opia a morfia, sám jsem to namíchal. Přehluší bolest. Budu vám muset tu ránu sešít, ale nebojte se. Uspím vás éterem."

Struana zachvátila vlna nevolnosti a strachu. Používat éter při chirurgických zákrocích byla novinka sice velmi vychvalovaná, dosud však jen málo vyzkoušená. "To jsem..., to jsem ještě nikdy nedostal, ani mě nikdy neoperovali, a proto si... nemyslím..."

"Nemusíte se bát. Ve správných rukou jsou anestetika opravdu naprosto bezpečná." Doktoru Georgi Babcottovi bylo osmadvacet let, měřil metr devadesát a ke své výšce měl i příslušné proporce. "V minulých pěti, šesti letech jsem mnohokrát vyzkoušel chloroform i éter se skvělými výsledky. Věřte mi, vůbec nic neucítíte, a to je pro pacienta dárek od Boha."

"To je pravda, pane Struane," přitakal mu Tyrer, který se snažil pomáhat, byť, jak tušil, celkem zbytečně. Ruku mu lékař ošetřil jódem, ránu sešil a ovázal, a tak mladík s rukou na pásce blahorečil svému osudu, že utrpěl pouze povrchové zranění. "Na univerzitě jsem se setkal s člověkem, který povídal, že mu vyoperovali slepé střevo, ale ani trochu ho to nebolelo." Pokoušel se Struana uklidnit, jenže představa jakéhokoli operačního zákroku, po němž se až příliš často dostavovala sněť, nánáňela strach i jemu.

"Uvědomte si, pane," pokračoval Babcott, který se snažil vlastní obavy pečlivě tajit, "že doktor Simpson poprvé použil chloroform při operaci už před patnácti lety a že od té doby jsme značně pokročili. Rok předtím, než jsem odjel na Krym, jsem pod jeho vedením studoval v Královské nemocnici." Obličej mu posmutněl. "Hodně jsem se tam naučil. Ale válka chválabohu skončila. A jestli budete mít štěstí, to příjemné laudánium vám přinese i erotické sny."

"A jestli ho mít nebudu?"

"Vy ho máte! Oba jste měli veliké štěstí."

Přes krutou bolest se Struan přinutil usmát. "Máme štěstí, že jsme vás tady našli a tak rychle, o tom není sporu." S instinktivní důvěrou v Babcottova slova vypil bezbarvou tekutinu a opět se natáhl. Bolesti téměř omdlával.

"Teď necháme pana Struana, aby si na chvíli odpočinul," přikázal Babcott. "Vy teď radši pojdte se mnou, pane Tyrere, musíme ještě něco zařídit."

"Ovšem, doktore. Struane, můžu vám něco přinést, nebo pro vás něco udělat?"

"Ne... Díky, ne. Nemusíte tu na mě čekat."

"Nehloupněte, samozřejmě že počkám." Tyrer celý nervózní vyšel za lékařem z ordinace a pečlivě zavřel dveře.

"Dopadne to s ním dobře?"

"Nevím. Naštěstí samurajové mívají meče vždycky čisté a ostré tak, že řezou stejně čistě jako skalpel. Omluvte mě na okamžik. Dnes odpoledne jsem tady zůstal jako jediný diplomat. Jako lékař jsem udělal vše, co jsem mohl. Teď se raději budu chovat jako představitel Jejího britského Veličenstva." Babcott byl zástupcem sira Williama. Nařídil, aby se úřední kutr vydal přes zátoku do Jokohamy a vyhlásil tam poplach, jednoho čínského sluhu poslal pro místního guvernéra, dalšímu dal za úkol zjistit, který šlechtic projížděl před několika hodinami Kanagawou, uvedl místní šestičlennou vojenskou posádku do stavu pohotovosti a posléze nalil Tyrerovi velkou sklenici whisky. "Vypijte to, je to lék. Říkáte, že ti vrahové na vás něco křičeli?"

"Ano. Znělo to jako... sono... sonno ii."

"To mi nic neříká. Chovejte se tady jako doma, za chvíli se vrátím. Musím se připravit." Odešel.

Ruka sešitá sedmi stehy Tyrera bolela. Ačkoli Babcott zacházel s jehlou jako odborník, Tyrer se jen obtížně přemohl, aby nesténal. Dokázal se však ovládnout a zůstal zticha, a to ho teď hřálo u srdce. Styděl se za záchvaty strachu, které jím otrásovaly a vyvolávaly v něm nutkání zmizet a utíkat a utíkat. "Jsi zbabělec," zabručel sám pro sebe a zhrozil se toho poznání.

Podobně jako ordinace i předpokoj páchl po chemikáliích, z nichž se mu zvedal žaludek. Přistoupil k oknu. Hluboce se nadechl a snažil se uklidnit, ale marně. A tak si alespoň usrkl whisky. Jako vždy mu její chuť připadala sprostá a nepříjemná. Nepřítomně upřel zrak na sklenici a její dno jako by ožilo ošklivými výjevy. Celý se roztřásl. Přinutil se ke klidu a znova si prohlédl tekutinu. Byla zlatavě hnědá a vůni mu připomněla londýnský domov, otce, jak sedí po večeri u krbu a pokuřuje doutník, matku, jak klidně plete, dva sluhy sklízějící ze stolu, vše dýchající pohodou, útulné a bezpečné. Potom si v paměti vybavil oblíbenou Garrowayovu kavárnu na Cornhillu, příjemně vyhřátou, plnou života a bezpečí, a univerzitu s přátelskou a vzrušující atmosférou, ale bezpečnou. Bezpečnou. Je teď jeho život ohrožen? Opět se ho začala zmocňovat panika. Ježíši Kriste, co tu vlastně pohledávám?

* * *

Oba uprchlíci ještě stále nebyli dost daleko od Tókaidó, když Struanův vyděšený kůň klopýtl, protože mu zpola přeseknutý sval vypověděl službu, a jezdec se bezmocně zřítíl na zem. Pád mu způsobil nesnesitelnou bolest. Strachem zesláblý Tyrer musel vynaložit všechny síly, aby vysadil Struana na svého koně, a s velkým vypětím ho udržel v sedle, neboť zraněná byl větší a těžší než on sám. Neustále se ohlížel po průvodu mizejícím v dálce a hrozil se představy, že se každou chvíli objeví samuraj na koni. "Vydržíte to?"

"Ano, snad ano." Struanův slabý hlas prozrazoval, že trpí ukrutnými bolestmi. "Co Angelique, podařilo se jí utéct?"

"Ano, povedlo se jí to. Ti ďábli zabili Canterburyho."

"To vím. A co vy? Nejste zraněný?"

"Nic vážného, alespoň myslím. Jen mě škrábnul na ruce," povzdechl Tyrer a zaklel v náhlém záchvatu bolesti. Seknutí meče mu způsobilo jen čistý řez ve svalnaté části předloktí. Ránu si z nejhoršího očistil kapesníkem a tím si ji i obvázal.

"Sláva, nedostal jsem to ani do žíly, ani do tepny - ale proč nás přepadli? Proč? Nedělali jsme jim přece nic zlého."

"Já... Já... nemůžu se otočit. Ten mizera mě zranil na boku... Jak... Jak to tam vypadá?"

Tyrer velice opatrně odtáhl vlněnou látku v místě, kde byla rozseknuta. Délka a hloubka rány, která se při pádu ještě zvětšila, ho vylekala. Prýštila z ní krev a to ho vyděsilo ještě víc. "To není dobré. Musíme co nejrychleji sehnat lékaře."

"Možná... možná bysme měli jet oklikou do Jokohamy."

"Ano, myslím, že ano." Mladík podpíral Struana a snažil se chladnokrevně uvažovat. Lidé kráčející po Tókaidó si na ně ukazovali. To ho zneklidnilo ještě víc. Kanagawa nebyla daleko, některé z jejích chrámů již byly na dohled. "Jeden z nich musí být náš," zamumlal sám pro sebe. V ústech cítil divnou pachut'. Vtom si všiml, že má ruce zalité krví, a tak mu srdce opět strachem poskočilo. Hned se mu však ulevilo, neboť zjistil, že většina krve je Struanova. "Pojedeme dál."

"Co... jste říkal?"

"Pojedeme dál do Kanagawy. Není to daleko a cesta je volná. Vidím už střechy chrámů, jeden z nich musí být náš."

Určitě na něm vyvěsili vlajku." Podle japonského zvyku měly cizí zastupitelské úřady vyhrazeny sídlo v části buddhistických chrámů. Jen chrámy nebo kláštery totiž mívaly dostatek velkých místností nebo přístaveb, a tak úředníci bakufu dali vyklidit některé z nich, dokud si vyslanectví nevybuduje vlastní úřadovnu a rezidence.

"Vydržíte tu cestu, pane Struane? Povedu koně."

"Ano." Struan se zadíval na vlastního koně, který bolestně řetal a marně se pokoušel znovu rozběhnout. Jenže noha mu vypovídala službu a z hluboké rány na boku vytékala krev. Zvíře se třásl po celém těle. "Zbavte ho bolesti a pojedeme."

Nikdy předtím Tyrer nezastřelil koně. Otřel si z rukou pot. Derringer byl na dvě rány a v bubínku měl dvě nové bronzové patrony s kulkou, výbušnou směsí a detonátorem. Koník se klopýtavě pohnul, daleko však neušel. Tyrer ho pohladil po hlavě, aby ho uklidnil, přiložil mu derringer k uchu a stiskl spoušť. Kůň klesl mrtvý k zemi. Ta okamžitá smrt zvířete Tyrera překvapila stejně jako hluk, který vydala zbraň. Uložil si ji zpět do kapsy.

Znovu si jako u vytržení otřel ruce. "Radši bychom neměli jet po silnici, pane Struane, radši ne. Bude to tak bezpečnější."

Vzhledem k příkopům a potůčkům, které museli překonávat, to však bylo obtížnější, než čekal. Struan dvakrát málem ztratil vědomí a Tyrer ho jen s námahou udržel v sedle. Rolníci na rýžových polích předstírali, že je nevidí, nebo si je jen nepřátelsky prohlédli a hned se zase sklonili ke své práci. Tyrer podrážděně zanačoval a opatrně vedl koně vpřed. První chrám byl prázdný až na několik poděšených mnichů s vyholenou hlavou v oranžových šatech, kteří se hned, jak zahlédli cizince, rozprchlí do okolních budov. Na prostranství před chrámem stála malá fontána. Tyrer se vděčně napil studené vody, naplnil hrnek a podal jej Struanovi, který se sice s chutí napil, bolestí však téměř ztrácel zrak.

"Díky. Jak... Jak je to ještě daleko?"

"Už moc ne." Tyrer sice nevěděl kudy dál, ale snažil se být statečný. "Musíme tam každou chvíli být."

Tady se cesta rozdvjovala. Jedna cesta vedla k pobřeží a k druhému chrámu vysoko nad vesnicí, druhá hlouběji do města a k dalšímu chrámu. Bez rozmýšlení se Tyrer rozhodl jít k pobřeží.

Cesta se stáčela a vracela zpět, aby zase vedla dál na východ. Ve spleti uliček nepotkali ani človíčka, odevšad však byly cítit jejich pohledy. Vtom spatřil hlavní bránu chrámu a nad ní britskou vlajku, vojáka v červené uniformě. Téměř se rozplakal úlevou a pýchou. Jakmile je voják zahlédl, přispěchal na pomoc, druhý se rozběhl k veliteli hlídky a skoro okamžitě se nad nimi skláněl doktor Babcott.

"Všemocný Bože, co se vám, k čertu, stalo?"

Nebylo to obtížné vysvětlování. Stačilo pár slov.

* * *

"Už jste někdy asistoval při operaci?"

"Ne, doktore."

Babcott se usmál. Na tváři se mu usadil dobrosrdečný výraz. Začal rychle svlékat Malcolma Struana, který již málem ztrácel vědomí. Šlo mu to stejně snadno, jako kdyby převlékal dítě. "Tak to za chvíli získáte dobrou zkušenost. Potřebuji pomoc, zůstal jsem tu dnes sám. Na večeri už budete zpátky v Jokohamě."

"Pokusím se... Zkusím to."

"Nejspíš se vám udělá zle od žaludku - je to hlavně tím zápachem, ale nelámejte si s tím hlavu. Kdyby to na vás přišlo, jděte ke kbelíku a udělejte to do něj, ne na pacienta." Babcott si ho opět změřil pohledem a otázal se v duchu, nakolik se může na tohle mladíka spolehnout. Pozoroval totiž na něm, jak v sobě potlačuje právě prožitou hrůzu. Obrátil se k pacientovi. "Dáme mu dýchnout éteru a můžeme začít. Opravdu jste byl v Peking?"

"Ano, pane, čtyři měsíce. Sem jsem přijel před několika dny přes Šanghaj." Tyrer byl rád, že má o čem povídat, a nemusí přemýšlet o svých strašných zážitcích. "Ministerstvo zahraničí usoudilo, že nám krátký pobyt v Peking a studium čínských znaků pomůže naučit se místní jazyk."

"To je ztráta času. Jestli chcete správně číst a psát, čínské znaky vám moc nepomůžou." Lékař urovnal bezvládné Struanovo tělo do pohodlnější pozice. "Jak dobře umíte japonsky?"

Tyrerova nevolnost se stupňovala. "Prakticky vůbec ne. Jenom pár slov. Říkali nám, že dostaneme japonské učebnice a příručky gramatiky v Peking, ale tam žádné neměli."

Třebaže Babcotta celá záležitost velice znepokojila, na okamžik se teď zastavil a rozesmál. "Učebnice se tady vyskytují stejně vzácně jako dračí rokle a pokud jde o japonské slovníky, existuje pouze jeden, který v roce 1601 sestavil otec Alvito a ten je portugalský - nikdy jsem ho neviděl, jenom jsem o něm slyšel - a na dalším už dlouhé roky pracuje reverend Priny." Uvolnil Struanovu bílou hedvábnou košili nasáklou krví. "Umíte holandsky?"

"Taky jen pár slov. Všichni začínající překladatelé pro Japonsko by měli prodělat šestiměsíční kurs, ale ministerstvo nás sem poslalo prvním volným parníkem. Proč japonští byrokraté používají holandsčinu jako oficiální jazyk pro styk s cizinou?"

"Ale nepoužívají. Ministerstvo se mylí, stejně jako v mnoha dalších věcech. Je to ovšem jediná evropská řeč, kterou se naučilo pár úředníků bakufu... Trochu ho nazvednu a vy mu stáhněte nejdřív boty a pak kalhoty, ale opatrně!"

Tyrer nejspíš uposlechl a zdravou levou ruku bezvládného pacienta svlékl.

Struan ležel na chirurgickém stole úplně nahý vedle chirurgických nástrojů, mastiček a lahviček. Babcott se otočil a navlékl na sebe těžkou, mokrou zástěru. V té chvíli v něm Tyrer viděl pouhého řezníka. Zvedl se mu žaludek a jen s námahou včas doběhl ke kbelíku.

Babcott si povzddechl. Já se pozvracel snad stokrát a to tak, že už to víc nešlo, pomyslel si. Jenže teď potřebuji, aby se z toho dítěte stal dospělý člověk. "Pojďte sem, musíme pracovat rychle."

"Já nemůžu. Já prostě nemůžu..."

Lékař okamžitě zpřisnil hlas. "Vraťte se ke mně pěkně rychle a pomáhejte, nebo pan Struan zemře, ale ještě předtím dostanete ode mne tak zabrat, že na to nikdy nezapomenete."

Tyrer namáhavě přiklopýtal zpět a postavil se vedle něj.

"Sem ne, proboha, proti mně. Chytněte ho za ruce."

Struan pootevřel oči, když se ho Tyrer dotkl, hned se však vrátil ke svým tíživým vidinám a jen něco nesrozumitelně mumlal.

"To jsem já," zašeptal Tyrer, který nevěděl, co jiného říci.

Na druhé straně stolu Babcott otevřel malou, neoznačenou lahvičku a nakapal z ní nažloutlou olejovitou tekutinu na tlustý lněný polštářek. "Pevně ho držte," přikázal a přitiskl látku Struanovi k nosu a ústům.

Pacient cítil, že ho někdo dusí, sáhl po polštářku a s překvapivou silou jej málem lékařovi vytrhl z ruky. "Proboha, držte ho!" zavřel Babcott. Přestože se Tyrerovi zvedal žaludek z výparů éteru, chytil Struana za zápěstí a pevně mu přidržel ruce. Zapomněl však na vlastní zranění a vykřikl bolestí. Struan stále bojoval, trhal hlavou a marně se pokoušel vymanit ze sevření, ale zároveň se mu zdálo, že ho cosi stahuje do nekonečně velké žumpy. Jeho síla postupně slábala, až vyprchala.

"Výborně," řekl Babcott. "Člověk by nevěřil, jak silní občas bývají pacienti." Otočil Struana na břicho, narovnal mu hlavu a prohlédl si ránu, která začínala na zádech, vedla pod hrudním košem přes bok a končila skoro u pupíku.

"Pozorně ho hlídejte a řekněte mi, jestli se začne vrtět... A až vám řeknu, dejte mu ještě éter." Jenže Tyrer se opět skláněl nad kbelíkem. "Pospěšte si."

Babcott, zvyklý operovat v mnohem horších podmínkách, na nic nečekal a pustil se do práce. Na Krymu viděl umírat tisíce vojáků - většinou na cholery, úplavici a pravé neštovice - a také mnoho zraněných, celé dny a noci je slyšel sténat. Poznal tam i Dámu s lampou, která z vojenských nemocnic vymýtila chaos a zavedla tam pořádek. Byla to sestra Nightingaleová, která neustále rozkazovala, lichotila, vyhrožovala, žádala a prosila, jen aby prosadila své nové myšlenky, očistila, co bylo špinavé, vyhnala ze špitálu zoufalství a zbytečnou smrt, a přitom jí ještě zbýval čas navštěvovat nemocné a potřebné ve dne i v noci, kdy chodila s vysoko zdviženou petrolejkou nebo svíčkou, aby si posvítla na cestu od jedné postele k druhé.

"Nevím, jak to dokázala," zamumlal polohlasně.

"Pane?"

Na okamžik zvedl hlavu a spatřil bledého Tyrera, jak na něj zírá. Úplně na něj zapomněl. "Vzpomínal jsem právě na Dámu s lampou," řekl. Rozhodl se povídat, aby se uklidnil - ovšem nepolevoval v soustředění na přefíznuté svaly a

poškozené žíly. "Florence Nightingaleová. Odjela na Krym jen s osmatřiceti ošetřovatelkami a za čtyři měsíce snížila úmrtnost z původních čtyřiceti ze sta na pouhé dva - z každé stovky."

Tyrer tu statistiku znal. Jako každý Angličan se pyšnil tím, že právě jeho krajanka položila základy povolání ošetřovatelky v moderním pojetí. "Jaká byla - osobně?"

"Hrozná, když jste neměl vše čisté a něco nebylo po jejím. Jinak byla božská - opravdová křesťanka. Narodila se v italské Florencii, podle toho města ji také pokřtili, ačkoli to byla Angličanka skrz naskrz."

"Aha." Tyrer vycítil doktorovo nadšení. "Ano, musela být skvělá. Znal jste ji dobře?"

Babcottův pohled se ani na okamžik neodtrhl od rány a vlastních obratných prstů, které ránu ohledávaly a objevily to, čeho se obával, poškozenou část střev. Zaklel, aniž si to uvědomil. Opatrně začal zkoumat druhou stranu. Zápach vzrostl. "Mluvil jste o holandštině. Víte, proč se někteří Japonci naučili holandsky?"

Tyrer s velikou námahou odtrhl svůj pohled od lékařových prstů a stiskl si nos. Žaludek se mu krutě převracel. "Ne, pane."

Struan sebou škubl. Okamžitě Babcott přikázal: "Dejte mu ještě trochu éteru, moc ho nemačkejte... dobře. Dobře jste to zvládl. Jak se cítíte?"

"Hrozně."

"To nevadí." Prsty se znovu pustily do práce, ale hned se, skoro nezávisle na lékařově vůli, zase zastavily. Opatrně ohmataly druhé místo, kde byla střeva poraněna. "Umyjte si ruce a pak mi podejte navlečenou jehlu - tamhle, na stole." Tyrer uposlechl.

"Dobře, děkuji." Babcott se pustil do práce. Velice pečlivě. "Játra nejsou moc poraněná, možná trochu zhmožděná, ale meč je nezasáhl. Ledviny má také v pořádku. Ičiban - to japonsky znamená velmi dobře. Měl jsem pár japonských pacientů. Výměnou za svou práci od nich dostávám slova a věty. Pomůžu vám s učením, jestli budete chtít."

"Rád bych... Bylo by to skvělé - ičiban. Mrzí mě, že jsem tak k nepotřebě."

"To není pravda. Neraď děláš takovou práci sám. Víte, to se jí pak bojím. Je to legrační, ale je to tak." Na okamžik jako by jeho prsty ovládly celou místnost.

Tyrer se zadíval Struanovi do obličeje. Ještě před hodinou byl zdravě červený, teď je však bílý, nedávno byl silný, teď je vyčerpaný jako bez života, jen občasné zachvění očních víček ukazuje, že ještě žije. Je to podivné, pomyslel si, podivné, jak neuvěřitelně nahý mi Struan připadá. Před dvěma dny jsem ho ještě ani neznal, ale teď jsme spolu spojeni jako bratři, teď se život změnil a, ať se mi to líbí nebo ne, už jiný zůstane. A zjistil jsem, že on je statečný, kdežto já ne.

"Aha, ptal jste se na holandštinu," promluvil Babcott. Skoro ani neslyšel vlastní hlas, neboť se všechna jeho pozornost soustředila na nápravu poraněného lidského těla. "Od roku 1640 Japonci neudržovali kontakty s jinými cizinci než s Číňany a Holanďany. Všem ostatním zakázali přistávat ve své zemi, zvláště Španělům a Portugalcům. Japonci nesnášejí katolíky, protože se jim v 17. století pletli do politiky. Podle pověstí kdysi skoro celé Japonsko přestoupilo na katolickou víru. Slyšel jste už o tom?"

"Ne, pane."

"Holanďany tolerovali, protože ti sem nikdy nepřiváželi misionáře a chtěli jen obchodovat." Na okamžik se odmlčel, jeho prsty však v činnosti neustaly. Po chvíli se rozhovořil: "A tak povolili několika Holanďanům, mužům, nikdy ne ženám, aby se tady usadili, ale pouze za nejpřísnějších omezení a výhradně na umělém ostrově Dešima u přístavu v Nagasaki. Holanďané se řídili všemi zákony, které Japonci vydali, klaněli se jim až k zemi a přitom rychle bohatli. Když jim to dovolili, přivezli si knihy, když směli obchodovat, obchodovali a dováželi sem čínské zboží, které Japonsko nezbytně potřebuje - čínské hedvábí a stříbro výměnou za zlato, papír, ozdobné lakované předměty, jídelní hůlky - víte, co to je?"

"Ano, pane. Byl jsem tři měsíce v Peking." "

"Samozřejmě, promiňte, zapomněl jsem. Ale na tom nesejde. Podle holandských záznamů ze sedmáctého století první šógun z rodu Toranagů, to je něco jako jejich král, usoudil, že zahraniční vlivy poškozují japonské zájmy, a proto uzavřel celou zemi, zakázal Japoncům stavět velké námořní lodi a opouštět zemi - kdo z ní vyjel, nesměl se vrátit, a když to přece udělal, měl být okamžitě popraven. To pořád platí jako zákon." Jeho prsty se na okamžik zastavily, protože se jenná niť přetrhla. Hlasitě zaklel. "Podejte mi jinou jehlu. Tohle hedvábí není sice nejhorší, ale chtělo by to pořádná střívká a ta tady nikde neseženu. Pokuste se navléct další, ale nejdřív si umyjte ruce a pak znova, až budete hotový. Děkuji."

Tyrera potěšilo, že má něco na práci. Obrátil se, jenže prsty mu vypovídaly poslušnost. Opět se mu udělalo špatně a hlava mu třeštila. "Zmiňoval jste se o Holanďanech."

"Ano. A tak se Holanďané a Japonci od sebe učili navzájem, přestože oficiálně bylo cizincům zakázáno studovat japonštinu. Asi před deseti lety tady bakufu otevřelo školu holandštiny..." Vtom oba muži uslyšeli dusot běžících nohou.

Ozvalo se zaklepání na dveře a v nich se objevil zpocený seržant od granátníků, který věděl, že nesmí vstoupit dovnitř, když se operuje. "Promiňte, že vás ruším, pane, ale jdou sem ti ztracení malí otravové. Jsou čtyři a vypadají jako nějaká deputace. Všichni jsou to samurajové."

Lékař nepřestal šít. "Je s nimi Lun?"

"Ano, pane."

"Doprovodte je do přijímací místnosti a řekněte Lunovi, aby na ně dohlédl. Přijdu tam hned, jak jen budu moci."

"Ano, pane." Seržant se naposled podíval na stůl a odešel.

Lékař dokončil další steh, udělal uzel, přefízl niť, osušil ránu a začal znovu. "Lun je jeden z našich čínských pomocníků. Většinou tady všechno musejí oběhat Číňané, ačkoli ani neumějí japonsky, ani nejsou nijak zvlášť spolehliví."

"My... Bylo to stejné... Zjistili jsme, že to v Peking chodí stejně, pane. Jsou to hrozní lháři."

"Japonci jsou ještě horší, i když tak jednoduché to zase není. Nelze totiž říct, že by lhali, jenom jejich pravda se mění a záleží na tom, kdo ji říká. Je moc důležité, abyste se naučil co nejrychleji japonsky. Nemáme tady vlastního překladatele."

Tyrer se na něj podíval s pootevřenými ústy. "Ani jednoho?"

"Ani jednoho. Britský padre se trochu domluví, jenže použít ho nemůžeme, Japonci totiž nesnášejí misionáře a kněze. V celé cizinecké čtvrti se naučili holandsky jen tři lidé, jeden Holanďan, Švýcar, který nám dělá tlumočníka, a jeden obchodník z Kapské kolonie, ale žádný z nich není Brit. Tady ve čtvrti mluvíme zpotvořeným hybridním jazykem. Říká se mu pidgin, stejně jako v Hongkongu, Singapuru a čínských přístavech, které nám otevřely smlouvy s Pekingem. Využíváme také kompradory, zprostředkovatele obchodu."

"V Peking u to bylo stejné."

Babcott zaslechl v jeho hlase podrážděnost a uvědomil si hrozící nebezpečí. Zvedl oči a okamžitě poznal, že Tyrer je na pokraji zhroutení a že by se mohl každou chvíli pozvracet. "Zvládáte to dobře," prohodil povzbudivě. Napřimil se, aby si protáhl záda. Kapky potu mu stékaly po tváři. Znovu se sklonil k práci. Velice opatrně vrátil ošetřenou část střevo na původní místo do břišní dutiny a rychle začal šít na dalším místě. "Jak se vám líbilo v Peking u?" zeptal se. Nezáleželo mu na odpovědi, nechtěl jen připustit, aby Tyrer přestal mluvit. Je to lepší, než kdyby se sesypal, pomyslel si. Nemám na něj čas, dokud toho chudáka nezavřu. "Já tam nikdy nebyl. Líbilo se vám tam?"

"Já, víte, ano, moc." Tyrer se snažil soustředit, nesnesitelná bolest hlavy ho však oslepovala. "Mandžuoové jsou momentálně velice mírní, a tak jsme mohli celkem bezpečně cestovat, kamkoli jsme chtěli." Mandžuoové, kočovnický kmen z Mandžuska, dobyl Čínu v roce 1644, přijal název dynastie Čching a vládl jí až dosud. "Mohli jsme si vyjet bez... bez problémů... Číňané nebyli... zrovna přátelští, ale..." Puch v uzavřené místnosti byl stále nesnesitelnější. Křeč ho přemohla, opět se pozvracel, ale přestože nevolnost neustupovala, vrátil se ke stolu. "Omlouvám se."

"Co jste to povídal... o těch Mandžuiích?"

Najednou se Tyrerovi chtělo vykřiknout, že mu Mandžuoové, Peking a všechno ostatní může být ukradené a že chce utéct před tím zápachem a vlastní bezmocností. "K čertu s..."

"Mluvte na mě! Mluvte!" vykřikl Babcott.

"Říkali..., říkali nám, že je to drzá, sprostá chátra a že není pochyb, že Číňané Mandžuy k smrti nenávidí." Tyrerův hlas zněl netečně. Čím více se mu dařilo na něco se soustředit, tím méně cítil potřebu utéct. "Jak se zdá, teď se třesou hrůzou, že se tchajpchingská vzpoura rozšíří z Nankingu na sever a zachvátí Peking. To by byl konec..." Odmlčel se a napjatě naslouchal. V ústech cítil odpornou pachut' a hlava mu třeštila ještě více.

"Co se děje?"

"Myslel jsem... zdálo se mi, že tu někdo křičí."

Babcott se zaposlouchal, nic však neslyšel. "Vyprávějte mi dál o mandžuské vládě."

"Víte, hm, pokud jde o tchajpchingské povstání... Říká se, že v posledních několika letech bylo při něm zabito nebo zemřelo hladem přes deset milionů rolníků. Peking ale zůstal klidný. Samozřejmě to, jak lord Elgin před dvěma roky dal císaři za vyučenou a nařídil britským a francouzským vojskům vypálit a vyrabovat Letní palác, je pro Mandžuy poučení, na které hned tak nezapomenou. Teď už si rozmyslí vraždit Brity. Nenařídí sir William něco podobného i tady? Pomstu?"

"Kdybychom věděli, komu se pomstít, už dávno bychom se do toho pustili. Ale nevíme komu. Nemůžeme přece ostřelovat Edo kvůli několika neznámým vrahům..."

Přerušily ho rozčilené hlasy, seržantova angličtina proti hrdelní japonštině. Potom jakýsi samuraj vrazil do dveří a za ním další dva s meči povytaženými z pochvy drželi v šachu seržanta. Dva granátníci s připravenými puškami zadovkami stáli v chodbě. Čtvrtý samuraj, starší muž, vstoupil do místnosti. Tyrer ustoupil ke stěně a celý ztuhlý znovu prožíval Canterburyho smrt.

"Kindžiru!" vykřikl Babcott a všichni znehybněli. Na chvíli to vypadalo, že rozzuřený starší muž vytasí meč a zaútočí. Babcott se obrátil k Japoncům se skalpelem ve veliké pěsti, se zakrvácenými rukama a zástěrou. Vypadal jako ďábelský obr. "Kindžiru!" přikázal znova a ukázal skalpelem. "Odejděte odsud. Dete... Dózo." Zpražil je všechny pohledem, otočil se k nim zády a dál sešival a sušil ránu. "Seržante, odveďte je do přijímacího pokoje. Zdvoreile!"

"Ano, pane." Seržant posunky ukázal cestu samurajům. Ti si hněvivě něco povíдали. "Dózo," zabručel. "Tak sebou hněte, vy zatracení prťaví lumpové." Opět jim ukázal cestu. Starší samuraj panovačně pokynul ostatním a odkráčel. Zbývající tři se okamžitě uklonili a následovali ho.

Babcott si nešikovně otřel hřbetem ruky pot z brady a pokračoval v práci. Hlava, krk a záda ho bolely. "Kindžiru znamená, že je něco zakázáno," pokračoval klidně, ačkoli mu srdce divoce bušilo jako vždy, když zblízka uviděl samuraje s vytasenými nebo povytaženými meči a sám neměl po ruce pistoli připravenou ke střelbě. Příliš často ho totiž volali, aby napravil, co meče napáchaly - Evropanům i Japoncům samým. Půtky a boje samurajů patřily v Jokohamě, Kanagawě a okolních vesnicích k běžným jevům. "Dózo znamená prosím. Dete je odejděte. Když mluvíte s Japonci, hodně záleží na tom, abyste často říkal děkuji a prosím. Děkuji se řekne dómo. Používejte to, i když křičíte." Podíval se na Tyrera, který se stále opíral o zeď a třásl. "Ve skřini je whisky."

"Já jsem... Jsem v pořádku."

"To není pravda. Jste pořád v šoku. Pořádně se napijte whisky. Uskrávejte ji. Hned jak budu hotov, dám vám něco proti nevolnosti. Nesmíte si s ničím lámat hlavu! Rozumíte?"

Tyrer přikývl. Po tvářích mu tekly slzy, ale nedokázal je zastavit. Činilo mu obtíže udělat krok. Zalapal po vzduchu. "Co se to... se mnou děje?"

"To je šok. Z toho si nic nedělejte. To přejde. Ve válce je to normální a my tady ve válce jsme. Za chvíli budu hotový. Pak se podíváme na ty lumpy."

"Jak... jak je zvládnete?"

"Nevím." Z lékařova hlasu se ozval podivný podtón. Opět čistil ránu dalším lněným čtverečkem z tenčících se zásob - a stále ho čekalo mnoho šití. "Asi to proběhne jako obvykle. Rozhodím rukama a řeknu, že jim náš vyslanec připraví pěkné peklo, a pokusím se zjistit, kdo vás napadl. Samozřejmě popřou, že by o té záležitosti cokoli věděli, a budou zřejmě mluvit pravdu - - zdá se, že se nikdy o ničem nedozvědí. Jsou jiní než jakýkoli národ, na který jsem dosud narazil. Nevím, jestli jsou prostě tak neuvěřitelně hloupí, nebo tak chytrí a tajnůstkářští, že to až hraničí s genialitou. Neumíme proniknout do jejich společnosti - ani naši Číňané to nedokážou - nemáme mezi nimi spojení, zřejmě neseženeme nikoho, kdo by se dal podplatit, aby nám pomáhal, a dokonce ani s nimi nemůžeme mluvit na rovinu. Jsme tady všichni úplně bezmocní. Už se cítíte lépe?"

Tyrer upil ze sklenice whisky. Předtím si však zahanbeně setřel z očí slzy, omyl si ústa a polil si hlavu vodou. "O moc ne... stejně děkuji. Já jsem v pořádku. Ale co Struan?"

Po chvíli Babcott odpověděl: "Nevím. To se nikdy nedá říci předem." Srdce mu poskočilo, protože opět uslyšel kroky na schodech. Tyrer zbledl ještě víc. Zaklepání. Dveře se otevřely okamžitě.

"Ježíši Kriste," vyklouzlo z úst Jamie McFayovi, který nemohl odtrhnout oči od zakrváceného stolu a velké rány ve Struanově boku. "Dostane se z toho?"

"Buď zdrav, Jamie," pozdravil Babcott. "Už jsi slyšel o..."

"Ano, právě jsme se vrátili z Tókaidó. Hledali jsme pana Struana a napadlo nás, že by mohl být tady. Dmitri zůstal venku. Jste v pořádku, pane Tyrere? Ti darebáci rozsekali ubohého pana Canterburyho na deset kousků a nechali ho tam napospas havranům..." Tyrer se znovu sehnul nad kbelík. McFay neklidně couvl ke dveřím. "Pro Kristapána, Georgi, dostane se pan Struan z toho?"

"Nevím!" rozzlobil se Babcott. Stálá nejistota, jaké mají jeho pacienti vyhlídky, záhada, proč někteří pacienti přežívají a jiní, méně zranění, umřou a proč se některé rány zanítí a jiné zhojí, se změnila v hněv a vybuchla. "Ztratil spoustu krve, sešil jsem mu přeseknuté střevo, má tři zhmožděnin, ještě mu musím sešít tři žíly a dva svaly a uzavřít ránu. Jenže jenom Kristus ví, kolik špíny se mu dostalo do těla ze vzduchu a nakazilo ho, jestli z toho onemocní nebo dostane sněť... Nevím. Nic ztraceně nevím! Teď jdi k čertu, promluv si s těmi darebáky z bakufu a zjisti, kdo to provedl!"

"Ano, jistě. Promiň, Georgi," omluvil se McFay, vyděšený starostmi i vztekem Babcotta, kterého obvykle nic nedokázalo vyvést z míry. "Pokusíme se - Dmitri a já - ale už víme, kdo to provedl. Dozvěděli jsme se to od čínského prodáváče ve vesnici. Je to ztraceně divné. Všichni samurajové byli ze Sacumy a..."

"Kde, k čertu, leží ta Sacuma?"

"Říkají, že to je knížectví nedaleko Nagasaki na jižním ostrově, šest set nebo sedm set mil odsud a..."

"Co tu, k čertu, pohledávají?"

"To neví, ale přísahal mi, že mají přespat ve vesnici Hodogaja. To je, Phillipe, zastávka na Tókaidó, necelých deset mil odsud. A byl prý s nimi i jejich kníže."

3

Sandžiró, kníže ze Sacumy - rozložitý a vousatý dvačtyřicátník v modrém plášti z nejdražšího hedvábí a se dvěma drahocennými meči za pasem - se zadíval očima úzkýma jako čárky a s nemilosrdným výrazem v obličeji na rádce, jemuž důvěřoval ze všech nejvíc. "Bylo správné nebo chybné, že ti dva zaútočili?"

"Správné, Výsosti," odpověděl Kacumata. Dobře si uvědomoval, že zvědové číhají všude. Oba muži klečeli o samotě čelem proti sobě v nejlepší části zájezdního hostince v Hodogaje, vesnici u silnice Tókaidó vzdálené pouhých pár mil od cizinecké čtvrti směrem do vnitrozemí.

"Proč?" Sandžiróovi předci ovládali již šest století Sacumu, nejbohatší a nejmocnější knížectví v celém Japonsku - s výjimkou nenáviděných nepřátel, rodu Toranagů - a žárlivě si střežili svou nezávislost.

"Vyvolá to spory mezi šógunátem a gaidžiny," odpověděl Kacumata. Byl to hubený muž s ocelovými svaly, mistr v používání meče a nejproslulejší ze všech sensei - učitelů bojových umění v provincii Sacuma. "Čím víc se prohloubí spory mezi těmi psy, tím dříve dojde k boji, a čím dříve se do sebe pustí, tím lépe. Válka nám pomůže konečně sesadit Toranagy a jejich přísluhovače, umožní nám vytvořit nový šógunát, nastolit nového šóguna a nové hodnostáře, mezi nimiž bude Sacuma hrát prim, a vy sám se stanete novým členem ródzů." To znamenalo radu pěti starších a jejich členů, kteří vládli šógunovým jménem.

Jen členem rady? Proč pouze jedním z nich, pomyslel si Sandžiró. Proč bych se neměl stát kancléřem? Nebo i šógunem? Potřebný rodokmen k tomu mám. Dvě a půl století vlády šógunů z rodu Toranaga - to bylo až přespříliš. Ten čtrnáctý z nich, Nobusada, by měl být poslední a při hlavě mého otce, také poslední bude.

Šógunát založil v roce 1603 šlechtic a válečník Toranaga, když zvítězil v bitvě u Sekigahary a jeho vojska srazila hlavu čtyřiceti tisícům nepřátelských vojáků. Tehdy potřel opravdové protivníky, poprvé v dějinách si podrobil celý Nippon, Zemi bohů, jak Japonci nazývali svou vlast, a sjednotil ji pod jediným panovníkem.

Jakmile tento schopný generál a panovník uchvátil veškerou světskou moc v zemi, ochotně přijal titul šóguna, nejvyšší postavení, jakého mohl smrtelník dosáhnout, z rukou bezmocného císaře - který ho právoplatně potvrdil jako samovládcе. Toranaga rychle zařídil, aby se úřad šóguna dědil z otce na syna, a prohlásil, že v budoucnosti budou všechny světské otázky spadat výhradně pod pravomoc šóguna, zatímco problémy duchovní bude řešit císař.

V posledních osmi stoletích žil císař, Syn nebes, se svým dvorem v odloučenosti od světa za hradbami svého paláce v Kjótu. Pouze jednou ročně vycházel z jeho bran, aby navštívil posvátný chrám v Ise, ale i tehdy zůstával skrytý před zraky všech. Jeho tvář se nikdy neobjevila na veřejnosti. Dokonce i uvnitř hradeb ho ode všech, kromě nejbližších příbuzných, izolovali horliví, dědiční hodnostáři a prastaré mystické předpisy.

A tak šlechtic, který měl pod kontrolou brány paláce a rozhodoval, kdo smí vstoupit a kdo vyjít, ve skutečnosti ovládal

také císaře, a tím přejímal i jeho vliv a moc. A přestože Japonci nepochybovali, že císař je jedním z bohů, a považovali ho za Syna nebes, přímého potomka bohyně slunce v nepřerušené linii od stvoření světa, podle historických zvyků císař a jeho dvůr nevládli žádným vojskem a nedostávali jiné příjmy než ty, které jim podle své libovůle přiděloval šlechtic ovládající vstup do paláce.

Po dlouhá desetiletí panovali šógun Toranaga, jeho syn i vnuk moudře, byť tvrdě. Další generace však již tak moudré a rozhodné nebyly, a tak si menší úředníci přisvojovali stále větší podíl na moci a postupně dosáhli toho, že i jejich úřady byly prohlášeny za dědičné. Šógun si sice podržel svůj titul, ale o sto let později se už stal loutkou - přesto byl však vždy vybírán výhradně z Toranagova rodu, stejně jako rada starších. Současného šóguna Nobusadu dosadili do úřadu před čtyřmi roky jako dvanáctiletého chlapce. Ale dlouho tam nezůstane, pomyslel si Sandžiró a vrátil se k problému, který ho v té chvíli zneklidňoval mnohem víc. "Kacumato, ať už bylo to zabíjení sebevíc oprávněné, pravděpodobně vyprovokuje gaidžiny až přespříliš, a to by mohlo našemu knížectví uškodit."

"Nevidím na tom nic špatného, Výsosti. Císař požaduje vyhoštění cizinců. A šlechta ho v tom podporuje. Že ti dva samurajové byli ze Sacumy, císaře jen potěší. Nezapomínejte, jak skvěle vaše poselstvo pořídl v Edu."

Před třemi měsíci Sandžiró přesvědčil pomocí svých prostředníků u dvora v Kjótu císaře Komeie, aby přičinil svůj podpis pod několik "přání" sepsaných Sandžiróem a jmenoval ho průvodcem císařského posla, který měl oficiálně předat tento svitek v Edu. To zajistí, aby bylo psaní přijato - jakmile totiž bakufu jednou přání císaře převzalo, obtížně jej mohlo odmítnout. Celé dva poslední měsíce vyjednával, a přestože se členové rady starších a úřední činitelé vymlouvali a vykrucovali, prosadil svou a odvážel si písemný souhlas k realizaci určitých reforem, jež měly oslabit celý šógunát. Důležité bylo, že získal jejich oficiální souhlas se zrušením potupných smluv s cizinou, podepsaných proti císařovu přání, s vyhnáním nenáviděných gaidžinů a s uzavřením země před zahraničními vlivy. Vše se tedy mělo vrátit ke stavu před násilným vniknutím Perryho vojsk do Japonska.

"A co uděláme s těmi dvěma blázny, co opustili vojenský tvar a zabíjeli bez rozkazu?" zeptal se Sandžiró.

"Každý čin, který přivede bakufu do nesnázi, prospívá vám."

"Připouštím, že se gaidžinové zachovali provokativně. Nikdo nedal té lůze právo, aby se ke mně přiblížila. V přední řadě průvodu přece vlály vlajky mé i císařovy, a ty to jasně zakazovaly."

"Tak ať si gaidžinové nesou následky svých činů. Vynutili si přes náš odpor přístup na naše břehy a udělali si z Jokohamy předmostí. S muži, které máme, bychom na ně mohli v noci nečekaně zaútočit, zničit celou čtvrť a vypálit okolní vesnice. Mohli bychom to podniknout ještě dnes, a tím by se celý problém nadobro vyřešil."

"Náhlým útokem můžeme obsadit Jokohamu bez větších potíží. Ale na jejich válečné loďstvo a děla nestačíme."

"Ano, pane. A gaidžinové by se okamžitě pomstili. Jejich flotila by začala ostřelovat Edo a zničila by je."

"Souhlasím, čím dřív se to stane, tím lépe. Jenže tím šógunát nepadne. Až vypálí Edo, napadnou mne, mé hlavní město Kagošimu. A to nemůžu riskovat."

"Nepochybuji, že se spokojí s Edem, Výsosti. Až vypálíme jejich základnu, nezbuďte jim nic než se stáhnout na své lodě a odplout pryč, zpátky do Hongkongu. Jednou v budoucnu se možná vrátí, ale to jich bude muset připlout veliké množství, aby si dokázali vybudovat nové předmostí. A navíc budou nuceni na jeho obranu nasadit pěchotu, a to jim nevyhovuje."

"Podrobili si Čínu. Jejich válečná mašinérie je neporazitelná."

"Tady nejsme v Číně a nejsme žádní úlisní a zbabělí Číňané. Nepřipustíme, aby nás ty zdechliny vykrvácely nebo zastrašily. Tvrdí nám, že chtějí nic než obchodovat. Dobře, i my chceme obchod, pušky, děla a lodě." Kacumata se pousmál a tiše dodal: "Kdybychom vypálili Jokohamu - samozřejmě bychom přitom předstírali, že útočíme na žádost bakufu a šóguna - tak bych doporučoval, aby po návratu gaidžinů ten, kdo ovládne šógunát, ať už to bude kdokoli, zaplatil po určitém zdráhání nevysoké výkupné a výměnou za to budou cizinci rozhodně ochotni roztrhat ty hanebné smlouvy a obchodovat na základě podmínek, které si určíme my sami."

"Zaútočí na nás v Kagošimě," namítl Sandžiró. "A my jim v tom nedokážeme zabránit."

"Náš záliv je pro mořeplavbu nebezpečný, není tak otevřený jako Edo. Na břehu máme ukryté dělostřelecké baterie, utajená holandská děla a jsme měsíc od měsíce silnější. Taková válečná akce gaidžinů by sjednotila všechny šlechtice, všechny samuraje a celou zemi, a tak by pod vaším praporem vzniklo neporazitelné vojsko. V pozemní válce nás armáda gaidžinů nepřemůže. Žijeme v zemi bohů a bohové nám také přispěchají na pomoc," vykládal nadšeně Kacumata. Vůbec však svým slovům nevěřil, manipuloval jen Sandžiróem, jak to již ostatně dělal dlouhá léta. "Božský vítr, vítr kamikadze zničil před šesti sty lety vojska Mongola Kublaje. Proč by se to nemohlo opakovat?"

"To je pravda," přikývl Sandžiró. "Tehdy nás bohové zachránili. Jenže gaidžinové jsou gaidžinové, jsou zákeřní a kdoví jaké úklady si na nás vymyslí? Bylo by bláznovství přivolávat na sebe útok z moře, dokud nemáme válečné lodě, přestože jsou bohové na naší straně."

Kacumata se v duchu zasmál. Žádní bohové nejsou, ani bohové, ani nebesa, ani posmrtný život. Věřit v něco jiného je pitomost. Pitomí gaidžinové a jejich pitomé dogma. Já věřím tomu, co napsal velký vojevůdce Nakamura v básni na svou smrt:

Od ničeho nikam

Ósacký hrad a všechny mé zásluhy jsou pouhý sen ve snu jiném.

"Ještě nikdy jsme neměli cizineckou čtvrť tak na dosah ruky jako dnes. Ti dva mladíci, kteří čekají na rozsudek, nám ukázali cestu. Prosím, abyste se po ní vydal." Zaváhal a pak ještě víc ztišil hlas. "Povídá se o nich, Výsosti, že oba patří mezi šiši."

Sadžiróovy oči se zúžily ještě víc.

Šiši - mužové ducha, jak je nazývali za jejich udatné činy - byli mladí revolucionáři, kteří vyhlásili neslýchanou revoltu proti šógunátu. Objevíli se teprve nedávno a jejich počet v celé zemi se odhadoval na půldruhou stovku.

Šógunát a většina šlechty je považovaly za teroristy a bláznů a chtěly je vyhladit.

Naopak pro většinu samurajů, hlavně pak těch nejnižších postavených, to byli hrdinové vedoucí nesmířitelný boj za dobro, za to, aby se Toranagové zřekli šógunátu a vrátili moc císaři, jemuž ji, jak byli přesvědčeni, neprávem před dvěma a půl stoletím uzmul válečník Joši Toranaga.

Pro mnoho obyčejných lidí, rolníků a prodáváčů, a zvláště pak pro plovoucí svět gejš a domů radovánek, se šíši stali legendou, o níž se zpívaly písně a kterou lidé oplakávali a obdivovali.

Všichni byli samurajové, mladí idealisté, hlavně z knížectví Sacuma, Čošú a Tosa. Někteří z nich fanaticky nenáviděli cizince, ale převážně to byli róninové - muži vln, protože byli volní jako vlny - samurajové bez pána, vyhnaní nadřazenými za neposlušnost či za zločiny, samurajové, kteří uprchli ze své provincie před trestem, nebo odešli dobrovolně, neboť uvěřili v nové, drzé kacířské myšlenky, že existuje služba vyšší než jen svému pánovi či rodině, a to služba výhradně vládnoucímu císaři.

Před několika lety se rostoucí hnutí šíši zformovalo do malých, tajných buněk a ty si vytyčily úkol znovu uvést do života bušidó - prastaré samurajské návyky sebeovládání, obnovit tradiční pojetí povinnosti, cti a smrti a umění používat meč a další válečné praktiky a dovednosti. To vše bylo málem před mnoha lety zapomenuto, kdyby ovšem nenašlo několik sensei, kteří je udržovali při životě. Bušidó zanikalo, protože více než dvě století žilo Japonsko v míru pod pevnou vládou Toranagů, která vojenské výboje zakázala, zatímco před nástupem jejich dynastie k moci zuřila neustálá a totální občanská válka.

Šíši se ve vši tajnosti začali scházet, diskutovat a plánovat. Mezi nimi se vyskytli nadšenci a radikálové, někteří dobří, jiní špatní. Spojovalo je však jedno - bez výjimky fanaticky odmítali šógunát a nechtěli připustit, aby se japonské přístavy otevřely cizincům a obchodu se zahraničím.

Proto také v posledních čtyřech letech čas od času přepadali gaidžiny a začali připravovat bezpříkladnou vzpouru proti zákonnému vládci, šógunu Nobusadovi, všemocné radě starších a bakufu, které alespoň teoreticky podle příkazů svých nadřazených rozhodovalo o všem, co se dotýkalo lidského života.

Šíši přijali výstižné heslo, sonnó džoi - "ctěte císaře a vypudte barbary" - a přísahali, že nebudou litovat žádných obětí a odstraní každého, kdo se jim postaví do cesty.

"I kdyby to byli šíši," rozněval se Sandžiró, "nemůžu připustit, aby tak zjevný projev neposlušnosti zůstal bez trestu, i kdyby byl sebezáslužnější. Souhlasím, že se cizinci měli zachovat podle zvyklostí, seskočit z koně a pokleknout jako civilizovaní lidé. Ano, byli to oni, kdo vyprovokoval mé muže. Jenže to ty dva neomlouváš."

"Souhlasím, Výsosti."

"Tak mi porad." Sandžiró vypadal podrážděně. "Jestli to jsou šíši a já je dám popravít, nebo jim nařídím provést seppuku, tak budu do měsíce zavražděn, i kdyby mě hlídalo sebevíc stráží. Nemá smysl to popírat. Jsem si tím jistý. Je ohavné, že mají takový vliv, i když to jsou většinou obyčejní goši."

"Právě v tom možná spočívá jejich síla, Výsosti," odpověděl Kacumata. Goši byla nejnížší vrstva samurajů, převážně z chudých venkovských rodů, jen o málo výše postavených než bývali za starých časů ozbrojení rolníci. Neměli prakticky žádnou naději na vzdělání, a proto ani nemohli doufat v povýšení, nebo že se o jejich názory bude někdo vážně zajímat. Ba i nejnižší postavení úředníci - o šlechtě už vůbec nemluvě - goši prostě přehlíželi. "Nemají co ztratit kromě vlastního života."

"Pokud si někdo stěžuje, já ho vyslechnu, samozřejmě že ho vyslechnu. Výjimeční lidé si zaslouží výjimečné vzdělání, alespoň někteří z nich."

"Co kdybyste několika z nich dovolil zaútočit na gaidžiny?"

"A když se žádný útok konat nebude? Není myslitelné, abych je předal bakufu nebo gaidžinům."

"Šíši jsou mladí idealisté bez mozku a bez cíle. Někteří z nich jen vyvolávají potíže, nebo to jsou vyvrženci, a o ty nestojí nikdo na světě. Jiní ale mohou být prospěšní, pokud se s nimi ovšem správně zachází. Jeden donašeč mě informoval, že ten starší z nich, Šorin, byl součástí jednotky, která zavraždila kancléře Iiho."

"So ka!"

To se stalo před čtyřmi roky. Ii nedal na rady a sám prosadil, aby se mladičký Nobusada stal šógunem. Vynutil si naprosto nevhodnou svatbu mezi chlapcem a císařovou dvanáctiletou sestřenicí, a co bylo nejhorší, dojednal a podepsal nenáviděné smlouvy s cizinou. Jeho smrti nikdo nelitoval, zvláště pak ne Sandžiró.

"Pošlete pro ně."

* * *

Teď byla v přijímacím pokoji i služka, která podávala Sandžiróvi čaj. Kolem postávala desítka osobních strážců. Všichni byli ozbrojeni. Dva mladíci, kteří klečeli před ním, zbraně neměli. Odložili své meče na tatami, kam by na ně snadno dosáhli. Byli velice vzrušení, ale nedávali to najevo. Dívka se uklonila a ani ona ničím nenaznačila, jak se bojí. Sandžiró si jejího odchodu ani nevšiml. Zvedl křehký porcelánový šáleček z podnosu a usrl si čaje. Chutnal mu. Byl rád, že je vládce, a ne poddaný. Předstíral, že si šálek prohlíží a obdivuje jej, ve skutečnosti však pozoroval mladíky. Čekali sice netečně, ale vůbec nepochybovali, že se jejich čas naplní.

Nevěděl o nich nic víc, než co mu řekl Kacumata - že oba jsou prostí goši, pěšáci, stejně jako jejich otcové. Každý dostával ročně jeden koku - asi třístalitrovou dávku loupané rýže, jež měla vystačit k obživě rodiny na rok. Oba pocházeli z vesnic poblíž Kagošimy. Prvnímu bylo devatenáct let, druhý, který utrpěl zranění na rameni a měl teď ovázanou ruku, byl sedmnáctiletý. Oba chodili do vybrané kagošimské školy pro samuraje, která byla otevřena před dvaceti lety pro zvlášť nadané mladíky. Tam se jim dostalo mimořádného výcviku, dokonce se seznámili i s pečlivě zvolenými holandskými příručkami. Vynikali při studiu, dosud se neoženili a volný čas trávili učením a zdokonalováním obratnosti v užívání meče. Oba by někdy v budoucnu čekali povýšení. Starší se jmenoval Šorin Anato, mladší Ori Rijoma.

Ticho tížilo čím dál víc.

Až po chvíli Sandžiró promluvil na Kacumatu, jako kdyby ti dva mladíci ani neexistovali: "Pokud kdokoli z mých mužů, ať už má jakékoli zásluhy a byl jakkoli vyprovokován, spáchá z jakéhokoli důvodu násilný čin, k němuž jsem nedal svolení, a zůstane v mém dosahu, jsem nucen ho nemilosrdně potrestat."

"Ano, Výsosti."

Uviděl, jak se v rádcových očích zablesklo. "Hlupák, kdo je neposlušný. Chce-li takový člověk zůstat naživu, nezbyvá mu než uprchnout a stát se róninem, i kdyby tím přišel o zdroj obživy. Škoda lidských životů, pokud náhodou za něco stojí." Obrátil se k mladíkům a pečlivě si je prohlížel. Ke svému překvapení na nich nevypozoroval vůbec nic, jen stále stejnou smutnou netečnost. Zpozorněl.

"Máte naprostou pravdu, Výsosti. Jako vždy," dodal Kacumata. "Možná že by takoví muži, pokud by byli zvláště čestní a chápali, že porušili vaši harmonii a že nemáte jiné východisko, než je potrestat, tak by třeba takoví mimořádní lidé i jako róninové hájili vaše zájmy, dokonce by se možná stali i jejich vykonavateli."

"Takoví lidé neexistují," řekl Sandžiró v koutku duše potěšen, že s ním jeho rádce souhlasí. Obrátil svůj nemilosrdný pohled k mladíkům. "Nebo snad ano?"

Oba mladíci se mu pokoušeli hledět do očí, ale nedokázali to. Sklopili zrak. Starší z nich, Šorin, zamumlal: "Existují, takoví lidé existují, Vaše Výsosti."

Ticho bylo ještě napjatější, neboť Sandžiró čekal, jak se vyjádří druhý mladík. Ori nepatrně sklonil hlavu, položil obě dlaně na tatami a uklonil se ještě hlouběji. "Takoví... takoví muži jsou, Vaše Výsosti."

Sandžiró byl spokojen. Bez jakýchkoli nákladů si je zavázal a získal tak dva špiony v hnutí - a odpovědnost za ně ponese Kacumata.

"Pokud takoví muži existují, budou užiteční." Jeho hlas zněl přísně a nesmlouvavě. "Kacumato, okamžitě pošlete dopis bakufu a informujte je, že dva goši jménem..." Na chvíli se odmlčel a nevíšal si, jak to v místnosti zašumělo. "... napište si tam, jaké jméno chcete... dnes porušili disciplínu a napadli nějaké gaidžiny, kteří se chovali provokativně a drze. Dodejte, že gaidžinové byli ozbrojeni pistolí, které výhrůžně namířili na má nosítka. Tito dva muži, vyprovokovaní stejně jako všichni ostatní moji vojáci, utekli dřív, než se je podařilo chytit a spoutat." Znovu se podíval na dva mladíky. "A pokud jde o vás dva, přijďte si během první noční hlídky pro rozsudek."

Kacumata rychle dodal: "Směl bych vám, Výsosti, navrhnout, aby se do dopisu připsalo, že oba byli vyhoštěni a prohlášeni za psance, jejich příjmy zrušeny a na jejich hlavy se vypisuje odměna?"

"Dvě koku. Až se vrátíme, oznamte to v jejich vesnicích." Sandžiró se zadíval na Šorina a Oriho a pohybem ruky jim přikázal, aby se vzdálili. Oba se hluboce uklonili a odešli. S potěšením zaznamenal, že zadní část jejich kimon je propocená, přestože den nebyl vůbec teplý.

"Kacumato, pokud jde o Jokohamu..." pronesl tiše, když opět zůstali sami. "Vyšli pár našich nejlepších zvěděů, ať zjistí, co se tam děje. Naříd jim, aby se vrátili před setměním. Vydej rozkazy samurajům, ať se připraví na bitvu."

"Ano, Výsosti." Kacumata si dal záležet na tom, aby se ani trochu neusmál.

* * *

Sotva mladíci prošli cestou od Sandžiróa řadami osobních strážců, dostihl je Kacumata. "Pojďte za mnou!" Provedl je spleť zahradních cestiček k nehlídané boční brance.

"Okamžitě se vydejte do Kanagawy, do hostince U Půlnočních květů. Tam budete v bezpečí a potkáte tam i další přátele. Pospěšte si."

"Ale, sensei," ozval se Ori. "Nejdřív si musíme vzít své meče, brnění, peníze a..."

"Ticho!" Kacumata vztekale sáhl do rukávu kimona a dal jim váček s několika mincemi. "To si vezměte. Za svou drzost vrátíte dvojnásobek. Po západu slunce za vámi pošlu muže, aby vás zabili, jestli vás najdou v okruhu jednoho ri." Ri je asi čtyři nebo pět kilometrů.

"Ano, sensei. Omlouvám se za svou nevychovanost."

"Tvá omluva se nepřijímá. Oba jste blázni. Měli jste pobít ty barbary všechny, nejen jednoho. Zvláště tu holku, kvůli níž se všichni gaidžinové na nás vztekale vrhnou! Kolikrát vám to mám povídat? Nejsou civilizovaní jako my a dívají se na svět, náboženství a ženy jinak. Jste neschopní! Jste blázni! Útok jste začali dobře, ale nepokračovali jste dost nemilosrdně, báli jste se o vlastní život. Zaváhali jste, a proto jste prohráli! Blázni!" opakoval. "Zapomněli jste vše, co jsem vás naučil." Celý bez sebe vztekem prudce udeřil Šorina hřbetem ruky přes obličej.

Šorin se okamžitě uklonil a ponížene se omluvil, že způsobil svému sensei ztrátu wa - vnitřní rovnováhy. Hlavu měl skloněnou, aby neukázal, že ho rána bolí. Ori strnul a čekal na další ránu. Zanechala na jeho tváři pálicí stopu. Ihned se také ponížene omluvil a ztuhlý strachem držel svou hlavu skloněnou co nejhlouběji. Jeden jeho spolužák, nejlepší šermíř ze všech mladíků, kdysi během cvičného zápasu Kacumatovi hrubě odmlouval. Sensei bez váhání zastrčil meč do pochvy, napadl ho holýma rukama, porazil ho, zlomil mu obě ruce a nakonec ho navždy vyhnal do rodné vesnice.

"Prosím, odpusťte mi to, sensei," řekl Šorin upřímně.

"Jděte do hostince U Půlnočních květů. Jestli vám pošlu vzkaz, okamžitě uposlechněte, ať od vás žádám cokoli.

Druhou šanci nedostanete. Okamžitě, rozumíte?"

"Ano, ano, sensei, prosím, promiňte," zachrptěli, vykasali si kimona a utekli. Byli šťastni, že se ocitli mimo jeho dosah, báli se ho totiž víc než Sandžiróa. Před několika lety se totiž Kacumata stal jejich hlavním učitelem bojových umění a tajně i jiných věcí: strategie, minulosti, současnosti i budoucnosti, vysvětloval jim, proč bakufu není schopno plnit své povinnosti, proč to nedokážou ani Toranagové, proč je třeba prosadit změny a jak je uvést do života. Kacumata patřil mezi hrstku šiši, kteří dosáhli úrovně hatomoto - uctíváný chránělec s volným a okamžitým přístupem ke svému pánovi a vysoce postavený samuraj s osobním služným tisíc koku.

"Chtěl bych být také tak bohatý," zašeptal Šorin Orimu, když se to poprvé dozvěděl.

"Peníze neznamenají nic, vůbec nic. Sensei říká, že kdo má moc, peníze nepotřebuje."

"To jistě, ale pomysli na svou rodinu, na svého i mého otce a dědečka. Ti by si mohli koupit kousek půdy a nemuseli by pracovat na poli pro jiné. A to ani občas, aby si přivydělali."

"Máš pravdu," přitakal Ori.

Potom se Šorin zasmál. "S tím si hlavu lámat nemusíš, my dva si nikdy nevyděláme ani sto koku. A i kdyby se nám to jednou podařilo, utratili bychom to za děvčata a saké a stali se šlechtou v plovoucím světě. Tisíc koku - víc peněz snad ani není."

"Ale je," namítl Ori. "Vzpomeň si, co nám povídal sensei."

Na jedné z tajných schůzek se skupinou svých nejvěrnějších Kacumata vyprávěl: Příjmy Sacumy činí sedm set padesát tisíc koku a patří našemu pánovi, knížeti, který s nimi nakládá podle vlastního uvážení. Tento zvyk nová správa zruší. Až dojde k velkému zvratu, příjmy z léna bude rozdělovat státní rada. Tu budou tvořit všichni samurajové bez ohledu na hodnosti, vysoce postavení i řadoví, bez ohledu na věk. Podmínkou však bude, aby tito muži byli náležitě moudří a prokázali, že jsou čestní. Ve všech lénech to bude stejné. A rady povede Syn nebes."

"Sensei, řekl jste všichni samurajové. Smím se zeptat, zda mezi ně patří i Toranagové?" přihlásil se tehdy Ori.

"Budou-li to čestní mužové, tak nebudou platit žádné výjimky."

"Sensei, prosím, vyprávějte nám o rodu Toranagů. Ví vůbec někdo, jak jsou bohatí a jak velkou část půdy vlastní?"

"Po bitvě u Sekigahary zabavil Toranaga mrtvým nepřátelům půdu, která ročně vynáší asi pět milionů koku, a to je asi třetina veškerého bohatství Japonska. Nechává si to jen pro sebe a svou rodinu. A tak to má zůstat věčně."

V nevěřicím užaslém tichu, které následovalo, promluvil za všechny Ori: "S takovým bohatstvím bychom si mohli dopřát největší a nejsilnější námořnictvo na světě, mohli bychom si pořídit tolik válečných lodí, děl a pušek, kolik by bylo potřeba. Měli bychom nejlepší pěchotu vyzbrojenou nejlepšími puškami a vyhnali bychom všechny gaidžiny."

"Mohli bychom dokonce přenést válku na jejich území, a rozšířit tak své vlastní," dodal tiše Kacumata. "Odčinili bychom tím hanbu z minulosti."

Všichni okamžitě pochopili, že to je narážka na generála Nakamuru, Toranagova přímého předchůdce a lenního pána, velkého rolnického generála, jemuž se podařilo ovládnout brány, a proto mu císař udělil nejvyšší titul, jehož mohl neurozený člověk dosáhnout - tairó neboli kancléř. Nesměl ho však jmenovat šógunem, ačkoli po tom Nakamura toužil přímo posedle.

Jakmile si podrobil celou zemi a přesvědčil svého hlavního soka Toranagu, aby mu a jeho nástupcům přísahal věčnou věrnost, sebral mohutné loďstvo a zahájil velkou výpravu proti Čosenu, jak se říkalo Koreji, aby tuto zemi zcivilizoval a využil ji jako nástupišť k boji o čínský dračí trůn. Jeho vojska však neuspěla a vzápětí potupně ustoupila, a opakovala tak historii starou staletí, kdy podobné pokusy o japonský výboj ztroskotaly. A tak čínský trůn zůstával nedosažitelný.

"Taková ostuda nás víckrát nesmí potkat - ani potupa, kterou císaři způsobili Toranagové, když po Nakamurově smrti uchvátili jeho moc, zničili jeho ženu a syna, srovnali hrad v Ósace se zemí a dlouhá léta znesvěcovali odkaz Syna nebes! Sonno džoi!"

"Sonno džoi!" opakovali zaníceně.

* * *

V podvečer už byli oba mladíci unaveni. Dlouhý útek je vyčerpal. Ale ani jeden to nechtěl přiznat jako první, a tak pokračovali, dokud se nedostali na konec lesa. Před nimi se teď objevila silnice Tókaidó, která vedla do Kanagawy a ke kontrolnímu stanovišti. Po obou stranách cesty se rozprostírala zaplavená pole, na nichž se pěstovala rýže. Mořský břeh jim zůstal po pravé ruce.

"Počkej... Zastavíme na chvíli," vydechl Ori. Poraněná ruka ho nesnesitelně bolela, třeštila mu hlava a plíce jako by mu měly prasknout, nechtěl to však dát na sobě znát.

"Dobrá." Také Šorina bolelo celé tělo a sotva lapal po dechu, ale zasmál se. "Jsi slaboučký jako nějaká papěrka." Našel si suché místo a s úlevou se posadil. Začal se velice opatrně rozhlížet a přitom se snažil pořádně popadnout dech.

Silnice Tókaidó byla téměř prázdná, cestování v noci totiž bakufu zakázalo. Kdo zákaz přestoupil, byl podroben tvrdému křížovému výslechu, a neměl-li dost dobré vysvětlení, čekal ho i trest. Několik nosičů a poslední z poutníků spěchali ke kanagawského kontrolnímu stanovišti, zatímco ostatní se už koupali či popíjeli v bezpečí hostinců, které si zvolili, a těch bývalo kolem stanic na silnici bezpočet. Po celé zemi se s příchodem večera spouštěly závory na silnicích a otevíraly se až ráno, neustále je však hlídali místní samurajové.

Přes zátoku Šorin uviděl petrolejové lampy na promenádě, v některých domech cizinecké čtvrti i na zakotvených lodích. Měsíc jim přál - zdaleka ještě nebyl v úplňku a vycházel nízko nad obzorem.

"Co dělá ruka, Ori?"

"Je v pořádku, Šorine. Od Hodogaji jsme už dál než jedno ri."

"Ano, ale nebudu se cítit bezpečně, dokud nedorazíme do hostince." Šorin si začal třít krk, aby ulevil bolesti, která mu vystřelovala až do hlavy. Ránu od Kacumaty stále ještě cítil. "Když nás přivedli před urozeného pana Sandžiróa, myslel jsem, že je to náš konec. Čekal jsem, že nás odsoudí."

"Já také," přikývl Ori a cítil, jak ho zaplavuje vlna nevolnosti. Ruka ho palčivě bolela a obličej měl rozpálený. Zdravou rukou bezmyšlenkovitě odháněl roje hmyzu. "Kdyby snad... Byl jsem připraven sáhnout po meči a poslat ho tam před námi."

"Já také, ale sensei nás pozorně sledoval, a zabil by nás dříve, než bychom se pohnuli."

"Ano, zase máš pravdu." Mladší muž se otřásl. "Ten jeho pohled mi málem urazil hlavu. Má neuvěřitelnou sílu. Jsem rád, že je na naší straně, a ne proti nám. On nás zachránil, to on přesvědčil našeho pána Sandžiróa, aby tak rozhodl."

Ori náhle zvažněl. "Šorine, zatímco jsem čekal... tak abych se udržel při síle, složil jsem báseň na svou smrt."

Šorin také zvažněl. "Mohl bych si ji poslechnout?"

"Ano.

Sonnó džoi za červánků

Nic nepřijde nazmar

Chystám se skočit do nicoty."

Šorin se zamyslel. Líbila se mu rovnováha slov i skrytý význam básně. Pak slavnostně prohlásil: "Je moudré, když samuraj složí báseň na svou smrt. Já jsem to zatím nedokázal. A to je škoda, protože jakmile ji jednou složí, zbytek života dostává jaksi navíc." Zakroutil důkladně hlavou, až mu zapraskalo v celém těle a hned se cítil lépe. "Víš, Ori, sensei měl pravdu. Zaváhali jsme, a proto jsme také prohráli."

"Zaváhal jsem, to přiznávám. Mohl jsem snadno zabít to děvče, ale ona mě na chvíli dočista ochromila. Nikdy jsem... Ty její nezvyklé šaty, tvář jako podivná květina, ale s velkým nosem... jako by se podobala hrůzné orchideji s dvěma velkými modrými skvrnami a s korunou ze žlutých tyčinek. Ty její neuvěřitelné oči, takové má siamská kočka, a ten došek ze slámy, který ji vykukoval pod tím divným kloboukem - to bylo tak odporné, ale přitom tak přitažlivé." Ori se nervózně zasmál. "Uhranula mě. Určitě je kami z temnot."

"Strhni z ní šaty a hned uvidíš, jak je opravdová. Ale jestli je přitažlivá, to tedy nevím."

"Také mě to napadlo, říkal jsem si, jaké by to asi bylo." Ori se na chvíli zahleděl na měsíc. "Kdybych se mi ji tak podařilo dostat... ale myslím, že by to se mnou dopadlo jako se samečkem pavouka."

"Myslíš, že by tě potom zabila?"

"Ano, kdybych ji dostal, ať už by svolila nebo ne, tak by mě ta žena zabila." Ori mávl rukou, aby odehnal dotěrné komáry. "Ještě nikdy jsem takovou, jako je ona, neviděl. A ty také ne. Prohlédl sis ji?"

"Ne. Všechno se to seběhlo tak rychle. Snažil jsem se zabít toho velkého ohavu s pistolí a najednou byla pryč." Ori se zadíval na světélka Jokohamy. "Rád bych věděl, jak se jmenuje a co dělala, když se tam vrátila. Nikdy jsem neviděl... Byla tak odporná, a přesto..."

Šorina to zneklidnilo. Obvykle si Ori děvčat příliš nevšímal, jen když cítil potřebu, využíval je, dovolil jim, aby ho bavily a sloužily mu. Ještě nikdy se nezmínil o žádné, kromě milované sestry. "Karma."

"Ano, je to karma." Ori si upravil obvaz, aby se cítil pohodlněji, ale bolestivé cukání v ruce zesílilo. Z rány začala prosakovat krev. "Přesto nevím, jestli jsme prohráli. Musíme být trpěliví a vyčkat, co se stane. Vždy jsme si plánovali, že při první příležitosti zaútočíme na gaidžiny. A udělali jsme správně, že jsme na ně vrhli."

Šorin vstal. "Už mám plné zuby vážnosti, kami i smrti. Ta nás stejně čeká brzy. Sensei nám dal život pro sonnó džoi. Z nicoty do nicoty. Ale dnes si můžeme užít ještě jednu noc. Koupel, saké, jídlo a pak opravdovou noční dámu, sladkou a voňavou..." Rozesmál se. "Květinu, žádnou orchidej, s krásným nosem a správnými očima. Tak..."

Zmlkl. Z východu, ve směru od Jokohamy, se rozlehl výstřel z lodního děla. Náhle tmu ozářila signální raketa.

"To dělají normálně?"

"Nevím." Před sebou spatřili světla prvního kontrolního stanoviště. "Přes pole to bude jednodušší. Tak se vyhneme strážím."

"Ano. Radši tady přejdeme cestu a sejdem ke břehu. Odtud nečekají nebezpečí, vyhneme se tak hlídkám, a máme to tudy blíž do hostince."

Skrčili se, přeběhli přes cestu a zamířili na jednu z cestiček v poli nedávno osázeném zimní rýží. Vtom se zastavili. Od Tókaidó uslyšeli dusot kopyt blížících se koní a cinkot jejich postrojů. Přikrčili se, chvíli počkali a potom zalapali po dechu. V zatáčce se objevil důstojník a za ním deset dragounů ve stejnokrojích a vyzbrojených karabinami. Samuraj u závory vojáky okamžitě uviděl a křikem varoval ostatní. Ti vyběhli z chatrčí a přidali se k němu. Brzy se jich za závorou seřadilo dvacet v čele s důstojníkem.

"Co uděláme, Ori?" zašeptal Šorin.

"Počkáme."

A tak pozorovali, jak nejvýše postavený samuraj zvedl ruku. "Stůjte!" zavolal a místo aby se uklonil, pokývl hlavou, jak vyžadovala etiketa ve vztazích nadřazeného k podřízeným. "Máte povolení k noční cestě? Pokud ano, ukažte mi, prosím, dokumenty."

Oriho pobouřila drzá reakce důstojníka gaidžinů. Ten zastavil koně asi deset kroků před závorou, něco zavolal svým prapodivným jazykem a panovačně pokynul samurajovi, aby odstranil překážku. Přitom ani neseskočil z koně, ani se neuklonil, jak to vyžadovaly zvyklosti.

"Jak si dovoluujete takovou drzost! Zmizte odsud!" zvolal rozzlobeně samuraj, který takovou urážku nečekal, a máváním cizincům naznačoval, aby se vzdálili.

Důstojník od dragounů křikl rozkaz. Jeho muži okamžitě sňali karabiny z ramen, připravili je k palbě a na strohý druhý rozkaz disciplinovaně vystřelili salvu do vzduchu. Ihned znovu nabili, ale tentokrát už namířili přímo na samuraje.

Rachot salvy pomalu dozníval a nechával za sebou zlověstné ticho.

Šorin a Ori těžce vydechli. Dosud poznal jen pušky, které se nabíjely zřepdu střílným prachem a kulí. "Tohle jsou zadovky, s novými patronami," zašeptal vzrušeně Šorin. Přestože nový vynález nikdy neviděl, už o něm slyšel. Bylo zřejmé, že to samuraje překvapilo. "Ííí, viděls, jak rychle znovu nabili? Povídá se, že se z nich dá vystřelit desítkrát, než se předovka nabije jednou."

"A všiml sis, jak jsou ukáznění? Koně se ani nehnuli, i když jim stříleli rovnou za ušima!"

Důstojník gaidžinů znovu panovačným posunkem ukázal, aby mu uvolnili cestu, jinak všichni samurajové zahynou.

"Pusťte je," přikázal velitel strážnice.

Dragounský důstojník s pohrdavým výrazem nasadil koni ostruhy a nebojácně projel následován zachmuřenými vojáky s puškami připravenými ke střelbě. Ani jeden z nich nedal najevo, že by si strážil všiml, natož aby jim oplatil zdvořilé úklony.

"To je třeba okamžitě nahlásit a vyžadovat omluvu!" vztekal se samuraj, kterého chování cizinců urazilo, ale nechtěl to dát na sobě znát.

Když dragouni projeli, vojáci závoru opět spustili a Ori rozčileně zašeptal: "To je sprosté chování! Ale copak by proti těm puškám něco zmolili?"

"Měli zaútočit, zabít je nebo zemřít sami. Já bych se nedokázal zachovat jako ten zbabělec - skočil bych na ně a zemřel," horlil Šorin, až se mu hněvem roztřásla kolena.

"Ano, myslím..." Ori se odmlčel. Vztek z něj vyprchal, protože ho něco napadlo. "Pojď," zašeptal naléhavě. "Zjistíme, kam jedou - a možná se nám podaří nějakou tu pušku ukrást."

4

Za večerních červánků byla na vodu spuštěna veslice královského námořnictva. Ihned zamířila nejvyšší rychlostí k molu v kanagawském přístavu, bytelně vystavěnému z kamene a dřeva. Od obdobných staveb, které jako skvrny lemovaly pobřeží, se lišilo anglickým a japonským nápisem: Majetek vyslanectví Jejího britského Veličenstva v Kanagawě - Vstup bez povolení se trestá. K veslům zasedli námořníci, na palubě se ovšem mačkali příslušníci námořní pěchoty. Obzor na západě stále ještě lemoval rudý proužek. Na moři se zvedaly vlny, měsíc právě vycházel a čerstvý vítr proháněl mraky po obloze.

Jeden z granátníků přidělených k legaci čekal u přístavní zdi. Vedle něho postával Číňan s kulatým obličejem v dlouhém hábitu s vysokým límcem a na dlouhé tyči nesl lucernu.

"Zvednout vesla," zavelel bocman. Okamžitě byla vesla vytažena do lodi, námořník na přídi vyskočil na molo a připoutal člun k úchyty. Za ním rychle a spořádaně vystoupili pěšáci, vytvořili obranné postavení a připravili si pušky ke střelbě, zatímco jejich seržant sledoval okolí. Na zádi postával námořní důstojník. A Angelique Richaudová. Pomohl jí vystoupit na břeh.

"Dobrý večer, madam," pozdravil granátník a zasalutoval důstojníkovi. "Tady to je Lun, pomocník na vyslanectví."

Lun hloupě vykulil oči na dívku. "Večel, pane, vy chodila moc lychle lychle, ej-ja. Missi chodila taky, doblý?"

Angelique byla nervózní a nedočkavá. Na hlavu si nasadila čepce a oblékla se do modrých hedvábných šatů dole s obruči a s barevně sladěným šálem, který dokonale zdůrazňoval bledost její pleti a světlé vlasy. "Co dělá pan Struan? Jak se mu daří?"

Voják odpověděl mile: "Nevím, madam, tedy slečno. Doktor Babcott je tady v těch vodách nejlepší, a tak, jestli to bude vůle boží, se z toho dostane. Bude hrozně rád, až vás uvidí - vypytl se na vás. Ale čekali jsme vás až ráno."

"A co pan Tyrer?"

"Ten je v pořádku, slečno, zasáhli ho jen do masa. Radši už pojďme."

"Je to daleko?"

Lun podrážděně vysvětloval: "Aj-je-ja, daleko neni, chodila, chodila, nevadí." Zvedl lampu a vydal se do noci a při chůzi si cosi bručel v kantonském dialektu čínštiny.

Drzý zmetek, pomyslel si důstojník. Byl to poručík královského námořnictva, měl vysokou postavu a jmenoval se John Marlowe. Vykročili za Číňanem. Námořní pěchota kolem okamžitě vytvořila ochrannou clonu a dopředu vyběhli průzkumníci. "A vy jste v pořádku, slečno Angelique?"

"Ano, děkuji." Přitáhla si šál kolem ramen a opatrně našlapovala. "Odporný zápach!"

"Obávám se, že za to může to svinstvo, co používají jako hnojivo, a také odliv." Osmadvacetiletý Marlowe měl vlasy světlé jako písek a šedomodré oči. Obvykle velel H. M. S. Pearl, parním motorem poháněné fregatě s jednadvaceti děly, nyní si ho však velitel flotily admirál Ketterer vybral za pobočníka. "Nechtěla byste odnést na lehátku?"

"Ne, děkuji. Jsem v pořádku."

Lun kráčel o několik kroků napřed a svítil na cestu úzkými a pustými uličkami vesnice. V Kanagawě vládlo ticho, jen občas zaslechli hluchý opilecký smích mužů a žen za vysokými zdíkami, z nichž vykukovala malá, zamřížovaná vrátka a zdobilo je mnoho zdobných japonských nápisů.

"To jsou hostince a hotely?" otázala se.

"Také se to tak dá říct," odpověděl Marlowe jemně.

Když Lun uslyšel tyto věty, potichu se zachechtal. Anglicky uměl plyně - naučil se to v hongkongské misijní škole. Dostal však nakázáno, aby tuto skutečnost pečlivě tajil, a proto stále používal pidgin a dokonce předstíral hloupost. Díky tomu vyzvěděl cenná tajemství pro předáky své tajné společnosti a Veleváženého Ččena, Gordona Ččena, kompradora Struanova podniku. Komprador, obvykle míšenec z nejlepších kruhů, byl nezbytný prostředník mezi evropskými a čínskými obchodníky, který uměl plyně hovořit anglicky a různými čínskými dialekty a za jehož nehty vždy uvízlo přinejmenším deset procent z každého uzavřeného obchodu.

Tak to je ona pyšná mladá missi, která těží z neukojené žádostivosti, pomyslel si velmi pobaveně, tak o té každý mluví. Rád bych věděl, který z těch zapáchajících kulatookých tě první převalí na záda a vstoupí do tvé stejně páchnoucí nefritové brány? Jsi opravdu tak nedotčená, jak předstíráš, nebo si už vnouček Zelenookého d'ábla Struana užil mraků a deště? Při všech bozích, velkých i malých, brzy to zjistím, protože tvá služka je dcera třetí sestřenice mé sestry. Už vím, že tvé chloupky občas potřebují proškubat, že jsou stejně světlé jako tvé vlasy a příliš bujné, než aby se líbily civilizovanému člověku, ale předpokládám, že barbarovi to vadit nebude. Uf!

Aj-je-ja, život je stejně zajímavý. Vsadil bych se, že ten vražedný útok způsobí pěkně nesnáze jak zahraničním d'áblům, tak požiračům hnoje z tadytoho ostrova. Skvělé! Jen ať se všichni utopí ve svých vlastních výkalech.

Zajímavé ovšem je, že vnuk Zelenookého d'ábla byl vážně poraněn. Pokračuje tedy špatný joss celé jeho mužské linie. Zprávu o tom už tajně odváží do Hongkongu náš nejrychlejší kurýr. Jsem to ale moudrý člověk. Není ovšem divu, pocházím totiž z Říše středu, a tak nad všemi vysoko čním.

Jenže i špatný vítr přináší něco dobrého. Tahle zpráva určitě pořádně srazí akcie Vznešeného domu. Díky svým informacím na tom se svými přáteli pěkně vydělám. Při všech bozích, deset procent ze zisku pak vsadím na dostizích v Happy Valley na prvního koně s číslem čtrnáct, dnešním datem podle barbarského kalendáře.

"Ha!" vykřikl a ukázal rukou. Nad uličkami malých přízemních domků, samostatných, ale jakoby slepených jako plástve medu, se tyčily věže chrámu.

Před bránou do kláštera hlídkovali dva granátníci a seržant, dobře osvětlení petrolejkami, a vedle nich postával Babcott. "Vítejte, Marlowe," pozdravil s úsměvem. "To je příjemné překvapení, dobrý večer, mademoiselle. Co..."

"Promiňte, doktore," přerušila ho Angelique. Nepokrytě si ho prohlížela, vyvedená z míry jeho výškou. "Ale doslechli jsme se, že Malcolm, pan Struan, byl vážně zraněn."

"Dostal ošklivou ránu mečem. Už jsem ho sešil a teď hluboce spí," řekl Babcott nenuceně. "Dal jsem mu utišující léky. Za chvíli vás k němu dovedu, Co se děje, Marlowe, proč...?"

"A co Phillip Tyrer?" přerušila ho znovu. "On také... Je také vážně poraněn?"

"Jenom rána do svalu. Teď s nimi nic nenadělám, jsou pod sedativy. Proč ta námořní pěchota, Marlowe?"

"Admirál si myslel, že potřebujete lepší ochranu - pro případ evakuace."

Babcott dlouze hvízdal. "Je to tak vážné?"

"Právě teď se koná porada. Admirál generál a sir William s francouzskými, německými, ruskými a americkými diplomaty a, ehm, obchodnickým bratrstvem." Potom Marlowe suše poznamenal: "Obávám se, že jednání bude poněkud napjaté." Otočil se k seržantovi námořní pěchoty. "Zajistěte budovu vyslanectví, seržante Crimpe. Později přijdu zkontrolovat vaše hlídky." Potom se obrátil na seržanta od granátníků. "Prosím, poskytněte seržantu Crimpovi veškerou pomoc, kterou bude potřebovat, aby ubytoval své muže a tak dále. Jak se jmenujete, prosím?"

"Towery, pane."

"Děkuji, seržante Towery."

Babcott prohodil: "Nešli byste oba dva se mnou? Na šálek čaje?"

"Děkuji, ne," odpověděla. Snažila se být zdvořilá, popoháněla ji však netrpělivost a navíc ji byla nesympatická vášeň Angličanů pro čaj, který nabízeli při každé příležitosti. "Ráda bych viděla pány Struana a Tyrera."

"Ale ovšem, hned to bude." Lékař už došel k závěru, že se dívka může každou chvíli rozplakat. Byl si jist, že opravdu potřebuje šálek čaje, možná s trochou brandy, sedativum a pak spánek. "Pokud jde o mladého Phillipa, tak se obávám, že utrpěl docela velký šok. Muselo to být hrozné i pro vás."

"Je v pořádku?"

"Ano, celkem v pořádku," opakoval trpělivě. "Pojďte a přesvědčte se sama." Odváděl ji přes dvorek. Zastavil je však dusot koňských kopyt a cinkot postrojů. Překvapeně vzhledli a spatřili příjezdějící dragounskou patrolu.

"Dobrý bože, to je Pallidar," povzdechl si Marlowe. "Co ten tady pohledává?"

Důstojník od dragounů zasalutoval příslušníkům námořní pěchoty i granátníkům a hbitě seskočil z koně. "Tak pokračujte," zavelel Pallidar, který si zatím nevšiml Marlowea, Babcotta ani Angelique. "Ti zatracení parchanti japonský se nám pokusili uzavřít cestu, k čertu! Škoda že si to ti zkurvysyni rozmysleli, jinak už mohli čichat ke kytičkám..." Vtom zahlédl Angelique a zděšením zmlkl. "Ježíši Kriste! Já jsem... Hrozně mě to mrzí, mademoiselle, já si, hm, neuvědomil, že je tady dáma... Buď zdrav, Johne, doktore."

"Buď zdrav, Settry," odpověděl Marlowe. "Mademoiselle Angelique, smím vám představit našeho výřečného kapitána Settryho Pallidara, z osmého dragounského pluku Jejího Veličenstva? To je mademoiselle Angelique Richaudová." Chladně pokývla a on se upjatě uklonil. "Já, ehm, se moc omlouvám, mademoiselle, doktore. Ale vyslali mě zajistit bezpečnost vyslanectví pro případ evakuace."

"Jenže kvůli tomu sem poslal admirál nás," namítl přísně Marlowe. "S námořní pěchotou."

"Můžete se klidně vrátit, když jsme tady my."

"Jdi do... Doporučoval bych ti, abys požádal o nové rozkazy. Hned zítra. Zatím jsem tady nejvyšší důstojník a velitel já. Jsem z nadřazené vojenské složky. Doktore, nedoprovodil byste dámu k panu Struanovi?"

Babcott znepokojeně sledoval, jak se mezi oběma mladými důstojníky schyluje ke konfliktu. Měl je rád oba. Chovali se sice přátelsky, ale pod tou slupkou byli smrtelně nebezpeční. Ti dva mladí býčci si to jednou mezi sebou začnou vyřizovat - a Bůh jim pomáhej, kdyby to mělo být kvůli ženě. "Popovídám si s vámi oběma později." Nabídl dívce rámě a odvedl ji.

Oba muži je sledovali pohledem. Pallidar zvedl bradu. "Tady nejsme na velitelském můstku lodě," sykl. "To je práce pro pozemní vojska, k čertu."

"Kecy."

"Ztratil jsi rozum, že se takhle chováš? Proč sem vodiš ženu, když jen pánbůh ví, co se může stát!"

"Protože na tom záleží. Pan Struan ji chtěl vidět a z lékařské stránky to je dobrý nápad. Přesvědčila admirála, aby ji umožnil sem dnes večer přijít, i když jsem mu to nedoporučoval. Dal mi rozkaz, abych ji sem doprovodil a zajistil jí bezpečný návrat. Seržante Towery!"

"Ano, pane!"

"Přebírám tady velení, dokud nedostaneme jiné rozkazy. Ukažte dragounům, kde budou bydlet, a postarejte se, aby měli pohodlí. A dohlédněte na to, aby měli kde ustájit koně. Máte pro posádku dost jídla?"

"Ano, pane, místa je habaděj. Ale s menáží je to trochu horší."

"Bylo jí snad tady v tomhle bohem opuštěném místě někdy dost?" Marlowe ho gestem přivolal k sobě. "A ještě něco. Dejte všem na vědomí," prikazoval výhrůžně, "že tady nestrpím žádné rvačky. Jestli k nějaké dojde, tak každý takový mizera dostane sto ran bičem, ať je to, kdo chce."

* * *

Výčep v jokohamském klubu, největší místnost v cizinecké čtvrti, a proto místo, kde se konala všelijaká shromáždění, vřel. Zaplnila ho celá evropská kolonie - chyběli jen ti hodně opilí nebo těžce nemocní - a všichni se častovali nadávkami v různých jazycích. Mnozí byli ozbrojeni, někteří hrozili pěstmi a proklínali skupinku dobře oblečených mužů sedících u vyvýšeného stolu na konci sálu. Ovšem i ti pokřikovali na ostatní, jen admirál a generál v sobě dusili vztek a nehybně seděli na místě.

"Opakuj to ještě jednou, k čertu, a vyřídíme si to venku..."

"Táhni do pekla, ty parchante..."

"To je válka. Vilda musí..."

"Nasadit tu zatracenou armádu i námořnictvo a ostřelovat Edo..."

"Srovnejte to jejich podělané hlavní město se zemí, sakra..."

"Canterburyho musíme pomstít. Vilík musí..."

"Správně! Za to zodpovídá Vilík. Canty bejval můj kámoš..."

"Poslouchejte, vy bando..." Jeden ze sedících mužů začal bušit do stolu předsednickým kladívkem, aby utišíl přítomné. Jenže tím ještě víc pobouřil dav - obchodníky, prodavače, hostinské, hazardní hráče, koňské handlíře, řezníky, žokeje, námořníky, muže žijící z peněz posílaných z domova, výrobce plachet a přístavní spodinu. Cylindry, pestrobarevné vesty, vlněné šaty a prádlo, kožené boty, bohatství i chudoba, teplý vzduch, dusno, kouř a zápach nemytých těl, zvětřalého piva, whisky, ginu, rumu a rozlitého vína.

"Tak ticho, prokrista, nechte Vilíka promluvit."

Muž s kladívkem se rozkřičel: "Jmenuji se William, k čertu! William, pro vás žádný Vilík nebo Vilda nebo Willy! William Aylesbury. Kolikrát vám to mám opakovat? William!"

"Má pravdu. Nechte Vilíka mluvit, prokrista!"

Tři barmani, obsluhující za velkým pultem, se rozesmáli. "Při takové práci, jako je tahle porada, pěkně vyschne v krku, co, šéfe?" zavolal jeden z nich pobaveně a dál otíral pult špinavým hadrem. Celá čtvrť byla na tento podnik náramně pyšná. Dali si totiž záležet, aby jej postavili o půl metru větší než šanghajský Jockey Club, do té doby největší zařízení svého druhu na Dálném východě, a dvakrát větší než klub v Hongkongu. Zeď lemovaly láhve s lihovinami, vínem a pivní bečky. "Tak, sakra, nechte už toho chudáka promluvit!"

Sir William Aylesbury, muž s kladívkem, si povzdechl. Byl to britský vyslanec v Japonsku, čelný představitel diplomatického sboru. Další muži reprezentovali Francii, Rusko, Prusko a Ameriku. Ztratil nervy a pokynul mladému důstojníkovi stojícímu za stolem. Ten okamžitě - nesporně byl na to připraven - vytáhl revolver a vystřelil do vzduchu. V nastalém tichu se ze stropu odloupl kus omítky a spadl na zem.

"Děkuji. A teď," promluvil sir William hlasem plným neskrývané ironie, "pokud vydržíte, pánové, chvíli zůstat zticha, můžeme začít."

Byl to vysoký, elegantní muž, jemuž šlo na padesátku, s vrásčitým obličejem a nápadnými ušima. "Opakuji, jelikož se naše rozhodnutí dotkne vás všech, moji kolegové i já si přejeme projednat s vámi tento incident - na veřejnosti. Pokud nechcete poslouchat, nebo pokud budete tázáni na názor, a nevyjádříte-li jej jen s minimální dávkou kleteb - zvážíme celou záležitost v soukromí, rozhodneme o dalším postupu a až potom vás budeme informovat."

Ozvalo se reptání, nikoli však otevřené nepřátelství.

"Dobře, pane McFayi, co jste říkal?"

Jamie McFay seděl vedle Dmitriho skoro vpředu. Zastupoval podnik rodiny Struanových, největší svého druhu na Dálném východě. Proto býval i mluvčím celé komunity obchodníků, z nichž ti nejvýznamnější vlastnili flotily ozbrojených clipperů a jiných obchodních plavidel. "Tak tedy, pane, jak jsme se dozvěděli, ti darebáci ze Sacumy nocují v Hodogaje, která leží v našem dosahu severně odsud, a ten jejich vládce je s nimi," začal plný obav o Malcolma Struana. "Jmenuje se Sadžirro, nebo tak nějak, a myslím, že bychom..."

Kdosi vykřikl: "Hlasuju pro to, abysme ty parchanty obklíčili ještě dneska večer a toho mizeru oběsili!" Ozvala se bouře souhlasu, která však brzy odumřela, a bylo slyšet jen tlumené kletby a výzvy: "Tak, proboha, jde se na věc."

"Prosím, pokračujte, pane McFayi," řekl sir William unaveně.

"Tento útok byl jako obvykle nevyprovokovaný. Johna Canterburyho brutálně zohavili a bůhví, jak dlouho potrvá, než se pan Struan uzdraví. Teď poprvé můžeme dopadnout vrahy - nebo je toho schopen ten jejich kníže - a je stejně jasné, jako že pánbůh stvořil jablčka, že má dost moci, aby ty darebáky chytil, předal nám je a zaplatil odškodné..." Další ovace. "Máme je na dosah ruky a naši vojáci je můžou pěkně skřipnout."

Hlasité volání slávy a volání po pomstě.

Henri Bonaparte Seratard, francouzský vyslanec v Japonsku, se hlasitě vmísil: "Rád bych se zeptal monsieur generála a monsieur admirála na jejich názor."

Admirál odpověděl okamžitě: "Flotila má k dispozici pět set příslušníků námořní pěchoty..."

Generál Thomas Ogilvy ho rozhodně, ale zdvořile přerušil. "V tomto případě by šlo o pozemní operaci, milý admirále. Mister Seretard..." Prošedivělý červenolící padesátník záměrně a promyšleně zkomolil Francouzovo jméno a použil oslovení Mister, aby urážku završil. "Máme tisíc britských vojáků ve stanových táborech, dva útvary jízdy, tři baterie nejmodernějších děl a artilerie vůbec a do dvou měsíců můžeme povolat z naší základny v Hongkongu osm až devět tisíc britských a indických pěšáků." Pohrával si se zlatými prýmkami. "Nedovedu si představit problém, který by vojska Jeho Veličenstva pod mým velením nedokázala rychle zvládnout."

"Souhlasím," podpořil ho admirál mezi souhlasnými výkřiky. Když se sál trochu zklidnil, Seratard se otázal:

"Doporučujete tedy vyhlásit válku?"

"Nic takového, pane," odsekl generál, který se s Francouzem nesnášel. "Pouze jsem prohlásil, že jsme schopni udělat,

co bude třeba a kdy bude třeba, a pokud nám to bude uloženo za úkol. Zastávám názor, že stanovisko k tomu incidentu měl zaujmout vyslanec Jejiho Veličenstva po projednání s admirálem a se mnou bez těchto nechutných tahanic."

Několik výkřiků ho podpořilo, většina s ním však nesouhlasila a kdosi zahulákal: "My si vás, darebáky, platíme svým stříbrem a svezma daněma. Máme právo říct, co a jak bude. Už jste někdy slyšeli o parlamentu, k d'asu?"

"Dotklo se to příslušníka francouzského státu." Seratard se rozčileně snažil překřičet dav. "Pro Francii je to otázka cti." Ozvaly se posměšky a košilaté poznámky o dívce.

Sir William opět použil kladívko, a tím umožnil zastupujícímu americkému vyslanci, Isiahu Adamsonovi, chladně prohlásit: "Myšlenka vyhlásit válku kvůli tomuto incidentu je nesmyslná a zajmout nebo přepadnout knížete v jeho svrchované zemi je naprosté šílenství - typický příklad nadutého imperiálního šovinismu! První věc, kterou musíme udělat, je informovat bakufu, pak je požádat, aby..."

Sir William ho podrážděně přerušil: "Doktor Babcott je již informoval v Kanagawě a oni popřeli, že by měli o incidentu jakékoli informace. Velice pravděpodobně se zachovají stejně jako v minulosti a budou to popírat i nadále. Britský občan byl brutálně zavražděn, další vážně zraněn, naše milou návštěvnici z ciziny neodpustitelně vydělali k smrti. Tyto zločiny, a to zdůrazněme, jak správně konstatoval pan McFay, byly poprvé spáchány zločinci, které lze identifikovat. Vláda Jeho Veličenstva nepřipustí, aby to prošlo beztrestně..." Na chvíli jeho hlas zanikl v oslavném pokřiku, hned však pokračoval: "Jediná věc, o níž musíme rozhodnout, je míra trestu a jak a kdy máme zasáhnout. Jaký je váš názor, pane Adamson?" otázal se Američana.

"Jelikož se to nás netýká, oficiálně nedoporučujeme nic."

"Hrabě Sergejeve?"

"Má oficiální rada," promluvil Rus s pečlivou výslovností, "je zaútočit na Hodogaju a rozsekat ji a všechny Sacumy na kusy." Byl to třicátník, impozantní, silný a vousatý, vedoucí mise cara Alexandra II. "Síla, mohutná, tvrdá a okamžitá, je jediná diplomacie, kterou Japonci pochopí. Pro mou válečnou loď bude počtou postavit se do čela útoku."

Nastalo zvědavé ticho. Byl jsem moc zvědavý, co tady poví, pomyslel si sir William. A nejsem si tak úplně jistý, jestli nemá pravdu. To Rusko, krásné a tak výjimečné Rusko, jaká škoda, že jsme nepřáteli. Nikde jsem si tak neužíval jako v Petrohradu. Ale stejně nedovolím, abyste expandovali v těchto vodách. Loni jsme zastavili vaši invazi na japonské souostroví Cušima a letos vám znemožníme zabrat jejich Sachalin. "Děkuji vám, můj drahý hrabě. Herr von Heimrich?"

Prus byl starší a stručný. "Nemám v tomto smyslu žádná doporučení, pane generální konzule. Jen musím oficiálně konstatovat, že naše vláda považuje celou záležitost za věc, která se dotýká výhradně vaší vlády, a nikoli podružných stran."

Seratard zrudl. "S tímhle nemohu..."

"Děkuji vám za vaše doporučení, pánové," promluvil sir William rozhodně, aby předešel hádce, která by jinak jistě vypukla. Depeše z ministerstva zahraničí, které včera dostal z Londýna, ho upozorňovaly, že by Británie mohla být zatažena do další z nekonečných válek, tentokrát mezi bojechtivou a pyšnou Francií proti bojechtivému a pyšnému Prusku, ale chyběl v nich jakýkoli náznak, na které straně. Ať mě čert vezme, jestli někdy pochopím, proč se ti prokletí ďábelští cizinci nemohou chovat jako kulturní lidé.

"Než učiníme závěry," pokračoval přísně, "jelikož jsou tu přítomny všechny význačné osobnosti a dříve jsme takovou příležitost neměli, myslím, že bychom měli formulovat, co je náš problém. Máme právoplatné smlouvy s Japonskem. Přišli jsme sem obchodovat, a ne obsadit území. Nezbyvá nám, než vyjednávat s tou byrokracií, bakufu, jenže ta se chová jako houba - chvíli předstírá, že je všemocná, ale hned nato prý s jejich jednotlivými knížaty nic nesvede. Nikdy jsme nepronikli tam, kde sídlí skutečná moc, k jejich magnátovi, promiňte, šógunovi. Dokonce si ani nejsme jisti, zda vůbec existuje."

"Určitě existuje," namítl von Heimrich chladně, "protože náš slavný cestovatel a lékař doktor Engelbert Kämpfer, který žil v letech 1690 až 1693 v Dešimě a vydával se za Holanďana, popsal, jak ho navštívil během každoroční poutě v Edu."

"To nedokazuje, že ho mají teď," jedovatě odsekl Seratard. "Přesto souhlasím s tím, že šógun existuje. Francie se staví za přímý postup."

"Obdivuhodná myšlenka, monsieur." Sir William zrudl. "A jak to máme provést?"

"Vyšlete proti Edu válečnou flotilu," odpověděl Rus vzápětí. "Žádejte okamžitou audienci a pohrozte jim, že jinak srovnáte celé město se zemí. Kdybych měl stejně skvělou flotilu jako vy, nejdřív bych zničil polovinu města a pak žádal o přijetí... nebo ještě lépe, přikázal bych tomu jejich magnátovi - šógunovi, aby se hlásil příštího dne o rozbřesku na mé lodi, kde bych ho dal oběsit." Místností se rozlehly souhlasné výkřiky.

Sir William řekl: "To je určitě jedna z možností, ale vláda Jejiho Veličenstva dává přednost poněkud diplomatictějšímu řešení. A potom, nemáme téměř žádné spolehlivé zprávy o tom, co probíhá uvnitř země. Byli bychom rádi, kdyby nám všichni obchodníci poskytli informace, které by nám mohly být užitečné. Pane McFayi, ze všech obchodníků byste měl být nejinformovanější vy. Pomůžete nám?"

McFay začal opatrně: "Víte, před několika dny řekl jeden z japonských obchodníků s hedvábím našemu čínskému kompradorovi, že některá z místních knížectví - použil výrazu léna a jejich vládčům říkal knížata - se bouří proti bakufu. Jde hlavně o Sacumu a o území zvaná Tosa a Čošú..."

Sir William si všiml, jak ostatní diplomaté okamžitě zpozorněli, a zapochyboval, zda bylo moudré položit tuto otázku na veřejnosti. "Kde to je?"

"Sacuma leží poblíž Nagasaki na jižním ostrově - Kjúšú," přihlásil se Adamson. "Ale pokud jde o Čošú a Tosu..."

"Víte, Vaše Excelence," vykřikl americký námořník s příjemným irským přízvukem, "Tosa je součástí Šikoku, to je velký ostrov uprostřed země. Čošú je v západní části hlavního ostrova, leží přímo u průlivu. Tím už jsme mnohokrát proplouvali, je ve svém nejužším místě sotva míli široký. Jak jsem říkal, Čošú se jmenuje knížectví na břehu toho průlivu. A tudy vede nejlepší a nejkratší cesta do Hongkongu a do Šanghaje. Místní ho nazývají Šimonosecký průliv."

Jednou jsme se tam ve městě pokusili koupit ryby a vodu, ale byli jsme tam nevítaní." Námořníková slova potvrdili mnozí další, kteří sice průliv využívali, neměli však ani tušení, že se knížectví na jeho břehu jmenuje Čošú.

Sir William se otázel: "Jak se jmenujete, prosím?"

"Paddy O'Flaherty, bocman americké velrybářské lodě Albatros ze Seattlu, Vaše Excelence."

"Děkuji," přikývl sir William. Rozhodl se, že si O'Flahertyho pozve, aby od něj zjistil víc a optal se, zda existují mapy této oblasti. Pokud by nebyly, přikáže námořnictvu, aby je okamžitě zpracovalo. "Pokračujte, pane McFayi. Zmínil jste se o povstání."

"Ano, pane. Ten obchodník s hedvábím - nevím, jak moc se mu dá důvěřovat - povídal, že tady existuje nějaký mocenský boj proti tomu nejmocnějšímu jejich člověku, kterému všichni říkají šógun, pak proti bakufu a také nějakému šlechtici jménem Toranaga."

Sir William zpozoroval, že Rus ještě více přivřel oči, což jen zdůraznilo skoro asijské rysy jeho tváře. "Přejete si, drahý hrabě?"

"Nic, sire Williame. Není to ale jméno panovníka, o kterém se zmiňoval Kämpfer?"

"Ano, to opravdu je." Zajímalo by mě, proč ses ještě nikdy nezmiňoval o tom, že jsi četl ty zápisky také, pomyslel si britský vyslanec. Jsou těžko dostupné, ale velmi poučné a navíc psané v němčině, kterou neumíš, takže ti je někdo musel přeložit do ruštiny. "Možná Toranaga znamená v jejich řeči panovník. Pokračujte, prosím, pane McFayi."

"Víc ten chlápek kompradorovi neprozradil, ale postarám se, abychom se ještě něco dozvěděli. A teď," zeptal se McFay zdvořile, avšak rozhodně, "vyřídíme si to s tím sacumským knížetem dnes večer v Hodogaje nebo ne?"

V místnosti plné kouře se rozhostilo tíživé ticho.

"Může někdo k tomu ještě něco dodat - k té vzpouře?"

Norbert Greyforth, místní šéf firmy Brock a synové, hlavního Struanova konkurenta, si vzal slovo. "My jsme také zaslechli pověsti o vzpouře. Předpokládám jsem ale, že to má něco společného s jejich veleknězem, který údajně žije v Kjótu, městě poblíž Ósaky. Také se na to poptáme. Prozatím, alespoň pokud jde o dnešní večer, podporuji McFaye. Čím dřív ti zmetci dostanou na frak, tím dřív budeme mít klid." Byl vyšší než McFay, kterého zcela nezastíraně nenáviděl.

Když utichly ovace, promluvil sir William jako soudce vynášející rozsudek: "Tak to se nestane. Za prvé dnes večer nedojde k žádnému útoku a..."

Výkřiky: "Tak podej demisi, my si to s nimi vyřídíme sami, k čertu, tak jdeme na ty parchanty..."

"Bez vojska to nejde..."

"Ticho a poslouchejte, proboha!" zaburácel sir William. "Jestli nějaký blázen dnes v noci zaútočí na Hodogaju, zodpoví si to před našimi zákony a před Japonci. Zakazují to! Zítřka oficiálně požádám - po-žá-dám - bakufu a šóguna o oficiální omluvu a o to, aby oba vrazi byli souzeni a oběšeni a aby okamžitě vyplatilo odškodné sto tisíc liber, jinak že ponесou následky."

Několik výkřiků ho podpořilo, většina však trvala na svém. Schůze se rozpadla a u nálevního pultu nastala tlačenice. Mnozí z mužů, kteří beztak neměli daleko k hádce a rvačce, se ještě víc rozvášnili a pokračovali v pití. McFay a Dmitri se prodírali davem na čerstvý vzduch. "Bude to tak lepší, sakra." McFay si posunul klobouk dozadu a otřel si čelo od potu.

"Na slovíčko, pane McFayi."

Otočil se a uviděl Greyforthu. "Ovšem"

"Mezi čtyřma očima, kdyby ti to nevadilo."

McFay se zamračil a vykročil na skoro opuštěnou promenádu vedoucí kolem přístavu a pobřeží, dál od Dmitriho, který nepatřil k Struanovu podniku, ale ke Cooperovi a Tillmanovi, jedné z amerických firem. "Ano?"

Norbert Greyforth ztišil hlas. "A co Hodogaja? Máte tady dvě lodě, my tři a určitě by se k nám připojila většina chlápků z obchodní flotily. Zbraně máme a mohli bychom obstarat ještě jedno nebo dvě děla. John Canterbury byl dobrý přítel, náš starší ho měl rád a já ho chci pomstít. Co ty na to?"

"Kdyby byla Hodogaja přístavní město, neváhal bych ani chvíli, ale do vnitrozemí zaútočit nemůžeme. Tohle není Čína."

"To se těch ukvičených čuňat bojíš?"

"Nebojím se nikoho," odpověděl McFay rozvázně. "Bez vojenských jednotek se nám nájezd nepodaří, Norberte. Nejde to, i když se chci pomstít víc než kdokoli jiný."

Greyforth se ohlédl, aby se ujistil, že nikdo neposlouchá. "Doslechli jsme se, že tady brzy nastanou velké potíže."

"Povstání?"

"Ano. Bude to pro nás zlé. Objevily se nejrůznější náznaky. Naši dodavatelé hedvábí se už měsíc nebo dva chovají velmi podivně. Zvyšují ceny suroviny, opožďují se s dodávkami, pomalu platí a chtějí mimořádné půjčky. Vsadil bych se, že u vás je to stejné."

"Ano." Oba muži se spolu bavili o obchodu jen zřídka.

"O moc víc už toho nevím, až na to, že podobné příznaky se objevily i v Americe, než začala občanská válka. Jestli vypukne i tady, pěkně si to odskáčeme. Bez válečných lodí a vojska bychom na tom byli špatně. Mohli by nás naprosto vyřadit."

McFay se odmlčel a potom se otázel: "A co navrhuješ?"

"Budeme muset počkat, co se stane. Plánům našeho malého Vilíka moc nevěřím, stejně jako ty. Ten Rus měl pravdu, když říkal, co máme udělat. Zatím ale..." Greyforth kývl hlavou k moři, kde se opravovaly dva z jejich clipperů, které

stále ještě urazily cestu do Londýna rychleji než parolodě, ať už poháněné kolesy nebo lodním šroubem, "máme všechny důležité účetní knihy a hotové peníze na palubě, zvýšili jsme zásoby střelného prachu a nábojů a objednali jsme si dvě úplně nové americké rychlopalné Gatlingovy pušky. Měli bychom je dostat hned, jak budou k dispozici." McFay se zasmál. "K čertu, my to udělali také."

"To jsme se doslechli, a proto jsem si objednal dvakrát tolik pušek než vy."

"Kdo vám to prozradil, co? Kdo je váš špion?"

"Jedna ukecaná babka," odpověděl Greyforth suše. "Dobře víš, že jsme o těch nových vynálezech slyšeli všichni."

Spolu s kovovými patronami to byly ony, co změnilo vývoj války. To konečně dokazují vysoké ztráty v bitvách u Bull Runu a Fredericksburgu."

"To bylo opravdu otřesné. Dmitri říkal, že tam jižaně ztratili za jedno odpoledne čtyři tisíce mužů. Hrůza. Co tedy?"

"Oba bychom mohli prodávat Japoncům tyhle zbraně po tunách, ale mohli bychom se dohodnout, že to neuděláme. A měli bychom si dát pozor, aby je nedovážel nebo nepašoval nějaký mizera. Prodávat Japončikům parníky nebo nějaké to dělo, to je jiná věc, ale žádné opakovačky a rychlopalné zbraně. Platí?"

McFay nabídka překvapila. A vyvolala v něm podezření. Nedal je však na sobě znát. Ačkoli nepochyboval, že Norbert slovo nedodrží, potřásl mu nabídnutou rukou. "Platí."

"Dobrá. Co je nového s mladým Struanem?"

"Když jsem ho byl asi před hodinou navštívit, nevypadal dobře."

"Zemře?"

"Ne, doktor mě ujišťoval, že ne."

Chladný úsměv. "Co ten může, k čertu, vědět? Kdyby umřel, srazilo by to Vznešený dům na lopatky."

"Vznešený dům nikdy nic na lopatky nesrazí. O to se postaral už Dirk Struan."

"Nebud' si tím tak jistý. Dirk je po smrti přes dvacet let, jeho syn Culum nemá na smrtelnou postel daleko, a jestli zemře ještě Malcolm, kdo se ujme podniku? Jeho mladší bratr určitě ne. Je mu teprve deset." V očích se mu divně zablýskalo.

"Dědkovi Brockovi už je třiasmdesát, ale zůstal stejně mazaný a tvrdý jako kdysi."

"Vznešený dům jsme pořád my. A Culum zůstává tchaj-panem," dodal McFay významně. "Kdežto Dědek Brock se ještě nestal ani činovníkem Jockey Clubu v Happy Valley, a nikdy se jím nestane."

"To přijde už brzy, Jamie, i to všechno ostatní. Culum Struan už dlouho Jockey Club ovládat nebude, a jestli jeho syn a dědic taky natáhne bačkory, pak už my a naši přátelé budeme mít hlasů dost."

"K tomu nikdy nedojde."

Greyforthovy rysy ztvrdly. "Možná sem Dědek Brock přijede brzy na návštěvu - i se sirem Morganem."

"Morgan je v Hongkongu?" McFay se snažil nedat najevo, jak ho to udivilo. Sir Morgan Brock byl nejstarším synem Dědky Brocka a velmi úspěšně řídil londýnskou kancelář firmy. Alespoň pokud Jamie věděl, Morgan ještě nikdy Asii nenavštívil. Kdyby se teď znenadání objevil v Hongkongu... Tak jaký nový podraz asi ti dva chystají? pomyslel si znepokojeně. Morgan se stal odborníkem na bankovní zajištění obchodu a obratně rozhazoval síť Brockova podniku po Evropě, Rusku a Severní Americe a neustále působil potíže na Struanových obchodních linkách a mezi zákazníky. Od loňského začátku občanské války v Americe dostával McFay stejně jako ostatní ředitelé Struanových podniků znepokojivé zprávy o neúspěších v tomto světě, na jihu i na severu, kde Culum Struan investoval značné sumy.

"Pokud nás Dědek Brock a jejich syn poctí svou přítomností, rádi na jejich počest uspořádáme večeři."

Greyforth se nevesele zasmál. "Pochybuji, že by si na ni udělali čas. Nanejvýš tak zkontrolují vaše účetní knihy, až vás převezmou."

"To se jim nikdy nepodaří. Pokud se něco dozvím o vzpouře, dám ti vědět. Ty, prosím, udělej totéž. A teď dobrou noc."

McFay s přehnanou zdvořilostí nadzvedl klobouk a odešel.

Greyforth v duchu zajásal, jaká semena se mu podařilo zasít. Dědka potěší, až bude sklízet výsledky jeho práce.

Výtrhne je i s kořenem.

* * *

Doktor Babcott unaveně krácel po chodbě potměšilého vyslanectví v Kanagawě. Byl oblečen do županu a vlněného pyžama a ruce nesl petrolejku. Kdesi dole hodiny odbíjely druhou. Bezděčně sáhl do kapsy, vytáhl hodinky na řetízku a zkontroloval si je, zív a zaklepal na dveře. "Slečno Angelique?"

Po chvíli se ozvalo ospalé zavolání. "Ano?"

"Chtěla jste za panem Struanem, hned jak se vzbudí."

"Ano, děkuji vám." Za okamžik se odsunula závora a vyšla Angelique. Vlasy měla trochu pocuchané a vypadala rozespalá. Šaty si přetáhla přes noční košili. "Jak se mu daří?"

"Je mu trochu nevolno a točí se mu hlava," řekl Babcott a vedl ji chodbou a dolů po schodech k ordinaci, kde byly i pokoje pro nemocné. "Má zvýšenou teplotu a zrychlený tep. To se ovšem dalo předpokládat. Nasadil jsem mu léky proti bolesti. Je to zdatný, silný mladý muž, a tak by všechno mělo dobře dopadnout."

Doktor zavedl Angelique za Malcolmem už dřív. Jeho bledost i zápach v místnosti jí otfásl. Do té doby nikdy nebyla v nemocnici ani v chirurgické ambulanci, ba ani v pokoji někoho opravdu churavého. Četla sice v pařížských novinách a časopisech o smrti, umírání, nemocích, o epidemiích moru a jiných smrtelných chorob - spalniček, neštovic, tyfu, cholery, zápalu plic, zánětu mozkových blan, černého kašle, spály a dalších - které čas od času zachvátily Paříž, Lyon a další města i městečka, do přímého styku s vážnou nemocí se však nikdy nedostala. Byla zdravá jak řípa a rovněž její tetě, strýci a bratru se choroby vyhýbaly.

Roztřesenou rukou Malcolm pohladil po čele, odhrnula mu propocené vlasy z obličeje, ale strašlivý puch v pokoji ji odradil, a tak honem spěchala pryč.

Ve vedlejší místnosti klidně spal Tyrer. K dívčině velké úlevě tam zápach nebyl. Všimla si, že zatímco se Tyrer ve

spánku tváří příjemně, Struan vypadal ztrhaně.

"Phillip mi zachránil život, doktore," zdůraznila tiše. "Po tom, po tom, co se stalo panu Canterburymu, jsem byla... Nedokázala jsem se ani pohnout, jenže Phillip vjel vrahovi koněm do cesty, a tak mi pomohl utéct. Já jsem... Nedokážu vám ani vyličit, jak to bylo hrozné..."

"Jak vypadal ten člověk? Dokázala byste ho popsat?"

"Nevím. Byl to prostě domorodec, myslím, že mladý, ale nevím. Na nich se těžko pozná, jak jsou staří, a tenhle byl první, kterého jsem viděla tak zblízka. Měl na sobě kimono, za pasem krátký meč... a také velký, celý krvavý a chtěl..." Oči se jí zaplnily slzami.

Babcott se pokoušel dívku uklidnit. Zavedl ji zpět do pokoje, nalil jí čaj s trochou laudána a slíbil, že ji zavolá hned, jak se Struan probudí.

Tak teď už je vzhůru, pomyslela si. Nohy měla jako z olova, zvedal se jí žaludek, hlava, plná zlých představ, jí třeštila. Neměla jsem spěchat. Henri Seratard na mě přece naléhal, abych počkala až do zítřka, kapitán Marlowe se mě také snažil odradit, všichni mě zrazovali. Tak proč jsem tolik prosila admirála? Nevím, jsme přece jen dobří přátelé, a ne milenci nebo snoubenci nebo...

Nebo ho začínám milovat. Možná mě jenom přitahuje jeho sebevědomé vystupování, protože celý tenhle den byl jako z nějakého románu od Dumase, celá to hrůza na silnici nebyla opravdová, ani rozrušená cizinecká čtvrt' nebyla opravdová, ani ten vzkaz od Struana, který přišel za soumraku: Prosím, přijď za mnou co nejdříve, který místo něj napsal lékař. Ani já jsem nebyla opravdová, jenom jsem hrála roli hrdinky.

Babcott se zastavil. "Tak jsme tady. Bude vám připadat dost unavený, mademoiselle. Jenom se přesvědčím, že je v pořádku, a pak vás nechám na minutku dvě o samotě. Možná že usne, to dělají drogy, ale nemějte strach. Kdybyste mě potřebovala, najdete mě vedle v ordinaci. Nesmíte ho unavovat - ani sama sebe. S ničím si nelámejte hlavu a nezapomínejte, že i vy jste si prožila své."

Sebrala síly, aby se obrnila a vykouzlila na tváři úsměv, a vstoupila za lékařem do pokoje. "Ahoj, Malcolm, mon cher." "Ahoj." Struan byl velmi bleďý a vypadal mnohem starší, oči měl však jasné.

Lékař si s ním mile popovídal, prohlédl ho, změřil mu tep, potom pokýval hlavou, prohlásil, že pacientovi se daří dobře, a odešel.

"Jsi tak krásná," promluvil Struan. Z jeho ještě nedávno zvučného hlasu zůstala pouhá tichá ozvěna. Připadal si prapodivně, zdálo se mu, že se vznáší, a přesto je přibit k lůžku a propocenému slammiku.

Přistoupila až k němu. Neustále cítila zápach, ačkoli si chtěla vsugerovat, že neexistuje. "Jak se cítíš? Je mi moc líto, že tě tak zranili."

"To je joss," odpověděl a použil přitom slovo čínského původu, které znamenalo osud, štěstí i vůli bohů. "Jsi tak krásná."

"Viš, chéri, tak moc bych si přála, aby se tohle všechno nikdy nestalo, abych si nikdy nechtěla vyjet za plot, abych nikdy nechtěla jet do Japonska."

"Joss. Dnes... nestalo se to už včera?"

"Ano, přepadli nás včera odpoledne."

Připadalo mu obtížné zpracovat v mozku informace přicházející k němu od ní do použitelné formy a stejně těžké bylo skládat slova a vyslovit je. Ji zase činilo obtíže vydržet v pokoji. "Včera? To je tak dávno. Mluvila jsi už s Phillipem?"

"Už jsem za ním zašla, ale spal. Ještě se u něho stavím, až půjdu od tebe, chéri. Vlastně bych už měla jít, lékař mi zakázal, abych tě unavovala."

"Ne, ještě nechod', prosím. Nevím, jestli budu schopný cesty..." Na okamžik mu záchvat kruté bolesti zavřel oči. Když se po chvíli na ni zadíval, spatřil v jejím výrazu hrůzu, ale nepochopil ji správně. "Neměj strach. McFay dohlédne na to, aby tě bezpečně dopro... doprovodili do Hongkongu, tak tedy, prosím, neměj strach."

"Děkuji, Malcolm, myslím, že bych už měla jít. Navštívím tě zase zítra nebo pozítří." Vtom rozpoznala jeho zklamaný výraz a dodala: "Do té doby ti ovšem bude už lépe a budeme moct odjet spolu. A ještě, Henri Seratard tě pozdravuje..."

Zděšeně se odmlčela, protože pozorovala, jak ho znova přepadá záchvat bolesti, jak mu krouží obličejem a on se jej pokouší přemoci, ale nedokáže to. Jeho vnitřnosti se pokoušely vyvrhnout jed z éteru, který, jak se zdálo, zaplňoval každý jeho pór i mozkovou buňku, jenže se mu to nedařilo. Ze žaludku i střev mu již vyšlo vše, co mohlo, každá křeč mu rozdírala rány a každé zakašlání bolelo víc než to předchozí, ale přes veškeré trápení vždy z těla vyšlo jen pár kapek odporné tekutiny.

Propadla panice a rychle se obrátila, aby vyhledala lékaře. Vrhla se po klice u dveří.

"To je v pořádku, Ange... Angelique," řekl hlasem, který už téměř nepoznávala. "Zůstaň... zůstaň tady ještě chvíli."

Opět nalezl v jejím obličejí úděs a znova mu neporozuměl. Považoval jej za obavy, hluboký soucit a lásku. Jeho už děs přešel, a tak se uvolnil, aby se trochu zotavil. "Drahoušku, doufám, tak moc doufám... Ty ovšem víš, jak tě miluji od prvního okamžiku..." Další křeč mu vysála sílu, přesvědčení, že jí nalezl v očích to, v co doufal, ho však velice uklidnilo. "Nemůžu si to srovnat v hlavě, ale chtěl jsem... chtěl jsem tě vidět, abych ti řekl... Prokrista, Angelique, byl jsem z té operace a z drog celý vyděšený, ztuhlý strachem, že umřu, víckrát se neprobudím, a nikdy tě už neuvidím. Nikdy jsem se ještě necítil tak zkašený, nikdy."

"Byla bych na tom stejně... Ach, Malcolm, to je všechno tak hrozné." Cítila se nepříjemně, připadala si celá ulepená, hlava ji bolela ještě víc a bála se, že se jí může každou chvíli zvednout žaludek. "Doktor mě ujistil, a všichni ostatní také, že se dáš brzy do pořádku."

"Teď, když vím, že mě miluješ, už mi na tom nezáleží. Jestli zemřu, bude to joss, a my u nás v rodině dobře víme, že před josssem nikam neutečeš. Jsi má šťastná hvězda, má magnetická střelka. Vezmeme se..." Slova se ztratila. V uších mu

zvonilo a zrak měl trochu zamlžený, víčka se mu chvěla, jak začal účinkovat opiát, a on sklouzával do světa, kde bolest sice existovala, ale přeměňovala se v bezbolestnost. "...vezmeme se na jaře."

"Malcolme, poslouchej," odpověděla rychle. "Ty neumřeš a já... alors, prostě chci být k tobě upřímná..." Slova z ní tryskala sama. "Ještě se nechci vdávat. A nejsem si jistá, jestli tě miluji. Prostě si nejsem jistá, budeš muset mít se mnou trpělivost, a ať už tě miluji nebo ne, pochybuji, že bych vydržela žít na tomhle ohavném místě nebo v Hongkongu. Vlastně jsem si jistá, že toho schopná nebudu. Nechci. Nemůžu. Vím, že bych tady zemřela. Myšlenka na život v Asii mi nahání strach, ten smrad a ti odporní lidé. Vrátím se do Paříže, kam patřím, hned jak to bude trochu možné, a nikdy se nevrátím, nikdy, nikdy, nikdy."

Ale on z toho neslyšel ani slovo. Zavřel oči, ponořil se do snů a jenom si mumlal: "...hodně synů, ty a já... tak šťastný, že mě miluješ... modlil jsem se... a tak teď... navždycky žít ve Velkém domě na Peaku. Tvá láska zahнала strach, strach ze smrti, stále strach ze smrti, vždycky tak blízko, dvojčata, sestřička Mary, zemřela ještě malá, můj bratr, otec skoro mrtvý... dědeček také nepřírozená smrt, ale teď... teď... všechno bude jinak... Svatba na jaře. Ano?" Otevřely se mu oči. Na okamžik ji viděl jasně, rozeznával její zoufalou tvář, ruce, které si mnula, i odpor a chtělo se mu vykřiknout. Co se děje, proboha, vždyť tohle je jen nemocniční pokoj, vím, že příkrývka je prosáklá potem, že ležím v loužičce moči a výkalů a všechno smrdí, ale je proto, že jsem zraněný, prokrista, posekali mě, a teď mě sešili, a zase je mi dobře, zase dobře, zase dobře...

Jenže ani jedno z těchto slov mu nevyšlo z úst. Ještě ji zahlédl, jak něco povídá, s trhnutím otevírá dveře a utíká pryč, ale to byla jen noční můra a dobré sny ho zvaly k sobě. Dveře zavržaly v závěsech a jejich zvuk se rozléhal jako ozvěna a ozvěna a ozvěna, zase dobře, zase dobře, zase dobře...

* * *

Opírala se o dveře do zahrady, lapala po nočním vzduchu a snažila se nalézt v sobě rovnováhu. Matko Boží, dodej mi sílu, tomu muži dopřej trochu míru a mně pomoz, abych se odsud dostala honem pryč.

Ze zadu k ní přistoupil Babcott. "Bude v pořádku, nemějte strach. Napijte se tohohle," řekl chápavě a nabídl jí opiát.

"To vás uklidní a pomůže vám usnout."

Uposlechla. Nápoj nechutnal ani příjemně, ani odpudivě.

"Už spokojeně spí. Pojdte se mnou. Nejvyšší čas, abyste šla do postele i vy." Vyvedl ji po schodech zpět do jejího pokoje. U dveří zaváhal. "Dobře se vyspěte. Bude se vám dobře spát."

"Já se o něho bojím, tolik se o něho bojím."

"To nemusíte. Ráno mu bude lépe, uvidíte."

"Děkuji, už jsem v pořádku. On... bojím se, že si Malcolm myslí, že brzy umře."

"To určitě ne. Je to silný mladík a určitě bude za chvíli čerstvý jako vítr." Babcott opakoval stejné lži, které už vyslovil tisíckrát. Neodvážil se říci pravdu: Nevím, to se nikdy nedá předem odhadnout, je to v rukou Božích.

A navíc věděl, že je ve většině případů je správné dát milovaným naději a sejmut z nich břímě narůstajícího strachu, ačkoli vůbec nepovažoval za slušné vůči Bohu přenášet na něj svou odpovědnost za to, zda pacient přežije nebo zemře. Ačkoli jsem možná bezmocný, stejně jsem udělal vše, co jsem mohl. Jsem sice přesvědčen, že ani to nestačí, ale co jiného mi pomůže, abych se nezbláznil. Kolik mladých mužů jsem jeden den ošetřoval ve stejném stavu, jako je on, a druhý den už byli po smrti - nebo se uzdravili, když si to přál Bůh. Přál si to? Spíš to zavinil nedostatek znalostí. A také vůle boží. Pokud je vůbec nějaký Bůh.

Proti své vůli se otřásl. "Dobrou noc a žádné strachy."

"Děkuji." Zavřela za sebou na zavoru, přistoupila k oknu a otevřela těžké okenice. Únava ji zmáhala. Noční vzduch byl teplý a laskavý, měsíc stál vysoko na nebi. Svlékla se a ospale se osušila ručníkem. Noční košilku měla zvlhlou, takže se na ni hned přilepila. Ráda by se převlékla, jenže si s sebou přivezla jen jednu. Pod ní se ve tmě rozkládala zahrada, velká a plná stínů, stromy rostly tu i onde, kousek dál vedl přes malinký potůček malinký můstek. Vítr laskal vrcholky stromů. Mnoho stínů v měsíčním svitu.

A některé z nich se každou chvíli pohnuly.

5

Oba mladíci dívku zahlédli právě v okamžiku, kdy se objevila necelých čtyřicet metrů od nich ve dveřích na zahradu. Svůj úkryt si pečlivě zvolili tak, aby dobře viděli na celou zahradu, na hlavní dveře, strážní domek a dva hlídkující vojáky, které pečlivě pozorovali. Ihned se zavrtali hlouběji mezi listy. Překvapilo je už to, že cizinku znovu potkali, a slzy v jejich očích je vyvedly z míry.

Šorin zašeptal: "Co se sta..."

Zmlkl. Hlídka složená ze seržanta a dvou vojáků, první, která se přiblížila k místu, kde leželi, se objevila v rohu zahrady a přicházela k nim po cestě kolem zdi. Mladíci se připravili a znehybněli. Přílehavý černý trikot jim kromě očí zakrýval celé tělo, a tak byli téměř neviditelní.

Stráž minula jejich úkryt sotva o dva metry. Z toho místa ji oba šiši mohli snadno a bezpečně přepadnout. Šorin - lovec, bojovník a vojevůdce v bitvě, kterou promyslel a naplánoval Ori - by zaútočil bez zaváhání, jenže Ori rozhodl, že přepadnou nanejvýš dvoučlenné hlídky, nedojde-li ovšem k nečekané krizi nebo naskytne-li se jim možnost proniknout do zbrojnice. "Tentokrát musíme být naprosto tiši za každou cenu," naléhal ještě předtím, než vstoupili na pozemek legace. "A trpěliví."

"Proč?"

"Tohle je jejich vyslanectví. Podle svého zvyku je považují za vlastní půdu, za území svého státu, a proto pozemek hlídají skuteční vojáci a my tam máme vstup zakázán. Jestli se nám útok podaří, naženeme jim hodně strachu. Ale jestli nás přistihnou, bude z toho ostuda."

Z úkrytu sledovali odcházející muže a neušlo jim, jak se hlídka pohybuje tiše a opatrně. Ori znepokojeně zašeptal: "Takové vojáky jsem ještě nepotkal - jsou dobře vycvičení a ukázněni. Ve velké bitvě bychom měli s nimi a jejich puškami hodně práce."

Šorin mu odporoval: "My zvítězíme vždycky. Brzy si tím nebo oním způsobem pořídíme pušky a naše bušidó a odvaha je přemůže. Porazíme je snadno." Byl velice sebejistý. "Měli jsme zabít hlídku a sebrat jim zbraně."

Jsem rád, že jsme to neudělali, pomyslel si Ori, hluboce vyvedený z míry. Ruka ho bolela, a přestože předstíral, že to nebere na vědomí, nepochyboval, že by nevydržel dlouho bojovat na meče. "Kdybychom měli na sobě něco jiného, určitě by nás zpozorovali." Pohledem se vrátil k dívce.

"Snadno bychom pobili všechny tři. Snadno. Sebrali bychom jim karabiny a utekli přes zeď."

"Ti vojáci jsou opravdu dobří, Šorine. To nejsou žádní vyjukaní obchodníci." Ori se jako vždy snažil nedat najevo své znepokojení. Nechtěl urazit svého přítele, ani se dotknout jeho pýchy, potřeboval ho totiž stejně, jako Šorin potřeboval jeho. Nezapomněl, že nebýt Šorinova zásahu, zabil by ho na Tókaidó druhý výstřel. "Zbývá nám času dost. Svítat bude až za dvě svíčky." To znamenalo přibližně čtyři hodiny. Ukázal ke dveřím. "A ona by navíc spustila poplach." Šorin polkl a v duchu se proklínal. "Ííí, jsem to ale hlupák. Hlupák. Máš pravdu - znova. Promiň."

Ori zaměřil všechnu pozornost na dívku. Co mě na té ženě tak znepokojuje a přitahuje, ptal se v duchu.

Vtom se vedle ní objevil obr. Díky informacím, které získali v hostinci, věděli, že to je onen zázračný lékař, který neuvěřitelně uzdravuje všechny, kdo ho požádají o pomoc, Japonce i své lidi. Ori by dal bůhvíco, aby rozuměl, co doktor povídá dívce. Osušila si slzy, poslušně vypila nápoj, který jí podal, potom se oba vrátili zpět do chodby, dveře se zavřely a zapadla za nimi závora.

Ori zabručel: "To je neuvěřitelné, ten obr a holka."

Šorin se na něj tázavě podíval. Zaslechl totiž v jeho hlase tón, který ho ještě více podráždil. Dosud si totiž vyčítal, že chtěl přepadnout patrolu v přítomnosti té dívky. Viděl ze svého přítele jenom oči, nevyčetl z nich však nic. "Pojďme do zbrojnice," zašeptal netrpělivě. "Nebo přepadneme příští hlídku, Ori."

"Počkej!" Ori opatrně, aby nikdo náhodou nezpozoroval jeho náhlý pohyb, zvedl ruku v černé rukavici. Chtěl se protáhnout, a proto si otřel čelo od potu. "Kacumata nás učil trpělivosti a Hiraga nám dnes večer radil to samé."

* * *

Když před několika hodinami dorazili do hostince U Půlnočních květů, zjistili ke své radosti, že tam bydlí i Hiraga, jejich přítel a uznávaný vůdce všech šiši z Čošú. Zpráva o přepadení na Tókaidó se už k němu donesla.

"Útok byl dokonale načasován, i když jste to nemohli tušit," přátelsky je pochválil Hiraga, hezký dvaadvacetiletý muž, na Japonce nezvykle vysoký. "Jako byste strčili klacek do jokohamského vosího hnízda. Teď se začnou gaidžinové mstít. Určitě zaútočí proti bakufu, ale to je nedokáže usmířit, protože to prostě nejde. Kéž by teď gaidžinové přepadli Edo! Kdyby se jim podařilo město zničit, byl by to pro nás signál k ovládnutí bran paláce. A jakmile bude císař volný, celá šlechta se vzbouří proti šógunátu a zničí jej i se všemi Toranagy. Sonno džoi!"

Připili si na sonno džoi a na Kacumatu, který je zachránil. Byl učitelem většiny z nich a tajně a moudře sloužil jejich hnutí. Ori šeptem vysvětlil Hiragovi svůj plán na krádež zbraní.

"Ííí, Ori, to je dobrý nápad. A mohl by vyjít," usoudil Hiraga zamyšleně, "pokud ovšem budete trpěliví a počkáte na vhodný okamžik. Takové zbraně by se nám pro některé operace skvěle hodily. Já osobně pušky nenávidím - mám radši garrotu, meč nebo nůž. Ty jsou praktičtější, nenadělají rámus a nahánějí větší strach panstvu i cizím barbarům. Pomůžu vám. Seženu plán pozemku a trikot ninjů."

Orimu i Šorinovi se rozjasnily tváře. "To vážně můžeš sehnat?"

"Samozřejmě." Ninjové byli přísně utajovaný klan dokonale vycvičených vrahů, kteří pracovali téměř výhradně v noci. Jejich zvláštní černý oděv napomáhal šíření pověstí o jejich neviditelnosti. "Jednoho dne celé vyslanectví vypálíme," zasmál se Hiraga a vyprázdnil další láhev saké. Ohřáté víno mu rozvázalo jazyk víc, než u něj bývalo obvyklé. "Ale zatím jsme se rozhodli, že je výhodnější jen sledovat, co se uvnitř děje. Nejednou jsem tam byl v přestrojení za zahradníka nebo v noci jako ninja. Člověk by nevěřil, co se tam dá všechno zjistit, stačí jen umět trochu anglicky."

"Ííí, Hiraga-san, netušili jsme, že umíte anglicky," řekl Ori, kterého to zjištění šokovalo. "Kde jste se tu řeč naučil?"

"Kde se naučíte to, co umějí gaidžinové, když ne od nich samých? Od Holanďana z Dešimy, člověka znalého jazyků, který mluvil japonsky, holandsky a anglicky. Můj dědeček napsal žádost našemu knížeti, aby jednomu cizinci povolili přijet na naše náklady do Šimonoseki a tam rok na zkoušku vyučovat holandsčinu a angličtinu. Zdůraznil, že to pomůže obchodu. Děkuji," obrátil se Hiraga k Orimu, který mu úslužně dolil saké. "Gaidžinům se dají snadno věšet bulíky na nos, protože jsou celí diví po penězích. Tahle zkouška trvá už šest let, ale my pořád prodáváme zboží jen za to, co sami chceme - za pušky, děla, munici, střelivo a určité knihy."

"Jak se daří vašemu váženému otci?"

"Zdraví mu slouží. Děkuji za optání." Hiraga se vděčně uklonil. Oba mladíci odpověděli ještě hlubší poklonou.

Bylo by skvělé mít takového dědečka, pomyslel si Ori. Takový člověk dokáže zajistit celé generace, zatímco my přežíváme den ze dne, stále trpíme hladem a zoufale sháníme peníze na daně. Co si o mně otec a dědeček teď pomyslí? Stal se ze mne rónin a jedna koku, kterou tak nutně potřebuje, propadne. "Bylo by mi velkou ctí, kdybych se s ním mohl setkat," řekl. "Náš šoja je úplně jiný."

Hiragův děd, význačný statkář z vesnice u Šimonoseki a tajný stoupenec sonno džoi, byl dlouhá léta šojou, což znamená jmenovaný nebo dědičný předák vesnice nebo několika spojených vesnic, a měl značný vliv, správní pravomoci a odpovědnost za určování výše a výběr daní. Často šoja býval jediný ochránce rolníků proti nečestným praktikám samurajů, v jejichž lenním území se vesnice nacházely.

Sedláci a někteří rolníci vlastnili půdu a pracovali na ní, ale podle zákona ji nesměli opustit. Samurajům jediným bylo dovoleno nosit zbraně, patřila celá úroda, jenže zákony jim nepovolovaly vlastnit půdu. A tak obě vrstvy na sobě

vzájemně závisely a zároveň mezi nimi neustále narůstalo podezřívání a nedůvěra. Vyvolávaly ji každoroční spory o to, jak velkou část úrody rýže rolníci odevzdají jako daň a kolik si ponechají. Spory se vždy nakonec vyřešily nějakým neuvěřitelně složitým kompromisem.

Byl to šoja, kdo udržoval potřebnou rovnováhu. Na ty nejlepší starosty se s žádostí o radu obraceli nejen přímí nadřízení, nýbrž i sám kníže. A Hiragův dědeček mezi takové patřil.

Před několika lety mu dovolili, aby koupil titul samuraje goši pro sebe i své dědice. Stávalo se totiž, že když lenní pán upadl do dluhů, a to býval případ velmi častý, přivydělával si schvalováním suplik svých podřízených. Ani kníže z Čóšů nebyl výjimkou.

Hiraga, celý rozechřátý vínem, se rozesmál. "Vybrali mě do školy, co vedl ten Holand'an, a mockrát jsem toho litoval.

Angličtina zní tak odporně - a je příliš složitá."

"Chodilo vás do té školy hodně?" zeptal se Ori.

Vínem zmožený Hiraga zpozorněl. Uvědomil si totiž, že se příliš rozpovídal o svém soukromí. Kolik žáků z Čóšů navštěvovalo školu, to se týkalo jen Čóšů a pro ostatní to mělo zůstat hlubokým tajemstvím. A přestože se mu Ori i Šorin líbili a vážil si jich, přece jen byli ze Sacumy, tedy cizinci, nemuseli být tedy nutně přátelé, občas se z nich mohli stát protivníci či konkurenti, a musel je tedy považovat za případné nepřátelé.

"Anglicky jsme se učili tři," řekl potichu, jako kdyby prozrazoval tajemství. Ve skutečnosti však bylo žáků třicet.

Nakonec s potlačovanou obezřetností dodal: "Poslouchejte, teď když jste róninové jako já a většina mých přátel, musíme se spojit. Za tři dny plánuji něco, v čem mi můžete pomoci."

"Děkujeme, ale musíme počkat na vzkaz od Kacumaty."

"To jistě, on je váš vůdce v Sacumě," poznamenal Hiraga zamyšleně. "Jenže, Ori, nezapomeň, že jsi rónin a zůstaneš jím, dokud nezvítězíme. Nezapomínej, že jsme úderná síla sonnó džoi, že my je uvádíme do života. Kacumata neriskuje nic. My musíme - musíme - zapomenout, že já jsem z Čóšů a vy dva ze Sacumy. Nezbyvá nám než si navzájem pomáhat. To byl dobrý nápad, abyste dnes po útoku na Tókaidó ještě ukradli zbraně. Kdyby se naskytla příležitost, zabijte jednoho nebo dva strážné uvnitř vyslanectví. Jestli se vám to podaří, bude to skvělá provokace. A pokud se vám to podaří provést potichu a nenecháte po sobě ani stopu, bude to ještě lepší. Hlavně je musíte vydráždit."

* * *

Díky informacím od Hiragy snadno pronikli do chrámu, spočítali dragouny a ostatní vojáky a objevili dobrý úkryt. Od chvíle, kdy se nečekaně objevilo děvče a za ním obr a zase zašli zpět, oba šiši upřeně hleděli na dveře do zahrady.

"Ori, co teď uděláme?" otázel se Šorin naléhavě.

"Budeme postupovat podle plánu."

Čas neklidně plynul. Když se otevřely okenice v prvním patře a u okna se objevila dívka, oba si uvědomili, že do jejich budoucnosti vstoupil nový prvek. Teď si pročešávala vlasy kartáčem se stříbrnou rukojetí. Vypadala unaveně.

Šorin řekl hrdelním hlasem: "V měsíčním světle mi nepřipadá tak ošklivá. Ale prsa tedy má, ííí, ty asi pérují."

Ori neodpověděl, jen ji dál pozoroval přivřenými očima.

Najednou se zarazila a podívala se dolů. Přímě na ně. Přestože je nemohla vidět ani slyšet, srdce jim poskočilo. Čekali bez dechu. Další unavené zívnutí. Chvilku se ještě pročešávala, potom odložila kartáč. Orimu se zdálo, že je tak blízko, že by na ni dosáhl. Ve světle pokoje totiž rozeznával každičkový prvek výšivek na hedvábí, pod nímž se rýsovaly bradavky, i polekaný výraz v jejím obličejí, který zahlédl už včera - opravdu to bylo teprve včera? - kvůli němuž nedotáhl útok do konce a nezabil ji.

Vrhl poslední podivný pohled na měsíc, opět si zakryla rukou zívající ústa a přivřela okenice. Nezavřela je však úplně. A nezajistila je ani na závorku.

Šorin prolomil ticho a vyslovil, nač mysleli oba. "Nedalo by moc práce tam vylézt."

"To nedalo. Jenže my jsme přišli, abychom si odnesli zbraně a vyvolali zmatek. Máme..."

Ori ztichl a přemýšlel o novém nápadu, jak se skvěle pobavit, o druhé šanci, mnohem větší, než byla ta první.

"Šorine," zašeptal. "Kdybychom ji umlčeli, ale nezabili, jen ji nechali ležet v bezvědomí, aby pak všem vyprávěla, jak jsme ji dostali, a nechali tam po sobě cokoli, co by nás spojilo s přepadem na Tókaidó, společně zabili jednoho nebo dva vojáky a utekli se zbraněmi - a to všechno na jejich vyslanectví - copak by je to nerozzuřilo k šílenství?"

Šorin vydechl nadšený krásou té myšlenky. "Ano, to by bylo dobré, ale ještě lepší bude podříznout jí krk a napsat její krví Tókaidó. Běž napřed, já ti odsud budu krýt záda. Bude to bezpečnější." Ori znejistěl, a tak Šorin pokračoval:

"Kacumata povídal, že jsme udělali chybu, když jsme zaváhali. Posledně jsi zaváhal. Tak proč váhat teď?"

Ori se rozhodl ve zlomku vteřiny. Rozběhl se k budově. Byl jedním stínem mezi mnoha. Dorazil k budově a začal šplhat.

* * *

Před strážním domkem jeden z vojáků zašeptal. "Neohlížej se, Charlie, myslím, že jsem zahlédl někoho běžet k domu."

"Prokrista, zavolej seržanta, ale dávej pozor."

Voják předstíral, že se protahuje, a odlouдал se do domku. Chvatně, ale opatrně zatřásl seržantem Towerym, probudil ho a opakoval mu, co viděl, nebo co se alespoň domníval, že vidí.

"Jak vypadal ten mizera?"

"Zahlíd sem jen pohyb, seržante, alespoň bych tak řekl. Nejsem si jistý, třeba to byl jen prokletý stín."

"Dobrá, chlapče. Půjdem se tam kouknout." Seržant Towery probudil desátníka a dalšího vojáka a vydal rozkazy.

Potom se s první dvojicí vydal do zahrady.

"Bylo to asi tamhle, seržante."

Šorin sledoval, jak přicházejí. Nijak nemohl varovat Oriho, který už byl skoro u okna, stále dobře krytý svým oděvem a stínem. Pozoroval ho, jak sahá po okenním rámu, rozevírá jedno křídlo okenice a mizí v budově. Okenice se opět pomalu přivřela. Karma, pomyslel si, a začal se zabývat nebezpečím, které hrozilo jemu samému.

Seržant Towsery se zastavil uprostřed cestičky a začal bedlivě prohledávat okolí. Zaměřil zkoumavý pohled nahoru na budovu. Mnoho okenic v horním patře zůstalo pootevřených a nezajištěných, jedna z nich povrzávala v mírném větru. Dveře na zahradu byly uzamčené.

Po chvíli řekl: "Charlie, vezmi si na starost tuhle stranu." Ukázal k místu, kde číhal Šorin. "Noggere, ty běž na druhou stranu a jestli tam někdo je, tak ho vyplaš. Mějte oči otevřené. A nasadit bajonet!" Vojáci okamžitě uposlechli. Šorin povytáhl meč z pochvy. Před noční akcí si začernil i ostří meče. Usadil se do útočné pozice. Hrdlo měl sevřené.

* * *

Jakmile Ori vklouzl do místnosti, pohledem se ujistil, že dveře jsou zavřeny na závoru a dívka spí. Vytáhl svůj krátký meč a zaměřil k posteli. Dosud nikdy velké lůžko s nebesy neviděl. Všechno na posteli mu připadalo nezvyklé - její výška a bytelnost, sloupky, závěsy i povlečení. Napadlo ho, jaké by asi bylo se v ní vyspat, tak vysoko nad zemí. Japonci jsou totiž zvyklí spát na futonech, lehkých čtvercových zíněnkách naplněných senem, které se na noci rozkládají a přes den jsou složené.

Srdce mu bušilo a snažil se dýchat co nejtišeji. Nechtěl ji probudit a netušil, že usnula hluboce pod vlivem narkotik. Pokoj byl tmavý, okenicemi však pronikal zvenčí měsíční svit a on se díval, jak jí dlouhé světlé vlasy zakrývají ramena i jak přikrývkou zvedají její prsa a nohy. Vůně parfému, která ji obklopovala, ho připravovala o rozum.

Vtom uslyšel cvaknutí nasazovaných bajonetů a přidušené hlasy ze zahrady... Na zlomek vteřiny zkameněl. Zvedl nůž, aby ji zabil, ale ona se ani nepohnula. Jen dál pravidelně dýchala.

Zaváhal, opatrně pootevřel okenice a vyhlédl ven. Spatřil vojáky. Koho viděli? Mě nebo Šorina? Otázal se v duchu a málem propadl panice.

Pokud mě, tak jsem v pasti, ale to nevadí, protože stále můžu provést, kvůli čemu jsem přišel. A možná že uniknu. Mám dvě ústupové cesty, okno a dveře. Jen neztrácet trpělivost, jak nás vždycky nabádal Kacumata. Používejte mozek, zachovávejte klid a čekejte, a až nastane vhodná chvíle, a ta přijde vždy, bez váhání zaútočte a utečte. Překvapení je vaše nejlepší zbraň!

Sevřel se mu žaludek. Jeden z vojáků zaměřil přímo k jejich úkrytu. Ačkoli Ori věděl, kde se druhý šiši skrývá, nikde ho neobjevil. Bez dechu čekal, co se stane. Možná je Šorin odláká. Ať se stane cokoli, ona umře, slíbil si v duchu.

* * *

Šorin sledoval blížícího se vojáka. Zoufale hledal způsob, jak vyklouznout z pasti, ale marně. Proklínal Oriho. Určitě ho zpozorovali. I když tohle psa zabiju, nezůstane mi dost času na to, abych se přiblížil k ostatním, dřív než mě zastřelí. Jestli se pokusím dostat ke zdi, zahlédnou mě.

Ori udělal hloupost, že změnil plán. Dalo se čekat, že si ho všimnou. Copak jsem mu nezdůraznil, že nám ta ženská přináší samé potíže. Měl ji zabít hned tam u silnice... Možná se ale tenhle barbar netrefí a já budu mít dost času, abych doběhl ke zdi.

Ve světle měsíce se zablýskl dlouhý bajonet, kterým voják zkoumal hromádky listů. Některé rozhrábl, aby se ujistil, že se v nich nic a nikdo neskrývá.

Blíž a blíž. Čtyři metry, tři, dva, metr...

Šorin se ani nepohnul. Látka natažená přes obličej mu zakrývala i téměř celé oči. Dech měl zatajený. Voják o něj málem zakopl, ale nakonec ho minul a šel dál. Na chvíli se zastavil, zase udělal pár kroků, zkoumal půdu kolem sebe a opět popošel dál. Šorin začal znovu klidně dýchat. Cítil, jak se potí na zádech, ale byl přesvědčen, že už mu nic nehrozí. Za chvíli unikne do bezpečí za zdi.

Seržant Towsery sledoval ze svého postavení oba vojáky. V rukou držel nataženou pušku, stejně jako ostatní si však nebyl jistý a nechtěl vyvolat falešný poplach. Noc byla klidná, vítr jen slabý, měsíční svit silný. Nebylo by nic divného, kdyby v tomhle smradlavém místě někdo považoval stín za nepřítele, pomyslel si. Bože, kéž už by nás poslali zpátky do Londýna.

"Dobrý večer. Seržante Towsery, co se děje?"

"Dobrý večer, pane." Towsery okamžitě zasalutoval. Byl to důstojník od dragounů, Pallidar. Vysvětlil mu, co se děje.

"Možná to byl jenom stín, ale bude lepší si to včas ověřit než později litovat."

"Radši zavolejte další muže a my se postaráme, aby..."

Vtom se mladý voják poblíž úkrytu otočil a zvedl pušku. "Seržante!" vykřikl vzrušeně a vyděšeně, "tady je ten parchant!"

Šorin se už hnál se zdviženým mečem do útoku, ale v tom okamžiku voják prokázal, že je dobře vycvičený, a udržel bajonetem Šorina v dostatečné vzdálenosti, zatímco ostatní mu přibíhali na pomoc. Pallidar vytáhl z pouzdra revolver. Šorin se znovu pokusil o výpad, ale zastavila ho dlouhá puška s nasazeným bodákem. Vtom uklouzl a dostal se tím z dosahu protivníkovy zbraně. Rozběhl se navátým listím ke zdi. Mladý voják vyrazil za ním.

"Pozor!" vykřikl Towsery, neboť mladý muž, kterého úplně ovládla touha zabít, vběhl mezi keře. Voják však varování neslyšel, běžel dál a po vteřině klesl k zemi s krátkým mečem hluboko zabodnutým do hrudi. Šorin ostří rázně vytrhl, ale teď už věděl, že svým pronásledovatelům neunikne. Ostatní vojáci ho dobíhali.

"Namu Amida Bucu!" - Ve jménu Buddhy Amidy! - zasípal vyděšeně, aby tím zasvětil svou duši Buddhovi. Potom vykřikl "Sonnó džoi!", ani ne, aby varoval Oriho, ale aby učinil své poslední prohlášení a vši silou svého zoufalství si zarazil nůž do vlastního krku.

* * *

Ori pozoroval téměř vše, ne však tento konec. Jakmile voják vykřikl a zvedl zbraň, přiskočil k dívčině posteli.

Předpokládal, že se probudí, jenže ona se k jeho údivu ani nepohnula, ani se nezrychlil její klidný dech. A tak stál nad ní s roztřesenými koleny a čekal, zda otevře oči. Čekal od ní zradu a přál si, aby uviděla jeho i nůž dřív, než jej použije. Potom se rozlehl výkřik Sonno džoi! a on nepochyboval, že Šorin odešel na jiný svět. Další zvuky. Ani tentokrát ji

nevzbudily. Rty se Orimu stáhly dozadu a odkryly mu zuby, dýchal, jako by se dusil. Náhle už nevydržel napětí, které ho obklopovalo, a bez ohledu na bolest děvčetem zlostně zatřásl svou zraněnou rukou a přiložil jí nůž ke krku, aby nemohla vykřiknout.

Dívka se však ani nepohnula.

Napadlo ho, zda se mu to všechno jen nezdá a znova se přistihl, že děvčetem cloumá. Vtom si vzpomněl, že jí lékař dal něco napít a pomyslel si, že je to jedna z těch drog, nových západních léků, o nichž vyprávěl Hiraga. Zalapal po dechu a snažil se ověřit si tento nový poznatek. Aby se ujistil, ještě jednou jí zatřásl, ale ona jen něco zamumlala a zabořila se hlouběji do polštáře.

Vrátil se zpět k oknu. Muži vynášeli vojákovu mrtvolu z křoví. Potom sledoval, jak táhnou Šorina do otevřeného prostoru za jednu nohu jako zdechlinu zvířete. Obě těla ležela vedle sebe a byla si ve smrti podivně podobná. Přicházeli další lidé a někdo volal z okna. Nad Šorinovou mrtvolou stál důstojník. Jeden z vojáků mu strhl z hlavy a obličej černou masku. Šorin měl stále otevřené oči, obličej zkroucený a z krku mu vyčúhoval jílec krátkého meče. Ozývaly se další hlasy a přicházeli noví lidé.

Vtom se v chodbě domu něco pohnulo. Jeho vzrušení vzrostlo. Podesáté se ujistil, že je závora na dveřích zajištěna a že ji zevnitř nelze otevřít, a ukryl se za závěsy postele, aby ji měl nablízku, ať už se stane cokoli.

Kroky a klepání na dveře. Pod nimi světlo petrolejky a svíček. Hlasitější klepání a vzrušené hlasy. Nůž měl připraven.

"Mademoiselle, jste v pořádku?" Byl to Babcott.

"Mademoiselle!" vykřikl Marlowe. "Otevřete!" Další bušení na dveře, tentokrát ještě hlasitější.

"To způsobil můj nápoj na spaní, kapitáne. Byla velmi rozčilená, ubohá dáma, a potřebovala se vyspat. Pochybuji, že se vzbudí."

"Jestli se nevzbudí, vyrazím ty zatracené dveře, abych se přesvědčil. Má otevřené okenice, k čertu!" Další bušení.

Angelique otevřela zastřené oči. "Que se passe-t-il?" Co se děje? zamumlala. Víc ještě spala než bděla.

"Jste v pořádku? Tout va bien?"

"Bien? Moi? Bien sûr... Pourquoi? Qu'arrive-t-il?"

"Otevřete na chvíli. Ouvrez la porte, s'il vous plaît, c'est moi, kapitán Marlowe."

Cosí zabručela a zmateně se posadila na postel. Ori si ke svému zděšení uvědomil, že ji nechal vstát a klopýtat ke dveřím. Chvilku trvalo, než odsunula závora a pootevřela dveře. Přidržovala se jich, aby neztratila rovnováhu.

Babcott, Marlowe a voják od námořní pěchoty drželi svíčky, jejichž plamínky se mihotaly v průvanu. Zírali na dívku s vykulenými očima. Její noční košilka byla velice francouzská, jemňoučká a průhledná.

"My, ehm, my jsme se jen chtěli přesvědčit, jestli jste v pořádku, mademoiselle. My jsme, ehm, chytli mezi kefi nějakého člověka," vysvětloval honem Babcott. "Nemusíte si s tím lámat hlavu." Poznal na ní, že stěží chápe jeho slova.

Marlowe odtrhl pohled od jejího těla a rozhlédl se po místnosti. "Excusez moi, Mademoiselle, s'il vous plaît," omluvil se stydlivě s přijatelným přízvukem a vklouzl do pokoje, aby jej zkontroloval. Pod postelí nenašel nic kromě nočníku. Na závěsech za postelí nebylo nic vidět - Kriste, to je ale ženská. Nikde jinde se schovat nemohl, v místnosti nebyly jiné dveře ani žádná skříň. Okenice zaskřípaly ve větru. Otevřel je doširoka. "Pallidare! Našli jste něco dole?"

"Ne," zavolal Pallidar. "Nezdá se, že by tu byl někdo jiný. Možná byl sám a voják ho spatřil, když přecházel. Prověřte ale všechny pokoje na téhle straně."

Marlowe přikývl, tiše zaklel a zabručel: "Co si, k ďasu, myslíš, že dělám?" Vánek pohnul závěsy na posteli za ním a odkryl Oriho nohu v černé japonské tabi, napůl ponožce, napůl botě. Plamen svíčky, kterou držel Marlowe v ruce, se zamihotal a zhasl, a proto když uzavřel okenice na závora a opět se otočil, nezahlédl tabi v hlubokém stínu za postelí ani nic jiného, pouze siluetu rozespálé Angelique proti světlu. Odhalovalo každý detail jejího těla a z toho pohledu se mu zatajil dech.

"Všechno je v pořádku," řekl. Cítil se ještě trapněji, protože se kochal pohledem na ni ve chvíli, kdy byla bezbranná. S předstíranou rázností se vrátil na chodbu. "Prosím, zavřete dveře na závora a dobře se, ehm, vyspěte." Tak rád by však zůstal uvnitř.

Dívka, ještě popletenější než dříve, cosí zamumlala a zavřela dveře. Muži venku počkali, dokud neuslyšeli zapadnout závora. "Pochybuji, že si vůbec na něco vzpomene," poznamenal Babcott váhavě. Voják se svíčkou si otřel pot z čela, a přestože si byl vědom, jak si ho Marlowe prohlíží, stejně se neubrnil zářivému úsměvu.

"Čemu se, k ďasu, tak šťastně uculujete?" zeptal se Marlowe, i když dobře znal odpověď.

"Já, pane? Ničemu, pane," odpověděl okamžitě příslušník námořní pěchoty. Úsměv v jeho tváři vystřídal nevinnost. Všichni důstojníci jsou stejní, pomyslel si unaveně. Ten špinavec Marlowe je stejně nadrženej jako my všichni, voči měl vykulený a málem ji sežral, jak ji baštil. Ach, ta její košilka a to kadeřavý pod ní a proklaté nejlepší cecky, mnohem lepší, než se dalo čekat. Kluci mi neuvěří, až jim povím o těch balóncích. "Ano, pane, jasně, pane," přikývl ctnostně, když mu Marlowe kladl na srdce, aby si nechal pro sebe všechno, co viděl. "Máte pravdu, pane, jasně, pane, ode mě nikdo neuslyší ani slovíčko," ujišťoval důstojníka. A zatímco přecházel do dalšího pokoje, její obraz se mu honil hlavou.

* * *

Angelique se opřela o dveře a pokusila se pochopit, co se děje. Dělal jí veliké potíže urovnat si vše v hlavě, muže na zahradě, na jaké zahradě? Ale Malcolm byl na zahradě Velkého domu, ne, leží zraněný dole, ne, to je všechno sen, povídal něco o životě ve Velkém domě a o svatbě... Byl ten, kdo se mě dotkl, Malcolm? Ne, ten mi povídal, že umře. To je směšné, doktor mi tvrdil, že Malcolm bude v pořádku, všichni mi říkají, že to bude dobré, proč dobré? Proč ne skvělé nebo slušné? Proč?

Podlehla. Touze po spánku se prostě nedalo odolat. Štěrbínami v okenicích vcházel dovnitř měsíční svit a ona se

potácela mezi tyčemi z paprsků do postele. Vděčně se zhroutila na měkké péřové matrace. Se spokojeným povzdechem se zpola zahalila do příkrývky a otočila se na bok. Za pár vteřin usnula.

Ori potichoučku vyklouzl ze svého úkrytu. Nechápal, jak to, že ještě žije. Ačkoli přimáčkl své meče i sebe sama ke zdi, při pořádné prohlídce by ho přece museli objevit. Zjistil, že závora na dveřích je zajištěna, okenice uzavřeny a dívka těžce oddechuje s jednou rukou pod polštářem a druhou na příkrývce.

Dobře, s ní to může počkat. A teď jak z téhle pasti ven? Oknem nebo dveřmi?

Štěrbinami v okenicích nebylo vidět dolů, a tak opatrně odsunul závoru a nepatrně rozevřel okenice. Pod ním se stále rojili vojáci. Za tři hodiny začne svítat. Mraky zhoustly a blížily se k měsíci. Šorinovo mrtvé tělo leželo zkroutené na zemi jako zdechlina zvířete. Na okamžik překvapeně přemýšlel, proč Šorinovi neusekli hlavu, ale hned si vzpomněl, že gaidžinové nemají ve zvyku usekávat nepřatelům hlavy a poté je vystavovat nebo počítat.

Bude těžké utéct, aby mě nikdo nezahlédl. Nepoleví-li v opatrnosti, budu muset otevřít dveře a zkusit to vnitřkem. To bych ale musel za sebou nechat otevřené dveře. Jestli to půjde, radši to zkusím oknem.

Opatrně vykoul ven a spatřil pod sebou uzoučkou římsu vedoucí pod druhé okno a dál kolem celé budovy. Byla to rohová místnost. Cítil čím dál větší napětí. Už brzy mraky zakryjí měsíc. Pak uteču. Ano, to se mi podaří. Sonnó džoi! A teď je na řadě ona.

Nehlučně pootevřel okenice ještě víc a vrátil se k posteli.

Dlouhý meč v pochvě si odložil tak, aby ho měl stále na dosah, na bílé hedvábné ložní prádlo. Bílé, pomyslel si. Bílé prádlo, bílá pleť, bílá barva smrti. To sedí. Bude se o tom dobře psát báseň. O čem by měla být? Jak ji nazvu?

Beze spěchu stáhl z dívky příkrývku. Noční košilka - to pro něj bylo něco nepochopitelného, cizího, co skrývalo vše a přitom nic. Údy a prsa, tak velká, když ji srovnal s několika dívkami, s nimiž strávil noc, dlouhé a rovné nohy bez oněch známých elegantních oblín, které vznikaly z dlouholetého klečení. A ten její parfém! Zatímco zkoumal dívku pohledem, cítil, jak v jeho nitru všechno vše.

S těmi, co měl, to bylo úplně jiné. Jen málo vzrušení. Samé žertování a hodně profesionalitu. Rychle to končilo a obvykle pod oparem saké, aby nebylo poznat jejich věk. Nyní měl času, kolik jen chtěl. Byla mladá a nepatřila do jeho světa. Touha v něm narůstala. A srdce mu bušilo stále rychleji.

Vítr zaskřípal okenicemi, ale ani tady, ani nikde jinde v domě mu nebezpečí nehrozilo. Všude panovalo ticho. Dívka ležela na boku. Stačilo ji jemně postrčit a poslušně se převálila na záda. Hlavu měla pohodlně stočenou ke straně a vodopády vlasů jí splývaly dolů. Zhluboka si povzddechla, pořád zabořená do měkké matrace. Na krku měla zlatý křížek. Naklonil se nad ni a vložil hrot svého malého meče ostrého jak břitva pod jemnou krajku na jejím krku, poněkud jej zvedl a snadno překonal odpor, který mu kladla tkanina.

Dosud nikdy Ori nespátřil ženu takto odhalenou. Opustil ho i pocit stísněnosti. Srdce mu bušilo silněji než kdykoli dříve. Křížek se zaleskl. Její ruka se pohnula, sama líně zamířila do klína a zůstala tam ležet. Odsunul ji. Potom odtáhl jedno koleno od druhého. Jemně.

6

Probudila se krátce před svítáním. Neprocitla však úplně.

Droga na ni dosud působila, pořád ještě prožívala sny, podivné a násilné sny, erotické a zdrcující, krásné i bolestivé, smyslné, odporné a úplně nové, tak intenzivní jako nikdy dřív. Pootevřenými okenicemi pozorovala, jak obzor na východě zalévá krvavá červeň a pokrývají jej tajuplné, sugestivní tvary mraků, které se, jak se zdálo, hodily k nutkavému pocitu v její duši. Když se pootočila, aby si je lépe prohlédla, trochu ji zabolelo v podbřišku, ale nevěnovala tomu pozornost. Nechala své oči utkvívát na obrazech na obloze a nebránila se tomu, aby její mysl sklouzávala zpět do snů, které ji neodolatelně sváděly. Na prahu procitnutí si uvědomila, že je nahá. Malátně se zabalila do košile a příkrývky. A usnula.

Ori stál vedle postele. Jen chvilku předtím vstal z teplého lůžka. Jeho ninjovský trikot ležel na zemi. Bederní rouška, kterou používal místo spodního prádla, také. Na okamžik se zahleděl na ležící dívku a naposled si nechal vše projít hlavou. Je to tak smutné, pomyslel si, naposled je to vždy tak smutné. Sáhl po krátkém meči a vytáhl jej z pochvy.

* * *

V místnosti o patro níž Phillip Tyrer pootevřel oči. V první chvíli netušil, kde leží, ale brzy si vzpomněl, že se stále ještě nachází v kanagawském chrámu, že včerejšek byl hrůzyplný, operace odporná a jeho role při ní zahanbující. "Babcott říkal, že jsem v šoku," zabručel tiše. Ústa měl vyschlá a cítil v nich odpornou pachut'. "Kristepane, copak mě to omlouvá?"

Okenice měl rozevřené a vítr si s nimi pohrával. Svítalo. Rudé slunce ranní, ovčáka z pastvy zahání, blesklo mu hlavou přísloví. Přejde bouřka? Posadil se na polní lehátko a zkontroloval obvaz na ruce. Byl čistý, bez čerstvých skvrn od krve, a to ho uklidnilo. Hlava mu sice třeštila a celé tělo měl rozbolavělé, přesto cítil, že bude v pořádku. "Bože, kéž bych se zachoval lépe!" Zkoušel si vybavit v paměti, co se vlastně stalo po operaci, ale v hlavě mu zůstal jen zmatek. Věděl, že plakal. Do pláče mu však nebylo, jen mu po tvářích stékaly slzy.

Přemohl se, aby vyhnal z hlavy chmurné myšlenky. Vstal z postele a otevřel okenice dokořán. Cítil, že se mu nohy netřesou a že má hlad. Kousek od lůžka stál džbánec s vodou. Trochu si jí nalil na obličej, vypláchl si ústa a vyplivl vodu do listí na zahradě. Když se trochu napil, udělalo se mu lépe. Zahrada byla prázdná a vzduch zapáchal po tlejícím listí a odlivu. Ze svého místa dohlédl na část chrámových zdí a kus zahrady, ale skoro na nic víc. Ve štěrbině mezi stromy stál strážní domek a v něm dva vojáci.

Až teď si uvědomil, že ho uložili do postele v košili a dlouhých teplých spodkách. Rozervaný a zakrvácený plášť ležel přes židli a vedle něj kalhoty a jezdecké boty zašpiněné z rýžoviště.

To nevadí. Šťěstí že ještě žiju. Začal se oblékat. Ale jak asi dopadl Struan? A co Babcott? - brzy se mu budu muset

podívat do očí.

Nikde nenašel břitvu, a tak se nemohl oholit. Nikde nebyl ani hřeben. Ale ani to mu nevadilo. Natáhl si vysoké boty. Ze zahrady k němu doléhal ptačí zpěv, vzdálené výkřiky v japonštině a psi štěkot. Ale žádné zvuky jako v obyčejném městě, žádné volání "Horké rohlíčky!", "Čerstvá voda!" nebo "Colchesterské ústřice na prodej, na prodej!", nebo třeba "Přímě z tiskárny, poslední kapitola od pana Dickense, jenom za penci, jenom za penci!" či snad "The Times, čtete všichni The Times o posledním velkém skandálu pana Disraeliho, všichni si to přečtete...!"

Co když mě propustí? napadlo ho. Žaludek se mu zvedl nad představou, že se vrátí domů s ostudou jako zkrachovaný, slaboch, už ne jako zaměstnanec ministerstva zahraničí. Jejího nejmilostivějšího Veličenstva, diplomata největšího impéria, jaké kdy svět poznal. Co si o mně pomyslí sir William? A co se stane s ní? S Angelique? Zaplaťbůh že utekla do Jokohamy - bude ještě ochotná se mnou mluvit, až se o tom dozví?

Bože na nebesích, co si jenom počnu?

* * *

Také Malcolm Struan byl vzhůru. Před několika okamžiky ho vzbudil jakýsi šestý smysl pro nebezpečí či snad hluk zvenčí, ale zdálo se mu, že bdí už několik hodin. Ležel na polním lůžku a vybavoval si, že svítá, že byl včera vážně zraněn, prodělal operaci a teď možná umře. Každé nadechnutí bolelo, jako by ho trhali. I sebemenší pohyb. Nebudu ale myslet na bolest, pouze na Angelique a na to, že mě miluje a... Co ale s nočními můrami? Se špatnými sny o tom, že ona mě nenávidí a utíká ode mne. Nesnáším sny a neschopnost něco podniknout, byl jsem přece tak silný a vždy mě vychovávali ve stínu mého hrdiny, velkého Dirka Struana, Zelenookého d'ábla. Kéž bych měl zelené oči a byl stejně udatný. On je můj opěrný bod a já se mu vyrovnám, ano, vyrovnám se mu.

Tyler Brock, náš nepřítel, na nás neustále chystá nějaké úklady. Otec a matka se pokoušejí většinu faktů přede mnou utajit, ale já jsem se stejně doslechl o pověstech a vím toho víc, než oni tuší. Stará A-tu byla pro mě víc matka než opravdová maminka. Copak se o mě nestarala, dokud mi nebyly dva roky, copak mě nenaučila kantonské čínštině a všemu potřebnému pro život a nenašla mi první děvče? Ona mi šeptá všechny ty drby a strýček Gordon Čchen mi zase říká fakta. Vznešený dům se otřásá v základech.

To zvládnou. Vyřídíme si to s nimi. Já se s nimi vypořádám. K tomu mě vychovávali a na to jsem se celý život připravoval.

Odhodil přikrývku a zvedl nohy, aby vstal, bolest ho však zastavila. Opět se pokusil a opět se mu to nepodařilo. Nevadí, pomyslel si odevzdaně. Žádný strach. Později to dokážu.

* * *

"Dáš si ještě vajíčka, Settry?" zeptal se Marlowe. Byl stejně urostlý jako důstojník od dragounů, ale ne tak rozložitý a ramenatý. Oba pocházeli z dobře situovaných rodin, synové vysokých důstojníků a oba měli přitažlivé obličejy ošlehané větrem, Marlowe ovšem více.

"Ne, díky," odpověděl Settry Pallidar. "Víc než dvě nikdy nesním. A musím se přiznat, že mi zdejší kuchyně jde na nervy. Už jsem říkal číšníkům, že mám radši vajíčka uvařená pěkně natvrdo, a ne taková rozbletaná, jenže oni mají v hlavě místo mozku písek. Já vlastně nesnáším vajíčka, když si je nemůžu položit na toust, na kus dobrého anglického chleba. Chutnají tady prostě jinak. Co myslíš, že teď podnikneme, po tom, co se stalo Canterburymu?"

Marlowe zaváhal. Oba seděli v jídelně legace u velkého dubového stolu snad pro dvacet lidí, právě pro tento účel dovezeného z Anglie. Rohová místnost byla prostorná a příjemná a okna měla otevřená do zahrady, aby jimi mohlo vstoupit vycházející slunce. Dva vojáky obsluhovali tři čínští sluhové v livrejích. Prostředí bylo pro šest. Smažená vajíčka a slanina na stříbrných podnosech ohříváných zespodu svíčkami, pečená kuřata, nasolená studená šunka a placka s houbami, hromada málem zatuchlého hovězího, tvrdé sušenky a okoralé jablečné koláče. Pivo světlé i černé a čaj. "Vyslanec by měl žádat okamžité reparace a vydání vrahů, a to ještě dnes. A co nejdřív by měl vydat rozkaz k útoku celé flotily na Edo."

"Lepší by bylo, kdybychom se vylodili ve velkém - vojáků na to máme dost - a obsadili jejich hlavní město, sesadili toho jejich krále, jak mu to jen říkájí. Ano, kdybychom sesadili šóguna a jmenovali vlastního domorodého vládce a udělali z Japonska protektorát. Anebo ještě lépe, začlenili Japonsko do impéria." Pallidar byl velmi unavený, protože probděl skoro celou noc. Ukázal na jednoho z číšníků: "Čaj, prosím."

Pečlivě oblečený mladý Číňan mu dobře rozuměl, ale záměrně, pro pobavení ostatních sluhů nechápalavě otevřel ústa. "Ej-ja, massa? Čaj, ah? Co čaj povídala, ehm? Těla čaj, ej-ja?"

"To je jedno, prokrista!" Pallidar unaveně vstal a šel se šálkem ke stolku a nalil si čaj, zatímco všichni číšníci tiše, ale nadšeně jásal nad tím, jak ten drzý zahraniční ďábel ztratil tvář, a pak pozorně naslouchali tomu, co si oba vojáci povídají. "To je záležitost pro vojenskou moc, kamaráde. A abych se přiznal, generála pěkně rozzuří, že se jeho podřízený nechal zabít mizerným vrahem oblečeným jako Ali Baba. Bude žádat - a my ostatní s ním - pomstu."

"Nedovedu si představit vylodění - námořnictvo by vám určitě dokázalo prostřílet cestu, ale nemáme ani tušení, kolik je tam samurajů, ani jak jsou silní."

"Proboha, ať je jich sebevíc, dokážeme jim dát za vyučenou, je to jen horda zaostalých domorodců. Ovšemže s nimi umíme zatočit. Stejně jako v Číně. Jenom nechápu, proč nevyhlásíme Čínu za naši kolonii, aby byl pokoj."

Všichni sluhové to slyšeli, pochopili a hned si v duchu přísahali, že až se nebeské království počtem zbraní a lodí vyrovná barbarským zemím, udělají vše, aby společně donutili cizince strčit nos do svých vlastních výkalů. Dají jim takovou lekci, že to postačí na tisíc dalších generací. Všechny sluhy osobně vybíral Velevážený Čchen, Gordon Čchen, komprador Vznešeného domu. "Vy těla jeden kus moc doblý vejece, massa?" zeptal se ten nejodvážnější z nich, vycenil zuby a strkal další, úmyslně naměkko uvařená vajíčka Pallidarovi pod nos. "Moc doblý."

Pallidar znechuceně odstrčil podnos. "Ne, díky. Víš, Marlowe, myslím, že..." Odmlčel se, protože se otevřely dveře a dovnitř vstoupil Tyrer. "Dobrý den, vy jste určitě Phillip Tyrer z vyslanectví." Představil se nejdřív sám, pak Marlowea

a pokračoval: "Moc mě mrzí, že vás včera potkala ta smůla, ale jsem hrdý na to, že si s vámi můžu potřást rukou. Pan Struan i slečna Richaudová říkali Babcottovi, že nebýt vás, byli by oba po smrti."

"Opravdu? To snad ne!" Tyrer nemohl uvěřit svým uším. "Víte, všechno se to seběhlo tak rychle. Nejdřív bylo všechno normální a hned nato jsme utíkali, abychom si zachránili život. Byl jsem k smrti vyděšený." Jakmile ta slova vyslovil nahlas, hned se mu ulevilo a cítil se ještě lépe, protože oba důstojníci považovali jeho slova za výraz skromnosti, přisunuli mu židli a přikázali sluhům, aby přinesli jídlo.

Marlowe řekl: "Když jsem vás v noci kontroloval, byl jste pro tenhle svět mrtvý, věděli jsme ale, že vám Babcott dal něco na spaní, a tak myslím, že jste se zatím ani nedoslechl o našem vrahovi."

Tyrerovi se sevřel žaludek. "Vrahovi?"

Pověděli mu o něm. A o Angelique.

"Ona je tady?"

"Ano, je to velice statečná dáma." Na okamžik Marlowe nedokázal přemýšlet o ničem jiném, jen o dívce. Neměl milenkou ani doma, ani nikde jinde, jen pár sestřenic, které by přicházely v úvahu pro případný sňatek, ale ne opravdovou ženu, a to ho teď, poprvé v životě, těšilo. Třeba tady Angelique zůstane a potom... Potom se uvidí.

Jeho vzrušení narůstalo. Když před rokem odplouval z domovského přístavu Plymouthu, jeho otec, námořní kapitán Richard Marlowe, mu kladl na srdce: "Je ti sedmadvacet let, chlapče, velíš už vlastní lodi - i když je to jen smradlavá kocábka - jsi nejstarší a je načase, aby ses oženil. Až se vrátíš z toho Dálného východu, bude ti přes třicet. Já se při troše štěstí do té doby stanu viceadmirálem a víc..., prostě budu ti moci přispět několika librami navíc. Proboha, ale ani slovo své matce - nebo svým bratrům a sestrám. Už je nejvyšší čas, aby ses rozhodl. Co třeba tvá sestřenka Delphi? Její otec je také voják, i když jen v indické armádě."

Slíbil tehdy, že se rozhodne hned po návratu. Teď se třeba nebude muset smířit s nějakým druhořadým nebo dokonce ještě méně zajímavým děvčetem. "Slečna Angelique nejdříve zburcovala celou cizineckou čtvrt' a pak trvala na tom, že sem přijede co nejdřív, ještě ten večer - pan Struan ji požádal, aby ho co nejdříve navštívila. Zdá se, že to s ním nevypadá nejlépe. Pěkně ho posekali. A tak jsem ji přivezl. Je to opravdová dáma."

"Ano." Nastalo zvědavé mlčení. Každý věděl, co si myslí ten druhý. Promluvil až Tyrer. "Co by tady vrah pohledával?" Oba rozpoznali neklid v jeho hlase. "Určitě nic dobrého, myslím," odpověděl Pallidar. "Není proč se znepokojovat. Chytili jsme toho mizeru. Mluvil jste už s panem Struanem?"

"Nakoukl jsem k němu, ale spal. Doufám, že se z toho dostane. Operace nebyla snadná a..." Ztichl, protože zvenku zaslechl rozčilené hlasy. Pallidar zamířil k oknu, za ním všichni ostatní.

Seržant Towers křičel na polonahého Japonce kráčejícího na druhou stranu zahrady a ukazoval mu, aby přistoupil blíž. "Hej, ty tam, pojď sem."

Asi dvacetiletý statný muž, nejspíš zahradník. Stál sotva dvacet metrů od nich. Na sobě měl jen bederní roušku a přes rameno nesl otep klacků a větví, některé z nich zabalené do černé látky, a nejspíš se rozhlížel po dalších. Na okamžik se narovnal, ale hned se zase sklonil a ponížene se seržantovi uklonil.

"Bože, ti mizerové se ani trošku nestydí," povzdychl si znechuceně Pallidar. "Čiňané by se takhle nikdy neoblékli, dokonce ani Indové. Vždyť je mu všechno vidět."

"Doslechl jsem se, že někteří chodí polonazí i v zimě," prohodil Marlowe. "Zdá se, že jim mráz vůbec nevadí."

Towers znovu vykřikl a gestem volal Japonce k sobě. Muž dál usilovně přikyvoval, ale místo aby šel k němu, zdánlivě ho nepochopil a s dalšími poslušnými úklony spěchal k rohu budovy. Když míjel okno, na okamžik se na ně podíval, znovu se uklonil skoro až k zemi, zamířil k domkům pro služebnictvo a byl pryč.

"To je divné," řekl Marlowe.

"Co?"

"Jako by všechno to klanění jenom předstíral." Marlowe se obrátil a spatřil Tyrerův obličej bílý jako křída.

"Všemohoucí Bože, co se stalo?"

"Já, já... Ten člověk. Zdá se mi, ale nejsem si jistý, že to mohl být jeden z nich, jeden z těch vrahů na Tókaidó, kterého postřelil Struan. Viděli jste jeho rameno? Neměl je zavázané?"

Pallidar zareagoval jako první. Vyskočil z okna následován Marlowem, který okamžitě tasil kord. Společně se vrhli pod stromy. Muže však nikde nenašli, třebaže všechno prohledali.

* * *

Bylo právě poledne. Zase se ozvalo klepání na dveře a Babcottovo volání: "Mademoiselle? Mademoiselle?" Lékařův hlas zazníval z chodby, ale jen tlumeně, nechtěl totiž dívku zbytečně vzbudit. Neodpovídala mu. Stála nehybně jako skála uprostřed místnosti a zírala na zajištěné dveře. Skoro nedýchala, byla zahalená do noční košilky a obličej měla ztuhlý. Znovu se roztřásla.

"Mademoiselle?"

Čekala. Po chvíli slyšela, že se kroky zase vzdalují, a zoufale se pokoušela přemoci třas. Znovu zamířila k zavřenému oknu a zpět k posteli, k oknu a k posteli. Tak už přecházela dlouhé hodiny.

Musím se rozhodnout, pomyslela si zoufale.

Když se probudila, na noční probuzení se už neupamatovala. Měla jasnou mysl a nehnutě ležela v pomačkaném ložním prádle. Těšilo ji být vzhůru, byla odpočínutá, hladová a těšila se na první, ten nejchutnější šálek kávy a trochu křupavého francouzského pečiva, které upekl šéfkuchař jejich vyslanectví v Jokohamě. Jenže já nejsem v Jokohamě, ale v Kanagawě, a tak mě dnes čeká jen nechutný anglický čaj s mlékem.

Malcolm! Chudáček Malcolm! Kéž by mu už bylo opravdu lépe. Ještě dnes se vrátíme do Jokohamy, tam se nalodím na první parník do Hongkongu a odtud hned do Paříže... Ach, ty sny, co jsem měla, ty sny...

Noční fantazie se jí v hlavě neustále střídaly se vzpomínkami na Tókaidó, zavraždění Canterburyho i na to, jak Malcolm

s podivnou jistotou předpokládal, že se s ní ožení. Měla pocit, že pach ordinace jí stoupá nozdrami, ale zaplašila jej, zívla a sáhla po malých hodinkách na stolku u postele.

Při pohybu ji opět trochu zabolelo v podbřišku. Na okamžik ji napadlo, zda se předčasně nehlásí měsíčky, které se nedostavovaly vždy pravidelně, ale okamžitě tu myšlenku zavrhl jako nesmysl.

Hodinky ukazovaly za deset minut půl jedenácté. Byly zdobené lapisem lazuli a dostala je v Hongkongu od otce k osmáctým narozeninám 8. června, před více než dvěma měsíci. A od té doby se toho tolik přihodilo, pomyslela si.

Budu šťastná, až se vrátím zpátky do Paříže, do civilizovaného světa, a nikdy sem už víckrát nepojedu, nikdy, nikdy...

Náhle si uvědomila, že leží pod příkrývkou téměř nahá. Ke svému překvapení zjistila, že ji noční košilka visí jen na rukou a ramenou, že je vpředu rozpáraná a zchumlaná na zádech. Nechápatě zvedla oba roztržené díly. Chtěla si to lépe prohlédnout, a tak vstala a vykročila k oknu, jenže znovu se ozvala mírná bolest. Ted', v denním světle, si všimla skvrnky od krve na prostěradle a našla její stopy i mezi nohama.

"Jak můžu dostat měsíčky..."

Začala počítat dny znovu a znovu, ale nic nedávalo smysl. Poslední menstruace jí skončila před dvěma týdny. Potom si všimla, že je trochu vlhká a nemohla pochopit proč. Vtom se jí sevřelo srdce a úlekem málem omdlela. Její mozek křičel, že to, co se jí zdálo, vlastně nebyly sny, ale skutečnost a že byla ve spánku znásilněna.

"To není možné! Určitě jsem se zbláznila - to prostě není možné," vydechla a lapala po vzduchu. Toužila po prostoru.

"Bože, jen ať je to sen, součást těch snů." Klesla na postel a srdce se jí rozbušilo. "Jsi vzhůru, to není žádný sen, jsi vzhůru!"

Znova se zoufale rychle zkontrolovala a ještě jednou, tentokrát mnohem pozorněji. Rozuměla životu dost, aby poznala, že se nemýlí, pokud jde o tu vlhkost, a že je její panenská blána roztržena. Už to tak bude. Byla znásilněna.

Zdi pokoje se na ni začaly hroutit. Bože, jsem zničená, mám pokažený život, žádný slušný partner si mě nevezme teď, když jsem pošpiněná. Svatba je jediný způsob, jak si děvče může polepšit, jak si zajistit lepší budoucnost, jakoukoli budoucnost, žádný jiný způsob...

Když se jí smysly zklidnily a byla už schopna vidět a přemýšlet jasně, ležela na posteli. Celá roztrěsená se pokoušela upomenout na to, co se stalo v noci. Vybavila si, jak za sebou zavřela dveře na zavoru.

Podívala se na ně. Stále ještě byly zajištěny.

Vzpomněla si na Malcolma, na zápach v ordinaci i na svůj útěk od něj, na Phillipa Tyrera, jak klidně spí, jak jí doktor Babcott dává napít a odvádí ji nahoru...

Ten nápoj! Bože, dostala jsem drogu! Babcott umí s těmi drogami zacházet, takže se to opravdu stát mohlo. Ano, tak se to stalo a já jsem samozřejmě byla bezmocná. Jenže to mi teď nepomůže. Tak to tedy bylo! Ale co když otěhotním?

Znovu propadla panice. Na tváře se jí vyřinuly slzy a málem se nahlas rozplakala. "Dost!" šeptla a vynaložila největší úsilí, aby se ovládla. "Dost! Musím zůstat naprosto zticha. Jsem sama, a tak mi nikdo nepomůže, jen já sama. Musím uvažovat!" Zhluboka se nadýchla, u srdce ji bolelo, pokoušela se však srovnat si v hlavě všechny změř myšlenek.

Kdo byl ten muž?

Závora je stále ještě na místě, a tak se nikdo nemohl dostat dovnitř dveřmi. Počkej chvíli! Nejasně si vzpomínám... Co když to nebyl jen sen předtím než... Zdá se, že si vzpomínám, jak jsem otevřela Babcottovi a tomu námořnímu důstojníkovi Marloweovi - a pak jsem zase zavřela na zavoru. Ano, tak to bylo! Aspoň myslím, že to tak bylo. Nemluvil náhodou francouzsky? Ano, mluvil, ale špatně. Odešli a já za sebou zajistila dveře. Určitě jsem je zajistila. Ale proč bušili v noci na dveře?

Znovu a znovu pátrala ve svých vzpomínkách, ale odpověď najít nedokázala. Nebyla si jista, zda se to tak opravdu událo, obrázky z noci zase mizely. Alespoň některé z nich.

Soustřed' se!

Když nepřišel dveřmi, musel vlézt oknem. Otočila se a zjistila, že závora od okenic není na svém místě a leží na zemi.

Ať už to tedy byl kdokoli, dostal se dovnitř oknem. Kdo? Marlowe, ten Pallidar nebo dokonce ten hodný lékař? Vím, že by mě rádi dostali všichni. Kdo mohl tušit, že jsem pod drogami? Babcott. Možná o tom pověděl ostatním, ale určitě by nikdo z nich neriskoval a nelezl by po zdi ze zahrady. Co kdybych vykřikla?

Celá její bytost ji varovala: buď opatrná! Tvá budoucnost závisí na tom, jestli budeš opatrná a moudrá. Buď opatrná!

Víš jistě, k čemu v noci opravdu došlo? A co ty sny? Možná... Ted' na ně nebudu myslet a s jistotou mi to může říct jenom lékař, a to by musel být Babcott. Počkej, přece. Možná sis protrhla tu blanku ve spánku, když ses svíjela v noci při těch hrozných snech. A co když se mi to nezdálo? Jsou děvčata, kterým se to přihodilo. Ano, ty zůstávají panny, jenže tím se nevysvětluje ona vlhkost.

Vzpomeň si na Jeanettu v klášteře, ubohou hloupou Jeanettu, která se zamilovala do jednoho z prodavačů a dovolila mu... A pak nám o tom všem nadšeně vyprávěla i se všemi podrobnostmi. Neotěhotněla, ale rozneslo se to o ní, a příštího dne ji odvedli pryč a my se později dozvěděly, že se vdala za vesnického řezníka, jediného muže, který byl ochoten se s ní oženit.

Já nikomu nic nedovolila, ale to mi nepomůže. Doktor by mi mohl povědět víc, ale to mi také nepomůže. Navíc pomyšlení, že bych se Babcottovi nebo komukoli jinému svěřila s něčím tak intimním, ve mně vyvolává hrůzu a Babcott by pak znal mé tajemství. Copak bych mu mohla důvěřovat? Kdyby se to vyzradilo... Musím to utajit! Ale je to vůbec možné? A co bude dál?

Na to si odpovím později. Nejdřív musím zjistit, kdo byl ten darebák. Ne, nejdřív ze sebe smyju to zlo a znovu si to uvážím. Musíš přemýšlet s čistou hlavou!

S odporem si svlékla noční košilku a odhodila ji stranou, pak ji pečlivě vyprala. Přitom se snažila vzpomenout si na vše o antikoncepci, kterou Jeanette úspěšně zvládla. Oblékla se a učešala. Vyčistila si chrup zubním práškem. Až potom se na sebe podívala do zrcadla. Přepečlivě si prohlédla obličej. Byl bez poskvrnky. Potom si rozeprala šaty. Ani na jejích

údech a prsou nebylo nic vidět, jen bradavky byly trochu zarudlé. Znova se na sebe zadívala v zrcadle.

Nic se nezměnilo, nic. A přitom všechno je jinak.

Náhle si všimla, že nemá zlatý křížek, který nosívala ve dne v noci. Pečlivě prohledala postel, pátrala pod ni i kolem. Nenašla jej v ložním prádle, ani pod polštářem, ani se nezachytil v závěsech. Poslední naděje, mohl uvíznout v krajích přikrývky. Sebrala ji ze země a prohlédla. Nic.

Vtom spatřila tři japonské znaky neuměle napsané na bílé látce krví.

* * *

Sluneční paprsek rozzářil zlatý křížek. Ori pohupoval řetízkem, na němž šperk visel, a fascinovaně jej sledoval zrakem.

"Proč jsi ho sebral?" zeptal se Hiraga.

"Nevím."

"Byla chyba, žeš tu ženu nezabil. Šorin měl pravdu. Byla to zbytečná chyba."

"To už je karma."

Odpočívali v bezpečí hostince U Půlnočních květů a Ori se už vykoupal a oholil. Netečně se zadíval na Hiragu a pomyslel si: Nejsi můj pán a povím ti jen, co se mi zachce, ani slovo navíc.

Vyprávěl mu o Šorinově smrti, o tom, jak vylezl do pokoje, o tom, jak ona spala a neprobudila se, ale nic víc, jen že se tam ukryl a vysvlékl se z ninjovského trikotu, protože věděl, že neprojde nepozorován, jak si do něj ukryl své meče, spustil se do zahrady a měl právě dost času, aby posbíral několik klacků, jak předstíral, že je zahradník, než si ho všimli, a že se mu podařilo uprchnout, přestože ho poznal muž z Tókaidó. Ale o ní ani slovo.

Cožpak ovšem smrtelník dokáže najít slova, jimiž by všem vysvětlil, že jen kvůli ní jsem se stal člověkem osvíceným bohy, že jsem jí roztáhl nohy a prohlédl si ji, že jsem byl opilý vášní, že jsem do ní vstoupil jako mileneček, a ne jako někdo, kdo ji chce jen znásilnit? Nevím sice proč, ale právě tak se to odehrálo. Vnikl jsem do ní pomalu, opatrně a ona mě objala, roztřásla se a tiskla mě k sobě, přestože se ani na chvíli opravdu neprobudila. A byla tak napjatá a já se vši silou držel a opět zdržoval a nakonec jsem vybuchl nepředstavitelnou silou.

Nikdy bych neuvěřil, že to může být tak nádherné, tak smyslné, tak uspokojující, tak definitivní. Ty ostatní s ní nesnesou srovnání. Díky ní jsem sáhl po hvězdách. To ovšem není ten důvod, proč jsem ji nechal naživu. Hodně jsem přemýšlel, zda mám zabít nejdřív ji a pak sebe. Tam nahoře, v jejím pokoji. Ale to by bylo sobecké, zemřít spokojeně v místě svého štěstí.

Kéž bych umřel. Jenže má smrt patří sonnó džoi. Ničemu jinému. Ani mně ne.

"Udělal jsi chybu, žeš ji nezabil," opakoval Hiraga a vytrhl Oriho ze vzpomínek. "Šorin měl pravdu. Kdybys ji zabil, dosáhli bychom svého spíš než jakkoli jinak."

"Ano."

"Tak proč?"

Nechal jsem ji naživu pro bohy, jestli nějakí vůbec existují, chtělo se mu říci, ale zůstal zticha. Ovládli mě a já jen vykonával jejich vůli. Jsem jim za to vděčný. Teď už jsem hotový. Poznal jsem život a už mi zbývá poznat jenom smrt. Byl jsem její první a ona na mě nikdy nezapomene, přestože spala. Až se probudí a uvidí, co jsem napsal svou vlastní krví, ne její, tak se to dozví. Chci, aby žila věčně. Já zemřu brzy. To je karma.

Ori uložil křížek do tajné kapsy v rukávu svého kimona. Ještě jednou se napil osvěžujícího zeleného čaje. Cítil se skvěle.

"Zmínil ses, že připravujete útok?"

"Ano. Zapálíme britské vyslanectví v Edu."

"Dobře. Tak ať je to co nejdřív."

"To bude. Sonnó džoi!"

* * *

V Jokohamě láteril sir William: "Opakuj jim ještě jednou, naposledy, k čertu, že vláda Jejího Veličenstva žádá za ten ničím nevyprovokovaný útok a zabití Angličana okamžité odškodné, a to sto tisíc liber ve zlatě. Zabít Angličana je kindžiru, k d'asu. A že žádáme, aby nám byli do tří dnů předáni vrahové ze Sacumy, jinak se do toho vložíme sami!" Seděl na druhé straně zátoky v malé, zatuchlé příjímácké místnosti britského vyslanectví v Jokohamě spolu s velvyslanci Pruska, Francie a Ruska, s oběma admirály, britským i francouzským, i s generálem. Všichni byli rozčilení.

V řadě proti němu seděli slavnostně napřímění dva místní představitelé bakufu, velitel samurajů v cizinecké čtvrti a kanagawský guvernér, pod jehož správou spadala Jokohama. Měli na sobě široké kalhoty a kimona, přes ně plášť s vyztuženými rameny připomínajícími křídla a ozbrojeni byli dvěma meči. Bylo zřejmé, že je jim celá záležitost nepříjemná a že s námahou přemáhají vztek. Za svítání ozbrojení vojáci zabouchali pažbami ručnic na dveře celnic v Jokohamě i v Kanagawě. Vztekale jako nikdy předtím vyzvali nejvyšší činitele a guvernéra, aby se v poledne dostavili k bezokladnému jednání. S takovým spěchem se ještě nesetkali.

Mezi oběma stranami seděli na polštářích tlumočníci. Japonský klečel a ten druhý, Švýcar Johann Favrod, seděl se zkříženými nohama. Oba hovořili holandsky.

Schůzka trvala už dvě hodiny - angličtina se překládala přes holandštinu do japonštiny a zase zpět. Otázky sira Williama Japonci nejdříve nechtěli pochopit a vyžadovali, aby je Angličan položil znova více než deseti různými způsoby, prohlašovali, že potřebují odklad, aby se mohli "poradit s vyššími místy, jak záležitost posoudit a přehlétnout", a zdůrazňovali, že v Japonsku je "posuzování a přehlétnutí něco naprosto odlišného". "Jeho Excellence guvernér Kanagawy si přeje podrobně vysvětlit, že nemá soudní pravomoci nad Sacumou, která je samostatné knížectví..."

"Ano, ale Jeho Excellence guvernér Kanagawy vyrozuměl, že obviněný výhrůžně vytáhl pistolí, a je tedy obžalován a vinen, že porušil staré japonské zvyky..."

"Jak mnoho cizinců bylo podle vás ve skupině, která měla pokleknout... ale naše zvyklosti..."

Nudné, zdržující a složité přednášky guvernéra v japonštině, s námahou přeložené do lánané holandštiny a z ní teprve

do angličtiny.

"Pověz jim to bez okolků, Johanne, přesně jak jsem to říkal já."

"To dělám, sire William, ale tenhle kretén určitě nepřekládá přesně ani co říkáte vy, ani co povídají Japončici."

"To víme, prokrista, copak to někdy bylo jinak?"

Johann přesně přeložil slova sira Williama. Japonský tlumočník zrudl, požádal o vysvětlení, co znamená slovo okamžitě, a pak přednesl zdvořilý, přiměřený a přibližný překlad tak, jak jej považoval za přijatelný. Dokonce i guvernér zalpal po dechu nad tou drzostí. Ticho ztuhlo. Prsty neustále podrážděně klepal na jílec meče a pak úsečně pronesl tři nebo čtyři slova. Překlad byl dlouhý.

Johann vysvětlil pobaveně: "Když přeskochíme všechna vulgární slova, tak guvernér říká, že bude vaši prosbu v příhodný čas tlumočit příslušným úřadům."

Sir William viditelně zbrunátněl a admirálové i generál ještě více. "Tak prosbu, co? Řekni tomu mizerovi přesně, že to není žádná prosba, ale požadavek. A ještě mu pověz, že žádáme okamžitě, opakuj okamžitě přijetí u šóguna v Edu, nejpозději do tří dnů. Do tří dnů, k čertu! A přijedu na bitevní lodi, zatraceně!"

"Bravo," zašeptal hrabě Sergejev.

Johanna už hra také unavovala, a tak ty věty přeložil s vybranou tvrdostí. Japonský tlumočník se zajíkl a bez čekání spustil proud rozhořčené holandštiny, na kterou Johann sladce odpověděl dvěma slovy, která vyvolala náhlé zděšené mlčení.

"Co se stalo?" zeptal se guvernér rozzlobeně. Vycítil nepřátelství a netajil se ani se svým.

Rozpálený překladatel mu omluvně předložil zmíněnou verzi, ale guvernér přesto vybuchl a vychrlil ze sebe spleť hrozeb, žádostí, odmítnutí a znovu hrozeb, která tlumočník přeložil do slov, která podle jeho představ chtěli cizinci slyšet a pak ještě chvíli zase poslouchal a překládal.

"Co říká, Johanne?" Sir William musel zvýšit hlas, aby ho bylo slyšet v hluku, který dělali japonští hodnostáři, jak si něco rozhorleně vysvětlovali mezi sebou a s tlumočníkem. "Co to, k čertu, říkají?"

Johann byl teď šťastný. Věděl, že jednání za chvíli skončí a že se bude moci vrátit do baru na oběd a schnapps. "Já nevím, jenom guvernér opakuje, že musí tlumočit vaši prosbu a tak dále, co je příhodné a tak dále, že není možné, aby vás šógun takhle poctil, protože je to proti jejich zvyklostem a tak dále..."

Sir William uhodil dlaní do stolu. V překvapeném tichu ukázal na guvernéra a pak na sebe. "Wataši... já..." a pak ukázal z okna směrem k Edu. "Wataši jít Edo!" Pak zvedl tři prsty. "Tři dny a v prokletý bitevní lodi!" Vstal a vyřít se z místnosti. Ostatní ho následovali.

Prošel halou do své studovny a zastavil se u stolku, na němž stála řada karaf z broušeného skla, a nalil si whisky. "Dá si někdo se mnou?" zeptal se nenuceně. Bez váhání nalil skotskou admirálům, generálovi a Prusovi, lehké červené víno Seratardovi a hraběti Sergejevovi s významným pohledem vodku. "Myslím, že vše proběhlo podle plánu. Jen mě mrzí, že se to tak protáhlo."

"Bál jsem se, že vás raní mrtvice," poznamenal Sergejev, dopil vodku a nalil si další skleničku.

"Nemějte obavy. Ale musel jsem uzavřít jednání poněkud dramaticky."

"Takže za tři dny v Edu?"

"Ano, drahý hrabě. Admirále, připravte vlajkovou loď, aby vyplula o rozbřesku, během dvou dní dejte loď do pořádku, okázale vyklíďte paluby a připravte je k boji, opatřete dost střelného prachu pro celou flotilu a nařídte, aby se všechna plavidla připravila připojit se k nám, bude-li to třeba. Generále, pět set těch vašich chlapců v červených uniformách by mělo stačit jako čestný doprovod. Monsieur, připojí se k nám laskavě i francouzská vlajková loď?" Seratard se zamyslel. "Samozřejmě vás doprovodím, samozřejmě. Ale doporučoval bych, aby štáb byl přemístěn na francouzské vyslanectví a vojska převlečena do slavnostních uniforem."

"S uniformami nesouhlasím. To je trestná výprava, a žádné předávání pověřovacích listin. A nesouhlasím ani s přeložením štábu. Zavražděn byl náš občan a navíc - jak to mám říct? - rozhodne naše loďstvo."

Von Heimrich významně zakašlal. "V těchto vodách a v současnosti nesporně rozhodne." Podíval se na Seratarda.

"Škoda že tu nemám tučt pluků pruské jízdy, pak bychom si mohli rozdělit Japonsko bez sebemenších problémů a skoncovali bychom s tou jejich zákeřnou pitomostí a nevychovaností, kvůli které tady pořád jen ztrácíme čas."

"Jenom tučt?" otázal se Seratard jedovatě.

"To by úplně stačilo, Herr Seratard, na celé Japonsko - naše vojska jsou nejlepší na světě - ovšem až po silách Jehoho britského Veličenstva," dodal okamžitě. "Naštěstí by si Prusko mohlo dovolit nasadit jen na tento malý úsek dvacet, dokonce třicet pluků, a stejně by mu v záloze jich zůstalo dost, abychom vyřešili jakýkoli problém, na který bychom mohli narazit jinde, zvláště v Evropě."

"Ano, tak tedy..." zarazil ho sir William, když upozoroval, jak Seratard rudne. "Výrazím do Kanagawy, abych vše připravil. Admirále, generále, rád bych se s vámi na chvíli poradil, až se vrátím. Přijdu na vlajkovou loď. A monsieur Seratarde, co bude s mademoiselle Angelique? Co kdybych ji vyprovodil zpátky?"

Zůstala ve svém pokoji až do pozdního odpoledne. Potom prošla chodbou a po hlavním schodišti vstoupila do haly u hlavního vchodu. Byla teď oblečena do stejných elegantních dlouhých šatů jako včera a vypadala ještě víc nadpozemsky než kdykoli předtím - vlasy měla vykartáčované, oči zvýrazněné. Parfém a šustění spodniček.

Strážé u hlavního vchodu jí zasalutovaly a nejspíš pozdravily ohromeny její krásou. Poděkovala jim vzdáleným úsměvem a zamířila do ordinace. Čínský sluha na ni civěl s otevřenými ústy a potom odběhl.

Než stačila sáhnout na kliku, dveře se otevřely. Objevil se doktor Babcott a zarazil se. "Dobrý den, slečno Angelique, na mou čest, vy dnes vypadáte nádherně," málem se zajíkal.

"Děkuji, doktore." Mile se usmála a hlas měla laskavý. "Chtěla jsem se zeptat... Mohli bychom si na chvíli popovídat?"

"Samozřejmě, pojdte dál. Jako doma..." Babcott zavřel dveře ordinace, usadil ji do nejlepšího křesla a sám se uvelebil za stolem. Okouzila ho záře, která z ní vycházela, i to, jak svým úcesem ukazovala dokonalý dlouhý krk. Sám měl oči zarudlé a cítil se velmi unaven. Ale to už patří k životu, pomyslel si a dál vychutnával pohled na dívku.

"Ten nápoj, co jste mi dal včera v noci... Nebyla v něm nějaká droga?"

"Ano, byla. Namíchal jsem vám ho docela silný, protože jste byla značně rozrušená."

"Všechno mi to připadá tak zamlžené a popletené - Tókaidó, můj příchod sem a pak pohled na Malcolma. Ten nápoj na spaní byl velmi silný?"

"Ano, ale nebezpečný, to v žádném případě. Spánek je nejlepší lék. Nic vám nepomůže tolik, jako když se pořádně vyspíte, a u Joviše, už jsou skoro čtyři. Jak se cítíte?"

"Pořád jsem trochu unavená, děkuji." Opět se zasněně usmála a jemu se sevřelo srdce. "Jak se daří panu Struanovi?"

"Beze změny. Právě jsem se šel na něho podívat. Jestli chcete, pojdte se mnou. S ohledem na okolnosti se mu daří dobře. A mimochodem, toho chlápka chytili."

"Jakého chlápka?"

"Toho, co jsem vám o něm povídal včera v noci."

"Z noci si už na nic nepamatuji."

Vyprávěl jí, co se odehrálo u jejích dveří a v zahradě, jak jednoho lupiče zneškodnili a druhého přistihli dnes ráno, jenže jim unikl. Musela se ovládat celou svou vůlí, aby se nerozplakala a nevykřikla nahlas: ty syne Satanův, s těmi tvými pilulkami a neschopností. Dva lupiči? Jeden z nich byl určitě schovaný u mne, když jste prohledávali pokoj, ale nenašli jste ho a nezachránili mě. Ty a ten druhý cvok Marlowe jste tím oba stejně vinni.

Požehnaná Matko, dej mi sílu, pomoz mi, abych se jim oběma pomstila. A jemu také, ať už to je, kdo chce! Matko boží, kéž se pomstím. Ale proč mi ukradl můj křížek a ostatních šperků se ani nedotkl, proč tam byl ten nápis a co znamená? A proč ho napsal krví, vlastní krví?

Všimla si, že ji Babcott upřeně pozoruje. "Oui?"

"Ptal jsem se, jestli chcete teď navštívit pana Struana?"

"Ach, ano, ano, prosím." Opět se ovládla a vstala. "A také mě mrzí, že jsem na ložní prádlo rozlila vodu ze džbánu."

Požádal byste pokojskou, aby to uklidila, prosím?"

Zasmál se. "Tady nemáme pokojské. To by odporovalo japonským předpisům. Máme tu čínské sluhy. S tím si nelámejte hlavu. Hned jak jste vyšla z pokoje, pustili se do úklidu..." Zarazil se, protože mu neušlo, jak pobledla.

"Copak se stalo?"

Na chvíli ztratila sebeovládání a ve vzpomínkách se vrátila do své místnosti a k tomu, jak ji drhla a uklízela plná strachu, že se jí nepovede všechno uklidit. Dokázala to však a potom znovu a znovu kontrolovala, zda dokáže své tajemství utajit. Na lůžku nezůstala ani stopa, ani po semeni, ani po krvi, a tak její tajemství zůstane v bezpečí, pokud ovšem zůstane silná a bude se držet svého plánu. Musím, ano, musím být chytrá, musím.

Babcott zarazilo, jak náhle zbledla a jak se prsty neklidně mnula látku své sukně. Hned vstal a jemně ji položil ruku na ramena. "Nemějte strach, tady jste tady v bezpečí, opravdu jste."

"Ano, omlouvám se," odpověděla vyděšeně, opřela si mu hlavu o hrud' a rozplakala se. "Víte, já si jen... Prostě jsem si vzpomněla na chudáka Canterburyho."

Jakoby zpozvdáli se pozorovala, jak mu dovoluje, aby ji utěšoval, a byla si naprosto jistá, že moudrý je jedině plán, který si zvolila - předstírat, že se nic nestalo. Nic, nic, nic.

Sama tomu uvěřím až po příštích měsících. A pak, jestli se dostaví, uvěřím tomu navždy.

Ale co když nepřijde?

Nevím, nevím, nevím.

7

EDO, Pondělí, 15. září

"Gaidžinové jsou nevychovaná lůza." Nori Andžó se celý třásl vztekem. Předsedal ródzú, radě pěti starších. Byl to bohatě oblečený podsaditý člověk s kulatým obličejem. "Zpupně odmítli naši zdvořilou omluvu, která měla ukončit tu záležitost na Tókaidó, a teď drze žádají přijetí u šóguna. V žádosti jsou pravopisné chyby, písmo vypadá úděsně. Prečtete si ji sám, právě mi ji doručili."

S jen málo skrývanou netrpělivostí předal svitek papíru svému mnohem mladšímu protivníkovi, Toranagovi Jošimu, který seděl proti němu. Přikázali strážím, aby se vzdálili, a zůstali tak sami v jednom z přijímacích pokojů v ústřední části edoského hradu. Na nízkém, nachovém lakem ozdobeném stolku mezi oběma muži ležel podnos s černým čajem, jemňoučkými šálky a konvicí z porcelánu tenoučkého jako skořápka z vejce.

"Nezáleží na tom, co říkají gaidžinové." Joši si znepokojeně vzal svitek, nečetl jej však. Na rozdíl od Andžóa byl oblečen prostě a neměl slavnostní, ale bojové meče. "Musíme je přinutit, aby se chovali tak, jak chceme my." Jako kníže vládl Hiramacu, nedalekému malému, ale významnému lénu, a patřil mezi přímé potomky prvního šóguna Toranagy. Na základě císařova "návrhu" a přes Andžóův zuřivý odpor ho nedávno jmenovali "ochráncem nástupníka", nedospělého šóguna, a tak zaplnil i uvolněné místo v radě starších. Vysoký šestadvacátník vznešeného zevnějšku, s jemnými dlaněmi a dlouhými prsty. "Ať se děje cokoli, k šógunovi se nesmějí dostat," prohlásil. "Tím bychom potvrdili zákonnost smluv, které jsme dosud neratifikovali. Ten jejich drzý požadavek odmítneme."

"Nepopírám, že jsou drzí, ale stejně s tím musím něco podniknout. A také rozhodnout o tom psu ze Sacumy, o Sandžiróovi." Oba už problémy s cizinci unavovaly a již dva dny narušovaly jejich wa - vnitřní harmonii, a proto chtěli schůzku co nejrychleji ukončit. Joši se hodlal vrátit dolů do svého bytu, kde na něho čekala Koiko, Andžó spěchal na tajnou schůzku s lékařem.

Venku svítilo slunce, počasí bylo příjemné a otevřenými okenicemi vítr přinášel dovnitř vůni moře a bohaté půdy. Zima se ještě neohlásila.

Jenže zima se už blíží, pomyslel si Andžó. Bolest v útrokách ho rušila při přemýšlení. Nenávídím zimu, dobu smrti, smutné období, smutnou oblohu, smutné moře, půdu smutnou, ošklivou a zmrzlou, chlad, který člověku kroutí klouby a připomíná mu jeho stáří. Byl to prošedivělý šestačtyřicátník, lenní pán z Mikawy, a v jeho ruce se soustřeďovala moc rady starších ode onoho dne před čtyřmi roky, kdy byl zavražděn kancléř li.

Kdežto ty, štěně, uvažoval vztekle, jsi byl jmenován do ródzů před pouhými dvěma měsíci a ochráncem nástupníka ses stal před pouhými čtyřmi týdny. Tvé jmenování bylo politicky riskantní a došlo k němu přes naše protesty. Nejvyšší čas abychom ti přistříhli křídla. "Samozřejmě si všichni ceníme vašeho doporučení," poznamenal medovým hlasem, i když, jak oba věděli, neřikal pravdu. "Dva dny už gaidžinové připravují svou flotilu k boji, vojska se neskrývaně cvičí a zítra přijíždí jejich vůdce. Jaké navrhuje řešení?"

"Stejně jako včera a bez ohledu na jejich oficiální prohlášení. Pošleme jim další omluvu za politováníhodné neštěstí. Bude plná ironie, kterou oni nikdy nepochopí, podepíše ji činitel, kterého nikdy nepoznají, a načasujeme ji tak, aby přišla těsně před odjezdem jejich vůdce z Jokohamy. A požádáme v něm o odklad potřebný k vyšetřování. Pokud se s tím nespokojí a on sám nebo s doprovodem přijde do Eda, nic se nestane. Pošleme k nim na vyslanectví jako obvykle nízké úředníky, aby s nimi jako obvykle nezávazně vyjednávali, prostě dostanou od nás trochu polévky, ale žádnou rybu. Budeme zdržovat a zdržovat."

"Nastal už čas nařít v souladu s dědičným právem šógunátu Sandžiróovi, aby nám okamžitě vydal vrahy k potrestání a zaplatil našim prostřednictvím odstupné. Pošleme ho do domácího vězení a přikážeme mu odejít na odpočinek. Nařídíme mu to!" radil Andžó přísně. "Nemáte dost zkušeností s prací nejvyššího šógunátu."

Joši se ovládl. Tak rád by poslal Andžóa okamžitě do důchodu za jeho hloupost a nevychovanost. "Když mu to nařídíme, neposlechne nás, a donutí nás tak vyhlásit válku. Jenže Sacuma je příliš silná a má mnoho spojenců. Už dvě stě padesát let jsme nevedli ani jednu válku. Nejsme na ni připraveni. Válka je..."

Náhle nastalo podivné ticho. Oba muži bezděčně sáhli po meči. Konvice i šálky začaly poskakovat. Kdesi v dáli se země rozhýbala a celá věž se poněkud naklonila, pak znovu a znovu. Zemětřesení trvalo asi třicet vteřin. Nakonec ustalo stejně nečekaně, jako začalo. Oba netečně čekali a sledovali šálky.

Žádný další otřes.

Stále žádný další otřes.

Na hradě i celém Edu všichni čekali. Všechna živá stvoření čekala. Nic.

Joši si usrl trochu čaje a s úzkostlivou pečlivostí položil šálek doprostřed talířku. Andžó mu záviděl jeho sebeovládání. Uvnitř však Joši podlehl panice a napadlo ho, že se dnes na něj bohové usmáli. Ale co příští otřesy, nebo ty přes příští, či snad až ty další? Může se to stát každou chvíli, než uplyne období jedné svíčky, odpoledne, dnes večer i zítra. To je karma!

Dnes jsem v bezpečí, jenže brzy propukne další, smrtelné zemětřesení. Jako před sedmi roky, kdy jsem málem zahynul. Tenkrát přišlo při otřesech a požárech, které vždy následují, o život jen v samotném Edu sto tisíc lidí. A další desítky tisíc smetly do moře a utopily vlny cunami, které se tehdy večer nečekaně zjevily na moři. Byla mezi nimi i má krásná Juriko, tehdy má životní lásko.

S vypětím všech sil překonal strach. "Dnes by nebylo moudré vyvolat válku. Sacuma je příliš silná, vojska Tosa a Čošú by se k ní bez váhání připojila a nám chybějí síly, abychom je rozdrtili sami." Tosa a Čošú byla knížectví ležící daleko od Eda, tradiční nepřátelé šógunátu.

"Nejvýznamnější šlechtici se přidají pod náš prapor, když je povoláme, a ostatní budou následovat." Andžó měl stále strach a pokoušel se nedat na sobě znát, kolik síly spotřeboval na to, aby pustil jilec meče.

Joši ho pozorně sledoval. Postřeh měl dobře vycvičený, a tak mu nic nešlo. Založil si do paměti pro budoucnost nové poznatek. Těšilo ho, že nahlédl nepříteli do nitra. "Nepřipojí se k nám, alespoň prozatím ne. Budou zdržovat, vymlouvat se, stěžovat si, ale rozdrtit Sacumu - to nám nepomůžou. Nejsou na to dost muži."

"A jestli ne teď, tak kdy?" Andžó už neovládl přívál vzteku rozdmýchaný strachem ze zemětřesení. Jako dítě prožil hrůzné chvíle. Před očima se mu otec změnil v pochodeň a matka a jeho dva bratři ve žhavý popel. Od té doby i při sebemenším záchvěvu půdy pod nohama znovu ty chvíle prožíval, cítil pach jejich spáleného těla a slyšel jejich výkřiky. "Dřív nebo později budeme muset toho psa pokorit. Proč ne hned teď?"

"Protože musíme počkat, až budeme lépe vyzbrojeni. Oni - Sacuma, Tosa a Čošú - mají pár moderních zbraní, děl a pušek, ale nevíme kolik. A několik parníků."

"Ty jim prodalší proti vůli šógunátu gaidžinové."

"Koupili je kvůli naší někdejší slabosti."

Andžó zrudl. "Za to já nenesu odpovědnost!"

"Já také ne!" Joši sevřel meč pevněji. "Buď jak buď, ta léna se vyzbrojila lépe než my. Mrzí mě to, ale budeme muset počkat. Situace ještě dost nenazrála, abychom sami riskovali válku, kterou nemůžeme vyhrát. Jsme izolovaní, ale Sandžiró ne." Jeho hlas byl stále ostřejší. "Ovšem souhlasím s tím, že se brzy musí všechno rozhodnout."

"Zítra požádám radu, aby vydala ten příkaz."

"V zájmu šógunátu, vašem vlastním i všech klanů Toranagů doufám, že ostatní poslechnou mne!"

"Zítra uvidíme. Sandžiróovu hlavu dám nabodnout na kůl a vystavím ji pro výstrahu zrádcům."

"Shodujeme se v tom, že Sandžiró nařídil zabíjení na Tókaidó, aby nás dostal do úzkých," prohlásil Joši. "Gaidžiny to rozzuří k šílenství. Naše jediné řešení je vyčkávat. Naše poselstvo by se mělo každým dnem vrátit z Evropy, a tím, doufáme, pro nás potíže skončí."

V lednu, před osmi měsíci, šógunát vyslal parníkem do Ameriky a Evropy první oficiální deputaci, která dostala tajný

úkol - znova projednat s britskou, francouzskou a americkou vládou smlouvy, které rada starších považovala za neratifikované předběžné dohody, a zrušit nebo alespoň pozastavit otevírání přístavů. "Dostali jasné rozkazy. Teď už budou všechny smlouvy neplatné."

Andžó se zatvářil zlověstně. "Když už tedy nesouhlasíte s válkou, myslíte si aspoň, že je nejvyšší čas poslat Sandžiróa na onen svět?"

Mladší muž byl příliš opatrný, než aby otevřeně přikývl. Nevěděl, co má Andžó za lubem. Upravil si meče, aby se mu pohodlně sedělo, a předstíral, že nad otázkou přemýšlí. V jeho novém úřadě se mu velmi líbilo. Opět jsem ve středu moci, těšil se v duchu. Ano, Sandžiró mi dopomohl k povýšení, sledoval tím však nekalé cíle. Chce mě zničit, učinit mě odpovědným za všechny nesnáze, které nám gaidžinové způsobili, a udělat ze mne hlavní terč těch prokletých šiši - a nakonec se sám pokusí uzurpovat naše dědičná práva, bohatství a šógunát.

To mi ale nevadí. Znáám plány jeho i toho jeho přísluhovače Kacumaty, vím, že opravdové záměry jeho i spojenců z Tosy a Čošů jsou vůči nám nepřátelské. Jenže mu nevyjdou. Přisahám při svých předcích.

"A jak byste odstranil Sandžiróa?"

Andžóovo obočí potměnělo. Vzpomněl si na divokou hádku se sacumským šlechticem, k níž došlo před několika dny.

* * *

"Opakuji," zdůraznil Sandžiró panovačně, "uposlechněte císařovo doporučení: okamžitě svolte nejvýznamnější šlechtice, pokorně je požádejte, aby vytvořili stálou radu, která by vám doporučovala, jak reformovat a řídit šógunát, roztrhejte vaše ostudné a protiprávní smlouvy s gaidžiny, uzavřete cizincům všechny přístavy, a jestli neodejdou sami, okamžitě je vyhostěte!"

"Pořád vám musím připomínat, že jedině šógunát má oprávnění rozhodovat o zahraniční politice, o jakékoli politice. To nesmí ani císař, ani vy! Oba dobře víme, že jste ho podvedl," odpověděl mu Andžó. Nenáviděl ho pro jeho skvělý původ, pro jeho vojska, bohatství a skálopevné zdraví. "Vaše doporučení jsou směšná a neproveditelná. Udrželi jsme mír po dvě a půl století..."

"Ano, abyste posílili moc Toranagů. Jestli odmítnete poslechnout našeho právoplatného pána, císaře, tak odstupte nebo vykonajte seppuku. To vy jste vybrali za šóguna chlapce a ten zrádce tairó li podepsal takzvané smlouvy, a proto vinu za to, že tady máme gaidžiny, nese bakufu. Zavinili to Toranagové!"

Andžó zrudl. Už měsíce poslouchal zlomyslné nářky a provokace. Kdyby Sandžiróa nechránil císařův mandát, sáhl by po meči. "Kdyby tairó li nevyjednal smlouvy a nedal je podepsat, tak by si gaidžinové stejně prostříleli cestu na břeh a porazili nás na hlavu stejně jako Čiňany."

"To pusťte z hlavy. Takový nesmysl!"

"Zapomněl jste, jak vypálili a vyrabovali pekingský Letní palác, Sandžiró-dono? Čína se teď prakticky rozpadla a její vláda ztratila kontrolu nad zemí. Zapomněl jste, že Britové, naši úhlavní nepřátelé, získali před dvaceti lety jeden z jejich ostrovů - Hongkong? Z toho se teď stala nedobytná pevnost. Také přístavní města Tiencin, Šanghaj a Swatow byla smluvně a natrvalo předána gaidžinům. Teď tam vládnou oni. Co kdyby stejným způsobem obsadili jeden z našich ostrovů?"

"V tom bychom jim zabránili - nejsme přece Čiňané."

"Ale jak? Mrzí mě, že jste tak slepý a hluchý a nosíte hlavu v oblacích. Kdybychom je před rokem, když skončila poslední válka v Číně, vyprovokovali, poslali by proti nám všechny ty válečné lodě a vojska a přemohli by nás stejně tak. Zastavila je jen chytrost bakufu. Neubránili bychom se jejich armádám - a jejich dělům a puškám."

"Souhlasím s tím, že vinou šógunátu, vinou Toranagů nejsme na boj připraveni. Už před lety jsme mohli mít nejnovější zbraně a válečné lodě. Věděli jsme o nich. Copak nám Holanďané alespoň desetkrát nevyprávěli o těch nových vynálezech? Vy jste přesto raději strčili hlavu do nočníku. Když už to nešlo jinak, mohli jste jim otevřít jen jeden přístav - Dešimu, ale proč jste přepustili tomu americkému lumpovi Townsendu Harrisovi Jokohamu, Hirodate, Nagasaki a Kanagawu, proč jste dovolili těm jejich drzým vyslanectvím, aby se usadily v Edu? Podejte demisi a nechte ty schopnější, aby zachránili Zemi bohů..."

* * *

Andžó se zapotil, když si vzpomněl na tu hádku. Chápal, že v mnoha ohledech říkal Sandžiró pravdu. Vytáhl ze svého širokého rukávu kapesník, otřel si pot z čela a vyholeného temene a zadíval se na Jošiho. Žárlil na jeho klid i dobrý vzhled, především však na jeho mládí a pověstnou plodnost.

Ještě nedávno nebylo pro něho těžké dosáhnout ukojení, být normálně výkonný, pomyslel si najednou utrápeně, neboť se mu připomnělo neustálé mírné pobolívání ve slabínách. Ještě nedávno dosahoval vzrušení bez námahy a nechyběla mu vytrvalost - dnes však toho nebyl schopen ani s nejpřitažlivějšími ženami, přes jejich rafinované kousky, nejdražší masti a jiné léky.

"Sandžiró se možná považuje za nedotknutelného, jenže v tom se mýlí," prohlásil rozhodně. "Přemýšlejte také, Joši-dono, náš mladý, ale moudrý rádce, o tom, jak ho odstranit. Jinak by mohli narazit na kůl vaši vlastní hlavu, a to překvapivě brzy."

Joši se rozhodl, že se neurazí, a usmál se. "Co doporučují ostatní členové rady starších?"

Andžó se nasupeně zachechtal. "Budou hlasovat, jak rozhodnu já."

"Kdybyste nebyl člen rodu, poradil bych vám, abyste odstoupil nebo provedl seppuku."

"Jaká škoda, že nejste váš velevážený jmenovec a že mi to nemůžete přímo nařídít, co?" Andžó namáhavě povstal.

"Teď odešlu odpověď, abychom vše pozdrželi. Zítra budeme řádně hlasovat o tom, jak srazit Sandžiróa na kolena..."

Rozzlobeně se otočil, protože se za ním rozlétl dveře. Joši už napůl vytáhl meč z pochvy. "Nařídil jsem..."

Vyděšený strážný zakoktal: "Moc mě to mrzí, Andžó-sama..."

Andžó zlost přešla, když strážného odstrčil mladík, těsně za nímž následovalo děvče sotva metr padesát vysoké. Oba

byli v drahém oblečení a něco si povídali, za nimi vstoupili čtyři ozbrojení samurajové a po nich ještě starší žena a mladá dívka v jiném stavu. Andžó a Joši okamžitě poklekli a sklonili hlavy až k tatami. Také doprovod se uklonil. Mladý muž, šógun Nobusada, však ne. Ani dívka, císařská princezna Jasu, jeho žena. Oba byli stejně staří, šestnáctiletí. "Při tom zemětřesení se rozbila má oblíbená váza," vzrušeně si stěžoval mladík a záměrně přehlížel Jošiho. "Má oblíbená váza!" Mávl rukou, aby zavřeli dveře. Jeho strážce i manželčin dámský doprovod zůstaly na místě. "Chtěl jsem vám říct, že jsem dostal skvělý nápad."

"S tou vázou mě to moc mrzí, Veličenstvo." Andžóův hlas zůstal klidný. "Jaký nápad?"

"My... rozhodli jsme se, má manželka a já, že pojedeme do Kjóta za císařem a požádáme ho o radu, co podniknout s gaidžiny a jak je vyhnat." Mladík se rozzářeně podíval na svou ženu, která šťastně přikývla na souhlas. "Pojedeme příští týden. Na státní návštěvu!"

Andžó a Joši si pomysleli, že vybuchnou. Oba měli sto chutí skočit k chlapci a uškrtit ho za jeho hloupost. Ale ovládli se, protože si již na jeho potrhlé nápady a fanfaronství zvykli, a potisící prokleli den, kdy ti dva mladí uzavřeli manželství. "To je zajímavá myšlenka, Vaše Veličenstvo," přikývl opatrně Andžó a sledoval dívku, aniž se na ni podíval. Všiml si, že ho upřeně pozoruje a přitom se jako obvykle její rty usmívají, oči ale zůstávají chladné. "Předložím tento návrh radě starších a budeme mu věnovat náležitou pozornost."

"Dobře," odpověděl Nobusada důležitě. Byl to malý, hubený mladík, sotva metr šedesát vysoký, který vždy nosil geta, sandály se silnými podrážkami, aby vypadal vyšší. Zuby měl podle módy nabarvené načerno, jak si žádaly dvorní zvyklosti v Kjótu, ne však zde, v kruzích šógunátu. "Tři nebo čtyři týdny by mohly na přípravy stačit." Záměrně se usmál na manželku. "Zapomněl jsem na něco, Jasu-čan?"

"Ne, Veličenstvo." Mile přikývla. "Jak byste mohl na něco zapomenout?" Jemnou tvář měla nalíčenou v klasickém stylu kjótského dvora - obočí vytrhané a místo něj namalované veliké oblouky na bílé nalíčeném obličej, zuby obarvené načerno, husté vlasy, černé jako havran, vysoko vyčesané a sepnuté zdobnými sponkami. Karmínově červené kimono zdobil vzorek podzimního listí a obi, pečlivě vypracovanou šerpu, měla zlatou. Císařská princezna Jasu, nevlastní sestra Syna nebes a už šest měsíců Nobusadova žena, mu byla vybrána ve dvanácti, ve čtrnácti zasnoubena a v šestnácti za něj provdána. "Ovšemže tvé rozhodnutí je prostě rozhodnutí, žádný návrh."

"Jistě, velectená princezno," podotkl rychle Joši. "Mrzí mě to, Veličenstvo, ale tak důležité přípravy nelze zvládnout za čtyři týdny. Smím vám doporučit, abyste zvážil důsledky takové návštěvy, které by mohly být špatně pochopeny?" Nobusadův úsměv se vytratil. "Důsledky? Doporučit? Jaké důsledky? Kým špatně pochopeny? Vámi?" zeptal se neomaleně.

"Ne, Veličenstvo, ne mnou. Chtěl jsem jen poukázat na to, že se ještě žádný šógun nevydal do Kjóta žádat císaře o radu a že pro vaši vládu by měl takový precedens katastrofální následky."

"Proč?" ptal se Nobusada nazlobeně. "To nechápu."

"Protože, jak si pamatujete, jedině šógun má dědičnou povinnost rozhodovat místo císaře společně s radou starších a šógunátem." Joši hovořil laskavě. "Tím umožňuje Synu nebes, aby trávil čas ve styku s bohy za nás za všechny. Šógunát nesmí připustit, aby světské a obyčejné věci rušily císařovo wa."

Princezna Jasu pronesla sladce: "Co říká Toranaga Joši-san, je pravda, manžel. Naneštěstí ale gaidžinové už jeho wa porušili, a tak se zeptej mého vznešeného bratra, protože jeho rada bude jistě zdvořilá, oddaná a neporuší historická práva."

"Ano." Mladík vystrčil prsa. "Je to rozhodnuto."

"Rada okamžitě zváží vaše přání," prohlásil Joši.

Nobusada se zašklebil a vykřikl: "Jaké přání? To je rozhodnutí. Promluvte si o tom s nimi, ale já jsem rozhodl. Já jsem šógun, vy ne! Já! A já jsem rozhodl! Vybrali mě a vás odmítli - všichni věrní šlechtici. Já jsem šógun, bratranče!" Všechny kromě dívky tento výbuch vystrašil. S úsměvem sklopila oči a tu jí blesklo hlavou, že pomsta konečně začíná. "To je pravda, Veličenstvo," odpověděl Joši klidně, i když se mu z tváře vytratila barva. "Jenže já jsem ochránce nástupníka a mám za povinnost vám poradit proti..."

"Nestojím o vaši radu! Nikdo se mě neptal, zda stojím o ochránce. Žádného nepotřebuji, bratranče, a vás pak už vůbec ne."

Joši pozoroval, jak se mladík třese vztekem. Kdysi jsem býval jako ty, pomyslel si chladně, loutka, které lze přikázat, co má dělat, odvedli mě z rodiny a poslali k jiné, nařídili mi, abych se oženil, zavrhl mě a šestkrát málem zavraždili, protože bohové rozhodli, abych se narodil jako syn svého otce - - stejně jako ty, ty nešťastný blázne, oba jsme synové svých otců. V mnoha ohledech se ti podobám, ale nikdy jsem nebyl hlupák, vždy jsem uměl zacházet s mečem a uvědomoval si, když se mnou někdo manipuloval. Já už se změnil. Nejsem žádná loutka. Sandžiró ze Sacumy to zatím netuší, ale právě on ze mne udělal vodiče loutek.

"Dokud jsem ochránce, budu vás hlídat a bránit, Veličenstvo," namítl. Očima přelétl k dívce, tak malé a zdánlivě tak křehké. "A vaši rodinu."

Nepodívala se mu do očí. Nebylo třeba. Oba věděli, že válka byla vyhlášena. "Jsme rádi, že nás chráníte, Toranaga-sama."

"Jenže já ne!" ječel Nobusada. "Byl jsi můj soupeř a teď nejsi nic! Za dva roky mi bude osmnáct a pak budu vládnout sám a ty..."

Ukázal roztřeseným prstem na Jošiho obličej. Všichni se zhrozili, až na dívku. "Pokud nebudeš poslouchat, já... Pošlu tě do věčného vyhnanství na Severní ostrov. A jedeme do Kjóta!"

Otočil se jako na obrtlíku. Strážce rychle otevřel dveře. Všichni se uklonili, když vyběhl pryč. Pomalu odkráčela za ním, následoval doprovod a nakonec zůstali zase sami. Andžó si otřel pot z krku. "To ona je zdrojem všeho toho jeho vzrušení a ,skvělých nápadů,'" poznamenal kysele. "Od doby, co přijela, je ten blázen ještě hloupější, než býval, a to

proto, že je celý slepý kvůli souložení."

Joši nedal na sobě znát překvapení, že Andžó vyslovil tak samozřejmou, a přitom nebezpečnou myšlenku nahlas.

"Čaj?"

Andžó zamračeně přikývl, už zase žárlil na jeho eleganci a sílu. V některých ohledem Nobusada zase není takový hlupák, napadlo ho. Třeba pokud jde o tebe, souhlasím s ním. Čím dřív tě sesadíme, tím lépe. Ty a Sandžiró působíte samé nesnáze. Co kdyby rada starších hlasováním omezila tvé pravomoci regenta nebo tě poslala do vyhnanství? Kdykoli tě ten mladý blázen uvidí, hned se rozzuří - a ona také. Nebýt tebe, zvládl bych tu čubku, ať už je císařova příbuzná nebo ne. Tu svatbu jsem sice neprosazoval jenom já, jenže já to byl, kdo uskutečnil plány kancléře Iiho, dokonce i přes císařův odpor k takovému sňatku. My jsme přece odmítli jeho váhavou nabídku, aby se za Nobusadu provdala jeho třicetiletá dcera, pak i roční nemluvně, až nakonec po nátlaku souhlasil s vdavkami nevlastní sestry. Svazek Nobusady s císařskou rodinou nás ovšem posílil proti Sandžiróvi a ostatním venkovským pánům, proti Jošimu a jeho přívržencům, kteří ho chtěli jmenovat šógunem. Ten svazek bude všemocný, až se jí narodí syn - to ji zklidní a ubere jí to elán. Už dávno měla otěhotnět. Lékař musí chlapci zvýšit dávky ženšenu nebo mu dát nějaké jiné pilulky, aby zvýšil jeho výkonnost. Hrůza že je ve svém věku tak ochablý. Ano, čím dřív ji přivede do jiného stavu, tím lépe.

Dopil čaj. "Sejdeme se zítra na zasedání." Oba se nedbale uklonili.

Joši vyšel ven, protože potřeboval vzduch a čas na přemýšlení. Pod sebou viděl velké kamenné hradby se třemi vodními příkopy, nedobytné bašty a zvedací mosty, obrovské zdi. Uvnitř hradeb se mohlo ubytovat padesát tisíc samurajů a deset tisíc koní, navíc tam stály výstavné domy a paláce pro vybrané, šógunovi oddané rodiny - za vnitřním vodním příkopem se ovšem směli usídlit jen členové rodu Toranaga. A všude se rozkládaly početné zahrady. V hlavní věži se bydlelo nejbezpečněji. Byla vyhrazena pro vládnoucího šóguna, jeho rodinu, dvořany a chráněnce. A také pro pokladnice. Jako ochránce nástupníka tam žil i Joši, nevitáný a jen na okraji, ale rovněž v bezpečí a se svou osobní stráží.

Kolem vnějšího vodního příkopu stál první ochranný prstenec paláců šlechty. Byly to velké, bohaté a rozlehlé rezidence, ty obklopoval další kruh menších a potom třetí ještě menších. Každý lenní pán v zemi tam měl svůj palác. Pozemky jim přidělil osobně šógun Toranaga a řídil výstavbu tak, aby odpovídala jeho novému zákonu sankin-kotai, alternativního bydlení.

Podle sankin-kotai, stanovil, musí všichni lenní pánové okamžitě postavit a udržovat přiměřenou rezidenci pod hradbami mého paláce, kde budou i s rodinami a několika výše postavenými chráněnci trvale bydlet. Paláce musejí být výpravné a bez vojenské ochrany. Každý třetí rok bude šlechticům povoleno a přikázáno, aby se vrátili na svěřené léno a zůstali tam se svými chráněnci, avšak bez manželek, konkubín, rodičů, dětí a vnuků, bez všech nejbližších příbuzných. Pořadí, ve kterém budou šlechtici odjíždět a zase se vracet, se důsledně stanoví podle následujícího seznamu a časového rozpisu...

Výraz rukojmí nebyl ani jednou použit, přestože brání a nabízení rukojmí k zajištění poslušnosti patřilo mezi prastaré zvyky. Dokonce i sám Toranaga se jako dítě stal rukojmím kancléře Gorody a jeho vlastní rodina se později ocitla v rukou Gorodova nástupce Nakamury, lenního pána a jeho spojence. Toranaga, poslední a nejmocnější, tento zvyk pouze uzákonil jako sankin-kotai, aby udržel případné odpůrce v šachu.

Zároveň, napsal ve svém Odkazu, důvěrném dokumentu pro své nástupce, se budoucím šógunům přikazuje, aby vybízeli šlechtice k nákladné stavbě paláců, elegantnímu životu, bohatému oblékání a rozmařilé zábavě, aby co nejrychleji utratili každoroční výnosy koku ze svého léna, které jim podle neměnných zvyklostí náleží. Tak se všichni brzy zadluží a stanou se na nás ještě závislejšími a - což je ještě důležitější - budou bezbranní, zatímco my zůstaneme i nadále šetrní a vyhneme se rozmařilostem.

Některá léna - například Sacuma, Mori, Tosa a Kii - jsou však stejně tak bohatá, že si i přes rozmařilost ponechají nebezpečný přebytek. Proto je čas od času musí vládnoucí šógun vyzvat, aby mu jako dar postavili několik mil nových silnic, palác, zahradu, zábavní středisko nebo chrám. Hodnota, termíny odevzdání a frekvence vyžadování těchto darů jsou stanoveny v následujícím dokumentu...

Bylo to tak chytré, tak prozíravé, řekl si Joši. Každého šlechtice tím nenápadně uzavřel mezi zdi paláců, aby se nemohl bouřit. Všechno to ale zničila Andžóova hloupost.

První z císařových "žádostí", kterou radě starších předložil Sandžiró ještě dříve, než se jejím členem stal Joši, doporučovala zrušení tohoto prastarého zvyku. Andžó a ostatní se vymlouvali a odmítali, ale nakonec souhlasili. Skoro okamžitě se prstenec paláců vyprázdnil, manželky, konkubíny, děti, příbuzní i vojáci odjeli a za několik dní v poloprázdných domech zůstalo jen pár poddaných.

Navždy jsme ztratili svůj nejužitečnější nástroj, pomyslel si Joši s hořkostí. Jak jen mohl být Andžó tak neschopný? Dlouho pohledem zkoumal prostor za paláci, město o milionu duší, které sloužilo hradu a žilo z něj, město protkané potoky a můstky, většinou dřevěnými. Mnoho staveb až k moři teď hořelo - jako by to byly květy zemětřesení. V plamenech se ocitl i jeden velký palác.

Jošiho napadlo, že patřil knížeti ze Sai. To je dobré. Sai podporuje Andžóa. Celá rodina odjela pryč, ale rada jim může přikázat, aby postavili nový, a náklady je navždy zruinují.

Zapomeň na něj, důležitější bude ubránit se gaidžinům. Někáký štít se proti nim přece najít musí. Všichni se domnívají, že cizinci mohou vypálit Edo, ale nedokážou obsadit hrad a nebudou schopni jej dlouho obléhat. S tím nesouhlasím. Včera Andžó znovu vyprávěl radě starších známou historku z dob obléhání Maltý před třemi sty lety o tom, jak turecké armády nedokázaly vystrnadit šest set statečných rytířů z jejich hradu. Andžó říkal: "Máme desetitisíce samurajů, kteří gaidžiny nenávidí. Určitě vyhraje a oni budou muset odplout."

"Ale ani Turci, ani křesťané neměli k dispozici nová děla," namítl tehdy. "Nezapomínejte, že šógun Toranaga tenkrát

dobyl hrad v Ósace děly gaidžinů - a ta lůza teď může udělat totéž."

"I kdyby se jim to podařilo, zůstane nám dost času na bezpečný ústup do hor. A zatím každý samuraj, každý muž, žena i dítě v zemi - dokonce i ti smradlaví obchodníci - se seběhnou pod náš prapor a vrhnou se na ně jako kobylky. Není čeho se bát," tvrdil Andžó přezíravě. "Bitva o ósacký hrad byla něco úplně jiného, tam bojoval šlechtici proti šlechtici, nešlo o útok zvenčí. Nepřítel nevydrží bojovat na souši. V pozemní válce určitě zvítězíme."

"Úplně všechno zničí, Andžó-sama. Nezůstane nic, čemu bychom mohli vládnout. Jediný způsob, jak čelit gaidžinům, je chytit je do sítě, jako to dělá pavouk, když loví mnohem větší oběť, než je sám. Musíme být jako pavouk, musíme najít síť."

Nikdo ho však neposlouchal. A co bychom vlastně mohli použít jako tu síť?

Nejdřív poznej problém, psal Toranaga ve svém Odkazu, pak trpělivě hledej řešení.

Jádro potíží s cizinci je prosté: potřebujeme si osvojit jejich znalosti, získat jejich zbraně, válečné lodě a bohatství a obchodovat s nimi podle našich podmínek, ale zároveň je musíme do jednoho vyhnat, zrušit nerovnoprávné smlouvy a nepovolit žádnému z nich, aby vstoupil na břeh, dokud neprosadíme nejprísrnější omezení.

Odkaz pokračoval: Odpověď na všechny otázky naší země lze nalézt zde, v Sun-c'ově spisu Umění války - a v trpělivosti.

Šógun Toranaga byl nejtrpělivější vládce na světě, pomyslel si Joši a už snad posté k němu pocítil úctu.

Ačkoli Toranaga vládl po celé zemi kromě ósackého hradu, nedobytné pevnosti postavené jeho předchůdcem, kancléřem Nakamuro, čekal celých dvanáct let, než nastražil past a hrad obklíčil. Hrad vlastnila vdova po diktátorovi paní Očiba a jeho sedmnáctiletý syn a dědic, jemuž Toranaga slavnostně přísahal věrnost. Chránilo jej tehdy osmdesát tisíc fanaticky věrných samurajů.

Dva roky obléhání, při nichž nasadil tři sta tisíc vojáků, děla z holandského korábu Erasmus, který patřil Andžin-sanovi, Angličanovi, jenž s lodí připlul do Japonska, pluk mušketýrů, který vycvičil, stály sto tisíc lidských životů i při vši nápaditosti a pomoci klíčové důležitého zrádce uvnitř, nakonec paní Očiba a její syn raději vykonali seppuku, než aby padli do zajetí.

Potom Toranaga zabezpečil ósacký hrad, zničil všechna děla a muškety, rozpustil mušketýrský pluk, zakázal výrobu a dovoz jakýchkoli střelných zbraní, zlomil moc portugalských jezuitů a křesťanské domácí šlechty, přerozdělil léna, vypořádal se s nepřáteli, zavedl zákony obsažené v Odkazu, zakázal používat kola, zastavil výstavbu velkých námořních plavidel a bohužel si pro sebe a svůj nejužší rodinný kruh přisvojil třetinu všech příjmů.

"Díky němu jsme silní," zabručel Joši. "Jeho Odkaz nám dal sílu, abychom udrželi zemi čistou a v míru tak, jak to plánoval."

Nesmím ho zklamat.

Iíí, to byl ale člověk! A jak moudrý byl jeho syn Sudara, druhý šógun, že přejmenoval dynastii na Toranaga, podle pravého rodového jména Jošiho, takže se nikdy nezapomene, kdo ji založil.

Co by mi poradil, abych udělal?

Především abych zachoval trpělivost a potom by mi citoval ze Sun-c'a: Poznej nepřítele stejně jako sama sebe a pak se nemusíš bát s ním svést sto bitev. Když poznáš sebe, ale nikoli nepřítele, potom ti každé vítězství, jehož dosáhneš, přinese zároveň i porážku. Když nepoznáš nepřítele ani sebe, každou bitvu ztratíš.

Něco už o nepříteli vím, ale stále to nestačí.

Musím znovu blahřečit svému otci, že mě naučil chápat význam vzdělání, že mi za ta léta poskytl tolik nejrůznějších a zvláštních učitelů, cizinců i Japonců. Je smutné, že jsem neměl nadání na cizí jazyky. Bylo příliš obtížné učit se přes prostředníky: světovým dějinám od holandských obchodníků a přitom si u anglického námořníka ověřovat, zda Holanďané nelžou, otevřít oči vlastní - stejně jako Toranaga ve své době využil Andžin-sana - i všech ostatních.

Číňan, jenž mi vysvětlil zásady vládnutí, základy literatury a Sun-c'ovo Umění války, a starý zběhlý francouzský kněz z Pekingu, který mi půl roku přednášel o Machiavellim a jen s největší námahou ho pro mě překládal do čínských znaků, aby za to směl přebývat na otcově území a užívat si světa jív, který tak miloval, americký pirát zadržený na Izu, který mi vyprávěl o dělech a travnatých oceánech nazývaných prerie, o jejich hradu nazývaném Bílý dům a válkách, při nichž vyhladili původní obyvatelé své země, ruský uprchlík z místa zvaného Sibiř, který tvrdil, že je kníže, a povídal mi pohádky o místech zvaných Moskva a Petrohrad, a všichni ostatní. Někteří mě učili jen několik dní, jiní několik měsíců, nikdy ale celý rok. Žádný z nich nevěděl, kdo jsem, a já jim to nesměl prozradit. Otec byl tak pečlivý a tajnůstkářský a zároveň strašný, když se rozzlobil.

"Když ti lidé odejdou, otče," zeptal se v samých počátcích, "co se s nimi stane? Všichni jsou tak vystrašení. Proč?

Slíbil jim přece odměnu, nebo snad ne?"

"Je ti jedenáct, můj synu. Protentokrát ti odpouštím, že jsi tak drzý a vyptáváš se mě. Abych ti připomněl svou velkorysost, půjdeš tři dny spát bez večeře, sám vystoupíš na horu Fudži a budeš spát bez přikrývky."

Joši se otřásl. Tehdy ještě nechápal, co znamená velkorysost. Během těch dní málem umřel, ale udělal vše, jak mu bylo přikázáno. Jako odměnu za sebeovládání mu otec, kníže z Mito, oznámil, že ho adoptuje rodina Hisamacu a učiní z něj dědice této větve Toranagů: "Jsi můj sedmý syn. Takhle získáš své vlastní dědictví a poněkud vyšší původ než tvoji bratři."

"Ano, otče," řekl a přemohl pláč. Tenkrát ještě netušil, že ho vychovávají jako budoucího šóguna. S tím se mu nikdy nesvěřili. A před čtyřmi roky, když šógun Ijejoši zemřel na skvrnitou nemoc, mu bylo dvaadvacet let a byl připraven. Navrhoval ho jeho otec, ale tairó Ii se postavil proti tomu a prosadil svou. Iiho osobní stráž totiž ovládala palácové brány.

A tak byl jmenován jeho synovec Nobusada. Jošiho, jeho rodinu, otce a všechny vlivné přívržence poslali do přísného domácího vězení. Osvobodili ho, až když byl Ii zavražděn. Nakonec mu i všem, kdo přežili, navrátili pozemky a tituly.

Jeho otec však v domácím vězení zemřel.

Měl jsem se stát šógunem, pomyslel si už po bůhví pokolikáté. Byl jsem připravený, vychovaný a dokázal bych zastavit úpadek šógunátu, mohl jsem obnovit spojenectví šógunátu se šlechtou a vypořádat se s gaidžiny. S tou princeznou jsem se měl oženit já. Nikdy bych nepodepsal smlouvy, ani bych nepřipustil, aby se vyjednávání zvrtilo pro nás tak nevýhodným směrem. Zvládl bych toho Townsenda Harrise a začal novou éru nenápadných, postupných změn, abychom se mohli přizpůsobit okolnímu světu, ovšem rychlostí, kterou bychom si určili my, a ne oni.

Jenže teď nejsem šógun. Nobusada byl zvolen právoplatně, smlouvy existují, princezna Jasu také a Sandžiró, Andžó a gaidžinové nám buší na brány.

Otřásl se. Měl bych být ještě opatrnější. Travičství patří mezi starodávná umění, šíp může přiletět ve dne i v noci, po zemi se potulují stovky nájemných vrahů ninjů. A pak tu jsou šíši. Ale odpověď se přece musí najít. Jak bude znít? Mořští ptáci oblétaející a skřehotající nad městem a palácem přerušili tok jeho myšlenek. Zkoumavě se zadíval na oblohu. Nikde ani známka po změně počasí nebo po blížící se bouři, i když tohle byl měsíc zvratu, kdy přicházely vichřice a s nimi zima. Letos bude zima krutá. Nečeká se sice hladomor jako před třemi roky, ale neurodilo se, sklizeň byla dokonce ještě horší než loni...

Počkej! Co to Andžó povídal, že mi to něco připomnělo?

Otočil se a mávnutím ruky přivolał jednoho z osobních strážců. Jeho vzrušení narůstalo. "Přiveďte mi sem toho špiona, rybáře, jak se jenom jmenuje? Ano, Misamoto. Okamžitě mi ho sem v co největší tajnosti přiveďte. Vězni ho ve Východním strážním domě."

8

Úterý, 16. září

Přesně s východem slunce pozdravila salva z jedenácti děl vlajkové lodi sira Williama, jehož kutr právě dorazil ke schůdkům. Ze břehu dolehl slabý jásot; všichni střízlívi muži se tam totiž sešli, aby mohli na vlastní oči sledovat, jak flotila odplouvá do Eda. Vítr sílil, moře však zůstávalo klidné a obloha jen lehce zatažená. Mektavé tóny dud přivítaly i Phillipa Tyrera, který vyslance doprovázel, ostatní podřízení nastoupili na ostatní válečné lodě. Oba muži si oblékli fraky a nasadili cylindry. Tyrer měl ruku na pásce.

Admirál Ketterer je očekával na kapitánském můstku a po jeho boku stál John Marlowe, oba vyšňoření do slavnostních stejnokrojů - do klobouků s kokardou, modrých šikmo střižených plášťů se zlatými prýmkami a knoflíky, bílých košil, vest, jezdeckých kalhot, punčoch, bot s přezkou a s nablýskanými šavlemi. Phillip Tyrer si okamžitě pomyslel, jak zatraceně elegantně a zároveň mužně vypadá v stejnokroji John Marlowe, stejně jako Pallidar. Kruci, kéž bych měl nějaký oblek, v němž bych se jim mohl vyrovnat, ale ve srovnání s nimi jsem chudý jako kostelní myš a ještě jsem to nedotáhl ani na zástupce tajemníka. Zatraceně. Nic tak muži nezalichotí jako uniforma. A také mu nic tak nepomáhá u děvčat...

Málem narazil do sira Williama, který se zastavil na posledním schodu, kde admirál a Marlowe vyslanci zdvořile zasalutovali, jeho však vůbec nevzali na vědomí. K čertu, blesko mu hlavou, soustřed' se, i ty jsi ve službě, stejně jsi plně k dispozici všemocnému. Buď opatrný a nenápadný jako součást pozadí. Teprve včera ses přihlásil do služby a celou tu dobu se Vilík chová jako kočka se srněm u zadku.

"Dobré jitro, sire Williame, vítejte na palubě."

"Děkuji, dobré jitro, admirále Ketterere," sir William smekl klobouk a Tyrer ho následoval. Oběma vítr zvedal šosy fraku. "Rozviňte plachty, prosím. Ostatní vyslanci jsou na francouzské vlajkové lodi."

"Dobře." Admirál pokynul Marloweovi. Ten okamžitě zasalutoval, přistoupil ke kapitánovi, který stál na otevřeném můstku před jediným lodním komínem a hlavním stěžněm a znovu zasalutoval. "Pozdravy od admirála. Vyplujte. Směr Edo."

Rychle byly vydány rozkazy, námořníci třikrát provolali slávu a za několik okamžiků byly kotvy vyzdvíženy a o tři paluby níž topiči vysvěčeni do půl těla naházeli na další zpěvavě vydaný rozkaz do kotlů další lopaty uhlí a při tom pokašlávali a chrchlali, protože je dráždil neodbytný a všudypřítomný uhelný prach. Na druhém konci strojovny důstojník posunul páku do polohy polovičním chodem vpřed a velké soustrojí začalo pohánět lodní šroub.

Lod' se jmenovala H. M. S. Euryalus, byla postavena před osmi roky v Chathamu, měla tři stěžně, jeden komín a parní stroj. Byla to dřevěná křižníková fregata o výtlaku 3200 tun, s 35 děly a za normálních okolností s posádkou 350 důstojníků, námořníků a vojáků námořní pěchoty - zatímco dole měla devadesát topičů a strojníků. Dnes zůstaly všechny plachty na ráhnech a paluby byly vyklizeny a připraveny k boji.

"Pěkný den, admirále," prohodil sir William. Nacházeli se na hlavním můstku a Phillip Tyrer a Marlowe, kteří se tiše pozdravili, postávali opodál.

"Alespoň prozatím," souhlasil admirál nevrle. Jako obvykle se necítil dobře ve společnosti civilistů, zvláště někoho jako sir William, svého nadřízeného. "Jestli si přejete, mé kajuty dole jsou vám plně k dispozici."

"Děkuji." Nad zčeřenou vodou za lodí poletovali a skřehotali mořští racci. Sir William je chvíli pozoroval a snažil se překonat depresi, která se ho zmocnila. "Děkuji, ale raději zůstanu na palubě. Myslím, že jste se ještě neseznámil s panem Tyrerem. To je náš nový elév překladatel."

Poprvé dal admirál najevo, že vidí Tyrera. "Vítejte na palubě, pane Tyrere. Lidi, kteří hovoří japonsky, tady určitě potřebujeme. Co dělá vaše zranění?"

"Už je to docela v pořádku, pane, děkuji," odpověděl Tyrer a snažil se opět skrýt do anonymity.

"To je dobře. Zatracená záležitost." Admirálovy bleděmodré oči si měřily moře a lod'. Obličej měl zarudlý a ošlehaný od větru, bradu velkou a vzadu na krku mu přes naškrobený límeček visely tukové laloky. Nespokojeně zrakem prostudoval stoupající kouř, zkontroloval jeho barvu a zápach, potom zabručel a opatrně si smetl sazi z dokonale čistě

vesty.

"Je snad něco v nepořádku?"

"Ne, sire William. Uhlí, které tady prodávají, se nedá ani srovnat s nejlepším šanghajským nebo průměrným waleským a yorkshirským. Je levné, když už ho seženeme, ale to nepodaří zrovna často. Měl byste trvat na tom, aby nám zvýšili dodávky uhlí. Pro nás je to tady velký problém, opravdu velký."

Sir William unaveně přikývl. "Už jsem je žádal, ale zdá se, že tady v místě žádné nemají."

"Je mizerné, ať už pochází, odkud chce. Dnes nemůžeme použít plachty, alespoň dokud vane tak silný protivítr.

Pomocné motory skvěle pomáhají při přibližování ke břehu a manévrování těsně při něm i při přistávání. S nejlepšími válečnými plachetnicemi, dokonce i s clippery by nám cesta do Eda trvala pětkrát déle a neměli bychom dost prostoru pro bezpečné manévrování. Tím větší je to škoda."

Sir William měl po další probdělé noci špatnou náladu, a tak okamžitě zareagoval na admirálovu nezdvořilost a hloupost, s níž mu vykládal něco tak známého. "Opravdu?" odsekl. "Nevadí, brzy se naše vojenské loďstvo bude skládat jen z těchhle smradlavých nočníků, plachty se zruší a bude to."

Tyrer potlačil úsměv, když zjistil, jak admirál zbrunátněl. Pro námořníky to byla choulostivá a citlivá záležitost, o níž se často rozepisovaly i londýnské noviny. Ty líčily flotily budoucnosti jako "smradlavé nočníky budoucnosti různých velikostí obsluhované počist'ovači různých hodností, kteří budou podle toho také tak oblečeni".

"K tomu v dohledném budoucnu nedojde, alespoň ne pro dlouhé zaoceánské plavby, při blokáдах a bojovém nasazení." Admirál jako by ze sebe ta slova plival. "Není možné převážet tolik paliva, kolik je třeba na cestu mezi dvěma přístavy, aby přitom loď neztratila schopnost manévrovat a bojovat. Potřebujeme plachty, abychom ušetřili uhlí.

Civilisté problémy námořnictva nechápou..." To mu připomnělo, jak současná liberální vláda kritizuje odhady potřeb námořnictva, a krevní tlak se mu zase o trochu zvýšil. "Abychom zajistili námořní trasy a udrželi nedotknutelnost impéria, základem politiky královského námořnictva musí být zvýšení početního stavu lodí - dřevěných i železných, parních i plachetních - na dvojnásobek toho, co má loďstvo dvou dalších velmocí dohromady. Potřebujeme největší a nejlepší parní stroje a nejmodernější děla, projektily i střelný prach na světě."

"To je krásná myšlenka, dnes ale poněkud zastaralá, nepraktická a, jak se obávám, příliš nákladná, než aby ji naše ministerstvo financí a vláda dokázaly spolknout."

"To by ale měly, k čertu." Záhyb kůže na krku zrůžověl. "Pan skrbík Gladstone by si měl co nejrychleji rozvážit, co jsou hlavní priority. Už jsem říkal, čím dřív liberálové odejdou a k moci se vrátí toryové, tím lépe! Není jejich zásluha, že dosud má královské námořnictvo bohudík dost lodí a palebné síly, aby - kdyby bylo třeba - potopilo jakoukoli francouzskou, ruskou nebo americkou flotilu v jejich domovských vodách. Ale co kdyby se ty tři státy proti nám spojily a přepadly nás?" Admirál se nahněvaně otočil a gestem přivolał Marlowea, přestože ten stál v těsné blízkosti vedle něj. "Pane Marlowe! Dejte signál na Pearl. Není na svém místě, k čertu!"

"Ano, ano, pane!" Marlowe okamžitě odešel.

Sir William se ohlédl na žád' k lodím vzadu a nespatrił nic, co by se zdálo být v nepořádku. Znovu se obrátil k admirálovi. "Ministr zahraničí Russell je příliš chytrý, než aby se dal do něčeho takového zatáhnout. Prusko bude válčit s Francií. Rusko zůstane stranou. Američané mají starostí dost s vlastní občanskou válkou, španělskou Kubou a Filipínami a čenichají kolem Havajských ostrovů. Mimochodem, navrhl jsem, abychom jeden nebo dva z těch ostrovů zabrali dřív, než to udělají Američané. Byly by to přímo skvělé zastávky na doplňování paliva."

Marlowe mrzutě odkráčel ke svému signalistovi. Oči měl upřené na H. M. S. Pearl, svou loď, třístěžňovou fregatu třídy Jason s lodním šroubem, jedním komínem, 21 děly a o výtlaku 2100 tun, které dočasně velel jeho první zástupce poručík Lloyd. Kéž bych se směl vrátit na její palubu a nemusel posluhovat admirálovi jako nějaký poskok, posteskl si v duchu. Vyřídil signalistovi rozkaz, sledoval ho, jak jej předává dál praporky, a přečetl si odpověď ještě dřív, než mu ji mladík stačil tlumočit: "Říká, že ho to mrzí, pane."

"Jak dlouho už děláte signalistu?"

"Tři měsíce, pane."

"Tak se pěkně rychle znovu naučte signály. Zpráva zněla: Kapitán Lloyd z H. M. S. Pearl se omlouvá. Udělejte ještě jednou takovou chybu a dám vám rozmačkat koule!"

"Ano, pane, omlouvám se, pane," vyhrkl k smrti vyděšený mladík.

Marlowe se vrátil k admirálovi. Ke své úlevě zjistil, že hádka těch dvou už nehrozí. Nyní probírali různé varianty útoku na Edo a zvažovali případné dlouhodobé důsledky incidentu na Tókaidó. Zatímco čekal, až se jejich rozhovor na okamžik přeruší, opatrně zvedl obočí na Tyrera, který odpověděl úsměvem. Přivítal by, kdyby ho admirál na okamžik uvolnil, aby se mohl přeptat, co je nového v Kanagawě a s Angelique. Musel odplout v den, kdy tam dorazil sir William, a tak neměl zatím žádné zprávy z první ruky o nejnovějších událostech.

"Ano, pane Marlowe?" Admirál si vyslechl omluvu z lodi Pearl a okamžitě zavrčel. "Pošlete další signál: Ať se o západu slunce ohlásí na tady na palubě." Neušlo mu, jak Marloweovy oči zamžikaly. "A vy také, pane Marlowe. Taková omluva nedostatky v mé flotile nevyřeší. Nebo snad ano?"

"Ne, pane."

"Popřemýšlejte o tom, kdo by měl převzít loď místo něj - ale vy to nebudete!" Ketterer se znovu obrátil k siru Williamovi. "Co jste povídal? Nemys..." Nápor větru zacloumal ráhny a lanovím. Oba důstojníci se podívali nad sebe, pak na oblohu a kolem sebe a nadechovali se větru, jako by jej ochutnávali. Nic zatím nenaznačovalo hrozící nebezpečí, oba však dobře věděli, že v tuto roční dobu bývá počasí nevyzpytatelné a bouře v těchto vodách přicházejí naprosto neočekávaně. "Co jste říkal? Myslíte, že úřady, bakufu, udělají, co od nich požadujeme?"

"Bez určitého nasazení síly ne. O půlnoci jsem od nich dostal další omluvu a žádost o měsíční odklad, aby se prý mohli poradit s nadřízenými a další podobné nesmysly. Vůbec jsem se s tím zatraceným poslem nepáral a poslal jsem po něm

zpět ostrou, poněkud nevybíravou nótu, že požadujeme satisfakci, jinak že..."

"Naprosto správně."

"Když zakotvíme u Eda, dokážeme vypálit dost pozdravných salv, abychom si připravili cestu?"

"Nasadíme na to jednadvacet děl, královský pozdrav. Myslím, že tuto misi můžeme interpretovat jako oficiální návštěvu u jejich panovníků." Aníž se admirál k němu otočil, vyštěkl: "Pane Marlowe, vydejte rozkazy pro celou flotilu a optejte se francouzského admirála, zda by neučinil totéž."

"Ano, ano, pane." Marlowe opět zasalutoval a odpěchal.

"Plán pro Edo zůstává beze změny?"

Sir William přikývl. "Ano, já s doprovodem vystoupíme na břeh a půjdeme do budovy vyslanectví. Myslím, že by nám sto vojáků jako čestná stráž mělo stačit. Vezmu si chlapce z Vysočiny, jejich uniformy a dudy udělají velký dojem. Zbytek plánu zůstává beze změny."

"Dobře." Admirál se neklidně zadíval dopředu. "Až obeplujeme tamten výběžek, uvidíme Edo." Zatvářil se přísně.

"Jedna věc je trochu zazvonit šavlemi a vypálit pár slepých ran z děla, ale nesouhlasil bych s tím, abychom ostřelovali a vypálili to město - bez řádného vyhlášení války."

Sir William zachoval opatrnost. "Doufejme, že o to nebudu muset žádat lorda Palmerstona, ani nebudu nucen legalizovat válku, kterou by nám mohli vnutit. Podrobné hlášení je na cestě do Londýna. Odpověď dostaneme za čtyři měsíce, a tak musíme jako obvykle dělat, co je v naší pravomoci. Ty vraždy musíme zarazit a najít způsob, jak přivést bakufu ke smyslu. Teď pro to nastala ideální doba."

"Admiralita nám přikázala, abychom byli zdrženliví."

"Stejnou poštou jsem poslal spěšnou depeši hongkongskému guvernérovi. Seznámil jsem ho v ní se svými plány a otázel se, kolik lodí a vojáků nám může poslat jako posily. A také jsem ho informoval o stavu pana Struana."

"Ano? Kdy to bylo, sire William?"

"Včera. Struanova firma měla k dispozici clipper. Pan McFay sdílel můj názor, že tato záležitost nesnese odkladu."

Ketterer poznamenal jedovatě: "Zdá se, že v celém tom incidentu jde jen o slávu Struanových, ale o tom chlápku, co ho zabili, se snad nikdo ani nezmíní. Člověk slyší samé Struan, Struan, Struan."

"Guvernér je osobní přítel Struanových. Ta rodina má velmi dobré styky... Hraje velice důležitou úlohu při prosazování obchodních zájmů Jejeho Veličenstva v Asii a Číně. Velice důležitou."

"Vždy jsem je považoval spíš za bandu pirátů, pašeráků zbraní a opia, kteří jsou ochotni pro výdělek udělat cokoli."

"Podnikají v rámci zákona, drahý admirále. Struanův podnik je velice vážený, admirále, a udržuje opravdu těsné styky s parlamentem."

Na admirálovi to nezanechalo žádný dojem. "I tam je dost darebáků, k čertu, jestli dovolíte. Většinou jsou to zatracení hlupáci, kteří se snaží obrát námořnictvo o jeho peníze a lodě. V době, kdy se Anglie neobejde bez své námořní síly, je to velká pitomost."

"Připouštím, že potřebujeme nejlepší námořnictvo a nejlepší důstojníky, abychom uvedli do života politiku impéria," poznamenal sir William. Marloweovi, postávajícímu vedle admirála, nešel nepříliš skrytý jedovatý ostěn. Mrkl na krk svého nadřízeného a poznal, že i on si jej povšiml. Smířoval se s nevyhnutelným.

"Politika impéria. Zdá se mi," odsekl ostře admirál, "že námořnictvo musí většinu času tahat smrduté kaštiny z ohně za civilisty a obchodníky, když jejich chamtivost nebo podvody je přivedou do situace, ve které se vůbec nemuseli ocitnout. Pokud jde o tyhle parchanty," namířil svým zavalitým prstem k Jokohamě, "je to ta nejhorší horda darebáků, jakou jsem kdy viděl."

"Někteří snad ano, ale většina nikoli, admirále." Sir William zvedl bradu. "Bez obchodníků a obchodu by nebylo ani impérium, ani peníze pro námořnictvo."

Masitý admirálův krk nebezpečně zrudl. "Bez námořnictva by se nedalo obchodovat a Anglie by se nikdy nestala největším státem na světě, nejbohatším a nejmocnějším impériem v dějinách, ksakru!"

Žvaníš, chtělo se vykřiknout siru Williamovi, ale dobře věděl, že kdyby to udělal tady na můstku vlajkové lodi, admirála by ranila mrtvice a Marlowe a všichni námořníci v doslechu by omdleli. Ta myšlenka ho pobavila a sňala z něj podstatnou část zlosti, která se v něm nahromadila za bezesné noci, kdy přemítal o následcích incidentu na Tókaidó. Proto se dokázal zachovat diplomaticky. "Námořnictvo je nejdůležitější složka ozbrojených sil, admirále. Na tom se shoduje mnoho lidí. Jsem si jistý, že tam dorazíme včas, že ano?"

"Ano, to dorazíme." Admirál nechal svá ramena klesnout a trochu se uklidnil. Hlava ho bolela z láhve portského vína, kterou vypil k večeři po přírodním červeném víně. Loď se pohybovala i proti větru rychlostí sedmi uzlů, a to ho těšilo. Zkontroloval si sestavu flotily. Pearl teď plula přísně v zákrytu a nalevo od ní dvě kolesové šalupy s deseti děly. Francouzská vlajková loď, tříštěžňová železná kolesová fregata s dvaceti děly, se bezstarostně vychylovala z řady napravo. "Její kormidelník by si zasloužil zakovat do želez! A loď by potřebovala znova nalakovat, vyměnit lanová a vykouřit, aby se z ní dostal pach z česneku, pořádně vydrhnout a posádku protáhnout pod kýlem. Souhlasíte, pane Marlowe?"

"Ano, pane."

Admirála uspokojilo, že je vše v pořádku, a tak se opět obrátil k siru Williamovi. "Jsou ti Struanovi a ten jejich takzvaný Vznesený dům opravdu tak důležití?"

"Ano. Jejich obchod je obrovský a s jejich vlivem v Asii a zvláště v Číně se nemůže nikdo srovnávat, snad jen s firmou Brock a synové."

"Samozřejmě jsem už viděl jejich clippery. Jsou to krasavice a dobře vyzbrojené." Ihned však admirál dodal bez okolků:

"Jenom doufám, že sem nedodávají opium ani zbraně."

"Osobně s vámi souhlasím, ačkoli by takovou činností žádný zákon neporušovali."

"Ale ano, čínské zákony ano. A japonské také."

"Ano, jenže pro ně hovoří polehčující okolnosti," namítl sir William unaveně. Již to vysvětloval nejméně stokrát.

"Určitě víte, že si Číňané od nás nechávají platit za čaj, který od nich musíme dovážet, výhradně v hotovosti, ve zlatě nebo stříbře, nic jiného nepřijímají. A jediné zboží, za které jsou ochotni zaplatit zlatem nebo stříbrem, je opium a nic jiného. To je velmi nešťastné."

"Pak je na obchodnících, parlamentu a diplomatech, aby od toho dali ruce pryč. Posledních dvacet let královské námořnictvo v Asii podle mého názoru prosazuje protiprávní zákony, ostřeluje čínské přístavy a města a provádí řadu zatracených agresivních akcí jen proto, aby podpořilo obchod s opiem - a to je skvrna na našem štítu!"

Sir William si povzdechl. Od státního podtajemníka dostal naprosto přesné instrukce: "Prokrista, Willie, to je poprvé, co budeš vyslancem, a tak buď opatrný, nedělej žádná neuvážená rozhodnutí, pokud to nebude nezbytně nutné. Máš veliké štěstí, že dnes telegrafní dráty vedou až do Bagdádu, a tak tam můžeme posílat nebo odtamtud přijímat zprávy za neuvěřitelně krátkých sedm dní a k tomu si připočítej šest týdnů, za které parník urazí cestu přes Perský záliv, Indický oceán, Singapur a Hongkong do Jokohamy. Naše příkazy dostaneš za pouhé dva měsíce, a ne za dvanáct až patnáct, jako tomu bývalo před více než deseti lety. A tak se na nás obrať, jestli budeš potřebovat poradit, a jestli jsi moudrý, budeš radu potřebovat vždycky, protože jedině tak si můžeš uchránit vlastní krk a naše impérium. Je to jasné?"

"Ano, pane."

"Pravidlo číslo jedna: Zacházej s nadřizenými v zahraniční službě v rukavičkách a nedělej nic proti jejich vůli, aniž sis to pořádně rozmyslel, protože na nich závisí život tvůj a všech Angličanů v naší oblasti. Bývají paličatí, a to je výborné, protože potřebujeme posílat mnoho takových lidí do ciziny, aby se tam dali zabít při ochraně naší, říkáme tomu imperiální politiky. Nerozvířuj kolem sebe žádné velké vlny, Japonsko nepatří mezi ty opravdu důležité země, ale je v naší sféře vlivu a nás stálo hodně peněz i námahy, abychom z odtud vymanévrovali Rusy, Američany a Francouze. Nenadělej nám nepořádek v tom našem japonském hnízdečku, protože máme beztak starostí dost se vzpurnými Indy, Afghánci, Araby, Afričany, Američany z Karibských ostrovů a Číňany a to už vůbec nemluvím o mizerných Evropanech, Američanech, Rusech a tak dále. Můj drahý, předrahý Willie, buď diplomat a moc to tam nerozeser!"

Sir William si znovu povzdechl, zahnal špatnou náladu a opakoval, co už říkal mnohokrát: "V mnoha ohledech máte pravdu, ale naneštěstí jsme nuceni přemýšlet prakticky. Bez daňových příjmů z čaje by se celé britské hospodářství zhroutilo. Musíme doufat, že za pár let budeme moci zničit všechna opiová pole v Bengálsku. Ale do té doby musíme zachovat trpělivost."

"Mezitím bych vám doporučil, abyste tady zakázal prodej opia, všech moderních zbraní, všech moderních válečných lodí a vymýtl jakékoli formy otrokářství."

"Samozřejmě s vámi souhlasím, pokud jde o otrokářství, to je ostatně zakázáno od roku 1833." Hlas sira Williama znatelně zpřísněl. "Američany jsme o tom informovali již před mnoha lety. A pokud jde o zbytek, to bohužel záleží na Londýnu."

Admirál vystrčil bradu ještě více. "Víte, pane, mám v těchto vodách určité pravomoci. Můžete to chápat tak, že teď vyhláším takový zákaz. Zneklidnilo mě pověsti, že Struan nakupuje pušky a děla, aby je prodával dál. Už dodali domorodcům tři nebo čtyři parníky s výzbrojí a Japonci se na můj vkus učí až moc rychle. Zítejší poštou to oficiálně oznámím na Admiraltu a požádám je, aby veřejně ohlásili, že mé rozkazy mají trvalou platnost."

Vyslanec se zachmuřil. Rozkročil se, aby na houpačce se palubě zaujal ještě pevnější postoj. "Obdivuhodná myšlenka," utrousil ledově. "Já pošlu depeši stejnou poštou. Prozatím nesmíte takový rozkaz vydat bez mého svolení, a dokud nedostaneme instrukce z ministerstva zahraničí, status quo zůstává statem quo!"

Oba pobočníci pobledli. Admirál se podíval na sira Williama. Oba byli stejně vysocí. Všichni důstojníci a většina vojáků by sklopila zrak, ale sir William se mu klidně díval do očí. "Budu... Budu přemýšlet o tom, co jste říkal, sire Williame. Ted' mě, prosím, omluvte, musím něco vyřídit." Otočil se a odkráčel z můstku. Marlowe se za ním nejistě vydal. "Pro Kristovy rány, Marlowe, přestaňte za mnou pobíhat jako pejsek. Až vás budu potřebovat, křiknu na vás. Zůstaňte na doslech."

"Ano, pane." Když odešel admirál dost daleko, Marlowe hlasitě vydechl.

Sir William si oddechl také, otřel si čelo a prohodil sám pro sebe: "Mám to ale štěstí, že nejsem u námořnictva."

"Já také," přitakal Tyrer, kterého překvapila vyslancova odvaha.

Marloweovi srdce bušilo jako zvon. Nesnášel, když na něj někdo křičel, byť by to byl samotný admirál, ale ovládl se.

"Já... promiňte, pane, ale flotila je v jeho rukou velmi bezpečná, pane, a výprava také, a my všichni věříme, že má pravdu, pokud jde o prodej lodí, pušek, děl a opia. Japonci už staví lodí a vyrábějí malá děla. Letos spustili na vodu první vlastní parník se železným trupem, 300tunovou Kanrin maru, a doplavili se s ní až do San Franciska. Posádka i kapitán byli Japonci. Zvládli zaoceánskou mořeplavbu sami. A je pozoruhodné, že to dokázali v tak krátkém čase."

"Ano, to je." Sir William se na chvíli zamyslel. Co asi japonská delegace, která se tou lodí plavila, dojednala ve Washingtonu? Jaké úklady připravuje prezident Lincoln vůči našemu slavnému impériu? Copak naše tkalcovny v Lancashiru nejsou závislé na dodávkách bavlny ze států Konfederace? A nejsme zároveň čím dál závislejší na obilí, kukuřici, masu z Unie a na dalším obchodu s ní? Otrásl se. Zatracená válka! Ti politici a Lincoln! Ten ve svém březnovém inauguračním projevu dokonce tvrdil, že... tato země náleží lidu a pokud ten bude kdykoli unaven svou vládou, může využít svých ústavních práv, aby ji změnil, nebo revolučního práva, aby ji rozbil a svrhl...

To je přinejmenším podvrtné! Co kdyby se tak podobné myšlenky rozšířily do Evropy? Můj bože! Taková hrůza! Každým dnem by nám mohli vyhlásit válku, a určitě bychom se střetli na moři. Jenomže my se bez americké bavlny neobejdeme.

Pokusil se najít ztracený klid. Velice se mu ulevilo, když admirál přece jen ustoupil, ale neustále si vyčítal, že se přestal ovládat. Musíš být opatrnější, nesmíš si tolik lámat hlavu kvůli Edu a vlastnímu hloupému a drzému rozhodnutí, že se

tam vydáš do tří dnů na bitevní lodi a setkáš se se šogunem, jako kdybys byl nějaký dobrodruh z Indie. To ty přece nejsi. Tohle je tvůj první pobyt na Dálném východě a je zřejmé, že jsi ještě nezkušený. Je bláznivé vystavit tolik mužů nebezpečí kvůli několika vraždám. Je šílenství riskovat vleklou a totální válku. Ale je to tak opravdu?

Lituji, ale není.

Kdyby bakufu prošla tahle vražda, znamenalo by to začátek celého nekonečného řetězu dalších a my bychom se museli stáhnout - dokud by spojenecké válečné flotily neprosadily vůli impéria proléváním krve. Tvé rozhodnutí bylo jediné správné, přestože jsi k němu došel špatným postupem. Jenže ono bývá zatraceně těžké najít ten správný, když si člověk nemůže promluvit s nikým, komu by mohl důvěřovat. Díky Bohu, že za několik měsíců přijede Daphne. Nikdy bych nevěřil, že se mi bude tak stýskat po ní a jejích radách.

Už se nemůžu dočkat, až uvidím ji a své chlapce - deset měsíců je dlouhá doba a vím, že se po těch londýnských mlhách už těší na změnu, že tady bude šťastná a spokojená a že pro děti to tu bude výborné. Chtělo by to ale, aby se tady ve čtvrti usadilo pár opravdových anglických dam. Jezdili bychom na výlety a ona by mi udělala z legace domov. Jeho pohled se soustředil na blížící se výčnělek pevniny. Za ním čeká Edo a dělové salvy. Bylo to moudré? přemýšlel nejistě. Doufám, že ano. Potom vyloďení a cesta na vyslanectví. To musím udělat a připravit se na zítřejší schůzku. Všechno záleží jen a jen na mně. Henri Seratard čeká na mou chybu. A Rus také.

Odpovědnost nesu výhradně já, je to moje práce. Neměl bych zapomínat, že jsem to chtěl dotáhnout na vyslance, kdykoli a kdekoli. Opravdu jsem o to stál, ale ani mě nenapadlo, že na mě vyjde právě Japonsko. Zatracená zahraniční služba. Do podobné situace jsem se ještě nikdy nedostal. Zkušenosti jsem sbíral pouze v Londýně, v oddělení, kde se zpracovávaly francouzské a ruské záležitosti, a u petrohradského dvora. To kdybych vyfasoval třeba Paříž nebo Monaco, tam by byl jiný život.

Marlowe se upjatě ozval: "Doufám, pane, že vám nevadí, že jsem vám sdělil svůj názor na admirálovu postoj."

"Ale vůbec ne." Sir William se snažil zahnat chmury. Pokusím se válce vyhnout, ale když už má začít, tak ať začne.

"Máte docela pravdu, pane Marlowe, pro mne je ovšem čest, že tady admirál Ketterer slouží," odpověděl a hned se cítil lépe. "Naše názory se rozcházejí v protokolárních otázkách. Ano, ale měli bychom samozřejmě podporovat Japonsko v industrializaci a pomáhat mu při rozvoji mořeplavby. Když mají jeden parník, a i kdyby jich měli třeba dvacet, tak to ještě neznamená nic, čeho bychom se museli obávat. Měli bychom je podporovat. Nepřišli jsme sem, abychom si z nich udělali kolonii. Měli bychom jim poskytnout výcvik. My, pane Marlowe, a ne Holanďané nebo Francouzi. Děkuji, že jste mi to připomněl. Čím větší tu budeme mít vliv, tím lépe." Ulevilo se mu. Nemluvil často s nadějnými nastupujícími kapitány a Marlowe na něj udělal dobrý dojem jak tady, tak i v Kanagawě. "Pohrdají všichni důstojníci civilisty a obchodníky?"

"Ne, pane, ale myslím si, že mnoho z nás jim nerozumí. Máme jiné životy, uznáváme jiné priority. Bývá to pro nás někdy těžké." Marlowe se zadíval na admirála, který na můstku hovořil s kapitánem. Všichni kolem ho bedlivě pozorovali. Mezi oblaky vyhlédlo slunce a svět hned vypadal lépe. "Být v námořnictvu, víte, to je věc, po které jsem vždycky toužil."

"Vy pocházíte z námořnické rodiny?"

Marlowe okamžitě hrdě odpověděl: "Ano, pane." Málem se pustil do vysvětlování, že otec je kapitán, teď slouží ve flotile chránící britské pobřeží, a jeho otec zase býval poručíkem a sloužil pod admirálem lordem Collingwoodem u Trafalgaru na lodi Royal Sovereign - a jeho předci zase sloužili u námořnictva snad už od doby jeho vzniku. A jak praví legendy, ještě předtím měli soukromou loď, kterou si od nich pronajímala armáda. Bylo to v Dorsetu, odkud pochází má rodina - žila tam ve stejném domě po čtyři století. Nic z toho však nevyslovil, uvědomoval si, že by to znělo jako chvástání. Jenom dodal: "Mám rodinu v Dorsetu."

"Má pochází ze severní Anglie. Žili jsme po celá staletí v Northumberlandu," řekl sir William mimoděk. Oči sledoval blížící se výběžek a hlavu měl plnou bakufu. "Můj otec zemřel, když jsem byl ještě dítě. Býval to poslanec parlamentu a měl obchodní zájmy v Sunderlandu a Londýně, obchodoval v Pobaltí s ruskými kožešinami. Má matka byla Ruska, a tak jsem oběma jazyky mluvil dokonale, a to mě dovedlo na ministerstvo zahraničí. Byla to..." Včas se zarazil a vyděsil se, že na sebe málem vyhradil až příliš mnoho. Měl totiž na jazyku, že se jeho matka narodila jako hraběnka Svevová a sestřenice Romanovců, že stále ještě žije a kdysi bývala dvorní dámou královny Viktorie. Musím se opravdu soustředit - jako by jim bylo něco do mé rodiny a původu. "A co vy, Tyrere?"

"Jsem z Londýna, pane. Otec je advokát, stejně jako byl jeho otec." Phillip Tyrer se zasmál. "Když jsem dokončil studia na Londýnské univerzitě a oznámil mu, že se chci dát do zahraniční služby, málem došlo k rodinné roztržce. A když jsem si podal žádost, aby mě přijali jako překladatele v Japonsku, vynadal mi do šilenců."

"Třeba měl pravdu. Máte zatraceně štěstí, že jste ještě naživu, a to jste přijel teprve před necelým týdnem. Je to tak, Marlowe?"

"Ano, pane. Je to pravda." Marlowe si pomyslel, že doba nazrála. "Mimochodem, Phillipe, jak je na tom pan Struan?"

"Ani dobře, ani špatně, jak povídal doktor Babcott."

"Doufám, že se z toho dostane," prohodil sir William, kterého překvapila nečekaná bolest v útrokách.

Když přijel před třemi dny do Kanagawy, Marlowe ho přivítal u kutru a vyprávěl mu vše o Struanovi a Tyrerovi, o ztrátě vojáka, sebevraždě útočníka a pátrání po druhém.

"Honili jsme toho mizeru, sire Williame, Pallidar a já, ale ten člověk se doslova vypařil. Pročesali jsme okolní domy, jenže nikde ani stopa. Tyrer si myslí, že by to mohli být ti dva vrazi z Tókaidó. Ale není si jistý. Všichni si jsou tak podobní, že ano?"

"Ale kdyby to byli ti dva, tak proč by riskovali a vnikli na vyslanectví?"

"Nepřišli jsme na nic lepšího, než že chtěli dokončit práci a zabránit, aby je někdo poznal, pane."

Opustili přístav a spěchali zlověstně prázdnými ulicemi. "A co to děvče, pane Marlowe?"

"Zdá se být v pořádku, pane. Utrpěla jen šok."

"Zaplaťbůh za to. Francouzský vyslanec je protivný jako komáří zadek kvůli tomu, čemu on říká zlomyslná urážka francouzské cti a jednoho ze svých státních příslušníků, který je zároveň jeho schovanka. Čím dřív se vrátí do Jokohamy, tím lépe. Mimochodem, admirál mě požádal, abych vám vyřídil, že se máte okamžitě vrátit do Jokohamy. Bude tam hodně práce. Víte, rozhodli jsme se, že za tři dny vykonáme oficiální návštěvu Eda... na vlajkové lodi." Marlowe málem vybuchl vzrušením. Jedině v boji na moři i na souši si důstojník mohl spolehlivě zajistit služební postup a on by si chtěl vysloužit povýšení za každou cenu. Toužil po tom, aby udělal otcí radost a stal se kontraadmirálem dřív než Charles a Percy, jeho dva mladší bratři, oba poručíci.

Nyní na palubě vlajkové lodi, jejíž podlaha se otřásala hlukem motorů, jeho zápal narůstal. "Dorazíme k Edu, ani se nenadějeme, pane. Váš příjezd bude nejvelkolepější, jaký jsme kdy uspořádali. Dostanete vrah, odškodné a vše, co si budete přát."

Tyrerovi ani siru Williamovi jeho zápal neušel, vyslanci však po těch slovech přeběhl mráz po zádech. "Ano, dobrá, myslím, že si odskočím na chvíli do podpalubí. Ne, děkuji, pane Marlowe, cestu znám."

Oba mladí muži s úlevou sledovali, jak odchází. Marlowe se ujistil, zda má admirála v dohledu. "Co se stalo v Kanagawě, když jsem odjel, Phillipe?"

"Plno věcí a samé vzrušující. Ale i ona byla vzrušující, jestli se ptáš na tohle."

"Co na ní bylo tak vzrušujícího?"

"Sešla dolů asi v pět hodin a vydala se rovnou za Struanem. Zůstala u něj až do večere - a tehdy jsem ji uviděl. Připadala mi... Připadala mi starší, ne, ne starší, ale vážnější než předtím a tak nějak strnulá. George říká, že je pořád v nějaké formě šoku. Během večere jí sir William nabízel, že ji odveze s sebou do Jokohamy, ale ona odmítla s tím, že se chce nejdřív ujistit, zda je Malcolm v pořádku. Ani on, ani George ji nedokázali přesvědčit. Skoro nic nesnědla, vrátila se k němu a zůstala tam s ním. Dokonce trvala na tom, aby jí do jejího pokoje přinesli postel a ona mu mohla být po ruce, kdyby bylo třeba. Vlastně celé ty dva dny až do včerejška, kdy jsem se vrátil do Jokohamy, se od něho na krok nevzdálila a my s ní promluvili jenom pár slov."

Marlowe potlačil povzdech. "Asi ho opravdu miluje."

"A to je na tom právě divné. Ani Pallidar, ani já si nemyslíme, že to je ten pravý důvod. Je to, jako kdyby byla... tělo bez duše, ale to je příliš silné slovo. Spíš jako by pořád částečně spala a jenom s ním se cítila v bezpečí."

"Kristovy rány! A co říkal ten starý kostiček?"

"Jenom krčil rameny a říkal, že máme být trpěliví a nelámat si s tím hlavu a že ona je pro Malcolma Struana nejlepší povzbuzující lék."

"To si dovedu představit. A jak je on na tom doopravdy?"

"Většinou je pod drogami, má veliké bolesti, často zvrací a nic neudrží ve střevech. I když tam nechávají okno pořád otevřené, nevím, jak vůbec dokázala snést ten smrad." Oba popadli strach z představy, že by byli také tak zranění a bezmocní. Tyrer se rozhlédl a upřeně se zadíval před sebe. Chtěl zakrýt obavy, které ho trápily, že se jeho vlastní rána dosud nezahojila a stále by se mu do ní mohla dostat sněť. Ve spánku ho trápily noční můry plné samurajů, zkrvavených mečů a její tváře.

"Kdykoli jsem tam zaskočil, abych se podíval na Struana - a abych pravdu řekl, hlavně na ni," pokračoval. "Odpovídala mi jen ano, ne nebo neví, a tak jsem toho po chvíli nechal. Ona... ona je pořád stejně přitažlivá, jako byla dřív."

Marlowea napadlo, zda by dívka byla opravdu tak nedostupná, kdyby nepotkala Struana. Jak vážný sok by byl Tyrer? Pallidara nepovažoval za sobě rovného - takového nadutého mizeru by přece nemohla brát vážně.

"Namoutě, podívej!" zvolal náhle Tyrer.

Právě obeplouvali výběžek pevniny a před nimi se rozevřela velká zátoka u Eda. Rozlehlé město, krajinu a dominantní hrad zahaloval kouř stoupající z ohnišť. Kupodivu však v zátoce chyběla obvyklá záplava lodí pro přibřežní dopravu, sampanů a rybářských členů a těch několik, které se pohybovaly na hladině, spěchalo ke břehu.

Na Tyrera padla tíseň. "Bude válka?"

Po chvíli Marlowe řekl: "Varování dostali včas. Většina z nás si myslí že ne, že opravdová válka ještě nezačne. Prozatím ne. Dojde k šarvátkám..." A potom, protože měl Tyrera rád a obdivoval jeho odvahu, otevřeně dodal: "Budou incidenty a potyčky různého rozsahu, některé z našich lidí zabijí, někteří se projeví jako zbabělci, z jiných se zase stanou hrdinové, většina čas od času strachem celá ztuhne, někteří si vyslouží vyznamenání, ale samozřejmě zvítězíme."

Tyrer o tom přemýšlel a vzpomněl si, jak byl vyděšený, ale jak ho Babcott přesvědčil, že poprvé to vždy bývá nejhorší, jak se Marlowe statečně vrhl za vrahem, jak úchvatně vypadala Angelique - a jak krásné je zůstat naživu, mladý s jednou nohou na žebříčku, který vede k úřadu vyslance. Usmál se. Svou vlídností nakazil i Marlowea. "V lásce a válce je dovoleno vše, víd?" poznamenal.

* * *

Angelique seděla u okna pokoje pro nemocné v Kanagawě s kapesníkem u nosu a hleděla do dálky. Mezi mraky prosvítalo slunce. Struan za jejími zády napůl spal a napůl bděl. V zahradě neustále hlídkovali vojáci. Od přepadení se bezpečnostní opatření zdvojnásobila, dorazili další vojáci z tábora v Jokohamě a Pallidar dočasně převzal velení. Za zamyšlení ji vytrhlo klepání na dveře. "Ano?" ozvala se a ukryla kapesník v ruce.

Byl to Lin. Vedle něj stál čínský číšník s podnosem. "Jídlo pro massa. Missi chtěla jídlo, ej-ja?"

"Položila sem!" nařídila a ukázala prstem na stůl. Už chtěla požádat, aby jí přinesli podnos do pokoje, ale nakonec si to rozmyslela. "Večer, večer missi jídlo v jídelně. Rozuměla, ej-ja?"

"Lozuměla." Lin se v duchu zasmál. Dobře věděl, k čemu dívka používá kapesník, když si myslí, že ji někdo nevidí.

Aj-je-ja, má stejně malé a jemné jako nos i jiné části těla? Zápach? Na jaký zápach si to pořád stěžují? Tady ještě není

cítit pach smrti. Neměl bych povědět tchaj-panovu synovi, že z Hongkongu přišly špatné zprávy? Aj-je-ja, lepší bude, když se to dozví odjinud. "Lozuměla." Tvář se mu rozzářila úsměvem. Odešel.

"Chéri?" Bezmyšlenkovitě mu nabídla slepičí polévku.

"Později, drahoušku, děkuji," špitl podle očekávání Malcolm Struan.

"Zkus si vzít alespoň lžičku," naléhala jako obvykle, ale on odmítl.

Opět se vrátila na své místo u okna a oddala se snění - o tom, jak je zpátky v bezpečí doma v Paříži, ve velkém domě u strýce Michela a své milované Emy, urozené anglické tetičky, která jí nahradila matku a vychovávala ji a bratra, když je otec před mnoha roky opustil a odjel do Hongkongu. Vzpomínala, jak byla obklopena bohatstvím, na početné návštěvy, jež Ema zvala na oběd, jak se proháněla v Bois na krásném hřebci, kterého jí všichni záviděli, jak okouzlovala shromážděnou aristokracii a jindy vyvolávala nevraživé pohledy, jak se půvabně ukláněla císaři Ludvíku Napoleonovi - synovci Napoleona Bonaparta - a císařovně Evženie a jak ti jí odpovídali úsměvem.

Lóže v divadlech, v La Comédie française, nejlepší stoly v Trois Frères Provençaux, její dospívání, sedmnácté narozeniny, rozruch, který vyvolala ve společnosti, vyprávění strýce Michela o dobrodružstvích v kasinech a na dostizích, jen šeptem šířené frivolní historky o jeho šlechtických přátelích, o jeho milence baronce Beaufoisové, tak krásné, svůdné a oddané.

Jenže to všechno byly jen plané sny, protože ve skutečnosti strýc pracoval jako pouhý podúředník na ministerstvu války a Ema sice byla Angličanka, ale obyčejná dcera úředníka a herečka v kočovném souboru, který měl na repertoáru Shakespearovy hry. Strýc ani teta nebyli tak zámožní, aby Angélique uvedli do hlavního města světa, nemohli si koupit ani koně, ani kočár, který tak zoufale potřebovala, chtěla-li proniknout do skutečné společnosti, do opravdové horní třídy, aby se setkala s těmi, kdo by se s ní chtěli oženit, a nikoli ji jen zatáhnout do postele a hned se zase honit za jiným mladým kvítekem.

"Prosím, prosím, prosím, strýčku Micheli. Je to důležité."

"Já vím, drahoušku," odpověděl jí tehdy o sedmnáctých narozeninách, když ho prosila o koně a jezdecké šaty. "To si nemůžu dovolit, nemám koho požádat o pomoc, nevím, koho ještě znáčkout, neznám lichváře, kterého bych dokázal přesvědčit. Neznám žádná státní tajemství, která bych mohl prodat, ani prince, kterého bych pomohl dosadit na trůn. A také musím brát ohled na tvého bratříčka a naši dceru."

"Ale, strýčínku, prosím..."

"Mám ještě poslední nápad a pár franků na skromný lodní lístek ke tvému otci. Ještě nějaké šaty, ale nic víc."

Dali jí ušít šaty, všechny byly dokonalé, pak je ještě vyzkoušet a vylepšit a ano, navíc ještě jedny zelené hedvábné, to ještě strýček unese, a potom už vzrušení z první jízdy vlakem do Marseille, parníkem do Alexandrie v Egyptě, po souši do Port Saidu kolem prvních výkopů kanálu monsieur Lesseps v Suez, o kterém si všichni moudří a informovaní lidé mysleli, že nikdy nebude dokončen a že je to jen způsob, jak si rychle pomoci k penězům, a stejně, pokud by snad dokončen byl, tak prý Středozemní moře vyteče, protože má hladinu vyšší než moře na jihu. Odtamtud si po velkém škemrání, smlouvání a lichocení vyprosila jízdenku první třídy: "Cenový rozdíl je tak malý, můj drahý, předražený strýčku Micheli."

Milé zážitky a nové tváře, exotické noci a příjemné dny, začátek velkého dobrodružství a tam, kde končí duha, hezký a bohatý manžel jako Malcolm. A to je teď všechno ztracené kvůli jednomu špinavému domorodci.

A proč bych nemohla myslet jenom na světlejší stránky života, zamyslela se s náhlým vzrušením. Proč se hezké myšlenky hned kazí a stávají se z nich zlé a dokonce odporné, to pak začnu uvažovat o tom, co se stalo doopravdy, a rozpláču se.

Tak to tedy ne, přikázala si a přemohla slzy. Chovej se, jak se patří. Buď silná!

Už jsi se přece rozhodla, než jsi vyšla ze svého pokoje: nic se nestalo. Budeš se chovat jako obvykle, dokud nepřijdou příští měsíčky. Až začnou - a ony se určitě dostaví - pak jsi v bezpečí.

Ale co když nepřijdou?

Na to teď nemysli. Nenecháš si zkazit budoucnost, to by nebylo spravedlivé. Budeš se modlit, zůstaneš nablízku Malcolmovi a vždy se pomodlíš i za něho. Budeš si hrát na Florence Nightingaleovou a možná se za něj nakonec přece jen provdáš.

Podívala se na něj přes kapesník. K jejímu překvapení si ji prohlížel.

"Je ten zápach pořád tak odporný?" otázal se smutně.

"Ne, chéri," odpověděla a potěšilo ji, že lež zněla stále přesvědčivěji a vyžadovala od ní podstatně méně námahy. "Dáš si trochu polévky?"

Unaveně přikývl. Chápal totiž, že nějakou výživu potřebuje, ale ať snědl cokoli, zase se to z něj nezadržitelně hnalo zpátky ven, trhalo mu stehy vnitřní i venkovní a bolest, která následovala, mu zase ubírala síly, a tomu by rád zabránil.

"Te-ne-luo-muo," zamumlal. Kletba byla v kantonském dialektu čínštiny, jeho prvním jazyku.

Zvedla šálek k jeho rtům. Trochu se napil a ona mu otřela bradu, aby spolkl ještě doušek. Jedna polovina jeho bytosti jí chtěla poslat pryč, dokud se znovu nedá do pořádku, druhá se hrozila toho, že by dívka mohla odejít a už nikdy se nevrátit. "Moc mě tohle všechno mrzí - a jsem tak rád, že jsi tady."

Místo odpovědi ho zlehounka pohládila po čele. Chtělo se jí odejít, potřebovala nutně čerstvý vzduch a nevěřila si dost na to, aby začala mluvit. Čím méně toho napovídáš, tím lépe, usoudila. Tak na sebe nic neprozradíš.

Sledovala se, jak mu pomáhá a upravuje lůžko, v myšlenkách se však neustále vracela k obyčejným věcem, k Hongkongu a Paříži, hlavně k Paříži. Bránila se tomu, aby přemýšlela o tom napůl snu, napůl skutečnosti oně noci. Ve dne nikdy, je to příliš riskantní. Jen v noci, kdy měla dveře bezpečně zavřené na závoru, byla sama a v bezpečí postele, mohla otevřít stavidla a dovolit své mysli cestovat tam, kam by...

Zaklepání. "Ano?" Do pokoje vstoupil Babcott. Zčervenala, když si ji prohlížel. Proč se mi vždycky zdá, že mi ten

doktor umí číst myšlenky?

"Jenom jsem se chtěl přesvědčit, jak se daří oběma mým pacientům," prohodil žoviálně. "Tak, pane Struane, jak se cítíte?"

"Pořád stejně, děkuji."

Ostré oči doktora Babcotta hned zpozorovaly, že polovina polévky je pryč, ale nikde nejsou zvratky. Skvělé. Vzal Struana za zápěstí. Tep byl pořád trochu zrychlený, ale vyrovnanější než dříve. Čelo poněkud lepkavé, teplota stále ještě zvýšená, ale také nižší než včera. Opravdu mohu doufat, že se uzdraví? Jeho ústa naznačovala, že se pacientův stav zlepšil, a to že je zásluha dámské péče, ale s ním samým to jako obvykle nemá nic společného. Ano, jenže co víc mohu povídat, tolik toho záleží na Bohu, pokud nějaký existuje. Proč vždycky dodávám to slůvko pokud?

"Jestli se váš stav bude lepší i nadále, myslím, že bychom vás měli přestěhovat zpátky do Jokohamy. Možná zítra."

"To není moudré," namítla bez rozmýšlení. Polekala se, že ztratí své útočiště, a tak použila ostřejší tón, než chtěla.

"Bohužel je," odpověděl laskavě Babcott. Najednou se mu ji zachtělo konejšit a obdivovat její sílu i strach o Struana.

"Nedovolil bych to, kdybych tím riskoval, ale bylo by to moudré, opravdu. Pan Struan by tam měl větší pohodlí a pomoc."

"Mon Dieu, co mohu ještě udělat? Nesmí odejít, ještě ne, ještě ne."

"Poslouchej, drahoušku," ozval se Struan, co nejrozhodněji mohl. "Jestli si doktor myslí, že se můžu vrátit zpátky, tak to bude v pořádku, opravdu. Ty získáš víc volnosti a bude to tam pro tebe snazší."

"Ale já nestojím o volnost. Chci zůstat tady, nechci nic měnit, a nestojím... nestojím o žádný rozruch." Cítila, jak jí buší srdce a ačkoli věděla, že to zní hystericky, nebyla na stěhování připravena. Hloupá, jsi hloupá! Samozřejmě že ho musejí přestěhovat. Přemýšlej trochu! Jak tomu můžeš zabránit?

Ale nebylo přece třeba ničemu bránit. Struan jí vysvětlil, že si s tím nemá dělat starosti, že bude lepší vrátit se do cizinecké čtvrti, že tam najdou větší klid a on sám bude spokojenější, že v budově jejich podniku má desítky sluhů a apartmá pro hosty a jestli chce, může bydlet v pokoji vedle něj, bude moci přicházet a odcházet, jak se jí zachce, a bude mít k němu přístup ve dne v noci. "Prosím, nelámej si s tím hlavu. Chci, abys byla spokojená i ty," ujistil ji.

"Budeš tam mít větší pohodlí, slibuji, a až mi bude lépe..."

Zkroutila ho křeč a opět ho obrala o nestrávené jídlo.

Babcott ho očistil a když Struan pod narkotiky opět usnul, řekl uvážlivě: "Opravdu by bylo lepší, kdybychom ho převezli. Tam seženu větší pomoc a víc materiálu. Tady je skoro nemožné udržet ho v čistotě. On potřebuje... promiňte, on potřebuje jiné, silnější pomocníky. Děláte pro něj víc, než na co máte síly, ale některé úkoly by jeho čínští sluhové zvládli lépe. Promiňte, že jsem tak přímočarý."

"Nemusíte se omlouvat, doktore. Máte pravdu a já to chápu." Mozek jí pracoval jako o závod. Bylo by ideální mít pokoj vedle Malcolma, sluhy a čisté šaty. Najdu si švadlenu a nechám si ušít krásné šaty, budou mě obsluhovat a já budu řídit... jeho i svou budoucnost. "Chci pro něj jen to nejlepší," vydechla a pak - protože to prostě vědět musela - se zeptala: "Jak dlouho zůstane v takovém stavu?"

"Upoutaný na lůžko a skoro bezmocný?"

"Ano, prosím, řekněte mi pravdu. Prosím."

"Nevím. Přinejmenším dva až tři týdny, možná ještě déle. A pak ještě další měsíc nebo dva se bude pohybovat jen hodně špatně." Na okamžik se zahleděl na bezmocného muže. "Byl bych ale radši, kdybyste mu to neříkala. Zbytečně by ho to zneklidnilo."

V duchu přikývla. Byla teď spokojená a klidná, všechno do sebe zapadalo. "Nemějte strach, nepovím mu ani slovíčko. Budu se modlit, aby se rychle pozdravil, a slibuji, že vám budu pomáhat ze všech sil."

Když od ní doktor Babcott odcházel, jeho myšlenky patřily jen jí. Bože, to je ale skvělá žena! Ať už Struan přežije nebo třeba umře, má veliké štěstí, že ho někdo tak hluboce miluje.

9

Pozdravné salvy z jednadvaceti děl všech šesti válečných plavidel, které doprovázely vlajkovou loď do Eda, se znovu a znovu rozléhaly nad zátokou. Posádka flotily byla vzrušená a hrdá na svou sílu i na to, že nastala doba účtování.

"Tak zatím to jde krásně, sire William, jásal Phillip Tyrer. Postával vedle vyslance u schůdků a nasával pach spáleného střelného prachu. Město bylo veliké. A tiché. Dominoval mu hrad.

"Uvidíme."

Na můstku vlajkové lodi admirál tiše oslovil generála: "Tak tohle by vás už mělo přesvědčit, že náš Vilík je jenom floutek se sklonem k velikášství. Ztracené královské salvy. Radši bychom měli být opatrní."

"Máte pravdu, u Joviše. Zmíním se o tom ve svém měsíčním hlášení pro ministerstvo války."

Na palubě francouzské vlajkové lodi Henri Seratard pobáfal z dýmky a spolu s ruským vyslancem se srdečně smál.

"Mon Dieu, drahý hrabě, dnes máme šťastný den. Francii vrátí čest obyčejná anglická drzost. Sir William si pěkně popálí prsty. Perfidní Albion je ještě perfidnější než kdykoli předtím."

"Ano. Znechucuje mě, že je to jejich flotila a ne naše."

"Ale brzy je tady vystřídají vaše a naše lodi."

"Ano. Takže naše tajná dohoda platí? Až odejdou Angličané, zabereme si japonský Severní ostrov, Sachalin, Kurily a všechny ostrovy k Ruské Aljašce a Francie dostane zbytek."

"Platí. Jakmile Paříž dostane mé memorandum, určitě se ihned rozhodne je ratifikovat na nejvyšší úrovni - a udrží je v naprosté tajnosti." Usmál se. "Jakmile někde vznikne vakuum, jsme my diplomaté povinni je zaplnit."

* * *

Výstřely z děl vyvolaly po celém Edu vlnu zděšení. Všichni, kdo dosud zůstávali v městě, se připojili k davu a ucpali

každou silnici a můstek. Utíkali se vším majetkem, který pobrali - pochopitelně nikdo nepoužíval kola - a všichni očekávali, že vybuchující střely a rakety, které slyšeli, ale neviděli, co chvíli roznesou oheň a jejich město bude hořet a hořet a oni s ním.

"Smrt gaidžinům!" volali všichni.

"Pospěšte si... Uhněte... Honem!" křičeli lidé. Mnozí propadli panice, několik jich bylo ušlapáno nebo svrženo z můstků, ale většina netečně postupovala dál a dál směrem od moře. "Smrt gaidžinům!" znělo prchajícím davem. Exodus začal toho dne ráno v okamžiku, kdy flotila zvedla kotvy v jokohamském přístavu. Ti nejopatrnější obchodníci si ovšem už před třemi dny najali lepší nosiče a odstěhovali se i s rodinami a všemi cennostmi. To se právě městem roznesly poplašné pověsti o nešťastném incidentu - a s nimi i přehnané zprávy o zlobě cizinců a jejich požadavcích. Jenom samurajové na hradě a obránci hradeb a bašt zůstali na svém místě. A jako vždy a všude spodina z ulice, zvířecí i lidská, která se potulovala v domech bez zámků a hledala, co by se kde dalo ukrást a později prodat. Kradlo se však jen málo. Rabování se považovalo za zvlášť odporný zločin, a už odnepaměti bývali takoví zločinci neúnavně pronásledováni, až byli dopadeni a ukřižováni. Stejně se trestaly všechny formy krádeže.

V hradní věži se šógun Nobusada a princezna Jasu krčili za křehkou zástěnou a objímali se. Jejich strážci, služebnictvo a dvůr se už dávno přichystali na okamžitý odjezd a čekali jen na ochráncův souhlas. Všude v samotném hradu se vojáci připravovali na obranu, jiní se pokoušeli zvládnout koně a naložit na ně nejcennější majetek členů rady starších, aby jej společně s jeho vlastníky evakuovali v okamžiku, kdy začne ostřelování, nebo až se rada dozví, že se vylodí nepřátelská vojska.

Na narychlo svolané schůzce ródžů v místnosti rady starších hovořil Joši. "Opakuji. Nevěřím, že by na nás chystali masivní útok nebo nás začali ostřelovat..."

"A já zase nechápu, proč tady čekat. Pokud odejdeme, bude to projev opatrnosti. Každou chvíli na nás začnou pálit z děl," horlil Andžó. "Ta první kanonáda byla jen varování."

"S tím nesouhlasím. Podle mě tak jen drze oznámili svou přítomnost. Na město nedopadl ani jediný projektil. Flotila nás nebude ostřelovat a opakuji, že se zítra schůzka uskuteční podle plánu. Na schůzce..."

"Jak můžete být tak slepý? Copak vy byste váhal, kdybychom byli na jejich místě my a vy jste velel jejich lodím a měl zdrcující převahu?" Andžó soptil vztekem. "Vyčkával byste?"

"Ne, samozřejmě ne. Ale oni nejsou jako my a my jako oni a jen díky tomu je můžeme ovládnout."

"Tomu nerozumíme!" Andžó se zoufale obrátil na další tři členy rady. "Šóguna musíme dopravit do bezpečí a také musíme dál vládnout. Proto doporučuji dočasnou nepřítomnost. Kromě našich osobních chráněnců tu zůstanou všichni samurajové a také bakufu." Rozezleně se podíval na Jošiho. "Vy si tu zůstaňte, jestli chcete. Teď budeme hlasovat - dočasná nepřítomnost bude schválena."

"Počkat! Jestli něco takového uděláte, šógunát ztratí navždy tvář. Už nikdy nedokážeme ovládnout šlechtu ani její odpůrce, ba ani bakufu. Nikdy!"

"Jsme jen opatrní. Bakufu zůstane tady. Všichni válečníci také. Jako vedoucí rady mám právo vyhlásit hlasování, a tak hlasujeme. Já volím ano."

"A já říkám ne," ozval se Joši.

"Souhlasím s Joši-sanem," přihlásil se Utani. Byl to malý, hubený muž s laskavými očima a ostýchavým výrazem. "Souhlasím, že pokud odejdeme, ztratíme navždy tvář."

Joši mu odpověděl úsměvem. Šlechta z léna Watasa patřila ke spojencům už před bitvou u Sekigahary. Obrátil se k dalším dvěma - čelným příslušníkům rodu Toranaga. Ani jeden se mu nepodíval do očí. "Adači-sama?"

Po chvíli nervózně promluvil Adači, kníže z Mita, kulatý mužiček: "Souhlasím s Andžó-sama, že bychom my, a ovšem i šógun, měli odejít. Ale také souhlasím s vámi, že i kdybychom tím získali, můžeme ztratit. Dovoluji si hlasovat ne."

Poslední ze starších byl šedovlasý padesátník s těžkými laloky na kůži a jedním slepým okem po úrazu při lovu - na japonské poměry starý muž. Byl to kníže z Kii - otec mladého šóguna. "Nezáleží mi na tom, jestli přežijeme nebo zemřeme, nebojím se ani smrti svého syna, tohoto šóguna - nějakého seženeme vždycky. Ale velice mě znepokojuje, že bychom měli ustoupit jen proto, že u našich břehů zakotvili gaidžinové. Hlasuji proti ústupu a pro útok, hlasuji za to, abychom šli k pobřeží, a pokud se gaidžinové vylodí, tak abychom zapomněli na strach z lodí, děl a pušek a všechny je pobili."

"Na to tady nemáme dost vojáků," namítl Andžó. Zatočila se mu hlava ze starcovy bojovnosti, kterou dosud nikdy neprojevil tak nezakrytě. "Kolikrát to musím opakovat? Nemáme dost vojáků, abychom uhájili hrad a zabránili jim ve vylodění. Kolikrát mám opakovat, že podle našich zvědů mají na lodích a v cizinecké čtvrti dva tisíce vojáků s puškami a desetkrát tolik v Hongkongu..."

Joši ho rozzlobeně zarazil. "Měli bychom tady víc než dost samurajů a šlechticů, kdybyste nezrušil sankin-kotai!"

"Bylo to na císařovu písemnou žádost, kterou mi předložil kníže od jeho dvora. Neměli jsme na vybranou, museli jsme uposlechnout. Vy byste také poslechl."

"Ano, kdybych ovšem ten dokument převzal. Jenže já bych jej nikdy nepřijal. Byl bych pryč na cestách, nebo bych knížete zdržel, existuje sto způsobů, jak to zařídit. Třeba bych se dohodl se Sandžiróem, který stál v pozadí té žádosti, nebo bych přes jednoho z našich lidí u dvora přesvědčil, aby od svých požadavků ustoupil." Jošiho slova zněla jak rány bičem. "Jakékoli císařové žádosti musí šógunát vyhovět - to je historický zákon. Ale my stále rozhodujeme o tom, jaké bude mít dvůr příjmy! Zradil jste odkaz předků."

"Vy mi říkáte, že jsem zrádce?" Ke zděšení všech Andžó sevřel pochvu meče.

"Říkám, že jste dovolil Sandžiróovi, aby si z vás udělal poslušnou loutku," odpověděl Joši. Ani se nepohnul, na povrchu zůstal klidný a doufal, že to bude Andžó, kdo udělá první krok, a pak ho bude moci zabít a navždy se zbaví jeho hlouposti. "Nikdy dříve se nikdo nepostavil proti Odkazu. To byla zrada."

"Požadovali to šlechtici ze všech rodů kromě Toranagů. Bakufu souhlasilo, rada starších souhlasila. Bylo lepší se podvolit, než nahnat všechnu šlechtu do tábora venkovských pánů, aby se proti nám postavili stejně, jako by to udělali Sandžiró a lidé z Tosy a Čošů. Zůstali bychom naprosto osamoceni. Nebylo to tak?" Obrátil se na ostatní. "Tak co, nebylo to tak?"

Utani klidně pronesl: "Určitě máte pravdu. Já jsem tenkrát také souhlasil. Ale dnes si myslím, že jsme se tehdy dopustili chyby."

"Naše chyba spočívala v tom, že jsme Sandžiróa včas nezadrželi a nezabili," dodal Tojama.

"Chránil ho přece císařův mandát," trval na svém Andžó.

Staříkovy rty se zkroutily v úšklebek a odhalily nažloutlé zuby. "No a co?"

"Celá Sacuma by proti nám povstala, a oprávněně. Tosa a Čošů by se připojily a začala by válka všech proti všem, ve které bychom nemohli vyhrát. Hlasujte! Ano, nebo ne?"

"Hlasuji pro útok, pouze pro útok," zatvrzele trval na svém stařík. "Dnes proti jakémukoli pokusu o vylovení, zítra v Jokohamě."

Z dále k nim dolehly pištivé tóny dud.

* * *

Další čtyři kutry přirazily k molu. Tři byly plné vojáků pěchoty z Vysočiny, kteří se připojili k dalším útvarům, již seřazeným na břehu za zvuku bubnů a netrpělivého kvílení dud. Vojáci v kiltech, vysokých kožešinových čepicích, jasně červených uniformách, střelci, sir William, Tyrer, Lun a tři jeho pomocníci připluli v posledním člunu. Když vystoupili na břeh, kapitán velící posádce zasalutoval. "Vše je připraveno, pane. Postavili jsme hlídky na břehu a v nejbližším okolí. Po hodině to tady od nás převezme námořní pěchota."

"Dobře. Vydáme se na vyslanectví."

Sir William a jeho doprovod nastoupili do kočáru, který se jen s velkou námahou podařilo převézt na člunu a vytáhnout na břeh. Vojáci se chopili opratí. Kapitán zavelel a průvod se vydal na pochod. Vpředu vlály zástavy a vezl se zbytečně velký dvoumetrový buben, vzadu táhli čínští nosiči z Jokohamy vozíky se zavazadly.

Úzké uličky mezi nízkými přízemními krámkami a domky zely až strašidelně prázdnotou. Opuštěný zůstal i nezbytný strážný domek na prvním dřevěném můstku přes páchnoucí kanál. A stejně tak i příští. Z průchodu vyběhl štěkající a vrčící pes, hned se však odšoural, protože ho kopanec vyzvedl do vzduchu a odhodil deset metrů daleko. Další prázdné ulice a mosty, ale přesto cesta k vyslanectví byla úmorná. Kočár totiž drkotal po ulicích, které jinak sloužily jen chodcům. Povozy znovu uvízl.

"Neměli bychom jít dál pěšky, pane?" zeptal se Tyrer.

"Ne, k čertu. Já přijedu v kočáře!" Sir William měl na sebe zlost. Zapomněl, jak úzké jsou tu uličky. V Jokohamě se rozhodl pro kočár jen proto, že kola byla zakázaná, a on tak mohl ještě víc projevit své znechucení nad bakufu. Zavolal: "Kapitáne, můžete strhnout pár domů, jestli bude třeba."

Nutné to však nebylo. Vojáci, zvyklí stěhovat děla v podpalubí, dobromyslně strkali do kočáru, s klením jej zvedali a v úzkých místech jej i přenášeli.

Budova vyslanectví stála na nevysokém vršku v předměstí Gotenjama vedle buddhistického kláštera. Byl to dvoupodlažní a stále ještě nedostavěný dům v britském stylu za vysokým plotem a branou. Stavět jej začali necelé tři měsíce po podpisu smluv.

Výstavba však postupovala zoufale pomalu zčásti i proto, že Britové trvali na vlastním projektu a použití vlastních stavebníků jako třeba cihel na nosné zdi a okenních skel - ta bylo třeba dovážet z Londýna, Hongkongu nebo Šanghaje - že poručili vykopat základy budovy, což Japonci nedělali, protože sami stavěli ze dřeva tak, aby měli domy kvůli častým zemětřesením co nejlehčí, snadno opravitelné a přestavitelné. Většinu průtahů však zavinila neochota bakufu připustit mimo Jokohamu cokoli zahraničního.

Přestože vyslanectví nebylo ještě dostavěné, bydleli v něm lidé a na vysoký stožár se denně vztyčovala anglická vlajka, a to ještě víc podráždilo bakufu i místní obyvatele. Loni předchůdce sira Williama dům vyklidil, když róninové v noci zabili dva strážné před dveřmi jeho ložnice, a vyvolali tím britskou zuřivost a japonské nadšení.

"Velice nás to mrzí..." ujišťovali japonští hodnostáři.

Ale pozemek, který Britům bakufu natrvalo pronajalo - omylem, jak od té doby tvrdili - byl zvolen moudře. Výhled z předního dvora byl nejlepší v okolí a umožňoval pozorovat flotilu seřazenou do bojové formace a zakotvenou v bezpečné vzdálenosti od břehu.

Průvod dorazil ve válečnickém stylu, aby se opět ujal tohoto majetku. Sir William se rozhodl, že stráví na vyslanectví noc a připraví se tam na zítřejší jednání. A zatímco se rozhlížel, zasalutoval mu kapitán.

"Ano?"

"Máme vztyčit vlajku, pane? Zabezpečit vyslanectví?"

"Okamžitě. Postupujte podle plánu, chci hodně rámusu, bubny, děla a tak dále. Zahrajte večerku při soumraku a nechte nastoupit a pochodovat orchestr."

"Ano, pane." Kapitán odkráčel ke stožáru. Britská vlajka za slavnostních zvuků bubnů a dud opět zavlála. Jak bylo předem dohodnuto, z vlajkové lodi na to okamžitě odpověděly dělové salvy. Sir William smekl klobouk a všichni třikrát provolali slávu královně. "Dobře, to už bylo lepší. Lune!"

"Ej-ja, massa?"

"Počkej, ty přece nejsi Lun."

"Já Lun dva, massa. Lun jedena chodila noc, šup, šup."

"Dobře, Lune dva. Večere soumrak. Každá massa jedla jako na loď, není rozdíl."

Lun dva kysele přikývl. Zlobilo ho, že se ocitl v tak izolovaném místě, které se nedalo ubránit, a že ho sledovaly tisíce

skrytých nepřátelských očí, které sice všichni pohrdavě přehlíželi, i když je určitě vycítili. Nikdy ty barbary nepochopím, pomyslel si.

* * *

Té noci se Phillip Tyrer marně snažil usnout. Ležel na slámníku položeném přes rozedraný koberec a vždy se po několika minutách převálil. Myslí se mu honily myšlenky na Londýn a Angelique, na přepadení a zítřejší jednání, na pobolívající ruku i sira Williama, který se celý den choval značně podrážděně. V malé místnosti bylo chladno a ve vzduchu už byla cítit předzvěst nadcházející zimy. Ze zasklených oken se otevíral pohled na prostornou, vkusně osázenou zahradu za domem. Na matraci vedle něho měl spát kapitán, ale ten ještě neukončil obchůzky.

Až na vytí psů shánějících něco k snědku a mrouskání koček bylo město tiché. Občas se až k němu donesl zvuk zvonů z lodí i hrdelní smích námořníků. Ti muži jsou skvělí, pomyslel si. Nic se nám tu nemůže stát.

Nakonec vstal, zívá a odšoural se k oknu, otevřel je a vyklonil se. Venku byla tma a mraky velmi zhoustly. Neviděl žádné stíny, jen bezpočet hlídkujících vojáků s petrolejkami. Na jedné straně za plotem se nejasně rýsoval buddhistický klášter. Když po západu slunce utichly dudy a britská vlajka byla na noc slavnostně stažena, mnichové uzavřeli své těžké brány, udeřili do bubnů a pak zaplnili vzduch svým podivným popěvkem: "Omm maní padmé hum..." který se opakoval bez ustání. Tyrera to uklidňovalo na rozdíl od mnoha jiných, kteří hrubě pokřikovali, aby mniši už té kočičiny konečně nechali a drželi hubu.

Zapálil svíčku postavenou u postele. Hodinky ukazovaly půl třetí v noci. Znovu zívá, upravil si příkrývku, podložil si hlavu hrubým polštářem a otevřel malou aktovku ozdobenou svými iniciálami - dárek na rozloučenou od matky - a vytáhl z ní zápisník. Probíral si sloupek japonských slovíček a frází, které si zapsal foneticky, tiše četl jejich anglické ekvivalenty a pokračoval stejně na dalších a dalších stranách. Potom zase anglická slovíčka nahlas japonsky. Potěšilo ho, že všechny uměl správně.

"Je jich tak málo a přitom ani nevím, jestli je vyslovuji správně. Mám málo času. A to jsem se ani nezačal učit psát," zabručel si pro sebe.

Ještě v Kanagawě se vyptával Babcotta, kde by sehnal nejlepšího učitele. "Proč to nezkusíte u padreho, duchovního otce?" navrhl mu lékař.

A tak ho včera uposlechl. "Rád, chlapče. Ale tento týden nemůžu. Co takhle příští měsíc? Dáte si ještě skleničku sherry?"

Bože můj, tady se tedy pije! Většinou bývá pod párou celý den a kolem oběda to platí bez výjimky. Padre je k nepotřebě, táhne to z něj až do nebes. Jenže potom jsem měl štěstí s André Poncinem.

Včera odpoledne na něho narazil v jednom z japonských vesnických obchůdků, které sloužily cizincům. Lemovaly hlavní ulici v části dále od moře a hraničily s Opileckým městečkem. Všechny krámky mu připadaly stejné. Prodávaly podobné místní zboží od potravin po rybářské háčky, od levných mečů po vzácné starožitnosti. Prohlížel si poličku s japonskými knihami - na velmi kvalitním papíru, s krásně vytištěnými a ilustrovanými dřevorytinami - a snažil se domluvit s usměvavým majitelem.

"Pardon, monsieur," oslovil ho neznámý muž, "máte mu říct, o jaký typ knížky se zajímáte." Byl to pěkně oblečený a hladce oholený třicátník s hnědými očima, hnědými vlnitými vlasy a výrazným galským nosem. "Vy říkáte Wataši hoši hon, Ingeliši Nihongo, dózo - chtěl bych knihu, která je anglicky i japonsky." Usmál se. "Takové knihy ale neexistují, i když tenhle chlápek vám s podlézavou srdečností řekne Ah so desu ka, gomen nasai a tak dále, což znamená, moc mě to mrzí, ale já dnes žádnou nemám, ale jestli přijdete zítra... Samozřejmě mu nemůžete věřit, on vám jen povídá, co si myslí, že chcete slyšet, a to je základní japonský zvyk. Obávám se, že to Japonci s pravdou zrovna nemyslí vážně ani mezi sebou."

"Dovolte, monsieur, smím se vás zeptat, jak jste se naučil japonsky - je vidět, že mluvíte plynně."

Muž se příjemně usmál. "Jste příliš laskavý. Já naneštěstí plyně nemluvim, i když se o to pokouším." Pobaveně pokrčil rameny. "To díky trpělivosti. A také tomu, že někteří z našich přesvatých otců se to naučili."

Phillip Tyrer se zamračil. "Já ale bohužel nejsem katolík, patřím k anglikánské církvi a hmm, jsem elév překladatel na britském vyslanectví. Jmenuji se Phillip Tyrer, právě jsem přicestoval, ale vůbec se tu nevyznám."

"Ano, ovšem, anglický mladík z Tókaidó. Omluvte mě, prosím. Měl jsem vás poznat hned. Všichni jsme se zhrozili, když jsme se o tom neštěstí doslechli. Dovolte, abych se představil, jsem André Poncin z Paříže. Obchoduji tady."

"Je suis enchanté de vous voir," odpověděl Tyrer. Francouzsky se domluvil bez potíží a hovořil téměř bez anglického přízvuku - po celém světě kromě Británie se francouzština stala jazykem diplomatů a dorozumívacím jazykem většiny Evropanů. Ovládat ji tedy museli nejen uchazeči o práci v zahraniční službě, ale i všichni, kde se považovali za vzdělance. "Myslíte, že by mě vaši kněží mohli učit nebo že by mě vzali do svých tříd?" zeptal se Tyrer francouzsky.

"Nemyslím, že by někomu skutečně dávali hodiny. Můžu se ale přeptat. Vyznáte zítra s flotilou?"

"Ano, pojedou s nimi."

"Já také, s naším vyslancem panem Seratardem. Než jste sem přijel, pracoval jste na vašem pařížském úřadě?"

"Bohužel ne. Strávil jsem v Paříži jen dva týdny dovolené, monsieur - teď jsem služebně v cizině poprvé."

"Ale francouzsky mluvíte opravdu dobře, monsieur."

"Myslím, že ne, ve skutečnosti ne," řekl Tyrer opět anglicky. "Předpokládám, že jste také překladatel."

"Ale ne, jenom obchodník, ale snažím se pomáhat panu Seratardovi, když onemocní jeho úřední překladatel do holandštiny - umím holandsky. Takže vy chcete zvládnout japonštinu co nejrychleji?" Poncin se obrátil k polici a vybral z ní knihu. "Už jste si je prohlédl? Třeba tohle je Hirošigeho Třiapadesát zastávek na Tókaidó. Všimněte si, že knížka začíná z našeho pohledu na konci, protože píšou zprava doleva." Prolistoval stránky. "Tady je Kanagawa a tady Hodogaja."

Čtyřbarevná dřevorytina byl dokonalá, nejlepší, jakou kdy Tyrer viděl, zvláště detaily byly skvěle propracované. "To je

ale nádhera."

"Ano, škoda že před čtyřmi roky zemřel, byl prostě skvělý. Někteří jejich umělci jsou výjimeční, třeba Hokusai, Masanobu, Utamaro a alespoň deset dalších." André se zasmál a sáhl po jiné knížce. "Tuhle musíte mít, abyste poznal jejich humor a hlavně kaligrafii, jak říkají svému písmu v umělecké podobě."

Phillip Tyrer otevřel ústa dokořán. Byla to výpravná pornografie a vůbec nic neskrývala. Stránku po stránce ukazovala muže a ženy v překrásných oděvech a s monstrózně zvětšenými obnaženými částmi těla, majestátně a podrobně vykreslenými, jak horlivě a nápaditě kopulují. "Ach, můj bože!"

Poncin se bez zábran rozesmál. "Aha, tak jsem vás potěšil něčím novým. Jejich erotické kresby jsou unikátní. Sbíráám je a rád vám je ukážu. Říká se jim šunga-e nebo ukijo-e - obrázky ze světa jív nebo z plovoucího světa. Už jste navštívil některý z jejich nevěstinců?"

"Já... já... Ne..., to ne. Ještě ne."

"Smím vám tedy nabídnout, že vás jimi provedu?"

Ted' v noci si Tyrer vybavil onen rozhovor i to, jak trapně si připadal. Pokoušel se předstírat, že je světák, jenže hlavou se mu neustále honila vážná a často opakovaná otcova rada: "Poslouchej, Phillipe, všichni Francouzi jsou zkažení a naprosto nedůvěryhodní. Pařížané jsou pak spodina Francie a sama Paříž je bezesporu nejhříšnější město v civilizovaném světě - prostopášné, sprosté a francouzské!"

Ubohý táta, pomyslel si. V tolika věcech se mýlí, ale je to tím, že ještě pamatuje Napoleonovy časy a přežil krveprolití u Waterloo. Bylo to sice slavné vítězství, jenže pro desetiletého bubeníka to musel být strašný zážitek. Kdo by se divil, že jim nikdy neodpustí a nepřijme novou dobu. Na tom ale nezáleží, táta má svůj vlastní život, a přestože ho mám rád a obdivuji, co dokázal, musím si najít vlastní cestu. Francie teď téměř patří mezi spojenecké země - není nic špatného, když je člověk vyslechne a poučí se.

Začervenal se, když si vzpomněl, jak málem zbožně Andréovi naslouchal - a v koutku duše se za svůj zájem styděl. Francouz mu vysvětlil, že místní nevěstince jsou překrásné, vůbec nejlepší, a že lepší kurtizány, dámy z plovoucího světa nebo světa jív, jak se jim říká, zřejmě nikdy nepozná. "Samozřejmě existují různé třídy a ve většině měst najdete pouliční děvky, ale tady máme vlastní zábavní čtvrť, která se jmenuje Jošiwara. Je tamhle za plotem a jde se k ní přes můstek." Znovu se rozesmál. "Říkáme mu Most do ráje. A ještě něco, také byste měl vědět, že... Ale promiňte, ruším vás při nákupu."

"Ale to vůbec ne," okamžitě ho tehdy ujišťoval v obavě, že by tento proud informací mohl vyschnout a on by přišel o nečekané možnosti, a tak okamžitě dodal ve své nejkvčetnější a nejsladší francouzštině: "Považoval bych si za čest, kdybyste laskavě pokračoval, potřeboval bych se opravdu dozvědět co nejvíc a obávám se, že lidé, s nimiž se stýkám a hovořím, jsou k mému politování tak nepříjemní, jsou těžkopádní a postrádají francouzskou vytříbenost. Rád bych vám oplatil vaši laskavost a pozval vás do Anglické čajovny nebo třeba do hotelu Jokohama - ale lituji, zatím jsem nevstoupil do klubu."

"Jste velice laskavý. Ano, tím byste mě potěšil."

Vděčně pokynul prodáváči a s Poncinovou pomocí zaplatil za knihu. Překvapilo ho, jak je levná. Vyšli na ulici. "Co jste mi chtěl povědět o světě jív?"

"Není v nich nic tak odpuzivého jako ve většině vykřičených domů u nás a jinde ve světě. Tady stejně jako v Paříži, dokonce ještě víc, považují sex za umění, je jemný a vytříbený jako skvělá kuchyně, a tak ho člověk také musí brát, těšit se z něj, užívat si jej a myslet na něj a nemít přitom... promiňte laskavě, ten pomýlený anglosaský pocit viny."

Tyrer instinktivně zpozorněl. Na okamžik cítil potřebu ho opravit a vysvětlit mu, že mezi pocitem viny a zdravým přístupem k morálce podpořeným starými dobrými viktoriánskými hodnotami je velký rozdíl. A dodat, že Francouzi bohužel vždy měli sklon k nevázanému životu, jemuž podléhali i tak důstojní šlechtici jako princ z Walesu, který otevřeně označoval Paříž za svůj domov. (To dává důvod k vážnému znepokojení v nejvyšších anglických kruzích, jak to charakterizovaly The Times, neboť francouzská vulgarita nezná mezí, jak dokazuje jejich okázalé předvádění svého bohatství a urážlivé nové tance jako kankán, při němž údajně tanečnice záměrně nenosí žádné spodní prádlo a dokonce se to ani od nich nežadá.)

Ale nevyslovil to nahlas, neboť by pouze papouškoval slova svého otce. Ubohý táta, pomyslel si znovu a soustředil se na Poncina. Procházeli se po promenádě, slunce příjemně hřálo a vítr je laskal, jako kdyby sliboval, že zítra bude pěkně.

"Ale tady v Nipponu, monsieur Tyrere," pokračoval spokojeně Francouz, "platí krásné zvyky a předpisy pro zákazníky i pro děvčata. Například je nikdy nepředvádějí všechny najednou, ovšem kromě lokálů nejnižší třídy, a dokonce ani potom nemůžete prostě vstoupit a říct, že chcete tuhle nebo tamtu."

"Opravdu ne?"

"Ne, ona vás smí kdykoli odmítnout a přitom neztratí tvář. Existuje zvláštní bonton - později vám ho vysvětlím, jestli si budete přát - podle něj každý takový podnik vede madam, nazývaná mama-san, přípona san znamená paní, damu nebo pána, a tato mama-san je pyšná na eleganci svého podniku a své dámy. Ceny i úroveň se pochopitelně liší od místa k místu. V těch nejlepších si vás paní domu prověří, jestli to tak lze říci, zda jste hoden pocítit svou návštěvou její podnik a to, co se v něm nabízí. V zásadě si zjišťuje, jestli jste schopen zaplatit účet. Dobrý zákazník se tady může dlouho bavit na dluh, ale běda vám, jestli nezaplatíte hned, když vám diskrétně předloží účet. V každém zařízení podobného druhu v celém Japonsku vám zakážou vstup."

Tyrer se při tom dvojsmyslném výrazu nervózně zašklebil.

"Jak se to roznese až do Nagasaki, to nevím. A tak tu zijeme, monsieur, do určité míry jako v ráji. Muž tu může souložit na dluh třeba rok, když si to přeje." Poncinův hlas se náhle nepozorovatelně změnil. "Moudrý muž si ale koupí smlouvu s dámou a vyhradí si ji tak jenom pro sebe. Ta děvčata jsou tak... opravdu tak okouzující a levná, když si pomyslíte,

kolik vyděláváme na směně peněz."

"Tak to byste mi tedy radil?"

"Ano, ano."

Vypili si čaj. Potom šampaňské v klubu, kde André patřil mezi známé a oblíbené členy. Než se rozloučili, André mu pošeptal: "Svět jív si zaslouží péči a pozornost. Rád se stanu jedním z vašich průvodců."

Poděkoval mu, ale byl si jist, že nikdy této nabídky nevyužije. Co by tomu řekla Angelique? Co kdybych chytil jednu z těch zákeřných nemocí, kapavku, nebo francouzskou nemoc, které Francouzi říkají anglická nemoc, syfilis, která je, jak významně naznačoval dr. Babcott, velmi rozšířená v každém z mezinárodních přístavů na Středním i Dálném východě?

"A vlastně je to stejné ve všech přístavech světa, Phillipe. Viděl jsem tady hodně případů mezi Japonci a zdaleka ne všechny sem mohli zanést Evropané. Kdybys měl choutky v tomto směru, nos ochranu. Nejsou ale spolehlivé, zdaleka ne úplně, a tak je lepší vůbec neriskovat, jestli rozumíš."

Phillip Tyrer se otrásl. Měl jen jednu zkušenost. Před dvěma lety, po závěrečných zkouškách, se opil skoro do nemoty se spolužáky ve veřejném domě Star a Ganter na Pont Street. "Přišla na tebe řada, Phillipe. Všechno je dohodnuté, udělá ti to za dvě pence, vid', Flossy?" Byla to čtrnáctiletá oplzlá dámička a všechno se odehrálo ve spěchu a upoceně v páchnoucí díře o patro výš. Jednu penci dostala ona a druhou dohazovač. Dlouhé měsíce se potom trásl strachem, že se nakazil.

"Máme tady v Jošiwaře na výběr přes padesát čajoven, jak se jim říká, nebo hostinců, všechny mají úřední licenci a jsou pod kontrolou, a další se neustále staví. Buď ale opatrný, nikdy nechod' do Opileckého městečka." To byla nejpodradnější část cizinecké čtvrti, kde se kolem jediného evropského nevěstince tísnily levné putyky a ubytovny. "To je pro vojáky, námořníky a všelijakou verbež, pro povaleče, hazardní hráče a dobrodruhy, které tu trpíme. Přistavní úřady je sem vpouštějí, protože zatím nemáme policii ani zákony o přistěhovalcích. V Opileckém městečku si člověk může povyrazit, ale bývá nebezpečné se tam objevit za tmy. Jestli ti záleží na penězence a cennostech, tak je tam nenos. A musuko-san si zaslouží něco lepšího."

"Cože?"

"Aha, to je důležité slovíčko. Musuko znamená syn, nebo můj syn. Musuko-san doslova znamená něco jako velevážený syn nebo pan můj syn, ale v patois, francouzském slangu, je to také prostě ocas nebo můj velevážený ocas. Děvčatům se říká musume. Ve skutečnosti to slovo znamená dcera nebo má dcera, ale ve světě jív je to vagina. Řeknete třeba svému děvčeti 'Konbanwa, musume-san,' tedy dobrý večer, drahoušku, ale když přitom mrknete, ona už pochopí, co tím máte na mysli. Jak se má ta malá? Jak se daří tvému zlatému údolíčku, jak někdy Číňané říkají pánské cestě do ráje. Jsou tak moudří, ti Číňané, protože ono je určitě celé zlaté, udržované zlatem a otevřít se dá jen a jen zlatem v té či oné formě..."

Tyrer se natáhl na záda, zapomněl na svůj zápisník a v hlavě mu vřelo. Dřív než si uvědomil, co dělá, sáhl po knížečce ukijo-e, kterou si ukryl v aktovce, otevřel ji a pustil se do prohlížení obrázků. Náhle ji však zase zavřel a schoval. Nemá smysl prohlížet si nemravné obrázky, pomyslel si celý znechucený sám sebou. Svíčka už dohořovala. Sfoukl ji, opět se uložil a pocítil známé svrbění ve slabinách.

André je šťastný muž. Určitě má milenku. Jestli alespoň z poloviny mluví pravdu, musí to být nádherné.

Co kdybych si také nějakou pořídil? Mám na to, abych si ji koupil na smlouvu? André povídal, že to tak dělá hodně lidí. Najímají si domečky v Jošiwaře, které, když si to přežijete, mohou zůstat tajně a diskretně. Povídal se, že každý vyslanec má takový domek. Sir William tam chodí přinejmenším jednou týdně - myslí si, že o tom nikdo neví, ale všichni ho pozorují a vysmívají se mu. Jenom ne Holanďan, ten je impotentní, a Rus, který se netají tím, že mu jde o něco jiného... Měl bych si to troufnout, jestli si to ovšem budu moci dovolit. Ostatně André mi dal dobrou záminku, proč bych to udělat měl. "Jestli se chcete rychle naučit japonsky, monsieur, pořídte si slovník, se kterým můžete spát - to je jediný způsob."

Ale poslední myšlenka, která ho přemohla, dřív než usnul, byla: Proč byl André ke mně tak milý, tak otevřený?

Francouzi se tak k Angličanům obvykle nechovají. Je to velmi neobvyklé. A ještě podivnější je, že se ani slůvkem nezmínil o Angelique...

* * *

Právě začínalo svítat. Ori a Hiraga opět oblečení do černého trikotu ninjů vyšli ze svého úkrytu v prostorách kláštera, odkud sledovali vyslanectví, tiše seběhli z kopce přes dřevěný můstek do uličky, po ní dolů a pak do druhé. Hiraga běžel napřed. Ucítil je pes, zavrčel, postavil se jim do cesty a zaplatil z životem. Rychlý a krátký úder Hiragovým mečem přišel okamžitě. Utíkal dál s vytasenou zbraní, bez klopýtání, stále dál do středu města. Ori ho opatrně následoval. Dnes ho jeho rána bolela.

Na chráněném rohu ve stínu chatrče se Hiraga zastavil. "Tady nám nic nehrozí, Ori," zašeptal.

Oba muži se rychle vysvlékli z trikotů, nacpali je do tašky z měkké látky, kterou Hiraga nesl na zádech, a převlékli se do nenápadných kimon. Hiraga si pečlivě ošetřil čepel meče kusem hedvábného hadru, který samurajové nosili, aby jim chránili své zbraně, a potom ukryl zbraň do pochvy. "Jsi připraven?"

"Ano."

Opět rázně zamířil do spleti uliček. Šel jistě, ale neustále sledoval, kde by se mohl v případě nouze ukrýt. Před vstupem na otevřené prostranství se vždy zastavil, dokud se neujistil, že jsou v bezpečí, že je nikdo nezpozoruje a nikoho nepotkají, a potom zase spěchal k domu.

Už od časného rána sledovali pohyb na vyslanectví. Buddhističtí kněží se nejdřív ujistili, že nejsou zloději, a potom předstírali, že je nevidí. Hiraga se hned představil a vysvětlil, co mají v úmyslu: sledovat gaidžiny. Kněží fanaticky nenáviděli cizince, které ztotožňovali s jezuity, svými úhlavními a nejobávanějšími nepřáteli. "Jestli jste šiši, jste u nás oba vítáni," pravil starý mnich. "Nikdy jsme nezapomněli, že nás jezuité málem zničili a že šogunové z rodu Toranaga

jsou jejich přísluhovači."

Od poloviny patnáctého století do začátku šestnáctého znali cestu do Japonska jen Portugalci. Papežovým rozhodnutím získali výhradní právo na tyto ostrovy, takže jedině portugalští jezuité směli obracet místní obyvatelstvo na svou víru. Za několik let získali pro katolickou církev tolik šlechticů, a tím přirozeně i jejich poddaných, že kanceléři Gorodovi poskytli záminku k vyvraždění tisíců buddhistických mnichů, kteří v té době patřili k nejbojovnější, jemu nepřátelsky nakloněné a k nejpočetnější vrstvě obyvatel.

Tairó Nakamura, který po něm převzal úřad a nesmírně rozšířil jeho pravomoci, poštvál lichocením, útlakem, násilím a vražděním buddhisty proti jezuitům. Po něm nastoupil Toranaga.

A Toranagovi, snášenlivému vůči všem náboženstvím, nikoli však vůči zahraničnímu vlivu, neušlo, že v bitvě u Sekigahary se proti němu postavila všechna knížata, která přestoupila ke křesťanství. O tři roky později se stal šógunem a po dalších dvou letech přenechal úřad svému synovi Sudarovi, ale podle zaběhnutého japonského zvyku si moc podržel.

Za svého života tvrdě zasáhl proti jezuitům i buddhistům a zničil nebo neutralizoval katolickou šlechtu. Jeho syn Sudara uzdu dál přitáhl a jeho vnuk šógun Hironaga dokončil plán, který byl pečlivě popsán v Odkazu, kde formálně bylo křesťanství v zemi zakázáno pod trestem smrti. V roce 1638 šógun Hironaga zničil poslední opěrný bod křesťanů v Šimabaře u Nagasaki, kde se proti němu postavilo pár tisícovek róninů a na třicet tisíc rolníků s rodinami. Ti, kdo se odmítli zřít víry, byli ukřižováni nebo okamžitě sťati mečem jako obyčejní zločinci. Nepodrobila se jen hrstka. Na to šógun zahájil tažení proti buddhistům. O několik dní později však od nich s potěšením přijal dar - všechny jejich pozemky, a proto je ušetřil.

"Jste tady vítáni, Hiraga-san, Ori-san," opakoval starý mnich. "My všichni podporujeme šiši a sonnó džoi proti šógunátu. Můžete přicházet i odcházet podle libosti. Budete-li potřebovat pomoc, stačí říct."

"Tak hlídejte počet vojáků, sledujte, kdy přicházejí a kdy odcházejí, které místnosti jsou obydleny a kým."

Dva muži čekali a pozorovali budovu celý den. Po soumraku se převlékli do oděvu ninjů. Hiraga se dvakrát přiblížil k vyslanectví a jednou na zkoušku přešel plot, aby prozkoumal prostor, ale rychle nepozorován ustoupil, když o něj málem zakopla hlídka.

"Tam v noci nepronikneme, Ori," zašeptal. "Ani ve dne. Je tam teď příliš mnoho vojáků."

"Jak dlouho tam podle tebe zůstanou?"

Hiraga se usmál. "Dokud je nevyženeme."

Blížili se už ke svému bezpečnému útočišti, hostinci na východ od hradu. Pomalu začínalo svítat a mraky nepokrývaly oblohu tak hustě jako včera. Ulice před nimi byla opuštěná. Můstek také. Hiraga se k němu rychle zamířil a vstoupil na něj. Ze stínu vystoupila desetičlenná hlídka bakufu. Obě strany se okamžitě připravily k boji s rukama na mečích.

"Přistupte blíže a ukažte mi své doklady," vykřikl velitel samurajů.

"Kdo jsi, že po nás něco takového vyžaduješ?"

"Vidíš naše odznaky," odpověděl muž zlostně a vešel na můstek. Ostatní členové hlídky se rozestoupili za ním. "Jsme bojovníci z Mito, devátý pluk, ochránci šóguna. Řekni, kdo jsi ty!"

"Sledovali jsme nepřitele. Nechte nás projít."

"Vypadáte jako zloději. Co to máš za tašku na zádech, co? Doklady!"

Orimu cukalo v rameni. Už dříve si všiml, že má rána nepřirozenou barvu, ale nesvěděl se Hiragovi ani s tím, ani s bolestí. Hlava mu třeštila a teď mu došlo, že nemá co ztratit, ale může získat záviděníhodnou smrt.

"Sonnó džoi!" vykřikl náhle a vrhl se na samuraje u můstku. Ostatní byli nuceni ustoupit, protože se Ori rozmáchl vši silou. Když byl jeho úder odražen, rychle zaútočil znovu, náhle změnil směr rány a ta tentokrát našla cíl. Muž se sesunul mrtvý k jeho nohám. Ori okamžitě napadl druhého muže, který však uskočil, pak dalšího, ale i ten uhnul. Kruh mužů kolem nich se začal svírat.

"Sonnó džoi!" zvolal Hiraga a postavil se vedle Oriho. Oba se ocitli v obklíčení.

"Představte se," řekl mladý voják, na kterého to vše neudělalo žádný dojem. "Jsem Hiro Watanabe a nepřeji si zabít neznámého bojovníka, ani se jim nechci nechat zabít."

"Jsem šiši ze Sacumy!" prohlásil Ori hrdě a jak bylo zvykem, přidal krycí jméno: "Rijama Takagaki."

"A já jsem z Čošú a jmenuji Šódan Motó. Sonnó džoi," křikl Hiraga a vrhl se na Watanabeho, který bez strachu ustoupil stejně jako ostatní vojáci.

"Nikdy jsme ani o jednom z vás neslyšeli," procedil Watanabe mezi zuby. "Vy nejste žádní šiši, jste darebáci."

Rozehnal se po Hiragovi, jenže ten mistrovsky využil protivníkovy síly a rychlosti, aby ho vyvedl z rovnováhy, ustoupil stranou a pod útočnickovým mečem ho zasáhl do boku, vytáhl ostří a jedním rychlým plynulým pohybem zasáhl vojákův krk, usekl mu hlavu a znovu se postavil do dokonalé útočné pozice.

Nastalo hluboké ticho. "Kdo vás to naučil?" zeptal se kdosi.

"Jedním z mých sensei byl Toko Fudžita," odpověděl Hiraga. Celé tělo měl připravené na další zabíjení.

"Ííí!" Fudžita patřil mezi nejváženější učitele bojových umění v knížectví Mito a zahynul spolu s dalšími sto tisíci obyvatel v roce 1855, když Edo postihlo zemětřesení.

"Ti muži jsou opravdu šiši a lidé z Mito nezabíjejí své blízké," klidně oznámil jeden ze samurajů. "Sonnó džoi!" Muž opatrně muž ustoupil o krůček stranou. Nebyl si jist ostatními, a tak měl meč stále připraven. Podívali se na něj, potom jeden na druhého. Proti němu jiný člen hlídky ustoupil. Mezi nimi se tak rozevřela lákavá úzká cestička, ale všechny meče zůstaly připraveny ve výhrůžné pozici.

Hiraga to považoval za úskok a chystal se přejít do útoku, ale Ori pokývl hlavou. Zapomněl na bolest a na životě ani smrti mu teď vlastně nezáleželo. Pomalinku očistil čepel zbraně a ukryl ji v pochvě. Zdvořile se uklonil oběma mrtvým mužům a bez ohlížení napravo či nalevo prošel úzkou uličkou.

Za okamžik ho následoval i Hiraga. Stejně pomalu. Dokud nezašli za roh. Potom se oba rozběhli a zastavili se, až byli daleko.

10

Pět představitelů bakufu se beze spěchu dostavilo před budovu vyslanectví ve svých nosítkách. Opozdlili se o hodinu a přicházeli obklopeni osobní ochrankou a za průvodem samurajů nesoucích prapory s jejich úředními znaky. Sir William stál nad širokým schodištěm, vedoucím k impozantnímu vchodu. Vedle něj čekali vyslanci Francie, Ruska a Pruska, jejich pobočníci, Phillip Tyer a další pracovníci zastupitelského úřadu na jedné straně, čestná stráž pluku z Vysočiny a několik francouzských vojáků, na jejichž přítomnosti trval Seratard, na straně druhé. Admirál Ketterer a generál zůstali v záloze na lodích.

Japonci se slavnostně uklonili a sir William s ostatními smekli klobouky. Přesně podle protokolu odvedli Japonce do velké přijímací síně a snažili se nedat najevo, jak je pobavily jejich nezvyklé oděvy: malé černé lakované klobouky na vyholených hlavách uvázané pod bradou, široké pláště s velkými vycpávkami na ramenou, pestrobarevná slavnostní hedvábná kimona, objemné pantalonky, řemínkové sandály a ponožky rozdělené mezi prsty - tabi - za pasem vějíře a samozřejmě dva meče. "Ty klobouky nejsou ani dost velké, aby se do nich člověk vymočil," prohodil Rus.

Sir William se posadil doprostřed první řady židlí spolu s ostatními vyslanci a na jednom konci pak s Phillipem Tyrerem, aby delegace byly stejně početné. Činitelé bakufu usedli na židle naproti a tlumočníci mezi ně na polštáře. Po dlouhé diskusi se shodli, že každá strana bude mít při sobě pět osobních strážců. Muži stáli za svými pány a vzájemně se podezřívavě sledovali.

Jak vyžadoval přísný protokol, protivníci se představili. Poslední přišel na řadu Toranaga Joši: "Tomo Watanabe, podúředník, druhá třída," prohlásil s předstíranou pokorou a zaujal nejméně významné místo až na konci řady. I šaty měl prostší než ostatní, kteří podobně jako strážci dostali příkaz provázený hrozbou přísného trestu chovat se k němu jako k nejpodřízenějšímu úředníkovi.

Usadil se a cítil se podivně. Jak ohavní jsou ti nepřátelé, pomyslel si, jak jsou nepřírození a směšní v těch svých vysokých kloboucích, nezvyklých vysokých botách a ohavných těžkých černých oblecích - není divu, že zapáchají. Sir William začal přímo a s pečlivou výslovností: "Sacumští samurajové zavraždili Angličana..."

V pět hodin už Evropané jen stěží ovládali své nervy, ale Japonci zůstávali stále zdvořilí, usmívali se a jejich tváře zůstávaly neproniknutelné. Deseti různými způsoby jejich mluvčí tvrdil... mrzí nás to, ale nad Sacumou nemáme jurisdikci, neznáme vrahy a nevíme, kde je najít, ale ovšem, považujeme to za politováníhodný incident, ale ne, nevíme, kde sehnat odškodné, ale ano, za určitých okolností by bylo možné odškodné vyplatit, ale ne, šógun bohužel není k zastížení, ale ano, šógun vám ochotně poskytne audienci, až se vrátí, ale ne v dohledné době, ale ano, okamžitě ho požádáme, aby stanovil přesné datum, ale ne, tento měsíc to být nemůže, protože se neví s určitostí, kde se nachází, ale ano, stane to co nejdříve, ale ne, příští schůzka a jednání vůbec by se neměla konat v Edu, ale v Kanagawě, ale bohužel tento týden ne, snad příští ano, ale ne, bohužel nemáme pravomoc...

Každý bod se musel překládat z angličtiny přes holandštinu do japonštiny - a jako obvykle se o všem dlouze diskutovalo - pak byl pedanticky převeden přes holandštinu do angličtiny s obvyklým kázáním a s neustálými předzvoňilými žádostmi o vysvětlení všech, a to i těch nejjednodušších prohlášení.

Jošimu připadalo vyjednávání velice zajímavé. Nikdy se nesetkal s tolika cizinci najednou, ani se nezúčastnil rozhovorů, při nichž dvě nerovné strany diskutovaly o politice, ale jedna neposlouchala druhou a samozřejmě jí nechtěla vyhovět.

Tři ze čtyř byli skuteční, byť bezvýznamní činitelé bakufu. Jeden z nich, který se za hodnostáře jen vydával a seděl vedle Jošioho, nikterak nedával najevo, že angličtině rozumí. Jmenoval se Misamoto. Joši mu nakázal, aby si vše zapamatoval, diskretně mu sdělil, zda bylo něco důležitého přeloženo nepřesně, ale jinak aby mlčel. Byl to vězeň odsouzený k smrti.

Joši si pro něho poslal před dvěma dny. Misamoto, roztrásený strachem, se choval ponížene.

"Vstaň a posad' se tamhle!" Joši ukázal vějířem na okraj tatami, na němž seděl.

Misamoto okamžitě uposlechl. Byl to mužiček s úzkýma očima a dlouhými šedými vlasy a vousy. Po obličeji mu začal stékat pot. Oděv měl z rozedrané hrubé látky, ruce mozolnaté a plet' barvy tmavého medu.

"Přízeň pravdu. Vyšetřovatelé hlásí, že umíš anglicky."

"Ano, pane."

"Narodil ses v Andžiru na Izu a žil jsi v zemi zvané Amerika?"

"Ano, pane."

"Jak dlouho jsi tam žil?"

"Skoro čtyři roky, pane."

"Kde v Americe?"

"V San Francisku, pane."

"Co je Senfisko?"

"Velké město, pane."

"Jinde jsi nebyl?"

"Ne, pane."

Joši si ho pozorně prohlížel. Potřeboval od něj rychle informace a viděl, že se mu muž zoufale snaží vyhovět, ale zároveň je vyděšený k smrti, že má strach z něj i ze samurajů, kteří ho dovlekli dovnitř a hrubě mu přitlačili hlavu k zemi. Proto zvolil jiný postup. Poslal osobní stráž pryč, vstal, opřel se o okenní rám a podíval se na město. "Pověz mi rychle, vlastními slovy, co se ti přihodilo."

"Byl jsem rybář ve vesnici Andžiro na poloostrově Izu, pane, kde jsem se narodil před třiatřiceti lety, pane," začal okamžitě Misamoto vyprávět příběh, který jistě opakoval už přinejmenším pět. "Před devíti lety jsem chytl ryby ve svém člunu se šesti dalšími lidmi několik ri od břehu, jenže nás překvapila bouře, která pořád sílila a hnala nás třicet dní nebo i víc na východ, do velkého moře. Byly to stovky, snad tisíce ri, Výsosti. Za tu dobu tři mě společníky spláchly vlny do vody. Pak se moře uklidnilo, tak jsme lovili ryby, ale nic jsme nechytli, došla nám pitná voda... Jeden z nás zešlehl, skočil do vody a začal plavat k ostrovu, který uviděl ve svých představách, a utopil se. Nezahledli jsme žádnou pevninu, ani loď, jenom vodu. Po několika dnech zemřel další muž, můj přítel Išii a já zůstal sám. Pak se mi jednoho dne zdálo, že jsem umřel i já, protože jsem uviděl podivnou loď. Plula kolem mě bez plachet a vypadala, jako když hoří. Byla to americká parolod' na lince z Hongkongu do San Franciska. Zachránili mě, dali mi najíst a chovali se ke mně jako jednomu z nich - údivem jsem zkoprněl, pane. Oni se se mnou rozdělili o jídlo a pití a oblékli mě..."

"Takže tě ta americká loď vzala do toho místa Sen..."

Misamoto vyprávěl dál. Jak ho ubytovali v domě kapitánova bratra, lodního řemeslníka, aby se naučil anglicky, a jak vypomáhal v domě, dokud úřady nerozhodly, co s ním. Žil v té rodině skoro tři roky, pracoval v jejich krámku a v přístavu. Jednoho dne ho předvolali k důležitému úředníkovi jménem Natow, který se ho na vše podrobně vyptával a řekl mu, že ho pošlou na válečné lodi Missouri do Šimody, aby se stal tlumočnickem konzula Townsenda Harrise, který v Japonsku vyjednával smlouvu. V té době nosil západní šaty a převzal některé západní zvyky.

"Ochotně jsem souhlasil, Výsosti, protože jsem doufal, že tady budu užitečný, že budu moci pomáhat bakufu. Osmého dne osmého měsíce roku 1857 podle jejich letopočtu jsme, Výsosti, zakotvili u Šimody na Izu, kousek jižně od mé rodné vesnice, Výsosti. Když jsme vystoupili na břeh, dostal jsem povolení na den se vzdálit a okamžitě jsem zamířil, pane, k první strážnici, abych našel nejbližšího úředníka bakufu. Byl jsem přesvědčený, že mě vzhledem k mým znalostem přivítají... Ale strážě u kontrolního bodu..." Misamotův obličej se zkroutil úzkostí. "Jenže oni mě ani neposlouchali, Výsosti, ani se mě nesnažili pochopit... Svázali mě a odtáhli do Eda... To bylo asi před pěti lety, pane, a od té doby se mnou zacházejí jako se zločincem, drží mě na stanici, i když ne ve vězení, a já jim neustále vysvětluji, že nejsem žádný špion, ale věrný poddaný z Izu a co se mi stalo..."

K Jošioho znechucení po mužově tváři začaly opět stékat slzy. Rázně zarazil jeho nářky. "Nech toho! Věděl jsi nebo jsi nevěděl, že je zakázáno bez povolení opustit Japonsko?"

"Ano, pane, ale..."

"A věděl jsi, že kdokoli a z jakéhokoli důvodu tento zákon poruší, nesmí se vrátit, jinak se vystavuje trestu smrti?"

"Ano, Výsosti, ano, to jsem věděl, ale nemyslel jsem, že to bude platit i pro mě. Myslel jsem si, že mě tu uvítají a že budu tady potřebný. Vždyť mě na moře zahnal vítr. Nebyť té bouřky..."

"Zákon je zákon. A ten zákon je dobrý. Brání tomu, aby se sem zanášela špína. Myslíš, že se k tobě zachovali nespravedlivě?"

"Ne, ne, pane," řekl rychle Misamoto a ještě nervózněji si otíral slzy. Sklonil se až k tatami. "Prosím, odpusťte mi, prosím o vaši milost, prosím..."

"Jenom odpovídej na otázky. Jak plynne mluvíš anglicky?"

"Já rozumím a trochu mluvím americkou angličtinou, Výsosti."

"To je stejná řeč jako ta, kterou tady mluví gaidžinové?"

"Ano, pane, v podstatě ano..."

"Když jsi pracoval pro toho Američana Harrise, byl jsi oholený nebo ne?"

"Nebyl, Výsosti. Jenom jsem si přistříhoval plnovous jako většina námořníků, pane. Nechal jsem si narůst vlasy jako oni, svázel je do čupku a slepil dehtem."

"Koho jsi viděl u gaidžina Harrise?"

"Jenom jeho, Výsosti, a jednoho člověka ze štábu, nevzpomínám si, jak se jmenoval."

Joši znovu zvážil úskalí svého plánu. Rozhodl se, že se bez souhlasu rady a inkognito zúčastní jednání a použije tohoto muže jako špiona, který by tajně poslouchal nepřítele. Možná ovšem právě teď Misamoto vyzvídá pro nepřítele, pomyslel si smutně. Všichni vyšetřovatelé jsou o tom přesvědčeni. Určitě lže. Jeho příběh je příliš jednoduchý, oči má vychytralé, a když ho něco zastihne nepřipraveného, chová se jako liška v pasti.

"Dobrá. Později budu chtít, abys mi sdělil vše, co ses dozvěděl. Všechno a... Umíš číst a psát?"

"Ano, pane, ale anglicky jen trochu."

"Tak dobře. Budeš mi prospěšný. Jestli mě poslechněš na slovo a budu s tebou spokojen, znovu posoudím tvůj případ. Jestli mě třeba jen nepatrně zklameš, budeš toho těžce litovat."

Vysvětlil mu, co od něj žádá, přidělil mu učitele, a když včera strážě přivedly Misamota hladce oholeného, se samurajským účesem a v úřednickém oděvu se dvěma meči, byť falešnými, a bez čepele, vůbec ho nepoznal. "Dobře. Vstaň a přejdi sem a tam!"

Misamoto uposlechl a Jošioho udivilo, jak rychle se ten člověk naučil nestát shrbeně a pokorně jako obyčejný rybář, ale zpřímá, jak to od něj vyžadovali učitelé. Až příliš rychle, pomyslel si. Dospěl k názoru, že Misamoto teď víceméně vypadá podle jeho představ.

"Pochopil jsi jasně, co máš dělat?"

"Ano, pane, přísahám, že vás nezklamu, Výsosti."

"Já vím. Moji strážci dostali rozkaz zabít tě okamžitě, jakmile by ses ode mne vzdálil, byl neobratný nebo... upovídaný."

* * *

"Uděláme si na deset minut přestávku," řekl sir William unaveně. "Pověz jim to, Johanne!"

"Ptají se proč," zívá Johann Favrod, švýcarský tlumočnick. "Promiňte. Zdá se jim, že projednali všechny body a tak dále a tak dále, že chtějí tlumočit úřadům a tak dále a tak dále, znova se sejít v Kanagawě a předat odpověď nejvyšších míst

a tak dále, prý za šedesát dní, jak to navrhovali a tak dále..."

Rus zamumlal: "Svěřte mi na jeden den flotilu a já zvládnu všechny tyhle matěrojoby a jejich problémy."

"Přesně tak," souhlasil sir William a dodal v plynné ruštině: "Mrzí mě to, drahý hrabě, ale my bychom raději dosáhli diplomatického řešení." Potom pokračoval v angličtině: "Ukažte jim, kde mají počkat, Johanne. Půjdem, pánové?"

Vstal, prkenně se uklonil a zamířil do čekárny. Když míjel Phillipa Tyrera, přikázal mu: "Zůstaňte tady s nimi a mějte oči i uši otevřené."

Všichni vyslanci zamířili k vysokému nočníku, který stál v rohu předpokoje. "Bože," vydechl sir William úlevou, "už jsem bál, že mi ten zatracený močový měchýř praskne."

Lun přivedl číšníky s podnosy. "Ej-ja, massa. Čaj-a? Sanvič-a?" Pohrdavě ukázal palcem do vedlejší místnosti. "Setejná dala ty opice, ej-ja?"

"Radši ať tě neslyší, proboha. Co když někdo z nich umí pidgin?"

Lun se na něj tupě zadíval. "Co žikala, massa?"

"To je jedno."

Lun se v duchu rozesmál.

"Tak, pánové, přesně jak jsme očekávali, pokrok je nulový."

Seratarď si rozvážně zapaloval dýmku. Stál vedle André Poncina, bezstarostného a potěšeného špatnou náladou sira Williama. "Co navrhuje, sire Williame?"

"A co mi doporučujete vy?"

"Je to hlavně britský problém, francouzský jen částečně. Kdyby to záleželo pouze na mně, vyřešil bych celý případ s francouzským elánem ještě téhož dne, kdy k němu došlo."

"Potřeboval byste k tomu ovšem, mein Herr, stejně impozantní flotilu," odsekl von Heimrich.

"Ovšem. V Evropě máme hodně lodí, jak víte. Pokud by politika francouzského impéria vyžadovala stejně silnou vojenskou účast, jako tu mají naši britští spojenci, měli bychom tady jednu nebo dvě flotily."

"Ano, dobře..." Na sira Williama padla únava. "Z toho jasně vyplývá, že mě společně nabádáte k tvrdému postupu?"

"K tvrdému a ráznému," přikývl hrabě Sergejev.

"Ja."

"Ovšem," připojil se Seratarď. "Myslel jsem, že se k němu přikláníte i vy, sire Williame."

Vyslanec chvatně snědl obložený chléb a dopil čaj. "Tak dobře. Teď uzavřu jednání, svolám je znovu na zítra na desátou dopoledne a dám jim ultimátum: do týdne setkání se šógunem, vydat vrahy, odškodné nebo jinak... pokud ovšem všichni souhlasíte."

Seratarď se ujal slova. "Doporučuji, sire Williame, vzhledem k tomu, že by pro ně mohlo být obtížné zajistit setkání se šógunem, přece jen zásah pozdržet, dokud nedorazí posily - a my nebude mít opravdový důvod, proč se s ním sejít. Stejně jde o pouhou demonstraci síly, která má napravit zločin, a nikoli o realizaci imperiální politiky, vaší nebo naší."

"To je moudré," neochotně připustil Prus.

Sir William promýšlel rizika, která se za tím návrhem skrývají, ale nenašel ani chybu, ani žádné hrozící nebezpečí. "Tak dobře. Budeme požadovat brzké přijetí u šóguna. Platí?"

Přikývl. "Promiňte, sire Williame," ozval se mile André Poncin. "Směl bych vám navrhnout, že jim oznámím vaše rozhodnutí? Kdybyste teď zahájil jednání a hned je zase ukončil, znamenala by to pro vás určitou ztrátu tváře. Ano?"

"To je velmi moudré," souhlasil Seratarď. Pro ostatní byl Poncin jen obchodník s určitými znalostmi místních zvyků a s povrchní schopností domluvit se japonsky, osobní přítel vyslance a občasný tlumočník. Ve skutečnosti však byl Poncin prominentní vyzvědač, který měl za úkol odhalit a neutralizovat všechny britské, německé a ruské záměry v Japonsku. "Souhlasíte, sire Williame?"

"Budiž," odpověděl zamyšleně sir William. "Ano, máte pravdu, André, děkuji. Neměl bych to dělat sám. Lune!"

Dveře se okamžitě rozlétly. "Ej-ja, massa?"

"Volala mladý massa Tyrer rychle!" Obrátil se k ostatním. "Tyrer to může vyřídit za mne. Je to britský problém."

* * *

Když se Phillip Tyrer vrátil do přijímacího sálu v přední části budovy, zamířil s největší důstojností, které byl schopen, k Johannovi. Úředníci bakufu mu nevěnovali pozornost a dál si povídali. Joši se držel trochu stranou. Misamoto stál vedle něj a jako jediný mlčel. "Johanne, předejte jim pozdravy od sira Williama a povězte jim, že dnešní neuspokojivé jednání se odrokuje a že se všichni mají sem znova dostavit zítra v deset, aby se dohodlo to, co by on považoval za uspokojivé řešení celé této nemilé záležitosti: vrahy, odškodné a záruky brzkého setkání se šógunem, jinak že..."

Johann pobledl. "Nic víc?"

"Ne, vyřídte jim to přesně takhle." Tyrer byl celým jednáním také unaven a neustále se mu vybavovala násilná smrt Johna Canterburyho, hluboká rána Malcolma Struana i děs v očích Angelique. "Tak jim to povězte!"

Pozoroval, jak Johann převádí krátké ultimátum do hrdelní holandštiny. Japonský tlumočník zrudl a začal zdoluhavě překládat, zatímco Tyrer nenápadně sledoval tváře činitelů. Čtyři napjatě poslouchali, jen poslední ne, mužik s úzkýma očima a mozolnatýma rukama, kterého si všiml už dříve - všichni ostatní měli totiž ruce pěstěné. Teď zase něco špital nejmladšímu a nejpohlednějšímu úředníkovi, Watanabemu, jako to vlastně dělal po celý den.

Kéž bych tak rozuměl, co si povídají, pomyslel si Tyrer popuzeně. Byl rozhodnut udělat vše, co bude v jeho silách, aby co nejrychleji zvládl jejich jazyk.

Když zděšený a v rozpacích tonoucí tlumočník domluvil, nastalo ticho, rušené jen hlasitým nadechováním. Tváře všech však zůstaly netečné. Při překladu mu neušlo, jak se pohledy Japonců stáčíjí k Watanabemu.

Proč asi?

Zdálo se, že teď vyčkávají. Watanabe sklopil oči, ukryl se za vějířem a něco zašeptal. Mužik s úzkýma očima vedle něj

neobratně povstal a něco rychle prohlásil. Všichni s úlevou vstali také a bez úklony odešli. Watanabe a tlumočník byli poslední.

"Johanne, zdá se, že jim to tentokrát opravdu došlo," poznamenal šťastně Tyrer.

"Ano, řekl bych, že je to pěkně našťvalo."

"O to se zřejmě sir William snažil."

Johann si otřel čelo. Byl to hnědovlasý, středně vysoký, svalnatý, ale hubený muž s ostrými rysy v obličeji. "Čím dřív se naučíte tlumočit, tím lépe. Už je načase, abych se vrátil do svých hor a ke svému sněhu, dokud mi ještě hlava slouží. Těch kreténů je tu tolik a člověk netuší, co je kdy napadne."

"Jako překladatel ovšem zaujímáte privilegované postavení," poznamenal Tyrer nervózně. "Jste první, kdo se něco dozví."

"Ale nosím také špatné zprávy! A všechno to jsou jen špatné zprávy, mon vieux. Nenávidí nás a nemohou se dočkat, kdy nás vyženou. Uzavřel jsem s vaším ministerstvem zahraničí smlouvu na dva roky, kterou lze prodloužit jen s oboustranným souhlasem. Za dva měsíce a tři dny smlouva vyprší a pak ihned angličtinu zapomenu." Johann přešel ke skříni u okna a pořádně se napil piva, které si objednal místo čaje. "Prodlužovat se nebude, ať mě lákají jakkoli."

Najednou se rozzářil. "Merde, ale stejně bude problém odsud odjet."

Tyrer se zasmál jeho skřítkovskému výrazu. "Musume? Vaše děvče?"

"Učíte se rychle."

* * *

Před budovou nastupovali hodnostáři do nosítek. Všechna práce na zahradě ustala. Půltucet zahradníků nehnutě klečel s hlavou na zemi. Misamoto čekal vedle Jošiho a uvědomoval si, že by stačila sebemenší chyba a už by se nikdy nenaroval. Přesto doufal, že prošel první zkouškou úspěšně. Tak či onak budu tomu lumpovi užitečný, pomyslel si v angličtině, dokud se nedostanu na nějakou americkou loď plující do ráje a nepovím kapitánovi, jak mě ti zatracení darebáci unesli od Harrisovy posádky...

Vzhlédl a ztuhl. Joši ho bedlivě pozoroval. "Ano, pane?"

"O čem jsi přemýšlel?"

"Doufal jsem, Výsosti, že jsem vám byl užitečný. Chtěl... Ohlédněte se, pane!" zašeptal náhle.

Po schodech sestupoval André Poncin a mířil k Jošimu. Strážci ho ihned obstoupili a vytvořili kolem něho ochrannou zeď. Poncina však nezastrašili, zdvořile se uklonil a promluvil slušnou, ne však zcela plynou japonsčinou. "Pane, promiňte, prosím, můžu dát vzkaz od můj pán, francouzský vysoký pán, prosím?"

"Jaký vzkaz?"

"On říká vy možná chtěli vidět uvnitř parolod', motor, děla. Prosí zdvořile pozvat vás a hodnostáře." Poncin vyčkával, ale nezaznamenal žádnou reakci, kromě odmítavého mávnutí vějířem. "Děkuji, pane, prosím, omluvit." Odešel pryč. Byl si jist, že se nemýlí. Na prvním schodu uviděl, že ho Tyrer pozoruje z okna. Spolkl kletbu a zamával. Tyrer mu odpověděl stejně.

Když odešli samurajové, zahradníci se opět pustili do práce. Jeden z nich si hodil motyku přes rameno a odkulhal. Hiraga s hlavou zakrytou špinavým hadrem, v potrhaném a ucouraném kimonu byl spokojen, že se mu výzvědy vydařily. Teď už věděl, jak, kdy a kde se odehraje zítřejší útok.

* * *

Když se Joši v bezpečí svých nosítek vracel k hradu - s Misamotem, který na jeho rozkaz seděl na druhém konci - nechal myšlenky volně bloudit hlavou. Stále ještě byl vyveden z míry nezdvořilým koncem jednání, nezuřil však jako ostatní. Zůstal trpělivý - pomstím se jim, až se mi to bude hodit, říkal si.

Pozvání, abych si prohlédl válečnou loď a její motory? Ííí, takovou příležitost si rozhodně nenechám ujít. Přijmout takové pozvání je sice nebezpečné, ale stejně to udělám. Jeho zrak se zaostřil na Misamota, který hleděl úzkým okénkem ven. Věžeň Misamoto mu byl zatím opravdu užitečný. Hloupí překladatelé, kteří nepřekládají doslova. Hloupý Rus, který nám vyhrožoval. Je hloupé, že jsou tak nevychovaní. Hlupák Číňan, který o nás rozhlašuje, že jsme opice. Velmi hloupý. To nic, vyfídím si to s nimi všemi, s některými dřív, s jinými později.

Jenže jak se vypořádám s jejich vůdci a válečnou flotilou?

"Misamoto, rozhodl jsem se, že tě nepošlu zpět. Dvacet dní budeš bydlet s mými služebníky a budeš se učit, jak se chová samuraj."

Misamotova hlava se okamžitě přitiskla k podlážce nosítek. "Děkuji vám, pane."

"Jestli s tebou budu ovšem spokojen. Tak a teď co nás čeká zítra?"

Misamoto zaváhal a ztuhl. První pravidlo přežití znělo, že se samurajům nesmějí nosit špatné zprávy, nic se jim nesmí říkat, ani radit, a když už člověk nemá zbylí, pak povědět mu jen to, co asi chce slyšet. To není jako v Americe, v tom pozemském ráji.

Odpověď je jasná, chtělo se mu vykřiknout. Opět začal přemýšlet v angličtině - jen to ho udržovalo při rozumu po všechna ta léta, kdy byl uvězněn. Kdybys viděl, jak se tam v rodině gaidžinů, kde jsem žil, chovají jeden k druhému, a jak se chovali ke mně. Ano, dělal jsem jim sluhu, ale přesto jsem byl člověk, žil jsem lépe, než jsem kdy předtím vůbec považoval za možné. Tam každý člověk smí chodit se vztyčenou hlavou a nosit nůž nebo pistoli, kromě většiny černochů, tam jsou netrpěliví, jen aby vyřešili kdejaký problém a honem se mohli pustit do dalšího - když je to nutné, tak třeba pěstí nebo střelbou - tam si jsou všichni rovni před zákonem a nejsou tam žádná smradlavá knížata ani samurajové, kteří mohou člověka zabít, kdykoli se jim zalíbí.

Joši si domyslel, jak mu asi Misamoto chce odpovědět: "Vždycky mi odpovídej po pravdě, jestli je ti život drahý."

"Ovšem, pane, vždy." Misamoto celý ztuhlý uposlechl. "Moc mě to mrzí, pane, ale pokud nedostanou, co chtějí, tak myslím, myslím, že srovnají Edo se zemí."

Souhlasím, ale jen pokud budeme hloupí, pomyslel si Joši. "Jsou toho jejich děla schopná?"

"Ano, pane. Na hrad možná nestačí, ale město shoří."

A to by bylo pitomé plýtvání zdroji Toranagů. Museli bychom najít náhradu, nové rolníky, řemeslníky, milostnice a obchodníky, aby nám sloužili jako obvykle. "Jak bys jim tedy dal sníst trochu polévky, ale rybu si nechal pro sebe?" zeptal se Joši.

"Prosím, promiňte, pane, nevím, pane. Nevím."

"Tak přemýšlej. Zítra za svítání chci od tebe odpověď."

"Ale... ano, pane."

Joši se opět zabořil do hedvábných polštářů a soustředil se na včerejší zasedání rady starších. Nakonec Andžó musel stáhnout příkaz k evakuaci hradu, protože bez rozhodné většiny by byl stejně neplatný. A tak on, jako právoplatný ochránce, zakázal šógunovi odjet.

Tentokrát jsem vyhrál, ale pouze díky tomu, že ten starý zatvrdělý blázen Tojama trval na tom, že hlasuje pro útok. Andžó má pravdu, ti druzí dva by obvykle hlasovali s ním a proti mně. Ne snad kvůli věci samé, ale proto, že jsem, kdo jsem - Toranaga, který se měl stát šógunem místo toho hloupého kluka.

Joši seděl v bezpečí nosítek sám až na Misamota, který nemohl tušit, co se mu honí hlavou, a tak dovolil svému mozku, aby otevřel příhrádku se jménem Nobusada, příhrádku tak tajnou, zranitelnou, nebezpečnou a neodstranitelnou.

Co si ním počnu?

Dlouho ho už zvládat nedokážu. Je infantilní a navíc uvízl v těch vůbec nejnebezpečnějších osidlech, ve spárech princezny Jasu - císařovy špiónky a fanatické odpůrkyně šógunátu, která zrušila zasnoubení se svým milovaným kamarádem z dětství, hezkým a urozeným princem. Byl to šógunát, který ji vyštval z Kjóta od její rodiny a přátel do věčného vyhnanství a donutil ji provdat se za slabocha, jehož úd při ztopoření připomíná splasklý prapor za letního bezvětrí. Ten jí zřejmě nikdy neudělá dítě.

Naplánovala si státní návštěvu do Kjóta, aby ho donutila poklonit se před císařem. Tento mistrovský tah zničí křehkou rovnováhu, která se udržovala po staletí. Jak se pravilo v Odkazu: Pravomoc podřídít si celé impérium se císařovým ediktem uděluje šógunovi, který je zároveň jmenován velitelem policie, a jeho nástupcům. Proto jsou rozkazy šóguna pro celou zemi zákonem.

Po jedné radě přijde druhá, říkal si Joši, a brzy bude místo nás vládnout císař. Nobusada to nikdy nepochopí, protože ho dívčina přitažlivost dočista zaslepila.

Co tedy dělat?

Opět se Joši vydal po vyšlapané, ale dobře utajované cestě. Právně je to můj lenní pán. Nemohu ho zabít přímo. Je příliš dobře chráněný a já alespoň v této chvíli nehodlám kvůli němu přijít o život. Jaké jsou další prostředky? Jed. Jenže to by mě po právu podezírali a i kdybych snad dokázal vyklouznout z pout, která mě svírají - jsem vězeň stejně jako Misamoto - zemi by mohla postihnout nekonečná občanská válka a na tom by vydělali jenom gaidžinové. Navíc bych porušil přísahu věrnosti šógunovi, ať už je to kdokoli, a Odkazu.

Musím nechat někoho, aby ho zavraždil místo mě. Co třeba šiši? Mohl bych jim pomoci, jenže podporovat nepřítele, který usiluje o mé zničení, je nebezpečné. A nabízí se ještě jedna možnost. Bozi.

Neubránil se úsměvu. Štěstí a smůla, napsal šógun Toranaga, přízeň a nepřízeň osudu ponechme nebesům a přírodním zákonům - nezískáme je ani modlením, ani žádným vychytralým trikem.

Buď trpělivý. Slyšel, jak mu Toranaga radí: Buď trpělivý.

Ano, budu.

Joši uzavřel onu zásuvku v mysli až do příště a opět se v myšlenkách vrátil k radě starších. Co jim mám povědět? Teď už určitě vědí, že jsem se setkal s gaidžiny. Budu trvat na jedné absolutní zásadě pro budoucnost: na takové schůzky musíme posílat jen chytré lidi. Co jim řeknu ještě? Určitě se zmíním o jejich vojácích, obrovitých, v jejich šarlatových uniformách, krátkých kiltech a obrovských kloboucích, všichni měli pečlivě naleštěné pušky zadovky, udržované stejně pečlivě jako naše meče.

Mám se jim svěřit, že ti nepřátelé jsou blázni, bez špetky rafinovanosti, které lze ovládnout díky jejich netrpělivosti a nenávisti? Misamoto mi toho pověděl dost, abych mohl dojít k závěru, že jsou stejně nejednotní a vzpurní jako naše šlechta? Ne, to si nechám pro sebe. Ale zítra jim vysvětlím, že naše delegace bude neúspěšná, pokud nevymyslíme zdržovací manévry, který by gaidžinové ochotně přijali.

Co by to jen mohlo být?

"Ten posel, Misamoto," prohodil líně, "ten vysoký muž s velkým nosem, co mluvil jako žena a používal ženské výrazy... Byl to napůl muž a napůl žena?"

"Nevím, pane. Možná ano, na lodích je jich takových hodně, Výsosti, ale většinou to utajují."

"Proč?"

"Nevím, Výsosti, není snadné jim porozumět. Oni nikdy nemluví o souloži stejně otevřeně jako my, ani o tom, jaké pozice jsou nejlepší, nebo jestli je to lepší s chlapcem nebo s děvčetem. Ale chtěl jste vědět, proč se vyjadřují jako ženy. V jejich jazyce ženy a muži mluví stejně, tedy na rozdíl od nás Japonců používají stejná slova, Výsosti. Potkal jsem pár námořníků, kteří se naučili několik japonských slovíček, mužů, kteří navštívili Nagasaki. Vyjadřovali se stejně jako ten nosáč, protože se bavili jen a jen s děvčkami a od nich to pochytili. Nevědí, že naše ženy hovoří jinak než my, muži, Výsosti, že jako civilizovaní lidé používáme jiné výrazy."

Joši nedal na sobě znát vzrušení, které se ho zmocnilo. Děvky jsou náš jediný kontakt, pomyslel si. Každý z nich má totiž nějakou. A tak jestli je chceme ovládnout, musíme na ně zaútočit prostřednictvím děvek, ženských nebo mužských.

* * *

"Nenařídím své flotile, aby ostřelovala Edo, dokud nedostanu úřední písemný příkaz od Admirality nebo z ministerstva zahraničí," prohlášoval zrudlý admirál. "Dostal jsem instrukce, abych byl obezřetný, stejně jako vy. A tohle není žádná trestná výprava."

"Proboha, měli jsme tu incident, který musíme vyřešit. Samozřejmě to je trestná výprava." Sir William se také zlobil. Osm zvonění právě ohlásilo půlnoc a oni seděli u kulatého stolu v admirálově apartmá na vlajkové lodi. Přítomen byl ještě generál Thomas Ogilvy. Kajuta byla nízká, ale prostorná a zesílená těžkými trámy. Okénky na zádi probleskovala světla ostatních lodí. "Opakuji to znova. Jestliže nepoužijeme sílu, tak neustoupí."

"Sežeňte si rozkaz, k čertu, a já je rozsekám na cucky." Admirál si dolil skleničku portského z poloprázdné karafy z broušeného skla. "Thomasi?"

"Děkuji." Generál pozvedl skleničku.

Sir William se pokusil zklidnit a řekl: "Lord Russell mi už dal příkaz, abych žádal bakufu o odškodné ve výši 25 tisíc liber za loňské vraždy seržanta a desátníka na vyslanectví. Dnešní incident ho popudí ještě víc. Já ho znám, vy ne," dodal dramaticky pro zvýšení účinku. "Souhlas od něj dostanu nejdřív za tři měsíce. Musíme z nich vymáčknout odškodnění hned teď, jinak vraždy budou pokračovat. Bez vaší podpory nemám dostatek prostoru k manévrování."

"Máte mou plnou podporu, kromě války, k čertu. Jestli ale rozstřílíme jejich hlavní město, znamená to válku. Na tu nejsme připraveni. Souhlasíš, Thomasi?"

Generál pečlivě volil slova: "Obklíčit vesnici jako Hodogaja, zlikvidovat pár set divochů a odvést jednoho bezvýznamného potentáta v řetízích je něco jiného, než ovládnout takhle velké město a zaútočit na hrad."

"A co váš výrok, že neexistuje operace, kterou by armáda pod vaším velením nedokázala bez váhání provést," zeptal se sir William kousavě.

Generál zčervenál. "Jak dobře víte, co člověk říká na veřejnosti, mívá se skutečností pramálo společného! Edo je něco jiného."

"Správně." Admirál dopil skleničku.

"Tak co tedy navrhuje?" Ticho zhoustlo. Najednou sklínka vyklouzla siru Williamovi z ruky a ostatní zaskočení tím zvukem sebou trhli. "Sakra!" zanařádal. Cinkot střepů jeho zlost poněkud zmírnil. Ubrouskem nedbale otřel rozlité víno.

"Vyslanec jsem tady já. Pokud považuji na nutné vydat rozkaz a vy jej odmítnete splnit, i když ovšem na to máte právo, požádám samozřejmě o vaše vystřídání."

Admirálův krk zbrunátněl. "Už jsem vysvětlil situaci Admiraltě. Prosím, pochopte mě: Jsem víc než ochotný se pomstít za vraždu pana Canterburyho a útok na ostatní. Jenže pokud jde o Edo, jak jsem řekl, jenom vyžadují písemný rozkaz. Není žádný spěch, teď nebo za tři měsíce ti divoši zaplatí, jak budeme chtít my, tímhle městem nebo ještě stovkou dalších."

"Ano, to zaplatí, k čertu!" Sir William povstal.

"Ještě jednu důležitou informaci, než odejdete: Nemůžu vám slíbit, že tady vydržíme ještě dlouho kotvit. Flotila tady není chráněná, dno je nebezpečně mělké, počasí se zřejmě zhorší a v Jokohamě jsme bezpečnější."

"Jak dlouho tu můžeme tedy ještě zůstat?"

"Možná den. Nevím. Nemůžu poručit počasí a to, jak sám víte, bývá v tomto měsíci nevyzpytatelné."

"Ano, to vím. Dobrá, už půjdu. Žádám vás oba, abyste se dostavili v deset hodin na břeh k jednání. Thomasi, pošlete, prosím, na břeh dvě stě dragounů, aby zabezpečili oblast kolem přístavu."

"Smím se zeptat, proč dalších dvě stě mužů?" zeptal se hned generál. "Už mám na břehu celou rotu."

"Třeba chci brát rukojmí. Dobrou noc." Tiše za sebou zavřel dveře.

Oba muži za ním nevěřícně civěli. "To myslí vážně?"

"Nevím, Thomasi. Ale s naší Ctihodností, popudlivým Williamem zatraceným Aylesburym jeden neví nikdy."

* * *

V hluboké tmě se z hradní brány vykradla další jednotka po zuby vyzbrojených samurajů, tiše přeběhla přes spuštěný padací most, po dalším můstku překročila široký vodní příkop a zamířila k vyslanectví. Tam se soustřeďovaly i další skupiny. Na místě se shromáždily už necelé dva tisíce samurajů a další byly připraveny zasáhnout, jakmile dostanou rozkaz.

Sir William přicházel opuštěnými ulicemi od přístavu se svou stráží, důstojníkem a deseti vojáky. Byl smutný a unavený a myslel na to, jak se mu zítra podaří vyvést rozhovory ze slepé uličky. Další roh a ještě jeden. Na konci této ulice bylo otevřené prostranství, které ústilo až u budovy legace.

"Bože, pane, podívejte tamhle!"

Prostranství zaplnili zamlklí samurajové a nehnutě je pozorovali. Všichni byli ozbrojeni. Meče, luky, kopí a pár mušket. Ozvaly se tiché zvuky a doprovod sira Williama se otočil. Cestu zpět jim odřízla velká skupina stejně tichých samurajů. "Prokrista," zamumlal mladý důstojník.

"Ano," povzdychl si sir William. I tohle mohlo být řešení, ale pak jim všem pomáhej pánbůh - flotila by odpověděla okamžitě. "Pojďte dál. Muži ať se pro každý případ připraví. Odjistěte zbraně."

Stoupal do kopce jako první, ale vůbec se necítil jako hrdina, spíše jaksi mimo a sledoval sebe i ostatní jakoby z výšky. Mezi davem samurajů vedla úzká cestička, před ní stál důstojník. Když se sir William přiblížil na tři metry, muž se mu uklonil jako rovný rovnému. Sir William se viděl, jak sám se stejnou dávkou zdvořilosti smeká klobouk a jde dál. Vojáci ho následovali s puškami v rukou a prsty na kohoutku.

Pořád do kopce. Stejně ticho, stejně pozorování. Celou cestu až k bráně. Davy nehybných samurajů. Ale žádný z nich v nádvoří vyslanectví. Nádvoří a zahrady plné vojáků, ozbrojených a připravených, další na střeše a v oknech. Vojáci mu otevřeli bránu a zase ji zamkli.

Tyrer a ostatní zaměstnanci vyslanectví čekali v hale, někteří z nich už v nočním úboru, jiní polooblečení. Shromáždili

se kolem něj. "Proboha, sire Williame," promluvil za všechny Tyrer, "třáslí jsme se strachy, že vás zajmou."

"Jak dlouho už jsou tady?"

"Asi od půlnoci, pane," odpověděl důstojník. "Vyslali jsme hlídku dolů pod kopec. Když nepřítel dorazil, chlapci nás varovali a stáhli se. Nijak jsme vám to nemohli oznámit ani signalizovat na loď. Jestli nezaútočí do rána, udržíme to tady, dokud nedorazí posily a nezasáhne flotila."

"Dobrá," řekl klidně. "V tom případě doporučuji, abychom šli do postele, nechali pár mužů na stráži a zbytek, aby se stáhl."

"Cože, pane?" Důstojníka to zmátlo.

"Kdyby nás chtěli přepadnout, udělali by to už dávno bez všeho toho mlčenlivého vyhrožování a cirkusu." Sira Williama pobavilo, jak na něho všichni překvapeně zírají, a hned se cítil lépe. Deprese už ho opustila. Zamířil ke schodišti. "Dobrou noc."

"Ale, pane, nemyslíte..." Slova utichla.

Sir William si unaveně povzdechl. "Jestli chcete držet ty muže v pohotovosti, ať je tedy, prosím, po vašem... Jestli tak budete spokojenější."

Vtom se dovnitř vrátil seržant a vykřikl: "Pane, všichni odcházejí. Ti prťousi to vzdávají."

Sir William se podíval z okna a opravdu - samurajové mizeli v noci.

Poprvé dostal strach. Nečekal, že odejdou. Za pár okamžiků byla cesta z kopce volná a prostranství prázdné. Cítil však, že neodešli daleko, že v každých dveřích a uličce v okolí se skrývají stovky nepřátel a namyšleně čekají, až sklapne past.

Zaplatřpánbůh, že ostatní vyslanci a většina našich chlapců zůstali v bezpečí na lodích. Díky Bohu, pomyslel si a vykročil po schodišti nahoru krokem dostatečně jistým, aby dodal odvalu ostatním.

11

Čtvrtek, 18. září

Hostinec U Sedmačtyřiceti róninů se nacházel v zastrčené uličce nedaleko hradu v Edu a od prašné silnice jej odděloval vysoký neudržovaný plot, jenž téměř úplně stavbu zakrýval. Zvenku podnik vypadal zanedbaně a nevýrazně, uvnitř naopak hýřily okázalostí i přepychem a plot měl pevný. Pečlivě pěstěná zahrada obklopovala velkou přízemní budovu a mnoho vyvýšených bungalovů o jedné místnosti, vyhrazených pro zvláštní hosty - a jejich soukromí. Hostinec navštěvovali zámožní obchodníci a také někteří šiši, kteří v něm nacházeli bezpečí a úkryt. Těsně před rozbřeskem všude panoval klid a zákazníci, nevěstky, mama-san, pokojské i sluhové do jednoho spali.

Pouze šiši bděli a potichu si chystali zbraně.

Ori posedával na verandě jedné z chatek s kimonem shrnutým dolů k pasu. S velkými obtížemi si vyměňoval obvaz na poraněném rameni. Rána teď byla temně zarudlá, palčivě citlivá a nesnesitelně bolela. V celé ruce mu cukalo a věděl, že by měl co nejrychleji vyhledat lékaře. Přesto tvrdil Hiragovi, že teď by bylo příliš nebezpečné nechat se ošetřit: "Mohli by mě sledovat. To nemůžu riskovat. Kolem pobíhá příliš mnoho špiclů a Edo je pevnost Toranagů."

"Souhlasím. Vrať se do Kanagawy."

"Ano, ale až po akci." Neopatrně se prstem dotkl rány a krutá bolest mu sevřela celé tělo. Není žádný spěch, lékař to vždycky může rozříznout a odstranit jed, pomyslel si, ale věřil tomu jen napůl. To je karma. A jestli to bude hnísat i nadále, je to také karma. Byl tak zamyšlený, že neslyšel, jak přes plot přelezl ninja a blížil se k němu ze zadu.

Srdce mu poposkočilo strachem, když mu ninja přitiskl ruku na ústa, aby předešel výkřiku. "To jsem já," zašeptal podrážděně Hiraga a hned ho zase pustil. "Už jsem tě mohl zabít přinejmenším dvacetkrát."

"Ano." Ori se přinutil k úsměvu a ukázal na keře, v nichž se skrýval další samuraj s připraveným lukem. "Hlídku drží on, já ne."

"Dobře." Hiraga pozdravil stráž a stáhl si masku z obličeje. "Ostatní jsou uvnitř a připraveni, Ori?"

"Ano."

"A co tvá ruka?"

"V pořádku." Vtom ho Hiraga nečekaně popadl za bolavé rameno. Ori zalapal po vzduchu a obličej se mu zkroutil bolestí. Slzy se mu vyvalily z očí, ale zůstal zticha.

"Mohl bys být pro nás pítěž. Dnes s námi nemůžeš jít - vrátíš se do Kanagawy." Hiraga vstoupil na verandu a vešel dovnitř. Ori, celý zdrcený, ho následoval.

Jedenáct ozbrojených šiši sedělo na jemném tatami. Devět z nich byli Hiragovi rodáci z Čóšů. Dva noví patřili ke hlídce z Mori, která je včera nechala projít. O chvíli později dezertovali a požádali, aby se k nim směli připojit.

Hiraga se unaveně posadil. "Ke klášteru ani k vyslanectví jsem se nedokázal přiblížit na víc než dvě stě kroků, a tak se do toho nemůžeme pustit. Zabít pana Jošiho ani ostatní při příjezdu nedokážeme. Prostě to nejde. Musíme je přepadnout jinde."

"Promiňte, Hiraga-san, ale jste si jistý, že to byl Joši?" zeptal se jeden muž z Mori.

"Ano, jsem si tím jistý."

"Pořád se mi nechce uvěřit, že by si vyšel z hradu jen s několika strážemi na setkání s gaidžiny, třeba v přestrojení. Na to je příliš mazaný. Určitě ví, že je druhým hlavním terčem šiši hned po šógunovi a že je pro nás důležitější než ten zrádce Andžó."

"Není mazaný. Poznal jsem ho. Jednou jsem ho viděl zblízka v Kjótu," prohlásil Hiraga, který v skrytu duše nedůvěřoval ani jednomu ze samurajů z Mori. "Ať už má jakýkoli důvod, může si dovolit jít na vyslanectví bez stráží jen jednou, ne dvakrát. To území bude určitě plné samurajů od bakufu. Ale zítra určitě vyjde znovu z hradu. Takovou příležitost nesmíme propást. Co kdybychom mu někde nastražili léčku? Co myslíte?"

"Záleží na tom, kolik lidí ho bude doprovázet," řekl muž z Mori. "Jestli se ovšem schůzka bude konat tak, jak si přeji gaidžinové."

"Jestli? Pokusí se na ně Joši něco vykoumat?"

"Já bych to na jeho místě udělal. Říkají mu přece Lišák."

"Co bys podnikl?"

Muž se podrbal po bradě. "Snažil bych se to nějak oddálit."

Hiraga se zamračil. "Ale jestli opravdu půjde na vyslanectví stejně jako včera, kdy bude nejzranitelnější?"

Ori řekl: "Při vystupování z nosítek. Na nádvoří u gaidžinů."

"Tam nepronikneme, ani kdybychom se pokusili o sebevražedný útok."

Nastalo ticho, které prolomil až Ori: "Čím bude blíž hradní bráně, tím menší pozor si dají jeho strážé. Bude jich tam méně a přestanou být opatrní. Takže buď až bude vycházet, nebo až se bude vracet."

Hiraga spokojeně přikývl, usmál se na něj a pokynul jednomu ze svých rodáků. "Až se dům probudí, požádej mama-san, aby Orimu sehnala lékaře. Tajně a rychle."

"Dohodli jsme se, že by to nebylo bezpečné," okamžitě namítl Ori.

"Musíme chránit, co máme. Tvůj nápad je dokonalý."

Ori mu poděkoval úklonou. "Abych šel radši k doktorovi, ne?"

* * *

Když se rozednilo, Phillip Tyrer napůl běžel, napůl kráčel do přístavu provázený seržantem a ještě jedním vojákem od pěchoty. "Proboha, Phillipe, dva strážci ti stačí," řekl mu před chvílí sir William. "Jestli mají Japončici něco za lubem, tak tě nezachrání ani celá naše posádka. Admirál Ketterer musí dostat zprávu, a doručíš mu ji ty. Sbohem!"

Stejně jako sir William musel i on projít mezi stovkami mlčících samurajů, kteří se před rozbřeskem zase vrátili. Nikdo se ho ani nedotkl a zdálo by se dokonce, že ho ani neviděli, nebýt záblesků v jejich očích. Teď měl před sebou moře. Přidal do kroku.

"Stůj, řekni, kdo jsi, nebo ti ustřelím tu tvou zatracenou palici," ozvalo se ze stínu.

"Proboha, to jsem já," odpověděl Tyrer celý rozzechvělý strachem. "Kdo si, k čertu myslíš, že to asi je? To jsem já a nesu naléhavou zprávu pro admirála a generála."

"Promiňte, pane."

Tyrer nastoupil do kutru, který veslaři rychle hnali k vlajkové lodi. Zalila ho vlna úlevy, že unikl z pasti na vyslanectví, až se málem rozplakal. Pobízel námořníky, aby ještě přidali na rychlosti, a potom bral schůdky na palubu po dvou.

"Buď zdrav, Phillipe." Na hlavní palubě držel důstojnickou hlídku Marlowe. "Co se, k čertu, děje?"

"Ahoj, John. Kde je admirál? Mám pro něj naléhavou zprávu od sira Williama. Vyslanectví obklíčily tisíce těch parchantů."

"Kristepane!" Marlowe nervózně spěchal napřed průchodem a pak k zádi. "Jak ses, k ďasu, dostal ven?"

"Prostě jsem prošel. Nechali mě jít a neřekli při tom ani slovo. Nikdo nepromluvil, jednoduše mě pustili. Přiznám se ti, že jsem se strachem málem podělal. Jsou všude, jenom ne za naším plotem a dole v našem přístavu."

Hlídká námořní pěchoty před kajutou rychle zasalutovala. "Dobré ráno, pane."

"Naléhavá zpráva pro admirála."

Okamžitě, jako ozvěna, se ozvalo. "Tak ji, proboha, přines, Marlowe! Od koho je ta zpráva?"

Marlowe si povzdechl a otevřel dveře. "Od sira Williama, pane."

"Co zase ten pitomec provedl..." Admirál Ketterer se zarazil, protože zahlédl Tyrera. "Vy jste jeho pobočník, ne?"

"Elév překladatel, pane, Phillip Tyrer." Předal mu dopis. "Ehm, mám vyřídít pozdravy od sira Williama, pane."

Admirál v dlouhé flanelové noční košili a nočním čepci se střapcem chvatně roztrhl obálku. Na nos si nasadil brýle a četl se sevřenými ústy:

Považuji za vhodné zrušit Vaši účast na dnešním jednání a podobně i generála a ostatních vyslanců. Jsme zcela obklíčeni stovkami, ne-li tisíci ozbrojených samurajů. Prozatím se nedopustili žádného nepřátelského činu, ani nebránili nikomu v odchodu. Samozřejmě mají právo rozmístit své jednotky, kdekoli se jim zlíbí - možná je to jen trik, aby nás vyvedli z rovnováhy. Z bezpečnostních důvodů však hodlám vyjednávat s představiteli bakufu sám, dostaví-li se ovšem tak, jak jsem od nich požadoval. Budou-li rozhovory zahájeny, vyvěším modrou vlajku a pokusím se vás informovat o dalším vývoji. Kdyby však zástupci bakufu nepřišli, vyčkám ještě den nebo dva a potom se dám na hanebný ústup. Pokud uvidíte stahovat vlajku, bude to znamenat, že nás přepadli. V takovém případě můžete podniknout, cokoli uznáte za vhodné. Zůstávám, pane, Váš uctivý služebník...

Admirál ještě jednou pečlivě přečetl dopis a hned začal vydávat rozkazy: "Pane Marlowe, požádejte kapitána a generála, aby se ke mně ihned dostavili. Signalizujte všem lodím: Okamžitě zaujmout bojové postavení. Všichni kapitáni ať se hlásí v poledne na vlajkové lodi. Požádejte všechny vyslance, aby se laskavě u mne co nejdříve sešli. Pane Tyrere, snězte si něco k snídani a připravte se, že za pár minut ponese zprávu zpátky."

"Ale, pane, nemyslíte..."

Admirál už křičel na zavřené dveře. "Johnstone!" Jeho příkazník okamžitě otevřel. "Holič už je na cestě, pane, uniformu máte vyžehlenou, snídaneč bude připravená, hned jak přijdete ke stolu, ovesná kaše bude teplá!"

Kettererův pohled padl na Marlowea a Tyrera. "Na co, k čertu, ještě čekáte?"

* * *

V Jokohamě si člun Struanovy firmy - v celém Japonsku jediné malé plavidlo poháněné parním motorem a lodním šroubem - razil cestu vlnami k molu. Vál čerstvý vítr a moře se pod zataženou oblohou vzedmulo. Jamie McFay obratně vystoupal po schůdcích a spěchal po molu k dvoupodlažní budově vévodící Hlavní ulici. Bylo před osmou hodinou ranní, ale on se už vracel z poštovní lodi, která připlouvala každé dva měsíce. Dnes dorazila za svítání a on si osobně

vyzvedl dopisy, účty a nejnovější noviny, které jeho čínský pomocník nakládal na vozík. V ruce svíral dvě obálky, jednu otevřenou, druhou zapečetěnou.

"Dobré ráno, Jamie," oslovil ho Gabriel Nettlesmith. Vystoupil ze skupinky ospalých obchodníků čekajících na člun. Tento pomenší, ušmudlaný, páchnoucí človiček v nepraných šatech se skvrnami od inkoustu a s věčným doutníkem v ústech byl redaktor a vydavatel Yokohama Guardianu, novin vycházejících v cizinecké čtvrti, jedněch z mnoha v Asii, které Struanova firma otevřeně nebo tajně vlastnila. "Co se děje?"

"Je toho hodně. Buď tak laskav a přijď ke mně na svačinu. Teď se nemůžu zdržovat."

Ačkoli flotila odplula, byl přístav plný veslic obstarávajících dopravu mezi břehem a půl stovkou zakotvených obchodních plavidel, další se hromadily kolem poštovní lodi. Jamie se vrátil na břeh jako první, což byla pro něj zásadní věc a obchodní nutnost, neboť ceny základního spotřebního zboží, vždy nedostatkového, divoce klesaly a stoupaly podle nejnovějších zpráv. Poštovní parník při příznivém počasí urazil cestu na lince z Hongkongu do Jokohamy za devět dní, se zajižďkou přes Šanghaj za jedenáct, pokud jej ovšem nepřepadli piráti. Den, kdy připlul, byl vždy plný nervozity, radosti či zlosti nebo něčeho mezi tím. Stejně jej však všichni vítali, očekávali jej a modlili se za jeho zdárný příjezd.

Norbertu Greyforthovi od firmy Brock a synové, hlavního konkurenta Struanů, chybělo ke břehu stále ještě sto metrů. Seděl pohodlně uprostřed člunu a zatímco se jeho veslaři namáhali, dalekohledem sledoval dění na břehu.

McFay věděl, že ho pozoruje, ale dnes mu to nevadilo. I kdyby to tomu parchantovi ještě nikdo neoznámil, tak se to stejně brzy dozví, řekl si v duchu. Doléhal na něj strach, a to nebylo obvyklé. Báł se o Malcolm Struana, o podnik, sebe samotného, budoucnost i o svou aidžin - milovanou osobu - trpělivě čekající v jejich malém domku v Jošiwaze za kanálem a plotem.

Zrychlil krok. Na Hlavní ulici se povalovali tři nebo čtyři opilci, podobní pohozeným starým pytlům s uhlím, další polehávali u břehu. Překročil jednoho muže, vyhnul se skupince rozjařených podnapilých námořníků klopýtajících ke svým člunům, vyšel po schodišti do velké haly podnikové budovy, nahoru do patra a chodbou k obytným apartmá a jednotlivým pokojům.

Tiše pootevřel dveře a nahlédl dovnitř.

"Buď zdrav, Jamie," přivítal ho z postele Malcolm Struan.

"Ahoj, Malcolm, dobré ráno. Báł jsem se, jestli ještě nespíš."

Zavřel za sebou a všiml si, že dveře do vedlejšího bytu jsou dokořán, zamířil k velké posteli z teakového dřeva, která byla stejně jako všechn nábytek dovezena z Hongkongu nebo Anglie. Malcolm byl bledý a unavený - včerejší cesta lodí z Kanagawy ho připravila o mnoho vzácných sil, ačkoli mu doktor Babcott nasadil utiňující léky a všichni se snažili, aby mu zajistili co největší pohodlí. "Jak se ti dnes vede?"

Struan se na něj zadíval. Modré oči jako by mu pohasly a zapadly hlouběji do důlků a stínů. "Pošta z Hongkongu není dobrá, co?" Mluvil mdle a McFay nevěděl, co na to odpovědět.

"Bohužel, je to tak. Slyšel jsi signální dělo?" Kdykoli se objevila v dohledu poštovní loď, správce přístavu vystřelil, aby to oznámil obyvatelům cizinecké čtvrti. Stejný zvyk panoval v podobných osadách na celém světě.

"Ano, slyšel," řekl Struan. "Než mi povíš špatnou zprávu, zavři dveře k ní a podej mi nočník."

McFay uposlechl. Za dveřmi byl salon a za ním ložnice, nejlepší pokoje v celé budově. Obvyčejně byly vyhrazeny pouze pro tchaj-pana, Malcolmova otce. Včera tam na Malcolmovu žádost a s jejím šťastným souhlasem ubytovali Angelique. Po celé čtvrti se to ihned roznoslo, a to posílilo další zprávy a pověsti, že se z jejich Angelique stává Dáma s lampou. Převládal názor, že Angelique pečuje o Struana i jinak a většina mužů by chtěla být v jeho posteli místo něj.

"Zbláznili jste se?" řekl včera v klubu McFay některým z nich. "Ten ubožák je v hrozném stavu."

Dr. Babcott ho však přerušil. "Vylíže se z toho dřív, než si to uvědomíte."

"Takže už slyším svatební zvony, bože," prohodil kdosi.

"Každý dostane napít na účet domu," vykřikl další bujaře. "Dobrý. Budem tu mít vlastní svatbu, naši první svatbu."

"Už jsme jich tady měli řadu, Charlie, zapomínáš na musume?"

"Ty se nepočítaj, prokrista, myslím tím opravdovou svatbu v kostele - a opravdový křest."

"U skákavýho Joviše, to už se něco upeklo?"

"Povídá se, že celou cestu lodí sem hopsali jak veverka, ale nemám mu to nijak za zlé..."

"Na ty její andělské cecíky si nikdo ani nešáhne, sakra. Řekni eště jednou něco proti její počestnosti a já tě voddělám, boha jeho."

McFay si povzdechł. Pár opileckých facek, rozbitých lahví a oba muže vyhodili, aby po hodině přilezli za bouřlivého jásotu zpátky. Včera v noci, než odešel spát, nakoukl do Malcolmova pokoje. Tvrdě spal a ona klímala na židli vedle něj. Něžně ji probudil. "Nejlepší bude, když se půjdete pořádně vyspat, slečno Angelique, teď se neprobudí."

"Ano, děkuji vám, Jamie."

Díval se na ni, jak se líně protahuje jako spokojené kotě. Napůl ještě spala, rozpuštěné vlasy jí zakrývaly ramena a volné šaty se zvednutým pasem jí splývaly v měkkých záhybech kolem boků. Takové šaty nosila před padesáti lety císařovna Josefina a teď se nejlepší pařížští krejčí pokoušeli tento střih znovu uvést do módy. Z celé její bytosti jako by vyzařovala životní síla a přitažlivost. McFay sám měl pokoj o kousek dál na chodbě. Dlouho nedokázal usnout.

Struana zalil pot. Při močení musel vynakládat značnou námahu, ale výsledek byl na tu bolest jen chatrný - pouze pár kapek moči s krví. "Tak mi pověz, Jamie, co je to za špatné zprávy."

"Jak bych ti to řekl..."

"Proboha, povídej."

"Tvůj otec před devíti dny zemřel. Bylo to ve stejný den, kdy poštovní loď odplouvala z Hongkongu přímo sem, ne přes Šanghaj. Pohřeb se měl konat za tři dny. Tvá matka mě žádá, abych zařídil tvůj okamžitý návrat. Naše zpráva o

tvém... o tvém neštěstí mohla přijít do Hongkongu o čtyři nebo pět dní později. Je mi to moc líto," dodal zdrceně. Struan slyšel pouze první větu. Nebyla to sice neočekávaná zvěst, ale přesto ho zasáhla stejně krutě jako rána mečem na boku. Byl tomu svým způsobem rád a zároveň ho však zachvátil smutek. Byl zmatený a zároveň i vzrušený představou, že konečně bude smět dělat, nač se celý život připravoval - vládnout podniku, už dlouhá léta krvácejícímu. Při životě jej držela jen jeho matka, která otce v dobách pro něj těžkých klidně přesvědčovala a chlácholila, vedla ho a pomáhala mu. A doby byly pro něj těžké pořád, většinou kvůli alkoholu. Pitím totiž otec zaháněl úporné bolesti hlavy a vysilující záchvaty, trvalý následek epidemie malárie, která postihovala Happy Valley, zimnice, oně záhadné smrtelné horečky, která kdysi decimovala obyvatelstvo Hongkongu, ale teď se ji většinou dařilo držet na uzdě výtažkem z kůry - chininem.

Přinejmenším dvakrát do roka otce nemoc srazila na kolena, na měsíc i déle a on jen čekal, kdy nastane jeho konec. Ani dávky drahocenné peruánské kůry, kterou nechal dovézt dědeček, ho nevyлéčily, zabránily však tomu, aby horečka zabila jeho a většinu ostatních. Nepomohla však ubohé čtyřleté Mary. Mně tehdy bylo sedm, když jsem se tehdy poprvé setkal se smrtí a uvědomil si, co to znamená a jak je nezvratná.

Těžce si povzdychl. Zaplat'pánbůh, že se matce všechno vyhnulo, mor, malárie, že předčasně nezestárla, ani že ji nepotkala žádná vážná nehoda. Pořád je ještě mladá, teprve osmatřicetiletá a štíhlá i po sedmi dětech. Byla naše nezníčitelná opora, záruka naší jistoty. Dokázala přestát každou nepřízeň osudu, každou bouři, neustálou nenávist a nepřátelství mezi ní a jejím otcem, tím prokletým Tylerem Brockem, i loňské neštěstí, kdy se v našem letním domě u Shek-O utopila milovaná dvojčata, Rob a Dunross. A teď chudák táta. Tolik mrtvých.

Tchaj-pan. Stal jsem se tchaj-panem Vzneseného domu.

"Cože? Co jsi říkal, Jamie?"

"Jen že mě to moc mrzí, tchaj-pane. Tady... tady máš dopis od matky."

Struan s námahou vztáhl ruku po obálce. "Jak se co nejrychleji dostanu do Hongkongu?"

"Na palubě Sea Cloud, ale ta má odplout za dva až tři týdny. Obchodní lodě, které tu kotví, jsou pomalé a do týdne žádná z nich nepluje do Hongkongu. Nejrychlejší by to bylo poštovní lodí. Mohli bychom ji přimět, aby se vrátila co nejdřív, ale předtím se musí zastavit v Šanghaji."

Představa jedenáctidenní plavby, s největší pravděpodobností za špatného počasí, možná dokonce v tajfunu, po včerejších zkušenostech Malcolma vyděsila. Přesto řekl: "Popovídej si s kapitánem. Umluv ho, aby to vzal přímo do Hongkongu. Co ještě přišlo v poště?"

"Ještě jsem si ji všechnu nepročel, ale tady..." McFaye téměř vyděsilo, jak Struan náhle zbledl, a tak mu nabídl noviny Hong Kong Observer. "Myslím, že samé špatné zprávy. Občanská válka v Americe se pořád stupňuje a umírají při ní desetitisíce lidí - bitvy u Shiloh, Fair Oaks, snad na deseti různých místech, a velká u Bull Runu, kde armáda Unie prohrála a utrpěla velmi těžké ztráty. Se zavedením pušek zadovek, opakovaček a nových děl už válka navždy dostala novou podobu. Cena bavlny vyskočila do závratné výše, protože Unie blokuje jižanský obchod. Na londýnské a pařížské burze vypukla panika - říká se, že Prusko každým dnem napadne Francii. Od prosince, kdy královně Viktorii zemřel manžel, se ještě neobjevila na veřejnosti - povídá se, že také chce umřít. Stáhli jsme vojska z Mexika a vypadá to, že si z něj ten blázen Napoleon III. chce udělat vlastní dominium. Po celé Evropě řádí hladomor a nepokoje." McFay zaváhal. "Nemám ti něco přinést?"

"Nové břicho." Struan se zadíval na obálku, kterou svíral v ruce. "Nech mi tady ty noviny, Jamie, pročti si poštu a vrať se, a pak se dohodneme, co zařídíš do mého odjezdu..." Ozvalo se zaskřípění a oba se ohlédlí ke spojovacím dveřím, které teď byly pootevřené. Stála v nich v elegantním županu přes noční košilku.

"Ahoj, chéri," řekla hned. "Zdálo se mi, že slyším hlasy. Jak se ti dnes daří? Dobré ráno, Jamie. Malcolme, dnes vypadáš mnohem lépe. Nepotřebuješ něco?"

"Ne, děkuji. Pojď dál. Posad' se, vypadáš skvěle. Vyspala ses dobře?"

"Moc ne, ale na tom nezáleží," postěžovala si, přestože se jí spalo skvěle. Když se ho něžně dotkla a posadila se, ovanula je něžná vůně parfému. "Posnídáme spolu?"

McFay odvedl jeho pozornost z ní na sebe. "Všechno zařídím a vrátím se. A povím to Georgi Babcottovi."

Když se zavřely dveře, pohládila Struana po čele a on ji chytil za ruku. Miloval ji. Obálka vypadla na podlahu. Sehnula se pro ni a trochu se zamračila. "Proč jsi tak smutný?"

"Otec zemřel."

Rozplakala se při pohledu na jeho posmutnělou tvář. Nikdy jí to nedělalo obtíže, slzy se naučila ronit skoro podle libosti, když ještě jako dítě zjistila, jak to účinkuje zvláště na tetu a strýčka. Stačilo, aby si vzpomněla na svou maminku, která zemřela při bratrově narození. "Ale Angelique," říkala jí vždy teta zarmouceně, "ubohý malý Gerard je tvůj jediný bratříček, jiného už nikdy mít nebudeš, alespoň opravdového ne, i kdyby se ten budižkničemu tvůj otec znovu oženil."

"Nenávidím ho."

"Za to on nemohl, ubohé dítě, ten porod byl strašný."

"To je mi jedno. Zabil mi mámu, zabil ji!"

"Neplač, Angelique."

A když teď Struan mluvil o smrti, řinuly se jí z očí potůčky slzí, protože ho opravdu litovala. Chudáček Malcolm, ztratil otce - byl to hodný člověk, ke mně byl hodný. Ubohý Malcolm se snaží být statečný. To nevádí, brzy se uzdravíš a pro mě je teď mnohem snazší zůstat u tebe, teď když už tady nic nepáchne, když už většina toho smradu je pryč. V mysli se jí náhle vyjevil jako strašidlo otec: "Nezapomínej, že tenhle Malcolm brzy všechno zdědí, lodě, moc a..."

O tom přemýšlet nebudu. Ani... ani o tom druhém.

Osušila si oči. "Tak a teď mi všechno pověz."

"Není toho moc k povídání. Otec je mrtvý. Pohřeb se konal už būhvídky a já se musím okamžitě vrátit do Hongkongu." "Ovšemže okamžitě - ale až budeš v pořádku." Nahnula se k němu a něžně ho políbila. "Co budeš dělat, až se tam vrátíš?"

Bez váhání odpověděl: "Jsem dědic. Jsem tchaj-pan."

"Tchaj-pan Vznešeného domu?" Podařilo se jí vyloudit v obličeji výraz, jako by ji to opravdu překvapilo. "Malcolme, drahoušku, to je hrozné... ale svým způsobem se to dalo očekávat, ne? Otec mi povídal, že už byl nemocný dlouho." "Ano, čekalo se to."

"To je smutné, ale... tchaj-pan Vznešeného domu, prosím, mohu být první gratulant?" Uklonila se před ním stejně půvabně, jako by to udělala před králem, a potom se potěšeně znovu posadila. Spatřila v jeho očích podivný výraz.

"Copak?"

"Jenom že... jenom že v tvé přítomnosti cítím hrdost, že je mi s tebou tak nádherně. Provádáš se za mě?"

Srdce jí poskočilo a celá se zapýřila. Ale mozek jí přikazoval, aby byla opatrná a nespěchala. Napadlo ji, jestli má zůstat stejně vážná jako on nebo zda se má radovat ze svého vítězství a dát najevo nadšení, které v ní vybuchovalo, a rozesmát ho. "Lala!" výskla laškovně a ovívala se kapesníkem jako vějířem. "Ano, vdám se za vás, monsieur Struan, ale pouze pokud..." Zaváhala a pak ze sebe začala chrlit: "...pokud se rychle uzdravíte, budete mě bez odmlouvání poslouchat, budete mě nesmírně zbožňovat, milovat mě až k zbláznění, postavíte nám hrad na hongkongském Peaku, palác na Champs Elysées, vystrojíte clipper jako svatební postel, dáte vyrobit kolébku ze zlata a seženete venkovský statek o milionu hektarů."

"Buď vážná, Angelique, poslouvej mě, myslím to vážně!"

Ale já také, řekla si v duchu celá šťastná, že ho rozesmála. Jemný polibek, ale tentokrát na ústa, plný slibů. "Tak, monsieur, ale teď si přestaňte dělat legraci z mladé dámy."

"Já si z tebe legraci nedělám, přísahám. Vezmeš si mě?" Slova byla silná, on sám však příliš slabý, než aby dokázal vstát a přitáhnout ji k sobě. "Prosím."

Její oči ho pořád škádlily. "Možná, ale až se uzdravíš, budeš mě bez odmlouvání poslouchat, zbožňovat mě..."

"Nesmírně, jestli tohle je to správné slovo."

"Ano, pane, promiňte, nesmírně... a tak dál." Opět milý úsměv. "Možná ano, monsieur Struane, ale dříve se musíme vzájemně opravdu poznat, pak se musíme dohodnout na zásnubách a potom, Monsieur le tai-pan de la Noble Maison, kdoví?"

Zachvátila ho radost. "Znamená to ano?"

Upřeně se na něj dívala a nutila ho čekat. Pak se vši něžností, na kterou se zmohla, řekla: "Budu o tom vážně uvažovat - ale nejdřív mi musíš slíbit, že se rychle vyléčíš."

"To udělám, přísahám."

Opět si osušila slzy. "Teď si ale, Malcolme, prosím, přečti dopis od matky. Zůstanu sedět vedle tebe."

Srdce mu silně bušilo, ale jeho nadšení překrylo bolest. Prsty ho však neposlouchaly a činilo mu obtíže zlomit pečeť.

"Andílku, přečti mi to, prosím"

Okamžitě rozlomila pečeť a přehlédla pohledem jen jednostránkový dopis.

Můj milovaný synu, četla nahlas. S velkým zámutkem Ti musím oznámit, že Tvůj otec skonal a teď naše budoucnost záleží na Tobě. Zemřel ve spánku, chudáček, a pohřeb se bude konat za tři dny. Mrtví patří k mrtvým a my žijící musíme dál bojovat, dokud zůstaváme při životě. Poslední vůle tvého otce Tě jmenuje dědicem a tchaj-panem, ale aby bylo nástupnictví právoplatné, musíš je v souladu se závětí Tvého milovaného děda převzít při slavnosti, jejímiž svědky budeme já a komprador Čchen. Vyříd' proto co nejrychleji naše japonské zájmy, jak jsme o tom hovořili, a vrať se co možná nejdřív. Tvá oddaná matka

Zase se jí oči zalily slzami, protože si náhle představila, že ona sama je matka a píše svému synovi.

"To je všechno? Žádné postskriptum?"

"Ne, chéri, už nic. Jen 'Tvá oddaná matka'. Ona je tak statečná. Kéž bych dokázala být stejně statečná jako ona."

Pustila z hlavy vše, kromě budoucího významu těchto událostí, vrátila mu dopis a přešla k oknu s výhledem na přístav, otevřela je a osušila si oči. Vzduch byl čerstvý a vyvál z pokoje nemocniční zápach. Co má dělat dál? Pomoci mu do Hongkongu, pryč z tohoto ohavného místa. Počkej! A co řekne na naši svatbu jeho matka? Nevím. Co bych udělala na jejím místě já? Setkaly jsme se jen párkrát, ale moc jsem jí do oka nepadla. Byla tak vysoká a chovala se povýšeně, jenže Malcolm tvrdí, že se stejně tváří na všechny, kdo nepatří do rodiny. "Počkej, až ji poznáš, Angelique. Je skvělá a silná..."

Za jejími zády se otevřely dveře a bez klepání vstoupila A-tu. "Ni chao, massa" - dobrý den, pane, pozdravila rozzářené a vycenila oba své zlaté zuby, kterými se převelice pyšnila. "Massa spala dobrý, ej-ja?"

Malcolm plyně odpověděl plyným kantonským dialektem: "Přestaň plácát nesmysly."

"Aj-je-ja!" A-tu byla Struanova osobní amah, starala se od něj už od narození a její slovo platilo jako zákon. Upřela pohled na Struana a Angelique jako by neviděla. Byla to podsaditá a silná pětadesátice, oblečená do tradiční černé halenky a černých kalhot. Dlouhý cop, který jí visel na záda, znamenal, že si zvolila dráhu amah jako své povolání, a tím se zavázala zůstat celý život panna bez vlastních dětí, které by mohly narušit její oddanost. Za ní vstoupili do ložnice dva kantonští sluhové s nahřátými ručníky a vodou, aby ho umyli. Hlasitě jim přikázala, aby zavřeli dveře. "Massa koupala," pokývla významně k Angelique.

"Vrátím se později, chéri," slíbila dívka. Struan neodpověděl, jenom přikývl, usmál se a zamyšleně se zahleděl na dopis. Dveře za ní zůstaly otevřené dokořán. A-tu nespokojeně zamručela, rázně zabouchla, přikázala sluhům, aby si pospíšili, a podala Malcolmovi čaj.

"Děkuji, matko," řekl v kantonštině. Použil přitom obvyklé čestné oslovení pro tak mimořádnou osobu, která o něj

pečovala, nosila ho a hlídala, když byl bezbranný.

"Špatné zprávy, chlapče," poznamenala A-tu. Novinka se rychlostí blesku roznesla po čínské obci.

"Špatné zprávy." Usrkl si čaje. Velmi mu chutnal.

"Až se vykoupeš, bude ti lépe a my si budeme moci promluvit. Tvůj vážený otec se na schůzku s bohy opozdil. Teď už je ale u nich a ty jsi tchaj-pan, a tak se ze špatné zprávy stala dobrá. Za pár hodin ti přinesu zvláštní čaj, který jsem sháněla, abych tě vyléčila."

"Děkuji."

"Dlužíš mi za ten lék tael stříbra."

"Padesátinu taelu."

"Aj-je-ja, alespoň polovinu."

"Aj-je-ja, dvacetinu, matko." Smlouval téměř přemýšlení, automaticky, ale laskavě. "A jestli se budeš chtít hádat, tak ti připomenu, že mi dlužíš šestiměsíční plat, který jsem ti vyplatil předem na pohřeb tvé babičky - mimochodem už druhý." Jeden ze sluhů se zakuckal, ale ona předstírala, že si toho nevšimá. "Když říkáš, tchaj-pane." Použila to slovo jemně, oslovila ho tak vůbec poprvé a přitom ho bedlivě pozorovala, aby jí nic neušlo. Potom se obořila na oba muže, kteří Malcolmů pečlivě a rychle omývali houbou: "Hoděte sebou. Copak můj syn, tchaj-pan, musí snášet tu vaši nešikovnost celý den?"

"Aj-je-ja," zabručel jeden z nich neuváženě.

"Dej si pozor, ty uprděnce bez matky," odpověděla sladce v dialektu, kterému Struan nerozuměl. "Jestli náhodou poškrábeš mého syna při holení, pošlu na tebe Zlé oko. Zacházej s mým synem jako s císařským nefritem, nebo ti to tvé ovoce dám rozmáčet na prášek - to si rozmysli."

"Rozmyslet? Aj-je-ja, ty stará ženská, vždyť jsi z Ning-tu, vesnice samý želví bobek, která se proslavila jenom prdáním."

"Tael stříbra na to, že tě takový kulturní člověk, jako jsem já, dnes večer porazí v pěti ze sedmi partií mahjongu."

"Platí!" odsekl muž sveřepě, ačkoli A-tu hrála mahjong mistrovsky.

"Co si to pořád šeptáte?" ozval se Struan.

"To jsou jen takové povídačky sluhů, nic důležitého, můj synu."

Čiňané ho umyli a převlékli do naškrobené čisté košile. "Děkuji," řekl Struan, který se hned cítil čerstvější. Zdvořile se uklonili a odešli.

"A-tu, zavři dveře na zavoru, potichu."

Uposlechla ho. Jejím pozornému sluchu neušlo šustění sukní z vedlejší místnosti a rozhodla se, že si příště dá větší pozor. Je zvědavá, ta děvka od barbarů, která má tu svou nefritovou bránu na našeho pána tak lačnou, že civilizovaný člověk málem slyší, jak se v ní sbíhají sliny...

"Zapal svíčku, prosím."

"Copak? Bolí tě oči, můj synu?"

"Ne. To ne. V přiborníku jsou zápalky." Bezpečnostní zápalky, nový švédský patent, se obvykle někde zamykaly, protože po nich bývala shánka, snadno se prodávaly, a tak se také často ztrácely. Drobné krádeže k Dálnému východu patřily. Neobratně jednu zapálila. Pořád nemohla pochopit, proč nevzplanou, dokud se neškrtnou o jednu stranu krabičky. Kdysi ji to sice vysvětloval, ale ona jen zabručela, že je to zase nějaké kouzlo zahraničních d'áblů.

"Kam ti mám postavit svíčku, můj synu?"

Ukázal na stolek vedle postele, na který snadno dosáhl. "Sem. A teď mě nech chvíli o samotě."

"Ano, ale aj-je-ja, měli bychom si promluvit, zbývá toho tolik připravit."

"Já vím. Jenom počkej u dveří a nikoho sem nepouštěj, dokud nezavolám."

S reptáním vyšla ven. Tolik povídání a špatná zpráva ho vyčerpaly. Přesto opatrně zvedl svíčku a zase si na chvíli lehl. Před léty, po oslavách čtrnáctých narozenin, ho matka odvedla na vrcholek nejvyššího hongkongského kopce Peak, aby si s ním promluvila mezi čtyřma očima: "Už jsi dost starý, abys poznal některá tajemství Vznešeného domu."

Vždycky budeme mít tajemství. Něco před tebou budeme tajit my dva s otcem, dokud se nestaneš tchaj-panem. Něco se nedozví otec, něco ty. O nějaká tajemství se s tebou podělím, ale s ním ne, ani s tvými bratry a sestrami. Za žádných okolností je nesmíš nikomu vyzradit. Nikomu. Slib mi to před Bohem."

"Ano, mami, přísahám."

"Za prvé: Možná si jednoho dne budeme muset předat soukromým dopisem osobní nebo nebezpečnou zprávu. Nikdy nezapomínej, že každý list mohou číst nepovolané oči. Kdykoli ti napíšu, na konec připojím doušku: P. S. Mám tě ráda. Ty to tam také vždycky připíšeš. Ale pokud tam nebude P. S. Mám tě ráda, tak dopis obsahuje důležité a tajné informace, určené pro tebe nebo od tebe mně. Podívej!" Zakryla list papíru, který si s sebou přinesla, škrtila zápalkou a přidržela ji pod papírem, ne dost blízko, aby jej zapálila, ale aby řádku po řádce téměř ožehla. Jako zázrakem se objevila tajná zpráva: Všechno nejlepší k narozeninám. Pod polštářem najdeš směnku na deset tisíc liber. Pečlivě si ji uschovej a moudře ji utrať.

"A mami, opravdu jsem dostal deset tisíc?"

"Ano."

"Aj-je-ja. Ale jak to děláš? To tajné písmo?"

"Vezmeš si čistý brk nebo pero a pečlivě zprávu napíšeš tekutinou, kterou ti dám, nebo mlékem a necháš to uschnout. Když ohřeješ papír, jak jsem ti ukázala, písmo se objeví." Znovu škrtila a vážně zapálila roh dopisu. Oba se dívali, dokud neshořel. Pak rozdrtila papír na prach svou malou nohou ve vysoké botě. "Až se staneš tchaj-panem, nevěř nikomu."

A dodala podivně: "Ani mně."

Teď Struan podržel smutný dopis nad ohněm svíčky. Objevila se slova bezpochyby psaná její rukou:

Moc mě to mrzí, ale otec měl těžkou smrt, upil se whisky. Určitě zase uplatil nějakého sluhu, aby mu ji přinesl. Víc ti povím osobně. Díky Bohu, že už má to trápení za sebou, ale Brockovi, můj prokletý otec a bratr Morgan, nám nedali ani chvíli klidu a způsobili jeho záchvaty - ten poslední zrovna když jsi odjel a my jsme se až příliš pozdě dozvěděli, že nás vytlačili z Havaje. Jamie zná pár podrobností.

Na několik okamžiků přestal číst celý bez sebe zlostí. Brzy si to s nimi vypořádám, slíbil si v duchu a vrátil se k dopisu: Dej si pozor na svého přítele Dmitriho Syborodina. Zjistili jsme, že je agentem toho revolucionáře Lincolna, a ne Jihu, jak nám namlouvá. Dej si pozor na Angelique Richaudovou.

Srdce se mu sevřelo nečekanou bolestí.

Naši pařížští zástupci nám píší, že její strýc Michel Richaud zbankrotoval krátce po jejím odjezdu a sedí teď ve vězení pro dlužníky. Další fakta: Její otec se stýká s velice špatnou společností, má velké dluhy z karet a vychloubá se před svými přáteli, že bude brzy zastupovat naše zájmy ve Francii - dostala jsem Tvůj dopis ze čtvrtého, ve kterém to doporučuješ, zřejmě na její popud. Nás ale zastupovat nebude, je na mizině. Další z jeho "tajemství": prý se staneš do roka jeho zetěm. To je ovšem směšné. Jsi příliš mladý na ženění a těžko bych někde našla horší partii. Bud' každý zvlášť nebo oba společně se Tě pokusí zlákat, můj synu. Bud' opatrný a dej si pozor na ženskou úskočnost.

Poprvé v životě se rozzuřil na matku. Roztřesenýma rukama přistrčil papír k plameni svíčky, zapálil jej, podržel jej, dokud neshořel, a potom rozdrtil popel, že z něj nic nezůstalo, sfoukl oheň a shodil svíčku na zem. Znovu si lehl, chtělo se mu zvracet, srdce mu bušilo a jeho mysl pořád křičela: Jak se mohla odvážit špehovat Angelique a její rodinu a mě se ani nezeptat? Jak se v ní mohla tak zmýlit? Ať už ti dva spáchali cokoli, Angelique to nezavinila. Jako matka přece musí pochopit, že se děti nemají obviňovat z hříchů otců. Nebyl můj milovaný dědeček ještě horší, copak to nebyl zabiják a pirát? A její otec také! Je tak pokrytecká! Není jí nic do toho, koho si vezmu. Je to můj život a jestli se budu příští rok chtít oženit s Angelique, udělám to. Matka o ní nic neví - a až ji pozná, bude ji milovat stejně jako já - nebo jinak, k čertu... Ona je taková...

"Bože," zalapal po vzduchu, protože ho náhlý záchvat bolesti málem roztrhl vedví.

12

McFay odtrhl pohled od hromady dopisů, dokumentů a časopisů pokrývajících jeho stůl. "Jak se mu daří?" zeptal se nervózně, když dovnitř vstoupil dr. Babcott a zavřel za sebou dveře. Kancelář měl prostornou a z oken se mu otevírala vyhlídka na Hlavní ulici a na moře.

"Dostal nějaký žaludeční záchvat, Jamie. Dalo se to, bohužel, předpokládat. Chudák kluk. Ošetřil jsem mu ránu, protože si přitom potřel pár stehů. A dal jsem mu napít laudána." Babcott si protřel oči, zarudlé únavou. Na rukávech těžkého pláště měl skvrny od chemikálií a zaschlé krve. "Momentálně pro něj nemůžu nic víc udělat. Jaké jsou poslední zprávy od flotily?"

"Udrzuje se status quo: loďstvo je připraveno k boji, vyslanectví pořád obklíčené a brzy by měli objevit lidi z bakufu."

"Ale co když nepřijdou?"

McFay pokrčil rameny. "Dostal jsem příkaz dopravit Malcolma zpátky do Hongkongu hned, jak jen to bude možné - je to pro něj velmi důležité. Mohl bych ho posadit na poštovní..."

"To důrazně zakazují," prohlásil Babcott zlostněji, než zamýšlel. "Bylo by to hloupé a nebezpečné, velice nebezpečné. Kdyby je potkala bouře, a to je v tomhle ročním období víc než pravděpodobné... Zkrátka úporné zvracení by mu potrhalo švy, a to by ho zabilo. Ne!"

"A kdy bude převoz bezpečný?"

Lékař se podíval z okna. Na vlnách se tvořily bílé čepičky. Obloha byla zatažená. Poměřoval svou bezmoc se svými znalostmi. "Nejdřív tak za týden, možná za měsíc. To ví jen Bůh, Jamie, já ne."

"Nepomohlo by mu, kdybys ho na poštovní lodi doprovázel?"

"Prokrista, ne! Copak jsi mi nerozuměl? Ne! Ne! Nesmí se hýbat! Devět dní na lodi - to by ho zabilo."

McFay se zamračil. "Jakou má Malcolm naději? Ale opravdu. Pro mě je moc důležité, abych to věděl."

"Pořád slušnou. Teplotu má víceméně normální a nezdá se, že by mu rána někde hnisala." Babcott si znovu promnul oči a zív. "Promiň, nechtěl jsem se na tebe obořit. Od půlnoci jsem nespál, napravoval jsem následky hádky mezi námořníkem a pobudou z Opileckého městečka, ráno mě pak volali do Jošiwary, abych sešel mladou ženu, která se zkoušela dostat pomocí břitvy na onen svět." Povzdech si. "Nic mu tak nepomůže jako klid. Doufám, že to přepadení bylo poslední neštěstí, které je potkalo."

Zpráva o smrti Culuma Struana a jejich důsledcích, tedy i o tom, že se z Malcolma stane tchaj-pan - a to se jeho konkurentů životně a okamžitě dotýkalo - se po celé čtvrti rozšířila jako blesk. V Brockově podniku Norbert Greyforth přerušil schůzi a otevřel láhev šampaňského. Nechával si ji pro tuto příležitost chladit už dlouhé týdny ve velmi výdělečně prodejné ledu, kterou zřídil pro svůj podnik ve vedlejším skladu. "Tak dobrou zprávu jsem v posledních letech ještě nedostal," radostně sděloval Dmitrimu. "A dalších dvacet mám připravených na večírek, který dnes uspořádám. Na zdraví, Dmitri!" Pozvedl číši z překrásného benátského broušeného skla. "Tak na zdraví tchaj-pana Vzneseného domu - pryč se starým, pryč s novým, k čertu, ať do roka ohlásí úpadek."

"Napiju se s tebou, Norberte, na úspěch nového tchaj-pana, ale na to zbývající ne," odpověděl Dmitri.

"Podívej se pravdě do očí. Oni jsou ti staří, my ti noví. Možná kdysi, ještě za Dirka Struana, něco znamenali, jenže dnes jsou slabí. McFay je taky slabý - kdyby se onoho večera, kdy zabili Canterburyho, do celé věci pořádně obul a trochu přesvědčoval lidi, mohli jsme vyburcovat celou cizineckou čtvrť, povolal loďstvo a armádu a chytit toho sacumského potentáta, oběsit ho a pak žít klidně a spokojeně až do smrti."

"Souhlasím. Johna Canterburyho pomstít musíme, tak či onak. Ubohý mizera," řekl Dmitri. "Viš, že mi odkázal svůj obchod?" Canterbury vlastnil menší obchodní firmu, která se specializovala na vývoz hedvábných látek, a zvláště

kokonů a vajíček bource morušového. Velmi výhodně je prodával do Francie, kde tento průmysl, kdysi nejlepší na světě, postihla epidemie. "John mi vždycky tvrdil, že to udělá, ale já mu nevěřil. Jmenoval mě také vykonavatelem své poslední vůle - ještě než Vilík odjel, úředně mi to potvrdil."

"Všichni samurajové jsou parchanti. Neměli sebemenší důvod ho takhle zavraždit. A co ta jeho musume? John jí byl doslova posedlý. Čeká prý dítě."

"Ne, to byla jen fáma. V závěti mě požádal, abych se o ni postaral a dal jí dost peněz na nákup vlastní boudy. Šel jsem ji navštívit, ale její mama-san Raiko, ta stará můra, mi tvrdila, že se to děvče vrátilo do rodné vesnice, ale že jí peníze pošle. Vyplatil jsem ji tak, jak si to přál John, a mám to konečně z krku."

Norbert zamyšleně dopil víno, dolil si a hned se cítil lépe. "Ty by ses měl o sebe taky líp postarat," prohodil tiše. Usoudil totiž, že čas už nazrál. "Musíš myslet na budoucnost, a ne na pár balíků látky a červích vajíček. Pouvažuj o velké hře, o americké hře. S našimi kontakty můžeme nakoupit jakékoli množství britských, francouzských nebo pruských zbraní - právě jsme podepsali smlouvu, kterou jsme získali právo výhradně zastupovat Kruppa na Dálném východě - a to za výhodnější ceny, než jaké ti může dát Struan, můžeme je dopravit na Havaj, kde se přeloží... nebo kdekoli jinde a nikdo se nebude na nic vyptávat."

"Tak na to se napiju."

"Ať chceš cokoli, seženeme to levněji a rychleji." Norbert znova dolil šampaňské. "Mám radši Dom Pérignon než Tatt - ten starý mnich věděl všechno, jakou má mít barvu, kolik cukru a taky, co způsobuje jeho nedostatek. Třeba havajského cukru," dodal provokativně. "Doslechl jsem se, že letos pěkně podraží a bude ho jako šafránu - na Jihu i na Severu."

Dmitriho sklenička se zastavila na polovině cesty. "Co to má znamenat?"

"Mezi námi, znamená to, že Brock a synové mají letošní úrodu pod zámek a že Struanům nezbyde na prodej ani stolibrovy pytel, a tak z obchodu s nimi ti nezbude nic."

"Kdy se o tomhle dozví veřejnost?" Dmitriho oči se zúžily.

"Chtěl by ses na tom podílet? Na našem obchodu? Potřebovali bychom spolehlivého agenta pro celé Státy - pro Sever i Jih."

Dmitri oběma dolil a vychutnával dotek chladné skleničky. "A co bych za to měl udělat?"

"Připít si se mnou na krach Vznešeného domu."

* * *

V Jokohamě poskytla Culumova smrt a nástupnictví jeho syna záminku k mnoha přípitkům, stejně tomu však bylo po celém Dálném východě a všude, kde se obchodovalo s Asií. Někde se připíjelo na oslavu, jinde pomstychtivě, někteří posílali všechny Struany k ďásu a jiní se modlili za jejich úspěch, ale především všichni obchodníci přemýšleli o tom, jak se tato zpráva dotkne jich samých, neboť ať už se jim to líbilo nebo ne, Struanovi byli Vznešený dům.

Na francouzském vyslanectví si Angelique přitukla a opatrně upila. Číše byla z levného skla a víno bylo ještě horší než sklo. "Ano, souhlasím, monsieur Vervene."

Pierre Vervene, chargé d'affaires vyslanectví, byl unavený čtyřicátník s pleší. "A po prvním přípitku musí přijít druhý, mademoiselle," prohlásil, pozvedl číši a naklonil se k děvčeti. "Takže nejen na úspěch a dlouhý život nového tchaj-pana, ale i na tchaj-pana, vašeho budoucího manžela."

"Ano, monsieur!" Odložila skleničku a předstírala, že jí alkohol nechutná. "Sděbila jsem vám to jen důvěrně, protože jsem tak šťastná a tak hrdá, ale na veřejnost se o tom nesmí dostat ani slovo, dokud to monsieur Struan neoznámí sám. To mi musíte slíbit."

"Ale ovšem, ovšem." Vervene ji chlácholil, ale už si v hlavě sestavoval depeši, kterou hned po dívčině odchodu odešle Seratardovi na palubu vlajkové lodi v Edu. Takové spojení by pro Francii a francouzské zájmy vytvořilo nesčetné politické komplikace i skvělé příležitosti. Můj bože, říkal si v duchu, jestli budeme chytří, a my chytří jsme, tak ovládneme Vznešený dům pomocí téhle mladé poběhlice, která nemá nic kromě docela pěkné tvářičky, půvabného poprsí, přezrálého panenství a zadečku, který slibuje jejich manželství měsíc nebo dva vášně. Jak ho, k ďásu, dokázala uhnat - jestli se tomu, co říká, dá opravdu věřit. Kdyby to...

Merde, tomu ubožákovi přiskočilo, jestli si chce uvázat na krk takové závaží bez věna a s pochybným původem a udělat z něj matku svých dětí. Neuvěřitelné štěstí pro toho odporného prasáka Richauda. Teď se dostane z bídy. "Mé nejupřímnější blahopřání, mademoiselle."

Dveře se rozlétly a do nich se vřítel první poslíček vyslanectví, postarší obtloustlý Číňan ve lněné haleně, černých kalhotách a s černou čapkou s plnými rukama pošty. "Ej-ja, massa, zase pošta, nevádí!" Praštil s dopisy a balíčky na zdobený stůl, ušklíbl se na děvče a ještě než odešel, hlasitě si odříhl.

"Proboha, jednou se z těchhle nevychovaných otrapů zblázním! Tisíckrát jsem tomu kreténovi kladl na srdce, že má nejdřív zaklepat." Vervene si rychle probral dopisy. Dva dostal od manželky, jeden od milenky, všechny odeslané před dvěma a půl měsíci. Obě určitě zase chtějí peníze, pomyslel si kysele. "A tady jsou čtyři dopisy pro vás, m'selle."

Mnoho lidí si tehdy nechávalo posílat poštu přes vyslanectví. "Tři z Paříže a jeden z Hongkongu."

"Ach, děkuji!" Zaradovala se, protože zjistila, že dva jsou od Colette, jeden od tety a poslední od otce. "Jsme tak daleko od domova, vidíte?"

"Paříž je svět, ano, ano, tak to je. Předpokládám, že budete potřebovat trochu soukromí. Můžete se usadit v místnosti na druhé straně haly. A teď jestli mě omluvíte..." Vervene ukázal rukou na plný stůl a omluvně se usmál. "Záležitosti státu."

"Ovšem, děkuji. A jsem vám vděčná za vaše blahopřání, ale prosím, nikomu ani slovo..." Půvabně se zvedla s vědomím, že do několika hodin bude její krásné tajemství znát už kdekdo, že se bude šířit od ucha k uchu. Je to rozumné? Předpokládám, že ano. Malcolm mě přece požádal o ruku, ne?

Vervene otevřel dopisy, přelétl je pohledem a hned se mu potvrdilo, že obě ženy opravdu žádají o peníze, ale žádné jiné špatné zprávy nepřišly, a tak je odložil stranou, aby si je v klidu přečetl později. Celý spokojený, že může být poslem dobrých zpráv, začal sestavovat depeši pro Seratarda - a tajnou kopii pro Andrého Poncina. "Pozor," zamumlal, "co když to děvče přehání a on se k ní chová jako tatínek k dceři? Bude jistější, když napíšu, že před několika minutami mi mademoiselle Angelique důvěrně pošeptala... A vyslanec ať si to vyloží, jak chce."

Na druhé straně haly, v útulném předpokojí nad zahrádkou u Hlavní ulice, se usadila dívka plná očekávání. V Colettině prvním dopise se dočetla, co je nového v Paříži a v módě i spoustu zpráv o společných přátelích. Dopis byl velice poutavý, a tak jej jen rychle přelétla při vědomí, že si jej přečte ještě mnohokrát a zvlášť si jej vychutná dnes večer v pohodlné posteli. Zнала Colette dlouho a měla ji ráda skoro celý život - v klášteře se z nich staly nerozlučné přítelkyně, které se dělily o své naděje, sny i tajemství.

Druhé psaní přinášelo další radostné zvěsti o jejím manželství - Colette byla stejně stará jako ona, osmnáctiletá, ale už se vdala a měla dítě: Jsem znova těhotná, má nejdražší Angelique, manžela to potěšilo, ale mně se trochu roztřásla kolena. Jak víš, poprvé to nebylo snadné, ale doktor mě ujišťuje, že budu dost silná. Kdy se vrátíš? Už se nemůžu dočkat...

Angelique se zhluboka nadechla, vyhlédla z okna a počkala, až překoná neklid. Nesmíš se nikomu svěřit, opakovala si se slzami na krajíčku. Dokonce ani Colette ne. Buď silná, Angelique. Buď opatrná. Tvůj život se změnil, vše se změnilo - ano, ale pouze na chvíli. Nikdo tě nesmí nachytat nepřipravenou.

Zhluboka se nadechla. Další dopis jí otrásl. Teta Ema jí oznamovala manželův bankrot. Teď jsme zničení, můj ubohý, ubohý Michel trpí ve vězení pro dlužníky a v dohledu žádná pomoc. Nemáme se na koho obrátit, nikde žádné peníze. Je to hrozné, mé dítě, jako noční můra...

Ubohý strýček Michel, pomyslela si a tiše se rozplakala. Taková ostuda, že neuměl vyjít s penězi. "To nevadí, má tetičko, maminko," řekla nahlas přemožena náhlým návalem radosti. "Teď vám můžu oplatit vaši laskavost. Poprosím Malcolma, aby vám pomohl, a on určitě..."

Počkat! Bylo by to rozumné?

Zatímco o tom přemýšlela, otevřela dopis od otce. Ke svému překvapení našla v obálce jen dopis a ne očekávanou směnku, o kterou ho žádala, peníze, které si přivezla z Paříže a uložila v bance Victoria a které jí štědře půjčil strýc - když mu slavnostně slíbila, že se o tom ani nezminí před jeho ženou a že otec půjčku splatí hned, jak ona dojede do Hongkongu, a on to, alespoň jak jí tvrdil, také udělal.

Hongkong, 10. září

Nazdar, má kapustičko. Doufám, že je všechno v pořádku a Tvůj Malcolm Tě zbožňuje stejně jako já a celý Hongkong. Povídá se, že jeho otec je na pokraji smrti. Budu Tě informovat. Pišu jen narychlo, protože s přílivem odplouvám do Macaa. Naskytla se mi tam skvělá obchodní příležitost, tak výhodná, že jsem do ní vložil všechny prostředky, které jsi u mě nechala v úschově a budu je Tvým jménem investovat, takže se staneš plnoprávným společníkem. Příští poštou Ti budu moci poslat desetinásobek toho, co jsi chtěla, a oznámím Ti, jak krásného zisku jsi dosáhla - ostatně musíme myslet na věno, bez něhož... Vid'?

Její oči už nedokázaly číst dál, v hlavě měla zmatek. Ach, proboha! Jaká obchodní příležitost? Copak může hazardovat se vším, co na světě mám?

* * *

Šlo na druhou hodinu odpoledne a McFay si připadal unavený. Žaludek měl prázdný a myšlenky chmurné. Už odpověděl na tucet dopisů, podepsal půl stovky faktur a desítky jich zaplatil, zkontroloval účetní knihy ze včerejška, které potvrzovaly, že obchod klesá. Kontrakty na objednané zboží z Ameriky byly buď zrušeny, zdržely se, nebo výrobci zvýšili ceny a podobně byl občanskou válkou postižen i obchod s Kanadou a Evropou. Nic dobrého neobsahovaly ani depeše z Hongkongu a mnoho zlých zpráv přišlo z jejich pobočky v Šanghaji, ačkoli Albert MacStruan, který ji měl na starost, tam odváděl skvělou práci.

Ve městě opět zavládl chaos a tři města pod britskou, francouzskou a americkou kontrolou vyděsily pověsti o tom, že se dala do pohybu nepravidelná vzbouřenecká armáda obrovského tchajpingského povstání, která se dosud držela v okolí Nankingu - velkého města na jihu, které dobyla před devíti lety a udělala si z něj hlavní město. Ve výstřižku z Shanghai Observeru se psalo:

Před dvěma roky, když naše chrabrá britská a francouzská vojska s účinnou pomocí místní nájemné armády, sestavené a placené obchodní šlechtou, evropskou i čínskou, pod velením hrdinného amerického rytíře štěstěny Fredericka Townsenda Warda vyhnala povstalce z okruhu třiceti mil, jsme všichni předpokládali, že je hrozba zažehnána jednou provždy.

Nyní však očití svědkové hlásí, že se proti nám shromáždila nepremožitelná armáda čítající půl milionu vzbouřenců a dalších půl milionu se jich chystá vytáhnout na sever proti Peking. Jejich odpůrci, mandžuská armáda, jsou nespolehliví a bezmocní, jejich čínští odvedenci se bouří, a tak tentokrát nepřežijeme. Nezbyvá než doufat, že vláda Jejeho Veličenstva přesvědčí mandžuské úřady, aby jmenovaly kapitána Charlese Gordona do čela vojsk pána Warda, vážně zraněného v boji, a svěří mu i velení nad mandžuskou vojenskou přípravou. Náš dopisovatel soudí, že to bude jako obvykle příliš málo a příliš pozdě.

V Číně nastalo potřebujeme řádně vyzbrojenou britskou armádu - bez ohledu na nervozitu vyvolanou v Indii nedávnou hrůznou vzpourou domorodců. Obchod katastrofálně poklesl a cena hedvábí i čaje se vyšplhala do nebývalé výše. Hladomor se vyskytuje ve většině oblastí v okruhu pěti set mil...

Další zdrcující zprávy z domova. Veliké lijáky potloukly úrodu a očekává se, že v Irsku a dalších oblastech nastane hlad - byť ne tak rozsáhlý jako Velký bramborový hladomor, při němž zemřely statisíce lidí. Vysoká nezaměstnanost ve Skotsku. Úpadek v Lancashiru, kde zastavila činnost většina tkalcoven bavlny, včetně tří Struanových, protože Unie

vyhlásila embargo na vývoz suroviny z Jihu a vyhlásila blokádu jižanských přístavů. Právě z této bavlny se vyráběly látky, které Anglie dodávala do celého světa. Ztratil se Struanův clipper dopravující do Londýna čaj, hedvábí a orientální lakované výrobky. Struanovy akcie na burze výrazně poklesly. Brockovy stouply, když dovezl jako první čaj z letošní úrody.

Ještě horší dopis mu poslala Maureen Rossová, se kterou se zasnoubil před pěti lety: ...kdy mám tedy přijet? Poslal jsi mi lístek? Copak jsi mi neslibil, že loňské Vánoce budou poslední, které neprožijeme společně?

"Letos to už nestihneme, holčičko," zabručel s úšklebkem, přestože ji měl rád. "Zatím si to nemůžu dovolit a tohle není místo pro mladou dámu."

Tolikrát jí psal a vysvětloval, ačkoli dobře věděl, že by si ona i její rodiče přáli, aby si našel zaměstnání u Struana v Anglii nebo ve Skotsku, nebo ještě lépe, aby odešel od "oně nechvalně známé firmy a pracoval jako normální člověk doma". Uvědomoval si, že by ho nejvíc potěšilo, kdyby zrušila zasnoubení a zapoměla na něj, protože Angličanky vždy brzy začnou Asii nenávidět, cítí se nadřazené nad místním obyvatelstvem, opovrhují zdejšími děvčaty pro radost, zuří, že jsou tak snadno dostupné, ohrnují nos nad místním jídlem, touží po "domově" a rodině a dělají manželům ze života nekonečné utrpení.

A také věděl, že má rád Asii, miluje svou práci, nedokáže se obejít bez svobody, váží si Jošiwary a doma by nikdy nebyl tak spokojený. Dokud neodejdu na důchod, napadlo ho, nevrátím se.

V poště ho potěšily jen knihy od Hatcharda na Piccadilly: nové ilustrované vydání Darwinova výbušného trháku O původu druhů, několik Tennysonových básní, před nedávnem vydaný překlad pamfletu Karla Marxe a Bedřicha Engelse nazvaného Komunistický manifest, pět čísel Punche, ale ze všeho nejdůležitější bylo další vydání All the Year Round, týdeníku založeného Charlesem Dickensem, otiskujícího čtrnácté z dvaceti pokračování Velkých nadějí.

Přes veškeré naléhavé úkoly se McFay zachoval stejně jako všichni, komu právě tento výtisk přišel - zamkl se a hltavě si přečetl další část. Když se dostal k poslední větě, "pokračování za týden", povzdechl si nahlas. "Co asi ještě vyvede ta stará čarodějnice slečna Havishamová? Připomíná mi Maureeninu matku. Doufáme, že to s Pipem dopadne dobře. Tak či onak, musí to skončit dobře. Doufáme, že nás ten starý dobrák Dickens obdaruje happy-endem..."

Na chvíli se zhloubal a obdivoval autora a jeho skvělé romány od Olivera Twista vydaného před dvaceti lety, přes Mikuláše Nicklebyho, Davida Copperfielda a desítku dalších až po Příběhy dvou měst. Dickens je největší spisovatel na světě, o tom není pochyb.

Vstal a přešel k oknu, pozoroval moře a přemýšlel o flotile u Eda a o poštovní lodi, která nezmění trasu a bude pokračovat po pravidelné lince do Šanghaje, místo aby spěchala s Malcolmem Struanem do Hongkongu. Dělal si starost o něj i o budoucnost, která se mu nějak popletla s příběhem Pipa a slečny Havishamové, přemýšlel, jak by se Pip na jeho místě dostal z obtíží a zda by se do něho to děvče zamilovalo. Doufám, že ano, holka ubohá. Ale co ta moje Maureen? Už mám nejvyšší čas, abych založil rodinu...

Zaklepání na dveře. "Pane McFayi, smím s vámi na chvíli mluvit?" Byl to Piero Vargas, jeho pomocník.

"Okamžik." S pocitem viny zastrčil časopis pod papíry, protáhl se a otevřel dveře.

Piero Vargas byl pohledný euroasijský míšenec z Macaa, od roku 1552 malé portugalské enklávy ležící asi čtyřicet mil západně od Hongkongu, jakéhosi pupínku na čínské pevnině. Na rozdíl od Britů Portugalci nepovažovali Macao za kolonii, ale za rovnoprávnou zemi, podporovali svatby svých usedlíků s Číňankami, brali míšence jako své občany a dovolovali jim neomezený přístup do Portugalska. Britové však smíšené svatby neuznávali, ačkoli si mnozí z nich založili s Číňankami rodinu. Jejich potomky lepší společnost nebrala na vědomí. Ti, kdo se narodili v Šanghaji, přejímali otcovo jméno, ti v Hongkongu matčino.

Od doby, kdy Britové dorazili do Číny, rádi zaměstnávali nejschopnější Macajce jako penězoměnce a kompradory pro jejich schopnost domluvit se anglicky a různými dialekty čínštiny. S výjimkou Vznešeného domu. Jejich kompradorem byl nesmírně bohatý Gordon Čchen, levoboček zakladatele firmy Dirka Struana a jedné z jeho nesčetných milenek, nikoli však té poslední, legendární Mej-mej.

"Ano, Piero?"

"Promiňte, že vyrušuji, senhore," promluvil Piero plynou a libozvučnou angličtinou. "Náš dodavatel hedvábí Kinu-san by chtěl mluvit s vámi osobně."

"Ano, proč?"

"Ono vlastně nejde ani tak o něj jako o dva zákazníky, kteří s ním přijeli. Z Čošů."

"Ano?" McFayův zájem vzrostl. Téměř po dvouletém vyjednávání kníže z Čošů, lenního území západně od Šimonoseckého průlivu, s ním loni uzavřel velmi významný kontrakt, který schválila a zařídila centrála v Hongkongu: kolesový parník o výtaku 200 tun s pečlivě utajeným nákladem - děly a municí. Zapláceno okamžitě ve zlatě a stříbre, polovina při objednávce, polovina při dodání. "Přiveď je sem. Nebo počkej, radši je přijmu v salonu."

"Sì, senhore."

"Není jeden z nich stejný jako posledně?"

"Prosím?"

"Mladý samuraj, který mluví trochu anglicky?"

"Tehdy jsem se jednání nezúčastnil. Byl jsem na dovolené v Portugalsku."

"Ano, už si vzpomínám."

Přijímací místnost byla velká, u dubového stolu se mohlo usadit dvaadvacet lidí. K tomu odpovídající skříně, příborníky se stříbrem a skleněné vitríny, naleštěné a dobře udržované, některé z nich se zbraněmi. Otevřel jednu z nich a vytáhl pásek s pistolí. Připjal si jej, ujistil se, že zbraň je nabitá a volně zastrčená v pouzdru. Měl ve zvyku chodit na schůzky se samuraji ozbrojení podobně jako oni. "Je to otázka tváře," říkával svým podřízeným, "a také bezpečnosti." Navíc opřel o židli pušku od Spencera a postavil se k oknu, čelem ke dveřím.

Vargas se vrátil se třemi muži. Jeden z nich byl tlustý, umaštěný muž středního věku, Kinu, jejich dodavatel hedvábí. Doprovázeli ho dva samurajové, jeden mladý, druhý asi čtyřicátník, i když se jeho věk odhadoval obtížně. Zdvořile se uklonili. McFayovi neušlo, že si oba muži okamžitě všimli pušky předovky. Oplatil jim stejnou úklonou. "Ohajó," řekl. Dobré ráno. Potom, dózo" - prosím - a ukázal na židle proti sobě, v bezpečné vzdálenosti.

"Dobereý ráno," řekl mladší bez úsměvu.

"Vy mluvíte anglicky? To je skvělé. Prosím, posaďte se."

"Mruvit máro," odtušil mladík - l vyslovoval jako r, protože v japonštině l není, a stejně obtíže měl i s hláskou v.

Chvilku mluvil s Vargasem ve fuťienském dialektu, jednom z běžných dialektů čínštiny, potom se oba muži představili a oznámili, že je posílá kníže Ogama z Čošú.

"Jsem Jamie McFay, ředitel japonské odbočky Struan a společníci a je mi ctí, že se s vámi setkávám." Vargas opět tlumočil. Jamie se čtvrt hodiny trpělivě vyptával na zdraví lenního pána i jejich zdraví a mluvil o zdraví svém a královnině, o situaci v Čošú a Anglii, jak žádala zdvořilost, ale bez podrobností, vše zůstalo pouze v obecné rovině. Dal přinést čaj a hosté jej pochválili. Konečně přešel mladík k věci.

Vargas si dával zvlášť velký pozor, aby na sobě nedal znát vzrušení. "Chtějí koupit tisíc pušek předovek a ke každé z nich tisíc bronzových patron. Máme stanovit slušnou cenu a dodat je do tří měsíců. Pokud jim je dodáme do dvou měsíců, zaplatí nám prémii - dvacet procent."

McFay zůstal navenek stejně klidný. "Nic jiného v této chvíli kupovat nechtějí?"

Vargas ze jich zeptal. "Ano, senhore, žádají ke každé pušce tisíc nábojů. A menší parník."

McFay spočítal zisk, který by to mohlo přinést, ale ještě víc uvažoval o rozhovoru s Greyforthem a o dobře známém odporu admirála a generála, který podporoval i sir William, proti jakémukoli prodeji zbraní. Vzpomněl si na některé vraždy. Na Canterburyho rozsekaného na kusy. A na to, že i on sám měl námitky proti prodeji zbraní, pokud nešly do dobrých rukou. Mohou se vůbec u tak bojechtivého národa ocitnout v dobrých rukou? "Prosím, řekni jim, že jim mohu odpovědět za tři týdny." Uviděl, jak z tváře mladého muže zmizel úsměv.

"Odpověď teď. Ne tři měsíc!"

"Tady ne zbraně," pronesl pomalu McFay. "Muset napsat Hongkong, hlavní úřad, devět dní tam, devět dní zpět.

Některé pušky tady. Zbytek v Amerika. Nejméně čtyři až pět měsíc."

"Nerozumět."

Vargas začal překládat. Dva samurajové se začali dohadovat a obchodník jim pokorně odpovídal na otázky. Další dotazy směřovaly na Vargase, který na ně zdvořile odpověděl. "Říká, že tedy dobře, on nebo nějaký úředník z Čošú se vrátí za devětadvacet dní. Celý obchod musí zůstat tajný."

"Ovšem." McFay se podíval na mladíka. "Tajný."

"Hai. Taj-ný."

"A zeptej se ho, jak se daří druhému samurajovi, Saitóovi." Viděl, jak se zamračili, ale z očí jim nevyčetl nic.

"Osobně ho neznají, senhore."

Další poklony a nakonec Jamie zůstal sám. Zamyšleně odložil pásek s pistolí zpět do vitríny. Pokud jim neprodám zbraně já, tak to udělá Norbert - ať už je to morální nebo ne.

Vargas se vrátil celý potěšený. "Skvělá příležitost, senhore, ale také velká odpovědnost."

"Ano. To jsem zvědav, co nám tentokrát odpoví Hongkong."

"To snadno zjistíte, senhore. Nemusíte čekat osmnáct dní. Copak nemáme vedení nahoře?"

McFay na něj zazíral. "Ať jsem zatracený, úplně jsem zapomněl. Člověk si těžko představí mladého Malcolma jako tehaj-pana, který rozhoduje o všem. Máš pravdu."

Ozval se zvuk běžících nohou a otevřely se dveře. "Promiňte, že jsem sem takhle vpadl," řekl Nettlesmith, lapající po dechu a s cylindrem posunutým na stranu. "Myslím, že byste měl o tom vědět. Právě jsem se doslechl, že na vyslanectví před pár minutami vyvěsili modrou vlajku... Pak ji spustili a zase vytáhli na půl žerdi, kde zůstala."

Jamie se na něj nechápavě podíval. "Co to, k čertu, znamená?"

"Nevím. Snad jen to, že vlajka na půl žerdi obvykle znamená, že někdo zemřel, nebo snad ne?"

* * *

Nadmíru rozrušený admirál zaměřil dalekohled na stožár vyslanectví a stejně jako ostatní muži na velitelském můstku, podřízení kapitáni z ostatních lodí, generál, francouzský admirál a von Heimrich, se zatvářil znepokojeně. Seratard a André Poncin neklid jen předstírali. Když před půl hodinou vyhlásili poplach, všichni odběhli od jídelního stolu na palubu. Jen ruský vyslanec zůstal: "Jestli se chce čekat na palubě vám, tak dobře, ale já o to, k čertu, vůbec nestojím. Až přijde vzkaz ze břehu, ano, válka, nebo ne, žádná válka, tak mě, prosím, vzbudte. Až začnete ostřelovat město, připojím se k vám."

Marlowe pozoroval masitý záhyb kůže na admirálově zátylku. Pohrdal jím a toužil po tom, aby směl na břeh s Tyrerem nebo aspoň na palubu své lodi Pearl. V poledne admirál proti jeho doporučení vystřídal zastupujícího kapitána neznámým člověkem, poručíkem Dornfildem. Zatracený starý parchant, jen se podívejte, jak si nadutě pohrává s binokulárním dalekohledem - všichni víme, že jsou drahé a přidělují se výlučně kontraadmirálům a vyšším velitelům. Zatracený starý...

"Marlowe!"

"Ano, pane."

"Musíme zjistit, co se, k d'asu, stalo. Pojedete na břeh... Ne, vás tady potřebuji. Thomasi, byl bys, prosím, tak laskav a poslal na vyslanectví důstojníka? Marlowe, pošlete s ním signalistu."

Generál okamžitě ukázal prstem na svého pobočníka, který odpěchal následován Marlowem. Seratard se ještě více zahalil do svého těžkého pláště, aby se uchránil před studeným větrem. "Řekl bych, že se sir William nechal vlákat do

pasti."

"Vzpomínám si, co jste mu dnes ráno radil," odsekl admirál.

To sir William svolal poradu s vyslanci, která byla hlučná a nepřinesla žádné řešení kromě toho, jež navrhoval hrabě Sergejev: okamžité a rozsáhlé nasazení síly. "Jenže v dané chvíli, drahý hrabě," jak mu hned kysele odpověděl, "nám síly stačí jen na prostou dělostřeleckou palbu, ale ne abychom obsadili město a okolí."

Ketterer zkřivil rty a vztekle se zadíval na Seratarda, se kterým se vzájemně nesnášeli. "Jsem si jist, že sir William už nějaké řešení najde, ale řeknu vám otevřeně, jestli něco nepřátelského proti nám podniknou, Edo shoří."

"Souhlasím," přikývl Seratard. "To je otázka národní cti."

Von Heimrich se zatvářil přísně. "Japonci nejsou hloupí - jako některé národy. Nevěřím, že by brali na lehkou váhu naši moc."

Vítr náhle zesílil, výztuže plachet zapraskaly a moře i obloha zešedly. Oči všech sledovaly, jak se na východním obzoru zvedá moře v neočekávaném víru. Poryv směřoval ke břehu a ohrožoval jejich nepříliš bezpečné kotviště.

"Marlowe, pošlete... Marlowe!"

"Ano, pane?" přiběhl Marlowe.

"Chci, abyste byl, k čertu, pořád na doslech! Signalizujte lodím: Připravte se k vyplutí na širé moře. Pokud se podmínky výrazně zhorší, jedněte samostatně a jakmile to dovolí povětrnostní podmínky, připojte se k flotile v Kanagawě.

Kapitáni, vy se vraťte na své lodě, dokud to ještě jde." Odpěchali celí šťastní, že se směji vzdalit.

"Já se také vrátím na svou loď," oznámil francouzský admirál. "Bonjour, messieurs."

"Připojíme se k vám, monsieur admiral," řekl Seratard. "Děkujeme za vaši pohostinnost, admirále Ketterere."

"A co hrabě Alexej? Nepřišel s vámi?"

"Nechte ho spát. Copak není lepší, když ruský medvěd spí, n'est-ce pas?" prohodil Seratard chladně k von Heimrichovi. Oba dobře věděli o tajných snahách Pruska přesvědčit cara, aby v případné nové válce zachoval neutralitu, a umožnil tím uskutečnit tajný plán: vytvořit německý národ vedený německými mluvčími Prusy.

Marlowe rychle odkrácel za signalistou a uviděl svou kotvící loď - Pearl. Báł se o ni, zuřil, že není na její palubě a nevelí ji. Neklidně se podíval na moře, sledoval tvořící se vír, těžké tmavé mraky a nadechl se, aby ochutnal sůl ve větru. "Teď tedy dostaneme pořádně zabrat."

* * *

V přijímací místnosti vyslanectví usedl sir William s jedním z důstojníků a s Tyrerem po boku proti třem japonským hodnostářům s osobními strážci za zády: člen rady starších, šedovlasý Adači, kníže z Mito, námořník Misamoto a malý tlustý činitel bakufu, který tajil, že umí plynne holandsky a měl za úkol hlásit Jošimu, jak proběhlo jednání a jak se chovali ti dva druzí. Jako obvykle se žádný z nich nepředstavil pravým jménem.

Stejně jako včera dorazila před budovu patera nosítka a opakoval se stejný ceremoniál, pouze s větším počtem osobních strážů. Jen tři palankiny však byly obsazeny, a to sira Williama poněkud znepokojilo. K tomu se ještě přidala zvýšená noční aktivita samurajů kolem vyslanectví a kláštera, a proto poslal signál částečného poplachu tím, že dal vyvěsit na půl žerdi vlajku, a doufal, že tomu Ketterer porozumí.

Také Hiraga - stejně jako minule na nádvoří v přestrojení za zahradníka - ztrácel klid, a to především proto, že mezi hodnostáři chyběl Toranaga Joši. Musel proto odvolat plán, podle něhož měl být Joši přepaden při návratu u hradní brány. Okamžitě se snažil vytratit, ale samurajové mu podrážděně přikázali, aby se pustil do práce. Uposlechl a čekal, kdy se mu naskytne šance na útěk.

"Přicházíte o dvě a půl hodiny pozdě," přivítal hodnostáře sir William jako ledovou úvodní salvou. "V civilizovaných zemích začínají diplomatické schůzky přesně a ne pozdě."

Okamžité květnaté omluvy, které nic neznamenaly. Potom povinné představování, sladké poklony a zdvořilůstky a po hodině klidně odmítaných žádostí, výhrad, žádostí o odklad a údivu, že se jim nevyhovělo, otázek, které musely být opakovány, zpochybňovaných faktech a přehlížení pravdy přišla prohlášení o nevině, vysvětlování, omluvy, vše zdvořile podané.

Sir William už málem vybuchl vztekem, ale člen rady starších Adači vytáhl zapečetěný svitek a slavnostně jej předal tlumočnickovi a ten jej zase podal Johannovi.

Z Johanna okamžitě spadla únava. "Gott im Himmel! Nese to pečeť ródžů."

"Cože?"

"Rady starších. Tu pečeť poznám kdekoli - stejnou dostal i velvyslanec Harris. Radši ji slavnostně převezměte sám, sire Williame, a pak ji přečtu nahlas, pokud je to ovšem, a já tomu nevěřím, napsané holandsky." Potlačil nervózní zívnutí. "Zřejmě zase jen takticky zdržují."

Sir William uposlechl. Byl rozmrzelý, že měl svázané ruce a nezbývalo mu, než se spolehnout na cizího nájemného tlumočníka.

Johann zlomil pečeť a přelétl zrakem dokument. Netajil se překvapením: "Je to v holandštině, bože!" Přeskočil všechny tituly a oficiální obraty a četl: "Rada starších obdržela stížnost, která se zdá být oprávněná, omlouvá se za nepřípustné chování svých poddaných a vyslovuje přání pozvat váženého britského vyslance a ostatní pověřené zmocněnce jiných zemí, aby se sešli s radou ode dneška za třicet dní v Edu, kde by byla oficiálně předložena stížnost, celá otázka projednána a vyřízena a dosáhlo se dohody o odškodném za vámi uvedenou oprávněnou stížnost. Podepsán... Nori Andžó, hlavní ministr."

Sir William se jen s největším úsilím přemohl, aby nedal najevo pocit úlevy. Tento neuvěřitelný odklad mu zachraňoval pověst. Teď už je dokáže znova popostrčit o kousek dále... Náhle ho rozzuřilo, když zahlédl, jak se Tyrer potěšeně směje. Neobrátil se však k němu, pouze na něj sykl: "Nesměj se, ty zatracený hlupáku!" a jedním dechem přísně pokračoval: "Johanne, pověz jim, že mou odpověď dostanou do tří dnů. Prozatím žádám do tří dnů odškodné ve zlatě -

a to deset tisíc liber pro rodiny seržanta a dalšího vojáka, kteří byli zavražděni loni na tomto úřadě, a o které jsme žádali již čtyřikrát."

Když jeho slova přeložili, zpozoroval, že to staršího muže zaskočilo. Následoval delší rozhovor mezi ním a úředníkem bakufu.

Johann unaveně hlásil: "Ten starší to odmítá jako obvykle - prý tu nešťastnou událost zavinil pracovník vyslanectví, který potom spáchal seppuku - sebevraždu. Bakufu za to nenese žádnou odpovědnost."

Sir William stejně unaveně řekl: "Vraťte jim to stejně jako obvykle, proboha - že ho jmenovali oni a trvali na tom, abychom ho zaměstnali, a tak nesou odpovědnost oni. A že spáchal sebevraždu jen a jen proto, že byl při útoku na mého předchůdce těžce zraněn, jinak by ho okamžitě zajali." Pokoušel se nabrat nové síly a sledoval dva činovníky, jak hovoří se svým tlumočníkem, zatímco třetí muž poslouchal stejně jako celé odpoledne. Možná je to on, kdo má skutečnou moc. A co se stalo s dalšími muži ze včerejška, zvláště s tím mladším - tím, kterého oslovil při odchodu André Poncin? Co má ten zákeřný parchant Seratard za lubem?

Sílící vítr rozevřel volné okenice a opět s nimi udeřil o rám. Jeden z vojáků se vyklonil ven a okno zajistil. Nedaleko u břehu kotvila flotila a moře teď bylo tmavošedé s bílými čepičkami vln. Když sir William uviděl, jaké stopy po sobě nechávají na hladině porvyvy větru, jeho obavy o loď vzrostly.

Ozval se Johann: "Ten starší se ptá, jestli se spokojíme se třemi tisíci."

Sir William zrudl. "Deset tisíc ve zlatě."

Další porady a pak si Johann otřel čelo. "Mein Gott, tak to tedy bude deset tisíc, které budou vyplaceny ve dvou splátkách - první za deset dní, druhá den před setkáním v Edu."

Po záměrně dramatické odmlce sir William řekl: "Do tří dnů jim odpovím, jestli je to přijatelné."

Další lapání po vzduchu, další pokusy prodloužit třídní lhůtu na třicetidenní, pak na desetidenní, osmidenní, ale všechny byly přijaty s ledovou tváří a odmítnuty. "Tři."

Zdvořilé úklony a delegace odešla.

Když zůstali sami, Johann se rozzářil. "To je poprvé, kdy jsme dosáhli nějakého pokroku, sire William. Úplně poprvé."

"Ano, ale ještě uvidíme. Vůbec jim nerozumím. Zřejmě se nás pokoušeli unavit. Ale proč? Co z toho mají? Když už jednou ten svitek přinesli, tak proč nám jej nedali hned na začátku? Nemuseli jsme tak pitomě ztrácet čas. Banda zatracených blbců to je. A proč posílali dvoje prázdná nosítka?"

Phillip Tyrer se vesele přidal. "Zdá se mi, pane, že to je jeden z jejich charakteristických rysů. Jsou zákeřní."

"Ano, dobrá. Tyrere, pojďte se mnou, prosím." Vykročil napřed do své kanceláře, a když se za nimi zavřely dveře, rozzlobil se. "Copak vás na ministerstvu nic nenaučili? Kam jste dal mozek? Copak nemáte dost rozumu, abyste se při jednání tvářili jako při pokeru? Přišel jste o rozum?"

Tyrera ten záchvat vzteku šokoval. "Omlouvám se, moc se omlouvám, pane, ale naše vítězství mě tak potěšilo, že..."

"To nebylo žádné vítězství, vy idiote. Byl to jen odklad, ale seslala nám ho sama nebesa." Siru Williamovi se ulevilo, že jednání skončila a přinesla mnohem víc, než původně věřil, a to jeho podrážděnost ještě vystupňovalo. "Máte v uších vatu? Copak jste neslyšel formulaci, že se naše stížnost jenom zdá být oprávněná? Větší díru si v tom ani nechat nemohli. Bože! Dosáhli jsme odkladu, a to je vše, ale náhodou mi to naprosto vyhovuje. Ať mě čert vezme, jestli se za třicet dní ta schůzka opravdu uskuteční. Příště za žádnou cenu na sobě nedávejte znát své pocity, k čertu, a jestli se někdy stanete překladatelem... Radši se naučte pěkně rychle japonsky, nebo vás posadím na příští loď se vzkazem, aby vás hned vyslali na celý život mezi Eskymáky!"

"Ano, pane."

Sir William, pořád ještě plný zloby, se obrátil k mladíkovi a zjistil, jak ten ho stoicky pozoruje. Napadlo ho, co se na něm změnilo. Vtom si ale všiml jeho očí.

Kde už jsem ten pohled viděl? Je v něm něco stejně podivně nedefinovatelného jako v mladém Struanovi? Ano, ovšem, už si vzpomínám. Viděl jsem ho v očích mladých vojáků, když se vraceli z Krymu, u těch, kdo vyvázli bez úhony, i u těch zraněných - našich i nepřátel. Válka z nich vyrvala mládí, připravila je o nevinnost tak sprostě rychle, že už navždy zůstali jiní. Není jim to vidět v obličeji, jediné v očích. Kolikrát už mi říkali, že před bitvou nebo pár minut, snad hodin, po ní je každý mladík dospělý - a nezáleží na tom, jestli je Brit, Rus, Němec, Francouz nebo třeba Turek. Zbláznil jsem se já, a ne tenhle kluk. Zapomněl jsem, že mu není ani jednadvacet a před šesti dny byl málem zavražděn a odnesl si v paměti nejúděšnější zážitek, jaký může člověka potkat. Je hrozné, když někdo dospívá tak rychle. Měl jsem takové štěstí.

"Dobrá, pane Tyrere," pokračoval nabručeně a záviděl mu, že on prodělal křest ohněm tak brzy. "Jsem si jistý, že to zvládnete. Tahle jednání by šla na nervy i Jobovi, co? Myslím, že bychom si mohli dát skleničku sherry."

* * *

Hiragovi se pouze velice obtížně podařilo uniknout ze zahrady přes kruhy samurajů a dostat se zpět do hostince U Sedmačtyřiceti róninů. Když tam značně opožděně dorazil, s hrůzou zjistil, že skupina pověřená vraždou Jošiho už odešla, aby připravila přepadení.

Ori říkal bezmocně: "Jeden z našich lidí nám ohlásil, že delegace vyšla z hradu přesně stejně jako včera, se stejnými vlajkami jako včera, že tam byla patera nosítka jako včera, a tak jsme předpokládali, že v jedné bude pan Joši."

"Všichni jste měli uloženo počkat."

"A oni také čekali, Hirago, ale když... Kdyby nevyrazili, jak vyrazili, nedostali by se na místo včas."

Hiraga se rychle převlékl do levného kimona a posbíral své zbraně. "Byl jsi u lékaře?"

"Mama-san i já jsme považovali za příliš nebezpečné jít za ním dnes. Zítra to bude lepší."

"Sejdeme se tedy v Kanagawě."

"Sonnó džoi!"

"Koukej se ztratit do Kanagawy. Tady nás ohrožuješ."

Hiraga se přehoupnul přes plot, vydal se postranními uličkami a přes málo užívané můstky k hradu a obcházel jej.

Tentokrát měl štěstí a nenarazil na žádnou hlídku.

Většina šlechtických paláců před hradbami zůstala opuštěná. Pečlivě si vybíral cestu ze zahrady jednoho sídla do druhé, až se dostal k troskám někdejšího šlechtického paláce, který lehl popelem při zemětřesení před třemi dny. Z jeho rozbitých dveří, které vedly na ulici k hlavní hradní bráně, chtěli šiši přepadnout průvod. Teď jich tam bylo devět, nikoli jedenáct.

"Iíi, Hirago, už jsme s tebou nepočítali," zašeptal ten nejmladší a nejvzrušenější z nich. "Odtud je snadno pobijeme."

"Kde jsou samurajové z Mori?"

"Mrtví," pokrčil rameny jeho synovec Akimoto. Tento ramenatý čtyřicetiletý mladík byl z nich nejstarší. "Přišli jsme sem různými cestami, ale já jsem šel s nimi a všichni jsme narazili na hlídku." Rozzářil se. "Já utekl jedním směrem, oni druhým. Viděl jsem, jak jednoho zasáhl šíp a padl k zemi. Nikdy jsem netušil, že dokážu tak rychle běžet. Zapomeň na ně! Kdy kolem pojede Joši?"

Jakmile jim Hiraga oznámil, že jejich kořist v průvodu nebude, zavládlo veliké zklamání. "Tak co budeme dělat?" zeptal se vysoký a pohledný šestnáctiletý chlapec. "Tady je ideální místo pro přepadení - kolem nás prošlo snad desatero nosítek s důležitými úředníky bakufu a všichni skoro bez stráže."

"Tohle místo je příliš dobré, než abychom riskovali jeho ztrátu bez dobrého důvodu," usoudil Hiraga. "Odejdemo odsud jeden po druhém. Akimoto, ty půjdeš..."

Šiši, který držel hlídku, zapískal, aby je varoval. Okamžitě se všichni ještě lépe ukryli a přitiskli oči k dírákům v plotu.

Ozdobný krytý palankin s osmi polonahými nosiči a dvanáct samurajů osobní stráže se k nim přiblížilo na necelých třicet metrů a klidně mířilo k hradní bráně. Nikoho jiného kolem neviděli.

Okamžitě poznali znak: Nori Andžó, hlava rady starších. Okamžité rozhodnutí: "Sonnó džoi!"

S Hiragou v čele se vrhli do útoku jako jeden muž, pobili první dvě řady stráží a spěchali k nosítkům. Ale ve svém vzrušení propásli několik drahocenných vteřin, a tak ponechali dost času zbývajícím osmi strážcům, pečlivě vybraným bojovníkům, aby se vzpamatovali. V zoufalém zmatku nosiči vykřikl zděšením, upustili nosítka a rozprchli se - alespoň ti, kdo přežili první vlnu útoku - a Andžó tak dostal vteřinku, kterou potřeboval, aby si otevřel dvířka na druhé straně a vykutáel se z nich právě ve chvíli, kdy Hiragův meč pronikl měkkým dřevem a rozsekl uvolněný polštářek.

Hiraga zaklel, vytrhl meč zpátky a rychle se obrátil, protože byl napaden zezadu, odrazil napřažený meč, zabil protivníka a přeskočil držadla nosítek za Andžóem. Ten mezitím namáhavě vstal, vytasil meč a ukryl se za třemi strážci. Za Hiragovými zády pět jeho přátel svádělo úporný boj se čtyřmi samuraji. Jeden šiši už byl mrtvý, druhý, smrtelně zraněný, ležel bezmocně na zemi a třetí v touze po krvi podcenil svého protivníka, zakopl o tělo sténajícího nosiče a dostal strašnou ránu do boku. Než však strážce stačil opět zaujmout obranné postavení, jiný šiši ho napadl se vši zuřivostí a samurajova hlava se ihned válela v prachu.

Nyní to bylo sedm proti šesti.

Akimoto okamžitě přerušil svůj souboj a spěchal na pomoc Hiragovi. Ten se vrhl na Andžóa a jeho tři strážce, ale ti získali převahu. Hiraga se jim mistrně vyhnul, vyvedl jednoho z nich z rovnováhy a probodl ho, ustoupil a nahnul se stranou, aby na sebe přilákal další dva, a tím Akimotovi uvolnil cestu k Andžóovi.

V té chvíli se ozval varovný výkřik. Dvacet hradních stráží se objevilo za rohem asi padesát metrů od nich a běželo Andžóovi na pomoc. Akimoto na zlomek vteřiny zaváhal, a tím umožnil strážci odrazit prudkou ránu, která by jinak Andžóa zabila. Člen rady starších klopýtl a prchal směrem k posílám. Najednou se šiši ocitli v menšině.

Andžóa už nedostaneme! To nelze vyhrát!

"Ustupte," zvolal Hiraga a Akimoto i čtyři ostatní opět jako jeden muž provedli mnohokrát nazkoušený manévř, náraz přerušili boj a vrhli se k poškozené bráně paláce. Zezadu je kryl Hiraga, ale ještě za ním zůstal poraněný mladík Jozan. Mezi strážci na okamžik zavládl zmatek. Rychle se však zorganizovali a i s posílami se vydali za uprchlíky, zatímco jiní obklíčili Jozana. Meč měl zvednutý, potácel se a z boku mu prýštila krev.

Akimoto vedl rychlý ústup zničeným palácem. Cestu si dobře prozkoumali už dříve. Hiraga vzadu kryl ústup a pronásledovatelé se k němu už blížili. Doběhl k první barikádě, kde na něj čekal Gota, aby mu pomohl, prudce se zastavil a oba se ihned vyřítli do protiútku, zuřivě kolem bodali a sekali. Jednoho pronásledovatele smrtelně zranili, další upadl a strhl s sebou třetího. Oba šiši se hned opět dali na útěk a vylákali za sebou nepřítel do spleti chodeb. Proběhli úzkou dírou v polosoutě zdi, za níž čekali v záloze Akimoto a další muž. Tito dva bez váhání propíchli prvního z pronásledovatelů, vykřikl sonnó-džoi, zatímco zbytek stráží se zastavil, aby se přeskupil. Po zaznění bojového hesla přeskočili přes mrtvolu svého spolubojovníka v otvoru ve zdi, ale Akimota, Hiragu ani ostatní už neobjevili. Samurajové se rychle rozvinuli do rojnice a začali pečlivě prohledávat okolí. Obloha plná mraků nad jejich hlavami vypadala výhrůžně.

Před spálenou hlavní branou paláce postával Andžó obklopený strážemi. Pět z jeho lidí přišlo o život, dva utrpěli těžká zranění. Dvěma mrtvým šiši už utřeli hlavu. Další mladík ležel bezmocně na zemi, jednu nohu měl téměř useknutou, ale překonával bolest a pokoušel se ji vrátit na původní místo. Jozan se opíral o zeď. Rozpršelo se.

Samuraj, který hlídal mladíka, se znova zeptal: "Kdo jsi? Jak se jmenuješ? Kdo tě poslal a jak se jmenuje váš vůdce?"

"Už jsem ti to řekl. Jsem šiši z Čóšú a jmenuji se Toma Hodžó. Já jsem byl vůdce. Nikdo mě neposlal. Sonnó džoi!"

"Lže, Výsosti," prohlásil těžce oddechující důstojník.

"Ovšem," odpověděl rozzuřený Andžó. "Zabij ho."

"Uctivě žádám, aby směl vykonat seppuku."

"Zabij ho!"

Důstojník, muž vysoký a statný jako medvěd, pokrčil rameny a přistoupil k mladíkovi. Otočil se zády ke svému pánovi a

zašeptal: "Je mi ctí posloužit vám jako sekundant. Napněte krk." Jeho meč jedinkrát švihl vzduchem, až přitom zazpíval. Jak velely zvyklosti, zvedl hlavu za vlasy a ukázal ji Andžóovi.

"Viděl jsem ji," prohlásil Andžó, aby vyhověl rituálu. Při tom se však dusil vztekem, jak se ti muži odvážili na něj zaútočit a vyděsit ho skoro k smrti, jeho, nejvyššího z ródžů. "A teď tamhle toho. Je to také lhář. Zabij ho!"

"Uctivě žádám, aby mu bylo povoleno spáchat seppuku."

Andžó se právě chystal vykřiknout, aby ho zabil, nebo aby spáchal sebevraždu sám, ale vtom vycítil nepřátelství samurajů, kteří ho obklopovali. Popadl ho obvyklý strach: komu se vlastně dá důvěřovat? Pouze pět ze samurajů patřilo k jeho osobní stráž.

Předstíral, že o žádosti přemýšlí. Když překonal vztek, přikývl, otočil se a vykročil v houstnoucím dešti k hradní bráně. Jeho muži ho následovali. Zbytek obstoupil Jozana.

"Můžeš si na chvíli odpočinout, šiši," promluvil laskavě důstojník a otřel si kapky deště z obličeje. "Dejte mu napít vody."

"Děkuji." Jozan se na tento okamžik připravoval čtyři roky ode dne, kdy spolu s Orim, Šorinem a dalšími přísahal, že bude ctít císaře a vyžene cizince. Posbíral ubývající síly, klesl na kolena a s hrůzou si uvědomil, že ho strach ze smrti svírá tak, že se nedokáže ani pohnout.

Důstojník tento strach vycítil. Očekával jej, a proto rychle přistoupil blíž a přičapal si vedle něj: "Máš báseň na svou smrt, šiši? Pověz mi ji, vydrž, nevzdávej se. Jsi samuraj a dnes je stejně dobrý den jako kterýkoli jiný," řekl jemně, aby mladíka povzbudil. "Odnikud nikam, jeden meč zasáhne nepřítele, druhý tebe. Zvolej svůj bojový výkřik a budeš žít navždy. Výslov to... Sonno džoi... a znovu..."

Celou tu dobu se připravoval. Potom se v jediném plynulém pohybu postavil, vytasil meč a... Poslal mladíka na věčnost.

"Iíi," vypískl jeden z jeho mužů obdivně. "Uruga-san, to byl krásný pohled."

"Jedním z mých učitelů byl sensei Kacumata ze Sacumy," zabručel hrdelním hlasem. Srdce mu bušilo jako ještě nikdy, ale hrálo ho pomyšlení, že splnil svou samurajskou povinnost řádně. Jeden z jeho podřízených zvedl hlavu za vlasy. Z deště se staly slzy a smývaly ty opravdové. "Očistěte hlavu a ukažte ji panu Andžóovi." Uruga se podíval k hradní bráně. "Ze zbabělců se mi zvedá žaludek," poznamenal a odešel.

* * *

Té noci, když už v okolí nic nehrozilo, Hiraga a ostatní vylezli ze sklepa, v němž si předem připravili úkryt. Rozdělili se a každý svou cestou se vydali k hostinci.

Obloha byla zatažená a tmavá, silný vítr před sebou hnal kapičky deště. Nesmí mi být zima, nedám na sobě znát, jak mi je to nepříjemné, jsem samuraj, přikazoval si Hiraga. Pokud si pamatoval, chovali se tak v jeho rodině všichni. A stejně tak budu vychovávat své syny a dcery - pokud mi karma dovolí mít syny a dcery, pomyslel si.

"Už máš nejvyšší čas na ženění," řekl mu otec před rokem.

"Souhlasím, otče. Uctivě tě žádám, abys změnil svůj názor a dovolil mi oženit se podle vlastní volby."

"Za prvé je synovou povinností poslouchat otce, za druhé je otcovou povinností vybírat ženy svých synů a manžely svých dcer, za třetí otec Susumo s tím nesouhlasí, protože ona je ze Sacumy a ne z Čošů a navíc se nehodí, aby ses s ní oženil, i když je přitažlivá. A co to děvče z Ito?"

"Omluv mě, prosím, otče, souhlasím, že má volba není dokonalá, ale její rodina je samurajská, ona byla vychována jako samuraj a já jsem do ní zbláznil. Prosím tě. Máš ještě čtyři syny, ale já mám jenom jeden život a oba, ty i já, jsme se dohodli, že jej zasvětim sonno džoi, a proto bude krátký. Splň mi to, je to mé celoživotní přání." Podle tradice to bylo nejvážnější přání a znamenalo to, že pokud mu otec vyhoví, syn už od něj nesmí nikdy nic žádat.

"Tak dobře," kývl otec nakvašeně. "Ale ne jako celoživotní přání. Můžeš se s ní zasnoubit, až jí bude sedmnáct. Přivítám ji v naší rodině."

To se stalo loni. Pár dní na to opustil Šimonoseki, údajně aby se v Kjótu připojil k pluku z Čošů, ale ve skutečnosti se přihlásil k sonno džoi a stal se róninem, a tak využil svůj čtyřletý výcvik.

Teď začal devátý měsíc. Za tři týdny bude Sumomo sedmnáct, ale on se ocitl tak daleko za hranicemi zákona, že se už bezpečně vrátit domů nemohl. Až do včerejška. To dostal dopis od otce: Náš pán Ogama překvapivě nabídl milost válečníkům, kteří se přihlásili k sonno džoi a vrátí jim jejich služné. To ovšem za předpokladu, že se vrátí okamžitě, veřejně se zreknu kacířství a znovu mu budou přísahat věrnost. Využij této nabídky. Mnozí se vracejí.

Dopis ho rozesmutněl a téměř podkopával jeho odhodlání. "Sonno džoi je důležitější než rodina nebo dokonce kníže Ogama či Sumomo," opakoval si neustále. "Ogamovi se nedá věřit. A pokud jde o mé přijmy..."

Naštěstí se jeho otci dařilo ve srovnání s většinou ostatních celkem dobře. Díky dědečkovi byl povýšen do hodnosti hirazamurai, třetího stupně na samurajském žebříčku. Nad ním stáli jen nejvyšší samurajové, hatomoto a daimjó, ostatní byli těmto hirazamurai podřízeni - goši, ašigaru, venkovští samurajové a pěšáci, kteří také patřili mezi feudály, ale jen ty nejnižší. Díky své hodnosti otec získal přístup k nižším úředníkům a jeho synům se dostávalo nejlepšího dostupného vzdělání.

Vděčím mu za všechno, pomyslel si Hiraga.

Ano, poslušně jsem na sobě pracoval, abych se stal nejlepším žákem samurajské školy, naučil jsem se zacházet s mečem lépe než ostatní a nejlépe jsem zvládl i angličtinu. A proto otec i sensei, náš hlavní učitel, souhlasili, abych se přidal k sonno džoi, stal se róninem, vedl a získával bojovníky z Čošů a postavil se do předních řad hnutí za změny. Jejich souhlas ovšem musel zůstat tajný, kdyby se to prozradilo, otce i mistra by čekala krutá smrt.

Karma. Plním svou povinnost. Gaidžinové jsou lůza, kterou nepotřebujeme. Jenom jejich zbraně, abychom je jimi pozabíjeli.

Děšť zhoustl. A přidala se k němu bouře. Potěšilo ho to, protože to znamenalo snížení rizika, že budou dopadeni.

Myšlenka na přichystanou lázeň, saké a čisté šaty ho hrála a posilovala. Přepadení se nevydařilo, ale to mu nevadilo. Tak to chtěla karma.

Jeho učitelé a předkové ho naplnili jistotou, že všude jsou nepřátelé a zrádci, až se to stalo součástí jeho životního stylu. Kráčel opatrně, pořád se ujišťoval, že ho nikdo nesleduje, nelogicky měnil směr, a kdykoli to bylo možné, než někam vstoupil, vždy se dobře rozhlédl.

Potom však dorazil do uličky a síla ho opustila. Hostinec U Sedmačtyřiceti róninů i plot kolem něj zmizely.

Zůstala jen prázdnota, nepříjemný zápach a doutnající popel. Několik mrtvol, mužů i žen. Některým chyběla hlava, jiné byly rozsekány na kousky. Podle kimona poznal svého kamaráda Gotu. Hlavu mama-san napíchli na oštěp zaražený do země. Nad ní visel nápis. Je protizákonné přechovávat zločince a zrádce. Pod tím byla úřední pečť bakufu a podpis Nori Andžóa, nejvyššího z ródzů.

Hiragu popadl záchvat zmrtvující zuřivosti, která se přidala k dalším vrstvám, jež se už nahromadily v jeho duši. Prokletí gaidžinové, vztekal se potichu. To zavinili oni. Stalo se to jen a jen kvůli nim. Budeme pomstěni.

13

Neděle, 28. září

Malcolm Struan se pomalu probíral ze spánku. Jeho smysly opatrně zkoumaly vlastní tělo i okolí. Co je bolest v duši, dobře věděl už dávno, ztratil totiž dva bratry a sestru, poznal i trápení způsobené otcovým epilectvím a stále se stupňujícími záchvaty vzteku, pocítit mu ji dali netrpěliví učitelé i jeho vlastní posedlost po výjimečnosti, protože on se přece měl jednoho dne stát tchaj-panem. Působil mu ji i jeho vlastní strach, že svou práci nezvládne, i kdyby se připravoval, cvičil, doufal, modlil a pracoval celý den a celou noc, každý den a každou noc svého života. Neprožil opravdové dětství ani mládí jako ostatní.

Dosud však nikdy nemusel poznat takové probouzení, hloubku tělesného každodenního utrpení, náhlých oslepujících křečí přicházejících bez varování a jakékoli logiky.

Dnes cítil cukavou bolest, ale bylo to přece jen lepší než včera. Kolik dní vlastně uplynulo od události na Tókaidó? Šestnáct.

Probudil se o něco dřív. Ano, rozhodně je to lepší než včera. Teď se pozorně kolem sebe rozhlédni a zaposlouchej.

Pokoj vypadá v ranním světle klidně. Jasná obloha, mírný vítr a po bouři ani památky.

Ta ustala před dvěma dny. Honila se po okolí celých osm dní, měla sílu tajfunu, ale najednou zmizela stejně rychle, jako přišla. Lodě zakotvené u Eda hned první den opustily přístav a vyhledaly bezpečí na širém moři. Francouzská vlajková loď se jediná vydala na cestu včas a bezpečně dorazila do Jokohamy. Žádná jiná se dosud nevrátila. Zatím nebylo proč se znepokojovat, ale přesto si všichni neklidně prohlíželi obzor, doufali a modlili se.

Tady v Jokohamě vichřice vyvrhla na břeh jednu obchodní plachetnici, poškodila několik budov, zničila mnoho kutrů a rybářských člunů, nadělala spoušť ve vesnici i v Jošiwara a strhla mnoho stanů ve vojenském ležení, ale ani tam, ani v cizinecké čtvrti si žádné lidské oběti nevyžádala.

Měli jsme veliké štěstí, pomyslel si Struan a soustředil se na otázku, která pro něj hýbala vesmírem. Dokážu se posadit? Opatrný, nejistý pokus. Aj-je-ja! Bolí to, ale dá se to vydržet. Oběma rukama se vzepřel, poposunul se o kousek dál a posadil se vzpřímeně s oběma rukama za zády.

Dá se to snést. Cítím se líp než včera. Chvilku odpočíval, potom se naklonil dopředu a pomalu uvolnil jednu ruku. Stále ještě snesitelné. Přestal se opírat o ruce vůbec. I to se dá vydržet. Opatrně odsunul pokrývku a pokoušel se pomalu sesunout nohy z postele, jenže to již pro nápor bodavé bolesti nedokázal. Druhý pokus, opět neúspěšný.

Nevadí, zopakuj si to později. Zase se co nejopatrněji položil na záda. Když jeho váha přestala spočívat na bedrech a přemístila se na záda, vydechl úlevou. "Aj-je-ja."

"Trpělivost, Malcolme," říkával mu Babcott při každé návštěvě - třikrát až čtyřikrát denně.

"K čertu s trpělivostí!"

"Chápu tě, ale děláš pokroky."

"A kdy budu moct vstát?"

"Jestli chceš, hned teď, ale neradil bych ti to."

"Jak dlouho ještě?"

"Pár týdnů."

Nahlas zaklel, ale v mnoha ohledech byl rád, že dostal odklad. Zůstalo mu tak víc času na rozmyšlení, co podnikne jako tchaj-pan, jak má postupovat vůči své matce, Angelique a McFayovi i jak řešit naléhavé obchodní problémy.

"Co podnikneme se zbraněmi pro Čóšú?" zeptal se ho před několika dny McFay. "Byla by to velká zakázka a po ní by následovaly další."

"Mám nápad. Nech to na mně."

"Norbert určitě už dávno vyčenichal ty lidi z Čóšú a určitě jim učiní nabídku, která srazí naše ceny."

"K čertu s Norbertem a Brockem! Nemají tak dobré styky jako my a Dmitri, Cooper-Tillman i většina amerických obchodníků je na naší straně."

"Na Havaji to ale neplatí," poznamenal McFay kysele.

Poslední poštou před deseti dny - od té doby nedošly žádné zprávy a parník se čekal až za pět dní - mu Tess Struanová oznámila:

Banka Victoria nás zradila. Myslím, že tajně podporovali Morgana Brocka v Londýně štědrými úvěry. Jejich pomocí si tajně koupil nebo jinak uplatil všechny naše agenty na Havaji a úplně nás vytlačil z trhu s cukrem. Ještě horší jsou pověsti, které se ovšem nijak nepodařilo potvrdit, že udržuje blízké styky se vzbouřeneckým prezidentem Jeffersonem Davisem a s jeho majiteli bavlníkových plantáží a navrhuje mu, že vymění celou úrodu bavlny za odkoupení celé

produkce anglických tkalcoven. Tak by se Tyler a Morgan stali nejbohatšími obchodníky v Asii. TO NESMÍME PŘIPUSTIT! Nevím, co proti tomu podniknout. Co navrhuješ, Jamie? Předej tuto zprávu mému synovi a stejně naléhavě ho požádej o pomoc."

"Co navrhuješ, Jamie?"

"Nic, Mal... tchaj-pane."

"Když je jednou obchod uzavřený, tak je uzavřený, a tím to končí. Co myslíš, dokázali bychom nějak tu bavlnu dostat sami?"

McFay zamrkal. "Přepadnout jejich loď?"

Struan netečně přikývl: "Kdyby nezbývalo nic jiného... Dědek Brock by neváhal, v minulosti to už udělal. To je jedna možnost. Všechna bavlna zmizí i s jeho loděmi. Druhá možnost: naše námořnictvo prorazí blokádu Unie a potom budeme mít tolik bavlny, kolik jen budeme potřebovat."

"To by bylo možné, kdybychom vyhlásili válku Unii. A to si nedovedu představit."

"Nesouhlasím. Měli bychom se, proboha, postavit na Davisovu stranu. Bavlna z Jihu nám dává život. Jestli jim pomůžeme, vyhrájí, jinak ne."

"To ano. Ale my jsme stejně závislí i na Severu."

"Jak ho připravit o loď? Musí existovat způsob, jak ten jeho řetěz prorazit. Pokud nedokáže dopravit náklad, zkrachuje."

"Co by udělal Dirk?"

"Šel by mu po krku," odpověděl Malcolm bez váhání.

"Tak a my musíme zjistit, kde ho zasáhnout..."

Kde a jak, ptal se znovu v duchu. Ležel klidně v posteli a snažil se přinutit mozek, aby se pustil do řešení tohoto problému i ostatních. Angelique? Ne. O té budu přemýšlet později, ale vím, že ji miluji den ode dne víc a víc.

Díkybohu, že už můžu psát. Musím se znovu obrátit na matku, kdo jiný než ona zná lépe slabá místa Tylera Brocka, je to přece její otec a Morgan její bratr... Jak se ale mohla odvážit strkat nos do záležitostí rodiny Angelique? Neměl bych napsat jejímu otci? Ne, zatím ne, času dost.

Ještě mi zbývá vyřídit tolik pošty, objednat si knihy z Anglie; blíží už se Vánoce a dobročinný bál Jockey Clubu v Hongkongu, každoroční Struanův ples a ještě dnes mě čeká vyjednávání: přinejmenším dvakrát s Jamiem a odpoledne se Seratardem - co asi ode mne chce? Po snídani si asi znovu zajde popovídat Phillip, ne počkej, dnes ne... Včera mu sir William přikázal, aby se vrátil do Eda a připravil vyslanectví na setkání s radou starších, která se má konat za dvacet dní.

"Myslíte, že se ta schůzka opravdu uskuteční, sire Williame?" zeptal se, když ho vyslanec přišel navštívit. Flotila už budovu legace nechránila a samurajové v jejím okolí byli velice aktivní, i když nikoli otevřeně nepřátelští, a tak sir William požadoval za rozumné vrátit se do Jokohamy pod záminkou, že se chce připravit na předání odškodného.

"Myslím, že ano, pane Struane. Nejspíš to nebude postupovat přesně podle plánu, ale slavnost by se měla přibližně v tu dobu uskutečnit, a to by znamenalo veliký pokrok. Pokud nám předají první splátku pěti tisíc liber, jak slíbili... tak to by byl opravdu dobrý náznak. Mimochodem, slyšel jsem, že váš parník odplová do Hongkongu, mohl bych po něm poslat jednoho ze svých lidí a poštu? Čekám tady brzy manželku a děti a ještě musím leccos zařídit."

"Samozřejmě, zmíním se o tom panu McFayovi. Jestli se rozhodnete vydat se jim naproti a budete potřebovat kajutu, stačí říct."

"Děkuji. Předpokládal jsem, že si po jejich příjezdu vyberu dva týdny dovolené. Tady má člověk pořád svázané ruce, připadám si tu jako v kleci, nemyslíte? Chybí mi ten ruch Hongkongu, vyrostlo z něj už docela velké město, i když si to ve Whitehallu dosud neuvědomili. Dobrého pečeného hovězího, co hrdlo ráčí, kriket i tenis, divadlo i opera a pár dostihových dnů, to by mi spravilo náladu. Kdy se tam vrátíte?"

Kdy?

Zpráva o našem neštěstí na Tókaidó do kolonie dorazila už před týdnem, pokud se ovšem poštovní loď v bouři nepotopila. Pro matku to bude velká rána, i když nedá před ostatními nic najevo. Vydá se sem první volnou lodí? Snad, ale musí dohlédnout na podnik a také na Emu, Rose a Duncana. Teď, když je otec mrtvý a já nejsem v Hongkongu, je osmáct dní příliš dlouhá doba. I kdyby už sem vyplula, zbývají mi přinejmenším tři nebo čtyři dny, abych si vybudoval obranu. Je to podivné, že ji teď považuji málem za nepřítele - třeba ne zrovna za nepřítele, ale určitě ne za přítele. Možná zůstala přítelem až dosud, vždycky jím byla, i když ne blízkým, vždy pečovala hlavně o otce a na nás jí zbývalo málo času.

"Ale můj synu, jak bych se mohla stát tvým nepřítelem?"

Překvapilo ho, že ji vidí u postele a také svého otce, a to bylo podivné, protože si pamatoval, že otec přece umřel, ale jemu to jaksi nevadilo, rychle a bez bolesti vstal a šťastně si s nimi povídal na kutru plujícím přes hongkongský přístav, všude nad nimi se sbíraly bouřkové mraky, ale matka s otcem pozorně naslouchali a schvalovali jeho chytré plány.

Angelique seděla na zádi, šaty měla průhledné, láková prsa měla odhalená, na nich jeho ruce, níž a níž, teď celé obnažené tělo se o něj otíralo a ruce ho hladily po tváři...

"Malcolme?"

Polekaně se probudil. Angelique stála vedle postele v županu z drahého hedvábí a usmívala se. Sen zmizel, ale nikoli svody a přísliby jejího těla, neustále se zjevující v jeho podvědomí. "Já... Víš, něco se mi zdálo - a bylo to o tobě."

"Opravdu? A co?"

Zamračil se a snažil si to vybavit v paměti. "Už si nevzpomínám," zalhal s úsměvem, "jenom že jsi byla krásná. A líbí se mi tvůj župan."

Vesele se otočila, aby se mu v něm předvedla. "To je od krejčího, kterého mi sehnal na tvůj příkaz Jamie. Mon Dieu,

Malcolme, víš, myslím, že je skvělý. Objednala jsem si u něj čtvery šaty, doufám, že ti to nevadí... ach, děkuji." Sehnula se, aby ho políbila.

"Počkej, Angelique, počkej vteřinku. Podívej!" Opatrně se zvedl, přemohl bolest, přestal se opírat o ruce a podal jí je. "To je ale skvělé, chéri," vypískla potěšeně a chytla ho za ruce. "Monsieur Struane, myslím, že už bych k vám neměla chodit bez doprovodu a zůstat s vámi sama v ložnici."

S úsměvem přistoupila k němu blíž, opatrně mu položila ruce na ramena, nechala ho, aby ji objal a políbila ho. Byl to lehký polibek, mnohoslibný, ale takový, že nevyzýval k dalšímu. Bezelstně ho políbila na ucho, potom se napřímila a nechala jeho hlavu spočívat na svých prsou. Ten intimní dotyk ji těšil a jeho dráždil. Hedvábí bylo jemné s oním tajuplným, nenahraditelným, zvláštním teplem.

"Malcolme, myslel jsi to vážně, když jsi říkal, že by sis mě vzal?" Cítila, jak ji tiskne pevněji a chvěje se bolestí.

"Ovšem. To jsem povídal mnohokrát."

"A myslíš si, že tví rodiče... promiň, tvá matka s tím bude souhlasit? Já tak moc věřím, že ano."

"Ano, bude, ovšemže bude."

"Můžu to napsat svému otci? Ráda bych mu to sdělila."

"Jistě, jestli chceš, napiš mu. Já také budu psát," slíbil hrdelním hlasem, a potom, přemožen touhou, překonal zábrany, políbil hedvábí, znova a znova a málem zaklel, neboť ucítil, jak se mu vysmekla z objetí těsně předtím, než se ocitl u svého cíle. "Promiň," zamumlal.

"Nemusíš se omlouvat, ani jinak projevovat ten anglosaský pocit viny, miláčku, alespoň mezi námi dvěma ne," prohodila něžně. "Já tě chci také." Potom podle předem promyšleného plánu změnila chování. Plně se ovládala a její štěstí bylo nakažlivé. "Teď ze mne bude sestra Nightingalová."

Urovnala mu polštáře a začala upravovat postel. "Dnes monsieur Seratard pořádá francouzskou večeři, na zítřek pozval hosty na dýchánek. André Poncin bude hrát na klavír Beethovena - mám ho o tolik radši než Mozarta - a také Chopina a skladbu od jakéhosi mladíka jménem Brahms." Ozval se kostelní zvon a svolával věřící na ranní mši. Bezprostředně po něm se rozezněly další, sladší a melodičtější z katolického kostela. "Lehni si," přikázala mu a pomohla mu do pohodlnější pozice. "Teď si půjdu udělat svou toaletu a vrátím se po mši, až vytoaletují i tebe."

Chytil ji za ruku. "Vy-kou-pou. Jsi skvělá. Miluju..." V té chvíli se jejich oči otočily ke klice dveří, které se někdo pokoušel otevřít. Závora však zůstala zastrčená.

"To jsem udělala já, zatímco jsi spal." Zachichotala se jako rozmarné děvčátko. Klikla se znova pohnula. "Sluhové sem vcházejí bez klepání a potřebují dostat za vyučenou."

"Massa!" zavolal sluha. "Čaj-a!"

"Řekni mu, aby odešel a vrátil se za pět minut."

Struan, kterému se líbilo, jak je potěšená, něco přikázal v kantonském dialektu a potom oba poslouchali, jak muž s reptáním odchází.

Zasmála se. "Musíš mě naučit takhle čínsky povídat."

"Pokusím se."

"Jak se řekne - miluji tě?"

"Oni nemají slovo milovat, alespoň ne v tom významu, jako máme my."

Zamračila se. "To je smutné."

Přeběhla ke dveřím, zvedla závoru, poslala mu polibek a zmizela ve svých pokojích. Závora za ní zapadla.

Bolestně se zadíval na dveře. Znovu uslyšel zvony, které jako by mu naléhavě připomínaly - mše!

Bodlo ho u srdce. Netrap se tím, že je katolička. Matka se přímo zatvrzele hlásí k anglikánské církvi, v neděli chodí do kostela dvakrát. A otec a my jsme tam chodili také jako v průvodu, stejně jako každá slušná rodina v Hongkongu.

Katolička?

To nevadí. Mně to nevadí, musím ji mít, říkal si v duchu. Jeho zdravá a hladová touha přehlušovala bolest. "Musím."

* * *

Toho odpoledne čtyři zpocení japonští nosiči složili pod dohledem tří bezvýznamných úředníků bakufu okovanou bednu a sir William, překladatelé, důstojník z účetního oddělení námořnictva, čínský hospodář z vyslanectví a Vargas se ji chystali zkontrolovat.

Nacházeli se v hlavní přijímací místnosti vyslanectví, okna byla otevřená a sir William si dával pozor, aby nezářil spokojeností. Jeden z úředníků vytáhl klíč a odemkl bednu. Uvnitř byly stříbrné mexické dolary a několik zlatých cihlíček o váze jednoho taelu - skoro půldruhé unce - a trocha stříbra.

"Zeptej se, proč odškodné není celé ve zlatě, jak jsme se dohodli?"

"Ten úředník povídá, že nesehnali včas dost zlata, ale že to jsou čisté mexické dolary a jiná plnohodnotná platidla, a prosí, abyste mu na ně dal potvrzenku." Výraz čisté mince znamenal, že z nich nebylo obroušeno nebo odštipáno zlato. To patřilo k běžným trikům, jak oklamat neopatrné.

"Začněte počítat."

Hospodář šťastně vysypal obsah bedny na koberec. Okamžitě spatřil uštípnutou minci, Vargas další a další. Ty odsunuli na jednu stranu. Všechny oči se upřely na koberec, kde vyrůstaly úpravné sloupky mincí. Pět tisíc liber byla obrovská částka, neboť překladatel tehdy dostával čtyři sta liber ročně a platil si z nich ubytování, hospodář sto (ale za nehty mu vždy uvízla část ze všeho, co mu procházelo pod rukama), sluha v Londýně dvacet liber ročně, byt a stravu, řadový voják pět pencí denně, námořník šest pencí a admirál šest set liber ročně.

Mince byly rychle spočteny. Oba účetní dvakrát převážili každou zlatou cihličku, potom jednotlivé sloupce mincí a nakonec součet vynásobili okamžitým směnným kursem.

Vargas řekl: "Vychází to na čtyři tisíce osmdesát čtyři liber, šest shillingů a sedm pencí v čistých mincích, sire Williamě,

pět set dvacet liber ve zlatě a devadesát dva šestnáct v obroušených mincích, takže dohromady to po přepočtení činí čtyři tisíce šest set devadesát sedm liber, dva shillingy a sedm pencí."

"Promiňte, osm pencí, massa." Číňan se uklonil a pokynul hlavou, až mu poskočil dlouhý a tlustý cop. Na této malé opravě se předem smluvil s Vargasem. Domluvili se, že jeho portugalský kolega si strhne jako jejich společný honorář dvě a půl procenta, tedy sto sedmáct liber, osm shillingů a šest pencí. Bylo to méně, než by si vyjednal on sám, ale za půl hodiny práce to ušlo.

Sir William řekl: "Vargasí, uložte to zpátky do bedny a dejte jim potvrzenku s poznámkou, že nedoplatek bude připojen k poslední splátce. Johanne, poděkujte jim a povězte jim, že očekáváme plnou sumu ve zlatě za devatenáct dní."

Johann uposlechl. Druhý tlumočník okamžitě spustil dlouhé prohlášení. "Teď žádají o odklad, pane a..."

"Žádný odklad." Sir William si povzdechl, poslal ostatní pryč a připravoval se na další hodinový výklad, když ho Johann překvapil slovy: "Najednou přešli přímo k věci, pane. Jde jim o setkání v Edu. Chtějí, aby se odložilo o dalších třicet dní, takže ode dneška by to bylo za padesát dní... Doslova tvrdí, že v ten den se šógun vrátí z Kjóta, a jak informoval radu starších a ministerstvo zahraničí, v ten den vám udělí audienci."

Sir William potřeboval čas na rozmyšlenou, a tak vykřikl: "Lune!" Číňan se okamžitě ozval. "Čaj!"

V okamžiku tu byli sluhové s podnosy. A také se objevily doutníky a tabák, šňupací i do dýmky. Brzy byla místnost plná kouře, všichni pokašlávali a celou dobu sir William promýšlel všechny možnosti.

Za prvé pravděpodobně jedná s nevýznamnými představiteli, a tak vše, na čem se dohodneme, bude muset být znova prodiskutováno na vyšší úrovni. Za druhé, padesát dní se určitě protáhne na dva, možná tři měsíce, ale pokud nás potom přijme nejvyšší činitel a Britové budou vést rozhovory, bude to znamenat trvalý krok vpřed. Vlastně mi ani nevádí, jestli se to protáhne o tři, dokonce i o čtyři měsíce. Do té doby mi lord Russel dovolí vyhlásit válku a na cestu se vydají posily z Indie a Hongkongu, admirál dostane ten svůj zatracený souhlas od nadřízených a my budeme dost silní, abychom obsadili a udrželi Edo a opevnili se v něm, jestli se to ukáže jako nutné.

Mohl bych jim navrhnout, ať uspořádáme setkání podle plánu, a teprve po ní uspořádat schůzku s šógunem. To by bylo nejlepší, i když mám pocit, že nepodniknou nic proti vůli toho záhadného šóguna, budou se vykrucovat, lichotit nám a pokusí se na nás vymyslet zase nějaký podraz.

Ozval se Johann. "Jejich mluvčí povídá, že jestli je to dohodnuto, rozloučí se."

"Nic není dohodnuto. Třicetidenní odklad nepřichází v úvahu z mnoha důvodů. Máme už dohodnutou schůzku s radou starších, která se uskuteční podle plánu, a pak, o deset dní později, nám bude ctí setkat se se šógunem."

Po hodině zatajování dechu, zděšeného mlčení a anglosaské přimosti se sir William nechal umluvit a schválil kompromis. Setkání s radou starších se uskuteční podle plánu a přijetí u šóguna o dvacet dní později.

Když se Johann ocitl sám se sirem Williamem, postěžoval si: "Oni to nedodrží."

"Ano, já vím. Ale na tom nezáleží."

"Sire Williame, smlouva mi za pár měsíců vyprší. Už ji neobnovím."

Sir William namítl příkře: "Neobejdu se bez vašich služeb přinejmenším půl roku."

"Už je nejvyšší čas, abych se vrátil. Tady brzy vypukne krveprolití a já vůbec nestojím o to, aby mi napíchli hlavu na kůl."

"Zvýším vám plat o padesát liber ročně."

"O peníze mi nejde, sire Williame. Jsem unavený. Osmadevadesát procent toho, co tlumočím, jsou prázdné žvásty. Nemám už trpělivost hledat jehlu v kopce sena."

"Potřebuji vás na ta dvě setkání."

"Ta se nikdy neuskuteční. Ještě něco přes dva měsíce a pak zmizím. Přesné datum máte napsané na smlouvě. Promiňte, sire Williame, ale tohle je konec a já se jdu opít."

Sir William odešel do své kanceláře, postavil se k oknu a prohlížel si obzor. Slunce se už sklánělo k západu. Nikde ani stopy po loďstvu. Bože, kéž by byli v bezpečí. Johanna si musím nějak udržet. Tyrer nebude přinejmenším ještě rok k ničemu a kde bych sehnal někoho důvěryhodného? Zatraceně!

Papíry odumírajícího slunce osvětlovaly spoře zařízenou místnost. Nebylo už vidět, a tak si zapálil petrolejku a opatrně upravil knot. Na stole měl srovnané depeše, svůj výtisk All the Year Round - mnohokrát přečtený od první řádky k poslední, stejně jako noviny z poslední poštovní lodi, několik čísel Illustrated London News a Punch. Před anglickými a francouzskými knihami dal přednost jednomu z prvotisků Turgeněvových Otců a dětí v ruštině, které mu poslal přítel od petrohradského dvora. Pustil se do čtení, po chvíli však knihu neklidně odložil a začal psát hongkongskému guvernérovi už druhý dopis, v němž podrobně popsal dnešní jednání a požádal o náhradu za Johanna. Do místnosti vstoupil Lun a tiše za sebou zavřel dveře.

"Ano, Lune?"

Lun přišel ke stolu, zaváhal a pak zašeptal: "Massa," řekl opatrně. "Povídala veliká potíže, potíže blzy. Edo, Veliký dům, veliká potíže."

Sir William se na něj nevěřícně podíval. Veliký dům - tak čínští sluhové nazývali budovu legace. "Jaké potíže?"

Lun pokrčil rameny. "Potíže."

"Kdy potíže?"

Lun opět pokrčil rameny. "Whisekí a voda?"

Sir William zamyšleně přikývl. Lun mu čas od času přinášel různé zvěsti, které se později většinou záhadně vyplnily. Sledoval ho, jak sahá do skříně a připravuje nápoj přesně tak, jak jej pil nejradši.

* * *

Phillip Tyrer a kapitán v kiltu sledovali týž západ slunce z horního okna budovy vyslanectví v Edu. Skupinky samurajů se jako obvykle rozmístily za hradbami i na všech přístupových cestách na kopec. Skvrny tmavě rudé, oranžové a

hnědé barvy se na prázdném obzoru prolínaly s modrým pruhem nad mořem. "Vydrží zítra dobré počasí?"

"V místním počasí se právě nevyznám, pane Tyrere. To ve Skotsku byste se mohl na mou předpověď spolehnout," zasmál se kapitán, třicetiletý světlolvasý čahoun. "Déšť nebo občasně přeháňky... ale to se dá vydržet."

"Nikdy jsem ve Skotsku nebyl, ale chystám se tam na příští dovolenou. Kdy se vrátíte vy?"

"Možná příští rok, možná přespříští. Jsem tu teprve dva roky." Opět se zahleděli na prostranství. Čtyři vojáci se seržantem vystoupali na kopec mezi řadami samurajů a prošli železnou branou. Vraceli se z pravidelné obchůzky v přístavu, kde se usídlila jednotka příslušníků námořní pěchoty s kutrem. Samurajové neodcházeli ani na okamžik, postávali v okolí, chvílemi si povídali, nebo se shromažďovali u ohňů, které si zapalovali, když jim byla zima, a neustále se pohybovali. Nikomu, vojákům ani civilním zaměstnancům, nebránili ve vstupu na vyslanectví či v odchodu, ale všechny kolemjdoucí si pozorně a vždy mlčky prohlédli.

"Promiňte, zaskočím za seržantem, abych se ujistil, zda je kutr pro každý případ k dispozici, a dám zavřít vchod. Večere v sedm jako obvykle?"

"Ano." Když se Tyrer ocitl sám, nervózně zív, protáhl se a hýbal chvíli rukou, aby si zahnal bolest, která se ještě občas ozvala. Jeho zranění se skvěle hojilo, a tak už nemusel nosit ruku na pásce. Nebýt Vilíka, bylo by všechno bezvadné.

Proč mě sem ten zatracený chlap posílal, mám se přece připravovat na práci překladatele, a ne hlídače. Zatraceně! A teď propásnu Andrého koncert, na který jsem se tak těšil. Určitě se tam objeví i Angelique.

Pověsti o jejím tajném zasnoubení se rozlétly po cizinecké čtvrti jako vichřice - a nikoho nenechaly klidným. Na opatrné náarážky ona stejně jako Struan neodpovídala kladně ani záporně, ba dokonce ani v náznacích. V klubu se sázelo dva ku jedné, že to je pravda, dvacet ku jedné na to, že ke svatbě nikdy nedojde. "Struan je jako chciplý pes, ona je katolička a pak znáte přece jeho matku, proboha, Jamie!"

"Platí! Je mu den ode dne líp a vy ho neznáte tak dobře jako já. Sázím deset guineí proti dvěma stům."

"Charlie, kolik bys vsadil na to, že už je nabouraná?"

"Ale proboha!"

"Andělský cecíky není žádná děvka, bože!"

"Tisíc ku jedný?"

"Platí, k čertu... Ve zlatě."

K Tyrerově i Pallidarově nechuti se sázky, stále vtíravější a podrobnější, denně měnily. "Ti místní mizerové jsou ale pěkní sprostáci!"

"Máš pravdu, Pallidare. Odporná lůza!"

Přestože se o Struanovi a Angelique hovořilo často, ještě víc se debatovalo o nedávné bouři a tom, jaké bude mít následky pro flotilu. Kdyby se potopilo více lodí, způsobilo by to vážné potíže, ne-li přímo katastrofu. Dokonce i japonští obchodníci byli nervóznější než obvykle a šeptali si pověsti o povstání připravovaném po celé zemi proti bakufu nebo na jeho podporu, o tom, že záhadný císař, velekněz všech Japonců, který sídlil v Kjótu, nařídil všem samurajům útok proti Jokohamě.

"To jsou jen nesmysly," ujišťovali se Evropané navzájem, ale prodávalo se stále více zbraní a dvě ženy cizinců dokonce spávaly s nabitou puškou u postele. Z Opileckého městečka se prý stalo ozbrojené ležení.

Potom před několika dny došlo k bojové potyčce: americká obchodní loď poškozená bouří dokulhala do Jokohamy. Na své cestě ze Šanghaje s nákladem stříbra, munice a zbraní přes Jokohamu a dále na Filipíny s opiem, čajem a jiným zbožím proplovala Šimonoseckým průlivem a tamji začaly ze břehu ostřelovat děla.

"To nemůže být pravda, k řasu," zakřičel někdo, když v klubu utichl výbuch vzteku.

"Zatraceně, bylo to tak. A my jsme se chovali mírumilovně jako květinčky. Ti lumpové z Čošů teda umějí mřít. Než sme se vzpamatovali a dokázali jim zdrhnout, tak nám sestřelili košový plachty. Jasně, pustili jsme to do nich taky, ale máme jenom pár mizernejch pětilibrovek, po kterejch se ani nerozkašlou. Napočítali jsme, že maj aspoň dvacet děl."

"Můj bože, dvacet děl a pár dobrých střelců, s tím se klidně dá průliv uzavřít, a jestli se to stane, jsme namydlení. Je to sem nejrychlejší cesta a jediná bezpečná..."

"Jasně. Bez přístupu do vnitrozemí se neobejdeme, bože."

"A kde je, k čertu, naše flotila? Ta by mohla ta děla zlikvidovat! Co bude s naším obchodem?"

"Ano, kde je flotila? Doufám, bože, že to vydržela."

"A co když ne?"

"Tak to budeme muset poslat pro další, Charlie..."

Hlupáci, pomyslel si Tyrer, nemají v hlavě nic jiného než chlast, peníze a kam poslat flotilu.

Zaplat'pánbůh že francouzský admirál přivezl s sebou Andrého. Zaplat'pánbůh za Andrého, je to sice lehkomyšlný podivín, ale to bude tím, že je Francouz. Díky němu už mám dva sešity plné japonských slovíček a vět, v deníku popisující místních zvyků a dohodnutou schůzku s jezuitou, až se vrátíme do Jokohamy. Dost jsem pokročil a já se musím učit rychle - i když teď nemůžu pomýšlet na Jošiwaru.

Tři návštěvy. Dvakrát s průvodcem, jednou sám.

Byl nervózní, celý zrudlý a zpocený a skoro ze sebe nevydal ani hlásku, ale snažil se chovat jako muž, a tak v doprovodu Andrého vyrazil po setmění stejně jako rozjařené skupinky k Jošiware, prošel kolem hlídkujících samurajů - zdvořile přitom smekl cylindr a oni odpověděli nedbalou úklonou - přes Rajský most k vysoké bráně v dřevěném plotu.

"Jošiwara znamená místočko v rákosí," vysvětloval s rozmáchlými gesty André. Oba se předem vydatně posílili šampaňským, které však v Tyrerově případě zábrany jen posílilo. "Původně se tak jmenovala čtvrť Eda, zúrodněná bažina, kterou před dvěma a půl stoletím šógun Toranaga vyčlenil jako místo pro nevěstince a nechal tam za plotem postavit vykřičené domy. Ty tenkrát bývaly roztroušeny po celém městě. Od té doby, jak se říká, mají všechna města takovéhle uzavřené čtvrti. Podniky musejí mít státní licenci a podléhají přísné kontrole. Stalo se zvykem říkat jim

Jošiwara. Už jsi viděl tohle?"

Nad branou bylo do dřeva elegantně vyřezáno několik čínských znaků. "Znamená to: Naléhavá je žádost těla, musí se uspokojit."

Tyrer se neklidně zasmál. Před branou i za ní hlídalo mnoho stráží. Předchozího večera se mu André nabídl, že ho doprovodí - to popíjeli v klubu - a se zmínil, že podle jednoho obchodníka není úkolem stráží ani tak udržovat pořádek jako zabránit nevěstkám v útěku. "Takže nejsou to ve skutečnosti všechno otrokyně?"

K jeho údivu Poncin vzteky zrudl. "Mon Dieu, nesmíš si o nich myslet, že to jsou dívky v našem slova smyslu. Nejsou to žádné otrokyně. Některé se smluvně zavázaly na několik let, jiné tam v dětství prodali rodiče, zase na několik let, ale smlouvy kontroluje a registruje bakufu. Nejsou to dívky, jsou to dámy ze světa jív, a na to nezapomínej. Dámy!"

"Promiň, já..."

Poncin mu však nevěnoval pozornost. "Některé jsou gejši - umělkyně - a ty máš za úkol tě bavit, zpívat, tancovat a hrát hloupoučké hry, ale ty s tebou do postele nepůjdou. O zbytku, mon Dieu, nesmíš uvažovat jako o děvkách, ale jako o ženách pro zábavu, které mnoho let studovaly umění, jak ti zvednout náladu."

"Promiň, to jsem nevěděl."

"Jestli se k nim budeš chovat, jak se patří, splní si skoro každé přání - ovšem pokud budou chtít i ony - a pokud jim správně zaplatíš. Dáš jim peníze, které pro tebe nic neznamenaají, a oni ti na oplátku věnují své mládí. Je to pro ně nevýhodný obchod." André na něho cize pohlédl. "Dají ti mládí a budou zakrývat slzy, které jim způsobíš." Rychle polkl doušek vína a plačtivě se zahleděl do prázdné skleničky.

Tyrer si uvědomil, jak ještě před chvílí André naléval víno klidně, a vyčítal si, že narušil přátelské ovzduší, které byl pro něj tak cenné. Přisahal si, že v budoucnu bude opatrnější, a přemýšlel, co tak náhle pokazilo Andrému náladu. "Slzy?"

"Nemají dobrý život, ale také ne vždy špatný. Ty nejkrásnější a nejvytříbenější získají slávu. Vyhledávají je nejmocnější lidé v zemi, dokonce i knížata, mohou se dobře vdát, vzít si bohaté obchodníky a dokonce i samuraje. Jenže naše dámy ze světa jív, které slouží výhradně gaidžinům," pokračoval André smutně, "nemají jinou budoucnost než si tady otevřít jiný vykiččený podnik, popíjet saké a zaměstnat jiná děvčata. Chovej se k nim slušně, mon Dieu, protože se s námi ponižují v očích všech ostatních Japonců."

"To mě mrzí. Je to hrozné."

"Ano, nikdo nechápe..." Výbuch opileckého smíchu od vedlejšího stolu ho na chvíli přehlušil. Klub byl plný k prasknutí, zábava nevázaná. "Povím ti, že těmhle blbcům na tom vůbec nezáleží, nikomu z nich, kromě Canterburyho."

André opět odtrhl zrak od skleničky. "Jsi mladý a nezatížený, budeš tady rok nebo dva a jsi ochotný se učit, tak jsem si myslel... Tady je toho tolik k učení, tolik dobrého," zasnul se, ale náhle vstal a odešel.

To si pověděli předchozího večera a teď stáli před vchodem do Jošiwary. André vytáhl malou pistoli. "Jsi ozbrojen, Phillipe?"

"Ne."

André předal malou zbraň úslužnému vrátnému, který ji uložil k ostatním a vydal mu potvrzenku. "Za tímhle plotem jsou zbraně zakázány - stejně jako ve všech Jošiwarách. Dokonce i samurajové musejí odevzdávat své meče. On y va!"

Podél široké ulice před nimi i malých uliček, které z ní vybíhaly, stály řady malých domečků, často jen jídelen nebo velkých stánků postavených ze dřeva, s širokými verandami a zástěnami šódži z naolejovaného papíru. Byly postaveny kousek nad úrovní země na vyvýšených základech. Okolí svítilo barvami a květinami, bylo plné hluku a smíchu, luceren, svíček a petrolejek. "Oheň tady znamená velké nebezpečí, Phillipe. První rok jim to tu celé vyhořelo, ale do týdne pokračoval život jako dřív."

Každý dům měl své zvláštní znamení. Některé z nich měly otevřené dveře a stahovací okna z navoskovaného papíru. V nich se nabízelo mnoho dívek, nápadně i uměřeně oblečených do kimon různé kvality podle úrovně podniku. Další děvčata se procházela, některá s pestrými slunečníky, jiná v doprovodu služek a dotírající muži jako by neexistovali. Byla tam i spousta všemožných krámků a všude plno nadháněček vychvalujících svůj podnik v jadrné až drsné pidgin a vše přehlušovalo spokojené laškování zákazníků, z nichž většina byla dobře známá a měla svá oblíbená místa. Kromě stráží, sluhů, nosičů a masérů tam však chyběli japonští muži.

"Nezapomínej, že Jošiwara je místo radosti, tělesného potěšení, jídla a pití. V Japonsku neznají pojem hřích, nejen prvotní hřích, ale žádný hřích." André se zasmál a vedl ho ukázněnými davy. Pár opilců rychle odtlačili stranou velcí a zkušení ochránci podniků, posadili je na židle a děvčata jim nalila další saké.

"Opilci jsou tady vítáni, Phillipe, protože ztrácejí přehled o penězích. A nikdy se nezkoušej prát s jejich bouchači, boj holýma rukama ovládají skvěle."

"Ve srovnání s naším Opileckým městečkem je tady pořádek jako na Regentově promenádě v Brightonu." Veselé děvče chytl Tyrera za ruku a snažilo se ho zatáhnout do dveří. "Saké, ej-ja? Šuky, šuky, moc dobrá, massa..."

"Ne, děkujeme," vybuchl Tyrer a spěchal za André. "Musel jsem se jí vytrhnout násilím, bože."

"To patří k jejich práci." André zabočil z hlavní ulice, prošel mezerou mezi domky, znovu zabočil, zastavil u dvířek v plotu a zaklepal. Tyrer poznal tři znaky, které mu André napsal už dříve: dům U Tří kaprů. Odsunulo se kukátko a objevilo se oko. Vtom se branka otevřela a Tyrer vstoupil do říše zázraků.

Malá zahrádka, petrolejky a svíčky. Blyštivé kameny, po nichž se chodilo mezi zeleným mechem, kytice květů, mnoho miniaturních javorů, jejichž červené listy kontrastovaly se zelení, bledé oranžové světlo z oken zakrytých papírovými šódži. Můstek přes malinký potůček, kousek dál vodopád. Na verandě klečela žena středního věku, mama-san, nádherně oblečená a načesaná. "Bon soir, monsieur Furansu-san," pozdravila, položila obě ruce na podlahu a uklonila se.

André se také poklonil. "Raiko-san, konbanwa. Ikaga desu ka?" Dobrý večer, jak se daří? "Kore wa wataši no lomodači desu, Tyrer-san." To je můj přítel, pan Tyrer.

"A so desu ka? Taira-san?" Vážně se uklonila, Tyrer s trapným pocitem učinil totéž a ona je gestem vyzvala, aby ji následovali.

"Říká, že Taira-san je staré a slavné japonské jméno. Máš štěstí, Phillipe, většinou nás tady znají pod přezdívkami. Já jsem Furansu-san, lépe nedokážou slovo Francouz vyslovit."

Zuli si boty, aby nezašpinili křišťálově čisté a drahé tatami, a neobratně se usadili se zkrříženými nohama. André Poncin vysvětloval, co je takojama, přístěnek, kam se zavěšují a denně mění svitky a květiny, a učil ho ocenit kvalitu šódzi a dřevěných obkladů.

Přinesli saké. Obsluhovalo je malé, snad desetileté děvče, nijak zvlášť hezké, ale šikovné a mlčenlivé. Raiko nalila nejdříve Andrému, potom Tyrerovi a nakonec sobě. Ustrkla si, André vyprázdnil malý kalíšek a hned si dal nalít další. Mladík ho napodobil. Teplé víno mu připadalo bez chuti, ale nebylo nepříjemné. Oba kalíšky byly rychle znovu dolity, vyprázdněny a zase dolity. Další podnosy a další láhve.

Tyrer je po chvíli přestal počítat. Jako by se na něho snesl příjemný závoj, zapomněl na svou nervozitu, díval se a poslouchal. Nerozuměl však skoro ničemu z toho, co si ti dva povídají, jen tu a tam pochytil slovíčko. Raiko si své černé zářivé vlasy ozdobila mnoha krásnými hřebeny, obličej, bílý od silné vrstvy pudru, neměla ani ošklivý, ani krásný, ale prostě jiný, a oblékla se do růžového hedvábného kimona se vzorkem zelených kaprů.

"Kaprovi se říká koi a obvykle to bývá šťastné znamení," vysvětlil mu André předem. "Milenka Townsenda Harrise, milostnice ze Šimody, kterou na něj nasadilo bakufu, aby změnila jeho plány, si také říkala Koi, ale moc štěstí jí to bohužel nepřineslo."

"Ne? Co se stalo?"

"Mezi místními kurtizánami se povídá, že ji zoufale miloval, a když odjížděl, nechal jí dost peněz, aby se zařídila po svém... Byla s ním dva roky. Krátce po jeho návratu do Ameriky zmizela. Nejspíš se upila k smrti nebo spáchala sebevraždu."

"To ho tolik milovala?"

"Říká se, že když za ní poprvé přišli lidé z bakufu, rozhodně se odmítala bavit s cizincem. Znamenalo to pro ni nesmírné ponížení. Prosila úředníky, aby mu vybrali nějakou jinou a ji nechali v klidu, hrozila, že odejde do buddhistického kláštera nebo že dokonce spáchá sebevraždu. Jenže oni byli stejně neústupní a prosili ji, aby pomohla vyřešit problém s gaidžiny, naléhali na ni, aby se na pár týdnů stala jeho milenkou a aby ho unavila - jakými prostředky, to se neříká. Nakonec souhlasila a oni jí poděkovali. Ale když Harris odjel, všichni se k ní otočili zády. Nejen úředníci, všichni. Mrzí nás to, říkali jí, ale kdo si jednou něco začal s cizincem, je na věky poznamenaný."

"To je odporné!"

"V našich poměrech ano - a smutné. Ale pamatuj si, tohle je země slzí. Teď se z ní stala legenda obdivovaná ostatními milostnicemi a dokonce i těmi, kdo se k ní kvůli její oběti obrátili zády."

"To nechápu."

"Já také ne, nikdo z nás. Ale oni ano, Japonci tomu rozumějí."

Je to divné, pomyslel si Tyrer znova. Jako tenhle domeček, muž a žena, kteří něco žvatlají napůl japonsky, napůl v pidgin, smějí se spolu. Ona majitelka nevěstince, on zákazník a oba předstírají, že jsou něco jiného. Víc a víc saké. Nakonec se uklonila, vstala a odešla.

"Saké, Phillipe?"

"Díky. Je to tady docela pěkné, vid'."

André se odmlčel a pak řekl: "Jsi první člověk, kterého jsem sem zavedl."

"Opravdu? Proč zrovna mne?"

Francouz otáčel porcelánový kalíšek v prstech, vypil poslední kapku, znovu nalil a tiše a vřele se rozhovořil ve francouzštině. "Protože jsi první člověk v Jokohamě, který... Protože umíš francouzsky, jsi kulturní a ochotný nasávat poznatky jako houba, jsi mladý a já jsem skoro starý. Je ti teprve jednadvacet a jsi jiný než ostatní, nejsi nezatížený a pár let tady zůstaneš." Usmál se a dál utahoval síť, říkal pravdu jen částečně a přizpůsoboval si ji. "Opravdu jsi první zajímavý člověk, se kterým jsem se tady setkal, alors, a i když jsi Angličan a vlastně nepřítel Francie, připadáš mi jako první, kdo si zaslouží, abych mu předal své vědomosti." Trapný úsměv. "To se těžko vysvětluje, třeba jsem vždycky chtěl být učitelem, možná proto, že jsem se nikdy neoženil a nikdy neměl syna, snad proto, že se brzy přestěhuji do Šanghaje, a také že tady máme až příliš mnoho nepřátel... Možná by ses mohl stát spolehlivým přítelem."

"Bylo by mi ctí stát se tvým přítelem," okamžitě odpověděl Tyrer. André si ho získal. "Stejně si myslím, že by Francie a Anglie měly být spojenci, ne nepřátelé..." Zástěna se odhrnula. Raiko na kolenou zvala Tyrera dál. Srdce mu poskočilo.

André Poncin se usmál. "Jenom běž za ní a dělej, co jsem ti kladl na srdce."

Jako ve snu Phillip Tyrer nejistě vstal a vydal se za mama-san chodbou do pokojíčku, přes něj a verandu do jiné prázdné místnosti. Gestem ho poslala dovnitř, zatáhla papírové okno a nechala ho o samotě.

Petrolejka se stínidlem. Ohříváč na dřevěné uhlí. Stíny, tma a záblesky světla. Futony, malé čtvercové matrace, rozložené jako postel na zemi - postel pro dva. Pérové přikrývky. Dvě jukaty, vzorkovaná bavlněná roucha na spaní se širokými rukávy. Za malými dvířky lázeň osvětlená svíčkami s vysokou dřevěnou kádí plnou kouřící vody. Sladce voňavé mýdlo. Nízká stolička o třech nohách. Malinkaté ručníky. Všechno takové, jak mu André sliboval.

Srdce mu teď bušilo a opojen saké se snažil upamatovat na Andrého rady.

Metodicky se svlékl. Pečlivě složil plášť, vestu, kravatu, košili a vlněné triko a nervózně je srovnal na sebe. Chvilí trapně seděl, potom si stáhl ponožky, neochotně i kalhoty a znovu se postavil. Zbyly mu jen dlouhé vlněné spodky. Trochu zaváhal, jakoby dotčeně pokrčil rameny, stáhl i je a poskládal je ještě pečlivěji. Naskočila mu husí kůže, a tak zamířil do lázně.

Tam si napustil vodu ze sudu, jak mu vysvětlil André, a nalil si ji na ramena. Příjemně ho zahřála. Ještě jednou a pak slyšel, jak se zvedá papírové okno. Ohlédl se. "Všemocný bože," zamumlal.

Dovnitř stoupila silná žena s mocnými předloktími. Jukatu měla krátkou a pod ní nic než bederní roušku. Kráčela k němu sebejistě a strojeně se usmívala. Pokynula mu, aby se posadil na stoličku. Uposlechl a cítil se tak trapně jako nikdy předtím. Okamžitě uviděla hojící se ránu a utrousila něco, čemu nerozuměl.

Přinutil se k úsměvu. "Tókaidó."

"Wakarimasu." Rozumím. Potom, dřív než ji stačil zastavit, mu na hlavu vylila džber vody - neočekávaně a bez varování - a začala mu mydlit a mýt nejdřív dlouhé vlasy a potom celé tělo. Prsty měla pevné, zkušené a neústupné, dávala si však pozor, aby neublížila jeho zraněné paži. Ruce, nohy, záda, hrud', pak mu nabídla žínku a ukázala mezi nohy. Stále ještě šokovaný se v těch místech otřel a zkroušeně jí kus látky vrátil. "Děkuji," zamumlal, "promiňte, dómo."

Další dávka vody spláchla zbytek mýdla a ona ukázala k vaně. "Dózo!" Prosím!

André mu vysvětloval: "Phillipe, uvědom si, že nejsou jako my, musíš se umýt a očistit dřív, než vstoupíš do vody, aby mohli do vody i jiní. Je to rozumné, protože dřevo je velmi drahé a trvá dlouho, než se voda ohřeje. A taky do toho nečurej a o té, co tam bude s tebou, nepřemýšlej jako o ženě, ale jen jako o pomocníkovi. Nejdřív tě očistí zvenčí, pak zevnitř, ne?"

Tyrer se sesunul do kádě. Voda byla horká, ne však nesnesitelně. Zavřel oči a nechtěl se dívat, jak mu žena připravuje lázeň. Kristepane, pomyslel si zoufale, s touhle se na nic nezmůžu. André se dopustil veliké chyby.

"Ale, hm, jak bych to řekl, nevím, kolik mám zaplatit. Neměl bych dát děvčeti peníze předem?"

"Mon Dieu, ať tě ani nenapadne dávat děvčeti peníze, to je vrchol nevychovanosti. Můžeš se handrkovat nebo pohádat s mama-san, někdy s děvčetem samotným, ale jen při čaji nebo saké. Než odejdeš, položíš diskretně peníze na místo, aby je viděla. Ale U Tři kaprů neplatíš hned, to je lepší podnik - i v některých jiných to mají zařízení stejně. Tam chodí zvlášť dobří zákazníci jako třeba já. Dvakrát nebo třikrát ročně ti pošlou účet. Ale poslouchej, než půjdeme, musíš mi přísahat, že účet zaplatíš hned, když ti ho předloží. A také tam nikdy, nikdy nebudeš vodit někoho jiného ani o tom vyprávět."

A tak mu přísahal. Chtěl se zeptat, kolik to bude stát, ale netroufl si. "A kdy mi, ehm, dají ten účet?"

"Až se zlíbí mama-san. Říkal jsem ti, Phillipe, že si tady můžeš užívat na úvěr celý rok - za příznivých okolností, a já se ovšem za tebe zaručím..."

Prostoupilo jím teplo z vody. Skoro ani neslyšel, jak za ním hupla do vody a po chvíli zase vyskočila.

"Taira-san?"

"Hai?" Ano?

Podržela mu ručník. S podivnou letargií vylezl ven. Svaly měl z horké vody ochablé. Nechal ji, aby ho osušila. O intimní místa se opět postaral sám a hned mu vše připadlo snazší. Hřeben na vlasy. Suchá, naškrobená jukata. Potom mu ukázala k posteli.

Opět se ho zmocnila panika. Roztřeseně se přinutil ulehnout. Zahalila ho do jedné přikrývky, potom přes něj složila ještě druhou a odešla.

Srdce mu bušilo jako zvon, ale vleže se cítil skvěle. Matrace byla měkká, čistá a voňavá a on už dlouhá léta neměl tak příjemný pocit čistoty. Brzy se uklidnil a potom se otevřely papírové dveře a zase se zavřely. To, co zahlédl, mu přineslo úlevu, ne však klid. Dívka, kterou spatřil, byla drobná a útlá, měla na sobě světle žlutou jukatu a dlouhé, volně rozpuštěné vlasy. Poklekla vedle jeho lůžka. "Konbanwa, Taira-san. Ikaga desu ka? Wataši wa Ako." Dobrý večer, pane Taira. Daří se vám dobře? Já jsem Ako.

"Konbanwa, Ako-san. Wataši wa Phillip Tyrer desu."

Zamračila se. "Furif?" Několikrát se pokusila vyslovit jméno Phillip, ale lépe se jí to nepodařilo, a tak se vesele zasmála, prohodila cosi, čemu nerozuměl, a skončila u Taira-san.

Posadil se a pozoroval ji. Připadal si bezmocný, nepřitahovala ho. Ukázala na druhou stranu postele. "Dózo?" Smím, prosím?

"Dózo." Ve světle svíček ji neviděl jasně, jen tušil, že je mladá, odhadem asi jeho věku, tváře měla hladké a zabílené pudrem, bílé zuby, rudé rty, lesklé vlasy, nos skoro románský a laskavý úsměv. Čekala. On však úplně znehybněl studem a nezkušeností.

Kriste, jak jí mám říct, že ji nechci, že teď už nechci nikoho, že nemůžu? Já vím, že nemůžu a nechci, alespoň dnes ne. To nepůjde a já si udělám ostudu. A co André? André! Co mu povím? Všichni se mi vysmějí, proboha, proč jsem jen souhlasil?

Zvedla ruku a pohladila ho po tváři. Bezděčně se zachvěl.

Ako šeptala sladce znějící slůvka, aby ho povzbudila, ale v hloubi duše se smála. Věděla, co může očekávat od tohoto polovičního dítěte. Raiko-san ji připravila dobře. "Ako, dnešek je vzácný okamžik v tvém životě a musíš si pamatovat každou maličkost, abys nám pak při jídle všechno podrobně vyprávěla. Náš zákazník je Francouzův přítel a v tomhle světě výjimečný. Je to panic. Francouz říká, že je tak stydlivý, že tomu ani nebudeš věřit, že se bude bát a možná i plakat, až ho jeho ctěné kopí zklame, možná se v posteli ze svého nespokojeného vzrušení i zvlhčí, ale s tím si nelámej hlavu, drahá Ako. Francouz mě ujistil, že s ním můžeš zacházet normálně a že nemusíš mít z ničeho strach."

"Ííí. Já ty gaidžiny nikdy nepochopím, Raiko-san."

"Já také ne. Všichni jsou podivní, nekulturní, ale naštěstí většinou velmi příjemně bohatí. Nás zase osud poslal sem, a tak toho musíme co nejlépe využít. Je to důležité. Francouz říká, že to je velice vlivný anglický úředník, možná dlouhodobý zákazník, a tak mu dej pocítit mraky a dešť, tak či onak, i kdybys... i kdybys musela použít to poslední."

"Ó ko!"

"Jde o čest podniku."

"Ano, rozumím. V takovém případě... Nějak to už zvládnou."

"Moc ti důvěřuji, Ako-san. Ostatně už žiješ v našem světě jív skoro třicet let."

"Co myslíš, má stejné choutky jako Francouz?"

"Že si nechává laskat zadní část a občas nepohrdne ani perlami radosti? Možná bys měla být na to připravená, ale přímo jsem se Francouze ptala, zda ten chlapec nemá sklony k milování mužů, ale ujistil mě, že ne. Stejně je zajímavé, že si Francouz vybral náš podnik, a ne ten, kam teď chodí."

"Za tohle náš dům nemůže, opravdu ne. Prosím, už na to nemysli, Raiko. Počila jsi mě tím, že jsi mě vybrala právě mě. Udělám všechno, co bude potřeba."

"Samozřejmě. Ííí, když si pomyslíš, že rozpálené stonky gaidžinů bývají větší než u kulturních lidí a že většinou gaidžinové souloží uspokojivě, třeba bez japonského zápalu, výdrže a snahy dosáhnout krajních mezí, s výjimkou Francouze, tak bys řekla, že přitom budou šťastní jako normální osoby. Ale oni nejsou. Mají v hlavě tak mnoho pavučin, že souložení pro ně není to nejkrásnější potěšení, ale jakési tajné, náboženské zlo. To je záhadné a podivné." Ako začala zkoušet. O kousek se k němu přiblížila a hladila ho po hrudi, posunula ruku níž, ale málem se nahlas rozesmála, když chlapec sebou vyděšeně trhl. Chvilku jí trvalo, než se zase dokázala tvářit vážně. "Taira-san?" zašeptala.

"Ano, ehm, hai, Ako-san?"

Vzala mu ruku a položila si ji pod jukatu na svůj prs, nahnula se a políbila ho na rameno. Byla opatrná, neboť ji předem upozornili na zranění, které mu způsobil statečný šiši. Žádná reakce. Přiblížila se k němu ještě víc. Šeptala mu, jak je statečný, silný a mužný. Trpělivě ho hladila na hrudi, cítila, jak se třese, ale nikde ani náznak vášně. Minuty ubíhaly. Stále nic. Její obavy vzrostly. Laskala ho prsty, něžnými jako motýlci, ale on dál ležel netečně - ruce, ústa, nic se nehýbalo. Jemně se s ním mazlila a dávala si pozor, aby jen opatrně kroužila kolem citlivých míst, zatím nic opravdu intimního. Další minuty. Byla stále zmatenější. Strach, že by mohla zklamat, přehlušil její zmatek. Dotkla se jazykem jeho ucha.

Aha, malá odměna, zachroptěl její jméno a políbil ji na krk. Ííí, pomyslíla si, uvolnila se a vzala do rtů jeho bradavku. Tak a teď je pouze otázka času, kdy jeho panictví vyletí do oblak. Pak si objedná saké, budu spát až do rána a zapomenou na to, že je mi třiačtyřicet a jsem bezdětná, a vzpomenu si, že mě Raiko-san vytáhl z podniku šesté třídy, kam jsem byla odložena pro svůj věk a nedostatek půvabu...

* * *

Tyrer netečně pozoroval samuraje před vyslanectvím. Slunce se dotýkalo obzoru a jeho mysl se stále víc vracela k Ako, pak o dvě noci později k Hamako a potom k ní.

Fudžiko. Předposlední večer.

Cítil, jak v něm narůstá touha a trochu se uvolnil. Věděl, že teď natrvalo uvízl v tom světě, plovoucím světě, kde se, jak mu vysvětlil André, žije jen pro onen okamžik a pro radost, kde se lidé nechávají bezstarostně unášet jako květ v proudu klidné řeky.

"Není to tady vždycky klidné, Phillipe. Jaká je ta Fudžiko?"

"Ty jsi ji ještě neviděl? Ty ji neznáš?"

"Ne. Vysvětlil jsem Raiko, že bys potřeboval především 'slovník do postele'. Jaká byla?"

Phillip se zasmál, aby překryl pocit studu a nejistoty, že mu někdo pokládá tak osobní otázku a tak přímo. Ale André pro něj udělal tolik, že se chtěl chovat stejně otevřeně jako Francouzi, a tak překonal pocit, že by jako gentleman neměl o tak soukromých záležitostech mluvit. "Ona... Je mladší než já, malá, vlastně drobňoučká, podle našich měřítek nijak hezká, ale je překvapivě přitažlivá. Jestli jsem ji rozuměl správně, tak je tady nová."

"Myslel jsem v posteli. Jaká byla? Lepší než ostatní?"

"Víš, to se vůbec nedá srovnávat."

"Šla do toho s větší vervou? Byla smyslnější?"

"Víš, ať už je svlečená nebo oblečená, je neuvěřitelná. Zvláštní, prostě jiná. Nevím, jak bych ti poděkoval. Jsem ti moc zavázaný."

"De rien, mon vieux"

"Je to tak... Příště se s ní seznámíš ty."

"Mon Dieu, to se nedělá, na to jsou pravidla. Nikdy nesmíš představovat tu, na které ti záleží, nikomu, a vůbec už ne přátelům. Nezapomínej, že dokud jí nezařídíš její vlastní domeček a nezaplatíš jej, je k dispozici každému, kdo má peníze... Pokud se jí ovšem chce."

"Aha, na to jsem zapomněl," zalhal.

"I když si ji budeš vydržovat, ona smí mít ještě vedlejšího milence. A kdo ji uhlídá?"

"Asi je to tak." Opět nervozita.

"Ne aby ses zamiloval, příteli, ne do kurtizány. Ber je takové, jaké jsou - ženy pro zábavu. Užívej si jich, měj je rád, ale nikdy se do nich nezamiluj - a nepřipust', aby se ony zamilovaly do tebe."

Tyrer se otfásl. Nenáviděl pravdu, nenáviděl myšlenku, že by se Fudžiko mohla milovat s někým jiným a navíc stejně jako s ním, nenáviděl skutečnost, že to udělala kvůli penězům, nenáviděl svrbění ve svém podbřišku. Bože, ona je opravdu jiná, milá, neposedná, sladce upovídaná, něžná, laskavá, tak mladá a dělá svou práci teprve krátce. Mohl bych si ji vydržovat? Mám na to dost peněz? Jsem si jistý, že André má někde své místo s přítelkyní, i když se mi o tom nikdy nezminil a já se ho na to nikdy nezeptám. Kriste, kolik by to asi stálo? Určitě víc, než si můžu dovolit...

Teď na to nesmím myslet! Ani na ni.

S námahou se soustředil a opět začal sledovat pohyb venku, jenže svrbění neochabovalo. Část vojenské jednotky nastoupila ke stožáru a trubač se čtyřmi bubeníky již stáli na místě, které měli vyhrazeno při slavnostním spouštění

vlajky. Jako každý den. Hlouček zahradníků se sešel u brány, kde je přepočítali a pustili ven. Prošli branou, řadami samurajů a zmizeli z dohledu. Jako každý den. Stráže zavřely bránu a zajistily na závoru. Jako každý den. Zazněly bubny a trubka a britská vlajka byla pomalu spuštěna - slunce nad ní nezapadá, jak tehdy velela britská tradice. Jako každý den. Většina samurajů se rozešla, jen malá část jich zůstala hlídkovat přes noc. Jako každý den.

Tyrer se otřásl.

Když je všechno jako každý den, tak z čeho jsem tak nervózní?

* * *

Zahradníci z vyslanectví dorazili do své noclehárny, chatrče na druhé straně buddhistického kláštera. Ani jeden se neodvážil podívat Hiragovi do očí. Všichni byli varováni, že životy jejich i dětí závisí na jeho bezpečnosti.

"Dejte si pozor, když mluvíte s neznámými lidmi," kladl jim na srdce. "Jestli se bakufu dozví, že jste mě tu ukrývali, dopadnete stejně jako já, jenže vás nezabijí čistě, ale ukřižují vás."

Přes jejich ponížené námitky, že mu nic nehrozí a může jim důvěřovat, Hiraga si byl jist, že to nikdy nebude pravda. Od přepadení Andžóa před deseti dny prožil většinu času ukrytý v Kanagawě, v hostinci U půlnočních květů. To, že se útok nevydařil a skoro všichni jeho společníci přešli o život, byla jen karma a nic jiného.

Včera dostal dopis z Kjóta od Kacumaty, nejvyššího, a přesto dobře utajeného vůdce sacumských šiši. Naléhavé: Za několik týdnů učiní šógun Nobusada neslýchaný krok, když vykoná státní návštěvu u císaře. Všichni šiši se žádají, aby se zde sešli a poradili se, jak ho zadržet a zničit a pak se ujmout palácových bran. Kacumata se podepsal svým krycím jménem: Havran.

Hiraga se nejdříve poradil s Orim a vrátil se do Eda. Rozhodl se, že zničí britské vyslanectví sám. Byl celý bez sebe zuřivostí, protože se mu zdálo, že se rada starších vylekala gaidžinů a nechala se jimi paralyzovat. "Kjóto počká, Ori. Musíme dotáhnout útok na gaidžiny až do konce. Musíme je rozdráždit tak, aby ostřelovali Edo. Se šógunem si to v Kjótu vyřídí jiní." Rád by vzal Oriho s sebou, jenže ten byl bezbranný. Jeho rána se zanítila a nikde žádný lékař, který by mu pomohl. "Co dělá tvá ruka?"

"Až to bude nesnesitelné, vykonám seppuku," odpověděl mu tehdy Ori. Mluvil nezřetelně, zaháněl totiž neustálou bolest velkými dávkami saké. Všichni tři, on, Ori a mama-san, se sešli, aby si vypili skleničku na rozloučenou. "Neměj strach."

"Není tady jiný lékař, kterému by se dalo důvěřovat?"

"Ne, Hiraga-san," odpověděla mama-san Noriko. Byla to drobná padesátnice s laskavým hlasem. "Dokonce jsem poslala pro korejského bylinkáře a akupunkturistu, oba jsou to přátelé, ale nedokázali pomoci. Je tu ještě ten obrovitý gaidžin..."

"Jsi hloupá," zahřímá Ori. "Kolikrát ti to mám vysvětlovat? Je to rána po kulce, jejich kulce, a oni mě viděli v Kanagawě."

"Prosím, promiňte mi," řekla mama-san pokorně a sklonila hlavu k tatami. "Prosím, odpusťte této hloupé osobě."

Znovu se uklonila a odešla, ale v duchu proklínala Oriho, že se nedokáže zachovat jako opravdový šiši a neprovede seppuku, když je tam ještě Hiraga, nejlepší sekundant, jakého si jen může přát, a tím zmírnit obrovské nebezpečí, které hrozí jejímu podniku. Zpráva o osudu hostince U Sedmačtyřiceti róninů se rozšířila jako blesk. Pomsta, při níž byli zabiti všichni zákazníci, milostnice a sluhové a hlavu mama-san napíchli na kůl, byla hrůzná a urážlivá.

Děsivá, pomyslela si vztekle. Copak majitel podniku smí zakázat vstup samurajovi, ať už je šiši, nebo ne? Bývaly doby, kdy samurajové zabíjeli mnohem víc než dnes, ano, ale to bylo před staletími a většinou jen tehdy, kdy se to patřilo.

Žen a děti se nikdy ani nedotkli. To tehdy platilo jako zákon a bylo to tak spravedlivé. I šógun Toranaga byl spravedlivý, jeho syn a vnuk také. Zato jejich následníci propadli korupci a úpadku a s nimi i knížata a samurajové, kteří nás už přes století vysávají svými daněmi. Naši jedinou nadějí zůstávají šiši. Sonno džoi!

"Andžó musí zemřít dřív než my," prohlásila zaníceně před dvěma dny, když se Hiraga po přepadení vrátil. "Tráslí jsme se strachy, že vás chytili a spálili s ostatními. Stalo se to na Andžóův rozkaz, Hiraga-san, na jeho rozkaz - vlastně když jste ho přepadli u brány, právě se vracel z hostince. To on osobně nařídil všechny popravy a byl při nich přítomen. Nechal tam ještě lidi ukryté v záloze pro případ, že byste nic netušili a šiši se tam vrátili."

"Kdo nás zradil, Hirago?" ptal se Ori.

"Samuraj z Mori."

"Ale Akimoto tvrdil, že viděl, jak je chytili a zabili."

"Určitě to byl jeden z nich. Podařilo se ještě někomu utéct?"

"Akimotovi. Schovával se celý den a noc v jednom hostinci."

"Kde je teď?"

Noriko řekla: "Má práci. Mám pro něj poslat?"

"Ne, uvidím se s ním zítra."

"Andžó musí za tu krev v hostinci draze zaplatit. Porušil tím všechny zvyky."

"Zaplatí za to. Ródžú také. I šógun Nobusada. A Joši také."

* * *

Ve svých soukromých místnostech vysoko v hradní věži Joši skládal báseň. Byl oblečen do modrého hedvábného kimona a seděl u nízkého stolku osvětleného petrolejkou. Na něm ležely archy rýžového papíru, štětce různé tloušťky a voda na rozředění pevného inkoustu, kostky s malou a lákavou loužičkou uprostřed.

Večer přecházel v noc. Zvenku doléhal neustálý šum vydávaný milionem obyvatel Eda. Jako obvykle ve městě hořelo několik domů. Z hradu pod ním se ozývaly klidné, tlumené rozhovory vojáků, klopot kopyt na dláždění a občas hlasitý smích, který se nesl vzhůru s kouřem a pachem z ohnišť a procházel malými, ozdobnými střílnami pro lučištníky, které dosud nebyly uzavřeny proti nočnímu chladu.

Jeho útočiště vypadalo spartánsky. Tatami, takojama, papírové stahovací dveře nastavené a osvětlené tak, že sám viděl siluety všech postav zvenčí, ale nikdo nemohl nahlédnout dovnitř.

Místnost měla velký předpokoj, z něhož vedly chodby do ložnic. V těch bydleli pouze sluhové, služky a Koiko, jeho oblíbenkyně. Větší část rodiny - manželka, dva synové, dcera, jeho konkubína a její syn - žila pod silnou ochranou na rodinném, téměř nedobytném hradu Dračí zub, vystavěném dvacet ri severně od Eda. Vstup do předpokoje zvenčí hlídaly stráže, které mu osobně přísahaly věrnost a spadaly výhradně pod jeho pravomoc, další vojáci drželi pohotovost v okolních místnostech.

Namočil štětec do inkoustu. Chvilí nad jemným papírem zaváhal, a pak napsal pevně:

Kdykoli má ruka
sevrže meč předků
rozechvěje se neklidem.

Nápis - to byly tři krátké svislé řádky znaků, silné tam, kde měly být silné, slabé v místech, kde to mělo zvýraznit tvar, který znaky vytvářely. Inkoust se okamžitě vpíjel do papíru, stával se jeho součástí a nechával za sebou šedou nebo černou barvu podle toho, jaký štětec a kolik vody se použilo. Proto nešlo opravit ani sebemenší chybičku nebo dílo vylepšit.

Chladně si prohlédl svůj výtvar, rozložení znaků na papíře i šedé odstíny černé kaligrafie na bílém papíru, tvar a plynulost znaků i jejich potlačenou čitelnost.

Je to dobré, pomyslel si bez radosti. Lépe už to nedokážu - je to téměř na hranici mých schopností, jestli ne přímo to nejlepší. A co smysl básně, dá se pochopit? To je důležitá otázka, rozhoduje o tom, zda je báseň dobrá. A splní můj původní záměr?

Tyto otázky ho přivedly k tomu, aby se znova zamyslel nad úděsným stavem státních záležitostí tady i v Kjótu. Před několika dny mu vzkázali, že jednotky z Čošů nečekaně přepadly vojáky ze Sacumy a Tosy, které tam zajišťovaly vratké příměří, a v krvavé bitvě je porazily. Kníže Ogama z Čošů teď ovládá palácové brány.

Na rychle svolaném zasedání rady starších vzplály vášně. Andžóovi vztekem téměř létala pění od úst. "Čošů, Sacuma a Tosa! Pořád tyhle tři. Jsou to psi a my je musíme rozdrtit. Nebýt jich, měli bychom všechno pod kontrolou."

"To je pravda," přikývl Joši. "Znovu zdůrazňuji, že musíme okamžitě vyslat svá vojska do Kjóta a povstání okamžitě potlačit - ať to stojí, co to stojí."

"Ne, musíme počkat. Nemáme tu dost vojsk."

Stařík Tojama si otřel šedivou bradu a prohlásil: "Souhlasím s Joši-dono. Jinak než válkou se to řešit nedá. Musíme prohlásit Ogamu z Čošů za zločince."

"To nejde," namítl hádavě Adači, poslední z rady. "Souhlasím s Andžóem, nemůžeme riskovat, že si znepřátelíme všechna knížata a poštve se proti sobě."

"Musíme okamžitě jednat!" opakoval tehdy Joši. "Musíme přikázat našim vojskům, aby okamžitě znova obsadila brány."

"Na to nám síly nestačí," tvrdil Andžó zatvrzele. "Vyčkáme. Teď není vhodná doba."

"Proč neposлуoucháte, co vám radím?" To už se Joši rozzlobil tak, že to na sobě málem dal znát. S námahou potlačil nevoli, protože chápal, že kdyby se přestal ovládat a rozkřičel se, dopustil by se osudové chyby a navždy si je všichni proti sobě poštvál. Byl z nich nejmladší a nejméně zkušený, ale přesto nejschopnější. Měl také největší vliv mezi knížaty, která by mohla, kdyby o to stál, pozvednout jeho prapor a uvést celou zemi do trvalé občanské války, jaká zuřila do doby před nástupem šóguna Toranagy. Nežárlili snad členové rady, že byl bez porady s nimi jmenován na císařovu "žádost", nebo spíše tím, kdo císařem manipuloval, ochráncem následníka? "Vím, že mám pravdu. Copak se to neukázalo i v případě s gaidžiny? A teď mám znova pravdu."

Plán, který vymyslel, aby dostal gaidžiny a jejich flotilu pryč z Eda a získal tak čas na řešení domácích problémů, vyšel docela úspěšně. Bylo to tak prosté: "S velikou okázalostí a předstíranou pokorou vyplatíme gaidžinům malé odškodné a navrhujeme uspořádání schůzky s radou starších, která se bude neustále odkládat a rušit, v nejhorším případě se uskuteční s nepravými lidmi. Až jim začne docházet trpělivost, oznámíme, že je zařizeno setkání se šógunem po jeho návratu - a to se bude znova odkládat, znova projednávat a odkládat, a tak se nikdy neuskuteční, a dokonce kdyby i k němu došlo, tak cizincům nepřinese nic, co bychom nechtěli. Získali jsme tolik času, kolik jsme jen potřebovali, a našli jsme spolehlivý způsob, jak s nimi zacházet i v budoucnosti: využívat jejich netrpělivosti, neplnit sliby, dát jim hodně polévky, ale žádnou rybu, nanejvýš pár shnilých kousků, které nepotřebujeme a nechceme. Oni jsou spokojeni, jejich flotilu rozehnala bouřka a teď už je možná někde na dně oceánu. Žádná z lodí se zatím nevrátila."

Stařík Tojama se zamyslel: "Sami bohové nám seslali na pomoc tuto bouři. Znova to byl božský vítr, kamikadze, stejně jako před stoletími proti útočícím hordám Kublajovým. Až je budeme vyhánět, pomohou nám stejně. Bohové nás nikdy neopustí."

Adači si načechral vlasy. "Opravdu jsem provedl náš plán dokonale. Gaidžinové byli krotcí jako kurtizána páté třídy."

"Gaidžinové jsou jako vřed, který se nikdy nevyhojí, dokud budeme vojensky slabší nebo chudší než oni," namítl podrážděně Andžó a mnul si ruce. "Je to vřed, který se nevyhojí, dokud ho nevypálíme. To zatím nedokážeme udělat, zatím ne, dokud neumíme stavět lodě a vyrábět děla. Nesmíme teď připustit, aby někdo odvedl naši pozornost a nařídil vojskům obsadit brány, zatím ne. Gaidžinové ale nejsou dnes pro nás nejhorší nebezpečí, ani lidé z Čošů ne - to je sonno džoi a ti psi šiši."

Jošimu nešlo, jak výrazně se po přepadení Andžó změnil. Byl teď mnohem popudlivější a zatvrzelejší, ztrácel rozhodnost, ale zatím nikoli vliv na další členy rady. "Nesouhlasím, ale pokud si myslíte, že nemáme dostatek sil, tak proč nenařídíme všeobecnou mobilizaci a nevypořádáme si to s odbojnou šlechtou a kýmkoli, kdo by se k nim chtěl připojit?"

Tojama neustoupil. "Jediný způsob je válka, Andžó-sama. Teď můžeme na chvíli zapomenout na šiši i gaidžiny. Důležité jsou brány - musíme získat zpět dědičná práva."

Andžó mu oponoval. "To uděláme ve vhodný čas. A dále, šógunova návštěva se uskuteční podle plánu."

Přes jeho další protesty dal Andžó hlasovat - tři proti dvěma. Mezi čtyřma očima pak zlomyslně dodal: "Jak jsem říkal, Joši-dono, budou vždy hlasovat pro mě. Na mě nestačí ani šiši, ani vy, prostě nikdo."

"Ani šógun Nobusada?"

"To... není nepřítel a řídí se mými radami."

"A co princezna Jasu?"

"Ta bude poslouchat... Bude poslouchat svého manžela."

"Až do smrti bude poslouchat svého bratra... císaře."

K jeho úděsu se Andžó zašklebil: "Doporučoval byste nehodu, co?"

"Nic takového jsem neřekl."

Jošiho zamrazilo. Zmocnil se ho strach, že tento muž představuje příliš velké nebezpečí, než aby mohl být ponechán naživu, že je příliš mocný, než aby se dal odstranit, příliš předvídatý, neustále podporovaný davy přísluhovačů a schopný ho zničit...

Ke dveřím se téměř nehlučně přiblížil stín. Ruka mu bezděčně sklouzla na dlouhý meč, který ležel vedle, i když si byl jist, že ji poznal. Postava poklekla. Ozvalo se tiché zaklepání.

"Ano?"

S úsměvem otevřela dveře, uklonila se a čekala.

"Prosím, pojd' dál, Koiko." Její nenadálá návštěva ho potěšila a zaplašila všechny demony.

Uposlechla, zavřela dveře a utíkala k němu v šustících dlouhém a pestrém kimonu. Znova poklekla, položila mu tvář na ruku a okamžitě si všimla básně. "Dobrý večer, Výsosti."

Zasmál se a něžně ji objal. "Čemu vděčím za to potěšení?"

"Stýskalo se mi," řekla prostě. "Smím si přečíst vaši báseň?"

"Ovšem."

Studovala jeho dílo, on zatím stejně bedlivě zkoumal ji. Těch čtyřiatřicet dní, co s ním žila na hradě, mu neustále přinášela potěšení. Měla pleť jako skořápku z vejce, lesklé vlasy, které jí rozpuštěné sahaly až k pasu, jemný nosík a bílé zuby stejně jako měl on, a ne černé, jak si žádala móda u dvora.

"Pitomost!" zahřímal otec, jakmile Joši dostal dost rozumu, aby ho pochopil. "Proč bychom si začernovali zuby jen proto, že tenhle zvyk zavedl před staletími starý císař, který měl staré a shnilé zuby, a proto vyhlásil, že nabarvené zuby jsou lepší než bílé, jako mají zvířata? A proč bychom si barvili rty a tváře, protože jiný císař chtěl být ženou, a ne mužem, a tak se za ně převlékal a ostatní dvořané se po něm opíčili, aby se mu zalíbili."

Koiko bylo dvaadvacet let a dosáhla nejvyššího titulu pro gejši ve světě jív - taju.

Doslechl se o ní před více než čtvrt rokem a ze zvědavosti si ji dal přivést. Pobavil se v její společnosti a potom, před dvěma měsíci, nařídil její mama-san, aby mu nabídla dívčiny služby. Jak se patřilo, ta nabídku zaslala jeho ženě, aby vše zařídila. Z Dračího zubu, rodinného hradu, mu pak manželka napsala:

Milovaný muži, dnes jsem uzavřela uspokojivou dohodu s mama-san o taju Koiko z domu U Wistérie. Domníváme se, Výsosti, že bude lepší zajistit si její výhradní služby než získat na ně pouze první opci. Vzhledem k tomu, že jste obklopen nepřáteli, bude to tak i bezpečnější. Podle Vaší libosti lze kontrakt každý měsíc obnovovat, a to by mělo zajistit, aby služby, které poskytuje, zůstaly stále na dostatečně vysoké úrovni a splnily Vaše očekávání.

Vaše konkubína i já jsme potěšeny, že jste si pořídil tuto hračku, měly jsme a máme neustálý strach o Vaše zdraví a bezpečí. Dovolte, abych vám blahopřála k Vaší volbě, povídá se, že Koiko je skutečně výjimečná.

Vaším synům se daří dobře a jsou šťastní, stejně jako vaše dcera a já. Slibujeme Vám nekonečnou věrnost a toužíme po Vaší přítomnosti. Prosím, informujte mě o bližších podrobnostech, musím uložit pokladníkovi, aby na to vyčlenil potřebné prostředky...

Jak se patřilo, jeho žena se vůbec nezminila o ceně. Ani by ho to nezajímalo, protože to patřilo k jedné z hlavních povinností manželky: spravovat a chránit rodinné bohatství a platit všechny účty.

Koiko zvedla zrak. "Vaše báseň nemá sebemenší vadu, Joši-čan," prohlásila a radostně zatleskala. Použila zdrobňující a intimní příponu čan.

"Ty nemáš sebemenší vadu," odpověděl, ale nijak ničím nenaznačil, jak ho její slova potěšila. Kromě výjimečné krásy byla v Edu známá i kvalitou své kaligrafie, uměním skládat básně a uměleckým i politickým nadáním.

"Zbožňuji styl, kterým píšete, a ta báseň je skvělá. Miluji vaše složité myšlení, třeba že použijete znak pro slovo 'kdykoli' a ne třeba, že ho drží 'ted'. Jednodušší člověk by také napsal místo 'sevře' třeba 'třímá' anebo 'zvedá', což by mělo sexuální podbarvení. A hlavně použití posledního slova 'neklid'. Ach, Joši-čan, bylo chytré dát toto slovo až na samý konec. Váš výtvar je skvělý a mohl by se vysvětlovat snad deseti způsoby."

"A co myslíš, že tím říkám?"

Oči se jí rozhořely. "Nejdřív mi řekněte, zda si báseň necháte pro sebe - pustíte ji na veřejnost, utajíte ji nebo zničíte?"

"Tak co asi udělám?" zeptal se. Nesmírně ho svou řečí potěšila.

"Jestli ji zveřejníte, nebo budete předstírat, že je tajná, a necháte ji objevit, aby si ji přečetli jiní, potom máte v úmyslu varovat své nepřátele."

"A co ti si pomyslí?"

"Všichni kromě těch nejchytřejších dojdou k názoru, že vaše odhodlání slábne a že vás pomalu zmáhá strach."

"A ti ostatní?"

Z očí Koiko nevyprchalo potěšení, ale on v nich spatřil i jiný záblesk. "Pokud jde o vaše hlavní protivníky,"

pokračovala mile, "šógun Nobusada si to vysvětlí tak, že v hloubi duše souhlasíte s jeho názorem, že jste příliš slabý, než abyste ho dokázal ohrozit. Spokojeně usoudí, že čím déle počká s vaší likvidací, tím to bude mít jednodušší. Andžó vám bude závidět vaše básnické a kaligrafické schopnosti a zvedne nos nad slovem 'neklidem'. Pomyslí si, že je to nevhodné a ponižující, ale bude na báseň ustavičně myslet a znejistí, zvláště pokud ji dostane do rukou jako tajný dokument. Nakonec nalezne osmaosmdesát vlastních interpretací, které všechny posílí jeho odpor vůči vám."

Její otevřenost ho šokovala. "A když ji podržím v tajnosti?"

Zasmála se. "Kdybyste ji chtěl utajit, tak byste ji okamžitě spálil a já bych ji nikdy neviděla. Bylo by smutné zničit něco tak krásného, moc smutné, ale pro člověka ve vašem postavení nevyhnutelné."

"Proč? Je to přece pouhá básnička."

"Myslím, že tahle je zvláštní. Je příliš dobrá. Takové umění vychází z hlubokých vnitřních pohnutek. Hodně odhaluje. Odhalovat je smysl poezie."

"Pokračuj."

Zdálo se, jako by její oči změnily barvu. Přemýšlela, čeho se ještě může odvážit, zda se smí odvážit přejít hranice svých povinností - bavit a vzrušovat svého pána, když se mu chce. Změna v jejím výrazu mu neunikla, ale nepochopil, co ji způsobilo.

"Například," žvatlala vesele, "by si to někdo mohl vyložit také tak, že v hloubi duše vlastně říkáte: Mám na dosah moc svého jmenovce a předka šóguna Toranagy Jošiho a ta mě prosí, abych se jí chopil a použil."

Pozoroval ji a nedokázal přechít, co je v jejích očích. Íííí, napadlo ho. To jsem tak průhledný? Možná je tato dáma příliš chápavá, než abych ji mohl ponechat naživu. "A princezna Jasu? Co by si ta myslela?"

"Ta je ze všech nejchytřejší, Joši-čan. Ale to vy dobře víte. Pochopila by pravý význam okamžitě - pokud to má nějaký zvláštní význam." Opět nebylo jasné, co si myslí.

"A kdyby to byl dárek pro tebe?"

"Tuto nehodnou osobu by naplnilo radostí, kdyby dostala takový poklad, ale také rozpaky, Joši-čan."

"Rozpaky?"

"Je to příliš výjimečná věc, než aby se dávala a přijímala."

Joši od ní odtrhl zrak a zkoumavě se zadíval na své dílo. Bylo přesně takové, jak si přál, nikdy by je už nedokázal napsat znova. Potom stejně hloubavě přemýšlel i o ní. Pozoroval, jak jeho prsty svírají list, podávají jí ho, a tím ji vhánějí do pastí.

Uctivě převzala oběma rukama papír a hluboce se uklonila. Prohlédla si jej, aby si jej navždy zapsala do paměti jako inkoustem na papír. Hluboce si povzdychla. Opatrně přiblížila jeho růžek k plameni petrolejky. "S vaším dovolením, Joši-sama, prosím?" otázala se uctivě a zahleděla se na jeho upřené oči a pevné ruce.

"Proč?" zeptal se ji překvapeně.

"Je příliš nebezpečné nechávat takové myšlenky žít."

"A když odmítnu?"

"Tak mě, prosím, omluvte, ale rozhodnu místo vás."

"Tak rozhoduj."

Okamžitě zvedla papír nad plamen. Vzplanul. Obratně jím otáčela tak, že zůstal hořet jen malý kousek, pak další a další, balancovala jím na druhém papíru, dokud plamen neuhasl. Prsty měla dlouhé a jemné, nehty dokonalé. Opatrně sbalila papír s popelem, udělala z něj ogami a položila jej na stůl. Teď list připomínal kapra.

Když Koiko opět zvedla oči, měla je plné slz a to znovu probudilo jeho city k ní. "Moc se omlouvám, prosím, promiňte mi," vzlykala. "Ale bylo to pro vás příliš nebezpečné... Je moc smutné, když se musí zničit něco tak krásného. Moc bych si to přála mít. Moc smutné, ale příliš nebezpečné..."

Něžně ji objal. Věděl, že to, co udělala, bylo jediné možné řešení pro něho i pro ni. Obdivoval, jak rychle prohlédla jeho původní plán: že chtěl báseň ukrýt tak, aby byla nalezena a dostala se do rukou všech těch, které jmenovala, zvláště princezny Jasu.

Koiko má pravdu. Už je mi to jasné, Jasu by můj záměr prohlédla a vyčetla by z básně mé opravdové myšlenky: že chci skoncovat s jejím vlivem na šóguna, jinak mě čeká smrt. Vždyť jsem vlastně napsal jen trochu jinak, že moc mých předků... Nebýt Koiko, narazili by mi hlavu na kůl.

"Neplač, malá," konejšil ji. Teď už si byl jist, že jí může důvěřovat.

A zatímco se ona nechávala konejšit a zahřívát a pak svým teplem hřála jeho, myslela ve svém třetím srdci - v tom nejtajnějším. To první bylo pro svět, druhé jen pro nejbližší a třetí nikdy, nikdy, nikdy nevyjeví nikomu jinému. V tomto tajném srdci si oddechla, že složila další zkoušku, protože to určitě nebylo nic jiného.

Pro něj by bylo velmi riskantní, kdyby se takový poklad nezničil, ale kdybych ho vlastnila já, byla bych ještě ohroženější. Ach ano, můj krásný mecenáši, je tak snadné obdivovat tě, smát se, hrát si s tebou hry, předstírat extázi, kdykoli do mě vstoupíš - a je úplně božské vědět, že každý den, opravdu každý den si vydělám jedno koku. Jen si to pomysli, Koiko-čan! Koku denně za to, že jsem součástí té nejnapínavější hry na světě, s nejvznešenějším jménem na světě, s mladým, krásným a lákavým mužem, tak kulturním a navíc s nejlepším stonkem, jaký jsem kdy zažila... A přitom vydělávat mnohem víc než kdykoli dříve.

Její ruce, rty a tělo reagovaly zručně, zavíraly, pootevíraly a otevíraly naplno, vedly ho, pomáhaly mu, byly jak skvěle naladěný nástroj, aby na něm hrál. Dovolila si dojít až na okraj, skvěle předstírala extázi, dělala, že se do ní ponořuje znova a znova, ale unést se nenechala. Bylo totiž až příliš důležité, aby si zachovala všechnu energii a klidnou hlavu, protože to byl muž rozličných choutek. Souboj ji těšil, ani na chvíli nespěchala, ale tlačila se dál a dál, přiváděla ho až na samý okraj, pak ho nechala být a zase ho k sobě přitahovala, nechala ho být a zase si ho přitáhla, až ho nakonec

dovedla k záchvatu úlevy.

Rozhostilo se ticho. Váha jeho spícího těla nebyla nepříjemná, a tak ji snášela stoicky. Dávala si pozor, aby ho nevyrušila ze spánku. Byla se svým uměním spokojená stejně jako on se svým - to dobře věděla. Než usnula, bleskl jí hlavou poslední, nejtajnější nápad: To bych ráda věděla, jak si Kacumata, Hiraga a jejich přátelé šiši vysvětlí verše o ruce, která svírá meč předků...

14

KJÓTO, Pondělí, 29. září

Právě svítalo, když se několik mil jižně od Kjóta střetl v prudké potyčce zadní voj procházejících sacumských oddílů s vojsky knížete Ogamy z Čošů, která nedávno převzala kontrolu nad branami císařského paláce. Sacumský mistr meče Kacumata, tajný vůdce šiši, se společně se stovkou samurajů na koních pokoušel krýt ústup knížete Sandžiróa a hlavních sacumských vojsk, nalézajících se několik mil jižněji. Nepřítel útočil ve velké přesile. Krajina byla otevřená a vítr přinášel z pole těžký pach lidského hnojíva z polí. Na obloze se tvořila zlověstná hradba bouřkových mraků. Kacumata opět zahájil zuřivý protiútok, prolomil přední řady nepřítele a směřoval k praporu knížete Ogamy z Čošů, který velel svým vojskům z koňského hřbetu, jenže muži ze Sacumy byli odrazeni a utrpěli těžké ztráty. Navíc do boje zasáhly zálohy, chránící svého vůdce.

"Všechna vojska vpřed!" vykřikl Ogama, osmadvacetiletý rozložitý a vzteklý muž v brnění z kovu a bambusu a válečnické helmě. Meč měl vytasený a zakrvácený. "Obejděte ty psy! Vyhněte se jim. Chci hlavu Sandžiróa."

Pobočníci se okamžitě vzdělali, aby rozšířili rozkaz.

O pět až šest kilometrů dál prchal kníže Sandžiró se zbytky své armády k mořskému břehu a Ósace, vzdálené ještě třicet kilometrů. Doufal, že tam snad nalezne čluny, odpluje s nimi na jižní ostrov Kjúšú a nalezne bezpečí v hlavním městě svého léna Kagošimě, vzdálené čtyři sta námořních mil jižně.

Dohromady měl asi osm set bojovníků, dobře vycvičených a fanatických samurajů, kteří si zoufale přáli, aby se směli otočit a pustit se do boje. Stále ještě toužili po pomstě za svou porážku před týdnem, kdy byli vyhnáni z Kjóta. Ogama porušil dohodu a v noci je nečekaně přepadl, obklíčil jejich kasárna a zapálil je.

S těžkými ztrátami se sacumští vojáci probili z města do vesnice Fušimi, kde je Sandžiró přeskupil. Jednotky z Čošů se pustily do pronásledování. "Jsme v pasti."

Jeden z jeho kapitánů se ujal slova: "Výsosti, doporučuji okamžitý protiútok na Kjóta."

Kacumata prohlásil důrazně: "To by bylo příliš nebezpečné. Proti nám stojí silná armáda, kterou nepřemůžeme. Navíc byste si, Výsosti, znepřátelil všechnu šlechtu a vyděsil byste dvůr. Navrhují, abyste nabídl Ogamovi příměří - pokud vám dovolí spořádaný ústup."

"Na jakém základě?"

"Součástí příměří bude, že uznáte právo jeho vojsk chránit palácové brány - ale jen jeho jednotek, ne Tosy, a to vystupňuje nepřítelství mezi nimi."

"To je nepřijatelné." Sandžiró se dusil vztekem, že ho Ogama přelstil. "I kdybych to navrhl, on na to nikdy nepřistoupí. A proč by to také dělal? Získal nad námi převahu. Může nás pomoct podle libosti. Já bych na jeho místě zaútočil ještě před polednem."

"Ano, Výsosti, to také určitě udělá - pokud mu v tom nezabráníme předem. A to dokážeme jenom lstí. On není opravdový válečník jako vy a jeho vojska nejsou ani tak bojechtivá, ani tak skvěle vycvičená jako naše. Uspěl proti nám jenom proto, že nás špinavě zradil a přepadl v noci. Vzpomeňte si, jak vratké je jeho spojení s Tosou. Nejdříve si musí upevnit pozice u bran. V příštích týdnech ho čekají velké obtíže a on se opírá jen o slabé vojsko. Musí je přeskupit a povolát posily, a to všechno tak, aby si přitom proti sobě nepoštval ostatní. A bakufu nezbyvá nic jiného než vyslat armádu a obsadit brány, na které mají právo."

Podle Toranagova výnosu směla všechna knížata navštěvující Kjóta doprovázet nanejvýš pět set osobních strážců. Všichni se museli řídit přísnými předpisy a ubytovat se v kasárnách svého knížectví, která nesměla být nijak opevněna. Týž výnos povoloval šógunátu udržovat početnější vojsko než všichni šlechtici dohromady. Po staletích v míru však už bakufu nedohlíželo na dodržování těchto zákonů tak přísně a v poslední době knížata z Tosy, Čošů a Sacumy donutila úředníky, aby jim povolili zvýšit početní stavy vojáků a přitom sami byli nakonec nuceni poslat nadbytečné samuraje domů.

"Ogama není hlupák, nedovolí mi utéct," usoudil Sandžiró. "Kdybych ho chytil do pasti já, nechal bych jeho hlavu napíchnout na kůl."

"Není to žádný hlupák, ale dá se s ním manipulovat." Kacumata ztišil hlas. "Kromě bran byste mu mohl slíbit, že jestli dojde ke sněmu knížat, podpoříte ho, aby se stal vůdcem rady starších."

Sandžiró vybuchl. "Nikdy. Určitě chápe, že s tím bych nikdy nesouhlasil. Jak by mohl uvěřit takovému nesmyslu?"

"Protože je Ogama. Protože si opevnil svůj Šimonosecký průliv desítkami děl z jeho ne zrovna utajené dílny, kterou mu postavili Holanďané, a proto věří - a oprávněně - že může zabránit gaidžinům, aby tudy projížděli podle libosti, a nemusí se bát odvety. On se domnívá, že sám dokáže splnit císařovi jeho přání, aby byli cizinci vyhnáni, a že on sám dokáže císaři vrátit moc - a za to by mohl žádat velkou odměnu, třeba by mohl být jmenován tairóem, kancléřem."

"Do té doby se země rozpadne na kousky."

"Poslední důvod, proč by uvítal příměří, Výsosti, spočívá v tom, že ještě nikdy brány neovládal - je to nováček, uzurpátor a pochází z prosté rodiny," ušklíbl se Kacumata. "Není ze starobylého a vznešeného rodu jako vy. Dále: přijme příměří, protože mu nabídnete, že bude trvalé."

Ozvaly se překvapené a rozčilené projevy odporu. Sandžiró hleděl na svého poradce šokovaný velikostí takových

ústupků. Nic sice nepochopil, ale znal Kacumatu natolik dobře, že mu věřil, a nedal na ostatní.

"Co to má znamenat?" zeptal se netrpělivě. "Ogama určitě ví, že každé příměří vydrží jen tak dlouho, dokud se nedostanu do bezpečí za své hory, kde zmobilizují celou Sacumu a potáhnu na Kjóta, abych se ujal svých práv, pomstil se za urážku a popravil ho. Proč mi povídáš takové nesmysly?"

"Protože vám hrozí smrt víc než kdykoli dřív, Výsosti. Padl jste do pasti. Mezi nás pronikli zvědové. Potřebuji čas, abych v Ósace sehnal čluny a uskutečnil svůj bojový plán."

Nakonec Sandžiró rozhodl. "Tak dobrá. Vyjednávěj."

Jednání trvala šest dní.

Během té doby Sandžiró poslušně zůstal ve Fušimi, ale rozestavěl hlídky na všech silnicích vedoucích do Kjóta. Udělal gesto dobré vůle a souhlasil s tím, že se přesune do pozic, které se daly hůře bránit. Ogama zase stáhl z ústupové cesty všechna vojska kromě symbolických jednotek. Oba čekali, kdy se ten druhý dopustí chyby.

Ogama podporovaný tisícovkou samurajů získal nejvyšší moc v Kjótu, a jakkoli byla vratká, zdálo se, že je spokojen. Upevnil totiž svou kontrolu nad vstupem do paláce a získával na svou stranu šlechtu a dvořany, kteří s ním sympatizovali. Ogama je přesvědčil, aby se vydali za císařem a vyzvali ho, aby "žádal" okamžitou demisi Andžóa a rady starších a svolal sněm knížat, který by byl zplnomocněn jmenovat novou radu starších - a jeho samého do úřadu kancléře - a ti by vládli do doby, než šógun Nobusada dospěje. Tím by najednou zlikvidoval všechny čelné představitele Toranagů v bakufu.

Ogamu velmi potěšilo, když se mu doneslo, že zpráva o tom, jak jeho děla ostřelovala gaidžiny, udělala císaři velkou radost a teď, když mu Sandžiró nabídl příměří a výjimečné ústupky, jeho vliv na dvůr výrazně stoupl. "Příměří se přijímá," panovačně sdělil včera Kacumatovi. "Za sedm dní budeme ratifikovat smlouvu - tady, v mém štábu - a pak můžete odejít do Kagošimy."

Dnes ráno se však rozesla překvapivá zpráva o připravované návštěvě šóguna Nobusady. Sandžiró okamžitě poslal pro Kacumatu. "Copak se Andžó a Joši pomátli, že s tím souhlasili? Zbláznili se? Ať se stane cokoli, prodělají na tom."

"Máte pravdu, Výsosti, ale to ještě více ohrožuje vaše postavení. Dokud Ogama hlídá brány a přístup k císaři, každý Ogamův nepřítel je nepřitelem císařovým."

"To je jasné. Co mám udělat? Co navrhuješ?"

"Okamžitě pošlete Ogamovi dopis a navrhnete mu setkání za tři dny, abyste projednali důsledky návštěvy - určitě ho to vyvedlo z míry stejně jako ostatní šlechtice. A zatím dnes večer po setmění uskutečníme svůj bojový plán."

"Nemůžeme utéct, aby to Ogama nezjistil. Všude kolem nás rozestavěl zvědy a jeho vojska jsou na dosah. Jakmile se doslechne, že bouráme tábor, zaútočí."

"Ano, ale my necháme tábor tak, jak je, a vezmeme si jenom zbraně. Vymanévruji ho. Jsem si tím jistý."

Sandžiró odsekl: "Když je to pravda, tak proč jsi včas nevyčmuchał jejich překvapivý útok?"

Ale vyčmuchał, mohl namítnout Kacumata, ale lépe mi vyhovuje, když prozatím obsadí brány Ogama. Copak jsme nevyvázli bez velkých obtíží? Ogama nikdy nezvládne dvůr, znepřátelenou šlechtu, ani Tosu, šóguna Nobusadu nebo princeznu Jasu. Šógun ovšem nepřijede a Ogama ponese odpovědnost i za jeho smrt.

"Moc mě to mrzí, Výsosti," předstíral pokoru. "Už vyšetřuji, proč vaši zvědové neuspěli. Budou se kutálet hlavy."

"Dobrá."

Brzy po setmění Kacumata vyslal zvlášť vycvičené muže a ti potichu zlikvidovali nic netušící oddíl z Čóšú, který je měl hlídat. Potom v souladu s bojovým plánem Kacumata a sto jezdců zůstali na místě, ale Sandžiró a většina jeho vojska spěšně odtáhli a každé tři míle za sebou nechávali sto jezdců, aby se připojili ke Kacumatovi, až bude ustupovat za hlavní částí vojska. Kacumata nachystal přepadení ze zálohy na silnici do Kjóta. Nepochyboval, že jestli přežije až do rána a podaří-li se mu zatahnout vojáky z Čóšú do boje za pochodu, oni nakonec přeruší boj a stáhnou se do Kjóta, aby tam opevnili své pozice, a na pronásledování vyčlení jen slabou jednotku. Rozšířily se pověsti, že spojenci od Ogamy ustupují a roztržku se ještě podařilo prohloubit prostřednictvím lží rozšiřovaných Kacumatovými tajnými spolupracovníky.

Když zjistil, že pronásledování vede sám Ogama a že se k nim rychle blíží, překvapilo ho to. Karma.

* * *

"Do útoku!" vykřikl Kacumata, zastavil předstíraný úprk a otočil koně. Jeho zdánlivě neuspořádaná kavalerie se okamžitě semkla do bojového tvaru a prorazila zmatené ustupující řady nepřátel. Chladný vlhký vzduch plný pachy potu, strachu a krve ho pálił v nose. Napravo i nalevo od něho muži umírali, ale jeho samurajové se probojovávali dál a dál, až se jim téměř otevřela cesta k Ogamovi. Ani tentokrát však nepronikli až k němu. Proto Kacumata přerušil útok a dal se na útěk - tentokrát ustupoval doopravdy - a ti, kdo přežili, ho následovali. Ze stovky jich zůstalo jen dvacet.

"Povolte zálohy! Pět set koku za Kacumatovu hlavu!" křičel Ogama. "Tisíc za Sandžiróa."

"Výsosti!" Jeden z jeho nejzkušenějších kapitánů ukazoval dopředu. Bouřkové mraky, kterých si vzrušením dosud nevšiml, zabíraly oblohu a kolem měsíce se udělalo kolo. "Moc mě to mrzí, ale cesta zpátky do Kjóta je těžká a nevíme, jestli na nás ti mazaní psi nenastražili ještě nějakou léčku."

Ogama se na chvíli zamysleł. "Odvolte zálohy! Vezměte si padesát jezdců a užeňte je třeba k smrti. Jestli mi přinesete hlavu jediného z nich, povýším vás na generála a dám vám deset tisíc koku. Zastavte boj."

Jeho kapitáni ihned odpěchali a vykřikovali rozkazy. Ogama se smutně zadíval do houstnoucí tmy, v níž zmizel Kacumata se svými lidmi. "Při svých předcích přísahám," zabručel, "že až se ze mne stane tairó, ze Sacumu udělám protektorát Čóšú, smlouvy budou zrušeny a ani jedna loď gaidžinů neprojde mou úžinou." Otočil koně a s osobní stráží vyrazil ke Kjótu. A vstříc svému osudu.

* * *

Na francouzském vyslanectví skončil téhož dne večírek a koncert uspořádaný Seratardem na počest Angelique

naprostým úspěchem. Šéfkuchař se překonával: čerstvý chléb, mísy s dušenými ústřicemi, studená langusta, krevety a krevetky, místní ryby pečené na zázvoru a česneku s pórkem z vlastní zahrady, tarte au pomme, sušená jablka z Francie podávaná pouze při zvláštních příležitostech. Šampaňské La Doucette a Margaux z jeho rodné vesnice, na něž byl převelice hrdý.

Po večeři a doutnicích přivítal velký potlesk André Poncina, výborného klavíristu, který však vystupoval jen neochotně. Po každé skladbě ovace a teď, chvíli před půlnocí, když po třech přidavcích utichl poslední nádherný akord Beethovenovy sonáty, opět dlouhé ovace.

"Překrásné..."

"Skvělé..."

"Ach, André," zvolala nadšeně Angelique ze svého čestného místa nedaleko klavíru. Hudba očistila její mysl od stálého strachu a nejistoty. "Bylo to krásné, jsem vám tak vděčná." Vějíř se jí elegantně míhal u tváře. Oči i obličej měla dokonale souměrné, nová krinolína lehce splývala přes nadýchané spodničky, hluboký výstřih a obnažená ramena vábily pohledy mužů, jemné zelené hedvábí spadající jako vodopád v nabíraných vrstvách zdůrazňovaly její štíhloučkový pas.

"Merci, mademoiselle," odpověděl Poncin. Vstal, zvedl skleničku a podíval se na ni téměř opovážlivě. "R' toi!"

"Merci, Monsieur," řekla a opět se otočila zpět k Seratardovi i Norbertu Greyforthovi, Jamiemu McFayovi, Dmitrimu a ostatním obchodníkům, kteří ji obklopili. Všichni se dostavili ve večerních oblecích s bílými košilemi a s fíží, barevnými vestami a vázankami - některé byly nové, ale většina byla stará, pomáčkaná a narychlo vyžehlená, protože měla přijít ona. Několik francouzských námořníků i armádních důstojníků v uniformách těžkých vahou prýmků a s ozdobnými kordy dodávalo večírku nezvyklý lesk. Podobně vyšňoření přišli i britští vojáci.

V přeplněném sálu osvětleném petrolejkami a svíčkami seděly i dvě ze tří dalších žen žijících v cizinecké čtvrti, Mabel Swannová a Victoria Lunkchurchová. Tyto asi dvacetileté zavalité ženy byly bezdětné manželky obchodníků. Obě málem šilhaly závistí a vedle nich se třásl jejich upocený muž. "Pudem, pane Swanne," sykla Mabel Swannová kysele.

"Jo. Pěkně pomodlit a honem do postýlky s hrnkem dobrého anglického čaje."

"Jesli si unavená, miláčku, můžeš ty a Vic..."

"Dem a hned!"

"Ty taky, Barnaby," prohlásila Victoria Lunkchurchová, jejíž yorkshirský přízvuk byl stejně těžký jako její boky. "A žádný nemravný nápady, nebo ti to pěkně spočítám!"

"Já? Jaký nápady?"

"Na tu cizí couru, ať ti pánbů odpustí," zavrčela s ještě větší zlostí. "Ven!"

Nikdo je nepostrádal, ani nezpozoroval, že odešli. Všichni se soustředili na čestného hosta, snažili se k Angelique přiblížit, a když se jednou dostali do kruhu kolem ní, nenechat se z něj vytlačit.

"Krásný večer, Henri," prohodila Angelique.

"To jen díky vám. Všechny jste potěšila, že jste nás poctila svou návštěvou." Seratard hýřil galantními komplimenty, ale v duchu si říkal, jaká je to škoda, že se ještě nevdala a není tedy ještě zralá na to, aby si něco začala s kulturním mužem. To ubohé dítě bude muset snášet život s nedospělým, přihlouplým Skotem a na tom nic nemění ani jeho bohatství. Rád bych se stal tvým prvním opravdovým milencem - zaučil bych tě jedna radost.

"Vy se smějete, Henri?" zeptala se a najednou si uvědomila, že by si měla dát na tohoto muže pozor.

"Přemýšlel jsem o tom, jaká vás čeká krásná budoucnost, a to mě potěšilo."

"Jste tak laskavý!"

"Myslím..."

"Slečno Angelique, jestli smím být tak odvážný, tuto sobotu pořádáme dostihy," skočil do řeči Norbert Greyforth, celý vztekly a znechucený, že si Seratard dívku přivlastňuje a mluví s ní francouzsky, řečí, které on nerozumí. Nenáviděl vyslance i všechno francouzské kromě Angelique. "Uspořádáme na váš počest nový závod. Nazvali jsme ho Andělský pohár, vid', Jamie?"

"Ano," přikývl Jamie McFay, stejně jako Greyforth činovník Jockey Clubu i stejně děvčetem okouzlený. "Rozhodli jsme se, že to bude poslední dostih dne a Struan věnuje odměnu pro vítěze - dvacet guinejí za vítězství. Předala byste tu cenu?"

"Ano, s velkým potěšením, jestli ovšem pan Struan dovolí."

"Ano, samozřejmě." McFay už Malcolmovi o souhlas požádal, ale on a všichni, kdo slyšeli dívčinu odpověď, přemítali, co se dá z jejích slov vlastně vyvozovat. Už se nenašel nikdo, kdo by pochyboval, že se ti dva zasnoubí. Dokonce ani v soukromí Struan Jamiemu nic nenaznačil, přestože ten považoval za svou povinnost informovat ho o těchto pověstech.

"Nemají žádné právo strkat do toho svůj prašivý nos, Jamie. Žádné."

Přikývl, ale vůbec ho to neuklidnilo, naopak. Jeden přítel, kapitán obchodní lodi, která před nedávnem dorazila, mu předal tajný dopis od Malcolmovy matky, která ho žádala o důvěrné zprávy: Ráda bych věděla vše, co se přihodilo od příjezdu té ženštiny Richaudové do Jokohamy, Jamie. Všechno, pověsti, fakta i drby. Nemusím Ti zdůrazňovat, že to musí zůstat naprosto tajné a jen mezi námi dvěma.

Zatraceně, pomyslel si Jamie. Váže mě svatá přísaha, že budu sloužit tchaj-panovi, ať už je to kdokoli, a teď jeho matka chce... Ale matka má svá práva, nebo snad ne? Nemusí je mít, ale paní Struanová je má, protože je paní Struanová a ty jsi ji vždy poslouchal. Nebo jsi snad neplnil její výzvy, žádosti a návrhy už dlouhé roky?

Pro lásku boží, přestaň ze sebe dělat blázna, Jamie. Ona už dlouhé roky rozhodovala za Culuma a vedla podnik, jenže ani ty, ani nikdo jiný jste se nechtěli téhle pravdě podívat do očí.

"Je to tak," zabručel, šokován pomyšlením, že si to odmítá přiznat. Cítil se trapně, ale nechtěl na sobě dát znát nejistotu.

Naštěstí se stejně všichni věnovali Angelique.

Až na Norberta. "Co se děje?" zeptal se tiše a se strojeným úsměvem.

"Nic, nic, Norberte, ale máme to pěkný večírek, co?"

K jeho velké úlevě Angelique převedla hovor jinam.

"Dobrou noc, dobrou noc, Henri, pánové," začala se loučit, a tím vyvolala všeobecné protesty. "Bohužel musím ještě navštívit pacienta, než půjdu spát." S nacvičenou elegancí natáhla ruku. Seratard ji políbil, Norbert a Jamie ho nejistě následovali a než se stačil přihlásit někdo jiný, André Poncin se nabídl: "Co kdybych vás doprovodil domů?"

"Ovšem. Proč ne? Vaše hudba mě téměř omámila."

Noc byla chladná a tmavá, ale poměrně příjemná. Dívka měla přes ramena přehozený vlněný pléd, kráčela a nevšimla si, že krajky na lemu své široké nabírané sukně vleče prachem dřevěného chodníku - tak potřebného v létě, kdy lijáky změnilly všechny cesty v bažiny. A malá část její mysli se táhla blátem s ní.

"André, hrajete nádherně, tak moc ráda bych to uměla také," řekla a minula to vážně.

"To chce jenom cvičit, stále cvičit."

Pomalů došli k jasně osvětlené Struanově rezidenci a cestou se přátelsky bavili ve zvukné francouzštině. André dobře vnímal závistivé pohledy mužů kráčejících ulicí do klubu - hlučného, přeplněného a vábíciho. V dívčině společnosti se cítil dobře, i když v něm nerozpalovala vášně ani chtíč, jen ho bavilo naslouchat jejímu povídání, na které nemusel odpovídat.

Včera při večeři pořádané Seratardem pro Francouze seděl vedle ní a její mládí a zdánlivá frivolita ho osvěžily. Zнала dobře Paříž, milovala to město, jeho restaurace i divadla, a se smíchem mu vyprávěla o svých přátelích, procházkách a projíždkách v Bouloňském lesíku. Z těch slov na něho zavanul duch druhého císařství, a to ho naplňovalo nostalgií, připomínalo mu to roky na univerzitě a probudilo veliký stesk po domově.

Příliš dlouho žil v Asii - v Číně a tady.

Je to zajímavé, to děvče se tak podobá mé dceři, napadlo ho. Marie je stejně stará, narozeniny má ve stejném měsíci, v červenci, stejné oči, stejnou barvu pleti...

Hned se ale opravil. Možná se trochu Marii podobá. Kolik už uplynulo let od doby, kdy jsem se rozešel s Francoise a nechal jsem je v penzionu u Sorbonny, kde jsme tenkrát bydleli? Deset. Merde, neměl jsem se ženit, i když Francoise čekala dítě. Byl jsem blázen, ona ne. Ještě že se vdala a teď pension vede. Ale co Marie?

Burácení vln zahnało vzpomínky. Zadíval se na moře. Nad ním zakřičel zatoulaný racek. Nedaleko od břehu zářila zakotvená vlajková loď, a to ho vytrhlo ze zadumání, připomnělo mu, kde je, a donutilo ho soustředit se.

Je ironie osudu, že se takové děvče stalo důležitým pěšcem ve velké hře. Francie proti Británii. Ironie osudu, jenže takový už bývá život. Necháme to na zítřek, nebo spíš na pozítří. Nebo bych mě rozdat karty hned teď, jak jsme se dohodli s Henrim?

"Víte," zvatlala a dál se ovívala vějířem, "jsem dnes večer tak šťastná, André. Ani si nedovedete představit, co mi vaše hudba dala. Zdálo se mi na okamžik, že jsem v Opeře, jako bych cítila vůni Paříže."

Proti své vůli zjišťoval, že ho ta dívka přitahuje. Je to kvůli ní samé nebo kvůli tomu, že se snad podobá Marii? Nevím, ale na tom nezáleží, Angelique, dnes tě ještě nechám na tvém šťastném obláčku. Zítra bude času dost. Vtom zachytil vůni jejího parfému, Vie de Camille, a to mu připomnělo lahvičku, kterou si s takovými obtížemi nechal poslat z Paříže, aby jí dal své musume. Jmenovala se Hana - květinka. Náhlý záchvat zloby převládl nad vlnitou náladou.

Nikdo už nebyl na doslech, Hlavní ulice se už téměř vyprázdnila. Přesto ztišil hlas. "Nerad to říkám, ale mám pro vás soukromou zprávu, kterou byste měla znát. Neříká se to snadno, ale váš otec před několika týdny navštívil Macao, vrhl se na hazardní hry a utrpěl těžké ztráty." Neušlo mu, jak dívka náhle pobledla. Bylo mu jí líto, ale pokračoval podle plánu připraveného se Seratardem. "Moc mě to mrzí."

"Těžké ztráty, André? Co to znamená?" Sotva ji bylo slyšet a ze stínu budovy na něho hleděly vytěštěné oči.

"Prohrál všechno, svůj podnik, vaše peníze."

Zalapala po vzduchu. "Všechno? I mé peníze? To není možné!"

"Bohužel je a stalo se to. Neporušil žádný zákon, jste jeho dcera a nejste vdaná ani plnoletá, takže váš otec má právo na vás i na všechno, co vlastníte, ale to jistě dobře víte sama. Mrzí mě to. Máte jiné peníze?" zeptal se, třebaže dobře věděl, že nemá.

"Promiňte?" Roztřásla se, ale snažila se chladně uvažovat. Nečekané poznání, že se prozradilo její druhé tajemství, a hrůza, že teď se to dozví každý, rozervala na cáry slupku, kterou se pečlivě obalila. "Jak... Jak jste se zjistil?" vyhrkla.

"Mé, mé peníze jsou mé vlastní a... on mi slíbil..."

"Asi změnil názor. Hongkong je vesnice - tam se nic neutají, Angelique, a natož tady ne. Dnes jsme dostali zprávu z Hongkongu, kterou nám poslal po kurýrovi náš obchodní partner. Popsal v ní i podrobnosti - byl toho dne v Macau a viděl vašeho otce na vlastní oči prohrávat." Pokoušel se mluvit přátelsky a chápavě, jak se patří na dobrého přítele, ale říkal jí jen polovičku pravdy. On a já, vzpomněl si, my dohromady vlastníme směnky tvého otce a dlužní úpis z loňského roku, který zatím nezaplatil.

Opět ji zachvátil strach. "Copak... můj otec neplatí účty?"

"Ne, bohužel ne."

Vyděšeně si vzpomněla na dopis od tety a náhle si byla jista, že její otec nezaplatil ani strýci, a ten je ve vězení kvůli... možná kvůli mně... Chtělo se jí vykřiknout, ale udělala vše, aby si udržela duševní rovnováhu. Stále ještě doufala, že to vše je jenom zlý sen. Bože, ach, Bože, co si jen počnu?

"Rád bych věděl, jak vám můžu pomoci, prosím, povězte mi to."

Její hlas najednou zhrubl. "Pomocť mi? Jestli to, co povídáte, je pravda, zničil jste můj klid. Pomocť mi? Proč mi to říkáte

právě teď, proč, proč, proč, když jsem byla tak šťastná?"

"Je pro vás lepší, když se to dozvíte hned. Lepší, když se o tom dozvíte vy než nepřátelé."

Tvář se jí zkrivila. "Nepřátelé, jací nepřátelé? Proč bych měla mít nepřátele? Nikomu jsem neprovedla nic zlého, nic, nic..." Slzy se jí začaly valit proudem. Proti své vůli ji na okamžik soucitně objal, položil jí ruku na rameno a zatřásl s ní. "Nechte toho!" řekl záměrně příkře. "Bože, nechte toho, copak nechápete, že vám chci pomoci?" Několik lidí se blížilo z druhé strany ulice, ale potáčeli se a starali se jen o sebe. Nikdo jiný se poblíž neobjevil, jen muži kráčející daleko za nimi do klubu, jenže oni dva byli ukryti ve stínu domu. Opět s ní zatřásl a ona zasténala: "Ublížíte mi." Přestala však plakat a vzpamatovála se.

Tak lehkou z toho nevyklouzneš, pomyslel si chladně. Stejný postup už vyzkoušel v minulosti alespoň stokrát na nevinných, které potřeboval pro úspěch Francie. Vždy přitom více či méně používal polopравdy a násilí a s muži se mu zacházelo lépe než se ženami. Muže stačilo kopnout do varlat nebo jim pohrozit, že jim je uřízne... Ale ženy? Je nechutné takhle zacházet se ženami.

"Jste nepřáteli přímo obklopena, Angelique. Mnoho lidí si nepřeje, abyste se provdala za Struana, jeho matka bude proti vám bojovat všemi způsoby..."

"Nikdy jsem neřekla, že se budeme brát, to je jen fáma, nic než fáma, a dost."

"Merde! Ovšemže je to pravda! Požádal vás přece o ruku - nebo ne?" Opět s ní zatřásl a pevně ji sevřel prsty. "Nebo ne?"

"To bolí, André, ano, požádal."

Podal jí kapesník a pokoušel se být něžnější. "Tak a teď si osušte oči, nemáme moc času."

Poslušně mu vyhověla, znova se rozplakala, ale téměř okamžitě zase přestala. "Proč jste tak zlý?"

"Jsem jediný opravdový přítel, kterého tu máte. Jsem na vaší straně a rád vám pomůžu, jsem jediný, na koho se můžete spolehnout... Jediný váš přítel, přísahám, jediný, kdo vám může pomoci." Obvykle by hlasitě zaklel, ale teď byl přesvědčen, že dosáhl svého, a tak si hrubá slova ponechal v záloze na později. "Je lepší, když se pravdu dozvíte potají. Alespoň máte čas se připravit. Tahle zpráva zůstane utajená přinejmenším týden, a do té doby se můžete zasnoubit slavnostně a oficiálně."

"Cože?"

"Struan je gentleman, vidíte?" S námahou potlačil úšklebek. "Anglický, promiňte skotský, nebo ještě lépe britský gentleman. Ti se přece vždy chlubili tím, jak drží své slovo, ne? Jakmile jednou něco slíbí na veřejnosti, nemůže couvnout, ať jste bez haléře nebo ne, ať váš otec provedl cokoli, nebo ať si jeho matka říká, co chce."

Já vím, já vím, chtělo se jí vykřiknout. Jenže jsem žena a musím počkat. Čekala jsem a teď je příliš pozdě. Opravdu je pozdě: Nejsvětější svěťice, pomoz mi! "Nemyslím, nemyslím, že mi Malcolm vyčte mého otce a že by poslechl matku."

"Bohužel musí, Angelique. Zapomněla jste, že ani Malcolm Struan není ještě plnoletý, přestože je tchaj-pan?"

Jednadvacáté narozeniny má až za rok v květnu. Do té doby ho matka může svázat různými právními omezeními.

Dokonce podle britského práva smí zrušit jeho zasnoubení." Nebyl si tím sice úplně jist, ale francouzské zákony to tak opravdu stanovovaly.

"Může nadělat problémy i vám, třeba vás tahat před soud," dodal velice smutně. "Struanové mají v Asii velikou moc, skoro jako by jim to tu všechno patřilo. Mohla by vás pohnat před soud a dobře víte, co se povídá o soudcích, všech soudcích, ne? Mohla by vás obvinít, že jste koketa a podvodnice, které nejde o nic než o peníze. Mohla by vás vykreslit před soudem v ošklivých barvách, vy se dostanete do úzkých a budete skoro bezmocná. Váš otec je hazardní hráč a budižkničemu, váš strýc sedí ve vězení pro dlužníky, vy jste zůstala bez haléře, jste dobrodruh a nic víc."

Zatvářila se vyjeveně. "Jak jste se dozvěděl o strýčkovi Michelovi. Kdo vlastně jste?"

"To nejsou žádné triky, Angelique," řekl klidně. "Kolik je v Asii Francouzů? Není jich moc a určitě ne takových jako vy. Lidé rádi drbou. Já jsem André Poncin a obchoduji s Čínou a Japonskem. Z mé strany se ničeho bát nemusíte. Nic nechci, jen vaše přátelství, důvěru a pomoc."

"Proč? Mně už nikdo nepomůže."

"To není pravda," namítl tiše a pozorně si ji prohlížel. "Milujete ho přece, nebo snad ne? Byla byste skvělá manželka, kdybyste dostala příležitost, že ano?"

"Ano, ovšem..."

"Tak ho přitlačte, svádějte ho, přesvědčte ho jakýmkoli způsobem, aby vyšel na veřejnost s vaším zasnoubením. Možná vám můžu poradit." Teď konečně viděl, že ho dívka poslouchá a rozumí mu. Něžně jí udělil ránu z lásky.

"Moudrá žena, a vy jste stejně moudrá jako krásná, by se rychle vdala. Velmi rychle."

* * *

Struan si četl. Petrolejka na stolku u jeho postele vydávala dost světla a dveře do jejího pokoje zůstaly otevřeny dokořán. Postel měl pohodlnou, a tak se ponořil do románu. Hedvábná noční košile zdůrazňovala jeho oči a obličej, který postrádal někdejší sílu, byl bledý a hubený. Na stolku měl připravené kapky na spaní, dýmku, tabák a zápalky a vodu s trochou whisky. "Po tom se ti uleví, Malcolm," kladl mu na srdce Babcott. "Whisky je nejlepší prostředek na spaní, když ji ovšem hodně zředíš. Lepší než ty kapky."

"Bez nich neusnu, celou noc se převaluju a cítím se hrozně."

"Poranili tě před sedmácti dny, Malcolm, a je nejvyšší čas, abys toho nechal. Úplně. Není dobré si zvyknout na uspávací prostředky. Nejlepší bude, když je nadobro vysadíme."

"Už jsem to zkoušel, ale nepodařilo se mi to. Přestanu zítra nebo pozítří..."

Závěsy zůstaly stažené, aby ho chránily proti nočnímu chladu, pokoj byl útulný a tikání zdobných švýcarských hodin uklidňovalo. Blížila se jedna hodina a knihu Vražda v ulici Morgue mu půjčil ráno Dmitri se slovy: "Určitě se ti bude líbit, Malcu, říká se tomu detektivní román. Edgar Allan Poe patří mezi naše nejlepší spisovatele. Tedy spíš patřil, zemřel

v devětačtyřicátém, rok po zlaté horečce. Mám celou sbírku jeho knih i básní, jestli se ti bude tahle líbit."
"Díky, jsi moc hodný. Ani nevíš, jak jsem rád, že sem čas od času zajdeš. Ale tebe dneska něco zarmoutilo?"
"Špatné zprávy z domova. Rodina... Je to moc špatné. Malcu, všechno tak propletené, bratrance, bratři, strýčkové z obou stran. Nechci tě tím zatěžovat. Poslouchej, mám hodně knížek, vlastně celou knihovnu."
"Vyprávěj mi o své rodině, prosím," odpověděl mu tehdy. Bolest se zase začala ozývat. "Opravdu, moc by mě to zajímalo."

"Tak dobře. Víš, když dědeček s rodinou přišli z Ruska, z Krymu - už jsem ti říkal, že býval kozák - usídlili se v malé vesničce Far Hills v New Jersey a zřídili si tam farmu. Dědeček na ní pracoval až do války v roce 1812, kdy ho zabili. Bylo to moc výhodné místo pro chov koní a nám se docela dařilo. Větší část rodiny zůstala v New Jersey, ale dva z jeho synů se odstěhovali na jih, do Richmondu ve Virginii. Když jsem sloužil v armádě, to už je víc než patnáct let, to existovala jen armáda Unie, ne vojska Jihu nebo Severu. Přijali mě do kavalérie a zůstal jsem v ní pět let. Strávil jsem většinu času na jihu, na jihu a západě ve válkách s Indiány, jestli se tomu dá říkat válka. Nějaký čas jsem prožil v Texasu, rok, kdy to stále ještě byla samostatná republika, a pomáhal jsem jim střílet Indiány. Pak jsem se odstěhoval do Austinu. Tam jsem potkal svou ženu Emilii - také je z Richmondu - její otec sloužil jako plukovník v týlovém útvaru. Okolí Austinu je opravdu krásné, ale Richmond je ještě hezčí. Emilie... Můžu ti nějak pomoci?"

"Ne, díky, Dmitri, bolest zase přejde. Pokračuj, mluv, povídání mi moc pomáhá."

"Jasně. Má Emilie, Emilie Clemmová se jmenovala, byla vzdálená sestřenice Poeovy manželky, Virginie Clemmové. Zjistil jsem to sice později, ale přesto jsem začal sbírat jeho knihy." Dmitri se zasmál. "Poe byl velký spisovatel, ale ještě větší piják a obšourník. Zdá se, že všichni spisovatelé jsou cvoci, opilci nebo záletníci - třeba Melville - a možná právě proto se z nich stávají spisovatelé. Já sám nedokážu napsat ani dopis, abych se přitom nezpotil. A co ty?"

"Já umím psát dopisy - musím a jako většina lidí si vedu deník. Ale cos chtěl říct o tom Poeovi?"

"Chtěl jsem ti říct, že si vzal Virginii Clemmovou, když jí bylo třináct - navíc to byla jeho sestřenice, jen si to představ! - a žili spolu šťastně až do smrti, ale zase ne tak moc šťastně, jestli se dá věřit tomu, co se povídalo a co psaly noviny. Byl to pěkně záletný syčák, ale zdá se, že jí to nevadilo. Mé Emilii nebylo třináct, ale osmáct a patřila mezi ty nejpěknější jižanské krásky z lepší společnosti. Brali jsme se, když jsem odešel z armády a nastoupil u Coopera a Tillmana v Richmondu - pouštěli se tehdy do výroby zbraní a munice na vývoz do Asie. Já tomu docela rozuměl, tedy střelení Indiánů a obchodu s koňmi. Starého Jeffa Coopera napadlo, že se pušky a jiné zboží z Norfolkku mohou dobře prodávat zároveň s opiem na čínském pobřeží a stříbro a čaj zase v Norfolkku. Ale znáš Jeffa. Cooper-Tillman a Struanovi jsou staří spojenci, ne?"

"Ano, a byl bych rád, kdyby to tak zůstalo. Pokračuj."

"Vlastně už toho víc není - nebo spíš všechno. Za ta léta se hodně příbuzných odstěhovalo dolů na jih a rozprchlo se do všech koutů země. Má matka pochází z Alabamy. Mám dva bratry a sestru, jsem z nich nejstarší. A teď Billy slouží na Severu, v newjerseyské 1. kavalerii a nejmladší bráška Janny - ten se jmenuje po dědečkovi - se stal průzkumníkem také u jízdy, ale u třetího virginského pluku. Je to pitomost - oba vědí houby o válce a boji a dají se zabít, to je jisté."

"A co ty? Nechceš se vrátit?"

"Nevím, Malcu. Každý den mě napadá, že ano, každou noc, že ano, ale každé ráno si říkám, že ne. Nechci zabíjet příbuzné, a to bych musel, ať bych se postavil na tu či onu stranu."

"A proč ses vlastně vydal do téhle Bohem opuštěné části světa?"

"Emilie zemřela. Dostala spálu - přišla epidemie a ona byla jedna z těch, kdo měli smůlu. To se stalo před devíti lety. Právě čekala dítě."

"Zatraceně."

"Ano, oba jsme si užili své."

Struan se tak soustředil na napínavou knihu, že neslyšel, jak se venkovní dveře do jeho apartmá potichu otevírají a zavírají, neslyšel ji přicházet po špičkách, ani si nevšiml, jak nakoukla dovnitř a hned zase zmizela. Za chvíli se ozvalo téměř neslyšné klapnutí, jak se zavřely vnitřní dveře do její ložnice.

Zvedl zrak a napjatě poslouchal. Říkala, že se za ním přijde podívat, ale jestli on do té doby usne, nebude ho rušit. A když bude unavená, hupne přímo do postele a uvidí se až ráno. "Nelámej si s tím hlavu, miláčku," řekl jí na to vesele.

"Jen se hezky bav, sejdeme se u snídaně. Dobře se vyspinkej a pamatuj si, že tě miluju."

"Já tě taky miluju, chéri. Dobře se vyspi."

Knihy mu ležela na klíně. S námahou se posadil a spustil nohy z postele. To se už dalo snést. Ale vstát nedokázal, to bylo nad jeho síly. Srdce mu tlouklo, přepadla ho nevolnost, tak se zase uložil. Šlo to ale zase o něco lépe než včera. Musím se přemáhat, ať už Babcott povídá cokoli, pomyslel si a začal si masírovat břicho. Zítřejší zkusím znova a třikrát. Možná že je to tak dobré. Chci být v její blízkosti. Bůh mi pomáhej, jestli mi nic jiného nezbude.

Když se mu trochu ulevilo, zase se pustil do čtení. Byl Dmitrimu za knížíku vděčný, ale teď už ho příběh neuchvátil jako předtím. Jeho fantazie se rozběhla po jiných cestách a do příběhu se mu vplétaly představy o tom, jak Angelique hrozí, že bude zavražděná, zjevovaly se mrtvolky, viděl sám sebe, jak jí spěchá na pomoc a potom přicházely obrazy čím dál erotičtější.

Konečně odložil knihu, označil si ji stránkou z deníku, kterou pro něj vytrhla. Co si asi do něj píše? Věděl, že je v tomto ohledu pilná jako málokdo. O mně a o sobě. O sobě a o mně?

Náhle na něj padla velká únava. Sáhl po petrolejce, aby ji zhasl, ale hned si to rozmyslel. Lákala ho malá sklenička od vína, která mu slibovala osvobozující spánek. Prsty se mu rozechvěly.

Ne, Babcott má pravdu. Už to nepotřebuji.

Rázně zhasil světlo, natáhl se a zavřel oči. Modlil se za ni, za svou rodinu i aby mu matka dala požehnání a nakonec za sebe. Dej, Bože, ať už je mi lépe - mám strach, velký strach.

Spánek však nepřicházel. Převalování i pokusy uložit se pohodlněji mu působily bolest a připomínaly mu Tókaidó a Canterburyho. Podřimoval a hlavou se mu honily výjevy z knihy. Čas ubíhal, další hodina nebo minuty. Nakonec sáhl po kapkách a spokojeně se uvolnil. Již brzy popluje vzduchem jako lehoulinké babí léto, ona mu podá ruku a on se bude dotýkat jejích prsou, celého křehkého těla a ona učiní totéž, stejně vědomě, stejně ráda a nejen rukama.

15

Pátek, 3. října

Hned po svítání Angélique vstala a posadila se k toaletnímu stolku u okna, z něhož se jí otevíral pohled na Hlavní ulici a přístav. Připadala si velmi unavená. V uzamčené zásuvce svého stolku našla svůj deník. Byl vázaný v rudé kůži a opatřen zámek. Z úkrytu vytáhla klíček, odemkla jej, ponořila pero do inkoustu a začala se mu svěřovat jako přítelkyni - v těch dnech se jí zdálo, že jiného kamaráda než deník nemá, neboť vůbec nikomu nedůvěřovala.

Pátek, třetího: další těžká noc. Cítím se hrozně. Jsou to už čtyři dny, kdy mi André sdělil ty hrozné novinky o otci. Od té doby jsem nedokázala napsat ani řádku, zamkla jsem se, zalezla si do postele a předstírala horečku. Jenom jednou či dvakrát jsem navštívila Malcolma, abych ho trochu uklidnila, zavřela jsem se přede všemi, kromě své služky, kterou nenávidím, a jen jednou jsem dovolila přijít Jamiemu a Andrému.

Ubohý Malcolm, první den, když jsem se neobjevila, ani jsem neotevřela dveře, byl celý bez sebe strachem a chtěl, aby ho odnesli na nosítkách za mnou do budoáru - i kdyby kvůli tomu museli vyломit dveře. Dokázala jsem tomu předejít, přinutila jsem se jít za ním a pověděla jsem mu, že je všechno v pořádku, že mě jen hrozně bolí hlava, že nepotřebuji Babcottu, že si nemá dělat starosti, proč pláču, pak jsem mu mezi čtyřma očima sdělila, že to je prostě "ona část měsíce", že někdy mám prý veliký výtok a občas to přichází nepravidelně. Bylo mu neuvěřitelně trapné, že jsem se zmínila o svých měsíčkách. Neuvěřitelně. Vypadalo to, že o této ženské funkci skoro nic neví. Občas mu vůbec nerozumím, i když se ke mně nikdo nikdy nechoval tak laskavě a ohleduplně jako on. Další starost: po pravdě řečeno, tomu chudákovi se zatím nedaří o moc lépe a každý den trpí takovými bolestmi, až se mi chce z toho plakat.

Dej mi sílu, Matko boží! pomyslela si. A to mě čekají ještě horší starosti. Pokouším se na ně nemyslet, ale stejně mě přivádějí k šílenství. Ten den se blíží. Potom už se zbavím strachu, jenže chudoby ne.

Opět se pustila do psaní.

V domě Struanových se těžko hledá soukromí, přestože je pohodlný a příjemný. Ohavná je vůbec celá cizinecká čtvrť. Není tu kadeřník ani módní salon (i když mám čínské krejčího, který dokáže šikovně okopírovat už hotové šaty), není tu ani kloboučník. Ševce jsem zatím nezkoušela hledat. Není kam jít, co dělat. Moc toužím po Paříži, ale jak bych tam teď žila? Přestěhoval by se tam Malcolm po svatbě? Nikdy. A jestli se nevezmeme, tak z čeho zaplatím lodní lístek domů? Z čeho? Už jsem se ptala sama sebe tisíckrát, ale odpověď jsem nenašla.

Její pohled sjel z papíru k oknu a k lodím v zátoce. Kéž bych seděla v jedné z nich a vracela se domů, kéž bych do Asie nikdy neodjela. Nenávidím to tady... Co kdyby... kdyby si mě Malcolm nevzal? Musela bych se vdát za někoho jiného, ale nemám žádné věno, nic. Bože, takhle jsem si to vůbec nepředstavovala. I kdyby se mi podařilo dostat se domů, stejně se ocitnu bez peněz, protože strýček a tetička jsou na mizině. Colette mi nemá z čeho půjčit. Neznám nikoho dost bohatého nebo slavného, za koho bych se vdala, dokonce ani nikoho dost vysoce postaveného, aby si mě vydržoval. Mohla bych se dostat do divadla, jenže to bych si musela sehnat mecenáše, který by uplatil fidele a autory her, a potom bych si sama kupovala všechny šaty, šperky, kočáry a místnosti na pořádání večírků... S mecenášem bych ovšem musela jít do postele a to, jak by se chtělo jemu, a ne mně. Tak to chodí, než si člověk získá bohatství a slávu, a to trvá dlouho. Nemám žádné styky a dokonce ani přátele, kteří by je měli. Ach, jde mi z toho všeho hlava kolem. Zřejmě se opět rozpláču...

Zabořila tváře do dlaní a z očí jí vyhrkl proud slz. Dávala si pozor, aby přitom nenadělala hluk, jinak by ji uslyšela služka a zburcovala by celý dům jako minule. Noční košilku měla ze smetanově bílého hedvábí, světle zelený župan a vlasy pocuchané. Bydlela v pokoji zařízeném podle mužského vkusu, mnohem větším než Malcolmův, stála v něm jedna veliká postel s nebesy. Dveře na jedné straně vedly do předpokoje, který sousedil s jeho ložnicí, druhé do jídelny pro dvacet lidí, která měla i vlastní kuchyň. Tyto dveře však zůstávaly zavřeny na závoru. Jedině toaletní stůl byl veselý, nechala si jej totiž ocalounit růžovým saténem.

Když proud slz vyschl, ořela si oči a začala zkoumat svou tvář ve stříbrném zrcadle. Žádné vrásky, jen stíny a trochu pohublý obličej. Navenek žádná změna. Hluboce si povzdechla a znovu se chopila pera.

Pláčem nic nespravím. Dnes MUSÍM mluvit s Malcolmem. Prostě musím. André mi povídal, že se poštovní loď o den opozdila. S ní dorazí i zpráva o mém neštěstí. Proč Angličané mluví o každé lodi v ženském rodě? Mám strach, že se tady objeví i Malcolmova matka - zpráva o jeho zranění dorazila do Hongkongu dvacátého čtvrtého, takže měla dost času, aby ji stihla. Jamie ale pochybuje, že bude schopna všeho nechat a honem přijet, když ostatní děti má tam, manžel ji zemřel před pouhými třemi týdny a ona dosud nosí hluboký smutek. Ubohá žena.

Když přišel na návštěvu Jamie, bylo to vlastně poprvé, kdy jsem s ním mluvila o samotě, vyprávěl mi různé historky o ostatních Struanech - Emě je šestnáct, Rose třináct a Duncanovi deset. Byly to většinou smutné příběhy: loni přišli o život jeho další dva bratři, sedmiletá dvojčata Robb a Dunross. Utopili se v Hongkongu, v místě zvaném Shek-O, kde mají Struanovi pozemky a letní dům. Převrhl se s nimi člun. A před lety, to Malcolmovi bylo sedm, zemřela jeho sestra Mary, tehdy čtyřletá, na horečku z Happy Valley. Ubohé dítě, probřečela jsem celou noc, protože jsem pořád musela na ni a na dvojčata myslet. Tak mladí!

Mám ráda Jamieho, ale je tak nudný a nekulturní - nebo spíš jen netaktní. Nikdy nebyl v Paříži a zná jen Skotsko, Struanův podnik a Hongkong. Jestli se vezmeme...

Vzala tužku a opravila, škrtila slovo jestli a napsala místo něj až. Zaváhala.

Malcolm a já budeme trávit každý rok pár týdnů v Paříži a děti budeme vychovávat tam, samozřejmě jako katolíky.

Mluvila jsem včera o tom s Andrém - o katolictví. Je velice laskavý a zbavuje mě problémů stejně jako jeho hudba. A vyprávěl mi i o paní Struanové, která patří k ortodoxním kalvínským protestantům, a radil mi, co bych ji měla povědět, kdyby někdy došlo na tenhle problém. Mluvili jsme potichu - jsem tak šťastná, že ho mám za přítele a že mě včas upozornil na otcův osud - a on si najednou položil prst na ústa, po špičkách přistoupil ke dveřím a rychle je otevřel. Ta stará čarodějnice A-tu, Malcolmova amah, měla na nich ucho a málem spadla do místnosti. André umí kantonsky, a tak ji pěkně od plíc vynadal.

Když jsem později mluvila s Malcolmem, moc se mi omlouval. Neřekla jsem mu nic důležitého, jenom že dveře byly odemčené a má služka byla, jak se patří, v pokoji a dělala mi garde, ale jestli mě A-tu chce špehovat, prosím, pověz jí, ať zaklepe a vejde dovnitř. Přiznávám, že jsem se k Malcolmovi chovala zdrženlivě a chladně, zatímco on se všemožně snaží být milý a uklidnit mě, jenže já to tak prostě cítím. Ale musím se přiznat, že mi André poradil, abych tak vystupovala, dokud nebudou veřejně oznámeny naše zasnuby.

Musela jsem, bohužel mi nic jiného nezbývalo, poprosit Andrého o půjčku - a připadala jsem si příšerně. Dosud nikdy jsem nemusela něco podobného udělat, ale zoufale nějaké peníze potřebuji. Byl milý a nabídl, že mi zítra proti podpisu přinese dvacet louisdorů. Ty by mi měly týden nebo dva stačit na běžné výdaje. Malcolm si zřejmě vůbec nevšiml, že potřebuji peníze, a jeho jsem prosit nechtěla...

Opravdu mě skoro neustále bolí hlava, protože zkouším najít cestu, jak se z téhle hrozné situace dostat. Není tu nikdo, komu bych mohla opravdu věřit, ani Andrému, i když dosud mi byl velice užitečný. Když jsem u Malcolm a zkouším pronést řeč, kterou jsem si připravila, najednou si uvědomím, jak ta slova budou znít nepřírozně, nevýrazně a odpudivě, a tak radši mlčím.

"Co se děje, drahoušku?" vyptává se mě pořád.

"Nic," odpovím mu a pak, když odejdu a zamknu za sebou, začnu plakat a plakat do polštáře. Snad se tím smutkem zblázním - jak mi mohl otec tak lhát, podvést mě a okrást o peníze? Proč mi Malcolm nedá kapesné, aniž bych mu o to musela říkat, nebo mi je alespoň nenabídně? Nejdřív bych musela předstírat, že je odmítám, ale nakonec bych je moc vděčně přijala. Copak to nepatří mezi povinnosti manžela nebo snoubence? Copak otec nemusí opatrovat svou milovanou dceru? A proč Malcolm čeká a čeká s tím, aby oznámil naše zasnoubení? Nebo si to snad rozmyslel? Bože, kéž se tohle nestane.

Angelique přestala psát a znovu se rozplakala. Jedna slza dopadla na stránku. Opět si otřela oči, upila si vody ze sklenice a pokračovala.

Dnes si s ním promluví. Musím to udělat dnes. Alespoň že přišly i dobré zprávy. Britská vlajková loď se ke všeobecné radosti vrátila před několika dny do přístavu. Bez námořnictva jsme tu totiž prakticky bezbranní. Další plavidlo bylo poškozeno a ztratilo stěžeň a za ním sem dorazily i všechny ostatní, kromě parní fregaty Zephyr s dvousetčlennou posádkou. Možná je někde v bezpečí. Doufám, že ano. Noviny psaly, že i tak v tajfunu přišlo o život 53 řadových námořníků a dva důstojníci.

Bylo to hrozné. Hroznější bouři jsem nikdy nezažila. Celý den a noc jsem se trásla strachem. Bála jsem se, že to odfoukne celý dům, ale ten byl stejně pevný jako Jamie McFay. Větší část domorodé části města tajfun srovnal se zemí a došlo k mnoha požárům. Fregata Pearl byla rovněž poškozená, i ona přišla o stožár. Včera mi přišel pozdrav od kapitána Marlowea. Právě jsem se doslechl, že je Vám špatně, a tak Vám posílám své nejhlubší a nejpříjemnější přání... Asi o něho vůbec nestojím, je příliš nadutý, i když mu uniforma sluší a zdůrazňuje jeho mužství - za to mohou ty úzké kalhoty, které sledují stejný cíl jako my, když se oblékáme tak, abychom ukázaly svá prsa, pas a kotníky. Druhý vzkaz přišel včera večer od Settryho Pallidara... přeje mi atd.

Oba je nenávídím. Kdykoli si na ně pomyslím, vzpomenu si na peklo zvané Kanagawa, kde nesplnili svou povinnost a neochránili mě. Phillip Tyrer se pořád nevrátil z úřadu v Edu, ale Jamie povídal, že by měl přijet zítra nebo pozítří. To by bylo moc dobré, protože pak bych chtěla...

Vtom se nad cizineckou čtvrtí rozlehla dělová rána. Angelique vyskočila a zadívala se k přístavu. Bylo to signální dělo. Daleko na moři mu odpovědělo jiné. Pátrala zrakem po obzoru za zakotveným loďstvem a uviděla všeríkající dým z připlouvajícího poštovního parníku.

* * *

Jamie McFay s aktovkou plnou pošty pod paží přivedl vzhůru po schodišti Struanovy budovy neznámého člověka.

Oba byli oblečeni do vlněných plášťů a cylindrů, přestože den byl teplý. Cizí muž nesl malý kufřík. Byl to zavalitý, vousatý, nehezky padesátník, o hlavu menší než Jamie, ovšem silnější v ramenou. Zpod cylindru mu vylézaly neupravené prameny dlouhých šedých vlasů. Prošli chodbou. McFay opatrně zaklepal. "Tchaj-pane?"

"Pojď dál, Jamie, dveře jsou otevřené." Struan se překvapeně podíval na muže a okamžitě řekl: "Příplula s tebou matka, doktore?"

"Ne, Malcolm." Doktoru Rolandu Hoagovi neušlo, jak se pacientovi hned ulevilo. Posmutněl, ačkoli ho chápal. Tess Struanová neustále odsuzovala tu "couru z ciziny" a tvrdila, že uchvátila jejího syna do svých spárů. Lékař ničím nedal najevo, jak ho znepokojila Malcolmova ztráta váhy a bledost, a odložil svůj klobouk vedle kufříku na skříňku. "Požádala mě, abych tě vyšetřil," promluvil hlubokým a laskavým hlasem, "abych zjistil, jak ti můžu pomoci, a doprovodil tě domů, budeš-li to potřebovat." Už patnáct let pečoval o Struanovu rodinu v Hongkongu a odrodil čtyři nejmladší Malcolmovy sourozence. "Jak se cítíš?"

"Docela... Stará se o mě doktor Babcott. Mně je... už mi je docela dobře. Děkuji, že jsi přišel. Opravdu mě těší, že tě vidím."

"Také jsem rád, že jsem tady. Doktor Babcott je výborný lékař, lepšího bys pohledal." Hoag se usmál a jeho malé oči barvy topasu zasazené ve vrásčité a ošlehané tváři zasvítily. "Mizerná cesta," pokračoval klidně. "Zasáhl nás okraj tajfunu a jednou jsme se málem převrátili. Celou cestu jsem dával do pořádku námořníky a pár cestujících - většinou

polámané končetiny. Dva lidé spadli do moře, jeden Číňan, který plul v mezípalubí, a nějaký cizinec. Vůbec jsme nezjistili, kdo to byl. Kapitán tvrdil, že si ten člověk koupil lodní lístek v Hongkongu a jen nesrozumitelně zamumlal své jméno. Většinu času strávil v kajutě, pouze jednou vyšel na palubu a šplouch, velká vlna ho spláchla pryč. Malcolm, vypadáš lépe, než jsem očekával, když jsem slyšel všechny ty pověsti, kterých je plná kolonie."

Jamie řekl: "Radši tu vás dva nechám o samotě." Vložil na noční stolek hromádku dopisů. "To je tvá soukromá pošta. Později ti přinesu knihy a noviny."

"Díky." Malcolm si ho měřil pohledem. "Zahlédl jsi mezi nimi něco důležitého?"

"Dva ti posílá matka. Leží nahoře."

Doktor Hoag sáhl do jedné ze svých objemných kapes a vytáhl pomačkanou obálku. "Posílá ti ještě jeden, Malcolm. Je z nich poslední. Radši si ho přečti a pak tě prohlédnu, jestli dovolíš. Jamie, nezapomeň na Babcotta."

Jamie mu už pověděl, že Babcott dnes pracuje v Kanagawě a že až Hoag vyšetří Malcolma, pošle pro něj kutr. "Zatím na shledanou, tchaj-pane."

"Ne, radši chvíli počkej, Jamie." Struan otevřel dopis, který mu podal Hoag, a pustil se do čtení.

Když Jamie toho dne vstoupil na hlavní palubu poštovní lodi, přivítal ho dr. Hoag a oznámil mu, že už má u sebe všechny pošty pro Struanovy, takže není proč se zdržovat. Na první otázku k jeho úlevě odpověděl: "Ne, Jamie, paní Struanová nepřišla, ale tady ti posílá dopis."

Byl stručný: "Jamie, udělej vše, oč tě požádá dr. Hoag, a každou poštu mi pošli podrobnou tajnou zprávu."

"Víte, co tam píše, doktore?"

"Ano, ale znám tu dámu tak dobře, že mi to ani nemusela říkat."

"A jak je na tom ona?"

Hoag se na chvíli zamyslel. "Jako obvykle. Napovrch neproniknutelná, uvnitř hotová sopka. Jednoho dne to musí vybuchnout. Nikdo nedokáže v sobě potlačit takový smutek, tolik tragédií. Nikdo. Dokonce ani ona ne." Sešel za Jamieem dolů po schůdcích sledován pohledy všech. "Musím přiznat, že mě moc potěšilo, když se mi naskytla příležitost navštívit Japonsko. Vypadáš velmi zdravě, Jamie. Zdá se, že ti práce tady svědčí. Poslední dovolenou jsi měl skoro před rokem, vid'? Teď mi musíš všechno vyprávět, nejdřív o tom vražedném přepadení a pak o slečně Richaudové."

Když dorazili na břeh, vyzvěděl už dr. Hoag od Jamieho všechno. "Ale, prosím," dodal nervózně, "ani slovo před Malcolmem, co jsem ti povídal o Angelique. Je to skvělé děvče a užila si taky své. Nemyslím si, že by spolu spali, ale povídá se, že se tajně zasnoubili. Určitě se do ní zamiloval až po uši. A vůbec se mu nedivím - a nikdo z ostatních také ne. Moc se mi nezamlouvá představa, že bych měl paní Struanové tajně donášet, jistě chápeš proč. Přesto jsem jí poslal takovou umírněnou verzi událostí, kterou pošlu touhle lodí. Chci zůstat věrný především Malcolmovi - on je tchaj-pan."

Když teď viděl Malcolma Struana, jak vleže čte dopis, který mu předal Hoag, a pozoroval jeho bledý a nehybný obličej, začal o tom pochybovat. A modlit se.

Struan vzhlédl a zeptal se s přimhouřenýma očima: "Ano, Jamie?"

"Potřebuješ ode mne něco?"

Malcolm se odmlčel a řekl: "Ano. Nech vzkaz na francouzském vyslanectví. Je tam Angelique, říkála, že si tam počká na poštu. Pověz jí, že z Hongkongu přijel starý přítel a že by mě potěšilo, kdyby se s ním seznámila."

McFay přikývl a usmál se. "Dobře. Jestli budeš něco potřebovat, dej si mě zavolat." Obrátil se a odešel.

Struan znepokojeně pozoroval dveře. Jamieho tvář mluvila až příliš jasně. Aby se uklidnil, vrátil se k dopisu:

Malcolme, můj ubohý synáčku. Píšu jenom narychlo, protože Ronald Hoag za chvíli odjíždí poštovní lodí, kterou jsem zadržela, aby ji stihl a Tys měl co nejlepší péči. Zhrozila jsem se, když jsem se doslechla, jak Tě přepadla ta zvířata.

Jamie napsal, že Tě dr. Babcott musí operovat - prosím, napiš mi co nejdřív spěšnou poštu a vrať se domů, abychom se o tebe mohli pořádně postarat. Moc Tě pozdravuji a modlím se za Tebe. Ema, Rose a Duncan také. P. S. Mám Tě ráda.

Zvedl zrak. "Tak co?"

"Tak co? Pověz mi pravdu, Malcolm. Jak se cítíš?"

"Cítím se strašně a mám strach, že brzy umřu."

Hoag se posadil do křesla a sepnul ruce. "To první je přirozené, to druhé nemusí být pravda, i když tomu člověk velice, velice snadno uvěří, a to je pak nebezpečné. Číňané dokážou na sebe přivolat smrt, dovedou se myšlenkami zabít, i když jsou zdraví. Viděl jsem to na vlastní oči."

"Prokrista, nechce se mi umřít. Mám všechno, pro co stojí za to žít. Chci žít a uzdravit se tak moc, že ti to ani nemůžu vypovědět. Ale každou noc a každý den mě tahle myšlenka přímo udeří... Je to, jako kdyby mě někdo praštil rukou."

"Jaké bereš léky?"

"Jenom nějaké kapky - je v tom laudánium - na spaní. Ta bolest je příšerná a cítím se hrozně."

"Každou noc?"

"Ano," přikývl Struan napůl omluvně. "Babcott naléhá, abych to přestal brát, říká, že bych toho měl nechat."

"Pokusil ses o to?"

"Ano."

"Ale nenechals toho?"

"Ne, zatím ne. Zdá se, že mě opouští vůle."

"To je jeden z problémů, které to přináší - jakkoli cenný a skvělý je tenhle lék." Usmál se. "Jméno laudánium tomu dal Paracelsus. Znáš Paracelsa?"

"Ne."

"Já také ne," řekl Hoag se smíchem. "Alespoň jsme převzali tento název pro opiovou tinkturu. Škoda že je tak návyková. Ale to dobře víš."

"Ano."

"Dostaneme tě z toho, to není problém."

"Je to problém. To chápu naprosto jasně, stejně jako že nesouhlasíš s naším obchodem s opiem."

Hoag se zatvářil přivětivě. "Jsem rád, že to říkáš jako jednoznačné tvrzení, a ne otázku. Jenže ty s tím také nesouhlasíš, ostatní obchodníci také ne, a tak jste v pasti. Teď se ale nebudeme bavit ani o ekonomice, ani o politice, Malcolmě. Teď k další věci - k slečně Richaudové."

Struan cítil, jak se mu do tváře hrne krev. "Teď zatraceně poslouchej jednou a provždy! Ať si matka říká, co chce, jsem dost starý, abych se vyznal v sobě, a můžu si dělat, co chci! Jasný?"

Hoag se neškodně usmál. "Jsem tvůj doktor, Malcolmě, ne tvá matka. Jsem také tvůj přítel. Už jsem tě někdy zradil, nebo kohokoli z vaší rodiny?"

Struan se očividně snažil překonat vztek, ale nedokázal potlačit bušení srdce. "Promiň, promiň, ale já..." Bezmocně pokrčil rameny. "Promiň."

"Nemusíš se omlouvat, nechci se ti plést do soukromí. Jenže tvé zdraví záleží na mnoha faktorech a zdá se, že ona patří mezi ty nejdůležitější. Proto se ptám. Potřebuji to vědět ze zdravotních důvodů, ne z rodinných. Tak co slečna Angelique Richaudová?"

Struan by rád odpověděl mužně a klidně, ale neovládl své zklamání a vybuchl: "Chci si ji vzít a dohání mě k šílenství, že tu ležím jako... že jsem bezmocný. Pro Kristovy rány, já ještě nedokážu vstát z postele, nemůžu se vyčurát ani... prostě proklatě nic, nemůžu pořádně jíst ani pít, nebo dělat cokoli, aby to hrozně nebolelo. Dovádí mě to k šílenství, a ať se snažím sebevíc, připadá mi, že se to nelepší..." Ještě hodnou chvíli chrлил ze sebe stížnosti, ale potom mu hlas začal slábnout. Hoag jen poslouchal. Struan se odmlčel.

"Můžu tě prohlédnout?"

"Ano, ovšem."

Hoag ho pečlivě vyšetřil, přiložil mu ucho na hrudník, aby si poslechl jeho srdce, podíval se mu do úst, změřil puls, prohlédl si jizvu a očichal ji. Prsty promáčkal žaludek a orgány kolem něj, zjišťoval rozsah poškození. "Bolí to? A teď? Tady je to lepší?" I slabý tlak donutil Malcolmě sténat. Nakonec toho Hoag nechal.

Struan prolomil mlčení. "Tak co?"

"Babcott odvedl skvělou práci. Tohle by obyčejného člověka zabilo," prohlásil Hoag pochvalně. "A teď zkusíme jeden experiment." Opatrně chytil Struana za nohy a pomohl mu posadit se na kraji postele. Vtom uchopil Malcolmě za ramena, přenesl většinu váhy jeho těla na sebe a pomohl mu zvednout se na nohy. "Pozor!"

Struan se sám nedokázal vzpřímít, teď ale měl dojem, že stojí, a to ho povzbudilo. Po chvíli ho Hoag znovu uložil na postel. Struanovi se sice srdce rozbušilo bolestí, ale byl velice spokojený. "Díky."

Doktor se usadil zpět do křesla a nabíral síly. Potom řekl: "Teď tě tady nechám, musím se tu zařídit. Chtěl bych, aby sis odpočinul. Až si promluvíš s Babcottem, vrátím se. Možná přijdeme oba. Pak si pohovoříme. Dobře?"

"Ano. A... díky, Ronalde."

Hoag ho místo odpovědi poklepal po ramenou, sebral si věci a odešel.

Když Struan osaměl, po tváři se mu řinuly proudy slz a tyto slzy radosti mu přivolaly spánek. Když se probudil, cítil se odpočínutý, poprvé opravdu osvěžený. Zůstal nehybně ležet a těšil se z pouhé skutečnosti, že vstal... Ano, možná s dopomocí, ale stál na vlastních nohou, a to je začátek. Teď má konečně opravdového spojence.

Pootočil se na levý bok, aby viděl z okna na moře. Nenáviděl moře a přitom je miloval. Nikdy na něm nenacházel klid a bál se jej, protože věděl, že je nezvládnutelné a často člověka zaskočí. Jako onoho slunného dne, kdy dvojčata s bocmanem veslovala asi sto metrů od břehu, znenadání přišla vlna, zvrhla člun a spodní proudy je odnesly, i když všichni uměli plavat, dvojčata dokonce jako ryby ve vodě, ale obě zahynula. Ta událost ho poznamenala a jeho otce málem zabila. Matka se zmítala v těžké depresi, jen chodila a opakovala: "Byla to vůle boží. Musíme jít dál."

Nebudu myslet na brášky, ani na Dirka Struana, řekl si, ale stejně ho těšilo, že leží v domě na břehu. Naše minulost je s mořem spjatá a budoucnost nevyhnutelně také. Naše hlavní síla spočívá v clipperech a parnicích - a také v Číně.

Japonsko představuje malý trh, zajímavý, ale malý, s Čínou se vůbec nedá srovnat. Určitě se tady dá vydělat - prodávat vybrané zbraně, lodě, to, co dokážou vyrobit jen šikovné britské ruce. Povím Jamiemu, aby uzavřel kontrakt s Čosú. Jen ať se mezi sebou vyvraždí, čím dříve, tím lépe. Sir William je slaboch. Kdyby nebyl hlupák, nečekal by s vyhlášením války na souhlas Londýna. Kdyby záleželo na mně, přikázal bych jim, aby nám vydali vrahy a okamžitě vyplatili odškodné, jinak že vstoupíme do válečného stavu a náš první krok bude srovnat Edo se zemí. Nikdy, nikdy to těm parchantům neodpustím.

Obzor ho vábil. Musím se co nejdřív vrátit do Hongkongu, abych převzal odpovědnost. Asi za týden. Není proč spěchat. Času mám dost.

Kolik je hodin?

Nepotřeboval se obracet a podívat na hodiny, úhel slunečních paprsků mu prozradil, že se blíží poledne, a napadlo ho, že za normálních okolností by si objednal pěkně krvavý biftek a yorkshirský pudding, hustou omáčku a opékané brambory, miskou nebo dvě opražených kostiček z kuřecího masa s rýží a zeleninou nebo jiné z jídel, které mu vařila A-tu a on měl tak rád, přestože jeho matka, bratr a sestry tvrdili, že čínské jídlo nemá žádnou chuť, není výživné, pravděpodobně je jedovaté a hodí se to tak nanejvýš pro pohany...

Místností zazněl tichý zvuk. Angelique seděla stočená v křesle a zdála se být mnohem menší než ve skutečnosti.

Obličej měla usazený a vypadala ještě nešťastněji než kdykoli dříve.

"Prokrista, co se stalo?"

"Jsem, jsem na mizině." Opět se rozplakala.

"Co to říkáš, proboha?"

"Tohle, to přišlo dnešní poštou." Vstala a podala mu dopis. Pokusila se promluvit, ale nepodařilo se jí to. Prudce se natáhl po dopisu, ale bolest ho zkroutila tak, že málem vykřikl.

Papír byl zelený, stejně jako obálka s hongkongským razítkem a datem 23. září. V záhlaví stálo Guy Richaud, Richaud Frères. Dopis byl psaný francouzsky a Struan mu v podstatě rozuměl.

Drahá Angelique.

Ve spěchu. Můj obchod, o němž jsem Ti psal, nevyšel zrovna nejlépe. Portugalští partneři v Macau mě podvedli a těžce jsem prodělal. Všechny můj současný kapitál je pryč a možná se doslechneš i lži šířené nepřáteli, že nejsem schopen vyrovnat se s bankou a že se naše firma ocitla v rukou věřitelů. Nevěř jim, budoucnost je jasná, neměj z ničeho strach, člověk získá, oč se opravdu snaží. Tento dopis odejde zítřejší lodní poštou. Dnes odplouvám americkým parníkem do Bangkoku, kde mám slíbené nové úvěry, ale tentokrát už z francouzských zdrojů. Odtud Ti napíšu. Zatím zůstávám Tvůj oddaný otec.

P. S. Ty už určitě znáš tu smutnou, ale celkem očekávanou zprávu o Culumu Struanovi. Právě jsem se doslechl, že Japonci přepadli Malcolma. Doufám, že jeho zranění není těžké. Prosím, popřej mu vše nejlepší a pověz mu, že doufám v jeho brzké uzdravení.

Struan byl celý zmatený. "Jak to, že jsi na mizině?"

"On, on mi sebral všechny peníze," zavzlykala. "Ukradl mi je přišel o ně. Teď je z něj zloděj a já nemám dočista nic.

Obral mě o všechno, co jsem měla, Malcolme. Co si jen počnu?"

"Angelique, Angelique, poslouchej!" Tvářila se zoufale a připomínala mu malou holčičku, až se málem rozesmál.

"Proboha, to přece není žádný problém. Můžu ti dát tolik peněz, kolik budeš ch..."

"Já ale od tebe nesmím přijmout peníze," křičela přes závoj slz. "To se nesluší!"

"Proč ne? Stejně se brzy vezmeme, nebo snad ne?"

Pláč ustal. "Opra... opravdu?"

"Ano. Dnes, dnes to oficiálně oznámíme."

"Ale otec... On je..." Popotahovala jako malé dítě. "André si je jistý, alespoň jak tvrdí, že v Macau ani nikde jinde nešlo o žádný obchod. Vypadá to, že se otec dal na hazardní hry a všechny peníze prohrál. Otec slíbil... slíbil Henrimu Seratardovi, že toho nechá a zaplatí účty. Všichni o tom věděli, jenom já, Malcolme, já ne. Cítím se tak strašně, že bych nejradši zemřela. Otec mi ukradl peníze, a to mi přísahal, že je bezpečně uloží." Další výbuch pláče. Přeběhla k němu, klekla si vedle postele a zabořila hlavu do pokrývky. Něžně ji pohladil po vlasech a cítil se velmi silný, jako velitel. Dveře se otevřely a dovnitř vešla A-tu.

"Vypadni," zakřičel na ni. "De ne luo muo!" Čiňanka utekla.

Také Angelique se doopravdy vylekala a ukryla hlavu hlouběji do příkrývky. Ještě nikdy ho neviděla rozzlobeného. Pohladil ji po vlasech. "Nelámej si s tím hlavu, drahoušku, nelámej si hlavu s otcem. Později najdeme nějaký způsob, jak mu pomůžu, ale teď to pusť z hlavy. Postarám se o tebe." Jeho slova zněla stále něžněji. Vzlykala už méně a spadl jí velký kámen ze srdce, protože mu pověděla pravdu a sdělila mu tu zprávu dříve než ostatní - a jak se zdálo, jemu to vůbec nevadilo.

André je genius, říkala si v duchu, celá vyčerpaná úlevou. On jí přísahal, že Malcolm zareaguje právě tak: "Jenom buď upřímná, Angelique, pověz Malcolmovi pravdu. Neměla jsi ani tušení, že se tvůj otec dal na hazardní hry, dozvěděla ses o tom vůbec poprvé a vyděsila ses k smrti. Zdůrazňuj, že tě otec okradl - je důležité, abys používala slova krást a zloděj - říkej mu jen pravdu, ukaž mu dopis a k tomu ještě dostatečnou dávku slz a něžnosti. Tím si ho připoutáš navždycky."

"Ale André," odpověděla mu tehdy zoufale. "Já si mu netroufnu ukázat otcův dopis, netroufnu si, to post scriptum vyznívá tak hrozně..."

"Podívej se, bez druhé stránky post scriptum končí slovy, že doufá v jeho uzdravení. Skvělé. A druhá stránka? Jaká druhá stránka? Takhle ji roztrhám a ona nikdy neexistovala."

* * *

Andrého šikovné prsty přilepily poslední kousek znovu poskládané druhé stránky. "Podívej, Henri," řekl a posunul ho přes stůl. Trvalo mu jen chvíli, než znova sestavil stránku ze zbytků, které zdánlivě bez zájmu odhodil do odpadkového koše.

Seděli za zamčenými dveřmi v Seratardově kanceláři. Na stránce bylo napsáno:

Doufám, že si dokážeš zajistit, jak jsme se o tom zmiňovali už dříve, co nejrychlejší zasnoubení a svatbu jakýmikoli dostupnými prostředky... On je nejlepší úlovek sezony, klíčově důležitý pro budoucnost, hlavně Tvou. Struan navždy vyřeší potíže Richaud Frères. Vůbec nevadí, že je Brit, příliš mladý nebo bůhvíco ještě, teď je tchaj-panem u Struanů a může nám zajistit příjemnou budoucnost. Chovej se jako dospělá žena, Angelique, a udělej vše nezbytné, abys ho k sobě připoutala, protože Tvůj osud je v současnosti na vázkách.

"Není to tak hrozná," namítl Seratard neklidně. "Papínek jenom zpanikařil a chytá se každého stébla. Struan je opravdu skvělý úlovek pro kteroukoli dívku a Angelique... Kdo by to jejímu papá vyčítal?"

"To právě záleží na tom, jaký je otec. Kdybychom to použili v pravý čas, měli bychom proti ní a tedy i proti Vznešenému domu další zbraň."

"Tak ty si myslíš, že se to té chuděrce podaří?"

"Musíme se o to postarat. Teď, když máme k dispozici takový důkaz a můžeme jej použít, kdyby bylo třeba, politická nutnost nám velí, abych jí pomohli." Andrého rty připomínaly chladnou úzkou čáru. "Ani bych o ní netvrdil, že je to chuděrka. Přece se ho pokouší ulovit všemi dostupnými prostředky, ne?"

Seratař se posadil v křesle z rudé kůže. Jeho kancelář působila ošuntěle a zdobilo ji jen několik olejů od moderních, málo známých francouzských malířů, například Maneta, které čas od času levně nakupoval prostřednictvím svého pařížského agenta. "Co dělá jiného, než že odpovídá na lásku mladého muže?" odstrčil papír zpátky. "Takové metody se mi nelíbí, André. Jsou odporné. Když jsi jí poradil, aby mu dala jen polovinu dopisu, zatáhl jsi ji na šikmou plochu poloprávdy."

"Machiavelli napsal, že je nezbytné, aby stát používal lži a polopravdy, protože lidé jsou ze lží a polopravd stvořeni. Dokonce i knížata. A podle této definice dokonce i všichni vyslanci a politikové." André pokrčil rameny a pečlivě uhladil papír. "Možná to nebudeme muset použít, ale dobře, že to máme, protože zastupujeme stát."

"Použít to? Jak?"

"Sám fakt, že to roztrhala a..."

"To neudělala," namítl otřesený Seratař.

"Ovšem," řekl André chladně. "Ale to by bylo její slovo proti měmu, a komu by asi uvěřili? Sám fakt, že roztrhala druhou stránku dopisu a ukázala Struanovi jen první, by jí měl v jeho očích znemožnit. To mu poskytuje dokonalou záminku, aby zrušil jakékoli sliby manželství, protože byl podveden. A co jeho matka? Kdyby se o tom dozvěděla, udělala by nám všemožné ústupky, jen aby dopis získala - pokud on se bude chtít oženit proti její vůli."

"Nesnáším vydírání."

André zrudl. "Já také nesnáším mnohé z metod, které musím používat v našem, opakuji našem zájmu." Uložil si stránku s drobným rukopisem do kapsy. "Kdyby se tento dokument dostal na veřejnost, nebo byl zveřejněn se všemi podrobnostmi, Angélique by to zničilo. Před soudem by neměla šanci. Možná to jen ukazuje její povahu. Třeba je jen dobrodružka a spikla se se svým otcem, který je v nejlepším případě hazardní hráč a brzy bude na mizině stejně jako její strýc. Pokud jde o mé rady, jenom jí říkám, co chce slyšet. Abych jí pomohl. Jsou to její problémy, ne moje nebo naše." Seratař si povzdychl. "Je to smutné. Škoda že se takhle zapletla."

"Ano, ale už se stalo a nám to vyhovuje." André se usmíval, ale jeho oči nikoli. "A vám také, pane. Kdybys toho rozvázně využil, skočila by ti sama do postele. To ovšem jen pokud by selhal tvůj nepochybný šarm, a o tom pochybuji."

Seratař se neusmál. "A co ty, André? Je tu ta tvá Hana, Květinka. Co uděláme s ní?"

André sebou trhl. "Květinka zemřela."

"Ano. A za tak podivných okolností."

"Nijak podivných," odsekl André. Oči měl náhle netečné jako had. "Spáchala sebevraždu."

"Když ji našli, měla proříznutý krk, a to tvým nožem. Mama-san tvrdí, že jsi u ní strávil noc jako obvykle."

André by rád zjistil, proč s tím Seratař přichází právě teď. "To ano, ale do toho ti nic není."

"Obávám se, že je. Včera mi místní úředník bakufu doručil oficiální žádost o informace."

"Řekni mu, ať se jde vycpat. Hana, Květinka, byla opravdu mimořádná, ano, a byla má. Zaplatil jsem za ni nejvyšší cenu, ale pořád patřila ke světu jív."

"Jak jsi správně řekl, lidé jsou stvořeni ze lží a polopravd. V jejich stížnosti se ovšem píše, že ses s ní divoce pohádala. Prý protože si pořídila milence."

"Pohádali jsme se a chtěl jsem ji zabít, ale ne z toho důvodu," zabručel André. "Pravda je... pravda je, že měla pár zákazníků. Tři - v jiném domě a bylo to dřív, než se stala mým majetkem. Jeden z nich - jeden z nich ji nakazil a já to dostal od ní."

Seratařa to vyděsilo. "Mon Dieu, syphilis?"

"Ano."

"Bože, víš to určitě?"

"Ano." André vstal, zamířil k příborníku, nalil si pořádnou dávku brandy a vypil ji. "Babcott mi to potvrdil před měsícem. Žádný omyl. Mohl jsem to chytit jen od ní. Když jsem se jí na to vyptával, tak..."

Znova ji před sebou viděl, jak k němu vzhlíží v chatičce uvnitř zdi Domu U Tří kaprů a její dokonale oválný obličej se trochu mračí. Bylo jí pouhých sedmáct let a měřila metr padesát.

"Hai, gomen nasai, Furansu-san, sekvna, jako tvá, are už rok pryč, mará. Hai, marinká, Furansu-san, sukoši, ne špatná, hned pryč," říkala se svým sladkým úsměvem obvyklou směsicí japonštiny a angličtiny a l vždy vyslovovala jako r. "Hana povídat mama-san. Mama-san povídat já jít doktor, on říkat, ne špatný. Ne špatný sekvna, protože já mará a právě začít poster. Doktor povídat já pomodrit v charám a pít medicína, uff. Po pár týden všechna sekvna pryč." A dodala šťastně: "Šechna před rok pryč."

"Všechno není pryč!"

"Proč zrobit se? Nebát se. Já modrit v charám šintoista, jak povídat doktor, pratit knězovi túže peněz. Já jíst..." Její tvář se zkroutilá smíchem, "jíst oškrivá medicína. Pár týden šechno pryč."

"To není pryč. Nebude. Na to není lék!"

Podívala se na něj podivně. "Všechno pryč, podívej můj tělo, šechno pryč, korikrát povídat? Jasně šechno pryč."

"Proboha, není to pryč."

Znovu se zamračila a nakonec pokrčila rameny. "Karma!"

Výbuchl. Strašně se vyděsila, položila hlavu na tatami a prosila ho o odpuštění. "Není špatný, Furansu-san, pryč, doktor říkat, pryč. Ty jít k ten samý doktor brzy, šechna sekvna pryč..."

Za papírovou stěnou uslyšel kroky a šepot. "Musíš jít za anglickým doktorem!" Srdce mu bušilo, že je slyšel až v uších. Pokoušel se mluvit klidně, uvědomoval si však, že nemá smysl chodit za lékařem, za kterýmkoli lékařem, i když ten někdy pomůže předejít záchvatům. Stejně je totiž jisté, jako že zítra znovu vyjde slunce, že se jednoho dne nemoc ohlásí naplno. "Copak to nechápeš?" zaječel. "To je nevyhléditelné."

Nezvedla hlavu ze země, ale roztřásla se. Vypadala jako panenka, které někdo ublížil, a monotónně opakovala: "Není špatný, Furansu-san, není špatný, všechno pryč..."

S námahou se vrátil do reality a znova se zadíval na Seratarda. "Když jsem se jí vyptával, tvrdila, že se vyléčila už před rokem. Věřila tomu, byla si naprosto jistá, že je vyléčená. Ale já jsem křičel a ptal jsem se, proč o tom nepověděla Raiko-san, a ona jen mumlala, že prý jí nebylo co říkat, protože ji doktor ujistil, že to nic není, a kdyby to důležité bylo, její mama-san by to určitě pověděla Raiko-san."

"Ale to je hrozné, André. Byla na prohlídce u Babcotta?"

"Ne." Další hlt brandy, ale necítil jeho obvyklý říz. Zoufale se potřeboval někomu svěřit, a tak se rozpovídal: "Babcott mi tvrdil, že na ženě brzy po nakažení nemusí být vůbec nic poznat. A že se nemoc ani vždycky nepřenese, alespoň ne pokaždé, kdy s ní jdeš do postele. Bůhvíproč to tak je, ale když jí nenecháš, jednou se určitě objeví vřed, a to znamená konec, přestože asi za měsíc boláky zmizí. Jsi přesvědčený, že jsi z toho venku, ale je to omyl." Žilka uprostřed Andrého čela ztmavla a krev v ní prudce tepala. "Za pár týdnů nebo měsíců se objeví vyrážka - to je druhá fáze. Někdy je slabá, jindy silná, neví se proč, občas ji doprovází žloutenka nebo zánět mozkových plen, ale i tahle vyrážka může z neznámých důvodů zmizet. Poslední fáze, ta hrozná, může na člověka přijít kdykoli, po měsíci, ale prý i po třiceti letech." Seratard vytáhl kapesník, oťel si čelo a modlil se, aby byl toho ušetřen. Přemýšlel o svých častých návštěvách v Jošiware a o své vlastní musume, kterou si teď vydržoval a měl ji jen pro sebe, ale nemohl si být jistý jejími předchozími milenci. Jak lze prokázat nebo vyvrátit, že se nespikla s mama-san? Nejde jim přece o nic jiného, než člověka vysát.

"Měl jsi právo ji zabít," pronesl vážně. "A mama-san také."

"Raiko za to nemůže. Říkal jsem jí, že nestojím o žádné z místních děvčat, o nikoho z Jošiwary. Chtěl jsem nějakou mladou, zvláštní, pannu nebo skoro pannu. Prosil jsem ji, aby mi nalezla květinu, přesně jsem jí vysvětlil, co chci, a ona to udělala. Hana-čan byla přesně taková, jakou jsem chtěl, dokonalá. Přišla z jednoho z nejlepších podniků v Edu. Nedovedeš si představit, jak byla líbezná, jak..."

Vzpomněl si, jak mu srdce poskočilo, když mu ji Raiko poprvé ukázala. Zrovna si povídala s ostatními děvčaty ve vedlejší místnosti. "Tamtu, Raiko, tu v bledě modrém kimonu."

"Radím zůstat s Fudžiko nebo Akiko nebo s jinou mou dámou," namítla Raiko slušnou angličtinou jako vždy, kdy to potřebovala. "Za čas najdu jinou. Tamhle malá Saiko. Za rok nebo dva..."

"Ne, chci tamtu, Raiko. Je dokonalá. Co je zač?"

"Jmenuje se Hana, Květinka. Její mama-san povídala, že se ta horčička narodila u Kjóta a koupit ji její dům, když jí bylo tři roky, aby ji vychovat na gejšu." Raiko se usmála. "Naštěstí není gejša - kdyby gejša, nebyra by ke koupení, moc mě to mrzí."

"Protože jsem gaidžin?"

"Protože gejša je na zábavu, ne na poster. Furansu-san, cizinec to nerozumět ocenit. Její učitelé trpěliví, ale ona se umění nenaučit, tak ji vychovat pro poster."

"Já ji chci, Raiko."

"Před rokem dost stará, aby začínat. Její mama-san jí dohodnout nejlepší posterovou cenu, samozřejmě jesteri Hana se zákazník souhlasit. Užívat si jen tři zákazník, její mama-san říká, že se dobře učít, a dovorovat poster jen dvakrát do týden. Jenom jedna věc proti ona, narodila se v rok ohňového koně."

"Co to znamená?"

"Víte, Furansu-san, my počítat čas v cyklus po dvanácti roky, každá má jméno zvířete, drak, had, kohout, býk, kuň a jiní. Ale každý taky patří k jeden z pěti živér: oheň, voda, země a železo, a ty se taky měnit. Dámy narozené v rok kůň, se znamenají oheň sou... nešťastné."

"Nevěřím na pověry. Prosím, řekni cenu."

"Taková Květinka v posteru nezaplatit."

"Cenu, Raiko."

"Pro jiný dům deset koku, Furansu-san. Tento dům dvě koku za rok a vlastní dům za můj plot, dvě služka, všechny šaty, které chce a dárek na rozloučení pět koku, když dáre nežádat její služby. Tyto peníze prosím dát u našeho obchodníka s rýže Gjókojama. Úrok než doba rozroučit, vaše - všechno se zapisovat, podepisovat a registrovat u bakufu."

Na japonské poměry to byla obrovská částka, vysoká i pro Evropany, přestože směnný kurs byl pro ně velmi výhodný. Celý týden se s ní dohadoval, ale usmlouval jen několik sous. Každou noc ho za ní vábily sny. A tak nakonec souhlasil. Před sedmi měsíci mu byla s patřičnou obřadností předána. Oba slavnostně podepsali smlouvu. Příští noc strávili spolu a ona byla přesně taková, jakou si jí vysnil. Smála se, byla šťastná, nadšená, něžná a milující. "Byla pro mě dárek od Boha, Henri."

"Nebo od d'ábla. A mama-san zrovna tak."

"Ne, to nebyla její chyba. Raiko mi řekla, také oficiálně a bylo to zapsáno i v potvrzení o platbě, že minulost je minulost, že slíbila, že bude o Květinu pečovat jako o jedno ze svých děvčat, že za Hanou nikdy nebudou chodit jiní muži a zůstane jen má, ale až od tohoto dne."

"Tak ji tedy zabila ona?"

André si nalil další skleničku. "Já... Chtěl jsem, aby mi Hana řekla jméno těch tří mužů. Jeden z nich mě zavraždil. Říkala ale, že nemůže, nebo snad nechtěla? Bil jsem ji vši silou do tváře, ale ona jen sténala a ani slza jí neukápla. Byl bych ji zabil, jenže na to jsem ji příliš miloval a... a tak jsem odešel. Připadal jsem si jako vzteklý pes. Byly asi tři nebo čtyři hodiny ráno a já jsem šel do moře. Možná jsem se chtěl utopit, nevím, přesně si to nepamatuji, ale studená voda mě zase přivedla k rozumu. Když jsem se do toho podniku vrátil, Raiko byla vyděšená stejně jako ostatní, nebyla schopna slova. Hana ležela v louži krve s mým nožem v krku."

"Takže spáchala sebevraždu?"

"To aspoň tvrdí Raiko."

"A proč jí nevěříš?"

"Nevím, čemu bych měl věřit," odpověděl André zdrceně. "Vím jenom, že jsem se k ní vracel, abych jí pověděl, že ta nemoc byla karma, a ne její vina. Její vina ne. Chtěl jsem se omluvit za to, co jsem řekl a udělal, a slíbit jí, že všechno bude zase jako dřív, a teprve až se to na nás začne projevovat, společně spácháme sebevraždu..."

Henri se pokoušel chladně uvažovat, ale v hlavě měl zmatek. Nikdy neslyšel o domu U Tří kaprů, dokud se pověst o divčíně smrti neroznesla po cizinecké čtvrti. André byl vždy tak tajnůstkářský, pomyslel si, a dobře dělal. Má pravdu, nic mi do toho nebylo, dokud s tím oficiálně nepřišlo bakufu. "Víš Raiko, kdo byli ti tři muži?"

André otupěle zavrtěl hlavou. "Ne, a ta druhá mama-san by jí to nikdy neprozradila."

"Kdo to je? Jak se jmenuje? Kde bydlí? Ohlásíme ji Japoncům, ti už to z ní vytlučou."

"Těm na tom nezáleží, a proč by taky mělo? Jiný takový dům, kde si dávali schůzku revolucionářů, U Sedmačtyřiceti róninů, asi před týdnem vypálili a hlavu mama-san napíchli na kůl. Matko boží, co si mám počít, Henri? Hana je mrtvá, ale já jsem zůstal naživu..."

16

Toho dne po poledni seděl doktor Hoag v kutru směřujícím do přístaviště britské legace v Kanagawě. Babcott mu vzkázal, že sám nemůže přijet, protože operuje ve své ordinaci, ale že se vrátí co nejdřív. ...lituji, ale dřív než pozdě odpoledne to nebude, pravděpodobně až zítra ráno. Jestli se chceš přijít podívat, budeš víc než vítaný. V takovém případě se ale připrav na to, že tu zůstaneš přes noc, protože počasí je proměnlivé...

U mola ho čekal jeden z granátníků a Lun v bílé haleně, volných černých kalhotách, střevících a malé čapce. Když Hoag vystoupil na břeh, Lun zívla a nedbale se uklonil. "Ej-ja, massa. Lan-a! Seluha číslo jeden."

"Nebudeme mluvit pidgin jako nějaký kuli, Lune," odvětil Hoag slušným kantonským dialektem. "Já jsem Doktor medicíny moudrý a osvícený." Tak znělo Hoagovo čínské jméno - význam dvou znaků, které se v kantonské čínštině podobaly zvukům hou a g' - - které z desítek možností pro něho vybral jeden z jeho pacientů Gordon Čchen, Struanův komprador.

Lun na něj civěl a předstíral, že nerozumí. Byl to nejběžnější a nejrychlejší způsob, jak dosáhnout toho, aby zahraniční ďábel, který měl tu drzost a naučil se pár slovíček civilizovaného jazyka, ztratil tvář. Aj-je-ja, pomyslel si, kdo je tenhle prd'ouch, co smrdí jako divočák, tenhle shnilý sračkoboy ze země zrzavých ďáblů, tenhle ropuší opičák, který si troufá mluvit naším jazykem, a navíc tak pánovitě...

"Aj-je-ja," promluvil Hoag sladce. "Taky znám mnoho, velmi mnoho sprostých slov a každému sračkohnátovi povím pěkně od plic, co byla zač jeho matka. Stačí, když mi k tomu chlápek z čertvíjaké vesnice plné psích chcanek a želvích bobků dá tu sebelepší záminku - třeba předstírá, že mi nerozumí."

"Doktor medicíny moudrý a osvícený? Aj-je-ja, to je ale pěkné jméno," vybuchl smíchem Lun. "Už moc let jsem neslyšel ďábla z ciziny mluvit tak pěkně chlapsky."

"Dobře, uslyšíš další, jestli budeš ještě jednou opakovat, že jsem ďábel z ciziny. Sám Čchen ze Vznešeného domu mi vybral jméno."

"Čchen ze Vznešeného domu?" Lun na něho hloupě zíral. "Velevážený Čchen, co má víc měšců zlata než býk chlupů? Aj-je-ja, to je tedy opravdu zjebaná výsada."

"Ano." Souhlasil Hoag a dodal ne právě podle pravdy: "A říkal, že jestli budu mít někdy potíže s kýmkoli z Říše středu - ať už je vysoko nebo nízko postavený - nebo kdyby mi hned nepomohl jako příteli, mám mu oznámit jméno takového zlotřilce hned, jakmile se vrátím."

"Tak dobrá, Doktore medicíny moudrý a osvícený. Je pro nás čest, že jste přijel do našeho hnojníku."

Doktora Hoaga to velmi potěšilo a v duchu děkoval svým učitelům, hlavně vděčným pacientům, že mu vysvětlili, která slova jsou opravdu důležitá při jednání s některými osobami a při zvládání určitých situací v Říši středu. Den byl příjemný a teplý. Kochal se pohledem na městečko, chrámy nad vrcholky střeš, na rybáře lovíce v potoce, rýžová políčka plná rolníků, lidi přecházející sem a tam a nekonečný proud chodců na Tókaidó v dálí. Když s Lunovou až přehnaně pečlivou pomocí dorazili na vyslanectví, Hoag už měl docela slušný přehled, jak vypadá situace v Kanagawě, kolik měl toho dne Babcott pacientů a co může očekávat.

George Babcott právě operoval ve své ordinaci a pomáhal mu při tom japonský akolyt, student pověřený bakufu, aby poznal západní medicínu. V předpokojí se tísnili vesničané, muži, ženy i děti. Operace byla nepěkná - amputace nohy.

"Ten chudák je rybář. Nechal nohu mezi člunem a přístavní zdí. To by se mu nemělo stát, zřejmě to zavinila přemíra saké. Až to skončím, promluvíme si o Malcolmovi. Už sis ho vyšetřil?"

"Ano, žádný spěch. Jsem rád, že tě zase vidím, Georgi. Můžu ti nějak pomoci?"

"Díky, byl bych ti vděčný. Tady to zvládnou, ale nemohl bys roztrždit ten dav venku? Na naléhavé případy a na ty, kdo mohou počkat? Kdyby se ti chtělo kteréhokoli z nich prohlédnout, prosím. Vedle je něco jako ordinace, spíš pokoj pro nemocné. Muro, podejte mi pilku," řekl zřetelně svému asistentovi, vzal si nástroj a začal s ním pracovat. "Jakmile jsem nucen operovat, vznikne tady nával. Ve skříni máš obvyklé zbytečnosti, jóda a podobně, pár léků, anestetika a hořké sirupy proti kašli pro staré sladké dámy a sladké pro vzteklouny."

Hoag vyšel z místnosti a přehlédl čekající pacienty. Překvapila ho jejich ukázněnost, trpělivost, zdvořilé úklony a mlčenlivost. Rychle si ověřil, že nikdo nemá neštovice, lepru, spalničky, tyfus ani choleru či jinou z nakažlivých nemocí, rozšířených skoro po celé Asii. S pocitem úlevy se jich začal jednoho po druhém vyptávat a narazil na hlubokou nedůvěru. Naštěstí jedním z pacientů byl postarší písař dopisů a hvězdopravec z Kantonu Čeng Sing, který uměl také trochu japonsky. S jeho pomocí a poté, co byl představen jako učitel Obřího lékaře - a po slibu, že Čiňan dostane

zvlášť dobrý lék proti neustálému pokašlávání, Hoag otevřel druhou ordinaci.

Některým návštěvníkům dohromady nic nebylo, několik případů však bylo vážných. Těžké horečnaté stavy, úplavice a celá škála chorob, z nichž některé dokázal rozpoznat, jiné nikoli. Polámané údy, rány od meče a nože, vředy. Mladou ženu ve vysokém stupni těhotenství trápily nesnesitelné bolesti.

Zkušenosti mu napověděly, že její porod, už čtvrtý, bude těžký. Potíže jí způsobilo, že se vdávala příliš mladá, příliš dlouho pracovala na poli a zvedala příliš těžká břemena. Dal jí malou lahvičku opiového extraktu. "Řekněte jí, až přijde její čas a bolesti budou zlé, ať si toho vypije lžičku."

"Lžičku? Jak velkou, velectěný Moudrý a osvícený?"

"Obyčejnou lžičku, Čeng Singu."

Žena se uklonila. "Dómo arigato gozaimašita," řekla při odchodu s patetickými díky a oběma rukama si podpírala břicho.

Děti s horečkami, nachlazením a boláky, ale žádná malárie. Zuby většinou dobré a silné, oči jasné, žádné vší - všichni pacienti překvapivě čistí a zdraví ve srovnání s podobnými vesničany v Číně. Žádní narkomani. Po hodině už vše šlo jako po másle. Jenže právě když napravoval zlomenou paži, otevřely se dveře a dovnitř váhavě vstoupila pěkně oblečená, pohledná dívka a uklonila se. Kimono měla modře vzorované, zelené obi a ve vlasech hřebeny. Modrý slunečník.

Hoagovi neušlo, jak Čeng Sing přivřel oči. Odpovídala na jeho otázky stále naléhavějším tónem. Třebaže mluvila tiše, z jejího hlasu byla slyšet nervozita.

"Doktore medicíny moudrý a osvícený," promluvil stále pokašlávající Čeng Sing, u něhož Hoag okamžitě diagnostikoval pokročilou tuberkulózu, "tato dáma tvrdí, že její bratr potřebuje okamžitou pomoc, že je na pokraji smrti. Prosí vás, abyste ji doprovodil, prý bydlí tady poblíž."

"Řekněte jí, aby ho sem přivezla."

"Bohužel se s ním bojí pohnout."

"A co s ním je?"

Po dalších otázkách a odpovědích, které Hoagovi zněly spíše jako smlouvání, se Čeng Sing pustil do vysvětlování.

"Její dům je jednu nebo dvě ulice odsud. Její bratr...," zakašlal, zatímco hledal vhodné slovo, "spí jako mrtvý, ale je živý bláznivými řečmi a horečkou." Jeho hlas jako by náhle zmedověl. "Bojí se jím pohnout, velectěný Doktore medicíny moudrý a osvícený. Její bratr je samuraj a ona říká moc důležitých lidí bude potěšeno, když mu pomůžete. Zdá se mi, že nelze."

Z hongkongských novin Hoag věděl, že ovládá-li někdo Japonsko, jsou to samurajové, a jestli se podaří získat jejich důvěru a bude-li možné začít s nimi spolupracovat, posílí se tím britský vliv. Prohlédl si ji. Okamžitě sklopila oči a zneklidněla ještě víc. Vypadala na patnáct až šestnáct let, měla krásnou pleť a vůbec se nepodobala venkovanům. Pokud je její bratr samuraj, ona bude také, pomyslel si se zájmem. "Jak se jmenuje?"

"Uki Ičikawa. Prosí vás, abyste si pospíšil."

"A její bratr je důležitý samuraj?"

"Ano," přikývl Čeng Sing. "Doprovodím vás, nebojte se."

Hoag vyprskl. "Já a bát se? K čertu se strachem. Počkejte tady." Odešel do ordinace a tiše za sebou zavřel dveře.

Babcott právě trhal zub ze zanícené dásně a s kolenem na mladíkově hrudníku se jej právě snažil vytáhnout. Zoufalá matka si mnila ruce a cosi štěbetala. Rozhodl se, že ho nebude rušit.

U brány je zdvořile zastavil velitel stráže a optal se jich, kam jdou. "Radši s váma pošlu pár svých chlapců. Lepší být trochu opatrnější než pozdě litovat."

Dívka se je snažila přesvědčit, aby s sebou vojáky nebrali, seržant však trval na svém. Nakonec souhlasila a ještě nervózněji je vedla širokou ulicí, potom úzkou uličkou do další a ještě další. Kolemjdoucí vesničané odvraceli zrak a klidili se z cesty. Hoag nesl lékařský kufřík. Přes střechy stále viděl na chrám a cítil se klidněji, že s ním jdou vojáci. Chápal, že by bylo hloupé vycházet bez nich. Čeng Sing se belhal vedle nich s vysokou holí v ruce.

Ta mladá dáma asi bude někdo jiný, než nám předstírá, blesklo hlavou Hoagovi, celému vzrušenému tímto dobrodružstvím.

Do další uličky. Vtom se zastavila před brankou ve vysoké zdi a zaklepala. Otevřelo se zamřížované okénko a po něm i dveře. Urostlý sluha se vojáků polekal a hned chtěl zase zavřít, ale dívka mu přikázala, aby nezmatkoval.

Zahrádka byla dobře udržovaná, ale nijak nezvyklá. Na schodech k verandě domku se dívka vyzula z dřeváků a požádala je, aby učinili totéž. Hoag, obutý do vysokých bot, z toho měl nepříjemný pocit. Dívka okamžitě nařídila sluhovi, aby mu pomohl, a ten okamžitě uposlechl.

"Vy dva radši zůstaňte hlídat tady," nařídil Hoag vojákům. Připadal si trapně kvůli dřevákům ponožkám.

"Ano, pane." Jeden z vojáků si zkontroloval pušku. "Já to tady obejdu. Kdybyste měl potíže, stačí zavolat."

Dívka otevřela papírové dveře. Na futonech ležel Ori Rijoma, šiši, který se účastnil přepadení na Tókaidó. Pokrývku měl propocenou a služka ho ovívala vějířem. Když spatřila Hoaga a ne ctihodného Obra léčitele, jak očekávala, ucouvla.

Ori ležel v bezvědomí - meče měl srovnané na nedaleké skříňce, v takové krásně upravené květině. Hoag si dřep vedle nemocného. Mladík měl rozpálené čelo, rudý obličej a nebezpečně vysokou horečku. Jakmile lékař odstranil obvaz z ramene a paže, vyjasnilo se, co je toho příčinou. "Prokrista," vydechl a prohlédl si oteklou, zanícenou ránu s charakteristickým zápachem a černou barvou odumřelé tkáně - sněti - kolem rány po kulce.

"Kdy ho postřelili?"

"Ona to neví jistě. Před dvěma nebo třemi týdny."

Opět si prohlédl ránu. Zapomněl na to, že se na něj soustředí pohledy všech, vyšel ven, posadil se na okraj verandy a prázdně hleděl do dále.

Abych toho mladíka zachránil, potřeboval bych svou krásnou hongkongskou nemocnici a dobré operační nářadí, své skvělé zdravotní sestry vychované Nightingaleovou a k tomu ještě obrovskou dávku štěstí. Zasrané pušky, zasrané války, zasraní politici...

K čertu, pokouším se spravovat střelné rány vlastně od chvíle, kdy jsem začal pracovat, a většinou neúspěšně. Šest let jsem pracoval pro Východoindickou společnost v tom prokletém Bengálsku, za patnáct let v Hongkongu jsem zažil opiové války, rok jsem dobrovolně pracoval na Krymu u hongkongské zdravotní jednotky. Tam tekla krev nejvíce. Zasrané pušky! Prokrista, takové ztráty!

Když ho přešel vztek, zapálil si doutník, vyfoukl kouř a odhodil zápalku. Vyděšený sluha se okamžitě vrhl vpřed a ten urážlivý předmět sebral.

"Promiňte," omluvil se Hoag, který si až teď všiml nedotčené čistoty cestičky a okolí. Hluboce se nadechl a pustil z hlavy vše kromě mladíka. Po dlouhém váhání se rozhodl. Už se chystal odhodit nedopalek doutníku, ale zarazil se a podal jej sluhovi, který jej hned šel zahrabat.

"Čeng Singu, pověz jí, že mě to mrzí, ale obávám se, že ať už budu operovat nebo ne, její bratr zemře. Je mi to líto."

"Ona říká, že jestli zemře, je to karma. Jestli nedostane pomoc, zemře dnes nebo zítra. Prosí, abyste to zkusil. Jestli umře, je to karma. Prosí o pomoc." Čeng Sin dodal tiše: "Doktore medicíny moudrý a osvícený, ten mladík je důležitý. A je potřeba to zkusit, ej-ja?"

Hoag se zadíval na děvče. Její oči ho nehybně sledovaly.

"Dózo, Ho-ke-sama," řekla. Prosím.

"Tak dobrá, Uki. Čeng Singu, opakuj jí, že nemůžu nic slíbit, ale pokusím se. Budu potřebovat mýdlo, mnoho věder horké vody, prostěradlo roztrhané na obvazy, hodně ticha a někoho se silným žaludkem, aby mi pomohl."

Dívka ihned ukázala na sebe. "Sódži šimasu." Já to zvládnou.

Hoag se zamračil. "Vysvětlí jí, že ji nečeká nic příjemného ani hezkého, že při operaci poteče hodně krve a musí se připravit na velký zápach." Pozoroval ji, jak napjatě poslouchá a potom odpovídá s neskrývanou hrdostí. "Gomen nasai, Ho-ke-sama, wakarimasen. Wataši samurai desu."

"Říká, že prosí za prominutí, ale že to chápe. Je prý také samuraj."

"Nevím, co to znamená pro vás, krásná mladá dámo, já ani nevěděl, že i ženy mohou být samuraji, ale pustíme se do práce."

Hoag rychle zjistil, že pro samuraje je příznačná odvaha. Dívka ani jednou neprojevila slabost, ať už čistil ránu, odstraňoval odumřelou tkáň, vypouštěl odporně páchnoucí hnis nebo když tryskala krev z porušené tepny, dokud nezastavil krváčení a nesešil ránu, kterou zároveň neustále čistil a čistil. Dívka si vyhrnula široké rukávy kimona, do něhož se převlékla, a svázala si je tak, aby nepřekážely. Vlasy si zakryla šátkem. I ten se brzy zašpinil a páchl.

Lékař pracoval celou hodinu, chvílemi si při tom pobrukoval. Ušima ani nosem nic nevnímal, jen napjatě a pozorně opakoval operaci, kterou prováděl tisíckrát častěji, než by se mu líbilo. Řezal, šil, čistil, ovazoval. Konečně byl hotov. Pomalu se protáhl, aby ulevil svým namoženým zádovým svalům, omyl si ruce a svlékl si bílé prostěradlo, které mu posloužilo místo zástěry. Ori ležel na kraji verandy, z níž se na čas stal operační stůl, zatímco lékař stál v zahradě.

"Neumím operovat vkleče, Uki," vysvětlil jí předtím, než začali.

Kdykoli ji o něco žádal, uposlechlá bez zaváhání. Muže, který se podle ní jmenoval Hiro Ičikawa, nebylo třeba uspávat - v tak hlubokém bezvědomí ležel. Jen jednou nebo dvakrát Ori vykřikl, ne však bolestí, vyplašila ho jen jakási noční můra. A bojoval, přestože sil mu ubývalo.

Ori si hluboce vzdychl. Hoag mu nervózně změřil tep. Byl téměř nehmotný, ani dýchání skoro nebylo slyšet. "To je jedno," zabručel si pro sebe, "alespoň že má nějaký puls."

"Gomen nasai, Ho-ke-san," ozval se tichý hlásek. "Anata kangaemasu, hai, ie?"

"Říká, promiňte, ctihodný Moudrý a osvícený, myslíte, že ano, nebo ne?" překládal pokašlávající Čeng Sing. Celou tu dobu stál v uctivé vzdálenosti od nich na verandě otočený zády.

Hoag pokrčil rameny, prohlížel si dívku a přemýšlel o ní. Byla bledá a vypadala unaveně, ale stále ji ovládala železná vůle. Kolem očí mu vyskočily vrásky, jak se pousmál. "Nevím. To je v rukou Páně. Uki, byla jsi prvotřídní. Samuraj."

"Dómo... Dómo arigato gozaimašita." Děkuji. Uklonila se až k tatami. Ve skutečnosti se jmenovala Sumomo Anato, byla to Hiragova nevěsta a Šorinova, nikoli Oriho sestra.

"Ptá se, co má dělat dál."

"Svému bratru teď moc nepomůže. Ať mu služka dává na čelo studené ručníky a namáčí obvazy v čisté vodě, dokud horečka neklesne. Kdyby teplota ustoupila - doufám, že snad do rána - - ten mladík bude žít. Snad." A jaké má šance, zněla obvykle další otázka. Tentokrát ji však nikdo nepoložil. "Tak já už půjdu. Řekněte jí, ať mi zítra brzy ráno pošle průvodce..." Jestli bude ještě naživu, chtělo se mu dodat, ale rozhodl se mlčet.

Zatímco Čeng Sing překládal, začal si mýt nástroje. Dívka rukou zavolala sluhu a něco mu přikázala. "Hai," odpověděl a odspěchal.

"Doktore medicíny moudrý a osvícený, dáma říká, že dříve než odejdete, budete chtít lázeň. Ano?"

Dr. Hoag už málem odmítl, ale ke svému údivu přikývl. A byl rád, že tak učinil.

* * *

Stmívalo se. Babcott seděl na terase zastupitelského úřadu a popíjel whisky. Práce v ordinaci ho vyčerpala, ale potěšila. Vítr přinášel přes zahradu příjemnou vůni moře. Jeho oči bezděčně zabloudily mezi keře, kde před třemi týdny přistihli a zabili vraha v černém. Vtom se rozezněl chrámový zvon a z dále se ozval hluboký zpěv mnichů: "Ommm, maní padmé hummn...!" Obrátil se a uviděl, jak k němu kráčí Hoag. "Dobrý bože!"

Hoag měl na sobě jukatu se vzorkem a páskem, na nohou bílé napůl ponožky, napůl boty a japonské dřeváky. Vlasy a vousy měl vykartáčované a byl celý vymydlený. Pod paží nesl velkou láhev saké ve slaměném obalu a celý zářil.

"Dobrý večer, Georgi!"

"Vypadáš spokojeně. Kde jsi byl?"

"To lepší z toho byla lázeň." Hoag odložil saké a nalil si neředěnou whisky. "Můj Bože, takhle jsem se ještě nikdy nevykoupal. Nemůžu uvěřit, jak dobře se teď cítím."

"Jaká byla?" zeptal se Babcott suše.

"Žádný sex, kamaráde, jen mě vydrbali dočista a posadili do skoro vařící vody, natloukli mi pěstmi, namasírovali a pak mě převlékli jako maškaru. Mezitím mi vyprali a vyžehlili všechny šaty, vyčistili boty a vyměnili ponožky. Skvělé. Dala mi saké a tyhle..." Zalovil v rukávě a ukázal Babcottovi dvě oválné mince a svitek popsaný znaky.

"K čertu, zaplatili ti dobře. To jsou zlaté obany. Za ty můžeš pít celý týden šampaňské! Seržant mi povídal, že jsi šel na návštěvu." Oba se zasmáli. "To bylo u knížete?"

"To bych neřekl, byl to mladík, samuraj. Zřejmě jsem mu moc nepomohl. Umiš přečíst, co je na tom papíře?"

"Já ne, ale Lun ano. Lune!"

"Ano, massa?"

"Papír, co?"

Lun si vzal svitek. Oči se mu rozšířily. Ještě jednou si text pozorně přečetl a řekl Hoagovi v kantonské čínštině: "Stojí tam Doktor medicíny moudrý a osvícený nám prokázal velkou službu. Jménem všech sacumských šiši vás žádám, abyste mu poskytli jakoukoli pomoc." Lun roztrěsenou rukou ukázal na podpis. "Promiňte, pane, to jméno nepřečtu."

"Proč se bojíš?" zeptal se Hoag také v kantonském dialektu.

Lun odpověděl neklidně: "Šiši jsou vzbouřenci, bandité, které bakufu pronásleduje. Přestože jsou samurajové, jsou to špatní lidé, pane."

Babcott se netrpělivě zeptal: "Co je tam napsáno, Ronalde?"

Hoag mu to vysvětlil.

"Dobrý bože, bandita? Co se stalo?"

Hoag si žíznivě nalil další skleničku a začal podobně popisovat dívku, mladíka a ránu i jak odstraňoval mrtvou tkáň. "... a řekl bych, že toho ubožáka postřelili před čtrnácti dny až třemi týdny..."

"Všemocný Bože!" Babcott, kterému vše došlo, vyskočil na nohy tak prudce, že překvapený Hoag rozlil svůj nápoj.

"Přeskočilo ti?" zavrčel Hoag.

"Trefil bys tam zpátky?"

"Ano, myslím, že ano, ale co..."

"Pojďte sem, honem," křičel Babcott. "Velitele stráže!"

* * *

Řítili se vedlejší uličkou v čele s Hoagem. Ten měl na sobě stále ještě jukatu, ale už se přezul do vysokých bot, za ním spěchal Babcott, seržant a deset vojáků. Všichni byli ozbrojeni. Chodci, někteří s lucernami, se jim klidili z cesty. Nad hlavami jim svítil jasný měsíc.

Ještě zrychlili krok. Zapomněli odbočit. Hoag zaklel, rozhlédl se a našel nenápadné ústí do správné uličky. A zase dále. Další ulička. Zastavil se a ukázal rukou. Dvacet metrů před nimi byla branka.

Seržant a vojáci se k ní okamžitě vrhli. Dva se obrátili zády ke zdi, aby střežili ulici, čtyři se opřeli rameny o dveře, vyrazili je ze závěsů a vpadli dovnitř. Hoag a Babcott je následovali. Oba nesli vypůjčené zbraně bez obtíží a uměli s nimi zručně zacházet, jak už bylo pro Evropany v Asii zvykem i nutností.

Po cestičce. Nahoru po schůdcích. Seržant otevřel papírové dveře. Bez váhání prošel do další a další místnosti. V žádném z pěti vzájemně propojených pokojů, v kuchyni ani malé komoře nikoho nenašel. Zase zpět do zahrady.

"Rozdělte se, chlapci! Jonesi a Berku, jděte tamtudy, vy dva tamtudy a vy dva zůstaňte tady na hlídce a mějte, pro Kristovy rány, oči otevřené!" Po dvojicích se rozešli hloub do zahrady a vzájemně se kryli. Bylo to draze zaplacené poučení z prvního přepadení. Prozkoumali každý kout. S odjištěnými zbraněmi prohlédli celé okolí.

Nic. Když se seržant vrátil, byl celý zpocený. "Při sladké Fanny Adamsové, pane! Nikde nikdo. Jste si jistý, že jsme na správném místě?"

Hoag ukázal na tmavou skvrnu na verandě. "Tady jsem operoval."

Kolem domu stály jiné stavby, ale přes plot vyčnívaly jen jejich střechy a z žádného okna nebylo vidět dovnitř. "Určitě utekli hned po vašem odchodu."

Hoag si otřel čelo. V hloubi duše byl rád, že se dívce podařilo uprchnout. Od chvíle, kdy odešel do lázně, ji už nezahlédl. Peníze, svitek a láhev mu předala služka. Slíbila mu, že mu zítra ráno její paní pošle průvodce a poděkovala. Pokud jde o jejího bratra, na tom mu teď nezáleželo. Mladík byl pro něho pacient a on byl lékař a byl by rád, kdyby se mu práce podařila. "Ani na chvíli mě nenapadlo, že by ten mladík mohl být jeden z vrahů. Stejně by se tím nic neměnilo, alespoň při operaci ne. Alespoň teď víme, jak se jmenuje."

"Vsadím tisíc obanů proti zlámané grešli, že ho nepředstavila pravým jménem. Ani nevíme, jestli to vůbec byl její bratr. Pokud je skutečně šiši, jak se píše na tom papíře, tak je falešné určitě. Ostatně Japoncům se nedá věřit nikdy." Babcott si povzdychl. "Ani si nemůžeme být jistí, že to byl opravdu jeden z těch loupežníků z Tókaidó. To je jenom dohad. Jaké má šance na přežití?"

"To stěhování mu určitě ublížilo." Hoag se zamyslel. Ve srovnání s Babcottem vypadal jako malá tlustá žába, ale ani jeden z nich si ten rozdíl neuvědomoval. "Než jsem odešel, prohlédl jsem ho. Puls měl slabý, ale pravidelný. Většinu mrtvé tkáně jsem určitě odstranil, ale stejně..." Pokrčil rameny. "Víš, jak to chodí... Můžeš udělat sebevíc, jenže jistotu nemáš nikdy. Moc bych na jeho přežití nesázel. Jenže kdoví? A teď mi pověz o tom přepadení. Se všemi podrobnostmi."

Cestou zpátky ho Babcott informoval o všech událostech. A o Malcolmů Struanovi. "Mám o něj strach, ale lepší

ošetřovatelku než Angelique si nemohl přát."

"Jamie mi říká totéž. A nemocným nikdo nepomůže tak jako krásná mladá dáma. Malcolm hrozně zhubl - a ztratil ducha - jenže je mladý a v rodině býval vždycky nejsilnější hned po své matce. Jestli stehy vydrží, měl by se z toho dostat. A já tvé práci věřím, Georgi, i když toho ubohého chlapce ještě čeká dlouhé uzdravování. Moc se do té dívky zakoukal, vid'?"

"Ano. A ona do něj také. Má ten kluk ale štěstí."

Chvilku kráceli mlčky, pak Hoag řekl váhavě: "Já... Určitě se ti doneslo, že jeho matka naprosto odmítá jakékoli styky s touhle mladou dámou."

"Ano, doslechl jsem se o tom. A dělá mi to starosti."

"Takže myslíš, že to Malcolm bere vážně?"

"Je do ní zamilovaný až po uši. A ona je moc pěkné děvče."

"Znáš ji?"

"Angelique? Ne, jako pacienta ne, i když, jak jsem už říkal, pozoroval jsem ji, když jí bylo moc těžko. A ty?"

Hoag zavrtěl hlavou. "Jenom ve společnosti, na dostizích, večírcích. Přijela před třemi nebo čtyřmi měsíci a od té doby ji obletovali na každém plese. A podle mého názoru si to zaslouží. Jako pacienta ji neznám - v Hongkongu je teď francouzský lékař, jen si to představ! A souhlasím s tebou, že je moc pěkná. Jenže pro Malcolmna to zdaleka není ideální manželka, i když po tom možná touží."

"Protože není Angličanka? Nebo že není bohatá?"

"Ano, a nejen to. Promiň, ale já prostě Francouzům nevěřím, jsou samá přetvářka. Její otec je toho pravý příklad. Napovrch je to milý a výborný člověk, ale vevnitř je to darebák skrznastrz. Promiň, kdybych já měl syna na ženění, nechtěl bych pro něj jeho dceru."

Jestlipak Hoag ví, že znám jeho skandál, napadlo Babcott. Před pětadvaceti lety, kdy ještě mladý doktor Hoag pracoval v Bengálsku pro Východoindickou společnost, oženil se s Indkou. Nedbal na konvence ani otevřené rady svých nadřízených, a tak přišel o místo a odjel s hanbou domů. Měl s ní dceru a syna. Potom zemřela. Londýnský chlad, mlhy a vlhkost byly pro lidi indického původu totéž co rozsudek smrti.

Lidé jsou tak divní, pomyslel si Babcott. Tohle je odvážný a vynikající Angličan, skvělý chirurg, který má děti napůl Indy - - v Británii společensky naprosto nepřijatelné - a stěžuje si na původ Angelique. Je to hloupé a ještě hloupější je utíkat před pravdou.

Ano, ale neutíkáš před ní i ty sám? Je ti osmdvacet let a na ženění máš hodně času, ale najdeš někde ve světě tak vzrušující dívku jako Angelique, a to už vůbec nemluvíme o Asii, kde asi budeš pracovat do konce života?

Nenajdu, to vím. Naštěstí se s ní asi ožení Struan, a tím se všechno vyřeší. A já ho v tom budu podporovat, k čertu!

"Možná se jen paní Struanová snaží chránit syna jako tolik jiných matek," řekl. Dobře si uvědomoval Hoagův vliv u Vznešeného domu. "Ona prostě nechce, aby se uvázal takhle mladý. To je pochopitelné. Teď se stal tchaj-panem a bude na to muset vynaložit všechnu energii. Ale pochop mě správně. Podle mne je Angelique skvělá mladá dáma, má odvahy na rozdávání a může se z ní stát skvělá manželka - a je schopná Malcolmna podpořit, a to on teď bude potřebovat."

Hoagovi neušlo zaujetí v Babcottově hlase a dobře si je zapsal do paměti. Myšlenkami se však vrátil do Londýna, kde mu sestra a bratr vychovávali jeho syna a dceru. Jako vždy si začal vyčítat, že se dal vyhnat z Indie, sklonil se před společenskou konvencí, a tak zabil svou krásnou Aržumand.

Musel jsem se zbláznit, když jsem odvedl svého miláčka do těch ohavných zim a při tom jsem ocitl v nemilosti, na mizině, bez práce a musel jsem začínat znovu. Bože, měl jsem tam zůstat a bojovat proti podniku. Mé lékařské schopnosti by je donutily přijmout mě znova, a to by nás zachránilo...

Dva vojáci na stráži, které míjel, mu zaslutovali. V jídelně prostřeli k večeři pro dva. "Skotskou nebo šampaňské?" zeptal se Babcott a zavolal: "Lune?"

"Šampaňské. Mám ho objednat?"

"Už je tady." Babcott otevřel láhev, která čekala ve chladicím kbelíčku z gruzínského stříbra. "Na zdraví. Lune!"

"A na štěstí!" Přitukl si. "Skvělé. Jakého tady máte kuchaře?"

"Někdy slušného, někdy mizerného, ale máme tady kvalitní krevety, langusty, ústřice a spousty různých druhů ryb. Kde je, k čertu, Lune?" Babcott si povzdechl. "Ten mizera by potřeboval výprask holí. Jestli na něho narazíš, křikni na něj."

Sluhova komůrka však byla prázdná. Lune nebyl ani v kuchyni. Nakonec ho našli u cestičky v zahradě. Na krku mu chyběla hlava a povalovala se o kousek dál. Na jejím místě ležela hlava opice.

* * *

"Ne, paní," namítla velice vyděšená mama-san. "Zítra už tady Ori-san nemůže zůstat. Musíte odejít hned ráno."

Sumomo trvala na svém: "Promiňte, ale Ori-san tu zůstane..."

"Promiňte, ale po útoku na nejvyššího ministra Andžóa je honička na šiši příliš nebezpečná, odměny udavačům příliš vysoké a smrt hrozí každému, každému v domě, který je ukrývá."

"Ten příkaz platí v Edu, a ne tady v Kanagawě," odsekla Sumomo.

"Moc je mi to líto, ale někdo promluvil," odpověděla mama-san se staženými rty. Jmenovala se Noriko a obě ženy klečely na nachových polštářích v soukromé místnosti jejího hostince U Půlnočních květů. Místnost osvětlovaly svíčky, na nízkém stolku mezi nimi stála konvice čaje a ona se právě vrátila ze nepříjemného vyjednávání s obchodníkem s rýží a peněžníkem, který požadoval úroky zvýšené z třiceti na pětatřicet procent, protože prý je země ohrožená. Ten pes bez matky, pomyslela si ještě rozpálená zlobou, ale hned na celý problém zapomněla, aby řešila mnohem nebezpečnější záležitost. "Dnes ráno jsem se doslechla, že vykonavatelé jsou..."

"Kdo?"

"Vykonavatelé? To jsou zvláštní hlídky vyšetřovatelů, které vysílá bakufu, lidé bez slitování. Dorazili sem v noci.

Čekám jejich návštěvu. Promiňte, ale ráno musí odejít."

"Promiňte, ale necháte ho tady, dokud se neuzdraví."

"To si netroufnu. Ne potom, co se stalo U Sedmačtyřiceti róninů. Vykonavatelé neznají slitování. Nestojím o to, aby mi napíchli hlavu na kůl."

"Jenže to se stalo v Edu a tady je Kanagawa. A tohle je jiný hostinec. Velice mě to mrzí, Hiraga-san by na tom trval."

"Tady nemá nikdo na ničem co trvat, paní," odsekla Noriko. "Ani Hiraga-san. Musím brát ohled na svého syna a svůj podnik."

"Správně. A já zase musím brát ohled na přítele svého bratra a Hiragova spojence. A jsem oprávněna vyrovnat jeho dluhy."

Noriko se zarazila. "Všechny Šorinovy dluhy?"

"Polovinu teď, polovinu až sonnó džoi zvítězí."

"Tak platí." Noriko tak překvapilo, že dostane peníze, s nimiž se už rozloučila, že zapoměla smlouvat. "Ale žádní lékaři gaidžinové a jenom týden."

"Souhlasím." Dívka okamžitě vytáhla z tajné kapsy v rukávu měšec. Noriko zatajila dech, když uviděla zlaté mince.

"Tady je deset obanů. Chci ale potvrzenku na deset obanů a přesně mi vyúčtujte, kolik mi z té poloviny vrátíte. Stačí, když mi zbytek dáte, až budeme odcházet. Kde tady můžete Ori-sana bezpečně ukrýt?"

Noriko si začala nadávat, že byla tak ukvapená, ale teď, když už jednou souhlasila, šlo o otázku tváře. Přemýšlela, jak to zařídít, a prohlížela si dívku před sebou. Sumomo Anato, mladší sestra Šorina Anata, šišiho přezdívaného Divoch - chlapce, kterého před několika lety zasnouvala do světa mužů. Iíí, jakou měl z toho radost, s jakým elánem se do toho na svůj věk pouštěl, pomyslela si s příjemnou bolestí u srdce. A jaká skvělá kurtizána by se mohla stát z tohoto děvčete. Spolu bychom vydělaly celé bohatství. Za rok nebo dva by se provdala za knížete. A jestli je ještě panna, kolik by mohla dostat zaplacení! Je opravdu tak krásná, jak říkal Šorin, typické děvče ze Sacumy - a podle něj i samuraj každým coulem. "Kolik je vám let, paní?"

Sumomo otázka překvapila. "Šestnáct."

"Víte, jak zemřel Šorin?"

"Ano. Pomstíme ho."

"Řekl vám to Hiraga?"

"Moc se vyptáváte," odsekla Sumomo ostře.

Noriko to pobavilo. "Ve hře, kterou hrajeme vy i já, jsme sestry, i když vy jste samuraj a já mama-san."

"Cože?"

"Ano, promiňte. Je to velmi vážná hra, při níž se snažíme krýt své muže, ochránit je před jejich statečností - nebo hloupostí, to podle toho na které straně stojíte. Riskujeme vlastní životy, abychom je ubránili před sebou samými, a proto bychom si měly jedna druhé důvěřovat. Jako pokrevní sestry. Byl to tedy Hiraga, kdo vám pověděl o Šorinovi?" Sumomo chápala, že se ocitla ve vratkém postavení. "Ano."

"Hiraga je váš mileneček?"

Sumomo přivřela oči. "Hiraga je... byl se mnou zasnouben, než se přidal k sonnó džoi."

Mama-san zamrkala. "Samuraj ze Sacumy by nikdy nedovolil své dceři, aby se zasnoubila s člověkem z Čóšú, i kdyby to by byl šiši nebo rónin."

"Můj otec... Otec s tím nesouhlasil. Ani má matka, ale Šorin ano. Nestála jsem o toho, kterého mi vybrali oni."

"Ach, to je mi líto." Noriko to opravdu zarmoutilo, protože dobře poznala, že to znamená neustálý nátlak, domácí vězení, nebo ještě něco horšího: "Rodina vás vyhnala?"

Sumomo se ani nepohnula i její hlas zůstal klidný. "Před několika měsíci jsem se vydala za svým bratrem a Hiraga-sanem, abych ušetřila otce té hanby. Teď jsem rónin."

"Zbláznila jste se? Žena se přece nemůže stát róninem."

"Noriko!" Sumomo se rozhodla riskovat. "Souhlasím, abychom se staly pokrevními sestrami." V ruce se jí objevila dýka.

Noriko zamrkala. Ani netušila, odkud se zbraň vzala. Dívala se, jak se Sumomo řízla do prstu a podala jí nůž. Bez zaváhání učinila totéž a obě se dotkly prsty, takže se jejich krev smísila, a hluboce se uklonila. "Je to pro mě pocta. Děkuji, Sumomo-san." Mama-san s úsměvem vrátila nůž. "Teď jsem i já tak trochu samuraj, ano?"

Nůž zmizel v pochvě všité do rukávu. "Až císař získá zpět moc, která mu patří, on rozhodne o tom, kdo si zaslouží být samuraj. Přimluvíme se za tebe, Hiraga-san, Ori i já."

Noriko se uklonila na znamení díků. Myšlenka se jí zamlouvala, přestože si byla jistá, že se nic takového nestane a ona se nikdy nedožije nemožného: aby padl šógunát Toranagů. "Děkuji vám jménem všech svých příbuzných. A teď saké."

"Ne, děkuji, ale musím se omluvit. Sensei Kacumata zakázal všem ženám saké, protože, jak říkal, navždy bychom tím přišly o své umění a neuměly zamířit. Prosím, kde je Hiraga-san?"

Noriko ji pozorovala s potlačovaným úsměvem. "Kacumata? Velký sensei? Vy jste u něj studovala? Šorin nám povídal, že umíte používat meč, nůž i šuriken. Je to pravda?"

Dívčina ruka neuvěřitelně rychle zmizela v záhybu obi, znovu se objevila se šurikenem a vrhla malý, jako břitva ostrý kroužek s pěti čepelemi přes celou místnost. S klapnutím se zabořil přímo doprostřed sloupu. Sumomo se při tom zdánlivě ani nepohnula.

"Prosím, kde je Hiraga-san?" zeptala se mile.

17

EDO

Toho večera Hiraga zavedl tichou skupinku do knížecího paláce v druhém prstenci kolem hradních zdí. Ve slabém měsíčním svitu spěchal přes zahrady k zadnímu vchodu do paláce. Všech šest mužů bylo oblečeno do stejných krátkých, přiléhavých kimon určených pro noční boj. Aby se mohli pohybovat rychle a tiše, žádný z nich neměl brnění. Byli vyzbrojeni meči, noži a garrotami. Všichni tito róninové pocházeli z Čóšú a pro noční útok je Hiraga narychlo povolal z Kanagawy.

Kolem paláce se rozkládaly nízké budovy kasáren, stáje a domky pro služebnictvo, kde by se mohlo ubytovat až pět set bojovníků, sluhů a knížecích příbuzných. Teď však tyto domy zůstávaly až strašidelně prázdné. Zadní vrátka hlídali jen dva ospalí strážníci. Útočníky zahlédli příliš pozdě, a tak zemřeli dříve, než stačili vyvolat poplach. Akimoto vysvlékl jednoho z nich z uniformy a převlékl se do ní, odtáhl mrtvolu do křoví a přidal se k ostatním na verandě. Ti nehybně čekali a pozorně naslouchali. Žádné varovné výkřiky neslyšeli, a proto se rozhodli pokračovat v útoku.

"Nic se nestane, jestli budeme muset ustoupit," zdůrazňoval Hiraga za soumraku, když dorazili do Eda. "Naprosto postačí, že pronikneme takhle blízko k hradu. Dnes nám jde o to, abychom všem nahnali hrůzu, zabíjeli a šířili strach, abychom všem ukázali, že nemohou nikomu věřit a že máme zvědy všude. Hrůza, rychle dovnitř a zase ven, co největší překvapení a žádné ztráty. Dnes máme mimořádnou příležitost." Usmál se. "Když Andžó a rada zrušili sankin-totai, vykopali tím šógunátu hrob."

"Zapálíme to tam, bratrance?" zeptal se šťastně usmívající se Akimoto.

"Až ho zabijeme."

"A kdo to bude?"

"Stařík, má jen pár šedých vlasů, je hubený a drobný. Jmenuje se Utani a je členem rady starších."

Všichni zalapali po dechu. "Kníže z Watasy?"

"Ano. Bohužel jsem ho ještě nikdy neviděl. Někdo z vás ano?"

"Myslím, že bych ho poznal," přihlásil se osmnáctiletý mladík s ošklivou jizvou přes celou tvář. "Je vychrtlý a vypadá jako nemocné kuře. Jednou jsem ho zahlédl v Kjótu. Takže dnes pošleme na onen svět člena rady starších? Knížete? To je skvělé." Ušklíbl se a podrbal si jizvu, pozůstatek neúspěšné akce vojáků z Čóšú, kteří se loni na jaře pokusili ovládnout brány paláce. "Utani dnes nebude nikde pobíhat. Strašně rád chodí spát mimo palác, tak ať se to všichni dozvědí. A bez stráží. Jak může být tak hloupý!"

Džóun, sedmnáctiletý, vždy opatrný mladík se zeptal: "Promiňte, Hiraga-san, ale jste si jistý, že to není na nás léčka? Podstrčená informace? Jošimu říkájí lišák. Andžó je ještě horší. Na naše hlavy jsou vypsány vysoké odměny, ne? Souhlasím s bratrem. Jak může být Utani tak hloupý? Není to divné?"

"Protože má tajnou slabost. Je to pederast."

Nevěřicně se na něj podívali. "A proč by se s tím tajil?"

"Patří mezi Andžóovy důvěrné přátele."

"Só ka." Džóunovi zazářily oči. "V takovém případě bych si to také nechal pro sebe. Ale proč by se měl nějaký hezký chlapec zahazovat s Utaním, když má tak mocného ochránce?"

Hiraga pokrčil rameny. "Kvůli penězům, pro co jiného? Nori je skrblik, Utani zase žádný šetřilek. Copak jeho rolníci neplatí nejvyšší daně v celém Nipponu? Nesahají jeho dluhy až do nebe? Copak se o něm nepovídá, že u něj mizí zlaté obany jako u jiných zrnka rýže? Andžó už brzy - tak či onak - opustí tento svět. Možná ten pěkný chlapeček doufá, že Utani vydrží déle a to riziko mu za to stojí - Utani má velký vliv u dvora, ne? Koku? Proč ne? Jeho rodina je zřejmě chudá a topí se v dluzích. Copak nejsou skoro všichni samurajové pod úrovní hirazamurai chudáci?"

"To je pravda," souhlasili všichni.

"Je to pravda od dob čtvrtého šóguna," postěžoval si osmnáctiletý mladík. "Skoro už dvě stovky let. Knížata shrábnou všechny daně, prodávají samurajská práva smradlavým kupčikům, rok od roku častěji, a nám snižují služné. Knížata nás zradila, nás, věrné poddané."

"Máš pravdu," připojil se rozzlobeně Akimoto. "Můj otec se musí dávat najímat na polní práce, aby uživil mé bratry a sestry."

"Náš už má jenom své meče. Ani dům mu nezůstal, jen chatrč," přitakal mu Džóun. "Jsme tak zadlužení od dob pradědečka. Nikdy to nedokážeme splatit. Nikdy."

"Já vím jak zatočit s těmi špinavci, co uctívají jen peníze. Zrušte jejich půjčky, nebo je pobijte," navrhl další. "Knížata občas takhle platí své dluhy, proč bychom to nemohli udělat i my?"

"Dobrý nápad," přikývl Akimoto. "Ale stál by tě hlavu. Kníže Ogama by s tebou zatočil všem pro výstrahu. Co kdyby jemu samému přestali platit ti, kdo mu něco dluží? Viš, jaké to je, když mu někdo dluží daně za čtyři roky?"

Jiný řekl: "Přijem mé rodiny se od bitvy u Sekigahary nezměnil, ale rýže za tu dobu podražila stokrát. Měli jsme se dát na obchod nebo vyrábět saké. Dva strýčkové a starší bratr už pověsili meče na hřebík a pustili se do toho."

"Je to hrozné, ale také jsem už o tom přemýšlel."

"Knížata nás všechny zradila."

"Většina snad," namítl Hiraga. "Ale někteří ne."

"To je pravda," podpořil ho Akimoto, "ale nezáleží na tom. Až vyženeme barbary a zrušíme Toranagův šógunát, zvolíme si svá vlastní knížata. Nový šógun dá dost jídla nám i našim rodinám, a také lepší zbraně, možná i pušky, jako mají gaidžinové."

"Nechá si je pro vlastní lidi, ať to bude, kdo chce."

"Proč by to dělal, Hirago? Bude jich dost pro každého. Copak si Toranagové nenechávají pro sebe pět až deset milionů koku ročně? To by na pořádné zbraně stačilo. Poslouchej, Hirago, kde si dáme sraz, jestli se budeme muset ve tmě

rozdělit?"

"U Zelených vrb, jižně od Čtvrtého mostu, tady ne. Kdybyste měli mít potíže, někde se schovejte a pokuste se dostat zpátky do Kanagawy..."

V tichu verandy, kde se shromáždili, bedlivě naslouchali, zda jim nehrozí nebezpečí. Hiraga se usmíval, srdce mu vzrušeně bušilo a plně si vychutnával pocit radosti ze života a smrti, která se den za dnem přibližovala. Za chvíli vyrazíme. Konečně zase v akci...

Dlouhé dny se ukrýval v chrámu sousedícím s anglickým vyslanectvím a netrpělivě čekal na příležitost ke střelbě, ale stále tam bylo příliš mnoho vojáků, cizinců i samurajů. Pořád se vydával za zahradníka, špehoval, poslouchal a plánoval. Bylo by tak snadné zabít vysokého cizince, který unikl při přepadu na Tókaidó. Stejně je zarážející, že z tak snadného cíle, jako byli ti tři muži a žena, nakonec zabili jen jednoho.

Ach, to Tókaidó. Tókaidó znamená Ori a Ori zase Šorin a ti dohromady Sumomo, které bude příští měsíc sedmáct. Nebudu si lámat hlavu otcovým dopisem. Ne, nebudu. A nepřijmu ani Ogamovu milost, pokud bych se kvůli tomu musel zřici sonnó džoi. To je můj cíl, za kterým půjdu, ať už mě smrt zavede kamkoli.

Naživu jsem zůstal jen já. Ori už asi zemřel, možná ale až zítra. Šorin je pryč. A Sumomo?

Včera večer mu po tváři tekly slzy, slzy ze sna, v němž byla ona, její bušidó, oheň, parfém, tělo, v němž ho zvala k sobě a navždy se mu ztratila. V lotosové pozici, v níž sedával Buddha, aby pomocí zenu přivolal do své duše mír, se nedá usnout.

Pak dnes poránu přišel dárek od bohů, tajná šifrovaná zpráva o Utanim od mama-san z podniku, kde dřív pracovala Koiko. Ta se o tom doslechla od kurtizániny služby. Ííí, zavýskl si v duchu, co by asi Joši dělal, kdyby se dozvěděl, že naše síť sahá až do jeho postele, dokonce až k jeho varlatům.

Povzbuzen jistotou, že je ještě nikdo neobjevil, vyskočil, přeběhl ke dveřím a odsunul závoru. Rychle dovnitř. Akimoto převlečený do stejnokroje strážného zůstal hlídat venku. Ostatní nehlučně následovali Hiragu po schodech do ženské části domu. Trasu znali už předem. Všude kolem viděli drahé, nejkvalitnější dřevo, nejjemnější tatami, nejčistší navoskovaný papír na dveře, nejvoňavější olej do lamp a svíčky. Zabočil za roh. Překvapený voják na něho tupě zíral. Ještě stačil otevřít ústa, ale žádný zvuk už z nich nevyšel. Zarazil jej nůž v Hiragově ruce.

Překročil mrtvolu a zamířil ke konci chodby. Na okamžik se zastavil, aby se připravil, a potom vstoupil do slepé uličky. Po obou stranách byly stahovací stěny a za nimi pokoje. A na konci jen jeden, větší a nazdobenější než ty ostatní. Z něj prosvítalo světlo lampy podobné jako z některých jiných místností. Těžký dech a chvílemi chrčení. Pokynul Todovi a Džóunovi, aby ho následovali, a ostatním, aby zůstali na stráži. Vykročil tiše a lehce jako šelma. Hlasité oddechování zesílilo.

Kývl hlavou na Džóuna. Mladík kolem něho okamžitě proklouzl a postavil se ke dveřím a na další Hiragův pokyn odtáhl dveře. Hiraga skočil do místnosti, za ním Todo.

Na nádherných hedvábných přikrývkách a futonech leželi v objetí dva nazí muži, mladý dole na břiše, starší nahoře ho svíral a tlačil, přitom sténal a svět kolem vůbec nevnímal. Hiraga se postavil nad ně, vysoko zvedl meč, oběma rukama ho uchopil za jilec, probodl oba muže jen kousek nad srdcem a připíchl je k tatami.

Starý muž zalapal do dechu a vzápětí zemřel, jen ruce se mu ještě chvíli třáslly. Mladík bezmocně rozhodil paže a marně se pokoušel obrátit. Pohnout tělem nemohl, jen končetinami a hlavou, natočit se tak, aby viděl, co se stalo, však už nedokázal. Nechápal, co se děje, jenom že z něj utíká život a že se celé jeho tělo jakoby otevřelo. V krku se mu sbíral zděšený výkřik. Todo skočil vpřed a ovinul mu garrotu kolem krku - ale příliš pozdě. Část výkřiku se nesla teď už páchnoucím vzduchem.

Hiraga se ihned otočil ke dveřím, všechny smysly vyburcované na maximum. Tak to stáli - Hiraga se zdviženým mečem, Todo, Džóun a ti v chodbě také se zbraněmi připravenými k boji meči, s bušícími srdci, všichni připraveni zaútočit, prchnout, bojovat, uhnout, zemřít, ale zemřít v boji a hrdě. Za Hiragovými zády se mladík svými jemnými rukama pokoušel uvolnit si krk, dlouhými, dokonale upravenými a namalovanými nehty si rval kůži kolem drátu. Prsty se roztřáslly a náhle znehybněly, opět se roztřáslly a znehybněly, roztřáslly. A potom již zůstaly nehybné.

Ticho. Kdesi se hlučně převálil spáček, hned však zase ztlchl. Dosud nikdo nevyhlásil poplach. Útočníci se postupně vzpamatovali, strnulí a zpocení. Hiraga vydal signál k ústupu.

Okamžitě všichni uposlechli kromě Džóuna, který se vrátil do místnosti pro Hiragův meč. Ač se snažil ze všech sil, nedokázal jej vytrhnout z mrtvých těl. Hiraga na něj mával, aby se vrátil, potom to zkusil sám a také bez úspěchu. Na nízkém lakovém stolku ležely zbraně mrtvého muže. Jednu z nich sebral. U dveří se ohlédl.

V jasném klidném svitu lampy obě těla vypadala jako obrovská vážka s lidskou hlavou a mnoha nohama, pomačkané přikrývky byly jako její nádherná křídla a jeho meč jako obrovský stříbrný špendlík. Teprve teď uviděl mladíkovi do obličeje. Byl docela pohledný.

* * *

Joši se procházel po hradbách, snad o hlavu menší Koiko vedle něho. Větrík přinášel chlad a zápach moře při odlivu. Nevšímal si jej. Prohlížel si město pod sebou a Koiko trpělivě čekala. Kimono měla z nejjemnějšího šantungského hedvábí, pod ním šarlatové spodní kimono a rozpuštěné vlasy jí sahaly až k pasu. Jeho kimono bylo obyčejné, hedvábné, ale obyčejné, jeho meče obyčejné, obyčejné, ale ostré.

"Nač myslíte, Výsosti?" zeptala se. Usoudila totiž, že nastal nejvyšší čas, aby rozptýlila jeho chmury. Ačkoli zůstali sami, hovořila tiše. Dobře si uvědomovala, že hradní zdi nikde neposkytují opravdové bezpečí.

"Na Kjóto," odpověděl prostě. A stejně tiše.

"Doprovodíte šóguna Nobusadu?"

Zavrtěl hlavou, ačkoli se už rozhodl, že vyrazí do Kjóta ještě před oficiálním průvodem. Lhal už ze zvyku.

Nějak musím toho blázna zastavit a stát se jediným pojítkem mezi císařem a šógunátem, říkal si v duchu. Hlavou se mu

honily myšlenky na potíže, které ho obklopovaly: na bláznivou státní návštěvu, na Andžóa a jím ovládanou radu starších, bez jejíž slabosti by si Nobusada nevynutil souhlas, na Andžóovu nenávist a úklady, na past, kterou pro něj představoval hrad, na nesčetné nepřátele po celé zemi, především však Sandžiróa ze Sacumy, Hiru z Tosy a Ogamu z Čóšú, který teď uchvátil moc nad bránami, ačkoli na to má dědičné právo rod Toranagů. A k tomu ještě gaidžinové číhali jako hladoví vlci na příležitost k útoku.

Musím si to s nimi vyřídit - natrvalo. I toho kluka Nobusadu a princeznu musím zvládnout, a také natrvalo.

Konečně řešení otázky gaidžinů je jasné: za použití všech prostředků a se sebevětšími obětmi musíme být bohatší a lépe vyzbrojeni než oni. To musí být ode dneška na věčnost tajná politika celého státu. Jak toho dosáhnout? Zatím nevím. Musíme se snažit je ukolébat k spánku, neustále je vyvádět z rovnováhy, využít proti nim jejich potrhých nápadů - prostě těžit z toho, že jsme schopnější než oni, a polapit je do pavučiny.

Nobusada? To je také jasné. On však opravdové nebezpečí nepředstavuje. Zato ona ano. S ním si lámat hlavu nemusím, ale s princeznou Jasu, v jejíž rukou je skutečná moc, ta skrytá - i ta viditelná.

Najednou ho napadlo, jak by asi ona vypadala s penisem a Nobusada jako ten, kdo ho pasivně přijímá. Byla by z toho krásná šunga, pomyslel si pobaveně. Šunga se nazývaly pestré erotické dřevorezby, velmi oblíbené a ceněné mezi obchodníky a prodáváči v Edu. Šógunát je zakázal už před více než stoletím jako příliš nemravné pro ně, nejnížší třídu, i pro možnost snadného zneužívání k zesměšnění výše postavených. V neměnné japonské hierarchii, kterou zavedl tairó, kancléř Nakamura, a později zakotvil do zákona šógun Toranaga, nejvýše postavení byli samurajové, po nich rolníci, ty následovali různí řemeslníci a na posledním místě, všemi opovrhovaní, zůstali obchodníci - "ti, kdo se přizívají na práci jiných", jak se psalo v Odkazu. Opovrhovalo se jimi, protože všichni ostatní byli závislí na jejich dovednosti a bohatství, hlavně na jejich bohatství. A zvláště to pak platilo o samurajích.

Předpisy, alespoň některé, se mohou uvolnit. A tak v Edu, Ósace a Nagasaki, kde žili opravdu bohatí obchodníci, tyto dřevorezby přes oficiální zákaz dál vesele vyráběli nejlepší řezbáři a tiskaři.

Umělci ve všech dobách žárlivě mezi sebou bojovali o slávu a bohatství a prodávali svá díla po tisících.

Erotické, nic neskrývajcí, vždy s monstrózně velikými genitáliemi, ty nejlepší s dokonalými a realistickými detaily.

Stejný zájem byl i o portréty nejlepších herců ukijo-e, neustálý zdroj drbů, skandálů a výsměchu. Zákon nepřipouštěl, aby v divadle hrály ženy, a tak jejich role přebírali zvláště k tomu vycvičení muži, onagata. Nejlépe se ovšem prodávaly obrázky slavných kurtizán. "Byl bych rád, kdyby tě někdo namaloval. Škoda že Hirošige a Hokusai už umřeli."

Zasmála se. "Jak bych jim měla stát, Výsosti?"

"V posteli ne," řekl a společně se rozesmáli. On se smál jen málokdy, a tak ji toto malé vítězství potěšilo. "Třeba jak jdeš po ulici se svým zelenorůžovým slunečníkem a máš na sobě zelenorůžové kimono s vyšívaným zlatým kaprem."

"A co kdybych, Výsosti, nechodila po ulici, ale po zahradě a chytala světlušky?"

"To by bylo ještě mnohem lepší!" Usmál se a vzpomínal na ty vzácné letní večery v dětství, kdy se nemusel učit. To se svými bratry, sestrami a přáteli vyrazili do polí a chytali do sítky světlušky, ukládali je do maličkých klíček a pozorovali, jak světlo zázračně silí a zase zhasíná. Skládali přitom básně, smáli se a vyváděli. Nesvazovaly je žádné povinnosti a byli mladí. "Tak se teď cítím s tebou," zamumlal.

"Prosím, Výsosti?"

"Vyvádíš mě z míry, Koiko. Všechno na tobě."

Místo odpovědi ho vzala za ruku. Neřekla tím nic a přece všechno. Lichotka ji potěšila. Soustředila se na něho celou svou myslí, ráda by mu vyčetla z očí jeho myšlenky i potřeby a chtěla se k němu chovat dokonale.

Jenže tahle hra unaví, pomyslela si. Tento zákazník je příliš složitý, příliš předvídatý a nepředvídatelný, příliš vážný a jen málokdy ho něco opravdu pobaví. Kéž bych věděla, jak dlouho si mě tu nechá. Začínám už ten hrad a vězení nenávidět, nesnáším, jak mě pořád zkouší, stýská se mi po domově, po smíchu a tlachání s dalšími dámami, s Měsíčním paprskem, Jarem, Bliznou a především se svou milovanou mama-san Meikin.

Ano, jenže mě blaží být ve středu světa, těší mě koku denně, které dostávám, jsem šťastná, že jsem, kdo jsem, milenka nejvznešenějšího pána, který je vlastně stejný jako kterýkoli jiný muž a jako všichni muži se občas mění v hádavého kluka a předstírá, že je bůhvíjak složitá osobnost, ale přesto ho lze vždy ovládat cukrátky a výpraskem, a který, když se s ním zachází chytře, se rozhodne vždy tak, jak chcete, aby se rozhodl - ať už si sám myslí cokoli.

Její smích se nesl jako tryle.

"Copak?"

"Dáváte mi radost, naplňujete mě radostí, Výsosti. Budu vás muset pojmenovat Pán rozdávající štěstí."

Prostoupila jím vlna vřelosti. "Půjdeme se tedy milovat?"

"Půjdeme se milovat."

Ruku v ruce odcházeli z měsíčního svitu. "Podívej tamhle!" ukázal náhle.

Daleko pod nimi hořel jeden palác. Plameny se draly výš a výš, rozšířily se a vydávaly oblaka kouře. Z dálky zaslechli požární zvony a viděli, jak lidé jako mravenečci pobíhají kolem a vytvářejí řetěz sahající až k vodní nádrži. Největší nebezpečí nejsou ženy, ale požáry, napsal s nezvyklým humorem ve svém Odkazu šógun Toranaga. Na požár se ovšem dokážeme připravit, ale nikdy ne na ženy. Všichni muži a všechny ženy, kteří dosáhli potřebného věku, mají vstoupit do manželství. Všechny příbytky musejí mít v dosahu požární nádrže.

"To už se jim asi nepodaří uhasit, vidíte, Výsosti?"

"Ne. Nejspíš nějaký nešikovný blázen zvrhl petrolejku nebo svíčku," odpověděl Joši se sevřenými rty.

"Ano, máte pravdu, Výsosti, nějaký nešikovný blázen," řekla, aby ho uklidnila. Vycítila totiž, jak ho popadl nečekaný nával vzteku, ale vůbec netušila, co jej způsobilo. "Jsem moc ráda, že za protipožární opatření na hradě odpovídáte vy, takže můžu klidně spát. Ať už to zavínil kdokoli, měl by dostat za vyučenou. Či to asi je palác?"

"Je to rezidence Tadžimy."

"Výsosti, vy mě nepřestáváte překvapovat," pochválila ho Koiko s dojemným obdivem. "Je skvělé, když někdo dokáže rozlišovat mezi stovkami paláců tak rychle a z takové dálky." Uklonila se, aby před ním ukryla svůj obličej. Nepochybovala, že jde o sídlo Watasy a že teď je kníže Utani určitě po smrti a přepadení se podařilo. "Jste skvělý." "Ne, ty jsi skvělá, Koiko-čan." Usmál se na ni z výšky, na tu sladkou, drobnou, pozornou a nebezpečnou dívku. Před třemi dny mu jeho nový špion Misamoto, neustále se snažící dokázat svou potřebnost, ohlásil, jaké pověsti kolují v kasárnách o Utanim a hezkém chlapci. Prikázal Misamotovi, aby se o tom zmínil před služkou Koiko, která to zase řekne dál své paní nebo mama-san, možná dokonce oběma, aby se ukázalo, zda tato mama-san Meikin opravdu nadšeně podporuje sonnó džoi a dovolila, aby se v jejím domě scházeli a ukrývali šiši. A tak se o tom dozví i šiši, kteří okamžitě využijí takovou příležitost k důležitému atentátu. Jeho zvědové už skoro dva roky Meikin a její dům neustále hlídali, kvůli vzbouřencům i rostoucímu vlivu Koiko. Ale nikdy se neobjevil ani sebemenší důkaz, který by toto podezření potvrdil a umožnil by mama-san odsoudit. Až teď, pomyslel si, když pozoroval plameny. Palác hoří, a to znamená, že Utani je mrtvý, a já mám skutečný důkaz. Slůvka, která zaslechla služka, přinesla své ovoce zla. Dostat Utaniho pro ně je - byl velký úspěch. Dostat mě by byl ještě větší. Trochu se otřásl.

"Bojím se ohně," ozvala se. Špatně si vysvětlila jeho třas a chtěla mu dodat tvář.

"Ano. Pojď už, necháme je jejich karmě." Odešli ruku v ruce. Joši jen obtížně potlačoval vzrušení. Rád bych věděl, jaká bude tvá karma, Koiko. Pověděla ti o tom služka a ty jsi to zase poslala dál mama-san. Jsi tedy součástí toho řetězu? Možná ano, možná ne. Nevšiml jsem si žádné změny v tvém chování, když jsem řekl Tadžima místo Watasa, a díval jsem se velmi pozorně. Nejsem si jistý. Pochopitelně tě podezírám, vždycky jsem tě podezíral, proč jinak bych si vybral právě tebe, dodává to přece zvláštní koření našemu milování. Ano, dodává a ty jsi nezklamala pověst, která tě předcházela. Jsem s tebou moc spokojený, a tak ještě nějaký čas počkám. Teď už je ale tak snadné chytit tě do pastí, a ještě snazší by bylo vymáčkout pravdu z tvé služby, z tvé ne právě chytré mama-san i z tebe, krásko. Bude to, bohužel, příliš jednoduché, až nechám sklapnout past.

Ííí, teď to ovšem bude těžké rozhodování, protože jsem díky Utanimu získal tajné a přímé spojení se šiši a jeho pomocí je můžu odhalit, zničit je nebo použít proti svým nepřátelům, jak se mi zlíbí. Proč ne?

Je to tak lákavé!

Co třeba Nobusada? Nobusada a jeho princezna? Velmi lákavé. Rozesmál se.

"Jsem tak šťastná, že jste šťastný vy, Výsosti."

* * *

Princezně Jasu tekly po tvářích slzy. Téměř dvě hodiny zkoušela všechny techniky, které znala a o nichž se dočetla v knihách o pohlavním styku, jen aby ho vzrušila. Stejně se jí však nepodařilo dosáhnout, aby byl silný a užil si s ní mraků a deště. On se pak jako obvykle rozplakal, aby po chvíli jí při záchvatu nervózního kašle vynadal, že to zavinila sama. I tentokrát bouře rychle přešla a on ji pak prosil o odpuštění, přitulil se k ní, líbal ji prsa a usnul s jedním z řader v ústech stočený na jejím klíně.

"To si nezasloužím," třásla se celá vyčerpaná a neschopná usnout. Musím mít syna, ale k tomu mi on nepomůže víc než nějaká mrtvola. Stydím se tak, že si snad dám oholit hlavu a stanu se buddhistickou jeptiškou.

Ani její dámy jí nedokázaly pomoci. "Vy jste přece všechny zkušené, většinou jste vdané, musíte mi přece poradit, jak mám udělat ze svého pána muže," vykřikla na ně po týdnech marných pokusů. Všechny - i princezna sama - se vydělaly nad její ztrátou sebeovládání. "Zjistěte to. Dávám vám za úkol, abyste to zjistily."

Dlouhé měsíce se její dvůr radil s bylinkáři, akupunkturisty, lékaři a dokonce i hvězdopřevci, ale bezvýsledně. Dnes ráno si poslala pro první dvorní dámu. "Nějaký způsob přece existovat musí! Co mi radíte?"

"Je vám teprve šestnáct, vzácná princezno," začala dvorní dáma vkleče. "Vašemu pánovi je také šestnáct a..."

"Ale každá žena přece v tom věku otěhotní, ještě mnohem dřív, skoro každá. V čem je problém? Ve mně, nebo v něm?"

"S vámi není nic, princezno, to už jsme vám říkaly mnohokrát, lékaři nás ujišťují, že jste v pořádku..."

"A co ten lékař gaidžin, ten obr, co se o něm povídá? Jedna z mých služek mi vyprávěla, že prý dokáže zázračně vyléčit všemožné nemoci, třeba by pomohl i mému pánovi."

"Ale, promiňte, Veličenstvo," vybuchla žena zděšeně. "Copak byste si vy nebo on mohli dovolit jít se poradit s gaidžinem? Buďte, prosím, trpělivá. Čeng Sing, ten výborný hvězdopřevce, nás ujišťoval, že jen trpělivost..."

"To se dá zařídit tajně, ty blázne! Trpělivost? Čekám už měsíce," rozkřičela se. "Jsem trpělivá už celé měsíce a dědic mého pána je pořád v nedohlednu!" Neovládla se a udeřila ženu do tváře. "Deset měsíců trpělivosti a špatných rad je až nad hlavu. Zmiz odsud, ty bídná osobo! Zmiz! Táhní! A nikdy se sem už nevracej!"

Na dnešní večer se připravovala celý den. Dala mu uvařit jeho oblíbená zvláštní jídla a okořenit je ženšenem. Zvláštní saké s vyluhovaným ženšenem a rozdrčeným rohem nosorožce. Zvláštní parfémy, těžká afrodiziaka. Zvláštní modlitby k Buddhovi. Zvláštní prosby k Amaterasu, bohyni slunce, babičce boha Ninidžihho, který sestoupil z nebe, aby vládl Japonsku a stal se pradědečkem prvního císaře smrtelníka Džimmua, zvaného též Temmu, zakladatele první císařské dynastie před pětadvaceti stoletími, za jejichž přímého potomka se považovala.

Vše ji ale zklamalo.

Teď už nastala temná noc a ona tiše plakala na svých futonech. Její manžel ležel vedle ní a ani ve spánku nevypadal šťastně, chvílemi pokašlával a trhavě hýbal končetinami. Jeho tvář ji však neodpuzovala. Ubohý hloupý chlapečku, říkala si v duchu, je tvá karma zemřít bez dědiců, jako už mnozí z tvého rodu? Proč jsem se jen nechala přemluvit a vrhla se do téhle katastrofy, když jsem měla svého milovaného prince?

Před čtyřmi roky, ve svých dvanácti letech, byla s nadšeným souhlasem své matky, poslední a nejoblíbenější vedlejší ženy svého otce, císaře Ninkoa, který zemřel právě toho roku, kdy se narodila ona, a se stejně ochotným a nezbytným svolením císaře Komeie, jejího mnohem staršího nevlastního bratra, zasnoubena se svým kamarádem z dětství princem

Sugawarou.

Téhož roku bakufu oficiálně podepsalo smlouvy s cizinci, na jejichž základě byly otevřeny přístavy Jokohama a Nagasaki. Stalo se tak proti vůli císaře i téměř celého dvora a přes neskrývanou kritiku většiny knížat. Téhož roku také vzniklo bojové heslo sonnó džoi. A ve stejném roce tairó Ii navrhl princ-poradci, aby se princezna Jasu vdala za šóguna Nobusadu.

"Prosím za prominutí," namítl princ-poradce. "To není možné."

"Je to možné a naprosto nezbytné, aby se upevnilo pouto mezi šógunátem a císařskou dynastií a v zemi se upevnil mír a klid," odpověděl Ii. "Historie přináší mnoho příkladů sňatků mezi Toranagy a členy císařského rodu."

"Prosím za prominutí." Poradce byl vyžilý, nápadně vyšňořený a učesaný, zuby měl začerněné. "Jak dobře víte, Její císařské Veličenstvo je už zasnoubeno a vdá se, jakmile přijde do puberty. A stejně dobře víte, že šógun Nobusada je zasnouben s dcerou šlechtice z Kjóta."

"Prosím za prominutí, ale zasnuby tak urozených osob podléhají politice státu a kontrole šógunátu, a tak tomu bylo vždy," odporoval mu Ii. Byl malý, tělnatý a málo pružný. "Zasnoubení šóguna Nobusady byla na jeho žádost zrušeno."

"Aha, prosím za prominutí, to je smutné. Slyšel jsem, že se k sobě dobře hodili."

"Šógun Nobusada a princezna Jasu jsou stejně staří - dvanáctiletí. Sdělte, prosím, císaři, že tairó by ho rád informoval o tom, že by si šógun považoval za čest oženit se s ní. Mohou se vzít, až jí bude čtrnáct nebo patnáct."

"Poradím se s císařem, ale prosím za prominutí, obávám se, že takový sňatek nepřichází v úvahu."

"Já velice doufám, že Syn nebes se nechá vést při tak důležitém rozhodování radou nebes. U našich bran stojí gaidžinové a šógunát i dynastie se musejí posílit."

"Prosím za prominutí, ale císařská dynastie se posilovat nemusí. A pokud jde o bakufu, míru by jistě prospělo, kdyby úřady vyhověly císařově žádosti."

Ii začal mluvit přísně. "Smlouvy jsme podepsat museli. Loďstvo a zbraně barbarů by nás srazily na kolena hned, jakmile bychom je s jeho přáním seznámili. Jsme bezbranní. Byli jsme donuceni podepsat."

"Prosím za prominutí, ale to zaviniily bakufu a šógunát. Císař Komei smlouvy neschválil a nepřál si, aby byly podepsány."

"Zahraniční politika a jakákoli světská politika, například svatby, jak musím pokorně připomenout, jsou zcela jednoznačně v pravomoci šógunátu. Císař..." Ii pečlivě volil jednotlivá slova, "...je nadřazen ve všech ostatních otázkách."

"V jakých otázkách? Před několika stoletími vládl císař stejně jako po celá tisíciletí."

"Prosím za prominutí, ale nežijeme před pár stoletími."

Když se o Iiho návrhu, považovaném všemi odpůrci bakufu za urážku dynastie, dozvěděla veřejnost, vyvolalo to všeobecné pobouření. O několik měsíců později však šiši kancléře zavraždili a na celou záležitost se zapomnělo.

Znovu ožila před dvěma roky, když dívka oslavila čtrnácté narozeniny.

Ačkoli princezna Jasu v té době ještě nebyla dospělá, byla to již uznávaná básnířka, která uměla číst i psát v klasické čínštině, znala všechny dvorní rituály potřebné pro svou budoucnost a stále milovala svého prince a on ji.

Andžó, který potřeboval posílit prestiž stále ohroženějšího šógunátu, opět navštívil prince-poradce a opakoval, co už bylo jednou řečeno. Ke svému překvapení však uslyšel nejen to, co kdysi Ii, ale i nová slova: "Děkuji vám za váš názor, ale promiňte, císařský kancléř Wakura s tím nesouhlasí."

Wakura byl čtyřicátník a zaujímal vysoké postavení u dvora, byť nebyl příliš urozeného původu. Od samého počátku se ujal vedení xenofobního hnutí příslušníků střední šlechty odmítající smlouvy. Jako kancléř patřil mezi hrstku vyvolených, která měla přístup k císaři.

Za několik dní Wakura požádal princeznu o rozhovor. "Je mi potěšením, že vám mohu oznámit, že Syn nebes vás žádá, abyste zrušila zasnoubení s princem Sugawarou a místo toho uzavřela sňatek se šógunem Nobusadou."

Princezna málem omdlela. Na dvoře byla císařova žádost rozkazem. "To je určitě nějaké nedorozumění! Před dvěma roky Syn nebes tento drzý návrh samozřejmě odmítl. Vy jste se také postavil proti stejně jako všichni. Nemůžu uvěřit, že by Božská hlava žádala něco tak odporného."

"Prosím za prominutí. Není to odporné a žádá o to."

"A já to stejně odmítám! Nechci!"

"Prosím za prominutí, to nemůžete. Smím vám vysvětlit, že..."

"Nesmíte! Nechci, nechci a nechci!"

Příštího dne další rozhovor a nové odmítnutí, pak další a další. Zůstávala stejně neústupná. "Ne."

"Prosím za prominutí, Veličenstvo," oslovila ji její vrchní dvorní dáma rozmrzele. "Císařský kancléř opět prosí, aby vám směl vysvětlit, proč se to od vás vyžaduje."

"Nepřijmu ho. Povězte mu, že chci mluvit se svým bratrem."

"Prosím za prominutí, Veličenstvo," zhrzla se dvorní dáma, "prosím, račte mě omluvit, ale mám za povinnost vám připomenout, že Syn nebes nemá od nástupu na trůn žádné příbuzné."

"Ano... Ovšem, prosím, promiňte, já vím. Jsem, jsem vyčerpaná, prosím, promiňte." Dokonce i na dvoře se mu směli bez povolení podívat do obličeje pouze císařova manželka, vedlejší ženy, matka, děti a jeho bratři a sestry s dvěma nebo třemi rádci. Ostatním, kromě těchto nejbližších, to bylo zakázáno. Byl bohem.

Jako všichni císaři před ním od chvíle, kdy Komei prošel všemi rituály, které mysticky spojily jeho duši s duší jeho předchůdce - otce - a tak i otcova se spojila s jeho i s celou nepřerušovanou linií sahající až k Džimmuovi, přestal být smrtelníkem a stal se božstvem, ochráncem posvátných symbolů - kruhu, meče a zrcadla - Synem nebes.

"Prosím, omluvte mě," promluvila Jasu pokorně, náhle sama vyděšená svým rouhačstvím. "Promiňte, já... Prosím,

požádejte pana kancléře, aby poprosil Syna nebes, zda by mi nevěnoval chvilku svého času."

Ted' si Jasu se slzami v očích vzpomínala, jak o mnoho dní později klečela před císařem a nezbytným hloučkem dvořanů. Hlavu měla skloněnou a sotva ho poznala oblečeného do rituálního roucha. Neviděla ho už totiž celé měsíce. Prosila, žadonila a plakala a přitom stále hovořila dvorním jazykem, kterému lidé zvenku skoro nerozuměli, až se ocitla na pokraji svých sil. "Vaše císařské Veličenstvo, nechci odejít z domova a přestěhovat se do toho ohavného Eda na druhém konci světa. Odvážuji si připomenout, že jsme stejné krve, a ne nějakí válečníci pochybného původu..." A chtělo se jí křičet: My nepatříme k sedlákům, kteří neumějí správně mluvit, správně se oblékat, správně jíst a správně jednat, kteří neumějí správně číst a psát a páchnou... Neodvážila se však toho. "Prosim, nechte mě být."

"Za prvé, prosím, jdi a pozorně naslouchej, jak se patří na císařskou princeznu, co ti vysvětlí pan kancléř Wakura."

"Poslechnu vás, Veličenstvo."

"Za druhé, nepřipustím, aby tě provdali proti tvé vůli. Za třetí, vrať se sem za deset dní a potom si promluvíme. A teď už běž, Jasu-čan." Bylo to poprvé v životě, kdy ji bratr oslovil zdvořilou jejím jménem.

A tak vyslechla Wakuru.

"Důvody jsou složité, princezno."

"Jsem zvyklá na složité problémy, kancléři."

"To je dobře. Výměnou za zasnoubení s členkou císařské rodiny bakufu přislíbilo, že navždy vyhostí všechny gaidžiny a zruší smlouvy."

"Ale Nori Andžó tvrdí, že to není možné."

"A má pravdu. Zatím není. Ale souhlasil s tím, že začne okamžitě modernizovat armádu a budovat neporazitelné námořnictvo. Slibuje, že za sedm osm, možná za deset let už budeme dost silní, abychom prosadili svou vůli."

"Nebo také za dvacet, padesát nebo sto let! Šógunové z rodu Toranaga jsou notoričtí lháři. Celá staletí drží císaře v domácím vězení. Obrali ho o jeho dědictví. Těm se věřit nedá."

"Moc mě to mrzí, ale císaře přesvědčili, aby jim věřil. Po pravdě řečeno, princezno, nemáme světskou moc, abychom se jim mohli postavit."

"Pak bych byla blázen, kdybych ze sebe nechala udělat rukojmí."

"Prosim za prominutí, ale chtěl jsem dodat, že by váš sňatek vedl k uklidnění vztahů mezi císařem a šógunátem, což je bezpodmínečně nutné pro stabilitu ve státě. Šógunát by se pak řídil císařovými radami a plnil přání Jeho Veličenstva."

"Pokud se naučí uctě. Ale jakou roli v tom má hrát můj sňatek?"

"Cožpak by dvůr vašim prostřednictvím nemohl zasahovat do jednání mladého šóguna a ovládnout je?"

Její zájem vzrostl. "Ovládnout? Jménem císaře?"

"Ovšem. Copak by mohl ten chlapec - ve srovnání s vámi, Výsosti, je to jen dítě - tedy, copak by mohl ten chlapec před vámi udržet nějaké tajemství? Samozřejmě že ne. Nejvznešenější pochopitelně doufá, že se vy, jeho sestra, stanete tak jeho prostředníkem. Jako šógunova žena se dozvíte o všem a pro tak výjimečnou osobu, jako jste vy, nebude těžké časem držet šógunovým prostřednictvím v rukou všechny nitky moci bakufu. Od třetího šóguna z rodu Toranagů nebyl ani jeden z nich silná osobnost. Dostala byste se do postavení, v němž byste mohla získat opravdovou moc."

Dlouho o tom přemýšlela. "Andžó a šógunát nejsou žádní prostáčekové. To si umějí spočítat také."

"Ale oni vás neznají, Výsosti. Oni se domnívají, že jste něco jako třtina, kterou si budou ohýbat, utvářet a využívat podle své libosti jako toho chlapce Nobusadu. Proč by jinak vybírali právě jeho? Chtějí svatbu, to ano, ale jen aby zvýšili svou prestiž a určitě i proto, aby sblížili dvůr a šógunát. Vy, děvčátko, se máte stát jejich poslušnou loutkou a narušit císařovu vůli."

"Promiňte, ale žádáte toho od ženy příliš mnoho. Nechci odejít z domova, ani opustit svého prince."

"Císař vás o to žádá."

"Zase jednou ho šógunát přinutil handlovat, zatímco by měli jen poslouchat," postěžovala si hoře.

"Císař vás žádá, abyste mu je pomohla přinutit k poslušnosti."

"Prosim, promiňte, ale to nemohu."

"Před dvěma lety to byl špatný rok," pokračoval Wakura mírně, "rok hladomorů, rok, kdy Ji podepsal smlouvy a jistí učenci hledali pro bakufu příklady svržených císařů."

Jasu si vzdychla. "To si neodvážím. To ne."

"Šógunát je šógunát, je všemocný, alespoň v tomto okamžiku. Myslíte, že nepřemýšlejí o tom, jak odstranit překážku? Jakoukoli překážku? Copak císař, když narušili jeho wa, neuvažoval dokonce o tom, že odstoupí ve prospěch svého syna, prince Sači?"

"To byla jen fáma," vybuchla. "To nemůže být pravda."

"Myslím, že to pravda byla, princezno," podotkl vážně. "A je i dosud. Žádá vás o to. Pomůžete mu, prosím?"

Zoufala si, protože věděla, že ať už řekne cokoli, vždy se jí vrátí jeho "žádost". Neměla jiné východisko. Nakonec mu buď vyhověl, nebo se stane jeptiškou. Už otevírala ústa, aby definitivně odmítla, ale nakonec nepromluvila. Něco jako by se v ní zlomilo a poprvé začala uvažovat jinak, ne jako dítě, ale jako dospělá žena, a proto odpověděla: "Tak dobrá," prohlásila rozhodnuta řídit se vlastním úsudkem. "Souhlasím za předpokladu, že budu moci žít v Edu stejně jako tady v císařském paláci..."

Tato vzpomínka ji vrátila zpět do ticha dnešní noci narušovaného jen jejími vzlyky.

Jasu se posadila v posteli a otřela si slzy. Lháři, pomyslela si, slíbili mi to, ale lhali i v tom. Nobusada vydal ze sebe tichý zvuk a ve spánku se převálil. Ve světle lampy, bez něhož nedokázal usnout, vypadal ještě chlapečtěji než jindy, spíše jako mladší bratr než jako manžel - tak mladý, tak velice mladý. Laskavý, ohleduplný, vždy ji vyslechl, řídil se jejími radami a neměl před ní žádná tajemství, přesně jak předpověděl Wakura. Jenže ji neuspokojoval.

Ach, můj drahý Sugawaro, teď nedostupný - v tomto životě.

Roztřásla se. Vyklonila se z okna a skoro si ani nevšimla vypáleného a dýmajícího paláce. Požáry řádily tu i tam po celém městě, nad mořem svítil měsíc. Větr přinášel pach spáleniny a nad východem pomalu začínalo svítat. Tajné předsevzetí, které si dala v den schůzky s Wakurou, se nezměnilo. Celý život zasvětil zničení šógunátu, vyrve mu moc jakýmkoli prostředky a vrátí moc Božské hlavě. Budu je ničit stejně, jako oni ničí mě, pomyslela si. Měla už dost zkušeností, aby věděla, že něco takového nesmí zašeptat ani do studny. Prosila jsem, abych se sem nemusela přestěhovat a vdát se za tohoto chlapečka. Přestože ho mám ráda, pohrdám tímto místem plným nenávisti, pohrdám těmi zlými lidmi. Chci se vrátit. Vráť se. Tam bude můj život snesitelnější. Tu návštěvu uskutečnime, ať si Joši dělá nebo říká, co chce, ať si dělá nebo říká, co chce. A stejně tak všichni ostatní. Pojedeme domů a zůstaneme tam!

KNIHA DRUHÁ

18

Pondělí, 13. října

O deset dní později vyseďoval Phillip Tyrer v jasném poledním slunci na verandě legace v Edo, spokojeně se cvičil v psaní japonských znaků a učil se zacházet se štětcem, tuší a vodou. Všude kolem něho se povalovaly desítky popsaných a zahozených stránek rýžového papíru, překvapivě levného v porovnání s Anglií. Sir William ho vyslal do Edo, aby připravil první schůzku s radou starších.

Jeho štětec náhle znehybněl. Na kopec vyjel kapitán Settry Pallidar s desítkou stejně pečlivě oblečených dragounů. Přiblížili se k prostranství a samurajové, mnohem početnější než dříve, se rozestoupili, aby jim uvolnili cestu. Na prkenné úklony hlavou odpovíděli podle nově vznikajícího protokolu prkenným salutováním. Stráže v červených kabátcích, také mnohem početnější než dříve, otevřely železnou bránu a když vojáci vjeli na nádvoří obehnané vysokou zdí, zase ji zavřely.

"Buď zdrav, Settry," zvolal Tyrer a seběhl po hlavním schodišti, aby ho pozdravil. "Dobrý bože, jsem moc rád, že tě zase vidím. Kde se tady, k čertu, bereš?"

"Přijeli jsme z Jokohamy, odkud jinud. Připluli jsme lodí." Když Pallidar seskakoval z koně, jeden ze zahradníků přispěchal s úklonou a motykou v ruce a přidržel zvířeti uzdu. Pallidar ho spatřil a sáhl po zbraní. "Vypadni odsud!" "Jenom klid, Settry. Je to Ukija, jeden z našich stálých zaměstnanců. Vždy se ochotně snaží pomáhat. Dómo, Ukija," poděkoval Tyrer.

"Hai, Taira-sama, dómo." Hiraga vyloudil prázdny úsměv ve tváři zpola zakryté širokým kloboukem, uklonil se a ani se nepohnul.

"Vypadni odsud," opakoval Pallidar. "Promiň, Phillipe, ale nesnáším kteréhokoli z těchto mizerů ve své blízkosti, zvláště když drží v ruce tuhle zatracenou motyku. Grimesi!"

Okamžitě byl u něho dragoun, hrubě odstrčil Hiragu a vzal mu uzdu. "Zmiz, Japončíku. Tak pohni prdeli!"

Hiraga poslušně sklonil hlavu, dál se tupě usmíval a poodešel. Zůstal však v doslechu a přemohl nutkání okamžitě se za urážku pomstít - motykou ostrou jako nůž, malou dýkou ukrytou v klobouku nebo jen rukama, které měl pevně jako ocel.

"A proč jste, proboha, jeli lodí?" otázal se Tyrer.

"Abychom ušetřili čas. Hlídky nám ohlásily, že Japonci postavili nová kontrolní stanoviště na Tókaidó a na celé cestě z Hodogaji do Edo vznikla zácpa horší než na Piccadilly Circus o královniných narozeninách. Všichni jsme znervózňeli ještě víc než obvykle. Vezu ti depeši od sira Williama. Nařizuje, abychom zavřeli legaci a ty ses vrátil i se svými lidmi. Přijel jsem tě doprovodit, abys odcházel se vši slávou."

Tyrer na něj překvapeně zíral. "A co schůzka? Pracoval jsem tady jako šílenec, abych všechno připravil."

"Nevím, kamaráde. Tohle jsem ti přivezl."

Tyrer zlomil pečeti na úředním dopise:

P. Tyrer, Esq., britská legace, Edo: Tímto vás informuji, že jsem se dohodl s bakufu na přeložení schůzky z 20. října na pondělí 3. listopadu. Abychom se vyhnuli zbytečnému nasazení vojska, okamžitě se vraťte i se svými lidmi v doprovodu kapitána Pallidara.

"Třikrát hurá! Jokohamo, těš se na mě!"

"Kdy chceš odjet?"

"Okamžitě. Velký bílý otec žádá, aby to bylo okamžitě. Už se nemůžu dočkat. Nepoobědváš se mnou? Pojď se posadit. Co je nového v Jokopoko?"

"Nic moc." Pomalu odkráčeli k pohodlným křeslům na verandu. Hiraga se zatím přesunul pod ní a dál naslouchal.

Pallidar si zapálil doutník. "Sir William, generál a admirál si zase povolali místního guvernéra a bakufu, aby jim oznámili, že jestli nevydají Canterburyho vrahy, udělají si z jejich střev podvazky - a pak ta hrozná věc s Lunem. Ničeho ale nedosáhli. Japonci jen jako obvykle vrtěli ocasem a říkali, že je to moc mrzí, že hlídají všechny silnice, aby pachatele chytli, a že se omlouvají za zdržení a obtíže. Víte už tedy, povídá jim sir William, kdo to udělal? To ne, odpovídají, ale když kontrolujeme všechny doklady a každého sledujeme, tak je možná najdeme. Děláme všechno možné a prosíme vás, pomozte nám a dávejte si pozor na revolucionáře. Nic než žvásty. Kdyby chtěli, dávno by je pochytili. Jsou to lháři."

"Ten Lun skončil hrozně. Otřesně! Úplně mě to šokovalo. Sira Williama z toho málem ranila mrtvice. A pořád nikde žádná stopa, ani náznak, jak vůbec na náš kanagawský úřad pronikli."

"Nic, stejně jako posledně." Pallidar si všiml, že stůl je pokrytý spoustou listů papíru popsaného znaky, ale nic neřekl, jen si povolí límeček. "Desátníka, který vedl hlídku, degradovali a další dva dostali padesát ran bičem za zanedbání služby. Udělali hloupost, že si po posledním útoku nedali větší pozor. Co tam ale dělala ta opičí hlava?"

Tyrer se zamračil. "Alespoň podle sira Williama to provedli proto, že se Lun vysmíval jejich delegaci a říkal o nich, že jsou opice. A oni se takhle pomstili."

Pallidar uznale hvízdal. "To znamená, že přinejmenším jeden z nich rozumí anglicky - nebo pidgin - a my o tom neměli ani tušení."

"Došli jsme ke stejnému závěru." Tyrer jen s velkým úsilím potlačil záchvat strachu, který ho při těch slovech přepadl.

"Ale k čertu s tím! Jsem rád, že tě vidím. Co je ještě nového?"

Pallidar bezděčně sledoval Hiragu. "Generál je přesvědčený, že se za těmi zátarasy na silnici a přesuny místních jednotek skrývá ještě něco jiného. Obchodníkům jejich kontakty pošeptaly, že provoz na všech cestách do Eda je omezený a skutečným důvodem je prý nebezpečí občanské války. Nepříjemné je, že to nevíme určitě. Měli bychom se rozhlédnout po souši, jak nás k tomu ostatně opravňují smlouvy, a ověřit si to. Generál i admirál si myslí, že bychom se tady měli volně pohybovat jako v Indii a všude jinde, poslat do okolí pluk nebo dva a ukázat jim svou vlajku, aby si dali pozor. A měli bychom kontaktovat některé z těch nespokojených králů a použít je proti ostatním. Máš tady pivo?"

"Ano, ovšem, promiň. Čchene!"

"Ano, massa?"

"Pivo, rychle, rychle!" Tyrer si nebyl jistý, zda je přítelova bojechtivost na místě. Vtom se přiblížil předák zahradníků, zastavil se v zahradě pod nimi a hluboce se uklonil. K Pallidarovu údivu se Tyrer uklonil také, ale ne tak hluboko. "Hai, Šikiša. Nan desu ka?" Ano, Šikišo, co chceš?

S ještě větším údivem Pallidar poslouchal, jak se muž na cosi ptá, Tyrer mu plynne odpovídá a pak dál rozmlouvají.

Nakonec se muž uklonil a odešel "Hai, Taira-sama, dómo."

"Proboha, Phillipe, co to bylo?"

"Co? Myslíš starého Šikišu? Jen chtěl vědět, jestli zahradníci mohou jít upravit zahrádku vzadu. Sir William si tu dává přestovat čerstvou zeleninu, květák, cibuli, růžičkovou kapustu, brambory na pečení... A co má být?"

"Tak ty opravdu mluvíš jako ti Japonci?"

Tyrer se zasmál. "To ne, doopravdy ne, ale byl jsem tady zavřený deset dní a neměl jsem vůbec nic na práci, a tak jsem bifloval slovíčka a věty. Sir William mi nakázal, abych se do toho pustil naplno, a abych se přiznal, docela se mi to zalíbilo. Cítím se hned mnohem lépe, když se alespoň trochu domluví." Vzpomínal na tvář Fudžiko, na hodiny, kdy si spolu povídali a bavili se - naposledy před deseti dny, kdy se na jeden den a noc vrátil do Jokohamy. Sláva siru Williamovi, zítra ji uvidím znova. To je skvělé.

"To je skvělé," promluvil nahlas bez přemýšlení a celý se rozzářil. "Opravdu," dodal narychlo, "mě to baví. Rád zkouším mluvit, číst a psát. Hodně slovíček jsem se naučil od starého Šikiši, většinou potřebných pro jeho práci, a také od Ukiji." Ukázal na Hiragu, který pilně pracoval jen kousek opodál. Neměl ani tušení, že Ukija je jen krycí jméno a znamená zahradník. "Ten mi pomáhá s psaním. Na Japonce je to mimořádně inteligentní chlápek."

Při včerejší hodině psaní si ověřoval šířící se pověsti a pomocí gest a slovíček naučených od Poncina ho požádal, aby napsal znaky pro slova "válka" a "brzy". Ty pak neuměle spojil jako "válka, Japonsko, brzy, prosím."

Uviděl náhlou změnu a překvapení. "Gaidžin tó nihon-go ka?" Cizinců s Japonci?

"Íe, Ukija. Nihondžin tó nihondžin." Ne, Ukijo, Japonců s Japonci.

Muž se rozesmál a Tyrer si všiml, jak je pohledný a odlišný od jiných zahradníků a že vypadá inteligentněji než ostatní, ačkoli japonští dělníci na rozdíl od svých britských současníků většinou uměli číst a psát. "Nihondžin cunení senso nihondžin!" Japonci vždy válčí proti Japoncům! prohodil Ukija s úsměvem a Tyrer se usmál také a měl ho ještě radši než dříve.

Tyrer se zašklebil na Pallidara. "Tak povídej, co je nového? Ale ne pracovně, svatá dobroto. Co Angelique?"

Pallidar zabručel: "Tak ty se o ni zajímáš?" zeptal se jakoby nezúčastněně, ale v duchu ho to popíchnutí pobavilo.

"Vůbec ne," odpověděl stejně nezúčastněně Tyrer a pak se společně rozesmáli.

"Zítra se koná zasnubní večírek."

"Má ten Malcolm ale štěstí! Díky Bohu, že tu nemusím zůstat. Takový večírek bych nerad propásl. Jak se jí daří?"

"Je ještě hezčí než dřív. Pozvali jsme ji jako čestného hosta na večeři. Přišla tam a vypadala jako bohyně. Doprovázela ji ten žaboužroutský vyslanec, osel jeden nafoukaný, a ten chlápek André Poncin - nemám rád ani jednoho z nich..."

"André je ve skutečnosti docela milý... Hodně mi pomohl s japonštinou."

"Může být, ale já mu nevěřím. V Times jsem četl dlouhý článek o budoucím konfliktu v Evropě: Francie a zřejmě i Rusko proti Němcům. Zase nás do toho vtáhnou."

"Bez takové války bychom se klidně obešli. Ale ty jsi chtěl něco říct?"

Široký úsměv. "Byl to fantastický večer. Jednou jsem si s ní zatancoval. Polku - málem mi to utrhlo srdce. Držel jsem ji těsně u sebe, ale zase ne tak, abych si moc dovoloval, víš, musím říct, že má prsa dokonalá, a ten její parfém..." Pallidar znova prožíval ty opojné chvíle, kdy se ocitl ve středu pozornosti na narychlo postaveném tanečním parketu v krásné blýskavé uniformě, ona byla jediná přítomná žena, svíčky a petrolejky, vojenský orchestr vesele vyhrával a oni tancovali sem a tam jako dokonalý pár, zatímco se všichni ostatní užírali závidí. "Klidně přiznám, že Struanovi závidím."

"A jak je na tom on?"

"Struan? Povídá se, že o něco lépe. Ještě jsem se s ním nesešel, ale prý už vstává z postele. Ptal jsem se Angelique a ona povídala, že teď se to o něco zlepšilo." Pallidar se rozzářil. "Vzal si ho do péče ten nový doktor Hoag, jejich rodinný lékař. Říká se o něm, že prý je vynikající." Pallidar dopil pivo. Vždy pozorný Čchen, veselý, kulatý a podobný Linovi, stejně tak dosazený Struanovým kompradorem, svým vzdáleným příbuzným, hned donesl další. "Díky." Pallidar si s chutí upil. "Zatraceně dobré pivo."

"To je místní. Ukija tvrdí, že ho Japonci vaří už dlouhá léta. Nejlepší se prý vyrábí v Nagasaki. Nejspíš to před pár stoletími okoukali od Portugalců. Co je ještě nového?"

Pallidar se zamyšleně zadíval na Tyrera. "Co říkáš té Hoagově historce s vrahem? O operaci a záhadné dívce?"

"Nevím, co si o tom mám myslet. Vzpomínáš si, jak se mi zdálo, že jsem jednoho z nich poznal? Ten chlápek měl zranění přesně na stejném místě. Všechno to do sebe zapadá. Škoda že jste ho tenkrát s Marlowem nechtyli. Byla by ironie osudu, kdyby ho jeden z nás zachránil, aby mohl ještě pár z nás zavraždit." Tyrer ztišil hlas, aby ho neslyšeli sluhové ani vojáci. "Jenom mezi čtyřma očima, kamaráde, sir William vzkázal do Hongkongu pro další posily a lodě."

"Také jsem to slyšel. Brzy začne válka a možná budeme muset zasáhnout, jestli začnou bojovat mezi sebou..."

Hiraga motykou vykopával plevel a přitom pozorně poslouchal. Přestože mu mnoho slov uniklo, to podstatné pochopil. A novinky, které se od nich dozvěděl, jen prohloubily jeho narůstající obavy.

Když se svými přáteli zapálili Utaniho palác, vrátili se do svého nedalekého útulku bez potíží. Todo a ostatní chtěli vyrazit do Kanagawy hned ráno, až se zvednou závory. On, Džoun a Akimoto se rozhodli ukrýt každý jinde a vyčkat na příležitost k útoku na vyslanectví.

Jenže toho rána bakufu s podivnou, nebývalou rychlostí zdvojilo hlídky na Tókaidó a zpřísnilo dohled nad čtyřmi hlavními silnicemi a cestami, dokonce i pěšinkami vedoucími z Eda. Tato zvýšená pohotovost je doslova uzavřela v hlavním městě a s nimi i ostatní šiši a nepřátele vlády, kteří tam pobývali.

Před čtyřmi dny mu mama-san Noriko poslala dopis z Kanagawy. Podotkla v něm, že vzhledem ke zvýšené aktivitě nepřátel to je její první příležitost. Sdělila mu, jak pochodili Ori a Sumomo u lékaře gaidžina, a skončila slovy:

Po Todovi a dalších dvou šiši stále není nikde ani slechu - zmizeli beze stopy. Víme jen, že prošli přes první kontrolní bod, ale nic víc. Obáváme se, že je někdo udal a i vy jste prozrazeni. Utečte, dokud to ještě jde. Ori je den ode dne silnější a ránu má stále čistou. Poslala jsem ho do bezpečí na jedno místo u Jokohamy - tam by ho bakufu určitě nehledalo. Vaše dáma odmítá bez vašeho příkazu odejít - okamžitě ho pošlete, bojím se totiž, že je náš dům sledován. Kdyby nás přepadli, promluvte si s Raiko z domu U Tří kaprů v Jokohamě. Zpráva o zabítí Utaniho se šíří rychlostí blesku po celém Nipponu a s ní i strach. Sonno džoi.

Začal psát odpověď, jenže její posel se příliš bál. "Cesta sem byla strašná, Hiraga-san. Hlídka u zátarasu nařídila všem, aby se vysvlékli do naha, i ženám a dokonce dětem pro případ, že by někdo nesl zprávy v bederní roušce. Já se musel svléknout také."

"Tak jak jste prošel?"

Posel si ukázal na zadek. "Zavřel jsem dopis do malé kovové trubičky, Hiraga-san. Podruhé už bych to nerad riskoval. Někteří vojáci dobře vědí, jak se pašuje. Prosím, důvěřujte mi a já zprávu vyřídím ústně."

"Tak poděkujte vaší paní a vzkazte Sumomo-san, aby se okamžitě hlásila u Šinsaku." Hiraga použil otcovu přezdívku, kterou znala jenom ona, a proto si mohla být jistá, že příkaz k návratu domů jí dal on. Zaplatil muži. "Budte opatrný."

"Karma."

Ano, karma, pomyslel si Hiraga a opět se zaposlouchal do cizí řeči. Potěšilo ho, že Ori zůstal naživu, a bavilo ho pomyšlení, že gaidžin zachránil Oriho, který brzy bude likvidovat další gaidžiny. On sám tyhle dva určitě zabije. Mohl bych to udělat, až budou ve zmatku utíkat, a jestli ne oba, tak alespoň jednoho z nich, toho, na kterého narazím dřív. Ííí, bohové, jestli existujete, opatrujte Sumomo. Dobře že se postavila svým rodičům, dobře že navštívila mou rodinu v Čóšú, dobře že přišla do Kanagawy a ještě lépe že se nebojí bojovat po mém boku - bude to dobrá matka pro budoucí generace, jestli to karma dovolí. Proto udělá mnohem lépe, když se vrátí domů. V Čóšú, daleko od nebezpečí, jí bude lépe...

Vtom jeho uši zachytily slovo Šimonoseki. Cizí důstojník mluvil hlasitě a zřejmě byl rozrušený, a Hiraga, přestože rozuměl jen několika slovům, si domyslel, že dělá ostřelovala nějakou loď v průlivu, zabila několik vojáků a všichni gaidžinové zuřili, protože úžinu potřebovali pro dopravu.

Ano, to tedy potřebujete, přitakal jim v duchu se smutným úsměvem, a právě proto nikdy naši úžinu nedostanete. I když zatím máme jen málo, stačí to, abychom ubránili úžinu před jakoukoli barbarskou flotilou - a brzy naše zbrojovka, projektovaná a postavená Holanďany, bude vyrábět tři šedesátilibrová děla měsíčně i s lafetami.

Štěstí se k nám konečně obrátilo tvář: kníže Ogama z Čóšú i jiní lenní pánové podporují císařovo přání zaútočit na gaidžiny a vyhnat je. Ještě že právě on pevně ovládá palácové brány. Kacumata zase svolává všechny šiši, aby na silnici do Kjóta přepadli a zabili šóguna, který se nepochopitelně rozhodl opustit své doupě. A teď stále pevněji svíráme i pevnost gaidžinů - Jokohamu...

Najednou se pozornost všech před budovou obrátila k uzavřené a hlídané bráně, odkud se ozvaly výkřiky. Hiragovi se sevřel žaludek. Stála tam hlídka vedená důstojníkem se zástavou bakufu a osobními insigniemi Toranagy Jošiho a hlasitě se domáhala vstupu. Vojáci v červených kabátcích ji stejně hlasitě posílali pryč. Hned za důstojníkem, spoutaný, poraněný a vyděšený, stál Džoun - jeho přítel šiši.

Trubač vyhlásil poplach. Všichni vojáci uvnitř areálu se rozeběhli na svá bojová postavení, někteří s nedopnutými uniformami a bez čepic, ale všichni s puškami, plnými zásobníky a bajonety. Zahradníci klečeli na kolenou s hlavami v prachu. Překvapený Hiraga zůstal chvíli stát, ale pak je rychle následoval. Připadal si jako nahý. Bojovníci shromáždění na prostranství se začali zlověstně blížít.

Tyrer se roztřeseně postavil. "Co se, k čertu, děje?"

Pallidar okázale pomalu odpověděl. "Předpokládám, že bude lepší, když to zjistíme." Líně vstal a sledoval, jak kapitán velící ostraze vyslanectví neklidně rozepíná pouzdro pistole. "Dobrý den, jsem kapitán Pallidar."

"Jsem kapitán McGregor. Jsem rád, že vás tady vidím, moc rád."

"Pustíme se do toho?"

"Ano."

"Kolik tady máte vojáků?"

"Padesát."

"Výborně, to je víc než dostatečné. Phillipe, nedělej si s ničím starosti," řekl Pallidar, aby ho uklidnil. Sám se navenek choval bezstarostně, ale hladina adrenalinu mu výrazně stoupla. "Jsi tady nejvyšší činitel, možná by ses ho měl přeptat, co chce. Doprovodíme tě."

"Ano, dobrá." Tyrer si s předstíraným klidem nasadil cylindr, upravil plášť a sešel dolů po schodech. Všechny oči visely na něm, pouze dragouni sledovali Pallidara a čekali na jeho rozkazy. Pět metrů od brány se Tyrer zastavil, oba důstojníci kousek za ním. Na okamžik se nedokázal soustředit na nic jiného, než že se potřebuje vymočít. Zajímavě promluvil do ticha: "Óhajó, wataši wa Taira-san. Nan desu ka?" Dobrý den, jsem pan Tyrer. Co si přejete?

Uraga, důstojník silný jako medvěd, který se nečekaně objevil při přepadení Andžóa u hradeb, se na něj rozpáleně podíval a potom se uklonil. Tyrer odpověděl také úklonou - ale jak mu poradil André Poncin - ne tak hlubokou. "Co si přejete, prosím?"

Důstojník vzal na vědomí nepříliš uctivou poklonu a začal něco rychle brebentit v japonštině, kterou Tyrera, jehož zoufalství rostlo jako houba, doslova zaplavil. Stejný pocit zachvátil i Hiragu. Důstojník totiž žádal o okamžité povolení k prohlídce budovy a pozemku a o rozhovor se všemi zahradníky, protože mezi nimi pravděpodobně jsou vrahové a revolucionáři šiši: "Jako tenhle," dokončil rychle a ukázal na Džóuna.

Tyrer hledal slova. "Wakarimasen. Dózo, hanaši wo suru noroku." Nerozumím, prosím mluvit pomalu.

"Wakarimasen ka?" Nerozumíte? povzdechnul si vyčerpaně důstojník a zvýšil hlas, protože stejně jako většina lidí se domníval, že čím hlasitěji na cizince mluví, tím jsou jeho slova jasnější a srozumitelnější, a opakoval svou žádost hrdelním hlasem, který zněl ještě výhrůžněji. "Nezabere to moc času a pochopte, prosím, že je to pro vaši ochranu."

"Promiňte, nerozumím. Prosím mluvit anglicky nebo holandsky."

"Ne, to samozřejmě neumím. Měl byste to pochopit. Chci přijít jen na chvíli. Prosím, otevřete bránu. Je to pro vaši ochranu! Podívejte, bránu! Ukážu vám to!" Přistoupil blíž, uchopil jednu tyč v mřížích a hlasitě jí zatřásl. Všichni kolem se nervózně pohnuli a mnozí uvolnili pojistky na zbraních. Pallidar hlasitě rozkázal: "Zbraně odjistit! Nestřílet bez mého rozkazu."

"Nevím, o čem, k čásu, mluví," postěžoval si Tyrer. Po zádech mu stékal studený pot. "Jenom chápu, že chce, abychom otevřeli bránu."

"To neuděláme, zatraceně, alespoň ne kvůli téhle ozbrojené bandě! Řekni mu, ať jde pryč, že tohle je britské území."

"Tohle..." Tyrer se na chvíli zamyslel, pak ukázal na stožár s britskou vlajkou a řekl japonsky: "To je anglické místo...sem nechodit. Prosím, odejít!"

"Odejít? Zbláznil jste se? Zrovna jsem vám vysvětlil, že to je pro vaši bezpečnost. Právě jsme chytili tady toho psa a jsme si jisti, že se tu schovává další. Otevřete bránu!"

"Promiňte, nerozumím..." Tyrer se bezmocně rozhlédl, protože se na něj řítily další japonská slova. Pak mu padl zrak na Hiragu klečícího o kousek dále. "Ukijo, pojď sem," zavolal japonsky. "Ukijo!"

Hiragovi se úlekem skoro zastavilo srdce. Tyrer na něj znova zavolal. S předstíranou hrůzou Hiraga přiklopýtal, položil hlavu vedle Tyrerových nohou a poklekl zadkem k bráně tak, aby ho skoro celého zakrýval velký klobouk.

"Co muž říká?" zeptal se Tyrer.

S předstíraným třasem a se všemi smysly pracujícími naplno Hiraga tiše japonsky odpověděl: "On je špatný... Chce jít do domu a ukrást vám zbraně."

"Ano, jít. Proč?"

"On chce všechno prohlédat."

"Nerozumím. Co znamená prohlédat?"

"Prohlédat. Chce vstoupit do vašeho domu a všude se podívat."

"Ano, rozumím, vstoupit. Proč?"

"Říkal jsem vám, prohlédat..."

"Ty, zahradníku," zakřičel samuraj a Hiraga sebou trhl, jak se polekal. Poprvé v životě, tady v centru pozornosti, na kolenou před gaidžinem, se mu udělalo nevolno strachem. Uvědomil si, že pod kloboukem má šátek, a kdyby jej sundal, ukázalo by se vyholené temeno hlavy a na něm samurajská chocholka vlasů.

"Ty, zahradníku," opět zavolal muž a zalomcoval branou, "pověz tomu bláznovi, že se jen chce podívat po vrazilích - po šiši."

Zoufalý Hiraga šeptal: "Taira-sama, samuraj chce dovnitř, aby všechny prohlédl. Řekněte mu, že odejdete, a pak může přijít on."

"Nerozumím. Ukijo, jít tam!" Tyrer ukázal k bráně. "Řekni, jít pryč, hezky jít pryč!"

"Nemůžu, nemůžu," šeptal Hiraga a pokoušel se uvažovat a přemoci nutkání zvracet.

"Phillipe," ozval se Pallidar, kterému pot nadělal skvrny na zádech uniformy. "Co se ti, k čertu, snaží říct?"

"Nevím."

Napětí stoupl, protože samuraj znova zatřásl branou a dožadoval se vstupu. Také jeho muži se přiblížili a chopili se mříží, aby mu pomohli. Pallidara to vyprovokovalo k činu. Přistoupil blíže a chladně zasalutoval. Samuraj se stejně chladně poklonil. Pak Pallidar pomalu řekl: "Toto je britský majetek. Příkazuji vám, abyste odešel v míru, jinak za to ponese následky."

Důstojník na něj chvíli nechápavě zíral, ale hned se znova slovy i činy dožadoval vstupu - a okamžitě.

"Jděte pryč!" Aniž se Pallidar otočil, vykřikl: "Pouze dragouni! Připravit k palbě!"

Okamžitě deset dragounů jako jeden muž vyběhlo dopředu, vytvořilo před branou dvě řady, ve stejnou chvíli zakleklo a klaplo všech deset pojistek, náboje najednou zaskočily do hlavní a vojáci zamířili. V náhlém tichu Pallidar pomalu rozeplnul pouzdro. "Jděte pryč!"

Velitel hlídky samurajů se náhle rozchechtal a jeho smích se nesl po náměstí. Za ním stály stovky samurajů a on věděl,

že poblíž se skrývají další tisíce a desetitisíce. Žádný z nich však dosud nezažil masakr, který dokázalo nadělat pár statečných a ukázněných britských vojáků se svými rychlými a snadno ovladatelnými zadovkami.

Smích utichl stejně náhle, jako zazněl. Obě strany čekaly na nevyhnutelný první krok. Všechny zachvátilo šílenství očekávání: Teď přijde smrt, ši kiraru beki, Bože všemohoucí, Namu Amida Bucu...

Hiraga kradmo zvedl hlavu a mrkl na Tyrera. Viděl jeho bezmocnost a zaklel. Pochopil totiž, že důstojník každou chvíli musí vzhledem k nepřátelské náladě venku nařídít útok, aby si zachránil tvář. Než si Hiraga uvědomil, co dělá, pud sebezáchovy ho donutil riskovat. Slyšel se, jak šeptá v angličtině, i když nikdy předtím Tyrerovi ani nenaznačil, že téhle řeči rozumí. "Prosím, věřit, prosím, říkat srova senčo... dózo."

Tyrer zalpal po dechu. "Cože? Řekl jste věřit? Co?"

Hiraga už byl rozhodnut. S bušícím srdcem a s nadějí, že dva britští důstojníci se tak soustředili na to, co se děje u brány, že ho neuslyší, zajímavě, neschopen vyslovit hlásku l, ale přesto srozumitelně šeptal: "Prosím, ticho. Nebezpečí. Děrat, že srova vaše. Řekněte: Senčo, dózo šizuka ni... Řekněte ta srova!"

Pak plný strachu čekal. Vycítil však, že nervy samurajů venku jsou napjaté k prasknutí, a tak znova sykl v angličtině jako rozkaz: "Říkat srova teď! Teď! Senčo, dózo šizuka ni, rychle!"

Tyrer strachem a nervozitou celý bez sebe uposlechl: "Senčo, dózo šizuka ni..." opakoval přesně slova a ta, která následovala. Nevěděl, co říká, a pokoušel se pochopit, jak se mohlo stát, že zahradník mluví anglicky a že se mu to vše jen nezdá. Za pár vteřin uviděl, že jeho slova účinkují. Důstojník výkřikem žádal o ticho. Napětí na náměstí pokleslo. Teď mu samuraj napjatě naslouchal a chvílemi přikyvoval: "Hai, wakata," ano, rozumím. Tyrerovi se vrátila odvaha a soustředil se na Hiragu a japonštinu. Řeč skončil rychle výrazem dómo.

Důstojník okamžitě začal odpovídat. Hiraga čekal, dokud neskončí. "Zavertět hrava," pošeptal. "Řeknout íe, dómo, rychle, rychle ukronit, zpátky dům. Rozkaz já jít také."

Tyrer se už plně ovládal. Rozhodně zatřásl hlavou. "Íe, dómo!" prohlásil důležitě a v posvátném tichu, jako kdyby byl středem vesmíru, odkráčel zpět k domu, na chvíli se zmateně zastavil a zavolal anglicky: "Ukijo, pojď sem... Kriste," zoufale hledal v paměti japonské slůvko, našel je a zavolal ho: "Ukija, isogi!"

Hiraga uposlechl a stejně klopýtavě se za ním rozběhl. Nahoře na schodech, když ho mohl slyšet jen Tyrer, se zkroutěně zastavil a zády ke všem přihlížejícím řekl: "Prosím, rozkaz voják, teď bezpečí. Do dům, prosím."

Tyrer poslušně zavolal: "Kapitáne Pallidare, zavelte mužům rozchod, už je to... Jsme v bezpečí."

Jakmile se Tyrer ocitl mimo dohled v budově, pocit úlevy vystřídala zlost: "Kdo jste a co jsem to, k čertu, říkal, co?"

"Vysvětlit později, Taira-san. Samuraj chtít prohredat vy, váš muži, náš muži, chtít vzít zbraň," řekl Hiraga lámaně. Stále ještě nepřekonal svůj svírající strach. Stál teď vzpřímeně a díval se Tyrerovi do očí. Nebyl sice tak vysoký, ale propocený byl stejně a dobře si uvědomoval, že ještě z pasti nevyvázl. "Kapitan veriky vztek, chtít puška, vzít puška, chtít hredat... nepřítel bakufu. Vy mu říkat ne, kapitan, kindžiru, zakázáno prohredat. Dnes já a muži odcházet odsud, pak vy hredat. Teď ne, kindžiru. My vzít puška, když my odejít. Kindžiru, zakázáno zastavovat nás. Děkuji, teď připravovat jít Jokohama."

"Tohle jsem řekl?"

"Ano, prosím, teď ven, nařídít, zahradník zase pracovat, vy se zlobit. Srovo hataraki-mašoi," vypravil ze sebe Hiraga.

"My mruvit později, tajně, vy, já."

"Ano, ale ne sami, bude u toho ten důstojník."

"Tak nemruvit, promiňte." Hiraga se opět nahlrbil a vycouval z budovy. Rozhovor zabral pouhých několik vteřin.

Znova před Tyrerem poklekl zadkem k bráně.

Tyrer nejistě vyšel znova ven. Viděl, že všichni stále ještě vyčkávají. "Kapitáne Pallidare a ehm, kapitáne McGregore, stáhněte, prosím, své muže a pojdte se se mnou poradit. Hataraki-mašoi! Ikimašo! Vraťte se do práce. Honem!" vykřikl na zahradníky, kteří okamžitě uposlechl. Hiraga vděčně zmizel v bezpečí dvora a šeptal na zahradníky, aby mu kryli záda, důstojníci a seržanti začali hlasitě vydávat rozkazy a svět se točil dál.

Tyrer nerozhodně z verandy pozoroval Hiragu. Hrozil se myšlenky, že měli v domě špiona, ale na druhé straně mu byl vděčný za svou záchranu.

"Chtěl jsi s námi mluvit?" vytrhl ho ze zamyšlení Pallidar.

"Cože? Aha, ano, pojdte za mnou." Odvedl je do kanceláře, zavřel za sebou dveře a sdělil jim, co řekl samurajům.

Oba mu blahopřáli. "Udělal jsi zatraceně velký dojem, Phillipe," pochválil ho Pallidar. "Jednu chvíli jsem si už byl jistý, že si to s nimi rozdáme, a kdoví, jak by to pak dopadlo. Bylo těch mizerů na nás moc a nakonec by nás pobili. Nakonec ano. Flotila by se jim za nás pomstila, ale my bychom už jen bradou vytlačovali sedmikrásky ze země, a to by bylo, zatraceně, trochu nudné."

"Víc než jen trochu nudné," zabručel kapitán McGregor a podíval se na Tyrera. "Co teď podnikneme, pane?"

Tyrer zaváhal. Zarazilo ho, že ani jeden z nich neslyšel Hiragovu angličtinu, ale potěšilo ho jeho nové postavení - bylo to vůbec poprvé, co ho kapitán McGregor oslovil pane jako nadřízeného. "Nejlepší bude, když poslechneme sira Williama. Vydejte rozkazy, aby se všichni sbalili a... Ale nesmí to vypadat jako potupný ústup. Nesmíme jim nechat naše zbraně - co je to napadlo? - ani působit dojmem, že utíkáme. Odpochodujeme odsud s... hm, hubbou a pompou."

"Skvěle. Nejdřív ale slavnostně spustíme vlajku."

"Dobře. Víte, měli bychom... měl bych se přesvědčit, jestli jsou všechny depeše zabalené a tak dále."

Kapitán McGregor řekl: "Směl bych vám něco navrhnout, pane... Řekl bych, že si zasloužíte pořádnou sklenici šampaňského. Mám dojem, že nám tady pár láhví zbylo."

"Děkuji." Tyrer se rozzářil. "Asi ano, pojdme splétat hlavní výztuhu." To byl tradiční námořnický výraz pro rozdělování přidělů rumu posádce. "A také bychom mohli nejdřív posvětit, abychom jim ukázali, že nespěcháme."

"Hned to zařídím," přihlásil se McGregor. "Bylo od vás zatraceně chytré, že jste si zavolal toho zahradníka, aby vám

pomohl se slovíčky, chvílemi zněla skoro jako anglická. Proč ale chtějí prohledávat vyslanectví?"

"Aby našli... aby hledali nepřátele bakufu."

Oba muži na něj civěli. "Ale tady nejsou žádní Japončici kromě zahradníků, jestli jim šlo o tohle."

Tyrerovi poskočilo srdce, protože mu došlo, že jde o Ukiju, ale Pallidar se ptal: "Nedovolíš jim přece prohledávat naše vyslanectví? To by byl nebezpečný precedens."

Jeho dobrá nálada se okamžitě rozplynula, protože Pallidar měl pravdu. "Zatraceně, na to jsem v první chvíli nepomyslel."

McGregor prolomil mlčení. "Možná byste mohl, pane, dříve než odejdeme, pozvat důstojníka samurajů, aby se šel s námi projít a prohlédl si vyslanectví. Když ho sami pozveme, není na tom nic špatného. Zároveň by mohl zkontrolovat zahradníky anebo my bychom je mohli poslat pryč dřív, než odsud odejdeme, a pak zamknout bránu."

"To by byl dokonalý kompromis," poznamenal šťastně Pallidar.

* * *

Hiraga vykopával plevel u postranních dvířek a otevřeného okna vyslanectví. Byl špinavý a upocený, neboť odpolední slunce stále silně hřálo. Zavazadla se vršila na kárách před domem, koně byli osedlaní, někteří vojáci už stáli seřazení v pochodovém tvaru. Stráže obcházely zdi kolem areálu. Za nimi posedávaly pod slunečníky skupinky samurajů, jiní se procházeli se zlověstným výrazem v tváři.

"Teď," ozval se Tyrerův hlas z místnosti. Hiraga si ověřil, že ho nikdo nesleduje, zmizel v křoví a otevřel dveře. Tyrer ho honem odvedl chodbou do místnosti s okny na nádvoří a zavřel dveře na závoru. Záclony zakrývajících zavřená okna filtrovaly sluneční paprsky. Stůl, několik židlí, svítky dokumentů, záznamy a revolver na stole. Tyrer se za něj posadil a ukázal na židli. "Prosím, posaďte se. Teď mi povězte, kdo jste."

"Nejdřív, tajné já mruvit angricky, ano?" Hiraga zůstal stát a ve své plné výšce vypadal poněkud hrozivě.

"Nejdřív mi povězte, kdo jste, a pak se rozhodnu."

"Ne, promiňte, Taira-san. Já pro vás užitek. Už zachránit ridi. Veriký užitek. Pravda, ne?"

"Ano, pravda. Proč mám držet tajemství?"

"Bezpečí já. Vy také."

"Proč já?"

"Možná nemoudré mít... jak říkáte, aha, ano, tajemství jiná gaidžin nemít. Já moc pomáhat vy. Pomáhat učit jazyk, pomáhat o Nippon. Já povídám pravda vy, vy povídáte pravda já taky. Vy pomáhat já, já pomáhat vy. Kolik vy roky, prosím?"

"Mně je jednadvacet."

Hiraga potlačil překvapení a usmál se pod okrajem klobouku. Připadalo mu těžké odhadnout věk gaidžinů, protože mu připadali všichni stejní. Také pistole, kterou si položil před sebe, se mu zdála směšná. Dokázal by zabít toho blázna holýma rukama, než by na ni stačil sáhnout. Tak jednoduché, tak lákavé by ho bylo zabít, a tady je vhodné místo, odkud by se snadno uteklo, ale jakmile by se dostal ven, těžko by unikl samurajům. "Držet tajemství?"

"Kdo jste. Vaše jméno není Ukija, nebo snad ano?"

"Stribovat tajemství?"

Tyrer se zhluboka nadechl. Zvažoval možné důsledky, ale ať počítal, jak počítal, vždy mu z toho vyšla katastrofa.

"Souhlasím." Srdce se mu rozbušilo, protože Hiraga vytáhl z klobouku dýku. Proklínal sám sebe, že se vystavil takovému nebezpečí. "Je to pence proti libře," zabručel.

"Co?"

"Nic." Díval se, jak se Hiraga řízl do prstu a pak mu podal nůž.

"Teď udělat vy také, prosím." Tyrer zaváhal, protože věděl, co bude následovat, ale jednou se už rozhodl, a tak jen pokrčil rameny a poslechl. Hiraga se slavnostně dotkl prstem Tyrerova a promíchal tím jejich krev. "Přisáhám bohové, držet tajemství o vy. Vy říkat ta samá věc pro křesťanský bůh, Taira-san."

"Přisáhám, při Bohu, že to budu držet v tajnosti, jak nejdéle dokážu," prohlásil Tyrer a napadlo ho, jaké potíže mu tato závazná přísaha ještě nadělá. "Kde jste se naučil anglicky? V misionářské škole?"

"Hai, ale já ne křesťan." Není bezpečné mluvit o našich školách v Čošú, pomyslel si Hiraga, ani o panu Smradovi, holandském učiteli angličtiny, který tvrdil, že dříve, než se stal pirátem, býval knězem. Nezáleží na tom, jestli tomu Tairovi povím pravdu, nebo mu budu lhát. Je to gaidžin, nižší vůdce našeho nejmočnějšího zahraničního nepřítele, a proto ho smím využít, pochybovat o něm, nenávidět ho, a jestli se mi zachce, třeba ho i zabít. "Vy pomáhat utíkat?"

"Kdo jste? Odkud přicházíte? Vaše jméno není Ukija."

Hiraga se usmál a posadil se do jedné ze židlí. "Ukija znamenat zahradník, Taira-san. Rodina jmenovat Ikeda." Zalhal bez obtíží. "Nakama Ikeda. Já ten, kdo důstojník chtít. Já dvacet a dva roky."

"Proč?"

"Protože rodina a já od Čošú, my bojovat bakufu. Bakufu ukrást moc od císař a..."

"Myslíte tím šóguna?"

Hiraga zavrtěl hlavou. "Šógún je bakufu, nejvyšší bakufu. On..." Chvilí uvažoval a potom jako mim předvedl loutku na drátcích. "Rozumět?"

"Loutka?"

"Ano, routka."

Tyrer zamrkal. "Šógún je loutka?"

Hiraga přikývl. Při rozhovoru se mu vrátilo sebevědomí, ale jen s námahou hledal slova. "Šógún Nobusada, chrapec, šestnáct roky, bakufu routka. On žít Edo, císař žít Kjóto. Císař teď žádná vláda. Víc dvě stě roky předem, šógún Toranaga ukrást vláda. My bojovat vzít vláda šógún a bakufu, vrátit císař."

Tyrer, kterého až pobolívala hlava, jak byl soustředěný - řeči toho muže rozuměl jen obtížně - si okamžitě uvědomil dalekosáhlý význam těchto slov. "Ten chlapec šogun? Jak je starý, prosím?"

"Šestnáct roků šogun Nobusada. Bakufu povídat, co on dělat," opakoval Hiraga. Přemohl svou podrážděnost, protože chápal, že musí být trpělivý. "Císař veriká vráda, are žádný..." Hledal správné slovo, ale nenašel ho, a tak to vše začal vysvětlovat jinak: "Císař ne jako kníže. Kníže mít samuraj, zbraně, hodně. Císař ne samuraj, ne zbraně. Nemoc nutit bakufu posrouchat. Bakufu mít armáda. Císař ne, wakatta?"

"Hai, Nakama, wakatta." Tyrera napadalo tisíc otázek, které by mu rád položil, ale uvědomoval si, že tenhle muž je jako studna a on ji musí vyprázdnit, ale musí postupovat opatrně, a na to tady není vhodné místo. Viděl intenzivní soustředění v tváři a muže za stolem a přemýšlel, do jaké míry Nakama opravdu ví, co říká. Byl odhodlán mluvit pomalu a co nejprostěji. "Kolik vás bojuje proti bakufu?"

"Mnoho." Hiraga tleskl a zabil zbloudilého komára.

"Sto, tisíc? Jací lidé, obyčejní lidé, zahradníci, dělníci, kupci?"

Hiraga se na něj nechápavě zadíval. "Ti nic. Jen sroužit samuraj. Jen samuraj bojovat. Jen samuraj nosit zbraň. Kindžiru ostatní zbraň."

Tyrer znova zamrkal. "Vy jste samuraj?"

Znova údiv. "Samuraj bojovat. Já říkat, já bojovat bakufu, ano? Já samuraj." Hiraga odložil klobouk, stáhl si z hlavy špinavý a propocení šátek, který mu sloužil jako turban, a odhalil charakteristické vyholené temeno hlavy a chocholku vlasů. Teď mu Tyrer jasně viděl do obličeje, poprvé bez klobouku, který zakrýval podstatnou část obličeje, a viděl stejné šikmé oči, jako měli bojovníci se dvěma meči, jiné lícní kosti, než mívali vesničané. "Kdyby šenso, kapitán samuraj, mě vidět tak, já mrtvý."

Tyrer přikývl. Hlavou se mu honily šílené myšlenky.

"Snadné já utéct. Prosím, dát mi šaty voják."

Tyrer se jen obtížně přemáhal, aby na sobě nedal znát vzrušení a hrůzu. Zoufale rád by utekl, ale zároveň by se rád od tohoto samuraje dozvěděl vše, což by mohlo otevřít, ne, otevřelo by mu, pokud se nedopustí větší chyby, svět Nipponu a svou vlastní budoucnost. Už chtěl vyhrknout, že souhlasí, ale vtom si vzpomněl na varování sira Williama a rozhodl se, že nebude spěchat a vše si dobře promyslí.

"Snadné utéct, ne?" opakoval Hiraga netrpělivě.

"Ne snadné, ale možné. A riskantní. Především se musím přesvědčit, že stojíte za záchranu." Tyrer zahlédl náhlý záblesk vzteku - možná to byl vztek spojený se strachem, nevěděl to jistě. Prokrista, samuraj. Kéž by tady byl sir William. Jsem s rozumem v koncích.

"Prosím," naléhal Hiraga ponížene, protože chápal, že nemá jinou šanci vyvážnout z této pasti, ale v duchu si říkal: Pospěš si a kývni, jinak tě zabiju a pokusím se utéct přes zeď. "Nakama přísahat při božích pomoci Taira-san."

"Přísaháte slavnostně při svých božích, že odpovíte všechny mé otázky pravdivě?"

"Hai," souhlasil okamžitě Hiraga celý překvapený, že Tyrer může být tak naivní a položit takovou otázku nepříteli a uvěřit kladné odpovědi - tak hloupý určitě není. Jaký bůh nebo bohové? Žádní nejsou. "Přísahat při božích."

"Počkejte tady. Zavřete na závoru a neotvírejte nikomu než mně."

Tyrer uložil revolver do kapsy, vyšel z místnosti, vyhledal Pallidara a McGregora a netrpělivě je odvedl stranou.

"Potřebuji pomoc. Zjistil jsem, že Ukija je jeden z lidí, které hledají samurajové. Zdá se, že je to nějaký nepřítel státu.

Chci, abyste ho převlékli za vojáka a propašovali odtud pryč."

Oba důstojníci se na něj nevěřícně podívali. První se ozval McGregor: "Promiňte, pane, ale opravdu to považujete za moudré? Víte, bakufu je legální vláda, a jestli nás chytnou..."

"Nikdo nás nechytí. Převlékneme ho do červené uniformy a postavíme mezi vojáky. Co ty na to, Settry?"

"Ano, to by se dalo provést, ale jestli si ho všimnou a zastaví nás, bude to jako plavit se proti proudu bez pádla."

"Máte nějaký jiný návrh?" V Tyrerově hlase se ozvala nervozita, jak jeho strach a zároveň vzrušení narůstaly. "Chci ho odsud propašovat. Bez jeho pomoci bychom byli nejspíš všichni mrtví. Bude pro nás nesmírně užitečný."

Oba muži se nejistě podívali jeden na druhého a potom na Tyrera. "Promiň, ale je to příliš nebezpečné," namítl Pallidar.

"To si nemyslím," vybuchl Tyrer, kterého z toho napětí rozbolela hlava. "A chci to zařadit. Je to otázka nejvyšší důležitosti pro vládu Jeho Veličenstva a konec dohadování."

McGregor si povzdychl. "Ano, pane, tak dobrá. Kapitáne, co kdybyste ho posadil na koně?"

"Jako dragouna? To je směšné, zahradník přece nebude umět jezdit na koni, proboha! Mnohem lepší, když ho necháte pochodovat, obestavíte ho vojáky..."

"Padesát liber proti měďáku, že ten mizera nedokáže pochodovat. Bude stejně nápadný jako děvka v biskupově spodním prádle."

Tyrer dostal nápad. "Co kdybychom ho převlékli do uniformy, ovázali mu obličej a ruce, předstírali, že je nemocný, a odnesli ho na nosítkách?"

Důstojníci se na něj podívali a rozzářili se. "To je ono!"

"A ještě lepší bude," přidal se šťastně Pallidar, "když jim řekneme, že má nějakou odpornou nemoc - neštovice, spalničky nebo mor!" Rozesmáli se jako jeden muž.

* * *

Důstojník od samurajů a jeho vojáci, kterým povolili vstup do již vyklizené budovy vyslanectví, procházeli za Tyrerem, McGregorem a čtyřmi důstojníky po celém domě. Vše důkladně prohlíželi, každou místnost, každou skříň, dokonce i půdu. Nakonec byli spokojeni. V hale ležela dvoje nosítka a na nich vojáci, oba s horečkou, oba ovázaní, jeden částečně, druhý, Hiraga, úplně - ruce, hlavu i nohy - vše, co mu nepokrývala propocená uniforma.

"Oba velmi nemocní," prohlásil Tyrer japonsky. Hiraga ho naučil potřebná slovíčka. "Tento voják má tečkovanou

nemoc."

Když samurajové zaslechli tato slova, zbledli a o krok ustoupili.

Epidemie neštovic se vyskytovaly ve všech městech, nikdy ovšem tak často jako v Číně, kde na ně umíraly statisíce lidí. "Tohle... tohle musím oznámit," zabručel důstojník a on i jeho muži si zakryli ústa, protože, jak věřili, nemoc se šířila vdechováním zkaženého vzduchu v blízkosti nemocného.

Tyrer mu nerozuměl, a tak jen pokrčil rameny. "Muž velmi nemocný. Nechodit blízko."

"Já k němu nepůjdu, copak si myslíte, že jsem se zbláznil?" Velký muž vyšel na verandu. "Poslouchejte," přikázal tiše svým mužům. "O tom nesmíte říct ostatním na náměstí ani slovo, jinak vypukne panika. Snradlavi cizí psi. A mějte oči otevřené, ten Hiraga tady někde bude."

Prohledali pozemek a přístavky, prohlédli si všechny zaměstnance legace a vojáky, kteří ve stínu netrpělivě čekali, kdy se vydají na pochod do přístavu k čekajícím člunům. Důstojník konečně ukončil prohlídku, kysele se uklonil a zamířil zpět k bráně, u níž čekali shromáždění samurajové. V první řadě stál i svázaný Džoun. Vyděšení zahradníci klečeli v řadě, bez klobouků a nazi. Když se k nim samurajové přiblížili, ještě víc se vtlačili do prachu.

"Vstaňte," poručil vztekle důstojník. Zlobil se. Když jim nařídil, aby se vysvlékli do naha, nikdo z nich neměl vyholenou hlavu, jizvy po ranách mečem, ani jiné známky statusu samuraje. Pochopil, že se jeho oběť stále ukrývá uvnitř, nebo snad uprchla. Celý rozzuřený se postavil před Džouna. "Aby se ten rónin Hiraga zamaskoval, dal se ostříhat dohola, nebo si nechal narůst vlasy jako tihle údajní zahradníci. Ukaž, který to je!"

Džoun klečel na kolenou, zlomený, na pokraji smrti. Na Andžouův příkaz ho zbili a přivedli k životu, znova zbili a přivedli k životu. "Ukaž na toho Hiragu!"

"On, on tady není, tady ne." Mladík vykřikl, protože ho důstojníková noha, tvrdá jako železo, zasáhla do nejcitlivějších míst a pak ještě jednou. Zahradníci se třásli strachem. "Není... není tady..." Další nemilosrdná rána. Zoufalý a bezmocný Džoun, bolestí celý bez sebe, ukázal na mladšího muže, který padl na kolena a ječel, že je nevinný.

"Umlčte ho!" zařval důstojník. "Odvedte ho před soudce, pak do vězení a nakonec toho mizeru ukřižujte. Seberte je všechny. Provinili se tím, že ho ukrývali. Seberte je všechny!"

Odvedli je přes výkřiky a zapřisahání, že jsou nevinní. Zatčený mladík vyjekl, že viděl Hiragu u domu, a jestli ho pustí, tak jim ukáže kde, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. I další výkřiky, jeho i ostatních, byly rychle a brutálně umlčeny. Důstojník si otřel čelo, spokojený, že splnil rozkaz. Propláchl si ústa vodou z lahve a zase ji vyplivl, potom se s úlevou napil.

Ííí, pomyslel si a otřásl se. Tečkováná nemoc! Nemoc gaidžinů, kteří ji zavlekli zvenčí. Všechno shnilé přichází zvenčí. Gaidžiny bychom měli vyhnat a nepustit je zpátky. Podrážděně se díval, jak nastupuje orchestr, vojáci se řadí a přemýšlel přitom o hledaném šíši.

Tenhle zahradník nemůže být slavný šíši, ten Hiraga, co umí tak bojovat. Karma, že jsem já a moji mužové dorazili toho dne příliš pozdě a nenachytali jsme ani jeho, ani ty ostatní, kdo uprchli. To nebyla karma, ale Bůh nade mnou držel ochrannou ruku. Kdybych ho byl viděl, nemohl bych předstírat, že věřím, že to je právě ten muž, na kterého ukázal Džoun. Kde je asi ten Hiraga? Určitě se někde schoval. Prosím, Bože, pomoz mi.

Ííí, stejně je ten život podivný. Nenávídím gaidžiny, a přesto věřím v jejich boha Ježíše stejně jako můj otec, děda a všichni předkové už od bitvy u Sekigahary. Ano, věřím v boha Ježíše, jedinou hodnotnou věc z ciziny. Copak nám jezuitští princové učitelé neříkali, že víra nás posiluje a že naše ostatní starosti jsou stejné, jako když pes hledá kost? Hiraga se někde ukrývá. Prohledal jsem to tady pečlivě. Proto je jisté, že se Hiraga se za něco přestrojil. Za co? Za strom? Cože?

Za plotem pokračovaly přípravy na odchod. Byla spuštěna vlajka. Orchestr hrál. Jezdci se vyhoupli na koně. Vojáci uložili nosítka na káru. Brána se otevřela, jezdcí se seřadili za gaidžinem s japonským jménem, prošli jí a začali sestupovat z kopce a...

Obvazy! Důstojníkovou hlavou bleskl nápad. Žádný mor to není! Chytré, pomyslel si vzrušeně, ale ne dost chytré! A co teď? Mám je zadržet a obklíčit v nějaké úzké uličce? Nebo nařídím někomu, aby ho sledoval, a tak mě dovedl i k ostatním?

Dám ho sledovat.

19

Úterý, 14. října

V přeplněném hlavním sále klubu osvětleném petrolejkami se dostával do plných obrátek zasnubní večírek. Malcolm Struan si pronajal celou budovu a nechal ji vyzdobit pro velkou party. Pozval všechny vážené obyvatele cizinecké čtvrti a ti se také dostavili a s nimi i všichni důstojníci, kteří se dokázali uvolnit ze služby na lodích a v pěchotě. Venku po Hlavní ulici přecházely patroly obou vojsk připravené znemožnit vstup pobudům a nežádoucím osobám z Opileckého městečka.

Angelique ještě nikdy nevypadala tak oslnivě - krinolíny, v účesu rajčí perí a zářivý zasnubní prsten. Tancovala úplně nový úchvatný valčík Johanna Strausse mladšího. Noty nedávno dorazily diplomatickou poštou a s elánem z nich hrál na klavír André Poncin doprovázený námořnickým orchestrem, který se pro tuto příležitost vyšnořil do slavnostních stejnokrojů. S Angelique se točil v kole Settry Pallidar - vybraný za reprezentanta pěchoty a přivítaný potěšenými pokřiky i neskrývanou žárlivostí.

Také Victoria Lunkchurchová a Mabel Swannová tancovaly, tentokrát se sirem Williamem a Norbertem Greyforthem. Jejich taneční pořádek se zaplnil chvíli poté, co byl večírek oznámen. I přes svou tělnatost vypadaly na parketu dobře. Obě se oblékly do krinolín, ovšem s Angelique se nemohly srovnávat ani bohatostí šatů, ani výstřihem.

"Ty jsi ale prohnilej sprosták, Barnaby," sykla na svého manžela Victoria. "Mabel a já si pořídíme nové hadry, i kdyby

kvůli tomu měl tvůj podnik přijít na buben, bože! A taky chcem klobouky, jaký má vona, bože."

"Jasně, no a co? Klobouky!" Pokrývka hlavy, ve které se objevila Angélique, zasadila oběma ženám poslední ránu. "Je to válka, my proti ní." Zájem, který vyvolávaly, jim však pomohl překousnout žárlivost, a tak se obě neustále vytáčely v kole.

"Má to ale štěstí, ten zatracený parchant," zabručel Marlowe. Nedokázal ze svého soka spustit zrak. Jeho modrá námořnická uniforma se blyštěla novými zlatými prýmkami admirálova pobočníka. Kalhoty a punčochy měl bílé a k nim černé boty se stříbrnou přezkou.

"Kdo?" zeptal se Tyrer, který právě kolem něj přecházel s další číší šampaňského, celý zrůžovělý a vzrušený večírkem i tím, jak se mu podařilo provést samuraje Nakamu z Eda a se souhlasem sira Williama ho ubytovat jako učitele japonštiny. "Tak kdo je parchant, Marlowe?"

"Trhni si nohou - jako bys to nevěděl!" pobaveně se ušklíbl Marlowe. "Poslouchej, já zastupuji námořnictvo, příští tanec s ní jdu já a ukážu tomu mizerovi, zač je toho loket, nebo padnu v boji."

"Ty šťastný ďáble! Co to bude?"

"Polka!"

"Hm, to je něco! To sis zařídil?"

"Dobrý bože, to ne!" Polka, původně český lidový tanec, vstoupila na evropské taneční parkety poměrně nedávno a zachvátila je jako vichřice, třebaže dosud byla považována za příliš odvážnou. "Píše se to v programu! Copak sis toho nevěšim?"

"Ne, to ne, mám plnou hlavu jiných věcí," odpověděl šťastně Tyrer. Úplně praskal touhou pochlubit se někomu, jak chytře se zachoval. A ještě radši by se svěřil s tím, že dnes večer, hned jak jen to bude možné, přejde přes Rájský most ke své milované - a litoval, že v obou případech přisahal mlčenlivost. "Ona tančí jako sen, víd?"

"Ahoj, mladý Tyrere..." Byl to Dmitri Syborodin, už pod párou a dost zpocený, s láhví rumu v ruce. "Zašel jsem za kapelníkem, aby zahráli kankán. A ten chlápek mi povídá, že jsem už pátý."

"Panebože, a co on?" zeptal se Tyrer zděšeně. "Viděl jsem to jednou tancovat v Paříži. To bys nevěřil, děvčata neměla žádné spodní prádlo!"

"Tomu věřím," uchechtl se Dmitri. "Ale Andělský cecíky si je dneska vzala a vůbec by se nestyděla je ukázat, sakra."

"Tak hele, to si tedy..." spustil na něj Marlowe zotra.

"Nech ho, John, jenom žertuje. Dmitri, jsi nemožný. To by si přece kapelník nedovolil."

"Ne, jestli mu na to Malc nekývne."

Podívali se přes sál. Malcolm Struan seděl s dr. Hoagem, Babcottem, Seratardem a s několika dalšími vyslanci a díval se na parket. Oči měl jen pro Angélique a ta se nechávala unášet okouzlující a odvážnou moderní hudbou, která je všechny nadchla. Rukou se opíral o těžkou hůl a zlatý pečetní prsten se blýskal, jak se jeho prsty pohybovaly do rytmu. Oblečen byl do elegantního hedvábného večerního úboru s vysokým límcem, smetanově bílou vázankou a brilantovou sponou. Jemné kožené boty si dal dovézt až z Paříže.

"Škoda že se ještě nemůže pořádně pohnout," zamumlal Tyrer. Opravdu ho litoval a zároveň blahorečil svému štěstí. Struan a Angélique se opozdili. Malcolmovi dělala chůze veliké potíže. Přestože se snažil chodit zpřímá, byl nahrbený a opíral se o berle. Rozzářená Angélique ho vedla za rámě. Doktor Hoag, pozorný a pečlivý, je doprovázel. Struana přivítal nadšený jasot, ale ji ještě větší. Když se s úlevou posadil, přivítal je a vyzval, aby si užili slavnostní hostiny, kterou jim nechal nachystat. "Ale nejdřív mi, přátelé, dovozte, abych připil na zdraví nejpůvabnější dívky na světě, mademoiselle Angélique Richaudové, mé snoubenky."

Nadšené ovace. Čínští číšníci v livreji přinesli bedny vychlazeného šampaňského, Jamie McFay pronesl krátké blahopřání a večírek začal. Vína z Bordeaux a Burgundska, zvláště vybrané chablis, oblíbené po celé Asii, brandy, whisky - dovážena výhradně Struanovou firmou - gin, hongkongské pivo. Veliké kusy šťavnatého roastbeefu z Austrálie, několik celých jehňat, zapékaná kuřata, nasolené studené vepřové, šunka, brambory ze Šanghaje, pečené a plněné slanými vepřovými nudličkami a máslem a k tomu anglický pudding a čokoláda, nový import ze Švýcarska. Po večeři byly stoly sklizeny a vojáci vyvedli sedm opilců, André Poncin se usadil ke klavíru a orchestr spustil.

S velkou obřadností vůči Malcolmovi požádal o první tanec sir William, po něm Seratard a ostatní vyslanci - kromě von Heimricha, který zůstal upoután na lůžko s úplavicí - následovali admirál a generál, a ti všichni i další mezitím provedli druhé dvě ženy. Po každém tanci Angélique obklopily zrůžovělé a zářící obličej, ona se ovívala vějířem, ale po chvíli se probojovala zpět k Malcolmovi. Ke všem se chovala mile, ale jemu se věnovala co nejvíce, vždy nejdřív tanec odmítla a teprve po chvíli se jím nechala přemluvit: "Viš, Angélique, moc se mi líbí, jak tancuješ, drahoušku, vypadáš přitom tak rozkošně."

Teď ji pozoroval, rozervaný štěstím i zklamáním, popuzený svou neschopností.

"Nebud' mrzutý, Malcolm," uklidňoval ho Hoag ještě před tím, než se vydali na večírek. I samotné oblékání bylo provázeno nesnesitelnou bolestí a vyvolalo v něm pocit trapnosti. "Dnes poprvé jdeš ven. Od incidentu uběhl sotva měsíc, musíš to tak brát..."

"Řekni mi to ještě jednou a začnu plivat krev."

"Není to jen bolest, co ti dává zabrat. Způsobily to ty léky - - nebo spíš to, že je nebereš - a dnešní pošta. Přišel ti přece dopis od matky, víd?"

"Ano," přikývl celý zničený a posadil se napůl oblečený na okraj postele. "Zlobí se... Nepamatuji si, že by někdy takhle zuřila." Rozhodně odmítala jeho zasnoubení i svatbu. "Považuje Angélique za ztělesněnou ďablici. Ona je..."

Slova se z něj řinula sama. "Vůbec nevzala můj dopis na vědomí a napsala mi... Tady ti to přečtu: Zbláznil ses? Od smrti Tvého otce neuplynulo ani šest týdnů a tobě není jednadvacet. Ta ženština tě uhání kvůli penězům Tvým i naší

firmy, je to dcera uprchlého zkrachovance, neteř kriminálního a navíc, Bůh nám pomáhej, katolička a Francouzka. Cožpak Ti přeskočilo? Tvrdíš, že ji miluješ? Houby! Uhranula tě. Tyhle nesmysly se musí zarazit. Musí se zarazit! Uhranula Tě. Je zřejmé, že to nemáš v hlavě dostatečně srovnané, abys mohl řídit podnik. Okamžitě, jakmile to dr. Hoag dovolí, se sem vrátíš. A bez té osoby!"

"Až to dovolím, Malcolm, poslechněš ji?"

"Pokud jde o Angelique, tak ne. Nezáleží mi na ničem z toho, o čem mi tady píše, na ničem! Zřejmě můj dopis vůbec nečetla a nezajímá ji, co chci já. Co, k čertu, můžu dělat?"

Hoag pokrčil rameny. "To, pro co ses už rozhodl. Zasnoubíš se a po patřičné lhůtě se s ní oženiš. Postupně se budeš uzdravovat. Budeš hodně odpočívát, jíst polévku a ovesnou kaši. A budeš se vyhýbat nápojům na spaní a lékům proti bolesti. Příští dva týdny tady ještě zůstaneš, potom se vrátíš a postavíš se čelem...", laskavě se usmál. "...své budoucnosti."

"Mám to ale štěstí, že jsi můj lékař."

"Já mám štěstí, že jsi můj přítel."

"Tobě také psala?"

"Ano." Suchý smích. "Matně si vzpomínám, že ano."

"A co?"

Hoag zvedl oči. "Stačí?"

"Ano. Díky."

Ted, když pozoroval, jak ji všichni obdivují a jak po ní pasou, jak si podle módy odhalila velkou část prsou, jak její stíhlé kotníky přitahují zraky hlouběji pod načechrané hedvábí meruňkové barvy, pocítil vzrušení. Naštěstí alespoň tohle funguje, pomyslel si a vztek ho pomalu přecházel. Jenže, panebože, do Vánoc čekat nevydržím. Ne, nevydržím!

* * *

Blížila se půlnoc, Angelique popíjela šampaňské a ukrývala se za svůj vějíř, chvilky se jí ladně ovívala a dál dráždila své okolí, potom však odstrčila skleničku, jako kdyby někomu dávala dárek, omluvila se a vrátila se na svou židli vedle Struana. S nimi u stolu seděli a živě se bavili Seratard, sir William, Hoag, další vyslanci a Poncin. "Monsieur André, hrajete skvěle, vid', Malcolm, drahoušku?"

"Ano, skvěle," přitakal Struan. Necítil se dobře, ale nechtěl to dát na sobě znát. Hoag si ho měřil pohledem přes stůl. Potom se rozhovořila francouzsky: "André, kde jste se poslední dny schovával?" Zadívala se na něj přes okraj vějíře. "Kdybychom byli v Paříži, přísahala bych, že jste zapomněl srdce u nějaké nové přítelkyně."

Poncin nedbale odpověděl: "Samá práce, mademoiselle."

Angelique přešla do angličtiny. "Je to smutné. V Paříži je podzim tak nádherný, skoro stejně úchvatný jako jaro. Počkej, až tě provedu městem. Mohli bychom tam strávit alespoň čtvrt roku, vid'?" Stála blízko něj a cítila, jak ji rukou něžně svírá kolem pasu. Položila mu paži na rameno a pohrávala si s jeho dlouhými vlasy. Ten dotyk jí byl příjemný, její snoubenec měl pohledný obličej, hezké šaty a prsten, který jí dal ráno, s velkým briliantem, kolem něhož byly posázeny menší, jí nadchl. Pořád si je prohlížela, točila jím a přemýšlela, kolik asi stál. "Malcolm, v sezoně se ti bude v Paříži moc líbit, je tam opravdu nádherné. Pojďme tam?"

"Proč ne, jestli budeš chtít?"

Povzdechla si a prsty ho nenápadně hladila po krku. Jako by ji to zrovna napadlo, se zeptala: "A myslíš, chéri, že bychom tam mohli strávit líbáčky? Protancovali bychom spolu celou noc."

"Vy tancujete úchvatně, mademoiselle, ve všech městech," zalichotil jí Hoag. V příliš těsných šatech se potil a cítil se nesvůj. "Kéž bych se tím také mohl pochlubit. Mohl bych vám navrhnout..."

"Vy vůbec netančíte, doktore?"

"Kdysi před lety v Indii jsem tancoval, ale přestal jsem po smrti své ženy. Milovala tanec tak, že mě už vůbec netěší. Skvělá party, Malcolm. Co kdybychom se rozloučili?"

Angelique se na něj podívala a úsměv se jí vytratil z tváře. Viděla v lékařově výrazu obavy a Malcolm vypadal velmi vyčerpaně. Je to ale otrava, že je nemocný. Zatraceně!

"Ještě je dost brzy," namítl Malcolm statečně, i když toužil po posteli. "Vid', Angelique?"

"Musím přiznat, že jsem také unavená," odpověděla okamžitě. Složila vějíř, odložila jej, usmála se na Malcolm, Poncina a ostatní a připravovala se k odchodu. "Asi bychom se měli vytrátit a nechat ostatní, aby se bavili dál..."

Potichu se omluvili těm, kdo seděli nejbliž u jejich stolu. Všichni ostatní předstírali, že je nevidí odcházet, ale za ní zůstala prázdnota. Za dveřmi se zastavila. "O la la, zapomněla jsem tam vějíř. Hned tě doženu, drahoušku."

Spěchala zpátky. Poncin ji zastavil. "Mademoiselle," oslovil ji francouzsky. "Tohle bude vaše."

"Ach, jste tak laskavý." Vzala si vějíř, potěšená tím, že její plán vyšel a že André byl tak pozorný, jak doufala. Když sklonil hlavu, aby jí políbil ruku, zašeptala francouzsky: "Zítřka vás musím vidět."

"V poledne na úřadě. Ptejte se po Seratardovi. Nebude tam."

* * *

Kartáčovala si vlasy před zrcadlem a pobrukovala si poslední valčík. Který byl nejlepší? ptala se v duchu. Nejlepší tanec? To je jasné, Marlowe a polka byl lepší než Pallidar a valčík. Ten se má tancovat jen s láskou tvého života, nechat hudbu, aby ti zaplavila hlavu obdivem a touhou, vynesla tě do oblak, rozechvělou a roztouženou, jako jsem dnes já. Je to nejlepší den mého života. Jsem zasnoubená s dobrým mužem, který mě miluje až k uzoufání.

Měl by to být nejlepší den, ale není.

Je podivné, že jsem se dnes večer dokázala bavit, že jsem se chovala a uvažovala klidně, ačkoli můj den uplynul, a ono se to opozdilo. Budu asi v jiném stavu s tím násilníkem, kterého musím zlikvidovat.

Prohlížela si svůj obraz v zrcadle. Jako kdyby tam byl někdo jiný. Rázně si začala kartáčovat vlasy. Samotnou ji

překvapovalo, že zůstala naživu a navenek vypadá stejně, přestože si vytrpěla tolik bolesti.

Je to divné. Den po dni jako by se cítila lehčeji.

Čím to je?

Nevím. A vlastně na tom nezáleží. Zítřka vyřeším ty opožděné měsíčky. Možná bych měla začít už dnes večer... Pak už se nebudu muset bát, plakat a plakat a zase se bát. Ve stejné pasti, jako jsem teď já, už uvízly desetitisíce žen, a přesto se jim z toho podařilo bezbolestně vyklouznout. Jenom se něčeho napiju a všechno bude jako dřív. Nikdo se nic nedozví. Kromě tebe a Boha. Kromě tebe a lékaře nebo tebe a porodní báby - nebo čarodějnice.

Tak to by pro dnešek stačilo, Angelique. Věř v Boha a Pannu Marii. Ta ti pomůže, protože ty jsi bez viny. Před všemi ses zasnoubila se skvělým mužem, nějak se už vdáš a budeš žít šťastně až do smrti. Zítřka... Zítřka začnu zjišťovat, co a jak se dá zařídít.

Za jejími zády A-su rozestýlala postel a sbírala její punčochy a spodní prádlo. Večerní šaty s krinolínou pověsila do skříně k dvojím podobným a k půltuctu nových šatů na denní nošení, stále ještě zabalených do rýžového papíru. Otevřeným oknem dovnitř vnikal smích, opilecké popěvky i hudba z klubu, kde zábava nerušeně pokračovala dál. Povzddechla si. Tak ráda by si ještě šla zatancovat. Kartáč se rozpohyboval ještě rázněji.

"Missí, vy něco potežbovala?"

"Ne. Chtěla spala."

"Brou noc, missí."

Angelique za ní zavřela na závoru. Spojovací dveře do Struanových pokojů zůstaly zavřené, ale nezajištěné. Jak si zavedli, jakmile dokončí toaletu, hned zaklepe, vejde a políbí ho na dobrou noc, možná si s ním ještě chvíli popovídá, opět se vrátí a nechá za sebou otevřeno dokořán pro případ, že by ho v noci postihl záchvat. Ty se teď už nedostavovaly tak často, ale od minulého týdne, kdy přestal užívat kapky proti bolesti, spal málo a neklidně.

Opět se posadila k zrcadlu a s pohledem na sebe byla spokojená. Měla lehký hedvábný župánek s krajkami, prostě pařížský - místní kopie toho, který si s sebou přivezla. Nevěřila bys, Colette, jak jsou čínští krejčí šikovní a jak pracují rychle, napsala odpoledne v dopisu, který odejde zítřejší poštovní lodí.

Teď si můžu nechat ušít podle vzoru cokoli. Prosím, pošli mi nějaké stříhy a obrázky z La Parisienne nebo L'Haute Couture, co se teď nosí, nebo prostě něco krásného. Můj Malcolm je tak velkorysý a bohatý! Říká, že si můžu objednat, co chci.

A můj prsten!!! Briliant a kolem něj čtrnáct menších. Zeptala jsem se, jak ho dokázal sehnat a kde v Jokohamě, jenže on se jen usmál. Budu si muset dávat větší pozor a nevyptávat se tak hloupě. Colette, všechno mi to skvěle vychází, ale bojím se o jeho zdraví. Jeho stav se zlepšuje pomalu a chodí jen s velkými obtížemi. Jenže choutky by měl stále silnější, ubožák, a tak si musím dávat pozor... Teď se půjdu převléci na večírek, ale než odejde pošta, ještě ti napíšu. Zatím ti posílám nekonečně mnoho pozdravů.

Colette měla štěstí, pro ni je těhotenství dar od Boha.

Dost! Jestli toho nenecháš, zase se rozbřečíš a hrůza se vrátí. Zatím ten problém odlož stranou. Rozhodla ses, co podnikneš, ať to dopadne tak nebo onak. Prostě se zachováš podle plánu. Co bys mohla dělat jiného?

Bezděčných pár kapek parfému za uši a na ňadra, úprava krajk. Opatrné zaklepání na dveře. "Malcolme?"

"Pojd' dál. Jsem tu sám."

Proti očekávání neležel v posteli, ale seděl na křesle. Župan měl z červeného hedvábí, divné oči. Nějaký instinkt ji okamžitě varoval, aby si dala pozor. Zajistila dveře na závoru jako obvykle a zamířila k němu. "Nejsi unavený, miláčku?"

"Ano a ne. Jsi tak úchvatná..." Vztáhl k ní ruce a ona přistoupila blíž. Srdce jí poskočilo. Jemu se třásl ruce. Přitáhl si ji blíž a líbal ji dlaně, ruce a ňadra. Na okamžik se jí zmocnila touha přestat se mu bránit, těšil ji jeho obdiv a zatoužila po něm. Sehnula se k němu, líbala ho a dovolila mu, aby se s ní mazlil. Potom napětí příliš rychle stouplo a ona si klekla vedle jeho křesla a vyklouzla mu z objetí. Srdce jí bušilo stejně jako jemu.

"To nesmíme," zašeptala bez dechu.

"Já vím, ale musím, já tě tak chci..." Cítil svůj tep až ve rtech, rozpálených a chtivých. Naklonil se k ní a ona se k němu přimkla. Hladil ji rukou po stehně, a tím stupňoval žár v jejích útrobach a potom, jako by ji příjemně mučil, pomalu postupoval výš a ona chtěla stále víc, jenže na poslední chvíli narůstající vášně překonala a odtáhla se. "Ne, chéri," zašeptala. Tentokrát byl překvapivě silný a držel ji jako v milostných kleštích, hlas i rty měl stále naléhavější, blížil se k ní, ale vtom se náhle příliš rychle pohnul a tělem mu projela vlna strašné bolesti. "Ach, pro Krista!" zaúpěl.

"Co se ti stalo? Jsi v pořádku?" zeptala se vyděšená.

"Ano, ano, myslím, že ano, Bože všemocný." Chvilku mu trvalo, než se vzpamatoval. Ona zatím vstala a nalila mu trochu studeného čaje z konvice, která stála u postele. Její lůno bylo rozdrážděné, nervózní a cítila v něm křeče, srdce jí rychle tlouklo. Ani jí se nechtělo přestat, ale nemohla jinak. Ještě pár vteřin a už by mu neodolala. Ale ona si musí zajistit bezpečí, bezpečí pro něj, bezpečí pro ně oba. V hlavě se jí ozývala litanie, kterou jí vtlokali do hlavy už od dětství: Muž se nikdy nežení se svou milenkou, před svatbou není povoleno nic, po ní všechno.

"Napíj se," zašeptala a podala mu šálek.

Klekla si a pozorovala ho, jak sedí se zavřenýma očima a kapky potu mu stékají po tváři a dopadají na župan. Položila mu ruku na koleno a on ji přikryl dlaní. "Je pro nás špatné, když jsme si tak blízko, Malcolme," řekla něžně. Měla ho ráda, dokonce ho svým způsobem milovala, i když si tím nebyla tak úplně jistá. "Je to těžké pro nás oba, chéri. Já tě také chci a miluju."

Po dlouhé chvíli namáhavě vyrazil tichým hlasem plným bolesti: "Ano, ale... ale ty mi můžeš pomoci."

"Ale my nesmíme, ne před svatbou, zatím ne, to nemůžeme, ještě ne."

Náhle se v něm uvolnila všechna bolest a podrážděnost z toho, že musel celý večer jen nečinně sedět a trpně přihlížet, jak s ní jiní muži tancují, prahnou po ní a on sotva chodí, zatímco ještě před měsícem nebylo nad něj lepšího tanečníka.

Proč ne teď, chtělo se mu vykřiknout. Copak záleží na měsíci nebo na dvou? Prokrista, to chápu, do manželství má správná dívka vstupovat jako panna, jinak je to poběhlíce, chápu, že gentleman dříve před svatbou neubližuje, ano, to chápu. Ale proboha, vždyť existují i jiné způsoby.

"Já vím, my... my teď nemůžeme," vypravil ze sebe hrdelním hlasem. "Ale... Angelique, ale prosím, pomoz mi, prosím." "Jenže jak?"

Opět se málem zadusil svými slovy: Udělej to, prosím, jako to dělají děvčata v podnicích, líbáním, pomazlením, dokud člověk nemá dost. Copak si myslíš, že milování znamená jen lehnout si na záda, roztáhnout nohy a ležet jako kus fláky? Takové jednoduché věci děvčata udělají ochotně a ještě je to pobaví: "Ty teď stejný dobelá, ej-ja?"

Ale uvědomoval si, že ji o to nikdy nepožádá. Odporovalo by to celé jeho výchově. A jak tohle vysvětlit dámě svého srdce, když je mladá a nešikovná, tak sobecká, nebo to prostě jen neumí? Najednou v něm pravda zkysla, něco se v něm zvrátilo, změnilo.

Už jiným hlasem řekl: "Máš naprosto pravdu, Angelique, je to pro nás oba obtížné. Promiň. Možná by bylo nejlepší, kdy ses, dokud neodjedeme do Hongkongu, ubytovala na francouzském vyslanectví. Teď, když se uzdravuji, musíme chránit tvou pověst."

Zírala na něj celá vyvedená z míry tou změnou. "Ale Malcolm, mám tady všechno pohodlí a jsem ti nablízku, kdybys mě potřeboval."

"Ale ano, potřebuji tě." Ústa se mu pohnula v náznak ironického úsměvu. "Požádám Jamieho, aby všechno zařídil."

Zaváhala. Vyvedlo ji to z míry a nebyla si jistá, co podniknout. "Když jinak nedáš, chéri."

"Ano, bude to tak nejlepší. Sama jsi říkala, že nám nesvědčí, když jsme si tak blízko. Dobrou noc, má lásko. Jsem rád, že sis užila na svém večírku."

Po zádech jí přeběhl mráz, ale nevěděla, jestli to přišlo zevnitř nebo zvenčí. Políbila ho, ochotná vrátit mu jeho vášeň, ale žádná tam nebyla. Co ho tak změnilo? "Spi krásně, Malcolm, miluji tě." Pořád nic.

Nevadí, uvažovala tiše, všichni muži jsou náladoví a špatně se s nimi vychází. Usmála se, jako kdyby vše bylo v pořádku, otevřela dveře, poslala mu něžný polibek na dobrou noc a odšourala se do své místnosti. Pozoroval její dveře. Zůstaly pootevřené. Jako obvykle. Ale nic v jejich světe už nezůstalo stejné jako před chvílí. Dveře a její blízkost ho zneklidňovaly. Zmocnily se ho podivné pocity, jako by byl předělaný. Nechápal proč, ale připadal si náhle velmi smutný a velmi starý. Jakási předtucha ho varovala, že ať ji bude milovat sebevíc, jakkoli se bude snažit fyzicky, ona ho nikdy v jejich společném životě úplně neuspokojí.

Opřel se o hůl, těžce se zvedl na nohy a co nejtíšeji přešel k příborníku. V horní zásuvce měl malou lahvičku léku, který si ušetřil na noci, kdy nebude moci usnout. Vypil ji až do poslední kapky. S námahou se došoural do postele. Se zaťatými zuby se složil na lůžko a vydechl, když ho značná část bolesti přešla. Vůbec si nelámal hlavu tím, že vypil poslední dávku uklidňujícího prostředku. Čchen, A-tu nebo kterýkoli jiný ze sluhů mu jej zase seženou, kdykoli bude chtít. Ostatně, copak jím Struanovi nezásobují značnou část Číny?

Na své straně dveří se Angelique opírala o zeď. Měla v hlavě zmatek a nemohla se rozhodnout, zda se má k němu vrátit, nebo ho raději nechat být o samotě. Slyšela ho, jak se šourá k příborníku a otevírá zásuvku, ale netušila, co tam dělá. Konečně zavržala pera a vzápětí zaslechla, jak úlevou vydechl.

Bylo to kvůli bolesti a tím, že zatím nesmíme, usoudila v duchu, aby se ujistila a potlačila nervózní zívnutí. A také proto, že celou tu dobu, co mě prováděl jeden muž za druhým, on musel sedět, přestože je nejlepší tanečník, jakého jsem kdy potkala. Copak mě právě tím neupoutal ze všech těch lidí v Hongkongu nejvíce?

Nemůžu za to, že by se chtěl se mnou milovat - ani za to, že se ho to vyvedlo z míry. Ubohý Malcolm, je prostě přetažený. Zítra na to celé zapomene a všechno bude v pořádku. Měla bych už jít spát, musím si promyslet jiné věci. Skončí to dobře.

Vklouzla do postele a usnula neklidným spánkem. Do jejích snů vnikaly podivné příšery se zkroucenými dětskými tvářemi, vesele ječely a tahaly ji za šaty, volaly mami, mami, psaly na povlaky postele její vlastní krví, která vytékala ze špičky prstu, již psala jako perem a obkreslovala znovu a znovu tři japonské znaky, které se jí vryly hluboko do paměti, ale na které nenašla dost odvahy zeptat se Andrého nebo Tyrera.

Něco ji vytrhlo ze spánku. Noční můry zmizely. Nejistě se podívala ke dveřím a napůl čekala, kdy se tam objeví. Ale nebyl to on, jen k ní doléhalo jeho těžké, pravidelné dýchání, a tak se znovu uvelebila mezi polštáře a napadlo ji, že to byl asi vítr nebo že se někde uvolnila okenice.

Mon Dieu, jsem unavená, ale při tanci jsem se pěkně pobavila. A jak krásný prsten mi dal!

* * *

Phillip Tyrer si pobrukoval polku a záviděl Johnu Marloweovi jeho úspěch, i když nepochyboval, že by na jeho místě obstál stejně. S takovými myšlenkami skoro přitančil ke dveřím domu U Tří kaprů v uzoučké, opuštěné uličce a rázně zabouchal na dveře. Zdálo se, že Jošiwara už spí, ale jen kousek odtud, na Hlavní ulici, nevěstince i bary kypěly životem a večer teprve začínal. Ozýval se mužský smích a opilecký zpěv, který se sléval s občasnými slovy v japonštině a pidgin.

Mřížka ve dveřích se otevřela. "Massa, co?"

"Mluvte na mě japonsky. Jsem Taira-san a mám tady schůzku."

"Opravdu?" zeptal se ramenatý sluha. "Taira-san, ano? Povím to mama-san." Mřížka se zavřela.

Zatímco Tyrer čekal, bubnoval prsty na staré dřevo. Včera a předešlým musel strávit dlouhé hodiny se sirem Williamem, vysvětlit mu všechno o Nakamovi a vyslanectví a dohodnout modus vivendi se svým novým učitelem jazyka. Cítil se provinile, že zatajil mužovu částečnou znalost angličtiny. Jenže přísahal a slovo Angličana platí za všech okolností.

Sir William nakonec souhlasil, že Nakama smí navenek vystupovat jako samuraj - už v minulosti synové ze

samurajských rodin nakrátko přebývali na francouzské i britské legaci a také tam měl Babcott japonské asistenty. Sir William mu ovšem nakázal, aby se na území cizinecké čtvrti pohyboval bez mečů. Tento předpis se vztahoval na všechny samuraje, kromě vzácných a předem ohlášených oficiálních inspekčních návštěv japonských stráží. Nakama se také neměl nápadně oblékat a samozřejmě se držet co nejvíc v pozadí. Pokud ho bakufu objeví a požádá o jeho vydání, zavinil si to sám a bude předán úřadům.

Tyrer poslal pro Nakamu a vysvětlil mu, jaké podmínky si klade sir William. V té době byl už příliš unavený a toužil po Fudžiko. "Teď, Nakamo, potřebuji napsat vzkaz a chtěl bych, abyste ho doručil. Prosím, napište ve znacích: Prosím, zařídíte..."

"Promiňte, co je zařídíte?"

"Udělejte nebo obstarejte. Napište: Prosím, zařídíte pro mě schůzku na zítra večer s.... tady nechte volné místo na jméno."

Chvilí Hiragovi trvalo, než přesně pochopil, co se od něj žádá a proč. Zoufalý Tyrer mu proti své vůli prozradil jméno Fudžiko název podniku. "Aha, tři kaper?" ujistil se Hiraga. "Só ka, dát dopis mama-san, žádná chyba, zařídít vy vidět vaše musume, zítra, ano?"

"Ano, prosím."

Nakama mu ukázal, jak napsat znaky, a Tyrer je napodobil. Pod zprávu potěšeně přičinil podpis, který pro něho vymyslel Hiraga. Ale teď stál tady u branky.

"Tak dělejte, pospěšte si!" zamumlal nedočkavě.

Za chvíli se okénko otevřelo znovu. Tentokrát se za ním objevila Raiko. "Aha, dobrý večer, Taira-san, budeme mluvit naším jazykem, jistě," prohodila s úsměvem, trochu se uklonila a spustila proud japonštiny, které nerozuměl. Několikrát jen zachytil jméno Fudžiko a poslední slova: "Lituji."

"Cože? Aha? Vy litovala? Proč litovala, Raiko-san? Dobrý večer, mám schůzku Fudžiko... s Fudžiko."

"Promiňte," opakovala trpělivě, "Ale Fudžiko není dnes večer volná a volná nebude ani na krátký čas. Omlouvám se, ale nemůžu s tím nic dělat, ona vás samozřejmě pozdravuje. Mrzí mě to, ale i všechny ostatní dámy jsou zaneprázdněné. Velice se omlouvám."

Opět jí vše nerozuměl, ale podstata mu neunikla. Tyrer schlíple pochopil, že tam Fudžiko není, i když vůbec netušil proč. "Ale dopis, večer - můj muž zprávy, Nakama, přinést, ano?"

"Ale ano. Nakama-san jej přinesl a já mu řekla, že všechno bude zařízené, ale promiňte, teď se nemůžu o vás postarat. Promiňte, Taira-san, děkuji, že jste si na nás vzpomněl. Dobrou noc."

"Počkejte," křikl na ni Tyrer anglicky, a když se okénko začalo zavírat, začal naléhat. "Říkala jste, ona tady ne - tady? Počkejte, prosím, Raiko-san. Zítra, promiňte, zítra Fudžiko bude?"

Žena pomalu zavrtěla hlavou. "Promiňte, zítra to také není možné, velmi mě to vyvádí z míry, že vás musím odmítnout. Doufám, že to pochopíte, promiňte, je mi to líto."

Tyrer se zhrozil. "Ne zítra? Příští den ano?"

Zaváhala, usmála se a znovu se trochu uklonila: "Možná, Tatra-san, možná, promiňte, ale nemůžu nic slíbit. Prosím, zařídíte, aby sem Nakama-san přišel přes den a já mu řeknu. Chápete? Ať přijde Nakama-san. Dobrou noc."

Tyrer se nechápavě zahleděl na branku, zklamaneč zaklel, sevřel pěsti a chtělo se mu něco rozbít. Chvilí trvalo, než překonal veliké zklamání a malomyslně se obrátil.

* * *

Hiraga ho pozoroval špehyrkou v plotu. Jakmile Tyrer zmizel z dohledu, vydal se zamyšleně zpět po klikaté kamenné cestičce přes zahradu. Působila prostorným dojmem, jak by chatky, všechny s verandami, uhnížděny mezi keři. Ale nezašel do žádné z nich, naopak protáhl se mezi křovím a zaklepal na desku v plotě. Nehlučně se odsunula. Sluha se uklonil, přikývl a odvedl ho po cestičce k podobnému obydlí. Většina hostinců a podobných podniků měla tajné východy a úkryty, nebo alespoň průchod do vedlejšího domu, a ti, kdo si odvážili ubytovávat šiši, přikládali bezpečnostním opatření veliký význam - ve svém vlastním zájmu. Tato část domu U Tří kaprů byla vyhrazena mimořádným hostům, měla jinou kuchyni, služebnictvo, ale stejná děvčata. Na verandě se vyzul ze svých geta a otevřel posuvné dveře. "Tak co dělal?" zeptal se Ori.

"Zkrotle odešel. To je divné." Hiraga překvapeně potřásl hlavou, posadil se proti němu a kývnutím odpověděl na hlubokou úklonu Fudžiko. Když večer doručil Tyrerův dopis - s pobaveným souhlasem Raiko si na dnešek objednal Fudžiko.

"Smím se zeptat proč, Hiraga-san?" zajímala se Raiko.

"Jenom proto, aby se Taira našel."

"Ííí, předpokládám, že u nás nechal své panictví, s Ako. Potom vyzkoušel Meiko a Fudžiko. A do té se zakoukal."

On i Raiko se rozesmáli. Měl ji rád. Když však uviděl Fudžiko, nemohl pochopit, co jeho nepřítele na té dívce přitahuje. Byla obyčejná, vlasy měla obyčejné, všechno na ní vypadalo obyčejně kromě očí, které měla větší, než si žádala móda. Nechal si to ale pro sebe a blahopřál Raiko, že sehnala takovou květinu, která vypadá na šestnáct, ačkoli je jí jednatřicet a jako kurtizána pracuje už patnáctý rok.

"Děkuji, Hiraga-san," usmála se Raiko. "Ano, je pro nás přínos, z nějakého důvodu se gaidžinům líbí. Nezapomínejte ale, prosím, že Taira je náš zákazník a že gaidžinové nejsou jako my. Mají ve zvyku vázat se jen na jednu ženu. Prosím, postrčte ho trochu, gaidžinové jsou bohatí a povídá se, že je vysoký úředník a možná tady několik let zůstane."

"Sonnó džoi!"

"To si musíte zařídit sami. Vezměte si jejich hlavy, ale slibte mi, že to neuděláte tady. Já se zase postarám o jejich peníze."

"Dovolíte Orimu, aby tady zůstal?"

"Ori-san je podivný mladík," odušila váhavě. "Velmi silný, velmi vztekly a naprosto neusazený - člověk nikdy neví, kdy vybuchne. Bojím se ho. Může tady ještě den nebo dva zůstat, ale, prosím, dokud zůstane mým hostem, dohlédněte na něho. Ve světě jív máme beztak starostí dost, tak proč si přidělovat další?"

"Dobrá. Doslechla jste se něco o mém bratranci Akimotovi?"

"Je v bezpečí v Hodogaje, v čajovně U První luny."

"Pošlete pro něho." Hiraga vytáhl z rukávu zlatý oban. Neušlo mu, jak jí blýsklo v očích. "To by mělo stačit na jakéhokoli poslíčka, na výdaje s Akimotem a Orim a ovšem i za zitřejší služby Fudžiko."

"Ovšem." Mince, poměrně velkorysá platba, zmizela v jejím rukávě. "Ori tady může zůstat, dokud nedojdu k názoru, že nazrál čas, aby se odstěhoval. Promiňte, ale pak bude muset odejít. Souhlasíte?"

"Ano."

"Dále mi promiňte, šiši, ale musím vám říct, že je tu pro vás velmi nebezpečno. Tohle rozeslali na všechny kontrolní body." Raiko rozbila plakát, dřevorytinu s portrétem asi třicetkrát třicet centimetrů. S jeho portrétem. Pod ním bylo napsáno: Bakufu vyplátí odměnu dva koku za hlavu tohoto vraha, rónina z Čošú, který se pohybuje pod mnoha jmény, například Hiraga.

"Baka!" zavrčel Hiraga mezi zuby. "Je mi to podobné? Jak je to možné? Nikdy jsem si nenechal dělat portrét!"

"Ano a ne. Umělci mívají dobrou paměť, Hiraga-san. Třeba některý ze samurajů, se kterými jste bojoval. Nebo vás zradil někdo blízký. Špatné je, že vás dali hledat důležití lidé. Samozřejmě Andžó a teď i Toranaga Joši."

Zamrazilo ho. Blesklo mu hlavou, zda nepřišli na kurtizánu Koiko, nebo zda ho nevyzradila ona sama. "Proč on?"

Raiko pokrčila rameny. "Ať se vám to líbí nebo ne, on je hlava hada. Sonno džoi, Hiraga-san. Nepřátele z bakufu mi sem ovšem nevodte. Nestojím o to, abych přišla o hlavu."

Celou noc Hiraga přemýšlel o plakátu a co s tím podnikne. Nechal si dolít saké od Fudžiko. "Tehle Taira mě překvapuje, Ori."

"Proč s ním ztrácíš čas? Zabij ho."

"Později, teď ještě ne. Pozoruji jeho i okolí, zkouším je a snažím se odhadnout jejich reakce ve hře jako šachy, kde se neustále mění pravidla. Je to strhující - když si zvykneš na jejich smrad."

"Dnes jsme měli udělat to, o co jsem se pokusil já - zabít ho a hodit jeho mrtvolu ke strážnímu domku, aby z toho byli obviněni oni." Ori se podrážděně podrbl na strništi, které mu vyrůstalo na vyholené hlavě a obličejí. Levou ruku měl stále zavázanou a na pásce. "Zítřka se dám znova vyholit a budu si zase připadat jako samuraj. Raiko má spolehlivého holiče. Ale ať jsem čistý nebo ne, tahle nucená lenost mě dohání k šílenství."

"A co tvé rameno?"

"Rána je čistá. Trochu svrbí, ale je to dobré svrbění." Ori zvedl ruku asi do poloviční výše. "Dál do nedokázu, ale každý den se ji pokouším dát zase o kousek výš. Těžko by se mi s tím bojovalo. Karma. A pokud jde o toho gaidžina Tairu, když ho zabijeme, neohrozíme tím ani sebe, ani tehle podnik. Tvrdil jsi přece, že je tak tajnůstkářský, že by se určitě nikomu nesvěřil, kam jde."

"Ano, ale možná ne. Já jim nerozumím. Chovají se nepředvídatelně. Neustále mění názor, řeknou jednu věc a nakonec udělají pravý opak, ale bez uvažování, ne jako to děláme my, ne jako my."

"Sonno džoi! Kdybychom ho zabili, cizinci by se rozzuřili. Měli bychom to udělat, jakmile sem přijde příště."

"Ano, to uděláme, ale později - zatím je pro nás příliš cenný. Vyzradí nám jejich tajemství, jak je srazil na kolena, jak je zabíjet po stovkách a po tisících, ale ještě dřív je využijeme, abychom srazili na kolena a zlomili bakufu." Hiraga opět zvedl šálek. Fudžiko mu okamžitě a s úsměvem dolila. "Dostal jsem se dokonce až do úřadovny vůdce všech Ingerišů, pět kroků od něj. Pronikl jsem do rozhodovacího centra všech gaidžinů. Jenom škoda že neumím jejich jazyk lépe." Bylo by příliš nebezpečné prozradit Orimu opravdový rozsah svých znalostí nebo se mu svěřit, jak přesvědčil Tyrera, aby ho propašoval ven - navíc před tím děvčetem.

Fudžiko po celý večer dolévala šálky a usmívala se. Zůstávala vždy pozorná, nikdy jim neskákala do řeči a bedlivě je poslouchala, i když se snažila nedat to najevo. Ráda by jim položila stovky otázek, ale byla příliš dobře vycvičená, než aby to udělala. "Jenom poslouchej, usmívej se a předstírej, že jsi natvrdlá, prostě panenka," vtloukaly děvčatům do hlavy jejich mama-san. "Oni ti stejně brzy vyzradí, co chceš vědět, bez vyptávání. Poslouchej, směj se, dívej se, lichoť jim a starej se o to, aby byli spokojení, jenom pak budou štedří. ... Nikdy nezapomínej, že mlčet je zlato - a to je náš jediný cíl a jediná záruka našeho bezpečí."

"V Edu," říkal Hiraga, "byl ten Taira opravdu docela statečný, dnes se ale zachoval jako zbabělec. Fudžiko, jaký je v posteli?"

S úsměvem potlačila údiv nad tím, jak někdo může být tak neomalený. "Jako každý jiný mladík, Hiraga-san."

"No ovšem, ale jaký je? Jaké má proporce - velký muž, velký oštěp?"

"Promiňte," sklopila oči a přinutila se mluvit co nejpokorněji. "Dámám ze světa jív je zakázáno hovořit s jedním zákazníkem o druhém, ať už jde o kohokoli."

"Ty vaše zákony se vztahují i na gaidžiny? Co?" zeptal se Hiraga.

Ori se uchichl. "Nic z ní nedostaneš, z žádné z nich. Já to zkoušel. Přišla Raiko-san a vynadala mi, že se vyptávám. Staré zákony Jošiwary platí i pro cizince, prohlašovala. Smíme mluvit všeobecně, ale o žádném zákazníkovi jednotlivě. Baka ne! Opravdu se rozzlobila."

Oba muži se rozesmáli, Fudžiko však neušlo, že Hiragovy oči nejsou veselé. Předstírala ovšem, že si toho nevšimla. Chtěla ho uspokojit, ale zároveň přemýšlela, jak mu bude muset dnes večer posloužit. "Promiňte, Hiraga-san," ozvala se. "Mám jen malé zkušenosti, s mladými, starými i s lidmi středního věku. Ale většina zkušených dam povídá, že velikost nezajistí uspokojení ani jemu, ani jí, ale že nejlepší zákazníci, kteří člověka nejvíce uspokojí, jsou vždy mladí muži."

V duchu se zasmála té osvědčené lži. Tak ráda bych vám řekla pravdu: že vy, mladí muži, jste nejhorší zákazníci, nejvíc toho požadujete a sami dáváte nejméně. Jste hrozně zoufale netrpěliví, máte spoustu elánu, vyžadujete mnoho vstupů, v zásadě člověka zaplníte, ale dáte mu málo uspokojení - a málokdy býváte štědrí. Nejhorší na tom je, že i když si děvče dává pozor, snadno se do některého z mladíků zamiluje, a to vede k ještě větší bídě, neštěstím a často i sebevraždám. Staří jsou dvacetkrát lepší.

"Některí mladíci," odpověděla nepřímě, "se neuvěřitelně stydí, ačkoli jsou obdařeni dobře."

"To je zajímavé. Ori, nemůžu pořád uvěřit, jak se Taira poslušně otočil a odešel."

Ori pokrčil rameny. "Je úplně jedno, jestli byl poslušný nebo ne. Kdyby byl mrtvý, spalo by se mi dnes lépe. Co měl podle tebe dělat?"

"Cokoli. Měl vykopnout dveře. Když už byl jednou objednaný a Raiko mu neobstarala náhradu, urazila ho."

"Branka i plot jsou příliš silné, dokonce i pro nás."

"Tak měl vyjít na ulici, sehnat pět, deset nebo dvacet svých lidí, přivést je sem a rozbít plot. Je to důležitý činitel, důstojníci a všichni vojáci na vyslanectví ho poslouchali. Tím by donutil Raiko, aby před ním rok nebo ještě déle tloukla hlavou o zem. Zajistil by si tak jakékoli služby, vše, co by ho napadlo. I my bychom možná museli utéct. Tak bych to udělal já, kdybych byl důležitý úředník." Hiraga se usmál a Fudžiko se musela hodně přemáhat, aby se neroztřásla. "To je otázka tváře. Ale oni dobře vědí, co to je tvář. Byli by hájili to své pitomé vyslanectví do posledního muže a potom by flotila zničila Edo."

"A o to nám přece šlo."

"Ano," zasmál se Hiraga. "Ale ne, když jsi beze zbraně a křčíš se jako obyčejný zahradník. Opravdu jsem si připadal jako nahý." Znovu dolévání šálků. Hiraga si dívku prohlédl. Tuctová. Třebaže ho dívka pro dnešní večer nijak zvlášť nepřitahovala, jeho mužskost a také by za jiných okolností stačily, aby dosáhl vzrušení. Dnes tomu však bylo jinak. Tohle byla Jošiwara pro gaidžiny a ona s nimi spala, takže byla poznamenána. Možná by se líbila Orimu, pomyslel si a usmál se na děvče. "Objednej něco k jídlu, ano, Fudžiko? To nejlepší, co dům může nabídnout."

"Hned, Hiraga-san." Odpověděla.

"Poslouchej, Ori," zašeptal Hiraga, aby je nemohl slyšet nikdo nepovolaný. "Hrozí nám velké nebezpečí." Vytáhl složený plakát.

Ori se vyděsil. "Dvě koku? Na to se chytí každý. Je ti to podobné, ne úplně přesné, ale dost, aby tě hlídky u zátarasů mohly poznat."

"Raiko tvrdí totéž."

Ori se na něj zadíval. "Džoun uměl dobře malovat."

"Také mě to napadlo. Rád bych věděl, jak ho chytili a zlomili. Zná hodně tajemství šiši, ví třeba, že se Kacumata chystá přepadnout šóguna."

"Je nechutné, že se nechal chytit živý. Zřejmě máme mezi sebou špiona." Ori vrátil obrázek. "Dvě koku je hodně peněz, dokonce i pro tu nejhorlivější mama-san."

"Také jsem si říkal."

"Nech si narůst vousy nebo knír, Hirago, to pomáhá."

"Ano, to by pomohlo." Hiraga byl rád, že je Ori zase při smyslech. Vždy dokázal dobře poradit. "Je to divný pocit, když člověk ví, že rozvšili takové plakáty."

Ori prolomil mlčení. "Za den nebo dva, jakmile jen budu moci, jsem silnější den ode dne, se vydám do Kjóta za Kacumatou, abych ho varoval před Džounem. Někdo by ho varovat měl."

"Ano, to je dobrý nápad, moc dobrý."

"A co ty?"

"Já jsem mezi gaidžiny v bezpečí, ve větším než kdekoli jinde. Alespoň pokud mě nikdo nezradí. Akimoto je v Hodogaje. Poslal jsem pro něj, pak se můžeme rozhodnout."

"Dobře. Asi by bylo pro tebe jistější zkusit dostat se do Kjóta dřív, než rozešlou ty obrázky po celé Tókaidó."

"Ne, Taira je příliš dobrá příležitost, než abych si ji nechal utéct. Uložím meče tady do bedny."

"Poříd' si revolver, není tak nápadný." Ori si pravou rukou vyhrnul jakatu, aby ho netlačila na rameno, a opatrně se podrbal přes obvaz.

Vtom Hiraga zahlédl malý zlatý křížek na tenoučkém zlatém řetízku kolem Oriho krku. "Proč to nosíš?" zeptal se překvapeně.

Ori pokrčil rameny. "Líbí se mi."

"Zbav se toho, Ori. Spojuje tě to se zabíjením na Tókaidó, Šorinem a s ní. Zbytečně riskuješ."

"Mnoho samurajů jsou křesťané."

"Ano, ale ona by ten křížek mohla poznat. Je bláznovství takhle riskovat. Jestli chceš křížek, tak si poříd' jiný."

Po chvíli Ori odpověděl: "Jenže mě těší tenhle."

Hiraga viděl jeho neochotu a v duchu ho proklel, usoudil však, že má za povinnost chránit šiši a hnutí sonnó džoi, a teď k tomu nastala vhodná chvíle. "Sundej to!"

Orimu se vlila krev do tváří. Nepřestal se usmívat, ale chápal, že je to výzva na souboj. Měl na vybranou: buď odmítnout a umřít, nebo uposlechnout.

Kolem obličeje mu přelétl komár. Nechal ho být, protože nechtěl učinit náhlý pohyb. Pravou rukou pomalu řetízek přetrhl a uložil jej i s křížkem do rukávu. Položil obě ruce na tatami a hluboce se uklonil. "Máte pravdu, Hiraga-san, bylo to zbytečné riziko. Prosím, přijměte mou omluvu."

Hiraga beze slova poklonu vrátil. Až potom se uvolnil a Ori se narovnal. Oba muži si uvědomili, že se v tom okamžiku jejich vztah změnil. Natrvalo. Nestali se z nich nepřátelé, ale přestali být přátelé. Zůstali spojenci, ale nikdy už nebudou

kamarádi. Nikdy. Ori zvedl šálek, aby mu připil, a přitom s potěšením zjistil, že ovládá svůj vnitřní hněv natolik, že se mu prsty ani nezachvěly. "Děkuji."

"A teď Sumomo. Vyprávěj mi, prosím, o ní."

"Skoro nic si nepamatuji." Ori otevřel vějíř a zahnal komára. "Mama-san Noriko povídala, že se zjevila jako duch se mnou na nosítkách a skoro nic jí neřekla, než že mě lékař od gaidžinů rozřízl a zase sešil. Zaplatila polovinu Šorinových dluhů a přesvědčila ji, aby mě ukryla. Během čekání Sumomo skoro nemluvila, pouze se zeptala na Šorina a jak se mu to stalo. Když se posel vrátil se vzkazem od tebe, okamžitě se vydala do Šimonoseki. Jenom mi pověděla, že Sacuma mobilizuje a připravuje se na válku. A že vaše baterie v Čošú opět střílely na lodě gaidžinů a donutily je ustoupit."

"Dobře. Vyprávěl jsi jí o Šorinovi všechno?"

"Ano. Důkladně se mě vyptávala, a když jsem domluvil, prohlásila, že ho pomstíme."

"Nechala mi nějaký vzkaz nebo dopis u mama-san?"

Ori zavrtěl hlavou. "U mě nenechala nic."

Možná leží u Noriko, napadlo Hiragu. Nevadí, to počká. "Vypadala dobře?"

"Ano. Vděčím jí za svůj život."

"Ano, jednoho dne bude chtít, abys jí ten dluh splatil."

"Když jí ho splatím, splatím ho ke slávě sonnó džoi."

Tiše seděli a dumali, o čem ve skutečnosti přemýšlí ten druhý.

Hiraga se nečekaně usmál. "Dnes se v cizinecké čtvrti konala velká oslava, sprostá muzika a hodně pití. To je jejich zvyk, když muž dá souhlas k sňatku." Vysrkl svůj šálek. "To saké je dobré. Jeden z obchodníků, ten gaidžin, co jsi ho posekal na Tókaidó, si bude brát tu ženu."

Oriho to šokovalo. "Tu ženskou s křížkem? Je tady?"

"Dnes večer jsem ji viděl."

"Cože?" Ori zamumlal jako pro sebe, vyprázdnil šálek saké a oběma jim dolil. Kapka vína bez povšimnutí ukápla na podnos. "Tak ona se má vdávat? Kdy?"

Hiraga pokrčil rameny. "Nevím. Zahlédl jsem ty dva dnes večer spolu. On chodí o dvou berlich jako mrzák - zranil jsi ho velmi vážně, Ori."

"Dobře. A co ta ženská? Jak vypadala?"

Hiraga se rozesmál. "Jako stvůra z jiného světa, Ori, úplná maškara." Popsal její krinolínu. Její účes. Vstal, aby parodoval její chůzi. Za chvíli se oba muži smíchem málem váleli po tatami. "...a prsa až sem. Zvrhlost! Než jsem se vydal na cestu sem, díval jsem se do okna. Muži se na ni nestydatě máčkali, ona a muž se vzájemně drželi a točili dokola v nějakém tanci před očima ostatních. K tomu ještě hrály hudební nástroje s děsným zvukem. Ani by tě nenapadlo, že to je hudba. Při tanci vykopávala nohy tak vysoko, že se jí zvedala sukně a bylo jí vidět na půl cesty až tam. Měla nabírané bílé kalhoty až ke kotníkům. Kdybych to neviděl na vlastní oči, nikdy bych tomu neuvěřil. Přecházela od jednoho chlapa k druhému jako nějaká laciná děvka a oni na ni pokřikovali. Ten blázen, co si ji chce vzít, seděl v křesle a zářil jako sluníčko. Jen si to představ." Chtěl nalít, ale láhev už byla prázdná. "Saké!"

Dveře se okamžitě otevřely a dovnitř vešla po kolenou služka se dvěma lahvemi, dolila a zase se odšourala pryč. Hiraga si odříhl. Cítil už saké v hlavě. "Chovali se jako zvířata. Bez jejich děl a lodí by nám nestáli ani za pohrdání."

Ori vyhlédl z okna k moři.

"Co se děje?" Hiraga byl náhle ve střehu. "Nebezpečí?"

"Ne, nic to nebylo."

Hiraga se neklidně zamračil. Vzpomněl si totiž, jak je Ori citlivý na vnější vlivy. "Máš tady meče?"

"Ano. Raiko mi je uložila."

"Necítím se dobře bez mečů za pasem."

"Já také ne."

Chvilí tiše popíjeli a potom jim přinesli jídlo, malé talířky s pečenou rybou, rýží, suši a sašimi a portugalské jídlo zvané tempura - ryby a zeleninu obalené rýžovou moukou a pražené v oleji. Před prvním příjezdem Portugalců kolem roku 1550, prvních Evropanů, kteří se objevili u těchto břehů, Japonci neznali techniku pražení na tuku.

Když se nasytili, poslali pro Raiko, aby jí poděkovali a polichotili, ale odmítli gejšu, kterou jim nabídla pro zábavu, a tak se uklonila a odešla. "Můžeš jít, Fudžiko. Zítra sem přijdu asi po západu slunce."

"Ano, Hiraga-san." Fudžiko se velmi hluboce uklonila. Byla spokojená, že ji propustili bez další práce, protože Raiko jí už oznámila, že odměna byla štědrá. "Děkuji, že jste mě poctil."

"Samozřejmě že se o ničem, co jsi tady slyšela nebo viděla, ani slůvkem nezmiňuješ před Tairou nebo jinými gaidžiny, ani před nikým jiným."

Vylekaně trhla hlavou. "Ovšemže ne, Hiraga-sama." Když uviděla jeho oči, srdce jí úzkostí poposkočilo. "Ovšemže ne," opakovala sotva slyšitelně, sklonila čelo k tatami a plná strachu je opustila.

"Ori, zbytečně riskujeme, když necháme ženu takhle poslouchat."

"To platí pro kteroukoli z nich. Ale ona se neodváží nás zradit. Ty ostatní také ne." Ori zvedl vějíř, aby zahnal noční hmyz. "Než odjedeme, dohodneme se s Raiko na ceně, aby se postarala o umístění Fudžiko v nějakém podniku nižší třídy, kde bude mít příliš mnoho práce, než aby nám působila starosti. Tam bude také dost daleko od všech gaidžinů a bakufu."

"Správně. To je dobrá rada. Možná nás to přijde draho, Raiko povídala, že z nějakého důvodu je Fudžiko velice oblíbená mezi gaidžiny."

"Fudžiko?"

"Ano. To je divné, vidí? Raiko říká, že jejich způsoby jsou tak odlišné od našich." Hiraga viděl, jak se Oriho úsměv mění

v úšklebek. "Co se děje?"

"Nic. Můžeme si promluvit zítra."

Hiraga kývl, vypil poslední šálek, vstal a svlékl si naškrobenou jukatu, kterou podobné podniky běžně půjčovaly svým zákazníkům, převlékl se zpátky do nejobyčejnějšího vesnického kimona, uvázal si na hlavu hrubý šátek, nasadil si slaměný klobouk a přehodil si přes rameno prázdný košík na zeleninu.

"Připadáš si v tom bezpečný?"

"Ano, pokud nebudu muset smeknout. A mám tohle." Hiraga ukázal dvě propustky, které mu dal Tyrer, jednu pro Japonce, druhou pro Angličany. "Stráže u brány a na můstku mají pohotovost. V cizinecké čtvrti také. Noční zákaz vycházení sice dosud nevyhlásili, ale Taira mě nabádal k opatrnosti."

Ori mu zamyšleně propustky vrátil.

Založil je do rukávu. "Dobrou noc, Ori."

"Ano, dobrou noc, Hiraga-san." Ori se na něj divně podíval. "Rád bych věděl, kde ta žena žije."

Hiraga přimhouřil oči. "Ano?"

"Ano. Rád bych se dozvěděl kde. Přesně."

"Můžu to zjistit. Možná. A co potom?"

Ticho zhuťnělo. Ori přemýšlel: dnes večer si ještě nejsem jistý, kéž bych byl, ale kdykoli popustím uzdu svým představám, vzpomenu si na tu noc a na ten nekonečný příliv vášně. Kdybych ji tehdy zabil, všechno by tím skončilo, ale teď, když vím, že žije, mě to pronásleduje. Ona mě pronásleduje. Je to hloupé, moc hloupé, ale vím, že jsem očarován. Je zlá, nechutná, to je mi jasné, ale jsem očarován a naprosto chápu, že pokud ona zůstane naživu, bude mě stále pronásledovat.

"A co bude potom?" zeptal se znova Hiraga.

Ori nedal na svém výrazu znát, co se mu honí hlavou. Netečně se mu podíval do očí a pokrčil rameny.

20

Středa, 15. října

André Poncin zamrkal. "Tak vy jste těhotná?"

"Ano," špitla. "Víte..."

"To je skvělé! Tohle vyšlo dokonale!" vybuchl. Jeho původní šok se změnil v široký, spokojený úsměv nad tím, že Struan, anglický gentleman, přivedl nevinnou dámu do překérní situace, a pokud si chce uchránit pověst i nadále, nezbývá mu než se honem oženit. "Madam, smím vám poblahopřát..."

"Pst, André! Nemluvte tak hlasitě. Zdi mají uši, zvlášť na vyslanectvích, vidíte?" zašeptala. Napadlo ji, že to ani není ona, ale někdo jiný, překvapovalo ji, jak klidně mluví, že neztratila hlavu a jak snadno se mu světila. "Víte, bohužel otcem není monsieur Struan."

Jeho úsměv zmizel, ale hned se zase rozzářil. "Jistě žertujete, ale proč?"

"Poslouchejte, prosím." Angelique si přisunula židli blíž. "Byla jsem znásilněna v Kanagawě..."

Nebyl schopen slova, a tak ji nechal vyprávět, jak se to alespoň podle ní stalo, co se rozhodla udělat a jak od té doby přemáhá strach.

"Bože, ubohá Angelique, chudáčku, to muselo být hrozné..." Víc ze sebe nedokázal vypravit. Její vyprávění ho šokovalo, ale zároveň mu zapadl další kámen do mozaiky. Sir William, Seratard a Struan se rozhodli, že se o operaci dr. Hoaga v Kanagawě má dozvědět co nejméně lidí - zvlášť pak ne Angelique. Podle obou doktorů by to nebylo z lékařského pohledu správné. "Proč ji zbytečně dráždit? Beztak ji dost rozrušil ten incident na Tókaidó."

Není důvod, proč bych jí to prozradil já, uvažoval André sarkasticky, ale neměl z toho dobrý pocit.

Vzal ji za ruku, pohladil ji a donutil se zapomenout na vlastní starosti a soustředit se na její. Když tam seděla vedle něho v kanceláři, tak vážná a zdrženlivá, s jasnými očima, hotový vzor nevinnosti, zatímco ještě před několika hodinami zářila na nejokázalejším plesu, který se kdy v Jokohamě konal, připadala mu její historka naprosto neuvěřitelná. "Tak se to opravdu stalo? Opravdu?"

Zvedla ruku. "Přisahám při Bohu." Teď měla ruce složené v klíně. Světle žluté nabírané šaty, malý oranžový čepec a slunečník.

Nechápavě zavrtěl hlavou. "Tomu nemůžu uvěřit."

Po celý svůj dospělý život býval do mnoha podobných tragédií mezi muži a ženami zatahován. Do některých ho zapletli nadřizení, do několika zasáhl náhodou, mnohdy je vyvolal sám a většinu z nich, ne-li všechny, využil v zájmu své věci: Francie, revoluce, rovnosti, svornosti a bratrství, císaře Ludvíka Napoleona nebo kohokoli jiného, kdo byl momentálně u moci - a především pro sebe samého.

A proč ne? napadlo ho. Co udělala Francie pro mne, jak se mi odvděčí? Nijak. Ale tahle Angelique se nejspíš každou chvíli rozsype. Ta její vážnost není přirozená. Možná je na tom stejně jako některé ženy, které jsem poznal už dřív, ženy, které postihla smůla, ale naučily se dokonale překrucovat pravdu pro své vlastní účely, nebo jako jiné, co prožily tolik hrůzy, že se z nich ještě v mládí staly vypočítavé, chladnokrevné potvory. "Cože?"

"Potřebuji ten problém sprovodit ze světa, André."

"Myslíte potrat? To jste katolička?"

"Vy také. To je věc mezi mnou a Bohem."

"A co zpověď? Musíte se přece vyzpovídat. V neděli musíte jít do..."

"To je věc mezi mnou a knězem a pak Bohem. Především je třeba sprovodit problém ze světa."

"Jenže se to přičí zákonům božím i lidským."

"A stejně to tak chodí už celá století, dokonce už před potopou." Do hlasu se jí vetřel útočný podtón. "Copak vy se při

zpovědi přiznáváte ke všemu? Nevěra také odporuje božím zákonům, vidíte? A zabití je také zakázané. Nebo ne?"

"Kdo říká, že jsem někoho zabil?"

"Nikdo, je ale víc než pravděpodobné, že jestli jste to neudělal vlastní rukou, někomu jste smrt způsobil. Žijeme v době plné násilí. André, já vaši pomoc potřebuji."

"Riskujete věčné zatracení."

Ano, protřpěla jsem si kvůli tomu své a vyplakala jezero slz, říkala si smutně. Vypadala nadále nevinně, i když teď Andrého nenáviděla a zároveň mu musela věřit.

Dnes ráno se probudila brzy, a když v posteli znova přemítala o svém plánu, náhle ji napadlo, že by měla začít nenávidět všechny muže. To muži způsobili všechny potíže, otcové, manželé, bratři, synové a kněží... Kněží jsou ze všech nejhorší, mnozí jsou notoričtí záletníci a devianti, lháři, kteří využívají církev pro své hnusné plány, i když je třeba přiznat, že pár z nich jsou světci. Kněží a jiní muži ovládají tento svět a ničí jej ženám. Všechny je nenávidím, kromě Malcolma, i když si nejsem úplně jistá, zda ho miluji. Ještě vlastně nevím, co je láska, jen ho mám radši než všechny ostatní muže, které jsem kdy poznala, a rozumím mu.

A pokud jde o ten zbytek, zaplaťpánbů, že už jsem konečně prohlédla. Dívala se na Andrého s důvěrou a prosbou v očích. Čert aby tě vzal, že musím vložit celý svůj život do tvých rukou, ale už jsem tě prokoukla. Malcolm a Jamie mají pravdu, nestojíš o nic jiného, než ays ovládl Struanův podnik nebo přivodil jeho pád. Zatraceně že se já musím spoléhat na muže. Kdybych byla v Paříži, nebo třeba i v Hongkongu, našla bych tučet žen, které bych mohla diskretně požádat o pomoc, tady to však nejde. Ty dvě čarodějnice? Ty nepřicházejí v úvahu. Ty se ani netají tím, jak mě nenávidí, to jsou nepřátelé.

Dovolila, aby se jí na tváři objevilo pár slziček. "Prosím, pomozte mi."

Povzdechla si. "Ještě dnes si promluví s Babco..."

"Zbláznil jste se? Toho si samozřejmě nemůžeme dovolit do téhle záležitosti zatáhnout. Ani Hoaga. Ne, André, promyslela jsem si to velmi pečlivě. Ani jednoho z nich. Musíme najít někoho jiného. Bordelmamá."

Podíval se na ni s otevřenými ústy, šokovaný jejím klidným hlasem a logikou. "Míníte tím mama-san?"

"Co to je?"

"Ehm, to jsou ženy, Japonky, které řídí místní nevěstince, uzavírají dohody o službách děvčat, určují ceny a přidělují děvčatům práci. A tak dále."

Zvedla obočí. "Tak na tyhle jsem nemyslela. Doslechla jsem se, že tady na ulici je nějaký podnik."

"Proboha! Sprostá Nelly v Opileckém městečku? Tam bych nevkročil ani za tisíc louisdorů."

"Ale copak to tam nevede sestra paní Fortheringillové? Slavné paní Fortheringillové z Hongkongu?"

"Jak jste se o ní dozvěděla?"

"Bože, André, považujete mě snad za bláznivou bigotní Angličanku?" utrousila jedovatě. "Každá Evropanka v Hongkongu zná Penzionát a ústav pro mladé dámy, i když všechny předstírají opak a nikdy o něm otevřeně nemluví, stejně jako mlčí o tom, že jejich muži chodí do čínských podniků nebo si vydržují asijské milenky. Takové pokrytectví! To byste koukal, o čem si ženy povídají v budoárech nebo když není v doslechu žádný muž. Už v Hongkongu jsem zaslechla, že si tady její sestra otevřela podnik."

"To není to samé, Angelique, tenhle slouží námořníkům, opilecům a příživníkům - spodině. Sprostá Nelly není její sestra, jen to o sobě prohlašuje, možná jí dokonce platí, aby směla užívat její jméno."

"Aha. Kam si tedy chodíte povyzít?"

"Do Jošiwary," přiznal a vysvětloval jí, co to je. Rozhovor ho šokoval stejně jako fakt, že i on dokáže mluvit tak otevřeně.

"Máte nějaké zvláštní místo, zvláštní podnik? Vycházíte někde zvlášť dobře s mama-san?"

"Ano."

"Skvěle. Zajděte ještě dnes za vaší mama-san a sežeňte od ní ten nápoj, který tam používají."

"Cože?"

"André, buďte rozumný, buďte vážný. Tohle je vážný problém a pokud jej nevyřešíme, nikdy se nestanu paní Vzneseného domu, a tak nikdy nebudu moct prosazovat... určité zájmy." Viděla, že trefila do černého, a to ji velice potěšilo. "Zajděte zítra za ní a přepete se jí. Neobracejte se na vaše děvče nebo prostě na mladé holky, ty se v tom zřejmě nevyznají. Zeptejte se patronne, mama-san. Namluvte jí třeba, že se to jednomu děvčeti opozdilo."

"Ale já ani nevím, jestli takové prostředky vůbec znají."

Neškodně se usmála. "Nehloupněte, André, samozřejmě že je znají, musejí je znát." Pravou rukou si urovnávala rukavici na levičce. "Jakmile vyřešíme tenhle problém, vše půjde skvěle a o Vánocích uspořádáme svatbu. Mimochodem, rozhodla jsem se, že se prozatím odstěhuji z bytu pana Struana, dokud se nevzdám. Monsieur Struan je den ode dne silnější. Odpoledne se odstěhuji zpátky na vyslanectví."

"Je to moudré? Nebylo by lepší zůstat mu nablízku?"

"Obvykle ano. Jde ale také o bonton, a co je mnohem důležitější, jsem si jistá, že mi po tom prostředku bude den nebo dva špatně. Jakmile to budu mít za sebou, rozhodnu se, jestli se vrátím. Vidíte, že se na vás mohu spolehnout, můj příteli?" Vstala. "Zítra zase touhle dobou?"

"Jestli nic neseženu, dám vám vědět."

"Ne. Lepší bude, když se tady zase sejdem v poledne. Vím, že se na vás můžu spolehnout." Usmála se, jak to jen uměla nejlíbezněji.

Projelo jí příjemné mrazení. Vyvolal je onen úsměv i vědomí, že ať už se stane cokoli, zůstane k němu navždy připoutaná. "Ty japonské znaky," vzpomněl si, "ty na prostěradle... Pamatujete si ještě na ně?"

"Ano," přikývla, překvapená tím, jak odbočil od tématu. "Proč?"

"Uměla byste mi je nakreslit? Možná bych je poznal. Třeba mají nějaký význam."

"Byly na příkrývce, ne na prostěradle. Jeho... jeho krvi." Zhluboka se nadechla, sáhla po peru a namočila je do inkoustu. "Ještě jednu věc jsem vám zapomněla říct. Když jsem se vzbudila, ztratil se malý křížek, který jsem nosila už od dětství. Všechno jsem prohledala, ale byl pryč."

"Ukradl ho?"

"Nejspíš ano. Ale nic jiného. Měla jsem tam nějaké šperky, jenže těch se ani nedotkl. Nebyly sice jinak zvlášť cenné, ale určitě dražší než ten křížek."

Představil si ji, jak leží na posteli, nehybná, s rozhalenou noční košílkou, jak násilníková ruka trhá řetízky, měsíční světlo osvětluje křížek a potom, nebo snad předtím jí roztahuje nohy. Ta myšlenka jako by se zhmotnila, byla náhle reálná, plná erotiky a vzrušila ho. Přejel ji pohledem, jenže Angelique se naklonila nad stůl a jeho vášeň ignorovala.

"Takhle to vypadalo." Podala mu papír.

Prohlížel si jej a jeho zlatý pečetní prsten, který vždy nosil, odrážel sluneční paprsky. Znaky mu nepřípomínaly vůbec nic. "Promiňte, ale to nic neznamena, ty znaky ani nevypadají jako čínské - čínské a japonské písmo je stejné." Náhle ho napadlo prohlédnout si papír z druhé strany a zalpal po dechu. "Tókaidó - to znamenají!" Z obličeje se mu vytratila barva. "Vy jste je opsala zdola nahoru. Tókaidó to všechno spojuje dohromady. Chtěl, abyste se o tom dozvěděla, aby se to dozvěděla celá čtvrt', a to by se také stalo, kdybyste se s tím někomu svěřila. Ale proč to dělal?"

Přitiskla si roztržené prsty na spánky. "Nevím, já prostě nevím. Možná... Ne, nevím. Určitě už je mrtvý. Monsieur Struan ho postřelil. Určitě už je po něm."

André znejistěl a začal zvažovat pro i proti. "Když už spolu máme tolik tajemství a vy umíte držet jazyk za zuby, tak mi dovozte, abych vám prozradil ještě jedno." Vyprávěl jí o Hoagovi a jeho operaci. "Nebyla to Hoagova chyba, nemohl nic tušit. A je legrační, že to oba lékaři chtěli před vámi utajit, abyste se zbytečně nevylekala."

"Kvůli Babcottovi a těm jeho dryákům jsem na tom tak, jak jsem," postěžovala si hlasem, z kterého šel mráz. "Takže ten muž ještě žije?"

"To nevíme. Hoag mu moc nadějí nedával. Proč asi chtěl ten darebák, aby se o jeho zločinu vědělo, Angelique?"

"Znáte ještě nějaká další tajemství o té hrůze?"

"Ne. Pročpak asi chtěl, aby se to všichni dozvěděli? Aby se předváděl?"

Dlouho si prohlížela znaky, které napsala. Seděla nehybně, jen prsa se jí zvedala a klesala stejně pravidelně, jak dýchala. Potom se bez dalšího slova otočila a odešla. Dveře se tiše zaklaply.

Překvapeně zavrtil hlavou a znova se zahleděl na papír.

* * *

Tyrer seděl v malém bungalovu u budovy britské legace, kde bydlel spolu s Babcottem a kde se s Nakamou - pod tímto jménem znal Hiragu - cvičil v kaligrafii. "Prosím, napište mi japonsky dnes, zítra, pozítří, příští týden, příští měsíc, dny v týdnu a měsíce."

"Ano, Taira-san." Hiraga pečlivě vyslovil japonské slovíčko a díval se, jak si je Tyrer zapisuje foneticky latinkou. Pak Hiraga napsal do vynechaného místa znak a přihlížel, jak jej Tyrer kopíruje. "Vy dobrý student. Vždy používat stejné pořadí tahy ve znak, jednoduché, pak nezapomínat."

"Ano, už to pomalu chápu. Děkuji, velmi jste mi pomohl," odpověděl Tyrer mile. Bavilo ho psát a číst - a na oplátku vyučovat. Nakama se mu jevil jako velice inteligentní a dělal rychlé pokroky. Prošli spolu stránku slovíček, a když byl spokojený, řekl: "Dobře, děkuji. Nyní prosím jděte za Raiko-san a potvrďte schůzku na zítek."

"Potvrdit, prosím?"

"Ujistit se. Prosím, ujistěte se, že má schůzka je domluvená napevno."

"Aha, chápu." Hiraga se poškrábal na bradě, která mu přes noc zarostla strništěm a ztmavla. "Já jít teď potvrdit."

"Vrátím se po obědě. Prosím, přijďte, můžeme cvičit konverzaci a potom mi můžete povědět víc o Japonsku. Jak se to řekne japonsky?" Hiraga tyto věty přeložil a Tyrer si je zapsal foneticky do svého sešitu, teď už plného slovíček a vět, a několikrát je opakoval, dokud nebyl spokojený. Už ho chtěl propustit, ale vtom ho náhle napadla ještě jedna otázka.

"Co je to rónin?"

Hiraga se na chvíli zamyslel a pak mu to co nejprostěji vysvětlil. O šiši však pomlčel.

"Takže vy jste rónin, vyhnaneč."

"Hai."

Zamyšleně Tyrer poděkoval a nechal ho jít. Zakryl si ústa a zív. V noci se špatně vyspal. Neočekávané odmítnutí u Raiko převrátilo jeho svět vzhůru nohama.

Zatracená Raiko, zatracená Fudžiko, zanažádal v duchu, nasadil si cylindr a vydal se po Hlavní ulici do klubu na oběd. K čertu s japonštinou a k čertu se vším, bolí mě hlava a tenhle proklatě složitý jazyk se nikdy nenaučím. "Nebud' směšný," zabručel nahlas. Ovšemže ho zvládneš, máš Nakamu a Andrého, dva velmi dobré učitele, dnes si dáš pořádnou večeři, láhev šampaňského s někým příjemným a pak pěkně do postele. A neztracuj Fudžiko, brzy zase budeš spát u ní. Alespoň doufám, Bože.

Den byl slunečný a zátoka plná lodí. Obchodníci se scházeli v klubu. "Nazdar, André. Jsem rád, že tě zase vidím. Nezašel bys se mnou na oběd?"

"Děkuji, ale ne." Poncin se nezastavil.

"Co se děje? Jsi v pořádku?"

"Nic se neděje. Někdy jindy."

"Zítra?" André přece nebývá takhle odměřený. Zatraceně, chtěl jsem se ho zeptat, co bych...

"Přidám se k tobě, Phillipe, jestli smím," ozval se McFay.

"Samozřejmě, Jamie. Vypadáš unaveně, příteli."

"Také jsem. A ty nevypadáš o moc líp. To byl ale večírek!"

"To ano. Jak se daří Malcolmovi?"

"Nijak zvlášť. To je jedna z věcí, o kterých jsem si chtěl s tebou promluvit." V zakouřeném, dusném a přeplněném sále našli volný stůl. Těžké pláště si ani tentokrát neodložili.

Uvelebili se u rohového stolu a čínští číšníci zatím roznášeli roastbeef, pečená kuřata, zapékané ryby, rybí polévku, pečivo, yorkshirské puddingy, nasolené vepřové, jídla na karí a misky rýže pro ty, kdo si zvykli na Čínu a její stravu, k tomu whisky, rum, gin, silné černé pivo, šampaňské, červené a bílé víno a holby piva. Na každém stole ležely plácačky na mouchy.

McFay jednu z nich použil. "Chtěl jsem tě poprosit, jestli by sis nepromluvil s Malcolmem. Není to z mé vůle. Pověz mu, že by se měl co nejdříve vrátit do Hongkongu."

"Ale Jamie, on se tam jistě vrátí i bez toho, abych mu to říkal. Neposlouchá mě, a proč by také měl? Co se děje?"

"To jeho matka. Obávám se, že to není žádné tajemství. Nikomu to neříkej, ale každou poštu mi posílá vzkazy. Mám mu nařídit, aby se vrátil zpátky. Jenže já s ním nic nesvedu, on mě prostě neposlechne a až se zpráva o večírku a jeho oficiálním zasnoubení dostane do Hongkongu..." McFay obrátil oči v sloup. "Aj-je-ja, hovna budou lítat až do Eda." Přestože McFay mluvil vážně, Tyrer se rozesmál. "Už létají. Páchne to tam jako nikdy dřív. Zahradu kolem vyslanectví pohnoují tím nejlepším, co měli."

"Opravdu?" Skot se zamračil a začichal. "Ani jsem si nevšiml. Jaké je karí?" zeptal se souseda.

"Pálivé, Jamie." Dotázaný muž, Lunkchurch, vyplivl na dřevěnou podlahu kuřecí kost. "Už jsem si dal přidat."

Tyrer mávnutím ruky zavolal kolemjdoucího číšníka, ale zubatý číšník předstíral, že ho nevidí.

"Hej, te-ne luo-muo, číšniku!" vykřikl McFay podrážděně. "Karí, pěkně rychle, ej-ja!"

Čínská kletba vyvolala smích, povzbudivé výkřiky a posměšky obchodníků a smutný pohled pastora pýchoty z Vysočiny, který právě pořádal vydatný oběd se svým protějškem z anglikánské církve od dragounů a s místním knězem.

Před McFaye s bouchnutím dopadl podnos s málo propečeným roastbífem. "Ka-li, massa, pěkně rychle, ej-ja," prohodil číšník s rozzářeným úsměvem.

McFay zdrceně odsunul podnos stranou. "To je roastbíf, proboha! Karí, prokrista, přines karí!"

"Já si dám zapékané kuře," ozval se honem Tyrer.

Číšník se s brbláním vrátil do kuchyně, a když za sebou zavřel dveře, vyprskl smíchem. "McFay ze Vznešeného domu vybuchl jako krabice prskavek, když jsem mu strčil pod nos, co má jako dýni, roastbeef a předstíral, že si myslím, že to je karí. Aj-je-ja!" Smál se, až se za břicho popadal. "Málem jsem měl z toho smrt. Utahovat si ze zahraničních d'áblů je ještě lepší zábava než souložení."

Ostatní se smáli s ním, dokud k němu nepřistoupil hlavní kuchař a neudeřil ho přes obličej. "Tak poslouchej, ty špinavý prdeláči - a vy ostatní taky - nedělejte si legraci ze zahraničních d'áblů Vznešeného domu, pokud vám to nedovolí Čchen ze Vznešeného domu. Teď odnes McFayovi ze Vznešeného domu jeho karí, a ne abys do něj plivnul, jinak ti rozmačkám koule v mlýnku na maso!"

"Aj-je-ja, plivat do jídla zahraničních d'áblů je úplně normální, ctěný hlavní kuchaři," zamumlal mladík s hlavou skloněnou tak, jako by ji vůbec neměl na ramenou. Sebral ještě porci zapékaného kuřete a spěchal, aby splnil příkaz. Podnos s karí a miska s rýží dopadly na stůl před McFayem. "Ka-li, massa, vy chetěla, ej-ja, doblý." Mladík odspěchal a v duchu přitom nadával. Hlava ho bolela, ale stejně byl spokojený. Netroufl si sice neposlechnout šéfkuchaře, ale celou cestu z kuchyně alespoň držel v karí svůj špinavý prst.

"Nevychovaný parchant," ulevil si Jamie. "Vsadím deset dolarů proti polámanému pětáku, že když mi sem ten ničema nesl jídlo, tak do něj plivl."

"Když jsi tím tak jistý, proč na něj křičíš?" Tyrer začal krájet propečenou kůrku svého pokrmu.

"On to potřebuje, potřebují to všichni a k tomu ještě pěkně nakopat do zadku." McFay se s chutí pustil do nažloutlého pokrmu ze skopového a brambor, na jehož povrchu plavala mastná oka. "A také jsem slyšel, že jsi sem propašoval z Eda samuraje, který umí trochu anglicky."

Tyrer se málem zadusil kouskem kuřete. "Nesmysl."

"Tak proč jsi tak zčervenál, svatá dobroto? Mluvíš se mnou, s McFayem ze Vznešeného domu. Tak, Phillipe, snad si nemyslíš, že tady něco utajíš? Slyšeli tě." Na čele mu vyskočily kapky potu, jak ho pokrm páli v ústech. Mávnutím ruky zahnal mouchu. "Je to tak pálivé, že by ti po tom shořely kulky, ale dobré. Neochutnáš trochu?"

"Ne, díky."

McFay spokojeně jedl dál. Potom se mezi dvěma sousty rozhovořil ostřejším tónem, ale stále ještě důvěrným. "Jestli o něm nebudeš se mnou mluvit otevřeně, přáteli - a já bych to udržel v tajnosti, dávám ti své slovo - a jestli se nepodělíš se mnou o všechno, co povídal, tak to tady a hned povím všem - a hlavně jemu." Ukázal lžící na Nettlesmithe, vydavatele listu Yokohama Guardian, který je už se zájmem pozoroval. Kousek masa upadl na ubrus. "A jestli se Vilík dozví o tvém tajemství nejdříve z novin, tak ti dá za vyučenou, žes to ještě neviděl."

Tyrera přešla chuť do jídla. Nervózně řekl: "Ano, je to pravda, pomohli jsme jednomu z odpůrců jejich vlády utéct z Eda. Víc ti nesmím povědět. Momentálně je pod ochranou Jejího Veličenstva. Víc ti ale nepovím, promiň. Úřední tajemství."

McFay si ho vychytrale prohlížel. "Pod ochranou Jejího britského Veličenstva, ano?"

"Ano, promiň. Do zavřených úst moucha nevlétne. Víc nesmím říct. Státní tajemství."

"To je zajímavé." McFay dojedl porci a zavolal, aby mu přinesli ještě jednu. "Na oplátku neřeknu nikomu ani slovo."

"Promiň, ale přísahal jsem, že to nepovím nikomu." Tyrer se potil, nejen proto, že na Dálném východě kromě zimy a jarních měsíců bylo vedro pořád, ale i proto, že jeho tajemství bylo prozrazeno. Přesto byl spokojen s tím, jak si udržuje

odstup od Jamieho, bezpochyby nejvýznamnějšího z jokohamských obchodníků. "Určitě to pochopíš." McFay příjemně přikývl a soustředil se na své kari. "Chápu to velmi dobře, příteli. Hned jak dojím, Nettlesmith dostane exkluzivní zprávu."

"To bys přece neudělal!" Tyrer byl šokovaný. "Státní ta..."

"Státní tajemství mi může být ukradené," sykl McFay. "Za prvé ti nevěřím, za druhé, i kdyby bylo, tak máme právo se o tom dozvědět, protože stát jsme my, k ďasu, a ne horda diplomatických budižkničemů, kteří by si ani nedokázali proprdět cestu z prázdného pytle."

"Tak podívej..."

"Já se dívám. Buď se se mnou poděliš, Phillipe, nebo si o tom přečteš v odpoledním vydání." McFayův široký úsměv vypadal téměř andělsky. Vytřel zbytek omáčky poslední kůrkou chleba, vložil si ji s chutí do úst a rozkousal. Odříhl si, odstrčil židli od stolu a začal vstávat. "Zavinil sis to sám."

"Počkej!"

"Všechno! Souhlasíš, že mi řekneš všechno?"

Tyrer otupěle přikývl. "Ale přísahaj mi, že to udržíš v tajnosti."

"Dobře, ale tady ne. V mé kanceláři to bude bezpečnější. Tak pojď." Když míjeli Nettlesmithe, optal se: "Co je nového, Gabrieli?"

"Přečti si odpolední vydání, Jamie. V Evropě brzy vypukne válka, v Americe je to zlé, bojovat by se mohlo i tady."

"Jako obvykle. Takže nashle..."

"Dobré odpoledne, pane Tyrere." Nettlesmith si ho změřil pohledem a pak se zamyšleně znova obrátil na McFaye.

"Sehnal jsem jeden z prvních výtisků poslední kapitoly Velkých nadějí."

Jamie se zastavil, Phillip také. "Tomu nevěřím, k čertu."

"Deset dolarů a slib exkluzivity."

"Jaké exkluzivity?"

"Až budeš něco mít. Věřím ti." Mazaně se podíval na Tyrera, který se pokoušel vypadat netečně.

"Dnes odpoledne, Gabrieli? Určitě?"

"Ano, na hodinu, abys ji nemohl dát opsat. To je moje exkluzivita. Musel jsem si zavázat svou celou Fleet Street, abych ji dostal..."

"Abys ji ukradl. Dva dolary?"

"Osm. Ale dostaneš ji hodinu po Norbertovi."

"Má poslední nabídka - osm a mám ji první."

"A k tomu exkluzivní zpráva? Dobře. Jsi gentleman a mudrc, Jamie. Přijdu k tobě do kanceláře ve tři."

* * *

Otevřeným oknem k Tyrerovi dolehl zvuk lodního zvonce z úřadu správce přístavu, který oznamoval osmé zvonění. Dřímával s nohama nataženými na stole. Odpolední lekce japonského písma mu odpadla. Nemusel se dívat na kapesní hodinky. Mozek mu říkal, že jsou čtyři odpoledne. Na palubě lodí právě začíná první odpolední psí hlídka, dvouhodinové období do šesté, po ní přijde druhá od šesti do osmi a potom začnou normální čtyřhodinové cykly až do zítřka čtyři odpoledne. Marlowe mu vysvětlil, že dvě psí hlídky mají za úkol umožnit střídání posádky.

Zívl a zamyšleně otevřel oči. Ještě před necelým půl rokem neměl ani tušení, co jsou psí hlídky, ani nevstoupil na palubu válečné lodi, a teď se řídí podle lodního zvonce stejně snadno jako podle chronometru.

Stojací hodiny odbily čtvrtou. Naprosto přesně. Za půl hodiny mě čeká sir Williama. Švýcarské chronometry, to je něco, zvládl výrobu mnohem lépe než my. Kde je, k čertu, Nakama? Neutekl? Už se měl vrátit před pár hodinami. Co asi chce sir William? Doufám, že se nedozvěděl mé tajemství. Třeba jen chce, abych opsal ještě nějaké depeše. To mám za to, že píšu nejúhledněji na celém úřadě. Mám přece pracovat jako překladatel, a ne jako úředník! Zatraceně, zatraceně, zatraceně!

Líně vstal, sklídl svou práci a začal si mýt ruce ve škopku, aby odstranil inkoust z prstů. Zaklepání. "Vstupte!"

Za Hiragou se objevili seržant a voják od pěchoty, oba s bodáky nasazenými na puškách a rozzlobení. Hiraga byl poraněný, odraný, šedý vztekem a skoro nahý, bez klobouku a bez turbanu. Z jeho vesnického kimona visely cary. Seržant ho postrčil dovnitř a se vztyčeným bajonetem zasalutoval. "Chytili jsme ho, když přeleжал plot, pane. Dalo nám hodně práce, abysme ho pěkně uklidnili a přinutili poslouchat. Jenže von má propustku, kerou ste podepsal. Je pravá?"

"Ano, je." Tyrer zděšeně přistoupil blíž. "Je to náš host, seržante, host sira Williama i můj. Je to učitel japonštiny."

"Tak učitel, hm," opáčil seržant vážně. "Tak řekněte tomu mizerovi učiteli, aby nelez přes plot, aby nezkoušel zdrhnout, aby nechodil ostříhaný jako samuraj, aby neděsil lidi a nerval se jako pytel plný vztekajících kocourů. Jeden můj člověk má zlomenou ruku a druhéj pochroumanej nos. Až ho chytíme příště, nebudeme vopatrny." Oba vojáci odpochodovali. Tyrer zavřel dveře, pospíchal k příborníku a přinesl skleničku vody. "Napijte se."

Hiraga, dusící se vztekem, zavrtěl hlavou.

"Prosím, nechcete saké nebo pivo?"

"Íe."

"Prosím... Tak dobrá, sedněte si a povězte mi, co se stalo."

Hiraga začal ze sebe něco chrlit japonsky.

"Gomen nasai. Ingeriš, dózo." Promiňte. Prosím anglicky.

Hiraga jen obtížně přešel do angličtiny a s dlouhými odmlkami mezi slovy vyprávěl: "Mnoho stráž u brána a most. Já jít bažina, jít voda, jít přes prot. Ty voják mě vidět. Já zastavit, ukronit, sahat pro popustka, oni hodit na zem. Bojovat, ale oni příliš hodně." Následovala záplava japonských nadávek a slibů pomsty.

Když se nekontrolovatelný výbuch vzteku vyčerpal, Tyrer řekl: "Promiňte, ale to je vaše chyba..." Bezděčně ucukl,

když se Hiraga k němu rychle přitočil. "Nechte toho!" přikázal rozzlobeně. "Voják měl pravdu. Lidé se bojí samurajů. Sir William vás vyzýval, abyste byl opatrný, já také. Oba jsme vás žádali o opatrnost."

"Já se choval zdvořile a dělal jen, co je správné," vybuchl Hiraga japonsky. "Ty opice mě přepadly. Sáhл jsem pro propustku, ale nemohl jsem ji hned najít. Opice, všechny je pozabíjím!"

Tyrerovi se rozbušilo srdce a ze strachu se mu dělalo nevoľno. "Poslouchejte, musíme to vyřešit a rychle. Až se o tom sir William doslechne, mohl by vás odsud vyhnat. Vy a já to musíme vyřešit, rozumíte?"

"Íe. Co je vyřešit, prosím?"

Tyrerovi se ulevilo, když slyšel slůvko prosím. Tenhle chlápek ale bude stejně nebezpečný, násilnický a vztekľý jako všichni japonští samurajové. Díky Bohu, že není ozbrojen. "Vyřešit znamená dohodnout se. Musíme tenhle problém vyřešit, musíme, vy a já. Jde o to, jak tady žít bezpečně. Rozumíte?"

"Hai. Só desu ka. Wakarimasu. Taira-san, já vyřešit problém." Hiraga ovládl svůj vztek. "Prosím, co navrhopvat? Propustka ne dobrý pro voják. Muž vidět já, nenávidět mi. Jak řešit tento problém?"

"Především, my Angličané máme starý dobrý zvyk. Kdykoli musíme řešit vážný problém, dáme si čaj."

Hiraga na něj nechápavě zíral. Tyrer zazvonil a požádal o čaj Čchena, sluhu číslo jedna, který si podezřívavě Hiragu prohlížel s ošklivým sekáčkem ukrytým za zády.

Zatímco čekali, Tyrer seděl v křesle, slavnostně vyhlížel z okna a zoufale si přál, aby mu druhý muž pověděl něco o Fudžiko, ale byl příliš dobře vychovaný, než aby tuto otázku položil přímo. K čertu s tím chlapem, říkal si v duchu, tuhle informaci by měl nabídnout sám. Dobře ví, jak jsem netrpělivý, tak proč mě nechává čekat? Musím ho naučit anglickým způsobům, musím ho naučit sebeovládání, ti vojáci měli pravdu. Musím z něj udělat vychovaného Angličana. Ale jak? A potom je tady ten prokletý, zatraceně mazaný Jamie.

Po obědě zašel s McFayem do jeho kanceláře, ten ho donutil vypít trochu brandy a po pár minutách si Tyrer uvědomil, že mu vyslepičil všechno, co věděl.

"No, Phillipe, udělal to skvěle," blahopřál mu McFay s neskrývaným nadšením. "Jestli tomu chlapovi dokážeme položit správné otázky, stane se pro nás opravdovým zlatým dolem. Prozradil ti, odkud je?"

"Myslím, že se zmiňoval o Čošú."

"Rád bych si s ním promluvil, mezi čtyřma očima."

"Pokud bude mluvit s tebou, dozvědí se o tom i všichni ostatní, a pak se ta zpráva... Bude o tom vědět každý."

"Když to vím já, ví to i Norbert a vsadil bych se, že i bakufu... Nejsou to žádní hlupáci. Promiň, ale tady se žádné tajemství neudrží, kolikrát ti to mám připomínat?"

"Tak dobrá, zeptám se ho. Ale chci být přítom, až se s ním setkáš."

"Ale to není opravdu nutné, Phillipe. Máš toho tolik na práci. Nechtěl bych, abys marnil čas."

"Bud', a nebo!"

McFay si povzdychl. "Jsi tvrdý muž, Phillipe. Tak platí."

"A také si chci přečíst poslední kapitolu, zadarmo, řekněme zítra. Zaříd' to s Nettlesmithem."

McFay ostře namítl: "Když já musím platit neskutečných osm dolarů, budeš muset přispět i ty."

"Tak žádný rozhovor a všechno to povím siru Williamovi." Usmál se, když uviděl, jak se McFay zatvářil kysele. Vtom se ozvalo: "Čcha, massa, tuze lychle lychle." Tyrera to vytrhlo z rozjímání a donutilo ho znova se zabývat Nakamou. Čchen položil podnos na stůl. Neměl už při sobě sekáček, ale ukryl si jej nedaleko, za dveřmi.

Tyrer zasmušile nalil oběma, přidal mléko a cukr a s chutí usrl z vařícího nápoje černého jako bota. "To je lepší."

Hiraga ho napodobil. Musel zmobilizovat všechny své síly, aby nevykřikl, že se spálil, a nevyplivl nejodpornější tekutinu, jaké se kdy v životě napil.

"Dobré, že?" poznamenal Tyrer se širokým úsměvem a dopil svůj šálek. "Mám dolít?"

"Ne, ne, děkuji, ingeriš zvyk, ano?"

"Anglický a americký, ano, ne francouzský. Francouzi," Tyrer pokrčil rameny, "nevědí, co je dobré."

"Ah, só ka?" Hiragovi neunikl lehce opovrřlivý tón. "Ferancouz ne stejný jak Ingeriš?" otázal se s předstíranou nevinností. Vztek zatím odložil na příště.

"Má dobroto, to nejsou. Jsou úplně jiní. Žijí na kontinentu, ale my jsme ostrovní národ jako vy. Jiné zvyky, jiné jídlo, jiná vláda, všechno. Francie je ovšem mnohem slabší než Británie." Tyrer si vmíchal do čaje další lžičku cukru. Potěšilo ho, jak rychle jeho spolustolovníka přešel vztek. "Jsou naprosto odlišní."

"Ano? Ingeriš a Ferancie válka měli?"

Tyrer se rozesmál. "Za poslední staletí alespoň desetkrát. V jiných válkách to byli naši spojenci - v té poslední byli s námi." Stručně mu vyprávěl o válce na Krymu, pak o Napoleonu Bonapartovi i o tehdy vládnoucím Ludvíku Napoleonovi. "Je to Bonapartův synovec, úplný šašek. Bonaparte takový nebyl, ten patřil mezi nejhroznější lidi, kteří kdy chodili po zemi. Zavinil smrt statisiců lidí. Kdyby nebylo Wellingtona, Nelsona a našich vojáků, ovládl by celý svět. Rozumíte tomu?"

Hiraga přikývl. "Ne každý srovo, are rozumět." Jenže pochopil jen podstatu, a to mu nadělalo v hlavě zmatek. Nedovedl si představit, proč by někdo měl tak velkého vojevůdce považovat za zlého. "Prosím, pokračovat, Taira-san."

Tyrer ještě chvíli vyprávěl, brzy se ale přestal zabývat dějinami a přešel k věci. "Teď k vašemu problému. Když jste odešel z Jošiwary, strážé vám nedělaly potíže?"

"Ne. Děrat, že nosit zerenina."

"To je dobře. Mimochodem, mluvil jste s Raiko-san?"

"Ano. Zítra nemůže Fudžiko."

"Hm. Dobře, nevadí." Tyrer pokrčil rameny, ale v duši umíral.

Hiragovi jeho zklamání neušlo a vychutnával si je. Sonnó džoi, pomyslel si vážně. Musel si koupit služby Fudžiko sám,

ale to mu nevadilo. Raiko mu to vysvětlila na rovinu: "Protože platíte dobře, i když hůř než gaidžinové, souhlasím. Ale pozítří s ním musí jít do postele. Nestojím o to, aby si našel nějakou jinou..."

Tyrer se rozhovořil: "Nakama-san, jediný způsob, jak najít opravdové bezpečí, je zůstat tady a nevycházet ven. Už vás nikdy nepošlu do Jošiwary. Musíte zůstat tady, na vyslanectví."

"Repší, Taira-san, já zůstat vesnice, najít dům bezpečí. Uvnitř bezpečí. Já přijít každé ráno, nebo kdy vy zavorat, učít vy a učít já. Vy moc dobrý sensei. To řešit problém, ano?"

Tyrer zaváhal. Nechtěl ho pustit z dohledu, ale nezáleželo mu na tom, aby ho měl při sobě. "Ano, jestli mi dřív ukážete, kde přesně budete. Trvám na tom, abyste mi to řekl."

Po chvíli váhání Hiraga přikývl. "Já souhlasit. Prosím, vy říkat, voják dobrý k já tady a ve vesnice."

"Ano. To udělám. A jsem si jistý, že sir William bude souhlasit."

"Děkuji, Taira-san. Vy také říkat, voják dobrý k já, oni jesti útok, já nosit katana."

"Něco takového ať vás ani nenapadne! To zakazuji. Sir William to zakázal. Žádnou zbraň, žádný meč."

"Prosím, vy povědět voják, žádný útok, prosím."

"Ano, to udělám. Ale jestli tady budete chodit s meči, zabijí vás. Zastřelí vás."

Hiraga pokrčil rameny. "Prosím, žádný útok. Wakatta!"

Tyrer neodpověděl. Wakatta je rozkazovací protějšek výrazu wakarimasu ka: rozumíte?

"Dómo." S potlačeným násilnictvím, které Tyrer dobře vycítil, mu Nakama znova poděkoval a slíbil, že se vrátí ráno, aby ho zavedl do úkrytu ve vesnici a odpověděl mu na všechny otázky, které mu položí. Prkenně se uklonil, Tyrer ho napodobil. Hiraga vyšel. Až v té chvíli Tyrer zjistil, jak mnoho ran má na zádech a nohou.

* * *

Toho večera vál proměnlivý vítr a moře bylo rozbouřené.

Válečné loďstvo kotvilo v přístavu a jeho posádky se chystaly ke spánku. První noční hlídka, která nastoupila v osm hodin večer, zaujala svá postavení. Přes padesát mužů však zůstalo uvězněno v různých celách pro různé přestupky a šest z nich si se strachem splétalo devíticásé kočky, jimiž ráno měli dostat padesát ran za to, že se nechovali řádně a nedodržovali vojenskou disciplínu. Jeden z nich vyhrožoval homosexuálnímu bocmanovi, že mu zláme vaz, tři se poprali, další ukradl denní přiděl rumu a poslední z nich odmlouval důstojníkovi.

Na svítání bylo plánováno devět pohřbů do moře.

Všechny lodní marodky byly přeplněny pacienty trpícími úplavicí, průjmou, záškrtem, černým kašlem, spalou, spalničkami a pohlavními nemocemi, jiní měli polámané údy, kýlu, nebo utrpěli všemožné úrazy. Všechno běžné případy až na čtrnáct mužů nakažených nebezpečnými neštovicemi. Proti mnoha chorobám se předepisovalo pouštění žilou a klystýry - lékaři byli většinou zároveň holiči - až na šťastných pár pacientů, kteří dostávali tinkturu doktora Collinse, vynalezenou za krymské války. Snižovala úmrtnost na úplavicí o tři čtvrtiny: stačilo šest kapek tmavé tekutiny, jejíž základem bylo opium, a střeva se začala uklidňovat.

Po celé cizinecké čtvrti se všichni připravovali na večeri a netrpělivě očekávaný konec dne: na rozhovory po večeri, při nichž probírali zprávy a fámy dne - zaplat'bůh poštovní loď by měla dorazit už zítra - bavili se a smáli lechtivým skandálům, přemítali o plesu, o napětí vyvolaném obchodními problémy a možnou válkou, povídali si o poslední knížce, zábavné historce nebo básni, kterou někdo z nich četl, vyprávěli si příběhy z bouří, ledových plání či pouští a z cest do nejroztodivnějších míst v celém impériu - Nový Zéland, Afrika a Austrálie tehdy ještě nebyly probádány s výjimkou pobřežních oblastí - nebo z amerického Divokého západu a Kanady, vzpomínali na zlatou horečku v Kalifornii v čtyřicátém osmém roce, na výpravy do Španělské, Francouzské nebo Ruské Ameriky - Dmitri kdysi obeplul převážně neznámé západní pobřeží od San Franciska na sever k Ruské Aljašce - všichni vyprávěli o divných věcech, které viděli, o děvčatech a válkách. K tomu dobré víno a lihoviny, dýmky a tabák z Virginie, poslední rundy v klubu, po nich modlitby a postel.

Obyčejná noc v impériu.

Někteří hostitelé se specializovali na sborový zpěv, recitování poezie či četbu slavných románů. Dnes večer se na velice soukromém večírku u Norberta Greyforth, kde všichni hosté přísahali mlčenlivost, předčítalo z načerno získané poslední kapitoly, na jejíž opsání nasadil všech svých padesát úředníků. "Jestli se to provalí, budete do jednoho propuštěni," vyhrožoval jim.

V klubu se stále ještě diskutovalo o včerejším plesu a o tom, jak uspořádat další. "Co kdybysme to dělali každé tejden? Andělský cecíky může vyhazovat nohy do vejšky a ukazovat své prádlo každé den stejně jako Sprostá Nellie Fortheringillová..."

"Neříkej jí Andělský cecíky, prokrista, nebo tě..."

"Má andělský cecíky, a tak jí budem říkat..."

K pobavení všech se do sebe pustili pěstmí, začaly se uzavírat sázky a oba bojovníci, Lunkchurch a Grimm, také obchodník, se postavili na čáru a snažili se zbít toho druhého až do bezvědomí.

Téměř přímo přes ulici směrem k moři stál velký cihlový bungalov britské legace se stožárem na dvoře a zahradami, ukrytý - podobně jako další významné budovy - za zdí, která měla sloužit obráncům jako hradby. Sir William se už převlékl k večeri a stejně jako jeho hlavní host, admirál, zuřil.

"Ti zatracení parchanti!" vztekal se admirál s obličejem ještě brunátnějším než obvykle a odešel si nalít další velkou sklenici whisky. "Chovají se neomluvitelně."

"Naprosto." Sir William odsunul svitek papíru stranou a vztekle se podíval na Johanna a Tyrera, kteří stáli proti němu.

Svitek přinesl před hodinou posel japonského guvernéra a byl odeslán jménem bakufu. "Moc spěchá, promiňte."

Nebyl psán holandsky jako obvykle, ale ve znacích. Se Seratardovým souhlasem si Johann přibral na pomoc jednoho z francouzských jezuitských misionářů a zpracoval hrubý překlad, který Tyrer ihned převedl do správné angličtiny.

Depeši od rady starších podepsal Andžó.

Spojuji se s vámi písemně. Na příkaz šóguna obdržení z Kjóta se prozatímní datum schůzky s ródžú a přijetí u šóguna stejného dne odkládá o tři měsíce, neboť Jeho Výsost se do té doby nevrátí. To vám sděluji předem, dříve než se uspořádá jednání o podrobnostech. Druhá splátka daru se odkládá o třicet dní. Uctivé spojení.

"Johanne," zeptal se sir William ledově, "považujete to za neobvykle hrubé, nezdvořilé a nepřátelské?"

"Předpokládám, že by se to tak dalo formulovat, pane," odpověděl Švýcar opatrně.

"Pro Kristovy rány, strávil jsem celé dny vyjednáváním a vyhrožováním, celé noci jsem nespál a dohadoval se s nimi, dokud nepřisahal na šógunovu hlavu, že se schůzka uskuteční 5. listopadu v Edu a šestého se šógunem - a teď tohle!" Sir William vypil skleničku, odkašlal si a skoro pět minut nadával v angličtině, francouzštině a ruštině a ostatní jen obdivně naslouchali nádherně barvitým kletbám.

"Přesně tak," přitakal mu admirál. "Tyrere, nalijte siru Williamovi ještě skleničku ginu."

Tyrer okamžitě uposlechl. Sir William vytáhl kapesník, vysmrkal se, sáhl pro šňupec, popotáhl a znova se vysmrkal.

"Mor na ně všechny!"

"Co navrhuje, sire Williame?" zeptal se admirál a snažil se nedat na sobě znát potěšení z toho, jak byl jeho rival opět pokořen.

"Za normálních okolností bych odpověděl okamžitě. Prosím, rozkažte flotile, aby zítra vyrazila do Eda a ostřelovala přístavní zařízení podle mého výběru."

Admirál přimhouřil modré oči. "O tom si, myslím, promluvíme v soukromí. Pánové!" Tyrer a Johann se okamžitě zvedli.

"Ne," ozval se sir William stroze. "Johanne, vy můžete jít, prosím, počkejte venku. Tyrer patří mezi mé nejbližší spolupracovníky a zůstane tady."

Admirálův krk zrudl, ale zůstal zticha, dokud se dveře nezavřely. "Znáte velmi dobře mé názory na ostřelování. Dokud nedostanu povolení z Anglie, ten rozkaz nevydám, pokud ovšem nebudeme napadeni!"

"Váš postoj mi znemožňuje vyjednávat. Moc nám dávají jen děla, nic jiného."

"Souhlasím, ale neshodujeme se v načasování."

"O načasování rozhoduji já. Dobře. Tak laskavě nařídte jen malou střelbu, dvacet ran na cíle, které si zvolím."

"Zatraceně, to ne! Neřekl jsem to dost jasně? Až dostanu rozkaz, srovnám se zemí třeba celé Japonsko, ale dřív ne!"

Sir William zčervenál. "Vaše nechuť provádět politiku Jejicho Veličenstva, třeba jen okrajově, je neuvěřitelná."

"Zdá se, že skutečný problém spočívá v něčem jiném, v přeceňování vlastní osoby. Co záleží na pár měsících? Vždyť by se dalo mluvit o nerozvážnosti."

"K čertu s nerozvážností," odsekl sir William rozžlobeně. "Samozřejmě že dostaneme instrukce postupovat, jak já, opakuji já, doporučuji. Bylo by nerozvážné vyčkávat. Zitřejší poštou požádám, aby vás vystřídal důstojník, který si bere zájmy Jejicho Veličenstva víc k srdci a osvědčil svou statečnost v boji."

Admirál zrudl jako rak. Jen několik lidí vědělo, že se za celou svou kariéru nikdy nezúčastnil ani jediné námořní ani pozemní bitvy. Když byl zase schopen promluvit, vyhrkl z něho: "Na to máte právo, pane. Jenže zatím, dokud někdo nevystřídá mě nebo vás, velím vojsku Jejicho Veličenstva v Japonsku já. Dobrou noc, pane." Zabouchl za sebou dveře.

"Sprostý ničema," zamumlal sir William a potom ke svému překvapení zjistil, že Tyrer, který stál celou dobu za ním, je z hádky celý zkoprnělý. "Měl byste si dát pozor na ústa. Naučili vás mlčet?"

"Ano, pane, jistě."

"Dobře." Sir William si přestal lámat hlavu prozatím neřešitelným problémem bakufu a ródžú i admirátovou neochotou a prozatím je odložil stranou. "Tyrere, nalijte si sherry, zdá se, že potřebujete skleničku, a pak se mnou povečerejte, protože admirál mé pozvání odmítl. Hrajete backgammon?"

"Ano, pane, děkuji, pane." Tyrer vyděšeně přikývl.

"Abych nezapomněl, co to bylo za rvačku mezi tím vaším ochočeným samurajem a britskou armádou?"

Tyrer mu poskytl podrobnosti a seznámil ho se svým návrhem řešení, pomlčel ale o Hiragově výhrůžce, že sáhne po zbraní. Trpěl stále většími výčitkami svědomí, že před vyslancem zatajuje důležitá fakta. "Chtěl bych si ho podržet, samozřejmě s vaším souhlasem, pane. Je to dobrý učitel a mohl by nám být velice užitečný."

"O tom pochybuji a moc nám záleží na tom, aby se tu nevyskytly žádné problémy. A to už ani nechci pomyslet, co by tady ten chlápek mohl všechno natropit. Jen abychom si tu nehřáli na prsou zmiji. Nařizuji, aby zítra odsud zmizel."

"Ale, pane, už jsem od něj získal velice cenné informace." Tyrer překonal zklamání a vychrlil ze sebe: "Například mi pověděl, že šógun je jenom dítě, sotva šestnáctileté, že je jenom loutkou bakufu a že skutečná moc patří jejich císaři - říká se mu také Mikado - který žije v Kjótu."

"Bože všemocný!" vybuchl sir William. "Je to pravda?"

Tyrer už měl na jazyku, že samuraj mluví anglicky, ale ovládl se. "To ještě nevím, pane. Neměl jsem ještě čas ho opravdu vyslechnout, těžko se to z něj doluje, ale ano, považuji za pravděpodobné, že mi nelhal."

Sir William na něj upřeně hleděl a hlavou se mu honilo, jak tuto informaci využít. "Co vám ještě řekl?"

"Sotva jsem s ním začal, ale jak určitě chápete, nějaký čas to trvá." Tyrer byl stále vzrušenější. "Ale vysvětlil mi, kdo jsou róninové. To slovo znamená vlna a jím se tak říká, protože jsou volní jako vlny. Všichni jsou to samurajové, ale z rozdílných důvodů se dostali mimo zákon. Většina z nich jsou nepřátelé bakufu a věří stejně jako Nakama, že Midaka protiprávně připravili o moc, promiňte, jak jsem řekl, Mikada."

"Počkejte na okamžik, pomaleji, Tyrere, pomaleji. Máme spoustu času. Tak co je přesně rónin?"

Tyrer mu to vysvětlil.

"Dobrý Bože!" Sir William se na chvíli zamyslel. "Róninové jsou tedy samurajové, kteří se dostali mimo zákon, protože se jejich kníže ocitl v nemilosti, nebo je zavrhl kníže sám za opravdové nebo domnělé zločiny, nebo se na to dali dobrovolně, aby svrhli ústřední vládu loutkového šóguna?"

"Ano, pane. On mluví o nelegitimní vládě."

Sir William dopil poslední kapku ginu a pokýval hlavou. Čím víc si to promýšlel, tím byl překvapenější a spokojenější.

"Takže Nakama je rónin, odpůrce vlády a v našich poměrech by ho označili za revolucionáře?"

"Ano, pane. Dovolíte, pane, smím si sednout?" zeptal se Tyrer celý roztřesený. Moc toužil povědět o tom muži celou pravdu, ale zároveň se toho bál.

"Ovšem, Tyrere, ovšem, ale promiňte, nalejte si dřív sherry a mně přineste ještě trochu ginu." Sir William si ho prohlížel. Byl s ním velmi spokojen, ale přesto mu něco nesešlo. Dlouhé roky vyjednávání s diplomaty a špiony, polopравdy, lži a přímé dezinformace ho naučily rozpoznat, že se před ním něco tají. Přijal skleničku. "Díky. Posadte se tam do toho křesla, je nejpohodlnější. Na zdraví. To jste se ale naučil velmi dobře japonsky, abyste to vše z něj vytáhl tak rychle," poznamenal nenuceně.

"Ne, pane, ještě jsem se nenaučil, ale věnuji tomu všechnen čas. S Nakamou to chce hlavně trpělivost, posunký, pár anglických slov a pár japonských a moc mi pomohly věty, které jsem se naučil od Andrého Poncina, pane."

"Víš André, co vám tenhle člověk pověděl?"

"Ne, pane."

"Tak mu nic neříkejte. Vůbec nic. A někdo jiný?"

"Ne, pane, až na Jamieho McFaye." Tyrer sáhl po skleničce. "Něco už tušil a víte, moc na mě naléhal a... Prostě vytáhl ze mne to o šogunovi."

Sir William si povzdychl. "Ano, Jamie umí na člověka naléhat, abych to řekl jemně, a vždy ví mnohem víc, než sám poví."

Usadil se do pohodlného otočného křesla ze staré kůže a upíjel gin. Přemýšlel o všech těch nesmírně cenných nových poznatcích a přeformuloval svou odpověď na dnešní neomalenou depeši. Váhal, do jaké míry si může dovolit riskovat a uvěřit Tyrerovým informacím. Jako vždy v podobné situaci si připomněl slova o neúspěchu, jimiž se s ním loučil stálý náměstek ministra.

"Tak pokud jde o Nakamu," promluvil po chvíli, "souhlasím s tvým plánem, Phillipe. Smím ti tykat a říkat Phillipe?"

Tyrera ta náhlá a neočekávaná pocta potěšila natolik, že se zapýřil. "Ovšem, pane, děkuji vám, pane."

"Dobře, děkuji. Prozatím s tvým plánem souhlasím, ale proboha, buď opatrný. Nezapomínej, že všechny zavražděné, až na chudáka Canterburyho, mají na svědomí róninové."

"Budu opatrný, sire Williame. Nemějte strach."

"Vytáhni z něj všechno, co jen můžeš, ale nikomu o tom ani slovo, jenom mě okamžitě informuj. Dávej si, proboha, pozor, měj vždycky po ruce revolver a kdyby jen trochu projevil násilnické sklony, zavolej na poplach, zastřel ho nebo ho nech zakovat do želez."

* * *

Vedle britské mise stála americká, dál holandská, ruská, německá a nakonec francouzská a v jednom z jejích apartmá se Angelique s pomocí A-su strojila. Za hodinku měla začít večeře, kterou na počest zasnub pro ni a Malcolma pořádal Seratard. Následovat měl hudební program. "Ale nehrajte příliš dlouho, André, řekněte, že jste unavený," požádala ho už dříve. "Ať máte dost času na své poslání, ano? Muži jsou stejně šťastní tvorové."

Byla ráda a zároveň smutná, že se přestěhovala. Rozhodně je to tak moudřejší, lepší, pomyslela si. Za tři dny se mohou odstěhovat zpátky. Nový život, nový...

"Co ne požádek, missi?"

"Všechno v pořádku, A-su." Angelique přestala přemýšlet o tom, co teď bude muset vytrpět, a pohřbila svůj strach ještě hlouběji.

Dále na ulici, na nejlepším místě u mořského břehu, stála dobře osvětlená budova Struanových, kde i teď, stejně jako u firmy Brock a synové, ještě pracovalo mnoho úředníků a účetních. Dnes se Malcolm Struan přestěhoval do apartmá pro tchaj-pana, mnohem většího a pohodlnějšího než to, které užíval dosud. Teď se snažil navléknout na sebe večerní oblek. "Co mi poradíš, Jamie? Nemám ani tušení, zatraceně, jak to zařídit s matkou a jejími dopisy, ale to je zatraceně můj problém, a ne tvůj. Tobě ale také dává zabrat, vid'?"

Jamie McFay pokrčil rameny. "Ani ona to nemá lehké. Ze svého pohledu má pravdu, chce pro tebe jen to nejlepší. Určitě se k smrti bojí o tvé zdraví. Je od tebe daleko a nemůže za tebou přijet. A nic, co se týká Struanových, nelze vyřešit v Jokohamě, to se musí rozhodnout v Hongkongu. China Cloud dorazí za pár dní ze Šanghaje a pak se rychle otočí do Hongkongu. Vráť se na ní?"

"Ne, a prosím tě, už mě s tím neunavuj," odsekl Struan příkře. "Až já a Angelique budu chtít odsud pryč, povím ti to. Jenom doufám, že matka nepřijede na China Cloud - to by byla ta poslední kapka." Struan se sehnul, aby si natáhl vysoké boty, ale nedokázal to, bolest byla příliš veliká. "Promiň, byl bys tak laskav? Díky," a znova vybuchl. "Přivádí mě to k šílenství, připadám si jako posraný mrzák."

"To si umím představit." McFay potlačil údiv. Bylo to poprvé, kdy slyšel od Struana tak vulgární výraz. "Snašel bych to stejně těžko, ne, ne stejně, mnohem hůř, zatraceně," dodal laskavě. Měl Malcolma rád a obdivoval jeho odvahu.

"Všechno se urovná, až tohle čekání skončí a vezmeme se." Struan se s obtížemi vymočil do nočníku. Bolest byla jako obvykle silná a v moči se objevilo pár kapek krve. Stejně potíže ho trápily už včera. Zmínil se o tom Hoagovi, ale ten mu řekl, aby se s tím neznepokojoval. "Proč ale vypadáš znepokojeně ty?"

"Nejsem znepokojený, Malcolme, jen o celé té věci přemýšlím. Při léčení tak těžkých vnitřních zranění musíme vzít v úvahu každou maličkost..."

Struan skončil, dobelhal se k židli u okna a s úlevou se posadil. "Jamie, chtěl bych tě poprosit o laskavost."

"Samozřejmě, cokoli chceš."

"Mohl bys... víš, potřebuji ženskou. Mohl bys pro mě sehnat nějakou v Jošiwaře?"

Jamieho to zarazilo. "Ano, myslím, že to půjde." A po odmlce dodal: "Je to moudré?"

Náraz větru otřásl okenicemi, rozkýval stromy v zahradě a srazil pár tašek ze střechy, a tím vyplašil krysy pobíhající mezi hromadami odpadků na Hlavní ulici a prolézající nedalekým páchnoucím kanálem, který zároveň sloužil jako stoka.

"Ne," řekl Malcolm.

* * *

Půl míle od Struanovy budovy, poblíž Opileckého městečka v omšelém stavení japonské vesnice, ležel Hiraga nahý na břiše a dával se masírovat. Dům vypadal nenápadně a zchátrale, ale jen při pohledu z ulice, kterou tvořily podobné domky lemující z obou stran úzkou prašnou cestu. Všechny přes den sloužily jako obydlí, sklad a obchod. Uvnitř, stejně jako v mnoha jiných staveních zámožnějších kupců, všechno zářilo čistotou, lesklo se a blýskalo. Dům patřil šojovi, vesnickému staršímu.

Masérka byla slepá. Bylo jí něco přes dvacet let, měla urostlou postavu, jemný obličej a sladký úsměv. Podle starých zvyků rozšířených po celém Dálném východě mívali na tento druh umění monopol slepci, ale vyskytovali se i terapeutové se zdravým zrakem. Staré výsady slepcům také zaručovaly nedotknutelnost a bezpečí.

"Jste velmi silný, samuraj-sama," prolomila mlčení. "Ti, se kterými jste bojoval, jsou jistě buď mrtví, nebo mrzáci."

Hiraga chvíli neodpovídal a vychutnával pevné hmaty a moudré prsty, které vyhledávaly ztuhlé svaly a uvolňovaly je.

"Možná."

"Jestli vám smím něco navrhnout, mám tady speciální olejíček z Číny, který urychlí hojení vašich šrámů."

Pousmál se. Byl to běžný trik, jak vymáčkout ze zákazníka peníze navíc. "Dobře, namažte mě s ním."

"Ale vy se smějete, vážený samuraji. To není žádný podvod," namítla okamžitě a dál mu prsty hnětla záda. "Má babička, která byla také slepá, mi předala to tajemství."

"Jak víte, že jsem se usmál?"

Rozesmála se a ten zvuk mu připomněl zpěv slavíka unášeného za rozbřesku vzdušnými proudy. "Smích začíná v mnoha částech těla. Mé prsty vás poslouchají - cítí vaše svaly a někdy vám dokonce čtou myšlenky."

"Tak na co jsem teď myslel?"

"Na sonnó džoi. Vidíte, měla jsem pravdu!" Opět ho její smích vyvedl z klidu. "Ale nebojte se, vy jste nic neřekl, majitelé domu také ne a já budu mlčet. To jen prsty mi říkají, že umíte skvěle zacházet s mečem, žádný z mých zákazníků to rozhodně neuměl lépe. Je mi jasné, že nepatříte k bakufu, a tak musíte být opatrný. Róninem jste se stal z vlastní vůle, jinak by vás nepozvali do tohoto domu. Jste tedy šiši, první, který sem přišel." Uklonila se. "Je to pro nás pocta. Kdybych byla muž, také bych se přidala k sonnó džoi."

Záměrně svými prsty, teď tvrdými jako ocel, stiskla nervové centrum a cítila, jak jeho tělem prochází vlna bolesti. Těšilo ji, že mu může pomoci víc, než on sám tuší. "Promiňte, ale tento bod je velmi důležitý. Omladí vás to a zlepší pohyb vašich šťáv."

Zabručel. Bolest ho tlačila do futonů, ale přesto byla podivně příjemná. "Vaše babička byla také masérka?"

"Ano. V mé rodině se přinejmenším jedna dívka v každé druhé generaci narodí slepá. V tomto životě to vyšlo na mne."

"Karma."

"Ano. Říká se, že v dnešní Číně otcové a matky oslepí jednu ze svých dcer, aby až vyroste, našla povolání na celý život."

Hiraga o tom sice nikdy neslyšel, ale jejím slovům uvěřil a rozzlobil se. "Tady není Čína, a nikdy nebude. Jednoho dne Čínu obsadíme a přineseme do ní civilizaci."

"Ííí, promiňte, že jsem narušila vaši vnitřní harmonii. Pane, prosím, promiňte. Ano, tohle už bude příjemnější, ještě jednou se omlouvám. Říkal jste, pane, civilizovat Čínu? Jak to kdysi chtěl kancléř Nakamura? Copak je to možné?"

"Jednoho dne bude. Naším osudem je získat Dračí trůn, stejně jako vašim osudem je masírovat a nemluvit."

Opět se místností rozezněl její zvonivý smích. "Ano, pane."

Hiraga si oddychl, protože přestala tisknout akupresurní bod. Po bolesti zbyl jen trvalý a uklidňující pocit tepla. Takže všichni vědí, že jsem šiši, pomyslel si. Jak brzy mě zradí? A proč ne? Dva koku jsou celé bohatství.

Dostal se do tohoto úkrytu snadno. Když se objevil v ulici, nastalo zděšené ticho, protože sem vstoupil samuraj, samuraj bez mečů, který vypadal jako divoch. Ulice se vyprázdnila a zůstali na ní jen ti, kdo byli nejbližší. Poklekli a čekali svůj osud.

"Ty, staříku, kde je tady nejbližší rjókan - hostinec?"

"Žádný tady není, pane, žádný nepotřebujeme, vážený pane," odpověděl starý prodavač roztřesený strachem. "Žádný nepotřebujeme, protože kousek odtud je Jošiwara, která je větší než některé vesnice. Tam najdete desítky míst, kde můžete přespat. Pracuje tam přes sto děvčat, když nepočítám služby, tři opravdové gejši a sedm, které se jimi učí být, a proto..."

"Dost. Kde je tady dům šoji?"

"Tamhle, pane."

"Kde, ty hlupáku? Vstaň a doved mě tam!"

Celý nazlobený se nechal vést po ulici a měl sto chutí vypíchnout oči, které ho sledovaly z každé špehýrky, a rozdrtit šepot ve svých stopách.

"Tady, pane!"

Hiraga mu gestem přikázal, aby zmizel. Znamení před otevřeným krámem, plným nejrůznějšího zboží, ale bez zákazníků, oznamovalo, že toto je obydlí a obchod Iči Rjóšiho, šoji, obchodníka s rýží a bankéře, jokohamského agenta Gjókojamy. Gjókojama byla zaibacu - tedy úzce propojený rodinný svazek podniků - který si v Edu a Ósace získal obrovskou moc prodejem rýže, výrobou saké a piva a především službami v peněžnictví.

Ovládl se. Velice rozvážně a zdvořile zaklepal, potom ustoupil, posadil se na paty a čekal. Stále přemáhal bolest z

výprasku, kterým ho počastovala desetičlenná vojenská patrola. Po chvíli do obchodu vstoupil muž středního věku s přísným obličejem. Poklekl a uklonil se. Hiraga učinil totéž, představil se jako Nakama Otami a zmínil se o tom, že jeho dědeček byl také šoja, neupřesnil sice kde, ale poskytl mu dost informací, aby ho ujistil, že mluví pravdu. Potom naznačil, že možná, když ve vesnici není žádný hostinec, by šoja mohl mít volnou místnost a pronajímat ji platícím zákazníkům. "Můj dědeček měl také tu čest jednat se zaibacu Gjókojama - vesnice prodává jeho prostřednictvím celou svou úrodu," vysvětloval zdvořile. "Chtěl jsem vás vlastně požádat, abyste jim, prosím, poslal mou žádost do Ósaky, a byl bych vám vděčný, abyste mi na jejím základě vyplatil určitý obnos."

"Edo je blíže než Ósaka, Otami-san."

"Ano, ale Ósaka mi vyhovuje lépe než Edo," namítl Hiraga, který nechtěl riskovat spojení s Edem, odkud by mohlo přijít udání bakufu. Neušlo mu, jak si ho šoja klidně a beze strachu měří pohledem, a potlačil vztek nad tím, že dokonce i knížata musela s Gjókojama a jejími agenty jednat opatrně. To platilo dokonce i pro vládce Čošú Ogamu. Všichni věděli, že Ogama má u tohoto sdružení velké dluhy a přislíbil mu jako zástavu všechny příjmy na několik příštích let.

"Naše společnost si považuje za čest posloužit starým zákazníkům. Jak dlouho si přejete zůstat v tomto domě?"

"Několik dní, jestli vám to nezpůsobí obtíže." Hiraga mu vyprávěl o Tyrerovi a o svém střetu s vojáky, protože si byl jist, že tyto zprávy už ho předešly.

"Můžete se tady ubytovat přinejmenším na tři dny, Otami-san. Promiňte, ale musíte být připraven na odchod ve dne v noci, to kdyby došlo k nečekané prohlídce."

"To chápu. Děkuji."

"Prosím, promiňte, ale rád bych měl příkaz podepsaný tím Tairou, nebo ještě lépe náčelníkem gaidžinů, abych vám otevřel svůj dům pro případ, že by sem dorazili lidé od bakufu."

"Zařídím to." Hiraga se uklonil na znamení díky a překonal zlost nad troufalostí, že si obchodník klade podmínky.

"Děkuji."

Šoja nařídil služce, aby přinesla čaj a psací potřeby, a pozoroval Hiragu, jak píše žádost o vyplacení částky z účtu Šinsaku Otamiho, což bylo tajné krycí jméno jeho otce. Podepsal se a označil pečetičkou žádost i potvrzenku pro Rjóšiho, který se uvolil poskytnout mu jako zálohu polovinu obnosu na běžný dvouprocentní úrok měsíčně, protože potrvá tři měsíce, než listina dojde do Ósaky a transakce se vyřídí. "Přejete si peníze v hotovosti?"

"Ne, děkuji, ještě mi několik obanů zbylo," přeháněl, protože měl už jen dva. "Prosím, otevřete mi účet a strhněte si z něj peníze za pokoj a stravu. Budu potřebovat také nějaké šaty, meče a mohl byste mi, prosím, objednat masérku?"

"Ovšem, Otami-san. Pokud jde o šaty, příručí vám ukáže, co máme na skladě. Pokud jde o meče...", Rjóši pokrčil rameny, "...prodáváme jen hračky pro cizince a sotva se vám budou k něčemu hodit, ale můžete si je prohlédnout. Možná vám seženu pořádné. Teď vám ukážu váš pokoj a váš soukromý vchod - ve dne v noci bude hlídáný."

Hiraga ho následoval. Šoja se ani jednou nezmiňoval o jeho nahotě nebo jizvách a na nic se nevyptával. "Jste v mém ubohém domě vítaným a váženým hostem," řekl jen a odešel.

Když si Hiraga vzpomněl na tón těch slov, naskočila mu husí kůže. Šoja hovořil zdvořile a vážně, ale zároveň i smrtelně výhrůžně. Je hnusné, pomyslel si, že nás zkorumpovaná knížata, šógunové a bakufu drží v bídě, a my si musíme vypůjčovat od těch odporných zaibacu, a to nejsou nic než špinaví, hrabiví kupčící, kteří se chovají, jako by jim peníze propůjčovaly vládu nad námi všemi. Při všech bozích, až se císař opět ujme vlády, vypořádáme se s nimi. Obchodníci a zaibacu začnou platit...

Vtom ucítil, jak se prsty zastavily. "Co se děje, pane?" zeptala se vyděšená masérka.

"Nic, to nic, jen pokračujte, prosím."

Její prsty uposlechly, ale doteky teď byly jiné a v místnosti bylo cítit napětí.

Byl to pokoj s osmi matracemi, futony byly vycpané peřím, tatami kvalitní a ve stahovacích dveřích nedávno vyměnili naolejovaný papír, květinová výzdoba a obrázek krajiny s jedinou malinkou chatrčí a ještě menší ženou ve dveřích zahleděnou do dále. Vedle ní byly verše.

Čekám

Naslouchám dešti

To srdce buší jako déšť

Je osamělá a roztouženě čeká na mužův návrat.

Hiraga skoro usínal, když se otevřely dveře. "Promiňte, pane." Sluha poklekl a nervózně ohlásil: "Promiňte, ale venku je osoba nízkého původu, která tvrdí, že vás zná a chce s vámi mluvit. Promiňte, že vás ruším, jenže je hrozně dotěrný a..."

"Kdo to je? Jak se jmenuje?"

"Jméno mi neřekl a ani se po vás neptal jménem, pane, jenom pořád opakuje: 'Řekněte samurajovi, že Todo je bratr Džóuna.'"

Hiraga okamžitě vyskočil. Navlékl přes sebe jukatu, požádal masérku, aby přišla zítra ve stejnou dobu, a poslal ji pryč, postavil se blíže ke dvěma mečům, které si vypůjčil, dokud šoja nesežene lepší, a zaklekl si do obranného i útočného postavení čelem ke dveřím. "Pošlete ho sem a všichni ať se drží stranou."

Chodbou přišel pomenší, špinavý mladý rolník v potrhaném kimonu a před dveřmi poklekl: "Děkuji, pane, děkuji, že jste mě pozval dál," zamumlal mladík, potom však zvedl zrak a rozzářil se širokým úsměvem, a ukázal tak chybějící dva přední zuby. "Děkuji vám, pane."

Hiraga na něj chvíli zíral a nechápavě zalapal po dechu. "Ori? To není možné!" Pak přistoupil blíže a zjistil, že přední dva zuby má začerněné. Ve špatném světle byla iluze dokonalá. Na první pohled už nic nenaznačovalo, že Ori je samuraj.

Šošolku měl ustřiženou, všechny vlasy sčesané dozadu a po stranách je měl zkrácené na stejnou délku jako dvoutýdenní porost, který mu pokrýval temeno hlavy. "Proč?" zeptal se bezmocně.

Ori se ušklíbl a přisedl si blíže. "Bakufu pátrá po róninovi, vid'?" špitl. Mluvil co nejtišeji, protože věděl, že za dveřmi určitě někdo poslouchá. "Samuraj jsem pořád stejný, jenže teď projdu každou kontrolou, ne?"

Hiraga obdivem usykl. "Máš pravdu. Jsi skvělý. Sonnó džoi nezáleží na účesu. Je to tak prosté. Nikdy by mě to nenapadlo."

"Přišel jsem na to včera večer. Myslel jsem na tvůj problém, Hirago..."

"Pst! Tady se jmenují Nakama Otami."

"Takhle? Dobrá." Ori se usmál. "Nevěděl jsem, jak tě pojmenovat, a tak jsem se rozhodl pro heslo."

"Chytili už Toda a ostatní?"

"Ne, stále se pohřešují. Určitě jsou mrtví. Doslechl jsem se, že Džóuna popravili jako obyčejného zločince, ale pořád se neví, jak ho chytili."

"Proč jsi sem chodil, Ori? Je to příliš nebezpečné."

"Ne když přijdu takhle a večer. Musil jsem si vyzkoušet masku nového Oriho a chtěl jsem tě vidět." Zhnuseně si přejel rukou porostlé temeno hlavy a podrbal se. Obličej měl čistě vyholený. "Cítím se hrozně, jako bych byl špinavý, ale to nevadí. Teď se bezpečně dostanu do Kjóta. Za dva dny se vydám na cestu."

Hiraga si fascinovaně prohlížel jeho účes a stále nemohl uvěřit té překvapující změně. "Bezpečnější přestrojení než tohle neexistuje. Samurajové tě budou považovat za obyčejného člověka. Kam si schováš meče?"

"Jestli budu potřebovat meče, nasadím si klobouk. Když budu v přestrojení, stačí mi tohle." Oriho zdravá ruka zmizela v rukáve a vytáhla dvouranný derringer.

Opět se Hiragova tvář rozjasnila. "Ííí, skvělé! Kdes to sehnal?"

"Od Fudžiko. Prodala mi ho i s krabicí nábojů. Nechal jí ho jako dárek nějaký zákazník, když odjížděl z Jokohamy. To si představ! Levná děvka a má takový poklad."

Hiraga vzal opatrně zbraň, potěžkal ji, namířil a pak zvedl úderník a prohlédl si dvě bronzové patrony úhledně zasunuté v bubincích. "Tím bys určitě zabil dva muže, než by tě zabili oni, alespoň kdybys byl dost blízko."

"Stačilo by jednoho, abych měl čas na útěk a mohl někomu sebrat meče." Ori se zadíval na Hiragu. "Donesly se ke mně řeči o těch vojácích. Chtěl jsem se přesvědčit, jestli jsi v pořádku. Baka! Půjďme do Kjóta spolu a tohle místo zatím necháme psům, dokud se nevrátíme ve větším počtu."

Hiraga odmítavě zavrtěl hlavou. Pustil se do vyprávění, jak se to přihodilo skutečně, pak o Tyrerovi a o tom, jak objevil nepřátelství mezi Angličany a Francouzi, a vzrušeně dodal: "To je jejich slabina. Tam můžeme mezi ně vrazit klín.

Rozeštveme je tak, aby se do sebe pustili a navzájem se pozabíjeli. Ušetří nám tím práci. Musím zůstat tady, Ori. Tohle je pouhý začátek. Musíme od nich vyzvědět vše, co vědí, a naučit se uvažovat jako oni, abychom je mohli zničit."

Ori se zamračil a zvažoval důvody pro i proti. Neodpustil sice Hiragovi, že ho přinutil ztratit tvář a odložit křížek, přesto však musel chránit sonnó džoi. "Jestli se staneš naším vyzvědačem, budeš se muset chovat ve všem stejně jako oni a ukrýt se v jejich společnosti jako štenice. Navenek se musíš s nimi kamarádit. Měl bys dokonce začít nosit stejné šaty jako gaidžinové." Když se na něj Hiraga nedůvěřivě zadíval, dodal: "Proč ne? To ti zajistí skoro dokonalou ochranu a pro ně bude snadnější přijmout tě mezi sebe, že ano?"

"Ale proč by mě měli přijímat mezi sebe?"

"Neměli by, ale jsou to blázni. Taira ti zamete cestu. Může to zařídít, přikázat. Mohl by se o to postarat."

"Proč by to dělal?"

"Využiješ Fudžiko."

"Cože?"

"Raiko nám to vysvětlila: gaidžinové jsou jiní. Radši spí pořád se stejnou ženou. Pomoz Raiko, aby ho chytila do sítí, a on se stane tvým poskokem, protože ty budeš jeho prostředníkem, bez kterého se neobejde. Zítra mu to pověz a nezlob se na něho kvůli vojákům, protože on to nezavinil. S velikými obtížemi ses propašoval zpátky do Jošiwary a zařídil jsi, aby měl Fudžiko na zítřejší večer. Promiňte, Taira-san, ale asi by se mi to vyřizovalo lépe, kdybych měl šaty jako Evropan a mohl procházet jejich kontrolami, a tak dále. Zaříd', aby ji měl k dispozici, chyt' ho na háček a tahej za něj. Co ty na to?"

Hiraga se tiše rozesmál. "Radši zůstaň tady a na Kjóta zapomeň. Tvé rady jsou tak cenné, že bych se bez nich asi neobešel."

"Musíme varovat Kacumatu. A teď k té ženě gaidžinů..."

"Zítra zjistím přesně, kde bydlí."

"Dobrá." Vítr zesílil a domem prošel náhlý poryv. Zacloumal papírem ve dveřích a roztancoval plamen v petrolejkách. Ori sledoval Hiragu. "Viděl jsi ji?"

"Zatím ne. Tairovo služebnictvo, ti špinaví Čiňané, nemluví žádným jazykem, kterému bych rozuměl, a tak jsem se jich nemohl vyptávat. Ale největší budova ve městě patří mužovi, za kterého se chce vdávat."

"Bydlí tam?"

"Nevím to určitě, ale..." Hiraga se zarazil, protože náhle dostal nápad. "Poslouchej, kdyby mě přijali mezi sebe, mohl bych chodit, kam bych chtěl, zjistil bych, jak jsou připraveni na obranu, pronikl bych na jejich válečnou loď a..."

"A pak bychom jednoho večera," skočil mu do řeči Ori, "možná mohli jednu dobýt nebo potopit."

"Ano." Oba muži se této myšlence pousmáli. Svíčka kolem sebe šířila mihotavé světlo a vrhala podivné stíny.

"Při správném větru," pokračoval Ori tiše, "při jižním, jako je dnes, s pěti nebo šesti šíši a několika bečkami petroleje, které bychom uložili do správných skladů... a ani to není důležité. Mohli bychom zapálit Jošiwaru. Vítr by přenesl oheň do vesnice a odtud do cizinecké čtvrti, a ta by shořela. Co myslíš?"

"A co loď?"

"Ve zmatku bychom doveslovali k té největší. To bychom přece zvládli snadno, vid'?"

"Snadné by to sice nebylo, ale stálo by to za to."
"Sonnó džoi!"

21

Čtvrtek, 16. října

"Vstupte! To jste vy, André? Dobré ráno," zvolala Angelique se srdečností zakrývajícím nervozitu. "Jste velmi přesný. Daří se vám dobře?"

Přikývl, zavřel za sebou dveře malé přízemní místnosti vedle ložnice, jejího budoáru na francouzském vyslanectví. Znovu ho udivilo, že Angelique vypadá tak klidně a dokáže nenuceně konverzovat. Zdvořile se sehnul k její ruce, políbil ji a posadil se proti ní. Pokoj byl omšelý, zařízený starými křesly, pohovkou a psacím stolem, obkládané stěny zdobilo několik levných olejomalb tehdejších současných francouzských malířů Delacroixe a Corota. "To mě naučila vojna. Přesnost přichází na řadu hned za božskostí."

Usmála se tomu komplimentu. "Tak vida. Netušila jsem, že jste sloužil v armádě."

"Když mi bylo jednadvacet a dokončil jsem univerzitu, poslali mě na rok do Alžírska. Nebylo to žádné velké tažení, jenom jsme potlačovali takové ty obvyklé vzpoury. Čím dřív vyženeme buřiče a prohlásíme celou severní Afriku za francouzské území, tím lépe." Bezmyšlenkovitě mávl rukou, aby zahnal dotěrné mouchy, a prohlížel si Angelique. "Jste ještě krásnější než kdykoli předtím. Váš... Váš stav vám sluší."

Její oči ztratily barvu a náhle vypadaly jako z křemene. Poslední noc se nevyspala dobře, postel v neútulné, sešlé ložnici byla nepohodlná. Když nastala tma, obavy převládly nad sebedůvěrou a stále víc si vyčítala, že tak spěšně opustila apartmá vedle Struana a všechno pohodlí. Ráno se jí nálada příliš nezlepšila. Nedokázala vypudit z hlavy myšlenku, která přehlušovala vše: všechny její starosti zavinili muži. Ale pomsta bude sladká. "Myslíte tím můj manželský stav, že?"

"Ovšem," přikývl po sotva postřehnutelné odmlce a ji napadlo, co se s ním stalo, proč je stejně neotesaný a zadumaný jako včera, kdy pořád jen hrál a hrál bez svého obvyklého zaujetí. Pod očima měl tmavé kruhy a jeho rysy jí připadaly ostřejší než obvykle.

"Je něco v nepořádku, můj drahý příteli?"

"Ne, drahá Angelique, nic, vůbec nic."

Lhář, blesklo jí hlavou. Proč muži tolik lžou, jiným i sobě samým? "Podařilo se vám to?"

"Ano a ne."

Vycítil, že ona se ho chytá jako posledního stébla, a náhle ji chtěl vyždímat, chtěl rozdmýchat plameny, aby se rozplakala a zaplatila mu za Hanu.

Zbláznil ses, pomyslel si. Angelique to nezavinila. To je pravda, ale kvůli ní jsem se včera vydal ke Třem kaprům a setkal se tam s Raiko a zatímco jsme si povídali v naší směsi japonštiny a pidgin, najednou mě napadlo, že vše byla jen hrozná noční můra a že se Hana každou chvíli objeví s rozesmátými očima a mně poskočí radostí srdce, že odejdeme od Raiko, společně se vykoupeme, budeme si hrát, jen ve dvou se najíme a nakonec se budeme beze spěchu milovat. Potom jsem si uvědomil pravdu, že Hanu jsem ztratil jednou provždy a že mé útroby a mozek žerou červi. Málem jsem se pozvracel. "Raiko, musím vědět, kdo byli ti tři zákazníci."

"Promiňte, Furansu-san, už jsem vám to jednou vysvětlila. Její mama-san je mrtvá, lidé z podniku se rozešli, hostinec U Sedmačtyřiceti róninů shořel."

"Ale přece se nějak musí dát zjistit..."

"To nejde. Promiňte."

"Tak... Tak mi alespoň řekněte pravdu... Pravdu, jak zemřela."

"S vaším nožem v krku, promiňte."

"Takže harakiri?"

Raiko stejně trpělivě, jako už alespoň desetkrát předtím, vysvětlovala: "Harakiri je prastarý způsob, čestný způsob, jediný způsob, jak napravit zlo. Hana zradila vás i nás, majitele, ochránce i sebe samu - byla to její karma v tomto životě. Víc nemůžu říct. Promiňte, ale nechte ji na pokoji. Čtyřicátý den po smrti, její den kami, kdy se osoba narodí znova, nebo se z ní stane kami, už uplynul. Nechte její kami, jejího ducha, odpočívat. Promiňte, ale víckrát o ní nemluvte. Tak, a co ještě pro vás mohu udělat?"

Angelique seděla v křesle vzpřímeně, jak ji učili už od dětství, a znepokojeně ho pozorovala. Jednu ruku měla složenou v klíně, druhou se ovívala vějířem, aby zahнала mouchy. Dvakrát opakovala: "Co myslíte tím ano i ne?" On ji však neslyšel a vypadal jako v transu. Než odjela z Paříže, choval se její strýček stejně podivně a teta ji kladla na srdce:

"Nech ho být, kdoví jací ďábli se honí mozkiem muže, když má starosti."

"A jaké má starosti, tetičko?"

"Ach, chérie, celý život je samá starost, když si nevyděláváš dost, abys zaplatila, co je třeba. Daně nás drtí. Paříž je stoka závisti a amorálnosti, za frank koupíš měsíc od měsíce méně, chléb zdrazil za půl roku na dvojnásobek. Nech ho být, ubožáka, otáčí se, jak umí."

Angelique si povzdychla. Ano, je to ubožák. Zítra si zkusím promluvit s Malcolmem, jestli by nezaplatil jeho dluhy. Tak dobrý muž by neměl sedět ve vězení pro dlužníky. Kolik asi jeho dluhy dělají? Pár louisdorů...

Všimla se, že se André vzpamatovává a dívá se na ni. "Ano a ne, André? Co to znamená?"

"Ano, mají takový prostředek, ale zatím ho nemůžete dostat, protože..."

"Ale proč ne?"

"Mon Dieu, buďte trpělivá a já vám povím, jak mi to mama-san vysvětlovala. Nemůžete ho zatím dostat, protože se bere

až třicátý den, potom znova pětatřicátý a také proto, že ten nápoj - odvar z bylinkové směsi - se vždy musí připravit čerstvý."

Ta slova rozbila její jednoduchý plán: André jí dá nějaký prášek nebo nápoj, který dostal už včera večer, ona si ho hned vezme a půjde si lehnout s tím, že se jí udělalo nevoľno. Voilá! Trochu žaludečních obtíží a za pár hodin, nanejvýš do příštího dne bude všechno v pořádku.

Na okamžik jako by se jí celý svět zhroutil, ale ihned se okřikla: Dost! Jsi sama. Jsi hrdinka, která se dostala pod vládu sil zla. Musíš zůstat silná, bojovat sama a pak je můžeš porazit. "Třicet dní?" opáčila přidušeně.

"Ano, a musíte to opakovat pětatřicátý den. Musíte být přesná a..."

"A co se stane pak, André? Je to rychlé?"

"Proboha, nechte mě domluvit... Říkala, že to obvykle zabírá okamžitě. Druhá dávka většinou není ani potřebná."

"Neexistuje nic, co bych si mohla vzít okamžitě?"

"Ne. Nic takového nemají."

"A podruhé ten odvar vždycky zabere?"

"Ano." Ve skutečnosti Raiko odpověděla: "V devíti případech z deseti. Když ten prostředek nepůsobí, existují i jiné metody."

"Myslíte lékaře?"

"Ano. Ten lék bývá spolehlivý, ale je drahý. Musím ho zaplatit bylinkáři předem. Ten nakoupí různé rostliny, rozumíte..."

André se znova soustředil na Angelique. "Mama-san tvrdí, že je to účinné, ale drahé..."

"Účinné? Vždycky? A není to nebezpečné?"

"Je to vždy účinné a není to nebezpečné. Ale drahé. Bylinkáři se musí zaplatit předem, aby sehnal čerstvé rostliny."

"Ach," povzddechla si nenučeně, "prosím, zaplaťte jí, brzy vám to vrátím trojnásobně."

Ústa se mu zúžila do tenké čáry. "Už jsem vám dal zálohu dvacet louisdorů. Nejsem bohatý člověk."

"Co by mohla ta trocha bylinek stát, André? Takový obyčejný prostředek? Přece to nemůže být drahé."

"Říkala, že dívka, která potřebuje pomoc, tajnou pomoc, na penězích nezáleží."

"To se rozumí samo sebou, milý André." Angelique se rozhodla nezabývat se zatím tímto problémem, jen se proti Andrému opět zatvrdila, že mu tolik jde o peníze. "Do třiceti dnů budu moci zaplatit nad to, co mám jako kapesné. Malcolm mi to slíbil a navíc jsem si jistá, vlastně to vím, že dobrý, moudrý muž jako vy to dokáže zařídit. Děkuji vám, drahý příteli. Vyřídte jí, že jsem to měla dostat přesně před osmi dny. Kdy dostanete ten prostředek?"

"Už jsem vám říkal, den před třicátým dnem. To si jej budeme moct vyzvednout nebo si někoho poslat."

"A jak dlouho potrvají ty potíže?"

"Mon Dieu, to neříkala a já jsem se jí ani neptal. Já se nevyptával! Jestli máte nějaké další otázky, sepište mi je na papír a já se pokusím zjistit odpověď. A teď, jestli dovolíte..." Vstal. Okamžitě se přiměla, aby se jí oči zaplnily slzami. "Ach, André, já jsem vám tak vděčná a tolik mě to mrzí. Vy jste tak laskavý, že mi pomáháte, a mrzí mě, že jsem vás rozzlobila," vzlykala a potěšeně ho pozorovala, jak měkne.

"Neplačte, Angelique. Já se na vás nezlobím, to není vaše vina, to... Omlouvám se, musí to být pro vás strašné, ale prosím, nemějte strach. Seženu vám ten prostředek včas a pomůžu vám, jenom si sepište otázky a já za pár dní na ně seženu odpověď. Promiňte... Necítím se v poslední době nejlíp."

Tvářila se, že ho chce uklidnit. Když zůstala o samotě, znovu pečlivě zvažovala jeho slova. Přes záclony plné mušinců se zahleděla na Hlavní ulici, ale neviděla nic.

Třicet dní? Nevadí. Takové zpoždění se dá vydržet a na mně nebude nic vidět, opakovala si znovu a znovu, aby přesvědčila sama sebe. Dvaadvacet dní navíc se dá vydržet.

Aby se ujistila ve svých pocitech, sáhla po deníku, odemkla jej a začala počítat. Potom to přepočítala ještě jednou a došla ke stejnému dni, k pátku, 7. listopadu. Byl to den zasvěcený svatému Theodorovi. Kdo to byl? Každou neděli mu zapálím svíčku. Není třeba, abych si ten den poznamenávala, usoudila s mrazivým zachvěním. Přesto do rohu udělala malý křížek. A co zpověď?

Bůh to pochopí. On rozumí všemu.

Můžu počkat, ale co kdyby...

Co když se to nepodaří, nebo jestli André onemocní, ztratí se a třeba ho zabijí, nebo co když mě podvede mama-san z toho či onoho důvodu? Může jich mít přece tisíce.

Tato myšlenka jako by ji posedla. Zlomila její odhodlání. Opravdové slzy se jí teď řinuly v proudech po tvářích. Potom si vzpomněla, co jí kdysi, před mnoha lety pověděl v Paříži její otec, těsně předtím, než ji a jejího malého bratříčka opustil...

"Ano, opustil nás," řekla nahlas. Bylo to poprvé, co tuto pravdu vyslovila. "Ano, nechal nás být. Mon Dieu, ale podle toho, co vím teď, nemohl pro nás nic lepšího udělat. Jinak by nás prodal, alespoň mě určitě, a už hodně dávno."

Její otec tehdy citoval slova svého idolu, Napoleona Bonaparta: "Moudrý generál si vždy připraví předem ústupovou cestu, z níž může zahájit drtivý vítězný útok."

Jakou já mám ústupovou cestu?

Vtom ji napadlo cosi, co povidal před několika týdny André Poncin. Usmála se a všechny její obavy vyprchaly.

* * *

Phillip Tyrer dokončoval, co nejkrasopisněji uměl, návrh odpovědi sira Williama radě starších. Na rozdíl od předchozích poselství posílal tentokrát sir William originál v angličtině a kopii v holandštině, kterou dostal za úkol přeložit Johann.

"Tak, Johanne, jsem hotový." Dokončil poslední ocásek za písmenem B v podpisu sira Williama Aylesburyho, K. C. B.,

elegantní kudrlinkou.

"Scheiss in mein Hut!" rozzářil se Johann. "Tak krásný rukopis jsem ještě neviděl. Už se nedivím, že Vilík chce, abys za něj psal všechny depeše do Londýna."

"Šigata ga nai!" odpověděl Tyrer bezděčně. Na tom nezáleží.

"Ty ses na tu japonštinu opravdu vrhl, vid'?"

"Ano. Ale za žádnou cenu nesmíš prozradit Vilíkovi, že mě to tak baví. Co ty na tuhle nótu? Vykoumal ji správně?"

Johann si povzdychl. "S Japonci nikdy nevíš. Řekl bych ale, že mu to žvanění s Japonci vlezlo do hlavy."

V poselství se psalo:

Jeho Excelence Nori Andžó, P. T., vůdce ródzů

Mám Vaši depeši a oznamuji vám, že se v plném rozsahu odmítá. Pokud nezaplatíte ve stanovené lhůtě odškodné za vraždu dvou vojáků, dlužná částka se každým dnem zvýší čtyřnásobně.

S politováním se dozvídám, že zřejmě nejste pány svého vlastního kalendáře. Je třeba dát jej jednou provždy do pořádku. Ode dneška za dvanáct dní se vydám na své vlajkové lodi v doprovodu flotily do Kjóta s přistáním v Ósace. Potom s eskortou kavalerie a se šedesátilibrovými děly potřebnými pro pozdravnou salvu se já a další vyslanci vydáme do Kjóta, abychom žádali okamžitou satisfakci od Jeho mladého Veličenstva šóguna Nobusady a pokud by ten nebyl k zastižení, od Jeho císařské Výsosti, císaře Komeie osobně. Slibujeme plnou čestnou salvu z jednadvaceti děl. Prosím, informujte je o našem nadcházejícím příjezdu.

Konzul a vyslanec Jejiho britského Veličenstva sir William Aylesbury, K. C. B.

"Císař? Jaký císař?" namítl znechuceně Johann. "Tam žije jenom nějaký midako, nebo mikado, a je to něco jako nepříliš významný papež, ne třeba jako Pius IX., který se plete do politiky a strojí všelijaké úklady jako všichni ti Gottverdammt katolíci, aby nás zase ovládl."

"Nepřeháněj to, Johanne, všichni nejsou tak špatní. Angličtí katolíci teď smějí volit a dokonce plnoprávně kandidují do parlamentu."

"Mor na katolíky. Já jsem Švýcar a my nezapomínáme."

"Tak proč papeže hlídá výhradně švýcarská osobní stráž?"

"To jsou katolíci žoldnětí." Johann pokrčil rameny. "Dej mi hrubý překlad té depeše a já se pustím do práce."

"Sir Vilík povídal, že prý neprodloužíš smlouvu."

"Už je načase, abych se stěhoval dál a přepustil své místo mladším a moudřejším," rozesmál se náhle Johann. "Tobě."

"Nedělej si legraci. A prosím, zavolej Nakamu, jestli se nepletu, je na zahradě."

"Tomu parchantovi nevěř. Dej si na něho pozor, Phillipe."

Tyrera napadlo, jak by asi Johann reagoval, kdyby se o něm dozvěděl plnou pravdu.

Hiraga otevřel dveře. "Hai, Taira-san?"

"Ikamašo, Nakama-sensei, příteli, hai?" Tak pustíme se do toho, zeptal se Tyrer s úsměvem a stále obdivoval tu změnu. Když Hiraga přišel dnes o úsvitu, po špině a hadrech nezůstalo ani stopy a s nimi zmizela i větší část samurajského účesu. Krátkými vlasy teď připomínal spíš řadového občana. V čistém, naškrobeném, ale prostém kimonu, s novým kloboukem proti slunci zavěšeným provázkem na zádech, v nových tabi a řemínkových sandálech vypadal jako syn zámožného obchodníka.

"Bože, vypadáte skvěle, Nakamo," vybuchl. "Ten účes vám sluší."

"Ach, Taira-san," odpověděl Hiraga váhavě a s předstíranou pokorou podle plánu, na kterém se dohodli s Ori.

"Mysřím, co vy já povídat, pomáhat já přestat samuraj. Berzy vrátit do Čošú, dělat rolník jako děda, možná pracovat, vařit saké nebo pivo."

"Přestat být samuraj? Je to možné?"

"Hai! Možné. Prosím, neříkat víc, ano?"

"Jistě. To je moudré rozhodnutí. Blahopřeji."

Hiraga si mimoděk přešel rukou přes hlavu. Kůže pod nakrátko ostříhanými vlasy ho stále svrběla. "Vlasy růst rychle, Taira-san, jako vy."

Tyrerovi spadaly přirozeně vlnité vlasy skoro až po ramena. Na rozdíl od většiny svých současníků úzkostlivě pečoval o jejich čistotu. Už nad postýlku mu matka vyšla: Čistota přichází hned po božskosti.

"Jeden dobrý zpráva, Taira-san." Hiraga mu složitě vysvětlil, že včera večer navštívil Jošiwaru a dohodl na dnešní večer schůzku s Fudžiko. "Být váš, cerá noc. Dobrý, co?"

Na chvilku Tyrer oněměl. Impulsivně stiskl Hiragovi ruku. "Děkuji, drahý příteli, děkuji." Posadil se, vytáhl dýmku, nabídl tabák Hiragovi, který odmítl a jen se přemáhal, aby se nerozesmál. "To je skvělé." Tyrer v mysli přeskakoval od Hiragy k dnešnímu večeru, srdce mu bušilo a uvědomoval si své mužství. "Bože, to je skvělé."

S velkým úsilím potlačil erotické představy a soustředil se na úkoly dne. "Sehnal jste si nějaký příbytek ve vesnici?"

"Ano, prosím, jít hned, ano?"

Během procházky japonskou čtvrtí si oba dávali pozor, aby nezvyšovali hlas a nemluvili anglicky před žádným kolemjdoucím. Tyrer kladl Hiragovi nejrůznější otázky a doloval z něj drahocenné klenoty, jako například jména šóguna a císaře. U šojova obydlí si prohlédl krámk a zašlý pokojík, kde měl Hiraga bydlet. Potom ho odvedl zpět na vyslanectví, potěšený vývojem událostí a pokojně důvěřivý. "Viděl jste na ulici, jak si vás lidé skoro nevšimli, dokonce ani vojáci, když nevypadáte jako samuraj?"

"Ano, Taira-san. Můžete já pomáhat, prosím?"

"Rád. Co si přejete?"

"Já chtěl nosit šaty jak vy, být jak gaidžin, ano?"

"Výborná myšlenka."

Když se Tyrer vrátil zpátky na vyslanectví, Tyrer běžel za sirem Williamem a vzrušeně mu pověděl, že zjistil jména šóguna a císaře. "Předpokládám, že byste to chtěl vědět hned, pane. A ještě jedna informace. Jestli jsem správně porozuměl, všichni Japonci, dokonce i knížata, musí mít k návštěvě Kjóta, kde žije císař, zvláštní povolení."

"Jaká knížata?"

"To jsou jejich místní králové, pane. Ale i oni musejí před návštěvou Kjóta požádat o propustku. Povádal, že bakufu, což je jiný výraz pro šógunát nebo vládní úřady, se tam bojí umožnit volný přístup." Snažil se zachovat klid, ale slova se mu prostě sama řítla z úst. "Jestli je pravda, že šógun je tam, jestli tam císař žije nastalo, tak tam je i všechna moc. Kdybyste se do Kjóta vydal také, obešel byste bakufu."

"Chytrý logický skok," řekl sir William laskavě a potěšeně si povzdechl. Jeho samotného to napadlo ještě dřív, než mu Tyrer stačil vše vysvětlit. "Phillipe, myslím, že nótu přepracuju. Vrať se za hodinu. Vedeš si výborně."

"Děkuji, pane." Potom mu vyprávěl o "novém" Nakamovi a jeho účesu. "Napadlo mě, že když ho přesvědčíme, aby nosil evropské šaty, bude čím dál přizpůsobivější. Samozřejmě, učí mě dál japonsky a já jeho anglicky."

"Velmi dobrý nápad, Phillipe."

"Děkuji, pane, okamžitě to zařídím. Můžu si to nechat proplatit od našeho účetního?"

Sira Williama skoro přešla dobrá nálada. "Nemám žádné mimořádné fondy, Phillipe, a státní pokladna... Dobrá. Ale jen jednu sadu oblečení. Odpovídáš za to, že účet nebude vysoký."

Tyrer rychle odešel a teď, když přepsal nótu, chtěl zajít s Hiragou do nedalekého krámků čínského krejčího.

Hlavní ulice byla v tuto denní dobu, v časném odpoledni, téměř vylištěná. Většina mužů pracovala ve svých kancelářích, jiní si užívali siesty nebo vysedávali v klubu. Pár opilců polehávalo v závětrí u přístavní zdi, kde byli chráněni před silnými poryvy větru. Pozdě odpoledne se mělo konat fotbalové utkání. Na přehlídkové ploše se mělo střetnout námořnictvo s pěchotou. Na to se Tyrer těšil, ale vůbec už ne na setkání s Jamiem McFayem, za němž měl zajít rovnou od krejčího. "Je to zdejší šéf od Struana, Nakama-san, nějak se o vás doslechl a že umíte trochu anglicky. Dá se mu věřit."

"Só ka? Struan? Muž bude ženit?"

"Aha, slušové vám pověděli o zasnubním večítku? Ne. McFay je jeho hlavní zástupce pro obchod. Ženit se bude pan Struan, tchaj-pan. To jemu patří dům, sklad, kanceláře a byt."

"Só ka?" Hiraga si budovu pečlivě prohlížel. Bude těžké ji přepadnout nebo se do ní dostat. Dolní okna jsou zamřížovaná. "Ten Struan, také jeho žena, oni bydlí tady?"

Tyrer si vzpomněl na Fudžiko a bez přemýšlení odpověděl: "Struan ano, nejsem si jistý, zda ona také. V Londýně by tenhle dům patřil k těm neobyčejnějším, tisíce jsou jich tam lepší. Londýn je nejbohatší město na světě."

"Bohatý víc než Edo?"

Tyrer se zasmál. "Dvacetkrát, padesátkrát bohatší než Edo. Jak se to řekne japonsky?"

Hiraga mu to pověděl. Přitom ostrým zrakem sledoval všechno kolem. Povídání o Londýně a většině toho, co mu Tyrer říkal, nevěřil a považoval to za záměrné dezinformace.

Procházeli kolem bungalovů, v nichž sídlilo vyslanectví. Přitom se prodírali mezi odpadky, které byly všude poházeny.

"Proč různý vřajka, prosím?"

Tyrer se chtěl pocvičit v japonštině, ale kdykoli začal, Hiraga přešel do angličtiny a hned položil další otázku. Tyrer však dál ochotně vysvětloval: "Tohle jsou vyslanectví: tady je ruské, americké, tamhle francouzské - ne to je pruské. Prusko je důležitý stát na pevnině. Kdybych tak..."

"Promiňte, máte mapa váš svět, prosím?"

"Ale ano a rád vám ji ukážu."

Kolem nich prošel vojenský útvar a nevěnoval jim žádnou pozornost. "Ti lidi od Prusko," Hiraga vyslovil to slovo velmi pečlivě, "také válka proti Francie?"

"Taky, občas. To jsou opravdoví válečníci, pořád s někým bojují. Teď mají nového krále. Podporuje ho mocný člověk jménem Bismarck, tvrdý válečník, který se snaží sjednotit všechny německy mluvící národy do jednoho velkého státu a..."

"Prosím, promiňte, Taira-san, ne tak rychlý, ano?"

"Ah gomen nasai." Tyrer svůj výklad opakoval, tentokrát však pomaleji, a vzápětí odpovídal na další a další otázky.

Pořád ho překvapovalo, kolik jich je a jak velký okruh zájmů má jeho chránělec. Znova se zasmál. "Musíme uzavřít dohodu. Hodinu o mém světě v angličtině, hodinu o vašem v angličtině a pak hodinu rozhovor v japonštině. Hai?"

"Hai. Dómo."

Předjeli je čtyři jezdci na koních. Pozdravili Tyrera a zvědavě si prohlíželi Hiragu. Tyrer jim odpověděl na pozdrav. Na vzdáleném konci Hlavní ulice u zátarasu procházela celníci dlouhá řada nosičů s odpoledními dodávkami potravin a dalšího zboží sledovaná přísným pohledem hlídkujících samurajů. "Radši si pospíšíme, nechci, abyste se jim dostal na dosah," řekl, přešel ulici a spěšně proklíčkoval mezi hromádkami koňského hnoje. Vtom se náhle zastavil a zamával. Procházeli kolem francouzského vyslanectví. U okna v přízemí stála Angélique, záclony měla rozhrnuté. Usmála se a zamávala také. Hiraga předstíral, že ji nevidí.

"To je ta dáma, se kterou se ožení pan Struan," prohodil Tyrer a kráčet dál.

"Hai. To její dům, ano?"

"Ano."

* * *

"Dobrou noc, pane McFayi. Všude je zamčeno."

"Díky. Dobrou noc, Vargasi." McFay si zakryl ústa, zív a dál psal svůj deník, jako na konec každého dne. Stůl by měl čistý, kdyby na něm neležela kupa novin za dva týdny, které si chtěl ještě přečíst. Zásuvka s papíry, které ještě měl

vyřídít, byla prázdná, druhá přetékala odpověďmi na dnešní poštu, objednávkami, vyplněnými a podepsanými nákladními listy, které se za svítání, až se začne pracovat, odešlou a zařadí.

Vargas si bezděčně poškrábal štípanec od blechy, běžný jev na Dálném východě, a položil klíč od trezoru na stůl.

"Neměl bych přinést ještě jednu lampu?"

"Ne, díky, už končím. Uvidíme se zítra."

"Zítra by měli přijít lidé z Čóšů kvůli zbraním."

"Vím, nezapomněl jsem. Dobrou noc."

Ted, když McFay zůstal ve své části přízemí o samotě, cítil se spokojenější. Vždy ho těšilo spoléhat se sám na sebe, připadal si tak bezpečnější. S výjimkou Vargase používali všichni úředníci, účetní a další zaměstnanci vlastní schodiště a místnosti v zadním traktu budovy. Spojovací dveře mezi oběma částmi domu se na noc zamykaly. Jenom A-tu a osobní sluhové zůstávali v předním traktu budovy, kde byly kromě kanceláří i zvlášť pečlivě zajištěné místnosti, kam se ukládaly zbraně, účetní knihy a trezory se stříbrnými mexickými dolary, zlatými taely a japonskými mincemi. O patro výš se nacházely obytné místnosti.

V den, kdy přicházela pošta, se vždy horečně pracovalo až do pozdní noci. Dnes McFay ještě musel dohánět ztracený čas, protože ve chvíli, kdy dostal od Nettlesmithe poslední kapitolu Dickensova románu, vyběhl nahoru a strávil přidělenou hodinu společně se Struanem čtením. Až potom sešel dolů, spokojený, že s Pipem i dívkou vše dobře dopadlo a že za měsíc v příštím vydání bude oznámeno vydání nového autorova díla.

Hodinky od dědečka libozvučně tikaly. Psal rychle a úhledně.

M. S. rozčilil dopis od matky, který přišel dnešní poštou (parníkem Swift Wind - opozdil se o den, cestou ztratil jednoho muže, který spadl přes palubu v bouři nedaleko Šanghaje, a také se musel probíjet Šimonoseckým průlivem, kde na něj pobřežní baterie asi dvacetkrát vystřelily - díky Bohu neškodně). Odpověď na dnešní kanonádu paní S. jsem formuloval smířlivě (ještě se nedoslechla o zásnubním večírku, který způsobí výbuch vášni od Hongkongu až k Jávě), ale pochybuji, že se mi tím podaří situaci uklidnit.

Informoval jsem ji, že se A. přestěhovala na francouzskou legaci, ale myslím, že na tom paní S. nebude ani trochu záležet, i když M. S. byl celý den mrzutý, že ho A. nepřišla navštívit, a vynadal A-tu. Ta potom měla celý den špatnou náladu a přenesla ji na všechny sluhy, aj-je-ja!

Musím poznamenat, že M. S. je mnohem moudřejší a rozvážnější, než jsem původně předpokládal, výtečně rozumí obchodu všeobecně i mezinárodnímu obchodu a teď zastává i můj názor, že tady máme veliké možnosti. Diskutovali jsme o problémech s Brockem a shodli jsme se, že odsud se nedá nic zařídit, ale jakmile se vrátí do HK, vyřídí si to s nimi. Opět odmítl návrat poštovní lodí - Hoag ho v tom podporuje a rozhodně mi nepomáhá, když tvrdí, že čím dále se tady Malcolm bude zotavovat, tím lépe. Plavba na rozbourěném moři by mu mohla ublížit.

Poprvé jsem se setkal s tím Japoncem Nakamou (bezpochyby je to smyšlené jméno). Určitě je víc, než předstírá.

Samuraj, štvanec rónin, který mluví trochu anglicky, ostříhal si vlasy, protože se chce zřici postavení samuraje a nosit naše šaty, je něco mimořádného a musíme si na něho dát velký pozor. Jestli jen polovina toho, co říká, je pravda, pak jsme - díky Tyrerovi - - podstatně rozšířili své znalosti. Škoda že Nakama nerozumí obchodu. Jediná použitelná informace byla, že hlavním obchodním centrem Japonska není Edo, ale Ósaka, a tak máme další důvod, proč usilovat o to, aby nám otevřeli i toto město. Nakamu si samozřejmě musíme pěstovat a...

Na okenice kdosi zaklepal. Podíval se na hodiny, ukazovaly skoro deset. O hodinu později. To nevadí. Asijský čas se od našeho podstatně liší.

Bez spěchu vstal, do postranní kapsy pláště vsunul malý revolver, zašel ke svému soukromému vchodu a odemkl jej. Venku stály dvě mladé ženy zahalené do pláštěnky s kapucí a sluha. Všichni se uklonili. Posunkem pozval děvčata dál a muži dal pár mincí. Ten poděkoval, znovu se uklonil a postranní uličkou zamířil zpět do Jošiwary.

McFay za sebou zamkl. "Ej-ja, Nemi, ty pěkná pořád stejný." Usmál se a jednu z nich objal.

Dívka se pod kapucí zářivě usmála. Už rok to byla jeho musume a polovinu té doby si ji vydržoval jen pro sebe. "Ej-ja, Jami-san, ty dobrý, ej-ja? Tato musume má sesteru, Šizuka. Pěkná?"

Druhá dívka si nervózně shodila kapuci a přinutila se k úsměvu. Když si ji prohlédl, uklidnil se - Šizuka byla stejně mladá jako Nemi, stejně přitažlivá a voňavá. "Hai," řekl a oběma se ulevilo, že první zkouška dopadla dobře. McFay ještě nikdy v životě nedohazoval děvče příteli. S trapným pocitem se optal Nemi, zda mama-san správně pochopila, že Šizuka je určena pro Tchaj-pana, a proto musí být mimořádná. Děvčatům bylo přes dvacet a nesahaly mu ani po ramena. Už se trochu uklidnily, ale uvědomovaly si, že opravdová překážka je teprve čeká.

"Šizuka, já rád vidět tebe. Tchaj-pan muž špička," poznamenal laskavě. Obrátil se k Nemi a ukázal na místo na boku, kde Struan utřil ránu mečem. "Ona věděla o bolest?"

Nemi přikývla a její bílé zuby se zaleskly. "Hai! Já povídara, Jami-san! Dózo. Nechara kabát tady, nahože?"

"Nahože."

Odvedl je k velkému schodišti dobře osvětlenému petrolejkami. Cestou Nemi švitořila s novým děvčetem, které nevědělo, kam se dřív podívat. McFay mívával ve zvyku čas od času si poslat pro Nemi, aby u něj strávila noc. Sluha se potom vracíval chvíli před úsvitem, aby dívku doprovodil zpět do malého příbytku, který dostala v areálu svého podniku, hostince U Lákavé radosti. McFay za pětiletý pronájem zaplatil po několikadenním smlouvání deset zlatých sovereignů. Další deset ho stála smlouva, kterou na stejnou dobu uzavřel s dívkou, navíc jí každý měsíc musel zaplatit nové kimono, kadeřníka i osobní služku a dát jí na všechny životní náklady, včetně saké.

"Ale mama-san, co když domeček vyhoří?" zeptal se tenkrát, vyděšený tím, že přistoupil na tak vysokou cenu, přestože mu mimořádně výhodný směnný kursu po většinu času zaručoval při výměně peněz čtyřsetprocentní zisk. Díky tomu si také prakticky každý mohl pořídit jednoho či dva koně, pít šampaňské, kolik hrdlo ráčilo, a co bylo ještě důležitější,

měl jistotu, že roční výdaje za Nemi nepřesáhnou jen několik liber.

Mama-san byla konsternována. "Postavit dům nový. Vy pratira půr cena, ano?"

Nemi, která se závěrečného jednání účastnila také, se rozesmála. "Dům moc oheň, Jami-san, moc šuky, šuky."

Když vyšli do schodů, znovu ji s pocitem hlubokého štěstí objal. Neměl k tomu jiný důvod, než že děvče opět prokázalo, jak si každou penci zaslouží. Přinášela mu tolik radosti a vyrovnanosti. V hale nahoře stálo vysoké kožené křeslo. Nemi si na ně odložila plášť s kapucí a vyzvala druhou dívku, aby udělala totéž. Teď tu stály ve slušivých kimonech a složitý účes podtrhoval jejich půvab - jako by se z larvy vylíhli motýlci. McFay, spokojený sám se sebou, zaklepal na dveře.

"Dále."

Malcolm Struan seděl na židli a v prstech svíral doutník. V županu vypadal elegantně, ale necítil se v něm nejlépe.

"Ahoj, Jamie."

"Dobrý večer, tchaj-pane." Obě děvčata se velmi uctivě uklonila. McFay ani netušil, že v Jošiwaře téměř každý ví o Malcolmmu Struanovi vše - a stejně tak i o něm samotném a většině gaidžinů. Jeho nepředstavitelné bohatství, fakt, že se nedávno stal tchaj-panem, okolnosti, za kterých přišel ke svému zranění, a teď i jeho nadcházející svatba se staly tématem mnoha zaručeně hodnověrných drbů a fám. "To je Šizuka. Zůstane tady s tebou. Před úsvitem pro ni přijde sluha, aby ji doprovodil domů. Všechno je zařízeno, jak jsem ti slíbil. Nejdřív zaklepu. Možná se bude trochu stydět, ale to není opravdový problém. A tohle je má musume, Nemi. Myslel jsem si, víš... že pro poprvé... že si ji zkrátka přivedu také, aby všechno bylo jednodušší."

Obě dívky se opět uklonily. "Helou, tchaj-pan," pozdravila Nemi. Byla nad věcí, těšilo ji, že poznala Struana, a ani na chvíli nepochybovala, že vybírala správně. "Šizuka sestra moje, dobrý musume, ej-ja!" Neustále se při těch slovech ukláněla a přitom Šizuku trochu popostrčila dál. Dívka k němu váhavě přistoupila, poklekla a znova se uklonila.

"Kdybys mě potřeboval, najdeš mě u sebe v pokoji."

"Díky, Jamie."

McFay opatrně zaklapl dveře a šel po chodbě dál. Jeho apartmá bylo typicky mužské, pohodlné a zářilo čistotou. Tři pokoje - obývací pokoj, ložnice a ještě jedna ložnice pro každý případ, všechny s krbem - a koupelna. Na příborníku stály podnosy se studeným masem a čerstvým koláčem s jablky právě dovezenými ze Šanghaje. Láhve saké čekaly v nádobách s teplou vodou a také tu byla whisky ze Struanovy vlastní palírny v Loch Vey, která jí tak chutnala.

Sotva závora na dveřích zaklapla, Nemi se postavila na špičky, objala ho a hladově políbila. "Neviděra šest den, teď postel, potom koupala." Převrátila tím obvyklé pořadí. Srdce se mu rozbušilo, i když sám nespěchal.

Vzala ho za ruku, odvedla do ložnice, postrčila ho do postele, klekla si, aby mu stáhla vysoké boty, a začala ho svlékat. Pořád přitom něco švitořila ve své obtížně srozumitelné pidgin, vyprávěla mu, jak dobře teď jdou v Jošiwaře obchody, jak plovoucí svět vzkvétá, ujišťovala ho, že se nemusí bát o Šizuku, která je sice drahá, ale nejlepší, a co se doslechla o nebezpečí války, ale, prosím, my o válku nestojíme, chceme jen obchod, a že má nové kimono se vzorkem kapra pro štěstí odshora až dolů a že bylo, víš, trochu drahé, "ale ičiban, Jami-san, tobě moc říbit. Poster!"

Poslušně ulehl na široké lůžko. Noc byla krásná, ani příliš teplá, ani chladná. Rozepnula si obi, nechala kimono sklouznout na zem, po něm i spodní kimono a kalhotky. Úplně nahá, bez pocitu studu a postranních úmyslů jako všechny musume - tím se odlišovaly od ostatních a to McFaye a ostatní gaidžiny tak zaráželo a těšilo zároveň - si vytáhla z účesu sponky, zavrtěla hlavou, nechala vlasy volně spadnout až k pasu a triumfálně odkráčela do koupelny, aby si užila prvního potěšení večera.

Posadila se na toaletu, sáhla po hrušce na řetízku splachovadla a zatáhla. Voda se s hučením vylila do porcelánové mísy a dívka jako vždy nadšeně zatleskala.

Když poprvé uviděla splachovací záchod, odmítala uvěřit svým očím. "Voda jít kam?" ptala se podezíravě. Vysvětlil jí to a nakreslil obrázky, ale nepřesvědčil ji, dokud jí neukázal trubky a neodvedl do zahrady k přikryté žumpě a ona si důkladně neprohlédla nádrže, kotle na vodu, záchody, umývadla, mísy, kohoutky a tři koupelny dovezené z Anglie, Hongkongu a Šanghaje, kde se mnohé z těchto potřeb začínaly vyrábět pro velké trhy v Indii a na Dálném východě. Prosila ho, aby směla toaletu předvést svým přítelkyním. Hrdě souhlasil, protože to bylo první zařízení tohoto druhu v Japonsku, což v siru Williamovi vzbuzovalo žárlivost a v Norbertu Greyforthovi vztek. Stalo se předobrazem pro desítku funkčních a nefunkčních napodobenin, které ovšem nebyly vybaveny vodou teplou i studenou, prostě vším tím nejlepším a nejmodernějším, tedy britským a Struanovým.

A tak pro několik vyvolených, kteří se směli nechat provést po místnosti, kde se očišťoval Jami-san, to byla jedna z nejvyhledávanějších pozoruhodností gaidžinské Jokohamy. Stejně to platilo i pro upovídanou musume, která se před tímto exotickým zařízením ukláněla, lapala po dechu a s nadšenými povzdechů a potleskem tahala za řetízek.

Nemi si umyla ruce. Potom se spokojeně usmála a zavrtala se pod pokrývku vedle něho.

* * *

Phillip Tyrer podlehl únavě a dřimotě. Fudžiko chvilku váhu jeho těla snášela, ale brzy se pokusila vyklouznout.

"Íe, macu," Ne, nehýbej se... počkej, zabručel.

"Chci jen přinést ručník, Taira-san. Ručník, rozumíte?"

"Ach, ano. Rozumět ručník. Ty ležet, já nosím..."

"Ale ne, to bych ztratila tvář, to je má povinnost. Pusťte mě, prosím... nedělejte mi potíže a nebud'te dotěrný."

Zachichotala se, protože do ní zabořil nos a lechtal ji jím, ale vydržela to. Byla šikovná a dobře se vyznala ve svém řemesle, a proto vyčkávala. V malém pokojíku vládl klid. Venku panovala příjemná noc. Vítr kýval stromy i keři a několikrát řádně zalomcoval posuvnými okny, nebyl však ani studený, ani nepříjemný. Plamen petrolejky se komíhal. Za okamžik mu vyklouzla, aniž ho vyrušila, a odešla do malé koupelničky s vysokou dřevěnou kádí naplněnou po okraj horkou vodou a postavenou na dřevěné mřížce, aby mohla vytlačená kapalina odtékat. Voňavé mýdlo, nočník a čisté

osušky. Rychle se otřela vlhkým ručníkem.

Když se vrátila do ložnice, dalším mokrým ručníkem ho otřela jako žínkou a potom ho vydrhla do sucha. On měl přitom zavřené oči a skoro sténal blahem, ale zároveň se cítil trapně, že se dává takhle obsluhovat, místo aby on posloužil jí.

"Ach, Fudžiko-čan, ty tolik skvělá."

"Ne, to je mé potěšení," namítla. Už dávno ji přestaly udivovat a vyvádět z míry podivné zvyky cizinců: málokdy se koupali, obvykle je postelové radovánky naplňovaly pocitem hanby a viny, byli nesnesitelně vlastníčtí a obvykle je rozčilovalo, že má i jiné zákazníky - taková hloupost, copak nejsou zákazníci i oni sami? Odvraceli se a červenali, když se pro jejich potěchu svlékala, sami bývali nazí jen napůl a radši se milovali ve tmě, přestože každý ví, jak je vzrušující vidět, zkoumat a pozorovat toho druhého, nebo se cítili trapně, když zkoušela nové pozice, aby zabránila nudě, protáhla a zintenzívnila okamžiky s bohy - chvíle mraků a deště.

Ne, gaidžinové nejsou stejní jako my. Skoro vždy dávají přednost první pozici se spěchem, někdy i lákání slepice a času třešňových květů, a tak mi neumožní, abych jim předvedla své schopnosti a hrála s jejich jednookým mnichem povzbuzující hry jako třeba blízko a daleko, přes draka, jarní setbu a krádež medu, které obvykle vyžadují a oceňují i nejnezkušenější mladíci. Gaidžinové sebou jen trhnou, jemně, ale rozhodně mě přimáčknu k sobě, líbají mě na krku, objímají a mumlají něco nesrozumitelného.

Zašeptala: "Teď tě namasíruju, abys usnul."

"Nerozumím. Namasíruju?"

"Namasíruju, Taira-san. Takhle..."

"Aha, teď rozumím. Namasíruju. Děkuji."

Prsty měla jemné a přímo zázračné a když se odvalil, sotva dokázal uvěřit svému štěstí. Byl hrdý na svůj výkon, na to, že v extázi došla třikrát vyvrcholení a on jen jednou. Ani mu nevadila slova Raiko, že zítra Fudžiko odjíždí do vesnice nedaleko Eda za svým nemocným dědečkem. "Ale jen na pár dní, Taira-san."

"Promiňte, Raiko-san. Prosim, kolik dnů pryč?"

"Kolik dní bude pryč? Jen tři."

"Ach, děkuji. Kolik dní bude pryč?" opakoval Tyrer. Požádal totiž ji i Fudžiko, aby ho vždy opravily.

Tři dny. Alespoň budu mít dost času, abych se vzpamatoval. Bože, tohle bylo to nejlepší. Rád bych věděl, co udělá ródžů, až dostane naši odpověď. Jsem si jistý, že jsem radil správně a že mi Nakama nelhal. Bože, jsem mu tak zavázán. Sir William se na mě žoviálně usmívá, a pokud jde o Fudžiko...

Ukolébán jejími dotyky, začal rozjímat o Nakamovi, o ní, o Japonsku a všech jeho zvláštěnostech, o studiu jeho jazyka a přitom ho neuspořádaně napadaly věty a slovíčka. Futony byly tvrdé a zvykal si na ně jen obtížně, ale teď ležel na břiše, cítil její blízkost a bylo mu dobře. Bože, jsem tak unavený. Ale nesnesu myšlenku na to, že má jiné "zákazníky", říkal si v duchu. Musí být má, jenom má. Zítra požádám Andrého, aby mi to pomohl zařídit.

Po paměti sáhl za sebe a položil jí ruku na stehno. Krásná, hedvábná plet'.

Na co jsem to myslel? Aha, na ródžů. Dáme těm mizerům za vyučenou. Bylo od nich záludné, že ostřelovali naši poštovní loď. Musíme zajistit bezpečnou trasu přes Šimonoseki. A jestli tam to zatracené bakufu nezavede pořádek samo, budeme muset použít vlastní dělostřelectvo. Musím zacházet opatrně s Nakamou a nespouštět ze zřetele, že i on pochází z Čóšů. Mohl bych ho využít jako prostředníka? A jestli ródžů nezatočí s těmi lotry ze Sacumy, budeme je muset srazit na kolena sami. Ten zatracený lump kníže tvrdí, že nemůže najít Canterburyho vrahy. Ti panchanti přece patřili k jeho vojsku, k čertu. Na vlastní oči jsem viděl, jak usekli Canterburymu ruku a jak stříkala krev...

Její prsty znehybněly. "Co se stalo, Taira-san?"

Než si uvědomil, co dělá, vášnivě ji objal. Chtěl vymazat z paměti Tókaidó, a pak, když se přestal třást, položil se na záda, přitáhl ji k sobě a hřál se jejím příjemným teplem, miloval ji, byl vděčný, že může být s ní, a čekal, kdy ho přejdou zlé myšlenky.

Ležela klidně a také vyčkávala. Nepřemýšlela o něm, jenom si říkala, že se znova ukázalo, jak jsou gaidžinové divní, nepochopitelní. Bylo příjemné opírat se o něho, a těšilo ji, že prvního výbuchu bylo dosaženo, jak se patří, že její host je spokojený, a proto si může být jistá, že si dnes svůj mimořádný výdělek zasloužila.

Když jim Raiko ráno rozdělovala úkoly, řekla, že jí zvyšuje plat, ale jen za Tairu. "Budeš mít práci navíc. Měj na paměti, Fudžiko, že by mohl být pro tebe velká ryba. Jako dlouhodobý patron by byl mnohem lepší než Kant-er-bury-san, jen jestli budeš opatrná a dokážeš ho potěšit. Francouz mi povídal, že je to důležitý úředník, a tak se postarej, aby byl spokojený. Mluv s ním jen japonsky, ne v pidgin. UVědom si, že je až směšně stydlivý a nic se nenaučil. Hlavně se před ním nezmiňuj o Kant-er-burym. Budeme předstírat, že musíš na pár dní odjet, ale neboj se, na zítřek pro tebe mám dva zákazníky, na odpoledne gaidžina a na večer civilizovaného člověka."

Kéž bych měla štědrého mecenáše. Za rok nebo dva bych poplatila všechny své dluhy a život by byl hned lepší. Nemusela bych brát každého zákazníka, který sem zajde, pomyslela si. Potom klidně zapomněla na současnost - jako vždy, když měla hosta - a představovala si budoucnost, kdy bude žít se svým manželem, zámožným rolníkem, a se čtyřmi nebo pěti syny. Bude pečovat o jejich domek mezi rýžovými poli, plnými zelených zimmích nebo jarních sazenic, slibujícími další bohatou úrodu, její tchyně bude milá a spokojená s ní. Do pluhu zapráhnou jednoho nebo dva volky a na malé zahrádce pokvetou květiny...

"Fudžiko, děkuji, ty moc nádherná!"

Přitulila se k němu a povíдалa mu, jak je silný a mužný.

"Cože?" zeptal se ospale. Odpověděla mu pohybem ruky v choulostivých místech, ale on se otočil. "Ne, Fudžiko, prosím, dřív spát. Ne, prosím... potom..."

"Ale tak silný muž jako ty...", zamumlala, zakryla svou nudu a poslušně se podřídila.

* * *

Ori zív a odklonil se od dírky ve stěně. "Už jsem viděl dost," zašeptal. "Otřesné."

"Souhlasím." I Hiraga mluvil jen tlumeně. "Je to hrozné. Nikdy jsem neviděl tak špatný výkon, jako odvedla Fudžiko. Baka!"

"Na Tairově místě bych žádal, aby mi vrátila peníze."

"Já také. Baka! Trvalo jí celé hodiny, než si ho připravila, a pokud jde o něj... jen jednou První pozice a pak povídání o tom, jak to bylo naléhavé. Deset št'ouchů a prask, Přes měsíc jako kachna."

Ori si musel držet ruku přes ústa, aby se nahlas nerozesmál, a opatrně vyplnil kousky papíru nenápadné dírky, které navrtali do posuvných dveří. Potom spolu zmizeli v křoví, protáhli se tajnými dvířky v plotu a zamířili do Oriho příbytku.

"Saké!"

Rozespálá služka před ně postavila podnos, nalila jim a odšourala se pryč. Pořád jí dělalo potíže necivět vykuleně na jejich hlavy. Vzájemně si připili a znovu naplnili kalíšky. Příjemný pokojíček osvětlovaly svíčky a ve vedlejší místnosti už měli připravené futony na spaní. Meče si položili na nízkou lakovanou poličku v místnosti. Raiko porušila zákony Jošiwary, které zakazovaly nosit do podniků zbraně, protože byli šiši a kvůli vyvěšené Hiragově podobizně, ale nejdříve museli přísahat při sonnó džoi, že je nepoužijí proti komukoli z domu, ani proti zákazníkům a sáhnou po nich jedině v sebeobraně.

"Nemůžu pochopit, jak jí Taira naletěl, když předstírala okamžik s bohy, Hirago, a ještě několikrát za sebou. Sehrála to prachmizerně. To je tak hloupý?"

"Zřejmě ano." Hiraga se zasmál a usilovně si třel temeno hlavy a spánky. "Ííí! S takhle velikou zbraní ji měl přinutit, aby ječela. Jsou všichni gaidžinové takhle stavění?"

"Na tom nezáleží. Stejně mu to k ničemu není."

"Chybí mu rafinovanost. Možná bych mu měl pořídit obrázkovou knížku jako panně před svatbou."

"Uděláme lépe, když ho zabijeme a zapálíme cizineckou čtvrt'."

"Buď trpělivý, dojde i na to, máme spoustu času."

"On je dokonalý terč a teď máme zase skvělou příležitost." V Oriho hlase se objevil výhrůžný podtón.

Hiraga se na něho zadíval, ale pohledem beze stopy po přátelství. "Ano, ale teď ne, je příliš důležitý."

"Sám jsi říkal, že kdybychom je dokázali dostatečně vydráždit, ostřelovali by Edo, a to by naší věci nádherně prospělo."

"Ano, máš pravdu, ale času dost." Hiraga nedal najevo své znepokojení. Chtěl ho uklidnit a získat nad ním kontrolu.

"Taira mi odpovídá na všechny otázky. Například nám zatím nikdo neprozradil, že se gaidžinové mezi sebou perou jako divocí psi. Jsou ještě horší než knížata před Toranagou. To nám Holanďané tajili, vid'?"

"Všichni jsou to lháři a barbaři."

"Ano, ale musejí mít tisíce útržků informací, jako jsou tyhle. Ty nám otevrou cestu, abychom je mohli použít proti nim a ovládnout je. Musíme se všechno naučit, Ori, a jednou, až budeme patřit do nového bakufu, poštveme Němce proti Rusům, Francouze proti Angličanům a ty proti Američanům..."

Hiragu zamrazilo, když si vzpomněl na to málo, co mu Tyer vyprávěl o občanské válce v Americe, o bitvách a počtu obětí, o moderních zbraních a statisících nasazených vojáků a o neuvěřitelné rozlehlosti země gaidžinů. "Dnes odpoledne říkal, že anglické námořnictvo ovládá světová moře, že je podle jejich zákonů dvakrát silnější než spojené flotily dalších dvou zemí, že mají stovky válečných lodí a tisíce děl."

"To jsou lži. Přehání, aby tě vystrašil. On i ostatní nás chtějí vyděsit, tebe i všechny další. A také chce vyzvědět naše tajemství."

"Říkám mu jen to, co si myslím, že by měl vědět." Hiraga, celý podrážděný, si odříhl. "Ori, musíme se o nich dozvědět co nejvíc. Ti psi dobyli většinu světa, srazili na kolena Čínu, vypálili Peking a letos Francouzi ovládli Kočínčinu a chtějí kolonizovat Kambodžu."

"Ano, ale Francouzi uměli poštvat jednoho místního vládce proti druhému a Britové v Indii to udělali také. Tady je Japonsko. Jsme jini - žijeme v Zemi bohů. Ani se všemi děly světa by nás neporazili." Ori se podivně ušklíbl. "I kdyby získali na svou stranu některá knížata, my zbývající bychom je rozsekali na kusy."

"Bez děl a znalostí ne."

"I bez děl, Hiraga-san."

Hiraga pokrčil rameny a oběma nalil. Mnoho šiši sdílelo Oriho zápal a zapomínalo na Sun-c'ova slova: Poznej svého nepřítele, jako znáš sebe, a vyhraješ tisíc bitev. "Doufám, že máš pravdu. Zatím se pokusím zjistit co nejvíc. Slíbil mi, že mi zítra ukáže mapy celého světa. Říká tomu atlas."

"A jak poznáš, že nejsou zfalšované, nebo dokonce úplně vymyšlené?"

"Není pravděpodobné, že by je falšovali. Možná bych si je mohl obkreslit a dát si je přeložit. A některé jejich učebnice pro děti také." Hiraga mluvil se stále větším zápal. "Taira mi vyprávěl o nových postupech v počtech, které se učí v obyčejných školách, a o astronomických mírách zvaných rongitude a ratitude." Vyslovil anglické výrazy pro zeměpisnou délku a šířku jen s námahou. "Ty je vedou s fantastickou přesností po oceánech, tisíce ri od jejich země. Baka, že toho vím tak málo. Baka, že neumím číst anglicky."

"Však ty se to naučíš," řekl Ori. "Já nikdy ne. Ty se staneš členem nové vlády. Já nikdy ne."

"Proč to říkáš?"

"Uctívám sonnó džoi jako bohy. Už jsem složil báseň na svou smrt a vyslovil ji nahlas. Tenkrát v noci, když jsme zaútočili, jsem ji odříkal Šorinovi. Baka, že se nechal zabít tak brzy." Ori dopil saké, poslední kapky vylil a hlasitě objednal další láhev. Podíval se úkosem na Hiragu. "Doslechl jsem se, že váš pán Ogama udělí milost každému šiši z Čošů, který se veřejně zrekne sonnó džoi."

Hiraga přikývl. "Otec mi o tom psal. Pro nás, šiši z Čóšú, to nic neznamená."

"Povídá se, že Ogama ovládl palácové brány a vyhnal od nich všechny ostatní. Dokonce prý došlo k novým bojům mezi jeho vojsky a Sacumou."

"Hodně knížat udělá čas od času chybu," odpověděl Hiraga netečně. Nelíbilo se mu, jakým směrem se rozhovor ubírá, a neušlo mu, že vždy, jakmile se Ori napije, stává se hádavějším. Dnes ho Raiko znova varovala, že jí Ori připomíná doutnající sopku. "Už dávno jsme se dohodli, že se nedáme vázat dobrými ani špatnými činy našich nadřízených."

"Jestli Ogama ovládá brány, mohl by vrátit moc císaři, a tím uskutečnit sonnó džoi."

"Možná se na to chystá, možná to už udělal."

Ori vyprázdnil kalíšek. "Těší mě, že odjedu z Jokohamy. Tady je jedovatý vzduch. Radši pojď do Kjóta se mnou. V tomhle doupěti lhářů by ses mohl nakazit."

"Budeš na cestě do Kjóta bezpečnější beze mne. Mohli by mě poznat i bez vlasů."

Náhly závan větru zalomcoval střechou a pootevřenými okenicemi. Na chvíli se na ně zadívali, ale hned se vrátili k pití. Saké je uvolnilo, ale nerozptýlilo temné obavy, myšlenky na smrt a na síť, která se kolem nich stahovala, na plánované přepadení šóguna Nobusady, na Šorina a Sumomo a především na to, co provést s tím cizím děvčetem. Hiraga se zatím o ní nezmínil a Ori se na ni nevyptával, ale oba vyčkávali a kroužili kolem tohoto ústředního problému. Oba už ztraceli trpělivost, ale dosud se nerozhodli.

Ori prolomil mlčení. "Až zítra přijde Akimoto, kolik mu toho povíš?"

"Všechno, co víme. Půjde s tebou do Kjóta."

"Ne. Radši ať tady zůstane. Budeš potřebovat spolubojovníka."

"Proč?"

Ori pokrčil rameny. "Dva jsou lepší než jeden. A teď," pronesl klidně, "mi řekni, kde je."

Hiraga mu popsal tu budovu. Přesně. "Na oknech nejsou mříže a nevšímám jsem si, zda tam jsou zadní vrátka." Celý den si lámal hlavu, jak Oriho zvládne. Kdyby ten blázen vnikl do jejího bytu a zabil ji, tak ať už by to přežil nebo ne, celá cizinecká čtvrť by byla na nohou a jejich vztek by se obrátil proti všem Japoncům v okolí. "Souhlasím, že by se z ní mohl stát dobrý terč pro sonnó džoi, ale teď ještě ne, dokud mě přijímají a dokud můžu odhalovat jedno jejich tajemství za druhým."

"Tak skvělý terč musíme zasáhnout okamžitě. Kacumata říkával, že zaváhat znamená prohrát. Ta jejich tajemství můžeme nakonec vyčíst z knih."

"Už jsem řekl. Nesouhlasím."

"A jakmile ji zabiju, my tři zapálíme Jošiwaru. Od ní se oheň přenesne na celou cizineckou čtvrť a my ve zmatku ustoupíme. Provedeme to ode dneška za dva dny."

"Ne!"

"A já říkám ano. Za dva, nejpozději tři dny."

Hiraga si celou záležitost pečlivě rozvážil. S ledovým klidem. Zanedlouho již opět rozhodně promluvil. "To se zakazuje!" Neústupnost jeho slov vyvolala v Ori nával vzteku. Už podruhé za několik dní. A v obou případech to bylo kvůli ní. V místnosti nastalo ticho jako v hrobě. Oba stáli bez hnutí. Zvenčí se ozýval vítr, který teď už trochu zeslábl a chvílemi otfásal olejovaným papírem. Ori upil saké. Byl nervózní a definitivně rozhodnutý, ale nedával to na sobě znát. Věděl, že kdyby měl obě ruce stejně silné jako dřív a mohl by se jako dřív pohybovat, připravoval by se v tomto okamžiku sáhnout po meči a odrazit útok, kterému nemohl zabránit jinak než tím, že ustoupí.

Ale to není důležité. I kdybych byl zdravý, Hiraga by mě zabil hned první ranou. Musím se ho proto zbavit jinak.

Ori, s odhodláním stejně silným jako jeho nový nepřítel, který mu chtěl zhatit jeho záměry, se zařekl, že nepromluví jako první. Kdyby prolomil mlčení, ztratil by tvář. Napětí mezi nimi narůstalo. Za pár vteřin bylo skoro nesnesitelné a stále sílilo...

Ozvalo se dupání. Zástěna se odsunula. Dovnitř vešla Raiko, bledá jako křída. "Hlídky jsou na můstku a u brány. Musíte utéct. Pospěšte si!"

Oba to tak vyděsilo, že zapomněli na vše ostatní. Sáhli po mečích. "Přijdou do Jošiwary?" zeptal se Ori.

"Ano. Po dvou a po třech jako dřív. Budou se vyhýbat gaidžinům, ale nám ne." Hlas i ruce se jí chvěly.

"Dá se bezpečně projít rýžovým polem?"

"Všude a nikudy, Ori," odpověděl místo ní Hiraga, který si včera prohlédl ústupové cesty. "Půda je plochá a celé ri nenajdeš úkryt. Jestli zablokovali bránu a můstek, budou tam také."

"A co území gaidžinů, Raiko?"

"Cizinecká čtvrť? Tam nikdy ani nevšimli. Musí..." Prudce se pootočila, vystrašenější ještě víc než před okamžikem. Oba muži povytáhli zbraně z pochvy. Do místnosti vběhla služka s popelavou tváří. "Jsou v naší ulici a prohlédávají dům za domem," vyrazila ze sebe.

"Varuj ostatní."

Dívka odběhla. Hiraga se horečně snažil najít východisko. "Raiko, kde tady máš tajný sklep?"

"Žádný nemáme," řekla a sepnula ruce.

"Něco tady musí přece být."

Ori k ní nečekaně přiskočil a ona vyděšeně ucouvla. "Kudy vede tajná cesta do cizinecké čtvrti? Rychle!"

Znovu sáhl po rukojeti meče a Raiko málem strachem omdlela. Ačkoli jí v tomto okamžiku nic neohrožovalo, uvědomovala si, že smrt je blízko. "Já... do čtvrti? Nevím to jistě, ale před léty se povídalo... Už jsem to zapomněla," zajíkala se. "Nejsem si tím jistá, ale pojďte, prosím, tiše za mnou."

Drželi se v její blízkosti, prodírali se keři a nebrali ohled na větve, které jako by se jim pokoušely znemožnit průchod. Měsíc stále jasně svítil vysoko na obloze, po které se honily řídké mraky. Došla k zamaskované části plotu a zatlačila

na suk v laťce. Dvířka zaskřípala, jak byly jejich dlouho nepoužívané dřevěné závěsy zaneseny nečistotou, a otevřela se.

Opatrně, aby na sebe neupozornila popíjející zákazníky, přešla zadní částí zahrady, potom vrátky do další zahrady, kolem nízké zděné stavby, která sloužila jako trezor na cennosti, až k místům, kde stály velké nádrže na vodu a studna. Nádrže se plnily dešťovou vodou a navíc je každodenně nosiči dolévali.

S povzdechem ukázala na studnu zakrytou prkny. "Myslím, myslím, že je to tady."

Hiraga odstranil dřevo. Viděl zrezivělé, hrubé železné tyče a úchyty ve stěně z nepálených cihel, ale k vodní hladině dole nedohlédl. Stále celá vyděšená zašeptala: "Někdo povídal, že to vede do tajné chodby... Nejsem si jistá, prý tudy vede štola, ale nemám ani tušení, kde končí. Zapomněla jsem to... Musím se vrátit..."

"Počkej!" Ori jí zastoupil cestu. Sebral kámen a upustil jej do studny. Ten hluboko dole šplouchl do vody. "Kdo ji dal vykopat?"

"Prý bakufu, když se stavěla cizinecká čtvrt'."

"Kdo ti to prozradil?"

"Jeden sluha, už nevím který, ale prý je tady viděl..." Všichni se ohlédlí k ulici, odkud se ozývaly rozzlobené hlasy. "Už se musím vrátit..." Otočila se a odběhla zpět.

Nejistě se podívali dolů. "Jestli to postavilo bakufu, Ori, mohla by to být past na uprchlíky, jako jsme my."

Z jednoho z okolních domků se ozvaly anglické nadávky. "Co tu, k čertu, chcete? Vypadněte odsud!"

Ori si upevnil dlouhý meč k opasku. Opatrně, aby si nenamohl poraněné rameno, se přehoupl přes okraj studny a začal sestupovat. Hiraga ho následoval. Vrátil kryt na své místo.

Tma jim připadala stále černější. Oriho nohy se opět dotkly pevné půdy. "Pozor. Myslím, že je tu výstupek." Hrdlo měl sevřené a jeho hlas se tu podivně rozléhal.

Hiraga se postavil vedle něj. V kapse uvnitř rukávu měl zápalky. Jednou z nich škrtl.

"Ííí! Kde jsi je sehnal?" zeptal se Ori vzrušeně.

"Na vyslanectví je mají všude. Ti psi jsou tak bohatí, že je nechávají všude pavalovat. Taira mi dovolil, ať si jich pár vezmu. Podívejte se tamhle!" Ještě než sirka zhasla, zahlédl ústí podzemní chodby. Byla suchá a vysoká jako člověk. Tři metry pod nimi se zaleskla vodní hladina. V malém výklenku ležel zbytek staré svíčky. Hiraga spotřeboval tři sirky, než se mu ji podařilo zapálit. "Tak pojďme."

Tunel se svažoval dolů. Asi po padesáti krocích tu bylo vlhčeji a místy se objevovaly kaluže vody. Páchnoucí voda kapala z ledabyle zajištěného stropu a stěn. Dřevo hnilo a na výdřevu se nedalo spolehnout. Jak postupovali dál, vzduch byl stále zatuchlejší a dýchání obtížnější. "Můžeme tady počkat, Ori."

"Ne, půjdeme dál."

Oba se potili, částečně ze strachu, částečně kvůli nedostatku prostoru. Plamínek se zatřepal a zhasl. Hiraga zaklel, znovu zapálil svíčku, ze které zbýval už jen kratičký kousek, a dlaní chránil plamen. Postupovali dál. Vody stále přibývalo, a jak se cesta svažovala, za chvíli jim sahala až po boky. Ori uklouzl, ale rychle znova našel rovnováhu. Vody už bylo až po pás a strop měli jen nízkou nad hlavou. Dál. Plamínek svíčky slábl. A zase dál.

Hiraga se podíval na svíčku a zanačoval. "Radši bychom se měli vrátit a počkat tam, kde je sucho."

"Ne, běž dál, dokud nezhasne."

Tunel před nimi zatáčel a strop se dále snižoval. Hiragovi se dělalo nevolno, ale postupoval dál po kluzkém dnu.

Hlavou narážel na strop, ale ten se po několika dalších krocích zase zvýšil. "Hladina klesá," vydechl si s úlevou a probíjel se páchnoucí vodou stále rychleji. Dál. Ještě než svíčka dohořela, spatřili suchou půdu, ústí chodby a dvě šachty - jedna vedla nahoru a druhá dolů.

Hiraga tápavě postoupil dál. Vůbec nic neviděl. "Ori, jsem na okraji. Poslouchej, hodím dolů kámen." Trvalo dlouho, než oblázek zaduněl o dno. "Ííí, to musí být přinejmenším deset metrů hluboké," povzdechl si se sevřeným žaludkem. "Zapal další sirku."

"Už mi zbývají jen tři." Hiraga škrtl. Neviděli nic než zrezivělý, nebezpečný žebřík vedoucí nahoru. "Jak jsi uhadl, že Raiko to tady zná?"

"Prostě mě to najednou napadlo. Bylo mi jasné, že tu musí být podzemní chodba. Kdybych byl na jejich místě, také bych ji nechal tady postavit." Ori těžce dýchal a skoro sípal. "Mohli by si tam nahoře na nás počkat. Srazili by nás dolů, nebo by nás donutili skočit."

"Ano."

"Pospěš si, vůbec se mi to tu nelíbí. Lez nahoru!"

Hiraga, který se ve tmě také necítil dobře, si odepjal meč od pásku. Ori nervózně poodstoupil a sevřel rukojeť své zbraně. Oba muži stáli najednou proti sobě, neměli snad už daleko k bezpečí, ale mezi nimi nebylo rozhodnuto ještě nic. Plamen sirky se zachvěl a zhasl.

Ve tmě se už neviděli. Bezděčně oba ucouvli ke stěně tunelu. Hiraga, zkušenější z potyček, klesl okamžitě na jedno koleno, stiskl jilec meče a pozorně naslouchal, zda Ori nevytahuje zbraň z pochvy. Sám se připravil, aby ho v takovém případě zasáhl do nohou.

"Hirago!" promluvil Ori se sevřeným hrdlem. Jeho hlas prozrazoval, že ustoupil o několik kroků do hloubi chodby.

"Chci, aby zemřela. Budu ji pronásledovat, kvůli sonnó džoi i kvůli sobě. Ty chceš zůstat tady. Vyřeš ten problém."

Hiraga se tiše napřimil. "Vyřeš si ho sám," sykl a okamžitě nehlučně změnil postavení.

"Nemůžu, nemůžu to vyřešit. Už jsem to zkoušel."

Hiraga zaváhal, neboť očekával nějaký trik. "Nejdřív odlož meče."

"A co pak?"

"Pak, protože na ni myslíš víc než na sonnó džoi, nebudeš smět v mé blízkosti v Jokohamě nosit zbraň. Zítra odjedeš do

Kjóta a ohlásíš se Kacumatovi, vašemu sacumskému vůdci. Až se vrátíš, uděláme to společně, přesně jak jsi říkal."

"A co když se nevrátím?"

"Tak to udělám sám. A v době, kterou si zvolím sám."

Mluvil stále vztekleji. "Ale mohla by nám utéct, vid'?" Co když odjede, dřív než se vrátím?"

"Budu hlídat každý její krok a pošlu ti vzkaz. Jestli se nevrátíš včas, rozhodnu se sám. Ona - a její manžel, pokud se vezmou - nepojedou nikam než do Hongkongu. Ty, nebo my dva, se tam můžeme vydat za nimi." Slyšel, jak Ori těžce dýchá, a vyčkával, stále připravený na nenadálý útok. Nepochyboval, že pokud ta žena zůstane naživu a nablízku, nemůže se na Oriho spolehnout. V té chvíli mu to připadalo jako nejlepší plán. Bylo by zbytečné, abych ho zabil.

Potřebuji jeho rozum. "Souhlasíš?"

Ticho. Vyčkával. Potom přece jen uslyšel: "Ano, a co dál?"

"A nakonec křížek. Hodíš ho do studny." Hiraga zaslechl vzteklé nadechnutí. Ticho narůstalo.

"Souhlasím, Hiraga-san. Přijměte, prosím, mou omluvu."

Jeho cvičený sluch zachytil malý pohyb látky, cosi se vedle něj pohnulo, a potom slabé cinknutí kovu o zeď studny za jeho zády, který okamžitě zanikl v hloubi. Zvuk mečů dopadajících na zem.

Hiraga zapálil sirku. Ori teď stál bezbranný. Hiraga se k němu rychle přiblížil, Ori vyděšeně couvl, ale Hiraga jen sebral meče. Než zápalka uhasla, stačil je hodit do studny. "Prosím, poslechni mě, Ori. Nemáš se čeho bát. Půjdu první.

Počkej, dokud se pro tebe nevrátím."

Příčky dávno zrezivěly a některé z nich skoro vůbec nedržely, a tak cesta vzhůru byla nebezpečná. Po chvíli ale ke své úlevě uviděl nahoře ústí studny a ještě výš oblohu, světélka hvězd mezi mraky. Noční zvuky, vítr, moře. Opět stoupal, ale tentokrát opatrněji. Musel sebrat všechny síly, aby se pustil kamenné balustrády a rozhlédl se.

Opuštěná studna stála nedaleko plotu u kanálu, na úhuru pokrytém plevem a shnilými odpadky. Mořský břeh byl nedaleko. Polorozpadlé chatrče, hluboké díry v blátivých cestách. Někde poblíž zavrčel pes shánějící potravu. Vítr přinášel rozjařený zpěv. Teď už se Hiraga dokázal orientovat. Byli v Opileckém městečku.

22

Pátek, 17. října

Toho rána se na edoském hradě Misamoto, rybář, falešný samuraj a Jošiho vyzvědač, třásl na kolenou před konsternovanou radou starších a v rukou svíral anglickou verzi odpovědi sira Williama. Vedle něho se krčil úředník bakufu.

"Mluv nahlas, rybáři," opakoval Andžó, hlava rady. V přijímací místnosti vládlo napjaté ticho a strach. "Nevadí, že nerozumíš každému anglickému slovu. Chceme jen vědět, zda úředníci bakufu přeložili dopis správně. Opravdu to gaidžinové napsali takto? Přesně takto?"

"Je to... víte, víceméně ano, Výsosti," breptal Misamoto, vyděšený tak, že sotva mluvil. "Je to, jak pan činovník... víceméně, Výsosti... nebo snad..."

"Copak máš místo jazyka mořské řasy a místo mozku rybí hovna? Tak honem! Pan Toranaga tvrdí, že umíš číst anglicky, tak čti!" Před hodinou probudil Andžó vyděšený činitel bakufu a přinesl listinu od sira Williama v holandštině a angličtině. Andžó okamžitě svolal schůzku rady, na níž před chvilkou hodnostář přečetl svůj překlad z holandštiny. "Co se tam píše v angličtině?"

"Ano, Výsosti, víte, je to, hmm..." Misamoto se odmlčel. Panický strach mu zase sevřel hrdlo.

Andžó se vyčerpaně obrátil k Jošimu. "Tahle rybí hlava je váš čmuchal," poznamenal s přesně odměřeným nepřátelstvím. "Vás napadlo ho sem přivést, a tak ho, prosím, donuťte mluvit sám."

"Pověz nám, co se píše v dopise, Misamoto," promluvil Joši laskavě, přestože se skoro dusil nespokojeností a vztekem.

"Nikdo ti neublíží. Pověz nám to svými slovy. Pravdu."

"Ano, Výsosti, je to skoro, jak tady pan činitel říká, Výsosti," koktal Misamoto, "ale tady, tady v tom dopise, neznám všechna slovíčka, Výsosti, ale některá z nich..." Oblíče se mu zkřivil strachem.

Joši chvíli vyčkal. "Pokračuj, Misamoto, neboj se, mluv pravdu, ať je, jaká chce. Nikdo ti neublíží. Potřebujeme znát pravdu."

"Tak, pane, pohlavár gaidžinů," zalykal se Misamoto, "píše, že za jedenáct dní pojede do Ósaky, ale ne na zdvořilostní návštěvu..." Zachvěl se pod jejich pohledem. Byl tak vystrašený, že mu teklo z nosu a na bradě se mu zaleskly sliny. Pak vychrlil: "Není vůbec potěšený, ale naopak je velmi vzteklý a... Pojede do Ósaky se svým válečným loďstvem a do Kjóta s sebou vezme děla, šedesátilibrová, jízdní vojsko a pěchotu, aby navštívil Syna nebes a pana šóguna. Dokonce uvádí jejich jména, Výsosti, císaře Komeie a chlapce šóguna, Nobusady."

Všichni zalapali po dechu, dokonce i strážé, obvykle netečné, protože měly zakázáno poslouchat. Misamoto přitiskl hlavu k tatami a nezvedal ji.

Joši ukázal na úředníka bakufu, který zbledl, protože se pozornost všech obrátila k němu. "Tak jak je to doopravdy?"

"Zdvořilostní návštěva, Výsosti? Tak je to správně přeloženo pro váš vznešený sluch... Barbaři neumějí formulovat a jsou sprostí. Jsem nezvratně přesvědčen, že správně měli napsat zdvořilostní, státní návštěva a..."

"Píše se tam o dělech, jízdním vojsku a podobně?"

"V podstatě, Výsosti, v dopise..."

K překvapení všech Joši zaburácel: "Ano, nebo ne?"

Hodnostář naprázdno polkl, vyděšený, že poprvé v životě musí hovořit takhle otevřeně, i uražený, že se pochybuje o jeho slovech a nebere se v potaz zdvořilost, předpisy ani diplomatická vytříbenost. "S politováním vám sděluji, že se v podstatě o tom zmiňují, ale tato drzost vznikla nesporně omylem a..."

"Proč jste to nepřeložil přesně?"

"Pro vznešený sluch, Výsosti, je nutné překládat..."

"Jsou tam ty urozené osobnosti jmenovány nebo ne?"

"Jejich jména tam obsažena jsou, ale..."

"Jsou tam jmenováni správně?"

"Zdá se, Výsosti, že jejich jména jsou spr..."

"Okamžitě to přeložte přesně, slovo od slova!" Pronesl ta slova tiše, ale tak výhrůžně, že se odrážela od holých hradních zdí. "Přesně! Kdykoli od nich něco dostanete nebo jim budete posílat, musíte překládat stejně přesně.

Slyšíte? Přesně! Jestli uděláte ještě jednu chybu, vaše hlavy se budou válet na smetišti. Vypadněte! Ty ses, Misamoto, zachoval velmi správně. Prosím, počkej venku."

Oba muži utekli. Misamoto proklínal svou smůlu a den, kdy se nechal zlákat, aby doprovázel Perryho do Japonska a uvěřil, že ho bakufu uvítá s otevřenou náručí pro jeho jedinečné znalosti a zahrne ho bohatstvím. Hodnostář si zase přísahal, že se Jošimu a tomu prolhanému rybáři pomstí ještě dřív, než rada vynese rozsudek, kterému teď on, moudrý a spořádaný úředník, nemůže ujít.

Joši prolomil mlčení, ale horečně přemýšlel, jak formulovat příští krok v tomto nekonečném konfliktu. "Za žádnou cenu nesmíme připustit příjezd ozbrojené návštěvy do Kjóta! To jen dokazuje, co neustále opakují. Musíme mít lidi, kteří hovoří anglicky, překladatele, na které bychom se mohli spolehnout a kteří nám nebudou tajit, co se v těch odporných papírech píše doopravdy."

"To není nutné," zavrčel Tojama, jehož těžké laloky se otřásaly vztekem. "Drzost gaidžinů je tak neuvěřitelně urážlivá, že se to rovná vyhlášení války. Na takovou drzost se dá odpovědět jenom krví." Strážci si něco zašeptali. "To je vyhlášení války. Tak dobrá. Za tři nebo čtyři dny provedu překvapivý útok na cizineckou čtvrt' a jednou provždy skončuji s tímhle nesmyslem."

"To by byla baka. Toho se nemůžeme odvážit. Baka!" opakoval Andžó víc pro strážce než pro kohokoli jiného, protože by se snadno mezi nimi mohl najít tajný obdivovatel šiši nebo přívrženec sonnó džoi. "Kolikrát to mám opakovat? Zatím žádný útok, dokonce ani překvapivý."

Tojama zrudl ještě víc. "Joši-san," řekl, "copak bychom je nedokázali rozdrtit a Jokohamu vypálit? Na to bychom přece ještě stačili, že ano? Já tu pohanu nesnesu, je na mě příliš velká."

"To určitě, samozřejmě bychom snadno dokázali zničit Jokohamu, ale Andžó-dono má pravdu - na jejich loďstvo nestačíme. Navrhují, abychom pokračovali stejně jako dřív," hovořil Joši klidně, přestože se ovládal jen s největším sebezapřením. "Dáme jim polévku, hodně vody, ale bez masa. Můžeme jim navrhnout setkání s radou starších za třicet dní a při jednání ustoupit na osm dní a zdržovat, dokud to jen půjde."

"Já se s těmi psy sejdu jenom na bojišti!"

Joši potlačil zlost. "Jsem si jistý, že se zachováte podle rozhodnutí ródžů, ale navrhuji, aby vás na schůzce zastupoval náhradník - Misamoto."

"Cože?" Všichni na něj nechápavě zírali.

"Bude z něj dokonalá náhražka."

Andžó namítl: "Ten pitomý rybář se nikdy..."

"Stačí osm dní, aby se převlékl do slavnostních šatů a naučil se je nosit. Už teď vypadá jako samuraj, i když se tak nechová. Naštěstí není hloupý a bojí se tak, že udělá, cokoli mu nařídíme. A hlavně nám poví pravdu, které se nám nedostává." Joši viděl, jak Andžó brunátní. Ostatní předstírali, že si toho nevšimli.

"A co dál, Joši-san?"

"Uspořádáme schůzku tady na hradě."

"Vyloučeno," odsekl Andžó.

"Samozřejmě že jim nejdřív nabídneme Kanagawu," dodal Joši podrážděně. "Potom jim povolíme, aby směli přijít až sem"

"Vyloučeno," trval na svém Andžó za souhlasu ostatních.

"Jestli jim předhodíme hrad jako návnadu, můžeme zase zdržovat, třeba i měsíc - tak budou zvědaví - a stejně je pustíme jen na okraj, do vnitřní části ne. Proč by nesměli na hrad? Všichni vůdci gaidžinů se nám dobrovolně vydají do rukou? Mohli bychom si z nich udělat rukojmí. Její přítomnost nám dává desítky možností, jak je ovládnout."

Překvapeně si ho prohlíželi. "Vzít je jako rukojmí?"

"To je jedna z mnoha možností," vysvětloval trpělivě Joši, aby získal spojení pro nadcházející střetnutí. "Musíme být lstiví, svázat je hedvábnými nitkami a využít proti nim jejich slabost, ne zbraně - dokud se jim nevyrovnáme námořní silou."

"Tak dlouho?" vyprskl Adači. Kulatý mužíček byl z nich nejbohatší a jeho rodinná větev byla stejně vážená jako Jošiho. "Opravdu věříte, že dokážeme vyjednávat s těmi psy, dokud si nevybudujeme stejně silné námořnictvo?"

"Nebo si neopatříme dost velkých děl, abychom je udrželi daleko od pobřeží. Potřebujeme jen jeden dva pytle zlata, a oni se ušlapou, jenom aby nám mohli prodat prostředky, kterými je smeteme z moře." Jošiho obočí ztmavlo. "Doslechl jsem se, že se emisáři z Čošů pokoušejí koupit od nich pušky."

"Ti darebáci." Tojama vyprskl vztekem. "Pořád Čošů. Čím dřív je zlikvidujeme, tím líp."

"A Sacumu také," připojil se Andžó k všeobecnému souhlasu a obrátil pohled na Jošiho. "Ostatní také."

Joši předstíral, že nechápe, co tím jeho protivník míní. Nevadí, pomyslel si, můj den ještě přijde. "Můžeme se vypořádat se všemi nepřáteli, s jedním po druhém, ale ne se všemi najednou."

Tojama namítl rozzlobeně: "Hlasuji pro to, abychom nařídili všem spřáteleným knížatům zvýšit daně a ozbrojit se. Já sám začnu zítra."

"Doporučit je lepší výraz," upozornil opatrně Adači a vypil šálek čaje. Lakované podnosy, které před všemi ležely, byly

vyzdobený jemným květinovým vzorkem. Potlačil zívnutí. Nudil se a chtělo se mu spát. "Prosím, vysvětlíte nám svůj plán, Joši-dono. Jak můžeme hlasovat, když neznáme všechny podrobnosti?"

"V den schůzky Andžó-sama bohužel onemocní, promiňte, prosím. A jelikož nebude přítomno celé ródzú, nebudeme přece schopni přijmout jakékoli závazné rozhodnutí, ale budeme poslouchat a snažit se dosáhnout kompromisu. Pokud nebude kompromis možný, potom s patřičnou zdvořilostí přistoupíme na to, že jejich přání projedná co nejdříve rada v plném složení a budeme zdržovat a zdržovat, aby se rozčílili tak, že nakonec udělají chybu oni, a ne my."

"Proč by měli přistupovat na další odklady?" otázal se Andžó, spokojený, že nebude muset sedět tvář v tvář gaidžinům, zároveň však plný nedůvěry vůči Jošimu a jeho trikům.

"Ti psi už dali najevo, že radši vyjednávají, než bojují. Jsou to zbabělci," odpověděl Joši. "Mohli by nás snadno porazit, ale je jasné, že na to nemají dost silný žaludek."

"A co když nebudou souhlasit a ta drzá anglická opice splní svou hrozbu a vydá se do Kjóta? Co potom? To přece nemůžeme za žádných okolností připustit."

"Souhlasím," prohlásil Joši rozhodně a všichni zpozorněli. "To by znamenalo válku, válku, kterou bychom nakonec prohráli."

Tojama měl odpověď připravenou. "Lepší bojovat jako muži než se stát otroky jako Číňané, Indové a další barbarské kmeny." Stařík se poočku podíval na Jošiho. "Kdyby se vylodili, budete hlasovat pro válku?"

"Okamžitě! Pokud se násilně vylodí - kdekoli - zabráníme jim v tom."

"Dobře. Doufám tedy, že se vylodí," řekl Tojama spokojeně.

"Válka by nás velice poškodila. Ale myslím, že budou vyjednávat a my jim ten šílený nápad vymluvíme." Jošiho hlas zpřísněl. "Pokud budeme dost chytří, dokážeme to. Zatím se musíme soustředit na důležitější věci, jako je Kjóta a opětovné získání vlády nad branami císařského paláce, jako jsou nepřátelská knížata, jako je získání zlata na nákup zbraní a modernizaci vojska - našeho i spolehlivých spojenců. A musíme zabránit Čóšú, Tose a Sacumě, aby se vyzbrojovaly pod záminkou, že nás podporují, a přitom se chystaly k útoku proti nám."

"Toho zrádce Ogamu musíme postavit mimo zákon," usoudil Tojama. "Proč ho nepostavíme mimo zákon a nevezmeme mu brány?"

"Bylo by baka útočit na něj právě teď," prohodil Andžó kysele. "Tím bychom jenom nahnali Sacumu a Tosu a další, kdo jen vyčkávají, na jeho stranu." Protáhl se. Bolel ho žaludek i hlava a úlevu mu nepřinesl ani nový čínský lékař, kterému si postěžoval na neustálé bolesti. "Vyřešíme to takto: Joši-dono, prosím, sestavte návrh odpovědi gaidžinům a my jej na zítřejší schůzi schválíme."

"Samozřejmě. Chci ale vědět, kdo vyzradil naše tajemství gaidžinům. Kdo je ten špión? Je to poprvé, co se zmínili o mladém šogunovi a o císaři jmenovitě. Někdo nás zradil."

"Nasadíme na to všechny své zvědy. Dobrá. Sejdeme se zítra dopoledne jako obvykle, promysleme si váš návrh odpovědi a rozhodneme o vašem plánu." Andžó přimhouřil oči. "A učiníme poslední přípravy na odjezd šoguna Nobusady do Kjóta."

V Jošim by se ani krve nedořezal. "Už jsme o tom mluvili alespoň desetkrát. Na poslední schůzce..."

"Návštěva se uskuteční. Pojede severní cestou, ne po Tókaidó kolem pobřeží. Bude to tak bezpečnější."

"Jako ochránce následníka návštěvu odmítám z důvodů, které jsem mnohokrát vysvětlil - ať půjde kudykoli."

Tojama řekl: "Bude lepší, když můj syn pojede do Kjóta. Brzy začne válka. Naši bojovníci už nevydrží déle čekat."

"Žádná válka a žádná návštěva. Obojí by nás zničilo," oponoval mu Joši rozzlobeně. "Ve chvíli, kdy se šogun pokloní císaři, a Nobusada to udělá, zničí tím naše postavení navždy. Odkaz praví..."

"Odkaz do toho nebudeme zatahovat," přerušil ho Andžó.

"Toranagův Odkaz je náš jediný pevný bod a nesmíme..."

"Nesouhlasím!"

Joši se vztekle zvedal, ale zarazil se, protože promluvil Andžó: "Ještě jednu otázku musíme dnes rozhodnout - jmenovat nového člena rady místo Utaniho."

Náhle zavládlo napětí. Od vraždy Utaniho a pro způsob, jakým zemřel - místnost, v níž byl nalezen i s mladíkem, oheň úplně nezničil - a jelikož celé armády zvědů a vojáků nedokázaly dopadnout pachatele, členům rady se spalo hůř.

Zvláště pak Andžóovi, který se dosud vzpamatovával z toho, jak se pokusili zabít jeho. Až na Jošiho, kterého občas Utani podpořil, nikdo jeho smrti, ani způsobu jeho konce nelitoval, ze všech nejméně Andžó, kterého šokovalo zjištění totožnosti svého milce a který Utaniho nenáviděl ještě víc za to, že ho obral o jeho občasně potěšení. "Budeme hlasovat."

"Tak důležitá otázka by měla počkat do zítřka."

"Promiňte, Joši-sama. Ted' se nám to hodí."

Adači přikývl. "Pokud rada není v plném složení, nemůže přijímat důležitá rozhodnutí. Koho navrhuje?"

"Oficiálně navrhuji Zakamuru z Gai."

Ačkoli se Joši dokázal ovládat, teď mu unikl těžký povzdech. Kníže byl prostáček, Andžóův příbuzný a spojenec. "Už jsem dal najevo, že s ním nesouhlasím - jsou desítky lepších, než je on," zareagoval okamžitě. "Dohodli jsme se, že to bude Gen Taira."

"Toho odmítám." Andžó se usmál pouze ústy. "Jenom jsem souhlasil s tím, že si jeho jmenování pečlivě uvážím. A to jsem udělal. Zakamura je lepší. A teď budeme hlasovat."

"Nemyslím, že by bylo moudré hlasovat právě teď a doporu..."

"Hlasujeme. Jako vůdce rady mám právo vyhlásit volbu. Tak hlasujte!"

"Já jsem proti," řekl Joši a hněvivě se obrátil k ostatním.

Adači se mu nepodíval do očí, jen prohlásil: "Lidé z Gai byli spojenci Mito už od Sekigahary. Hlasují pro."

Tojama pokrčil rameny. "Když nedáte jinak."

* * *

Joši, zalitý potem, prudce napadl své protivníky dřevěným mečem, odrazil jejich rány, otočil se a znovu zaútočil. Oba muži, zkušený mistři bojových umění, uskočili a přešli do protiútku. Dostali za úkol zvítězit, jinak je čekalo měsíční domácí vězení v kasárnách a ztráta platu za čtvrt roku.

Jeden z mužů chyťře naznačil výpad, aby otevřel cestu k útoku druhému, ale Joši se nedal překvapit, sklonil se, vyhnul se tak úderu a sám zasáhl protivníka do prsou tak silně, že se mu meč zlomil - kdyby bylo ostří opravdové, přesekl by nepřítele v půli - a vyřadil ho tak z boje.

Druhý se mu okamžitě pokusil zasadit rozhodující ránu, ale Joši nezůstal na místě, skoro si lehl na zem a použil karatistický kop. Muž zařval bolestí, protože se mu jako ocel tvrdý okraj Jošiho chodidla zabořil do slabin, a padl v křečích. Joši, stále ještě plný vzteku, přiskočil k ležícímu muži a zvedl zlomený dřevěný meč, aby mu zasadil smrtelnou ránu do krku. Zarazil se pouhý vlásek před mužovým hrdlem a srdce mu divoce tlouklo. Byl spokojený se svou obratností a sebekázní a také tím, že ani tentokrát neprohrál. Samotné vítězství však pro něj neznamenal tolik jako to, že vztek, který se v něm dlouho sbíral, ho teď rychle přešel.

Spokojeně odhodil zlomenou rukojeť a pustil se do uvolňovacích cviků. Tělocvična byla stejně holá a spartánská jako zbytek hradu. Všichni hekali námahou, ležící muž se stále ještě svíjel bolestí. Vtom Joši zaslechl něžný potlesk.

Nahněvaně se otočil, protože zakázal, aby kdokoli jeho tréninku přihlížel a mohl tak odhadnout jeho schopnosti, odhalit jeho slabiny a poznat jeho brutalitu - ale ihned z něj zloba vyprchala.

"Hisako! Kdy jsi přijela?" zeptal se zajímavě, jak popadal dech. "Proč jsi mi předem nevzkázala, že sem přijedeš?" Jeho úsměv se vytratil. "Máš obtíže?"

"Ne, Výsosti," odpověděla šťastně jeho žena a poklekla u dveří. "Žádné potíže, jenom mnoho radosti, že jsme zase spolu." Hluboce se uklonila. Byla oblečená do jezdecké sukně a kabátku z těžkého zeleného hedvábí, jež se cestou pomačkal stejně jako vatovaný plášť. Široký klobouk měla uvázaný pod bradou a z jejího obi vykukovala rukojeť krátkého meče. "Promiňte, že jsem sem tak vtrhla bez pozvání a ani se před tím nepřevlékla, ale nemohla jsem se dočkat, kdy vás zase uvidím. A jsem moc ráda, že jsem to udělala, protože teď vím, že ovládáte meč lépe než dříve."

Předstíral, že mu to nezalichotilo, přistoupil k ní a pátravě se na ni podíval. "Opravdu žádné potíže?"

"Ne, Výsosti." Celá rozzářená ho nepokrytě obdivovala. Její bílé zuby a oči s leskem ebenu v klasickém obličejí, který nebyl ani přitažlivý, ani obyčejný, a přesto se na něj nedalo zapomenout, přispívaly k tomu, že působila velice vznešeným dojmem. "Joši," oznámil mu otec před devíti lety, když mu bylo osmnáct, "vybral jsem pro tebe ženu.

Pochází z rodu Toranagů a má stejně dobrý původ jako ty, ačkoli je z vedlejší větve Mitowara. Jmenuje se Hisako jako obilní klíček v jazyce předků, a to je symbol hojnosti a plodnosti, ale také to znamená hrot šípů. Myslím, že tě ani v jednom ohledu nezklame..."

A nezklamala, pomyslel si Joši hrdě. Už má dva syny a dceru a pořád je silná, vždy moudrá a pevnou rukou spravuje naše finance - a to umí jen málokterá žena. Při milování je příjemná, třebaže v sobě nemá tolik ohně jako má vedlejší žena nebo partnerky pro potěšení, zvláště Koiko.

Přijal suchý ručník od muže, který zůstal nezraněn, a rukou mu pokynul, aby odešel. Ten se tiše uklonil a pomohl druhému, stále ještě trpícímu hroznou bolestí, odkulhat pryč.

Klekl si vedle ní a otíral si pot. "Tak co se děje?"

"Tady nejsme v bezpečí, vidíte?" zašeptala.

"To nejsme nikde."

"Za prvé," řekla normálním hlasem, "Joši-čan, se postaráme o vaše tělo: koupel, masáž a pak si teprve promluvíme."

"Dobře. Tady se událo hodně zajímavého."

"Ano." S úsměvem vstala a on se znovu přesvědčoval pátravým pohledem. "Opravdu, na Dračím zubu je všechno v pořádku, vaši synové jsou zdraví, vedlejší žena a její syn šťastní, vaši důstojníci a služebnictvo jsou obezřetní a dobře vyzbrojení - všechno, jak byste si přál. Rozhodla jsem se, že vás na pár dní navštívím, prostě mě to tak napadlo," prohodila pro naslouchající uši. "Jenom jsem vás potřebovala vidět a promluvit si o správě hradu."

A také se s tebou pomilovat, ty můj krasavče, pomyslela si v koutku duše. Vzhledla k němu a vsála do sebe jeho mužský pach. Jeho blízkost ji blažila a jako vždy toužila po jeho síle.

Když jsi pryč, Joši-čan, dokážu zachovat klid, alespoň většinu času, jenže když tě mám blízko? To bývá příliš těžké, i když se snažím nedat vzrušení najevo. Jak moc předstírám netečnost a jak skrývám svou žárlivost vůči ostatním a chovám se jako dokonalá manželka! Ale to zdaleka neznamená, že mnou, jako každou jinou ženou, nezmítá žárlivost. Někdy mě až dohání k šílenství a ráda bych ty druhé zavraždila nebo je alespoň znetvořila. Chci, abys po mně toužil a miloval mě se stejnou vášní.

"Už jste byl příliš dlouho pryč, manželí," řekla něžně. Chtěla ho mít ihned, na podlaze, milovat ho tak, jak to v jejích představách dělali mladí rolníci.

* * *

Blížilo se poledne a laskavý vítr čistil oblohu od mraků. Byli v jeho nejsoukromějších místnostech, v apartmá skládajícím se ze tří pokojů s tatami a koupelny v rohu opevnění. Nalévala mu čaj a jako vždy se přitom chovala lадně. Už jako dítě studovala čajový obřad stejně jako on, ale z ní se teď stala sensei, učitelka tohoto umění. Oba se vykoupli a dali se namasírovat. Propustili služky a zavřeli na závoru dveře, hlídané strážemi. On se uvelebil v naškrobeném kimonu, ona ve splývavém kimonu na spaní. Vlasy měla rozpuštěné. "Až si promluvíme, myslím, že si odpočinu. To mi vyčistí hlavu pro večer."

"Jela jsi celou cestu na koni?"

"Ano, Výsosti." Cesta ji velice vyčerpala, málo se totiž vyspala a každé tři ri, tedy asi patnáct kilometrů, musela měnit

koně.

"Jak dlouho ti trvala cesta?"

"Dva a půl dne. Vzala jsem s sebou jen dvacetičlenný doprovod. Velí mu kapitán Išimoto." Zasmála se. "Masáž i koupel jsem opravdu potřebovala. Ale nejdřív..."

"Skoro deset dní denně? Proč tak rychlý pochod?"

"Hlavně pro mé potěšení," odpověděla nenučeně, protože si uvědomovala, že na špatné zprávy zbývá času dost. "Ale nejdřív, Joši-čan, čaj pro vaše potěšení."

"Děkuji." Vypil jemný zelený čaj z misky vyrobené v Číně za dynastie Ming, odložil ji, zadíval se na svou ženu a čekal uchvácen jejím mistrovstvím a vyrovnaností.

Opět nalila čaj, trochu upila, odložila vlastní misku a zašeptala: "Rozhodla jsem se přijet, protože jsem se doslechla zneklidňující pověsti. Potřebovala jsem přesvědčit sama sebe i vaše důstojníky, že je vše v pořádku. Povídá se, že jste ohrožen, že Andžó šťve radu proti vám, že se ho šiši pokusili zabít a že vražda Utaniho byla součástí velkého rozmachu sonnó džoi, že nastane válka s domácími i zahraničními nepřáteli, a že proti vám i šógunátu Andžó stojí další úklady. Určitě se zbláznil, když dovolil šógunovi a jeho císařské choti jet do Kjóta, aby se poklonil císaři."

"Všechno je to úplně nebo částečně pravda," odpověděl stejně tiše a její obličej se při těch slovech zkřivil. "Špatné zprávy cestují na jestřábích křídlech, vid', Hisako. A gaidžinové vše ještě ztěžují." Vyprávěl jí o své schůzce s cizinci a o vyzvědači Misamotovi, potom jí podrobně vysvětlil intriky na hradě - pomlčel však o tom, že podezírá Koiko ze spojení s šiši. Hisako by nikdy nepochopila, jak mě to děvče vzrušuje a jak ji to činí ještě přitažlivější, pomyslel si. Manželka by naléhala, abych Koiko okamžitě propustil, nechal ji vyslyšet a potrestat a nedala by mi chvíli klidu, dokud bych jí nevyhověl. Vyprávěl jí tedy o nepřátelském loďstvu čekajícím skoro za dveřmi, dopisu a výhrůžkách sira Williama i o dnešní schůzi.

"Zukumura? Člen rady starších? Ta senilní rybí hlava? Neoženil se jeden z jeho synů s Andžóovou neteří? Starý Tojama pro něj určitě nehlasoval."

"Jenom pokrčil rameny a řekl: Ten nebo někdo jiný, na tom nezáleží, brzy začne válka. Zvolte si, koho chcete."

"Tak v nejlepším případě budou tři proti vám dvěma."

"Ano. Zatím nedokážu Andžóa nijak přivést k rozumu. Může si dělat, co chce, dát si odhlasovat zvýšení pravomocí, rozhodnout, že se z něj stane tairó, kancléř, provádět každou hloupost, jaká ho napadne, třeba povolit Nobusadovi tu pitomou cestu do Kjóta." Joši pocítil bodnutí u srdce, ale nezabýval se jím. Byl rád, že může hovořit otevřeně - alespoň do té míry, jaké byl schopen. Důvěřoval své ženě víc než komukoli jinému.

"A byli barbaři takoví, jak jste očekával, Výsosti?" zeptala se. Na cizincích jí zajímalo vše: "Poznej svého nepřítele stejně jako znáš sám sebe..." Sun-c'ovo dílo patřilo mezi její hlavní učebnice, i čtyř jejích sester a tří bratrů stejně jako bojová umění, kaligrafie a čajový obřad. Ona i sestry se také věnovaly správě pozemků a financí, čemuž je učily matka a tety, praktickému zacházení s muži ze všech společenských vrstev a především tomu, jak si zařídit budoucnost. V bojových uměních nikdy nevynikala, třebaže se naučila dobře zacházet s nožem a bojovým vějířem.

Joši jí pověděl vše, co si pamatoval, i to, co mu vyprávěl Misamoto o gaidžinech žijících v části Ameriky zvané Kalifornie - a někdy také Země zlaté hory. Přimhouřila při tom oči, ale on si toho nepovšiml.

Když skončil, tak ráda by mu položila tisíc otázek, ale nechala si to propřítště, aby ho neunavovala. "Pomohl jste mi, abych si vše dobře představila, Joši-čan. Jste skvělý pozorovatel. Jak jste se rozhodl?"

"Zatím nijak. Kéž by byl našim otce. Jeho rady mi chybí - a matčiny také."

"Ano," přikývla. Byla ráda, že jsou oba mrtví. Otec skončil před dvěma roky, stáří - bylo mu pětadesát - mu zkazily následky dlouhého věznění na Iiho příkaz, matka před rokem při epidemii neštovic. Oba jí ztěžovali život a zároveň si zotročovali Jošiho. Otec podle jejího názoru neplnil své povinnosti vůči rodině a často se mylně rozhodoval, zatímco matka měla pořád špatnou náladu, nedalo se jí ničím zavděčit a chovala se k ní hůř než k ženám dalších tří synů. Jediná chytrá věc, kterou v životě udělali, bylo, že souhlasili s návrhem mého otce, abych se vdala za Toranagu Jošiho. Za to jim musím být vděčná. Teď vládnu Dračímu zubu a našim pozemkům, které předám svým synům velké a nedotčené, jak se sluší na potomky šóguna Toranagy.

"Ano," přikývla. "Škoda že zemřeli. Chodím se jim klanět do chrámu každý den a prosím, abych byla hodna jejich důvěry."

Povzdechla si. Od matčiny smrti cítil v srdci prázdnotu mnohem hlubší, než když zemřel otec, kterého sice obdivoval, ale zároveň se ho i bál. Kdykoli měl nějaké starosti, nebo když se ho zmocnil strach, věděl, že matka ho utěší, poradí mu a dodá nových sil. Smutně podotkl: "Karma, že matka odešla tak mladá."

"Ano, Výsosti," přikývla s pochopením pro jeho smutek. Byla naprosto spokojená, protože jednou se bude situace opakovat s jejími syny, kteří měli hlavní povinnost poslouchat matku a uctívat ji víc než kohokoli jiného - po celý život. Nedokážu tu prázdnotu zaplnit, stejně jako to jednou nedokážou ženy mých synů.

"Co mi radíš, Hisako?"

"V hlavě se mi honí příliš mnoho myšlenek, protože tohle je příliš mnoho problémů," odpověděla ustaraně. V mysli se potýkala s nápoem nebezpečí hrozícího ze všech stran. "Cítím se zbytečná. Dovolte mi, abych si to pečlivě promyslela dnes večer a zítra - možná dostanu nějaký nápad, který vám naznačí, co musíte udělat. Další den se, pokud mi to dovolíte, vrátím domů. Jedna věc je ale jistá. Musíme posílit obranu. Řekněte mi, prosím, co mám zařídit. Mám ale několik okamžitých nápadů, které byste mohl zvážit: posílit bdělost vašich stráží a potichu mobilizovat - všechny síly."

"Už jsem se rozhodl, že to udělám."

"K tomu gaidžinovi, který vás oslovil po jednání, Francouzovi, jak říkáte - navrhuji, abyste využil nabídky prohlédnout si válečnou loď zevnitř a na vlastní oči. Je moc důležité vidět všechno sám. Mohl byste dokonce předstírat, že se s ním přátelíte, a třeba je nějak využít proti Angličanům, vidíte?"

"Už jsem se rozhodl, že to udělám."

V duši se usmála a ještě víc ztišila hlas. "Ať to bude sebeobtěžnější, čím dřív bude Andžó natrvalo odstraněn z cesty, tím lépe. Zdá se, že teď nemůžete zabránit šógunovi a princezně, aby odjeli do Kjóta, a souhlasím s vámi, že ona je - z jejího pohledu pochopitelně - špion a loutka dvora a váš nepřítel. Musíte proto tajně vyjet za nimi a spěchat do Kjóta kratší cestou po Tókaidó a dorazit tam před nimi. Vy se smějete, Výsosti?"

"Jenom proto, že mi děláš radost. A až dorazím do Kjóta?"

"Musíte se stát císařovým důvěrníkem. Máme u dvora přátele, kteří vám pomohou. Tam se nabízejí desítky možností, například se tajně dohodnout s Ogamou z Čošú, že mu přenecháte kontrolu nad branami..." Zaváhala, protože Joši zčervenál, "ale jen pod tou podmínkou, že se s vámi veřejně spojí proti Sacumě a Tose."

"Ogama mi nikdy neuvěří, že dohodu dodržím, a já jemu také ne, ale musíme ovládnout brány za každou cenu."

"Souhlasím. Ale předpokládejme, že poslední částí vaší dohody bude, že se připojí k nečekanému útoku proti panu Sandžiróovi ze Sacumy v době, kterou si sám zvolíte. Až porazíte Sandžiróa, Ogama vám vrátí kontrolu nad branami a výměnou dostane Sacumu."

Joši se zamračil. "Sandžiróa těžko porazíme při pozemním tažení. Schovává se za těmi svými horami - ani šógun Toranaga nezaútočil proti sacumským po bitvě u Sekigahary, jenom je donutil, aby se mu veřejně poklonili, přijal jejich přísahu věrnosti a držel je na uzdě svou laskavostí. A na útok po moři nemáme." Na chvíli se zamyslel. "To je sen, a ne reálná možnost. Bylo by to příliš obtížné," zabručel nespokojeně. "Jenže kdoví? Dále."

Ztišila hlas. "Cestou do Kjóta odstraňte šóguna Nobusadu. Taková příležitost se nabízí jen jednou za život."

"Nikdy!" řekl úsečně, navenek zhrožený, v duši zděšený, že ji napadlo totéž co jeho, nebo dokonce že mu četla jeho nejtajnější myšlenky. "Tím bych zradil Odkaz, své dědictví, vše, oč se snažil šógun Toranaga. Toho jsem uznal za svého pána, jak je mou povinností."

"Ovšemže máte pravdu," přitakala ihned konejšivě a hluboce se uklonila. Byla na tuto reakci připravena a očekávala ji, jen chtěla místo něho tuto myšlenku jednou provždy formulovat nahlas. "To bylo ode mne baka. Úplně s vámi souhlasím. Promiňte."

"Dobrá. Už na to nikdy nemysli, ani to neříkej."

"Samozřejmě. Prosím, odpusťte." Držela hlavou skloněnou po správnou dobu, tiše se omlouvala, potom se naklonila dopředu, dolila mu čaj, posadila se se sklopenýma očima a čekala, až ji vyzve, aby pokračovala. Nobusadu už měl dát odstranit tvůj otec, Joši, říkala si v duchu, a překvapuje mě, že tebe to nikdy ani nenapadlo. Tvůj otec a matka - kdo jiný ti měl správně poradit - nesplnili svou povinnost, když ten zrádce Ii postavil proti tvé kandidatuře na úřad šóguna toho hloupého kluka. Ii nás všechny poslal do domácího vězení, na dlouhé roky rozvrátil náš klid, téměř způsobil smrt našeho nejstaršího syna, protože jsme všichni během věznění trpěli hladem. Dávno předem jsme předpokládali, že to Ii provede. Odstranit Nobusadu bylo vždy jediné možné řešení, ať to se to zdálo sebekacíštější a sebeodpornější, ale jinak jsme nemohli svou budoucnost ochránit. Jestli to nedojde tobě samotnému, Joši, budu hledat způsoby...

"To byl zlý nápad, Hisako. Hrozný!"

"Souhlasím, Výsosti. Prosím, přijměte mou pokornou omluvu." Opět se dotkla hlavou tatami. "Byla jsem hloupá. Nevím, kde se ve mně taková hloupost vzala. Máte samozřejmě pravdu. Možná si jen lámu hlavu nad tím, jak velké nebezpečí vám hrozí. Prosím, Výsosti, dovolíte mi odejít?"

"Za chvíli, ano, později." Trochu udobřen jí pokynul, aby mu dolila čaj. Stále ho vyvádělo z míry, že si dovolila otevřeně vyslovit tak svatokrádežnou myšlenku, třebaš jenom před ním.

"Smím se, dřív než odejdu, zmínit ještě o jednom nápadu, Výsosti?"

"Pokud není hloupý jako ten předchozí, tak ano."

Skoro se hlasitě rozesmála nevrlemu, chlapeckému vzdoru, který nezasáhl ani její venkovní obranné pozice. "Jak jste moudře pravil, Výsosti, nejdůležitější a nejnaléhavější problém s cizinci je, jak potopit jejich flotilu a udržet jejich děla daleko od břehu, vidíte?"

"Ano."

"Dají se děla naložit na prámy?"

"Cože?" Zamračil se a hned zapomněl na Nobusadu. "Nejspíš ano. Proč?"

"Mohli bychom to zjistit od Holanďanů, ti by nám pomohli. Možná bychom z nich mohli sestavit pobřežní flotilu, i kdyby byla nemotorná sebevíc, a zakotvit ji na prámech v příbřežních vodách, co nejdál v moři na strategických přístupech v nejdůležitějších oblastech naší země, třeba u Šimonoseki a zároveň vybudovat opevnění u vstupu do přístavů - naštěstí jich máme jen málo."

"To by mohlo být proveditelné," připustil. To ho dosud ještě nenapadlo. "Ale chybí mi peníze i zlato, abych nakoupil děla pro pobřežní baterie, natož abych budoval flotilu. A chybí nám i čas, vědomosti a bohatství, abychom si postavili vlastní zbrojovky, nemáme ani lidi, kteří by je dokázali řídit."

"Ano, to je pravda, Výsosti. Jste tak moudrý," přitakala. Potom se smutně nadechla. "Všechna knížata jsou na mizině a zadlužená - my stejně jako všichni ostatní."

"Ano? A co úroda?" zeptal se ostře.

"Promiňte, že přináším špatné zprávy. Bude horší než loni."

"O kolik menší?"

"Asi o třetinu."

"To je zlá zpráva. A zrovna když potřebuji mimořádné příjmy!" Sevřel ruku v pěst. "Všichni rolníci jsou baka!"

"Promiňte, ale není to jejich chyba, Joši-čan. Deště přišly příliš brzy nebo příliš pozdě a slunce také. Letos se na nás bohové neusmáli."

"Žádní bohové nejsou, Hisako-čan, ale existuje karma. A je karma, že bude špatná sklizeň - stejně budeš muset zvýšit

daně."

V očích se jí zaleskly slzy. "Do příští sklizně k nám přijde hladomor - a když bude u nás v Kantó, v nejbohatší části celého Japonska, jak na tom budou ti ostatní?" Oba si vzpomněli na hladomor před čtyřmi roky. Tisíce lidí umřely hladem a další desetitisíce podlehly epidemiím, které nevyhnutelně následovaly. A před dvaceti lety, při Velkém hladomoru, zahynuly statisíce. "Tohle je opravdu země plná slz."

Bezděčně přikývl. Potom řekl kysele: "Zvýšíš daně o desetinu, všichni samurajové dostanou o desetinu méně. Promluv si s peněžníky. Mohl by nám poskytnout větší úvěry. Peníze se vynaloží na zbraně."

"Samozřejmě," přikývla a dodala opatrně: "Jsme na tom lépe než většina, máme zadluženou jen příští sklizeň. Ale bude obtížné získat obvyklou úrokovou sazbu."

Odpověděl podrážděně: "O úrokových sazbách nic nevím, ani vědět nechci. Uzavři co nejvýhodnější dohodu." Jeho obličej vypadal přísně. "Možná už nastal čas, abych navrhl radě 'upravit úrokové sazby', jako to udělal můj pradědeček."

Před více než šedesáti lety šógun pod tlakem dluhů svého otce, který stejně jako všichni ostatní knížata dal do zástavy úrodu na mnoho dalších let a kterého dráždila narůstající arogance a neuctivý postoj obchodnické vrstvy, nečekaně vydal vyhlášku, že se všechny dluhy ruší a všechny zastavené budoucí sklizně se tak uvolňují.

Za dvě a půl staletí od bitvy u Sekigahary bylo tohoto krajního opatření použito čtyřikrát. Po celé zemi to vyvolalo chaos. Utrpěly tím všechny třídy, nejvíce však samurajové. Hlavní finančníci, obchodníci s rýží, toho moc nadělat nemohli. Mnozí přišli na mizinu. Několik jich spáchalo sebevraždu. Většina se co nejlépe ukryla a trpěla stejně jako všichni ostatní.

Až do příští sklizně. Potom rolníci potřebovali obchodníky a všichni potřebovali rýži, a tak se opatrně uzavíraly obchody a nedostatkové peníze - tedy i s vysokou úrokovou mírou - se půjčovaly na osivo a nástroje a do zástavy se dávala příští sklizeň a opět, velice pokorně, samurajové přijímali půjčky a dávali do zástavy budoucí příjmy, aby měli na živobytí i na zábavu, na hedvábi a meče. Brzy začali samurajové utrácet ve velkém. Peněžníci se převelice opatrně vraceli do práce. Brzy je bylo potřeba motivovat, neochotně se jim nabízel status samurajů, který vděčně nakupovali pro své syny, a po čase se všechno ocitlo ve stejných kolejkách jako dříve a léna se opět topila v dlužích.

"Možná byste to udělat měl, Výsosti." Lichváří ji znechucovali. "Mám tajné zásoby rýže proti hladu, vaši muži budou hladovět, ale neumřou."

"Dobře. Vyměň tu rýži za zbraně."

"Promiňte, ale měli bychom z toho jen zanedbatelný příjem," prohodila jemně, přece jen poněkud vyděšená jeho naivitou, a potom mu pomalu začala vysvětlovat dlouho promyšlený plán. "Vaše slova před odjezdem z domova mi dala inspiraci, Výsosti. Jde o malý zlatý důl v horách na severu. Navrhuji, abychom v něm zvýšili počet pracovníků."

"Ale říkala jsi mi mnohokrát, že důl je skoro vyčerpaný a vynáší rok od roku méně."

"Ano, ale díky vám jsem si uvědomila, že naši horníci nerozumějí práci, a tak mě napadlo, že když je tam jedna zlatá žíla, našly by se tam patrně i jiné, ale museli bychom najmout zkušené prospektory, aby je hledali. Třeba používáme zastaralé metody. Mezi gaidžiny by se mohli najít odborníci."

Změřil si ji pohledem. "Jak to?"

"Mluvila jsem se Starým Smradem," - to byla přezdívka postaršího Holanďana, který před léty obchodoval v Dešimě a dal se najmout jako jeden z Jošiho učitelů a který dostal děvče, mladou konkubínu, a hodně saké, takže zůstal tak dlouho, až bylo na odchod příliš pozdě, "a ten mi vyprávěl o velké zlaté horečce v Zemi zlaté hory, o které jste se zmínil. Vypukla před pouhými třinácti lety, kdy se gaidžinové všech národností rozhodli ukrást půdě její bohatství. A před několika lety vypukla podobná horečka daleko od nás na jihu - říkal tomu Van Diemenova země. V Jokohamě jsou určitě lidé, kteří se jedné nebo druhé zúčastnili. Odborníci."

"A kdyby se našli?" Joši přemýšlel o Misamotovi.

"Navrhuji, abyste jim umožnil volný průjezd a slíbil jim polovinu zlata, které objeví do jednoho roku. Slyšela jsem, že v cizinecké čtvrti bydlí hodně Američanů a dobrodruhů."

"To bys chtěla, aby se námpo zemi potulovali gaidžinové a čmouchali tam?" zeptal se pomalu.

Zavrtěla hlavou a naklonila se k němu. Věděla, že jí naslouchá s největší pozorností. "I v tomto ohledu jste mi nabídl řešení, Joši-čan. Povídal jste, že jste navázal spojení s nejdůležitějším jokohamským obchodníkem, tím, který má podle vás zřejmě dodávat pušky do Čóšú - souhlasím, že musíme za každou cenu získat pušky a moderní děla a znemožnit nepřátelům, aby se k nim dostali. Řekněme, že byste mu nabídl koncesi na těžbu zlata, dal mu výhradní práva. Na oplátku by on vyřídil všechny problémy hledání i těžby. K nám by směl přijet pouze jeden, nanejvýš dva neozbrojení prospektori a ty bychom drželi pod pečlivým dohledem. Na oplátku by vám dodal předem mnoho děl a pušek jako zálohu na vaši polovinu zlata a zavázal by se, že bude dodávat zbraně jenom vám. A nikdy už do Čóšú, Tosy nebo Sacumy. Vy se smějete, Výsosti?"

"A naším prostředníkem bude Misamoto?"

"Kdybyste nebyl tak chytrý, neobjevil ho a nevycevičil, nebylo by to možné." Vyslovila to s dokonalou úctou a s klidem v duši se posadila. Poslouchala jeho názory a odpovídala na ně s vědomím, že on teď rychle uvede její plán do života, nějak sežene zbraně a nikdy, nikdy, nikdy za ně nevymění její tajnou zásobu rýže. Potom už mohla předstírat, že je unavená a poprosit ho, aby jí dovolil odejít a odpočinout si. "Také byste si měl odpočinout, Výsosti, po tak krásném, ale namáhavém cvičení..."

Samozřejmě by měl, tak pěkný muž jako on, pomyslela si. A až přijde, s mnoha dobře promyšlenými lichotkami ho požádám, abych mu směla namasírovat namožené ramenní svaly, opatrně bude stále důvěrnější, jednou nebo dvakrát si vzdychne a bude mu tak blízka, jak si jen může přát. Stejně blízka jako Koiko.

Už dříve ji Koiko, jak se slušelo, poprosila, aby ji směla navštívit, uklonila se jí, poděkovala jí a řekla, že doufá, že svými

službami potěšila velkého pána, dala najevo, že je poctěna její přítomností v jejich domácnosti, i když je to jen na krátkou dobu. Potom chvilku klábosily a Koiko odešla.

Je tak krásná, pomyslela si Hisako bez zárlivosti a závisti. Joši si čas od času takovou hračku zaslouží, i kdyby stála sebevíc. Jejich krása je tak křehká a pomíjivá a život mají tak smutný. Opravdu jsou to třeshňové květy ze stromu života. Svět mužů je o tolik tělesně přitažlivější než náš. Ííí, kdybych já si mohla takhle přecházet od květiny ke květině, kdyby mi nic nehrozilo a lidé to považovali za normální...

Kdyby tresty za sebemenší ženský zálet nenásledovaly tak vzápětí a nebyly tak přísné, na ženy by takové myšlenky přicházely mnohem častěji. Nebo snad ne? Proč by ne! Jen kdyby to bylo bezpečné.

Občas, když je Joši pryč, na mě představa tak obrovského nebezpečí působí jako skoro neodolatelné afrodiziakum. Hloupost, pro tak pomíjivé potěšení. Opravdu hloupost?

Čekala, pozorovala ho s vřelostí v duši a obdivovala hru života, zatímco jemu se hlavou honily různé varianty plánu a nápady, jak využít svého výtvaru, Misamota.

Pustím se do toho hned, říkal si. Hisako je chytrá a dokáže dát mým myšlenkám řád. Ale, ííí, to, co řekla o chlapci, bylo nanejvýš baka, i kdyby státu takový čin prospěl sebevíc. Ženám prostě chybí rafinovanost.

* * *

V cizinecké čtvrti toho rána, chvíli před svítáním, Jamie McFay naposled políbil Nemi a prošel s ní chodbou do pokojů Malcolmů Struana. Opatrně zaklepal. Dveře se okamžitě otevřely, ven vyšla mladá dívka Šizuka, potichu zase za sebou zavřela, zvědavě se usmála a něco pošeptala Nemi. Ta vzala McFaye za ruku a honem ho vyváděla ven.

"Copak? Špatné zprávy, ej-ja?" zeptal se McFay nervózně - než se dveře zavřely, zahlédl Struana, jak dřímá ve velké posteli, a vše se zdálo být v pořádku. Nemi ho nebrala na vědomí a dál se vypyťovala dívky.

"Nemi, co? Co špatná?"

Zaváhala, pak začala něco omluvně švitořit ve zpěvavé japonštině, vzpamatovala se a usmála se. "Ne špatná, Jami-san, ty chodíra Jošiwara zítra, ano, ne?" Přehodila přes sebe pláštěnku a zamířila ke schodům, ale on ji zastavil.

"Co špatná, Nemi?" tázal se podezíravě.

Chvilku na něj nechápavě zírala, pak opět ze sebe vychrlila nesrozumitelné věty v japonštině a pidgin. Nakonec pokrčila rameny. "Tajný, wakarimasu ka?"

"Tajný, íe, proboha! Co tajný, ej-ja?"

"Tajný, Jami-san, hai?"

"Tajný, proboha. Wakarimasu! Tajný co?"

Oddechla si, jako by jí spadl kámen ze srdce, a rozzářila se úsměvem. "Tajný, doberý. Tajný, Jami-san, Šizuka, Nemi. Hai? Hai?"

"Hai. My držet tajný. Ale co?"

Další proud nesrozumitelné japonštiny a pidgin. Dívky se dooblékly a pak Nemi, rozhořčená, že to nedokáže vysvětlit nebo že vůbec musí něco vysvětlovat, parodovala čilé pohyby a zašeptala: "Šizuka doberý, peracovat doberý, cerá noc."

"Tchaj-pan doberý?"

Zvedla oči. "Hai, Jami-san, Šizuka doberý."

Všechny další otázky vedly jen k dalším úklonám a úsměvům obou děvčat, a tak poděkoval Šizu. Její honorář byl už vyrovnán - "tchaj-pan úvěry moc verice doberý", řekla mu mama-san. Nemi ho naposled zapřísahala, aby zachoval tajemství. Čekající sluha je obě odvedl zpět do Jošiwary.

Byl znepokojený a nepochyboval, že se nedověděl vše, i když nevěděl proč. Proto se po špičkách vrátil a naklonil se nad postel, jenže Struan už pevně spal a klidně oddechoval, a tak odešel do své kanceláře a klidně pracoval.

Ale jen do desáté hodiny.

"Vítej, doktore, pojď dál. Jsem rád, že tě vidím. Co je nového?"

Hoag vypadal vážně. "A-tu pro mě poslala a právě jsem byl navštívit Malcolm, to je nového. Proč ses se mnou, k čertu, neporadil, než jste... Ale, proboha, Jamie..." dodal podsaditý dobrý muž, když zjistil, jak se McFay červená:

"Vím, že tě požádal, abys to zařídil. Kéž by vás ale napadlo nejdřív se zeptat mě - pověděl bych vám, že je to zatraceně nebezpečné a potrhle pokoušet se o něco takového, když máte polovinu břicha rozseknutou a sesitou a nevíte, kdy to praskne..." Odmlčel se a usedl na židli. "Promiň, ale musel jsem to ze sebe dostat ven."

"To nevadí. Je na tom špatně?"

"Nevím, v moči se mu objevila krev a má zlé bolesti ve slabínách. Zdá se, že byla velice náruživá, on se nechal unést a při vyvrcholení dostal křeče do břicha a sesypal se. Ubohý kluk, přestože teď hrozně trpí, povídal mi, že mu ta holka za to stála."

"To že řekl?"

"Ano, a přidal pár podrobností - ale neprozrad' mu, že jsem ti to pověděl, ano? Dal jsem mu léky na utišení bolesti, a tak teď bude hodinku, dvě spát. Ještě se sem vrátím." Hoag si povzdechl a vstal se smutným úsměvem. "Dostal jsem další vzkaz od paní Struanové. Ty také?"

"Ano, pořád to samé. Nařídíš mu teď, aby se vrátil do Hongkongu?"

"Nemůžu mu nic nařizovat. Odjede, až se sám rozhodne, prokrista. Teď je období bouřek. Bylo moudré, že tady zůstal - pokud se v Hongkongu neděje něco důležitějšího."

"Našly by se desítky důvodů. Tam je centrum moci, ale tady ve skutečnosti nemá nic na práci."

Hoag pokrčil rameny. "Souhlasím, že by měl být radší v Hongkongu - chtěl jsem tam s ním odjet poštovní lodí, ale po noci na dnešek si myslím, že ještě pár dní počkám."

"Vezmi ho s sebou, prosím, poštovní lodí."

"Už jsem mu to navrhl a on mě docela hrubě odmítl. Zapomeň na to, Jamie, vůbec mu neublíží, když si tady odpočine. Kdyby bylo moře bouřlivé, cestou by se mu jistě velice přitížilo, možná by ho špatné počasí i zabilo. Mimochodem, doslechl jsem se, že se příští úterý pořádá další ples a Andělské C tam bude čestným hostem."

"O tom se mi Malcolm nezmínil."

"Pořádá jej vyslanec Seratard, ta osoba pochybného původu, otec všech Francouzů. Už musím jít - dej mi vědět, co je nového, a kdyby měl Malcolm znova takové choutky, dřív se se mnou porad'. Diskrétně."

"Ano. Díky, doktore."

Později zaklepal Vargas. "Senhore, A-tu říká, že tchaj-pan chce s vámi mluvit."

Když Jamie stoupal po schodech, ucítil nepříjemné svírání v žaludku a představil si, že je na Malcolmově místě.

"Senhore, McFayi!" zavolal na něj zdola Vargas. "Promiňte, ale právě sem dorazili samurajové z Čóšů kvůli objednávkě pušek, senhore."

"Hned se vrátím."

McFay zaklepal a vešel do dveří. "Bud' zdrav, tchaj-pane," pozdravil přátelsky. Struan ležel v posteli, podivně si ho prohlížel a mdle se usmíval. "Jak se ti dnes daří?"

"Mluvil jsi s Hoagem?"

"Ano."

"Takže víš, že byla moc dobrá a tedy, díky, Jamie. Moc mi pomohla tím...," Struan se nervózně ušklíbl, "i když ten konec mnou trochu otrásl. Skvělé tělo. Moc mě to uspokojilo, ale myslím, že takový výkon radši nebudu opakovat, dokud se opravdu neuzdravím. A povím ti, že se jí podařilo zbavit mě té... toho přetlaku." Ještě jednou se krátce, nervózně zasmál. "Nikdy bych nečekal, kolik síly se najde v takovém malém děvčeti, nebo jak... Rozumíš mi, vid'."

"Ovšem. Všechno prošlo podle plánu?"

Struan na chvíli znejistěl, ale pak rozhodne prohlásil: "Ano, a mnohem lépe. Chci, abys jí zaplatil dvojnásobek toho, na čem jste se dohodli."

"Rád." McFay chápal jeho neklid a soucítit s ním celým srdcem. Ať už se mu se Šizukou stalo cokoli, Malcolm chce, aby se to udrželo v tajnosti. Když si to přeje, proč ne? Co bych se mu do toho pletl? Co se stalo, stalo se. Prostě se přidá další záhada k těm všem ostatním. "Těší mě, že to bylo v pořádku."

"Lepší než jen v pořádku. Říkala ta holka něco?"

"Jenom, hm, že celou noc tvrdě pracovala, aby tě, víš, potěšila."

Rázné zaklepání na dveře a dovnitř vplula Angelique kypící zdravím, elegantní v nových šatech barvy levandule, se slunečníkem, kloboukem ozdobeným rajčím peřím, v rukavicích a šálu. "Ahoj, má lásko, ahoj, Jamie, jak se ti dnes vede? Malcolm, jsem tak ráda, že tě zase vidím." Sehnula se k posteli, aby něžně políbila Struana. "Ach, chéri, ani netušíš, jak se mi po tobě stýskalo."

Ve chvíli, kdy se otevřely dveře, se oběma mužům sevřely útroby. McFay znervózněl ještě více a okamžitě začal bedlivě zkoumat postel a pokoj, zda nikde nezůstaly výmluvné stopy. Vše ale bylo uklizené a upravené, povlečení a polštáře se vyměňovaly každý den. I v tom se projevuje Struanova puntičkářská čistotnost, která občas hraničí až s bláznovstvím, pomyslel si. Každý den čistá košile? Směšné, jedna, dvě měsíčně víc než stačí. Věděl ale, že tento zvyk zavedl Dirk Struan a že každé tchaj-panovo rozhodnutí bylo pro Tess a tedy i pro celou rodinu zákonem. Malcolm byl čerstvě oholen, v čisté noční košili a okna byla otevřená vánku od moře, který odnesl každou stopu po parfému.

Už zase začal klidně dýchat, když Angelique oznámila: "Mluvila jsem s doktorem Hoagem..." a o oba muže se zase pokoušely křeče.

"Ty ubožáčku," pokračovala po krátké odmlce, "říkal mi, že máš za sebou těžkou noc a že dnes večer nepůjdeš na večírek k siru Williamovi, a tak mě napadlo, že sem zaskočím a počkám tu s tebou do oběda."

V tváři se jí opět objevil roztomilý usměv, kterým oba muže uchvátila, a potom se usadila do vysoké židle. Struana přepadla slabost z lásky k ní i z pocitu viny. Určitě jsem se zbláznil, že chci, aby mi děvka nahradila životní lásku, pomyslel si. Nechával se hřát jejím teplem a zároveň toužil vychrlit ze sebe vše o Šizu a poprosit ji o odpuštění. Noc začala velmi dobře, když se Šizuka svlékla, usmála a přitiskla se k němu, hladila ho a povzbuzovala. I on se jí dotýkal, mazlil se s ní a normálně se v sedě pohyboval, když se mu náhle a nevitána zjevila tvář a postava Angelique. Jeho mužství se vytratilo. A ať se Šizuka snažila sebevíc, pořád se nevracelo.

Odpočinuli si a začali znovu. Bylo mu to nepříjemné, bolest přehlušoval zoufalý, bezmocný vztek a nutkání, aby se předvedl. Další námaha a pokusy - uměla dobře zacházet s rukama, rty i svým tělem, ale pořád se nemohlo vytvořit to, co by probouzelo touhu a potřebu, a zvláště ne lásku a její nepopsatelné tajemství. Ať dělala cokoli, ani jeden z nich nedokázal zahnat můru, která ho trápila. Ani překonat bolest.

Po dlouhém snažení se vzdala. Její mladé tělo se lesklo potem a bolelo únavou ze všeho toho úsilí. "Gomen nasai, tchaj-pan," zašeptala a neustále se omlouvala, ale v duši potlačovala vztek a skoro plakala nad jeho neschopností, protože dosud nikdy se jí nestalo, aby nesplnila očekávání. Bála se, že každou chvíli zavolá sluhu, aby jí dali výprask a vyhodili ji, protože ho nedokázala vzrušit, což musí každá civilizovaná žena umět. A navíc ji sužoval strach, jak svou neschopnost vysvětlí mama-san. Buddha ať mi to dosvědčí: nebyl to můj neúspěch, ale tohoto muže.

"Gomen nasai, gomen nasai," opakovala její ústa.

"To se stává. Prostě se to nepovedlo," bručel plný pohrdání sebou samým. Trpěl podivnou bolestí a vyprávěl jí o Tókaidó a o svém zranění, i když věděl, že mu nerozumí. Zmítalo jím zoufalství. Když bouře ustala a jemu oschly slzy, nechal ji ležet vedle sebe, gestem ji vyzval, aby se přestala snažit a dal jí na srozuměnou, že jí zaplatí dvojnásobek, pokud všechno utají. "Tajný, wakarimasu ka?" naléhal.

"Hai, tchaj-pan, wakarimasu," souhlasila šťastně, našla mu utišující prostředek, o nějž ji požádal, a on pak hned usnul.

"Malcolme...", řekla Angelique.

"Ano?" ozval se Struan a soustředil se na ni. Srdce mu bušilo a připomněl si, že využíval Hoagovu tinkturu na spaní do poslední kapky a musí požádat A-tu o nový prostředek - alespoň na jeden dva dny. "Jsem také moc rád, že tě vidím."

"Já také. Jak se ti líbí mé nové šaty?"

"Jsou krásné a ty také," odpověděl.

"Radši už půjdu, tchaj-pane," vmísil se jim do řeči McFay. Potěšilo ho, že je Struan tak šťastný, ale stále se ještě potil.

"Přišli ti lidé z Čošů - takže se smím do toho pustit?"

"Jak jsme se dohodli. Dobrá, ještě jednou díky, Jamie. A dej mi vědět, na čem se dohodnete."

"Malcolme," ozvala se honem Angelique, "ještě když je tady Jamie... Vzpomínáš si, jak jsi mi kladl na srdce, abych ti připomněla, až budeme všichni pohromadě, mou malou apanáž?"

"Ale ano, samozřejmě, Jamie," přitakal žoviálně. Když ho uchopila za ruku, potěšení, které z toho měl, zaplašilo všechny vzpomínky na noc - a navzdory tomu, pomyslel si šťastně. Nikdy se nic nestalo! "Nech snoubenčiny účty proplácet z mého konta," požádal ho šťastně. "Andilku, ať přijdeš kamkoli, bude stačit, když podepíšeš účet. Jamie se postará o zbytek."

"Děkuji, chéri, to je skvělé, ale mohla bych, prosím, dostat nějaké peníze?"

Zasmál se a Jamie se také vesele ušklíbl. "Tady žádné nepotřebuješ, nikdo tu nechodí s penězi v hotovosti."

"Ale, Malcolme, rá..."

"Angelique," promluvil rozhodněji. "Takhle tady platíme všude, v klubu, v každém obchodě v cizinecké čtvrti. Dělají to tak všichni, dokonce i v Hongkongu, vzpomínáš si přece. Obchodníky to nesvádí k podvodům a ty si můžeš vést trvalé záznamy."

"Ale já jsem nikdy nechodila bez peněz, chéri, bez vlastních peněz a platila si vlastní účty," nedala se odbýt a přitom navenek vypadala naprosto poctivě, "a když můj otec... vždyť mi rozumíš."

"Platit si své vlastní účty! To je hrozná představa. V dobré společnosti je to neslýchané. Už se s tím netrap."

Povzbudivě se usmál. "To je mužská starost. Platit všechno z účtu - to je dokonalé řešení."

"Možná jsou Francouzi jiní, my vždycky máme při sobě hotové peníze a..."

"My v Anglii a všude jinde také, ale v Asii jenom podepisujeme účty. Ať si chceš koupit cokoli, stačí tvůj podpis - nebo ještě lépe, musíme ti pořídit osobní pečetičko. Najdeme pro tebe hezké čínské jméno." Mínil tím malé razítko, obvykle z hranolu slonoviny nebo vzácné kosti, do jehož spodní strany se vyrývají čínské znaky znějící stejně nebo podobně jako majitelovo jméno. Nejdříve se vmáčkne do inkoustového polštářku, potom na papír a zanechá po sobě otisk, který se téměř nedá zfalšovat. "Jamie ti to zařídí."

"Díky, Malcolme. Ale, víš, drahoušku, mohla bych mít vlastní účet? Umím s penězi dobře zacházet."

"To určitě umíš, ale teď si s tím nelámej svou krásnou hlavíčku. Až se vezmeme, zařídím to, ale tady to není potřeba."

Skoro ani nevnímala, co povídá, když mu vyprávěla klepy z francouzského vyslanectví, co si přečetla v novinách, co jí napsala její přítelkyně o krásné rezidenci na Champs Elysées - již se tam říká hotel - a která dosud patří nějaké baronce, ale bude brzy levně máni. Zasévala semena jejich nádherné budoucnosti, rozesmávala ho a čekala, kdy začne dřímát, aby mohla odejít do klubu na oběd s francouzskými důstojníky a s několika z nich a s anglickými veliteli se projet na koni po závodisti. Potom ji čeká siesta a příprava na večírek u sira Williama - není přece proč se nezúčastnit, ale měla by se brzy vrátit, aby svému nastávajícímu popřála dobrou noc.

Všechno jí připadalo tak krásné a tak hrozné a její mysl se soustřeďovala na nové dilema: kde sehnat hotové peníze. Jak to jen udělám? Musím zaplatit prostředek v hotovosti, ale ten prasák André Poncin mi nepůjčí, to vím předem. Bůh zatrat' jeho i mého otce, že mi ukradl peníze. A zatrat' i toho z Tókaidó do věčných pekel.

Nech už toho a uvažuj! Uvědom si, že jsi sama a musíš řešit vlastní problémy!

Jediná opravdu hodnotná věc, kterou mám, je můj zasnubní prsten, jenže ten nemůžu prodat. To prostě nejde. Bože, jinak se všechno vyvíjí tak dobře, jsem oficiálně zasnoubená. Malcolme se uzdravuje a André mi pomáhá, ale ty bylinky jsou drahé a já jsem bez peněz, opravdových peněz. Bože, ach, Bože, co si jen počnu?

V očích se jí zablýskaly slzy.

"Proboha, Angelique, co se děje?"

"Jenom, jenom jsem prostě nešťastná," zavzlykala a ukryla obličej do přikrývky. "Jsem nešťastná, kvůli tomu, co se stalo na Tókaidó, že jsi poraněný a já... Já jsem zraněná také. To jsme si nezasloužili."

* * *

Kutr se sirem Williamem a deseti veslaři si rychle razil cestu mořem k vlajkové lodi zakotvené v jokohamském přístavu. Od přídě se mu zvedala těžká vlna. Stál sám v kajutě v plášti, fraku a cylindru. Hladina byla klidná, na západě slábl sluneční svit, mraky už zšedly, ale nic neohlašovalo, že by mohla přijít bouře. Sotva člun přirazil k lodi, všechna vesla se zvedla do výše, on přeskočil na schůdky a spěchal na hlavní palubu.

"Dobré odpoledne, pane." Poručík Marlowe svižně zasalutoval. "Tudy, prosím." Kolem naleštěných řad děl na velitelský můstek. Hlavní paluba připomínala horečnou činnost úl, námořníci zajišťovali děla, stáčeli lana, kontrolovali plachty a z komína stoupal kouř. Po schůdkách dolů na druhou palubu s děly, kolem námořníků přibíjejících prkna a uklízejících nářadí k admirálově kajutě na zádi. Hlídkující voják zasalutoval a Marlowe zaklepal: "Přišel sir William, pane."

"Tak ho uveďte dál, proboha, Marlowe."

Poručík otevřel dveře siru Williamovi a chtěl je zase zavřít. "Zůstaňte tady, Marlowe," rozkázal admirál. Velká kajuta zabírala zadní část paluby - bylo tu mnoho malých lodních okének, velký stůl a židle přišroubované k podlaze, malé lůžko a toaleta, velký příborník s karafami z broušeného skla. Admirál a generál se trochu pozvedli se zdvořilostí spíš jen předstíranou a opět se posadili. Marlowe čekal u dveří.

"Děkuji, že jste přijel tak urychleně, sire William. Brandy? Sherry?"

"Brandy, děkuji, admirále Ketterere. Potíže?"

Rudolící muž se vztekle podíval na Marlowea. "Bud'te tak laskav, pane Marlowe, brandy pro sira Williama." Hodil na stůl list papíru. "Depeše z Hongkongu."

Po obvyklém květnatém úvodu se v depeši psalo:

Okamžitě se vydejte s vlahkovou lodí a čtyřmi nebo pěti válečnými plavidly k přístavu Pu-t'i-s' severně od Šanghaje (souřadnice v příloze), kde nyní kotví hlavní část flotily piráta Wu Sung-čoua. Před týdnem záplava pirátských džunek pod jeho drze vztyčenými vlajkami - Bílý lotos - přepadla a potopila poštovní loď Bonny Sailor ve vodách u zátoky Mirs Bay, pirátského hnízda nedaleko na sever od Hongkongu. Zdejší flotila se vypořádá s Mirs Bay, vaším úkolem je zlikvidovat Pu-t'i-s' a potopit všechna plavidla s výjimkou rybářských člunů, pokud se jejich vůdce, kterým je, jak se domníváme, Ču Feng-čou, odmítne vzdát spravedlnosti Jejího Veličenstva.

Až to vyřídíte, pošlete sem jednu loď se zprávou o výsledku operace a vraťte se do Jokohamy, abyste byl jako obvykle k dispozici pracovníkům zahraniční služby Jejího Veličenstva. Ukažte tento příkaz siru Williamovi a předejte mu, prosím, přiloženou obálku. Váš Stanshope, K. C. B., guvernér pro Dálný východ

P. S. Bonny Sailor jsme ztratili se všemi lidmi na palubě, 76 důstojníky a námořníky a deseti cestujícími, z nichž jedna byla Angličanka, žena místního obchodníka, i s nákladem zlata, opia a rýže v ceně deseti tisíc guinejí. Ču Feng-čou měl tu drzost, že ještě nechal do vládní budovy doručit pytel s lodním deníkem a čtyřiceti třemi páry uší a dopisem, v němž se omlouvá, že ostatní byly nedostupné. Ženské uši mezi nimi nebyly, a tak se obáváme, že ji potkal strašný osud.

"Parchanti," zabručel sir William. Piráti se vyskytovali ve všech asijských vodách, zvláště pak v oblasti mezi Singapurem a přístavy ležícími severovýchodně od Pekingu, a flotila Bílého lotosu byla z nich nejpočetnější a nejznámější. Zvláště ho ale rozhořčilo, že mezi oběťmi mohla být i jeho žena, která se už vydala i se třemi dětmi z Anglie do Hongkongu a měla tam dorazit každým dnem. "S přílivem zvedáte kotvy?"

"Ano." Admirál mu po stole přisunul obálku. Sir William zlomil pečť.

Drahý Willie, příští poštovní loď ti posílám finanční prostředky na provoz vyslanectví. Jenom mezi námi, Willie, moc mě mrzí, že ti teď nemůžu dát k dispozici žádné vojáky ani lodi. Snad na jaře. Dostal jsem rozkaz vrátit útvary a plavidla do Indie, kde by, jak se obávají místní úřady, mohla znova vypuknout vzpoura jako před pěti lety. Navíc to v Paňdžábu opět doutná, piráti zamořili Perský záliv a zatracení nomádi v Mezopotámii opět zničili telegrafické vedení - chystá se další trestná výprava, aby si to s nimi jednou provždy vypořádala.

Jak se daří tomu chudáku Struanovi? V parlamentu se určitě zase bude mluvit o "neschopnosti ochránit naše občany". Zpráva o tvé katastrofě na Tókaidó by měla dorazit do Londýna za dva týdny, jejich odpověď čekej tak za dva měsíce. Předpokládám, že budou vyžadovat tvrdou odvetu a pošlou nám peníze, pěchotu i námořnictvo, aby splnily jejich rozkazy. Zatím musíš zvládat bouři - pokud k nějaké dojde - sám, jak to nejlépe dokážeš. Hongkong to přepadení rozzuřilo. Struanova matka pobíhá jako šílená a všichni ti potrhlí obchodníci (ať zbohatli z obchodu s opiem sebevíc) volají po zbraních. Jejich zavádějící, pomlouvačný tisk žádá tvé odvolání. Copak to někdy bylo jiné? řekl by Disraeli.

Musím spěchat. Bůh ti dej sílu. Tvůj Stanshope, K. C. B., guvernér

Sir William si upil pořádný doušek. Doufal, že na sobě nedal znát neklid. "Dobré brandy, admirále."

"Ano, to je, dal jsem ho na vaši počest přinést ze svých soukromých zásob," řekl admirál, celý vztekly, že Marlowe nalil siru Williamovi skoro polovinu skleničky a že nevezl láhev obyčejnou, druhořadou, která byla určena pro hosty.

Hlupák jeden, láteřil v duchu, měl si to domyslet. Ten to nikdy na admirála nedotáhne.

"A jak to bude s tažením na Ósaku?" zeptal se sir William.

"Cože? Na Ósaku? Lituji, ale budete je muset odložit, dokud se nevrátím." Ani se příliš nesnažil skrýt úsměv.

"A to bude kdy?" Stále více si připadal jako na potápějící se lodi.

"Šest až sedm dní potrvá, než dorazíme na místo určení. Na Pu-t'i-s' by měly stačit dva tři dny. Potom budu muset doplnit zásoby uhlí v Šanghaji a odtud bych se měl vydat do Jokohamy, jestli nedostanu jiné rozkazy..." Admirál vysrkl skleničku sherry a nalil si další. "Měl bych se vrátit za čtyři až pět týdnů."

Sir William dopil své brandy a to mu pomohlo překonat pocit nevolnosti. "Poručíku, byl byste tak laskav? Díky."

Marlowe si od něj zdvořile vzal skleničku a dolil ji admirálovým nejlepším. Snažil se nedat najevo své zhnusení nad tím, že dělá poskoka. Funkci pobočníka už nesnášel - chtěl se konečně vrátit na vlastní loď, na vlastní velitelský můstek a dohlížet na nápravu škod způsobených bouří. Ale konečně se po dlouhé době dostanu zase do nějaké akce, pomyslel si s úlevou, a představoval si, jak salvami ze všech děl ničí pirátskou základnu.

"Podívejte, admirále," promluvil sir William, "pokud nesplníme naši hrozbu, ztratíme tvář i iniciativu a vystavíme se velikému nebezpečí."

"To vy jste jím tím vyhrožoval, sire Williame, my ne. Pokud jde o tu tvář, myslím, že přeháníte její význam. A pokud jde o nebezpečí - myslím, že máte na mysli cizineckou čtvrt' - sakra, pane, ti japonští domorodci si netroufnou dělat velké problémy. Když vás opravdu neobtěžovali na vyslanectví, nebudou vás obtěžovat ani v Jokohamě."

"Bez flotily jsme tady bezbranní."

"To není tak úplně přesné, sire Williame," vstoupil jim do řeči generál. "Pozemní vojsko tady není zanedbatelné."

"Máte pravdu," souhlasil admirál, "ale sir William naprosto správně míní, že pořádek tady udržuje královské námořnictvo. Hodlám si s sebou vzít čtyři lodi, ne pět, jednu fregatu nechám na místě. To by mělo stačit. Zůstane tu Pearl."

Marlowe se neudržel a namítl: "Promiňte, pane, ale na té je třeba ještě dokončit velké opravy."

"Těší mě, že se zajímáte o stav mé flotily, pane Marlowe, a že posloucháte, co se povídá," odsekl admirál jedovatě.

"Není pochyb, že Pearl se nemůže výpravy zúčastnit, a tak bude nejlepší, když se ohlásíte na palubě a zajistíte, aby ji zítra do západu slunce uvedli do prvotřídního stavu. Musí být připravena splnit jakýkoli úkol. Jinak přijdete o její velení."

"Ano, pane," Marlowe zalapal po vzduchu, zasalutoval a vyhrnul se ze dveří.

Admirál zabručel a obrátil se ke generálovi: "Dobrý důstojník, ale ještě mu teče mléko po bradě. Pochází ze staré námořnické rodiny, jeho dva bratři slouží také jako důstojníci a otec je korvetní kapitán v Plymouthu." Podíval se na sira Williama. "Nedělejte si starosti, zítra zase na jeho fregatě vztyčí stěžen a dají loď do pořádku. Je z mých kapitánů nejlepší, ale proboha, neprozradte mu, že si to myslím. Ochrání vás, dokud se nevrátím. Jestli nemáte nic jiného na srdci, pánové, za chvíli se vydáme na moře. Omluvte mě, že s vámi nemůžu povečeřet."

Sir William a generál dopili a vstali: "Bůh s vámi, admirále Ketterere, vraťte se bezpečně zpátky se všemi muži," popřál mu sir William upřímně a generál ho napodobil. Potom jeho tvář ztuhla. "Jestli nedostanu od bakufu uspokojivou odpověď, vytáhnu podle plánu do Ósaky, ať už na Pearl nebo v čele pečoty. Bůh je mi svědkem, že se do Ósaky a Kjóta se vydám."

"Radši počkejte, dokud se nevrátím. Buďte opatrní a neberte jméno Boží nadarmo kvůli nějakým neuváženým činům, sire Williame," odsekl admirál odměřeně. "Bůh by mohl rozhodnout jinak."

* * *

Toho večera těsně před půlnocí opustila Angelique společně s Phillipem Tyrerem a Pallidarem britské vyslanectví. Loudavě procházeli Hlavní ulicí k Struanově rezidenci. "Zdá se," švitořila, "že šéfkuchař sira Williama na nás šetřil." Všichni byli slavnostně oblečení a smáli se, protože hostina byla na britské poměry bohatá a mimořádně chutná - roastbeef, vepřové klobásy a čerství krabi dovezení na ledu ze Šanghaje poštovní lodí jako diplomatická zásilka nepodléhající kontrole ani celním poplatkům. K tomu se podávala vařená zelenina, opékané brambory, rovněž ze Šanghaje, yorkshirský pudding, jablečný závin a další pečivo a tolik claretu, Pouilly Fumé, portského a šampaňského, kolik jen mohlo dvacet hostů vypít.

"A když madam Lunkchurchová hodila po svém manželovi kraba, myslela jsem, že umřu," prohodila a vyvolala další bouři smíchu. Tyrer však dotčeně poznamenal: "Obávám se, že někteří z těchto takzvaných obchodníků a jejich ženy mají sklon k nevázanosti. Prosím, neposuzujte podle jejich chování všechny Angličany a Angličanky."

"Svatá pravda." Pallidar zářil. Těšilo ho, že byl shledán dostatečně přijatelným, aby směl patřit k jejímu doprovodu, a byl si vědom, že vedle jeho slavnostní uniformy vypadají Tyrerův frak, jeho staromódní a nápadná hedvábná vázanka a cylindr téměř pohřebně. "Hrozní lidé. Kdybyste tam nepřišla, byl by to otravný večírek, o tom není pochyb."

Hlavní ulice i vedlejší uličky byly stále plné obchodníků, úředníků a těch, kteří se potáceli ke svým domovům nebo se procházeli po promenádě. Pod petrolejovými lampami, osvětlujícími celou hlavní třídu, se povalovalo pár opilců. Tu a tam se objevila skupinka japonských rybářů s vesly, sítěmi a papírovými lampiony, jimiž si svítili na cestu. Někteří se vraceli od břehu, na který vytáhli své čluny, jiní přicházeli od vesnice a chystali se na noční lov.

Před hlavním vstupem do Struanovy rezidence se Angelique zastavila a zvedla ruku k polibku. "Děkuji vám a dobrou noc, drazí přátelé. Prosím, nenamáhejte se s čekáním, zpátky na vyslanectví mě doprovodí sluha."

"To nepřichází v úvahu," okamžitě namítl Pallidar, vzal ji za ruku a chvíli ji podržel.

"Já... My rádi počkáme," ujist'oval ji Tyrer.

"Možná to ale bude trvat hodinu, nebo také pár minut, to záleží na stavu mého snoubence."

Nenechali se však odbýt, ona jim tedy poděkovala a prošla kolem ozbrojeného nočního hlídače v livreji po schodech nahoru. Krinolína jí šustila, šál za ní vlál - stále ještě byla uchvátna vzrušením z večírku i obdivem, který ji obklopoval. "Ahoj, drahoušku, chtěla jsem ti jen popřát dobrou noc."

Struan měl na sobě elegantní župan z červeného hedvábí přes volnou košili a kalhoty, měkké vysoké boty a u krku kravatu. Vstal ze židle, protože bolest utišil elixír, který mu před půl hodinou přinesla A-tu. "Tak dobře jsem se už dobrých pár dní necítil, drahoušku. Trochu vrávorám, ale je mi dobře. Jsi dnes rozkošná." Ve světle petrolejky vypadala jeho hubená tvář hezčí než kdykoli předtím a i ona se zdála být ještě žádoucnější. Položil jí ruce na ramena, aby se opřel. Hlava i tělo mu připadaly podivně lehké, její plet' smetanová a teplá na dotek a v očích jí tancovaly ohníčky. Podíval se na ni s láskou a políbil ji. Nejdřív jemně, ale když mu odpověděla stejně, stále víc si užíval její chuti a přístupnosti. "Miluji tě," šeptal mezi polibky.

"Já miluji tebe," říkala a věřila tomu. Byla celá zesláblá potěšením i štěstím, že Malcolm skutečně vypadá lépe, že má pevné a pátravé rty, silné a smělé ruce, ale jen v mezích slušnosti, na které se jí teď najednou chtělo v euforii zapomenout. "Je t'aimé, chéri... je t'aimé..."

Chvíli se objímali a pak ji se silou, kterou ani netušil, že má, zvedl, přenesl do vysokého křesla a houpal ji na klíně, dotýkal se jí rty, jednou rukou ji držel kolem útlého pasu, druhou klidně držel na jejích prsou a hedvábí, které, jak se mu zdálo, jen umocňovalo horkost nader pod ním. Cítil, že se stal zázrak. Zázrak, teď tady, kdy bylo celé její tělo zakryté a zakázané, v noci, kdy bylo vše obnažené, nabízející se a mladé. Přitom však nepodléhal euforii. Přestože byl vzrušenější než jindy, dokázal se ovládnout a nepodlehnout zoufalé vášni.

"Je to divné," zašeptal a pomyslel si, že na tom vlastně nic divného není, jen lék přehlušil bolest, ale ostatní ne. Ne mou lásku k ní.

"Ano, chéri?"

"Je divné, že tě tak moc chci, ale přesto se ovládnou a počkám. Ale dlouho už to nedokážu."

"Ať to není dlouho, prosím." Opět její rty vyhledaly jeho, nemyslela na nic než na něho, teplo jako by jí neprodyšně uzavřelo paměť a s ní i starosti a problémy, které prostě přestaly existovat. Pro oba dva. Vtom však z nevelké vzdálenosti zazněl výstřel.

Jejich dobrá nálada se ihned vytratila. Angelique se vzpřímila na jeho klíně, a než si uvědomila, co dělá, spěchala k pootevřenému oknu. Z něj uviděla Pallidara a Tyrera - k čertu, zapomněla jsem na ně, blesklo jí hlavou. Oba muži se dívali směrem do vnitrozemí, potom se otočili a pozorovali Opilecké městečko.

Vyklonila se, ale jen nejasně zahlédla skupinku mužů na vzdáleném konci čtvrti, jejichž výkřiky tlumil vítr. "Zdá se, že to nic není, jen nějaký kravál v Opileckém městečku," usoudila. Zbraně, rvačky a dokonce ani souboje nebyly v této části Jokohamy žádnou vzácností. S divným pocitem a mražením a při tom celá zrůžovělá se obrátila a zahleděla se na něj. Tiše si povzdychla, klekla si k němu, vzala ho za ruku, přitiskla si ji k tváři a hlavu mu sklonila do klína, ale ani jeho něžnost, ani prsty hladící ji po vlasech a na zátylku už nedokázaly zahnat demony. "Už bych se měla vrátit domů, má lásko."

"Ano." Jeho prsty ji nepřestávaly hladit.

"Ráda bych tu zůstala."

"Já vím."

Struan jako by sledoval odněkud z výšky sám sebe, dokonalého gentlemana, klidného a tichého, jak jí pomáhá vstát, čeká, až se Angelique napřímí, učeše si vlasy a upraví si přes ramena šál, potom ji pomalu vede za ruku ke schodům, kde se nechává přesvědčit, aby zůstal nahoře, a dovoluje sluhovi, aby ji doprovodil dolů. U dveří se zastavila, zamávala mu na rozloučenou, on zamával také a pak už se mu ztratila.

Zdálo se mu, že se bez potíží vrací do ložnice, svléká se a nechává sluhu, aby mu stáhl boty. Bez cizí pomoci se usadil a natáhl na postel smířený sám se sebou i se světem. Hlava v pořádku, tělo v pořádku, vše uvolněné.

"Jak se daří mému synovi?" zašeptala za dveřmi A-tu.

"Je v říši máku."

"To je dobře. Tam aspoň můj syn netrpí."

Sluha sfoukl světlo a odešel.

* * *

Dole na Hlavní ulici francouzský strážný v neupravené uniformě celý nabručený otevřel Angelique bránu do vyslanectví. "Bonsoir, Mademoiselle."

"Bonsoir, Monsieur. Dobrou noc, Phillipe, dobrou noc, Settry." Dveře se zavřely a ona se o ně na chvíli opřela, aby se vzpamatovala. Potěšení z večírku se vytratilo. Místo něj se zjevovala strašidla a domáhala se její pozornosti. V hlubokém zamyšlení prošla halou ke svému bytu a vtom zahlédla světlo pod Seratardovými dveřmi. Zastavila se a náhle ji napadlo, že teď by mohl být vhodný čas, aby ho požádala o půjčku, a tak zaklepala a vešla dovnitř. "André? Dobrý večer. Omluvte mě, myslela jsem, že tu bude monsieur Henri."

"Ještě se nevrátil od sira Williama. Právě pro něj dopisují zprávu." André seděl za Seratardovým stolem a kolem něj ležely poházené papíry. Zpráva pojednávala o Struanovi, o připravovaném prodeji pušek Čošů a o možnosti, že by nastávající francouzská manželka mohla pomoci skomírajícímu zbrojnímu průmyslu své země. "Bavila jste se dobře? Jak je na tom váš snoubenec?"

"Je mu mnohem lépe, děkuji. Večere byla skvělá, pokud se rád přejídáte. V Paříži by to bylo něco jiného, že?"

"Ano." Můj Bože, tu bych tak rád dostal do postele, pomyslel si, ale to mu připomnělo zákeřnou infekci, která ho užírala.

"Co se děje?" zeptala se, celá překvapená tím, jak náhle zbledl.

"Nic." Odkášlal si a pokusil se překonat hrůzu, která se ho zmocnila. "Prostě se necítím nejlépe. Není to nic vážného."

Vypadal tak zranitelně a bezbranně, že se rozhodla mu zase důvěřovat. Zavřela dveře, posadila se vedle něj a světila se mu se svými finančními obtížemi. "Co si jen počnu, drahý André? Neseženu ani sous v hotovosti. Co mám dělat?"

"Otfete si slzy, Angelique. Odpověď je tak prostá. Zítra nebo pozítří vás vezmu na nákupy," vysvětloval. Pokud šlo o běžné světské záležitosti, mozek mu sloužil dokonale. "Požádala jste mě, abych šel s vámi na nákup, že ano, abych vám pomohl vybrat zásnubní dárek pro pana Struana. Zlaté manžetové knoflíčky s perlami a pro sebe náušnice s perlami." Náhle jako by posmutněl. "Ale stala se hrozná věc, cestou zpátky jste jeden pár někde ztratila, všude jsme je hledali, ale marně. Hrůza." Svýma světle hnědýma očima se upřeně díval do jejích. "A mezitím dostane mama-san tajně zapláceno. Nepochybují, že šperky, které ztratíte, vám víc než pokryjí náklady na léky a všechny ostatní náklady."

"Jste skvělý," vybuchla nadšením a objala ho. "To je skvělé. Co bych si bez vás počala?" Ještě jednou ho objala, poděkovala mu a doslova vytančila z místnosti.

Dlouho hleděl na zavřené dveře. Ano, to pokryje ten lék, mých dvacet louisdorů a další výdaje, jestli budu chtít, pomyslel si, nezvykle vyvedený z míry. Mé ubohé zlatíčko, s tebou se dá tak snadno manipulovat. Necháváš se zatáhnout hlouběji a hlouběji do vířících hlubin. Copak nechápeš, že se teď z tebe stane zloděj a co je ještě horší, zločinec, který vědomě připravuje podvod?

Hlasitě se zachechtal. Byl to zlý, pokřivený smích. Jen ať to prokáže! Bude před soudem vypovídat o potratu, bude mama-san svědčit proti mně? Uvěří soud historce dcery a neteře kriminálníků, nebo mé?

Ne, ale Bůh o tom ví a brzy se před ním ocitnu.

Ano, a bude také vědět, že jsem provedl i horší věci. A chystám něco dokonce ještě hroznějšího.

Na tvářích se mu objevily slzy.

* * *

"Aj-je-ja, missí," řekla A-su a chtěla pomoc Angelique se svléknout. Ta však ani na chvíli nevydržela posedět na místě. Překypovala radostí nad vyřešením svého problému.

"Tak dobře, ale pospěšte si." Angelique se postavila k posteli, ale dál si pobrukovala veselou polku. Ve světle petrolejky jí pokoj připadal ženštější a přátelštější než ve dne. Skleněná okna zůstala pootevřená, ale okenice zůstaly zajištěny na závoru.

"Missí doblá bavila, ej-ja?" A-su začala opatrně rozvazovat tkanice krinolíny v pase.

"Dobře, děkuji," odpověděla Angelique zdvořile. Služku právě nemilovala. A-su, žena středního věku se širokými boky, byla služka, a ne opravdová amah. "Viš, ona je tak stará, Malcolme. Nemůžeš mi najít někoho mladšího a hezčího,

kdo by se uměl zasmát?"

"Vybral ji Gordon Čchen, náš komprador, andílku. Zaručil se, že je naprosto spolehlivá. Může tě česat, koupat tě, ví, jak se má postarat o evropské šaty a je to dárek ode mne na dobu, kdy budeš v Japonsku..."

Tkanice byly uvolněny a krinolína spadla na zem. Pak A-su udělala to samé se spodničkou a nakonec s kostrou z kostí a drátů, která tvořila základ krinolíny. Dlouhé pantalonky, hedvábné punčochy, krátký živůtek a korzet, který ji stahoval pětapadesáticentimetrový pas na padesáticentimetrový a zvedal jí prsa, jak si žádala móda. Když ji z něj komorná vysvobodila, Angelique si spokojeně vydechla, vystoupila z hromady látky a jako dítě skočila na postel, aby se dala vysvléknout úplně. Poslušně zvedla ruce a počkala, až jí A-su natáhne květovanou noční košilku.

"Seděla, missí."

"Ne, dnes ne, A-su, mé vlasy mohou počkat."

"Aj-je-ja, zítela ne doblý." A-su sáhla po kartáči.

"Tak dobře," povzddechla si Angelique, vyhrabala se z postele, posadila se k toaletnímu stolku a nechala si z účesu vybírat sponky a rozpuštěné vlasy kartáčovat. Cítila se velice příjemně. Ten André je ale mazaný! Umí všechno zařídit tak jednoduše. Teď můžu mít peněz, kolik jen budu potřebovat. Je opravdu chytrý.

Neškodný větřík od moře co chvíli zaskřípal okenicemi. A o sto metrů dál, za promenádou, vlny narážely na břeh plný oblázků, vracely se a přicházely znova s dobrým zvukem, který sliboval další klidnou noc, a to všechny obyvatele cizinecké čtvrti těšilo. Flotila odlpula za soumraku. Všichni, kdo nebyli opilí nebo upoutaní na lůžko, sledovali její odjezd a přáli jí dobrý vítr do plachet a brzký návrat. Kromě Japonců. Jedním z nich byl Ori. Oči měl přitisknuté k prasklině v okenici. Dobře se ukryl za bujnými keři kamélií, které tam vysadil Seratard, nadšený zahradník.

Ori se vplížil do zahrady dlouho před půlnocí a od té doby čekal na Angelique. Čas mu ubíhal pomalu, a tak si promýšlel plány, neklidně si znovu ověřoval, že krátký meč má připravený v pochvě a derringer v rukávě svého rybářského kimona. Ale když ji uviděl, jak se blíží k vyslanectví v doprovodu dvou gaidžinů, únava ho rychle přešla. Na chvíli uvažoval o tom, že vyběhne a všechny je pobije, ale tento hloupý nápad rychle zavrhl, protože věděl, že by na všechny tři a ještě stráž nestačil. A navíc, pomyslel si smutně, zhatilo by to můj plán, abych ji ještě jednou, než zemře, dostal a také bych nemohl zapálit cizineckou čtvrt'. To trdlo Hiraga by to beze mne nikdy nesvedl. Je teď příliš slabý - nakazili ho gaidžinové. A když jim tak rychle podlehnou i silák Hiraga, co teprve ostatní? Císař správně činí, když nenávidí gaidžiny a chce je vyhostit.

Zkrotit tedy vztek, ukryl se do keřů, vyčkával na vhodnou příležitost a připravoval se na každou možnost. Pokud mu neotevře okenice, nedostane se přes ně. Zadní vrátka nikdo nehlídá. Jím by se mohl dostat dovnitř, a kdyby se to nepodařilo, je tu dost úchytlů, aby po nich mohl vylézt nahoru. Když se svlékala, bedlivě ji pozoroval. Byl od ní vzdálen jen dva kroky, ale oddělovala je zeď. Teď ulehla do postele, ale pořád se kolem ní točí služka. Jeho netrpělivost vzrůstala skoro nesnesitelně.

Před více než hodinou ho ve vedlejší uličce náhle překvapila smíšená hlídka složená z námořníků a pěšáků. Zastavil bez strachu, protože nebyl vyhlášen zákaz vycházení, ani žádná část cizinecké čtvrti nebyla Japoncům uzavřena, i když ti se radši moudře drželi ve své části města a gaidžiny nedráždili svou přítomností. Naneštěstí do něj hrubě strčil seržant držící lampu a on překvapeně uskočil. Ukrytý krátký meč mu vypadl a zazvonil o kámen. "Hele, ty malej parchante, copak nevíš, že dýky a podobné hračky jsou tu zakázané, kindžiru!"

Ačkoli Ori nerozuměl jejich slovům, stejně jako každý znal místní předpisy a tresty. Okamžitě zvedl zbraň a utekl. Seržant po něm vystřelil, ale kulka se neškodně odrazila od dlaždice. Ori přeskočil nízkou zídku a zmizel ve zmeštaných uličkách domků. Patrola se neobtěžovala pronásledováním, jen za ním vykřikla pár kleteb. Nošení nože se považovalo za drobný přestupek, který se trestal jen výpraskem na místě a zabavením zbraně.

Toho rána předstíral, že se chce vydat z Jošiwary do Kjóta, jak ho o to žádal Hiraga. "Hned jak se spojím s Kacumatou, pošlu ti vzkaz," sliboval se záměrnou málomluvností. "Postarej se, aby nám to děvče neuteklo."

"Patří k tchaj-panovi, a tak tady sledují každý její krok. Nebude obtížné ji vyhledat," odpověděl Hiraga stejně chladně.

"Buď opatrný. Cesta po Tókaidó bude velmi nebezpečná. Hlídky i strážníci u kontrolních bodů si asi dávají dobrý pozor."

"Proč radši neuděláme čest sonnó džoi, proč mi nedovolíš, abych tady zůstal a zapálil Jokohamu? Dnes přijede Akimoto. Zvládli bychom to snadno."

"To uděláme, až se vrátíš. Bylo by chyba, kdybys tady zůstal. Ta žena tě viděla, a tím jsi nebezpečný - pro sebe samého, pro své přátele i sonnó džoi."

"A co ty, Hirago? Gaidžinové tě získali na svou stranu a zatemnili ti mozek!"

"Ne. Říkám ti to naposled."

Bez ohledu na to, že vyprovokuje Hiragu ještě víc, vybuchl: "Přesvědčil ses na vlastní oči, jaká chátra jsou ti gaidžinové. Odporní opilci, kteří se perou jako zvířata a válejí se v Opileckém městečku ve špině. Od takových lidí se chceš něco učit? Být jako oni?"

"Jdi už!"

Vztekle sebral svůj krátký meč a derringer. Jak mu poradila Raiko, vmísil se mezi zástupy sluhů odcházejících na kanagawský trh, kde se prodávalo nejlepší saké a potraviny. Prošel s nimi kontrolou mezi Jošiwadou a cizineckou čtvrtí. Hlídky vykonavatelů stále ještě číhaly za strážemi a vyvolávaly v nich stejnou nervozitu jako mezi vesničany. Na půli cesty do Kanagawy využil hustého provozu a nenápadně záměřil k moři. Tady uplatil rybáře, aby ho odvezl člunem do odlehlé části Opileckého městečka, kde se schoval a zůstal v úkrytu až do západu slunce.

Dělám správnou věc, říkal si s nezvratným přesvědčením a zaháněl drobný noční hmyz, který přinášel mírný větřík. Ta žena je správný terč pro sonnó džoi. Ať si Hiraga říká cokoli, jinou možnost, jak se vymanit z jejího vlivu, už možná nedostanu. Ano, jsem pod jejím vlivem. Určitě je to kami, duch, vlčí žena, která se znovuzrodila jako gaidžin. Žádná jiná

panna, ať by byla sebevíce omámená drogami, by nemohla být tak přístupná. Žádná jiná by mi nepřivodila takový výbuch vášně, jaký jsem prožil, ani by ve mně neprobudila takovou touhu.

Dnes se s ní vyspím podruhé. A potom ji zabiju. Jestli se mi podaří utéct, bude to karma. Jestli se mi utéct nepodaří, bude to také karma. Ale ona zemře, a mou rukou.

Po tváři a zádech mu stékal pot. Opět se plně soustředil a sledoval ji prasklinou. Nebýt zdi, dosáhl by na ni, jak byla blízko. Vklouzla si do postele a její noční košilka nic nezakrývala. Služka stáhla knot v petrolejce, takže ta kolem sebe šířila jen tlumené, teplé světlo.

"Brou noc, missi."

"Dobrou, A-su."

Angelique, šťastná, že je konečně sama, se zachumlala do přikrývek a s hlavou pohodlně stočenou ke straně pozorovala tanec stínů od plamínku. Před Kanagawou se nikdy nebála tmy, rychle usínala a probouzela se čerstvá a odpočínutá. Po Kanagawě se to změnilo. Teď vyžadovala světlo i v noci. Spánek přicházel jen pomalu. Brzy se však dostavily divoké myšlenky. Ruce jí zabloudily na ňadra. Nejsou o něco plnější než včera, nejsou bradavky citlivější? Ano, jsou. To nejsou jenom představy. A co mé břicho. Není kulatější? Ne, to zůstalo stejné, ale přesto...

Ano, přesto tu byl veliký rozdíl, jako před našim letopočtem a po něm. Každý den mě napadne, jestli je to chlapec nebo děvče. Nebo ďábel podobný svému otci, který mě znásilnil. Ne, žádné mé dítě by nemohlo být ďábel.

Ďábel. To mi připomíná, že dnes je pátek a za dva dny budu muset jít do kostela a znovu se vyzpovídat. Slova se tam nehledají snadno. Jak teď nenávidím zpovědi a pohrdám knězem. Otec Leo je tak tlustý a neotesaný, páchne po tabáku a chová se jako smilník. Připomíná mi zpovědníka tety Emy v Paříži, starého Skota, ze kterého táhla whisky a mluvil francouzsky stejně hrozně, jak vypadala jeho sutana. Naštěstí ani ona, ani strýček Michel nepatří mezi fanatiky, jsou to jen obyčejní nedělní katolíci. Kéž bych věděla, jak se daří tetě a strýčkovi. Zítřka si o nich promluví s Malcolmem. Drahý, předrahý Malcolm, byl jsi dnes večer tak milý, tak silný a moudrý. Ach, a já po tobě tak toužila. Ještě že se tetička odmítla učit francouzsky a já musela mluvit anglicky, a tak si s ním teď můžu povídat. Jak vůbec mohla vydržet tak dlouho v Paříži a vystačit jen se svým jazykem? A čím asi okouzila strýčka Michela, že se s ní oženil a vydržel takové trápení? I když je oba miluji, ona je tak staromódní a všední a on zase tak obyčejný.

Láska! To je, co by řekl on i co by řekla ona. Vyprávěli by, že se potkali, když on přijel do Normandie na letní dovolenou, a že tetička vystupovala v kočovném divadle, které hrálo Shakespearovy hry. Strýček tehdy začínal jako úředník. Zamilovali se do sebe na první pohled, to nezapomněli nikdy zdůraznit. Vzpomínali by, jak ona bývala krásná a on pohledný. Utekli spolu a za týden se vzali. Bylo to romantické, jenže štěstí až do smrti jim to nepřineslo.

Ale my, Malcolm a já, šťastní budeme. Ano, budu Malcolmův milovat jako moderní žena, porodím mu spoustu dětí.

Vychováme je v katolickém duchu, jemu to nebude vadit, protože také není žádný fanatik. "To opravdu nejsem, Angelique. Ale brát se musíme podle protestantských tradic, matka by to jinak neuznala, tím jsem si jistý. Později se můžeme, jestli budeš chtít, vzít i v katolickém kostele, jenom my dva."

Nevadí, i kdyby to mělo zůstat tajné. Bude to opravdová svatba - ne jako ta druhá - a děti budou přijaty do církve, my budeme skoro celý rok žít v Paříži, on bude milovat mě a já jeho a bude to krásné. A jak snila, srdce jí bušilo stále víc. A protože večer byl příjemný a cítila se skvěle a úplně bezpečně, připustila, aby se vrátily jen ty příjemné vzpomínky na onu noc.

Nic z ní se jí nevybavovalo jasně. Pocit urážky způsobil, že se zachovaly jen erotické obrázky. Malé pálení, z něhož se stalo teplo prostupující celé tělo. Vědomě a zároveň nevědomě. Cítila a zároveň necítila, jak ji objímají silné ruce a zachvátil ji svírající žár a zároveň uvolnění, jaké dosud nepoznala, hlava, tělo, život - to vše se něčemu podrobilo, překonalo zábrany a vydalo ze sebe všechno, protože to byl... pouhý sen.

Jenže já se probudila. Nebo že bych se probudila napůl a předstírala, že spím? ptala se sama sebe stále znova a vždy ji přitom v zádech zamrazilo. Tak bych nereagovala, kdybych byla opravdu vzhůru - to jistě ne - ale sen byl tak silný a v jeho objetí jsem se nechala unášet bouří a chtěla jsem víc a ještě víc...

Vtom zaslechla, jak se otevírají a zase zavírají venkovní dveře, pak se pohnula klika u těch do ložnice a v nich stál André. Tiše za sebou zaklapl, zajistil závoru a s výsměšným úsměvem se o ni opřel.

Vyděsila se. "Co chcete, André?"

Dlouho neodpovídal, pak se přiblížil k posteli a civěl na ní shora. "Chci... Chci si s vámi popovídat, ne?" zakoktal tiše.

"To bychom si měli... Popovídat si, nebo snad něco jiného?"

"Já vám nerozumím," řekla, ačkoli rozuměla až příliš dobře. Naháněl ji strach podivný lesk v jeho očích, kde ještě před několika minutami viděla jen soucit. Nemluvila ale příliš nahlas a proklínala se, že nezajistila dveře na závoru - nikdy to nepovažovala za potřebné, protože na vyslanectví se vždy pohybovalo mnoho sluhů a nikdo by si nedovolil vstoupit bez pozvání. "Prosím, ne..."

"Měli bychom si popovídat o zítřku a být... být přátelé."

"Drahý André, prosím, už je pozdě. Ať už chcete cokoli, může to počkat do zítřka. Nemáte právo sem vtrhnout bez klepá..." V záchvatu panické hrůzy sebou trhla a odsunula se k druhé straně postele, protože si sedl na okraj a vztáhl k ní ruku. "Dost nebo začnu křičet!"

Zasmál se tiše a ironicky. "Jestli vykřiknete, drahá Angelique, přivoláte služebnictvo a já jim vysvětlím, že jste mě sem pozvala - protože jste si chtěla v klidu popovídat o penězích, o penězích v hotovosti, které potřebujete na potrat." Další pokřivený výsměšný úšklebek. "Tak co?"

"André, prosím, nechovejte se takhle, odejděte, prosím, prosím. Co kdyby vás tu někdo překvapil, prosím."

"Nejdřív... nejdřív polibek."

Zrudla. "Vypadněte odsud. Co si to dovoluujete?"

"Zavři klapáčku a poslouchej," zašeptal ostře, chytil ji za zápěstí a držel ji jako ve svěráku. "Můžu si dovolit, co chci."

Když budu chtít víc než polibek, tak mi ho ráda dáš, protože jinak... Beze mne by se to na tebe provalilo, beze mne..." "André... prosím, nechte mě být!" Ať se snažila sebevíc, nemohla se vytrhnout z jeho pevného sevření. S pokřiveným úsměvem ji pustil. "Ublížíte mi," skoro zavzlykala.

"Nechci ti ublížit," zahrčel hrdelním hlasem, který zněl podivně i jemu samému. Chápal, že zešílel, když přišel až sem, ale přemohla ho hrůza silnější než rozum, nohy ho k ní donesly proti jeho vůli, aby ji přinutil... k čemu vlastně? Aby se s ní podělil o svůj úpadek. Proč ne? křičel jeho mozek. Zavínala si to sama, když takhle předvádí svá prsa a svou smyslnost a připomíná mi, co se stalo! Není o nic lepší než pouliční šlapka a možná ani nebyla znásilněna. Snaží se přece ulovit za každou cenu Struana a jeho miliony. "Já jsem... já jsem přece váš přítel. Cožpak vám nepomáhám? Pojdte sem, polibek není tak velká platba."

"Ne!"

"Prokrista, neodmlouvejte, nebo vám přestanu pomáhat a za den nebo dva budu anonymně informovat Struana a Babcotta. Copak stojíte o něco takového? Tak co?"

"André, prosím..." Rozhlížela se kolem sebe a zoufale hledala únikovou cestu. Přiblížil se k ní ještě blíž a sáhl jí po prsou, ale ona odstrčila jeho ruku stranou, začala se bránit a prát. Pokoušela se mu vrazit nehty do očí, jenže on ji držel příliš pevně. Bála se vykřiknout a věděla, že je v pasti a ztracená a nakonec jí nezbude nic jiného, než se vzdát. Vtom však někdo zabouchal na okenice.

Neočekávaný zvuk vytrhl Andrého ze šilenství a ona poděšeně vykřikla. Polekaně vyskočil z postele, utíkal ke dveřím a odemkl je, otevřel dveře na chodbu, potom se otočil a běžel k oknům a otevřel je. Za pár vteřin uvolnil i závory na okenicích a zatlačil na ně, až se rozlétly ven. Nic. Nikdo tam nebyl. Nikdo - jenom keře se ohýbaly ve větru, bylo slyšet hučení moře a za plotem se temnila opuštěná promenáda.

Objevil se hlídkující voják. "Co se děje?"

"To bych se měl zeptat já vás, vojine," odsekl André. Srdce měl sevřené a slova jako by se z něj hrmula sama. "Viděl jste někoho? Zrovna jsem procházel kolem dveří bytu mademoiselle a slyšel jsem, nebo se mi to alespoň zdálo, že někdo buší na okenice. Honem se běžte podívat ven!"

Za ním Pierre Vervene, vyslancův zástupce s plápolající svíčkou v ruce, nervózně vběhl do pokoje, v županu narychlo přehozeném přes noční košili a s nakřivo posazeným čepcem. Ke dveřím se sbíhali další lidé. "Co se děje? Aha, André... Co se stalo, k čertu? Mademoiselle, vy jste křičela?"

"Ano. Já... on...", koktala. "André byl... a on... někdo zabušil na okenice a André, víte, on..."

"Právě jsem procházel kolem dveří," zasáhl André, "a vběhl jsem dovnitř, že ano, Angelique?"

Sklopila oči a ještě víc se zahalila do přikrývky. "Ano, ano, tak to bylo," přitakala rychle. Bála se ho a nenáviděla, ale nechtěla nic prozradit.

Vervene se postavil vedle Andrého k oknu a rozhlédl se. "Možná to byl jenom vítr. Občas přijdou nečekané poryvy větru a okenice nejsou zrovna nejnovější." Zatřásl jednou z nich. Skutečně byla uvolněná a hlasitě harašila. Vyklonil se z okna a křikl na strážného. "Pořádně to tam prohledejte, vraťte se a ohlaste mi, co a jak!" Pečlivě zavřel okenice, zajistil je na závoru a po nich zabezpečil i okna. "A je to. Nemáte žádný důvod, abyste se znepokojovala."

"Ano, ano, ale..." Z očí se jí úlevou vyřinuly slzy.

"Mon Dieu, slepec, nemáte se čeho bát. Neplačte, jste tady v naprostém bezpečí, nebojte se, to víte, že ne." Vervene si stáhl noční čepec z hlavy a bezmocně se podrbal na pleši. Potom se mu ulevilo, protože zahlédl u dveří mezi ostatními A-su. Důležitě ji pokynul, aby šla dovnitř. "A-su, vy spala tady, u missí, ej-ja?"

"Ano, massa." A-su odběhla, aby si přinesla přikrývku a polštář a všichni se začali rozcházet.

"Počkám s vámi, mademoiselle, dokud se nevrátí." Postarší muž zívá. "Možná se vám oběma jen něco zdálo a všechno způsobil vítr. Kdo by tloukl na okenice? Tady v cizinecké čtvrti po ulicích nepobíhají žádní malí darebáci, ze kterých by pak vyrostli hrdlořezové nebo kapesní zloději, díky Bohu. Určitě to byl jen vítr."

"Ano, určitě máš pravdu," přitakal mu André, který už překonal nejhorší záchvat strachu, stále se však bál, že ho někdo zvenčí pozoroval. Objevil prasklinu ve dřevě, ale žádné jiné stopy. "Že to tak mohlo být, vidíte, Angelique?"

"Já, já... Snad ano." Nevěděla, co dělat, a ještě ji nepřešel strach z něho i z neočekávaného zvuku. Jak se to mohlo stát? Byl tam někdo, nebo jen nějaký boží vítr - opravdový dárek od Boha? Ať to byl vítr nebo člověk, na tom teď nezáleží, rozhodla se. Nezáleží mi na tom. Dostala jsem se z toho. Zítra se odstěhuji zpátky k Malcolmovi. Neodvážím se tu zůstat. To nesmím. Bylo by příliš nebezpečné zůstat tak blízko u Andrého. "Znělo to, jako když někdo buší, ale... ale možná jsem se spletla. Snad to byl opravdu jen náhlý poryv větru."

"To určitě byl," usoudil sebejistě Vervene. "Mé okenice také tloučou a pořád mě budí." Odkáslal si, posadil se a laskavě se zadíval na Andrého, stále ještě bledého jako křída. "Nemusíš tady čekat, příteli. Nevypadáš ani trochu dobře. Nebesa! Nemáš jaterní záchvat?"

"Možná, možná že ano. Není mi ani trochu dobře." André mrkl na Angelique. "Omluvte mě," řekl a podíval se jí do očí. Hlas měl klidný a tichý a opět vypadal jako starý dobrý André. Vše podivné, chtíč i násilnost zmizely. "Dobrou noc, Angelique. Už se nemáte čeho bát, už nikdy. Monsieur Vervene má naprostou pravdu."

"Ano, ano, děkuji, André." Přinutila se k úsměvu. Hlubavě se na něho zadívala a pokoušela se nalézt pravdu ukrytou za jeho očima. Byly přátelské a nic víc. Ale neuvěřila jim. Chápala však, že se s ním musí usmířit a přijmout jeho omluvu. Bude předstírat, že na vše zapoměla a že to vše byl jen náhlý záchvat šilenství. Znovu se spřátelí. Na povrchu. Zachvěla se. V hloubi duše pochopila, že ať už od ní bude požadovat cokoli, bude mu muset nakonec vyhovět. Až do jeho smrti.

* * *

Ori se třásl pod převráceným rybářským člunem na kamenité pláži. Dvacet metrů od něj už šplouchala voda a syčely vlny.

"Jsi naprosto baka," povzdechl si. Vztekal se pouze sám na sebe. Vůbec nechápal, co dělá, když zabušil na okenice a utekl, celý vylekaný svou hloupostí. Přelezl plot, našel veslo, a aby vypadal nenápadně, přehodil si je přes rameno. Nikým neobtěžován přešel ulici. Za ním se ozvaly hlasy gaidžinů.

Hiraga měl naprostou pravdu, říkal si zhnuseně a popleteně. Srdce se mu svíralo, v rameni cukalo bolestí a z jizvy, která při útěku praskla, mu stékal potůček teplé krve. Asi jsem se z té ženy doopravdy zbláznil. Jenom blázen by jí bušil na okenice - co z toho mám? Co je mi do toho, jestli ji dostane do postele někdo jiný? Proč mě to rozzuřilo tak, že jsem slyšel tepat vlastní srdce? Nepatří mi a ani nechci, aby mi patřila, tak co je mi do toho, že si s ní nějaký gaidžin užije a třeba i násilně? Některé ženy se bez určité dávky násilí nevzruší a hodně mužů také ne... Ano, určitě by bylo příjemnější, kdyby mi kladla odpor, než aby mě přivítala s otevřenou náručí, i když byla pod drogami - nebo to alespoň předstírala.

Předstírala?

To bylo poprvé, kdy ho taková myšlenka napadla. Jeho vztek se alespoň trochu vytratil, i když mu srdce dál bušilo a bolest za spánky ho neopouštěla. Co když to jen hrála? Ííí, to je možné. Její ruce i nohy mě spoutaly a její tělo se pode mnou rozvlnilo jako žádné jiné. Všechny partnerky se v posteli pohybují, sténají a vzdychají, občas uroní i nějakou tu slzu a povídají: "Ty jsi ale silný, ty jsi mě zničil, ještě nikdy jsem neměla tu čest potkat muže, jako jsi ty..." ale každý zákazník dobře ví, že to nemyslí vážně, že se to naučily, protože je to součást jejich výcviku a že to vůbec, ale vůbec nic neznamená.

Jenže ona byla jiná. Každá chvíle pro mne něco znamenala. Ať to předstírala nebo ne - a asi ano, protože ženy jsou samý úskok - je mi to jedno. Neměl jsem bušit na okenice jako nějaký posedlý blázen, neměl jsem prozradit svou přítomnost a zřejmě si tím i navždy znemožnit, abych se k ní dostal znova.

Jeho vztek opět vybuchl. Pěstí udeřil do dřevěného dna loďky. "Baka!" zabručel zuřivě, ale tak rád by to vykřikl nahlas. Na oblázcích se ozvaly kroky. Obezřetně popolezl dál do stínu. Měsíc vrhal zlověstné světlo. Vtom zaslechl přicházející rybáře, jak si něco povídají a proklínal se, že nebyl opatrnější. Ke člunu přistoupil hrubě vyhlížející muž středního věku a nazvedl jej. "Pozor! Kdo jsi, cizince?" otázel se muž nahněvaně a popadl krátké veslo, aby je použil jako hůl. "Co tu chceš?"

Ori se ani nepohnul, jen si ho vztekle prohlížel. Vedle rybáře se postavili další dva. Jeden byl také středního věku, druhý jen o málo starší než Ori. Oba nesli vesla a náčiní na rybolov. "Takové otázky se nekladou lidem nadřazeným," zavrčel. "Kde jste nechali dobré vychování?"

"Co tu děláš? Ty nejsi žádný samu..." Muž celý vyděšený nedořekl, protože Ori vyskočil na nohy s mečem v ruce a čepelí napůl vytaženou z pochvy.

"Na kolena, vy chátro, než vám vyřiznu vaše baka srdce. Kvůli účesu nejsem o nic méně samuraj." Rybáři ihned poslechli, sklonili hlavy k zemi a cosi omluvně breptali. Okamžitě poznali nadřazené chování i způsob, jakým držel krátký meč. "Drž hubu!" zavrčel Ori. "Co jste měli za lubem?"

"Rybařit, pane, daleko od břehu. Prosím, promiňte nám to, víte, byla tma a vaše vlasy..."

"Drž hubu! Vytáhněte člun na vodu! Hněte sebou!"

Jakmile se Ori ocitl v bezpečí na moři a cítil očištný slaný vítr, vztek ho přešel. Zadíval se k cizinecké čtvrti. Na francouzském i britském vyslanectví, ve Struanově rezidenci i v klubu, který mu Hiraga ukázal, se stále ještě svítilo. Hlavní ulici ozařovaly petrolejové lampy, ani v několika dalších domech a hospodách ještě nezhasli. Opilecké městečko bylo ještě plné života jako každou noc, protože levné putyky vlastně nikdy nezavíraly.

Všechnu pozornost však upíral na francouzské vyslanectví. Proč? tázal se sám sebe. Proč bych měl být tak posedlý... žárlivostí. To je to správné slovo. Šílenou žárlivostí. A žárlit kvůli souloží je baka!

Nebylo to náhodou kvůli tomu, co mi pověděl Hiraga: "Taira tvrdí, že mají stejné zvyky jako nejvyšší postavení lidé u nás. Muž si před svatbou nebere do postele ženu, se kterou se chce oženit." To znamená, že tchaj-pan ji teď mít nebude, a protože je zasnoubená, ani nikdo jiný. Zatloukl jsem na okno, abych mu zkazil soulož - nebo jsem ji chtěl ochránit?

Nebo jsem prostě nechtěl, aby si s ní užíval někdo jiný, než k tomu dostanu příležitost zase já sám? To by byla ještě větší hloupost. Jak mě to mohlo vůbec napadnout? Nebo protože jsem byl její první? Stává se tím z milování něco jiného: protože jsem ji měl jen sám pro sebe? Vzpomeň si, že Čiňané vždy považovali panenství za neúčinnější afrodisiakum mezi nebem a zemí. Neudělal jsem to právě proto?

Ne. Byl to náhlý impuls. Věřím, že je vlčí žena, kterou musím zabít - nejradši, až se s ní ještě jednou vyspím - abych se vymanil z jejího vlivu.

Ale jak a kdy? Musí se to stát co nejdřív.

Bylo by příliš nebezpečné zůstat v cizinecké čtvrti nebo v Jošiwaře. Hiraga by se určitě doslechl, že jsem neodcestoval. Kdyby mě našel, byl by to můj konec. Mohl bych si dovolit nanejvýš tři dny. Jestli se k ní ale do té doby nedostanu, musím rychle do Kjóta a Hiraga se nic nedozví. Nebylo by bezpečnější, kdybych se vydal na cestu hned? Tak co udělám? "Poslouchej, ty starý, kde bydlíš?"

"V Druhé ulici, pátém domě, pane," vykoktal rybář. Všichni se třásli strachem. Už před hodnou chvílí totiž pochopili, že tohle musí být jeden z róninů, kteří se v cizinecké čtvrti ukrývali před Toranagovými vykonavateli.

23

Neděle, 19. října

Kostelní zvony zvaly v krásném, chladném ránu věřící na mši. "Až na mizerných pár nejvěrnějších jich v Jokohamě moc nenajdeš," svěřoval se Jamie McFay Struanovi. McFaye bolela ramena a záda. Do kostela se příliš netěšil, bohoslužby se nemohly vyrovnat přísným skotským presbyteriánským obřadům z jeho dětství. "Už tam nechodím rád, vůbec mě to

neláká," pokračoval opatrně. Nebyl si totiž jistý, jak se Struan zachová po jejich včerejší ostré hádce. "A při tom moje máma patří mezi ty nejoddanější. V neděli zajde na bohoslužby i třikrát."

"Stejně jako ta má, i když se hlásí k anglikánské církvi," přikývl Struan. Našlapoval pomalu a ztěžka, byl celý nahrbený a opíral se o berle. V okolí se scházely skupinky mužů mířících ke kostelu, který byl vystavěn na jedné z nejlepších parcel u břehu na Hlavní ulici a zasazen poněkud hlouběji do vlastní zahrady. "Kostel máme ale pěkný. Už kvůli němu zůstaneme v Jokohamě natrvalo."

Kostelem u sv. Trojice, nebo také svatě zadnice, jak se mu někdy říkávalo v soukromí, se cizinecká čtvrt' náramně pyšnila. Loni jej přijel vysvětit sám hongkongský biskup. Věž byla vysoká a sladce znějící zvony všem připomínaly jejich tak vzdálený domov. Dřevo, obklady a cihly byly dovezeny ze Šanghaje. Za kostelem se rozkládal úhledný parčík a malý hřbitov pouze se sedmi hroby, protože v Jokohamě se nemoci vyskytovaly jen vzácně - na rozdíl od Hongkongu sužovaného epidemiemi a smrtelnou horečkou z Happy Valley, malárií. Všechna sedm lidí podlehló úrazům s výjimkou jednoho, který zemřel stářím. Jen málokdo vydržel v Asii pracovat dvacet let a ještě výjimečnější bylo tam zůstat i v důchodovém věku.

Zvony se opět rozezněly, ale zatím ještě ne naléhavě. Zbývalo dost času zasednout do lavic. Vznesený dům si vyhradil místo v první řadě. Budu potřebovat veškerou pomoc, jakou jen dokážu získat, uvažoval Struan horečně. Nebyl sice fanaticky zbožný, ale vždy se řadil mezi dobré věřící. Jsem rád, že nám ten kostel patří víc než ostatním obchodníkům, říkal si.

Pozemek a budovu darovali anglikánské církvi všichni obchodníci společně. Nadšeně si odhlasovali výši příspěvků pouhé čtyři hodiny poté, co zahájil provoz jokohamský klub, stejného dne, kdy byla založena cizinecká čtvrt' - protože na tom trval McFay a na příkaz Tess Struanové, která se zaručila, že uhradí polovinu nákladů. Také slíbila, že daruje kostelu zvon a nechala jej odlít v jejich nové hongkongské dílně. Když se o tom doslechl Tyrer Brock, nechtěl se dát svou nenáviděnou dcerou zahanbit, a tak objednal z Londýna okno z barevného skla a lavice z anglického dubu.

"Zajít v neděli do kostela je naprosto správné, ale jen jednou měsíčně, říkával můj otec, jenže vždycky potichu, aby ho neslyšela matka," usmál se Struan posmutněle. "Za mlada tam chodíval stejně často jako ona teď..." Na chvíli se zastavil, aby se nadechl, a zadíval se na moře. Hladina byla šplounavá a modrošedá a obloha byla poseta kupovitými mraky. V přístavu kotvilo asi deset obchodních lodí, převážně anglických, jen po jedné americké a ruské, poštovní parník, který dorazil včera, francouzská kolesová vlajková loď a parní fregata H. M. S. Pearl, stále ještě bez předního stěžně. "Člověk si bez flotily připadá jako nahý, vid'?"

"Ano, opravdu. Myslím, že dnes jen málokdo zapomene přijít, aby se pomodlil." McFay zakroutil hlavou, aby si ulevil od bolesti v šíji.

"Jak dlouho budou podle tebe pryč?"

"Odhadoval bych to asi na měsíc... Dobré ráno, paní Lunkchurchová." Oba zdvořile smekli, Struan jen s obtížemi, a ona zatím proplula kolem nich v pomačkaných šatech a v umaštěném čepci. Za ní se celý upocený pachtíl její manžel s ošklivě potlučeným obličejem. "Co se mu, k čertu, stalo?"

"Popral se," odpověděl McFay opatrně. Stále ještě nechtěl pokoušet Struanovu dobrou náladu. Neviděl ho, ani neslyšel od včerejška, až na úsečný vzkaz dnes ráno, aby ho doprovodil do kostela. Struan opět vykročil a Jamie ho následoval. "Zdá se, že on, Dmitri a pár dalších se rozhodli vyhodit si z kopýtky v Opileckém městěčku. Tak to tady v sobotu večer chodí."

"Myslíš tím, že se šli poprat?"

"Řekl bych, že o to jim šlo především. Dmitri... víš, povídal, že si skvěle užili."

Struanovi neušel náhlý záblesk v McFayových očích. "Tak tys tam byl s nimi, Jamie?" zeptal se suše a nakonec se usmál.

Když McFay zahlédl ten úsměv, ulevilo se mu. "Víš, tedy, tchaj-pane, ano, šel jsem s nimi... ale hlavně jsem chtěl dohlédnout na Dmitriho, aby se nezapletl do nějakého maléru."

"A zapletl se?" zeptal se Struan s náhlým záchvěvem zájmu.

"Ne, ale, ajaj, tchaj-pane, výborně jsme se pobavili."

"Ty jeden šťastlivče, vyprávěj mi o tom."

Jamie v těch slovech zaslechl tón otevřeného přátelství a kolegiality, které, jak se obával, navždy ztratil a celý se rozzářil. Zapomněl na svou bolest, na nespokojenost i obavy z budoucnosti. "U Býka a kohouta uspořádali nejlepší kohoutí zápasy, jaké jsem tu kdy zažil, pořídili si tam nový ring a dovezli nové pivo z Nagasaki, lepší než naše tmavé z Výsočiny. Dva vojáci si to pak rozdali s dvěma našimi chlapci, Chandlerem Sykesem a starým Krvežiznivcem."

"S kým?"

"To je jeden z našich bývalých námořníků, velitel osádky děla, který sloužival na Lasting Cloud. Jmenuje se Charlie Bent - to on ve třiačtyřicátém potopil pro tvého otce válečnou džunku Wu Fang-čoua. Teď mu říkáme Krvežiznivce, protože tu vede jatka. Fandil jsem mu ze všech sil, tchaj-pane, a vyhrál jsem pětadvacet liber. Potom jsme se vypravili do Paláce Yokopoko - to je největší hospoda v Opileckém městěčku. Byli tam většinou infanteristé, námořníci chodívali k Bratru Tuckovi, aby se nescházeli ve stejném podniku." Zasmál se. "Tam jsem prohrál desítku v ruletě a dalších pět v kostkách. A za chvíli se tam všichni pustili do sebe - obchodníci proti ostatním. Řekl bych, že jsme jim nandali na frak. Potom se šlo domů, i když pár se jich nechalo utěšovat u Sprosté Nellie."

"Tys tam šel také?"

"Víš, ano, ale jen na šláftuňk. Má nejlepší a nejlevnější šampaňské v Jokohamě."

"A co holky?"

McFay se znovu zasmál. "Ústavu a penzionátu paní Fortheringillové pro mladé dámy v Hongkongu se to nevyrovná. Má tam asi deset koček, většinou z londýnského East Endu, které sem přicestovaly přes Hongkong, pár ze Sydney v

Austrálii, to jsou zase dcery propuštěných vězeňkyň, které se rozhodly zůstat. Vypadají dost zpustle, a to není nic pro mě." Žovíálně zdravil kolenjdoucí a bezmyšlenkovitě dodal: "Nemí se stará o mé potřeby víc než dobře." Podíval se na Struana a vycítil z jeho obličeje napětí. Jeho dobrá nálada zmizela a vyčítal si, že se vůbec o ní zmínil. "Jsi v pořádku, tchaj-pane?"

"Ano, ano, samozřejmě," přikývl Struan a náhle druhému muži záviděl sílu i výkonnost. Nezlobil se však na něho, pouze na sebe. "Já už to takhle nemůžu vydržet, Jamie, nesnesu to. Nesnesu to! Prokrista, je tak těžké zůstat trpělivý. Ale musím, to chápu." Přinutil se k úsměvu. "Nemí? Připadalo mi, že je to milé děvče. Pěkné." Jen s obtížemi Struan přestal vzpomínat na Šizuku a na svůj nezdar. Zoufale potřeboval uspět s Angelique, vyhnout se nástrahám a nadcházející bouři, kterou určitě jeho matka vyvolá. Ale jednu věc po druhé. Teď hezky dojde do kostela a potom přežij zbytek dne až do šesti, kdy ti A-tu přinese medicínu: "Chtěl bys trochu, ještě než půjdeš do vašeho chrámu, můj synu?"

"Ne, děkuji, matko, jedna denně stačí. Doktor mi kladl na srdce, abych si dal pozor."

"Co se v tom ti zahraniční d'abli vyznají?"

"Aj-je-ja, já sám jsem zahraniční d'ábel."

"Aj-je-ja, ty jsi můj syn."

A-tu se pořád do všeho plete. Jenže jí můžu věřit. Každý den troška neublíží. Můžu s tím kdykoli přestat, kdykoli, ujišťoval se. Přes den to nepotřebuji, i když to určitě pomáhá. Měl bych se rozhodnout, jak odpovím na matčin dopis. Musím jí odepsat zítřejší poštou. Musím.

Dopis od ní mu vlastnoručně doručil zvláštní kurýr, samozřejmě příbuzný jejich kompradora Gordona Ččena. Opět tam chyběla douška "P. S. Mám tě ráda." A utajený obsah ho opět rozzuřil:

Malcolme!

Copak ses úplně pomínul? Zásnubní večírek? Přestože jsem Tě varovala? Proč ses vůbec neohlížel na můj dopis a na mé naléhavé výzvy k návratu? Kdybych dnes nedostala lékařskou zprávu od dr. Hoaga s těmi neuvěřitelnými novinkami, předpokládala bych, že kromě těch hrozných ran po meči nemáš v pořádku ani hlavu. Požádala jsem našeho guvernéra, aby proti těm necivilizovaným zvířatům přijal nejprísnější opatření a okamžitě postavil zločince před královninu spravedlnost. Osobně jsem ho varovala, že pokud to neudělá, všechna moc Vznešeného domu se obrátí proti němu a jeho úřadům.

Ale už dost toho. Je ž i v o t n ě d ů l e ž i t ě, aby ses okamžitě vrátil do Hongkongu a vyřídil ty tři záležitosti - ovšemže jsem ti ochotná tvůj přestupek prominout, protože jsi velmi mladý, prožil jsi hroznou zkušenost a upadl jsi do osidel mimořádně mazané ženštině. Děkuji Bohu, že jsi den ode dne silnější. Ze zprávy dr. Hoaga usuzuji, že až dostaneš tento dopis, měl už bys být schopen cestovat. Poslala jsem instrukce dr. Hoagovi, aby se vrátil s Tebou, a dala jsem mu na vědomí, že osobně odpovídá za Tvou bezpečnost. Zajistila jsem vám oběma kajuty na poštovní lodi - pro ni záměrně ne.

Je bezpodmínečně nutné, aby ses vrátil u r y c h l e n ě a s á m. Především musíš být formálně jmenován tchaj-panem. Tvůj dědeček po sobě zanechal přesné písemné instrukce, které se m u s í splnit, aby ses mohl stát p r á v o p l a t n ě tchaj-panem, a to nezávisle na otcově nebo mé poslední vůli. Než Tvůj otec skonal, v Tvé nepřítomnosti, můj synu, přinutil mě přísahat, že splním určité podmínky, a to budeš muset odpřisáhnout i Ty. Musí se to stát urychleně. Za druhé: musíme se rozhodnout, jak odrazit útok, který proti nám zahájil Tyler Brock. Už jsem se Ti zmínila, že má plnou podporu banky Victoria a teď nám hrozí, že vykoupí naše dlužní úpisy a přivede nás tak na mizinu. Gordon Ččen má řešení, ale je velice riskantní, nemůžu se s ním svěřit papíru a navíc vyžaduje podpis a aktivní účast tchaj-pana. Můj nevlastní bratr "sir" Morgan Brock právě dorazil do Hongkongu a vychloubá se svým šlechtickým stavem. Získal jej tak, že přesvědčil svého tchána, který zůstal bez přímého nástupce, aby ho adoptoval. Ten potom téměř okamžitě zemřel - ve vhodný čas.

Pomohl někdo tomu chudákovi? Bůh mi to odpusť, ale domnívám se, že ano. On i Tyler Brock teď otevřeně vyhlašují, že nás do Vánoc zničí a převezmou naši stewardskou lóži na závodisti v Happy Valley. Včera se konala volba nového stewarda. V souladu s přáním Tvého otce a Tvým jménem jsem mu to znovu znemožnila. Ať mi to Bůh promine, ale nenávidím svého otce až k šílenství.

Za třetí: nechal ses chytit do pasti! Nemohla jsem uvěřit zprávám o Tvém "zásnubním večírku", dokud se nepotvrdily. Modlím se k Bohu, abys teď v sobě našel dost zdravého rozumu a pochopil, co se stalo. Naštěstí se ovšem nemůžeš oženit bez mého souhlasu a v žádném případě už ne s katoličkou a dcerou zločince, který se dopustil zpronevěry a uprchl. (Byl už na něho tady vydán zatykač.) Abych byla upřímná, chápu Tě. Gordon Ččen mi vysvětlil, jak snadno se může mladík zaplést, a tak nezoufej. Máme plán, jak tě osvobodit z jejich spárů a dokázat Ti, že - promiň, můj synu, ale musím být otevřená - je to jenom Jezabel.

Až se oženíš, Tvá žena musí být Angličanka, bohabojná, žádná kacírka, dáma z dobré rodiny, správně vychovaná, musí se umět pohybovat ve společnosti, být hodná stát se Tvou ženou a přinést do manželství patřičné věno a kvality, které Ti v budoucnosti pomohou. Až nastane ta pravá chvíle, budeš si moci vybrat z mnoha vhodných dam.

Stejnou poštou jsem napsala dr. Hoagovi a McFayovi, abych vyjádřila své zděšení nad tím, že připustili tu hloupost se zásnubami. Těším se, že tě budu moci za pár dnů obejmout.

Tvá milující matka

Téměř okamžitě vběhl do pokoje Jamie, celý bledý. "Už se o tom dozvěděla."

"Já vím. To nevádí."

"Ježíši Kriste, Malcolme, to nestačí jenom říct, to nevádí!" vychrlil ze sebe McFay tak rychle, že mu skoro nebylo rozumět. Podal mu dopis, který se mu třásl v ruce. "Tady. Přečti si to."

Dopis, bez jakéhokoli pozdravu, byl podepsán Tess Struanová.

Pokud nemáte uspokojivé vysvětlení, proč jste povolil mému synovi (ačkoli se teprve má stát tchaj-panem, jak jistě víte, není plnoletý), aby se zasnoubil bez mého předchozího souhlasu - a ten, jak určitě víte, bych nikdy k tak naprosto nevhodnému sňatku nevydala, přestanete ke konci roku být ředitelem našeho podniku v Japonsku. Pověřte vedením firmy pana Vargase a vraťte se s mým synem poštovní lodí, aby se tato otázka vyřešila.

Struan mu nahněvaně podal dopis zpět. "Ještě se do Hongkongu nevrátím. Pojedu tam, až se mi bude chtít."

"Ježíši Kriste, Malcolm, jestli nám nařizuje, abychom se vrátili, tak bychom ji měli poslechnout. Jsou důvody..."

"Ne," vybuchl rozzuřeně. "Slyšíš mě? Ne!"

"Proboha, nezavírej oči před pravdou," odpověděl stejně vztekle McFay. "Nejsi plnoletý, ona řídí podnik a to už hezkých pár let. Dala nám příkaz..."

"Mně nikdo příkazy dávat nebude. Žádné příkazy! Vypadni!"

"To neudělám! Copak nechápeš, že to, co od tebe chce, je moudré a není na tom nic složitějšího. Můžeme tam být za dva nebo tři týdny a jednou musíš dostat její svolení. Určitě bude lepší, když se o to pokusíme hned. Tobě to vyčistí půdu a oběma nám to usnadní práci..."

"Ne! A ruším její příkazy. Nařizuji to! Já jsem u Struanů tchaj-pan!"

"Kristepane, viš přece, že proti ní nic nezmůžeš!"

Struanovi se málem podlomila kolena. Vzpomněl si totiž na onu strašnou bolest ve slabinách, když se neopatrně zvedl ze židle na nohy. Rozkřičel se na McFaye: "Tak poslouchej, do prdele, připomínám ti tvou posvátnou přísahu, že budeš sloužit tchaj-panovi, tchaj-panovi, Bože, ať už je jím kdokoli, a ne jeho podělané matce! Vzpomínáš!"

"Ano, ale..."

"Tak koho budeš poslouchat, Jamie, mě, nebo mou matku?" Opět se pohádali, padala další vzteklá slova, ale Struan zvítězil. Nebyla to bitva rovnocenných soupeřů. Takové ustanovení bylo obsaženo ve všech jmenovacích dokumentech, podepsáno a potvrzeno posvátnou přísahou, jak to přikázal zakladatel podniku.

"Dobře, dobře, tak souhlasím," procedil mezi zuby McFay. "Ale žá... promiň, prosím, abych jí směl napsat, že jsem dostal od tebe nový příkaz."

"To udělej, a hned touhle poštou, a když už se do toho dáš, pověz jí, že ti tchaj-pan nařídil, abys zůstal tady, že tě můžu vyhodit jenom já, a to taky, k čertu, udělám, jestli mi tu budeš dělat nějaké problémy. Jestli se chce zasnoubit, ať jsem plnoletý nebo ne, je výhradně má věc." Potom se zhroutil do židle vyčerpaný bolestí.

"Proboha, tchaj-pane, ona mě vyhodí, ať to chceš, nebo ne. Jsem odepsaný."

"Ne, jestli k tomu nedám souhlas. To je vnitřní směrnice našeho podniku."

"Možná, ale ona nám oběma stejně dokáže znepríjemnit život až hrůza."

"Ne. Děláš jen to, co chci já. Vztahuje se na tebe Dirkův zákon - a těmi se ona řídí především." Vzpomněl si na nesčetné případy, kdy jemu a otci, bratrům i sestrám připomínala jméno Dirka Struana, ať už šlo o obchod, morálku, nebo samotný život. Cožpak otec a matka tisíckrát neřekli, že tchaj-panem se po něm stanu já, a že všichni, zvlášť strýček Gordon, s tím souhlasili? Formality mohou počkat. Používá to jako další záminku, aby mi svázala ruce. Vždyť jsem se, proboha, na tuhle práci připravoval celý život. Vím, jak ji zvládnout, a vím, čím je složitá. "Já jsem tchaj-pan a teď, teď mě omluv. Čeká mě ještě hodně práce."

Hned jak se ocitl o samotě, zavolal A-tu.

Aj-je-ja, ten lék jsem opravdu potřeboval. Dobře zabral, a tak mě uchránil před bolestí a nervozitou, znovu mi dodal odvahy a později mi bylo s Angélique tak hezky. Ach, můj andílek, už zase bydlí ve vedlejším pokoji, díky Bohu, je tak blízko, tak sladká a vřelá a tak blízko. Ach, Bože, tolik bych si přál, aby mě vždycky, když si na ni vzpomenu, nepřepadla touha a nevyvolala ve mně zase jinou bolest. Je teprve brzy ráno a musím přechkat nudné kázání a oběd - ještě osm hodin do další...

"Omlouvám se za včerejšek," řekl náhle McFay. "Moc mě to mrzí."

"Mne ale ne. Problém vyšly na povrch a vyřešily se," prohlásil s podivnou silou. "Teď má podnik opravdového šéfa. Můj otec opravdu nenadělal moc práce. V posledních letech byl většinu času opilý a matka se snažila ze všech sil, abychom byli silnější než Brock, ale budme upřímní, oni jsou teď silnější, bohatší a zdravější než my, a tu bouřku, která se blíží, zvládneme jen s velkou dávkou štěstí. Vezmi si například Japonsko. Tady si sotva vyděláváme na pokrytí nákladů."

"Možná krátkodobě, ale z dlouhodobého pohledu to bude výnosné."

"Při tom, jak to vedeš dosud, asi dlouho ne. Japonci od nás neodebírají žádné rentabilní zboží. My nakupujeme hedvábí a bource morušového, pár lakovaných hraček a co víc? Nic hodnotného. Nemají průmysl a zdá se, že ani o žádný nestojí."

"To je pravda, ale než se obchodu otevřela Čína, trvalo to také dlouhé roky. A teď nám tam funguje krásný trojúhelník opium, čaj a stříbro."

"To ano, ale Čína je něco jiného. Čína má vyspělou, prastarou civilizaci. Považují nás tam za přátele a máme zaběhnutý obchod. Chci říct, že se tady budeme muset hodně snažit, abychom přežili, jinak to tu budeme muset zavřít."

"Jakmile si to sir William vyřídí s bakufu..."

"Mor na ně!" Struanův hlas zpřísněl. "Už nevydržím vysedávat v židli a poslouchat lidi, kteří mi povídají, že mám počkat, kdy sir William nařídí flotile a armádě, aby odvedly svou práci. Až se bude konat příští schůzka s bakufu, chtěl bych být přítom. Anebo ještě lépe, zaříd' mi, abych se mohl s nimi sejít rovnou sám."

"Ale, tchaj-pane..."

"Poslechni mě, Jamie. Já to chci. A pospěš si s tím."

"Nevím, jak by se to mělo zařídit."

"Zeptej se toho ochočeného samuraje Phillipa Tyrera, Nakamy. Anebo ještě lépe, sejdí se s ním tajně, abys

nekompromitoval Phillipa."

McFay ho už dřív informoval o "Nakamovi". "To je dobrý nápad," souhlasil upřímně, a když uviděl Struanův zápal, cítil se hned lépe. Možná konečně uvede věci do pohybu. "Promluví si s Phillipem cestou z kostela."

"Kdy odjíždí příští loď do San Franciska?"

"Za týden. Je to obchodní loď Konfederace, Savannah Lady." McFay opatrně ztišil hlas, protože kolem procházeli další obchodníci. "Posíláme po ní naši objednávku pro Čóšů."

"Koho pověříme, aby jel vyřídít tak choulostivou zakázku?" zeptal se Struan, který už začal uvádět do života svůj plán. "Vargase."

"Ne, toho potřebujeme tady." Struan se opět zastavil, protože ho bolely nohy, a se odbelhal stranou, kde byla nízká zídka. Chtěl si především odpočinout, ale také nestál o to, aby někdo zaslechl jejich rozhovor. "Někdo jiný, ale musí být dobrý."

"Jeho bratranec Pedrito - je to chytrý kluk, vypadá víc portugalsky než Vargas, člověk by skoro nepoznal, že má čínskou krev, umí portugalsky, španělsky, anglicky a kantonský dialekt - a vyzná se v počtech. Je přijatelný na Severu i v Konfederaci. Co chceš podniknout?"

"Rezervuj mu místo na té lodi. Chci, aby jel s objednávkou, kterou zvýšíme čtyřnásobně, a také..."

"Čtyři tisíce pušek?" McFay vykulil oči.

"Ano a zítřejší poštovní lodí pošli do té továrny dopis, aby ho čekali. V Hongkongu překládají poštu na kalifornský parník."

McFay neklidně namítl: "Zlato nám sotva stačí na zálohu, kterou pokryjeme jen dvě stě kusů. A museli bychom rovnou zaplatit čtyři tisíce - tak to ta firma vyžaduje. Nezdá se ti, že si bereme až příliš velké sousto?"

"Někteří lidé by tak mohli usuzovat. Já ne."

"I kdybychom jim dodali pouhé dva tisíce - admirál hystericky odmítá dovoz jakýchkoli zbraní a opia... Víš, že to zákony nezakazují," dodal McFay rychle, "ale kdyby chtěl, mohl by zabavit náklad a vyložit to jako mimořádné opatření na ochranu státu."

"Nenajde je, ani se o ničem nedozví, dokud nebude příliš pozdě. Mezitím připrav dopis, který půjde zároveň s objednávkou, a kopii, kterou pošleme poštovní lodí - to udělej sám, Jamie, a nech si to jen pro sebe. Požádáš továrnu o zvláštní služby a o to, aby nás jmenovali svým výhradním agentem pro Asii."

"To je výborný nápad, tchaj-pane, ale rozhodně bych se stavěl proti zvýšení objednávky."

"Tak napiš rovnou pět tisíc pušek a zdůrazni, že vyjednáváme mimořádně atraktivní kontrakt. Nechci, aby nás odsud Norbert vytlačil." Struan opět vykročil ke kostelu. Bolest se teď zhoršila. Nemusel se ani podívat na McFaye, aby uhodl, co si myslí, a tak dodal významně: "Nepotřebuješ si předem v Hongkongu nic ověřovat. Zaříd' to. Dopis a objednávku podepíšu sám."

Po krátké odmlce McFay přikývl. "Udělám, jak jsi říkal."

"Dobře." Slyšel v McFayově hlase neochotu a usoudil, že už nastal ten pravý čas. "Měním naši politiku v Japonsku. Zabijejí se tady rádi, vid'?" Podle toho Nakamy se některá jejich knížata chtějí vzbouřit proti bakufu, a bakufu určitě nepatří mezi naše přátele. Dobře, pomůžeme jim v jejich plánech. Prodáme jim, co chtějí: zbraně, pár lodí, možná dokonce jednu nebo dvě zbrojovky a bude toho stále víc - za zlato a stříbro."

"A co když obrátí ty zbraně proti nám?"

"Bude jim jako všem lidem na světě stačit, když dostanou jednou pořádně za vyučenou. Prodáme jim muškety a pár předovek, ale žádné rychlopalné zbraně, žádná velká děla, žádné velké válečné lodě. Nabídneme zákazníkovi, co si přeje nakoupit."

* * *

Angelique poklekla a uvelebila se v malé, zakryté zpovědnici, jak jen jí to objemná sukně dovolila, a ponořila se do rituálu. Latinská slova jí splývala dohromady, jak se obvykle stává těm, kdo neumějí číst ani psát cizím jazykem, ale v dětství se neustálým opakováním naučili předepsaným modlitbám a odpovědím. "Dejte mi rozhřešení, otče, protože jsem zhřešila..."

Otec Leo na druhé straně zástěny jí věnoval větší pozornost než obvykle. Jindy poslouchal jen napůl ucha, zasmušile, protože nepochyboval, že ti, kdo by se měli napravit, jen lžou, že svým hříchům se při zpovědi nepřiznají a že jejich hříchy jsou závažné - ale ne větší než v kterékoli jiné cizinecké čtvrti ve světě - a že rozhřešení, které dostanou, stejně berou na lehkou váhu, nebo je přímo ignorují.

"Takže jsi zhřešila, mé dítě," řekl, jak jen uměl nejpříjemněji. Mluvil francouzsky s těžkým cizím přízvukem. Byl to pětapadesátiletý tělnatý a vousatý portugalský jezuita, vysvěcený před sedmadvaceti lety. Více méně se spokojoval s kůrkami života, které mu podle jeho názoru Bůh povolil. "Tak jaké hříchy jsi spáchala tento týden?"

"Jednou v noci jsem zapomněla při modlitbě poprosit Pannu Marii o odpuštění," oznámila naprosto klidně v souladu s uzavřenou dohodou, "a měla jsem moc špatných myšlenek a snů. Bála jsem se a zapomněla jsem, že jsem v rukou Božích..."

V Kanagawě, den po oné noci, našla řešení, jak se dostat z té katastrofy. V slzách poklekla před malý kříž, který vždy nosila při sobě. "Matko Boží, nemá smysl, abych ti vysvětlovala, co se stalo a jak těžce jsem zhřešila," plakala a modlila se tak intenzívně, jak jen dokázala. "Ani ti nemusím říkat, že nemám na koho se obrátit o pomoc, že zoufale potřebuji, abys mi pomohla, a že se nesmím nikomu svěřit. Ani při zpovědi bych se neodvážila přiznat, co se stalo. Netroufnu si, protože bych si zničila naději..."

Tak tě na kolenou prosím, abychom uzavřely dohodu. Když při zpovědi řeknu, že jsem tě při modlitbách zapomněla poprosit o odpuštění, bude to ve skutečnosti znamenat, že se zpovídám a říkám vše, co jsem ti pověděla. Ty jsi stejně viděla, co se mi stalo, a tak možná budu, vlastně určitě budu lhát, ale jen neškodně, abych se ochránila. Odpuš' mi,

prosím, že tě o to žádám, a pomoz mi, prosím, nemám nikoho jiného, na koho bych se mohla obrátit. Vím, že mi odpustíš a pochopíš mě, protože jsi Matka Boží a žena... Pochopíš mě a určitě mi dáš rozzhřešení..."

Přes zástěnu pozorovala profil otce Lea a z jeho dechu cítila vlnu a česnek. Povzdechla si a z celého srdce poděkovala Panně Marii, že jí pomohla. "Promiň mi, otče, že jsem zhřešila."

"Tvé hříchy mi nepřipadají tak hrozné, mé dítě."

"Děkuji, otče." Potlačila zívnutí a připravovala se přijmout obvyklé, skromné pokání, pokřikovat se, dostat rozzhřešení, poděkovat mu a odejít. Přesnádávka v klubu s Malcolmem a Seratardem, siesta v mých krásných pokojích vedle Malcolmů, večere na ruském vys...

"Jaké špatné myšlenky jsi měla?"

"Ach, jenom jsem ztrácela trpělivost," odpověděla bez přemýšlení, "a neuvědomila jsem si, že jsem v rukou Božích."

"S čím jsi ztrácela trpělivost?"

"Hlavně se služkou." Zneklidněla, protože na takové otázky nebyla připravena, "a také proto, že se můj snoubenec ještě neuzdravil, alespoň ne natolik, jak bych si přála."

"Ach ano, tchaj-pan, výborný mladík, ale vnuk velkého nepřítele pravé církve. Vyprávěl už ti o něm? O svém dědečkovi, Dirku Struanovi?"

"Pár historek, otče," řekla nervózně. "Ztrácela jsem trpělivost se služkou a..."

"Malcolm Struan je výjimečný mladík, není jako jeho dědeček. Požádala jsi ho, aby se stal katolíkem?"

Z obličeje se jí vytratila barva. "Mluvili jsme o tom, ano. Takový... takový rozhovor je velice choulostivá věc a samozřejmě se nesmí úspěchat."

"To se opravdu nesmí." Otec Leo slyšel, jak se nadechla, a vycítil její obavy. "A je to strašně důležitá věc, pro něj i pro tebe." Zamračil se. Zkušenost mu napovídala, že dívka toho tají před ním hodně - ale na tom není nic neobvyklého, pomyslel si.

Chtěl to celé nechat být, ale vtom ho napadlo, že mu Bůh sesílá příležitost, aby zachránil lidskou duši a udělal něco hodnotného - život v Jokohamě byl na rozdíl od jeho milovaného, šťastného Portugalska šedivý a kromě rybaření, pití, jídla a modlení neměl nic na práci. Kostelík byl malý a špinavý, oveček měl málo, a to ještě nepříliš oddaných, a cizinecká čtvrť se mu vlastně změnila ve vězení. "Takové rozhovory jsou zajisté choulostivé, ale nezbytné. Jeho nesmrtelné duši hrozí největší nebezpečí. Budu se modlit, abys uspěla. Tvé děti musí být vychovávány v matce církvi - s tím už jistě vyslovil souhlas, nebo snad ne?"

"Ano, už jsme o tom hovořili, otče." Snažila se mluvit nenuceně. "Naše děti samozřejmě budou katolíci."

"Kdyby nebyly, odsoudila bys je do horoucích pekel. A tvá nesmrtelná duše se také ocitne v nebezpečí." Potěšilo ho, když spatřil, jak se zachvěla. Dobře, napadlo ho, další rána v boji Pána proti Antikristovi. "Na tom se musíte ve veřejně dohodnout už před svatbou."

Srdce jí teď bušilo jako splašené a hlava ji rozbolela z myšlenek, které nechtěla vyslovit. Absolutně věřila v Boha a Ďábla, ve věčný život i zatracení. "Děkuji vám za radu, otče."

"Promluví si s panem Struanem."

"To ne, otče, prosím, ne." Náhle ji zachvátila panika. "To by bylo, řekla bych, velice nemoudré."

"Nemoudré?" Ušklíbl se a bezděčně se podrbal. Vousy, vlasy i starou sutanu měl plnou vši. Rychle usoudil, že získat Struana pro víru by bylo tak cenné, že stojí za to vyčkat a vše si pečlivě naplánovat. "Budu se modlit, aby Bůh přitom řídil mé i tvé kroky. Ale nezapomínej, že nejsi plnoletá a on také ne. Předpokládám, že v nepřítomnosti tvého otce můžeme z právního hlediska považovat pana Seratarda za tvého poručníka. Ten ti musí dát souhlas před uzavřením sňatku. Tyto a jiné záležitosti se musí vyřešit pro ochranu tvé duše." Usmál se a byl se sebou velice spokojený. "A teď se jako pokání desetkrát pomodli zdrávas a do příští neděle si přečti epištoly svatého Jana. A dál se modli, aby Pán vedl tvé kroky."

"Děkuji, otče." Pokřikovala se zpocenou rukou a sklonila hlavu, aby jí poželhal.

"In Nomine Patri et Spiritu sancti, absolvo tuum." Udělal nad ní znamení kříže. "Modli se za mě, mé dítě," řekl rozhodně a ukončil tím rituál. V duchu však již zahajoval svůj dialog s Malcolmem Struanem.

* * *

Za soumraku seděl Phillip Tyrer se zkříženými nohama proti Hiragovi v malém salóнку stejně malé restaurace, která byla téměř ukryta vedle domu šoji, vesnického starosty. Byli tam jediní zákazníci a Tyrer měl poprvé možnost ochutnat opravdové japonské jídlo u japonského hostitele. Měl hlad a chuť vyzkoušet všechno. "Děkuji za pozvání, Nakama-san."

"Je mi potěšením, Taira-san. Smím vám říci, že mluvíte japonsky s mnohem lepším přízvukem než dříve? Prosím, jezte."

Na lakované podnosy na nízkém stole stojícím mezi nimi servírka položila mnoho malých talířků s různými pokrmy, studenými i teplými. Tyrera uchvacovalo vše. Zástěny z naolejovaného papíru, žíněnky tatami, malá okénka otevřená do houstnouce tmy, petrolejky šířící příjemné světlo, naaranžované květiny v koutě. Vedle se nalézal druhý salónek a za ním zbytek restaurace, vlastně jen chodba se stolky otevřená do ulice. Vařič na dřevěné uhlí, sudy se saké a pivem a kuchař se třemi děvčaty k ruce.

Hiraga a Tyrer byli oblečeni do kimon na spaní a odpočinek volně stažených páskem. Tyrerovi se líbilo, jak jsou pohodlné, něco takového dosud nezažil, Hiragu zase těšilo, že se mohl vysvléknout z evropských šatů, které nosil celý den. Oba se dali vykoupat a namasírovat v nedaleké lázni. "Prosím, jezte."

Tyrer neobratně uchopil jídelní hůlky. Na vyslanectví v Pekingmu radili, aby se čínskému jídlu vyhýbal: "...pokud se nechcete otrávit, přáteli. Ti chudáci opravdu jedí psy a hmyz, pijí hadí žluč, prostě pozřou cokoli. Věřím, že k jídlu je vše, co se zády obrací k nebesům. Fuj!"

Hiraga mu ukázal, jak má držet hůlky. "Takhle."

"Děkuji, Nakama-san, je to velmi obtížné. Jíst tohle, ne tlustý."

"Když jím tímhle, neztloustnu," řekl Hiraga. Dosud ho neunavilo opravovat Tyrerovu japonštinu, dokonce zjišťoval, že ho vyučování baví. Tyrer byl schopný žák s pozoruhodnou pamětí a dobrým přístupem - a co považoval za nejdůležitější, stal se nevysychajícím pramenem informací.

"Ach, promiňte, když jím tímhle, neztloustnu. Co je, promiňte, co jsou ty potraviny?"

"Tomu říkáme tempura, ryba pečená v těstě."

"Promiňte, prosím, co je těsto?" Tyrer bedlivě naslouchal. Mnoho slov mu unikalo, ale chápal podstatu a věděl, že i druhý muž je na tom podobně. Mluvíme víc anglicky než japonsky, pomyslel si smutně, ale to nevadí. Nakama je skvělý učitel a zdá se, že jsme uzavřeli správnou dohodu. Bez něj bych se sem nedostal, možná bych už ani nežil a určitě bych tolik nestoupl v ceně u Marlowea, Pallidara a Vilíka. A to vůbec nemluvím o skvělých informacích, které nám poskytl. Tyrer se spokojeně uculil. Těšilo ho, že teď už v duchu může pojmenovat vyslance jen přezdívkou, zatímco ještě před pár dny se ho panicky bál. "Aha. Teď rozumím. Těsto. My také užíváme těsto."

"Toto jídlo vám chutnat, Taira-san?" Hiraga přešel do angličtiny.

"Ano, děkuji," odpověděl Tyrer japonsky jako vždy, kdy mohl. "Děkuji za všechno, masáž, koupání, kilid, promiňte, klid a šťastný." Některé chody mu připadaly skvělé, tempura a jakitori, kostičky kuřecího masa v sladkoslané omáčce. Zjistil, že anago je pražený úhoř s teplou sladkokyselou omáčkou, která mu zvlášť chutnala. Suši, plátky syrového masa z různých ryb, rozličných barev a chuti na kopečku rýže, zpočátku polykal jen se sebezapřením, když je však ponořil do záhadné slané omáčky zvané sójová, daly se jíst. Vlastně mu to poradil otec: "Synu, když trváš na své dramatické představě, že se staneš překladatelem japonštiny, tak ti musím doporučit, abys vyzkoušel jejich způsob života, jídlo a podobně - ovšem nesmíš zapomínat, že jsi anglický gentleman, který má své závazky a povinnosti vůči Koruně, impériu a Bohu..."

Rád bych věděl, co by teď otec řekl na Fudžiko. Ta je určitě součástí jejich způsobu života. Tyrer se náhle široce usmál a ukázal jídelní hůlkou: "Co je to?"

"Promiňte, Taira-san, ale považuje se za nevychované ukazovat užším koncem hůlky. Prosím, použijte druhý konec. Tohle je wasabe." Než ho Hiraga stačil varovat, Tyrer si nabral kousek zelené pasty a spolkl jej. Okamžitě mu hořela ústa, lapal po dechu a oči mu slzely tak, že skoro neviděl. I když pálení přešlo, těžce oddechoval. "Prokrista," zvedl oči Hiraga, napodobil Tyrera a snažil se nesmát. "Wasabe nejíst, jen trochu vzít, porožit do sója, aby být korezeněný - promiňte, toto srovo je pro mě těžký."

"Má chyba," zachrčel Tyrer. Připadal si, jako by ho někdo škrtil. "Bože, to je strašné, horší než chili." Přešel do japonštiny. "Příště budu víc opatrný."

"Vy vermi dobrý na črověk, který začínat, Taira-san. A vy se učíte japonsky moc rychle, moc dobře."

"Dómo, Nakama-san, dómo. Vy anglicky také." Tyrer, potěšený pochvalou, se soustředil na to, aby jedl hůlkami obratněji. Potom vyzkoušel tako, kousky chapadla chobotnice. Chutnalo jako slizká guma i se sójovou omáčkou a wasabe. "To je velmi chutné. Mám to velmi rád."

Hladovím, pomyslel si. Dal bych si třikrát tolik kuřecího masa, další misku rýže, dvacet krevet tempura, ale Hiraga jí jako dítě. To však nevadí. Jsem na návštěvě u samuraje. Ani ne před týdnem mi pomohl vyvážnout z vyslanectví v Edu bez mezinárodního incidentu, sotva před šesti týdny jsem se poprvé setkal s Andréem, přesto už mluvím trochu japonsky a vím o jejich zvycích víc než většina obchodníků, kteří tu jsou od samého začátku. Jestli to takhle půjde dál, za pár měsíců budu jmenován oficiálním překladatelem a začnu dostávat řádný plat: čtyři sta liber ročně. Hurá, nebo banzai, jak by řekli Japonci. Při současném směnném kursu bych si mohl dovolit dalšího koně, ale předtím...

Srdce se mu rozbušilo.

Předtím si zaplatím Fudžiko. Nakama slíbil, že mi pomůže, a tak to půjde bez obtíží. Slíbil mi to. Možná že začneme už dnes - díky Bohu, Fudžiko se vrátila z návštěvy u své babičky. V neděli bych asi za ní chodit neměl, ale to nevadí.

"Karma!"

"Copak je, Taira-san?"

"Nic. Jídlo je dobré."

"Jídlo je dobré," napodobil ho Hiraga. "Dobře, děkuji, já potěšený." Zavolal, aby přinesli ještě pivo a saké. Posuvné dveře se otevřely a podnosy s nápoji přinesla dívka s veselým obličejem. Zeširoka se usmála na Hiragu a plaše na Tyrera. Hiraga ji téměř bezmyšlenkovitě pohládl po zadečku. "Jak by se ti líbilo přes horu?"

"Ííí, vy jste ale dotěrný. Přes horu? Ale ne, se mnou ne. Ani dolů, ale za zlatý oban bych vám třeba udělala hru na flétnu."

Oba se hlasitě rozesmáli. Zlatý oban bylo až urážlivě hodně, víc by si neúčtovala ani prvotřídní kurtizána. Dívka nalila saké, Tyrerovi pivo a odešla.

"Ona co pověděla, Nakama-san?"

Usmál se. "Promiňte, prosím, těžko vysvětlovat, nemít zatím dost slovíčka. Jenom vtip, muž a žena vtip, rozumíte?"

"Wakarimasu. Dnes kostel, vy líbila?" Se souhlasem sira Williama a k velikému potěšení reverenda Michaelmase Tweeta propašoval Hiragu na galérii modlitebny. Oblečen do šatů západního střihu, které mu neuvěřitelně rychle ušil čínský krejčí, a s nasazenou čepicí z bobří kožešiny vypadal jako mišenec, takže si ho skoro nikdo nevšiml. Kromě Jamieho McFaye, který diskrétně mrkl.

"Kostel dobrý, vy vysvětlit také," prohlásil Hiraga, ale stále se marně snažil urovnat si v hlavě Tyrerovy informace i to, jak všichni ti dospělí muži a dvě odporně vypadající ženy společně zpívali, vstávali a sedali si, slavnostně mumlali modlitby a skláněli hlavy před jejich velice podivným bohem, který, jak mu po bohoslužbě vyložil Tyrer, jsou ve skutečnosti tři lidé, otec, jeho syn, který byl ukřižován jako obyčejný zločinec, a kami. "Só ka?" reagoval tehdy Hiraga zmateně. "Tedy, Taira-san, žena jméno Madona nebyl bůh, ale měl syn bůh - ale ona nebýt bůh - a ona spát s kami,

který ne bůh, ale jako hatomoto bůh s křídla, kdo nebýt manžel, manžel také ne bůh, ale otec být, takže otec její syn být dědeček, ne?"

"Ne, tam nebylo spaní. Víte..."

Opět poslouchal a chvílemi předstíral, že rozumí, a to jen proto, aby se mohl vyptávat Tairy na nepřátelství dvou církví, protože Oriho žena nebyla přítomna a on se ptal proč. Dvě církve, obě stejně mocné a pořád mezi sebou válčí. A to Ori naléhal, abych toho nechal. Baka!

Když už ho ze soustředění rozbolela hlava, zjistil, co bylo důvodem schizmatu a následujících vln nenávisti, hromadného zabíjení a vyčerpávajících válek a poznal, že barbaři jsou v některých ohledech blázniví a také zranitelní. K roztržce došlo kvůli tomu, že se bonz jménem Martin Ruther před třemi sty lety rozhodl jinak vykládat malinkou součást dogmatu, který vymyslel jiný kněz čtrnáct nebo patnáct století před ním. Tento člověk, určitě to musel být šílenec, mezi jinými věcmi rozhodl, že se člověk má snažit být chudý a nemilovat se se ženami, a tak se po smrti dostane na místo zvané nebe, kde není žádné saké, jídlo ani ženy a kde se z něj stane pták.

Ty barbary nikdy nepochopím! Kdo by chtěl jít na takové místo? Každý přece na první pohled vidí, že ten starý bonz byl prostě ctižádostivý, nespokojený blázen, který skoro celý život předstíral, že je cudný, a chtěl si pořídit manželku nebo konkubínu a netajit se s ní, jak to dělá každý rozumný bonz nebo obyčejný člověk.

"Taira-san," vydechl vyčerpaně, "potřebovat koupat, masáž, vy také, pak jídlo. Prosím, jít za mnou."

Zpočátku ho chvíli mrzelo, že ho pozval. Teď starosta, šoja, zjistí, že umím anglicky.

"Ííí, to je skvělé, že mluvíte gaidžinsky, také bych to rád uměl, Otami-san!" Starosta se netajil svým obdivem. "Smím vám říci, že i já podporuji sonnó džoi a že jsem také poslal svého nejstaršího syna k bonzovi gaidžinů s příkazem, aby předstíral, že konvertoval k té jejich podivné víře, jen aby se mohl naučit jejich řeči a způsobům?"

"Jste si jistý, že se můžeme spolehnout na služebnictvo?"

"Budeme vás chránit, jako kdybyste byl náš příbuzný. Ale pro větší bezpečnost bych vám doporučil, abyste si pronajal celou restauraci a nařídil tomu Tairovi, aby v lázni mluvil jenom japonsky. Říkáte, že se učí rychle?"

"Velice."

"Vaše tajemství je u mě v bezpečí. Sonnó džoi!"

Hiraga se smutně usmál, když si vzpomněl, jak nadšeně mu šoja přitakával, nevěřil mu však ani slovo. Ten by asi vyváděl, kdyby se doslechl, že hodláme zapálit celou Jokohamu. To by se podělal. A ještě dřív, než by se umyl, by utíkal na bakufu a honem hlavu k zemi, aby jim posloužil a mne zradil. Baka!

Tyrer stále hltavě jedl. Hiraga měl sice ještě hlad, ale podle japonského zvyku a bontonu se v jídle jen šťoural a ukázněně se tak připravoval na časy, kdy se bude muset spokojit s málem. A čas hladu přicházel častěji než doba hojnosti, člověk musel snášet zimu a bolest statečně, protože dny dobrých bývalo méně než zlých, a proto bylo třeba více chladu než tepla, aby se člověk náležitě připravil. Méně je lepší než více. Kromě saké. A souložení. Usmál se.

"Saké! Taira-san, kampai!"

Za chvíli byla láhev prázdná. Aby přinutil Tyrera dál pít, předstíral, že Japonci mají ve zvyku si připíjet. Za chvíli mu Tyrer spokojeně vyprávěl o válkách gaidžinů, o rozlehlosti britského impéria, o zboží, které se v něm vyrábí, i které je vzácné. Vzhledem k Tyrerově srdečnosti - možné srdečnosti - a jeho "přisáhám při Bohu, že to je pravda" - se rozhodl, že informace přijme, i když je považoval za strašlivé a nesmyslné. Ale možná se ukáže, že jsou falešné, utěšoval se. Hodina, kdy studoval Tyrerův školní atlas a mapy, ho doslova šokovala.

"Ale, prosím, jak možné, mará země jako Angrie a mít vládu nad tolik zemí?"

"Důvodů je hodně," vysvětloval Tyrer, srdečný, klidný a spokojený sám se sebou. Na chvíli zapomněl, že musí užívat prostá slova a myšlenky, a bezelstně pokračoval: "Jedním z důvodů je, že jsme nejvzdělanější - velmi vzdělaní, rozumíte - máme skvělou tradici, moudrou a dobrotivou královnu a jedinečnou a zvláštní formu vlády, parlament, který nám dává nejlepší zákony a zaručuje nám svobodu. Naším požehnáním je, že jsme ostrovní pevnost, moře nás chrání, naše flotily ovládají obchodní cesty, a tak jsme mohli rozvíjet své schopnosti v míru a klidu, vynalézat a experimentovat, zdatně obchodujeme, a proto máme větší kapitál, Nakama-san, víc peněz než ostatní... a hlavně chytře uplatňujeme zásadu rozděl a panuj, to je starý římský zákon..." Zasmál se a dopil láhev. "A co je nejdůležitější, jak jsem řekl, máme víc děl, lodí a palebné síly než další dvě nejsilnější země dohromady. Polovina světového loďstva patří Britům, má britské posádky a britské dělostřelce."

Celý proud slov a myšlenek, kterým nerozumím, pomyslel si Hiraga. Hlava se mu točila. Řím? Kde to je?

Jestli polovina toho, co Taira povídal, je pravda, i kdyby to byla jen setina, tak nám potrvá celá desetiletí, než se jim vyrovnáme. Ano, říkal si, ale jednou je dohoníme. Také žijeme na ostrově. A jsme lepší než oni, protože žijeme v Zemi bohů, v boji muže proti muži jsme odvážnější, silnější a lepší, jsme ukázněnější a neohroženější a především musíme vyhrát, protože se nebojíme smrti.

Ííí, už dnes mě napadá, jak si je ochočít, a to jsem si ještě před několika dny ani nedokázal představit. "Honto."

"Honto, Nakama-san? Pravda? Co pravda?"

"Já jen přemýšlet, co vy říkat. Torik pravda. Prosím, vy říkat dříve... Kampai."

"Kampai. Už čas půjdeme do Jošiwara?" Tyrer si zakryl ústa a spokojeně zívá. Byl už otázkami unavený, ale cítil se skvěle.

"Já nezapomenul, Taira-san." Hiraga potlačil úsměv. Už zařídil, aby Fudžiko nebyla dnes k mání. "Vypít saké, posrední otázka a pak jít. Prosím, vy dřív mruvit o stroj vyrábět stroj. Jak je možné?"

Tyrer se opět pustil do nadšeného vysvětlování a vyprávěl, jak se Britové postavili do čela takzvané průmyslové revoluce. "Parní motor, železnice, lodí ze železa a oceli, tkalcovské stavy, stroje na setí, hromadná výroba, sklízecí stroje, to jsou všechno naše vynálezy, šedesátilibrová děla, čluny, které se mohou potopit, anestetika, nové léky, navigace. Před čtyřmi lety jsme položili první telegrafní kabel přes Atlantik, delší než tisíc mil," povídal hrdě, ale hned

se rozhodl, že pomlčí o tom, jak za necelý měsíc se kabel spálil a musel být nahrazen novým. "Vynalezli jsme generátory elektřiny, plynové osvětlení..."

Brzy se Hiragovi točila hlava z příválu informací i toho, jak se snažil soustředit. Zoufale se přál pochopit vše, ale nerozuměl téměř ničemu a navíc mu nešlo do hlavy, jak je možné, že důležitý hodnostář, jako je Taira, odpovídá na tak delikátní otázky nepříteli, neboť my jsme samozřejmě nepřátelé.

Musím se učit anglicky rychleji. Musím. Dokážu to.

Tiché zaklepání a dveře se odsunuly. "Prosím, promiňte, Otami-san," promluvila služka, "ale šoja prosí, abyste mu věnoval chvíli času."

Hiraga rychle přikývl, slíbil Tyrerovi, že se vrátí za okamžik, a následoval služku do prázdné uličky a na ulici plnou lidí. Pár chodců, kteří si ho všimli, se mu zdvořile uklonilo jako kupci a ne jako samurajovi, jak jim nařídil šoja. Výborně. Starosta čekal uvnitř budovy, klečel za stolem s rukou pohodlně položenou na opěradle. Vedle něho ležela kočka stočená do klubíčka. Uklonil se. "Promiňte, že vás vyrušuji, Otami-san, ale je možné, že gaidžin rozumí naší řeči lépe, než předstírá, a tak jsem se domníval, že bude nejlepší, když si promluvíme tady."

Hiraga se zamračil, sedl si na paty a vrátil úklonu. Byl velmi napjatý. "Ano, Rjóši-san?"

"Měl byste vědět několik věcí, Otami-sama." Muž s přísným obličejem nalil z miniaturní konvičky zelený čaj do malých šálků. Aromatický a jemný čaj chutnal skvěle - byl stejně vzácný jako porcelán silný jako skořápka z vejce. Hiragovy obavy vzrostly. Šoja si znovu usrkl a vytáhl z rukávu svitek papíru a rozvinul jej. Byl to další výtisk dřevorytiny: Bakufu nabízí dvě koku za dopadení tohoto vraha a povstalice, který vystupuje pod mnoha jmény, jedním z nichž je Hiraga...

Vzal leták a předstíral, že jej vidí poprvé. Znuděně něco zabručel a vrátil jej starostovi.

Starý muž přiložil okraj listiny k ohni. Oba se dívali, jak papír černá, ohýbá se a mění v popel. Uvědomovali se, že Hiragu novou účes a rychle narůstající husté vlasy velmi dobře maskují. "Bakufu pronásleduje naše statečné šiši čím dál zuřivěji."

Hiraga přikývl, ale neřekl nic a vyčkával.

Šoja bezděky pohlídl kočku. Ta tiše předla. "Říká se, že pan Joši vysílá posla, aby jednal s náčelníkem gaidžinů o dodávce děl. Není pochyb, že tak vysoce postavená osobnost nabídne vyšší ceny než emisari z Čošů." Odmčel se a dodal jemně. "Gaidžinové budou prodávat těm, kdo nabídnou nejvíc."

Hiraga se dozvěděl o návštěvě samurajů z Čošů od Raiko - o jednání se v Jošiware doslechli skoro všichni - a nepochyboval, že kdyby udali svá opravdová jména, určitě by je znal buď osobně, nebo alespoň jejich rodiny. Asi před rokem jeho nevlastní bratr, který navštěvoval stejnou anglickou školu v Šimonoseki, patřil ke skupince pověřené nákupem první stovky pušek. Je podivné, napadlo Hiragu, že je získal od podniku toho tchaj-pana, který brzy zemře i s tou svou ženou a celým tímto semeništěm zla. "Gaidžinové nemají žádnou čest."

"Je to znechucující." Znovu upil trochu čaje. "Na hradě v Edu to vě. Říká se, že šogun a princezna z císařova rodu se chtějí asi za týden vydat do Kjóta."

"Proč by to dělali?" zeptal se Hiraga s předstíraným nezájmem, který ani jednoho z nich nezmýlil.

Starší muž si odkašlal. "Nevím, Otami-san, ale zaráží mě, že šogun opouští své doupě právě teď a hodlá se vydat na nebezpečnou cestu dlouhou mnoho mil, aby navštívil místo plné svých nepřátel, když dosud vždy místo sebe posílal jen služebníky." Kočka se protáhla, on ji podržel pod krkem a zamyšleně dodal: "Ródžú zvyšují daně ve všech Toranagových lénech, aby mohli vykoupit tolik děl a zbraní, kolik je jich na prodej. Výjimkou jsou jen Sacuma, Tosa a Čošů."

Hiraga vycítil, jak to starostu v hloubi duši rozzlobilo, i když to nedával nijak najevo, a pobaveně si pomyslel: K čemu jinému jsou rolníci a obchodníci, než aby platili daně? "Pokud Syn nebes nevyužije své božské moci, bakufu znova zatáhne Japonsko do nekonečných občanských válek."

"Souhlasím"

Hiraga přemýšlel. Chtěl bych vědět, do jaké míry opravdu souhlasíš, dědku. Hned ale v duchu hledal způsob, jak donutit bakufu a Toranagu Jošiho, aby od svých plánů ustoupili. Akimoto by se měl okamžitě vydat do Eda a do domu U Wistarie. Už dlouho jsme nedostali žádné zprávy od Koiko ani její mama-san. Možná bychom se tam měli vydat společně...

"A nakonec se zdá, že váš přítel, Ori, neodjel do Kjóta, jak se předpokládalo," prohodil šoja naprosto nenuceně.

Hiragovy oči náhle ztratily výraz a vypadaly netečně jako hadí. Šoja se musel přemáhat, aby se nezachvěl. Kočka se okamžitě plavně zvedla a opatrně se rozhlížela. "Kde je teď?"

"V té části cizinecké čtvrti, kde žijí, pijí a souloží gaidžinové nejnížší třídy."

* * *

Blížila se půlnoc, když André Poncin zaklepal na dveře domu U Tří kaprů. Vrátný ho okamžitě pustil dál. Přivítala ho Raiko a za chvíli už popíjeli saké, povídali si o novinkách v Jošiware a v cizinecké čtvrti - ona byla pro něj stejně zdrojem zpráv jako on pro ni - ve své obvyklé směsi japonštiny a angličtiny.

"... a hlídky vykonavatelů prohledávaly všechny domy, Furansu-san. Jako kdybychom tady ukrývali zločince! To odporuje zákonům Jošiware. Víme, co musíme dělat, abychom měli vždy plné jídelní misky: udržovat klid a vyhýbat se obtížím. U hlavní brány stojí pořád hlídky a kontrolují všechny, kdo procházejí kolem." Raiko se rozohnila, když si vzpomněla, jak vyvázla jen se štěstím, a litovala, že povolila šiši přístup do svého podniku. Už je nejvyšší čas, aby se přestěhovali jinam, řekla si v duchu. Vykonavatelé i šiši, i kdybych měla Hiragu ráda sebevíc. "Kéž už by byli pryč."

"Jaké zločince hledati?"

"Zrádce, obvykle róniny. Ale za zrádce považují každého, kdo je proti nim. Většinou honí róniny."

"Bakufu? Copak je můžeme svrhnout? Povstání?"

Tiše se zasmála, vyprázdnila láhev a otevřela další. "Bakufu připomíná vši ve vězení. Zničíš jich tisíc a objeví se sto tisíc nových. Ne, oni a šógunát jsou Japonsko a zůstanou tu navždy."

"Přišel sem dnes Taira-san?"

Zavrtěla hlavou. "Dívka, kterou chtěl, nebyla volná. Nabídla jsem mu jinou, ale odmítl ji a odešel. Podivné, že? Je to v mnoha ohledech divný mladík, ale možná z něj bude dobrý zákazník. Děkuji, že jste ho přivedl do mého ubohého podniku."

"Ten japonský sensei, učitel, samuraj, koho najít Taira - co je to zač, Raiko?"

"Promiňte, ale nevím. Slyšela jsem, že je to člověk z Eda a že bydlí v cizinecké čtvrti a ve vesnici."

"Mluvit o něm Taira-san s Fudžiko?"

"Nikdy se o tom nezmínila, ale nevyptávala jsem se jí. Příště, snad příště budu vědět víc, Furansu-san."

André jí nevěřil, ale nepovažoval to za podstatné. Až bude chtít, poví mi to. "A co ten prostředek? Je to zařízení?"

"Samozřejmě, smyslem mého života je splnit, co si přeje vzácný zákazník."

Vytáhl pár náušnic a položil je na stůl. Oči se jí zabýskaly. Ani se nepohnula, aby je sebrala, ale André nepochyboval, že si je v duchu převážila a odhadla jejich kvalitu, hodnotu a cenu, za kterou by je mohla prodat. "Byl jsem požádán, abych je dal jako dárek," poznamenal mile a ona se hezky usmála a předstírala, že ji to vyvedlo z míry, ale zároveň jako by předem očekávala, že dostane zapláceno ve špercích, které se v Jokohamě nedaly prodat. Sáhla po nich rozechvělými prsty. Předešel ji však, sebral náušnice a dělal, že si je pečlivě prohlíží.

Jeho plán, jak získat pro Angelique peníze, se skvěle vydařil. Sluhové ze Vznešeného domu prohledávali ulice, ale marně. Její nervozita a neklid byly nelíčené a mezi čtyřma očima mu pošeptala: "Ach, André, udělala jsem správnou věc? Malcolm to doopravdy nazlobilo. Ani jsem netušila, že stály tolik peněz."

"Řekl vám přece, že když budete něco chtít, stačí, abyste se podepsala, vidíte? Není přece vaše chyba, že jste se nezeptala na cenu - manžetové knoflíčky se mu určitě líbily, že ano?"

"Ano, ale André..."

"Zůstane nám dost pro případ potřeby - je to kredit pro jakýkoli případ, Angelique."

André se v duchu usmál a opět se plně věnoval Raiko. "Cena mnohokrát vyšší než prostředek."

"Nákupní cena určitě. Ale musím je poslat do Jošiwary v Edu nebo Nagasaki. Budou se těžko prodávat, ale nedělejte si starosti. Pomůžu vám zbavit se nechtěného dítěte."

"To není moje," odsekl zle.

"Ach, promiňte, prosím, moc mě to mrzí," omlouvala se a opravdu mu věřila. To je dobře, bála jsem se, že jde o jeho dítě, říkala si v duchu s velkou úlevou. S tímhle mužem už nechci mít žádné komplikace. "Do toho mi nic není."

"Jen pomáhám příteli svého přítele. V Opileckém městečku."

"Prosím, promiňte, omlouvám se."

Usmál se, ale dobrou náladu neměl. "Perly vy vyznáte. Tyhle cena padesát tolik kolik váš lék."

Nepřestávala se tvářit příjemně a její hlas zněl srdečně, ale v duchu skřípěla zuby. "Dám je ocenit. Ovšemže jsou hodnotnější než ten lék."

"Samozřejmě." Rozevřel dlaň a ona si je vzala. Perly byly téměř černé. Právě mořské. Opatrně si je vložila mezi zuby, aby vyzkoušela, zda jsou chladné, a opatrně do nich kousla, ale na perlách nezůstalo ani stopy po vrypu. Věřila teď, že jsou právě a cenné a řekla zamilovaně: "Kolik stojí, drahý příteli?"

"Cena je: Přestředeck, kolik bude potřeba, i kdyby poprvé nezabrat. Vše, co je třeba, kdyby medicína nezabrat. Potřebujeme... za každou cenu zabránit dítě rodilo. Jasně?"

"Ano," souhlasila šťastně, protože nepochybovala, že tohle bude výhodný obchod. "Zajištěnou likvidaci... ukončení."

"A dvacet zlatých obanů," dodal a s potěšením sledoval, jak se jí obličej pokrivil hrůzou, i když to byla jen třetina toho, co získá tímto obchodem. Ujistil se, že čínský klenotník použil nej kvalitnější perly, i když materiál, do něměž byly vsazeny, neměl velkou hodnotu. Výkroucela se, nadávala a smlouvala s ním, ale oba toto střetnutí bavilo a věděli, že cena medikamentu a porady s lékařem je pro mama-san z nevěstince zanedbatelná. Za chvíli se přece jen přiblížili k uzavření dohody, ale vtom se její nálada změnila. Vrhla na něho nejistý pohled. Měla ho totiž ráda a litovala ho.

Pomyslela si: mám pokoušet karmu?

"Co je?" zeptal se podezíravě.

"Nechte mě chvíli přemýšlet, Furansu-san."

Potom, úplně jiným hlasem, vřelým a měkkým jako za starých časů, kdy byl její první zákazník a štědře dával nalévat víno a nosit na stůl jídlo pro celý podnik, na oslavu jeho otevření, pravila: "Od doby, kdy jsme se poznali, uplynulo mnoho vody pod mnoha mosty, náš Plovoucí svět zažil mnoho smíchu, a jak už to v životě chodí, také smutku a slz, které jsem si vůbec nepřála. Prostě jsem si vzpomněla, že naposled jsme takhle smlouvali, když jsme jednali o kontrakt Hany."

Obličej mu ztuhl a připomínal masku. "Nemluvit o ní!"

"Ach, promiňte, ale ráda bych, prosím, protože mám možná řešení jejího případu."

"Žádné řešení nebýt," obořil se na ni. "Žádný lék nebýt. Hana je mrtvá. Hana nemá s perly nic společný."

"To je pravda. Prosím, uklidněte se a poslouchajte. Snad," skoro zašeptala, "snad bych mohla najít jinou Hanu, podobnou, ale která už má čínskou nemoc."

"To nejde," vybuchl uraženě. "Nemoc moc zlá, moc zlá a ohavná."

"Ano, když se blíží konec," pokračovala klidně. "Mnohokrát se ale celé dlouhé roky nic neprojeví. Vy také nejste ohavný, nic na vás není znát, Furansu-san - a možná potrvá dlouhé roky, než se to stane. Vše záleží na tom, jaká bude vaše karma. Tak mám vám nějakou najít?"

Otevřel ústa, aby promluvil, ale zarazil se a zavrtěl hlavou.

"Poslouchejte, jestli dokážu najít novou Hanu, a kdyby..."

"To není možné."

"...a kdyby se vám líbila a ona by souhlasila, můžete být spolu, dokud se nerozhodnete..." Raiko pokrčila rameny. "Na budoucnosti nezáleží, dnes je dnes, a to je pro plovoucí svět zákonem. Držel byste si tu dívku tady. Postavím pro vás nový dům, ten starý jsme samozřejmě strhli, a vy se k ní budete chovat ve všech ohledech stejně, jako kdyby to byla Hana. Za kontrakt zaplatíte stejnou cenu, budete jí dávat měsíčně stejné kapesné na šaty a ubytování a bude jenom pro vás."

Její pohled se do něj zabořil a on věděl, že mu nahlédla až do hloubi duše, že chápe, jak se mučí zoufalou a nečekanou nadějí a celou bytostí touží po tom, aby její nabídku přijal - zpráva o jeho karmě se rozšířila rychlostí světla a teď pro něj byly všechny podniky uzavřené, zdvořile, tak velice zdvořile mu zakazovali styk s děvčaty. Zbývalo mu jen Opilecké městečko, ale stejně nad ním navždy visel Damoklův meč. A co bylo ještě horší, jeho sexuální touhy nevymizely, naopak ještě vzrostly, toužil po milování víc kdy než dřív, a to mu před dvěma dny způsobilo záchvat šílenství s Angelique. Toužil po ní a obával se, že jestli se nevybouří jinak, pokusí se o to ještě jednou, a tentokrát bude úspěšný. Matko Boží, pomoz mi, říkal si a málem se rozplakal, nechtěl bych ji nakazit.

"Je tu ještě jedna možnost," promluvila Raiko a zvědavě si ho prohlížela. "O tom si můžeme promluvit později. A teď Hana."

"Nemluvit o ní!"

"Musím, Furansu-san. A hned teď. Chtěl jste vědět, jak zemřela, vidíte?" Raiko viděla, jak se mu oči užijí a skoro přestává dýchat. "Když jste vyběhl do noci a ona mi celá uplakaná vysvětlila proč, vyhnala jsem ji z podniku a nadávala jsem jí, i když jsem ji měla ráda jako vlastní dceru. Samozřejmě jste měl pravdu a měl jste ji zabít, ne pouze uhodit, než jste odešel. Měl jste pravdu a její mama-san mi o tom samozřejmě měla říct. A ona mi o tom měla povědět hned..."

"Prosím, prosím... mluvte pomaleji."

"Prosím, promiňte, ale je těžké mluvit pomalu, ale měla se mi svěřit hned, když se o tom dozvěděla. Rozzlobila jsem se a pokusila jsem se vás dohnat, ale neúspěšně. Ona zatím zůstala sama. Pak přiběhlo jedno děvče - byla to Mieko. A ta mi oznámila, že se Hana pokusila o harakiri..."

Raiko se potila. Nebyl to zdaleka první pokus o sebevraždu, se kterým měla něco společného. Za pětáctýřicet let jako učenka, kurtizána a mama-san - ve světě jív se dokonce i narodila, její matka bývala kurtizánou druhé třídy - jich zažila desítky. Mnohé byly úspěšné, málo jich však bylo provedeno nožem, většinou jedem nebo utopením, někdy to byly sebevraždy dvou milenců. V takovém případě muži byli ve všech případech na mizině, a to i samurajové. Jenže případ Hany byl nejhorší.

Když vběhla do místnosti, našla dívku, jak se svíjí v bolestech, je bezmocná a pláče. Krk měla na několika místech pořezaný, ale žádná tepna nebyla porušena a průdušnice jen málo. Z rány, která sice krvácela, ale ne moc, jí trochu vybublával vzduch. Ležela zkroucená na futonech, kousek od ní nůž, ale nedokázala ho uchopit. Kdykoli se ho pokusila zvednout, vyklouzl jí bezmocně z ruky, a ona pořád plakala, kašlala a dávala se, prosila o odpuštění a volala: Pomoz mi... Pomoz mi... Pomoz...

"Už si nepřála žít," pokračovala Raiko věčně. "Viděla jsem to už příliš často, a tak to poznám. Kdyby tehdy přežila, zkusila by to znova a znova, pořád. V tomhle světě, v tomhle našem světě přichází doba, kdy je dobré a moudré odejít. Zvířata ze soucitu utrácíme - a je správné stejně ulevit člověku. Tak jsme jí pomohly. Uklidnily jsme ji, očistily a posadily. Měla čas říct Namu Amida Bucu, potom jsem jí podržela nůž proti krku a Hana na něj smířeně spadla. Tak zemřela."

"Vy... vy ji zabila... částečně zabila?"

"Je to povinnost mama-san," přitakala prostě Raiko. Opět zaváhala a povzddechla si. Není proč plakat. Tyhle slzy jsem vyplakala už dávno a žádné mi nezůstaly. Když jsem byla v jejím věku, nenáviděla jsem život a způsob, jakým si vydělávám na rýži, a mnohokrát jsem uvažovala o stejném útěku ze života. Jednou jsem si dokonce pořezala zápěstí, ale přišla mi na pomoc mama-san, která, když jsem se zotavila, mě nemilosrdně zbila. A udělala správně, má mama-san, stejně jako tentokrát já, protože věděla, že na tom nejsem stejně špatně jako Hana. Teď už si ani nepamatuji tvář toho chlapce, kterého mi zakázala, jen vím, že to byl básník. "Než Hana zemřela, požádala mě, abych se vám místo ní ještě jednou omluvila. Abych vás prosila o odpuštění."

"Vy... vy odpouštět... odpustila jste jí?"

To je divná otázka, pomyslela si překvapeně. "Ta Hana byla jako loňský lístek z třešňového květu odnesený větrem. Není třeba jí odpouštět nebo neodpouštět. Jednom kvítek ve světě jív. Existovala, a přitom neexistovala. Rozumíte mi?" Zmateně přikývl. Nepochopil sice každé slovo, ale dozvěděl se, co udělala a proč. Nenáviděl ji, zároveň ji však byl vděčný. Smutkem chtěl spáchat sebevraždu, a přece byl plný naděje. "Tři muži. Předem mnou tři muži. Kdo to byli?"

"Promiňte, to nevím, jenom že to byli Japonci. Opravdu," tvrdila s jasným pohledem v očích. Ta jména ukryla hluboko v srdci, a pokud bude třeba, chtěla je použít na pomoc bakufu, nebo proti němu. "Ještě k těmhle..." Otevřela dlaň. Perly se lákavě zablyskly ve světle petrolejky. "Dohodneme se, že vám dám třetinu z toho, co utržím z prodeje a k tomu všechny léky a pomoc, která bude potřebná. Třetina bude..." Zarazila se, protože uhodla, jak je to s tím přítelem z Opileckého městečka.

Lék je pro ženu, která si má brát tchaj-pana, uvědomila si náhle vzrušeně. To ona prý včera ztratila nějaké šperky a já tomu nepřikládala žádnou váhu. Musí jít o ni, jistě, ty perly to potvrzují. A jestli jde o ni, tak on určitě s potratem nesouhlasí, ani o něm nic neví, protože jinak by byl prostředníkem Jamie-san, a ne Furansu-san.

"Třetina bude rozumná," prohlásila a chtěla samolibě dodat: pro mladou ženu, která patří mezi gaidžiny a bude si brát

tchaj-pana, ale když viděla, jak Furansu-san smutně zírá do svého šálku, usoudila, že zatím nemá sebemenší důvod prozradit, jak zjistila, komu je prostředek určen.

Ííí, dnešní večer byl velice výnosný, řekla si vesele. Vědět, že taková důležitá dáma má za sebou potrat a mlčet o tom nebo mluvit, může být velice cenné, jak pro tu dámu, před svatbou i po ní, tak pro tchaj-pana, který je bohatý stejně jako Adači z Mito, před jeho svatbou i po ní, anebo dokonce pro některého z jeho mnoha nepřátel.

Dále: díky Hiragovi je teď Taira pevně připoutaný k nefritové bráně Fudžiko - co na té dívce je, že tak přitahuje kulatooké? A nakonec, i když v neposlední řadě, se našlo řešení pro Furansu-sana, mého drahého špiona mezi gaidžiny.

Raiko měla sto chutí výsknout radostí, ale raději si podržela skromný, srdečný výraz. "Třetina, Furansu-san?"

Podíval se na ni nepřítomně a přikývl na souhlas.

"Řekl jste té dámě, že je to riskantní?"

"Jak riskantní? Vy říkala přece, Raiko, ten lék většinou pomoci dobrý."

"Ano, ve většině případů ano. Ale jestli ten odvar nezabere, budeme... S tím si ale zatím nebudeme lámat hlavu.

Musíme doufat, že se na ni Buddha usměje, a že její karma je, aby to vypustila snadno, a potom si užívala dobrých stránek života." Klidně se mu podívala do očí. "A vaše také, že ano?"

Dlouze se na ni zadíval.

24

Čtvrtek, 6. listopadu

Má nejdražší Colette! Týdny se ženou jeden za druhým a zítra nastane můj mimořádný den, psala Angelique, rozpalená očekáváním. Cítím se tak skvěle, že tomu můžu sotva uvěřit. Spí se mi skvěle, tváře mám růžové, všichni mi lichotí a postavu mám lepší než kdykoli předtím... Nic není poznat, říkala si v duchu. Nic. Snad jen prsa mám poněkud citlivější, ale určitě si to jen namlouvám - a zítra bude po všem.

Seděla u psacího stolu ve svém apartmá nad zátokou a špičkou jazyka si zvlhčovala rty. Byla tak opatrná, že by papíru nesvěřila ani slůvko, které by ji mohlo kompromitovat. Je šťastné znamení, že na den, kdy budu začínat znovu od začátku, zrovna připadá jeho svátek.

Zítra je den sv. Theodora, a to je můj nový ochránce. Víš, Colette, sňatkem se stanu Britkou (ne Angličankou, protože Malcolm je převážně Skot a jen částečně Angličan) a sv. Theodor je jeden z jejich tak mála svatých. I on se stal Brite (pocházel z Řecka) před dvanácti staletími a dotáhl to až na arcibiskupa z Canterbury...

Její pero s ocelovým hrotem na chvíli znehybnělo, protože to jméno vyvolalo z mlhy duchy, ona se však jimi odmítla zabývat, a tak se strašidla zase rozplynula v hlubinách.

Reformoval církev, zavrhl a vykořenil ošklivé pohanské zvyky, byl svatý muž a laskavý, zvláště vůči ženám. Dožil se neuvěřitelných osmaosmdesáti let a patřil mezi nejpozoruhodnější osobnosti církve. Oslavím to jednodenním půstem a potom za tři dny večirkem. Vyprávěl mi o něm otec Leo. Br. Ve skutečnosti ho dvakrát ráda nemám, protože strašně páchně (do zpovědnice musím chodit s naparfémovaným kapesníkem - jinak bys z něj omdlela, drahá Colette). Minulou neděli mě z toho přepadly křeče a určitě tam nepůjdu ani tento týden. Vzpomínáš si, jak jsme to dělávaly, když jsme ještě chodily do školy? Pořád nechápu, jak to že jsme tenkrát nedostaly výprask.

Myšlenky na Colette, školu a Paříž na okamžik odvedly její pozornost, a tak se zahleděla z okna na oceán, žulově šedý a rozbouřený. Ostří vítr zvedal zpěněné vlny, které s burácením omývaly pláž, vzdálenou sotva sto metrů od promenády. V zátoce kotvily obchodní lodě, které nakládaly a vykládaly zboží. Jediná bitevní loď, fregata Pearl s novým stěžněm a lakem, se právě vracela z Eda a pára ji poháněla k přístavní zdi.

Angelique však nic z toho vlastně neviděla, protože se nechávala svádět růžovými vyhlídkami do budoucna, které si v duchu malovala. Tady v jejích pokojích vládlo ticho a pohoda. Okna dobře těsnila, a tak ji netrápil průvan. V krbu plápolal oheň. Malcolm Struan spokojeně podřimoval ve vysokém křesle ocalouněném červeným sametem a na klíně i kolem nohou se mu povalovaly noviny, dopisy a účty. Spojovací dveře mezi nimi zůstaly otevřené a Angelique nezamkla ani své dveře na chodbu. To si zavedli jako nový zvyk. Oba se dohodli, že to tak zatím bude bezpečnější. Za čas budou mít soukromí dost.

Občas se Malcolm vracíval dřív a až do poledne vyřizoval obchodní záležitosti v jejím budoáru, potom si vždy chvilku před obědem zdříml. Někdy potom zůstával ve svém apartmá, jindy dokulhal dolů do kanceláře. Vždy jí tvrdil, že je tam vítáná, ale ona pochopila, že to říká jen ze zdvořilosti. Dole vládli muži. Těšilo ji, že opět začal pracovat. McFay jí kdysi pověděl, že ode dne, kdy se tchaj-pan ujal vedení podniku, všichni pracují mnohem pilněji. "Chystáme velké plány a v našem podniku to vypadá jako v úle..."

A platilo to i pro ni. Žádné obavy ze zítřka. Naopak, opravdu se těšila, že se večer na vyslanectví sejde s Andrém. Společně vymysleli výmluvu a ona se tam zítra na tři dny nastěhuje. Její pokoje během té doby vymalují, ušijí nové záclony a přehoz na postel, na které sama vybrala látku v jejich skladu.

"Ale andílku," říkal jí Struan, "budeme tu už jen pár měsíců a ty náklady se moc..."

Zasmála se a políbila ho, a to mu stačilo, aby změnil názor. Zdá se, že ho začínám milovat. A jsem moc šťastná, že jsem se ujala taktovky.

Usmála se a pustila se znovu do psaní.

Colettinko moje, mám teď víc energie než kdykoli dříve. Každý den se projedu na koni - žádné výlety, v tomhle nás omezuje cizinecká čtvrť - ale hodně cváláme na závodní dráze s Phillipem Tyrerem, Settrym (Pallidarem), tak dobrého jezdce jako on jsem ještě nikdy nepotkala, občas s anglickými a francouzskými důstojníky od kavalerie a nesmím zapomenout na ubohého Marlowea, ze kterého se vyklubal velice milý chlap, ale obávám se, že pořádný jezdec se z něj nestane nikdy. Všichni před třemi dny odjeli do hlavního města Edo, kde se sir William a ostatní vyslanci setkali s

místní vládou a jejich králem, kterému říkají šógun.

Malcolm se uzdravuje, ale bohužel jen pomalu. Stále špatně chodí, ale jinak je skvělý - kromě dní, kdy přichází pošta. To se zlobí na všechny a na všechno, dokonce i na mne. A to vše jen proto, že mu stále přicházejí dopisy od matky (začínám ji nenávidět). Vyčítá mu, že tady zatím zůstal a nevrátil se do Hongkongu. Před třemi dny to bylo horší než obvykle. Dorazil jeden z clipperů Vzneseného domu, i tentokrát s dopisem a navíc s ústním vzkazem, který vyřizoval kapitán. Povádal: "Ocenil bych, pane, kdybyste se dostavil na palubu hned, jakmile vyložíme náklad. Dostali jsme příkazáno dopravit vás a doktora Hoaga pěkně do Hongkongu..."

Něco takového jsi ještě neviděla, Colette. Polekala jsem se, že chudák Malcolm dostal záchvat. Kapitán se roztřásl a utekl. Opět jsem naléhala na Malcolma, aby ji poslechl, ale on jen zabručel: "Pojedeme, až rozhodnu, že pojedeme, k čertu! A už se do toho nepleť!" Jokohama je strašně nudná a já bych se ráda vrátila do Hongkongu a civilizace. Aby mi lépe utíkal čas, čtu všechno, co se mi dostane pod ruku. Noviny (i když zrovna nepíší o módě a životě v Paříži) jsou k mému překvapení docela zajímavé. Díky nim jsem si uvědomila, jaký jsem byla hlupáček.

Ale musím se připravit na všechny ty večírky, které budu muset pořádat pro svého manžela, abych uměla bavit důležité hosty - i jejich ženy. Chci se tedy něco dozvědět o obchodu, opiu, čaji, bavlně a bourci morušovém... Musím ale postupovat opatrně. Poprvé, když jsem se pokusila popovídat si s ním o článku, který popisoval špatný stav výroby hedvábí ve Francii (proto je místní bourec morušový tak cenný), mi Malcolm řekl: "Netrap si tím svou krásnou hlavičku, andílku..." Nedostala jsem z něj ani slovo, ať jsem to zkoušela jakkoli, a navíc jsem ho dost naštvála, když jsem se zmínila, že by si Struanův podnik mohl ve Francii otevřít továrnu na hedvábí...

Má nejdražší Colettinko, škoda že tady nejsi. Mohla bych si vylít srdce - moc se mi po tobě stýská, stýská, stýská... Ocelové pero zasazené do násadky z kosti začalo psát rozmazaně. Opatrně je osušila a očistila hrot a nepřestávala se divit, že tak málo stačí, aby pero zase psalo jako nové. Ještě před pár lety se běžně používal křepelčí brk a tehdy by musela najít speciální nůž a seříznout jím nový hrot, který by zase vydržel jednu, nanejvýš dvě stránky, zatímco tato Mitchellova pera, vyráběná ve velkém v Birminghamu, vydržela celé dny a prodávala se v mnoha velikostech, aby vyhověla vkusu i rukopisu každého zákazníka.

Za jejími zády se Struan zavrtěl, ale neprobudil se. Sluší mu to, když spí, pomyslela si. Má pěkný a energický obličej... Dveře se otevřely a dovnitř vrazila A-su. "Missi, sevačila, jídlo tady, dole, ej-ja?"

Struan se okamžitě probudil. "Tvá paní bude jíst tady," přikázal v kantonském dialektu. "Já sejdu dolů, do hlavní jídelny. Vyříd' kuchaři, že by si dnes měl dát na jídle výjimečně záležet."

"Ano, tchaj-pane." A-su odspěchala.

"Co jsi jí povídal, Malcolm?"

"Jen to že budeš obědovat tady. Já půjdu dolů. Pozval jsem Dmitriho, Jamieho a Norberta." Prohlížel si její profil proti světlu. "Vypadáš skvěle."

"Děkuji. Směla bych se k vám přidat? Tam by se mi líbilo víc."

"Promiň, ale musíme projednat nějaké důležité obchodní záležitosti."

S velkou námahou se zvedl a ona mu podala berle. Než si je vzal, objal ji a ona mu dovolila, aby se k ní přitiskl. Nechtěla dát najevo svou podrážděnost, že ji mezi sebe nepřiberou - neměla kam jít, ani co dělat, snad jen ještě něco napsat nebo si číst a čekat. Nuda, nuda, nuda.

* * *

Lun číslo dvě rozřízl jablečný koláč, veliký jako podnos, na čtvrtky, sesunul je na talíře, bohatě je ozdobil šlehačkou a naservíroval je čtyřem mužům.

"Všemocný Bože, kde jsi to, k d'asu, sehnal?" zeptali se Norbert Greyforth a Dmitri jako jedněmi ústy a se stejným obdivem. "Ať si mě čert vezme!"

"Šlehačku?" McFay si odříhl. "Promiňte. To je pozornost od tchaj-pana."

Dmitri si ji nabral na lžičku. "Naposledy jsem jedl šlehačku před šesti měsíci v Hongkongu a tahle je zatraceně dobrá. Další specialita, kterou má jen Vznesený dům?"

Malcolm se usmál. "Náš poslední clipper sem před pár dny propašoval tři krávy. V noci jsme je vyložili a s pomocí proviantního důstojníka od pěchoty jsme je ukryli mezi koni. Nechtěli jsme totiž, aby nám je někdo odehnal, nebo aby se japonští celníci zbytečně vyptávali. Ted' je dnem i nocí někdo hlídá." Nedokázal potlačit spokojený úsměv nad tím, jak velký dojem vyvolala šlehačka po štědrých porcích hovězího masa s opékanými bramborami a čerstvou zeleninou, místním zapečeným bažantem, francouzských a anglických sýrech - s pivem, Chateau Haut-Brion 1846, prvotřídním chablis a portským. "Jestli se jim tu bude dařit, pořídíme si celé stádo a velkou mlékárnu - pobočku naší hongkongské. Původně na to přišel Jamie a samozřejmě si její výrobky bude moci každý koupit."

"Za obvyklé vznešené ceny?" otázal se Norbert ironicky. Podráždilo ho, že se o tomto novém Struanově plánu nedozvěděl předem.

"Se ziskem, ale za rozumný peníz," odpověděl Struan. Nařídil okamžitě dovézt krávy hned po svém příjezdu z Hongkongu. "Dáš si ještě, Dmitri?"

"Díky. Skvělý moučník, Malcu!"

"Jak to pokračuje v Americe?" vstoupil do rozhovoru Jamie, aby prolomil napětí mezi Struanem a Norbertem Greyforthem.

"Špatné. Hrozné. Obě strany jdou do toho naplno a s opakovačkami a dalekonosnými děly. Do prdele, je to nejhorší zabíjení v dějinách. Vypadá to, že se Nový svět zbláznil."

"Celý svět se zbláznil, příteli," přidal se Norbert. "Ale válka je dobrý obchod, to je fakt, i když jen pro pár šťastlivců."

Potom popíchl Struana: "Brockovi mají tolik havajského cukru, kolik jen budeš potřebovat, a za rozumné ceny."

"To by byla příjemná změna, kdyby se objevilo něco rozumného," řekl Dmitri nenuceně. Dobře věděl, jaké velké ztráty

operace Tylera a Morgana Brocka Vznešenému domu způsobí, ale vůbec se tím netrápil. To není moje válka. Mám vlastních starostí až nad hlavu. Bože na nebesích, jak to jen skončí? "Lidem válka nikdy neprospěje. Proklatě, tahle nás ale přijde pěkně draho. Slyšeli jste už, že Lincoln prosadil v Kongresu tu svou zatracenou daň z příjmů, ze které chce platit armádu?"

Všechny lžice se zastavily. "Jak bude vysoká?"

"Tři centy z dolaru," zabručel znechuceně a ostatní muži se rozesmáli.

"Víš to jistě?"

"Calif Belle mi přivezla zprávy z domova."

"Tři procenta. To máš tedy zatracenou kliku, Dmitri," podotkl Jamie, který měl už téměř prázdný talíř. "Čekal jsem, že to bude patnáct."

"Přeskočilo ti? To by znamenalo revoluci."

"Už ji tam máte. Tři procenta - to je stejné jako u nás. Ale u vás, jak psali v poslední Frisco Chronicle, Lincoln sliboval, ne, dokonce přísahal, že je budete platit tři roky. Jenom tři roky."

"To je pravda, ale znáš ty mizerné politiky, Jamie. Jakmile jednou vymáčkneš z Kongresu nebo z vašeho parlamentu daň, už je nikdy nezruší. Podělaný Kongres, všechno jsou to jen politikáři. Tři procenta jsou jen začátek."

"V tom máš pravdu," přikývl Norbert a obrátil se k Lunovi. "Dám si ještě kousek a k tomu pěknou porci šlehačky. S těmi zatracenými daněmi je to pravda. Ten darebák Pitt, který vymyslel daň z příjmu, sliboval to samé co Lincoln, ale brzy na to zapomněl. Všichni politici jsou lháři, ale Robert Peel by si zasloužil zvlášť pořádný výprask karabáčem."

"To je ten Robert Peel, co založil policii?" zeptal se Dmitri a nabral si další porci šlehačky.

"Ano, to byl jeho nápad, a dobrý. Ale nepřišel na to sám. Také bychom ji tady potřebovali, to určitě, ale daň z příjmů? Takovou ohavnost?"

Malcolm řekl: "Peel byl dobrý předseda vlády, který..."

Norbert mu úmyslně skočil do řeči: "U nás jsme tuhle daň měli jenom dvakrát na kratší čas za válek s Napoleonem, ale v roce 1815, brzy po Waterloo, byla zrušena, prý navždy. Až v jednačtyřicátém roce ji znovu vytáhl ten zasraný Peel. Bylo to sedm pencí z libry, jak říkal Jamie. A prý také jen na tři roky. Ale copak od slibu neustoupil stejně jako ti mizerové po něm? Ta už se bude platit vždycky. A vsadím dvacet liber proti zlámané penci, že ani Lincoln nedodrží slovo. Vězíte v tom až po uši, Dmitri. A my kvůli Peelovi také. Parchant jeden pitomý!" zanačoval, aby rozzlobil Struana, i když vcelku s jeho hodnocením Peela souhlasil.

Struanova dobrá nálada se rychle vytrácela. "Brandy, Lune. A potom zavři dveře!" Číšník nalil řádné dávky a se čtyřmi dalšími sluhy v livrech opustil místnost.

Norbert si odříhl. "Šlehačka byla skvělá, mladý Malcolm. A teď, čemu vděčíme za takovou hostinu?"

Nálada u stolu se změnila. Všichni zvažovali.

"Týká se to všech obchodníků. Jde o sira Williama a nás, kteří jsme vyloučeni z jednání se šógunem a bakufu."

"Souhlasím s tím, že bysme měli dát tomu darebákovi za vyučenou."

"Ano," přidal se Struan. "Ale přinejmenším bychom tam měli mít svého zástupce."

"Souhlasím" Dmitri smutně přikývl, dál se však hlavně trápil špatnou situací doma v Americe. Jednoho bratra už ztratil. A teď se dozvěděl, že se blíží se hladové bouře. "Náš vyslanec je příjemný chlápek, jenže je Yankee. Navrhl jsem mu, aby mě jmenoval svým zástupcem, ale nechtěl o tom ani slyšet. Co máš na mysli, Malcu?"

"Vyslat společnou deputaci, aby zajistila, že se to už nebude opakovat, okamžitě si stěžovala guvernérovi a..."

"Stanshope je vylízaná hlava," ušklíbl se Norbert. "Ale určitě tvou maminku poslechne."

"Jestli tím chceš říct, že je to naše loutka, tak to jsi na omylu," poznamenal Struan a hlas měl stejně ledový jako výraz v obličeji.

"Nezáleží na tom, jestli je loutka, ale na tom, jestli vyhodí Vilíka," vstoupil mezi ně Dmitri.

"Ne," prohlásil Struan. "O tom by musel rozhodnout Londýn. Představuji si to tak - pokud nás William nebude chtít přibrat k budoucím jednáním, prostě navrhne Stanshopeovi, aby mu to přikázal. A to určitě může zařídit, protože my platíme daň a vyjednáваме s Číňany, tak proč by se to tady nemohlo zařídit stejně? Společně bychom toho mohli dosáhnout, vid', Norberte?"

"Ten mizera bude souhlasit se vším, jen aby si zachránil kůži, a nám to nepřinese nic dobrého." Jeho obličej zpřísněl.

"William není náš jediný problém. Jde hlavně o admirála. Nutně potřebujeme nového admirála. To je důležitější než vystřihnout Williama. To on odmítl ostřelovat ty parchanty, když bylo třeba. Za to může on, ne William - to přece chápe i každý cvok." Norbert dopil brandy, dolil si skleničku a předstíral, že si nevšimá, jak tím rozzlobil Struana a podráždil McFaye. "Znovu ti musím poblahopřát k té skvělé šlehačce, ale brandy nemáš na úrovni. Smím ti poslat soudek našeho Napoleona?"

Struan jen obtížně držel nervy na uzdě. "Proč ne? Třeba bude lepší. Jak bys to vyřešil lépe?"

"Můj návrh znají všichni," řekl Norbert hrubě. "Žádejme je, aby vydali Canterburyho vrahy a zaplatili odškodné. Jestli neuposlechnou, do tří dnů srovnat Edo se zemí. Kolikrát to musím opakovat? Jenže ti naši pitomci nechtějí odpovědět obyčejnými sankcemi, a při tom ty jsou jediná věc, které domorodci rozumějí a kterou pochopí každý nepřítel. A dokud se námořnictvo nezačne chovat, jak se patří, každý z našich prokletých lidí tady je ohrožený, k d'asu."

Ticho narůstalo. McFay se tvářil neutrálně, ale znepokojilo ho, že se Struan pustil do konfliktu s mnohem starším a zkušenějším člověkem. Zarmoutilo ho, že tato Norbertova odpověď nebyla součástí Struanova úvodního proslovu, a znechutilo ho, že předem neznal účel dnešního oběda, aby mu mohl poradit. "Ať je to, jak chce, Norberte, souhlasíš, že si ty, Dmitri a tchaj-pan v zastoupení většiny promluvíte s Vilíkem hned, jak se vrátí?"

"Nic proti tomu nemám, ale ničemu to nepomůže." Norbert se napil. Narůstající napětí ho přivádělo do útočné nálady.

"Vím, co by řekl pan Brock, opravdový tchaj-pan, a sir Morgan: Tyler Brock by pověděl v pěkně pádné angličtině, že

admirál je odporná ropucha na prameni, že William je drzý a nafoukaný malý hajzlík, kterého už nikdo nepředělá, že osobně zajde za Stanshopem, který je stejný pitomec, a že první poštou požádá spřátelené poslance parlamentu, aby jim udělali peklo na zemi." Během řeči si zapálil doutník a přes kouřovou clonu posměšně prohodil: "A dodal by, že ačkoli jsou naši přátelé mocnější než vaši a udělají toho víc, je to stejně na prd, protože to potrvá pět až šest měsíců, a tak by mi nařídil, abych si, k čertu, řešil své problémy sám, nebo za mnou dojde do Japonska a utrhne mi hlavu až u samé prdele."

Struanem projela vlna hněvu a neuvědomělého strachu jako vždy, když uslyšel jméno Tylera Brocka, dočetl se o něm v novinách, nebo ho potkal na hongkongské ulici či na dostizích. "Tak co mi odpovíš?"

"Nemám odpověď. Kdybych ji měl, už bych to dávno zvládl sám." Norbert si hlasitě odříhl. "Jako toho tvého tajného Japonce a důlní koncesi, kterou nikdy nedostaneš."

Struan i McFay se na něho vyjeveně podívali.

Před dvěma týdny jim Vargas vzrušeně pošeptal, že ho kontaktoval jeden z jejich dodavatelů hedvábí a sdělil mu, že jedná jako prostředník urozeného pana jménem Ota. Ten by se chtěl tajně sejít s tchaj-panem a "projednat s ním možnost, že by poskytl Struanovi výhradní koncesi na těžbu zlata na jeho panství, které zabírá většinu území Kantó, tedy většinu nížin i hornatých oblastí kolem Eda, a že podmínkou udělení koncese jsou dodávky zbraní".

"Výborně," reagoval tehdy potěšený Struan. "Pokud o to žádá v dobré víře, mohlo by to pro nás znamenat klíčově důležitý průlom. Vid', Jamie?"

"Jestli je to pravda, tak každopádně."

"Podívejte se, tímhle se mi prokázal." Vargas jim ukázal list jemného rýžového papíru popsaného znaky stejnými, jako jsou čínské, a opatřený dokonale zpracovanou pečeti. "Tohle je pečeť pana Oty a tady je pečeť jednoho z členů ródžů pana Jošiho. Má dvě podmínky: schůzka se uskuteční v Kanagawě a musí se utajit před bakufu."

"Proč? A proč právě v Kanagawě? Proč ne tady?"

"Oni jenom řekli, kde se má schůzka konat. Tvrdili, že v noci tajně přijdou na vyslanectví v Kanagawě. Tam se má setkání uskutečnit."

"To by mohla být past, tchaj-pane," obával se tehdy Jamie. "Nezapomínej, že tam zavraždili Luna z vyslanectví a jeho vrahové..."

Tato vzpomínka ubrala na Malcolmově nadšení, ale odsunul obavy stranou. "Jsou tam vojáci, a ti nás ochrání."

Vargas zasáhl: "Zaručili se, že jejich úředníci přijdou neozbrojení a záleželo jim jen na utajení, senhore."

"Je to pro tebe příliš riskantní, tchaj-pane," trval na svém Jamie. "Pojeď s Vargasem, který mi může tlumočit."

"Promiňte, senhore McFayi," protestoval Vargas, "ale chtějí mluvit s tchaj-panem osobně. Zdá se, že nebudeme potřebovat překladatele. Jeden z nich bude umět anglicky."

"Je to příliš nebezpečné, tchaj-pane."

"Ano, ale takovou šanci nesmíme propást, Jamie. Nikdo nám tady ještě nenabídl nic podobného. Jestli se tenhle obchod vydaří, a čím to bude tajnější, tím lépe, postoupíme o veliký krok dál. Jaké mají podmínky, Vargasi?"

"Zatím se o žádným nezmínili."

"To nevadí. Přijmi jejich pozvání a setkáme se hned, jak to jen půjde. Mám jedinou podmínku: chci, aby mě doprovázel pan McFay. Jamie, vydáme se tam lodí. Zařídíte, aby na mě v Kanagawě čekala nosítka."

Schůzka proběhla rychle a neobvykle otevřeně. Dostavili se na ni dva samurajové. Jeden z nich, který si říkal Watanabe, hovořil směsí anglického a amerického slangu s americkým přízvukem: "Urozený pan Ota chce dva prospektory. Experty. Povoluje jim volný pohyb - s průvodci. Žádné zbraně. Zaručuje jim bezpečí, dobrý, suchý bydlení, sáke a ženskéjch, kolik budou chtít. Smlouva na jeden rok. Vy dostanete polovinu zlata, který najdou, vy jim zadarmo dáte náčiní, a jestli něco najdou, seženete lidi, co vycvičej jeho muže. Vy zařídíte prodej. Jestli budete úspěšnej, prodlouží smlouvu o rok, dva a víc - jestli to Vznešený dům bude koulet na rovinu. Platí?"

"Mají hledat jenom zlato?"

"Jasně že zlato. Lord Ota říká, že má malej důl, možná je v okolí ještě něco. Vy vodpovídáte za prodej. Ti lidi to musej umět, musej mít zkušenosti z Kalifornie nebo z Austrálie... Platí?"

"Platí. Nějakou dobu ale potrvá, než seženeme prospektory."

"Jak dlouho?"

"Dva týdny, jestli je najdeme v cizinecké čtvrti. Šest měsíců, jestli je budeme muset přivést z Austrálie nebo Ameriky."

"Čím dřív, tím líp. Další věc. Kolik pušek máte právě teď na prodej?"

"Pět."

"Pan Ota je chce koupit a všechny pušky pro Čošů, které jste jim slíbili, hned jak sem dorazí. Za stejnou cenu."

"Tyhle už jsou zadané. Můžeme dodat jiné."

"Pan Ota chce pušky pro Čošů - chce jen je. Zaplatí stejnou cenu. Všechny pušky pro Čošů. A všechny další, kolik seženete. V Japonsku prodáváte jen pro něj, jen pro něj, rozumíte? Děla a lodě taky - kolik jich seženete. Platí zlatem. Čím víc jich bude, tím víc si vyděláte."

Ani Malcolm Struan, ani McFay nedokázali žádným způsobem muži tento požadavek vymluvit. Nakonec Struan souhlasil a dohodli se na další schůzce za měsíc, při které by Struan měl předložit jednoduchý návrh smlouvy, v níž by vyjmenoval požadované záruky a poskytl informace o obou prospektorech. Jakmile samurajové odešli, oba si vzájemně blahopřáli. "Jamie, najdi je v Opileckém městečku. Pospěš, si, proboha, a buď opatrný, ať to nevyčeneníchá Norbert."

"Nech všechno na mně."

Za pár dní McFay objevil dva kvalifikované muže, Američana a horníka z cornwallských dolů na cín. Oba pracovali ve zlatých dolech u Sutter's Mill v Kalifornii a podíleli se na nálezů zlata v australském Anderson's Creek. Zítra oba měli předložit požadavky na nářadí, dohodnout podrobnosti svých smluv, ale teď Struan a McFay zděšeně poslouchali

Norberta, jak tvrdí: "Tu smlouvu jsem už uzavřel sám, mladý Malcolme, už je ruka v rukávě, můžeš na to klidně zapomenout. A na ty pobudy horníky také, už podepsali pětiletou smlouvu s Brockem a syny."

"Cože podepsali?" Struan zalapal do dechu.

Norbert se zasmál. "Ranní ptáče dál doskáče, synáčku. Nabídl jsem jim lepší podmínky a už jsem je poslal do Eda k samuraji Watanabemu. Kde se ten parchant mohl naučit americkou angličtinu? Řekl ti to? Ale na tom nezáleží. Rozdělit se půl na půl o všechno zlato, to není špatný obchod." Jeho smích zněl stále pohrdavěji. "Pokud jde o Williama, promluví si s ním, až se vrátí, nakonec proč ne? Dmitri, jestli se chceš připojit, jsi vítaný. Všechno zařídím." Podíval se na Struana. Horní ret měl lehce nakrčený. "Ty už tady nebudeš, a tak vezmu Jamieho s sebou."

"Cože?"

Norbert si opět odříhl. "Copak ti maminka nenařídila, aby ses vrátil příští lodí do Hongkongu?"

Jamie zrudl. "Tak podívej! Ani..."

"Neplet' se mezi nás, Jamie," zavrčel Struan. "Norberte, doporučuji ti, abys volil slova opatrněji."

"Opravdu, mladý příteli? Nemám snad pravdu, že chce, aby ses okamžitě vrátil, že ti to nařídila a že tvůj kapitán dostal za úkol tě tam dovézt?"

"Neplet' se do věcí, do kterých ti zatraceně nic není. Radím ti..."

"Všechno, co se děje v Jokohamě, je má věc, proklatě!" obořil se na něj Norbert. "A nikdo od Struanů mi nebude nic radit, natož pak nějaké štěně, co mu ještě teče mléko po bradě!"

McFay vyskočil na nohy a Struan popadl skleničku s brandy a vychrstl její obsah Norbertovi do obličeje.

"Bože na nebesích..."

"Odvolej to, Norberte!" vykřikl Struan. Dmitri i Jamie McFay zkameněli, konflikt se vyostřil nečekaně rychle. "Odvolej to, nebo budu žádat satisfakci, kruci!"

"Pistole o rozednění?" ušklíbl se Norbert. Všechno se odehrálo ještě lépe, než doufal. Náhle strhl ze stolu ubrus a hodil mu ho do obličeje. Skleničky se roztříštily o podlahu. "Omluvte mě, že jsem tady nadělal nepořádek, ale vy dva jste svědci, že jsem neřekl nic než pravdu, zatraceně!"

"Omluvíš se - ano nebo ne?"

Norbert položil obě ruce na stůl a zle se podíval na Malcolma Struana, který ho pozoroval celý popelavý vztekem.

"Dostal jsi nařizení, aby ses vrátil, je ti dvacet, a tak před zákonem pořád ještě nejsi plnoletý, a to znamená, že ti teče mléko po bradě. To je fakt a já přidám ještě jeden: můžu ti ustřelit hlavu nebo ti ji useknout s jednou rukou v kapse.

Nedokážeš se ani narovnat, tak jak bys mohl bojovat, co?" Jeho hlas byl plný výsměchu a pohrdání. "Jsi mrzák, chlapče, a to je svatá pravda. A ještě jeden fakt... Tvá matka řídí Struanův podnik už několik let a dovedla ho skoro na mizinu. Zeptej se Jamieho nebo kohokoli jiného, kdo je k tobě upřímný. Můžeš o sobě rozhlašovat, že jsi tchaj-pan, ale to si jen namlouváš. Nejsi Dirk Struan, nejsi opravdový tchaj-pan a nikdy jím nebudeš. Opravdový tchaj-pan je Tyler Brock, k čertu, a do vánoc budeme Vznesený dům my. Souboj? Zbláznil ses, ale jestli nedáš jinak, jsem ti kdykoli k dispozici." Hrdě zvedl hlavu a odkráčel. Dveře se hlasitě zabouchly.

"Chtěl bych, chtěl bych, abyste mi vy dva dělali sekundanty," vydechl Malcolm, celý roztřesený zlobou.

Dmitri zdrceně vstal. "Malcu, přeskočilo ti? Souboje jsou zakázané, ale přijímám. Děkuji za oběd." Odešel.

Struan nemohl popadnout dech. U srdce ho bolestivě píchalo. Obrátil se k McFayovi, který si ho prohlížel, jako by ho neznal. "Ano, je to bláznovství, jenže Norbert patří mezi nejlepší u Brocka a synů, přivedl tě do pěkné bryndy a..."

"Mrzí mě, že..."

"Mě také. Ale ještě jeden problém. Já jsem o prospektorech s nikým nemluvil, ani Vargas o nich nevěděl, a tak jsi to musel prozradit ty. Jsi nejlepší, koho v podniku máme, ale Norbert nás tady pohřbí. Není lepší způsob, jak vůči tomu parchantovi postupovat než mu napálit kulku do hlavy - a všem proklatým Brockům také."

McFay se na chvíli odmlčel, než opět promluvil. "Mrzí mě, že jsem tě zklamal, ano, moc mě to mrzí, ale... Ale promiň, nechci se nijak podílet ani na souboji, ani na tvé krevní mstě. Je to bláznovství."

Struan zbledl ještě víc. "Promluvíme si o tobě. Buď dodržíš svou posvátnou přísahu a budeš mě podporovat, nebo jsi u nás opravdu skončil. Máš na to tři dny."

* * *

Toho dne ráno vedl Settry Pallidar se svým útvarem dragounů průvod k můstku přes první vodní příkop hradu v Edo. Na koních projížděli mezi kordony netečných uniformovaných samurajů seřazených tak hustě, že se jeden dotýkal druhého ramenem - a cestu lemovaly tisíce dalších. Přejeli přes padací most, pod padací mříží a masivní bránou zpevněnou železem. Před nimi kráčeli jejich průvodci, samurajové nesoucí tři metry vysoké korouhve s insigniemi ródžů, třemi vzájemně propojenými třešňovými květy.

Za dragouny pochodovalo padesát skotských vojáků vedených dvacetičlenným dudáckým orchestrem a obrovitým kapelníkem, za nimi skupina vyslanců a jejich doprovod, všichni na koních. Vyslanci byli slavnostně oblečeni - měli klobouky s chocholem, slavnostní kordy a pláště proti nepříjemnému větru. Výjimku tvořil Rus v kozácké uniformě a čapce. Ten seděl na nejlepším koni v Japonsku, hnědém hřebci, o něhož pečovalo dvacet stájníků, kteří dostali úkol ošetřovat ho a chránit třeba i s nasazením vlastního života. Phillip Tyrer a Johann doprovázeli sira Williama, André Poncin Henriho Seratarda. Průvod uzavírala četa červenokabátníků.

Dvě malá děla tažená valachy zůstala i s lafetami a posádkami na druhé straně můstku. To byl předmět dlouhého dohadování. Sir William trval na tom, že dělostřelecký doprovod je obvyklá pocta poskytovaná příslušníkům královského rodu, bakufu však namítalo, že jakékoli zbraně gaidžinů porušují zákony a urážejí jejich váženého šóguna. Po týdnu netrpělivého handrkování navrhl sir William kompromis, podle něhož měla děla zůstat před můstkem a pozdravné salvy neměly být vystřeleny, dokud k tomu ródžů jednohlasně neudělí příslibený oficiální souhlas.

"Promiňte, ale munice se tam nesmí vozit..."

Tento zádrhel vyřešili za pomoci francouzského admirála. Během jednoho z nekonečných zasedání připlul s vlajkovou lodí blíž ke břehu a dal odpálit jednu nepříliš přesnou salvu za druhou. Dělové koule přelétávaly cizineckou čtvrt' a neškodně dopadaly do rýžových polí za ní, ale vyděsily k smrti každého Japonce, který se ocitl v doslechu.

"Když nesmíme vyložit municí," vysvětloval sir William mile, "tak budeme asi nuceni vypálit čestné salvy z lodí, asi jako teď. Nařídili jsme mu, aby použil slepé náboje, ale pravděpodobně to špatně pochopil - to víte, máme jazykové problémy. Moc by mě mrzelo, kdyby děla nedostřelila dost daleko a zasáhla vaše město, ale to by byla vaše chyba. Budu to muset podrobně vysvětlit až vašemu císaři Komeiovi, stejně jako proč nosíme k jeho počtě pušky. Děláme tak jen na znamení úcty k vašemu šógunovi, a až se setkáme s ním, tak i k vašemu císaři, jehož návštěvu jsem už třikrát odložil, abych vám vyhověl. Určitě si pro něj najdu vhodný čas, až se moje, teď už mnohem silnější flotila vrátí z Číny, kde zničila většinu pobřeží obývaného zákeřnými piráty, kteří měli tu drzost napadnout malé britské plavidlo." Odpor bakufu se zhroutil. A tak všechny pušky byly nabitě a vojákům se dostalo varování, že sice může dojít k boji, ale za žádných okolností nesmějí provokovat Japonce, jinak budou co nejpřísněji potrestáni. "A co H. M. S. Pearl, sire Williame?" otázal se při poslední schůzce generál.

"Může dopravit mne i s doprovodem do Eda, pak se vrátit sem pro případ, že by se naši hostitelé pokusili využít mé nepřítomnosti a zaútočili na cizineckou čtvrt'. Mohla by krýt evakuaci."

"Dobrý Bože, sire, jestli se obáváte takového nebezpečí, tak proč sám tolik riskujete?" ptal se generál ustaraně. "Ztráta ostatních titulářů by nebyla tak hrozná, ale jestli se něco přihodí vám, dojde tady k mezinárodnímu incidentu.

Koneckonců, sire, vždyť reprezentujete impérium! Vy byste neměl nasazovat vlastní život."

"To už patří k riziku mého povolání, drahý generále."

Sir William se usmál, když si vzpomněl, jak se snažil, aby jeho hlas zněl netečně. Mínil to spíš jako nezávazný konverzační obrat, ale generál moudře přikývl a uvěřil mu. Je to pitomec, ale svou práci dělá bezpochyby dobře, pomyslel si vlivně, potom však na vše ostatní zapomněl a soustředěně přemýšlel o hradu a nadcházející schůzce, kterou by mělo vyvrcholit několikaměsíční vyjednávání. Setkáním vlastně vstoupí v platnost smlouva o otevření japonských přístavů. Byly to vlastně ty francouzské salvy, co přivodilo zázrak, říkal si vážně. K čertu s Kettererem, ale zaplat'bůh, že jeho operace v Číně dopadla podle depeší dobře a že se brzy vrátí. Když může ostřelovat pobřeží tam, tak proč by nemohl v Japonsku? Do pekla s ním.

A do pekla s tímhle hradem.

Z dálky příliš impozantně nevypadal, když se však k němu přiblížili a uviděli jeho vnější obranný val složený z osmi prstenců staveb připomínajících kasárna, došlo jim, jak je obrovitý. Potom hrad samotný, elegantní, s krásně vyváženými proporcemi. Vodní příkop široký téměř dvě stě metrů, vysoké vnější hradby z velkých žulových kvádrů, deset až dvanáct metrů silné. Naše šedesátilibrová děla by si na nich neškrtla, pomyslel si s úctou. A bůhví kolikero dalších opevnění chrání jádro hradu. Dá se tam proniknout jen čelním útokem, branou a přes zdi, ale k něčemu takovému bych dával rozkaz jen nerad. Vyhladovět je? Bůhví jak velká mají skladiště a sýpky a kolik vojáků je tam ubytováno. Určitě tisíce.

Za branou cesta zabořila na úzké shromaždiště vojsk, jemuž dominovali lučištníci namačkaní do chráněných střílen a na parapety umístěné deset metrů nad zemí. Brána byla otevřená a vedla k dalšímu dobře střeženému malému nádvoří a opět k opevněné bráně. Tak to bezpochyby pokračuje i dál, dokud spleť průchodů nevyústí ve středu hradu. Nepřátelská vojska by ovšem po celou dobu zůstala vydána na milost a nemilost obráncům nahoře.

"Tady můžeme sesednout, sire Williame," prohodil Pallidar, zastavil koně a zasalutoval. Velel vojenskému doprovodu. Po jeho boku kráčeli pěší důstojníci samurajů a ti ukazovali na mohutnou bránu, která se právě otevírala.

"Dobře. Chápete své úkoly?"

"Ale ano. Jenže neexistuje sebemenší naděje, že bych vás dokázal ubránit, nebo si probojovat ústup ven, dokonce ani ne proti lukům a šípům."

"Nehodlám s nikým bojovat, kapitáne," usmál se sir William. Otočil se v sedle a nařídil všem sesednout. "Je to pořádný hrad, vidíte?"

"Nikdy jsem nečetl ani neslyšel o něčem podobném," odpověděl Pallidar nervózně. "Ani křižáci neměli lepší hrad. Dokonce i velká pevnost maltézských rytířů je vedle toho malá. Krásně by se bránil. Ale hrozně nerad bych ho dobýval."

"Také jsem si říkal. Phillipe!" zvolal, "přeptejte se, kde bych se tady mohl vyčůrat."

Tyrer odchvátal k jednomu ze samurajských důstojníků, zdvořile se uklonil a něco mu zašeptal. Muž zabručel a ukázal mu k zástěně. "Tam jsou kbelíky, pane, a myslím, že říkal, že jsou i v rohu skoro každé místnosti, kdyby člověk musel."

"Dobře. Vždycky je nejlepší odbýt si to před jednáním. Stejně ale diplomat nic nepotřebuje tolik jako dobrý močový měchýř." Když si sir William a ostatní vyslanci ulevili, vykročili. Jako první vstoupil do dveří: za ním Seratard, hrabě Sergejev, von Heimrich, van den Tromp, Adamson a nováček, který dorazil poslední poštovní lodí, starosta Fritz Erlicher ze Švýcarské konfederace, vousatý obr z Bernu, který uměl francouzsky, anglicky, holandsky a mluvil dokonce i několika dialekty němčiny. Těsně za nimi následovali Phillip Tyrer a Johann. André Poncin se držel Seratarda. Přijímací sál se rozkládal na ploše třicet krát třicet metrů a měl silný strop položený na trámech. Působil velmi čistě a vzdušně. Z kamenných zdí čnely střílny pro lukostřelce. Kolem nich se rozestavěli neteční samurajové. Dvě řady po šesti židlích stály proti sobě na vzdáleném konci místnosti. A všude dveře. Privítali je jen sluhové. Vystrojený, ale bezvýznamný úředník bakufu je bez úklony vyzval, aby se posadili, a zatímco číšníci přinášeli malé podnosy, promluvil holandsky: "Posaďte se, prosím, a vypijte si čaj."

Sir William si povšiml Johanna zabraného do rozhovoru se švýcarským titulářem, a podrážděně přikázal: "Phillipe, zeptej se toho chlápka, kde je rada starších, ródžů."

Tyrera zneklidňovalo vědomí, že ho všichni pozorují a že by si nutně potřeboval odskočit, ale zašel za úředníkem a

čekal, až se ukloní. Když pozdrav nepřicházel, pustil se do něj zhurta: "Kde je vaše vychování? Ukleňte se! V má země já vysoký hodnostář a zastupovat tyto vznešené pány!"

Muž se začervenal a hluboce se uklonil. Tyrera moc potěšilo, že měl dost předvídatavosti, aby se od Nakamy naučil některé klíčové věty. Potom přerušil muže ještě panovačněji: "Kde vaši pánové, ródžú?"

"Ach, promiňte, prosím, omluvte mě, pane," koktal úředník. "Prosí, abyste tady počkali, hm, a trochu se občerstvili." Tyrer neporozuměl všem slovům, ale podstata mu neunikla. "A po občerstvení?"

"Potom mi bude ctí vás dovést na místo jednání," nejistě vysvětloval s očima sklopenýma.

Tyrer opět ke své nesmírně úlevě porozuměl. Když tlumočil siru Williamovi, co bylo řečeno, vyskočil mu na zádech studený pot. Ale prozatím mu štěstí přálo.

Sir William nespokojeně vyprskl a naklonil se k ostatním. "To ať jsme radši zatracení, než abychom tu čekali, že ano, pánové? Opozдили se. Bylo dohodnuto, že rozhovory začnou okamžitě. Ať mě čert vezme, jestli tady budu čekat a skočím jim na ten jejich čaj. Dobrá," řekl a dodal za všeobecného souhlasu: "Phillipe, pověz tomu chlápku, že jsme přišli za ródžú. A chceme se s nimi sejít hned teď. Ted'."

"Jak, ehm, mám na ně být, ehm, ostrý, pane?"

"Proboha, Phillipe, kdybych chtěl, abyste na to šel oklikou a diplomaticky, tak bych také na to šel oklikou a diplomaticky. Povinností tlumočnicka je přesně přeložit vše, co bylo řečeno, a nevysvětlovat to."

"Velký pán pověděl," spustil Tyrer japonsky, "že chtějí vidět ródžú hned. Hned."

Úředníka taková nezdvohila přímost konsternovala. Bylo to neslýchaně urážlivé a on netušil, jak se má zachovat. Dostal jasné instrukce: gaidžinové zůstanou čekat dost dlouho, aby "ztratili tvář", asi tak půl svíčky. Až vzkážeme, smíte je přivést k nám. Rychle odpověděl: "Pochopitelně vás tam odvedu okamžitě, jakmile se občerstvíte a všechno bude řádně připraveno k audienci, ale promiňte, zatím to není možné, protože urozené osoby dosud nejsou patřičně oblečeny. Proto nelze vyhovět nevhodné žádosti vašeho pána, pane tlumočnicku."

"Prosím, řekněte znova, ne rychle," požádal Tyrer nervózně a plný strachu. "Sire Williame, říká, alespoň myslím, že máme počkat."

"Ano? Proč?"

"Můj pán říká, proč čeká?"

Další záplava japonštiny, v níž se Tyrer topil, a tak muž přešel do holandštiny a do rozhovoru se nyní zapojil i Erlicher. Tím jen dál podráždil sira Williama a ostatní. Nakonec Erlicher oznámil: "Zdá se, sire Williame, že členové ródžú nejsou úplně připraveni, ale až budou, tak nás odvedou do místnosti, kde se má audience konat."

"Prosím, povězte tomuhle... tomuhle chlápku naplno, aby nás tam ihned odvedl, protože jsme přišli přesně, jak bylo dohodnuto, a že všechna setkání na vysoké úrovni se konají vždy přesně v stanovenou hodinu, protože obě strany musejí řešit jiné závažné otázky státu, jak jsem už alespoň padesátkrát vysvětloval. A vyřídte mu, aby si pospíšil."

Erlicher se vesele usmál, jednoduše to přeložil, a byť se úředník vymlouval, vykrucoval a doprošoval sebevíc, nakonec se přece jen uklonil a co nejpomaleji je odvedl dvěma na chodbu, ale předtím ještě stačil poslat dalšího muže napřed, aby varoval radu před nestydatostí a drzostí gaidžinů.

Další chodba a další a potom před nimi samurajové otevřeli velké dveře, úředník poklekl a udeřil čelem o podlahu. Čtyři muži v pečlivě propracovaných, složitých hedvábných úborech a s meči za opasky usedli na židle postavené na poněkud vyvýšeném stupínku na vzdálenějším konci přijímacího sálu. Prostřední židle zůstala prázdná. Před nimi, poněkud níž - a to vyslanci okamžitě zpozorovali - bylo šest židlí, pro každého z titulářů, a mezi nimi klečel oficiální překladatel. Asi stovka samurajských důstojníků klečela v půlkruhu rozevřeném směrem ke dveřím, a jakmile sir William vešel, všichni samurajové v místnosti se uklonili. Jen čtyři členové rady starších nikoli.

Sir William a ostatní zdvořile odpověděli úklonou a zvolna usedli na židle. "Za žádných okolností nesmějí vyslanci civilizovaných zemí padnout na kolena a dotknout se hlavou země," vysvětloval sir William předem, "i když je to třeba u vás zvykem, my prostě neděláme, a tím to končí."

Phillipu Tyrerovi, který díky Nakamovi teď byl odborníkem na klanění, neušlo, že kdykoli se členové rady uklonili, činili tak jako nadřízení k podřízeným. Na tom nesejde, pomyslel si. Nechával se unášet slavnostní náladou - dostali jsme se k samému jádru moci. Kdy přijde šógun a usedne na prázdnou židli? Je to jen chlapec? Jsem zvědavý, jak bude vypadat a co...

Řeči se ujal jeden z rady starších. Tyrer v něm ke svému údivu náhle poznal mladého hodnostáře, který se účastnil schůzky na jejich vyslanectví, a také nervózního muže s tmavou pletí, který sice nic neřikal, ale všechny neustále sledoval úzkýma očima.

Proč k nám přišli dva členové rady, ale zatajili nám, kým opravdu jsou? tázal se v duchu. Počkej, nepředstavil se ten mladík jako Tomo Watanabe? Ano, určitě to tak bylo, Watanabe, podúředník druhé třídy. Určitě smyšlené jméno. Ale proč? Proč se přestrojoval?

Tyrer se rozhodl, že odloží takové úvahy na pozdější dobu a raději se bude plně věnovat tomu, co muž říká. Nerozuměl skoro ničemu. Ale Nakama ho varoval, co ho čeká, že se bude pravděpodobně mluvit řečí užívanou u dvora, v níž i mnohá často užívaná japonská slova a věty mají odlišný, někdy i opačný význam.

Jeho myšlenky začaly bloudit. Třetí člen rady byl kulatý, měl baculatý obličej a ruce jako žena, a poslední byl opravdu starý, šedivý, s hubenou tváří a ošklivou jizvou na její levé polovině. Všichni měřili nanejvýš metr pětadesát, ale jejich pláště s jakýmsi křídly, široké kalhoty a vysoké kulaté lakované klobouky uvázané pod bradou a především nehybná důstojnost jim dodávaly zdání majestátnosti.

V tom okamžiku začal japonský tlumočník překládat do holandštiny. "Ródžú, rada starších šógunátu, vítá cizí představitele a přeje si, aby jí předložili své dokumenty, jak bylo dohodnuto."

Sir William si povzdechl. Nemohl spustit oči z prázdné židle. "Dobrá, Johanne, začneme. Zeptej se jich, jestli bychom

neměli počkat, dokud nás svou přítomností nepoctí sám šógun?"

Jeho slova byla přeložena do japonštiny a vyvolala dlouhou diskusi, až nejmladší člen rady učinil prohlášení, jež bylo pomalu a pečlivě přeloženo nejprve do holandštiny a přes ní do angličtiny. "V podstatě, když pomineme obvyklou omáčku, sire Williame, jejich mluvčí říká, že šógun není na této schůzce očekáván, že jde o setkání pouze s ródzů. Šógun přijde na řadu později."

"Na tomhle jsme se nedohodli. Dávám jim na vědomí, že se pověřovací listiny předkládají pouze hlavě státu, v tomto případě šógunovi, takže nemůžeme pokračovat."

Opět výměna názorů a potom se k nespokojenosti titulářů ozvalo: "Člen rady starších sděluje, že šógun odjel z naléhavých důvodů do Kjóta. Prý lituje, že nebude mít potěšení se s vámi sejít a tak dále. Můžete ale předat pověřovací listiny ródzů, protože je šógun zplnomocnil, aby je přijali."

Další diskuse. Sir William byl natolik znechucený, že zrudl a zcela viditelně se rozhněval. Následovaly další diskuse na obou stranách a potom jeden úředník vkleče předal důležitě, jako by to byl posvátný grál, siru Williamovi svitek papíru plný znaků a s důležitou pečeti. "Phillipe, dokázal bys to přeložit?"

"Ne, promiňte, pane."

"Nelámej si s tím hlavu." Sir William si povzdechl a otočil se k ostatním. "Tohle je od nich velice nepřístupné."

"Ano," chladně souhlasil von Heimrich.

"Nepřijatelné," připojil se hrabě Sergejev.

"Nebezpečný precedens," usoudil Adamson.

"Je to jistě velice nezvyklé," rozhovořil se francouzsky Seratard. "Slíbili nám přece šóguna. Ale mohli bychom, alespoň pro tuto schůzku, souhlasit s jejich žádostí, vidíte, přátelé?" Pečlivě tajil vlastní rozmrzelost a mluvil klidně a tiše, protože při vstupu do místnosti mu André Poncin pošeptal: "Buď opatrný, Henri, mluvčí bakufu je ten hodnostář, kterému jsme nabídli, aby si přišel prohlédnout válečnou loď, vzpomínáš? Mon Dieu, tušil jsem, že je důležitý, ale nenapadlo mě, že by mohl být jedním z rady. Kdybych ho získal na stranu Francie, byl by to krásný úspěch..."

Hrabě Sergejev prohlásil: "Přistoupit na něco podobného by znamenalo vytvořit odsouzeníhodný precedens."

"Pouze pro tuto schůzku, ano?"

"Na tom nezáleží, není to nic jiného, než když vítr ofoukne krávé prdel," ozval se Švýcar Erlicher. "Jdeme na věc."

Výměna názorů pokračovala. Tyrer poslouchal, ale zároveň nenápadně pokukoval po radě starších. Byl jejími členy fascinován a chtěl využít této vzácné příležitosti, aby se o nich dozvěděl co nejvíc. Vzpomněl si, jak mu otec mu radil, když byl ještě dítě: "Když se s kýmkoli setkáš, vždy se mu dívej na ruce a na nohy, ty ho prozradí. Oči a obličej také leccos naznačí, jenže ty se obvykle lépe ovládají. Soustřed se. Sleduj všechny detaily, i ty nejmenší, ale buď přitom opatrný, jinak si každý dá pozor. Měj na paměti, synu, že všichni přehánějí a do určité míry lžou."

Ruce a nohy se muži s tmavou pletí neustále chvěly a neklidně sebou trhaly, zatímco nejmladší člen rady seděl téměř nehybně. Čas od času, stejně jako při předchozím jednání, muž s tékavým pohledem něco pošeptal mladému mluvčímu, ale pouze jemu. Proč, ptal se Tyrer v duchu. A proč se ten nervózní neúčastník jejich porad, proč ho přehlíží? A proč neustále pozoruje vyslance a nevšímá si překladatele?

Sir William náhle ukázal na prázdnou židli. "Jestliže jste na této schůzce neočekávali šóguna a má-li rada starších pět členů, proč je tady prázdná židle?"

Dlouhé dohadování a potom: "Říká, že předseda jejich rady, pan Andžó, náhle onemocněl a nemohl přijít, ale to nevadí, mají jeho souhlas, aby ho zastupovali. Prosím, pokračujte."

Von Heimrich v perfektní francouzštině zasadil Seratardovi těžkou ránu: "To vlastně znamená, že toto jednání je neplatné. Vždy přece zdůrazňovali potřebu jednomyslnosti při zasedání rady. Pět lidí. To vypadá na další podvodnou záminku, jak by mohli v budoucnu popřít platnost tohoto jednání." A opět vzplála ohnivá diskuse.

Pouze sir William mlčel. Potlačoval v sobě vztek a nervozitu. Pochopil, že ho opět převezli. Co má dělat? Potom se slyšel, jak rozhodně říká: "Velmi dobře, přijmeme jeho souhlas jako důkaz šógunovy dobré víry, alespoň pro toto jednání. Budeme informovat naše vlády, že předchozí dohoda nebyla dodržena a vydáme se co nejdříve do Kjóta, abychom řádně předali své pověřovací listiny šógunovi - a císaři - a při tom si s sebou vezmeme víc než dostatečný doprovod."

Zatímco Johann začal tlumočit do holandštiny, hrabě Sergejev tiše zabručel: "Bravo, to je jediný způsob, jak vyjít s těmi matěrbecí!" Von Heimrich a Nizozemec van de Tromp tiše souhlasili, ale Seratard, Američan Adamson a Erlicher vyslovili výhrady.

Japonský tlumočník zalapal po dechu a nahlas prohlásil, že určitě správně nepochopil. Johann mu odpověděl, že nejde o žádné nedorozumění. Během této dlouhé slovní potyčky sir William přestal poslouchat a sledoval tváře členů ródzů, jak reaguji na překladatelská slova. Všichni na sobě dávali více nebo méně znát neklid.

"S obvyklou omáčkou, sire Williame, ale tentokrát s velkou dávkou zdvořilých omluv tvrdí, že není možné se sejít se šógunem v Kjótu, že počasí je v tuto roční dobu velmi nepříznivé, ale až se vrátí, tak určitě a tak dál..."

Sir William se smutně usmál. "Pověz jim, ať je počasí příznivé nebo nepříznivé, navštívíme císaře v nejbližší budoucnosti. To zdůrazni, Johanne. To je jediný základ, na kterém můžeme pokračovat."

Členové ródzů přijali jeho slova ledovým mlčením.

Potom sir William jako první, následován ostatními, povstal, uklonil se, představil se, jak se jmenuje a jaké má služební zařazení, a předal své pověřovací listiny. Ty byly velice důstojně přijaty. Pokaždé se členové rady uctivě uklonili.

"Tak a teď," ujal se opět slova sir William s hrdým výrazem, "budeme pokračovat druhým bodem jednání. Vláda Jejiho Veličenstva opětovně poukazuje na to, že 12. září léta Páně 1862 byl za denního světla anglický občan úkladně zavražděn samuraji ze sacumského útvaru, kterému velel kníže Sandžiró. Dva další byli zraněni. Vláda Jejiho Veličenstva žádá, aby jí byli vrahové vydáni, nebo aby byli veřejně potrestáni podle japonských zákonů, aby bylo okamžitě

vyplaceno odškodnění sto tisíc liber ve zlatě, aby byla zveřejněna omluva a poskytnuty oficiální záruky, že se takové případy nebudou víckrát opakovat. Dále: druhá a poslední splátka za vraždu vojáků Gunna a Ropera minulého roku na našem vyslanectví, která se už celé týdny opožděje, bude do tří dnů vyplacena ve zlatě, jinak se požadovaná částka za každý následující den zdvojnásobí..."

Sir William dal Johannovi dost času, aby mohl překládat slovo od slova, ale nepřipustil žádné výhrady, dokud nedomluvil. Také Adamson žádal reparace a nakonec i ruský vyslanec.

Hrabě Sergejev, kterému na prsou uniformy zdobené zlatými prýmkami cinkalo mnoho vyznamenání a medailí, prohlásil: "Ruský důstojník a ještě jeden námořník z naší bitevní lodě Gudeněv byli 16. února loňského roku zabiti mečem v Jokohamě." A k velkému údivu ostatních dodal: "Jako reparace žádá car celé Rusi Alexandr II. Kurilské ostrovy."

Během překladu se sir William k němu naklonil a příjemně mu rusky zašeptal: "Krásné gesto, ale jen gesto, hrabě Alexeji, neboť vláda Jeho Veličenstva samozřejmě nepřipustí takové zasahování do sféry svého vlivu."

"Možná ano, možná ne. V Evropě zase brzy vypukne válka. Brzy se budeme muset rozhodovat, kdo jsou naši přátelé a kdo nepřátelé."

Sir William významně zakašlal. "To je pro některé země stálý problém. Spojené království nemá trvalé nepřátele, pouze trvalé zájmy."

"To je pravda, drahý příteli, ale zapomněl jste dodat, že nemá ani trvalé přátele. A teď, když ovládáme Vladivostok, se stáváme pacifickou velmocí."

"Vládnout od moře až k moři? Sen všech carů, že ano?"

"Proč ne? Lepší bude, když to budeme my než někteří jiní," odsekl hrabě Alexej ironicky a pokrčil rameny. "Kurily? Když ne právě je, tak nějaké jiné ostrovy. Potřebujeme je získat na obranu Vladivostoku."

"Budeme si muset promluvit o vaší podivné přítomnosti v Pacifiku za vhodnější situace. Moje vláda má na tom eminentní zájem."

Seratař, který nerozuměl ruštině, a tedy ani jejich rozhovoru vedenému v ruštině, zuřil. Ledově prohodil francouzsky:

"Věřím, sire William, že nepřehlídíte francouzské zájmy."

"Jako vždy, monsieur, jsou zájmy našich chrabrych spojenců v popředí pozornosti ministerstva zahraničí Jeho Veličenstva."

"Sire William," ozval se Johann, "jejich mluvčí povídá... jenom opakuje jejich předchozí stanovisko, že nemají nad Sacumou jurisdikci, neznají vrahy a domnívají se, že by reparace měly být požadovány od samotné Sacumy, pochopitelně řádnými kanály."

"Jakými řádnými kanály?"

Další dohadování. "Říká jejich prostřednictvím, že tedy znova předají vaši prosbu do Sacumy."

"To není žádná prosba, proboha! Zkusíme to ještě jednou a jinak, naposledy, to zdůrazní, Johanne," pokračoval sir William. "Zeptej se, jestli potrestají vrahy, a pověz jim, že vyžadují odpověď ano, nebo ne. Nic jiného!"

Další porada. "Říká, sire William, že za určitých okolností..."

"Tak už dost, prokrista! Ano, nebo ne! Phillipe, pověz jim to japonsky!"

Tyrerovi se sevřel žaludek. Neušlo mu, jak člen rady s tmavou pletí opět něco šeptá, ale hrdinně vyskočil na nohy.

"Velečení pánové, prosím o omluvu, má špatná japonština, ale můj pán se ptát, prosí, jestli vražda, vy popravíte muž spáchat vraždu, ano nebo ne, prosím?"

Ticho. Členové rady se zadívali na Jošiho, který netečně hleděl na Tyrera a pohrával si přitom s vějířem. Muž vedle něj cosi zašeptal a on přikývl. "Trestem za vraždu je smrt."

"Říká ano, pane. Vražda se trestá smrtí," tlumočil Tyrer, který se naučil tato klíčová slova od Nakamy a dozvěděl se od něj i zásady japonského trestního řádu i jak jsou přísné.

"Rekněte mu, že děkuji."

"Můj pán říká děkuji, pane."

"Teď se ho zeptej, jestli je správné požadovat za takový zločin odškodné. Ano nebo ne?"

"Pane, prosím, promiňte, ale je...já...já..." Tyrer zmlkl a v hlavě měl náhle prázdno. "Promiňte, sire William, ale neznám výraz pro odškodné."

V té chvíli zasáhl André Poncin. "To slovo je bakkin, sire William. Není moc známé. Mohu to zkusit, prosím?"

"Tak do toho."

"Vážení pánové," začal Poncin s hlubokou poklonou a Tyrer mu v duchu děkoval za to, že ho vytáhl z bryndy a zachránil mu tvář. "Prosím, můj pán ptá, jestli správné, ponížené prosí o spravedlnost a platbu za hlavu pro rodinu, pro vraždu, pokutu pro Sacuma?"

"Pro Sacumu ano," odpověděl Joši s lehkým úsměvem.

André si vydechl úlevou. "Říká, že ano, sire William, ale že reparace se mají vyžadovat přímo od Sacumy." Než sir William stačil položit další otázku, Poncin svou nejlepší, nazkoušenou japonštinou - a k Tyrerovu údivu - začal nabízet formulaci, kterou si vymyslel, aby se pokusil zachránit všem tvář: Vážení pánové, jménem mého pana, poníženě navrhuji ródzú, aby možná zvažovat, prosím, promiňte, aby možná zvážilo, ródzú půjčit Sacuma první splátka, jedna pětina. To vy teď nabídnout, dát čas zbytek Sacuma, vybrat zbytek od Sacuma. Prosím?"

Tentokrát všichni zpozorovali, jak zájem nejmladšího člena rady vzrostl. Okamžitě si začal šeptat s ostatními. André postřehl, jak se na něj Tyrer mračí, a tak sotva zřetelně zavrtěl hlavou a očima ho prosil, aby nezasahoval. Po chvíli Joši řekl: "Snad by bylo možné nabídnout dvacetinu, zaplacenou za sto dní, jako splátku zřejmého dluhu Sacumy."

"Vážení pánové..."

"Co to, k čertu, povídá, Phillipe, a co ten mluvčí?"

"Jestli dovolíte na vteřinku, pane," přerušil ho mile André, ale v duchu si ho přál rozdrtit. "Vážení pánové, můj pán by

doporučoval desetina, za šedesát denů. Promiňte, prosím, promiňte má špatná výslovnost, ale poníženě, velice poníženě prosím, ano." S velkou úlevou Poncin uviděl, jak se začínají dohadovat, a rozhodl se riskovat dál: "Promiňte, sire William, ale jak vám potvrdí Phillip, navrhl jsem jim, aby zaplatili zálohu místo Sacumy, která by měla, alespoň podle jejich názoru, platit reparace."

"To jste opravdu udělal? To si on myslí?" Sir William se na něj zahleděl a únava z něj i ze všech ostatních spadla.

"Dobře. Jestli to udělají, pak by se dalo přistoupit na kompromis. Souhlasíte, pánové?" Aby prokázal potřebnou zdvořilost, optal se ostatních na jejich názor. Za ním si Tyrer tichounce pohvizdoval. Rozuměl většině z toho, co Poncin říkal japonsky, a pochopil, jak manipuluje vyslancem i radou starších, a uvědomil si malý, byť důležitý rozdíl v anglickém překladu. Bylo to od Andrého chytré. Ale co tím sleduje? Byl to jeho nápad nebo Seratardův? Muž s tékavým pohledem opět něco důvěrně zašeptal nejmladšímu členu rady, který hned začal sledovat tituláře. Skoro jako kdyby...

V té chvíli mu spadla rouška z očí a vše pochopil. A dokonce ještě víc, teď viděl radu starších nezkresleně, a ne jako dříve nepřímou a zamlženou, pozoroval ji pohledem kulturního člověka, který hledí na Japonce jako na národ, stejně kulturní, stejně prostý i stejně složitý, ale především je považuje za obyčejné lidi, a ne za podivné, záhadné nebo dokonce zvrácené "Japončíky". Tento nadřazený postoj Nakama, Fudžiko a dokonce i André, každý po svém, správně odmítali.

Všemohoucí Pane, ten s tékavým pohledem rozumí anglicky, chtělo se mu nadšeně vykřiknout. Jedině tím se to dá vysvětlit. A je to jen špion ródzů a není jejím členem o nic víc než já. Proto mu také všichni při jejich poradách přehlížejí. Co ještě? Určitě je to Watanabeho špion, protože našeptává jen jemu - musím zjistit jejich jména a přeptat se na ně Nakamy. Watanabe je z nich nejmocnější, je to zastupující předseda. A nepřítomný předseda? Musím zjistit i jeho pravé jméno. Co dál? Proč André...

Soustředil se, protože Joši promluvil na překladatele. Jeho hlas zněl přísněji. Tlumočník okamžitě zpozorněl a jeho holandsština byla dvacetkrát stručnější. Johann překládal a pokoušel se nevypadat překvapeně. "Ródzů souhlasí, že v tomto případě je správné žádat reparace od Sacumy. Ano, sto tisíc jim připadá rozumné za smrt šlechtice, i když si nejsou jisti, zda bude na to stejně nahlížet i urozený pán ze Sacumy. Jako gesto přátelství k Britům i ostatním národům ródzů do sedmdesáti dnů zaplatí desetinu této částky jako zálohu místo Sacumy. Oficiální britská žádost bude předána Sacumě. Pokud jde o žádost ruského vyslance, platí v tomto případě stejné zásady jako v jeho vlasti. Japonská půda je japonská půda a... myslím, že to slovo znamená nedotknutelná a nelze o ní vyjednávat."

Sir William nenápadně zmáčkl ruku hraběte Alexeje, aby zabránil jeho výbuchu, a tiše rusky prohodil: "Nech to tak být, Alexeji." Hlasitě se obrátil na Johanna a chtěl začít vyjednávat o počtu dní a výši zálohy. "Výborně, Johanne, pověz jim, že..." Zarazil se, neboť Tyrer mu stačil rychle zašeptat: "Promiňte, pane, doporučoval bych, abyste to okamžitě přijal, ale především byste se měl dozvědět, jak se jmenují..."

Sir William nedal na sobě znát, že vůbec Tyrera slyšel, a pokračoval bez odmlky a změny výrazu: "Johanne, prosím, přelož jim, že jejich návrh je pro vládu Jejeho Veličenstva přijatelný ve stejném přátelském duchu. Pokud jde o vyslance petrohradského dvora, jsem si jist, že bude ještě návrh konzultovat se svou vládou, a ta bezpochybně bude souhlasit s uspokojivým finančním odškodněním." Nedovolil hraběti Alexejovi, aby mu skočil do řeči, a pokračoval: "Pokud jde o další naléhavý problém, Šimonosecký průliv. Všechny vlády protestují proti tomu, že pobřežní baterie ostřelovaly jejich lodí, které v míru propluly průlivem." Sir William opakoval data a jména lodí, která se už dříve stala předmětem rozvášněné korespondence.

"Říkají, že vaši stížnost předají dál, sire William, s tím jejich obvyklým, že nekontrolují Čošů."

"Johanne, pověz jim, že v přátelském duchu tohoto setkání si dovoluji upozornit, že je obtížné, ne-li přímo nemožné, aby zahraniční vlády jednaly s bakufu, které údajně nemá správní pravomoc nad různými knížectvími nebo státy. Co tedy máme dělat? Vyjednávat přímo se šógunem, který podepsal smlouvy, nebo s císařem Komeiem?"

"Právoplatnou japonskou vládou je šógunát, nejvyšším vládcem šógunátu je šógun, který vládne v zastoupení Syna nebes, ródzů jsou nejvyšší poradci šógunátu, jehož hodnostáři tvoří bakufu. Cizí vlády ve všech případech musejí jednat se šógunátem."

"Je-li tomu tak, jak můžeme zajistit bezpečný průjezd všech lodí kolem Šimonoseki?"

Další vyčerpávající rady a stále nové variace stejné odpovědi, která na nic neodpovídala, ať se sir William snažil sebevíc. Plné močové měchýře zvyšovaly všeobecnou netrpělivost a únavu. Od začátku jednání uplynuly tři hodiny. Vtom náhodná myšlenka otevřela cestu dohodě. Sir William se v duchu usmál: "Tak dobrá, předpokládejme, že k dalším útokům již nedojde a že naše oprávněné stížnosti budou tlumočeny knížeti z Čošů, potom my... v duchu nového přátelství, vyslechneme jejich stanovisko v dalším kole jednání, které se uskuteční za sto dní."

Další hodina manévrování. "Ródzů souhlasí s dalším setkáním zde v Edu za sto padesát šest dní a prohlašuje dnešní jednání za ukončené."

"V pořádku," souhlasil spokojený sir William a potlačil zívnutí. "Mohli by nám teď ústně sdělit svá jména a potom je i správně napsat ve znacích na papíře, který si vyměníme do tří dnů, a tak potvrdíme naše dohody?"

Další dohadování a změny nepodstatných detailů, až se konečně ozvalo: "Sire William, slibují, že je dostanete na papíře do týdne, tlumočník vám sdělí jejich jména a schůzka končí." Když byli členové rady představováni, každý z mužů se lehce a netečně uklonil: "Pan Adači z Mito, pan Zukumura z Gai, pan Joši z Hisamacu..." Tyrera potěšilo, že muž s tékavými očima, který přišel na řadu jako poslední, se potil, nevěděl, co si počít s rukama a nohama, a jeho úkloně chyběla panovačnost ostatních: "...pan Kii ze Zukoši."

"Prosím, tlumočte jim naši vděčnost. Jak bylo předem dohodnuto, teď vydám rozkaz ke královskému pozdravu."

"Lord Joši říká, že bohužel jeden z jejich členů chybí. Jak bylo dohodnuto předem, k výstřelům z děl je třeba jednomyslného souhlasu celé rady starších."

Dobrá nálada sira Williama se okamžitě vytratila. Všichni vyslanci byli šokováni. "A co naše dohody?" zeptal se ostře. "Ty také vyžadují jednomyslný souhlas?"

Další tahanice, značné napětí a zvýšená ostrážitost všech vyslanců. Johann váhavě tlumočil: "Pan Joši říká, že toto setkání bylo schváleno šógunem a že je úkolem předsedy přijmout pověřovací listiny, vyslechnout podmínky a navrhnout doporučení. Dohodu potvrdí jednomyslně. Pokud jde o salvy, na základě předchozí úmluvy je třeba jednomyslného souhlasu všech členů, a tak je teď bohužel nemohou povolit."

Ticho bylo nezdravé, sir William a ostatní totiž pochopili, že padli do léčky. Teď nemám jiné východisko, pomyslel si a žaludek se mu sevřel. "Kapitáne Pallidare!"

"Ano, pane?" Pallidar vystoupil z řady. Srdce mu bušilo, protože stejně jako všichni, kdo stáli proti ródžů, si uvědomoval, že sir William nemá jiné východisko, než vydat rozkaz ke střelbě, a to za každou cenu, jinak pod stejnou záminkou mohou být zablokována i další ujednání.

Hned jak Pallidar zasalutoval a promluvil, nejmilejším a nejdiplomatictější hlasem jim skočil do řeči Seratard: "Sire Williame, nepochybuji, že tato dohoda je založena na dobré víře, bude splněna a můžete ji přijmout. Radím vám, abyste tak učinil, stejně jako my všichni ostatní, že ano, pánové?" Nabídl jim tak k všeobecné úlevě příležitost, aby si zachránili tvář. "A také bych doporučil, abychom za těchto okolností vynechali salvy. Vy s tím souhlasíte, sire Williame?"

Anglický vyslanec zachmuřeně váhal.

Seratard ale všechny znovu překvapil, když velkoryse dodal: "André, přetlumočte jim, že jménem Francie přebírám záruku za první splátku."

Než stačil sir William cokoli říci, André už se ukláněl: "Můj pán říká, vážení pánové, on šťastný ródžů dá papír za týden, souhlasí půjčit Sacuma peníze za sedmdesát denů. Říká i Francie, jako přítel Japonsko, počtěno dát osobní slib britský vyslanec proti první splátce. Také počtěno pozdravit všechny nebo jeden ródžů osobně, kdykoli na loď nebo kdekoli jiné místo. Poníženě děkuji, vážení pánové."

Joši přivřel oči a pronesl: "Děkuji vašemu pánovi. Schůzka je u konce."

Japonský důstojník zvolal: "Pozdravte!" Všichni samurajové se dotkli čelem podlahy a setrvali tak, dokud se členové rady nepostavili a s umírněnou zdvořilostí úklonu neopětovali. Siru Williamovi a ostatním nezbylo než je napodobit.

Joši jako první zamířil k neviditelným dveřím na konci stupínku a v tu chvíli zmizel. Samurajové se okamžitě narovnali a dál se kolem sebe podezíravě a nepřátelsky rozhlíželi.

"Jsem velice spokojený, sire Williame," žoviálně ho oslovil ve francouzštině Seratard. Vzal ho za ruku, aby odvedl jeho pozornost. "Dobře to dopadlo."

"Vaši nadřazení na Elysejských polích vám pěkně vynadají, až je požádáte o deset tisíc ve zlatě," opáčil sir William. Trochu se na Francouze zlobil, ale ne příliš. Když odhlédl od dělostřeleckých salv, učinil velice významný krok vpřed.

"Ale ať už budou nadávat nebo ne, bylo to pozoruhodné gesto, Henri, třebas drahé."

Seratard se rozesmál. "Vsadím dvacet guinejí, že Japonci zaplatí."

"Tak si pláceme. Povečeříš s námi na vyslanectví?" Vycházeli ze sálu a nebrali na zřetel drzé, výhrůžné pohledy.

"Děkuji za pozvání, ale ne. Nemáme už nic na práci, a tak se, myslím, vydám do Jokohamy už dnes, ne až zítra. Zbývá dost času a moře je klidné. A proč bys čekal na Pearl? Přidej se ke mně na mou vlajkovou loď a povečeřet můžeme cestou, ne?"

"Díky, ale počkám tu do zítřka. Chci se ujistit, že všichni chlapi odjedou bezpečně zpátky."

Za nimi, nikým nepozorován v hloučku lidí, Tyrer vyhlížel Andrého, který si klekl a zapínal si sponu na botě. Neuvedomil si, že ho Tyrer sleduje a začal si něco šeptat s japonským překladatelem. Muž zaváhal, ale potom přikývl a uklonil se. "Dómo."

André se otočil a všiml si, jak si ho Tyrer měří pohledem. Na zlomek vteřiny se rozzuřil, hned se však usmál a přidal se k němu. "Tak, Phillipe, dopadlo to dobře, vid? Podle mě jsi byl skvělý. Určitě jsi zabodoval."

"Skvělý jsem vůbec nebyl, ale tys to zachránil. A také mou tvář, mnohokrát ti za to děkuji." Tyrer se zamračil a znepokojeně následoval skupinku cizinců. "Ale stejně, přestože jsi výtečně našel cestu ze slepé uličky, povídal jsi něco jiného v japonštině a něco jiného v angličtině, vid?"

"Tak velký rozdíl to nebyl, mon ami, nijak zvlášť podstatný."

"Neřekl bych, že by s tím sir William souhlasil."

"Možná ano, možná ne. Možná se pleteš." André se přinutil k úsměvu. "Není přece moudré podráždit vyslance. Do zavřené pusy ti komár nevlétne."

"Většinou to tak bývá. Co jsi chtěl tomu překladateli?"

"Poděkoval jsem mu. Mon Dieu, močový měchýř mi asi praskne. Co ten tvůj?"

"Asi také," přikývl Tyrer. Nepochyboval, že mu André neřeká pravdu. Ale proč by mu ji říkal? André je přece nepřítel, a jestli ne nepřítel, tak protivník, a udělá všechno, aby prospěl a zavděčil se Seratardovi, Francii a sobě samému. To se mu nedá vytýkat. A o co asi tajně žádal? Aby někomu něco vyřídil, ano, ale co? Co asi tajně vzkazoval? O co bych asi tajně žádal já? "Požádal jsi o tajnou schůzku s panem Jošim, vid?" vystřelil naslepo. "Pro sebe a pana Seratarda."

Výraz Andrého Poncina se nezměnil, ale Tyrer si dobře všiml, jak mu klouby na ruce, kterou svíral slavnostní kord, zbělely. "Phillipe," odpověděl slabě. "Byl jsem tvůj dobrý přítel od chvíle, kdy jsi sem přijel, pomáhal jsem ti se základy japonštiny, všude jsem tě uvedl, ne? Nepletu se ti do tvých tajných styků s Nakamou, i když, jak jsem se doslechl, dává si říkat i jinak. Copak..."

"Jak si dává říkat?" zeptal se Tyrer, který náhle zneklidněl a nevěděl proč. "Co o něm víš?"

André pokračoval, jako kdyby Tyrer nic neřekl. "Nezkoušel jsem ho vyslýchat, ani tebe ne, ale neustále jsem tě varoval před Japonci. Kdybys chtěl, měl jsi času dost, abys mi o něm pověděl jako přítel. Nezapomínej, že jsme na tom

podobně, Phillipe, nejsme ani sluhové, ani páni a žijeme v Japonsku, kde si gaidžinové opravdu musejí pomáhat. Jako třeba já, když jsem tě zavedl za Raiko a ta tě zase seznámila s Fudžiko, vid'? Příjemné děvče, ta Fudžiko. Zkus se na to dívat s trochou galského realismu, Phillipe. Nejlepší bude, když nebudeš rozhlašovat důvěrné informace a dáš si pozor na Nakamu. Vzpomeň si, co jsem ti kladl na srdce už alespoň desetkrát: V Japonsku existují jen japonská řešení."

* * *

Slunce už zapadalo, když Joši pospíchal smutnou kamennou chodbou ve středu hradu. Teď byl oblečen jako obvykle do kimona se dvěma meči a přes ně měl přehozenou jezdeckou pláštěnku. Každých dvacet kroků měl pochodně zasazené do železných stojanů a vedle nich stanoviště lučištníků, která sloužila také jako okna. Venku bylo chladno. Před ním se objevilo točité schodiště. Vedlo dolů k jeho soukromým stájím. Seběhl po schodech.

"Stůj! Kdo... Promiňte, pane." Stráž se uklonila.

Joši pokývl a šel dál. Po celém hradě se vojáci, stájníci a sluhové připravovali, že půjdou spát, nebo nastoupí do noční služby. Jako na celém světě tam panoval zvyk chodit spát se západem slunce. Jenom ti zámožní si mohli v noci rozsvítit, a tak mohli vidět, čist si nebo se bavít.

"Stát! Promiňte, pane..." I tento strážný se uklonil a po něm další a další.

Na dvorku u stájí čekala u hlav koní dvacetičlenná osobní stráž. S nimi stál i Misamoto, rybář a nepravý samuraj a člen rady starších. Teď měl na sobě prosté šaty obyčejného vojáka, nebyl ozbrojen a trápil ho strach. Přípravena stála dvojice zvláště lehká uzavřená nosítka určená pro rychlé přesuny. Byla upevněna na dvou tyčích, která zapadala do sedel koní vpřed a vzadu. Podle plánu, který vypracoval už před časem s Hisako, dal kopyta koní obalit tak, aby hlasitě neklapala. Malé okénko v jedné nosítkách se pootevřelo a vyhlédla z něj Koiko. Usmála se a kývla mu na pozdrav. Na to se okénko zavřelo. Otevřel její dveře natolik, aby se přesvědčil, že je to skutečně ona a že je sama. Už od dětství mu otec vtlačoval do hlavy první pravidlo přežití: "Když tě někdo zradí a ty na to nebudeš připravený, nebo tě dokonce zabije, a ty na to nebudeš připravený, pak jsi nesplnil povinnost, kterou máš vůči mně a vůči sobě. Bude to tvá chyba, protože v takovém případě ses osobně nepřesvědčil, zda je všechno v pořádku, a nepřipravil se na každou možnost. Takové nesplnění povinností omlouvá jen karma - a bohové neexistují."

Usmál se na Koiko, aby jí dodal jistotu, dvířka zavřel a šel se ujistit, zda jsou druhá nosítka prázdná a připravená pro něj, kdyby je potřeboval. Když uviděl, že je vše v pořádku, vydal rozkaz k nasednutí. Ulevilo se mu, že se vše událo skoro v naprostém tichu. Nařídil, aby brnění i zbraně byly upraveny tak, aby neharašily. Poslední tichá kontrola, ale odnikud nevycítil nebezpečí. V pouzdru u sedla visela jeho nová puška, pouzdro s municí měl plné a čtyři další pušky drželi jeho nejspolehlivější střelci. Nehlučně skočil do sedla. Další signál. Předvoj a muži s jeho osobní standartou vyrazili. Za ně se zařadil sám, potom dvojice nosítka a zbytek vojáků ho následoval jako zadní voj.

Postupovali rychle a téměř neslyšně. Nahoru průchodem k dalšímu opevnění, hlavní branou a cestou. Na všech kontrolních bodech je propouštěli bez vyptávání. Místo však aby zabočil ke změní uliček vnitřního hradu, zamířil k velké budově na severu opřené o jedno z hlavních opevnění. Zvenku byla hlídána velkým množstvím stráží. Jakmile poznaly Jošiho, vysoké dveře se otevřely, aby mohl vjet dovnitř. Uvnitř se nacházela rozlehlá, uzavřená jízďárna s hliněnou podlahou a vysokým klenutým stropem, a v patře s galerií pro diváky. Tu a tam plálo několik pochodní. Dveře se za nimi zavřely.

Joši pobídl koně, vjel do čela průvodu a rychle jej provedl chodbou na druhém konci jízďárny, kolem prázdných stájí a skladů s postroji. Tato část budovy byla vydlážděná a páchla výkaly, moči a potem. O kousek dál začínala zase hliněná podlaha chodby, která vedla k vnitřní, menší a jen málo osvětlené jízďárně s klenutým stropem. Joši opět popohnal svého koně, ale náhle mu přitáhl uzdu.

Galerie nad nimi byla plná tichých lučištníků. Neměli sice šípy nasazené na tětívě, ale všichni dole věděli, že smrt je blízko - pokud někdo vydá rozkaz.

"Ale, ale, Joši-sama." Z přítmi nad nimi se ozval Andžóův drsný hlas a Jošimu chvilku trvalo, než ho rozpoznal. Seděl neozbrojený na galerii vedle schodiště. "Dnes odpoledne na schůzi jste se nám nesvěřil, že odjedete z hradu s ozbrojenci jako... jako co? Jako ninja?"

Mezi Jošiho muži se ozval rozhněvaný šum, ale on se zasmál, a to prolomilo napětí dole i nahoře. "Jako ninja zrovna ne, Andžó-sama, ale určitě co nejtišeji. Není nerozumné občas prověřit obranu bez předchozího varování. Jsem ochránce tohoto hradu, nejen ochránce nástupníka. A co vy? Čemu vděčím za toto potěšení?"

"Vy jen prověřujete naši obranu?"

"Zabijím tři holuby jedním šípem. Ano." Z Jošiho hlasu vymizel humor a všem přeběhl mráz po zádech. Přemýšleli, proč právě tři a co tím mínil. "A co vy? K čemu tolik mužů s luky? Líčíte snad na někoho past, abyste ho přepadl ze zálohy?" Hrubý smích se rozlehl v kopuli jízďárny a všechny ještě víc podráždil. Ruce stiskly zbraně pevněji, i když nikdo neučinil nic výhrůžného. "Past? Ne, to není přepadení ze zálohy. To je čestná stráž. Jakmile jsem se doslechl, že se chystáte vyjet na kontrolu hlídek a dáváte koňům kryty na podkovy... Tito muži vám mají vzdát poctu a ukázat vám, že tady jenom nespíme, že hrad je v dobrých rukou a nepotřebuje žádného ochránce." Vyštěkl povel a najednou všichni lukostřelci seběhli ze schodů a seřadili se do dvou kruhů kolem celé jízďárny a Joši se svými muži zůstal uprostřed. Zdvořile se uklonili. Joši a jeho muži úklonu zdvořile oplátili. Ale nic se nezměnilo, past mohla každou chvíli sklapnout.

"To na kontrolu stráží potřebujete pušky?"

"Naše rada doporučila všem šlechticům, aby se vybavili moderními zbraněmi," odpověděl Joši. Jeho hlas zněl klidně, ale v duchu zuřil, že jeho plán byl prozrazen a že nepředvídal takovou léčku. "Tohle jsou první z mých pušek. Chci, aby si je lidé zvykli nosit."

"To je moudré, ano velmi moudré. Vidím, že také máte pušku. Copak ji urozený pán Joši musí nosit také?"

Jeho posměch přivedl Jošiho do varu. Podíval se na pušku v pouzdře. Nenáviděl střelné zbraně a byl svému předku a jmenovci vděčný, že v den, kdy se stal šógunem, zakázal jejich výrobu i dovoz. Vždyť to nám přece zajistilo mír na

půltřetího století, pomyslel si zachmuřeně. Pušky jsou zákeřné, zbabělé zbraně, které jsou hodny jedině smradlavých gaidžinů. Mohou zabít na tisíc kroků a ty možná nikdy neuvidíš člověka, kterého jsi zabil, nebo který zabil tebe. Může je beztržně použít každý prostáček, osoba nízkého původu, maniak, špinavý zloděj, muž i žena proti komukoli, dokonce i proti nejvznešenějšímu šlechtici a nejzkušenějšímu mistru meče. Ano, a teď musím nosit pušku i já - gaidžinové nás k tomu donutili.

Andžóův posměšek mu stále ještě zněl v uších. Vytrhl pušku z pouzdra, odjistil ji, jak mu ukázal Misamoto, namířil ji, stiskl kohoutek a okamžitě začal střílet. Pět kulek v ohlušujícím rámusu skončilo ve stropě a zbraň mu s neuvěřitelnou silou málem vyskočila z rukou. Všichni se rozprchlí, dokonce i jeho lidé, některé shodili polekaní, vzpínající se koně. Andžó a jeho stráže skočili na zem a očekávali další střelbu, tentokrát smrtelnou. Všechny v jízdně vyždělala rychlost střelby.

Bez dechu vyčkávali v naprostém tichu, a teprve když další výstřely nepadly, si uvědomili, že Joši jen předvádí svou pušku. Dvě řady samurajů s luky se rychle, ale opatrně seřadily kolem Joših mužů, kteří opět zaujímali své místo. Andžó se svou osobní stráží se obtížně postavil na nohy. "Co to mělo znamenat?" vykřikl.

Ačkoli mu srdce bušilo, Joši s největší nenuceností, jakou svedl, uklidňoval svého koně a položil si pušku na klín. Tajil potěšení nad svým úspěchem. Stejně jako na všechny ostatní i na něj síla pušky udělala hluboký dojem. Už dříve střílel na terč z předovek a zastaralých soubojových pistolí, ale nikdy z předovky s patronami. "Chtěl jsem vám ukázat, jak jsou účinné. Za určitých okolností jsou lepší než meč, dokonce i pro šlechtice." Těšilo ho, jak klidně zní jeho hlas.

"Když vás například před několika týdny přepadli, taková zbraň by se vám docela hodila, vidíte?"

Roztřesený Andžó krotl svou zášť. Teď už vůbec nepochyboval, že se ocitl ve velkém nebezpečí a jeho život je v okamžitém ohrožení. Nepochyboval, že pokud teď nařídí Toranagovo zatčení, jak původně zamýšlel, kulky z pušek ho neminou. Kde se, při všech bozích, ten pes naučil střílet a proč mě nikdo neinformoval, že to s puškou tak umí?

A když mu teď Joši připomněl incident se šiši, přispěl tak k jeho veřejné ostudě. Již se rozeslo, že nebyl ani trochu statečný, utekl do bezpečí a vůbec nezasáhl do boje proti útočníkům. Navíc když zajali raněného, nařídil, aby ho zabili potupným způsobem. "Za určitých okolností, Joši-sama, snad ano, ale pochybuji, že dnes vám pušky budou k něčemu. O tom pochybuji. Smím se zeptat, co dnes máte v úmyslu? Chcete zkontrolovat venkovní opevnění a vrátit se? Nebo je jedním z vašich holubů odjezd někam pryč?"

Oba věděli, že se mu Joši nemusí zodpovídat z toho, kde se pohybuje, ať už na hradě nebo mimo něj. "To záleží na tom, co uvidím venku," odpověděl stroze. "Možná se rozhodnu odjet na pár dní na svůj hrad, možná ne. Určitě vás ale budu podrobně informovat."

"Rada bude vaši přítomnost postrádat, i kdyby mělo jít jen o pár dní. Zbývá nám hodně práce a za vaší nepřítomnosti budeme muset o všem rozhodnout sami."

"Jak jsme se shodli dnes odpoledne, nemusíme teď rozhodovat o ničem důležitém. Naštěstí bez pěti členů rady nelze vyřešit žádný klíčově důležitý problém."

"Je tu otázka souhlasu gaidžinů."

"Na té jsme se také shodli dnes odpoledne."

Schůze rady starších, která se konala okamžitě po odchodu gaidžinů, byla plná spokojenosti a smíchu nad tím, jak nepřítel ztratil tvář a jak byli zase jednou cizinci přechytračeni. Andžó, Tojama a Adači mu blahopřáli k tomu, jak chytře vedl spor a pochopil gaidžiny. Zukumura neřikal skoro nic, jen chvílemi cosi slabomyslně blábolil.

Andžó se uchechtával. "Souhlasit předem s tím, že zaplatíme bezvýznamnou částku, abychom se zbavili jich a jejich lodí v Edu, a mezitím srazit Sacumu na kolena bylo velice chytré, Joši-sama. Velice. Zároveň jsme na neurčito odsunuli jejich hrozbu, že se vydají do Kjóta. Získali jsme jejich souhlas s tím, že plnou vinu nese Sacuma."

Tojama prohlásil: "Takže vyhlásíme válku Sacumě? Dobrá."

"Ne, válku ne, existují lepší způsoby, jak dát těm psům za vyučenou." Andžó si byl jist svými nově získanými poznatky. "Měl jste pravdu, Joši-sama, když jste mluvil o gaidžinech. Bylo nesmírně zajímavé sledovat, jak se všichni vzájemně nenávidí, a být přitom tak blízko jejich odpornému zevnějšku." On a Tojama sledovali schůzku ze strany stupínku. Zeď byla v těch místech postavena tak, aby byla z jejich strany průhledná. "Byli odporní. Dokonce i přes zástěnu jsme cítili, jak smrdí. Ohavné. Nařídil jsem přijímací sál pořádně vydrhnout a židle, na kterých seděli, spálit."

"Správně," podpořil ho Adači. "Celou dobu, co jsem tam byl, mi běhal mráz po zádech. Joši-sama, smím se vás zeptat na tu opici Misamota? Opravdu vám říkal všechno, co si gaidžinové povídali? Já jsem neslyšel ani slovo."

"Zdaleka ne všechno," odpověděl jim. "Stačilo to, abych získal nějaké náznaky předem, ale jen když mluvili anglicky. Misamoto povídal, že většinu času mluvili jiným jazykem, patrně francouzsky. To dokazuje další bod: musíme mít spolehlivé překladatele. Navrhují, abychom okamžitě pro naše nejchytřejší syny zřídili jazykovou školu."

"Školu? Jakou školu?" brblal Zukumura. Nikdo mu nevěnoval pozornost.

"Nesouhlasím." Tojamovy laloky se roztřáslы. "Čím víc se naši synové ke gaidžinům přiblíží, tím víc se od nich nakazí."

"Ne," rozhodl Andžó. "Osobně vybereme studenty. Musíme mít důvěryhodné lidi schopné mluvit s barbary. Budeme hlasovat! Bakufu se nařizuje, aby okamžitě zřídilo jazykovou školu. Souhlasíte? Dobře. Další věc: dopis gaidžinům. Budeme se nadále držet taktiky, kterou používá Joši-sama. Den před tím, než bychom jej měli předat, jim oznámíme, že přijde hned, jakmile to bude možné. Souhlasíte?"

"Promiňte, ale ne," namítl tehdy Joši. "Musíme udělat naprostý opak. Musíme jim doručit dopis včas, přesně, a také jim zaplatit v termínu druhou vyděračskou splátku."

Všechny oči se na něj obrátily a Zukumura zamumlal: "Jaký dopis?"

Joši trpělivě vysvětloval: "Gaidžiny musíme připravit o rovnováhu. Jistě očekávají, že budeme zdržovat, a když to neuděláme, budou předpokládat, že platí i termín za sto padesát šest dní, a to samozřejmě nebude. Potom teprve

začneme zdržovat a zdržovat a doufat, že se pomínou." Všichni se zasmáli, dokonce i Zukumura, který nechápal, čemu se smějí, ale přesto se připojil. A ještě více všechny pobavilo, když jim Joši vyprávěl, kolikrát se během jednání málem rozchechtal, když je viděl, jak si svou netrpělivostí ničí beztak iluzorní vyjednávací pozici. "Bez psa zabijáka je jeho pán stejně bezbranný jako štěně proti člověku s holí."

"Co? Jaký člověk s holí?" zeptal se Zukumura a v jeho očích se objevil slabomyslný výraz. "Jaký pes?"

Jošiho skoro přešla dobrá nálada, když si uvědomil, že bude muset navždy snášet toho hlupáka. Přesto mu vysvětlil, že když nepřítel nepodpoří své požadavky svaly a nenajde v sobě ochotu je používat, bude bezbranný.

"Svaly? Nerozumím, Joši-sama. Jaké svaly?"

"Sílu," řekl Andžó netrpělivě. "Sílu. Jejich děla a bitevní lodě, Zukumuro. Ale na tom nezáleží."

Stařík Tojama se rozohnil: "Teď, když flotila odplula, měli bychom je vypálit. Jsou neuvěřitelně drzí, chovají se ohavně a pokud jde o jejich mluvčího... Moc mě těší, že jsem u toho nemusel být, Joši-sama, myslím, že bych vybuchl. Pojďme je vypálit, hned teď."

"Koho? Koho vypálit?"

"Buď zticha, Zukumuro," okřikl ho Andžó unaveně. "Jenom hlasuj, až ti řeknu. Joši-sama, souhlasím s vaší argumentací. Dopis jim odešleme včas a druhou splátku vyděračských peněz v dohodnutém termínu. Jsou všichni pro? Dobrá. Dále: teď, když jsme se vypořádali s gaidžiny a když jsou šógun s princeznou v bezpečí na severní cestě, nemáme toho příští týden moc na práci."

"Povolit jim odjezd bylo pomýlené rozhodnutí, které nám nadělá ještě mnoho starostí," namítl Joši.

"V tomhle se mýlíte. Prosím, vypracujte plán a navrhnete nám, jak srazit toho psa Sandžiróa a Sacumu na kolena.

Hlasuji, abychom se znovu sešli za dva týdny, pokud se neobjeví nějaká kritická situace..."

Když se později Joši vrátil do svých pokojů, nemohl si vybavit, jaká kritická situace by si vyžadovala jeho přítomnost v Edu. Dokonce ani druhé, šeptem předané pozvání na francouzskou válečnou loď, které ani nepřijal, ani neodmítl, jen nechal otevřené na dobu za několik týdnů, nespěchalo. Proto se rozhodl uvést do života plán, který připravil se svou ženou Hisako. Jenže teď mu zablokoval cestu Andžó a jeho lučištníci.

Co dělat?

"Dobrou noc, Andžó-sama," rozhodl se. "Jako vždy vás budu informovat." Potlačil v sobě nejistotu a s pocitem, že je nahý, pobídl koně a zamířil k chodbě na druhém konci jízdárny. Žádný z lučištníků se ani nepohnul, všichni čekali na rozkaz. Za ním následovali jeho muži a nosítka - a cítili se stejně bezbranně.

Andžó sledoval, jak odcházejí. Zuřil. Nebýt těch pušek, byl by ho uvěznil, jak si to přál. Z čeho by ho obvinil? Ze zrady a úkladů proti šógunovi. Jošiho by ovšem nikdy před soud nepostavil, to ne. Bohužel by ho ti hlupáci zabili při pokusu uniknout spravedlnosti.

Náhly záchvat bolesti v břiše ho donutil usednout. Baka lékaři. Nějaký lék přece existovat musí, pomyslel si, ale hned zase začal proklínat Jošiho a jeho muže, kteří zmizeli v chodbě na druhém konci místnosti.

Jošimu se teď dýchalo lépe, ledový pot strachu ho už nemrazil. Zamířil mezi hradby, dál špatně osvětlenými průchody, prošel kolem dalších stájí a skladišť, až dorazil k hlavní zdi obložené dřevem. Muži seskočili a zapálili si od pochodní ve zdi své vlastní.

Jezdeckým bičkem ukázal na knoflík ve zdi. Jeho pobočník přistoupil blíž a silně za něj zatáhl. Celá část hradby se otevřela dovnitř a objevil se tunel, dost vysoký a široký, aby jím projeli dva vojáci vedle sebe. Okamžitě popohnal koně. Když prošla nosítka a po nich i poslední muž, vydechl únavou. Až potom uložil pušku zpět do pouzdra.

Nebýt tebe, rifle-san, říkal si dojatě, byl bych mrtvý, nebo přinejmenším uvězněný. Občas musím uznat, že puška je opravdu lepší než meč. Zasloužíš si jméno - ke starým šintoistickým zvykům totiž patřilo dát mečům a jiným zbraním výjimečné kvality, a dokonce i skalám a stromům jméno. Budu ti říkat Nori. Znamená to vodní řasa, ale také to připomíná Andžóa a to, jak jsi mě před ním zachránila a že jedna z tvých kulek je určena jemu, do hlavy nebo do srdce.

"Ííí, pane," promluvil kapitán, který popojel, aby se k němu připojil. "Byla to krásná podívaná, když jste střílel."

"Děkuji, ale nařídil jsem ti i tvým mužům, abyste mlčeli, dokud vám nepovolím mluvit. Jsi degradovaný. Vrať se dozadu." Zdrčený muž rychle zmizel. "Ty," ukázal na velitelova zástupce, "jsi teď kapitánem." Otočil se v sedle a znovu se zařadil do čela skupiny.

Vzduch v tajné chodbě páchl zatuchlinou. Projížděli jednou z mnoha únikových cest, jimiž byl hrad protkán. Areál se třemi vodními příkopy a vysokou střední částí se budoval pouhé čtyři roky. Pracovalo na něm na žádost šóguna Toranagy ve dne v noci pět set tisíc mužů, bezplatně a ochotně, dokud nebyl hotov.

Tunel se svažoval a kroutil. Jeho stěny byly místy vytesány do skály, jinde vyžděny hrubými cihlami, ze stropu občas spadl kámen, ale jinak byl v dobrém stavu. Stále dál dolů, ale nikde žádné nebezpečí. Potom se na stěnách začala srážet voda a vzduch se ochladil. Joši věděl, že se procházejí pod vodním příkopem. Zachumlal se do pláštěnky. Tajnou chodbu nenáviděl a z uzavřeného prostoru se mu dělalo nevolno. Tato klaustrofobie mu zůstala z nepříliš vzdálené doby, kdy ho i se ženou a syny nechal na půl roku uvěznit do malé cely tairó li. Už se nikdy nenechá zavít, přísahal si, už nikdy.

Po chvíli začal tunel zase stoupat a brzy dojeli k jeho konci. Ústil do domu, který sloužil jako útočiště pro případ nouze a patřil věrnému vazalovi rodu Toranagů. Ten byl na jejich příjezd předem upozorněn a přivítal je. Joši s pocitem vděčnosti, že je nepotkaly další obtíže, se stáhl do středu skupinky a nechal předvoj, aby ho předjel.

Noc byla příjemná. Projížděli středem města málo známými uličkami, dokud nedorazili na okraj a k prvnímu zátarasu na Tókaidó. Jakmile nepřátelsky naladěné strážce uviděly Toranagovu standartu, okamžitě se zatvářily příjemně. Spěšně zvedly závoru, uctivě se uklonily a zase za nimi zavřely. Všemi cloumala zvědavost, nikdo však nebyl tak hloupý, aby se vyptával.

Nedaleko za kontrolním bodem se cesta rozdvjovala. Vedlejší stezka se vinula na sever k horám ve vnitrozemí a

obvykle by ho za tři čtyři dny jízdy dovedla k jeho hradu, Dračímu zubu. Předvoj potěšeně na ni odbočil a zamířil k domovu. Byl to totiž také domov jejich a většina z nich už skoro celý rok neviděla své rodiny, snoubenky a přátele. Ujeli po cestě asi míli a přiblížili se k vesnici, kde bylo dobré místo pro napojení koní a horký pramen. "Strážte!" zvolal a gestem je přivolaal zpět.

Nový velitel eskorty zastavil koně těsně vedle něj a už se chystal zeptat, co si pán přeje, ale včas se zarazil. Čekal. Joši, jako kdyby se náhle rozhodl, ukázal na nedaleký hostinec. "Tam zastavíme." Podnik se jmenoval U Sedmi šťastných období. "Už smíte mluvit."

Dvorek byl upravený, čistý a vydlážděný. Jeho majitel, služky a sluhové okamžitě vyběhli ven s lampiony, klaněli se a chtěli se zavděčit. Příjezd očekávaného vznešeného hosta považovali za velkou poctu. Služky obklopily nosítka, aby se postaraly o Koiko, zatímco majitel, drobný, hubený postarší muž, kterému zbývalo už jen málo vlasů, s kulháním odvedl Jošiho do nejlepšího a nejdlejšího bungalovu. Byl to bývalý samuraj jménem Inedžin, který si oholil chocholku vlasů a stal se hostinským. Tajně mu ale zůstala hodnost hatomoto - samuraj s výsadami - a byl nejvýznamnějším z početných Jošiho zvěďů, kterými byly okolí Eda a cesta k Dračímu zubu přímo prošpikovány.

Po chvíli se Inedžin vrátil. S ním přišli dva gaidžinové-prospektoři. Jeden byl vysoký, druhý podsaditý, oba vyzábli, drsní a vousatí v zašpiněných, hrubých šatech a zvalených čepicích. Joši si je prohlížel se zájmem i nechutí a považoval je spíš za stvůry než za lidi. Oba vypadali vyděšeně. Zastavili se u schodů a tupě na něho civěli.

Kapitán okamžitě přikázal: "Ukloňte se," a když se ani nepohnuli a jen dál nechápavě zírali, zavrčel na dva samuraje: "Naučte je slušnému chování."

Za okamžik už klečeli na kolenou s obličejem přitisknutým k zemi a nadávali si, že byli tak hloupí a přijali tuhle ztracenou práci. "Do prdele, Charlie," řekl po setkání s Norbertem Greyforthem před několika dny podsaditý muž, horník z Cornwallu, "co můžeme ztratit? Prd! Chcípáme hladem a nemáme ani vinnu, žádná práce, už nám nikdo nepučí, dokonce ani kámoši v putyce. V celým Jokopoko nenajdeš hospodu, kde by nám nalili pivo, dali postel nebo nás nechali kousnout si chleba. Žádná loď nás vodsud nevodveze. Sme v pasti a za chvíli se tady vobjevějí poldové z Austrálie nebo vod vás z Friska a nasadějí nám železka. Mě pověsej, že sem vobral pár podělanejch horníků, kerý se nedrželi svýho claimu, a tebe že si vobral a vodbouchnul pár podělanejch lidí z banky."

"Ty věříš tomu parchantu Greyforthovi?"

"Kdes nechal sebeuctu, ty starej pobudo? Slíbili sme mu to přece, nebo ne? A von udělal, co řek, ne, jako správnej pracháč. Dal nám dvaadvacet babek, abysme poplatili dluhy a dalších dvacet budem mít v bance, až se vrátíme, dostanem náradí, střelněj prach a všechno, co potřebujem a před kazatelem nám přísahal, že dostanem dvě pětiny z toho, co dovezem do Joko, ne? Že všechno bude, jak slíbil, ne? Je sice prachatej, ale pracháči bejvaj kluzký."

Oba se rozchechtali a druhý přikývl. "Máš pravdu."

"No, a tak sme prospektoři, ne? To my se babráme v bahně, v kterým sou prachy. Sami mezi Japončikama, ne? Něco si pro sebe ulejem. A vynesem to pryč, co? A bydlení, chlast a báby na celej rok. S těma v Jošiwaře si neuděláme ani číslo. A budem první, kdo bude hledat japonský zlato. Já teda do toho du, i kdyby ses ty na to vyprd."

"Nechte je, ať se posadí. Neublíže jim. Misamoto!"

Misamoto okamžitě poklekl. Hned jak ho oba muži uviděli, nejhorší strach je přešel.

"To jsou ti dva muži, se kterými ses setkal včera v přístavu?"

"Ano, pane."

"Oni tě znají pod jménem Watanabe?"

"Ano, pane."

"Řekl jsi jim něco o své minulosti?"

"Ne, pane. Choval jsem se tak, jak jste nařídil, všechno jak..."

"Řekl jsi jim, že ses naučil anglicky od námořníků v Nagasaki?"

"Ano, pane."

"Dobře. Teď jim ze všeho nejdřív pověz, že se s nimi bude dobře zacházet a že se nemají čeho bát. Jak se jmenují?"

"Poslouchejte vy dva, tohle je šéfik, urozenej pan Ota." Misamoto ho pojmenoval tak, jak mu Joši nařídil. Oba snadno porozuměli jeho americkému námořnickému slangu. "Řek jsem vám, vy parchanti, že si máte kleknout a pořádně se poklonit, nebo že by mohlo bejt po vás. Von říká, že se s váma má dobře zacházet a chce znát vaše ména."

"Já sem Cornwallskej Johnny a todle je Ameríkán Charlie a zatím nám nedali nic k žrádlu ani žádnéj chlast, prokristapána!"

Misamoto přeložil jejich jména, jak nejlépe dokázal.

"Nepovíš jim o mně ani slovo, ani o tom, co jsi dělal, než jsem tě vytáhl z vězení. Pamatuj si, že mám uši všude, a dozvím se to."

"Nezklam vás, pane." Misamoto se hluboce uklonil a potlačil nával zášti. Zoufale se chtěl zalíbit a obával se o svou budoucnost.

"Ano." Joši se na chvíli zamyslel. Za více než dva měsíce, kdy vzal Misamota do služby, se jeho vzezření úplně změnilo. Teď chodil čistě oholený, vyholil si i hlavu a nechal si narůst účes jako samuraj. To, že byl nucen udržovat se v čistotě, podstatně zlepšilo jeho zevnějšek. A přestože ho nechávali nosit oděv samuraje nejnižší třídy, vypadal jako voják a nosil své dva meče tak přirozeně, jako kdyby k němu patřily. Meče však byly falešné - pouhé jílce v prázdné pochvě.

Joši byl dosud s jeho službami velmi spokojen, a když ho uviděl v oděvu a klobouku člena rady starších, ke svému překvapení ho málem nepoznal. Tuhle lekci si musím zapamatovat, zařekl se. Je příliš snadné vypadat jako někdo, kdo nejsi.

"Doporučuji ti, abys mě nezklamal," pohrozil a obrátil pozornost ke dvěma Misamotovým hlídačům. "Vy dva mi

odpovídáte za bezpečnost těchto dvou mužů. Paní Hisako vám přidělí další průvodce a strážce, ale vy dva mi ručíte za úspěch celé akce."

"Ano, pane."

"A pokud jde o tohohle falešného Watanabeho," pokračoval klidně, ale nikdo nepochyboval o nezvratnosti jeho slov, "budete se k němu chovat jako k samuraji nejnižší třídy. Jestliže ale neposlechnete příkazy nebo se pokusí utéct, svážete mu ruce a nohy a dovedete ho za mnou, ať už jsem kdekoli. Oba mi za to ručíte."

"Ano, pane."

"Nezklamu vás, pane," mumlal Misamoto, celý šedý strachem. Trochu z jeho obav se přeneslo na oba horníky.

"Pověz těmhle lidem, že jim nic nehrozí. A také že jim budeš pomáhat a učit je. Pokud budete poslouchat, nikdo z vás nebudete muset nic bít. Zdůrazni jim, že doufám, že jejich hledání bude brzy úspěšné."

"Šéf povídá, že se nemáte čeho bát."

"Tak proč seš sám celej podělanej?"

"Di do hajzlu. Já... já budu tomu celému šéfovat, tak si dávej bacha na hubu."

"Dej si bacha, nebo až bude sami, tak ti utrhnu koule a dám ti je sežrat. Tak kde je to posraný žrádlo, kde je chlast a ty děvky, cos je sliboval?"

"Dostanete to hned, ale když sou poblíž tihle... chlápci, tak si radši dejte pozor na hubu," varoval je opatrně Misamoto.

"Sou jako kočka, když má u prdele včelu. A šéf říká, že máte najít zlato pěkně rychle."

"Jestli tam náky je, tak ho najdem, ty starej ptáku Wotinabeji. A jestli tam nejni, tak tam prostě nejni, že jo, Charlie?"

"Promiňte, pane. Děkuji za vaši laskavost," ozval se Misamoto, který se už přestal bát. Uvědomil si, že pokud je bude doprovázet, dozví se jako první o případném nálezu. "Slibuji, že se pokusí najít poklad co nejrychleji. Uctivě se ptají, jestli mohou dostat něco k jídlu a pití a kdy směji začít."

"Vysvětlí jim, že se jim vyplatí, když budou trpěliví, zdvořilí a pilní. Nauč je správnému chování, jak se mají uklánět a tak podobně. Ručíš mi za to. Odved' je a počkej s nimi na dvorku."

Tentokrát se uklonili, jak se od nich žádalo, bez donucení a když odešli, Joši poslal všechny pryč kromě Inedžina.

"Posaď se, starý příteli. Co je nového?"

"Všechno a nic, pane." Inedžin a jeho předkové sloužili této větvi Toranagů již tři století. Jako hatomoto se nebál mluvit pravdu, naopak to považoval za svou povinnost. "Rolníci říkají, že letos přijde hlad i sem do Kantó."

"Bude to zlé?"

"Aby nám nic nehrozilo, budeme muset dovážet rýži odevšad, ale všude bude situace ještě mnohem horší."

Joši si vzpomněl na slova své ženy. Potěšila ho svou předvídavostí a opatrností. A byl rád, že má vazala jako Inedžin, jen těžko totiž hledal někoho, komu by věřil. "A co dál? Nechystá se někdo proti nám zaútočit?"

"Nikdo nemobilizuje, ale doslechl jsem se, že Ogama opět posílil svou posádku, která kontroluje palácové brány. Posílil také pobřežní baterie u Šimonoseki."

"Aha! Pomáhají mu Holanďané?"

Inedžin přikývl. "Cvičí jeho dělostřelce a vyrábějí do čosúskeho arzenálu čtyři kanóny měsíčně. Brzy bude úžina nedobytná."

To je dobré i špatné, pomyslel si Joši. Dobré že tato možnost existuje, špatné že ji má nepřítel. "Chce Ogama napadnout cizí loď?"

"Říká se, že prozatím ne. Nařídil prý ale svým bateriím, aby uzavřely úžinu, až vydá kódové heslo." Inedžin se naklonil a zašeptal: "Nachové nebe."

Joši zalapal po dechu. "Stejně jako použil šógun Toranaga?"

"Alespoň se to tvrdí."

Joši horečně přemýšlel. Znamená to, že Ogama chce stejně jako můj předek nečekaně zahájit útok a získat nejvyšší moc? "Můžeš sehnat důkazy?"

"Časem. Prozatím je plán jmenuje takhle. A pokud jde o jeho opravdové cíle..." Inedžin pokrčil rameny. "Teď ovládá brány. Kdyby přinutil Sandžiróa, aby mu přísahal věrnost..."

Ticho zhuťnělo. "Vedl sis velmi dobře."

"Ještě jedna zajímavost, Výsosti. Pan Andžó má nemocný žaludek." Inedžinovi se rozsvítily oči, když uviděl, jak to Jošio zaujalo. "Přítel, kterému důvěřuji, se dozvěděl, že se nechal tajně vyšetřit čínským lékařem. Ta nemoc se postupně zhoršuje a nedá se vyléčit."

Joši zabručel, částečně potěšen, částečně z obavy, že by se mohl nakazit i on sám - kdoví čím se takové choroby rozšiřují. Třeba už jí trpí sám. "Jak dlouho bude ještě žít?"

"Několik měsíců, možná rok, ale víc ne. Ale měl byste zdvojnásobit ostražitost, Výsosti. Informátor tvrdí, že tělo se uvnitř kazí, ale napovrch není nic znát. Ovlivňuje to i myšlení, které se může nevypočitatelně a nebezpečně zvrhnout."

Jako to pitomé rozhodnutí dovolit princezně, aby vládla, napadlo Jošioho. "Co dál?"

"Dál, pane, jde o toho šiši, který napadl a málem zavraždil urozeného pana Andžóa - o Hiragu."

"To je ten, jehož podobizny visí na všech kontrolních stanovištích?"

"Ano. Výsosti. Rezan Hiraga, alespoň tak se jmenuje podle toho, co vypověděl zajatý šiši těsně před smrtí. Nejspíš to bude jen krycí jméno. Také si nechává říkat Otani."

"Chytili jste ho?" zeptal se Joši s nadějí v hlase.

"Ne, Výsosti, zatím ne. Bohužel jsme ztratili jeho stopu. Někam se vypařil, nejspíš do Kjóta." Inedžin ještě víc ztišil hlas.

"Povídá se, že tam šiši připravují velkou akci. Prý se jich tam schází mnoho. Opravdu mnoho."

"Jakou akci. Vraždu?"

"To zatím nikdo neví. Možná další pokus o převrat. Všechny je prý svolal jejich vůdce, který si nechává říkat Havran."

Snažím se zjistit, kdo to je."

"Už jsi zjistil, kdo vyrazil šiši to o Utanim? O jeho tajných záletech?"

Inedžin se na chvíli odmlčel.: "Byla to služka vaší dámy, Výsosti. Svěřila se mama-san a ta to dál pověděla šiši."

Joši si vydechl. "A co dáma?"

"Zdá se, že dáma je v tom nevinně, Výsosti."

Jošimu se ulevilo, že Koiko není do případu zapletena, ale hluboko v duši o tom přesvědčen nebyl. "Ta služka nás teď doprovází. Vypořádám si to s ní. Dej si záležet na tom, aby se mama-san nic nedozvěděla. Až se vrátím, zatočím s ní. Zjistil jsi už, který špion dodává informace gaidžinům?"

"Nejsem si jistý, Výsosti. Povídá se, že se ten zrádce jmenuje Ori, nebo si tak alespoň dává říkat. Celé jeho jméno neznám, jenom že je ze Sacumy a patří k Sandžiróovi. Je to jeden z těch dvou, co zabijeli na Tókaidó."

"Musí být neschopný, když zabil jen jednoho, i když bylo snadné pobít všechny čtyři. Kde je teď?"

"Někde v cizinecké čtvrti v Jokohamě, Výsosti. Vetřel se do důvěry mladého anglického tlumočníka a toho Francouze, o kterém jste se mi zmínil."

"Toho Oriho dej okamžitě umlčet." Inedžin se uklonil na znamení, že přijímá rozkaz. "A co dál?"

"To je konec mé zprávy."

"Děkuji. Vedl sis dobře." Joši dopil čaj a ponořil se do přemýšlení. Měsíc vrhal podivné stíny.

Stařík prolomil mlčení. "Vaše lázeň je připravena, Výsosti a určitě máte hlad. Všechno je nachystáno."

"Děkuji, ale noc je příjemná, a tak hned pojedu dál. Na Dračím zubu mě čeká ještě hodně práce. Kapitáne!"

Celý doprovod se rychle shromáždil. Koiko a její služebná se rychle převlékly do šatů na cestu a opět nastoupily do svých nosítek. Inedžin, jeho příbuzní i zaměstnanci se rozloučili se svými hosty hlubokými úklonami.

Noc byla mírná a měsíc svítil na cestu. Za vesnicí se prašná cesta stáčela lesem na sever. Joši ji dobře znal už od dětství. Bylo тихо. Nikdo v tento noční čas necestoval, jen lupiči, róninové a ti nejvýše postavení. Přejeli můstek a ocitli se v otevřené krajině. Na druhé straně dal Joši zastavit a pokynul veliteli doprovodu, aby se k němu připojil.

"Ano, Výsosti?" zeptal se kapitán.

Joši si poposedl v sedle a ukázal rukou k jihovýchodu, zpět k pobřeží. "Měním svůj plán," oznámil, jako kdyby ho to právě napadlo a nerozhodl se tak dlouho předem. "Teď pojedeme k Tókaidó, ale prvním třem kontrolním stanovištím se vyhneme a na silnici vrátíme až po svítání."

Nebylo třeba se vyptávat na cíl jejich cesty. "Nejvyšší rychlostí, Výsosti?"

"Ano. Ale už žádné řeči. Jed' napřed." Sto dvacet mil, deset nebo jedenáct dní, pomyslel si. Potom Kjóto a palácové brány. Mé brány.

25

JOKOHAMA

Pozdě odpoledne téhož dne Hiraga vklouzl do přitní za chatrčí na pokraji Opileckého městečka, kde ho nervózně očekával drobný, ušmudlaný námořník. "Naval sem prachy, kámo," žádal. "Máš je, co?"

"Ano. Prosím, pistori."

"Jeden den se chováš jako nóbl chlápek, a teď seš podělaná nula." Muž měl popelavý obličej a netajil se podezíravostí. Jednu dyku si ukryl za pasem, druhou v pouzdře v podpaždí. Když ho Hiraga poprvé oslovil na mořském břehu, byl oblečen do šatů, které mu pořídil Tyrer. Dnes měl na sobě špinavou halenu, jakou nosívali dělníci, hrubé kalhoty a sešlapané vysoké boty. "Na co si hraješ?"

Hiraga mu nerozuměl, a tak jen pokrčil rameny. "Pistori, prosím."

"Tak pistoli chceš? Tu tady mám." Jeho neklidná malá očka se rozhlížela po okolí, po plevellem zarostlém smetišti mezi Opileckým městečkem a japonskou vesnicí - kterému místní říkali Země nikoho - ale nezdálo se mu, že je někdo pozoruje. "Tak kde máš ty prachy?" ptal se neústupně. "Peníze, krucínál, mexický dolary?"

Hiraga sáhl do kapsy haleny, ve které se cítil nepohodlně a nezvykle. Oděv si zvláště koupil pro tuto příležitost. V jeho ruce se zablýskaly tři mexické stříbrné dolary. "Pistori, prosím."

Námořník netrpělivě sáhl pod košili a ukázal mu kolt. "To dostaneš, až mi dáš peníze."

"Náboje, prosím?"

Ve zmuchlaném hadru bylo zabaleno asi deset patron. "Vobchod je vobchod a mý slovo platí." Chňapl po mincích, ale dřív než je mohl uchopit, Hiragova dlaň se zavřela.

"Nebyly ukradené, ano?"

"Jasně že nejsou kradený, tak neváhej, sakra."

Hiraga otevřel dlaň a námořník lačně sáhl po penězích a pečlivě si je prověřil, zda nejsou falešné nebo oštípané, ale přitom neustále pošilhal po okolí. Když se přesvědčil, že mu nic nehrozí, předal zbraň s municí a vstal. "Nenech se s tím chytit, kámo, nebo se budeš houpat. Jasně že je kradená." Úkosem si ho ještě jednou prohlédl a zmizel jako krysa, kterou tolik připomínal.

Hiraga se přihrbil a zamířil do relativního bezpečí japonské vesnice - bezpečné pouze tehdy, pokud ochmelkové a výtržníci nezačali řádit. Žádná policie ani stráž vesničany nechránily. Pouze občas prošla po hlavní ulici námořnická nebo pěchotní patrola, ale tito muži do rvaček zasahovali jen málokdy.

Hiragovi trvalo mnoho dní, než uskutečnil tento obchod - Tyrera pochopitelně o pomoc žádat nemohl a v Jošiwaře nikdo pistoli neměl. Raiko mu nervózně vysvětlovala: "Promiňte, Hiraga-san, pistole nosí jen cizinci. Civilizovaný člověk přespříliš riskuje, když ho přistihnou se střelnou zbraní."

Akimoto se zašklebil. "Když ji můj bratranec potřebuje, tak mu ji seženu. Dokážeš přece všechno zařídit, ne? Za to si tě vezmu do postele a zadarmo..." Uhnul se polštáři, který po něm hodila, a všichni se rozesmáli.

Raiko se začala ovívat vějířem. "Ach, promiňte, Hiraga-san, ale odvedte, prosím, toho nestydatého muže pryč. Dvě z mých děvčat už požádaly o den volna, aby uklidnili své jin po příliš velkém náporu mužského jang..."

Když šiši osaměli, Akimoto s vážnou tváří prohodil: "Měl by sis to možná rozvážit a zapomenout na pistoli. Nech mě, abych zkusil přemluvit Oriho, třeba sem přijde."

Hiraga zavrtěl hlavou. Přítomnost neustále dobře naladěného bratrance ho těšila. "Ori má pistoli a hned jak nás uvidí, začne po nás střílet. Všechno jsem se ho pokoušel vylákat z Opileckého městečka, jenže vždycky neúspěšně. Jestli ho tady zastřelím, bude to vypadat, že to udělali gaidžinové. Víím, že se co nejdřív se pokusí dostat to děvče, a pak jsem tady vyřízený."

"Třeba ho čekání unaví. Všem lidem ve vesnici jsme řekli, aby ho hledali, a nikdo ho nepropašuje po moři ven."

"Copak se dá vesničanům věřit?"

Akimoto se zamyslel. "Jestli seženeš pistoli, nech mě, abych to udělal sám." Byl mnohem větší než Hiraga. Když dorazil, vůbec svého bratrance nepoznal, a proto se rozhodl, že se ostříhá stejně jako on.

Nakonec Hiraga přesvědčil námořníka na pláži. Předstíral, že je čínský obchodník z Hongkongu, který sem přijel na návštěvu. Trval na jediné podmínce, aby zbraň nebyla kradená. Ovšem jiná než kradená se sehnat nedala.

Akimoto na něho čekal v domečku v postranní ulici, který si teď na měsíc pronajali. "Ííí, bratráčku, promiň, prosím," přivítal ho s úsměvem. "Nemusím se ani ptát, jestli sis sehnal pistoli, ale vypadáš v těch hadrech tak legračně, že kdyby tě viděli naši přátelé šiši..."

Hiraga pokrčil rameny. "Takhle se můžu vydávat za kuliho, který pracuje pro gaidžiny, a nikdo nepozná, odkud jsem. V Opileckém městečku se takhle oblékají všemožní gaidžinové i nosiči." Povolil si kalhoty, které ho škrábaly v rozkroku.

"Nepochopím, jak dokážou nosit tak těžké šaty, kalhoty, které dráždí kůži, a upjatý plášť. Když je horko, ííí, to je strašné, teče z nich jako z fontány." Zatímco hovořil, zkoušel si, jak funguje kolt, potěžkával si jej a mřil jím. "Je těžký." "Saké?"

"Díky. Teď si až do setmění zdřímnu." Nabil pistoli, vypil trochu vína a spokojeně se natáhl. Zavřel oči a začal přemýšlet. Uklidnil se a přemohla ho dřímota. Probudil se až po západu slunce. Akimoto celou dobu hlídal. Podíval se z malého okénka. "Dnes bouřka nepříjde, ani déšť," utrousil, vytáhl šátek a uvázal si jej kolem hlavy po vzoru gaidžinů nižší třídy a námořníků.

Akimoto náhle přemohl strach. "A co teď?"

"Teď," řekl Hiraga a ukryl si zbraň pod pásek, "teď na Oriho. Kdybych se nevrátil, zabij ho sám."

Vesničané na ulici ho nepoznali. Jen několik se mu poplašeně uklonilo jako cizinci, a ne jako samurajovi, jak měli přikázáno. V evropských šatech ho bude většina gaidžinů považovat za míšence nebo za čínského kupce z Hongkongu, Šanghaje nebo Manily, protože kvalita jeho šatů a držení těla ukazovaly, že je vysoce postavený a bohatý. "...nikdy ale nezapomínejte," varoval ho stále Tyrer, "že ať vypadáte sebelépe, pěkné šaty vás neuchrání před výhrůžkami nebo urážkami spodiny, pokud půjdete sám do Opileckého městečka nebo i jinam..."

Poprvé se vydal hledat Oriho, když mu šoja oznámil, že neodjel, jak měl přikázáno. Tehdy se vrátil do Opileckého městečka v šatech od Tyrera. Skoro okamžitě ho obklíčila skupinka pobudů, posmívala se mu, vyhrožovala a nakonec ho dokonce napadla. Zachránila ho jenom znalost karate, gaidžinům stále neznámého, a když posléze utekl, nechal za sebou dvě rozbité hlavy a jednoho zmrzačeného.

"Okamžitě zjistíte, kde se schovává," žádal šoja, "co dělá a kde bydlí."

Příštího večera se starosta vrátil s náčrtkem. "Je to tenhle domek, tady na rohu u moře, poblíž nějakých doků."

Přespávají a popíjejí tam nejpodřadnější osoby. Ori si tam pronajal místnost, a jak jsem slyšel, zaplatil za ni dvojnásobek. Je to moc špatné místo, Hiraga-san, pořád plné zlých lidí. Bez připraveného plánu tam nemůžete vstoupit. Jak moc je důležité, aby odsud odešel?"

"Hodně. Ohrožuje vaši vesnici."

"Só ka!"

O dva dny později mu šoja oznámil, že Oriho chatrč v noci shořela. Ve spáleništi byly nalezeny pozůstatky tří mužů.

"Povídali mi, že jeden z nich byl místní, Hiraga-san," nenuceně prohodil šoja.

"Škoda že neshořela celá ta ohavná čtvrť a s ní i všichni gaidžinové, kteří tam bydlí."

"Ano."

A tak se život zase uklidnil. Hiraga dál trávil čas s Tyrerem, spokojeně se učil i sám vyučoval a neuvědomoval si, jak důležité jsou jeho informace pro Tyrera, sira Williama a Jamieho McFaye. Na půl dne se vydal s Tyrerem prohlédnout si britskou fregatu. Poznatky, které si přinesl, jím otřáslly a upevnily v něm přesvědčení, že musí od těch lidí, kterými tak pohrdal, vyzvědět, jak to vše vynalezli a jak mohl tak malý ostrov, nebo alespoň menší než Japonsko - pokud ovšem mohl věřit Tyrerovi - nasbírat takové bohatství, aby si pořídil tolik zbraní, vojsk a továren a ovládal tolik námořních tras a tak velkou část světa gaidžinů.

Té noci se zpil do bezvědomí. Neměl ani tušení, jak se má zachovat, chvílemi se ho zmocňovalo nadšení, ale hned zase propadal zoufalství. Jeho víra v naprostou neporazitelnost bušidó a Země bohů utrpěla vážné trhliny.

Večery trávil s Akimotem v Jošiware nebo v jejich vesnickém útulku a společně s ním osnoval plány. Vyprávěl mu, co se dozvěděl o gaidžinech, ale nedával přitom na sobě znát své znepokojení. Mezitím stále pevněji stahoval síť kolem Tyrera. "Ach, promiňte, Taira-san, Fudžiko dohoda za mnoho týdnů. Raiko je tvrdá obchodník, dohoda drahá, ona má mnoho zákazníků, mnoho, promiňte, ona dnes práce, možná zítra."

Před dvěma týdny se však Hiraga rozzuřil. Šoja totiž zjistil, že Ori při požáru nezahynul. "Ach, promiňte, Hiraga-san, ale doslechl jsem se, že Ori náhle zbohatl a utrácí peníze jako kníže. Teď si pronajal několik místností v jedné putyce."

"Ori zbohatl? Jak je to možné?"

"Promiňte, pane, ale to nevím."

"A víte alespoň, kde teď bydlí?"

"Ano, vznešený pane, tady je náčrtek, promi..."

"To nevadí," vztekal se Hiraga, "dnes ho znovu vypalte."

"Promiňte, Hiraga-san, ale tentokrát to nebude snadné." Šoja předstíral, že lituje svého neúspěchu, ale v duši zuřil, že jeho první a okamžité řešení případu bláznivého rónina nepřineslo výsledek, za který zaplatil. "Už to není tak snadné, protože ten dům stojí o samotě, a zdá se, že si pořídil mnoho osobních stráží - gaidžinů."

Hiraga s ledovým klidem zvážil všechny okolnosti. Poslal Orimu po jednom z vesničanů, který v Opileckém městečku prodával ryby, milý dopis. Psal v něm, jak ho potěšilo, že zůstal naživu a neuhořel při tom strašném požáru, jak se říkalo, a že se mu dobře daří, a že by se toho večera mohli sejít v Jošiwaře a promluvit si o záležitostech, které se šiši velice dotýkají.

Ori odpověděl obratem: Ani v Jošiwaře, ani nikde jinde, dokud se nezdaří náš plán sonnó džoi, dokud ona dívka nezemře a cizinecká čtvrť nelehne plamenem. Pokud se ke mně do té doby ty, Akimoto nebo kterýkoli jiný zrádce přiblížíte, budete zastřeleni.

Akimoto poznamenal: "Dobře ví, že ten požár nevznikl náhodou."

"Ovšem. Ale kde sehnal peníze?"

"Určitě je ukradl, ne?"

Ostatní vzkazy přinesly stejnou odpověď. Plán otrávit ho nevyšel. A tak si pořídil pistoli a vše si předem promyslel. Teď byl právě vhodný čas. Poslední sluneční paprsky ho provázely přes Zemi nikoho a špinavými uličkami plnými zrádných výmolů. Potkal několik mužů, ale ti si ho většinou ani nevšimli a nanejvýš ho poslali k čertu.

* * *

Ori zalovil v malém měšci s mincemi, který ležel vedle jeho postele, a namátkou jednu z nich vytáhl. Byl to oštípaný mexický dolar, který měl teď polovinu své původní hodnoty. Ačkoli to představovalo pětinasobek původně dohodnuté ceny, podal jej nahé ženě. Její oči se rozzářily, uklonila se a znovu a znovu poníženež děkovala. "Ty si opravdu džentlas, miláčku."

Bezmyšlenkovitě ji pozoroval, jak se obléká do ošuntělých starých šatů, a dumal o tom, co tam vlastně pohledává. Vše na této místnosti ho odpuzovalo a bledé, kostnaté tělo gaidžinské ženy a její splhlé pŕlky, které, jak si původně představoval, měly utlumit žár, jež ho spaloval, jen vystupňovaly jeho touhu. Nedala se s ní vůbec srovnat.

Žena mu už nevěnovala pozornost. Svou práci odvedla a zbývalo jí jen jako obvykle poděkovat a lhát o tom, jak je výkonný - ale v tomto případě by to nebyla žádná lež, protože to, co jeho orgánu chybělo na velikosti, nahradila síla a zápal. Chtěla už jen co nejrychleji zmizet a ukřít své právě nabyté bohatství bez dalších obtíží. Šaty jí visely na vyzábělých holých ramenou a sahaly až na prošlapaný koberec, který částečně pokrýval drsnou dřevěnou podlahu. Potrhaná spodnička, žádné kalhotky. Splhlé hnědé vlasy a silně začervenený obličej. Vypadala na čtyřicet, ale bylo jí devatenáct, dítě z ulice, které se narodilo v Hongkongu neznámým rodičům. Její nevlastní matka ji před osmi lety prodala do vykřičeného domu ve Wanchai. "Chceš mě znovu zejtra? Zejtra?"

Pokrčil rameny a ukázal ke dveřím. Poraněná paže se mu už v rámci možností zhojila. Nikdy však nebude stejně silná a rychlá při zacházení s mečem jako dřív, na průměrného šermíře by to ovšem mělo stačit. A nic mu nebránilo zacházet s pistolí. Derringer, jak si zvykl, ležel na dosah.

Žena se přinutila k úsměvu a s mnoha díky vycouvala. Byla ráda, že vyvázla bez výprasku a zákazník ji nenutil k odporným praktikám, kterých se obávala. "Neměj strach, Gerty," uklidňovala ji bordelmamá, "Čiňani jsou jako všichni vostatní, někdy sou trochu vybíravý, a tak mu vyhov ve všem, co bude chtít, a rychle. Je bohatěj, a tak mu to udělej dobře." Jenže nemusela dělat navíc skoro nic, jen stoicky přetrpět jeho prudkou vášeň a povinně hekat předstíranou slasti.

"Tak zase někdy, miláčku." Vyšla ven s mexickým dolarem ukrytým v tajné kapsičce špinavého spodního kabátku, který ani nezakrýval její měkká a vytahaná prsa. V ruce svírala druhou minci - dvacetkrát nižší hodnoty. Nad schodištěm na ni čekal Timee, drsný námořník euroasijského původu s převážně čínskou krví. Zavřel za ní dveře a chňapl ji. "Drž hubu, ty zasraná děvko," sykl na ni, vytrhl jí z ruky minci a vynadal jí v čínštině i hrdelní angličtině, že si vydělala tak málo. "Aj-je-ja, proč si nepotěšila šéfika?" Vrazil jí facku a ona napůl klopýtala, napůl padala po schodech dolů, ale když se ocitla v bezpečí venku, otočila se a ječela na něj s ještě větší zlostí. "Povim to na tebe matce Fortheringillovy, ta tě dá voddělat!"

Timee si za ní odplívl, zaklepal a znovu otevřel dveře. "Musume doblý, šéfe, ej-ja?" zeptal se slizce.

Ori teď seděl u starého stolu při okně. Byl oblečen do hrubé košile a jezdeckých kalhot, z nichž mu vyčuhovala holá lýtka, a byl bosý, ovšem v podpaždí skrýval krátký meč. Měsíc s penězi ležel na stole. Viděl, jak na něho mužovy úzké oči lačně zírají. Bezstarostně našel další mexický dolar a hodil mu jej. Ramenatý muž ho šikovně chytil, dotkl se rukou čela a vděčně se ušklíbl tak, že přitom odhalil pár polámaných žlutých zubů. "Dík, šéfe. Nákou baštu?" Pohladil si velký pupek. "Baštu, wakarimasu ka?" Domlouvali se posunkovou řečí a trochu v pidgin. Timee byl jeho hlavní osobní strážce. Druhý hlídal dole v baru. Třetí postával v uličce.

Ori zavrtěl hlavou. "Ne," vyslovil jedno z několika slovíček, která pochytil, a dodal: "Pivo-u," a gestem ho poslal pryč. Když byl konečně sám, rozhlédl se z okna. Sklo bylo popraskané a špinavé od mušinců, v rohu byl vyštípnuté a nabízelo pohled na ošuntělou, stejně zchátralou dřevěnou ubytovnu deset metrů naproti. Vzduch byl zatuchlý a Hiraga cítil, že by se nutně potřeboval umýt. Zvedal se mu žaludek při pomýšlení na dotyky upoceného těla té ženy, ale věděl, že nemá sebemenší naději na civilizovanou japonskou koupel. A přitom ve vesnici vzdálené jen pár stovek metrů za Zemí nikoho by to bylo tak snadné.

Kdyby se tam však vydal, riskoval by, že narazí na Hiragu nebo jeho zvědy, kteří na něj čekají. Usoudil, že Hiraga, Akimoto a všichni vesničané by si zasloužili, aby je ukřižovali jako docela obyčejné zločince za to, že mu brání

uskutečnit velký plán. Chátra jedna. Všichni jsou chátra. Troufli si a pokusili se mě upálit, odvážili si mi prodat otrávenou rybu - ííí, karma, že ji kočka ukradla, dřív než jsem jí v tom stačil zabránit, a za chvíli posla v křečích místo mne.

Od té doby jedl opatrně a pouze rýži, kterou si sám uvařil, s kouskem masa nebo dušené ryby připravované pro další nájemníky a zákazníky v baru, ale Timee musel pro jistotu vždy stravu v jeho přítomnosti ochutnat.

Jídlo je mizerné, tohle místo je mizerné, ženská byla mizerná, a jestli to tak půjde dál, za pár dní se zblázním. Vtom jeho pohled padl na měšec s penězi. Rty se mu rozevřely ve zlomyslném úsměvu.

V den, kdy lehla popelom ona druhá chatrč, spal na palandě v malé, nečisté komůrce za barem, za kterou zaplatil poslední peníze. Probudil se mnohem dřív než ostatní lidé v domě, včas ho totiž varoval instinkt posílený zkušenostmi z desítek požárů, které od dětství zažil. A přitom když procitl, plameny už zachvátily dřevěné schodiště nad ním a on zahlédl, jak do hlavní místnosti, kde byl i bar, vlétla nádoba s olejem s přivázaným kusem hořícího hadru.

Po schodech seběhl hysterický pes a spolu se dvěma kočkami hledal, kudy by se dostal z domu. Vyděšená zvířata obíhala kolem stěn místnosti a přitom shazovala na zem láhve s kořalkou, které se tříštily a ještě přikrmovaly oheň. V přeplněném pokoji nahoře se ozvaly výkřiky a nastal tam zmatek. Polonazi muži sbíhali se schodů, a než se dostali na ulici, olízly je plameny.

Vzápětí vzplály schody. Ohnivý jazyk vylétl nahoru po suchých dřevěných stěnách a zábradlí. Vzduch v baru se k nesnesení rozzhvil a průvan vyvolaný žárem proměnil plameny v nemilosrdné zabijáky. Po schodech se dolů řítily další muži, ječeli a vzájemně se strkali, na některých chytily i jejich narychlo natažené šaty. Od žhářova činu uplynulo pouze několik okamžiků, ale požár by už nikdo nedokázal uhasit a stavba byla odsouzena k zániku.

Ori se ve své komůrce nebál, plameny se k němu ještě nepřiblížily, byl daleko a proti kouři se bránil tím, že si lehl na podlahu a kolem úst si omotal hadr namočený v pivu. Únikovou cestu si zvolil hned, když poprvé vkročil do tohoto pokojíku. Jeho jistota spočívala v tom, že se rozhodl nepodlehnout panice. Pro únik si zvolil okénko u baru, které vedlo do vedlejší uličky a bylo uzavřeno okenicemi, daleko od hořícího schodiště.

Už se chystal dát se na útěk, ale narazil na tělnatého majitele ubytovny v noční košili a čepci se střapcem, jak se společně s dalšími vyděšenými muži pokouší proniknout dolů po schodech a v podpaždí svírá železnou bezpečnostní schránku. Tento člověk zuřivě svrhl do ohně jiného muže, ale stejné plameny změnilly i jeho v ječící pochodně. Vtom se schodiště zřítilo a on spadl i s dvěma dalšími muži do hořících trosek. Schránka mu vylétla z bezmocné ruky a rachotila po podlaze. Jeden z těžce popálených mužů se vypotácel dveřmi ven z plamenů. Oheň hladově uchvátil majitele a dva další lidi a zdálo se, že stejně lačně sahá i po bezpečnostní schránce.

Ori bez zaváhání proběhl mezi plameny, sebral ji a vrhl se k oknu. Snadno rozrazil prohnité okenice a rázem se ocitl v bezpečí na čistém vzduchu ve vedlejší uličce. Okamžitě se přikřčil, přeběhl k nedalekému plotu, přešel jej a stále přihrbený si razil cestu mezi smetím a plevelem v Zemi nikoho k opuštěné studni.

Celý udýchaný se opatrně ohlédl. Plameny z hořící ubytovny se zvedaly k obloze. Kolem pobíhali lidé, křičeli a nadávali. Dva muži vyskočili z okna v patře. Další vylézali vědra vody na vedlejší chatrče a domky a křičeli, aby jim někdo pomohl.

Nikdo si ho nevšiml.

V hluku kolem požáru nebylo slyšet, jak vypáčil železnou tyčí víko bezpečnostní schránky. Vůbec nebral na vědomí štipající komáry a noční hmyz. Rychle si napsal dva měšce s mincemi do kapes krátkých kalhot a třetí za košili. Velmi pečlivě zakopal asi deset dalších váčků s penězi a potom na jiném místě i celou schránku.

Druhého dne ráno bloudil Opileckým městečkem, dokud nenašel ubytovnu, stojící o samotě daleko od spáleniště. Deset mexických dolarů v majitelově dlani a váha zbývajících obsahu měšce mu okamžitě zajistily úlisné služby a velký pokoj, který si sám vybral. Vlastník domu, muž s hluboko posazenými modrými očima - úplně stejné barvy jako ty její, pomyslel si a hned pocítil napětí ve slabinách - ukázal na váček. "S tímle tě hned voberou, ty kluku jeden vočmoudlej."

Ori mu nerozuměl. Ale brzy se ukázalo, co tím muž míní, a tak se objevil Timee. A ukázalo se, že pokud Timee i majitel dostanou dobře zaplacen, o bezpečnost Oriho v domě i na ulici bude dobře postaráno, a vyjde-li ven, do jeho pokoje nikdo ani nevkočí. Ori hned pochopil, jak nebezpečné je svěřit se těmto mužům, a tak jim posunky vysvětlil, že dva měšce s penězi tvoří jen malý zlomek jeho bohatství, které má bezpečně ukryto ve vesnici, ale které rád utratí za ochranu a vše ostatní, co bude potřebovat.

"Vy ste šéf. Řekněte si, co chcete, a dostanete to. Mě říkaj Bonzer a sem Australan." Jako skoro všichni obyvatelé Opileckého městečka si neustále škrábal štipance od blech a vši, z úst mu čnělo pár zkažených zubů a smrděl. "Šéfe?" To znamená lčiban! Číslo jedna. Wakarimasu ka?"

"Hai, dómo."

Dveře se otevřely a vytrhly ho z rozjímání. Timee mu přinášel korbel piva. "Šéfe, já se teď du nafutrovat." Zakašlal.

"Bašta, jídlo, wakarimasu ka?"

"Hai." Pivo utišilo Oriho žízeň, ale náladu mu nezvedlo. Vůbec se nedalo srovnávat s pivem z vesnice. Nebo s tím, na které si zvykl doma v Sacumě, v Jošiware nebo v hostinci u Půlnočních květů. A kdekoli jinde.

Určitě jsem se zbláznil, pomyslel si zmateně. Ta gaidžinská děvka s břichem jako ropucha, co páchla jako ryba, byla mnohem horší než kterákoli bidná stará čarodějnice, na jakou jsem kdy narazil, ale přesto jsem si s ní dvakrát užil mraky a dešť a pořád se mi chtělo dál.

Co mě na nich přitahuje? Že měla modré oči, světlou pleť i chloupky v klíně - v tom se ta děvka možná od ní moc nelišila, ale ve všem ostatním ano. Prsty si podvědomě pohrával s jejím křížkem, který nosil zavěšený kolem krku tak, aby jej skoro nebylo vidět. Rty se mu zkrivily v zlomyslném úsměšku. Tehdy v tajné chodbě Hiragu podvedl. Kousek kovu, který odhodil, byl jeho poslední zlatý oban. Jsem rád, že jsem si nechal její křížek, blesko mu hlavou - ten mi ji

bude pořád připomínat. A pomohl mi i jinak. Ti pitomí gaidžinové mě považují za křesťana. Co mě na té ženě dohání k šílenství?

Je to karma, usoudil rozhodně. Karma že neexistuje odpověď a nikdy žádná nebude, ledaže... ledaže ji pošlu na onen svět.

Představa, jak jí svírá její krk a přitom do ní hluboko noří své mužství, ho rozechvěla a znovu vzrušila, jako kdyby tu druhou žena ani nezahlédl. Pokoj se s ním opět začal točit a drtit ho, a tak se radši postavil, do kapsy si vsunul derringer, přehodil přes sebe krátký kožený kabátek a seběhl po schodech dolů.

"Šéfe?" Timee zakašlal a zvedl se od talíře plného rýže a dušeného masa, ale on mu pokynul, aby zůstal sedět, druhého strážce poslal nahoru a vyšel ven.

* * *

Hiraga ho spatřil okamžitě. Vysedával na druhé straně rušné uličky na lavici před pochybným barem, před ním stál nedotčený žejdlík piva a kolem něj halasili muži, popíjeli, přecházeli, nebo leželi jako mrtví na lavicích, nebo se vraceli domů do svých ubytoven či penzionátů, do svých oblíbených hospod nebo heren, které dotvářely obraz čtvrtě spodiny, stejně špatné nebo snad ještě horší, než jaké tehdy bývaly v Londýně. Bydlela v ní směs evropských, asijských a míšeneckých dělníků a poskoků, všichni při sobě nosili přinejmenším dýku a oblékali se stejně jako on. Přicházeli po celodenní dřině v dílnách, kde se šily plachty, vyráběly svíčky, nebo poskytovaly desítky všemožných služeb pro lodě. Vedle žebráků a pobudů tam žili i pekaři a řezníci, dělníci z pivovaru, lichváři a mnozí jiní, kteří udržovali tuto část Jokohamy při životě a sami v ní nacházeli živobytí. Existovali téměř nezávisle na vesnici a Nóbl městě, jak všichni říkali části obývané obchodníky.

"V Opileckém městečku," vysvětloval mu Tyrer, "žije asi půl druhého sta lidí, kteří se většinou potloukají bez cíle po světě. Každý si žije pro sebe, ale běda tomu, koho přistihnou při krádeži, hned se seběhne dav a málem ho utluče k smrti. Neuznávají žádné zákony, respektují jen patroly námořnictva a armády, které pátrají po dezertérech, nebo se snaží zachovat mír mezi oběma druhy vojsk, rozhánějí rvačky a nepokoje. Putyky s pivem a ginem - gin je svinstvo, které člověka, který ho neumí pít, za čas zabije - jsou stejně jako herny otevřeny tak dlouho, dokud tam jsou zákazníci. Radši do nich nechodte a už vůbec ne k matce Fortheringillové, ta Japonce nenávidí, protože jí Jošiwara sráží ceny, zaplat'bůh za ni. Na druhém konci, u jižní brány a kolem Prasečí uličky, je ta nejhorší část Opileckého městečka. Sám jsem si tam nikdy netroufl, a vy se tomu také radši vyhněte, tam přežívají ti nejhorší a nejztracenější. Opium, žebráci, spodina, mužští prostitutové. Játka. Hřbitov. Nemoci. A spousty krys..."

Hiraga rozuměl jen zhruba, ale tím víc si to chtěl celé prohlédnout na vlastní oči. Dnes se mu naskytla první příležitost. Až na pár nadávek, které možná ani nebyly adresovány jemu, ho nikdo neobtěžoval, a tak snadno Oriho nalezl, ještě když z tmavnoucí oblohy přicházel dostatek světla.

Jeho oběť se loudala kolem břehu, zdánlivě bez cíle a osobních strážců, před kterými ho varovali. Jeho vzrušení narůstalo. Revolver v kapse byl příjemný na dotek. Prsty se mu přímo třáslou touhou vytáhnout jej, zamířit a stisknout kohoutek, aby odstranil to, co nejvíc ohrožovalo jeho budoucnost na tomto místě a rychle ustoupit přes Zemi nikoho do bezpečí, či zamířit po břehu k vyslanectvím.

Teď se blížili k hlavnímu náměstíčku u promenády, kde bary, hospody a ubytovny sváděly největší boj o zákazníky. To byl odlehlý konec cizinecké čtvrti, její nejužší část vmáčknutá mezi moře a plot u jižní brány. Stejně jako na severu byl i zde plot silný a vysoký a zabíhal až do moře. A projít se jím dalo pouze přes uzavřené a přísně strážené brány.

Náměstíčko zaplnili většinou britští vojáci, námořníci i posádky obchodních lodí, zatímco Francouzů, Američanů, Rusů a míšenců tam přecházelo jen několik. Ori se mezi nimi propletl, zastavil se na kraji promenády a zahleděl se na moře.

Vlny se zvedaly asi do metrové výšky, byly černé a vypadaly jako mastné. O půl míle dál na sever viděl, jak se rozsvěcují domy obchodníků a francouzské vyslanectví. A také horní patro domu Struanových, který stejně jako Brockova budova dominoval celé této části města.

Dnes? Mám se o to pokusit už dnes?

Nohy ho začaly odvádět tím směrem. Vtom však pocítil chvění a uslyšel rachot, jako kdyby se v zemi jen pár decimetrů pod nohama prohnal rychlík. Půda se zvedla a on, stejně jako všichni na náměstí, zavravoral a rozhoupal se mu žaludek. Spustil se na kolena a ruce a přidržoval se půdy, která se třásla, stoupala a klesala a - uklidnila se. Okamžik ticha, které jako by vykřikovalo do nebes. Ozvalo se kňučení, výkřiky a nadávky, které zarazily až další otřesy. Opět se země zvedla, ne sice už tak silně jako před chvílí, ale přesto divoce třásla dál, pohybovala se, vlnila a zase se utišila. Z jedné střechy se začaly sypat tašky. Lidé se rozprchlí a plazili se do bezpečí. Opět se rozhostilo ticho, které by se snad dalo nahmatat, ztichli lidé, racci i zvířata. Země vyčkávala, vše vyčkávalo. Lidé objímali půdu, modlili se a kleli. A čekali. "Skončilo to už, proboha?" vykřikl kdosi.

"Ano..."

"Ne..."

"Počkejte, mys..."

Další hluk. Vyčávené výkřiky. Rachot vyvrcholil, země se svíjela a sténala a opět ztichla. Několik chatrčí se zhroutilo.

Volání o pomoc. ale nikdo se ani nepohnul.

Opět všichni zatajili dech. Čekali. Sténali, modlili se, vzlykali, prosili a kleli. Čekali na další otřes. Velký. Čekali jej, ale ten se už nedostavil.

Zatím.

Z okamžiků se stávala věčnost čekání. Potom Ori vycítil, že vše už skončilo a jako první na náměstí se napřímil. Srdce se mu rozbušilo radostí, že ani tentokrát nezahynul, že zůstal naživu a nezraněný, že se znovu narodil, instinktivně se však chystal na další nebezpečí, na to, jak okamžitě vzplanou požáry, které obvykle následovaly a představovaly největší hrozbu. Už odpradávná každé zemětřesení přinášelo někomu jeho osud a všem ostatním znovuzrození a jako k

takovému k němu přistupovali obyvatelé Země bohů nazývané také Země slzí.

Najednou Oriho žaludek sevřela křeč. Přes náměstí, přes masu stále ležících lidí, některých zvracejících a klejících, zahlédl Hiragu, jak stojí a pozoruje ho. Asi padesát metrů za ním povstaly i samurajské stráže a zvědavě je oba sledovaly.

Skoro ve stejném okamžiku, kdy Ori vycítil konec zemětřesení a vyskočil, Hiraga a samurajové učinili přesně totéž a prožívali stejný nadšený pocit úlevy a znovuzrození. Hiraga si neuvědomil, že stojí, dokud neviděl Oriho, jak na něho civí. Jeho obličej zkameněl. Okamžitě k němu zamířil, ale náměstí rychle ožilo, jak se lidé sbírali a zvedali se na vrávoravé nohy. Ori se dal na bezhlavý útěk, jenže vylekaní a rozzlobení lidé, někteří s hysterickým smíchem, jiní hlasitě děkující Bohu, mu bránili v úprku - a Hiragovi v pronásledování s výkřiky: "Co to, k čertu, děláš..."

"Do koho to strkáte, prokrista..."

"Hele, to je podělanej Japončík..."

Vtom kdosi vykřikl: "Hoří! Podívejte!"

Ori se stejně jako všichni ostatní obrátil k severu. Na druhém konci promenády hořela budova. Poznal v ní patrovou Struanovu rezidenci. Ale možná to byl vedlejší dům. Ori se na nikoho neohlížel a prodral se z tlačence.

Hiraga se tlačil za ním, jenže v té chvíli se zhroutila nedaleká putyka. Do cesty mu skočili prchající lidé, jeden ho srazil na zem, druhý na něj šlápl. Dokázal se ale v chumlu opět rychle postavit na nohy. V této části náměstí lidé zmateně pobíhali a znemožnili mu pokračovat v pronásledování. Na kratičký okamžik znovu Oriho zahlédl, potom však vzplály ruiny baru a opět ho pohltil dav.

Když se Hiraga vyprostil z chumlu zděšených lidí, Oriho už neviděl, a třebaže se snažil se protlačit směrem, kde ho spatřil naposled, postupovalo se mu stále hůř a dav byl čím dál vzteklejší. "Do koho strkáš, sakra!... Další podělanej Japončík... Dejte tomu mizerovi za vyuče..."

Když je uklidnil, ustoupil, vyhnul se hloučkům a dral se dál po okraji náměstíčka. Ori neutíkal po promenádě k místu požáru, jak předpokládal, ale nebyl ani na mořském břehu. Prostě zmizel.

* * *

V budově Struanova podniku Jamie McFay vyběhl po schodech. Kolem se ozývaly vyděšené výkřiky a volání "Hoří!" V ruce měl petrolejku. Nad schodištěm svítil jen jeden lustr se svíčkami a dosud se stále houpal jako opilý. Nahoře zabočil do chodby a rozrazil dveře ke Struanovi. "Tchaj-pane, jsi v pořádku?"

Místnost byla tmavá až na zlověstnou záři, která tancovala po závěsech u okna. Struan ležel na podlaze ještě napůl omráčený. Byl již skoro oblečen k večeri a potírával hlavou, jako kdyby si ji tím pohybem chtěl vyčistit. Obě petrolejky se při otřesech rozbily. Zbytky jedné z nich, která původně stála na skřínce, ležely na koberci nasáklém hořavinou.

"Snad ano," vypravil ze sebe. "Musel jsem se udeřit do hlavy, když jsem padal na zem. Všemocný Bože, co je s Angelique?"

"Pomůžu ti..."

"Zvládnu to sám, běž se podívat za ní, Jamie!"

Jamie se pokusil otevřít spojovací dveře, jenže ty byly z druhé strany zajištěny na závoru. Vtom vzplál koberec. Struan odskočil stranou a proklínal bolest, ale dřív než se oheň mohl rozšířit, Jamie jej udupal. Jak se snažil dostat Struana do bezpečí, nešetřně ho popadl a odtáhl stranou.

"Ježíš! Dávej pozor, Jamie!"

"Promiň, promiň, nechtěl jsem..."

"To nic," sténal Struan. Ukrutná bolest ho bodala do boku, který si narazil při pádu, cítil ji i v žaludku, který ho dřív netrápil, a jako obvykle pod hojící se, ale stále ještě ošklivou jizvou. "Kde hoří?"

"Nevím, byl jsem dole, když..."

"Později... Angelique!"

Jamie vyběhl do chodby. Kouř, který vycházel z druhého konce budovy, ho rozkašlal. Zabouchal na dveře a zkusil kliku - opět bylo zevnitř zavřeno na závoru. Ramenem vrazil do dřeva u zárubně a dveře se rozlétly. V budoáru nenašel nikoho, jedna povalená lampa v něm stále ještě svítila a petrolej z ní kapal na sekretář přikrytý dečkou, druhá ležela na podlaze v louži petroleje. Udusil hořící přehoz a vběhl do pokoje. Nalezl ji ležet na širokém lůžku. Byla stejně bílá jako její košilka a upřeně se dívala na rozhoupaný lustr, který vesele svítil.

"Jste v pořádku, Angelique?"

"Ach, Jamie..." řekla váhavě. Její hlas jako kdyby přicházel z veliké dálky. "Ano, jsem, já se zrovna chtěla na chvíli natáhnout, než se obléknu k večeri, ale v tom se pokoj rozhoupal. Já... Byla jsem přesvědčená, že se mi to jen zdá, když se rozbila lampa a... Mon Dieu, byl to takový rámus, jak se dům pohnul, a to mě vyděsilo ze všeho nejvíc... Ale co Malcolm? Je..."

"Ano. Ale teď se radši co nejrychleji oblékněte. Honem..."

V nedaleké úřadovně správce přístavu začal vyzvánět požární zvon a všechny je překvapil. Náhle ucítila kouř, zaslechla tlumené výkřiky a přes záclony uviděla záři. Pochopila, co se děje, a vydechla: "Hoříme?"

"Zatím se nemusíme ničeho bát, ale co nejrychleji se obléčte a přijďte vedle, já zatím otevřu spojovací dveře." Vyběhl ven. Vyklouzla z postele. Na sobě měla dlouhé kalhotky a košilku zpevněnou kostmi. Honem si natáhla připravenou krinolínu a sebrala šátek.

"Je v pořádku, tchaj-pane," slyšela Jamieho, který právě otevřel spojovací dveře. "Právě se obléká. Pojd' se mnou dolů, pomůžu ti..."

"Až bude hotová."

Jamie chtěl něco namítnout, ale rozmyslel si to. Oba ještě nezapomněli na to, jak se kolem poledne pohádali, a ani jeden z nich nebyl připraven přistoupit na kompromis. Otevřel okno. Na zahrádce a v ulici před domem se to hemžilo úředníky

a sluhy, mezi nimiž rozeznal i Vargase. Sbíhali se tam čumilové a lidé z různých vyslanectví, ale plameny nikde nespátřil. "Vargasi!" vykřikl. "Kde hoříme?"

"Nevíme, senhore. Zdá se, že jen kus střechy. Hasiči už dorazili, jenže Brockovi hoří celé první patro."

Jamie nedohlédl až k vedlejšímu domu, a tak honem odběhl zpět do pokoje k Angelique a rázně rozhrnul závěsy. Přední část budovy Brockových - podobné stavby jako byl Struanův podnik - kde se nalézaly ložnice, už zachvátily plameny. Z otevřených oken se valil kouř. Řada mužů si podávala vědra s vodou a pokoušela se požár uhasit. Na vše dohlížel Norbert Greyforth. Brockovo hasičské družstvo cvičilo často a mnohdy až do vyčerpání, stejně jako on sám cepoval jednotku Vznešeného domu. To by tak byla ta má zatracená smůla, kdybychom chytli od toho jejich zatraceného ohně, řekl si kysele a vyklonil se z okna. "Vargasi, přiveď muže a vodu sem, polévejte tuhle stranu. Až budeme v pořádku, pomozte Norbertovi." Doufám, že ten gauner shoří a s ním i všichni Brockové. To by navždy vyřešilo ten pitomý souboj.

Pokud mohl odsud vidět, nikde jinde nehořelo, jen na druhém konci promenády v Opileckém městečku a na dvou místech v Jošiwaře. Zápach spáleného dřeva, petroleje, oděvů a asfaltu používaného na střeších přehlušoval vše ostatní, i když bylo stále cítit chuť mořské soli, kterou přinášel vítr. Jamieho pozornost se neustále vracela k plamenům u Brocka, které je ohrožovaly. Vítr je zase o kousek přiblížil. Zoufale si přál, aby uhasly. Děsil se požárů. Když byl ještě dítě, jedné zlé zimní noci padla popelem chalupa, ve které se narodil. Jeho otec, jako obvykle zpitý až do bezvědomí, a jeho bratr tehdy zahynuli. On s matkou a sestřičkou si jen o vlásek zachránili holý život a skoro nic víc. Potom nastaly roky bídy. Brzy musel jít pracovat, ale zachránil je Campbell Struan, příbuzný Dirka Struana, na jehož půdě se dřel jeho otec.

"Vargasi, tak honem, prokrista!"

"Už běžím, senhore."

Promenáda byla teď plná lidí. Všichni na ulici překypovali ochotou pomáhat a poradit. Někteří již s velkým pokřikem vytvořili řadu a podávali vědra od nedaleké velké nádrže plné slané vody. K nim se přidávali vojáci ze stanového tábora. Na pomoc přibíhali i samurajové od severní brány - i je požár ohrožoval. V Jošiwaře na jihu, na druhé straně kanálu, plápolal jeden z domků, a přestože vítr přinášel poplašné výkřiky, zdálo se, že oheň je všude pod kontrolou a nikoho příliš neohrožuje. Naštěstí to nebylo poblíž místa, kde bydlela Nemi.

Po zádech mu stékal pot. Ale ulevilo se mu, když zjistil, že Malcolmovi nic nehrozí. Od oběda přecházel po kanceláři. Zuřivě se snažil zjistit, kudy unikly informace o prospektorech, a strchoval se, jak skončí celá záležitost se soubojem a co čeká jeho samého. Nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že by se mohl nechat zatáhnout do podobné hádky a ne o své vůli odejít ze Vznešeného domu nebo z Japonska - snad nanejvýš kdyby onemocněl nebo ho potkal úraz. Do důchodu měl odejít až za pět let jako zralý pětáctýletník po pětadvaceti letech dobrých služeb a postupu. Teď se však dostal do sporu s Malcolmem a Tess Struanová se na něj rozhněvala. Jeho povýšení, důchod, celá jeho budoucnost byly ohroženy.

Co si sám jen počít, lámal si hlavu, ale vtom otřesy půdy obrátily svět vzhůru nohama, přihlásil se strach ze smrti a když konečně nastal klid a on se opět mohl postavit na nohy, vzpomínka na to, jak je on i s rodinou zavázán Struanovým, ho vyhnala nahoru. Hrozně se o Malcolm obával - ostatně za něj odpovídal a navíc byl ten mladík skoro mrzák. Tchaj-pan? Promiň, Malcolm, ale v tom má Norbert pravdu. Podniku velí tvá matka. Kdybys nebyl zraněný, poslal bych tě zpátky do Hongkongu hned, když mě o to požádala, a nic z toho by se nikdy nestalo. Přebíral bys pomalu otěže a za rok...

"Jamie, mohl bys mě zapnout?"

Otočil se. Angelique stála ve dveřích obrácená k němu zády a na prsou si přidržovala šaty s širokou krinolínou, které jí odhalovaly ramena. V první chvíli na ni málem zařval. Tyhle zatracené šaty jsou šílené, proboha, vždyť hoříme! Ale neřekl nic, jen zapnul horní knoflíček, přehodil jí přes ramena šátek a postrčil ji do vedlejší místnosti, kde okamžitě padla do Struanova otevřeného náručí. Otevřenými dveřmi dovnitř vběhla skupina mužů s plnými kbelíky v rukou. "Jděte už radši, pane!" vykřikl kdosi.

"Je čas jít, tchaj-pane, můžeme?"

"Ano." Malcolm vykročil ke dveřím, jak to nejrychleji dokázal. O dvou berlích se pohyboval jen pomalu - katastrofálně pomalu, protože jim hrozilo opravdové nebezpečí, jak si všichni tři, a Struan nejvíc, uvědomovali. Z půdy nad nimi se ozval dupot.

"Jamie, vyveď Angelique. Já to zvládnu sám."

"Opři se o mě a ..."

"K čertu, udělej, co ti říkám, a teprve pak se vrať, když nedáš jinak!"

Jamie zčervenál. Vzal ji za ruku a oba odchvátili. Kolem nich přebíhali muži s prázdnými vědrami a jini se s plným nákladem plahočili opačným směrem.

Hned jak Struan osaměl, dobelhal se ke skřínce, chvíli šátral mezi oblečením a našel lahvičku, kterou mu toho dne doplnila A-tu. Vypil z ní dobrou polovinu nahnědlé tekutiny, zase ji uzavřel zátkou, vsunul si ji do kapsy a vydechl úlevou.

Angelique seběhla po schodech a ven předními dveřmi. Čistý vzduch jí připadal nádherný. "Vargasi," vykřikl Jamie, "postarejte se na chvíli o slečnu Angelique."

"Ovšem, senhore."

"Prosím, dovolte, monsieur," ozval se zovíálně francouzský diplomat Pierre Vervene. "Doprovodím slečnu Angelique na naše vyslanectví. Tam může v bezpečí počkat."

"Děkuji." Jamie utíkal zpátky.

Teprve teď Angelique zjistila, že hoří jejich střecha. Nevypadalo to zvlášť zle, ale kousek od pokojů, které právě

opustili, plameny ze sousedního Brockova domu olizovaly jejich zed'. Dobře vycvičení samurajové se zastrčenými kimony a s maskami proti dýmu na obličejích zapřeli o jednu ze stěn žebříky. Okamžitě po nich vyšplhali a posunky a pokřikem žádali o kbelíky s vodou. Ta rychle předávali muži stojícímu nejvýš, který je vyléval tam, kde jich bylo nejvíce zapotřebí. Šlehl po něm vztekly plamenný jazyk, ale on uhnul, přikryl si tvář a hasil dál. Sledovala ho se zatajeným dechem a obdivovala jeho odvahu a sílu. V duchu ho srovnávala se Struanem, který je tak bezmocný, že ji ani nedokázal ochránit ve stavu nouze. Uvědomila si, jak její snoubenec neustále přibírá na váze, je den ze dne méně pohyblivý, stále častěji se hádá a je s ním pořád méně legrace. A co má budoucnost? Roztřásla se obavou.

"Ničeho se nebojte, mademoiselle," uklidňoval ji ve francouzštině Vervene, jemuž holou hlavu zakrývala čepice se střapcem. "Pojďte, jste v naprostém bezpečí. Zemětřesení je tady běžná věc." Vzal ji v podpaží a odváděl dál po promenádě mezi muži, kteří pobíhali kolem, pozorovali požár nebo jej hasili.

Ori ji spatřil hned, jak vyšla na ulici.

Postával na pokraji davu v uličce vedle francouzského vyslanectví nedaleko severní brány. V dělnických šatech a čepici se příliš nelišil od většiny mužů kolem něj, byl dobře zamaskovaný. Ze svého místa přehlédl téměř celou promenádu, přední část Struanova domu a ulici vedle něj, která vycházela z hlavní silnice vedoucí od vesnice. Prohlížel si ji i okolí a hledal Hiragu nebo Akimota. Předpokládal, že se buď potulují někde nedaleko, nebo brzy budou, a srdce mu ještě divoce tlouklo po zoufalém úprku Opileckým městečkem do vesnice. V okamžiku, kdy zjistil, že hoří budova Struanova podniku a promenáda se vyprazdňuje, věděl, že ať by se pokusil utéct po ní nebo kolem břehu, neunikl by. A neměl kdy shánět Timeeho, aby ho chránil nebo mu alespoň kryl záda.

Stejně bych se na ty psy nemohl spolehnout, pomyslel si, a srdce se mu rozbušilo ještě zběsileji, protože se k němu blížila ona.

Byla od něj sotva dvacet kroků.

Ti, kdo ji potkávali, smekli klobouky a tiše ji zdravili, a ona jim jako stroj odpovídala. Ori mohl ucouvnout dál do bezpečí, ale neučinil tak, jenom smekl čepici a podíval se na ni. Stál tam - krátký plnovous, výrazná tvář, zvědavé oči a krátké, ale pěstěné vlasy. Přelétla přes něj pohledem, ale ve skutečnosti ho neviděla ani ona, ani Vervene, který ji vesele něco francouzsky žvatlal.

Minuli ho o pouhých několik metrů. Ori vyčkal, dokud nezašli do budovy francouzské legace. Tu teď nehlídaly žádné strážce, všichni odběhli hasit. Ori zamířil hlouběji do vedlejší uličky. Když se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, přehoupul se přes plot jako poslední a opět se schoval pod jejím oknem. Dnes byly okenice otevřené. A stejně tak i vchod do jejího pokoje. Nakoukl jím až do chodby a zahlédl je, jak zacházejí do protější místnosti. Dveře zůstaly dokořán.

Teď, když byl v bezpečí a nikým nepozorován, si Ori zkontroloval derringer a ověřil si, že dýku má volně připravenou v pochvě. Dřepł si na paty, zhluboka se nadechl a přemýšlel. Od chvíle, kdy objevil Hiragu a skoro ihned poté i požár u Struana, nechával se slepě vést instinktem. Tohle teď není k ničemu, řekl si.

Musím si vše naplánovat. A rychle.

Otevřené okenice ho přitahovaly jako magnet. Vklouzl přes okenní rám do pokoje.

26

"A co kdybyste dnes přespali tady, slečno, i vy pane Struane. U nás máme místa dost," nabízel Vervene.

Byl už čas na večeři, oni seděli v hlavním přijímacím sále francouzského vyslanectví a popíjeli šampaňské. Jamie dorazil před chvílí a ohlásil, že se požár podařilo uhasit a nic vážného se nepříhodovalo, jen v jejím pokoji voda nadělala trochu škod a u Struana také, ale méně. "Jestli chceš, můžeš přespát u mne, tchaj-pane," navrhl Jamie. "Já už si něco najdu a slečna Angelique se může ubytovat u Vargase."

"To nebude nutné, Jamie," řekla Angelique. "Můžeme zůstat tady a nikomu nepřidělovat potíže. Stejně jsem se sem chtěla zítra přestěhovat. Vid', chéri?"

"Já se budu nejlíp cítit ve svém vlastním pokoji. Dá se v něm bydlet, Jamie?"

"Ale ano, je skoro nedotčený. Slečno Angelique, chcete tedy můj pokoj vy?"

"Ne, Jamie, myslím, že mi to tu bude pro dnešek vyhovovat."

"Dobře, tak jsme dohodnutí," přikývl Struan. Měl divné oči a cítil se velmi unavený. Opium do značné míry utlumilo bolest, ne však jeho hlubokou nenávist vůči Norbertu Greyforthovi.

"Ale monsieur Struan, jste tu opravdu vítán, zůstaňte tu také," opakoval Vervene. "Pokojů máme dost, protože vyslanec a jeho lidé zůstanou ještě pár dní v Edu."

"Ano?" Angelique se vylekala a bylo to na ní znát. André měl zítra vyzvednout ten prostředek. Všichni se na ni překvapeně zadívali. "Jenže André povídal, tvrdil mi, že se vrátí nejpozději zítra dopoledne, že se dnes mají setkat se šógunem."

"To záleží na šógunově dochvilnosti a jak se bude vyvíjet jednání - a naši hosté jsou svou dochvilností prosluli doslova mezinárodně, ne?" Vervene se zasmál vlastním vtipu a žoviálně dodal: "Člověk nikdy neví, jak se tyhle státní záležitosti vyvinou. Možná to bude vyřízeno za den, možná za týden. Dáte si ještě brandy, pane Struane?"

"Díky, ano, to..."

"Ale André mi tvrdil, že jednání má začít dnes dopoledne a že se vrátí nejpozději zítra." Bojovala proti slzám, které jí hrozily zaplavit tváře.

"Co se to s tebou děje, andílku?" zeptal se Struan nevrle. "Proč by ti tak vadilo, jestli se nevrátí?"

"Ne, nevadilo, jenže, víš, já prostě nesnáším, když někdo něco slíbí a ono to není pravda."

"Je směšné, že se necháš rozčítit něčím tak bezvýznamným." Struan si pořádně upil z dolité skleničky. "Svatá dobrota, andílku."

"Možná se ale opravdu vrátí už zítra, mademoiselle," chlácholil ji Vervene, jako vždy diplomat. Je to hloupá kráva, i

když má prsa a rty k zulíbání. Co na tom záleží? "To je přece jedno," pokračoval se svým nejúlisnější úsměvem. "Za hodinu podáváme večeři. Pane McFay, připojte se k nám, bien sûr?"

"Děkuji, ale ne. Budu muset jít." McFay zaváhal u dveří. "Tchaj-pane, hm. . ., mám se sem pro tebe vrátit?"

"Těch dvě stě yardů už dojdou sám," odsekl Struan. "Na to ještě stačím." I na to, abych dokázal stisknout kohoutek, dnes v noci i kdykoli jindy, chtěl za ním vykřiknout.

Než přišel na francouzské vyslanectví, potkal Norberta Greyforthu, který právě odpočíval. Požár u Brocků se už téměř podařilo zvládnout, a tak vyšel na ulici. Jamie vedle něj dával příkazy Vargasovi a hasičům, lékaři Hoag a Babcott poblíž ošetřovali spáleniny a pár polámaných kostí.

Elixír od A-tu zapůsobil jako vždy přímo zázračně. Struan se cítil dobře a sebejistě, i když poněkud divně a jako obvykle se mu chtělo spát. Hlavou se mu honily různé fantazie a spánek mu umožňoval snít, snít o lásce, o styku s japonskou dívkou nebo s Angelique a nechat se unášet stále narůstající vášní. I děvčata mají přece stejně intenzivní představy a možná ještě erotičtější. A náhle se musel vrátit do nepříjemné přítomnosti.

"Dobrý večer, Jamie. Pěkné svinstvo, co?"

"Vida, Norbert," ozval se Struan. Veuforii byl zdvořilý. "Je mi líto, že tě potkal špatný joss. Doufám. . ."

Norbert ho ostentativně ignoroval. "Naštěstí, Jamie, sklady i kanceláře zůstaly v pořádku, všechno zboží i trezory, to tě určitě potěší. Odesly to jen místnosti, kde spím." Potom začal předstíral, že si právě všiml i Struana a mluvil hlasitěji a provokativně, aby ho slyšeli i ostatní. "Ale, ale, není tohle mladý tchaj-pan toho tak vznešeného domu osobně? Krásný večer ti přeju. Vypadáš špatně, chlapče, nedošlo ti mléko?"

Struanova dobrá nálada zmizela. Přes roušku vytvořenou opiem si uvědomil, že čelí zlu a jeho nepřítel stojí před ním.

"Se mnou nic špatného není, ale zato s tvým vychováním ano."

"Vychování není moc velký argument, chlapče," zasmál se Norbert. "Ne, žádné škody jsme neutrpěli, chlapče. Navíc naše podnikání v dolech z nás udělá Vznešený dům v Japonsku a do Vánoc ovládneme i Hongkong. Měl by ses radši odbatolit domů, Malcolmě."

"Jmenuji se Struan," zabručel. Připadal si vysoký, silný a všemocný. Nevnímal lidi stojící kolem, ani to, že se Jamie a Babcott pokoušejí do sporu zasáhnout. "Struan!"

"Mně se líbí mladý Malcolm, mladý Malcolmě."

"Řekni mi tak ještě jednou a já ti řeknu, že jsi parchant bez matky, ustřelím ti hlavu a ani nebudu čekat na sekundanty, k čertu."

Všichni kolem zmlkli. Praskání plamenů a tiché, māmivé hučení větru jen umocňovalo ticho. Zpráva o jejich hádce při obědě se rozšířila během několika minut a s ní i napjaté očekávání, jaký další krok přijde ve hře, která začala od doby, kdy Malcolmův dědeček Dirk Struan zahynul dřív, než stačil splnit svou přísahu a zabít Tylera Brocka.

Norbert Greyforth usilovně přemýšlel. Opět hodnotil své postavení a budoucnost u Brocka a pečlivě zvažoval, co má udělat - riziko i výše výhry byly nesmírné. Dobře ho platili, pokud ovšem poslouchal příkazy. Poslední dopis Tylera Brocka mu otevíral dveře do ráje. Žádal prostě, aby vyprovokoval Malcolma Struana, až bude zuřivostí nemocný, zraněný a nebude ho chránit ta "má ďábelská dcera, ať ji Bůh zatratí do pekel", a slíbil, že mu bude po deset let vyplácet ročně pět tisíc guinejí, pokud zničí toho kluka ještě během jeho pobytu v Japonsku. Povolil mu použít jakékoli prostředky, které uzná za vhodné.

Norbert si uvědomoval, že na Dálný východ už začíná být vlastně starý a pět tisíc po deset let představovalo královskou odměnu, která by zajistila jeho rodinu i na příští pokolení. Mohl by si za ni koupit křeslo v parlamentu, získat šlechtický titul a zámek na venkově a oženit se s mladou nevěstou, která by mu jako věno přinesla dobré polnosti v Surrey.

Rozhodování bylo snadné. Přiblížil svůj obličej ke Struanovu a potěšilo ho, že pod napjatou kůží vidí bolest - teď, když se Malcolm opíral o berle, byli stejně vysocí. "Poslouchej, chlapečku, při obědě jsi mi vylil brandy do obličeje, při večeři mi můžeš políbit prdel."

"Pane, jste parchant bez matky."

Starší muž se zachechtal. Byl to krutý, posměšný zvuk. "A ty jsi ještě větší parchant bez matky, vlastně jsi. . ."

Babcott se postavil mezi ně a vedle jeho vysoké a silné postavy oba vypadali jako trpaslíci. "Nechte toho, oba dva," houkl na ně rozzlobeně, "oba dva. Tohle je veřejné místo a gentlemani řeší takové problémy v soukromí."

"On má k gentlemanu daleko. . ."

"V soukromí jako gentlemani, Malcolmě," opakoval Babcott hlasitěji. "Norberte, co tím sleduješ?"

"Já o souboj nestojím, ale když si o něj ten parchant říká, já se mu vyhýbat nebudu. Dnes, zítra, čím dřív, tím líp."

"Ani dnes, ani zítra, ani nikdy jindy. Souboje jsou zakázané, ale v jedenáct přijdu k tobě do kanceláře." Babcott se ohlédl na Struana. Dobře chápal, že pokud oba budou na souboji trvat, nikdo je neuhlídá. Všiml si Malcolmových rozšířených zorniček a litoval ho i zlobil se na něj zároveň. On i Hoag již před delším časem dospěli k závěru, že si navykli na drogy, ale ať podnikali cokoli, nic tím nezměnili. Nedokázali mu ani zabránit v přístupu k narkotikům. "K tobě zajdu v poledne, Malcolmě. Zatím vám jako nejvyšší britský představitel v Jokohamě nařizují, abyste se vzájemně neoslovovali a nenapadali, a to ani v soukromí, ani na veřejnosti. . ."

Je mi jedno, co říká ten zatracený Babcott, pomyslel si Struan. Byl ještě sebevědomější než obvykle, protože brandy jen umocnilo účinek opiátu. Zítra nebo pozítří pošlu Jamieho za Norbertem, ne, Jamieho radši ne, na toho se už nedá spolehnout, spíš Dmitriho. Rozdáme si to na závodisti a Vznešený dům zařídí Norbertovi vznešený pohřeb. A tomu prokletému Brockovi taky, jestli se sem někdy odváží vkročit, k čertu! Oba zapomněli, že jsem střílel nejlépe ze všech studentů v Etonu a že jsem vyzval toho mizeru Percyho Quilla na souboj, protože o mně prohlašoval, že jsem Číňan. Jeho jsem taky zabil a poslali mě za to do vězení, jenže aféra se ututlala a urovnala, když táta zaplatil pět tisíc liber. Norbertovi zařídím pěknou cestu do nebe.

Rozruch v místnosti ho vytrhl ze zamyšlení. Seratard právě dorazil a ostatní ho obklopili a zdravili. André Poncin zůstal stát za ním. Přes mlhu, která ho obklopovala, Struan slyšel, jak Seratard říká, že cesta byla úspěšná. "Dostali jsme se ze slepé uličky a francouzské kompromisní návrhy byly přijaty, takže nebylo proč tam zůstat..."

Jeho uši přestaly poslouchat a oči se zaostřily na Andrého. Vzpřímený a hezký Francouz s ostře řezanou tváří se usmíval na Angelique a ta mu úsměv vracela a vypadala šťastně jako už dlouhé dny ne. Zmocnila se ho žárlivost, ale rychle se přemohl. Není to její vina, uvažoval unaveně. André za to také nemůže, ona si zaslouží, aby se na ni lidé usmívali, a já jsem opravdu mizerný společník. To nejsem já, prostě mě ničí bolest a bezmocnost. Bože, ale já tu holku miluji a potřebuji ji až k smrti.

S námahou se postavil, omluvil se a poděkoval jim za pohostinnost. Seratard byl jako obvykle okouzlující. "Ale přece tady určitě zůstanete. Je mi líto toho požáru, na moři jsme žádné zemětřesení necítili, ani zvláštní vlny. Nedělejte si starosti o snoubenku, její společnost nás těší. Monsieur, dokud nebudou vaše pokoje opraveny, jste tu samozřejmě kdykoli vítaný." Vyprovodil je ke dveřím. Angelique trvala na tom, že vezme Struana za ruku a odvede ho domů.

"Ale mně je dobře, andílku," namítl Struan s láskou.

"Samozřejmě, miláčku, ale mě to moc potěší," trvala na svém. Teď, když se André vrátil, překypovala dobrou vůlí. Ještě pár hodin a budu svobodná.

* * *

Večere proběhla velmi úspěšně a Angelique zářila. Seratard se pyšnil svým úspěchem v Edu a bavil je svými příhodami z Alžírka, kde pracoval v nižší funkci, než ho jmenovali vyslancem v Japonsku. Vervene se pokoušel vynutit si její pozornost hrdinskými verzemi popisu svých někdejších úspěchů. Všichni celí zrůžověli z její přítomnosti i z hojnosti vína - na každého láhev burgundského, před jídlem šampaňské na povzbuzení chuti a po jídle na zklidnění žaludku. André Poncin potom vyprávěl pikantní historky z Hongkongu, Šanghaje a Kowloonu, kde někteří vesničané opravdu uvěřili, že znovu přijde penisový mor a jejich přívěsek jim zmizí uvnitř těla, a tak aby zabránili neštěstí, přivazovali si ho provázek omotaným kolem krku.

"To není možné, André, a je to od vás nestydaté," říkala ukrytá za kmitajícím vějířem. Kolem ní zněl smích a protesty, že to je absolutní pravda, a muži si pomysleli, že by se teď přece měla zvednout a odejít. Dopila svou druhou vysokou skleničku šampaňského, když před ním vyprázdnila tři poháry Chateau d'Arcins, tedy víc, než potřebovala, aby měla špičku. Moc se jí ulevilo, že se André vrátil, jak slíbil, a těšilo ji, že může celý večer mluvit francouzsky, a to potlačilo její obvyklou opatrnost. "Teď vás tady nechám u doutníků a brandy - a nestydatých historek."

"Ale jen na chvíli," usmíval se Seratard. "André nám zahraje."

"Dneska ne," namítl André až příliš rychle. "Omluvte mě laskavě, musím do zítřka připravit nějaké papíry, promiňte."

"Všechno počká, potěšení je důležitější než práce," přikazoval Seratard žoviálně. "Dnes musíme ukončit večer hudbou, něčím romantickým pro Angelique."

"Nechte ho odpočinout, Henri," řekla. Tváře měla červené od vína i z toho, že se André evidentně snažil co nejrychleji obstarat slíbený prostředek. "Už jste ho odváděli od práce dost dlouho, ostatně on přece není úředník."

"André bude radostí bez sebe, když vám zahraje."

"Aha, takže Andrému pořád někdo přikazuje. Tak vám musím dát příkaz sama. Pane vyslanče, okamžitě ho omluvte. A mě taky. Už je nejvyšší čas, abych šla spát." Vstala a kolena se jí trochu podlamovala. "Ale budu tady zítra a ještě aspoň tři dny." Nabídla Andrému rámě a zvlášť půvabně se na něj usmála. "Tak, a teď můžete jít. A přikazuji vám starat se o naše zájmy."

"Na to se spolehněte, Angelique."

"Tak poslední skleničku..."

Dala se přesvědčit, ať si ji vezme s sebou, a doprovodili ji, aby se ujistili, že jsou okna uzavřena na závoru a že nové okenice v budoáru i v ložnici jí zaručují bezpečí.

"Po vaší poslední návštěvě jsme se rozhodli vyměnit všechny okenice," znovu zdůrazňoval Vervene, co už jí pověděl dříve. Řídké vlasy měl pocuchané a opile se uculoval. "Dokonce ani při bouři minulý týden neharašily." Ani jednomu páru očí neuniklo průsvitné zelené negligé a noční košilka, kterou lákavě rozložila podsatá služka čekající se zlověstným pohledem. Tlumené světlo petrolejek a jejich bujará nálada způsobily, že jim teď ložnice připadala lákavější a dívka ještě provokativnější.

Váhavá přání dobré noci a sladkých snů, a jakmile se ocitla sama s A-su, dveře do chodby uzavřela na závoru. Služka ji vysvlékla, vykartáčovala jí vlasy, pověsila krinolínu do hlubokého šatníku k dalším svrškům a uklidila prádlo do zásuvek. Angelique si mezitím šťastně pobrukovala. Byla spokojená, že tam je v bezpečí, potěšená, že je sama a že požár a zemětřesení nikomu neublížily a nezmařily její plány, ale naopak je usnadnily.

Musím usmířit Malcolm s Jamiem, pro oba je špatně, když si nedůvěřují, pomyslela si vyčerpaně. Měla stále ještě žízeň, ale po víně se cítila vyrovnaná a klidná. Zaplaťbůh za Andrého. Ráda bych navštívila Jošiwaru a seznámila se s jeho dívkou. Pokusím se z něho vypáčit, jaká je, a pak se tomu společně zasmějeme...

"Brou noc, misí," vytrhla ji ze zamyšlení A-su a pomalu zamířila k pohovce v budoáru. Tam spala služka posledně, ale i když sebou zavřela dveře, chrápala tak hlasitě, že ji znervózňovala ještě víc.

"Ne, A-su, tady nespala. Vy chodila, vrátila se, přinesla ham ham a kávu-a, ráno, ej-ja?"

Žena pokrčila rameny. "Brou noc, misí."

Angelique za ní zavřela na závoru, a když zůstala sama, konečně tak úplně a příjemně sama, pomalu se roztočila v rytmu valčíku, který si pobrukovala. Za chvíli zaslechla tlumené tóny klavíru. Aha, to bude Henri, usoudila. Hrál mnohem lépe než Vervene, ale s Andréem se ho srovnávat nedalo. Chopin. Měkká, jemná, romantická melodie.

Pohupovala se v rytmu nádherné skladby a prohlížela si svou postavu ve vysokém zrcadle. Na okamžik se na sebe zadívala a dlaněmi si nazvedla prsa, jak to dělávaly s Colette, našpulila ústa a rozvažovala, zda tak vypadá přitažlivěji.

Usrkla si šampaňského. Bublínky lechtaly na jazyku a hudba s alkoholem jí ještě zlepšovaly náladu. Podlehl náhlému nutkání, nechala ze sebe spadnout župánek, pomalu si zdvíhala noční košilku výš a výš, koketovala se svým obrazem v zrcadle, obdivovala nohy, slabiny a stehna a celou nahotu té druhé osoby, pózovala tak a zase onak a noční košilkou se zahalovala a znovu odhalovala.

Další lok šampaňského. Potom do skleničky ponořila prst a navlhčila si jím ztuhlé bradavky. To, alespoň jak se dočetla, dělávaly slavné pařížské milostnice, které si prý nalévaly na různá místa sladké Chateau d'Yquem. Stejně je divné, že dvě nejslavnější kurtizány v centru celého světa jsou Angličanky, napadlo ji.

Uchichla se tomu. Noc, hudba a víno se jí zmocnily. Až porodím jednoho nebo dva syny, bude mi, řekněme, jednadvacet let, a Malcolm si najde milenkou, já si najdu úplně mimořádného milence. Ano, to udělám, pro jeho i mé potěšení, ale především pro Malcolmovo dobro.

Ještě jeden lok, ještě jeden a šampaňské bylo pryč. Lačně slízla poslední kapičku a s očima upřenými do zrcadla si pohrávala jazykem s okrajem skleničky. Vesele odložila číši na noční stolek a ani si nevšimla, že spadla na koberec. Vnímala jen Chopina a vášeň prostupující jeho hudbou. Stále napjatě sledovala zrcadlo, teď byl obraz v něm tak blízoučko, tak drze důvěrný.

Líně se naklonila a stáhla knot, takže stíny vypadaly hned laskavěji. O kousek ustoupila, ale postava v zrcadle tam stále ještě zůstávala, krásná, s bujnými tvary. Prsty se rozhýbaly o vlastní vůli, bloudily po těle a laskaly. Srdce zrychlovalo tep a chvělo se stále větší blažeností. Zavřela oči a představovala si Malcolm, vysokého, silného, moc silného, sladce voňavého, jak ji odvádí do ložnice, pokládá ji na lůžko, lehá si vedle ní stejně nahý jako ona sama a jeho prsty hledají a hladí.

Ori otevřel dveře šatníku, tiše z něj vystoupil a zastavil se hluboko ve stínu u dveří. Pozoroval ji a srdce mu bušilo tak, že je slyšel v uších. Bylo tak snadné ukrýt se mezi kufry, visícími šaty a krinolinami, bylo tak snadné ustoupit ještě dál, když služka skříň otevřela a zase ji zavřela, bylo tak snadné uslyšet zapadající závoru a pochopit, že Angelique už je opravdu sama.

Ležela v přítomné ložnici na posteli se zavřenými očima a chvílemi se otřásala. Obličej a část těla jí zakrýval stín a jiné stíny tančily, jak si s plamínky pohrával proud vzduchu. Zdálo se mu, že čeká celou věčnost. Nehlučně vystoupil do světla. Vzdálená hudba utichla. Dívka otevřela oči, zaostřila pohled a uviděla ho.

Jakýsi šestý smysl jí řekl, že to je on - vrah z Tókaidó, otec dítěte, které se nikdy nenarodí, ten, kdo ji znásilnil, avšak nezanechal v ní vzpomínky na bolest a ponížení, jen erotické polosny, které střídavě mizely a zjevovaly se - a také to, že je bezmocná a že on ji dnes zavraždí.

Oba ani nedýchali a nehýbali se. Vyčkávali, co udělá ten druhý. Stále celá vyděšená si uvědomila, že je mladičký, snad jen trochu starší než ona sama a o málo vyšší, že má za pasem meč podobný spíš dýce a svírá jeho jilec, že má upravené krátké vlasy a vousy, široká ramena a úzké boky, košili z hrubé látky, volné krátké kalhoty, pevná lýtka a nohy a na nich rolnické sandály. Tvář ve stínu.

To je sen, zase jen sen, nemusím se ničeho bát...

Nejistě si položila čelo na jednu ruku a druhou mu ukázala, aby přistoupil blíž, do světla.

Ori se v té chvíli ocitl ve stejně nereálném stavu jako ona a také jeho se zmocnil pocit, že sní. Jeho nohy uposlechly a ona spatřila obličej s ostrými rysy, tak odlišný a cizí, a oči naplněné bezednou touhou. Pootevřela ústa, aby se zeptala: Kdo jsi a jak se jmenuješ, ale on se zalekl, že chce vykřiknout, a tak k ní vyděšeně přiskočil a hrubě jí přitiskl ostří nože ke krku.

"Ne, prosím," vydechla a vtlačila se hlouběji do polštáře, a když zjistila, že jí nerozumí, zavrtěla hlavou ztuhlá strachem a prosila ho očima. Uvnitř vše křičelo, zemřeš, tentokrát tomu neunikneš! "Ne, prosím."

Z tváře mu zmizel strach a postavil se nad ní. Srdce mu bušilo stejně jako jí. Položil si prst přes ústa, aby ji varoval, že musí zůstat zticha, nekřičet a nehýbat se. "Íe," zašeptal drsně a dodal: "Ne!"

Kapka potu mu stekla z obličej.

"Já... já budu potichu..." zašeptala. Hrůzou ani nemohla uvažovat. Sáhla po příkrývcu a zahalila si slabiny. Okamžitě ji vytrhl látku z ruky. Srdce se jí zastavilo. Ale v té chvíli pochopila, co musí udělat. Jakýsi pravěký instinkt ji zvedl kamsi jinam. Najednou pocítila, jak jí prostupuje poznání, do té doby skryté a nalezené až nyní. Děs se začal vytrácet. Vnitřní hlasy jako by šeptaly: buď opatrná, povedeme tě. Dívej se mu do očí, nesmíš se nečekaně pohnout, nejdřív nůž... S tlukoucím srdcem pozorovala jeho oči a položila si prst přes ústa stejně jako on, opatrně se prstem dotkla čepce a naznačila mu, aby dal nůž pryč.

Vypadal jako napjatá pružina, předpokládal totiž, že dívka každým okamžikem skočí ke dveřím a vykřikne. Věděl, že by ji snadno utišíl, ale to nezapadalo do jeho plánu: měla se vrhnout ke dveřím, až bude chtít on, a ne ona, potom měla vykřiknout, a tím probudit nepřitele. Nakonec ji chtěl jednou ranou zabít a vyčkat jejich příchodu, obrátit nůž proti sobě, zvolat sonnó džoi, naplavit jim do tváří a zemřít vlastní rukou. To byl jeho plán - jeden z mnoha, o nichž uvažoval: divoce se jí zmocnit a zabít ji i sebe, nebo ji prostě tiše sprovodit ze světa, jak už to měl udělat dávno, přestože po ní tolik toužil, nechat na její posteli znaky Tókaidó a uprchnout oknem. Jenže ona reagovala jinak, než očekával. Upřený pohled, ruka ukazující, aby dal nůž stranou, oči modré jako obloha, tázavé, nikoli však žadonící, v nich napětí, nikoli však děs. Nechápatý poloviční úsměv. Proč?

Ostří se nepohnulo.

Buď trpělivá, našeptávaly jí hlasy...

Znovu mu naznačila, aby odložil dýku, a beze spěchu ho přemáhala svou vůli. On ještě víc přimhouřil oči. S námahou od ní odtrhl zrak, ale ona jej neodolatelně vábila zpět. Co to děvče zamýšlí? Váhavě odsunul dýku a čekal, stále připraven, zaútočit.

Stál vedle její postele. Její ruce mu klidně začaly rozepínat knoflíky u košile, ale náhle ztuhly. Ve světle se mu na krku

zablýskl křížek, její křížek. Náhle si uvědomila, že jej znovu našla, když už ho považovala za dávno ztracený, a to ji nějak podivně rozjařilo a jako ve snu pozorovala své chvějící se prsty, jak se jej dotýkají. Pocítila záhadné potěšení nad tím, že si ho nechal, že stále nosil součást její osoby jako součást sebe sama a navždy, ale ani tenhle křížek, její křížek ji neodradil.

Jemně mu stáhla košili přes pravou ruku, přes nůž, který stále svíral v ruce, a ohrožoval ji tak. Pozorně si ho prohlížela, jeho nedávno zhojenou jizvu na rameni a svalnaté tělo. A znovu jizvu.

"Tókaidó," zašeptala. Nebyla to otázka, jak se domníval.

"Hai," zamumlal. Sledoval ji, vyčkával a dusil se touhou. "Hai."

Opět se blýskl křížek. "Kanagawa?"

Známeně přikývl a sotva dýchal. Potěšilo ji, že ho odhadla správně, a teď, když zůstal skoro nahý, věřila mnohem více svému plánu, který se jí stále honil hlavou. Vztáhla ruku a nahmatala jeho pásek, nepřestávala mu však hledět do očí. Ucítila, jak se trochu zachvěl. Toto vítězství jí projelo jako vlna.

Neboj se, říkaly hlasy. Pokračuj...

Jeho prsty našly sponu. Otevřela se. Pásek spadl dolů a s ním i pochva. Kalhoty z něj sklouzly. Po ním měl bederní roušku. Jen s námahou zůstal nehnutě stát, s vahou rovnoměrně rozloženou na obě trochu rozkročené nohy. V celém těle cítil bušení srdce a očima se vpíjel do jejích.

Pokračuj, šeptaly hlasy, neboj se...

Představa, že ho lapila do sítě, kterou jí pomáhaly utkat myriády pokolení - bezbranných ve stejné pasti - náhle posílila její odhodlání, vystupňovala její pozornost a učinila z ní součást noci, stojící však kdesi mimo, pozorovala sebe i jeho, dál ho balila do pavučinky a viděla ho bez příkras takového, jaký opravdu byl.

Tak ještě muze nikdy nepoznala. Až na jizvu byl bez poskvrny.

Stejně jako ona.

Na chvíli ještě dokázal ovládat svou touhu, brzy však jeho vůle vyprchala, odhodil nůž na postel a zakryl ji svým tělem, jenže ona se uzavřela jako ústřice a vyklouzla mu stranou. On se ale také rychle stočil a sáhl po noži dřív, než po něm chňapne ona, jenže ona se ani nepohnula, jen tam ležela a dívala se na něho, jak klečí na posteli s nožem, jako dalším údem namířeným proti ní.

Jako ve snu zavrtěla hlavou a říkala mu, aby odložil nůž, zapomněl na něj a lehl si vedle ní. "Není proč spěchat," povídala mu tiše, přestože věděla, že nerozumí slovům, jen gestům. "Lehni si tady." Ukázala mu kam. "Ne, buď jemný." Naznačila mu jak. "Polib mě... ne tak hrubě... něžně."

Ukázala mu vše, co chtěla a co chtěl on, mačkala se na něj a ustupovala, vzrušila se, a když se naposled spojili, vybuchla ve svém nitru a převedla ho přes vrchol a oba do propasti.

Když přestala sténat a její uši opět začaly vnímat, hudba zase hrála, ale tentokrát jakoby přicházela z velké dálky. Nikde žádné známky nebezpečí, jen jeho těžké oddechování sladěné s jejím, těla lehká, přesně do sebe zapadající. Patřící k sobě. A to nemohla pochopit - jak to a proč se zdá, že k sobě patří. A proč byla tím tak unesena, proč podléhala takové extázi? Pomalu se od ní odtahoval.

Ne, poradily jí hned hlasy, drž ho, nedovol mu, aby se pohnul, opatrně, nebezpečí stále hrozí, drž se plánu...

A tak si ho přitáhla rukama.

Spalí asi hodinu, a když se vzbudila, ležel vedle ní, tiše dýchal a jeho tvář vypadala mladě a bezstarostně, v jedné ruce svíral nůž a ve druhé její křížek, který nosil tak samozřejmě.

To byl první dárek, který jsem dostala, říkala mi maminka, v první den svého života a měla jsem jej od té doby na krku, jenom řetízek se vyměňoval. Je teď jeho, můj nebo náš?

Otevřel oči a ona se zachvěla.

Na chvíli zaváhal, kde je, jestli se mu to jen zdá, a vtom ji spatřil, stále krásnou, stále přitažlivou, stále ležící vedle něho. Potěšeně k ní natáhl ruku a ona mu ji stiskla, opět se spojili, ale tentokrát bez zloby a spěchu. A nepřáli si nic, jen to prodloužit.

Jakoby v dřímotě jí chtěl sdělit, jak skvělé byly mraky a déšť, jak velice ji obdivuje a poděkovat jí. Přepadl ho velký smutek, že musí ukončit její život, tenhle život. Ale myšlenka na blížící se vlastní smrt ho netrápila. Díky ní teď země naplněná a její konec posvětil spravedlivou věc sonno džoi.

Ano, pomyslel si náhle s velostí, výměnou za takový dárek by si zasloužila podobný dar, samurajův dar, samurajovu smrt - bez výkřiků a hrůzy, jednu chvíli ještě žiješ a hned nato jsi mrtvý. Proč ne.

Naprostou vyrovnaně, s rukou na odhalené dýce, se nechal přemoci dřímotou.

* * *

Její prsty se ho dotkly. Okamžitě procítl, celý napjatý a v prstech pevně svíral nůž. Viděl ji, jak s prstem na ústech ukazuje na okno a okenice za záclonkou. Venku se kdosi blížil a pohvizdoval si přitom. Zvuk prošel kolem a zase se vzdálil.

Povzddechla si, sehnula se k němu, přimáčkla se k němu a políbila ho na prsa. Zvedla ruku k hodinám na jejím šatníku, které ukazovaly 4:16, a opět ji namířila k oknu. Vstala z postele a posunky mu dala na srozuměnou, že se má obléci, honem odejít a po soumraku se vrátit, že neuzavře okenice na závoru. Zavrtěl hlavou a předstíral, že ji chce poškádlit, a moc ho potěšilo, kdy k němu přiběhla, klekla si vedle postele a šeptem žadonila: "Prosím... prosím..."

V duši se začal zmítat. Dosud nikdy nenalezl v ženské tváři takový výraz, takovou hloubku vášně překračující jeho chápání - žádné slovo pro lásku japonština nemá. Úplně ho to zmohlo, ale od jeho rozhodnutí ho to neodradilo.

Bylo snadné předstírat, že souhlasí, že odejde a po soumraku zase přijde. Když se oblékal, zůstala vedle něj velmi blízko, pomáhala mu, ale nechtěla ho pustit, držela ho, aby zůstal ještě chvíli a dělala vše, aby ho ochránila. S prstem na ústech, skoro jako dítě, rozhrnula záclony, nehluchně otevřela okno, otevřela okenice a vyhlédla ven.

Vzduch byl čistý. Blížilo se svítání. Obloha byla poseta mráčky. Moře klidné a žádný zvuk ani pohled nesignalizoval nebezpečí. Kromě vln na pláži se nic ani nepohnulo. Na Hlavní ulici zůstaly po požárech jen sloupce stoupajícího dýmu. Široko daleko ani živáčka, celá cizinecká čtvrť klidně spala.

Stál jí za zády a uvědomoval si, že tohle je ideální okamžik. V ruce pevně svíral dýku, až mu klouby zbělely. Ale nezarazil ji do ní, protože se k němu otočila, a její něžnost a obavy zlomily jeho odhodlání, a nejen to, probudily i žádostivost, která v něm stále zůstávala. Rychle ho políbila, znovu se vyklonila z okna, aby se ujistila, že ani z jedné strany nikdo nejde. "Ne, ještě ne," šeptala nervózně a držela ho rukou kolem pasu, aby ho donutila chvilku počkat.

A když si byla jistá, znovu se otočila, políbila ho a pokynula mu, aby si pospíšil. Tiše sklouzl přes rám. Jakmile se však ocitl na zahradě, přibouchla okenice, rychle je zajistila na závoru a noc protřhly její výkřiky. "Pomoc! Pomozte miiii!" Ori ztuhl. Ale jen na okamžik. Celý slepý vztekem se obořil na okenice. Její další křik a vědomí, že byl podveden, ho přivádělo k šílenství. Prsty se mu změnilly v háky, roztrhly okenici a skoro ji vyvrátily ze závěsů. V té chvíli se na rohu objevil první francouzský strážný s puškou nabitou a připravenou k střelbě. Ori ho uviděl a byl rychlejší, vytrhl derringer a zmáčkl kohoutek, jenže oběma střelami ho minul, protože nikdy předtím z pistole nestřílel, a tak obě kulky zmizely se zahvízdnutím v noci.

Strážný se trefil hned napoprvé, potom i podruhé a potřetí. Angelique si v místnosti zakrývala rukama uši, vyděšená a ztracená. Nevěděla, co si má myslet a co má dělat, zda se raduje nebo pláče, jenom chápala, že zvítězila, že je v bezpečí a pomstěná, a vnitřní hlasy jásaly: Vyhrála jsi, dobře jsi to zvládla, byla jsi skvělá, zázračná, postupovala jsi přesně podle plánu, jsi v bezpečí, už se ho nikdy nebudeš muset bát.

"Opravdu ne?" Zachvěla se.

Ale ano, jsi v bezpečí, je mrtvý, samozřejmě že za to zaplatíš, ale nelámej si s tím hlavu, neboj se....

Co zaplatím? Co... Ach, proboha, zapomněla jsem na křížek. Zůstal mu můj křížek!

Zatímco zvenku se ozýval hluk a někdo jí zabušil na dveře, celá se roztrásla. A neovladatelně se chvěla dál.

27

Pátek, 7. listopadu

Odpoledne se z Eda vrátila H. M. S. Pearl a se všemi plachtami rozvinutými se hnala ke svému obvyklému kotvišti v rušném jochanském přístavu. Na stěžni vlála vlajka sira Williama a signální praporky žádaly, aby k ní okamžitě připlul kutr, avšak zbytečně, protože vyslancova veslice se už dávno vydala naproti a s ní i Struanův parníček s nedočkávným Jamieem na přidi. Na břehu všichni napjatě sledovali připlouvající Pearl a sázeli se, zda její kapitán zvládne opovážlivý manévr. Vál čerstvý vítr a vzhledem k vysoké rychlosti, kterou se loď blížila, nebylo snadné ji zastavit. Od přídě jí odskakovala vysoká vlna, ale moře se zdálo být příznivé. Na poslední chvíli se fregata obrátila proti větru a zůstala stát na místě, jenom se trochu rozkývala. Její příd se zarazila přesně před bóji označující kotviště, které měla určeno.

Námořníci v uniformách bez poskvrnky spustili kotevní lana a zajišťovali ji, další šplhali do ráhnoví svinout plachty. Neprovedli to špatně, pomyslel si Jamie s hrdostí, a zavelel: "Plnou parou vpřed, přiražte k ní." Potřeboval si promluvit se sirem Williamem jako první, jak mu nařídil Malcolm. "Tak pohyb, Tinkere, prokrista!"

"Ano, ano, pane." Tinker, Struanův kormidelník, se rozzářil bezzubým úsměvem. Předem vytušil, jaký dostane příkaz, a tak právě zavelel plným chodem vpřed. Byl to starý zkušený námořník s šedivým copem a tetováním, který sloužoval na jednom z jejich clipperů jako bocmanův pomocník. Rychle se svým parníkem minul kutr sira Williama, a tím rozhodně nepotěšil jeho osm veslařů, dobromyslně vyplivl tabák, zamával jim a zaujal místo vedle bitevní lodi. Jamie přeskočil na schůdky. Na hlavní palubě smeknutím cylindru pozdravil službu konajícího poddůstojníka s mladým obličejem. "Prosím o povolení ke vstupu na palubu, nesu zprávu pro sira Williama."

Poddůstojník mu zasalutoval. "Ovšem, pane."

"Co se, k čertu, stalo, Jamie? Máte nějaké potíže?" zavolal dolů z velitelského můstku sir William. Vedle něho stáli Phillip Tyer a Marlowe, kapitán lodi.

"Promiňte, pane, ale na břehu vypukly nějaké zmatky a pan Struan se domnívá, že bych vás měl seznámit s podrobnostmi."

"Můžete použít mou kajutu," nabídl se Marlowe.

"Děkuji. Radši pojďte se mnou, koneckonců jste teď admirál pověřený naší námořní obranou, třeba jen dočasně." Marlowe se zasmál. "Bez hodnosti bych se obešel, pane, ale admirálský plat by mi určitě přišel vhod, třeba jen dočasně."

"To nám všem. Pojd' také, Phillipe." Následovali ho, Marlowe jako poslední. Než opustil můstek, ještě udělal rozkazy svému prvnímu důstojníkovi. "Ve strojovně udržovat tlak páry, všechna děla vyčistit, naolejovat a připravit k palbě, námořníci do bojových postavení."

Všichni se usadili v malé, skromné kajutě na zádi, vybavené lůžkem, soukromou toaletou a se stolem na mapy.

"Především vám, sire Williamě, chce tchaj-pan blahopřát k úspěšnému jednání."

"Děkuji. Jaké zmatky?"

"Měli jsme problémy. Dnes ráno se jeden Japončík pokusil vniknout do ložnice Angelique na francouzském vyslanectví. Strážný na něj vystřelil a zabil ho. Lékaři, Hoag i Babcott, by..."

"Bože všemocný, zranil ji? Ublížil jí?"

K jejich úlevě Jamie zavrtěl hlavou. "Ne, pane, slyšela ho, jak lomcuje okenicemi a začala křičet jako šílená..."

"Takže tam opravdu někdo obtěžoval. Stejně jako minule," vybuchl Tyer. "A žádný vítr, který by cloumal okenicemi."

"Asi to tak bylo," pokračoval honem Jamie. "Hned přivolali Babcotta a Hoaga - byla v šoku, ale nezraněná, jen se celá trásla. Prohlédli si mrtvolu a Hoag v ní poznal toho mizeru, kterého operoval v Kanagawě..." Tyer zalapal po dechu a Marlowe se k němu rychle obrátil. "Je také podezřelý, že to byl jeden z vrahů Canterburyho a zřejmě je to ten, který

pronikl na naši legaci v Kanagawě a kterého se pokoušeli chytit kapitán Marlowe a Pallidar."

"Ať se propadnu!" Sir William mrkl na Tyrera, který to stál celý pobledlý. "Myslíš, že bys ho mohl identifikovat, Phillipe?"

"Nevím, nejspíš ne. Snad by to dokázal Malcolm. Nevím."

Sir William už přemýšlel dopředu. Jestli je to ten muž, tak jsou pravděpodobně oba vrazi mrtví. Jak to ovlivní naše požadavky na odškodné? "Na francouzském vyslanectví? To mě překvapuje, že toho lumpa zastřelili, bezpečnost si zajišťují, mírně řečeno, ostudně a střilejí ještě hůř. Ale co tam ten chlap dělal, chtěl ji dostat nebo co?"

"Nemáme ani tušení, pane. Ukázalo se také, že to byl katolík - alespoň měl na krku křížek. Co..."

"To je zajímavé. Počkejte... Co tam vlastně pohledávala Angelique? Domníval jsem se, že se odstěhovala zpátky ke Struanovi."

"Ano, ale její pokoje byly poškozeny požárem. Zapomněl jsem se o tom zmínit, po zemětřesení u nás trochu hořelo a u Norberta také..."

"Je někdo zraněný?"

"Ne, zaplaťpánbů, a v celé čtvrti, pokud víme, také ne. Francouzi jí nabídli ubytování a ona..."

"Bydlel tam Malcolm Struan s ní?"

Jamie si povzdychl. Takhle se ke slovu nedostane. "Ne, pane, zůstal u nás."

"Takže jste neutrpěli velkou škodu."

"Naštěstí ne, pane, ani v celé čtvrti se nestalo nic zlého, jen Norbert přišel o větší část horního patra."

"To byste měli být spíš rádi. Takže - toho děvčete se nikdo ani nedotkl, útočník je mrtvý, co vyvolalo ty zmatky?"

"To se vám právě pokouším vysvětlit, pane," poznamenal Jamie a hned pokračoval. Byl rozhodnut nedat se tentokrát už přerušit vyděšenými otázkami sira Williama. "Pár výtržníků z Opileckého městečka, k nimž se bohužel přidalo i několik z našich hloupějších obchodníků, usoudilo, že to zavinili všichni Japonci ve vesnici, a tak se pustili do každého, na koho narazili. Hned se tam nahrnuli samurajové, ale proti nim se zase postavili pěšáci a chlapci z námořnictva, a teď tam stojí proti sobě. Obě strany jsou ozbrojené, posílily se a čím dál víc se na sebe mračí. Objevilo se tam i pár kavaleristů. Velí jim generál a vypadá jako ztělesněný mstitel."

Zatracený blázen, pomyslel si sir William. "Okamžitě musím na břeh."

Marlowe řekl: "Pošlu s vámi jednotku námořní pěchoty, pane. Příkazník!"

Dveře kajuty se okamžitě otevřely. "Ano, pane?"

"Velitel námořní pěchoty a deset vojáků se signalistou ihned ke schůdkům na hlavní palubě." Obrátil se k Jamiemu.

"Kde přesně vypukl ten zmatek?"

"Na jižním konci vesnice, poblíž Země nikoho."

"Budeme připraveni, sire Williame, přiblížíme se. Použijte mého signalistu a můžete nařídít třeba ostřelování."

"Děkuji, ale zřejmě nebudu námořní podporu potřebovat."

Jamie řekl: "Další problém je..."

"Až v kutru." Sir William už spěchal k hlavní palubě. "Vezmeme si váš, je rychlejší. Honem k přístavišti v Opileckém městě!"

Za několik okamžiků už Struanův kutr nabral plnou rychlost. Na zádi se tísnili příslušníci námořní pěchoty, ale sir William, Jamie a Tyrer se pohodlně usadili v kajutě uprostřed lodi. "Tak, Jamie, jaký je ten druhý problém?"

"Nakama, ten nepříliš dobře ochočený samuraj pana Tyrera." Jamie se na vteřinku obrátil k Phillipovi. "Část davu ho napadla, ale on jim unikl, někde sebral meče, jednoho opilce, Australana, posekal, ale ne zle, a pobil by i ostatní, kdyby neutekli. Pár jich popadlo pušky a hnalo se nazpátek. Málem ho zastřelili. Utekl do vesnice a skrývá se tam v jednom obchodě. Zřejmě jsou s ním i jiní samurajové. Asi deset šilenců to místo obklíčilo a chtějí ho lynčovat!"

Sir William zalpal po dechu. "Cože? Lynč v místě, za které odpovídám?"

"Ano, pane. Snažili jsme se je přesvědčit, aby ho nechali na pokoji, ale jen mi sprostě vynadali, abych vypadl. Původně to nebyla Nakamova vina, sire Williame. Zahlédl jsem ho na Hlavní ulici, tím jsem si jistý."

"Dobrá." Sir William pokýval nervózně hlavou. "Naštěstí u nás platí stejné zákony pro chudé i bohaté i pro každého, kdo stojí pod naší ochranou. Jestli ho budou lynčovat, tak je zase budeme lynčovat my. Už mám Opileckého městečka plné zuby a toho jejich nesmyslného řádění. Do té doby, než nám sem pošlou Peelovy lidi z Londýna, založíme si svou vlastní policii. Já jsem její velitel, Jamie, ty jsi můj prozatímní zástupce a Norbert také, na stejné úrovni - také jen prozatím."

"To v žádném případě, sire..."

"Tak to bude jen Norbert," prohodil sladce sir William.

"Tak tedy ano, sakra." Jamieho to ani trochu nepotěšilo. Dobře si uvědomoval, jak nevděčná to bude služba. "Tak Norbert? Už jste slyšel o Norbertovi a tehaj-panovi?"

"Co je s nimi?"

Jamie mu pověděl o hádce a výzvě na souboj. "Lidé sázejí pět proti jedné, že se jednoho rána oba vytratí a jednoho z nich najdou úplně tuhého."

Sir William zoufale vzhlédl k nebesům a unaveně prohodil: "Odjel jsem jen na tři dny a tady je všechno vzhůru nohama." Na okamžik se zamyslel. "Phillipe, nařídíš jim oběma, aby se u mě ohlásili hned zítra ráno." Jeho hlas se změnil a oba muži sebou trhli, když uslyšeli, kolik je v něm zloby: "A porad' jim, že udělají lépe, když budou krotcí a poslušní a nechají se přesvědčit mým něžným kázáním. Kormidelníku! Tak pohyb, proboha!"

"Ano, ano, pane!"

"Přinesl jsi mi aktovku, Phillipe?"

"Ano, pane." Tyrer děkoval nebesům, že na ni nezapomněl.

* * *

Hiraga vykoul škvírou v zabarikádovaných dveřích šojova domku s krámkem na pokřikující vzteklé muže ozbrojené pistolemi a mušketami. Dusil se vztekem a trochu se bál, ačkoli to před ostatními nedával najevo. Krev z malé rány na zádech mu prosakovala košili - odhodil plášť hned, když si sem přiběhl pro meče. Šoja postával nervózně vedle něho. Kromě harpuny na rybaření neměl žádnou zbraň - tu směli nosit výhradně samurajové a porušení tohoto zákona se trestalo smrtí.

Spolu s ním zůstal v pasti prošeďivělý ašigaru, řadový voják, který sledoval Hiragu s obdivem i zmatkem v hlavě. Vážil si jeho schopnosti bojovat i toho, že to byl bezpochyby šiši, nechápal však, proč se strojí a češe jako gaidžinové, ani to, jak se mohl stát terčem jejich útoků, přestože zřejmě žije s cizinci v jejich čtvrti.

Smradlaví gaidžinové, pomyslel si. Jako by tolik záleželo na tom, že se baka rónin pokusí něco ukrást. Je jasné, že mu o tu ženskou nešlo, copak by mohl civilizovaný člověk o nějakou z nich stát? Ten blázen si zasloužil, aby ho za tu drzost zabili, ale tenhle přece nikomu neublížil, tak proč všechno to násilí? Baka gaidžinové. "Máte tady nějaký zadní východ?" zeptal se.

Šoja zavrtěl hlavou. Obličej měl celý popelavý. Bylo to poprvé, co došlo ke srážce s tolika rozruženými gaidžiny. A on byl do případu přímo zatažen. Copak neukrýval šiši? Dokonce i ten šílený rónin bydlel u něj v domě a on to neohlásil, jak se od něj vyžadovalo - měl přece povinnost ohlásit všechny neznámé.

"Určitě to bude vyšetřovat bakufu," zoufala si před hodinou jeho žena. "Určitě nás předvolají, abychom vypovídali. Vykonavatelé jsou stále ve strážních domech. Přijdeme o všechno, i o hlavu. Namu Amida Bucu!" Právě nakupovala s nejstarší dcerou na trhu zeleninu, když první skupina rozružených cizinců vtrhla do vesnice, hlasitě vyhrožovala, převrhávala bedny, vrážela a strkala do kupujících, až je celé vyděšené zahнала do jejich domovů.

"Promiňte, pane," zmohl se šoja na odpověď. "Jsme obklíčeni. Další gaidžinové obsadili zadní uličku."

Až na necelou dvacítku mužů, kteří pronikli do vesnice a teď je ohrožovali, se většina obyvatel cizinecké čtvrti shromáždila na obou koncích Země nikoho. Původně se jen chtěli podívat, co se děje, ale mnozí z nich se nechali strhnout skupinou výtrníků volajících po pomstě. Proti dvacítky vojáků ve vesnici stál asi stejný počet samurajů od severní brány. Na druhé straně se zase shromáždili vojáci od jižní brány. Žádný ze samurajů zatím netasil meč, ale všichni svírali jejich jílce. Vpředu stáli důstojníci. Podobně se už nachystali k boji i cizinci. Jejich vojáci měli pušky připravené ke střelbě, asi desítka dragounů čekala v sedle na rozkazy a poblíž stál sám generál - každý se sebevědomě a hlučně chystal na srážku.

Velící japonský důstojník opět překřičel hlučící dav a vyzval gaidžiny, aby se rozešli. Generál znovu rozkázal - provázen souhlasnými výkřiky - samurajům, aby ustoupili, ani jedna strana však druhé nerozuměla, ani jí rozumět nechtěla.

Hiraga v tom povyku zaslechl generála. Je to blázen, pomyslel si vztekle, ale zase ne tak velký jako ten šílenec Ori.

Dobře, že je mrtvý. Moc dobře. Byla od něj pitomost pustit se do něčeho, co nemohlo přinést nic kromě obtíží, pitomost! Měl jsem ho zabít hned, jak jsem si všiml, že nosí její křížek. Nebo tenkrát v tajné chodbě.

V okamžiku, kdy klidnou nocí zaznělo její volání o pomoc, po němž ihned následovaly výstřely, se s Akimotem ukrýval ve vedlejší uličce u Struanova domu. Unavení leželi na zemi a čekali na Oriho, doufali totiž, že se tam objeví. Neviděli, jak Angelique odchází na francouzské vyslanectví, a proto předpokládali, že by mohla být někde v okolí, možná dokonce v budově Struanova podniku.

Ve zmatku, který následoval, se připojili k rostoucímu davu polooblečených mužů, který se sbíhal kolem legace. Jejich dělnické šaty a čepice je částečně maskovaly.

Náhle se Hiraga a Akimoto vyděsili. Spatřili totiž oba lékaře a za chvíli zahlédli Oriho mrtvolu vytaženou na světlo.

Hiraga ihned pokynul Akimotovi a oba se s obavami vytratil do noci. Jakmile dorazili do svého útulku ve vesnici, Hiraga vybuchl: "Ať se Ori znovu narodí jako špinavý gaidžin, a ne jako samuraj. Teď se vrať do Jošiwary, projdi tam podzemní chodbou, a schovej se, dokud ti nepošlu vzkaz nebo pro tebe nepřijdu."

"A co ty?"

"Já patřím mezi ně," ušklíbl se. "Mě chrání Taira i vůdce gaidžinů. Každý to ví, a tak mi nic nehrozí." Ale zmýlil jsem se, pomyslel si hořce. Muži venku vykřikovali stále útočněji.

Před několika hodinami, právě když se na obzoru objevila Pearl, vyšel z vesnice a kráčet po Hlavní ulici k britskému vyslanectví s překladky, o něž ho před odjezdem požádal Tyrer. Byl ponořený do svých úvah a chtěl se co nejrychleji z první ruky dozvědět o jednání v Edu. Vtom ho ze zadumání vytrhly vzteklé tváře gaidžinů.

"Hele, Tyrerův Japončík..."

"Copak to není samuraj?"

"Podívej ty vopice, ty, ty samuraji, ej-ja..."

"Vypadá úplně jako ten druhý darebák..."

"Ježíš, fakticky... Má stejný vlasy..."

"My tě naučíme zahrávat si s našima ženskejma..."

Nečekaně do něj kdosi zezadu strčil a srazil ho k zemi. Jeho cylindr se odkutálel po rozbahněné ulici a tam ho za smíchu ostatních někdo rozšlapal. Jiní ho začali kopat, ale přitom se ve spěchu navzájem vráželi. To mu dalo vteřinku klidu, a tak se díky své lepší tělesné připravenosti a mládí dokázal postavit na nohy, prorazit kruh, který ho obklopoval, a utéct, zatímco dav ho mnohem pomaleji následoval.

Rozběhl se uličkou kolem domu Struanova podniku a zamířil do vesnice. Z obou stran se zatím sbíhali samurajové, aby zjistili, co se děje. Několik cizinců mu zablokovalo přístup k útulku, kde měl schovanou pistoli, a tak vtrhl do šojova obchodu, popadl tam nějaké meče a vrhl se do útoku. Jeho divoký výpad zastihl útočníky nepřipravené, a tak se mu je podařilo zahnat. Tři z nich upadli na zem, jeden z nich zůstal zraněný ležet na zemi a ostatní se stáhli mimo jeho dosah. Na ulici kdosi vystřelil z muškety, kulka však neškodně hvízdl kolem něho. Potom se vynořili další muži s puškami, a

tak společně s ašigarim v nastalém zmatku ustoupili zpět do krámků.

Právě když v něm zmizeli, odkudsi přiletěla kulka a roztříštila zdobnou vázu. Zezadu z domu se ozval dětský pláč, byl však hned utišen.

Zvenčí sem doléhal stále hlasitější povyk. Lunkchurch, jako obvykle rozjařený odpolední dávkou brandy, vykřikl:

"Pojďte je vypálit... Ať ti mizerové shoří..."

"Zbláznil ses? Chytlo by od toho celý Jokopoko..."

"Vypalte je, k čertu! Kdo má sirky?"

* * *

Když Struanův kutr přistál u Opileckého městečka, všichni se z něj vyhrnuli a běželi k náměstí - vpředu námořní pěchota. Před sebou viděli záda samurajů stojících proti této části rozvášněného davu. Velitel začal okamžitě postupovat podle dohodnutého plánu. Na jeho povel vojáci s ostře nabitými puškami vytvořili klín a rozestavili se mezi obě strany. Klín byl výhrůžně namířen proti mužům z Opileckého městečka, kteří se rozdělili na dvě skupinky a vyděšeně s výkřiky ukročili zpět. Tyrer přiběhl k samurajům stejně překvapeným nečekaným příchodem disciplinovaných vojáků, uklonil se a nahlas spustil v japonštině: "Prosím, pan důstojník, všichni muži tady bezpečí. Prosím pozdravit můj pán, vůdce gaidžin."

Rozpačitý samuraj se bezmyšlenkovitě uklonil Tyrerovi, a když se napřímil, sir William, zrudlý po běhu, na který nebyl vůbec zvyklý, se na okamžik zastavil a postavil se proti samurajům. Okamžitě se mu Tyrer uklonil a japonsky zvolal: "Pozdravte!" Důstojník a jeho muži se uklonili, sir William odpověděl stejně a od samurajů už od té chvíle žádné nebezpečí nehrozilo.

Vyslanec se ihned obrátil a vstoupil mezi příslušníky námořní pěchoty, kteří puškami odstrkovali výtržníky stojící nejbliž, a získávali tak prostor.

"Jděte z cesty! Ustupte...," křičel mladý velitel, v jehož krvi prudce stoupla hladina adrenalinu. Byl právě ve špičce klínu, a když kolem sebe neměl tolik prostoru, kolik chtěl, zavelel: "Nasadit bodáky!"

Všichni vojáci jako jeden muž hned ustoupili o dva kroky, nasadili bajonety a namířili je proti davu. Každý z nich si zvolil terč a všichni se změnili v zachmuřené, čekající šroubky vražedné mašinérie proslulé a obávané po celém světě. "Připravte se k palbě!"

Sir William, Tyrer a McFay zatajili dech. A ostatní také. Okamžitě zavládlo ticho. Ze zuřícího davu vyprchala zlost a násilí a na místě zbyla jen chátra ustupující a prchající všemi směry.

Velitel nečekal. "Pušky na ramena! Za mnou!" A vojáci se rozběhli za ním do vesnice, kde se shromáždila hlavní část obchodníků, vojáků, asi desítka kavaléristů i samurajové. Nikdo z nich si ještě nevšiml příchodu sira Williama a jeho námořní pěchoty.

Opět vytvořili klín, ale jak se blížili ze zadu k shromážděnému davu, slyšeli generála, jak křičí: "Naposled vám nařizuji, abyste odešli, jinak vás vyženu..." Jeho slova se utopila v souhlasném jásotu davu, který evidentně mohl každým okamžikem vybuchnout. Velitel usoudil, že nesmí ztratit ani vteřinu: "Stát. Salvou nad jejich hlavy pa!"

Výstřely ztlumily hluk i zlost a okamžitě na sebe připoutaly pozornost dokonce i stejně nepřipravených kavaléristů. Všichni se otočili, nebo sebou alespoň trhli a v tichu sir William, celý zrudlý vztekem, vstoupil do prostoru mezi oběma stranami. Lunkchurch byl stejně jako ostatní ohromen. V ruce držel už druhý hořící hadr a právě se jej chystal hodit. První už přistál na verandě u dřevěné zdi a z něj se šířily plameny. Když se na scéně objevil sir William a námořní pěchota, značná část davu se vytratila se do vedlejších uliček a v tlačenici prchala domů.

Oči ostatních se zaměřily na sira Williama. Ten si urovnal na hlavě cylindr, vytáhl z kapsy papír a hlasitě, suchým hlasem promluvil: "Čtu vám ze zákona Jeho Veličenstva o nepokojích: Jestli se toto nepovolené shromáždění okamžitě nerozejde, všichni muži, ženy i děti mohou být uvězněni a..." Jeho další slova zanikla ve všeobecném reptání a proklínání, ale dav se ihned rozptýlil.

Zákon proti nepokojům schválený parlamentem roku 1715 po povstání stoupenců krále Jakuba II. byl krutý a svou podstatou likvidační. Jeho účelem bylo potlačit jakýkoli nepovolený odpor proti vládě hned u zdroje. Dával vysokým správním úředníkům a smířčím soudcům právo a povinnost přechystat zákon jakékoli skupině lidí, která čítala více než dvanáct členů, což se považovalo za ohrožení klidu v zemi. Shromáždění museli zákon vyslechnout a uposlechnout. Pokud se do pětácti minut nerozešli, hrozilo jim okamžité zatčení, uvěznění, a pokud byli shledáni vinnými, odsouzení k trestu smrti nebo k doživotnímu vyhoštění, kamkoli se zlíbilo úřadům Jeho Veličenstva.

Nebylo třeba, aby sir William četl dále. Vesnická ulička se vyprázdnila a z davu v ní zůstali jen vojáci, generál a samurajové. "Phillipe, vyříd' to s nimi, řekni jim, ať jdou domů, prosím." Chvilí se díval, jak Tyrer přichází k veliteli samurajů, uklání se a důstojník se uklání jemu. Je to šikovný chlapec, pomyslel si, a rozzlobeně se obrátil k brunátnému a zpočenému generálovi. "Dobrý den, Thomasi."

"Dobrý den, pane." Generál zasalutoval. Rychle a podle předpisu, ale jen proto, že kolem něj byli vojáci.

Sir William nesmekl cylindr, aby mu odpověděl. Pitomé hovado, nadával mu v duchu. "Hezký den, co?" utrousil nenuceně. "Doporučoval bych vám, abyste mužstvu zavelel rozchod."

Generál pokynul veliteli jízdních vojáků, který byl v duchu potěšen příchodem sira Williama. Dobře věděl, že Japonci nic nezavinili a že měl vjet s koni do řádícího davu. Je to ale nedisciplinovaná chátra, pomyslel si. "Seržante!" zavelel. "Všichni muži do kasáren a tam rozchod. Okamžitě!"

Vojáci se sami začali řadit. Tyrer se naposled uklonil důstojníkovi samurajů a velmi spokojený sám se sebou je pozoroval, jak odcházejí ke své severní bráně.

"Zatraceně dobře jsi to zvládl, Phillipe, vedl sis moc dobře," pochválil ho Jamie McFay.

"Opravdu? Ani to nedalo moc námahy," prohodil Tyrer s předstíranou skromností.

Jamie McFay si oddechl. Potil se a srdce mu ještě tlouklo jako splašené. Byl přesvědčen, že každou chvíli někdo

stiskne kohoutek nebo vytasí meč. "Chybělo zatraceně málo." Ohlédl se po siru Williamovi, zabraném do poněkud jednostranného rozhovoru s generálem, který zrudnul ještě víc. "Vilík dává tomu mizerovi kapky," zašeptal s úsměvem. "Tomu pitomci jednomu."

"On se..." Tyrer se odmlčel, protože uviděl samuraje, jak běží k obchodu, který na východní straně zachvátil požár.

"Proboha, to je šojův domek..." A okamžitě se tam rozběhl s McFayem v patách.

Několik samurajů vyšplhalo na verandu a začalo utloukat plameny, zatímco ostatní spěchali k velkým barelům s vodou a brali si kbelíky, které byly pro tento případ pravidelně rozmístěny po vesnici. Když Tyrer a McFay doběhli, oheň byl již pod kontrolou. Ještě pět šest věder a poslední plameny zasyčely a zhasly. Venkovní zeď obchodu byla zničena.

Uvnitř našli šoju a ašigaru, řadového pěšáka. Oba vystoupili na verandu. Starosta poklekl a uklonil se, ašigaru se jen poklonil. Oba mumlali, že děkují. K McFayovu překvapení nikde nebylo ani stopy po Hiragovi, kterého on i Tyrer znali jen jako Nakamu. Ale než kdokoli z nich stačil promluvit, důstojník začal vyslýchat šoju a vojáka.

"Jak vznikl požár?"

"Jeden z cizinců hodil zapálený hadr na verandu, vznešený pane."

"Všichni to jsou psi hovna. Sepíšete zprávu a vysvětlíte v ní, co způsobilo nepokoje. Do zítřka, šojo."

"Ano, pane."

Důstojník s obličejem poďobaným od neštovic nahlédl do obchodu. "Kde je ten další člověk?"

"Který, pane?"

"Ten další. Japonec, kterého sem zahnali gaidžinové," dodal podrážděně. "Tak honem."

Ašigaru se zdvořile uklonil. "Promiňte, pane, ale tady nikdo nebyl."

"Jasně jsem ho viděl, jak sem běží. V rukou držel meče." Otočil se ke svým mužům. "Viděli jste ho?" Nervózně se na něj podívali a zavrtěli hlavou. Jeho tvář zrudla. "Okamžitě prohledejte obchod!" Přestože pečlivě proslídili každý kout, neobjevili nikoho kromě starostovy rodiny a sluhů, kteří nehybně klečeli s hlavou přitíštěnou k zemi. Popřeli, že by tam kdokoli byl. Na chvíli zavládl ticho, ale nakonec důstojník ztratil trpělivost. Zrudl a začal nadávat tak hlasitě, že to i Tyrera a McFaye vyvedlo z míry.

Ašigaru a všichni vojáci stáli v pozoru, celí ztuhlí, vesničané klečeli, hlavou se dotýkali země a třásli se strachem. Důstojník nečekaně přistoupil k řadovému pěšákovi a udeřil ho hřbetem dlaně do obličeje. Muž reagoval na příval nadávek a ran tak netečně, jak jen to dokázal. Důstojník vykřikl a šoja okamžitě vyskočil na nohy, nastavil tvář a nehybně snášel rány do obličeje. Manželka a děti se snažily nemrkat při každém úderu a také se ani nepohnuly. Výprask skončil stejně náhle, jako začal. Oba muži, teď s otlučeným obličejem, se hluboce uklonili. Šoja klesl na kolena. Důstojník se jim formálně uklonil. Po výbuchu nezůstalo ani stopy. Jeho muži se seřadili a on je odváděl k severní bráně, jako kdyby se vůbec nic neobyčejného nestalo. Tyrer a McFay za nimi nevěřícně zírali. Po chvíli, když už se to slušelo, šoja vstal, poslal ženu a děti zpět do domu a sám začal dohlížet na opravu přední zdi. Život na vesnické ulici se opět rozproudil.

"Co se to tu, k čertu, dělo?" zeptal se nevěřícně McFay.

"Nevím," řekl Tyrer. Oba byli zděšeni projevem násilí, ale hlavně netečností, s jakou bylo přijímáno. "Pochytil jsem jen pár slov. Zdá se, že to mělo něco společného s Nakamou. Myslím, že všichni tvrdili, že tu nikdy nebyl."

"To není možné. Vím jistě, že do té chatrče vběhl. Sám jsem ho tam viděl." McFay si otřel čelo. "A proč to všechno od toho lumpa snášeli? Úplně zešilel. A podívej se na ně. Všichni předstírají, že se nic nestalo. Proč?"

"Nevím. Snad mi to vysvětlí Nakama." Tyrer se zachvěl. "Ale jednu věc ti povím, radši bych se propadl, než abych se jim někdy dostal do rukou. To nikdy."

* * *

"Nazdar, andílku. Jak se máš?"

"Nazdar, drahoušku. Je mi... je mi mnohem líp. Děkuji." Když do pokoje na francouzském vyslanectví vešel Struan a zavřel za sebou dveře, Angelique se smutně usmála. Seděla na posteli a opírala se o polštáře. Příjemné odpolední slunce pronikalo oknem do ložnice a s ním i stín strážného, který pod ním držel hlídku.

Hned ráno, když k ní Struan přispěchal - přiběhl se - odmítla jeho nabídku, aby se k němu přestěhovala. Věděla, že tam musí zůstat, protože večer jí André Poncin přinese prostředek a ona se zbaví ďábla, kterého nosí v břiše. Ne, to není ďábel, ale je to od ďábla, chtělo se jí vykřiknout. André mě zbaví zla, které v sobě nosím a které jsem napáchala.

"Oh, mon Dieu, jsem v pořádku a nechci se stěhovat."

"Prosím, neplač, můj drahoušku, prosím."

"Tak mě nech být, je to v pořádku, Malcolmě. Jsem tu úplně v bezpečí. Nikdy mi tu nic nehrozilo a doktor Babcott mi dal něco, abych se přestala třást. Vidíte, doktore?"

"To je v pořádku," přitakal jí ráno Babcott. "A nebojte se, prosím. Angelique je v naprostém pořádku. Až se probudí, bude svěží jako děťátek. Bude pro ni lepší, když tady zůstane. Nemějte obavy."

"Ale já je, k čertu, mám!"

"Dnes večer by se možná mohla přestěhovat..."

"Ne," zasténala a v očích se jí objevily slzy. "Dnes ne, snad zítra."

Zaplat'bůh za slzy, blesko jí hlavou, když spatřila, jak se Malcolm šourá k její posteli. Uvědomovala si, že tuhle zbraň proti mužům jí seslala sama nebesa. Vypadá sice jako slabost, ale ve skutečnosti je to mocný štít. Malcolm se na ni mile usmíval, jí však neušly tmavé kruhy pod jeho očima, které vypadaly podivně a svědčily o velké únavě.

"Zašel jsem za tebou už dřív, ale spala jsi a já tě nechtěl rušit."

"Ty mě nikdy nerušíš." Jeho obavy a láska byly tak neskrývané a hluboké, že se musela ovládat, aby zachovala klid a nezačala bezmocně vykřikovat do světa, co se opravdu přihodilo. "Neboj se, miláčku, všechno bude brzy v pořádku. Slibuji ti to."

Posadil se do křesla a vyprávěl jí, jak málem došlo k pogromu a jak jej sir William dokázal rychle zastavit. "V mnoha ohledech je to dobrý chlap," usoudil, ale v duchu hned dodal, že v jiných není. On a Norbert byli předem varováni, že k němu budou zítra ráno předvoláni. Okamžitě se sešli v soukromí. "Do toho Vilíkovi nic není," souhlasil kysele Norbert. "Ať se stará o své Japonce a o to, aby se vrátila flotila. Poslouchej, slyšel jsem, že jsi toho darebáka identifikoval jako jednoho z Canterburyho vrahů, toho druhého parchanta z Tókaidó."

"Ne, to není pravda. Možná to udělal někdo jiný, i když byl bezpochyby postřelený. Hoag tvrdí, že ho operoval v Kanagawě."

"A co dělal u jejího okna?"

"Nevím. Je to prapodivné. Řekl bych, že to byl jenom zloděj."

"Je to opravdu prapodivné. A navíc katolík. Divné..."

Struanovi neušlo, že Angelique čeká, co bude povídat dál, a napadlo ho, zda by si s ní neměl otevřeně o tom záhadném člověku promluvit, vyptat se jí na podrobnosti a svěřit se jí se svými pochybami, ale připadala mu tak útlá a bezbranná, že se rozhodl s tím počkat na jiný den a jinou příležitost - ten gauner už je stejně mrtvý, a tím to končí. "Vrátím se po večeři a přinesu ti poslední číslo Illustrated London News. Je tam velký článek o posledních módních novinkách v Londýně..."

Angelique poslouchala na půl ucha a vyhýbala se pohledu na hodiny, které jemně odtikávaly minuty. André jí slíbil, že se vrátí z Jošiwary večer kolem deváté. Měla si do té doby obstarat konvici horkého zeleného čaje a něco sladkého k snědku, protože odvar bude asi chutnat odporně. Také by si měla připravit pár ručníků a nejlepší bude, když už přestane brát Babcottovy prášky na spaní.

Pohlédla na hodiny. Tři čtvrtě na sedm. To čekání je nesnesitelné, pomyslela si. Čím dál víc ztrácela trpělivost. Opět se ozvaly vnitřní hlasy. Neměj starosti, našeptávaly jí, rychle to uteče a potom budeš svobodná. Nezapomínej, že jsi zvítězila, Angelique, byla jsi statečná a chytrá a všechno jsi skvěle zvládla. Nelámej si s ničím hlavu, ty žiješ, a on je mrtvý. Jiný způsob, jak z toho vyvázat, jsi - stejně jako kterákoli jiná žena - neměla. Za chvíli se osvobodíš, od něj, od tamtoho i všeho, co se stalo dřív. Stane se z toho jen zlý sen...

Budu volná, díky Bože, díky Bože.

Prostoupila jí vlna úlevy. Usmála se. "Vypadáš moc hezky, Malcolm. Ten večerní oblek ti dokonale padne."

Její milá slova ho vytrhla ze smutku. Vše, co ho obklopovalo, bylo hrůzné, kromě ní. Rozzářil se. "Nebýt tebe, andílku, abys bych to všechno nezvládl." Dnes si dal hodně záležet, aby si vybral správný hedvábný oblek a polobotky z nejjemnější jelenice, bílou košili se sklady z čistého hedvábí a bílou vázanku s rubínovou sponou, kterou mu daroval otec 21. května k jeho posledním narozeninám. Ještě šest měsíců a pak budu svobodný, radoval se v duchu. Budu smět dělat, co se mi zachce. "Jenom díky tobě se udržuji při zdravém rozumu, andílku," řekl a jeho úsměv zahlal poslední strašidla, která ji trápila.

"Děkuji, drahoušku. A co bys neměl zvládnout?"

"Ale hlavně obchod," odpověděl, aby se vyhnul skutečným problémům. "Ti zatracení politici! Vyvolávají samé zmatky na našich trzích, jsou posedlí osobní mocí, penězi a kariérou. To platí pro všechny, ať už jsou odkudkoli, bez ohledu na vyznání nebo barvu pleti. Naštěstí je ale Vznešený dům ve slušném stavu," povídal. O krizi, kterou vyvolala ztráta cukru z Havaje, i to, jak si Brock soustavně posiloval postavení v různých finančních ústavech a na někdejších Struanových odbytištích, však pomlčel.

Včera přišel otevřeně nepřátelský dopis z banky Victoria, hlavní peněžní instituce v Hongkongu, v níž měl Brock značný vliv. Jednu kopii poslali Tess Struanové, kterou titulovali jako výkonnou ředitelku, zatímco jeho jako "váženého pana M. Struana, Jokohama, důvěrné."

Vážená paní: Připomínáme vám dluhy Struanova podniku, které mají daleko ke vznešenosti. Příliš mnoho směnek je kryto pochybnými aktivy a zisky a navíc většina z nich bude splatná 31. ledna. Chceme vás opětovně informovat, madam, že banka bude požadovat splacení všech těchto velice nevznešených dluhů ve stanoveném termínu. Máme tu čest, paní, zůstat Vašimi poslušnými služebníky.

K čertu s těmi mizernými parchanty. Najdu už způsob, jak přelstít je i všechny Brocky, rozjímal sebestě. Zabít Norberta bude dobrý začátek. Naši ředitelé i zaměstnanci jsou skvělí, máme pořád nejlepší flotilu a kapitáni nám zůstanou věrní.

"Neber vážně ani Brocka, ani ty pověsti, andílku. Dokážeme se s nimi vypořádat. Vždycky jsme to uměli. Občanská válka v Americe nám přinesla obrovské zisky. Pomáháme jižanům pašovat bavlnu přes blokádu severanů a dopravujeme ji do našich tkalcoven v Lancashiru a zpátky zase vozíme všechen střelný prach, střelivo, pušky a děla, které dokážou vyrobit v Birminghamu, polovinu pro Sever, polovinu pro Jih - a s tím i všechno dobré, co dokáží vymyslet a vyrobit v našich továrnách, stroje, lisy, boty, lodě i pečetní vosk. Britská produkce je obrovská, Angelique, více než polovina všeho průmyslového zboží na světě. A k tomu máme náš obchod s čajem a s bengálským opiem v Číně. Letos se čeká rekordně vysoká úroda. A mám nápad, jak dovážet bavlnu z Indie, když nám ta z Ameriky nestačí... a s ní i naše obvyklé náklady... Anglie je nejbohatší a nejpěšnější země na světě. A ty jsi krásná."

"Děkuji vám, laskavý pane. Je t'aime, opravdu tě miluji, Malcolm. Vím, že máš se mnou moc starostí, ale to už nezmění. A slibuji ti, že se ze mne stane dobrá manželka..."

Naklonil se k ní z křesla a umlčel ji polibkem, který chutnal mužsky a příjemně po doutníku. Ruce, kterými ji objímal, měl svalnaté a silné. Jedna z nich jí zabloudila na prsa a ona cítila, jak je pevná a těžká, jak na jeho rtech trošku ulpěla chuť brandy. Je to pravý opak tamtoho.

Tak na toho zapomeň, šeptaly hlasy.

Nemůžu. Zatím ne.

Když se nad ní sklonil, nesnesitelná bolest mu projela zády a břichem. Chvatně se narovnal, přestože by se jí teď nejraději zmocnil - pokud by se nebránila - i přes všechnu bolest. "Čím dřív se vezmeme, tím lépe," zašeptal a byl si jist,

že ucítil, jak mu její rty, prsa a tělo přitakávají.

"Ach ano, prosím, ano."

"O Vánocích. To je za měsíc."

"Myslíš... Posad se, drahoušku. Odpočín si na chvíli. Neměli bychom si promluvit... kdy se vrátíme do Hongkongu?"

"Já... já se ještě nerozhodl." Myšlenka, že bude stát tvář v tvář matce, ho připravila o značnou část dobré nálady.

"Možná bychom se měli vrátit příští týden a..."

"Ne, dokud nebudu v pořádku." A nezbavím se návyku na léky proti bolesti, zařekl se a útroby se mu přitom sevřely.

Potom zvládnou ji, Brocka i tu ztracenou banku. Uvědomil si, že dnes tentokrát využíval druhou dávku dříve než obvykle.

Vezmu si ještě jednu před spaním a od zítřka začínám znova. Už jen jednu denně. Dnes jsem ještě začít nemohl... kvůli včerejší noci, problémům s Norbertem a... prostě včerejšek byl zvlášť špatný. "S tím si svou roztomilou hlavičku vůbec nezatěžuj."

"Ale já se o tebe tak bojím, Malcolm. Nechci se ti do ničeho plést, ale bojím se o tebe. A je tu jedna věc, o které bych se měla zmínit," začala opatrně. "Problémy mezi tebou a Jamiem. Nemohla bych něco..."

Usmál se a ona se odmlčela. "S Jamiem je všechno v pořádku, drahoušku. To je dnešní dobrá zpráva. Dnes jsem si pro něj vzkázal a on se mi omluvil za obtíže, které mi nadělal. Dokonce obnovil svou přísahu, že mě bude ve všem podporovat. Ve všem."

"To je skvělé. Mám takovou radost."

Než se vydal za Angelique, Jamie ho požádal o rozmluvu. "Promiň, že tě vyrušuji, ale chtěl bych vyčistit vzduch, dát všechno do pořádku a naposled se pokusit zabránit souboji: Norbert tě určitě zabije."

"Promiň, ale do toho ti nic není, a navíc - to já se pokusím zabít jeho. Myslím ale, že by bylo rozumné vyčistit vzduch jednou a provždy. Jamie, budeš mě respektovat jako tchaj-pana, nebo odstupuješ od své posvátné přísahy?"

"Ne. Budu poslouchat tchaj-pana, jak jsem přísahal."

"Dobře. Zítra se po schůzce se sirem Williamem nenápadně zeptej Norberta, zda mu vyhovuje příští středa. Ano, Jamie, vím, že má právě ten den narozeniny. Takže na dostihovém závodišti, za tribunami, hned za rozbřesku. Ručíš mi hlavou za to, že to udržíš v tajnosti. Nesmí se o tom dozvědět ani Dmitri."

"Jestli ho zabiješ, budeš muset okamžitě opustit Japonsko."

"S tím počítám. Bude tady náš clipper Storming Cloud. Nalodíme se na něj a vyrazíme do Hongkongu. Tam už můžu, víš, zařídit všechno potřebné."

"Vůbec se mi ta myšlenka nezamlouvá."

"Vím, ale to je vedlejší. Vzpomeň si na svou přísahu. Dodržíš ji?"

"Ano."

"Děkuji ti, Jamie. Budeme zase přátelé."

Ze zamyšlení ho vytrhla slova Angelique: "Jsem z toho tak šťastná." Musel se přemoci, aby před ní zatajil, že už stanovil datum souboje, že zná den, kdy už se konečně začne mstít Brockovu podniku. Andílek se o tom brzy dozví a bude na mě hrdý, pomyslel si sebejistě. "S Jamiem si nedělej starosti, ani s Hongkongem. S ničím."

"Malcolm, drahoušku můj, směla bych napsat tvé mamince?" zeptala se, protože dobře chápala, že musí zapojit do bitvy i nepřítele. André ji varoval, že Tess Struanová má v podniku neuvěřitelnou moc a silný vliv na Malcolm a jeho sourozence, a že se bez jejího souhlasu svatba nebude moci uskutečnit dlouhé měsíce. Připomněl jí, že její snoubenec není plnoletý a že bez její dobré vůle by se nemuseli vzít nikdy. Jako kdybych potřebovala, aby mi to připomínal, blesko jí hlavou. "Chci ji jen ujistit svou nezvratnou oddaností a slíbit, že ze mě bude lepší snacha na celém světě." Ta myšlenka ho velice potěšila. "Skvělé. Napišu jí také a pošleme dopisy společně." Uchopil ji za ruku. "Ještě nikdy jsem neviděl tak půvabnou ženu, jako jsi ty, která by přitom byla ještě tak rozumná a laskavá. Vím, že si tě matka zamiluje stejně jako já."

* * *

Hiraga opakoval: "Když gaidžin utíkat, šoja říkat, já rychle utíkat. On moc bát samuraj, moc bát."

"Tak tomu věřím." Tyrer si poposedl v židli. Hiraga seděl proti němu a ani on se necítil pohodlně. Obývací pokoj v malém bungalovu v areálu vyslanectví, který Tyrer sdílel s Babcottem, byl zařízený jen skromně. Stálo v něm několik židlí a dva stoly a z lahvíček na poličkách ve zdi vycházela vůně různých roztoků a léčivých bylin. Okna zůstala otevřená do noci, a přestože nebylo chladno, Hiraga se stále chvěl nervozitou z toho, jak byl málem dopaden. Ve chvíli, kdy se rozzlobený dav stáhl, obrátil se na šoju a ašigariho. "Dobře víte, co se stane, jestli mě tu přistihnou. Radši mlčte, radši mlčte a nechte se na chvíli zbít. Na to hned zapomenete. Jinak byste museli do vězení, a to by nikdo z nás nepřežil, ani manželky a děti. Sonnó džoi!"

Tyrer se rozhovořil: "Ale vůbec nechápu, jak se ten důstojník mohl jednu chvíli chovat rozumně, ale hned nato se z něj stal násilník. Najednou byl zase rozumný a všichni předstírali, že se nic nestalo."

Hiraga si vzdychl. "Vše prosté, Taira-san. Kapitán vědět. Ašigari rhát, muži rhát, proto je bít, aby zachránit tvář. Rhát samuraj, moc špatný, proti zákony, tak moc špatný. Potrestat správný, proto všichni spokojený, žádný problém."

"Pro ně možná ne," poznamenal Tyrer zamyšleně. "Kdežto my máme problémů mnoho. Sir William vůbec není spokojený, ani kvůli tomu zabitému mizerovi, ani s vámi."

"Já ne problém. Já ne útok, muži útok já."

"Promiňte, Nakamo, ale o to teď nejde. Říká, že jste rušivý prvek, zbytečná komplikace, promiňte, ale má pravdu. Úřady se brzy dozví, že jste tady, pokud už to nezjistily. Budou žádat, abychom vás vydali - tomu se nedokážeme vyhnout a nakonec jim budeme muset vyhovět."

"Prosím? Nerozumím."

Tyrer se pokusil vysvětlit to prostšími slovy a po chvíli dodal: "Sir William povídal, že by pro vás bylo nejlepší, kdybyste odsud zmizel, dokud je to ještě možné."

Hiragovi se skoro zastavilo srdce. Od okamžiku, kdy vyklouzl z pasti ve vesnici, se zoufale snažil najít způsob, jak se vyrovnat s nevyhnutelnými následky nepokoju i toho, že se stal středem pozornosti. Velitel samurajů si jistě domyslí, že se v cizinecké čtvrti volně pohybuje šíši. Nenapadlo ho žádné jiné řešení než se ukrýt tady. Pokus o útěk by teď byl podstatně nebezpečnější. Samurajové ještě zvýší ostrážitost a pokud jim došlo, že on je ten Hiraga z plakátů...

Chtělo se mu nahlas vykřiknout. Nedokázal si srovnat v hlavě rychlý vývoj událostí, ani paniku a hluboký strach, který prožíval od Oriho zrahy. Potom začal naslouchat pozorněji a neušla mu klíčová slova v Tyrerově neuspořádaném povídání o tom, "jak moc ho mrzí, že ztratí tak cenného spojence ve svém hledání poznatků o Japonsku, ale že nezná žádné řešení, jak tomu zabránit..."

Vtom jako by se mu rozblesklo. "Mít nápad, Taira-san," zašeptal. "Jít pryč pro mě moc špatný teď, já určitě mrtvý. Chtít pomoc angrický přítel, chtít být pro oni potřebný, verice potřebný přítel. Vím o knize Sacuma, vím, co v Sacuma tajný. Šoja mi dar minoho, promiňte, mnoho zpráv. Můžu vysvětlovat, jak nutit Sacuma posrouchat, možná i bakufu posrouchat. Já chtít pomáhat. Zeptara Wirrem. Já dát zprávy držet gaidžin bezpečný, vy držet já bezpečný a dávat zprávy pro já. Čestný měnit. Kamarád?"

Tyrer si vzrušeně promýšlel nabídku - sir William bude určitě souhlasit, pokud ovšem informace budou opravdu cenné a pokud přijdou přímo a jen od Nakamy samotného. To znamená... ale ne, Bože, to přece nejde. "To bych musel prozradit Vilíkovi, že umíte anglicky. Tomu se nemůžu vyhnout. Přece mu nemůžu povědět, že jsem před ním zatajil tak důležitou informaci. To nemůžu riskovat a zvláště ne teď, když je Vilík v tak špatné náladě!" Lepší bude, když Nakama odejde dřív, než se má hlava dostane na špalek a vypukne mezinárodní incident. "Promiňte," omlouval se nešťastně. "To nejde."

"Promiňte, možná are jde," prohlásil Hiraga rozhodnutý vynést poslední trumf, jen aby získal čas. "Mít zpráva od Fudžiko - ííí, Taira-san, vy moc ribit, ona mysret, vy teď nejrepší přiter. Mama-san povídat, promiňte, ale Fudžiko včera začít ženská nemoc, vždycky měsíc nemoc, tak by nemohri přijít jeden den, dva den." Tyrera to zarmoutilo, ale hned se s tím smířil a začal znovu napjatě poslouchat.

Úlevou se mu až zatočila hlava. Stále ho ale překvapovalo, jak tak významný činitel jako Taira může na sobě nechat znát své pocity, ať už je to před kýmkoli, a natož pak před nepřítelem. Ty barbary nikdy nepochopím, postýskl si v duchu.

"Tady," pokračoval a podal mu vějíř s kaligrafií, kterou si nechal napsat. "To báseň. Fudžiko psát: Počítat hodiny, moc smutný. Spěchat hodiny, když tvoje srunce svítit na já, pak ne smutný, hodiny stát." Díval se, jak Tyrer s téměř posvátnou úctou sahá po vějíři. Výběr slov se mu docela líbil, ale zato se zhrozil jejího špatného písma. Přesto, jak se zdá, výsledek je dokonalý, ujistěval se. "Co vůdce gaidžin, měř prán, ale hравně vidět šógun, Taira-san, setkání dobré, ano?"

* * *

Akimoto se rozesmál tak nakažlivě, že se Hiraga k němu okamžitě přidal: "Ííí, Hiraga-san, skvěle sis s tím gaidžinem pohrával. Skvěle! Haló, saké, přineste ještě saké!"

Povídali si v domečku na pozemku U Tří kaprů. Okna z naolejovaného papíru měli uzavřená proti nočnímu hmyzu. V zelené váze, která zdobila altánek, byly naaranžovány větévký podzimního javoru. Petrolejky. Meče na policích vedle nich. Servírka jim dolila a odešla. Napili se a Akimoto se zeptal: "A co se stalo pak?"

"Když ta malá ryba Taira spolkla návnadu, šli jsme se poklonit Velkému žraloku, který nám to oběma zbaštil. Řekl jsem mu, že přestože o tom Taira nevěděl, naučil jsem se trochu anglicky od nějakého Holanďana v Dešimě..."

"To není lež," přitakal Akimoto a naplnil šálky. I on navštěvoval školu pro nadané samuraje v Šimonoseki v Čošú, ale nevybrali ho do jazykové třídy. Místo toho mu nařídili, aby se specializoval na západní mořeplavbu, kterou vyučoval jakýsi penzionovaný holandský kapitán. "Baka, že jsem se nenaučil holandsky nebo anglicky. Co ještě chtěl vůdce gaidžinů?"

"Pak už celkem nic. Jak jsme se dohodli, Taira předstíral překvapení. Snadno jsem odvedl jeho pozornost nedůležitými informacemi o Sacumě, o Sandžiróvi a jeho pevnosti v Kagošimě, trochu o jejich historii a tak dál," vyprávěl Hiraga nenuceně, i když samo jednání vůbec neprobíhalo jednoduše. Otázky šly do hloubky a dalo mu dost práce přesvědčit jejich vůdce, že předstíraná otevřenost je opravdová. Ze strachu, aby směl zůstat, pověděl víc, než si přál, a to nejen o politické situaci pánů ze Sacumy a Tosy, ale i o svém rodném Čošú a dokonce i o šíši.

Znovu se mu sevřel žaludek, když si vzpomněl na studené, rybí oči, které z něj vysávaly informace, i na poslední úsečná slova: "Uvážím, jestli tady budete smět ještě pár dní zůstat. Promluvíme si ještě zítra. Mezitím se přestěhujte zpět na vyslanectví, abyste byl v bezpečí."

"Radši já zůstat šoja, sir Werrum-sama."

"Dnes večer se nastěhujete na vyslanectví a budete bydlet s panem Tyrerem. Odejít smíte jenom s jeho nebo s mým svolením. Půjдете-li na ulici, buďte nanejvýš opatrný, abyste nevydráždil nikoho z našich lidí. Budete bezvýhradně poslouchat, nebo vás dám vyvést k severní bráně... a hned."

Opět předstíral povolnost a nejponiženější vděčnost, ale v duchu se zlobil na nevychovanost toho muže, a zlobil se i teď. Byl rozhodnut ještě pevněji než kdykoli dříve uskutečnit Oriho plán a zapálit cizineckou čtvrt' - ale až to sám uzná za vhodné... Všichni bohové, jestli nějací jste, uvrhněte gaidžiny do klatby.

"Saké?" zeptal se Akimoto, kterému stékala kapička po bradě.

"Ano, děkuji." Oblíčeť se mu zkrivil hněvem. "Ori! Baka, že zemřel, než jsem ho stačil zabít sám."

"Ano, ale je mrtvý, stejně jako Šorin. Oba nám nepřinesli nic než obtíže, ostatně jako všichni ze Sacumy. Všichni

mužové," dodal rychle, protože si vzpomněl na Šorinovu sestru Sumomo. "O ženách nemluví." "

"S lidmi ze Sacumy jsou starosti, to je pravda," zachmuřil se Hiraga. "Pokud jde o Sumomo, nevím, kde se na ni vyptávat, kde je a jestli dorazila bezpečně domů. Může jí trvat celé týdny, než tam dorazí, a další týdny, než dostanu vzkaz od otce. Zpráva také může dojít za dva tři měsíce."

"Požádal jsi Kacumatu, aby na ni dohlédl. Ten má špióny odsud až do Kjóta. A ona se o sebe umí postarat. Brzy se určitě dozvíš víc." Akimoto se podrážděně podrbal na hlavě. Vyvádělo ho z míry, že vidí Hiragu tak nervózního. "Viš, jsme tady skoro uvězněni. Hlídky vykonavatelů, které sem poslalo bakufu, byly posíleny a procházejí tudy sem a tam. Všechny mama-san se bojí a teď, po těch nepokojích, nás tu už Raiko-san dlouho nenechá."

"Dokud platíme, zůstaneme tady. A pokud je bezpečná tajná chodba, můžeme v případě nutnosti utéct po moři. Prokletý Ori!"

"Zapomeň na něj," řekl Akimoto netrpělivě. "Co podnikneme?"

"Počkáme. Gaidžinové nám poskytnou úkryt - Taira se o to postará."

"A to udělá kvůli Fudžiko? Ííí, on se opravdu zbláznil. Copak mi nevadí, že je tak obyčejná? To nepochopím. Nic na ní není, je tak nevýrazná." Akimoto se zasmál a prsty si protřel krátký porost na hlavě. "Myslím, že si to s ní jednou zkusím, jenom abych zjistil, jestli na ní něco je - přestože je pošpiněná."

"Zkus to dnes večer, jestli chceš. Tairovi je k nepotřebě."

"Raiko jí už určitě přidělila jiné zákazníky. Je tak chamtivá."

"Ano, ale za Fudžiko už dostala zaplacenou."

"Cože?"

"Podle mé nové dohody s Raiko nebude nikomu Fudžiko nabízet, dokud se dřív nedohodne se mnou. Tak může být stále připravena pro Tairu, kdykoli ji budu potřebovat. Vyzkoušej si ji, je docela levná."

"Dobře, ale stejně za ni vydám všechny peníze, které mi zůstaly. Raiko mě donutila zaplatit. Stěžovala si, že mám u ní příliš vysoký dluh." Akimoto se zasmál a vyprázdnil láhev do svého šálku. "Chtěl bych uplatit některého z rybářů, aby mě vzal na fregatu. Možná se dostanu na některou z válečných lodí. Budu předstírat, že prodávám ryby. Musím nějak zařídít, abych si prohlédl jejich strojovnu."

Hiragovi se sevřel žaludek, protože si vzpomněl na svou vlastní návštěvu. "Možná se mi podaří přesvědčit Tyrera, aby mě tam vzal ještě jednou, ale tentokrát s tebou. Mohl bych předstírat, že jsi syn důležitého obchodníka z Čóšú, loďáře, který chce s nimi obchodovat, ale že se to musí udržet v tajnosti před bakufu."

Udržet v tajnosti? Jak dlouho se tady ještě udržíme v tajnosti my sami? Otrásl se. "Dnes večer je nějak chladno," řekl, aby zakryl strach, a Akimoto opět zdvořile předstíral, že si ničeho nevšiml.

* * *

O několik metrů dál ve svém bytě se Raiko líčila a strojila na večer. Rozhodla se pro nové růžové kimono. Vzadu je zdobila velká volavka vyšíta zlatou nití. Toužila po něm celé měsíce. Teď jí patřilo, zaplatila je totiž částí podílu na zisku z velice úspěšného prodeje perlových náušnic. Ukázalo se, že jsou ještě cennější, než původně předpokládala. Ííí, pomyslela si šťastně, kami a bohové, kteří se starají o všechny mama-san, byli toho dne na svém místě. Velký obchodní úspěch! Až na podíl, který dostane Furansu-san, je všechno čistý zisk. Výdaje za prostředek nestály skoro ani za řeč, ačkoli do svých účetních knih pro veřejnost si za něj zapsala slušnou částku. Usmála se. Náklady byly nulové, jen jsem musela vědět, kterou rostlinu natrhat a kdo to má udělat, kdy a jak z toho vyrobit odvar. A jakou to má cenu, určuje poptávka.

"Ta princezna gaidžinů bude skvělý, dlouhodobý zdroj příjmů," mumlala si spokojeně. Potěšilo ji, co uviděla ve svém vysokém zrcadle. Bylo jediné těch rozměrů v celé Jošiwara, dárek od zákazníka dovezený zvlášť pro ni z Anglie. Zamračila se a malé vrásky jí vyskočily na čele, když si na něj vzpomněla: Kanterberri, gaidžin, kterého na Tókaidó zabili ti blázni Ori a Šorin. Baka! Býval to dobrý zákazník a vážil si mých služeb, když jsem pro něho objevila dokonalou milenkou, Akiko, která si teď říká Fudžiko. Je pro nás velice výhodné, že se gaidžinové nechťejí s nikým o své milenky dělit a radši souloží tajně a s jedinou ženou, a že v našem plovoucím světě založeném na diskretnosti a tajemství se o nich mlčí.

Taira, nový život a nový milenec Fudžiko, není o nic moudřejší. A to všem vyhovuje.

"Paní? Přišel gaidžin Furansu."

"Dobrá." Raiko se přesvědčila, že prostředek je v pořádku, a položila jej vedle na stůl. Nechala Andrého chvíli čekat, ale ani příliš krátce, ani příliš dlouho. "Furansu-san, vítejte v mém skromném domě." Nalila do kalíšků své nejlepší saké a připila mu. "Vypadáte skvěle."

"Na zdraví. Na deset tisíc let," odpověděl André zdvořile.

Promluvili si o počasí a obchodu a potom přešla k prvnímu bodu. "Vybral jste náušnice dokonce ještě dokonaleji, než jsem předpokládala. Váš podíl bude o trochu více než dvojnásobný proti tomu, co jste žádal."

Oči se mu rozšířily. "Ježíši, tolik?"

"Ano." Nalila mu opět saké, plná radosti, že v obou případech byla prozíravá, neboť jakmile už byl jednou obchod dohodnut, bylo věcí tváře jej přesně dodržet. "Moje banka, Gjókojama, našla kupce, čínského obchodníka s hedvábím a opiem ze Šanghaje, který byl na návštěvě Kanagawy." Další úsměv. Potom dodala jemně: "Naznačil, že by našel dobré odbytí pro všechny šperky, které mu nabídnou."

Usmál se stejně jako ona, vypil kalíšek, podržel jej, aby mu dolila, a připil si s ní. "Na šperky."

"Potom ta..."

"Než budeme mluvit, co potom, řekněte, Raiko, proč tolik zaplatil?"

"Když nastane špatný čas, jako teď v Číně, moudrý člověk ukládá část svého bohatství do malinkých věcíček, které se dají nosit v rukáve. Nebyl to žádný blázen - sama jsem uvažovala, že si je nechám ze stejného důvodu."

Jeho zájem ještě vzrostl. "Jaké špatný čas v Číně?"

"Povídal, že se celá Čína vzbouřila, všude je hladomor, gaidžinové dělají v Šanghaji menší obchody než obvykle, přestože anglická flotila zničila pobřeží a potopila mnoho lodí pirátů Bílého lotosu. Námořní cesta bude na nějaký čas bezpečná a na jaře se ještě zlepši obchod na řece Jang-c'. Ííí, Furansu-san, slyšela jsem, že roztříleli stovky džunek a tisíce lidí pobili. Mnoho vesnic lehlo popelem." Její strach byl neskrývaný. "Jejich schopnost zabíjet je hrozná." Otrásla se. Chápala totiž, že ačkoli Japonci pohrdají Číňany jako slabochy, sdílejí stejnou fobii: strach z gaidžinů a posedlou touhu zabránit jim navždy ve vstupu do své země. "Zaútočí válečné lodi gaidžinů proti nám, až se sem vrátí?"

"Ano, Raiko, jestli bakufu neplatit odškodné. Potom válka. Ale ne tady, ne v Jokohamě. V Edu."

Chvilku si prohlížela kalíšek a přemýšlela, jak využít informaci ke svému prospěchu. Byla teď ještě víc než kdy jindy přesvědčena, že ať už je věc sonno džoi sebespravedlivější, musí se co nejrychleji zbavit Hiragy a Akimota. Až se proslechne, že u ní bydlel Ori a ti dva, bude zapletena do celého neštěstí. Zmocnila se jí zlá předtucha. Začala se honem ovívat vějířem a stěžovat si na to, že je saké příliš silné. Karma, napadlo ji a přestala se trápit tím, co by se stát mohlo, a začala se zabývat tím, co je. "Teď ještě jedna dobrá zpráva: Našla jsem dívku a chtěla bych, abyste se s ní sešel."

Andrému se zastavilo srdce, a když se konečně opět rozbušilo, tlouklo slaběji než dřív. "Kdy sejít?"

"Chcete ji vidět dřív, než vyřídíme obchody, nebo potom?"

"Předtím, potom, žádný rozdíl. Zaplatím, co žádat, jestli líbí." Opět pokrčil rameny a bylo na něm znát skličující, nahé zoufalství.

Jí se to vůbec nedotklo. A proč také, rozjímal. Hlad jangu po jin je základ našeho světa. Bez toho by náš plovoucí svět přestal plout.

Je podivné, že posedlost jang po spojení s jin - dovnitř a ven, bušení na bránu, víc bolesti než radosti, zoufalá touha skončit a zoufalá touha pokračovat, která byt' dostupí vrcholu, nikdy nepřináší nasycení, a pokud nedosáhne svého, vyvolá noční stesky - to je tak pomíjivé. A přece má jin vždy dost síly přitáhnout jang. V tom jsou ženy pozeňnané bohy, i když bohové, pokud vůbec existují, tím uštědřili smrtelníkům krutou ránu.

Třikrát jsem to zkusila, protože mě jin dychtilo po vlastníkovi onoho mimořádného jang - i když jang je vždy víceméně stejný - a vždy to bylo zbytečné rozhodnutí, které mi nepřineslo nic kromě mizérie, nic pro budoucnost a dvakrát nebyla má vášeň opětována. Taková hloupost. Ale proč? To neví nikdo.

Ale na tom nezáleží. Teď lze touhu jin uhasit tak snadno. Mama-san si s tím dokonce může pohrávat. Je tak snadné najmout si jang, tedy harigatu, nebo si pozvat do postele jednu z dam. Třeba Fudžiko, ta tuhle změnu vždy vítá a její polibky bývají nebeské.

"Raiko zná já, ano?" ptal se André a ona si v duchu řekla, ano, opravdu tě znám. "Já znám Raiko." To tedy neznáš.

"My staří přátelé. Staří přátelé vždy pomáhají starým přátelům." To je pravda, ale my dva nejsme přátelé - ne v tom mimořádném asijském slova smyslu - a nikdy nebudeme. Ty jsi gaidžin.

"Furansu-san, vy jste starý přítel," přikývla. "Zařídím setkání, vás a té dámy."

Pocítil slabost a pokoušel se ji zakrýt. "Ano. Děkuji."

"Bude to brzo. Nakonec medicína." Sáhla na stolek. Balíček byl pečlivě a lákavě zabalen v červenohnědém hedvábí jako drahý dárek. "Poslouchejte pečlivě." Její instrukce byly opět jasné. Přinutila ho, aby je opakoval, dokud si nebyla úplně jistá, že je správně pochopil.

"Raiko-san, prosím, říkejte pravdu. Medicína nebezpečná, ano nebo ne?"

"Ííí, pravdu? Copak nejsem vážná osoba? Já jsem Raiko od Tří kaprů. Ještě jsem vám to neřekla? Ovšemže to může být nebezpečné a ovšemže to může nebýt nebezpečné. To je obyčejný problém, který se pořád stává všem děvčatům a vyléčit je bývá málokdy problém. Vaše princezna je mladá a silná, a tak by to mělo být snadné, bez problémů."

"Princezna?" Jeho obličej zpřísněl. "Vy víte pro koho?"

"To se dá snadno domyslet. Kolik žen je v cizinecké čtvrti dost výjimečných, abyste jim pomáhal? Nelámejte si s tím hlavu, starý příteli. Tajemství je pro mě tajemství."

Po chvíli se zeptal: "Jaké problémy možné?"

"Bolení břicha a žádný výsledek, jen velká nevolnost. Pak se to musí zkusit podruhé, se silnější medicínou. A jestli nezabere ani to, existuje ještě jeden způsob."

"Jaký?"

"Na to je dost času později." Raiko sebevědomě přejela dlaní balíček v hedvábí. "Tohle by mělo stačit."

28

"Pochopila jste to, Angélique?"

"Ano, André," přikývla s očima upřenými na krabičku zabalenou v hedvábí. Její záchrana ležela na stole. Oba šeptali, ačkoli dveře zůstaly zavřené před nevídanými svědky.

Hodiny odbily desátou večer.

Neklidně si ji změnil pohledem. "Mama-san povídala, že byste měla mít při sobě služku."

"To nejde, André. Nemůžu důvěřovat ani A-su, ani nikomu jinému. To jste jí neřekl?"

"Ano, ale ona na tom stejně trvala." Přes chodbu k nim dolehl tlumený smích mužů od jídelního stolu, u nějž i ona ještě před chvílí seděla - Seratarda, Vervena, Dmitriho a několika francouzských důstojníků. Rozloučila se se slovy, že je unavená, a podle předchozí úmluvy "náhodou" zahlédla Andrého v jeho kanceláři. "Měli... měli bychom se přesvědčit, zda je vše připraveno."

Hedvábí však nerozbalil, jen si nervózně pohrával s růžkem. "Když tady není A-su, kdo... Kdo vyhodí ty lahvičky a byliny a...? Přece je tady nemůžete nechat. Kdo to celé uklidí?"

Na chvilku ji to zmátl, protože si uvědomila, jak bylo neprozřetelné, že si celou věc nepromyslela důkladně předem.

"Já, já pomoc potřebovat nebudu, nezůstane tu nic, jen ty lahvičky a byliny... a ručníky. A-su se věřit nedá, to je jasné, nemůžu se spolehnout na nikoho kromě vás. Nebudu potřebovat pomoc." Byla celá nedočkavá, aby si konečně mohla spolknout drogu, a navždy tak zaplašit obavy, které se jí honily hlavou. "Nedělejte si starosti, zavřu se na závoru a... Povím jí, aby mě nerušila, že budu dlouho spát. Za pár hodin by mělo být po všem, ne?"

"Jestli dají nebesa, tak ano, alespoň to tvrdí mama-san. Ale stejně byste neměla tolik riskovat. Radši si přece jen zavolejte A-su."

"To nemůžu, ne, to prostě nejde. Kromě vás se nemůžu spolehnout na nikoho. Brzy ráno u mě zaklepejte, takhle." Třikrát a potom jednou ťukla do stolu. "Otevřu jen vám." Netrpělivě rozbalila hedvábí. V balíčku našla dvě zazátkované lahvičky a směs bylin. "Jednu lahvičku vypiju hned a pak..."

"Mon Dieu, jen to ne," přerušil ji unaveně. Měl nervy napjaté stejně jako ona. "Musíte dělat všechno pěkně popořádku, Angelique. Především dáte bylinky do hrnce s horkou vodou, který jste si sehnala. Až to bude hotovo, vypijete jednu z lahviček, vypijte ji rychle. Bude sice chutnat odporně, ale zapijte to zeleným čajem s medem, nebo si snězte něco sladkého."

"Monsieur Erlicher mi dal nějaké švýcarské čokoládové bonbóny. Bude to stačit?"

"Ano, určitě." Setřel si kapesníkem z rukou pot. Jeho představitelství pracovala na plné obrátky. "Až bude odvar vlažný, řekneme za půl hodiny, polovinu ho vypijte. Ani ten vám nebude chutnat. Pak si odpočiňte a čekejte, jděte spát."

"Dostaví se nějaká reakce? Budu něco cítit?"

"Ne. Už jsem vám říkal, že nic. Nic! Mama-san tvrdí, že se obvykle nic neděje, až za pár hodin. Mělo by to připomínat, ehm, silné křeče v břiše." Čím déle mluvil, tím víc se mu přičilo, že se dal do téhle záležitosti zatáhnout. Co když se stane něco nepředvídaného? Mon Dieu, doufám, že se procedura nebude muset opakovat, pomyslel si stísněně, ale rozhodl zůstat nad věcí, jako kdyby byl lékař.

"Mělo by to připomínat žaludeční křeč," opakoval ještě zpocenější. "To je začátek, Angelique, křeč. Ještě jednou: vypijte první lahvičku, pak pomalu usrkávejte polovinu odvaru, pamatujte si, že musíte přesně dodržovat postup - uvolněte se a pokuste se usnout. Čím budete klidnější, tím to půjde snáz. Až na vás přijdou křeče, vypijte druhou lahvičku, snězte trochu medu nebo nějakou jinou sladkost a pomalu vypijte zbytek odvaru. Usrkávejte ho, nevypijte ho najednou. Křeče se budou zhoršovat a pak to začne... Podle mama-san se to moc neliší od těžkých měsíčeků, a tak... Připravte si... ručník." Opět použil kapesník. "Je tu dnes dusno, vidíte?"

"Je tu zima a nemusíte být nervózní." Odzátkovala jednu z lahviček a přičichla si k ní. Hned nakrčila nos. "Páchne to hůř než francouzský záchodek v srpnu."

"Musíte dodržet postup."

"Ano, ano. Nemějte strach. Já se..."

Vtom je překvapilo zaklepání na dveře. Honem uklidila dvě lahvičky a sáček s bylinkami do tašky. "Vstupte," zvolal André.

Dveře zaplnil doktor Babcott. "Promiňte, Angelique, ale sluha říkal, že jste tady. Chtěl jsem se u vás zastavit a podívat se na vás. Dobrý večer, André."

"Dobrý večer, monsieur."

"Ale, pane doktore, mně opravdu nic nechybí," vydechla celá nervózní z jeho pronikavého pohledu. "Nemusíte..."

"Chtěl jsem vám jen změřit teplotu, puls a podívat se, jestli nepotřebujete sedativa. Vždy je lepší pacienta zkontrolovat." Když chtěla něco namítnout, dodal laskavě, ale pevně: "Je lepší ho zkontrolovat, vždycky je to lepší. Potrvá to jen chvíli."

"Tak pojdte." Rozloučila se s André a odvedla lékaře do svých pokojů. A-su čekala v budoáru. "A-su," obrátil se na ni zdvořile v kantonském dialektu Babcott, "prosím, vraťte se, až vás zavolám."

"Ovšem, vážený pane doktore." Poslušně odešla.

"Nevěděla jsem, že umíte čínsky, Georgi," prohodila Angelique, když se posadil vedle ní a začal jí měřit tep.

"To byla kantonština. Všichni Číňané nemluví stejně, Angelique, ale stovkami různých dialektů, které se ovšem stejně píší, a tak se mohou dohodnout. Zajímavé, že ano?"

Taková pitomost říkat mi, co už dávno vím, vztekala se netrpělivě. Chtěla na něj vykřiknout, aby si pospíšil. Jako kdybych nestrávila nějaký čas v Hongkongu, jako kdyby mi to Malcolm a všichni ostatní nevysvětlili už aspoň stokrát. Jako bych zapomněla, že právě ty jsi způsobil celé mé neštěstí.

"Pochytil jsem to v Hongkongu," dodal mimoděk. Cítil, jak je rozrušená, že jí srdce tepe zrychleně, ale při tom na čele nemá ani stopu po potu - vzhledem k tomu, co prožila, nic, čím by se musel znepokojovat. "Jen několik slov. Pár let jsem pracoval ve Všeobecné nemocnici - i tady by nám přišlo tak dobré zařízení vhod." Lehce se dotýkal prsty jejího zápěstí. "Činští lékaři tvrdí, že existuje sedm úrovní srdečního pulsu nebo tepu. Rozlišují je tím, že je nahmatávají hlouběji a hlouběji. To je jejich hlavní diagnostický postup."

"A co vám říká mých sedmi srdcí?" zeptala se impulsivně. Teplo lékařových rukou jí bylo příjemné a přes svou nenávisť si přála, aby se mu mohla se vším svěřit. Nikdy ještě nepoznala takové ruce, ani pocit úlevy, který jako kdyby se z nich šířil po těle a konejšil ji.

"Kromě dobrého zdraví neslyším nic," odpověděl a napadlo ho, zda na teorii o sedmi úrovních srdečního tepu opravdu něco není. Za dlouhé roky pobytu v Asii se stal svědkem mnoha podivuhodných léčebných metod čínských lékařů - i kupy nesmyslných pověr. Svět je podivný, ale lidé jsou ještě podivnější. Opět si ji prohlédl. Oči měl šedé, velmi přímé a milé. Objevily se však v nich stíny a ona je viděla.

"Tak co vás trápí?" zeptala se. Vyděsila se, že poznal, v jakém je stavu.

Zaváhal, ale nakonec sáhl do kapsy a vytáhl kousek měkkého papíru. Rozbalil jej a na světle se objevil její zlatý křížek.

"Myslím, že je váš."

Zděšeně se na něj podívala. Rty jí úlekem oschly a zmrtvěly a zatočila se jí hlava. Blesklo jí hlavou, že všechno musí popřít, ale řekla jen: "Já, já jsem opravdu takový ztratila. Jste si jistý, že je můj? Kde jste ho našel?"

"Na krku chlápka, který vás chtěl znásilnit."

"Na krku? Jak... Jak se tam dostal?" slyšela se, jak říká, a pozorovala se, jako kdyby byla někdo jiný a ten hlas jí nepatřil. Ovládla se, i když chtěla nahlas vykřiknout, neboť si byla jistá, že se opět ocitla v úzkých. Mozek zoufale hledal rozumné vysvětlení. "Kolem krku?"

"Ano. Sundal ho z mrtvol. V té chvíli mě nenapadlo nic, jen to, že ho asi někdo obrátil na katolickou víru. Pak jsem náhodou zahlédl, že tam je nápis - byl skoro k nepřečtení." Krátký, nervózní smích. "Mám lepší oči než Hoag. Stálo tam Angelique od maminky, 1844."

Její ústa pronesla: "Chudák maminka, zemřela jen o čtyři roky později při porodu mého bratra." S odstupem přihlížela, jak její prsty berou křížek a zkoumají jej, zvedají do světla petrolejky. Proklínala drobný nápis, který vlastně ani nemohla přečíst. "Ztratila jsem ho, nebo jsem si alespoň myslela, že jsem ho ztratila, buď na Tókaidó nebo v Kanagawě, když jsem tenkrát přijela za Malcolmem. Vzpomínáte?"

"Ale ano, byla to zlá noc, moc zlá, a také zlý den." Babcott se nerozhodně zvedal. "Já, hm, prostě jsem si říkal, že byste ho měla mít."

"Ano, ano, děkuji vám, jsem moc ráda, že jsem ho dostala zpátky. Udělal jste mi radost, ale posaďte se, prosím. Neodcházejte ještě," naléhala, přestože si zoufala přála pravý opak. "Kdo to byl, ten člověk? Jak ho asi našel? A kde?" "To se nikdy nedozvíme, teď už ne." Babcott ji upřeně sledoval. "Pověděl vám Malcolm, že se domníváme, že to byl jeden z těch vrahounských d'áblů z Tókaidó, i když si tím ani on, ani Phillip nejsou jistí?"

Přestože se zděsila pomýšlení, jak snadno by se znovu ocitla v pasti, měla sto chutí se hystericky rozchechtat a vykřiknout: To nebyl žádný ďábel, alespoň pro mě ne, ne poprvé, poprvé mě nechal naživu, nebyl to žádný ďábel, protože jsem ho změnila. Nezabil mě, i když si to určitě plánoval, chtěl to provést ještě chvíliku předtím, než jsem ho přinutila, aby odešel... Nebyl to žádný ďábel, ale stejně si zasloužil zemřít, musel zemřít...

Mon Dieu, pořád ani nevím, jak se jmenoval. Byla jsem toho tak plná, že jsem se zapoměla přepatat. Asi šílím, že myslím na takové věci. "Kdo to byl?"

"To nikdo neví. Ale snad ano. Sacumský kníže by nám teď, když je mrtvý, mohl prozradit, jak se jmenoval, ale stejně by nám asi neřekl pravdu. Jsou to hrozní lháři, i když ne tak úplně. Prostě to, co my považujeme za lhaní, je pro ně normální. Asi našel křížek v Kanagawě. Nepamatujete si přesně, kdy jste zjistila, že je pryč?"

"Ne, to ne. Až když jsem se vrátila sem..." Opět si všimla jeho pátravého, tázavého pohledu a v duchu vyjekla: Zjistil jsi z mého pulsu nebo pulsů, že jsem v jiném stavu? "Hlavně že se našel. Díky Bohu. Nevím, jak bych se vám měla odvděčit. A proč si ho nechal a nosil, to nepochopím."

"Souhlasím, je to moc podivné."

Ticho narůstalo. "Co na to říká doktor Hoag?"

Babcott si ji změřil zkoumavým pohledem a ona nevěděla, co si o ní myslí. "Neptal jsem se ho," odpověděl. "Nemluvil jsem o tom ani s ním, ani s Malcolmem." Opět se jí zadíval do očí a zdálo se, že ty jeho potměšily. "Hoag je Struanův člověk a víte, rýží mu platí Tess Struanová. Nevím proč, ale napadlo mě, že bych si měl o tom promluvit nejdřív s vámi." Opět ticho. Podívala se stranou. Sama si nevěděla, a tolik si přála, aby se mohla svěřit někomu jinému než Andrému - bylo beztak zlé, že to věděl on - jenže byla skálopevně přesvědčena, že to nepřichází v úvahu. Musím se řídit svým plánem: jsem sama a sama se musím zachránit.

"Možná...", řekla, "ne určitě to bylo takhle: našel můj křížek v Kanagawě, tam na mě narazil a možná..." Odmlčela se a, aby ho přesvědčila, si rychle vymýšlela: "Možná si ho nechal, aby měl na mě památku... Ale nevím proč."

Nejistě odpověděl: "Zřejmě aby vám ublížil, má drahá, aby k vám nějakým způsobem pronikl a zabil vás. Určitě to tak bude. Nejdřív jsem stejně jako všichni ostatní předpokládal, že to je jen jeden z těch štvanců, kterým říkají róninové, ale váš křížek můj názor změnil. Ve chvíli, kdy jsem zjistil, že je váš... Určitě to bude, jak říkáte. Uviděl vás na Tókaidó a s tím druhým člověkem sledoval Malcolm a Phillipa Tyrera do Kanagawy, aby je zabil, a znemožnil tak, aby ho poznali. Znova vás tu potkal, našel váš křížek a nechal si jej, protože je váš. Pronásledoval vás až sem a snažil se sem vniknout, aby se vás, promiňte, prosím, za každou cenu zmocnil. Pochopte, že takový člověk by snadno mohl být posedlý po někom, jako jste vy, mohl po vás šilet."

Způsob, jakým to vysvětloval, jí ukázal, že i na Babcotta udělala velký dojem. Dobře a také dobře, že si uvědomil, jaká je pravda, pomyslela si. Hlava se jí zatočila úlevou, že je další nebezpečí zažehnáno. Opět si vzpomněla na lahvičky. Zítra bude čistá, bude moci začít nový život a vstoupit do nádherné budoucnosti.

"Japonci jsou zajímaví lidé," říkal. "Jiní. Odlišní od nás hlavně tím, že se nebojí smrti. Skoro se zdá, že ji záměrně vyhledávají. Měla jste štěstí, veliké štěstí, že jste z toho vyvázla. Tak já už půjdu."

"Ano a děkuji vám, ze srdce vám děkuji." Chytila ho za ruku a přitiskla si ji k líčku. "Povíte to Malcolmovi a Hoagovi? Tím to všechno skončí."

"Malcolma nechám vám." Na okamžik zauvažoval, zda by ji neměl požádat, aby mu pomohla s jeho závislostí na opiu, ale usoudil, že to zatím nespěchá, a stejně je to jeho povinnost, ne její. Ubohá Angelique má svých starostí dost. "A pokud jde o Hoaga, co mu na tom záleží a všem těm čmuchalům a drbnám v Jokohamě. Nic jim do toho není a mně také ne, vidíte?"

Těšilo ho, jak se na něj její jasné oči šťastně usmívají, kochal se pohledem její průsvitnou pletí, jak celá září mládím a zdravím a vydává ze sebe magnetickou, přirozenou smyslnost, která ji obklopuje a která, přes všechny lékařské poznatky jen dál zesílila. Je to neuvěřitelné, pomyslel si plný nadšení nad její odolností. Rád bych poznal její tajemství a zjistil, proč příkoří, které některé zlomí, lidem jako ona jen dodává na síle.

Najednou vypadl z role lékaře. Nemůžu vyčítat tomu róninovi, Malcolmovi ani komukoli jinému, že se do ní zbláznili. Já

ji chci také. "S tím křížkem to bylo zajímavé," řekl zahanbeně. "Ale život už je sbírka kuriozit, že ano? Dobrou noc, má drahá, pěkně se vyspěte."

* * *

První křeče ji vyrvaly ze zlého snu plného vězeňských cel, zuřivých démonů s očima jako šterbinky, žen s břichy nafouklými těhotenstvím, chtivých mužů odtrhujících ji od Tess Struanové, která jako příšera stála na stráži u Malcolmů. Hned na to se dostavila další křeč a probudila ji zpět do reality k tomu, co se právě dělo.

Úleva, že to už začalo, zahнала obavy z hodin dlouhých jako věčnost, než usnula. Byly teď čtyři ráno. Když se naposled podívala na své hodiny, ukazovaly půl třetí. Přišla další křeč, bolestivější než ta předchozí a ona se soustředila na správný postup.

Chvějícími prsty odzátkovala druhou lahvičku. Oběma rukama si zacpala ústa, protože tekutina chutnala nesnesitelně. Málem ji zvrátila, ale nakonec se jí lžící medu podařilo zklidnit žaludek zvedající se odporem.

Lehla si na záda a sténala. Zdálo se, že jí v břiše vzplál oheň. Za chvíli ji zalil pot. Náhle však vlna horka polevila a ona zůstala ležet bezvládná, propocená a skoro bez dechu.

Čekala. Nic, stejně jako předtím. Jenom žlučovitý, nasládle nezdravý neklid, který předtím po hodinách vzrušení přešel v neklidnou dřímotu. Zoufalství narůstalo. "Nejsvětější matko, ať to zabere, ať to zabere," šeptala uplakaně.

Další čekání. Stále nic. Minuty ubíhaly.

Vtom se překvapivě dostavila jiná křeč, úplně odlišná než ty předchozí a téměř ji zlomila vedví. Druhá. Sotva se dala vydržet. Další, ještě nesnesitelnější. Vzpomněla si na druhou dávku odvaru, posadila se a začala jej usrkávat. Chutnal nepříjemně, ale ne tak odporně jako tekutina v lahvičkách. "Zaplaťpánbůh, že už to nebudu muset pít," zachraptěla a znovu si lokla. Ještě jednou. A po každém doušku kousek čokolády...

Další křeče, opět silnější. A následující stále rychleji po sobě. Nedělej si starosti, všechno se to děje tak, jak předpověděl André, uklidňovala se. Unavené břišní svaly ji začínaly trápit. Znovu si upila a další křeče. V lahvičce nezmizela ani kapka. Miska s medem už byla téměř prázdná a zbýval poslední kousek čokolády, ale teď už ani sladkosti nedokázaly přehlúšit hořkou pachut'. Průvan pronikající pod dveřmi do budoáru rozkmitával plamen petrolejky a stíny na zdi tančily a měnily se. Rezignovaně se položila na záda a sledovala je, rukama si přitom mačkala břicho, aby zmírnila záchvaty bolesti. Svaly se jí pod prsty napínaly a uvolňovaly, stahovaly se a bolestivě se chvěly.

"Pozoruj stíny a mysl na dobré věci," šeptala si. "Copak tam vidíš?"

Lodě a plachty, pařížské střechy, ostružinové keře a podívej, tamhle je gilotina, ne to není gilotina, ale besídka porostlá popínavými růžemi, vždyť to je náš altánek u Versailles, kam jsme jako děti jezdili s bratrem na jaře a v létě. Maminka už byla dlouho po smrti a táta odjel bůhvíkam. Tetička a strýček nás měli rádi, ale nemohli nahradit mou milo...

"Au, Mon Dieu," vyjekla, když ji překvapila zvlášť silná křeč, při další se už neovládla a vykřikla, a tak si radši do úst nacpala cíp příkrývky, aby potlačila steny, které z ní vycházely a mohly by přivolat k jejím zavřeným dveřím celé vyslanectví.

Potom se přihlásila zimnice. V útrokách se jí tvořil led. A zase bolest, dvacetkrát horší než nejtěžší měsíčky. Tělo se svíjelo napětím, končetiny sebou trhaly, jak z jejího lůna vycházely nové a nové vlny mučivé bolesti zasahující až do hlavy. "Já umřu... já umřu," sténala. Zuby se zakusovaly do příkrývky tlumící steny, které následovaly po dalších křečích a záchvatech zimnice, dalších a dalších. Vtom náhle bolest ustala.

Nejdřív si polekala, že už zemřela, ale brzy se její smysly znovu zaostřily a ona zjistila, že se místnost přestala pohupovat, že plamínek lampy je nízký, ale stále hoří, a potom uslyšela tikat hodiny. Jejich ručičky ukazovaly tři čtvrtě na šest.

S námahou se posadila na posteli a cítila se hrozně. Pohled do zrcátka ji vyděsil. Popelavý obličej, vlasy zplhlé potem, rty zhnědlé od odvaru. Vypláchla si ústa zeleným čajem, vyplivla do nočníku a opět jej zastrčila pod postel.

Zachmuřeně se vysvlékla ze zašpiněné noční košilky, očistila si vlhkým ručníkem obličej, učešala se a opět se uložila. Byla vyčerpaná, ale když se upravila, hned se cítila lépe. Až potom si všimla červené skvrny na noční košilce nedbale pohozené na prošlapaném koberci.

Letmý pohled jí potvrdil, že stále krvácí. Mezi nohy si složila čistý ručník, a zatímco venku začínalo svítat, lehla si, nebo spíš padla únavou na matrace. Po zmožených údech se jí šířilo teplo. Výtok zesílil.

29

Neděle, 9. listopadu

"Velevážený Čchen mi kladl na srdce, abych vám ohlásila vše, co by se mohlo týkat tchaj-pana, starší sestro," opatrně se rozhovořila A-su. "Předevčirem v noci přišly na Zlaté chloupky zase měsíčky a..."

"Tak proto si zalezla do postele a nechtěla mluvit ani s mým synem," povzddechla si A-tu. Sešly se, aby si popovídaly u ní v pokoji na konci chodby, kde je nemohly slyšet žádné zvědavé uši. "Celý den se vztekal jako zlobivé dítě a dnes ráno se s ním nedalo vydržet. Nejvyšší čas vrátit se domů."

"Ano, ale poslouchejte dál. Tvrdí, že to jsou měsíčky, jenže já mám spočítáno, kdy je má dostat, stejně dobře, jako to vím o sobě. Zdá se, že to není možné. Obvykle jí to přichází jako každé mladé civilizované panně, tedy pravidelně, i když..." A-su si nervózně popotahovala šaty. "...i když teď si vzpomínám, že poslední byly slabé, skoro jako kdyby vynechaly."

Starší žena si odříhla a použila párátka. "Nic divného, když jí vynechají, jsou slabé nebo nepravidelné. Je to přirozené, když uvážíš, jak se bojí o zdraví mého syna, a kolik záludných, vražedných barbarů nás obklopuje." Na stole mezi nimi stály misky se zbytky oběda: sladkokyselé polévky, čerstvé zeleniny narychlo opražené v oleji, ryby se zázvorem v sójové omáčce, kousky vepřového s tmavou omáčkou ze sojových bobů, krevety na česneku a rýže. "To je normální, mladší sestro."

"Jenže normální vůbec nebylo, že když jsem jí včera ráno nesla čaj a horkou vodu na mytí, musela jsem několikrát zabušit, abych ji probudila, ale ona mě stejně nepustila dovnitř, jenom mě okřikla tím svým sprostým hlasem, ať jdu pryč a pak..." A-su dramaticky ztišila hlas. "Jen pár minut potom Dlouhý špičatý frňák, člověk toho druhého druhu zahraničních d'áblů, kterým naši zahraniční d'ábli říkají žabožrouti, takhle potichu zaklepal na dveře." Zat'ukala třikrát a potom jednou. "Okamžitě ho pustila dovnitř."

A-tu zamrkala. "Okamžitě? Jeho? Žabožrouta? Jeho pustila, a tebe ne? Viděla jsi ho?"

"Ano, ale on mě ne."

"Aj-je-ja! To bylo chytré. Pokračuj, mladší sestro," vyzvala ji A-tu, která teď napjatě poslouchala každé slovo.

"Pokračuj!"

"Zůstal u ní pár minut, potom vyšel a vynesl něco zabaleného do hnědého kusu hedvábí. Jako zloděj v nejtemnější noci. Ale nevšiml si, že ho sleduji." A-su se odmlčela. Stejně jako všechny Čiňany ji těšilo šířit drby a vyzrazovat tajemství. "Dokonce ani když jsem se vydala za ním."

"Při všech bozích velkých i malých! Opravdu?" A-tu nalila víno z Madeiry, které obě s gustem popíjely. "Na zdraví, mladší sestro, ať tě tvá nefritová brána nikdy netrápí. Pokračuj, pokračuj!"

"Šel k moři, nastoupil do člunu a vesloval dál od břehu. Po chvíli jsem viděla, jak něco vyhodil do moře!"

"Ne!"

"Ano. Pak vesloval zpátky. Ale neviděl mě."

"A co to mohlo být?"

A-su se nahnula blíž. "Když mě misí pustila dovnitř, dobře jsem se rozhlédla. Postel a noční košili měla propocenou a vypadala, jako kdyby měla horečku z Happy Valley. Ručníky byly mokré a těžší než obvykle. Nakázala mi, abych všechno uklidila, přinesla horkou vodu a nikoho nepouštěla dovnitř, dokonce ani tchaj-pana. Hned jak jsem udělala všechno potřebné, zalezla si do postele a spala."

"Na tom není nic divného, ale na tom s Dlouhým špičatým frňákem ano." A-tu rozšafně pokývala hlavou. "Je to jako oslí hovínko, navrch se sice leskne, ale není to nic než hovínko. Je jasné, že chtěla, aby něco vyhodil místo ní."

A-su zaváhala. "A co váš vážený syn? Je možné, že by s ní spal?"

A-tu se uchichtla. "Jsem si jistá, že se o to pokoušel, ale Zlaté chloupky nedovolila jeho nebeskému stonku, aby porušil její bránu, i když se s ní vychloubá, jak jen může. Slyšela jsem ho, jak ze spaní vzdychá a volá její jméno, ubožák. Je to nechutné. Kdyby byla civilizovaná osoba, mohly bychom se dohodnout na ceně a všechno by se hned vyřídilo." A-su sledovala A-tu, jak zamyšleně sebrala do jídelních hůlek už obranou rybí hlavu, vysála ji, až zůstaly jen čisté kosti a ty vyplivla do misky. Mladší žena by si ráda zbytky odnesla, její kuchař se totiž zdaleka nevyrovnal tomu, který vařil pro A-tu. "Jak se daří vašemu kuchaři?" zeptala se nevinně.

"Už se lepší. Ten pes je z mé vesnice, a tak mi to musel slíbit. Samozřejmě si ho vychovávám." A-tu se zašklebila. "Je to podivné, mladší sestro. Jak se dnes daří císařovně?"

"Je podrážděná jako obvykle. Má pořád výtoky, silnější než obvykle. Dnes přišel Obrovitý lékař, ale nepustila ho dovnitř. Řekla mi, abych ho poslala pryč. Je na tom něco..."

"Už se s ní sešel můj syn?"

"Přijde za ní dnes odpoledne."

"To je dobře. Dnes se kvůli ní chová ke své staříčké matce jako jedovatá zmije. Tajné spiknutí Dlouhého špičatého frňáku a Zlatých chloupků? To je podezřelé, opravdu podezřelé. Měj oči a uši otevřené, mladší sestřičko."

"Je tu ještě něco!" A-su vzrušením vyvalila oči. Sáhla do kapsy a vytáhla z ní korkovou zátku. Její spodní část byla zbarvena do tmavoruda, až téměř do černa. "To jsem našla pod postelí, když jsem tam sahala pro nočník."

Již tak vrásčitý obličej údivem zvrásčitel ještě víc. "Ano?"

"Přičichněte si k tomu, starší sestro."

A-tu uposlechla. Zápach byl výrazný a cosi jí připomínal. "Co to je?"

"Nejsem si úplně jistá, ale páchne to po Měsíční temnotě... a jiných bylinkách."

Starší žena otevřela ústa. "Na vypuzení? Aby si přivodila potrat? To není možné. Proč by to dělala?"

"Bylo by moc špatné pro tvář vašeho syna, kdyby se stal otcem ještě před svatbou. Víte přece, jak zahraniční d'ábli vyvádějí kvůli manželství, skandálům a panenství. Před svatbou spolu nespí. A vinu vždycky nese muž - to je ale bláznivé! Uškodilo by to pověsti vašeho syna. Potom by se musel zodpovídat tchaj-tchaj Tess a tomu jejich mizernému a mstivému bohu zahraničních d'áblů."

Obě ženy se otřásly. A-tu si znovu přičichla k zátce. "Opravdu myslíš, že Dlouhý špičatý frňák vyhodil láhev do moře?"

"Taky mi chybí čajník. V tom asi uvařila ostatní bylinky. Chtěla ode mne i vařící vodu a med."

"Aby snesla tu hroznou pachů. Aj-je-ja!" A-tu se zamyslela. "Pokud jde o ženy, je můj syn... docela nevyrovnaný."

"Co podnikneme?"

"Dobře, že jsi mi to pověděla. Hned napíšeme Veleváženému Čchenovi a zátku mu pošleme první poštou. On už zjistí, jestli máš pravdu, a vzkáže nám, co dělat." A-tu roztřeseně oběma nalila po sklenici vína. "Měj oči otevřené, ale ústa zavřená jako mušli. Já budu také mlčet. Ani slovo jí, mému synovi, ani komukoli jinému, dokud se nedozvíme, co máme dělat."

* * *

Malcolm Struan se belhal po Hlavní ulici k budově svého podniku a co nejvíce se přitom opíral o berle. Obloha byla zatažená, od moře vál slabý větřík, odpoledne bylo chladné, ale obavy, které o ni měl, už zaplašil. Viděl Angelique, přesvědčil se, že je v pořádku, snad i ještě roztomilejší než obvykle, třebaže byla bledá a točila se jí hlava. Zůstal u ní jen chvíli, aby ji neunavil.

Skupina jezdců na koních přitáhla uzdy a umožnila mu projít. Všichni smekli na pozdrav jezdecké čapky. "Dobrý den, tehaj-pane," promluvil jako první Lunkchurch, zamračený stejně jako ostatní. "Přijďte po západu slunce do klubu?" "Co se děje?" zeptal se Struan.

Lunkchurch ukázal palcem na široký parník s černým komínem a dvěma stěžni zakotvený v zátocce vedle Marloweovy fregaty. Vlála na něm vlajka Brocka a synů. "Kvůli ní a zprávám, které přivezla. Norbert svolal schůzi obchodníků, bez sira Williama."

"Chtěl jsem to také udělat. Dobře, o soumraku přijdu," řekl Malcolm upjatě. Ocean Witch - všechna velká plavidla Brockovy flotily měla ve jméně slovo Witch, stejně jako se Struanova nazývala Cloud - nečekaně připlula včera pozdě večer se zprávami, poštou a posledními hongkongskými novinami. "Zatracená pitomost!"

Úvodníky všech listů pojednávaly o admirálu Kettererovi a velmi úspěšném útoku jeho válečných lodí, které se mezitím vydaly do Šanghaje doplnit si zásoby uhlí, na hnízda čínských pirátů v zátocce Mírs a jejím okolí. Velká, ostře řezaná písmena Guardianu shrnovala celý problém:

Ve své zprávě guvernérovi admirál Ketterer uvedl, že jeho flotile způsobily určité škody čínské pobřežní baterie vyzbrojené moderními děly - děly vyrobenými v Birminghamu a prodanými v Hongkongu, která čistým či nekalým způsobem získal vůdce flotily Bílého lotusu Wu Sung-čou, jenž sám však bohužel nebyl ani zabit, ani dopaden. Kvůli tomuto malému incidentu (děla zničil výsadek námořní pěchoty) admirál překvapivě doporučil, aby byl prodej všech druhů zbraní - a opia - prohlášen za protiprávní a okamžitě zakázán v celé Asii, zvláště pak v Číně a Japonsku, s tím, že za porušení embarga mají být zavedeny co nejpřísnější tresty.

Proti tomuto neoprávněnému zasahování do legitimního obchodu a nepřímému svalování veškeré viny na všechny, kdo obchodují s Čínou, na tyto muže proslavené svou čestností, svou neochvějnou snahou budovat impérium, věrností Jejímu Veličenstvu, Bůh mu žehnej, a nadřazováním své matky vlasti nad osobní prospěch, musíme co nejostřeji protestovat.

Redakce tohoto listu se táže admirála: kdo odvádí daně, z nichž se financuje největší námořní vojsko, jaké kdy svět viděl a jehož on sám je nesporně obdivuhodným, byť v otázkách životního zájmu pro Korunu, bez jejichž naplnění by naše impérium zaniklo, členem bezpochyby dezinformovaným? Výhradně a vždy jen díky namáhavé práci obchodníků a jejich podnikání...

"Ketterer je zatracený blázen," poznamenal Struan. "Norbert má v tomto ohledu pravdu. Teď možná sir William prohlédne a požádá o jeho okamžité vystřídání. Musíme se tady vypořádat s Japonci sami a Ketterer nepohne zadkem, dokud není nad každým i tečka."

"Potřebujeme sem nějakýho chlápka s koulema," prohlásil Lunkchurch. "Ketterer je připodělanej prďoch."

Jeden z mužů namítl: "Koukni, Charlie, když dostal rozkaz, dal pirátům po čumáku, a tady udělá to samé. Co záleží na pár měsících? Tchaj-pane," otázal se znepokojeně, "smíme vědět, jak se daří slečně Andílkovi?"

"Je v pořádku, už je v pořádku."

"Zaplat'pánbůh za to."

Zpráva o tom, že musela zůstat v posteli, prolétla včera cizineckou čtvrtí jako blesk. A když pak vešlo ve známost, že odmítla přijmout Babcottu, Hoaga a dokonce i tehaj-pana, obavy ještě vzrostly. "Prokrista, za to může to žabožroutské jídlo, otrávil ji... Ne, chytla mor... Žabožrouti nemají mor, k čertu, jenom vši... Všichni máme vši... Prý je to cholera..." Jokohamu uklidnil až dnes v poledne vyslanec Seratard, když dal vylepit oficiální vyhlášku, že slečna Richaudová je úplně zdravá, jen trpí momentální indispozicí, a rychle se začalo šeptat, že jde o menstruaci.

"Má snoubenka je v pořádku," opakoval Malcolm Hrdě.

"To se nám ulevilo," řekl Lunkchurch. "Slyšel jste, že Witch odplouvá dnes večer s odlivem?"

Malcolm se podíval k moři a opět zneklidněl. Když se včera večer doslechl o příjezdu lodě, zvedl se mu žaludek náhlým návalem panického strachu, že na palubě přivezla Tylera nebo Morgana Brocka. Až když ho Jamie ujistil, že tam nejsou, dokázal zase uvažovat rozumně.

Proč mám, k d'asu, z Tylera Brocka takový strach, a dokonce i teď? ptal se v duchu znovu a znovu. To se snad dalo pochopit, když jsem byl ještě malé dítě. Teď už ale Tyler není o moc vyšší než já a je ohavný jako dřív, má drsný obličej a mluví sprostě, má velké břicho a místo oka jen krvavou skvrnu. Co na tom záleží? V Hongkongu hodně lidí vypadá podobně, někteří dokonce ještě hůř. Mám takových nepřátel mnoho. Ale ti mi strach nenahánějí. Vždycky byl náš nepřítel a vždycky jsme ho dokázali odrazit - dokázal to Dirk, můj otec i matka, ta to dělá pořád, a já musím také, ale... Všemohoucí bože, já toho mizeru nenávidím za ten obrovský zármutek, který způsobil matce a celé rodině.

Zhluboka se nadechl a soustředil se na Ocean Witch. "Má prý odplout až za dva dny."

"To jsou jen pověsti."

"Ale proč? Proč se tady jen obrátí a hned se zas vrací zpátky?"

"Nevím, ale je to fakt."

"Brzy to zjistíme. Dobrý den!" Malcolm se přestal trápit neblahými předtuchami a pokračoval v cestě. Před ním stála budova Struanovy firmy, ke které mířil, a za ní věž Nejsvětější trojice. Dnes si zašel na první ranní bohoslužbu, aby se pomodlil za zdraví Angelique a jemu aby se vrátily síly, a hned se cítil lépe. Ale ať Bůh zatratí všechny Brocky, ať rychle zabiju Norberta a...

"Tchaj-pane!"

Vytržený z rozjímání se překvapeně rozhlédl kolem sebe. Z britského vyslanectví za ním spěchal Phillip Tyrer. "Promiň, ale chtěl jsem jen vědět, jak je na tom slečna Angelique."

"Je v pořádku, úplně v pořádku," odpověděl Malcolm. Všiml si, že z jednoho okna v přízemí za Tyrerem vykukuje sir William. Zvedl na pozdrav hůl a palec a viděl, jak mu vyslanec zamával na oplátku. Než se sir William stáhl zpátky do místnosti, objevil se vedle něj stín jiného muže. "Aha, nebyl to ten ochočený samuraj Nakama?"

"Kdo? Ale ano, byl to on. Je opravdu v pořádku?"

"Vede se jí velmi dobře, děkuji."

"Díky Bohu, všichni jsme se o ni k smrti báli!" Phillip Tyrer se teď na něj usmíval z výšky a vypadal jako ztělesněné zdraví, trochu zrudlý, silný a vyšší než Struan, ale jen proto, že ten teď chodil i postával celý nahrbený. "I ty vypadáš mnohem líp."

"Kéž by to byla pravda, Phillipe." Závist přinutila Malcolma, aby ostře podotkl: "Slyšel jsem, že vám Nakama dává všemožné informace, tobě a siru Williamovi."

Tyrer posmutněl. "Ano, dalo by se to tak říct."

"Dohodli jsme se, že se s nimi Jamiemu i mně svěříš. Se vším. Ne?"

"Ano, to ano. Jenže sir William se z něj snaží vydolovat co nejvíc o japonské politice..."

"Politika země a její obchod, to jsou dvě rukavice z jednoho páru, Phillipe. Co kdybys k nám zašel zítra před svačinou? Rád bych se dozvěděl, co je nového." Přinutil se usmát. "Pozdravuj, prosím, sira Williama. Na shledanou zítra."

Kulhal dál ulicí a zlobil se sám na sebe, že byl tak úsečný. Rozčilovalo ho, že se musí takhle belhat. Začal vystupovat po schodech ke svému pokoji. Žáda a břicho ho znepokojivě bolely. Není to horší než obvykle, pomyslel si podrážděně, a neopravňuje mě to, abych štekal na Phillipa. Jen se snažil být milý. Ale na tom nezáleží, vezmu si pár kapek toho dryáku od A-tu a hned mi bude líp. Pozvu Phillipa na večeři a...

"Tchaj-pane?"

"Buď zdrav, Jamie." Malcolm se zastavil v polovině schodiště. "Víš už, že Ocean Witch odplouvá dřív? Možná už dnes večer s přílivem?"

"Ano. Právě jsem ti to chtěl povědět. Zaslechl jsem ty pověsti a snažil jsem se je ověřit u Norberta, ale má momentálně moc práce. Jak se daří Angelique?"

"Je v pořádku," prohodil Malcolm. "Radši bychom měli připravit poštu pro případ, kdyby odplula dřív."

"Všechno bude hotové. Půjdu i pro tvou hned, jak se dozvím, že to je pravda." Jamie se zamračil, protože mu neušlo, jak je Malcolm nesoustředěný.

"Pošli někoho k Angelique, má také poštu." Dopis jeho matce, který psali a přepisovali, dokud nebyli oba spokojeni. Je to dobrý dopis, pomyslel si.

"Je opravdu v pořádku, tchaj-pane?"

"Byla roztomilá." Malcolm se usmál a v té chvíli zapomněl na bolesti i na Ocean Witch. Přestože byla pobledlá, na lůžku vypadala krásně a odpočinutě, byla šťastná, pozorná a velice spokojená, že ho opět vidí. "Říkala, že se dá do zítřejšího večera do pořádku. Co kdybychom uspořádali velkou večeři? My a třeba Dmitri, Babcott, Marlowe, jestli bude volný, a Pallidar, oba jsou to dobří chlapi, i když se kolem ní točí jako štěňata."

"A co Phillip a sir William?"

"Phillipa ano, ale sira Williame ne. Radši oba ne. Co takhle hraběte Sergejeva? S ním je vždycky velká legrace."

"Jakmile pozveš jeho, tak musíš i ostatní vyslanec. A v takovém případě nemůžeš vynechat ani sira Williama."

"Máš pravdu. Odložíme je na další večer."

"Zařídím to," přikývl Jamie, spokojený, že opět spolu přátelsky vycházejí. Společně vstoupili do pokoje. Všechny škody po požáru už byly napraveny, v místnosti zůstal jen slabý zápach po kouři. "Co s Kettererem?"

"Musí nám pomáhat prosazovat naše zájmy, jinak vypadne ze hry." Malcolm se posadil ke stolu a začal srovnávat poštu, kterou chtěl odeslat. "Matka už určitě zašla za guvernérem a řekla mu své pěkně od plic."

"Ano."

Malcolm zvedl hlavu a uviděl silnou, ošlehanou tvář a silné, pevné tělo. Napadlo ho, jestli on sám na tom bude stejně dobře, až mu bude devětatřicet... Za devatenáct let. "Psala ti ještě něco jiného?"

"Ano. Bohužel Ocean Witch nepřivezla žádné dobré zprávy."

"Ano. Posad' se, Jamie. Co píše?"

"Promiň, víš, ale ona prostě opakovala příkaz, abych pomohl doktoru Hoagovi dohlédnout na to, že se okamžitě vrátíš do Hongkongu. A potvrdila, že mě ke konci měsíce propouští."

"Na to zapomeň. Napsal jsi ji, jak jsem ti řekl, že jednáš podle příkazů tchaj-pana, podle mých příkazů, ne podle jejích?"

"Ano."

"Dobře. Já to napsal také, a tím je to vyřízeno. Tvůj dopis a můj se určitě minuly s jejím." Malcolm si zapálil doutník a zpozoroval přitom, že se mu třesou ruce. "Ty jsi nikdy nekouřil?"

"Ne. Jednou jsem to zkusil, ale nelíbilo se mi to."

"Zapomeň na ten hloupý nesmysl. Jaké jsou další špatné zprávy?"

"Dám ti všechny dopisy a výstřižky hned, jestli chceš. Obchod jde všude prachbídne. Ztratili jsme Racing Cloud. Měla už dávno dorazit do San Franciska."

"Zatraceně!" Racing Cloud byl jeden z jejich nejrychlejších clipperů, jichž vlastnili celkem dvaadvacet. Clippery, třístěžňové královny moří, zvládaly dlouhé zaoceánské plavby mnohem rychleji než neohrabané parníky, které musely převážet a skladovat uhlí. Loď dopravovala čaj, hedvábí a koření, vše velmi cenné zboží, a teď, vzhledem k válce v Americe, astronomicky drahé, zvláště jestli skončilo v rukou jižanů. "Pojišťovna to nezaplatí, víd'?"

"Asi ne. To dnes neudělá nikdo, dokonce ani Lloyd. Můžou se ohánět válkou. Plula do válečné oblasti."

"Aj-je-ja! To nás přijde na pěkných pár liber. Zatracená smůla, už kvůli posádce. Jejím kapitánem byl Caradoc, víd'?"

"Ano. Určitě se dostal do hurikánu. Z Havaje jich pár hlásili. Letos se opozdily. Jako druhý důstojník tam sloužil můj bratranec Duncan McGregor."

"To mě moc mrzí." Struan, ještě ve větší depresi než dřív, se ohlédl ke své skřini, kde na něho čekaly spásné kapky.

Rád bych věděl, jestli stejná bouřka nezničila i Savannah Lady s mladým Pedritem Vargasem a naší objednávkou na pět

tisíc pušek, napadlo ho bezděčně. To mu něco připomnělo. "Ta děla v zátocě Mirs jsme jim asi my neprodávali, že ne?" "Alespoň pokud vím, tak ne." Jamieho odpověď na tuto otázku byla přirozená. Oba věděli o velkých dodávkách zbraní čínským obchodníkům, kteří vždy zastupovali mandžuské vládcy. Co se stalo po jejich dodání do Kantonu nebo Šanghaje, byla už druhá věc.

Malcolm se zamyslel. Vsadil bych padesát mexických dolarů proti jednomu, že jsme je tam tak či onak dovezli my. Byl zasvěcen do jednoho z nejpřísněji střežených tajemství Struanova podniku: dlouhodobého vztahu přátelství a nenávisť mezi Vznešeným domem a Bílým lotosem námořnické rodiny Wu, které zahájil jeho dědeček a v němž pokračoval i jeho otec. A co já? Jak se s nimi vypořádám já? ptal se sám sebe a najednou mu Jokohama připadala nesnesitelná. Hrozně toužil po tom, aby mohl převzít všechnu moc a tajemství svého dědečka - a postavit se proti své matce. "Za týden nebo tak nějak," zamumlal.

"Ano, tchaj-pane?"

"To nic. Co dál, Jamie?"

Jamie dlouho hovořil o klesajících cenách zboží, které prodávali, o rostoucích výdajích za to, které museli nakupovat, i o stále hlasitějších požadavcích jejich námořníků, aby jim byl zvýšen plat. Mnozí z nich pocházeli z Anglie nebo z Ameriky a byli násilím přinuceni dát se naverbovat na polopirátské lodě Severu i Jihu. "Tak bych mohl pokračovat, tchaj-pane. Rusko a Francie se chystají do války, stejně jako celý ten evropský sud střelného prachu. Po celé Indii se vzájemně zabíjejí muslimové a hinduisté, vzájemně se vraždí a zapalují si úrodu. Svět se pomátá." Váhavě se odmlčel. "A co je ještě naléhavější, banka Victoria nás upozornila na naše směnky, které budeme muset zaplatit. Lhůta vyprší..."

"O tom všem vím. Pro mě a za mě můžou třeba shnit. Banku kontroluje Brock a přivedli nás do pěkné bryndy, když financovali Brocka při převzetí našeho obchodu s cukrem na Havaji. Ať je všechny vezme čert." Malcolmův hlas ztrácel na jasnosti a síle. Trápila ho bolest v břiše. "Radši vyřídím všechno papírování pro případ, že Witch vypluje s dnešním přílivem. Proč se ale tady zdržela jen tak krátce?"

Po chvíli Jamie pokrčil rameny. "Nevím, ale souhlasím s tebou, že každá zpráva, která má co do činění s Brockovými, je špatná."

* * *

Schůze v klubu se rychle zvrátila v obvyklé láteření a proklínání. Vztekly dav lidí, stále rozčilenější, v němž mnoho obchodníků jen pilo a žvanilo, ale nikdo neposlouchal, spojovala jediná myšlenka: "K čertu se všemi vládami, zatracenými výběrčími daní, všemi prdelatými admirály a generály, co nevědí, kde je jejich proklaté místo, co si neplní svou povinnost, a tou je poslouchat jejich obchodnické společenství, dělat, co, k d'asu, chceme, a prdlajs, stejně mi můžeš políbit..."

"Stačilo, Lunkchurchi. Navrhují..."

Mužův návrh nikdo neslyšel, protože se jeho slova utopila ve výkřicích: "Budeme Vilíka žalovat..."

Vyčerpaný Norbert Greyforth se protlačil davem z rohu baru, odkud zahájil schůzi, a blížil se ke dveřím, kde seděl Struan s Jamieem. Dmitri zavolal: "Na ničem se nedohodneme, Norberte?"

"Co jsi čekal, Dmitri? Teď to záleží na tchaj-panech, jako kdykoli dřív. Šel bys ty, Jamie a..." Norbert měl sto chutí popíchnout Malcolma tím, že ho osloví jako mladého Struana, ale vzpomněl si na velice přísné a kyselé výhrůžky sira Williama, aby neprovokoval na veřejnosti ani nikde jinde. Navíc ho pátil v kapse dopis od Tylera Brocka. Podíval se dolů na Malcolma a zdvořile řekl: "Šli byste vy dva se mnou - popovídat si v soukromí? A ty Dmitri také?"

Malcolm čekal, že ho Norbert obejde a jen trochu pokývne hlavou. "Jistě. Kde? Venku?"

"V mé kanceláři, jestli vám to vyhovuje."

Všichni tři ho ostražitě následovali. "Vyplouvá Ocean Witch s přílivem?" zeptal se Malcolm.

"Ano."

Dmitri se otázel. "Proč ta rychlá obrátka, Norberte?"

"Tylerův rozkaz." Norbertovi neušlo, jak se ve Struanově obličejí objevil stín, a v duchu se usmál.

Jeho dočasná kancelář byla umístěna v přízemí, dokud se neopraví horní patro poničené požárem. Hlavní schodiště celé zčernalo, v některých místech chyběla střecha, ale dočasně ji nahradily lodní plachty. "Zatracený požár, ale sami dobře víte, že se to stává každému. Naštěstí, jak jsem říkal, trezory, účetní knihy a sklady zůstaly nedotčené." Ukázal k pohodlným koženým křeslům. "Udělejte si pohodlí."

Na příborníku stály sklenice a láhve s whisky, brandy, ginem, starými vybranými víny a šampaňským, které se chladilo. Jeho čínský sluha číslo jedna už čekal, aby jim posloužil. Jejich ostražitost vzrostla. "Co si budete přát?"

"Šampaňské," odpověděl Malcolm a ostatní ho následovali. Cítil se dnes dobře. Kapky v něm jako vždy vyvolávaly pocit nedotknutelnosti a dokonce přehlušovaly bolest. Když byly sklenice plné, Norbert trhl prstem směrem k číšníkovi a ten se okamžitě uklonil a odešel. "Na zdraví." Zdráhavě si připili. Přisedl si na okraj stolu. Byl vysoký, štíhlý a sebevědomý.

"Tady nás nikdo neuslyší," ujal se slova. "Tak především, zastupujeme tu tři největší společnosti a měli bychom společně poslat stížnost Vilíkovi, ne že by to moc pomohlo, a admirálovi. Všichni se shodneme, že je tady na obtíž. Není důvod, Dmitri, proč by ses k nám nepřipojil. Cooper-Tillman tady můžou ztratit stejně mnoho jako my. Zároveň bychom měli zahájit kampaň, Struanovi a my v parlamentu a vyřešit jednou provždy japonský problém. Buď dáme Japoníkům pořádně za vyučenou a srovnáme je do řady, nebo se odsud stáhneme."

"My se z Japonska nestáhneme," namítl Malcolm a McFay si sedl pohodlněji.

"My také ne," pokračoval Norbert tiše. "To je jen naše páka k nátlaku na ty bídné parchanty v parlamentu." Sebral z pečlivě uklizeného stolu desky a vybral z nich jednu listinu. "To je tajná depeše z Londýna, kterou přivezla Ocean Witch. Poslal nám ji jeden člověk, který tam dohlíží na naše zájmy. Je datována 16. září."

"To tedy přišla zatraceně rychle," řekl Jamie za všechny.

"Jdeme s dobou, Jamie. Tyler chce, abych vás seznámil s jednou její částí. Přečtu vám to: Včera se ministerský předseda a ministr financí mezi čtyřma očima dohodli, že v příštím rozpočtu zvýší daň z čaje o čtyři pence na libru, z piva o penci na pintu, o shilling na brandy a všechna dovážena vína, zdvojnásobí daň z tabáku..." Všichni zalapali po vzduchu. "...zdvojnásobí dovozní daň na bavlnu..."

"Proklaté!" vybuchl Dmitri. "To je šílenství. Bavlna a tabák je jediné zboží, které můžeme my, Jižané, vyvážet. Jestli to udělají, jak dopadne naše válka a vaše zatracené tkalcovny v Lancashire?"

"My tkalcovny nemáme, ale Struanovi ano. Poslouchejte dál: Aby si usmířili jisté vlivné skupiny v obou komorách parlamentu, hodlají nařídít, aby se vypálily naše opiové plantáže v Bengálsku a čaj..."

"Ježíši Kriste!" Struan byl zděšený, Jamie celý rudý a Dmitri v šoku. "Jak potom budeme, proboha, obchodovat s Čínou? Opium za stříbro..."

"Parlament se zajímá o náš nebeský trojúhelník asi stejně jako o námořnickovy větry," konstatoval Norbert zasmušile.

"A o Asii, Čínu a obchod taky. Jde jim jen o to, aby zůstali u moci. Chtějí tam vysázet čaj." Vrátil listinu do desek a posadil se do křesla. Dobře si uvědomoval, jak by si ti tři přáli moci ověřit důvěryhodnost zprávy a zjistit, co se v ní píše dál. "Dědek mi povolil, abych vám oznámil, že máme informátora v okruhu ministerského předsedy, že to, co nám prozradil v minulosti, se potvrdilo, a že to je Boží pravda. Naprosto s ním souhlasím, když tvrdí, že se těch dvou musíme zbavit, a rychle. Dmitri, ty to můžeš popostrčit z vaší strany. Tyler říká, že podnikne, co je třeba, a žádá vás, abyste udělali totéž. Souhlasíte?"

"Souhlasím. Ale, Ježíši, já tomu nemůžu uvěřit."

"Já ano." Struan zvedl skleničku a uvažoval, kde mu nastražil Tyler Brock léčku. "Ať shoří v pekle!"

Slavnostně se s ním napili. Norbert jim hned dolil. Podíval se na Struana a jeho výraz okamžitě zpřísněl. "Dále: všichni, jak tady jsme, se máme zúčastnit souboje. Já sekundanty nepotřebuji a dohodli jsme se na středeční ráno. Omlouvám se, ale dnes odplouvám s Ocean Witch. Promiňte, ale je to na Tylerův příkaz. Středa tedy nepřichází v úvahu. Navr..."

"Proč to odkládat? Ještě je světle dost." Slova z něj vylétla, než je Malcolm stačil zastavit, ale potěšilo ho, že reagoval tak rychle a pevně, i když najednou pocítil obrovské napětí. Rozhostilo se hluboké ticho. Jamie zbledl.

"Teď ne." Norbert s rozzářenými očima se snažil nedat najevo, jak ho to pobavilo, a obrátil se k Jamiemu a Dmitrimu, dvěma sekundantům. "Navrhuji odklad. Bude to gentlemanská dohoda, dokud se nevrátím, asi za tři týdny. Potom hned příští den."

Jamie řekl: "To není špatný nápad, tchaj-pane. Ano?"

Napětí ve Struanově hlavě vystřídala ochablost. "Dobrá," přikývl. Nebyl ani potěšený, ani zklamaný, ale spokojený, že opět hodil rukavici. Nevšiml si, jak se Jamiemu a Dmitrimu ulevilo. Dopili skleničky a odešli.

Když Norbert zůstal o samotě, vytáhl dopis od Tylera Brocka a četl si jej znova. Ruce se mu potily. První část se zabývala informacemi od jejich zvěda. Ale dopis končil: Pohni prdelí a vyjed' s prvním přílivem. Jenom sám, žádnými pasažéry se nezdržuj. Přivez s sebou důvěrné účetní knihy, smlouvu s Japončiky na těžbu zlata a všechno stříbro, které máš k dispozici. Sejdeme se, Morgan, já a ty, tajně v Šanghaji. Tam Witch zakotví nejdřív, i když se do lodní deklarace napíše, že se vrací přímo do Hongkongu. Přijed' co nejrychleji a tajně, aby se nikdo nic nedovtipil. Až se vrátíš do Jokohamy, budeš už možná spát v posteli toho zatraceného Malcolm Struana. A jestli budeš chtít, tak se na tebe bude křenit i ta jeho děvka. Brzy bude taky na prodej. Zrovna jsme se doslechli, že její fotr utekl z Bangkoku stejně jako z Hongkongu. Další podvody a zpronevěry - tentokrát obral žabozroutské potentáty. Chytnou ho, odsoudí a půjde pod gilotinu. Žabožrouti nejsou jako ti naši zženštilí policajti. Pozdravy od paní

30

KJÓTO, Neděle, 16. listopadu

Dlouho po setmění Joši se svými strážci, zahalený a přestrojený do nenápadného stejnokroje řadového pěšáka, unaveně procházel opuštěnými ulicemi spícího prastarého hlavního města, kde už po staletí sídlili císaři a jejich dvůr. Kjóto bylo vystavěno podle čínského vzoru, mělo přímé ulice, křížící se v pravém úhlu, a ve středu stálo rozlehlé Zakázané město. Přes vysoké hradby se šesti branami čnuly jeho střechy. Joši je opatrně obešel, chtěl se totiž vyhnout Ogamovým hlídkám a samurajům střežícím brány. Bez předchozího ohlášení dorazil do kasáren šógunátu, odebral se do vlastních místností a brzy se vděčně ponořil do kouřící lázně, kam by se snadno vešlo osm lidí.

"Kolik mám tady vojáků, Akedo?" zeptal se. Cítil, jak z něj vyprchává únava a bolest z mnohadenního rychlého pochodu.

Zasmušilý starý generál se spustil do metr hluboké vody vedle něho. Lázeň se nacházela v jejich pevnosti v areálu hradu. Všechny služby poslali ven a stráže rozestavěli venku. "Osm set dva, ale osmdesát z nich je nemocných nebo si léčí zranění. Všichni vám přísahali věrnost, na všechny je spolehnutí a všichni umějí jezdit na koni. K tomu osmnáct, které jste sem přivedl," odpověděl hlasem suchým jako sypaný se šetěr. Jakmile Joši dorazil, Akeda zdvojnásobil stráž. Byl to drsný hatomoto, jehož rod sloužil klanu Toranagů už několik pokolení. Teď velel jejich posádce v Kjótu.

"Není jich dost, abychom vás mohli ochránit před vším."

"Tady jsem v bezpečí." V souladu se zákonem a ustanoveními Odkazu se ubytovali v jediné pevnosti Kjóta, která se dala hájit a jež v případě potřeby mohla pojmout až pět tisíc mužů, zatímco ostatní knížata - a těch se nesmělo v Kjótu najednou sejít víc než deset - směla s sebou přivést nanejvýš pět set osobních strážců. Jejich příjezdy a odjezdy podléhaly přísné kontrole. Čas a slabá rada starších však způsobily, že počet vojáků šógunátu klesl pod tisícovku.

"Nebo snad o tom pochybuješ?"

"Uvnitř našich hradb vám opravdu nic nehrozí. Ale promiňte, myslel jsem tím venku."

"A co spojenci? Na kolik knížat se mohou spolehnout?"

Akeda podrážděně pokrčil rameny. "Samo o sobě už byla velká chyba, když jste se vydal na cestu s tak malým

doprovodem, ale přijet s nimi až sem je ještě nebezpečnější. Kdybych se o tom dozvěděl včas, mohl jsem se vám vydat naproti a doprovodit vás. Kdyby žil váš otec, zakázal by vám tak nebezpečnost..."

"Můj otec už ale zemřel." Jošiho rty se změnily v přísnou linku. "Máme spojení?"

"Kdybyste v Kjótu vztyčil svou zástavu, svou vlastní zástavu, Výsosti, většina knížat i samurajů by vám přišla na pomoc. Nejen tady, ale i po celé zemi. Bylo by jich dost, abyste prosadil, cokoli byste prosadit chtěl."

"Jenže to by se dalo vykládat jako velezrada."

"Promiňte, pravda obvykle bývá na vaší úrovni zrádná, pane. A také skoro nedostupná." Stará, ošlehaná tvář se zkroutila v úsměvu. "Pravda je ta: jestli tady zvednete prapor šógunátu, tak se k vám proti Ogamovi z Čóšů nepřipojí z knížat skoro nikdo, alespoň ne, dokud on hlídá brány."

"Kolik samurajů tady má Ogama?"

"Říká se, že přes dva tisíce a že to jsou pečlivě vybraní lidé. Chytře je rozmístil do opevněných strážních domů kolem paláce tak, aby to neměli k našim branám daleko." Akeda se smutně pousmál, když viděl, jak Joši přimhouřil oči.

"Každý sice ví, že tím porušuje zákony, ale nikdo mu to nepřipomněl a nebránil mu v tom. Pašuje je sem po deseti a dvacetičlenných skupinkách už od doby, kdy vyhnal toho starého lišáka Sandžiróa, Kacumatu a vojska ze Sacumy. Víte už, že uprchli na lodích do Kagošimy?" Ponořil se ještě hlouběji do vody. "Šíří se pověsti, že Ogama má v okruhu deseti ri další dva až tři tisíce samurajů z Čóšů."

"Cože?"

"Každý den tak upevňuje svou moc nad Kjótem. Ulice ovládají jeho hlídky. Tam se občas objeví i šiši, kteří přepadají ty, kdo podle jejich názoru neuctívají sonnó džoi, hlavně nás a ostatní spojení šógunátu. Jsou to blázni, protože ani my nestojíme o gaidžiny a o ty špinavé smlouvy a chceme se jich zbavit."

"Je tady hodně šiši?"

"Ano. Povídá se, že tu chystají něco nekalého. Před několika týdny jich pár přepadlo Ogamovu hlídku a otevřeně o něm mluvili jako o zrádci. Rozzuřilo ho to a od té doby je honí. Navíc..."

Odmlčel se, protože se ozvalo klepání na dveře. Dovnitř vstoupil velitel stráže. "Promiňte, pane Joši, ale u brány čeká posel pana Ogamy a žádá o přijetí." Oba muži zalapali po dechu.

Joši se nahněval. "Jak se mohl dozvědět, že jsem přijel? Posledních asi padesát ri jsme jeli v přestrojení. Počkal jsem si před Kjótem až do tmy, obešli jsme zátarasy a nepotkali jsme ani jedinou hlídku. Určitě sem nasadil špeha."

"Tady uvnitř žádného špiona nemáme," ohradil se Akeda suše. "Dám na to hlavu, Výsosti. Venku jsou jich celé davy, všude, pracují pro Ogamu, šiši a ostatní - a vy jste nebyl příliš maskovaný."

"Kapitáne," zavelel Joši, "vyřídte mu, že spím a nikdo mě nesmí rušit. Pozvěte ho, aby přišel ráno, až bude všechno přichystáno pro náležitě uctivé přijetí."

Kapitán se uklonil a chtěl odejít. Akeda mu však přikázal: "Vyhleďte pro celou posádku nejvyšší pohotovost!"

Když osaměli, zeptal se Joši: "Myslíš, že by se mě Ogama odvážil tady napadnout? To by znamenalo vyhlášení války."

"Čeho se odváží a čeho ne, se mě netýká, Výsosti. Jen vaše bezpečnost. A za ni odpovídám."

Teplo z vody už prohrálo Jošiho klouby. Chvilku ležel na zádech, užíval si příjemného pocitu a byl rád, že posádce velí právě Akeda. Jeho přítomnost mu dodávala sebejistotu, ale jeho názory se ovlivnit nenechával. Nepředpokládal, že se jeho příjezd prozradí tak brzy. To nic, uvažoval, mám dobrý plán, a tomu to neuškodí. "Kdo dělá Ogamovi poskoka? Prostředníka u dvora?"

"Princ Fudžitaka, císařův první synovec. Jeho švagr se stal císařovým kancléřem."

Joši vztekle sykl a důstojník kysele přikývl. "Takové spojení se zlomí jen těžko, jedině mečem."

"Nepřichází v úvahu," řekl Joši úsečně a pomyslel si: Jedině kdyby to bylo proveditelné. Každopádně je ale hloupost říkat něco takového nahlas, dokonce i v soukromí. "Co je nového se šógunem Nobusadou a princeznou Jasu?"

"Čekáme je tady příští týden..."

Joši se na něho ostře podíval: "Měli dorazit za dva nebo tři týdny."

Hlas starého muže zachřestil: "Princezna Jasu nařídila, aby sešli z Tókaidó a vydali se kratší cestou. Zřejmě se nemůže dočkat, kdy zase uvidí bratra a přivede svého manžela, aby porušil tradici a poklonil se mu. Prostě aby co nejrychleji pohřbila šógunát a předala vládu Ogamovi."

"I tady, starý příteli, by sis měl dávat pozor na jazyk."

"Jsem příliš starý, než abych si s tím lámal hlavu. Zvláště teď, když je váš krk v Ogamově oprátce."

Joši zavolal služky, aby přinesly ručníky, oba muže osušily a pomohly jim do čistých jukat. Joši sebral meče. "Vzbud' mě o rozbřesku, Akedo. Mám moc práce."

* * *

Na jižním předměstí, kde se řeka stáčela k Ósace a k moři vzdálenému ještě dvacet ri jižní směrem, kde se cesty, ulice a průchody různě proplétaly a tolik se tím lišily od přísně pravoúhlého středu města, kde se šířil těžký zápach výkalů, bláta a hnilobné vegetace, se ještě nerozvedlo. Kacumata, vůdce sacumských šiši a důvěrník knížete Sandžiróa, se však náhle probudil, odhodil pokrývky, vztyčil se v temné místnosti a s mečem v ruce pozorně naslouchal.

Žádný zvuk nesignalizoval nebezpečí. Pod ním se tlumeně bavili služky a kuchaři, zapalovali oheň pro nadcházející den, sekali zeleninu a připravovali jídlo. Jeho pokoj se nacházel pod střešními trámy v druhém podlaží hostince U Šeptajících borovic. V dále zaštěkal pes.

Něco tady nehraje, blesko mu hlavou.

Tiše odsunul dveře. Z chodby se vcházelo do dalších pokojů. Tři z nich obývali další šiši, po dvou v každé místnosti. Poslední byla vyhrazena pro ženy.

Z okénka po jedné straně viděl na dvorek před budovou. Dole se nic nehýbalo. Opět pohledem měřil celý prostor, bránu a ulici za ní. Nic. Znovu. Nic. Pak se něco blýsklo, spíše to jen vycítil, než opravdu spatřil. Okamžitě odsunul

další dveře a sykl tajné heslo. Šest mužů hned vyskočilo na nohy, po rozespalosti ani stopy a spěchalo s vytasenými meči za ním po točitých schodech, přes kuchyni a ven zadními vrátky. Okamžitě přeskočili plot do vedlejší zahrádky, podle předem pečlivě připraveného ústupového plánu, do další, přes plot do úzké uličky, pár kroků a zabočili do průchodu mezi nízkými chatrčemi. Na konci slepé uličky zahnul doleva a otevřel dveře. Kopí bdělého strážného ho zalechtalo na krku. "Kacumata-san! Co se stalo?"

"Někdo nás zradil," zafuněl Kacumata a pokynul mladíkovi z Čóšú, sporému jako on sám, pevnému jako ocel, ale o polovinu mladšímu, devatenáctiletému. "Obejdí to, rozhlédni se a hned se vrať. Nikdo tě nesmí zahlédnout, natož chytit."

Mladík zmizel. Ostatní následovali Kacumatu po neupravené cestičce do chatrče. Do té se vešlo mnoho lidí, protože budova byla nenápadně propojena se sousedními stavbami, kde se skrývali další šiši. Celkem se jich tam sešlo dvacet, všichni ozbrojení. Většinou to byli velitelé buněk hnutí. Žádný z nich nespál, všichni se připravili na boj nebo na ústup. Mezi nimi byla i Sumomo, Šorinova sestra a Hiragova snoubenka. Shromáždili se ve vší tichosti a čekali na rozkaz.

Během jejich útěku z hostince nikdo ze služebnictva nedal najevo, že si jich všímá, nebo že ho zajímá, proč tak tajemně odcházejí. Pokračovali v práci, jako by se nic nestalo. Ztuhli až o pár chvil později, když předními dveřmi dovnitř vrazila Ogamova hlídka a začala prohledávat místnosti, budit hosty, děvčata i mama-san, zatímco ostatní vyběhli po schodech prohlédnout místnosti v patře. Ženy, které teď obývaly čtyři místnosti nahoře, kde ještě před chvilkou spali šiši, křikem dávaly najevo překvapení, strach a nespokojenost. I to Kacumata pečlivě naplánoval.

V nastalém zmatku, mezi uraženými výkřiky mama-san a nadávkami Ogamova důstojníka, který se vyptával, kam zmizeli vyvrženci róninové, dostalo několik sluhů pár ran do obličeje, výsledek to však nepřineslo žádný. Všichni se třásli a hlasitě si stěžovali, že jsou nevinní. "Róninové? V mém úctyhodném podniku, který vždy dodržoval zákony? Nikdy!" ječela mama-san.

Jakmile hlídka odešla a všichni byli v bezpečí, mama-san nadávala, její nohsledi nadávali, sluhové nadávali a všichni proklínali toho, kdo je prozradil.

"Kacumata-san, kdo to byl?" zeptal se Takeda, ramenatý dvacetiletý mladík z Čóšú, který vypadal, jako by vůbec neměl krk. Byl to Hiragův vzdálený příbuzný a srdce mu stále ještě bušilo po šťastném útěku.

Kacumata pokrčil rameny. "Karma, jestli ho najdeme, karma, jestli ne. To jenom dokazuje, co vám vtloukám do hlavy: buďte připraveni na zradu, na okamžitý únik, na okamžitý boj, nevěřte žádnému muži ani ženě, kromě zkrvavených šiši a sonnó džoi." Všichni v přeplněné místnosti přikývli.

"A co urozený pan Joši? Kdy zaútočíme na něho?"

"Až vyjde ven za hradby." Zpráva o Jošiho příjezdu je zastihla v noci, příliš pozdě na to, aby ho mohli přepadnout.

"Sensei, máme přece uvnitř příznivce," protestoval Takeda. "Tam bychom ho mohli překvapit. Cítí se tam v bezpečí a stráže nejsou tak pozorné."

"Jošiho stráže si dávají pozor vždy. Na to nezapomínej. A pokud jde o naše lidi v jeho doprovodu, kteří jsou uvnitř, dostali rozkaz zůstat potichu a dobře se ukrýt. Jejich přítomnost a informace jsou přespříliš cenné, než abychom je mohli ohrozit. Kdyby se stalo to, co není zrovna pravděpodobné, tedy že by šógun Nobusada vyklouzl z pastí, kterou na něj nastražíme, budeme je potřebovat ještě naléhavěji."

Mnoho smutných úsměvů a rukou tisknoucích zbraň. Přepadení se podle plánu mělo uskutečnit za pět dní večer v Ocu, poslední zastávce před Kjótem. Na severní cestě na Tókaidó vedoucí při pobřeží stálo jen málo hostinců považovaných za vhodné pro odpočinek tak vznešených hostů a jejich početných stráží a sluhů, a proto jim nedělal problém předpovědět, kde budou nocovat. A nasadit tam zvědy.

Pro sebevražedný útok vybrali deset mužů, kteří se už připravovali na místě v Ocu. Všech sto sedm šiši, kteří se rozmístili do různých úkrytů po celém Kjótu, prosilo o zařazení do skupiny, která zaútočí. Kacumata navrhl, aby rozhodl los. Té cti se dostalo třem mužům z Čóšú, třem ze Sacumy a čtyřem z Tosy. Všichni se už přemístili do bezprostřední blízkosti svého cíle, hostince U Mnoha květin.

"Ííí," špitla vzrušeně Sumomo, "jen pět dní a pak se sonnó džoi stane skutkem. Bakufu se z té rány nikdy nevzpamatuje."

"Nikdy." Kacumata se na ni usmál. Měl ji rád, protože byla jeho nejlepší žačka, stejně jako býval Hiraga nejlepší žák kromě Oriho. Obdivoval její odvahu, sílu i schopnosti. Také ona se přihlásila, ale Kacumata jí účast na akci zakázal. Považoval ji za příliš cennou, než aby se směla zapojit do tak riskantního podniku. Byl rád, že změnil Hiragův rozkaz, aby se vrátila k jeho otci, a dovolil jí zůstat. Přinesla mu poslední tajné zprávy z Eda: potvrdila pověsti o dohodě o zmírnění napětí mezi bakufu a gaidžiny, o nezdařeném atentátu na hlavního ministra Andžóa a úspěšném přepadení Utaniho a zapálení jeho paláce. A co bylo ještě důležitější, oznámila mu, že se prohlubuje roztržka mezi Andžóem a Toranagou Jošim. "Nevím, odkud ty informace pocházejí," šeptala mu. "Mama-san ale povídala, že jsou ze zdroje, který dobře znáte."

Také mu oznámila, jak zemřel Šorin. Nevěděla však nic o Orim a Hiragovi, jen že se Oriho rána hojí a oba se ukrývají v jokohamské cizinecké čtvrti i s Akimotem a že se Hiragovi nějakým zázrakem podařilo získat důvěru vysokého činitele gaidžinů.

"Máš pravdu, Sumomo, bakufu se nikdy nevzpamatuje," opakoval Kacumata. "A náš další úder zničí jednu provzduš šógunát Toranagů."

Okamžitě po úspěšném útoku na šóguna Nobusadu - z něhož musela princezna Jasu vyváznout za každou cenu bez úhony - hodlali šiši zahájit hromadný útok na Ogamu a zavraždit ho. Kacumata a ostatní se měli zároveň zmocnit vlády nad branami, vztyčit prapor sonnó džoi, vyhlásit, že se moc vrací císaři, a to mělo být signálem, aby se všechna věrná knížata a samurajové sešli a přihlásili se k nim.

"Sonnó džoi," zašeptala, nadšená stejně jako všichni.

S výjimkou Takedy, jednoho z čošúských šiši, který neklidně přešlapoval. "Nejsem si jist, zda zabít Ogamu. Je to dobrý kníže, dobrý vůdce. Znemožnil Sandžiróovi i Tose uchvátit moc a je to jediný šlechtic, který plní císařův rozkaz vyhnat gaidžiny. Copak jim nezavírá Šimonosecký průliv? Nikdo se neodvážá postavit na odpor gaidžinům - bojují proti nim jenom vojska Čošú."

"To je pravda, Takedo," přikývl jeden ze známých sacumských šiši. "Ale co nám připomněl sensei Kacumata? Ted', když Ogama získal kontrolu nad branami, úplně se změnil. Kdyby opravdu ctil císaře, přihlásil by se k sonnó džoi a vrátil Božstvu všechnu moc. Jako to uděláme my, až ovládneme brány."

"Ano, ale..."

"Mohl by to snadno zařídít, Takedo. Ale co udělal opravdu? Jenom využil své moci, aby si pohrával se dvorem, jak se mu zlíbí. Chce se stát šógunem. O nic menšího mu nejde."

Ozvalo se souhlasné mručení a potom promluvila Sumomo: "Promiň, prosím, Takedo, Ogama je velice nebezpečný. Dobře víš, že jsem ze Sacumy, stejně jako sensei Kacumata, a shodneme se, že i Sandžiró udělal leccos dobrého, ale nic pro sonnó džoi. A tak se bude muset vzdát moci, ať chce nebo ne, a bude muset odejít. Bude muset... Totéž platí i pro Ogamu. Možná má nějaké zásluhy, jenže teď se chová zle. Jakmile se kterémukoli z knížat podaří ovládnout brány a bude mít velkou naději, že se stane šógunem, nikdy se nevzdá dobrovolně."

"A co kdybychom ho k tomu vyzvali?" navrhl Takeda.

"Promiň, prosím, ale taková výzva by byla nanic. Když se zmocníme bran, budeme muset zabránit občanské válce a možnosti, že by některé z knížat na ně dostalo zálusk. Proto hned po ovládnutí bran musíme požádat císaře, aby zrušil celý šógunát, bakufu a všechna knížata."

Tak radikální návrh všechny překvapil. Takeda vybuchl: "To je šílenství. Jestli nebude šógunát a knížata, kdo bude vládnout? Nastane chaos. Kdo nám platí služné? Knížata! Knížatům patří všechna rýže a..."

"Nech ji domluvit," zarazil ho Kacumata. "Pak přijdeš na řadu ty."

"Promiň, Takedo, ale s touhle myšlenkou přišel Hiraga-san, ne já. Hiraga říká, že v budoucnu budou knížata jenom figurky, alespoň ta dobrá, a všechnu moc převezmou rady samurajů, všech hodností rovnoprávně, a ty budou rozhodovat o všem. O platu, o tom, kdo z knížat si jej zaslouží a kdo ho nahradí."

"To nemůže nikdy fungovat. To není dobrý nápad," usoudil Takeda.

Většina šiši nesouhlasila a podporovala Sumomo, jenom Takeda stále váhal. Pak se zeptala: "Sensei, je to dobrý nápad?"

"Pokud s ním knížata budou souhlasit, je to dobrý nápad," řekl Kacumata. Potěšilo ho, že se mu podařilo své žáky naučit, aby se snažili shodnout na svých představách o budoucnosti. Stejně jako ostatní seděl na patách a mluvil jen málo. Stále ještě přemýšlel o tom, jak šťastně vyvázl. Vhloubi srdce se obával nového útoku proti sobě a plánoval další útek.

Tentokrát to bylo jen o vous, říkal si žlučovitě. Sít se stahuje. Kdo nás zradil? Zrádce je určitě v této místnosti. Nikdo z jiných jednotek šiši nevěděl, že budu spát U Šeptajících borovic. Kdo jen ten muž? Nebo dokonce žena? Kdo?

"Pokračuj, Sumomo."

"Už jsem chtěla jenom dodat... Takeda-san, vy jste z Čošú stejně jako Hiraga-san, sensei, někteří druzí a já jsme ze Sacumy a jiní zase z dalších knížectví. Především jsme ale šiši a máme povinnosti vyšší, než jsou ty vůči rodině a rodu. Až nastolíme nový řád, tohle bude zákon - první zákon celého Japonska."

Jeden z nich se podrbl na hlavě. "No, jestli to bude zákon... Sensei, co budeme opravdu dělat, až Syn nebes získá ztracenou moc? My? My všichni?"

Kacumata se obrátil na Takedu. "Co myslíš ty?"

Takeda odpověděl prostě: "Já nebudu naživu, mně je to jedno. Mně stačí sonnó džoi a to, že jsem se pokusil."

"Někteří z nás musejí přežít," namítl Kacumata, "a stát se součástí nové vlády. Ted' máme ale důležitější problém. Toranagu Jošiho. Jak ho odstranit?"

"Musíme být připraveni zaútočit hned, jakmile vyjde ven," řekl kdosi. "Pochybuji, že se dostaneme do jeho blízkosti. Sensei nám zakázal využít lidí, které máme vevnitř. Musí se to tedy stát venku, a to bude velice obtížné."

"Pět šest z nás s luky na střechách?"

"Škoda že nemáme dělo," posteskl si jiný.

A tak tam seděli, všichni ponoření do sebe, zatímco se venku rozednívalo. Jošiho považovali za důležitý terč. Ted' je však čekalo nejdůležitějších pět dní a útok na Ogamu - jediný způsob, jak ovládnout brány.

Vtom promluvila Sumomo: "Do Toranagovy pevnosti by nejsnáž pronikla žena, že ano? A jakmile by se jednou dostala dovnitř..." Usmála se.

* * *

Oblohu zakrývala oblaka. Bylo pošmourné odpoledne, a přesto se široké ulice za hradbami kasáren šógunátu zaplnily obyvateli města, prodávajícími a nakupujícími na trhu proti hlavnímu vchodu, buddhistickými knězi oblečenými do oranžových rouch a jako obvykle vybírajícími almužny do misek v natažených rukou i samuraji přecházejícími sem a tam jednotlivě i ve skupinkách. Vše ostražitě sledovali Ogamovi vojáci se znakem svého knížectví vyšíтым na stejnokrojích. Kacumata, Sumomo a pět desítek šiši se procházeli mezi davem maskovanými velkými kuželovitými klobouky. Hospodyně, služky, metaři a sběrači výkalů, nosiči a podomní obchodníci, lichváři, písaři dopisů a hvězdopurci, nosítka a koně pro samuraje a urozené, nikde však ani jeden povoz s koly.

Všichni, kdo procházeli dvěma kasáren šógunátu, nyní otevřenými, ale přísně střeženými, se zdvořile ukláněli podle svého postavení a spěchali dál. Zpráva, že přicestoval ochránce následníka, a světe, div se, bez jakékoli pompy, prolétla městem jako blesk. A to - spolu s nebyvalým příjezdem obávaného šóguna, nejvyššího soudce v zemi, jehož

osoba byla skoro stejně zahalena tajemstvím jako Syn nebes sám, a který, alespoň jak se povídalo, se prý oženil s jednou ze sester žijícího Božstva - vyvolávalo téměř nesnesitelné napětí.

Samurajové okamžitě začali kontrolovat své zbraně a brnění, zda jsou připraveny k okamžitému použití, knížata a jejich nejbližší poradci se při této zprávě otřásli, začali zvažovat své postavení a přemýšlet, co udělat a jak se vyhnout jakémukoli závažnému činu, až dojde k nevyhnutelnému: ke střetu urozeného pana Jošioho s urozeným panem Ogamou. Pohyb na ulici před kasárny šógunátu se zastavil. Z brány vycházelo po zuby ozbrojené procesí v čele s Jošioho zástavami, s vojáky obklopujícími uzavřená nosítka a s dalšími samuraji jako zadním vojem. Kdo byl v dohledu, okamžitě sklonil hlavu k zemi, jen samurajové nehybně stáli, a když je průvod míjel, hluboce se klaněli. Až když Joši a jeho mužové zmizeli, vše se vrátilo k původnímu stavu. Pouze Kacumata a jeho lidé opatrně Jošioho následovali.

O půl míle dál z kasáren Čošů vyšel podobný ozbrojený průvod vedený Ogamovými zástavami, kterému byly vzdávány ještě větší pocty. V nosítkách seděl Ogama. Už před několika dny se dozvěděl o příjezdu svého soka a stejně tak sledoval i příjezd šóguna Nobusady. Jeho poradci mu radili, aby dal přepadnout Jošioho a zlikvidoval ho ještě dřív, než přijede do Kjóta, ale on odmítl. "Lepší bude, když si z něj udělám loutku. Kam se tady přede mnou schová, kam mi může utéct?"

Podrobnosti naléhavě svolaného setkání předem dojednali jejich poradci. Mělo se uskutečnit na dvoře prázdných neutrálních kasáren na půli cesty mezi jejich paláci. Každý z nich si směl přivést sto členů osobní stráže. Pouze dvacet z nich přijede na koni. Ogama a Joši se dostaví v dobře chráněných a obrněných nosítkách. Každý si přivede jednoho poradce. Na místo dorazí současně.

Za pár okamžiků už zvědové chvátali do císařského paláce, ke skupinám šiši a ke knížatům se zprávou, že dva nejnebezpečnější muži v Japonsku vyšli s ozbrojenými průvody do ulic, a to kupodivu ve stejné chvíli. Jeden z nich vyhledal Kacumatu a prozradil mu, kde dojde k setkání. Ogamovi i Jošioho samurajové ovšem již vstupovali do neutrální brány. Kacumata a třicet mužů se rozestavělo po okolí pro případ, že by se naskytla příležitost zahájit sebevražedný útok.

Dvůr tvořil čtverec o straně sto metrů a byl ohraničen lehkými dřevěnými ploty, které by nebylo obtížné prorazit, jednopodlažními kasárenami a dřevěnými stáji zčernalými stářím. Strážci obou stran zaujali svá místa, jiní přinesli čtyři skládací židle a opatrně je postavili do středu dvora.

Oba muži zároveň vystoupili z nosítek, pomalu přistoupili k židlím a posadili se. Místa po jejich boku zaujali generál Akeda a Ogamův hlavní rádce Basuhiro. Byl to čtyřicátník s úzkýma očima, napůl učenec, napůl samuraj, jehož rodina už po generaci zastávala dědičné postavení v čele čošúské byrokracie. Obřadně se uklonili. Oba vůdci si vzájemně pohlédli do očí.

Šestadvacetiletý Joši byl o dva roky mladší než Ogama, vyšší než jeho malý a ramenatý protivník a měl čistě oholené tváře, zatímco Ogama nosil hustý černomodrý plnovous. Jošioho původ byl urozenější, Ogamův rod se mu však starobylostí i proslulostí téměř vyrovnal. A ani jeden nezaostával za druhým v bezohlednosti, ctižádostivosti a tajnůstkářství.

Oba si klidně odbyli povinné zdvořilosti a otázky. Vypadali jako šermíři, kteří čekají na začátek boje. A oba měli lehce položenou ruku na meči. "Váš příjezd nás příjemně překvapil, pane Joši."

"Přijel jsem se přesvědčit, že některé divoké fámy, které jsem se doslechl, nejsou pravdivé."

"Fámy?"

"Například že čošúské jednotky znemožňují představitelům šógunátu, zákonným představitelům, zaujmout jejich postavení u bran paláce."

"To je nezbytné opatření na ochranu Božstva."

"Není vůbec potřebné a navíc to porušuje zákony."

Ogama se zasmál. "Božstvo dává přednost mé ochraně před zrádnou radou starších, která proti jeho vůli podepsala smlouvy s gaidžiny a nadále s nimi vyjednává, místo aby je vyhostila, jak ono žádá." Pokynul Basuhirovi. "Prosím, ukaž to urozenému panu Jošimu."

Svítek podepsaný císařem žádal "pana z Čošů, aby se ujal velení nad branami, dokud nebude vyřešena znepokojivá otázka gaidžinů".

"Do rozhodovací sféry Božstva nepatří světské záležitosti. Tak stanoví zákon. Musím vás požádat, abyste se stáhl."

"Zákon? Hovoříte o Toranagově zákonu, zákonu šógunátu, který násilím prosadil váš předek, a pošlapal tak starodávné, nebesy dané právo císaře vládnout."

Jošioho rty se zúžily do tenké, tvrdé čárky. "Nebesa udělila císaři právo zasahovat do věcí mezi námi smrtelníky a bohy, a to vše je záležitost duchovní. O světské záležitosti se vždy starali smrtelníci, šógunové. Císař udělil šógunu Toranagovi a jeho nástupcům věčné právo rozhodovat všechny otázky světské."

"Opakuji, že císař byl donucen souhlasit..."

"A já opakuji, že tento zákon zajistil zemi mír na dva a půl století."

"Již neplatí." Ogama zamával papírem. "Ústupky bývalého císaře nový císař svobodně zrušil."

Jošioho hlas se ztišil a zněl najednou smrtelně nebezpečně. "Dočasná chyba. Syna nebes zřejmě pomýlili mocichtiví nespokojenci, na něž se obrátil o radu. Brzy si to uvědomí."

"Obviňujete mě?" Všichni čtyři muži stiskli rukojeť svého meče.

"Jen poukazuji na to, urozený pane Ogamo, že váš papír byl vydán na základě falešné informace, a nikoli v souladu se zákonem. Božstvo je neustále obklopeno ctižádostivými muži - a ženami. Proto On také udělil věčná práva šógunu Toranagovi a šógunátu, který následoval, aby ho vedl v otázkách..."

Hlasité zachechtání ho přerušilo a všichni uvnitř prostoru ohraničeného plotem ještě více zneklidněli. "Vést? Říkal jste vést? Božstvo má vést Andžó Nori, Tojama, Adači a teď i ten uslintaný hlupáček Zukumura? Neschopní blázni, kteří

vás kdykoli přehlasují, kteří neposlouchají rady šlechty, uzavírají pitomé smlouvy se zákeřnými gaidžiny a vystavují Zemi bohů i nás všechny záhubě?" Jeho tvář se pokrivila vztekem. "Nebo si má počkat, až ho povede to dítě Nobusada, a pak za nás tahat kaštany z ohně?"

"Vy ani já nemusíme čekat, Ogama-dono," prohodil Joši nenuceně. Dobře chápal, že jeho síla spočívá v klidu. "Pojďme si o tom promluvit v soukromí, jen mezi čtyřma očima."

Ogama se na něj upřeně zahleděl. Poryv větru zašustil zástavami. "Kdy?"

"Teď."

Ogama, na chvíli vyvedený z rovnováhy, zaváhal. Ohlédl se na Basuhira. Mužik se pousmál. "Usuzoval bych, že se o důležitých otázkách má hovořit veřejně, Výsosti, i když si nemyslím, že by mé ubohé rady měly jakoukoli cenu."

Soukromé dohody mohou obě strany někdy špatně vykládat. To byla zásada vašeho váženého předka."

Ogama se opět podíval Jošimu do očí. "Šógunova návštěva u císaře, kterému se má poklonit a požádat ho o radu, poprvé během vlády Toranagů - to popírá samotné jádro Toranagova systému, že ano? A co je ještě horší, ztěžuje to jakékoli příští urovnání mezi Synem nebes a... budoucími vládci, protože samozřejmě nakonec povládnou smrtelníci."

"Mezi čtyřma očima, Ogama-dono."

Ogama zaváhal a jeho tmavé oči zapadly hlouběji do ošlehaného obličeje. Proti své vůli a ačkoli si uvědomoval, že kromě tohoto člověka v celé zemi není nikdo schopný případně zorganizovat dost silný odpor a zabránit mu v dosažení vysněného cíle, se mu tento souboj zamlouval a rád s ním mluvil tváří v tvář. Pokynul rukou Basuhirovi, aby odešel, a ten okamžitě uposlechl, i když v jeho výrazu byl patrný nesouhlas. Akeda se uklonil a také se vzdálil, ještě opatrněji však sledoval náznaky očekávané zrady.

"Só ka?"

Joši se naklonil a ztišil hlas. Jeho ústa se téměř nepohybovala pro případ, že by Basuhiro, který se stáhl mimo doslech, uměl odečítat ze rtů. "Rada mě přehlasovala v poměru čtyři ku jedné, a tím schválila šógunovu návštěvu. Samozřejmě že to je vážná chyba. Andžó to nechápe a ani chápat nechce. Současná rada bude hlasovat tak, jak on si přeje, ať už jde o cokoli. Nobusada zůstane loutkou, dokud mu za dva roky nebude osmnáct. Potom, jestli bude chtít, může zavést velké změny a nadělat značné problémy. Je to dostatečná odpověď na vaše otázky?"

Ogama se zamračil. Zarazilo ho, jak otevřeně jeho sok promluvil. "Říkal jste mezi čtyřma očima, Joši-dono, ale co chcete povědět v soukromí, o tom já budu samozřejmě informovat své poradce a vy své."

"Je lepší, když některá tajemství znají jen vůdci samotní, než...", Joši se záměrně odmlčel, "když se o nich dozví někteří důvěrníci."

"Ano? Co to znamená?"

"Máte špehy - důvěrníky - v mém okolí, vidíte? Jak jinak byste se dozvěděl tak rychle o mém příjezdu? A jistě tušíte, že i já mám u vás své lidi, špehy ve vašem domě?"

Ogama vypadal stále pochmurněji. "Jaká tajemství?"

"Tajemství, která by měla zůstat mezi námi. Například že Andžó je vážně nemocný a do roka zemře - nebo bude přinejmenším muset odstoupit." Joši zahlédl záblesk zájmu, který Ogama nedokázal úplně zakrýt. "Jestli chcete důkaz, povím vám, jak to vaši lidé mohou ověřit."

"Dobrá, děkuji vám," přikývl Ogama. Rozhodl se, že si to okamžitě dá zjistiť sám a nenechá si radit. "Rád bych měl prostředky, kterými bych dokázal tak příjemnou zprávu potvrdit. Co dál?"

Joši ztišil hlas ještě víc. "Do roka - pokud se staneme spojenci - bude snadné dosáhnout, abyste byl jmenován do rady starších. Pak bychom se my dva dohodli na dalších členech."

"Pochybuji, že se někdy dokážeme shodnout, Joši-dono," poznamenal Ogama s křivým úsměvem. "A to ani na složení rady, ani na tom, kdo z nás bude tairó a povede ji."

"Ale já budu pro vás hlasovat."

"Přece nebudete tak hloupý," namítl Ogama bez okolků. "Víte přece, že bych okamžitě zničil váš šógunát."

"Takový, jaký je teď, ano. Myslím, že bychom to udělat měli. Hned bych se do toho pustil sám. Kdybych měl tu moc, udělal bych to hned a uposlechl bych rad všech šlechticů, včetně těch z odlehlých knížectví." Viděl, jak je Ogama stále překvapenější. Chápal, že získává půdu pod nohama. "Jenže nemůžu. Musím počkat, až Andžó odstoupí nebo zemře."

"Lepší dřív než později, že ano? Jestli máte závaží na koulích, tak je odřízněte! Žijete přece oba na hradě v Edu?"

"To by vyvolalo občanskou válku, a o ni nestojím. Žádný z knížat o ni nestojí... Souhlasím, že šógunát a bakufu je třeba zásadně přestavět - vaše názory a mé se téměř shodují. Bez vaší podpory reformy neuskutečním." Joši pokrčil rameny. "Těžko se tomu věří, ale považujte to za nabídku."

Druhý muž se zamyslel. "Jestli odstraníte Andžóa, budete si moci dělat, co chcete. Mohl byste získat na svou stranu Sandžiróa a toho blázna z Tosey, možná dokonce oba najednou, že? Kdybyste se proti mně spojili, byl by se mnou i s mým knížectvím nejspíš konec. Rozdělili byste si je a vy byste získal moc." Jeho rty se rozvlnily v úsměvu, který úsměvem nebyl. "A nebo ještě spíš by oni zůstali pohromadě a rozdělili si vás."

"To je mnohem pravděpodobnější. Proč bychom se neměli dohodnout, že získáme moc my, a ne oni? Nejdřív bychom společně rozdrtili Tosu."

Opět krátké, hrubé uchechtnutí. "To by nebylo snadné, ne, protože by Sandžiró se svým sacumským vojskem okamžitě vytáhl Tose na pomoc. Nikdy nám nedovolí, abychom porazili Tosu, protože by se tak ocitl v izolaci a my bychom se pustili do něj. Nikdy by mi nedovolil porazit Tosu, což jednou ale možná udělám, ani by nepřipustil, abychom se spojili. A není možné je rozeštvát, přestože se vzájemně nesnášejí. Nakonec bychom je porazili, jenže oběma nám chybějí síly, abychom vydrželi dlouhou válku. A určitě ne, když máme na břehu gaidžiny, kteří nás chtějí připravit o všechno."

"Nechme teď gaidžiny stranou. Jenom řeknu, že smlouvy odmítám, chci všechny gaidžiny vyhnat a toužím - celou svou silou - po tom, abych splnil císařovo přání, to jest vyměnil radu starších a propustil většinu bakufu."

Opět se na něj Ogama zahleděl. Nemohl uvěřit svým uším. "Tak soukromé myšlenky, a to smrtelně nebezpečné myšlenky, když je vyslovíte takto veřejně, nemůžete utajit nadlouho. Jestli mluvíte pravdu."

"Mluví pravdu. Svěřil jsem se vám důvěrně, mezi čtyřma očima. Vsadil jsem na vás, to ano. Mám pro to ale důvod: Japonsko. Navrhuji vám uzavřít tajné spojení. Společně bychom mohli získat veškerou moc. Jste dobrý vůdce, ovládáte Šimonosecký průliv, jenže vaše děla nemohou zastavit lodě gaidžinů, dokud nepostavíme nebo nekoupíme rovnocennou flotilu a nebudeme modernizovat pěchotu. Vše, co potřebujeme, jsou lodě, děla a pušky gaidžinů. A vy jste dost silný a dost chytrý, abyste pochopil problémy, které před námi stojí."

"Které to jsou?"

"Hlavních je pět: slabý, pitomý a zastaralý šógunát, který podporuje ještě hloupější bakufu, za druhé, národ je rozdělený, za třetí, gaidžinové a naše potřeba modernizovat se dřív, než nás jejich lodě, děla a pušky zotročí stejně, jako zotročily Čínu, za čtvrté, jak zlikvidovat všechny šiši, jejichž vliv roste, přestože jsou nepočetní, a za páté: princezna Jasu."

"S těmi čtyřmi souhlasím. Ale proč ona?"

"Nobusada je dítě, hádavé a hloupé, ano, a určitě už takový zůstane. Na druhé straně ona je silná, vzdělaná a mazaná, mnohem mazanější, než odpovídá jejímu věku."

"Jenže je to žena," skočil mu Ogama podrážděně do řeči. "Nemá armádu ani peníze a jakmile se stane matkou, věnuje všechny síly svým synům. Vidíte oheň v misce s vodou."

"Ale co kdyby se, dejme tomu, ukázalo, že je její muž impotentní?"

"Cože?"

"Alespoň to mi pošeptali lékaři. A řekneme, že on je naprosto pod jejím vlivem. Věřte mi, to děvče je stejně chytré a ďábelské jako vlčí kami. Tahle návštěva byl její nápad, první krok v jejím plánu: vydat manžela a jeho prostřednictvím i celý šógunát do drápů dvorních patolízalů, kteří nemají zkušenosti se světskou mocí, kteří pomýlí Božstvo a všechny nás zničí."

"To se nikdy nepodaří," odtušil Ogama kysele. "I kdyby byla sebechytřejší, žádný kníže se s takovým šílenstvím nesmíří."

"Krok číslo jedna: návštěva, krok dvě: šógun se natrvalo ubytuje v císařském paláci. Potom, s podporou žádostí císaře, žádostí její bratra, začnou rozhodovat její přáteličkové, třeba jeden z nich, váš princ Fudžitaka."

"Tomu nevěřím."

"Ovšemže se vám k tomu nepřizná. Za krátký čas vám budu moci dokázat, že ve skutečnosti nepracuje pro vás, ale proti vám." Joši mluvil stále tiše a přátelsky. "Jakmile se jednou Nobusada natrvalo usídí za hradbami, začne vládnout ona. Proto ji považuji za problém."

Ogama si povzdechl a narovnal se. Znovu zvažoval slova svého protivníka. V mnoha ohledech měl pravdu. Přemýšlel, do jaké míry mu může věřit. Tajné spojení by jistě bylo zajímavé, kdyby dokázal usmlouvat dost vysokou cenu.

"Ubránit se jí je snadné. Zrušit manželství," poznamenal váhavě. "Císaře požádali, aby svatbu schválil, ne? Možná by císaře potěšilo, kdyby požádal o její anulování. Neutralizoval byste ji tím a zároveň byste si získal podporu mnoha těch, kdo považují její spojení s rodem Toranagů za drzou urážku. Já mezi ně nepatřím," dodal rychle, když spatřil, jak Joši zrudl. Nepřál si ještě otevřenou srážku. Musel se toho ještě tolik dozvědět a rozhodnout.

Po chvíli Joši přikývl. "To je dobrá myšlenka, Ogama-dono. Mě to nenapadlo." Říkal pravdu. Čím déle o tom přemýšlel, tím víc ho ten nápad přitahoval. "To by mělo mít přednost. Výborně."

O kus dál na nádvoří neklidně zařehotal a vzepjal se kůň. Oba muži pozorovali, jak ho voják s uzdou v ruce chlácholí. Ogama v nejtajnějším koutku srdce přemýšlel, zda by v případě, že by odstranil Jošiho - a potom bez mrknutí oka i Nobusadu, zbytek Toranagů a jejich spojence - a stal se šógunem, zdědil i princeznu. Já bych neměl problémy s žádnou ženou. Rodila by jednoho syna za druhým tak rychle, že by se i bohové usmívali.

"Co tedy navrhuje?" zeptal se. V hlavě se mu honily nádherné představy o tom, jak krásné vyhlídky by mu mohlo takové dočasné spojení přinést.

"Uzavřeme tajnou dohodu, že od dnešního dne spojíme síly i vliv a připravíme plány: za prvé jak se zbavit šiši, za druhé jak neutralizovat Andžóa a Sandžiróa ze Sacumy, za třetí, a to má přednost, jak zahájit překvapivý útok proti Tose. Jakmile Andžó zemře nebo odstoupí, navrhnou vás za člena rady starších místo něj a zaručím se, že budete jmenován. Zároveň odstoupí Zukumura a místo něj přijde někdo, na kom se předem dohodneme. Tři ku dvěma. Tojama tam podržím. Adačiho vystřídá někdo, koho navrhnete vy. Budu hlasovat za to, abyste se stal vůdcem rady."

"S titulem tairó."

"Hlavní ministr rady, to stačí."

"Možná ne. A co za to?"

"Ode dneška budou Tosa a Sacuma považovány za nepřítelé. Nasadíte veškerou potřebnou sílu ke společnému překvapivému útoku proti Tose, až nastane vhodný čas. O jeho léno se rozdělíme."

"To je šlechtic z okrajové části země, a proto by jeho půdu neměl dostat pán z centrální oblasti."

"Možná ano, možná ne," odpověděl Joši nenuceně. "Slíbíte mi, že se nikdy nespojíte s Tosou a Sacumou proti mně nebo šógunátu. Pokud, nebo spíše bych měl říci, až vás Sacuma a Tosa společně nebo jednotlivě napadnou, zavážu se, že vás okamžitě přijdu podpořit s velkým vojskem."

"Co dál?" zeptal se Ogama netečně.

"Dohodneme se, že vy nebudete útočit proti mně a já proti vám."

"Dál?"

"Ode dneška začneme oba po svém potichu pracovat na tom, aby bylo manželství zrušeno."

"Dál?"

"Poslední věc. Brány. Přistoupíte na to, že zákonné jednotky šógunátu převezmou nad nimi od zítřejšího rána kontrolu."

Ogamův obličej zkameněl. "Už jsem vám dokázal, že jsem zákonným představitelem Božstva."

"Už jsem konstatoval, že dokument sice nese bezesporu správný podpis, bohužel však byl vydán neoprávněně."

"Promiňte, ale ne."

"Brány se musejí vrátit pod kontrolu šógunátu."

"Není o čem se dohadovat."

Joši si povzdychl a přivřel oči. "Potom bohužel přijde nová žádost od císaře - abyste nechal brány být a se všemi svými muži odešel z Kjóta."

Ogama vrátil pohled stejně chladně. "O tom pochybuji."

"Já, Toranaga Joši, to zaručuji. Za šest nebo sedm dní šógun Nobusada a jeho žena vstoupí do paláce. Jako ochránce následníka mám k němu - i k ní - volný přístup. Oba pochopí správnost mých názorů na brány a hodně jiných věcí."

"Kterých jiných věcí?"

"Brány pro vás nemusí být velký problém, Ogama-dono. Zaručím se, že přitom neztratíte tvář, vděčně přijmu vaši laskavou výzvu, abych převzal kontrolu a neopevním je proti vám. Co je na tom tak těžkého? Brány jsou převážně symbol. Oficiálně vás požádám, abyste udržoval mír a pořádek v zemi, dokud Andžó neodejde na nebesa, kam patří i šógunát."

Ogama bezradně zaváhal. Joši by mu snadno mohl takovou žádost poslat a on by musel uposlechnout. "Odpovím vám do měsíce."

"Promiňte, ale nejpozději do šesti dnů."

"Proč?"

"Za pět dní Nobusada dorazí do Ocu. Šestáho dne večer projde Nobusada branou. Požaduji, abych do té doby nad ní získal kontrolu, dočasnou kontrolu." Bylo to řečeno jemně a zdvořile.

Zadívali se jeden druhému do očí. Nezávazně, byť stejně zdvořile Ogama odpověděl: "Budu o tom uvažovat, Joši-dono." Potom se uklonil, Joši se uklonil, oba odešli ke svým nosítkám a všichni na nádvoří si oddechli úlevou, že jejich těžká zkouška skončila bez masakru, který všichni předpovídali.

31

Pátek, 21. listopadu

Po celý den ovládalo stanici na Tókaidó, vesničku Ocu, stále napjatější očekávání spojené s obavami. Dokončovaly se poslední přípravy na večerní návštěvu vznešených návštěvníků - šóguna Nobusady a princezny Jasu. Již celé týdny místní lidé zametali ulice, čistili všechny domy, chatrče i kůlny, střechy, zdi a studny, upravovali zahrady, vyměňovali dlaždice, posuvná okna, tatami, verandy, ale přesto v hostinci U Mnoha květů, nejlepším a největším v celém Ocu, vládl téměř panický strach.

Vypukl v okamžiku, kdy se proslechlo, že blahoslavení poutníci odmítli přespat v nedalekém hradu Sakamoto kráslicím okolí již od dob dávno před bitvou u Sekigahary a místo toho si zvolili tento hostinec. "Všechno musí být dokonalé," kvílel majitel a v jeho slovech se ozývala úcta smíšená s děsem. "Nebude-li všechno naprosto dokonalé, useknou nám hlavu, nebo nás přinejmenším dají zbičovat, muže, ženy i děti. Po celé věky se bude vyprávět o cti, které se nám dostalo na jedinou noc, o našich přednostech i nedostacích. Sám nejurozenější pán šógun. Ve vši své slávě! A jeho žena, sestra Božstva! Ó ko..."

Pozdě večer, zahalený rouškou a zakrytý skupinou strážců a rádců tak, aby ho nikdo nemohl spatřit na vlastní oči, vystoupil šógun Nobusada z nosítek a spěchal do uzavřeného areálu, který vyhradili pro něho, princeznu a nejbližší doprovod, osobní strážce, sluhy, její dvorní dámy a komorné. Stálo v něm čtyřicet tradičních bungalovů, každý o čtyřech místnostech, a v jejich středu příbytek šóguna s ložnicí a lázní. Početné zastřešené cestičky se proplétaly s chodníčky a můstky vedoucími přes nádherná jezírka a potůčky pramenícími v nedalekém nevysokém pohoří a vše obklopoval vysoký, hustý a pečlivě zastřižený živý plot z okrasných dřevin.

Místnost byla teplá a naprosto čistá, v ní nová tatami a pícky na dřevěné uhlí. Unavený a podrážděný Nobusada odhodil klobouk s rouškou a svrchní šaty. Jako obvykle mu nosítka připadala nepohodlná a cesta úmorná. "Nesnesu to tady," stěžoval si svému komořímu, jehož hlava se dotýkala podlahy vedle klečící řady služek. "Je to tady malé, smrdí to tu a mě bolí celé tělo! Je připravená koupel?"

"Ale ano, pane, vše je, jak požadujete."

"Konečně jsme v Ocu, Výsosti," jásala princezna Jasu, která vesele vtrhla dovnitř s několika dvorními dámami. "Zítřka dorazíme domů a všechno bude nádherné." Odhodila velký klobouk, také s rouškou, a plášť. Služky se vrhly, aby je sebraly. "Zítřka budeme doma. Doma, Výsosti! Myslím, že to stálo za to obejít pár stanic, ne?"

"Ale ano, Jasu-čan, když říkáš." Usmál se a rychle se nechal nakazit její spokojeností.

"Setkáme se všemi mými přáteli, bratřenci, tetami, strýčky, starší sestrou i maličkou sestřičkou, s mým drahým nevlastním bratrem Sačim, tomu je teď devět let..." Rozzářila se nadšením. "...a se stovkami vzdálenějších příbuzných a za pár dní se setkáte s císařem a ten vás pozdraví jako bratra, vyřeší všechny naše problémy a potom budeme žít navěky šťastně. Je tu chladno. Proč už není všechno připravené? Kde je lázeň?"

Komoří, tělnatý prošeďavělý padesátník s několika zbylými zuby a tučným podbradkem, sem dorazil den předem se skupinou vybraných sluhů a kuchařů, kteří připravili pokoje, nejchutnější pokrmy a ovoce, k tomu dostatek nejvyšší kvality rýže, jak vyžadoval šógunův choulostivý žaludek a princeznin rozmar. Všude kolem kytice naaranžované mistrem ikebany. Komoří se znovu uklonil a v duchu ji proklel. "Další pícky na dřevěné uhlí jsou připraveny, císařská Výsosti. Koupel je připravená, přesnídávka hotová přesně tak, jak jste vy a šógun Nobusada nařídili, večere také. Bude

nejskvostnější..."

"Emiko! Naši lázeň!"

Okamžitě ji vrchní dvorní dáma vyvedla na chodbu. Kolem ní jako kolem včelí královny se seskupily další dámy a služky. Nobusada se vztekle obrátil na komořího a dupl svou malou nohou. "A já tu mám čekat? Doved' mě do lázně a pošli pro masérku! Chci pořádně napravit záda! A dohlédni na to, aby tu nebyl žádný hluk. Zakazuji hluk!"

"Ano, Výsosti, velitel vydá denní rozkaz a pošlu masérku do lázně, Výsosti. Sako přijde..."

"Sako? Ta není tak dobrá jako Meiko. Kde je Meiko?"

"Promiňte, Výsosti, je nemocná."

"Tak jí naříd', ať se uzdraví. Řekni jí, že jí musí být do západu slunce líp. Žádný div, že je nemocná. Tahle hrozná cesta!"

Baka! Kolik dní už jsme na cestě? Už je to alespoň třiapadesát, a to je méně než... Proč při tom spěchu..."

Velitel eskorty čekal na komořího v zahradě. Byl to vousatý třicátník, skvěle vycvičený, známý mistr bojových umění. Přiběhl jeho pobočník.

"Všechno je zajištěné, pane."

"Dobře. Teď už by vše mělo jít jako obvykle," usoudil kapitán. Jeho hlas zněl unaveně a podrážděně. Oba měli na sobě lehké cestovní brnění, klobouky a dva meče, pod tím tuniky se znakem šógunátu a pantalonů. "Ještě den a pak nás čekají horší problémy. Pořád nemůžu uvěřit, jak rada a ochránce mohli povolit tak nebezpečnou cestu."

Jeho pobočník slyšel podobné stížnosti každý den. "Ano, veliteli. Jenže zítra aspoň budeme ve vlastních kasárnách a dostaneme sto mužů navíc."

"To nestačí, nikdy to nestačí. Měli jsme zůstat doma. Jenže už se stalo a karma je karma. Zkontroluj ostatní muže a ujisti se, že všechny stráže jsou na svých místech. A naříd' podkonímu, aby se podíval na mou klisnu, asi má něco s kopytem..." V té době se koně v Japonsku neokovávali. "U závory se mi málem vzepjala. Potom se vrať a podej mi hlášení." Muž odchýval.

Velitel se zde cítil spokojenější než obvykle. Prohlédl si hostinec a zahrady obehnané vysokým bambusovým plotem, a zvláštní pozornost věnoval prostoru s jediným vchodem v živém plotě. Byl přesvědčen, že se několik šógunových bungalovů dá snadno ubránit, že v celém hostinci nezůstal ani jediný cizí host, jak bylo nařízeno, že hlídky znají heslo a chápou svůj hlavní úkol: nikdo se nesmí bez vyzvání přiblížit k šógunovi nebo jeho ženě blíže než na pět metrů a se zbraní už vůbec nikdo, kromě ochránce následníka, členů rady starších, jeho samého a několika osobních strážců. Zákon byl dobře znám. Přiblížení k šógunovi se zbraní se trestalo smrtí, a to platilo i pro neopatrné strážce - pokud je šógun osobně neomilostnil.

"Vida, komoří! Změnily se nějak plány?"

"Ne, kapitáne." Postarší muž si povzdychl a otřel si čelo. Podbradek se mu třásl. "Nejvznešenější osoby se koupou jako obvykle, odpočínou si jako obvykle, při západu slunce se znova pořádně vykoupou a dají namasírovat jako obvykle, povečeří jako obvykle, zahrají si go jako obvykle a půjdou spát. Všechno je v pořádku?"

"Tady ano." Velitel měl v čtvercovém areálu o straně asi sto metrů dlouhé stále sto padesát mužů. Deset z nich střežilo jediný vchod, rozkošný můstek přes potok, který vedl k vysokým ozdobným sloupům a podobně okázalé bráně.

Prostor chránili strážní rozestavení každých deset kroků. Ty později vystřídají čerstvé útvary ze šesti stovek samurajů ubytovaných v kasárnách poblíž hlavní brány a v okolních hostincích. Po zahradě a kolem plotu budou procházet hlídky, ale diskretně, protože hluk a nápadná přítomnost samurajů princeznu a tedy i jejího manžela přivádějí k zuřivosti.

Nad jejich hlavami houstly mraky, se kterými si pohrával vítr ve výšce, a zamlžené slunce se ještě nesklánělo k obzoru. Bylo chladno a vše naznačovalo, že se ochladí ještě víc. Sluhové rozsvěcovali lampióny zavěšené mezi keři. Jejich svit se už odrážel od hladiny jezírek a balvanů skalky, které byly právě proto před několika okamžiky navlhčeny.

"Je tu krásně," poznamenal velitel. "Možná je to tu vůbec nejlepší, i když dobrá byla většina hostinců." Bylo to poprvé, kdy se vydal na tak dlouhou cestu. Celý život strávil na hradě v Edu nebo v jeho blízkosti, nedaleko od Nobusady a předtím dřívějšího šóguna. "Je to tady pěkné, ale radši bych viděl pana šóguna a jeho ženu na hradě Sakamoto než tady. Měl jste na tom trvat."

"Zkoušel jsem to, kapitáne, ale... Ona prostě rozhodla."

"Už abychom byli v našich kasárnách a uvnitř hradeb. Ale ještě spokojenější budu, až se vrátíme domů do Eda."

"Máte pravdu," přikývl komoří, v hloubi duše unavený svým pánem a paní a jejich neustálým hledáním nedostatků, hubování a nedůtklivostí. Hlava i záda ho bolely, sám by se rád nechal namasírovat a užíval si pozornosti své přítelkyně, napadlo ho však, že kdyby sám byl vznešený jako šógun, od dětství rozmazlovaný a teprve šestnáctiletý, choval by se asi stejně. "Smím se optat na heslo, kapitáne?"

"Až do poloviny noci platí 'modrá duha'."

* * *

O dvě stě metrů dál, na východním okraji vesnice, nedaleko Tókaidó a závory v Ocu se na konci uličky krčil starý a polorozpadlý rolnický domek. V něm se velitel útočné skupiny šiši, mladík z Čóšú jménem Saigo, výhrůžně díval na rolníka, jeho ženu, čtyři děti a služku, kteří klečeli namačkaní v rohu a třáslí se strachem. Byla to jediná místnost a sloužila k bydlení, jídlu, práci i spánku. Pár vychrtlých slepic v ohradce z prken zděšeně kdákalo. "Pamatujte si, co jsem vám říkal. Nic nevíte, nic jste neviděli."

"Ano, pane, jistě, pane," brebentil vyděšený stařík.

"Zavři klapáčku! Otočte se zády, tváří k rohu a zavřete oči, všichni! Uvažte si přes oči pásky!"

Uposlechli. Okamžitě.

Saigo, osmnáctiletý mladík, vysoký a statný s výrazným, hezkým obličejem, se oblékl do krátké tmavé tuniky a kalhot podobných, jaké nosili samurajové v hostinci. Dva meče, slaměné sandály a žádné brnění. Když se ujistil, že rolníci

uposlechli a nechtěli dělat potíže, posadil se vedle dveří, zadíval se ven trhlínami v papírovém okně a čekal. Jasně viděl na závoru i strážní domky. Slunce ještě nezapadlo, a tak závoru zůstávala zdvižená pro opozdilce. Trvalo mu i jeho mužům mnoho dní, než objevili toto místo, ideální pro jejich záměry. Zadní vrátka vedla do spleti uliček a průchodů, a to umožňovalo případný náhlý ústup. Dnes odpoledne, když šógunův průvod prošel strážním stanovištěm, se domku zmocnil.

Kroky venku. Sevřel meč, ale ihned jej zase pustil. Dovnitř tiše vstoupil další mladík a po něm z opačného směru další. Za chvíli se jich uvnitř tísnilo už sedm. Jeden hlídal venku, další stál na rohu uličky, která ústila na Tókaidó, a jedenáctý muž se ukrýval ve vesnici, aby se tryskem vydal oznámit Kacumatovi v Kjótu šťastnou zprávu o vítězství, která bude signálem k útoku proti Ogamovi a palácovým branám. Byli to drsní mládenci, oblečení stejně jako on, bez brnění a známek, podle nichž by je někdo mohl identifikovat. Kdysi sloužili jako goši - nejnižší hodnost samurajů - a stali se róniny. Byli skoro stejně staří, mezi devatenácti a dvaadvaceti lety. Jenom osmnáctiletý Saigo a sedmnáctiletý Tora, jeho zástupce ze Sacumy, byli mladší. Průvan pronikající škvírami v okně a napětí, které pociťovali, je mrazilo. Pokynul jim, aby si zkontrolovali meče, šurikeny a další smrtelně nebezpečné zbraně - během celé operace již nemuseli promluvit ani slovo. Co se dalo naplánovat, připravili už v předcházejících dnech. Všichni příslibili, že po celou dobu zachovají naprosté ticho. Pohled z okna. Slunce se dotýkalo obzoru, obloha byla jasná. Nastal čas.

Slavnostně se uklonil a oni se uklonili jemu.

Potom se obrátil k rolníkům. "Tři muži zůstanou venku," houkl na ně drsně. "Stačí, aby se někdo z vás pohnul, a zapálí váš domek."

Stařík opět zoufale zaúpěl.

Saigo pokynul ostatním. Následovali ho. Stejně tak i stráž v ulici a na rohu. Nikdo se neohlížel. Ti, kdo byli buddhisté, odřikávali poslední modlitbu před vstupem do chrámu, šintoisté zapálili poslední voňavou tyčinku, a spojili tak svou duši s proužkem kouře představujícím křehkost života. Všichni napsali básně na svou smrt a zašili je do přednic svých tunik. Hrdě uvedli, že kterého jsou knížectví, jen jména udali falešná.

Jakmile vyšli na ulici, rozdělili se do dvojic a každá z nich se vydala svou cestou. Brzy dorazili na určená stanoviště a zalehli do vysokého plevele u plotu za hostincem tak, aby vždy jeden dohlédl na druhého. Saigo si zvolil roh na jihovýchodě. Bytelný plot z obrovských bambusových tyčí se tyčil do třímetrové výšky a nahoře byl pobitý hřeby. Ve skomírajícím světle se už stíny rozplývaly.

Čekání. Srdce bušící v hrudi, zpoceně dlaně. I malý šum by přivolał nepřátelskou hlídku. Podivná, výrazná pachut' ve všech ústech. Bodavá bolest v podbřišku. Kdesi poblíž začal toužebně volat družku cvrček a Saigovi tím připomněl báseň, kterou složil na svou smrt.

Radostí zpívá cvrček,
ač smrt postává opodál.

Lepší je žít radostí než smutkem.

Cítil, jak se mu oči zamlžují podobně jako obloha. Je tak krásné a přitom smutné být šťastný.

Z druhé strany plotu k nim doléhaly hlasy sluhů, komorných a občas i samurajů, z blízké kuchyně se ozýval cinkot kovových hrnců. A kdesi daleko zněly tóny samisenu a zpěv. Čekání. Saigovi stékaly po tváři stružky potu. Vtom postřehl skoro neslyšitelné zašustění kimona a dívku, jak zašeptala. "Modrá duha... Modrá duha..." Pak ticho. A opět zvuky z hostince.

Okamžitě pokynul Torovi ležícímu vedle. Mladík tiše oběhl ostatní, sdělil jim heslo a znova se vrátil. Na Saigův pokyn každý pár vyhrabal žebřík, který si vyrobili a pečlivě ukryli ve vysokém porostu, a opřel jej o plot. Poslední sluneční paprsek zmizel. Další pokyn a všichni jako jeden muž přelezli plot, seskočili na měkkou, zrytou zem a ztuhlí za sestříhanými keři, připraveni okamžitě zahájit útok.

Jakýmsi zázrakem nikdo poplach nevyhlásil. Opatrně se rozhlédli. Šedesát metrů před nimi stály šógunovy bungalovy, jejichž doškové střechy trčely nad vysoký a hustý živý plot. Střechy střední části s ložnicemi a láznemi čněly nejvýš. Hlavní vchod byl od nich dost vzdálený, ale dosud zůstal otevřený. Všechno přesně tak, jak předpokládali. Až na strážce, jichž bylo nad očekávání mnoho. V ústech ucítili žluč.

Napravo od nich stála hlavní kuchyně. Kolem velkých kouřících kotlů pobíhali zaměstnanci hostince. A zase další vojáci. Nalevo a všude kolem byly roztroušeny chatky pro hosty se zahrádkami s potůčky a můstky. V nich vládlo ticho a tma, svítila vždy jen jedna lampa na přední verandě. Další zklamání. Předpokládali totiž, že budou obsazené, poslouží jim jako úkryt a pomohou jim odvést pozornost.

Karma, pomyslel si Saigo. Ale dostali jsme se do připravených pozic stejně jako nepřítel, plán máme správný a heslo známe. Před dvěma týdny v přestrojení za obyčejného samuraje na cestách si našel tu správnou kurtizánu a natolik si získal její city, že ho brzy vzala na tajnou procházku po pozemku - dokonce ho zavedla i na místa, kde měli odpočívát blahoslavení poutníci.

"Proč ne?" našeptával jí. "Kdo se o tom dozví? Mají přijít až za kdovíkolik dní. Ach, ty jsi tak krásná. Pojď, budeme se milovat tam, kde se spojí i šógun a sestra Syna nebes. O tom budeš jednou potichouнку vyprávět našim vnoučatům, nebo ne? Zdá se mi totiž, že tě nikdy neopustím..."

Stejně snadné bylo najít služku z lázně, která byla tajnou přívrženkyní šiši, a přesvědčit ji, že nic neriskuje, když vyslechne pár slov a zašeptá mu je do noci.

Vtom se Tora dotkl jeho ruky. Nervózně ukázal k bráně, kudy přicházela hlídka a začala obhlížet pozemek. Nebylo pochyb, že se patrola vydá jejich směrem a přiblíží se k nim na pár metrů. Vydal smluvený signál, křik nočního ptáka, a to byl rozkaz.

Okamžitě se všichni ještě hlouběji vtiskli do porostu, čekali se skloněnými hlavami a ani nedýchali. Hlídka došla až téměř k nim, ale neviděla je - přesně jak předpokládal Kacumata, když jim radil, jak zaútočit. "Zpočátku vás snadno ve

tmě přehlédnou. Nikdy nezapomínejte, že překvapení vám pomůže. Nikoho ani nenapadne, že byste mohli proniknout dovnitř. Kdo by si odvážil přepadnout šóguna, když ho obklopuje tolik vojáků? Jestli využijete momentu překvapení, dva tři z vás proniknou až dovnitř - a přitom jeden stačí."

Saigo pozoroval nepřátele, jak odcházejí. Jako by ho v tom okamžiku prostoupila nádherná záře jistoty. Sebedůvěra se mu zase vrátila. Chvilku ještě počkal, až hlídka zajde za roh, a pokynul útočným skupinám, aby se přesunuly na dohodnuté pozice. Čtyři muži přeběhli za keři od něj napravo, dva nalevo. Jakmile se ocitli na místech, hluboce se nadechl, aby se uklidnil. A další signál, opět hlas nočního ptáka, vydal rozkaz k zahájení akce.

Nejvzdálenější dvojice od něj napravo vynořila mezi keři a vstoupila na cestičku. Oba muži si upravovali pásky na kalhotách, odcházeli a drželi se jako milenci. Za okamžik je zpozorovala hlídka u nejbližšího keře. "Vy dva, stůjte!" Oba mladíci uposlechli a jeden zvolal: "Modrá duha, modrá duha, pane veliteli!" Oba se zasmáli a předstírali, že se stydí za to, jak se dali přistihnout, a pak ruku v ruce odcházeli.

"Stát! Kdo jste?"

"Ale, promiňte, jenom přátelé na večerní procházce," povídal mladík, jak jen nejmileji dokázal. "Modrá duha, zapomněl jste naše heslo?"

Jeden ze samurajů se zasmál a odpověděl: "Jestli vás tady kapitán nachytá, jak se tu procházíte v keřích, dostanete výprask, že budete modřejší než duha, a to na tvářích nahoře i dole. To si užijete!"

Opět oba mladíci předstírali, že se smějí. Bez spěchu odcházeli a nebrali na vědomí stále přísnější výzvy, aby se zastavili. Vtom poddůstojník vykřikl: "Vy dva, pojdte sem a hned!" Na chvíli se k němu obrátili a odpověděli, že neprovedli nic špatného. Saigo a ostatní využili snížené pozornosti hlídky a odplazili se na poslední pozice. Nadšení tím, že je nikdo nezpozoroval, si na okamžik vydechli, ale chápali, že hra s hlídkou končí. Zvuk nočního ptáka, který teď napodobil Saigo, byl dost silný, aby dolehl i k oběma mladíkům.

Bez váhání předstírali smích a vesele utíkali ruku v ruce od hlídky pryč, jako kdyby vše byla jen legrace. Na útěku se však dostali do světla lampy, a umožnili tak hlídce, aby si je poprvé pořádně prohlédla. Seržant a čtyři muži hned vztekly vykřikl a začali je pronásledovat. Stráže u hlavní brány se zadívaly do tmy a vojáci střežící živý plot přivolávali máváním rukou ostatní.

Oba šiši byli rychle obklíčeni. Postavili se k sobě zády s připravenými meči a stáli tiše, zatímco ze všech stran padaly otázky. Na jejich postoji, ani v jejich odhodlaném výrazu, už nebylo nic zženštilého.

Vzteklý poddůstojník postoupil o krok kupředu. Mladík proti němu se rychle rozhodl. Jeho pravá ruka vjela do rukávu a vytáhla šuriken. Než stačil velitel hlídky uhnout, ocelový kroužek s pěti hroty se mu zabořil do krku. Muž padl na zem a začal chrchlat. Dusil se vlastní krví. Oba šiši vyrazili do útoku, ale ani jednomu se nepodařilo prorazit kruh. Přestože bojovali statečně a tři samuraje zranili, nestačili na ostatní, kteří se je marně pokoušeli ozbrojit a chytit živé.

Jeden z mladíků byl zasažen mečem do dolní části zad. Vykřikl. Byl vážně zraněn, ale ne tak, aby zemřel okamžitě. Druhý se otočil, aby mu pomohl, ale v tu chvíli sám dostal smrtelnou ránu a v křečích se zhroutil na zem. "Sonnó džoi!" vydechl. Druhý ho zděšeně poslouchal a naposledy se bezmocně pokusil přiblížit se k nepřítelům, potom však náhle obrátil meč proti sobě a nalehl na něj.

"Zavolejte velitele," zasténal samuraj, kterému proučila krev z rány na ruce. Jeden z nich odběhl a ostatní se shromáždili kolem mrtvol. Seržant stále ještě chrchlal, ale život z něj rychle utíkal. "Podívejte, básně na smrt! Byli to opravdu šiši - ííi, a oba ze Sacumy. Určitě se zbláznili."

"Sonnó džoi," zabručel druhý, "není žádné bláznovství."

"Ale je bláznovství říkat to nahlas," varoval ho ašigari s drsnou tvář. "Kdyby tě slyšel důstojník..."

"Poslouchejte, ti psi bez matky znali heslo. Máme mezi sebou zrádce!" Všichni se nervózně rozhlédli kolem sebe.

Kuchyňský personál byl konsternovaný a nevěděl, co se děje. Mnoho samurajů se stáhlo od živého plotu a zíralo na mrtvoly, a tím se vytvořil průchod, přesně jak předpokládal Kacumata.

Saigo proto vyslal signál. Dva nejschopnější bojovníci vyrazili z keřů a utíkali k vzdálenému jihovýchodnímu rohu. Okamžitě byli zpozorováni. Dva nejbližší stojící samurajové se rozběhli za nimi, aby se je pokusili zadržet, a na pomoc přibíhali další. Opět se rozhořel zuřivý boj. Tma pomáhala útočníkům. Jeden z obránců vyjel a chytil se za zpola useknutou paži. Samurajové by oba šiši přemohli, ale ti ustoupili a předstírali, že prchají k plotu poblíž kuchyně, daleko od Saiga a tří dalších dvojic. Vběhu si od boku odmotávali provazy s háčky na konci. Před plotem je šikovně vrhli nahoru, zachytili se vrcholu a začali přelézat, zatímco pronásledovatelé ještě zdvojnásobili úsilí, aby je dostihli.

Na ty dva se nyní obrátila všechna pozornost. Stráže u vchodu a na druhém konci areálu stále nevěděly, co se děje, jen že se dva róninové honí po zahradě a pokoušejí se uprchnout, a tak vyrazily za nimi. Jiní se rozhodli plot oběhnout, aby zadrželi šiši na druhé straně.

Jeden z chlapců vyšplhal až nahoru, ale než se přes něj stačil překulit, probodl ho nůž a on padl na záda do keřů. Druhý se pustil provazu, skočil vedle svého přítele a zabodl mu nůž do krku, aby nepadl do rukou vojáků živý, jenže v té chvíli byl zasažen sám. Kroutil se, snažil se vymanit, vynakládal všechnu svou sílu, ale čtyři samurajové ho brzy odzbrojili a přitiskli k zemi.

"Kdo jsi?" zeptal se udýchaný samuraj. "Kdo jsi a co tady pohledáváš?"

"Sonnó džoi... Poslouchej císaře," zasténal muž a opět se marně pokusil vymanit se ze sevření. Ostatní se sbíhali kolem něho a on si byl jist, že svou úlohu v útoku splnil a navíc může ještě chvilku odvádět pozornost. Zadržení se nebál, protože nahoře u límce, na dosah zubů si do látky zašil jed. "Jsem Hiroši Išii z Tosy a žádám, abych směl navštívit šóguna."

Saigo a dalších pět mladíků ho mohli ze svého úkrytu slyšet, ale jejich pozornost se soustředila na živý plot před nimi a vzdálenou vstupní bránu. Pár zbývajících strážných se shromáždilo kolem muže odsouzeného zemřít, a tak konečně jejich cíl zůstal nehlídaný. "Do útoku!"

Šest mužů se vzpřímilo a vyrazilo, Saigo a Tora v čele. Oba přeběhli snad polovinu vzdálenosti, když kdosi začal burcovat ostatní a samurajové kolem mrtvol první dvojice se vyfítili zpět, aby je zastavili. Iši hned zdvojnásobil svou snahu vymanit se, křičel a snažil se odvést pozornost těch, kdo ho drželi, jenže vtom dostal úder pěstí a ztratil vědomí. "Vy dva tady zůstaňte," přikázal samuraj a olízl si pohmožděné klouby na hřbetu dlaně. "Nezabíjejte toho čubčího syna, potřebuji ho živého." S bolestí vstal a belhal se za ostatními s osklivou ranou po meči na stehně.

Někteří obránci už dobíhali šest šiši, kteří se stále blížili k živému plotu. Dvojice po Saigově pravici se okamžitě obrátila a se šurikeny v ruce zaujala obranný postoj. Běžící samurajové opatrně zpomalili, začali kličkovat, naznačili výpad a zaútočili. Šurikeny dva z nich zasáhly, ale nezranily je dost vážně, a tak začal souboj šesti samurajů proti dvěma šiši. Od hlavní brány spěchaly posily, a všichni, obránci i útočníci, se sbíhali k bráně vedoucí do šógunova útulku. Když muži od vchodu do hostince ke své hrůze uviděli, že živý plot a vstup zůstaly nehlídané - i když dveře byly zavřené - a Saigo a tři ostatní běží rychle a nedaleko živého plotu, nechali ostatní, aby je stíhali, a zoufale se hnali k bráně. Dva mladíci za Saigem a Torou útočili i ustupovali a pořád jim dokázali krýt záda. Oba utržili rány, ale dva samurajové leželi na zemi a svíjeli se bolestí. Čtyři proti dvěma a posily nedaleko.

"Teď," vykřikl Saigo a dvojice po jeho levici se odtrhla a hnala ke vchodu. Nebylo pochyb, že tam dorazí dřív než obránci, a proto i ti, kdo pronásledovali Saiga, změnil směr a rozběhli se ke vchodu. Saigo a Tora se okamžitě otočili a zapojili se do boje za nimi. Jejich prudký útok srazil dva ze zbývajících čtyř samurajů k zemi a pomohl porazit zbývajících nepřátele. Saigo i Tora zůstali nezranění, jenom těžce oddychovali.

Okamžitě Saigo rozkázal: "Jděte!", dva muži zvolali "Sonnó džoi!" a běželi podpořit útok proti vchodu, přilákali tím na sebe další samuraje a umožnili Saigovi a Torovi vyrazit plnou rychlostí přímo proti plotu.

První dvojice šiši mezitím dorazila na úzkou cestičku a běžela k bráně. Jeden z nich ji začal otevírat. V té chvíli se do dřeva zabodl první šíp, hned nato byli zasaženi i oni a za okamžik je propíchal další šípy. Vykřikl a pokusil se pokračovat dál, ale zemřeli vstoje. Druhá dvojice doběhla na cestičku. Jeden z ní napadl blížícího se samuraje, hnál se k bráně, ale zakopl přes mrtvoly svých přátel a zemřel se čtyřmi šípy v těle. Druhý zasáhl samuraje do hlavy, ale sám byl také rychle zabit. Od začátku útoku uplynulo jen pár okamžiků.

Přístup na cestičku byl teď volný. Za vteřinku nejrychlejší z obránců dorazí ke vchodu a uzavře průchod Saigovi a Torovi, kteří už skoro dobíhali a za chvíli se měli obrátit k bráně. A tak obránci zpomalili, jisti si svým vítězstvím a lučištníci klidně zamířili. K jejich překvapení však oba šiši nezabočili a nezačali živý plot obíhat, ale řítili se přímo dál a společně vlétli do ohrady z keřů.

Díky své rychlosti i přesnosti skoku živý plot prorazili. Před několika dny si totiž Saigo všiml, že větve jsou sice propletené, ale kmínky jsou od sebe vzdálené po půl metru, a napadlo ho, že by nemusely být neprostupné. A vyšlo mu to, i když je větve poškrábaly na rukou a obličej až do krve. Ocitli se přesně tam, kde si to Saigo naplánoval - na klikatém chodníčku u verandy vedoucím k lázni. Na chvíli nikoho neviděl, potom však ze dveří vyhlédli zděšení sluhové a komorné a zase zmizeli. Saigo nehlučně proběhl napřed po cestičce, nahoru po schůdcích a kolem verandy. Odněkud se objevili dva polekaní úředníci, nepřipravení a beze zbraní. Jedním z nich byl komoří. Saigo je oba zasáhl mečem, komořího zabil okamžitě, druhého zranil a běžel dál. Tora dorazil zraněného, přiskočil obě mrtvoly a následoval přítele.

Přeběhli verandu a přes papírové okno se pronikli do lázně. Polonahé služky se na ně zděšeně dívaly: šiši měli meče, rozškrábané tváře i kimono zakrvácené. Vzduch byl teplý, nasládlý a vlhký.

Saigo zařval vztekem. Kouřící mělká lázeň plná vody z horkého pramene byla prázdná stejně jako čtyři dřevěné kabiny s párou a masážní stoly - kromě jednoho. Na okamžik spatřil každý detail drobné, nahé dívky, která na něm ležela s panickým strachem v očích, polootevřenými ústy se začerněnými zuby, s prameny černých vlasů stočenými na zářivě bílých ručnicích, další ručníky pod jejím tělem, malá prsa, ruce i nohy, tmavě hnědé bradavky, všude samé lákavé křivky, zlatá pleť teď zružovělá horkem, naolejovaná a voňavá - a slepá, polonahá masérka, která stála nehybně nad ní a s otočenou hlavou pozorně poslouchala.

Bylo by snadné dívku a všechny ostatní pobít, ale dostali rozkaz, že princezně nesmějí za žádnou cenu ublížit. Přesto vztek nad tím, že byl oklamán, protože načasování a jejich informace byly dokonalé a šógun svůj rozvrh vždy přesně dodržoval, byl tak silný, že se zdálo, že vybuchne. Zlost se změnila v chtíč, zatoužil po dívce celým tělem, až se oťásl, rád by se jí zmocnil hned, rychle, brutálně, jakkoli, nejdřív ženu a pak jejího muže, oba je chtěl zabit, ale nejdřív ji znásilnit.

Vrhl se volným prostorem. Služky se rozprchly, jedna omdlela, princezna zalapala po vzduchu a ležela nehybně dál zkamenělá strachem. Saigo byl však natolik posedlý šógunem, že změnil směr, oběhl ji a vyskočil zase ven papírovým oknem. Tora ho vzápětí následoval a oba neomylně utíkali kolem verandy k ložnici a své oběti. Po jejich pravé ruce zůstaly zahrady, po levé pokoje. Saigo už nepřemýšlel, choval se jako vzteklé zvíře chystající se zabít. Posuvné dveře byly otevřené a za nimi tváře. Služky, mladíci, dvorní dámy a sluhové, oblečení nebo polooblečení na večer, do postele nebo lázně chtěli vědět, co se děje a zírali na ně s pootevřenými ústy.

V těchto místnostech žádné strážce. Zatím.

Stále žádný odpor. Zatím.

Minuli ještě několik místností, dveří a tvářů, zahnuhli za roh a oběhli poslední verandu. Saigovo vzrušení narůstalo, protože se ocitl na krásném chodníčku krytém stříškou se zahradami napravo i nalevo, bez strážů, kterých by se musel obávat, a na jejím konci šógunova ložnice, kde si jistě tajně užívá s kurtizánou.

Všechny smysly pracovaly naplno. Tora následoval za ním, běžel stejně rychle a za sebou slyšel blížící se nepřátele, dupot jejich nohou. Minuli další dveře. Před nimi zbývaly už jediné dveře, poslední nebezpečí. Tváře u dveří, lékař a pokašlávající mladík, který na ně šokovaně hleděl, ještě jednou za roh a poslední útok začal.

Oba šiši se zarazili a srdce se jim zastavilo. Ze dveří vyšel důstojník a tři samurajové, meče měli vytasené a čekali na ně.

Jen vteřinka váhání a Saigo vyrazil, aby zabíjel, je nebo sebe. Za ním i stejně odhodlaný Tora. Jen tito čtyři muži stáli mezi nimi a šógunem, kterého chránili. "Sonnó džoi!"

Kapitán odrazil první výpad, pokusil se o protiútok a meče se srazily. Zatímco další dva samurajové zaútočili na Toru a třetí zůstal v záloze, jak mu nařídil, uskočil a znovu sekl po Saigovi, ten ránu odrazil a znovu se pokusil o výpad, který však opět nenašel svůj cíl. Další zuřivé útoky a protiútoky. Saigo byl teď naprosto sebevědomý. K úspěchu mu už zbývalo tak málo. Útočil a cítil se přitom jako nadčlověk a zdálo se, že i jeho zbraň, skoro nezávisle na vůli svého majitele, lační po těle nepřítele a za pár vteřin zničí toho šóguna.

Vtom se mu před očima zjevil oslepující blesk, bušení v hlavě vzrostlo a on si znovu vybavil lékaře a chlapce a vzpomněl si, jak mu kdosi říkal, že šóguna trápí neustálý kašel. Jeho podobiznu samozřejmě neměl, nikdo ze šiši ho nikdy neviděl. "Jestli ho nezastihnete v lázni," kladl mu na srdce Kacumata, "poznáte ho podle začerněných zubů, kašle, podle toho, že bude blízko princezny a bude mít drahé šaty. Pamatuj si, že ani on, ani princezna nesnášejí osobní strážce ve svém okolí."

S obrovským vypětí všech sil Saigo vykřikl jako divoká šelma a vrhl se na kapitána, který uklouzl na naleštěné podlaze a byl na okamžik bezmocný. Saigo mu ale nemohl zasadit poslední ránu, místo toho se otočil a chtěl se vrátit k chlapci. Jenže poslední samuraj, který dostal příkaz vyčkat, až bude nekrytý, vyrazil. Jeho meč se zabořil hluboko do Saigova boku, ale ten nic necítil a bezmocně sekal do šógunova obrazu, který se mu zjevil před očima. Ještě jednou a ještě jednou a potom se svezl na podlahu. Umíral a nevěděl o tom.

Kapitán vyskočil a vrhl se na Toru, probodl ho, jako zkušený řezník z něj vytáhl ostří a jediným švihnutím mu usekl hlavu.

"Udělej to samé s ním," vydechl, ukázal na Saiga a znovu se nadechl a spěchal na verandu. Tam už dobíhali první muži od vchodu vedení jeho pobočníkem. Zařval na něj i na ostatní, odstrčil ho a spěchal dál se slovy: "Všem mužům v této směně nařídí, aby se shromáždili před hostincem. Beze zbraní a na kolenou!"

Srdce mu stále ještě bušilo. Zuřil, protože dosud nepřekonal záchvat panického strachu. Chvilku před západem slunce si ho dal Nobusada zavolat a jedovatě řekl: "Žádný strážce nesmí zůstat uvnitř. Je směšné, aby tady byli, pokoje jsou tak malé a ohavné. To jsi tak bezmocný a neschopný, když nedokážeš zabezpečit tuhle prťavou ohavnou hospodu? Copak se musíme se strážemi koupat a spát? Copak na nás musejí zírat, když spíme? Zmiz! Dnes tady zakazují všechny strážce."

"Ale Výsosti, musím trv..."

"Na ničem trvat nebudeš! Uvnitř dnes nezůstane ani jeden voják. Audience skončila!" Velitel nemohl nic dělat, ale neměl důvod k obavám. Samozřejmě všechno bylo bezpečné.

Když se ozvaly první tlumené zvuky přepadení, právě spokojeně dokončoval poslední obhlídku prostoru uvnitř živého plotu, který účinkoval také jako bariéra proti hluku. Vyhlédl z brány a vtom ke svému zděšení uviděl čtyři šiši utíkat k živému plotu a dva ke dveřím. Okamžitě si vzpomněl na šóguna a běžel k lázni, ale komoří vykřikl: "Co se děje?"

"Někdo na nás útočí, vyveď šóguna z lázně."

"Není tam, je u lékaře..."

Další záblesk panického strachu. Oběhl lázeň a spěchal do ložnice. Našel ji prázdnou a vyděšená komorná mu oznámila, že urozený pan šógun je v jedné z místností u vedlejší verandy. Vyšel ven a spatřil oba muže. Šóguna nijak nemohl zachránit, ale napadlo ho, že třeba jeho pána minuli...

Věděl, že pokud ho nenajde živého, nezůstane naživu ani on. Trvalo to jen vteřinku. Nobusada pokašlával a nadával, stále ještě vyděšený. Ostatní kolem něho dotvářeli velký zmatek. Hned mu oznámili, že i princezna vyvázla bez zranění, ale má hysterický záchvat. Strach ho rychle přešel. Nebral na vědomí Nobusadův vztek a promluvil tak ledově, že se všichni vojáci zachvěli: "Okamžitě vyšlete posla se čtyřmi muži napřed. Všichni vojáci kromě této směny okamžitě sem do hostince, padesát mužů kolem ložnic, dva na každou verandu. A deset mužů bude mít neustále urozeného pana Nobusadu na očích, dokud je oba neodvedeme do bezpečí za hradby paláce."

* * *

Příštího dne dopoledne, uvnitř palácových hradeb spěchal Joši vnějším pásem zahrad. Poprchávalo. Generál Akeda do doprovázel. "Tohle je hrozně nebezpečné, Výsosti," opakoval. Obával se, že každý keř, každé houští může, ať by byly upraveny sebelépe, ukrývat nepřítele.

Oba muži měli na sobě lehké brnění a meče - něco neobvyklého v těchto místech, kam byl vstup samurajům a lidem se zbraněmi vůbec zakázán. Tento předpis se vztahoval na všechny, kromě šóguna a nejvyš jeho čtyři strážce, hlavu rady starších a ochránce následníka.

Blížilo se poledne. Oba muži přicházeli pozdě a nevšimli si krásy, která je obklopovala, všech jezírek, můstků, kvetoucích keřů a stromů ošetřovaných a hýčkaných po staletí. Kdykoli je spatřili zahradníci, poklekli s čelem na zemi a zůstali tak, dokud muži nezmizeli z dohledu. Přes brnění měli pláště ze slámy proti dešti. Celé dopoledne se střídala jedna přehánka za druhou. Joši přidal do kroku.

Nebylo to poprvé, kdy spěchal na tajnou schůzku v areálu paláce. Bylo to bezpečné, ale nikdy ne úplně. Schůzka se nedala utajit, všude ho totiž obklopovalo mnoho vyzvědačů, donašečů a protivníků. K tomu se přidával strach z náhlého přepadení, jedu v jídle a lukostřelců či mušketýrů střelících ze zálohy. To platilo pro každého knížete. Věděl, že i jeho bezpečnost je velmi ohrožena. Natolik ohrožena, že ho otec i dědeček učili zvyknout si na skutečnost, že v jejich karmě nemá smrt stářím místo.

"Jsme tu stejně bezpeční jako kdekoli jinde na světě," odpověděl. "Nepřichází v úvahu, aby někdo porušil příměří právě tady."

"Ano, jenže to neplatí pro Ogamu. Je to lhář a podvodník. Jeho mrtvolu by měli předhodit supům a hlavu napíchnout na kůl."

Joši se usmál a hned se cítil lépe. Od okamžiku, kdy uprostřed noci přišla otřesná zpráva o útoku šiši, byl nervóznější než obvykle - víc, než když po smrti svého strýčka nejmenovali šógunem jeho, ale Nobusadu, víc, než když ho dal kancléř Ii uvěznit a jeho otec s celou rodinou museli hnit v odporné díře. Zařídil vše, aby dvě stovky mužů vyrazily naproti k závoře před Kjótem a ráno tajně poslal Akedu za Ogamou, aby mu oznámil, co se stalo, a proč z jeho kasáren odjíždí tak velký oddíl ozbrojenců.

"Pověz Ogamovi všechno, co jsme se dozvěděli, a odpověz na jeho otázky. Nerad bych udělal nějakou chybu, Akedo."
"Já žádnou neudělám, Výsosti."

"Dobře. Tak mu předej tento dopis a žádej o okamžitou odpověď." Joši Akedovi neprozradil, co je v dopise, a ten se nevyptával. A když se generál vrátil, Joši ho vyzval: "Vyprávěj mi přesně, co dělal."

"Ogama si dopis přečetl dvakrát, odplivl si, dvakrát zanačoval, hodil ho svému poradci, Basuhirovi. Ten si ho přečetl, ale nedal na té své kamenné, slizké a poďobané tváři nic znát, jen řekl: 'Asi bychom si o tom měli popovídat o samotě, pane.' Nabídl jsem, že počkám venku a také jsem počkal. Po přiměřené době vyšel Basuhiro a sdělil mi: 'Můj pán souhlasí, ale on i já přijdeme ozbrojeni.' Oč jde, Výsosti?"

Joši mu to pověděl a starý muž zrudl. "Vy se s ním chcete sejít sám? A chránit vás mám jen já? To je bláznovství, protože když on říká, že přijde jen s Basuhiroem..."

"To stačí!" Joši nepochyboval, že mu hrozí velké nebezpečí, ale nezbývalo mu než riskovat. Potřeboval znát odpověď na svůj návrh. A když už se chystal odejít, jeden ze zvěďů placených šógunátem mu oznámil, co zaslechl z rozhovoru Kacumatových šiši v hostinci U Šeptajících borovic. Byl v té chvíli šťastný, že o schůzku požádal. "Kde je?"

Ogama stál s Basuhiroem ve stínu košatého stromu na dohodnutém místě. Oba čekali zradu, nedávali však na sobě znát nervozitu tolik jako Akeďa. Joši navrhl, aby Ogama přišel jižní branou, zatímco on použije východní, a oba nechají nosítka a strážce venku. Po setkání oba vyjdou společně východní branou.

Oba protivníci si vyšli naproti, aby si mohli promluvit o samotě. Akeďa a Basuhiro je napjatě sledovali.

"Tak!" řekl Ogama, když se zdvořile pozdravili. "Skupinka šiši prorazí stovkami stráží jako nůž hovnem a proniknou k Nobusadovi do lázně, k jeho nahé ženě a do postele, než je pochytají. Deset mužů, říkáte?"

"Tři byli róninové z Čóšú, dva z těch, kdo prošli dovnitř, byli také z Čóšú a jeden z nich byl vůdce." Joši ještě nepřekonal strach, který v něm útok vyvolal. Napadlo ho, zda by neměl využít příležitosti, kdy jsou s Ogamou sami, a vytasit meč. Basuhiro nepředstavoval žádné nebezpečí, i kdyby tam Akeďa nebyl.

Potřebuji Ogamovu smrt, ať už se to zařídí jakkoli, ale teď ještě ne. Ne když dva tisíce jeho vojáků ovládají brány a drží mě v pasti. "Všichni zemřeli a nenapáchali žádnou škodu, jen pobili několik stráží. Někteří přežili, ale na chvíli. Doslechl jsem se, že jste nabídl všem svým čóšúským róninům milost?" zeptal se ironicky. Znovu přemýšlel, zda se Ogama nepodílel na plánování útoku, které bylo dokonalé, a po pravdě řečeno, mělo přinést úspěch. "Ať už to jsou šiši, nebo ne."

"Ano," přikývl Ogama, ale usmála se jen jeho ústa. "Všechna knížata by měla učinit totéž. Je to rychlý a jednoduchý způsob, jak róniny zvládnout. Ať už to jsou šiši, nebo ne. Podobají se moru, který se musí odstranit."

"Souhlasím. Udělení milosti je nezastaví. Smím se zeptat, kolik róninů přijalo vaši nabídku?"

Ogama se hrubě zasmál. "Jistě ne ti, kteří se zúčastnili přepadení. Zatím jen jeden nebo dva, Joši-dono. A kolik je jich celkem? Sto? Dvě stovky jich nebudou, takže asi dvacet nebo třicet jich pochází z Čóšú. Ale na jejich původu nezáleží." Zamračil se. "Nepřipravoval jsem to přepadení, jestli máte tohle na mysli, ani jsem o něm nevěděl." Znova se neupřímně usmál. "Takhle zrádná myšlenka by nikoho nenapadla, že ano? Bylo by snadné vyhladit šiši, kdybychom to chtěli my dva. Ale jejich heslo už tak snadno nepotlačíme a vlastně by se ani potlačit nemělo. Moc by se měla vrátit císaři, gaidžiny bychom měli vyhnat. Sonno džoi je dobré heslo, vidíte?"

"Mohl bych vám odpovědět všelijak, Ogama-dono, ale přátelé se nemají vzájemně dráždit. Jsme spojenci? Souhlasíte?" Ogama přikývl. "V zásadě ano."

"Dobře," pokračoval Joši a nedal na sobě znát údiv, že Ogama přijal jeho podmínky. "Do roka povedete radu starších. Od poledne převezmu brány." Otočil se k odchodu.

"Vše, jak jste říkal. Kromě bran."

Jošimu vyskočila na čele žíla. "Ale povídal jsem přece, že potřebuji brány."

"Promiňte." Ogama nesevěřel rukojet' meče, i když jeho nohy se posunuly do lepšího bojového postavení. "Tajní spojenci ano, válka s Tosou ano, se Sacumou ano, ale brány ne. Promiňte."

Na okamžik se Joši Toranaga odmlčel a změřil si ho pohledem. I Ogama se mu bez strachu podíval do očí. Vyčkával a v případě potřeby byl připraven k boji. Vtom si Joši povzddechl a otřel kapky deště z okraje svého širokého klobouku.

"Chci se stát vašim spojencem. Spojenci si mají pomáhat. Mohu vám nabídnout kompromis, ale dřív mám pro vás informaci. Kacumata je tady v Kjótu."

Ogamovi se nahnula do obličeje krev. "To není možné. Zvědové by mi to dávno donesli."

"Je tady a už několik týdnů."

"V Kjótu není nikdo ze Sandžiróových lidí a tenhle v žádném případě. Moji zvědové..."

"Ale promiňte," promluvil Joši mile, "je tady, tajně, ale ne jako Sandžiróův člověk a špion, aspoň ne otevřeně."

Kacumata je šiši, je to sensei šiši a tady i jejich vůdce. Používá krycí jméno Havran."

Ogama na něho zíral s pootevřenými ústy. "Kacumata že je vůdce šiši?"

"Ano. A nejen to. Přemýšlejte. Není to náhodou už dlouho Sandžiróův nejspolehlivější poradce, který mu vymýšlí taktiku? Nepřechytračil vás Sandžiróovým jménem s jeho tajnou dohodou u Fušimi, a neumožnil tak Sandžiróův útek? Neznačená to, že Sandžiró je vlastně tajným vůdcem šiši a že všechny vraždy jsou součástí jeho celkového plánu svrhnout nás všechny, a vás především, aby se stal šógunem?"

"O to se Sandžiró vždycky pokoušel, ovšem." Ogama byl na chvíli zmatený. Mnoho dosud nejasných okolností se

náhle vysvětlilo. "Pokud také kontroluje všechny šiši..." Zmlkl a v duchu se rozzuřil na Takedu, že mu o tom nikdy nepověděl. Proč? Co když Takeda nakonec není můj vyzvědač a můj tajný stoupenec? "Kde je teď Kacumata?"

"Jedna z vašich hlídek ho málem nedávno přistihla v hostinci U Šeptajících borovic."

Ogamův obličej se znova zbarvil doruda a málem si odplivl. "On tam byl? Doslechl jsem se, že tam šiši přespávají, ale netušil jsem..." Opět se dusil vztekem, že ho Takeda neupozornil na přítomnost nenáviděného nepřítele, když už se ocitl v jeho dosahu. Proč? To je jedno. S Takedou si to vyřídím snadno. Neměl bych zapomínat, že Kacumata překazil můj překvapivý útok proti Sandžiróvi. Nebýt Kacumaty, Sandžiró by už nežil a já bych ovládal Sacumu a nepotřeboval bych se tu bavit s Toranagou Jošim. Ten by teď klečel přede mnou na kolenou. "Kde je? Víte to?"

"Znám úkryt, kde byl včera v noci a kde možná bude i dnes," odpověděl Joši tiše. "Svolali do Kjóta přes stovku šiši."

Už proti vám naplánovali hromadný útok."

Ogama zamrazilo. Dobře si uvědomoval, že proti fanaticovi ochotnému zemřít neexistuje skutečná obrana. "Kdy?"

"Měl začít zítra o soumraku - pokud by se podařilo zabít šóguna. Jakmile byste zemřel, společně se svými stoupenci ve vašem vojsku by se zmocnili kontroly nad branami."

Ogama se musel přemáhat, aby neprozradil Jošimu, že se měl zítra večer sejít s Takedou. To byl příhodný okamžik pro nečekané přepadení. "A teď, když to nevyšlo?"

"Podle informací, které mám, se jejich předáci sejdou dnes večer a rozhodnou se. Teď jste v čele jejich seznamu hned po Nobusadovi a mně."

"Proč?" vyprskl Ogama. "Podporuji přece císaře i boj proti gaidžinům."

Joši pro jistotu odolal nutkání usmát se. "Pojďte dnes večer spojit síly. Víím, kde se sejdou a kde by se mohl skrývat Kacumata s ostatními předáky. V té části města platí od soumraku do rozbřesku zákaz vycházení."

Ogama si vydechl. "A jaká je cena?"

"Především ode mne dostanete další informace, které se nás obou vážně dotýkají." Joši dále Ogamu zneklidnil podrobným vyličením schůzky rady starších se sirem Williamem a dalšími vyslanci, pověděl mu o svém špiónu Misamotovi i o hrozbě sira William, že se tady vylodí hned, jakmile se vrátí jeho flotila, i o tom, jak se podařilo na poslední chvíli vyřešit otázku odškodného a odvrátit nebezpečí.

"Jejich flotila nepropluje přes můj Šimonosecký průliv, jestli to nařídím."

"Mohou se vydat delší cestou kolem Jižního ostrova."

"Delší cesta nebo kratší, na tom nezáleží. Jestli se vylodí v Ósace nebo v její blízkosti, zničíme je, buď společně, nebo já sám."

"Jen napoprve. Sice velkými ztrátami, ale donutíte gaidžiny ustoupit. Jenže před dvěma dny jsem dostal tajnou zprávu z oddělení bakufu, které se zabývá Čínou." Vytáhl svítek. "Přečtete si to raději sám."

"Co se tam píše?" zavřel Ogama.

"Že flotila z Jokohamy byla vyslána pomstít potopení jen jediné britské lodě a že zničila sto mil čínského pobřeží severně od Šanghaje, že vypálila všechny vesnice a potopila všechny lodě."

Ogama si odplivl. "Piráti. Pirátská hnízda." Věděl o této oblasti hodně. V minulosti Čošů - a Sacuma - vysílaly na čínské pobřeží jižně od Šanghaje až k Tchaj-wanu a Hongkongu nájezdníky, aby tam bezuzdně rabovali. Číňané je považovali za piráty, nenáviděli je a báli se jich natolik, že po staletí čínští císaři zakazovali všem Japoncům přistát u jejich břehů a veškerý obchod s nimi se mohl uskutečňovat výhradně prostřednictvím příslušníků jiných národů.

"I když snad tahle chátra patří k pirátům, nejsou to žádní zbabělci. Není to tak dlouho, kdy armáda těch samých gaidžinů podruhé pokořila celou Čínu, vypálila císařův Letní palác a Peking jí byl vydán na milost a nemilost. Jejich lodě i pěchota jsou nesmírně silné."

"Tady je Nippon, a ne Čína." Ogama pokrčil rameny. Nechtěl být upovídaný a vyrazit své plány na obranu Čošů. Ale pomyslel si, že jeho pobřeží je tak skalnaté a rozeklané, že se snadno brání a těžko obsazuje, a až přijdou všechny vojenské dodávky a jeho bojovníci se přezbrojí, změní se břeh v neproniknutelnou pevnost. "A my nejsme Číňané."

"Domníval jsem se, že potřebujeme především mír mezi všemi knížaty, abychom získali čas, dokázali s gaidžiny manipulovat, získat jejich tajemství o výrobě děl, pušek a lodí i to, jak je možné, že tenhle malý a líný ostrovní národ, menší než náš, je nejbohatší na světě a většinu ho ovládá."

"To jsou lži. Lži, které mají zastrašit místní zbabělce."

Joši zavrtěl hlavou. "Tomu nevěřím. Nejdřív se musíme učit, a pak je teprve rozdrtit. Teď to nedokážeme."

"Dokážeme. Tady je Země bohů. V Čošů mám dílnu na děla, brzy budu mít další. Sacuma má tři malé parníky a základy loděnic. A dostaneme další." Ušklíbl se. "Můžeme zničit Jokohamu a jejich flotilu, a než se vrátí jiní, budeme už připraveni."

Joši potlačil údiv nad silou jeho nenávisti a v duchu se zaradoval, že našel další zbraň, kterou může použít. "Souhlasím. O to mi jde. Víte, Ogama-dono," pokračoval, jako by mu spadl kámen ze srdce, "oba uvažujeme stejně, i když se na to možná díváme každý jinak. Rozdrtíme je, až přijde vhodný čas, který si určíme sami. Musíme získat jejich vědomosti a nechat je, aby nám dali prostředky, jak zničit jejich zbraně i je samotné." Jeho hlas zpřisněl. "Do roka budeme vy a já ovládat radu a bakufu."

"Jak je zaplatíme? Gaidžinové jsou chamtiví."

"Jeden způsob je uhlí pro jejich lodi. Druhý je zlato." Joši mu vysvětlil svůj plán těžby.

"Chytré," poznamenal Ogama a ústa se mu zkroutila v podivném úsměvu. "V Čošů máme uhlí, železo i stromy na lodě."

"A také dílnu na zbraně."

Ogama se zasmál. Byl to dobrý smích a Joši se k němu připojil. Pochopil, že se mu podařilo, oč usiloval. "To je pravda a mé baterie jsou měsíc od měsíce silnější." Ogama si přitáhl plášť proti sílicímu dešti a dodal: "A stejně tak mé odhodlání střít na nepřátelské lodě, jakmile se mi zachce. To jsou všechny vaše informace, Joši-dono?"

"Pro tuto chvíli ano. Smím vám poradit, abyste přece jen omezil svůj tlak v průlivu? Ovšem v každém případě si tam s nimi můžete dělat, co chcete. Ano, to je pro tuto chvíli vše, ale jako spojenec budete dostávat různé důvěrné informace."

"Jako spojenec bych důvěrné informace očekával." Ogama přikývl napůl sám sobě. Ohlédl se na Basuhira, chtěl se s ním poradit, ale hned si to rozmyslel. Joši má pravdu, napadlo ho, vůdci mají mít svá tajemství. "Už jsme namluvili dost. Ke Kacumatovi: ptal jsem se na cenu. Za to, že dnes večer zaútočíme společně."

"A co by mi ten dotyčný spojenec nabídl?"

Ogama se protáhl, aby ulevil nepříjemnému tlaku v ramenou. Tuto otázku očekával, byl sice dobrodruh, ale ne hlupák. Času dost, abych návrh změnil, pomyslel si, i když ani jeden z nich by neklesl tak hluboko jako opovrhování obchodníci s rýží a ztrácel tvář smlouváním. "Můžete na jeden měsíc postavit k branám své vojáky, dvacet ke každé ze všech šesti. Dvě stovky mých mužů budou stát opodál." Ogama se usmál. "Nebudou zase tak blízko, aby se vás to mohlo nepříjemně dotknout. Všechny osoby vcházející dovnitř nebo ven dostanou řádnou propustku od vašeho důstojníka. Ten se ale nenápadně dříve poradí s mým... s mým styčným důstojníkem a teprve pak propustku vydá." "Poradí?"

"Ano, poradí, jako to mezi vysoce postavenými spojenci bývá zvykem, aby se snadno dosáhla dohoda." Jeho nenucený úsměv se vytratil. "Pokud se tam objeví víc než dvacet vašich mužů, brány opět převezmou moji lidé a všechny dohody se ruší. Platí?"

Jošiho pohled neprozrazoval nic. Nemusím vyhrožovat, je jisté, že podvod z kterékoli strany by znamenal konec všech dohod. "Dal bych přednost čtyřiceti mužům u každé z bran. Snadno se dohodneme i o střídání stráží. A moji lidé zůstanou u bran, dokud uvnitř zůstane šógun Nobusada a princezna Jasu."

Ogama si povšiml změny. "Šógun Nobusada ano. Ale princezna ne. Ta by tam mohla přece zůstat natrvalo, že ano? Čtyřicet? Dobrá, čtyřicet u každé brány. Samozřejmě, její bratr, Syn nebes, nezruší svůj dokument, svou žádost, abych střežil brány proti jeho nepřítelům."

"Syn nebes je Syn nebes, ale pochybuji, že by žádost zrušil v době, kdy vojska šógunátu vykonávají svá historická práva."

Ogamův výraz najednou nic neskrýval. "Pojďme oba dva, vy i já, odsunout stranou tohle zdvořilé dohadování a mluvmе otevřeně. Umožním vám zachránit si tvář v otázce bran výměnou za Kacumatu a ostatní. Z vašich lidí se stane čestná stráž, budou tam vaše prapory a já souhlasím s mnohým z toho, co říkáte, ano, opravdu s mnohým, ale nehodlám ustoupit a uznat ta takzvaná historická práva šógunátu a bakufu..." Odmlčel se. A protože skutečně stál o to, co se mu nabízelo, udělal další ústupek. "...současného šógunátu a bakufu, Joši-dono. Prosím, omluvte mou přímou. Bylo by dobré, kdybychom se stali spojenci. Nečekal jsem, že je něco takového možné, ani že bychom se mohli na čemkoli dohodnout."

Joši přikývl. Nechtěl ukázat, jak je spokojený. "Jsem šťastný, že se můžeme dohodnout. A povím vám otevřeně, že se můžeme dohodnout na velkých i malých změnách. Například," dodal s úsměvem, "kdyby od císaře přišla žádost, o které jsme mluvili, byl by to padělek."

Ted' byl Ogamův úsměv neličený. Měl pocit, že vyjednal dokonalý kompromis. "Platí. A ted' ke Kacumatovi."

* * *

Útok proti skryši šiši začal několik hodin před svítáním. Překvapení bylo dokonalé. Kacumata, všichni velitelé buněk a mnozí další byli uvnitř. A Sumomo také.

Poprvé si dva strážníci uvědomili nebezpečí, když dole v uličce, rozbahněné po dešti vzplála plamenem jedna chatrč a její obyvatelé a sousedé začali volat o pomoc. Okamžitě tito lidé, které tam tajně nasadilo bakufu, předstírali paniku a zaplnili uličku. To umožnilo utajit nenápadný nástup útočníků. Když strážé vyšly ven zjistit, co se děje, z temné noci vylétly šípy a zabily je. Jeden z nich však ještě před smrtí stačil vykřiknout a vyvolat tím poplach.

Z temnoty se okamžitě vynořily hlavní síly a obklíčily celý blok těchto chatrčí. Většinou to byli Ogamovi lidé - na jeho žádost. Joši souhlasil s tím, že tam pošle symbolických čtyřicet pečlivě vybraných mužů pod velením Akedy.

Za okamžik úderné jednotky zapálily pochodně. Ty částečně osvětlily zřepdu i zezadu chatrný dům, proti němuž byl útok namířen, a do každého otvoru a slabého místa vlétla houšť šípů. Potom se na svá místa rychle přesunuli čtyři Jošiho střelci, dva z přední, dva ze zadní strany chatrče a vystřelili do papírových stěn několik salv.

Na okamžik zavládlo zmatené ticho. Samurajové, šiši i všichni obyvatelé okolních domků byli šokováni, protože tak rychlou palbu ještě nikdy neslyšeli. Nastal hluk, protože se všichni, kdo nepatřili k úderným jednotkám, běželi schovat a zevnitř se ozvaly výkřiky a sténání zraněných. Plameny zachvátily i sousední domek a požár se rychle šířil dál a dál, až se konec uličky změnil v peklo, v němž uvízlo mnoho rodn.

Ogamův kapitán, velitel útoku, se neohlížel na nebezpečí, které hrozilo okolí, a zavelel první vlně vojáků, aby vtrhla dovnitř. Neuposlechl Jošiho radu, aby úkryt nejdříve zapálili a pak nechali jeho střelce odpravit vybíhající šiši. Čtyři Ogamovi útočníci padli za obět' šípům vystřeleným od předních dveří a oken. Odražen byl i další nápor a před domem i v uličce za ním došlo k divokým srážkám. Muži se potáceli, protože jim stísněný prostor, bláto a polotma bránily v pohybu. Dva muži prorazili kordon, ale padli za obět' dalších vojákům čekajícím v záloze. Po další salvě vystřelené do chatky následoval znovu zoufalý pokus skupiny šiši prorazit obklíčení, ale bez naděje na úspěch, protože i kdyby se jim podařil projít, čekal je další a další kruh vojáků. Kouř z požáru ztěžoval situaci útočníkům i obráncům.

Rozkaz od Akedy. Jeho muži se s pochodněmi v rukou přiblížili k chatrči, hodili je na střechu nebo okna dovnitř a rychle zase ustoupili, aby uvolnili pole svým kolegům s puškami. Další střelba a další mrtví, protože se ze dveří vyhrnul chumel šiši a zapadl se do křičící a sténající vřavy. Pach kouře, výkalů, krve, ohně, spáleného masa a smrti začal zaplňovat mokrou noc. Déšť přešel v mrholení.

Ogama a Joši, dobře chráněni osobními strážci, vše pozorovali z velitelského stanoviště dál od boje a požárů. Oba měli

na sobě brnění a meče, Joši si navíc přehodil přes rameno pušku. Vedle nich postávalo několik činovníků bakufu. Ve zmatku, který zavládl, překvapeně zpozorovali, že jeden ze šiši prorazil kordon, proběhl uličkou a zabočil do vedlejší, kde zmizel pronásledujícím čóšuským samurajům.

"Byl to Kacumata?" vykřikl Ogama, ale jeho slova zanikla, protože Joši bez zaváhání zamířil, vystřelil, znova zamířil a znova vystřelil. Muž padl se sténáním na zem. Ogama a všichni kolem se museli vzpamatovat, protože neočekávali, že se Joši sám zapojí do boje. Joši trpělivě zamířil znova na muže, který sebou bezmocně trhal v blátě. Kulka obrátila tělo na záda. Poslední zmučený sten a tělo se přestalo hýbat.

"To nebyl Kacumata," odpověděl Joši zklamaně.

Ogama zaklel. Ve tmě bylo obtížné rozeznat, kdo je kdo. Odtrhl pohled od mrtvoly, obrátil se k pušce v Jošiho rukou a přemohl zachvění. "Zacházíte s tím dobře."

"To se člověk naučí snadno, Ogama-dono, až příliš snadno." S pečlivou nenuceností Joši znovu nabil pušku. Byl si docela jist, že Ogama dosud nikdy takovou zbraň neviděl. Přinesl ji a přivedl své střelce záměrně, aby na Ogamu udělal dojem, vyvedl ho z rovnováhy a varoval ho před případnými pokusy o vraždu. "Takhle zabíjet je ohavné, zbabělé a nečestné."

"Ano. To je. Mohu si tu pušku prohlédnout, prosím?"

"Ovšem." Joši zbraň zajistil. "Je americká - poslední typ zadovky. Brzy bych jich měl dostat pět tisíc." Pousmál se, protože si vzpomněl, jak přebíral Ogamovi jeho objednávku. "Můj předek moudře zakázal všechny pušky. Zabíjet s ní může každý, zblízka i zdálky, ať už je to kníže, obchodník, zloděj, rónin, sedlák, žena nebo dítě. Můj předek byl velmi moudrý. Škoda že nemůžeme udělat totéž, ale gaidžinové nám to znemožnili."

Ogama měl z pušky divný pocit. Byla těžší než meč, naolejovaná a smrtící. To jen vystupňovalo jeho vzrušení z útoku, zabíjení, výkřiků a bitvy i vědomí, že podle zvědů je Kacumata opravdu uvnitř, a tak mu za chvíli přinesou hlavu nenáviděného nepřítele. To vše v něm vyvolávalo nezvyklou a zvrácenou sladkou nevolnost.

Je dobré takhle zabíjet a sám nebýt ohrožen, blesklo mu hlavou, když se laskal se závěrem, ale Joši opět říká pravdu. Ve špatných rukou... A ruce všech ostatních jsou špatné. Pět tisíc? To by se proti němu těžko bojovalo. Já jich objednal pouhých dvě stě padesát. Kde na to vzal peníze? Jeho pozemky jsou zadlužené skoro stejně jako moje. Aha, zapomněl jsem na jeho licenci k těžbě. Chytré. Udělám totéž. Jaké má tajné plány? Připravuje také operaci, jako je mé Nachové nebe? Jestli jich Joši dostane pět tisíc, já musím mít deset tisíc. Dnes v noci přivedl čtyřicet mužů. Proč právě čtyřicet? Aby mi připomněl, že jsem mu povolil čtyřicet mužů u každé brány? Jeho čtyřicet střelců by snadno zlikvidovalo mých dvě stě lidí, pokud je nevyzbrojím stejně.

"Máte tady ještě další?" zeptal se.

Joši se rozhodl pro otevřenost. "V této chvíli ne."

Ogama mu opatrně vrátil pušku a obrátil pozornost k chatrčím.

Bitevní vřava už slábla, rostl však zmatek kolem ohnisek požáru. Stále víc obyvatel se je pokoušelo hasit. Lidé vytvářeli řady a podávali si kbelíky s vodou. Další zoufalý souboj, když z hořící chatrče vyběhla skupinka šiši, mnozí z nich už zranění. Joši řekl: "Kacumata mezi nimi není."

"Možná se pokusil prorazit zadem."

Tam, mimo jejich dohled, už leželo v blátě pět mrtvých mladíků vedle osmi Ogamových samurajů a šesti raněných. Další potyčka mezi třemi šiši a deseti Ogamovými samuraji se blížila k nevyhnutelnému konci. Poslední výkřik "Sonnó džoi!" a tři muži si přišli pro smrt. Třicet čóšuských samurajů vyčkávalo na další pokus o průlom. Z trhlín v domku vycházel kouř. Nic se tam ani nepohnulo. Důstojník pokynul jednomu ze samurajů. "Ohlaš kapitánovi, jak to tady vypadá, a zeptej se, jestli máme čekat nebo vrazit dovnitř."

Muž odběhl.

Na přední straně chatrče souboj skončil jako všechny předchozí. Tři šiši padli statečně. Tady jich leželo na hromádách dalších dvanáct, s nimi sedmáct samurajů z Čóšů a jeden z Jošiho mužů. Kapitán si vyslechl hlášení. "Pověz důstojníkovi, aby počkal a zabil všechny, které ještě vykouříme." Pokynul skupině stojící v záloze. "Vyprázdněte ten barák, dokud to ještě jde. Zabijte všechny, kdo se nevzdají, ale raněné nechte naživu."

Jeho muži okamžitě vnikli dovnitř. Krátké výkřiky a pak ticho. Jeden z mužů po chvíli vyšel s ošklivou ranou na stehně. "Půltucet zraněných, hodně mrtvol."

"Tak je vytáhněte, než spadne střecha!"

Mrtvoly i raněné srovnali před Jošiho, Ogamu a vedle nich postávající činovníky. Pochodně vrhaly zlověstné stíny. Devětadvacet mrtvých. Jedenáct beznadějně raněných. Kacumata mezi nimi nebyl.

"Kde je?" vyštěkl Ogama zlostně na nejbližšího úředníka. Jošiho také nazlobilo, že nikdo přesně nezjistil, kolik bylo nepřátel, než bitva začala.

Muž padl na kolena. "Výsosti, přísahám, že tam předtím byl a určitě neodešel."

Ogama přistoupil k nejbližšímu zraněnému šiši. "Kde je?"

Muž ztrápený bolestí se na něj nepřátelsky podíval. "Kdo?"

"Kacumata! Kacumata!"

"Kdo? Neznám... neznám žádného Kacumatu. Sonno džoi, ty zrádče! Zabij mě, ať už to skončí!"

"Brzy se dočkáš," procedil Ogama mezi zuby.

Každý ze zraněných byl podroben výslechu. Ogama si všechny prohlédl, ale Kacumata nikde. Ani Takeda. "Všechny je zabijte!"

"Ať zemřou čestně, jako samurajové," ozval se Joši. "Samozřejmě." Vtom se oba se ohlédl. Strop chatrče se s ráumusem propadl a ve spršce jisker se zhroutily i zdi, které s sebou strhly i sousední domky. Mrholení opět přešlo v hustý déšť.

"Kapitáne! Uhaste oheň. Jestli tenhle mizera není úplně neschopný pitomec, určitě tam najdete sklep a úkryt." Ogama

odešel celý rozzuřený. Byl přesvědčen, že ho nějak podvedli.

Nejvyšší z činovníků vstal a přiblížil se k Jošimu. "Promiňte, Výsosti, ale chybí tady i ta žena. Musí tam být..."

"Jaká žena?"

"Mladá. Ze Sacumy. Byla s nimi už několik týdnů. Myslíme, že to je Kacumatova milenka. Promiňte, ale chybí i Takeda."

"Kdo?"

"Šiši z Čošů, kterého jsme sledovali. Možná to byl Ogamův donašeč, viděli jsme ho, jak nenápadně vklouzl do Ogamova štábu den před prvním nepodařeným zátahem."

"Opravdu? Kacumata a ti dva tam určitě byli?"

"Určitě, Výsosti. Všichni tři, Výsosti."

"Tak tam musí být sklep nebo tajná chodba."

Našli ji, až když se rozednilo. Padací dvířka přes tajný tunel, kterým se dalo prolézt dost daleko a který končil v zaplevelené zahradě opuštěné chatrče. Ogama do zamaskovaných dvířek vztekle kopl. "Baka!"

"Vypíšeme odměnu za Kacumatovu hlavu. Zvláštní odměnu!" rozhodl Joši. Zuřil. Neúspěch bezpochyby narušil vztah, který tak pečlivě pěstoval. Ale byl příliš chytrý, než aby se zmínil o Takedovi nebo o té ženě. Na ní nezáleželo.

"Kacumata je určitě ještě v Kjótu. Nařídíme bakufu, aby ho našlo, dopadlo a přineslo nám jeho hlavu."

"Svým stoupencům nařídím totéž." Ogama už byl trochu smířlivější. I on přemýšlel o Takedovi a o tom, zda je jeho útěk dobré nebo špatné znamení. Vzhlédl na kapitána, který ho vyhledal. "Ano?"

"Přejete si vidět hlavy teď, pane?"

"Ano. Joši-dono?"

"Ano."

Zraněným šiši se dostalo cti zemřít bez další bolesti. Byli rituálně s'ati, jejich hlavy omyty a teď ležely seřazeny podle zvyklostí. Čtyřicet. Znova ten počet, pomyslel si Ogama znepokojeně. Je to zlé znamení? Potlačil však nervozitu.

Nikoho ze šiši nepoznal.

"Viděl jsem je," prohlásil, jak se slušelo. Nový den byl zamlžen lehkým deštěm.

"Viděl jsem je," opakoval Joši stejně vážně.

"Naražte ty hlavy na kůly. Dvacet před mou bránu, dvacet před bránu urozeného pana Jošiho."

"A nápis, Výsosti?" zeptal se kapitán.

"Co navrhuje, Joši-dono?"

Po chvíli Joši, který pochopil, že je právě vystaven další zkoušce, navrhl: "Dva nápisy by měly znít: Tito vyvrženci, róninové, byli potrestáni za zločiny proti císaři. Ať se všichni dozvědí o jejich skutečích. Stačí to?"

"Ano. A podpis?" Oba chápali, že to je velmi důležité a jen těžko řešitelné. Kdyby se podepsal Ogama sám, znamenalo by to, že je plnoprávným vládcem nad branami, kdyby Joši, dalo by se z toho usuzovat, že Ogama je mu podřízený, což bylo formálně pravda, ale nepřicházelo v úvahu. Pečeť bakufu by naznačovala totéž. Pečeť dvora by se vykládala jako nepřipustné zasahování do světských otázek.

"Možná těm bláznům přikládáme až příliš velký význam," ušklíbl se Joši s hraným pohrdáním. Přimhouřil oči, protože přes Ogamovo rameno zahlédl Basuhira a několik stráží, jak vybihají kolem rohu špinavé uličky plné kaluží. Znova se zadíval na Ogamu. "A co kdybych nechali narazit jejich hlavy na kůl tady? Proč bychom jim měli vzdávat poctu svým podpisem? Ti, kteří by to podle nás měli vědět, se to stejně brzy dozví a bude to pro ně varování. Ne?"

Ogamu toto diplomatické řešení potěšilo. "To je skvělé. Souhlasím. Sejdeme se za soumraku a..." Zarazil se, protože si všiml, že se k nim rychle blíží Basuhiro, celý zpocený a sotva popadá dech. Vykročil mu naproti.

"Kurýř ze Šimonoseki, Výsosti," těžce oddechoval Basuhiro.

Ogamův obličej se změnil v masku. Vzal si svitek a přistoupil blíž k jedné z pochodní. Zatímco jej rozbaloval, všechny oči se upřely na něj. Basuhiro mu zdvořile podržel nad hlavou deštník.

Zpráva přicházela od kapitána velícího posádce u průlivu. Před osmi dny byla odeslána jako spěšná a kurýři ji vezli ve dne v noci jako zásilku nejvyšší naléhavosti:

Výsosti, včera vplula do průlivu vracějící se nepřátelská flotila složená z vlajkové a sedmi dalších bitevních lodí.

Všechny měly parní pohon a některé táhly vlečné čluny s nákladem uhlí. V souladu s vaším rozkazem, že nesmíme zahájit boj s nepřátelskými plavidly bez vašeho písemného rozkazu, jsme je nechali proplout. Mohli jsme je všechny potopit. Naši holandsí poradci to potvrzují.

Když flotila proplula, parní fregata s francouzskou vlajkou se drze vrátila a vypálila salvy na čtyři naše postavení ve východní části průlivu, zničila je i s děly a potom se vzdálila. Opět jsem se v souladu s vašimi instrukcemi zdržel odvety. Pokud budu napaden příště, žádám o váš souhlas potopit útočníka.

Smrt všem gaidžinům, chtělo se vykřiknout Ogamovi. Zmocnil se ho neovladatelný vztek. Celá flotila se ocitla v jeho dosahu stejně jako Kacumata, ale pomstě unikla. V koutcích úst se mu objevily kapičky pění. "Připravte nové instrukce: Napadněte a zničte všechny nepřátelské válečné lodi."

Basuhiro, který stále sotva dechu popadal, namítl: "Smím vám navrhnout, Výsosti, abyste zvážil podmínku, pokud jich bude víc než čtyři najednou? Vždy jste chtěl využít momentu překvapení."

Ogama si otřel ústa a přikývl. Srdce mu bušilo při představě, kolik lodí mohl potopit. Déšť zesílil a bubnoval do deštníku. Uviděl, jak za Basuhirem čeká Joši a další důstojníci a pozorují ho. Zvažoval, zda má s Jošim vyjednávat jako se spojencem nebo nepřítelem a jaké důsledky má vyvozovat z případu s flotilou a její drzostí. Zaplavil ho pocit vlastní bezmocnosti. "Joši-dono!" Pokynul mu a spolu s Basuhirem popošli dál, aby měli soukromí. "Přečtěte si to, prosím!"

Joši zprávu rychle přelétl. Jakkoli se ovládal, zbledl. "Pluje flotila k vnitřním mořím a k Ósace? Nebo zabočila na jih k Jokohamě?"

"Na jih nebo někam jinam. Příští loď, které se dostanou do mých vod, potopím. Basuhiro, okamžitě pošli do Ósaky člověka..."

"Počkejte, Ogama-dono," skočil mu do řeči Joši, který si chtěl vše promyslet. "Basuhiro, co radíte vy?"

Mužiček odpověděl bez váhání. "Výsosti, zatím předpokládám, že směřují do Ósaky a my bychom se měli společně připravit na její obranu. Už jsem poslal zvědy, aby co nejrychleji zjistili, jakým kursem se flotila vydala."

"Dobře." Ogama si roztřesenou rukou otřel kapky deště z obličeje. "Celou flotilu mám v průlivu... Měl jsem tam být."

Basuhiro řekl: "Je mnohem důležitější, abyste chránil císaře proti jeho nepřítelům, Výsosti. Váš velitel se zachoval správně, když nevystřelil na jedinou loď. Samozřejmě že to byl pokus zjistit sílu naší obrany. Dobře že to neprozradil. Teď je past připravená a sklapne, až si to budete přát. Vzhledem k tomu, že se vrátila pouze jedna nepřátelská loď a rychle zase zmizela, předpokládám, že se velitel jejich flotily bál, nebyl ochoten zaútočit a vylodit vojska, a začít tak válku, kterou ukončíme my."

"Ano, to ukončíme. Úskok? Souhlasím, Joši-dono," prohlásil Ogama rozhodně. "Měli bychom zahájit válku. Překvapit je útokem na Jokohamu, ať už se v Ósace vylodí, nebo ne."

Joši nedokázal okamžitě odpovědět. Zatočila se mu hlava, když si uvědomil jednu věc, kterou chtěl utajit. Osm válečných lodí? To je o čtyři více, než kolik jich vyplulo do Číny. Gaidžinové tedy posílili svou flotilu. Proč? Aby se pomstili za sacumské vraždy, ale ještě spíše za Ogamovy útoky proti jejich lodím? A provedou to stejně jako v Číně. V úžině u Tchaj-wanu byla potopena jedna jediná jejich loď, ale oni zničili pobřeží o rozloze stovek mil.

Co mohou v Nipponu zničit nejsnadněji? Edo.

Uvědomuje si to Ogama a tajně se snaží vyprovokovat gaidžiny? Kdybych já byl jejich vůdce, zaútočil bych na Edo. Oni to nechápou, ale Edo neoddělitelně patří k šógunátu. Jestli padne Edo, padne i Toranagův šógunát a Země bohů zůstane bezbranná proti všem násilníkům.

A tomu musím za každou cenu zabránit.

Přemýšlel! Jak uzavřít gaidžiny jako do láhve. A také Ogamu, jehož reakce položí na jejich špalek naše hlavy, ale jeho vlastní ne. "Souhlasím s vaším moudrým poradcem. Měli bychom se připravit na obranu Ósaky," začal a žaludek se mu sevřel. Pak ale převládla obava o bezpečnost Edo. "Není ale podstatné, zda Ósaka přijde na řadu dřív nebo později. Hlavní je, že se vrátila jejich válečná flotila. Jestli nebudeme velmi opatrní, válce nezabráníme."

"Opatrnosti už bylo dost." Ogama se k němu naklonil. "Říkám, že ať už dojde k vylodění v Ósace nebo ne, uřízneme závaží, co nám visí na koulích a zničíme Jokohamu. Hned! Jestli to neuděláte vy, tak promiňte, ale pustím se do toho sám."

KNIHA TŘETÍ

32

JOKOHAMA, Sobota, 29. listopadu

"Flotilu jsme nechali za sebou. Jsou to už dva dny, pane Malcolme, Jamie," žoviálně vyprávěl kapitán clipperu. Nedával na sobě znát zděšení z toho, jak se Malcolm, kterého znal od narození a s nímž se náramně bavil a popíjel ještě před třemi měsíci v Hongkongu, změnil - unavený, sinalý obličej, divné oči štvance, berle, které teď potřeboval k chůzi a dokonce i k tomu, aby se postavil. "Hnali jsme si to pod plnými plachtami, v zádech vítr šestého stupně, kdežto oni si pluli pěkně klidně a rozvázně. Určitě se klepali strachem, aby neztratili vlečné čluny s uhlím, které si s sebou táhli." Jmenoval se Sheeling a právě vystoupil na břeh ze své plachetnice Dancing Cloud, která se nečekaně objevila v přístavu. Byl to vysoký, vousatý dvaadvacíťník s tvářemi ošlehanými od větru a pro Vznešený dům pracoval už osmdvacet let. "Jenom jsme je pozdravili a pádili jsme si to dál."

"Čaj, kapitáne?" zeptal se McFay a hned mu nalil, aniž čekal na souhlas. Již dávno věděl, že je to jeho oblíbený nápoj. Během plavby jej pil ve dne v noci řádně oslazený a se zahuštěným mlékem. Seděli u velkého stolu v pokoji u Malcolma spolu s Jamiem, ale ten, podobně jako tchaj-pan, příliš neposlouchal, jen upřeně sledoval zapečetěný poštovní pytel se znakem Vznešeného domu, který námořník držel v levém podpaždí.

Místo levé ruky měl Sheeling hák. Ještě jako poddůstojník se plavil po řece Jang-c' na lodi vezoucí náklad opia, když jejich lorchu obklíčili piráti Bílého lotosu. V boji tehdy ztratil paži. Později byl vyznamenán za statečnost. Jeho milovaný idol Dirk Struan mu pomohl překonat zoufalství a přidělil ho k Hrbáči Orlovovi, hlavnímu kapitánovi celé své flotily, aby ho naučil vše, co umí.

"Dík," řekl Sheeling s úsměvem a pořádně se napil čaje. "Je skvělý, Jamie. To víte, že bych si radši dal velkou whisky, ale to počká až do Honolulu. Chci se tady otočit co nejrychleji a přišel jsem jen..."

"Honolulu?" podivili se Struan a Jamie jedněmi ústy. Clippery na trase přes Tichý oceán do San Franciska a zase zpět se v Jokohamě obvykle nezastavovaly.

"Co vezete za náklad?" zeptal se Malcolm a málem dodal "strýčku Sheelingu" jako v krásných dnech svého dětství.

"Jako obvykle, čaj a koření do Friska, ale dostal jsem příkaz dřív doručit poštu našim agentům na Havaji."

"Matčin příkaz?"

Sheeling přikývl a změřil si ho laskavým pohledem svých šedých očí. Slyšel podivný podtón v jeho hlase a zčásti chápal problémy mezi matkou a synem - o Malcolmově zasnoubení a jejím nesouhlasu si nakonec povídal celý Hongkong - ale přísně mu zakázali, aby se o tom byl jen zmínil.

"Jak jdou obchody na Havaji?" zeptal se Malcolm. Opět jím proběhla vlna nervozity. "Říkala o tom něco?"

"Ne, paní Struanová mi jen nařídila, abych se tady zastavil."

Okenicemi kanceláře zatřásl poryv větru. Vyhlédli ven. V zátoce kotvil clipper se třemi stěžni, ladně zvládal příboj, plachty měl připravené k rozvinutí, aby za chvíli vyrazil na moře a tam zkontroloval divoké, dobré i zlé, prostě jakékoli ho potkají. Všichni tři se dmuli pýchou jako plachtoví a Sheelinga hrálo u srdce, že takové královně moří velí právě on.

Opět se obrátil k Malcolmovi a bezděky se poškrábal na svrbícím krku. "Přijeli jsme sem z jediného důvodu - kvůli poště." Předal mu brašnu. "Dáte mi potvrzenku, prosím?"

"Ovšem." Malcolm kývl na Jamieho a ten ji začal vyplňovat. "Co je nového v Hongkongu?"

"Většina toho asi bude v pytlí s poštou, ale přivezl jsem i poslední noviny, londýnské i hongkongské. Nechal jsem je dole v kanceláři." Sheeling rychle dopil čaj, protože se už nemohl dočkat, až zase vyrazí na širé moře. Byla to za ta léta jeho čtvrtá cesta na Havaj, a tak dobře znal krásu tamních děvčat a jejich vzácnou radostnou povahu, pro kterou peníze nehrály skoro žádnou roli, a to je zásadně odlišovalo od těch, které poznal v Hongkongu, Šanghaji a všech ostatních přístavech, které dosud navštívil. Tentokrát si tam koupím nějaký pozemek. Pod cizím jménem. Odjedu tam příští rok, až půjdu do důchodu. Už jsem se rozhodl a nikomu do toho nic není. Myšlenka, že odejde natrvalo, že opustí svou hádavou ženu a chamtivé děti žijící v Londýně, tati, kup mi tohle, tati, kup mi tamto - ne že by je viděl tak často - ho přitahovala.

"Myslel jsem tím místní drby," upřesnil Struan.

"Aha. Tedy za prvé - vaší rodině se daří celkem dobře, paní Struanové, vašemu bratru i sestřím, i když malý Duncan byl zase ošklivě nasydlý, když jsem odjížděl. Pokud jde o Hongkong, na dostizích je pořád stejná legrace jako dřív, paní Fortheringillové jdou přes všechny hospodářské potíže obchody skvěle, Vznešený dům se drží svých starých zásad, ale to víte asi líp než já, i když se jako obvykle objevují pověsti, které zřejmě šíří Brockovi, že prý všechno není v pořádku, ale na tom víceméně není nic nového, je to pořád stejné." Vstal. "Děkuji mnohokrát. Už radši půjdu. Nesmím propást příliv."

"Nezůstanete tu aspoň na oběd?"

"Ne, díky, radši půjdu..."

"Jaké pověsti?" zeptal se náhle Malcolm ostře.

"Nic, co by stálo za řeč, pane Malcolmě."

"Proč mi neříkáte tchaj-pane jako všichni ostatní?" ohradil se Malcolm podrážděný obavami, co asi obsahuje pytel.

"Jsem jím přece, nebo ne?"

Sheelingův výraz se nezměnil. Měl Malcolm rád, obdivoval ho a litoval, že ho postihl tak těžký úděl. "Ano, to jste a máte pravdu, je nejvyšší čas, abych vám přestal říkat pane Malcolmě. Ale promiňte, prosím, když se váš otec stal tchaj-panem, chtěl po mně přesně totéž. Bylo to jen pár dní po tom, co tajfun zabil... zabil tchaj-pana, pana Dirka. Jak víte, byl pro mě vším, a tak jsem požádal svého kapitána, kapitána Orlova, jestli si o tom smím promluvit s panem Culumem, a on mi to nezakázal. Vysvětlil jsem vašemu otci, že tchaj-pan jsem vždycky říkal panu Dirkovi, a jestli by nebyl tak laskavý a nedovolil mi, abych mu říkal jenom pane nebo pane Struane. On mi to schválil. Byla to od něj mimořádná laskavost. Mohl..."

"Slyšel jsem, že kapitán Orlov oslovoval mého otce tchaj-pane, a tomu byl dědeček také vším, možná ještě víc..."

"To je pravda," přikývl kapitán a narovnal se. "Když kapitán Orlov zmizel, váš otec mi předal velení nad flotilou. Sloužil jsem vašemu otci oddaně, stejně jako budu sloužit vám a vašemu synovi, jestli se toho dožiji. Můžete mi udělat tu výjimečnou laskavost, prosím, a dovolit mi totéž co váš otec?"

Sheeling byl pro Vznešený dům nedocenitelný. To všichni tři věděli. A znali jeho neústupnost. Malcolm přikývl na znamení souhlasu, přestože ho to zabolalo. "Šťastnou plavbu, kapitáne."

"Děkuji vám, pane. A... hodně štěstí, pane Struane, ve všem. Vám také, Jamie." Zatímco se blížil ke dveřím, Malcolm zlomil první pečeť na brašně, ale než kapitán stačil sáhnout po klíče, dveře se otevřely. Stála v nich Angélique. Čepec se stuhami, tmavě modré šaty, rukavice a slunečník. Všichni tři muži zatajili dech, když ji spatřili tak rozzářenou.

"Ach, promiň, chéri, netušila jsem, že máš práci..."

"To je v pořádku, pojď dál." Malcolm se s obtížemi zvedl. "Smím ti představit kapitána Sheelinga z Dancing Cloud?"

"Monsieur, tak krásná loď. Vy jste ale šťastlivec."

"Ano, ano, to jsem, slečno. Děkuji." Sheeling se na ni také usmál. Bože, pomyslel si užasle, protože ji nikdy předtím neviděl, kdo by se Malcolmovi divil? "Dobré ráno, slečno." Zasalutoval a odešel, i když už nespěchal pryč, alespoň na chvíli ne.

"Promiň, že ruším, Malcolmě, ale říkal jsi, že si tě mám vyzvednout před obědem. Dnes jíme se sirem Williamem. A určitě jsi nezapomněl, že dnes odpoledne mám hodinu klavíru s Andréem, a na pátku jsem zařídila, aby nám udělali daguerrotypii. Nazdar, Jamie."

"Náš obrázek?"

"Ano. Vzpomínáš si na toho malého legračního Itala, co sem na zimu přijel poslední poštovní lodí z Hongkongu? On je vyrábí. A zaručil se mi, že oba na tom budeme vypadat hezky."

Malcolma na chvíli přestaly trápit obavy a soustředil se jen na její přítomnost, visel na ní očima, přestože si spolu naposled popovídali před hodinou - o jedenácté při kávě v jeho apartmá, zvyk, který zavedla k jeho velikému potěšení. Během posledních dvou tří týdnů se mu zdálo, že její schopnost milovat vykvetla ještě víc, přestože trávila hodně času jízdou na koni, lukostřelbou, hodinami klavíru, přípravou večírků, psaním deníků a dopisů - takový byl životní styl jich všech. Ale kdykoli se setkali, chovala se k němu pozorně a něžně, jak to dokáže jen žena. Miloval ji a potřeboval den ode dne víc, láska ho uchvátila vši svou mocí.

"Obědváme v jednu, drahoušku, a teď je sotva dvanáct pryč." Vůbec nestál o to, aby odešla, přesto však dodal:

"Nenechala bys nás chvíli o samotě?"

"Samozřejmě." Se vším svým půvabem k němu přitáhla, políbila ho a odešla do svých pokojů, které měla hned vedle. Zůstala po ní vůně parfému jako rozkošná vzpomínka.

Roztřesenými prsty zlomil poslední pečeť. Uvnitř našel tři dopisy. Dva od matky, jeden pro něho, druhý pro Jamieho.

Třetí mu napsal Gordon Čchen, komprador Vznešeného domu a jeho strýc. "Vezmi si ho," řekl a podal Jamiemu jeho dopis. Srdce mu zuřivě bušilo a přál si, aby Sheeling vůbec nepřišel. Dva dopisy adresované jemu, ho páliły v rukou. "Radši už půjdu," navrhl Jamie.

"Ne. Špatné zprávy se rozhodně snášejí líp ve společnosti." Malcolm k němu zvedl oči. "Otevři ten svůj." Jamie uposlechl a rychle si jej přečetl. Obličej mu zrudl.

"Je to důvěrné, Jamie?"

"Píše se tu: Milý Jamie - poprvé po dlouhé době mě oslovuje jako dřív - jestli chceš, můžeš tento dopis ukázat mému synovi. Posílám za tebou Alberta MacStruana. Přijede hned, jakmile se bude moci uvolnit z naší šanghajské kanceláře. Uděláš ho svým zástupcem a vysvětlíš mu všechno, co jen budeš moci. Zasněžíš ho do našich obchodů tak, aby mohl převzít pobočku, až od nás odejdeš, tedy pokud se nestanou následující dvě věci: Za prvé se můj syn musí do vánoc vrátit do Hongkongu, za druhé ty ho doprovodíš." Jamie se na něj bezmocně podíval. "Tím to končí. Pak už je tam jen podpis."

"Tím to nekončí," zabručel rozpálený Malcolm. "Jakmile Albert přijede, tak se zatraceně hned zase vrátí."

"Vůbec neuškodí, jestli tu zůstane pár dní a prohlédne si to tady. Je to šikovný kluk."

"Matka... Nikdy bych nevěřil, že dokáže být tak krutá: jestli neposlechněš a nepokloníš se, vyhodí tě." Malcolmovy oči zabloudily k přiborníku, kam si ukryl lahvičku s opiátem proti bolesti. V posledních týdnech se snažil užívat jen jednu dávku denně. Stálo ho to veliké přemáhání, ale stejně se mu občas nepodařilo své předsevzetí dodržet. "Jen v rozumných dávkách," vysvětloval mu Babcott, "je laudanum účinný prostředek proti bolesti." Trval na tom, aby mu Malcolm ukázal lahvičku s tinkturou, jen si ji zkontroluje a nevezme mu ji. "Je to pěkně silné. Pamatujte si, že se tím nic nevyлéčí. A někteří lidé si na to navyknu."

"Já ne. Potřebuji to proti bolesti. Jestli zaženete bolest něčím jiným, přestanu to brát."

"Promiňte, příteli, kdybych mohl, rád bych to udělal. Vaše vnitřní orgány jsou vážně poškozené, i když, zaplaťpánbůh, zase ne tak zle, ale stejně to nějaký čas potrvá, než se zhojí."

Trvá to už příliš dlouho, pomyslel si Malcolm. Nejsem snad na tom hůř, než mi Babcott přiznává? Podíval se na oba dopisy a vůbec neměl chuť je otevřít. Je od ní sprostě takhle používat Jamieho jako páku. "Je to špinavost."

"Určitá práva na to má," poznamenal Jamie.

"Jenže ona není tchaj-pan. To jsem já. Otcova závěť mluvila v tomhle směru jasně," namítl Malcolm podrážděně. Nedokázal si uspořádat myšlenky v hlavě. "Strejda Sheeling se střelil do černého. Takový titul si musí člověk vysloužit, vid'?"

"Ale ty jsi tchaj-pan," namítl Jamie laskavě, ačkoli si uvědomoval, že to není pravda. "Stejně je divné, že se zmínil o Orlovovi. Už jsem si na něho celá léta nevzpomněl. Rád bych věděl, co se mu stalo."

"Ano," přikývl Malcolm roztržitě. "Ten chudák byl odepasaný hned, jakmile potopil nejstaršího Wu Fang-čouova syna. Od Orlova bylo bláznovství, že vystoupil v Macau sám na pevninu. Určitě ho unesli piráti Bílého lotosu. Macao je příliš nebezpečné, snadno se odtamtud dostaneš do Číny a Bílý lotos má špehy všude. Nerad bych se ocitl na jejich seznamu nepohodlných..." Jeho hlas skomíral. Zadíval se na dopisy a ponořil se do rozjímání.

Jamie čekal. Potom řekl: "Jestli pro tebe můžu něco udělat, křikni na mě. Pročtu si ostatní poštu." Odešel.

Malcolm neslyšel, jak zaklaply dveře. Matčin dopis obsahoval doušku P. S. Miluji tě, a tak neobsahoval utajenou zprávu.

Můj nejdražší, ale marnotratný synu, původně jsem chtěla jet s Dancing Cloud, ale na poslední chvíli jsem si to rozmyslela, protože Duncan zase dostal záškrť. Stejně je možná lepší napsat, co Ti chci sdělit, než to říct ústně, alespoň nemůže dojít k omylu.

Dostala jsem Tvé nerozumné dopisy o tom, co chceš a co ne, o Tvém "zasnoubení", o Jamiem McFayovi, slečně Richaudové atd. - i o pěti tisících puškách. Okamžitě jsem se pustila do psaní a tu výstřední objednávku zrušila.

Nastal čas pro otevřená řešení. Jelikož tu nejsi a nechceš mě poslechnout, učiním je sama. Jenom pro Tvou informaci, je to mé právo.

Když Tvůj ubohý otec umíral, nedalo se čekat, až se vrátíš, a tak mě svými skoro posledními slovy jmenoval de facto tchaj-panem podle ustanovení Dirkovy poslední vůle - některá jsou hrozná - jež musí každý tchaj-pan přijmout před Bohem a předat je dalšímu tchaj-panovi. Tehdy se předpokládalo, že Ti pravomoc předám ihned, jakmile se bezodkladně vrátíš. Jeden z Dirkových zákonů stanoví: povinností tchaj-pana je přísahat, že absolutně věří v bezúhonnost a charakter svého nástupce. A to pro Tebe v této chvíli udělat nemohu. Vše to píšu pouze pro Tvou informaci - Struanovy by poškodilo, kdyby toto vstoupilo ve známost, a tak až si dopis přečteš, znič jej.

Dnes jsem nabídla dopisem Tvému synovi Lochlinu Struanovi, synu strýčka Robba, aby se tchaj-panem stal on. Stanovila jsem čtyři podmínky: především musí okamžitě přijet do Hongkongu, kde se bude tři měsíce zacvičovat. Jak víš, do chodu naší firmy je dobře zasněžen, pokud jde o Velkou Británii, i když Ty se na to hodíš mnohem lépe a dostal jsi lepší výcvik. Za druhé musí přísahat, že toto vše udrží v tajnosti. Za třetí na konci tříměsíčního zkušebního období se definitivně rozhodnu před Bohem mezi vámi dvěma a mé rozhodnutí bude ovšem závazné. Za čtvrté, pokud přijdeš k rozumu, musí slíbit, že Tě učiním svým nástupcem, a pokud bys neměl syny, další na řadě by byl Duncan.

Přijít ke smyslu, můj synu, znamená okamžitě se vrátit do Hongkongu, nejpozději do Vánoc, sám, jen s Jamiem McFayem (a dr. Hoagem, pokud si přeješ jeho společnost), abychom si promluvili o Tvých budoucích plánech, ty ses ujal se svých neodkladných povinností a přichystal se na úlohu, pro kterou jsi byl celý život připravován. Pokud prokážeš uspokojivé výsledky, udělám Tě tchaj-panem o tvých jednadvacátých narozeninách.

Ukázala jsem toto psaní Gordonu Čchenovi a požádala ho, aby se vyslovil k tomu, co je třeba. Podle Dirkova zákona komprador musí, opakuji, musí být přítomen při předání úřadu. Tvá oddaná matka. P. S. Mám Tě ráda. A navíc ještě P. S. Děkuji za Tvé zprávy z parlamentu. Jen to dokazuje, že provádějí jednu hloupost za druhou. Stejně je ale podivné,

že přišly přes našeho arcinepřítele Greyforthu. Dávej si na něho pozor, nemá za lubem nic dobrého, ale to víš sám lépe než já. Ano, ty pověsti jsme slyšeli, i když guvernér popírá, že by se mu něco doneslo. Hned jak se to rozkřiklo poprvé, napsala jsem našim poslancům, aby ten nesmysl zastavili, jestli je to vše pravda. Varovala jsem i naše lidi v Bengálsku. Když jsem dostala Tvůj dopis, napsala jsem jim znova. Už je opravdu nejvyšší čas, abys přijel domů, ujal ses svých povinností a čelil narůstajícím potížím.

"Povinností!" vykřikl Malcolm do zdi, zmuchlal dopis a hodil jej na zem s takovou silou, až ho z toho rozbolelo tělo. S námahou vstal a odpotácel se k přiborníku. Malá lahvička ukrývala jeho večerní dávku. Vypil ji, s kletbami roztrčil sklo o dubové dřevo a nálem upadl, když vrávorál zpět ke svému křeslu.

"To nemůže, nemůže! To... mi ta mrcha přece nemůže provést. Nemůže. Vrátit se domů sám znamená bez mého andílka... To neudělám, a ona se mi do toho nebude plést..." Dál napůl přemýšlel a napůl polohlasně klel, dokud mu do krevního oběhu nepronikl opiát a nepřinesl svou smrtící úlevu.

Za chvíli si všiml druhého dopisu od kompradora Gordona Ččena - otcova nevlastního bratra a jednoho z mnoha nemanželských dětí Dirka Struana. "Tří, alespoň pokud je nám známo," ulevil si nahlas.

Můj drahý, předrahý synovče: Už jsem Ti psal, jak mě zarmoutil Tvůj zlý joss, zranění a ten incident. Ale ještě víc mě mrzí, že se dozvídám o roztržce mezi Tebou a Tvou matkou. To by mohlo být velmi nebezpečné a rozvrátit náš Vznešený dům. Proto je mou povinností se k tomu vyjádřit a poradit Ti. Dala mi přečíst dopis, který Ti napsala. Já jsem jí svůj dopis neukázal a neukážu. A teď k podstatě problému. Omezím se jen na to, co se dotýká postavení tchaj-pana, a nebudu Ti říkat nic ohledně toho děvčete. Buď Čňan.

Fakta: ačkoli jsi formálně dědicem mého nevlastního bratra, Tvá matka správně konstatuje, že jsi neabsolvoval povinný ceremoniál, zkoušku, přísahu a podpisy, jak to požaduje poslední vůle a odkaz mého váženého otce. To musíš vykonat dříve, než se staneš tchaj-panem, a aby to vše bylo platné, musí svým podpisem potvrdit, že vše řádně proběhlo, současný komprador, který musí pocházet z mé větve rodu Ččenu. Až potom se vybraná osoba stává tchaj-panem. Než Tvůj otec zemřel, opravdu jmenoval tchaj-panem Tvou matku. Stalo se tak řádně, po splnění všech náležitostí.

Dosvědčuji to. Ona je plnoprávným tchaj-panem a jí patří moc nad Vznešeným domem. Je pravda, že Tvůj otec i matka předpokládali, že toto postavení rychle převezmeš Ty, ale stejně tak je pravda, že tchaj-panovou povinností je přísahat před Bohem, že jeho nástupce je bezúhonný a charakterní. A také je pravda, že se Vznešený dům řídí pouze rozhodnutími tchaj-pana, muže či ženy, a to zvláště platí o výběru nástupce a lhůtě, kdy převezme vedení podniku.

Má jediná rada zní: buď trpělivý, spolkní svou pýchu, pokloň se, pokloň se, pokloň se, přijmi "zkušební" lhůtu, staň se opět poslušným synem ctícím své předky. Je to pro dobro Vznešeného domu. Poslechni tchaj-pana. Buď Čňan.

Malcolm Struan nechápavě zíral na list papíru. Budoucnost se mu zhroutila, minulost se zhroutila, všechno se změnilo.

Tchaj-panem se tedy stala ona! Matka! Když to ale potvrdil i strýček Gordon, není o tom sporu. Obrala mě o má dědická práva. Ano, zavinila to ona, má matka.

Ale copak o to neusilovala celé ty roky? Copak otcí vždy nelichotila, nežadonila, neplakala, neintrikařila, nedělala prostě cokoli, jen aby ovládla otce, mě a vůbec nás všechny. Ty její každodenní modlitby, kterých se musela účastnit celá rodina, v neděli dvakrát do kostela, a my museli chodit s ní, i když v neděli přece jedna návštěva kostela víc než stačí. A pití! "Opilství je opovržením hodné!" Celý den až k zbláznění jen citovala bibli. Žádná radost ze života nám nezůstala. Půsty se musely dodržovat naprosto přesně, museli jsme hladovět. Pořád měla plná ústa toho, jak skvělý byl ten prokletý Dirk Struan, pořád si stýskala, jaká je škoda, že zemřel tak mladý. Ale nikdy se nezminila ani slůvkem o tom, jak zemřel při tajfunu se svou čínskou milenkou v náručí, a to byl tehdy a je i dodnes největší skandál celé Asie. Pořád kázala o hříšnosti těla, o otcově slabosti, o smrti mé sestry a dvojčat...

Náhle se vzpřimil ve svém křesle. Šílenství? To je ono! pomyslel si. Mohl bych jí dát zavřít do blázince? Možná se opravdu zbláznila. Pomohl by mi strýček Gordon... Aj-je-ja! Já jsem ten, kdo přišel o rozum. Já jsem ten...

"Malcolme! Už je čas k obědu."

Vzhlédl a zjistil, že si povídá s Angelique, lichotí jí, jak jí to sluší a jestli by jí nevadilo, kdyby šla bez něj, že musí rozhodnout pár velmi důležitých věcí, napsat dopisy - ne, nic z toho se jí netýká, opravdu ne, jsou to jen obchodní problémy - a pořád se mu myslí honilo vrat' se sám a pokloň se, ona je tchaj-pan. "Prosím, Angelique."

"Ovšem, jestli chceš. Ale určitě ti nic nechybí, má lásko? Vid', že nemáš horečku?"

Dovolil jí, aby mu položila ruku na čelo, chytil ji a přitáhl na klín, políbil ji a ona mu polibek vrátila, vesele se zasmála a vstala se slibem, že se vrátí po hodině klavíru, aby se s ničím zbytečně netrápil, ale kvůli obrázku by se měl převléct do večerního obleku, a uvidíš, jak se ti budou líbit mé nové plesové šaty.

Malcolm zase zůstal jen se svými myšlenkami a hlavou mu zněla stále stejná slova: Vrat' se sám... Ona je tchaj-pan. Jak si dovoluje zrušit objednávku pušek? Copak se vyzná na japonském trhu?

Právoplatným tchaj-panem je ona. Skutečně tedy vládne tomu kurníku a mně. Přinejmenším dokud mi nebude jednadvacet... a pak pořád dál. Dokud tady bude. Dokud...

Aha. Je klíč v tomhle? Tohle měl na mysli strýček Gordon, když mi zdůraznil, abych byl Čňan? Jak mám být Čňan?

Jenom zůstat trpělivý? Jak by Čňan řešil celou tuhle nešťastnou situaci?

Než se ponořil do svého prazvláštního spánku, usmál se.

* * *

Byla sobota, hezké odpoledne, a tak narychlo uspořádali fotbalové utkání. Téměř celá cizinecká čtvrt' se přišla podívat, a zatímco se hra přelévávala od jedné branky k druhé, diváci se jako obvykle hádali a podléhali hysterii. Střetla se pozemní vojska s námořnictvem - na každé straně nastoupilo padesát mužů. Ještě před koncem prvního poločasu pěchota vedla 2:1. Pravidla povolovala protihráče kopat a prát se s nimi, nezakazovala téměř nic. Jediným úkolem bylo dotlačit míč mezi dvě tyče.

Angelique seděla u střední čáry mezi sirem Williamem a generálem a kolem ní ostatní hosté, kteří se zúčastnili

slavnostního oběda - Seratard a další vyslanci, André a Phillip Tyrer - přišli se podívat na zápas společně. Kolem nich se tlačili britští a francouzští důstojníci, Settry Pallidar a Marlowe, jediný britský námořní důstojník mezi nimi, a kousek opodál Jamie a všichni se snažili upoutat pozornost Angelique. Když přiběhla za Malcolmem, aby mu sdělila, že nepůjde na hodinu klavíru, a zeptala se ho, zda se nechce podívat na utkání, což měla být výmluva, aby s ním nemusela sedět, ještě spal. Požádala tedy Jamieho, aby ji doprovodil.

"Ano, radši ho nebudte. Nechám mu tu vzkaz," radil jí Jamie, vděčný za jakoukoli záminku, aby nemusel přemýšlet o hrozící katastrofě. "Škoda že utkání neuvidí, Malcolm býval vášnivý sportovec, výborný plavec a hráč kriketu a tenisu. Je smutné, že je... že není, co býval."

Vycítila, že je stejně sklíčený jako Malcolm, ale řekla si, že to nevadí, protože muži obvykle bývají vážní, a těšilo ji, že má doprovod, který odradí ostatní. Od onoho velkého dne, kdy přestalo existovat, co v ní rostlo, se jí zdraví i nálada nejenže vrátily, ale dokonce byly lepší než dříve, teď však považovala za nerozumné zůstat s kýmkoli o samotě. Kromě Andrého. K jejímu potěšení se změnil, už jí nevyhrožoval a nepřipomínal pomoc, kterou jí poskytl - na to vše by tak ráda zapomněla - už si ji neprohlížel tvrdýma očima s těžkými víčky, za nimiž se dala tak snadno vyčíst krutost, která v něm ovšem určitě ještě přežívala.

Je důležité, abych si udržela jeho přátelství, říkala si, nesmím zapomínat, jak jsem zranitelná. Poslouchej ho, ale buď opatrná. Některé názory má přece správné: Zapomeňte na vše, co bylo dřív, jako kdyby se to nikdy nestalo.

André má pravdu. Nic se nestalo. Nic, až na to, že tamten je mrtvý. Opravdu miluji Malcolma, porodím mu syny, budu dokonalá manželka a hostitelka a náš salon v Paříži bude...

Ze zamyšlení ji vytrhl divoký řev. Chumel hráčů námořnictva protlačil míč do branky pěchoty, ale kdosi ho zas vyhodil, a to vyvolalo všeobecnou vřavu. Námořníci tvrdili, že gól platí, soupeři to odmítali. Desítky námořníků vtrhly na hřiště, aby se zapojily do rvačky, po nich vojáci a nakonec se prali všichni se všemi, zatímco obchodníci a ostatní civilisté je povzbuzovali, smáli se a užívali si podívané. Rozhodčí - Lunkchurch - se všemožně snažil vyhnout strkanicím a obnovit na hřišti alespoň zdání pořádku.

"Ach, podívejte, tamtoho ubožáka snad ukopou k smrti!"

"Tím se netrapte, Angelique, to jen tak vyvádějí. Je jasné, že to gól nebyl," uklidňoval ji sebevědomě generál. Hráč ležící na zemi byl námořník, a tak se o něho pramálo zajímal. Sir William, který seděl po její druhé ruce, byl stejně vzrušený jako všichni ostatní. Nic tak člověka nepotěší jako pěkná rvačka. Přesto aby uklidnil Angelique, naklonil se ke generálovi: "Co kdyby pokračovali v utkání, Thomasi?"

"To je pravda." Generál pokynul Pallidarovi. "Uklidněte je, prosím. Domluvte jim."

Dragoun Pallidar rázně vstoupil do hřiště, vytáhl pistoli a několikrát vystřelil do vzduchu. Vřava ihned ustala.

"Poslouchejte, vy chásko," vykřikl. Všechny oči teď byly upřeny na něho. "Všichni kromě hráčů z hřiště pryč!"

Generálův rozkaz. Ještě jednou se to bude opakovat, a zápas se zruší. A viníci budou potrestáni. Tak hněte kostrou!"

Hrací plocha se pomalu vyprazdňovala. Mnozí kulhali, zraněné odtáhli fanoušci. "A teď, pane rozhodčí, byl to gól, nebo nebyl?"

"Víte, kapitáne, ano i ne, to záleží..."

"Ano, nebo ne?"

Zavládlo napjaté mlčení. Lunkchurch věděl, ať řekne cokoli, bude to špatně. Rozhodl se, že nejlepší je pravda. "Gól pro námořnictvo!"

Zatímco diváci jásali i vyhrožovali, Pallidar se vracel na své místo, vzpřímený a spokojený sám se sebou. "Settry, byl jste opravdu odvážný." V hlasu Angelique zaznělo takové uznání, že Marlowe a ostatní začali žálit. "Dobrá práce, příteli," připojil se neochotně Marlowe. Znovu se začalo hrát - prát - a povzbuzování se topilo v pískotu a nadávkách.

"Pěkná hra, Thomasi, ne?" prohodil sir William.

"Ale to nebyl žádný gól, soudce je..."

"Houby. Vsadím pět liber, že vyhraje námořnictvo."

Generálův krk zrudl. Sira Williama to potěšilo a pomohlo mu to zapomenout na špatnou náladu. V cizinecké čtvrti a Opileckém městečku samé hádky, nepříjemné dopisy a stížnosti od bakufu a celníků a navíc ještě generálovi nezapomněl, jak hloupě se zachoval při posledních nepokojích.

K tomu se přidaly další špatné zprávy a nepříjemné předpovědi z ministerstva zahraničí, podle nichž nedostatečná podpora v parlamentu povede k velkému snížení počtu diplomatů, a přestože pokladnice impéria je plná k prasknutí, platy se letos zvyšovat nebudou. Válka v Americe bude nejkrutější v dějinách lidstva, což mají na svědomí vynálezy granátů, patron, zadovek, rychlopalných pušek a zezadu nabíjených děl. Po porážce vojsk Unie u Shiloh a v druhé bitvě u Bull Runu se očekává, že válku vyhraje Konfederace, většina hlavounů v City už odepsala prezidenta Lincolna jako slabého a neschopného, ale drahý Willie, politika Jejího Veličenstva se nemění, podporovat obě strany, chovat se nenápadně a všemu se radši, k čertu, vyhnout...

Neradostné zprávy přišly i z Evropy: oddíly ruských kozáků zmasakrovaly ve Varšavě tisíce Poláků a znovu jim tím předvedly ruskou nadvládu, Bismarck, kterého jmenovali pruským ministerským předsedou, podle pověstí připravuje tažení proti Francii, také Rakousko-Uhersko a Rusko se chystají na válku a samozřejmě se čekají další boje na Balkáně...

A tak dál, až se člověku z toho zvedá žaludek, pomyslel si sir William a ušklíbl se. Ať se propadnu, jestli bakufu splní své sliby, a to znamená, že to tady budu muset srovnat do latě, tedy naučit Japončíky, že se sliby britské vlády plnit musí, a totéž připomenout i Sergejevovi, Seratardovi a ostatním.

Nejprostší a nejjednodušší řešení by bylo rozstřílet Edo, to by je rychle přivedlo k rozumu. Ale je tu ještě Ketterer - možná se teď, když se zapsal do dějin, změnil. Uf! Taková naděje...

"Máte u mě rubl, když mi povíte, o čem přemýšlíte," usmál se hrabě Sergejev a podal mu stříbrnou láhev zdobenou

svým erbem ve zlatě. "S vodkou se přemýšlí lépe."

"Díky." Sir William si lokl a cítil, jak se mu vnitřnostmi šíří oheň, a to mu zase připomnělo krásné časy na vyslanectví v Petrohradu, když mu bylo něco málo přes dvacet let, a už byl u centra moci, a ne v nějakém japonském vystrkově. Rusko nabízelo pití a flámy, plesy, balet a výlety na daču, noční život a luxus - pro pár vyvolených - vzrušení, intriky, bujaré večere a Vertinskou, na kterou nikdy nezapomene.

Pět ze sedmi let pobytu v Petrohradě to byla jeho milénka, nejmladší dcera zlatníka oblíbeného u dvora, umělkyně jako její otec, který jejich vztahu přihlížel bez zloby. Williamova matka, také Ruska, si dívku oblíbila a čekala, že se s ní její syn ožení. "Promiň, máti, ale v tomhle nemám sebemenší naději. Ze srdce rád bych to udělal, ale ministerstvo to nikdy nepřipustí. A tak to bude Daphne, dcera sira Rogera. Promiň..."

Znovu se napil. Smutek z rozchodu dosud nepominul. "Vzpomínal jsem na Vertinskou," odpověděl v ruštině.

"Ano, dcery maťušky Rusi jsou výjimečné," soucitně dodal v téže řeči Sergejev. "Jejich láska, když se člověku dostane toho požehnání, trvá navždy - a potom znovu navždy." V diplomatických kruzích se jeho záletům shovívavě usmívali a carova tajná policie si je pečlivě zaznamenávala, takže se staly součástí složky o siru Williamovi, kterou si Sergejev samozřejmě pečlivě prostudoval. To děvče provedlo hloupost, že se zabilo, pomyslel si. Nevěděl, zda se sir William doslechl o její sebevraždě, která následovala brzy po jeho odjezdu do Londýna. Ta k plánu nepatřila. A stejně tak nepatřilo mezi jeho povinnosti mu to povědět. Proč to udělala? Kvůli tomuhle buranovi? To určitě ne, ale ať už to bylo kvůli čemukoli, je jí škoda. Mohla nám být užitečná ještě hodně let. "Třeba vás tam ministerstvo vyšle ještě jednou. Máme tam mnoho jiných Vertinských."

"Obávám se, že to je málo pravděpodobné."

"Doufejme. A také doufejme, mon ami, že váš lord Palmerston uzná, že je jen logické, aby Kurily připadly nám. Stejně jako Dardanely. Obojí by se mělo připojit k Rusku."

Sir William uviděl, jak se v Sergejevových divných očích, modrých jako trnky, zablesklo. "Obávám se, že to není pravděpodobné."

Píšťalka oznámila konec poločasů. Stav zůstal dva ku dvěma. Dav křičel, nadával, chválil a sliboval tvrdou odplatu těm, kdo prohrají. Marlowe ihned přistoupil k Jamiemu. "Myslíte, že by pan Struan a... hm, slečna Angelique přijali pozvání na Pearl na svačinu a pak na vyjížďku?" zeptal se a předstíral přitom, že ho to napadlo jen tak mimochodem. "Musím něco vyzkoušet, až se flotila vrátí, a rád bych je pozval na palubu."

"Určitě by jim to udělalo radost. Proč je nepozvete sám?"

"A kdy, myslíte, že by se to hodilo?"

"Každý den před obědem, kolem jedenácté - nebo před večerí."

"Děkuji, děkuji mnohokrát." Marlowe se rozzářil, ale vtom si všiml Jamieho bledosti. "Jste v pořádku?"

"Ano, díky," Jamie se přinutil k úsměvu a poodešel dál.

Přemýšlel o své budoucnosti. Před několika týdny napsal své snoubence Maureen Rossové do Skotska, aby na něho nečekala. Setkali se naposled před třemi roky a pět let byli zasnoubeni. Psal, že ho to mrzí a dobře chápe, jak je jeho jednání odsouzením, nechal ji přece tak dlouho čekat, ale je přesvědčen, že život tady na Dálném východě se pro dámu nehodí. Asi se však stala jeho domovem, Jokohama, Hongkong, Šanghaj a další místa a on odsud nechce odejít. Ano, ví, že je to od něho podlé, ale jejich zasnoubení končí. Tohle je jeho poslední dopis.

Celé dny předtím i poté, co dopis napsal a vyprovodil pohledem poštovní loď, která jej odvezla, se mu z toho dělalo nevolno. Ale byl si jistý, že jednal správně. Jedna kapitola skončila. A teď nepochyboval, že skončí i kapitola Struanů, tak růžová, a že povýšení, které mělo přijít za rok, je ztraceno. Všemocný Bože! Malcolm určitě neodjede, a tak mi zbývá jen několik týdnů na rozhodnutí, co podniknu dál. A nesmím zapomínat, že se do té doby vrátí Norbert. Co přijde pak? Opravdu souboj? Jestli ano, je to zlý joss, ale stejně musím ze všech sil ochránit Malcolma.

Takže nová práce! Pro koho a kde? Rád bych zůstal tady, mám tu Nemi, a je to dobrý život, který člověku otevírá vyhlídky do budoucna. Hongkong a Šanghaj jsou víceméně nedostupné, obě města ovládli staří mazáci. Pro Struana, Brocka nebo Coopera je to skvělé, ovšem lidé jako já tam prorazí jen těžko.

Nejlepší možností se mám přece jen tady. U koho? S Dmitrijem u Cooper-Tillmanna? Potřebovali by mě? Ano, ale ne jako šéfa odbočky. U Brocka? Snad. Tess byla tak nespravedlivá, že jsem o tom uvažoval, ale dokud to tady řídí Norbert, nemám sebemenší šanci. Ale kdyby ho Malcolm zabil, znamenalo by to pěkný obrat a pomstu. Lunkchurch? Ano, určitě, ale kdo by chtěl pracovat pro tak nevychovaného otrapu. A co takhle postavit se na vlastní nohy? To by bylo nejlepší, ale nejriskantnější. A kdo by mi finančně vypomohl? Potřebuji peníze, něco jsem si sice našetřil, ale to nestačí. Do začátku bych potřeboval hodně, abych překryl čas, než bych dostal úvěry a sjednal pojistky, musel bych sehnat agenty v Londýně, San Francisku, Hongkongu, Šanghaji a po celé Asii, v Paříži - a v Petrohradě. Nesmím zapomínat, že Rusové nakupují čaj ve velkém a výhodně jej mění za soboliny a jiné kožešiny. Na Ruské Aljašce máš výborné kontakty, i v obchodních střediscích jižní části západního pobřeží. To je dobrý nápad, ale příliš riskantní, od nákupu k prodeji a zisku uplyne příliš dlouhý čas, lodě jsou vystaveny příliš mnoha nebezpečím, příliš mnoho jich potopí bouře nebo piráti...

Opodál zamyšlen hleděl do dálky i Phillip Tyrer. Přemýšlel o Fudžiko a málem hlasitě zasténal. Včera večer se s pomocí svého přítele Nakamy-Hiragy pokusil zahájit jednání o tom, že ji získá výhradně pro sebe. Mama-san Raiko zvedla oči a zavrtěla hlavou. Ach, promiňte, ale zdá se, že to nebude možné, tvrdila. To děvče je tak cenné a stojí o něj tolik významných gaidžinů, významných gaidžinů, čímž naznačila, že za ní občas zajde i sir William, třebaže ho výslovně nejmenovala. Tyrera to vyvedlo z míry a znervóznilo ještě víc.

Raiko mu sdělila, že dřív, než se začne vyjednávat o finančních a jiných podrobnostech, musí se zeptat Fudžiko, zda by byla ochotna o tom vážně uvažovat. K jeho zděšení dodala, že by bylo nejlepší, kdyby za ní vůbec přestal docházet až do doby, dokud - a pokud - se nedohodnou na smlouvě. Trvalo hodinu, než přistoupil na kompromis navržený

Nakamou: jestli se do té doby sejde s Fudžiko, nikdy se o této otázce nezmíní a přímo s ní vyjednávat nebude. To je přece povinnost mama-san.

Díky Bohu za Nakamu, řekl si v duchu a opět ho zalil pot. Málem jsem to všechno pokazil. Nebýt jeho...

Rozhlédl se kolem a zjistil, že si Seratard a Poncin něco důvěrně šeptají a o kousek dál švýcarský vyslanec Erlicher stejně tajnůstkářsky cosi vyřizuje s Johannem, který soustředěně naslouchá každému jeho slovu.

Co mají ti lidé tak důležitého a naléhavého, napadlo ho, že o tom musejí diskutovat při fotbalovém utkání? Uvědomil si, že nesmí propadat snění a musí se chovat jako dospělý, že v Japonsku nejde všechno jako po másle a že má své povinnosti vůči Koruně a siru Williamovi. Fudžiko počká až do večera, kdy dostane odpověď.

Zatracený Johann! Teď, když ten Švýcar přestane pracovat jako tlumočník, čekají mě povinnosti navíc a sotva mi zbude čas na spaní a zábavu. Zrovna toho dne ráno se na něho sir William vztekle obořil, nespravedlivě, pomyslel si hořce. "Proboha, Phillipe, věnuj se tomu víc. Čím dřív budeš hovořit plynne, tím lepší je to pro Británii, čím dřív se Nakama naučí anglicky, tím lepší pro Británii. Musíš si svůj chléb zasloužit. Už bylo dost povalování, věnuj se Nakamovi, donuť ho, ať on si také svůj chléb zaslouží, nebo bude muset odsud vypadnout!"

* * *

Hiraga seděl na vyslanectví a nahlas četl dopis, který Tyrer napsal jménem sira Williama a který společně překládali, aby mohl být hned zítra doručen bakufu. Ačkoli ještě mnoha slovům nerozuměl, rychle se ve čtení zlepšil: "Máte talent na angličtinu, Nakamo, příteli," už několikrát mu zdůraznil Tyrer. Potěšilo ho to, přestože obvykle ho chvála nebo kritika od gaidžinů nechávala chladným. Celý týden vždy po probuzení trávil hodiny biflováním slovíček a vět, znovu a znovu si je opakoval, až se mu z toho začaly zdát sny ve smíšeném jazyce.

"Proč si tím zatěžuješ hlavu, bratránku?" škádlil ho Akimoto.

"Musím se naučit anglicky tak rychle, jak je to jen možné. Mám málo času, ten vůdce gaidžinů je sprostý a vzteklý a nemám ani tušení, jak dlouho tam budu smět zůstat. Ale, Akimoto, kdybych se naučil číst, kdo ví, jaké informace bych tam získal. Nedovedeš si představit, jak jsou hloupí a neumějí udržet tajemství. Všude se tam povalují stovky knížek, novin a dokumentů. Mám ke všemu přístup, smím číst cokoli a tenhle Taira mi odpovídá i na ty nejdůležitější otázky."

To si řekli včera večer v bezpečí svého bytu ve vesnici. Rozbolavělou hlavu si přitom chladil studeným ručníkem.

Nemusel se už uzavírat na vyslanectví, když chtěl, mohl přespávat ve vesnici, ale častokrát byl večer tak unavený, že usnul na volném lůžku v bungalovu, kde Tyrer bydlel s Babcottem. Nevyhnutelně tedy o něm George Babcott musel vědět. "Skvělé. Nakama mi také může pomáhat s angličtinou a se slovníkem, který připravuji. Skvělé. Uspořádám lekce a rychlokurs."

Babcott postupoval radikálně. Učení muselo být zábavné a brzy se z něj stala skoro hra, veselá hra, kdo zvládne jazyk rychleji. Byl to úplně nový styl pro Hiragu a Tyrera, kteří učení brali vážně a jimž bylo vzdělání vštěpováno odříkáváním, opakováním a rákoskou.

"Ty hodiny uběhnou tak rychle, Akimoto. Je to den ode dne snazší. Až zvítězí sonnó džoi, budeme to dělat ve školách také tak."

Akimoto se rozesmál. "Učitelé milí a laskaví? Bez domluv a výprasků? To nikdy nepůjde. A abych nezapomněl, jak to vypadá s tou fregatou?"

Odpověděl, že mu Tyrer slíbil požádat svého přítele kapitána o povolení, aby směli na palubu. Vysvětlil mu, že Akimoto je syn z bohaté loďařské rodiny v Čóšú, který se tady zastavil na pár dní, a že by se mohl v budoucnu stát cenným přítelem.

Otevřeným oknem k němu doléhal povyk z fotbalového utkání. Povzdechl si a s úctou vzal do rukou Babcottův ručně psaný slovník. Byl to první slovník, který kdy v životě viděl, a první japonsko-anglický a anglicko-japonský vůbec.

Babcott jej sestavil ze slovíček a vět, které nashromáždil on sám, obchodníci a kněží, katolíci i protestantští, nebo získal přes holandštinu. Prozatím to byla útlá knížka, rostla však den ode dne, a to ho fascinovalo.

Podle pověstí asi před dvěma stoletími sestavil jeden jezuita jakýsi portugalsko-japonský slovník, první svého druhu.

Po čase se objevilo několik holandsko-japonských, ale ty byly přísně střeženy. "Není nutné, abyste to zamykal, Nakamo," řekl mu včera k jeho údivu Babcott, "to Angličané nedělají. Klidně o tom všem povězte, ať se každý poučí. Čím má země vzdělanější lidi, tím je lepší." Usmál se. "Pochopitelně že ne každý se mnou souhlasí. Každopádně příští týden s pomocí našich tiskařských strojů..."

"Tiskařské stroje, promiňte?"

Babcott mu to vysvětlil. "Brzy začneme tisknout, a jestli mi slíbíte, že napíšete dějiny Čóšú, slibuji vám, že dostanete výtisk mého slovníku jenom pro sebe."

Asi před týdnem přinesl Hiraga Akimotovi na ukázkou noviny Yokohama Guardian. "Jsou tam zprávy z celého světa a každý den vydávají nové, kolik výtisků chtějí - třeba i tisíce..."

"To není možné!" namítl Akimoto. "Naše nejlepší lisy..."

"Na vlastní oči jsem se viděl, jak to dělají. Používají stroje, Akimoto. Ukázali mi je. Všechna slova seřadí vedle sebe a čtou je, na rozdíl od nás, zleva doprava a dolů, odstavec po odstavci. Neuvěřitelné. Sám jsem pozoroval, jak stroj skládá slova z jednotlivých symbolů, kterým říkájí písmeno. Podle nich se dají všechna slova na světě napsat těmihle šestadvaceti symboly a..."

"To není možné!"

"Poslouchej! Každý ten symbol nebo písmeno zní stejně, a tak je dokáže přečíst skoro každý člověk a stejně tak slova, která jsou z nich složená. Aby vyrobili třeba tyhle novoviny, tiskař kombinuje malé kousky železa, které mají na konci vyřezaný tenhle symbol - promiň, není to železo, ale druh železa, kterému říkájí 'ocer' nebo tak nějak. Ten člověk seřadí symboly do krabičky, která se nějak nabarví inkoustem, a pak přes to přejede papír. Takhle vytiskli stránku, kterou jsem chvíli před tím napsal. Taira to přečetl přesně. Zázrak!"

"Ííí, ale jak bychom to dokázali udělat s naším jazykem, kde pro každé slovo je zvláštní znak a třeba pět nebo i sedm způsobů, jak ho vyslovit? Naše písmo je jiné a..."

"Doktor Obr poslouchá, jak vyslovuji japonská slova a zapisuje si je těmi jejich písmeny. Taira na to jen mrkne a opakuje to."

Hiragovi trvalo dlouho, než Akimota přesvědčil. "Ííí," ulevil si celý vyčerpaný. "Tolik nových věcí, nových myšlenek, sám mám potíže s tím, abych je pochopil, natož abych je vysvětlil. Ori byl blázen, že se nechtěl učit."

"Pro nás je dobré, že je mrtvý a pohřbený a že gaidžinové na něj zapomněli. Pár dní jsem si byl jistý, že jsme ztraceni." "Já také."

Hiraga našel anglický výraz, který hledal, "reparace". Japonský překlad zněl "peníze, které se musí zaplatit za určený zločin". To ho zarazilo. Bakufu přece žádný zločin nespáchalo. Dva lidé ze Sacumy, Ori a Šorin, zabili gaidžina, oba jsou teď mrtví, dva za smrt jednoho gaidžina, to je určitě spravedlivé. Proč by měli žádat ještě nějaké "retarace", řekl si a nahlas vyslovil výraz, jak to nejlépe jeho jazyk svedl.

Vstal od stolu, aby si protáhl kolena, a přešel k oknu. Bylo pro něho namáhavé sedět celý den jako gaidžinové. Měl na sobě šaty západního střihu, ale na nohou měkké japonské cvičky. Anglické boty mu připadaly příliš nepohodlné. Den byl stále pěkný, v přístavu kotvily lodě a oběma směry pluly rybářské čluny a další plavidla. Fregata vydala jakýsi signál. Jeho vzrušení vzrostlo. Brzy si prohlédne její vnitřek a velké parní stroje, o nichž mu vyprávěl Taira. Zahlédl fotografii vystřiženou z časopisu a připíchnutou na zeď. Byla na ní velká loď, obrovská železná loď vyrobená v britském hlavním městě Londýně. Největší, jakou kdy kdo postavil, dvacetkrát větší než fregata v zátocce. Příliš nestvůrná, než aby si ji vůbec dokázal představit - dokonce ani nechápal, jak se dělá taková "fotografije", bylo to záhadné a zavánělo magií. Otřásl se a vtom si všiml, že dveře zůstaly otevřené a proti němu se nachází pracovní sira Williama. Pokud věděl, na vyslanectví nebyl už nikdo. Všichni odešli na fotbal a měli se vrátit až pozdě večer.

Tiše otevřel do kanceláře sira Williama. Na vyřezávaném stole leželo mnoho papírů, na neuklizených políčkách snad padesát knih a na stěnách podobizna jejich královny a další obrazy. Na příbormíku stálo cosi nového. Fotografie ve stříbrném rámu. Na ní viděl ošklivou, jakousi podivně oblečenou gaidžinskou ženu a tři děti. Pochopil, že to je rodina sira Williama. Tyrer se mu zmínil, že za ním brzy přijedou.

Vlastně mě potkalo štěstí, že jsem se narodil jako Japonec, civilizovaný člověk, a mám hezkého otce a matku, bratry a sestry a Sumomo, s níž se ožením, jestli mi to karma dovolí. Myšlenka na to, že ona je v bezpečí doma, ho zahřála, ale potom se postavil před stůl a příjemný pocit byl hned ten tam. Vzpomněl si, jak stál před sedícím vůdcem gaidžinů, bylo mu nepříjemně, až zle, ale odpovídal na otázky o Čóšú, Sacumě, bakufu, o rodu Toranagů, na otázky dotýkající se každého aspektu života vlastního i celého Japonska. To teď bylo na pořadu skoro každý den. Rybí oči z něho vyťahovaly jednu pravdu za druhou, i když by je tak rád zatemnil a popletl.

Dával si pozor, aby se ničeho nedotkl. Předpokládal totiž, že na něho nastražili past, jako by to udělal on, kdyby nechal gaidžina samotného na tak důležitém místě. Vtom k němu zvenčí dolehly rozhořčené hlasy. Vykoukl z Tyrerova okna a ke svému úžasu spatřil u brány Akimota, jak se klaní strážnému, který na něho mířil puškou s nasazeným bodákem a křičel na něj. Jeho bratranec měl na sobě pracovní šaty gaidžinů a byl zřejmě velice nervózní.

Strážný od vidění Hiragu znal, věděl, že je to jakýsi tlumočník a že má propustku vydanou vyslanectvím. Něco nesrozumitelně kousavě prohodil, posunkem naznačil Akimotovi, aby šel pryč a přikázal Hiragovi, "řek tý vopici, aby vypadla, jinak jí uštrélí tu její podělanou hlavu".

Hiraga se nepřestal usmívat. "Odvedu ho, promiňte." Vzal Akimota v podpaží a spěchal s ním do uličky, jež vedla k vesnici. "Zbláznil ses? Chodit sem znamená..."

"Já vím." Akimota ještě nepřešel strach z bodáku, který se ocitl jen pár centimetrů od jeho krku. "Já vím, ale šoja, vesnický starší, mi nařídil, abych tě okamžitě sehnal."

* * *

Šoja pokynul Hiragovi, aby se posadil na druhé straně nízkého stolečku. Pozval ho do soukromé části svého domu, kde - za záměrně zašlým a neuklizeným krámkem - panoval vzorný pořádek, tatami a papírová okna byla vyrobena z nejkvalitnějšího materiálu. Na klíně mu seděla mourovatá kočka a zlostně pozorovala rušitele svého klidu. Kolem malého kovového čajníku stály šálky z nazelenalého porcelánu. "Prosím, napijte se trochu, Otami-sama. Omlouvám se, že vám působím nepříjemnosti." Nalil čaj, oslovil Hiragu jménem, které používal, a pohládl kočku. Ta neklidně zvedla uši. "Prosím, promiňte, že jsem vás vyrušil." Nápoj byl aromatický a výborně chutnal. Hiraga to zdvořile ocenil. Ve svých evropských šatech se cítil u šoji nepohodlně, špatně se mu sedělo a bez mečů si připadal celý nesvůj. Po obvyklých komplimentech starosta přikývl, jakoby spíš sám pro sebe, a zadíval se na hosta. Tvářil se blahosklonně, jen jeho oči připomínaly pichlavé křemínky. "Dostal jsem nějaké zprávy z Kjóta a napadlo mě, že bych vás měl s nimi okamžitě seznámit."

Hiraga zneklidněl ještě víc. "Co se děje?"

"Zdá se, že deset šiši z Čóšú, Sacumy a Tosa přepadlo v Ocu šóguna Nobusadu. Pokus o vraždu se nevydařil a všichni byli zabiti."

Hiraga předstíral nezájem, ale v duchu se mu udělalo mdlo. Kterých deset, a proč se to nevydařilo? "Kdy se to stalo?"

Šoja nepostřehl nic, co by naznačovalo, že byl Hiraga o útoku informován předem. "Před osmi dny."

"Jak jste se to mohl tak rychle dozvědět?"

Šoja k jeho překvapení sáhl do rukávu a vytáhl z něj malou trubičku. V ní se skrýval svitek tenoučkého papíru. "Tohle mi přišlo dnes. Naše zaibacu Gjókojama posílá důležité zprávy poštovními holuby." Ve skutečnosti dostal depeši už o den dřív, potřeboval však čas, aby si promyslel, jak s Hiragou jednat. "Je důležité mít rychlé a přesné informace, ne?"

"Zmiňují se tam o nich jmenovitě?"

"Ne, promiňte, žádná jména."

"To jsou všechny vaše informace?"

Oči zabýskaly. Hiraga se zděsil, když šoja pokračoval: "Téže noci v Kjótu urození pánové Joši a Ogama udeřili s vojsky na štáb šiši, přepadli je nepřipravené a pobili je. Kolem vypáleného domu napíchli na kůly čtyřicet hlav." Stařík si dával pozor, aby se neusmál. "Otami-sana, je těch čtyřicet velká část našich udatných šiši?"

Hiraga pokrčil rameny a odpověděl, že neví. Doufal jen, že šoja nepozná, zda říká pravdu, nebo lže. Hlava ho bolela z přemýšlení - kdo asi zemřel, kdo přežil, kdo je zradil a jak to, že takoví nepřátelé jako Joši a Ogama zaútočili společně.

"Proč mi to všechno říkáte?"

Na chvíli se šoja zadíval dolů na kočku. Pohled mu zněžněl a začal ji hladit mezi ušima. Zvíře blaženě přimhouřilo oči a vytahovalo a zase zatahovalo drápky, ale ne výhrůžně. "Zdá se, že nedopadli všechny, koho obklíčili," pokračoval klidně. "Dva uprchli. Jejich vůdce, kterému se říká Havran, ale ve skutečnosti se jmenuje Kacumata a je to důvěrník Sandžiróa ze Sacumy, a také šiši jménem Takeda."

Hiraga byl zdrcený. Jak je možné, že toho proniklo na veřejnost tak mnoho? Svaly se mu vztekem pnuly, měl sto chutí po starostovi sáhnout a zabít ho třeba holýma rukama, kdyby bylo třeba. Ústa měl pootevřená, ale neřikal nic.

"Neznáte náhodou toho Takedu, Otami-sama?"

Hiragou projela vlna vzteku nad tou drzostí, cítil, jak zrudl v obličeji, ale ovládl se. "Proč mi to říkáte, šoja?"

"Nařídil mi to můj nadřízený z Gjókojamy, Otami-sama."

"Proč? Proč tohle všechno? Tak co?"

Šoja, aby se uklidnil - přestože měl v kapse rukávu malou nabitou pistoli - nalil oběma čaj. Věděl, že tohle je nebezpečná hra a že tento šiši není člověk, se kterým si může jen tak beztrestně pohrávat. Jenže rozkaz je rozkaz a podle instrukcí se muselo nadřízeným v zaibacu Gjókojama okamžitě hlásit vše neobvyklé, co se událo ve stovce jejich odboček. Zvláště to platilo pro jokohamskou filiálku, která teď předčila významem i obdobnou v Nagasaki, protože to byla hlavní základna gaidžinů a tedy i hlavní odbočka, odkud se gaidžinové sledovali. A on byl pro tento významný úkol pečlivě vybrán. Samozřejmě poslal po holubech zprávy o přjezdu tohoto muže, o Oriho smrti, o všech následujících událostech a o vlastních krocích - to vše mu schválili.

"Gjókojama...", začal podle instrukcí, ale velice opatrně, protože viděl, jak Hiragu vyvedly tyto informace z míry, a právě o to šlo. Jeho nadřízení v Ósace mu napsali: Vyveďte rychle tohoto šiši, který se ve skutečnosti jmenuje Rezan Hiraga, z rovnováhy. Ale pozor, je to nebezpečné. Buďte ozbrojeni a mluvte s ním ve chvíli, kdy on zbraň mít nebude. ...

"...moji nadřízení se domnívali, že by vám mohli pomoci, stejně jako byste mohl být velmi významný pro ně vy."

"Pomocť mi?" zavrčel Hiraga, který mohl každou chvíli vybuchnout. Rukou šátral po rukojeti meče, který si však s sebou nepřinesl. "Já nemůžu předepsat žádné daně. Nemám žádné koku. Jak mi můžou pomáhat paraziti a lichváři, nic jiného totiž nejsou, celá Gjókojama také ne. Tak co?"

"Ano, je pravda, že tomuhle samurajové věří a věřili vždycky. Ale myslíte, že by s tím třeba souhlasil váš sensei Taira?"

"Cože?" Tentokrát byl Hiraga vyveden z míry natolik, že se zakoktal. "Co je s Tairou? Co je s ním?"

"Služko! Saké!" zvolal šoja a obrátil se k Hiragovi. "Musím vás poprosit o trpělivost, ale mí nadřízení... Já už jsem stařec," dodal pokorně a neskrývané se tím snížil, protože si uvědomoval, že má v zaibacu velkou moc, jeho jang stále funguje dokonale, a pokud by chtěl, mohl by tohoto muže zastřelit, nebo ho aspoň zmrazit a předat patrole vykonavatelů, která dosud nepřestala hlídat jeho bránu. "Já jsem starý a žijeme v nebezpečné době."

"Ano, to žijete," ucedil Hiraga skrz zuby. Služka hned přinesla saké, nalila je a rychle zmizela. Hiraga se napil a byl rád, že tak učinil, ačkoli předstíral opak. Nechal si dolít a opět je hned do sebe obrátil. "Tak co tedy? Taira? Radši mluvte rozumně!"

Šoja se zhluboka nadechl a spustil. Věděl, že dostal největší životní šanci, jež by mohla mít obrovský význam pro zaibacu i pro jeho vlastní potomky. "Od doby, kdy jste tady, Otami-sama, jste přemýšlel a zjišťoval, jak je možné, že Ingerišové ovládají tak velký kus světa za našimi břehy, když jsou jen malý ostrovní národ. Pokud vím, tak menší než náš..." Zarazil se. Nechápatý Hiragův výraz ho málem rozesmál. "Ach, promiňte, určitě jste vytušil, že vás slyšeli hovořit s vaším přítelem, který je teď mrtvý, i s vaším bratrancem, promiňte. Musím vás ujistit, že mi můžete důvěřovat. Cíle vaše, Gjókojamy i šiši jsou shodné. Mohlo by to být pro vás důležité... Myslíme, že známe to velké tajemství, které hledáte."

"Cože?"

"Jsme přesvědčeni, že jejich tajemství spočívá ve způsobu, jak půjčují peníze, jaké mají banky a finan..."

Přerušil ho Hiragův záchvat výsměšného chechtotu. Podivný zvuk vyrušil kočku z klidu, a ta se zaryla drápky šojovi přes kimono do kůže. Opatrně drápky vyprostil z látky, uklidňoval ji a sám přitom potlačoval zlost. Rád by tomu nevychovanému mladíkovi vtlačil to hlavy trochu rozumu. Ale za to by nakonec zaplatil životem - nejdřív by přišel Akimoto, pak další šiši. Zatvrzele čekal. Úkol, kterým ho pověřili nadřízení, byl velmi riskantní: opravdové cíle, jaké má názory, co si přeje, komu je opravdu oddaný a využijte ho. Mohl by se z něj stát dokonalý nástroj...

"Zbláznil jste se. Potřebujeme jen jejich stroje, děla, bohatství a lodě."

"Přesně tak, Hiraga-sama. Kdybychom měli tohle..." Ve chvíli, kdy ho záměrně oslovil pravým jménem, viděl, jak se mu z tváře vytratil smích a oči se výhrůžně zaostřily. "Nadřízení mi přikázali vyslovit vaše jméno jenom jednou, a to jen proto, abyste pochopil, že nám můžete důvěřovat."

"Jak se to dozvěděli?"

"Zmínil jste se o účtu Šinsaku Otamiho, a to je krycí jméno vašeho váženého otce Toja Hiragy. Samozřejmě to mají ve svých nejutajovanějších knihách zapsáno."

Hiraga zuřil. Nikdy ho nenapadlo, že si ti lichváři vedou tajné záznamy, a jelikož jejich služby občas potřeboval každý, od nejvýše postavených až po ty nejposlednější, měli peněžníci přístup k nejruznějším důvěrným informacím,

archivovaným nebezpečným skutečností, které mohli využít k nátlaku a výhrůžkám, aby za ně získali zase informace jiné, které by mít neměli. Jak jinak se mohli dozvědět o našich šiši než nekalými prostředky? A tenhle pes si je troufá zneužít proti mně! Žádný div že obchodníky a peněžníky všichni pohrdají a nevěří jim. Měli by je vyhladit. Až se sonnó džoi uskuteční, ze všeho nejdříve požádáme císaře, aby nařídil jejich likvidaci. "No, a co!"

Šoja byl připravený a dobře si uvědomoval, že niť bránící náhlému, zběsilému útoku je napnutá k prasknutí a že se šiši nedá nikdy věřit, a tak nevytáhal ruku z kapsy v rukávě. Mluvil tiše, a přesto byla z jeho hlasu slyšet hrozba a zároveň i příslib: "Nadřízení mi přikázali, abych vás ujistil, že tajemství vaše i vašeho otce, vážených zákazníků, jsou sice zapsána v knihách, ale zůstanou utajená, naprosto utajená... jenom mezi námi."

Hiraga si povzdechl a narovnal se. Výhrůžka mu vyčistila hlavu od neužitečného vzteku a teď zvažoval vše, co mu šoja sdělil, hrozbu - nebo slib - a vše ostatní, míru nebezpečnosti toho muže samotného, Gjókojamy a jim podobných. To, co zdědil, i to, k čemu byl vychováván, bylo v rovnováze.

Volba byla prostá: zabít, nebo nezabít, poslouchat, nebo neposlouchat. Když byl ještě chlapec, matka mu jednou řekla: "Dávej pozor, můj synu, a dobře si zapamatuj, že zabít je snadné, ale odzabít nemožné."

V té chvíli na ni vzpomínal, jak byla moudrá, jak ho vždy vítala s rozervěnou náručí, i když ji snad celý život trápily bolesti v kloubech, alespoň pokud si on pamatoval, a každý rok jí je zkroutily ještě o trochu víc. "Dobře, šojó, budu poslouchat, protentokrát."

Šoja si oddechl. Úspěšně překonal velkou propast. Dolil do šálků. "Na sonnó džoi a šiši!"

Napili se. Starší muž čas od času doléval. "Otami-sama, mějte, prosím, se mnou trpělivost, ale my jsme přesvědčeni, že můžeme získat vše, co mají gaidžinové. Jak víte, v Japonsku je platidlem rýže, ti, kdo s ní obchodují, jsou peněžníci, půjčují zemědělcům peníze na příští úrodu, aby si nakoupili osivo a tak dál. Bez peněz by většinou nebyla úroda, a tak by se nemohly ani vybírat daně. Půjčují samurajům a knížatům na jejich živobytí a za to mají nárok na budoucí příjmy, budoucí koku, budoucí daně. Bez těchto peněz se obvykle nedá žít, dokud nepřijde úroda na daně. Bez peněz není život možný. Peníze, ať už ve formě zlata, stříbra, rýže nebo hedvábí, dokonce i hnoje, rozhýbávají život, bez zisků by nic nešlo a..."

"Mluvte k věci. To tajemství."

"Ach, promiňte, jde o to, že i když je to neuvěřitelné, peněžníci gaidžinů - u nich je to vážené povolání - našli způsob, jak financovat celý jejich průmysl, stroje, lodě, děla, stavby, armádu, prostě všechno tak, že na tom vydělávají, i když nepoužívají opravdové zlato. Tolik zlata ve světě ani být nemůže. Oni poskytují velké půjčky a přitom jen slibují zlato, předstírají zlato a jen díky tomu jsou silní, a jak se zdá, přitom neznehodnocují svou měnu jako naše knížata."

"Předstírají zlato? O co to má znamenat? Mluvte srozumitelně!"

Šoja si otřel pot z obličeje. Byl vzrušený, saké mu rozvazovalo jazyk, ale hlavně ho vyvádělo z klidu to, že začínal věřit, že by mu tenhle mladík mohl pomoci vyřešit tuto záhadu. "Promiňte mi, že se vyjadřuji složitě. My prostě víme, co dělají, jenže nevíme, jak to dělají. Možná třeba váš Taira, to je hotový pramen informací o gaidžinech, který tak chytře využíváte, by se v tom mohl vyznat a vysvětlil by vám, jak to dělají, jaké používají triky a tajemství, potom byste to řekli nám a my bychom docílili toho, aby Japonsko bylo silnější než pět Anglií. Až uskutečníte sonnó džoi, my a další peněžníci se můžeme spojit a financovat všechny lodě a zbraně, které by mohlo Japonsko kdy potřebovat..."

Opatrně toto téma rozváděl, výmluvně odpovídal na otázky, vedl Hiragu, pomáhal mu, lichočil mu, naléval do něho saké i znalosti a byl nadšen jeho inteligencí, celé hodiny dráždil jeho představivost a pokračoval tak dlouho, dokud slunce nezapadlo.

"Peníze, hm? Musím při... přiznat, šojó," začal Hiraga nezřetelně, s hlavou těžkou od alkoholu i tolika nových, znepokojivých myšlenek, které odporovaly mnohému, čemu dosud bezvýhradně věřil. "...přiznat, že mě peníze nikdy, nikdy neza... jímaly. Vlastně jsem jim nikdy doopravdy nerozuměl, jenom jejich nedostatku." Odříhl si tak, že se málem zadusil. "Myslím, ano, chápu. Předpokládám, že mi to Taira poví." Pokusil se vstát, ale nepodařilo se mu to.

"Smím vám nejdříve nabídnout lázeň a pak vám poslat pro masérku?" Snadno ho přesvědčil, zavolal sluhu, aby Hiragovi pomohl, a předal ho do silných, ale jemných rukou - věděl, že za chvíli usne a začne hlasitě chrápat.

"Dobře jsi to zvládl, Iči-čan," zašeptala mu jeho rozesmátá žena, když se ocitli v bezpečí. "Byl jsi dokonalý, vid'?"

Také se rozzářil a stejně tiše odpověděl: "Je nebezpečný a vždycky bude, ale udělali jsme první krok, a ten je nejdůležitější."

Přikývla a byla spokojená, že dal na její radu a poslal pro Hiragu dnes odpoledne, ozbrojil se a nebál se mu pohrozit. Oba jsme chápali, jak je to riskantní, ale na druhé straně nám takovou příležitost seslali sami bohové a riziko je úměrné zisku, připomínala si se srdcem stále ještě bušícím od toho, jak naslouchala jejich slovnímu souboji. Ííí, jásama v duchu, pokud se nám to podaří, budeme povýšeni na samuraje, i z našich dětí se stanou samurajové a můj Iči se dostane do čela Gjókojamy. "Bylo moc moudré, že ses zmínil jen o dvou, a ne o třech uprchlících a nevyzradil jsi všechno, co víme."

"Je důležité nechat si něco v záloze. Abychom ho zvládli i příště."

Mateřsky manžela pohládila, znovu mu opakovala, jak je chytrý, ale ani slůvkem se nezmínila o tom, že to byl vlastně její nápad. Na chvíli se zamyslela, protože nechápala, proč se ti dva šiši vydali do Eda, a tím nesmírně riskovali zatčení nebo zradu. A ještě více ji zarazelo, proč se to děvče Sumomo, samuraj a Hiragova nastávající, připojila k doprovodu Koiko, nejslavnější kurtizány v Edu, která nyní poskytovala potěšení urozenému panu Jošimu. Skutečně velmi zarazující.

Náhle v ní vykvetla nová myšlenka. "Iči-čan," promluvila něžně, "něco z toho, co jsi mi povídal, nemůžu pochopit: když jsou ti gaidžinové tak chytří a tak zárační bankéři, nebylo by rozumné pustit se s některým z nich do nějakého obchodování, ovšemže opatrně, velice opatrně?" Viděla, jak se na ni upřeně podíval a na tváři se mu objevil andělský úsměv. "Tošimu je devatenáct a je z našich synů nejchytřejší. Toho bychom tam mohli nastrčit, vid'?"

33

Pondělí, 1. prosince

Norbert Greyforth vystoupil na palubu poštovní lodi v okamžiku, kdy mýjela poslední výběžek pevniny. Připlouvala z Hongkongu přes Šanghaj a před ní se otevíralo jokohamské pobřeží. Byl čistě oholen, na sobě plášť proti rannímu chladu a na hlavě cylindr. Sledoval pohledem kapitána, důstojníky na velitelském můstku před komínem, z něhož jako chochol povlával štiplavý dým, i námořníky, kteří chystali vše potřebné k přistání a svinovali plachty na třech stěžních. Vpředu na palubě, za mřížemi oddělovacími příď od zbytku lodi, se pod celtovinou choulili pasažéři, kteří za lodní listek zaplatili nejméně, zkrachovanci, lidé žijící z peněz zasílaných z domova a různá chátara. Mříže bývaly na lodích určených pro osobní přepravu běžným opatřením proti pirátským pokusům těchto cestujících.

Vál čerstvý vítr, který mu příjemně voněl i chutnal, ne jako dole v podpalubí, kde všim pronikal pach spáleného oleje a uhlí a kde neustálý hluk a otřesy vyvolávané chodem parního stroje ještě zhoršovaly nepříjemný pocit ze stísněného prostoru. Asian Queen už dlouhé hodiny poháněla jen síla motoru, musela totiž překonávat protivítr. Norbert parníky nenáviděl, ale tentokrát byl rád, že ho veze jeden z nich, jinak by totiž mohli dorazit i o několik dní později. Ukousl konec doutníku, vyplivl jej do vody, z dlaní udělal stříšku a opatrně si zapálil.

Cizinecká čtvrť vypadala stejně jako dříve. Strážní domky samurajů a celnice severně i jižně za plotem, malé můstky, kouř vycházející z komínů, muži na promenádě, jezdci cvičící koně na závodisti, Opilecké městečko se svým obvyklým nepořádkem a ještě neodstraněnými následky požárů a zemětřesení - to vše kontrastovalo s přesně seřazenými stany vojenského tábora, kde pochodovali vojáci a odkud se chvílemi ozýval hlas polnice. Střechy Jošiwary jako kdyby vykukovaly přes plot. Pocítil jisté vzrušení, ale ne jako obvykle, byl ještě příliš přesycen pitkami v Šanghaji, nejbohatším, nejprostopášnějším a nejdivočejším asijským městě s nejlepšími dostihy, hernami, povětrnými děvčaty, bary a evropskými restauracemi.

Nevadí, řekl si v duchu, dám Sako štůček hedvábí, jí se radostí roztřese prdelka a třeba to nedopadne nejhůř.

Jeho oči zkontrolovaly stožáry s vlajkami jednotlivých vyslanectví, zledověly, když spatřily budovu Struanova podniku, a nakonec se soustředily na rezidenci Brockových. Potěšilo ho, že během tří týdnů, kdy byl pryč, byly dokončeny venkovní opravy horního poschodí a po škodách způsobených požárem nezbylo ani stopy. Byl příliš daleko, než aby rozeznával lidi vcházející a vycházející z domů na Hlavní ulici, jenže vtom zahlédl modrý čepce, šaty se širokou sukni a parapličko, jak mizí v budově francouzského vyslanectví. Taková je tam jen jediná, pomyslel si. Andělské cecíky! Připadlo mu, že cítí vůni parfému, která ji obklopovala. Zajímalo by mě, jestli jí někdo pověděl o souboji.

Morgan Brock se rozchechtal, když mu to oznámil. "Dávám ti svolení, abys mu ustřelil hlavu nebo koule. Ale místo pistolí si to rozdejte železnými obuškami, ať si svou prémii doopravdy zasloužíš."

Na poštovní loď už čekaly čluny. První v řadě, jak musel kysle připustit, byl Struanův parníček s Jamiem McFayem na přídi. Jeho veslice byla druhá. To nevadí, brzy bude jejich kutr patřit nám stejně jako jejich budova a všichni ti Struanovi proklatci zůstanou na dlažbě, i když tebe, Jamie, možná zaměstnám, ale jen pro obveselení. Zpozoroval, že si McFay přiložil k očím dalekohled, a bylo mu jasné, že i on ho vidí. Mávl mu rukou, odplivl si přes palubu a odešel dolů do své kajuty.

"Dobré ráno, pane Greyforthe," přivítal ho s jižanským šarmem Edward Gorn. Stál ve dveřích protější kajuty, vysoký, ale štíhlý, pohledný mladý muž z Virginie, teprve sedmadvacetiletý, s hluboko položenými hnědými očima a hnědými vlasy. "Díval jsem se ze zádi. Šanghaj to zdaleka není, vidíte?"

"Ještě ve víc směrech, než bys sis myslel. Máš zabaleno?"

"Ano, pane, jsem připraven vyrazit." Až na některá slova mluvil s jen nepatrným cizím přízvukem a připomínal spíš Angličana než Američana z jihu.

"Dobře. Sir Morgan mě požádal, abych vám hned, jak sem dorazíme, předal tohle." Vytáhl z aktovky obálku a podal mu ji. Čím víc přemýšlel o celé své cestě, tím byl překvapenější. Tyler Brock vůbec do Šanghaje nepřicestoval. Místo toho Greyforth přivítal krátký vzkaz, aby poslouchal jeho syna Morgana, jako kdyby to přikazoval on sám. Sir Morgan Brock byl břichatý, skoro holohlavý muž, ne tak drsný jako otec, ale se stejně hustým plnovousem a záchvaty vzteku. Syn však získal londýnské vzdělání v Threadneedle Street, centru světových burz a mezinárodního obchodu. Ihned po Greyforthově příjezdu mu Morgan vysvětlil svůj plán, jak přivést Struanův podnik k úpadku.

Ten plán neměl žádné slabiny.

Už celý rok on, jeho otec a jejich spojenci ve správní radě hongkongské banky Victoria skupovali Struanovy dlužní úpisy. Ted' s podporou celého vedení banky jim stačilo počkat do 30. ledna. Neexistoval způsob, jak by Struanovi mohli do té doby zaplatit. Toho dne banka převezme celý jejich podnik, domy, zásoby i clippery. Morgan je vytlačil z havajského trhu s cukrem, a tím jim znemožnil získat tržby, jimiž chtěli splatit dluhy. A ještě jeden obrovský úspěch se podařil Morganovi: velice chytře vyměnil celou úrodu se severany i jižany za zboží z Unie a bavlnu z Konfederace, aby ji dovezl na nenasycený britský trh, na nějž, jak stále ještě stanovoval zákon, směly zboží dodávat výhradně britské lodě - jejich lodě.

"Je to geniální plán, sire Morgane, gratuluji," řekl ohromený Norbert. Znamenalo to, že se Brockova společnost stane největší obchodní firmou v Asii. Vznešeným domem, a on sám má svůj roční příjem pět tisíc guinejí ročně zaručený.

"Nakoupíme od banky Struanovy papíry a za libru zaplatíme jen deset pencí, Norberte, to je dohodnuté. Převezmeme jejich flotilu, všechno. Ty už půjdeš brzy do důchodu a my ti budeme velmi vděční za tvé služby. Jestli v Jokohamě všechno dopadne dobře, uvážím, jestli bys neměl dostávat dalších pět tisíc liber ročně. Dohlédni na mladého Edwarda a všechno mu ukaž."

"A proč?" zeptal se. Představa, že by měl tolik peněz, ho přece jen vyvedla z míry.

"Protože to nařizují," odsekl sir Morgan. "Ale když se ptáš... možná budu chtít, aby převzal Japonsko, tvou práci, až odejdeš, jestli se ovšem osvědčí. Dostal teď měsíční dovolenou od Rothwella." To byl současný Gorntův zaměstnavatel, jedna z nejstarších firem v Šanghaji a obchodní partner Cooper-Tillmana, největší americké společnosti obchodující s Čínou, pro kterou také tři roky pracoval. Za tu dobu si vybudoval rozsáhlé obchodní vztahy s Brockovými i Struanovými. "Nemusíme s rozhodnutím spěchat, ale možná to po tvém odchodu převezme."

"Myslíte, že má na to dost zkušeností, sire Morgane?"

"Postarej se o to, aby v okamžiku, kdy budeš odcházet, jich už dost měl. To je tvoje starost, nauč ho to, dohlédni na to, aby byl tvrdší. Ale nezlom ho. Nechci ho zastrážit ani zlomit, na to nezapomínej."

"Kolik mu mám toho říct?"

Sir Morgan se odmlčel. "Všechno o našem obchodu v Japonsku, o plánech obchodu se zbraněmi a pašování opia, jestli si ti parchanti v parlamentu prosadí svou. Pověz mu, co si myslíš o potřebě udržet obchod opiem a jak obejít embargo, pokud bude zavedeno, ale nic o tom, že chceme Struana vyprovokovat a že máme plán, jak je srazit na kolena. Ten kluk Struanovy dobře zná, ví, co je to za mizery i jaké úklady strojí starý Dirk, jak zavraždil mého nevlastního bratra a podobně. Je to dobrý chlapec, pověz mu, co chceš, ale o cukru ani slovo."

"Jak si přejete, sire Morgane. A co účty a doklady, které jsem přivezl? Budu je potřebovat proplatit, abych mohl nakoupit pušky, hedvábí a další zboží na letošek."

"Pošli ti to z Hongkongu, až se vrátím. Norberte, udělal jsi správně, že jsi přebíral Struanovým tu japonskou nabídku na těžbu zlata. Jestli to vyjde, dostaneš svůj podíl. Pokud jde o Edwarda, po měsíci ho pošli do Hongkongu s tajnou zprávou pro Dědka. Ten kluk se mi zamlouvá, v Šanghaji a u Rothwella si získal slušnou pověst - a je to syn starého přítele."

Norbert přemýšlel, o jakého starého přítele jde a zač je mu sir Morgan zavázán. Rozhodně nebylo zvykem, aby jeho nadřízený dělal někomu laskavosti. Byl však dost chytrý, aby se nevyptával a myslel si své. A těšilo ho, že již brzy se nebude muset snažit, aby si udržel Brockovu přízeň.

Ukázalo se, že Edward Gornt je příjemný, zdrženlivý, dobrý posluchač, víc Angličan než Američan, inteligentní a - což bylo v Asii velmi neobvyklé - téměř nepil pálenku. A z toho Greyforth ihned usoudil, že se Gornt vůbec nehodí do tvrdého a dobrodružného obchodu s Čínou, při němž alkohol tekł proudem. V ničem nevynikal, kromě karbanu. Gornt byl skvělý hráč bridže a měl štěstí i v pokeru, což byla v této části světa velká přednost, jenže i to bylo pochybné, protože nikdy nesázel vysoké částky.

Greyforth usoudil, že Edward Gornt dlouho u Brocka nevydrží a nic během cesty do Japonska ho nepřesvědčilo o opaku. Čas od času spatřil v jeho očích podivný výraz. Ten mizera je slaboch, nestačí na to a dobře to ví, říkal si v duchu, zatímco ho sledoval, jak čte Morganův dopis. Ale to nevádí, jestli z něj někdo může udělat chlapa, jsem to já. Gornt složil dopis, zastrčil si jej do kapsy a s ním i bankovky, které v něm našel. "Sir Morgan je opravdu velkorysý, že ano?" poznamenal s úsměvem. "Nikdy by mě ani nenapadlo, že by... Už se nemůžu dočkat, až se začnu učit. Mám rád práci a nebojím se jednat. Udělám vše, abych se vám zavděčil, i když pořád nevím, jestli bych měl od Rothwella odejít... Neměl jsem ani tušení, že by něco takového vůbec mohlo přicházet v úvahu, ale třeba budu dost dobrý, abych vedl podnik v Japonsku, jestli vy odejdete do důchodu. To jsem opravdu netušil."

"Sir Morgan je tvrdý šéf a vychází se s ním obtížně, stejně jako s naším tchaj-panem, ale na druhé straně, když děláš, co se ti nařídí, můžeš se na něho spolehnout. Měsíc bude stačit. Umiš zacházet se střelnými zbraněmi?"

"Ano, dovedu."

Ta nečekaná přímost ho překvapila. "S jakými?"

"S pistolemi, puškami, opakovačkami." Opět úsměv. "Nikdy jsem nikoho nezabil, ani Indiány nebo někoho podobného, ale před čtyřmi roky jsem byl druhý ve střelbě na cíl v Richmondu." Oblíčejem mu přelétl stín. "Toho roku jsem odjel do Londýna, abych nastoupil u Brocků."

"To se ti chtělo odejít? Londýn se ti nelíbil?"

"Ano a ne. Zemřela mi matka a otec si myslel, že bych se měl podívat do světa. Londýn je vlastně střed světa. Bylo to tam skvělé. Sir Morgan byl velice laskav. Nejlepší člověk, kterého jsem kdy potkal."

Norbert chápavě mluvil, ale Gornt už na sebe víc nevyzradil a ponořil se do svých myšlenek. Sir Morgan se mu zmínil, že Gornt uspokojivě pracoval u Brocka v Londýně, pod Tylerovým nejmladším synem Tomem. Po roce si sehnal nepřilíš významnou funkci u Rothwella. "Znáte Dmitriho Syborodina, který vede místní odbočku Cooper-Tillmana?"

"Ne, pane. Jenom jsem se doslechl, že má dobrou pověst. Moji rodiče znali Judith Tillmanovou, vdovu po jednom z původních společníků." Gornt přimhouřil oči a Norbert v nich uviděl cosi podivného. "Ona také neměla ráda Dirka Struana, spíš ho nenáviděla, obviňovala ho, že zavinil smrt jejího muže. A hříchy otců se přenášejí na další pokolení, ne?"

Norbert se zasmál. "To se opravdu přenášejí."

"O kom jste to mluvil, pane? O Dmitrim Syborodinovi?"

"Bude se vám líbit. Je to také jižan." Zvon oznámil, že loď přistává. Norbert se zachvěl očekáváním. "Pojďme na břeh. Už hodně brzy budeme mít práce až nad hlavu."

* * *

"Jeden muž chodila, viděla tchaj-pan, chetěla, ej-ja?" oznámila A-tu.

"Aj-ji-ja, mluv civilizovaně, matko, nežvaň hloupě," odpověděl jí Malcolm v kantonském dialektu čínštiny. Stál s dalekohledem v ruce u okna své kanceláře a sledoval, jak z poštovní lodi vystupují cestující. Zahlédl i Norberta Greyforthu a cítil se teď velmi dobře. "Jaký muž?"

"Ten bonz zahraničních dřáblů, pro kterého jste si poslal, smradlavý bonz," zabručela. "Tvá stará matka pracuje příliš tvrdě a syn ji neposlouchá. Měli bychom se vrátit domů."

"Copak jsem ti nezakázal mluvit o návratu?" odsekl příkře. "Udělej to ještě jednou a posadím tě na nejbližší špinavou lorchu, kde ti pukne srdce, jestli nějaké máš, a nebo tě alespoň spolkně bůh moře. Pusť toho zahraničního ďábla dál." Ve tváři se mu objevil úsměv a trochu se mu spravila nálada.

Odešla s reptáním. Už mnoho dní na něho naléhala, aby se vrátili do Hongkongu, přestože ji za to plísnil.

Nepochyboval, že dostala příkaz od Gordona Čchena, aby ho umluvila.

"Neodjedu, dokud nebudu připravený." Přibelhal se zpátky ke svému stolu. Byl spokojený, že si teď vyrovná účty s Norbertem a začne uvádět do života svůj plán. "Dobré ráno, reverende Tweete, je od vás laskavé, že jste přišel tak rychle. Dáte si sherry?"

"Děkuji, pane, ehm, tchaj-pane, Bůh vám žehnej."

Sherry v něm zmizelo jedním nervózním douškem, přestože Struan pro něho záměrně vybral velkou sklenici. "Výborné, ehm, tchaj-pane. Ano, děkuji, ještě jednu malou bych si dal, požehnej vám." Neupravený muž s postavou připomínající žok, se s nejistým úsměvem uvelebil ve vysoké židli. Ve vousech měl stopy od tabáku. "Co pro vás můžu udělat?"

"Jde o mne a slečnu Angelique. Chtěl bych, abyste nás oddal. Příští týden."

"Cože?" Reverend Michaelmas Tweet málem upustil sklenici. "To nepřichází v úvahu," zakoktal a falešné zuby se mu rozklepaly.

"Ale přichází. Znam hodně případů, kdy se ohlášky četly v kostele jenom jednou, a ne tři neděle po sobě."

"Ale, ale to já nemůžu. Nejste plnoletý, ona také ne, a co je nejhorší, je katolička. To prostě nejde, nemůžu."

"Ale ano, můžete." Sebejistě mu odpapouškoval, co mu vysvětlil Heatherly Skye, přezdívaný Heavenly neboli Nebeský, jediný právník v Jokohamě, koroner a pojišťovací agent zároveň. "Fakt, že nejsem plnoletý, se vztahuje pouze na Spojené království, ne na kolonie a území v zahraničí, a pouze tehdy, je-li našim otec. Fakt, že je katolička, nevádí, pokud proti tomu nic nenamítám já. A tím je všechno vyřízeno. Vyhovovalo by mi uspořádat svatbu v úterý devátého, do té doby vše utajíme a pak se prostě vezmeme."

Malcolm se usmál, když Michaelmas Tweet otevřel a zase sklapl ústa jako ryba, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

Roztřesenému duchovnímu se konečně podařilo vstát, nalil si další sherry, obrátil je do sebe a opět se zhroutil do židle.

"Nemůžu."

"Jenže já se poradil s právníkem a ten mi řekl, že můžete. Také mám v úmyslu obdarovat vás a váš kostel zvláštním příspěvkem - pět set liber ročně." Dobře věděl, jak kněze jeho nabídka bude lákat, bylo to třikrát nebo čtyřikrát víc, než kolik dosud činil jeho roční příjem, a dvakrát tolik, než doporučoval právník: Nerozmazluje toho starého prďocha!

"Dostavíme se do kostela v neděli, abychom si poslechli, jak přečtete ohlášky. Úterý bude ten slavný den. A v úterý také dostanete sto liber za potíže, které jsem vám způsobil. Děkuji vám, reverende." Vstal, jenže Tweet se ani nepohnul a v očích se mu objevily slzy. "Co se, k čertu, děje?"

"Prostě nemůžu udělat, oč mně žádáte," zabreptal Tweet. "Prostě, prostě to nejde. Víte..., i kdyby vám poradili správně, o čemž já, ehm, pochybuji... vaše matka mi napsala dopis, úřední, přišel poslední poštou, ve kterém tvrdí, že ji váš otec jmenoval vašim právním zástupcem a že vám zakazuje, abyste se oženil." Slzy mu stékaly po tvářích, nemocné oči mu zčervenaly. "Drahý Bože na nebesích, takových peněz, o tolika se mi nikdy ani nesnilo, ale nemůžu, nemůžu obejít zákon, ani ji, drahý Bože, to prostě nejde."

"Tisíc guinejí!"

"Bože, ne! Ne!" vybuchl unavený starý muž. "Já sice o ty peníze moc stojím, ale sňatek by nebyl právoplatný, odporoval by zákonům církve. Bůhví že jsem tak velký hříšník jako jen málokdo, jenže já to prostě udělat nemůžu. Když napsala mně, jistě se obrátila i na sira Williama, a ten je povinen takovému sňatku zabránit. Bůh mi pomáhej, ale nemůžu..." Vypotácel se z místnosti.

Malcolm za ním tupě zíral. Nebyl schopen ze sebe vypravit ani slovo, v hlavě měl prázdno a kancelář mu najednou připadala jako hrob. Plán, který navrhl Heavenly Skye, byl přece dokonalý. Vzali by se potichu, přišel by jen Jamie a možná i Dmitri a on by po souboji odjel do Hongkongu. Dorazil by tam ještě před Vánocemi, jak ho žádala matka, dřív, než by se o tom stačila dozvědět. Angelique by přicestovala příští lodí.

"Koho Bůh spojil, toho žádný muž - ani žena - nemůže rozloučit," tvrdil mu Heavenly Skye.

"Skvělé. To je skvělé, Heavenly."

"Děkuji, tchaj-pane. Můj honorář činí padesát guinejí. Mohl bych dostat zálohu, ehm, v hotovosti?"

Padesát guinejí bylo urážlivě mnoho. Přesto mu Malcolm Struan dal deset sovereignů a potvrzenku, že Vznešený dům vyplatí zbytek, a odešel domů. Po mnoha týdnech se zase cítil dobře.

"Dnes vypadáš šťastně, Malcolm. Neseš dobré zprávy?"

"Ano, můj drahý andílku, ale svěřím se ti až zítra. Kdy uvidíme náš obrázek? Měla jsi opravdu krásné šaty."

"Moc dlouho trvá, než se to vyvolá, jestli se to vůbec vyvolává. Snad zítra. Byl jsi moc hezký."

"To je skvělé. Myslím, že bychom měli pozvat hosty..."

Ale teď, když se na večer připravovala party, už to skvělé není. Je úplně na dně. Copak neexistuje způsob, jak Tweeta donutit? Co kdyby to zkusil zítra, to už ho šok přejde? Víc peněz? Sir William? Náhlý nápad. Zazvonil na zvonek.

"Ano, tchaj-pane?"

"Vargasi, zajdi do katolického kostela za otcem Leem. Požádej ho, aby sem na chvíli zašel."

"Jistě, tchaj-pane. Kdy by měl přijít?"

"Hned teď. Co nejdřív."

"Teď, tchaj-pane? Je čas na oběd..."

"Ano, právě teď!" vykřikl Malcolm, nešťastný, že musí žádat jiné, aby za něj zařídili i ty nejjednodušší věci, které si obstarával sám, dokud nedošlo k tomu prokletému incidentu na Tókaidó - ať Bůh zatratí tu svini, ať Bůh zatratí celé Tókaidó - je to stejné jako dělit čas na to, co bylo před naším letopočtem a co po něm, jenže teď nastaly doby špatné,

ne ty dobré. "Hned teď, pospěš si."

Vargas zbledl a odspěchal. Malcolm čekal, vymýšlel nejrůznější způsoby, jak donutit Tweeta k poslušnosti, a nechával se unášet představami. A jak ubíhaly minuty, byl stále nazlobenější a odhodlanější.

"Přišel důstojný otec Leo, tchaj-pane." Vargas ukročil do strany, vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Kněz se pokoušel potlačit nervozitu. Již několikrát se sem vydal, aby si se senhorem promluvil o jeho případné konverzi ke katolické víře, ale vždy se po několika krocích zastavil a slíbil si, že sem zajde zítra, ale nakonec se k tomu neodhodlal. Báł se, aby se nedopustil nějaké chyby, neplácl něco nevhodného. Ze zoufalství vyhledal André Poncina a požádal ho, aby mu smluvil schůzku, ale byl šokován způsobem, jakým ho Poncin, a pak i sám francouzský vyslanec, který se s ním bavil jen zřídka, odmítl. Tvrdili, že takové hovory by byly předčasné, připomněli mu, že práce pro Boha si žádá trpělivost a zdrženlivost a zakázali mu, aby za ním prozatím chodil.

"Dobré ráno," pozdravil Malcolm slabým hlasem.

To bylo poprvé, kdy některý z protestantských obchodníků pozval otce Lea do své kanceláře. Mezi protestanty vládla vůči katolíkům a jejich kněžím silná nechuť a nepřátelství. Kladli jim za vinu krvavé pogromy a náboženské války, některé se odehrály nedávno a nedalo se na ně zapomenout, vyčítali jim železnou ruku, s níž ovládali své věřící a země, kde získali moc. Katolíci zase obdobně nesnášeli protestanty, které považovali za kacíře.

"Ať ti Bůh požehná," zamumlal otec Leo v rozpacích jak začít. Před odchodem z fary, která sousedila s kostelem, se honem pomodlil. Pozvání mu splnilo to, oč tak dlouho prosil Boha. "Ano, můj synu?"

"Prosím, chtěl bych, abyste oddal slečnu Angelique a mě." Malcolm překvapilo, že jeho hlas zní tak klidně. Najednou se zděsil nejen toho, co říká, ale i samotného faktu, že si poslal pro kněze a při tom si jasně uvědomoval důsledky své žádosti. Matka dostane záchvat, naši přátelé a celý náš svět si pomyslí, že jsem zešílel...

"Díky Bohu," vybuchl otec Leo v nadšené portugalštině, zavřel oči a zvedl ruce k nebesům. "Jak nádherné jsou cesty Páně, děkuji, Pane, děkuji, že jsi vyslyšel mé prosby. Kéž jsem hoden Tvé milosti."

"Cože?" Malcolm užasle sledoval jeho počínání.

"Ach, senhore, synu, prosím, odpusť," řekl znovu anglicky. "Děkoval jsem Bohu za to, že byl tak milosrdný a osvětlil tě."

"Aha. Dáte si sherry?" To bylo jediné, na co se Malcolm zmohl.

"Dám, děkuji, můj synu, ale pomodliš se předtím se mnou, ano?" Kněz okamžitě přistoupil blíže, klesl na kolena, zavřel oči a sepal ruce. Malcolmova mužova srdečnost vyvedla z míry. Považoval sice jeho prosby k Bohu za zbytečné a stejně si nemohl kleknout, a tak zůstal sedět a odříkal svou modlitbu. Věřil, že Bůh jeho momentální poklesek pochopí, a přesvědčoval sám sebe, že je v pořádku, když nechá tohoto člověka udělat, co považuje za potřebné.

To, že v jeho světě by byl takový obřad pravděpodobně neplatný, nepovažoval teď za důležité. Bude platný pro Angelique. Umožní ji vstoupit do manželské postele s čistým svědomím. Až rozruch v Hongkongu opadne a jeho matka dosáhne svého - i když ne ve skutečnosti - a jakmile v květnu dosáhne plnoletosti, nový řádný obřad napraví všechny maličkosti, které by snad nebyly úplně v pořádku.

Podíval se na kněze, stále ještě ponořeného do shluku slov nesrozumitelné latiny. Jeho modlitba se protahovala a stejně i požehnání. Konečně se otec Leo vzpřimil a malá kávová zrnka očí mu zasvítily v tmavém obličejí. "Prosím, dovolte mi, senhore, abych sám nalil sherry a ušetřil vám tím bolest, ostatně i já jsem váš sluha," prohodil zvoňavě. "Co vaše rány? Jak se cítíte?"

"Ujde to. Teď ale..." Malcolm se nedokázal přinutit, aby ho oslovil otec. "Teď o svatbě, kterou jsem..."

"To se zařídí, můj synu, to se krásně zařídí. Slibuji." Jak úchvatné je dílo Páně, pomyslel si otec Leo. Neporušil jsem slib francouzskému vyslanci. To Bůh sám ke mně přivedl toho ubohého mladíka. "Nedělejte si s ničím starosti, senhore, byla to vůle Páně, že jste mě o to požádal, a uskuteční se to ke slávě Boží." Otec Leo mu nalil plnou skleničku, potom sobě a přitom trochu rozlil. "Na vaše budoucí štěstí a Boží milosrdenství." Napil se a pak se posadil s takovou náklonností do židle, na níž ještě před chvílí seděl jiný muž s tak hlubokým nesouhlasem ve tváři, že to Malcolm vyvedlo z míry ještě víc.

"A teď ke tvé svatbě, synu bude nejlepší, největší, jaká se kdy konala," drmolil kněz. Byl nadšený, zatímco Malcolmova nálada se zhoršila, protože chtěl, aby tato podle něho dočasná svatba zůstala co nejtajnější. "Musíme mít pěvecký sbor a varhany, nová roucha a stříbrné podnosy pro svaté přijímání, ale dřív, než se dostaneme k těmto detailům, můj synu, si musíme si pohovořit o mnoha nádherných plánech. Například o dětech, ty budou teď zachráněny, budou katolíci, spaseni před očistcem a utrpením ve věčných plamenech pekelných."

Malcolm si odkašlal. "Ano. Svatba se bude konat příští týden, nejlepší to bude v úterý."

Otec Leo zamrkal. "Ale co tvůj přestup na víru, můj synu? To trvá dlouho a..."

"Já, víte, já nechci konvertovat, zatím ne, i když souhlasím, že děti budou katolíci." Dostane se jim řádné výchovy, budou inteligentní a rozumné, říkal si, byť s určitým odporem. Až dospějí, budou si schopni vybrat sami... Ale co mě to vůbec napadá? Do té doby už budeme dávno oddáni tou správnou církví. "Prosím, příští týden, v úterý, to mi bude vyhovovat nejlépe."

Oči se již neusmívaly. "Ty nechceš přijmout pravou víru? A co tvá nesmrtelná duše?"

"Ne, děkuji, ale nechci, alespoň zatím ne. Budu... určitě to ale ještě uvážím. Ty... dětské duše jsou opravdu důležité."

Malcolm se pokusil mluvit souvisleji. "Teď ke svatbě. Chtěl bych pouze soukromý, prostý obřad. V úterý..."

"Ale co tvá nesmrtelná duše, synu? Bůh tě osvětlil a tvá duše je rozhodně důležitější než svatba."

"Ano, určitě si to ještě uvážím, určitě. Ale teď ke svatbě. Úterý by mi vyhovovalo nejlépe."

Kněz postavil sklenici na stůl a v hlavě se mu pletly radost, naděje, otázky, obavy a varovné signály. "Jenže to nepůjde, můj synu, z mnoha důvodů. To děvče není plnoleté, víd? Musíme získat souhlas jejího otce a řádné dokumenty. A ty také, že ano?"

"Že nejsem plnoletý?" Malcolm se přinutil usmát. "Na mě se to nevztahuje, protože můj otec zemřel. Tak to... stanoví anglické zákony. Ověřil jsem si to u... pana Skye." Na poslední chvíli se zarazil, aby neřekl Heavenly - Nebeský, ale stejně se hned proklínal, že nebyl opatrnější, protože si vzpomněl, jak mu Angelique vyprávěla o nenávisti otce Lea vůči tomuto muži, nenávisti kvůli jeho přezdívkě, nenávisti kvůli tomu, že právník byl naprostý ateista a opovrhoval jím.

"U té osoby?" Hlas otce Lea zledovatěl. "Jeho názor by jistě musel ještě potvrdit sir William. Tomu člověku se nedá věřit. Ale pokud jde o otce senhority, ten přece může přijet z Bangkoku, nebo snad ne?"

"On je... Myslím, že se vrátil do Francie. Nebude ho tady třeba, předpokládám, že ho pan Seratard může klidně zastoupit. Úterý se nám bude hodit."

"Ale můj synu, proč ten spěch? Oba jste mladí, život máte před sebou a musíte vzít na zřetel svou duši." Otec Leo se pokusil o úsměv. "Jestli to bude vůle Boží, za měsíc nebo za dva..."

"Ne, ani za měsíc, ani za dva." Malcolmův hlas zněl příškrčeně, jak se ovládal, aby nevybuchl. "Předpokládám, že bych vaši církev obdaroval, i když to není... přestože k ní zatím nepatřím, a obdaroval ji bohatě."

Otec Leo uslyšel slůvko zatím a neušlo mu, jak zdůraznil slůvko bohatě. Vždy si byl vědom, že pozemské dílo Boží potřebuje praktické služebníky a pragmatická řešení. A fondy. I vliv. Jenže tyto dvě nezbytnosti přicházely jen od urozených a bohatých. Nepotřeboval si připomínat, že tchaj-pan Vznešeného domu může církvi poskytnout obojí. Beztak se dnes udělal obrovský krok vpřed, neboť se mu naskytla možnost zachránit alespoň děti, i kdyby se měl tento ubohý hříšník navždy smažit ve výhni pekelné. Otrásl se. Zděsil se při představě, co by mohlo potkat tohoto mladíka a všechny ostatní, kteří budou celou věčnost zbytečně trpět všechna ta muka, i když by spásy mohli dojít tak snadno. Odsunul tento problém stranou. Vůle Boží je jednou vůle Boží. "Svatba se uskuteční, můj synu, neměj strach, slibuji. Ale ne příští týden, ani přespříští, v cestě stojí příliš mnoho překážek."

Malcolmovi se zdálo, že mu puká srdce. "Bože všemohoucí, jestli to nemůže být příští týden, ani ten přespříští, tak je to k ničemu. Musí to být do té doby, jinak nebude nic!"

"Ale proč? A proč v soukromí, můj synu?"

"Buď to bude do té doby, nebo nic," opakoval Malcolm se zkřívenou tváří. "Potřebuji vaši pomoc... Proboha, vždyť je to tak jednoduché nás oddat."

"Ano, ano to je, pro Boha ano, ale pro nás ne, můj synu." Kněz si povzdechl a vstal. "Budu prosit Boha, aby řídil mé kroky. Pochybují... ale možná ano. Snad. Musel bych si být velice jistý."

Ta slova zůstala viset ve vzduchu.

* * *

"Nerad kydám hnůj na vaši kytici růží, tchaj-pane," omlouval se Heavenly Skye a zvedl prst. Seděl v křesle své ošuntělé kancelářičky. "Když ale žádáte odbornou radu, musím vás upozornit, že se na otce Lea nemůžete spolehnout, ani co by se za nehet vešlo, pokud ovšem nechcete konvertovat ke katolíkům. To se ale tak rychle nedá stihnout, a v žádném případě bych vám to nedoporučoval, jen to, prokrista, ne. Bude si s vámi pohrávat a vodit vás jako loutku, své důležité termíny nestihnete a dostanete se do pěkné polízanice."

"Tak co mám, proboha, dělat, Heavenly?"

Skye zaváhal, vyčistil si svůj hlízovitý nos a otřel cvikr, jak to často dělával, aby se soustředil, nebo aby zakryl nejistotu, případně, jako v tomto případě, aby se nerozesmál.

Poprvé se k němu přišel poradit někdo důležitý od doby, kdy vyvěsil svou tabulku "H. Skye, zástupce firmy Moodle, Putfield a Leech, právní zastoupení a obhajoby, Inns of Court, Londýn". To bylo před deseti lety v Kalkatě, potom v Hongkongu a nedávno tady. Konečně získal potenciálně ideálního klienta - bohatého, nervózního až vyděšeného, s jednoduchým případem, který se mohl stále více komplikovat, s dlouhodobými vyhlídkami od kolébky až do hrobu. A velké honoráře za řešení, kterých se nabízelo mnoho, některá dobrá, jiná násilná.

"Těžko bych si dovedl představit, že byste se mohl dostat do horší šlamastiky," prohlásil slavnostně. Úlohu rozšafného rádce jen hrál, ale mladíka měl rád a obdivoval ho, nepovažoval ho jen za klienta a chtěl mu nabídnout východisko. "Gordický uzel, že ano?"

Malcolm se cítil prachbídně. Heavenly má zřejmě pravdu, otci Leovi se nedá důvěřovat. I kdybych přestoupil do jeho církve... Ne, to by bylo přespříliš... Rychle vzhlédl. "Uzel? Gordický uzel? To už bylo přece vyřešeno. Odysseus ho přesekl. Ne, to byl Herkules."

"Jestli prominete, Alexandr Veliký v roce 333 před Kristem."

"Ať to udělal, kdo chtěl, to je vedlejší... Heavenly, pomozte mi přeseknout ten uzel a vysloužíte si mou nehynoucí vděčnost a pět set guinejí..."

Signál z děla správce přístavu se rozlehl nad přístavem. Oba se podívali k zamčenému oknu. Skyeova kancelář se nacházela v Lunkchurově skladištní budově, byla plná knih a okna měla obrácená k moři. K radosti obou se za výběžkem objevilo válečná flotila, vpředu plula vlajková loď, vlajky ovšem byly vztyčeny všude. Naplnila je pýcha a úleva. Z břehu zazněly pozdravné salvy, další pak z lodí, nejslavnostnější z H. M. S. Pearl a na ty pak odpověděla i flotila.

Oba muži hlasitě zajasali a Skye prohodil: "Teď se můžeme vypořádat s Japončíky a klidně přitom spát v posteli." Hned se oklikou vrátil k věci. Závídel sice Struanovi Angelique, ale byl rozhodnut, že mu pomůže. "S Japonci to nebude těžké, stačí, aby se Vilík choval rozhodně, měl železnou pěst v železné rukavici, nebo sametové, to pomůže skoro ve všech případech. Stejně jako ve vašem."

Malcolm se na něj zadíval. "Jak? Jak? Jestli dokážete vyřešit můj problém, můžete žádat jakoukoli cenu." Unaveně sáhl po berlič. "Pokud bude rozumná."

"Okamžik, tchaj-pane." Skye si nadšeně čistil cvikr. Nebudu od něj chtít jenom peníze, ne od Vznešeného domu. Jeho

vliv by mi pomohl, abych se stal hongkongským soudcem, to by bylo něco! Jediný problém je v tom, jestli mu mám řešení vyrazit hned teď, nebo počkat a riskovat, že ztratím iniciativu. To ani za macatou Nelly. Kočka tady v posteli je lepší než dvě v Jošiwaře.

Přestal se tvářit slavnostně, nasadil si cvikr na špičku nosu, který teď připomínal zdvojená vrátka do jeho růžové, dětské tváře, jež jakoby obtékala brýle. "Mám takový nápad, tchaj-pane. Mohl by vyřešit váš problém a to tak rychle, jak potřebujete. Proč to neuděláte stejně jako vaše matka?"

Malcolm na chvíli znejistěl, ale bezy pochopil, oč jde. "Myslíte, abych ji unesl? To mě, proboha, ani nenapadlo," zabručel. "Ale kam utéct? A kdo provede obřad? Do Macaa je to taková dálka."

"Co s tím má společného Macao?" zeptal se Skye.

"Každý ví, že otec a matka utekli a dali se oddat v anglikánském kostele v Macau. Svatba proběhla rychle a tiše díky dědečkovu vlivu."

Skye se usmál a zavrtěl hlavou. "To se psalo v novinách, ale není to pravda. Váš kapitán Orlov je oddal na clipperu China Cloud během plavby z Macaa do Hongkongu. Dirk Struan jmenoval na tuto krátkou cestu vašeho otce velitelem lodi, a jak víte, podle tchaj-panova zákona je slovo velitele lodi zákonem pro všechny."

Struan na něho vyjeveně zíral. "Tomu nevěřím."

"Prvním předpokladem, aby se z člověka stal dobrý právník, a já dobrý právník jsem, je umět poslouchat, druhým mít nos na fakta a tajemství a třetím být diskretní. Považujeme za naprosto nezbytné dozvědět se vše, co je jen možné, o nejdůležitějších potenciálních klientech. Jen tak jim člověk může pomoci, když se ocitnou v nouzi." Vzal si špetku šňupavého tabáku a potáhl. "Vznešený dům je první v Asii, povídají se o něm legendy, a tak hned, jak jsem se dostal do Hongkongu, jsem začal vyhledávat fakta o Struanových, Brockových, o Američanech Cooperovi a jeho partneru Wilfu Tillmanovi, dokonce i o tom Rusu Sergejevovi. Domnívám se..." Zarazil se. Právníkovy oči byly zamlžené, zaostřené do dálky. Neposlouchal, ale přemýšlel o řešení, které se objevilo a zaplavilo ho. "Pane Struane!"

"Promiňte, co jste říkal?"

"Moc mě těší, že vám můžu nabídnout řešení. Pochopitelně to nebude snadné, ale vy máte lodě, ty mají kapitány a kapitáni britských lodí smějí za určitých okolností oddávat. Jste tchaj-pan, a tak jim to můžete nařídit. Quod erat demonstrandum."

"Heavenly, vy jste fantastický," vybuchl Malcolm. "Jste si jistý, jistý tím o mé matce a otci?"

"Ano. Jedním z mých informátorů byl Morley Skinner, majitel Oriental Times, současník Dirka Struana. Byl to stařík, který zbožňoval drby a povídání o starých časech. Dalším byla stará paní Fortheringillová, to ještě než umřela. Mimochodem, všiml jste si, jak jen málokoho zajímá vyprávění starých lidí, kteří některé události prožili na vlastní kůži? Skinner zemřel před osmi lety. Znal jste ho?"

"Ne." Malcolmova naděje poněkud ochabla. "Jestli je ta historka pravdivá, v Hongkongu by ji znal každý."

"Jenže Dirk Struan se to rozhodl ututlat. Usoudil, že tichá svatba v kostele prospěje jejich tváři víc. Byl dost mocný, aby to zařídil. A souhlasili s ním i Brockovi. Je to pravda."

"Ale jestli..." Malcolm se zarazil. Vypadal náhle velice spokojeně. "Jenže na tom, jestli je to pravda nebo ne, vlastně vůbec nezáleží, nebo snad ano?"

"Ale záleží. Pravda je velice důležitá, protože vám umožňuje ubránit se vaší matce. Neuděláte ostatně nic jiného, než co provedla ona. Postupujete podle jejího příkladu."

"Bože, Heavenly, zase máte pravdu." A pak ještě vzrušeněji. "Máte nějaký důkaz?"

Samozřejmě hloupý chlapečku, pomyslel si Skye, ale přece ti nevysypu všechno najednou. "Ano, v Hongkongu. Budu potřebovat peníze, abych se tam hned vydal. Zálohu na výdaje. Řekněme pět tisíc, což zahrnuje onen důkaz, a pak že vám vždy poradím, jak rozseknout gordický uzel. Až tam dorazíte po svatbě, obstarám všechny důkazy, které budete potřebovat."

"Bože na nebesích a já se strchoval, že jsem ztracený." Malcolm se napřimil na židli. Ted' už ho nic nemohlo zastavit. A tento fakt vyhnal z jeho mysli strašidla, mýry noční i denní a zbavil ho strachu z budoucnosti. "Jaké další fakty znáte o mně a o mé minulosti?"

"Je jich hodně, pane Struane," poznamenal Skye s úsměvem. "Ale i kdyby byly sebedůležitější, teď na ně není příhodná doba."

* * *

Malcolm se vracel domů šťastný jako už dlouho ne. Ani chůze o berlich a bolest ho netrápily tolik jako obvykle. A proč ne? Skoro si pozpěvoval. Příští týden se ožením s nejkrásnější dívkou a nádherně převezu matku - už se nemůžu dočkat, jak se bude tvářit - dnes večer mám party, a to bude vlastně oslava. A Norbert se vrátil zrovna v pravý čas, abych ho mohl poslat na schůzku se stvořitelem. "Aj-ji-ja!"

Žoviálně zdavil kolemjdoucí a kynul jim. Lidé ho měli rádi a litovali ho, respektovali ho jako tchaj-pana Vznešeného domu a záviděli mu, že miláček celé čtvrti je jeho nastávající.

Slunce vyhlédlo mezi mraky, a to se mu zrovna hodilo k náladě. V jeho paprscích se krásně leskla mořská hladina v zátoce, kde se kotvila flotila. Veslice sira Williama směřovala k vlajkové lodi, další kutry se mačkaly kolem parníku s poštou. Jejich vlastní nákladní loď Lady Tess, která pravidelně obeplouvala Jokohamu, Šanghaj a Hongkong a všechny důležité přístavy na cestě do Londýna a zase zpět byla připravena vyrazit dnes večer na moře.

Její kapitán ten obřad zvládne, pomyslel si. Lavidarc Smith, velký a hlučný, už u nás slouží dlouhé roky, ale nikdy jsem ho neměl rád. Bylo by lepší, kdyby nás oddal a požehnal nám strýček Sheely. Škoda že jsem nevěděl, co vím teď, když byl tady. Ale to nevadí. Joss! Stejně ho tady nemůžu zdržovat, ani ne do zítřka. Nejdřív si to musím vyřídit s Norbertem. A co Vincent Strongbow z Prancing Cloud? Připluje v neděli a ve středu se vrací do Hongkongu. To mi dává dost času, abych zabil Norberta a nenápadně se na ni nalodil, než si na mě stačí došlápnout sir William. Nesmím se tu

zbytečně zdržet, budu bezpečnější v Hongkongu, kde máme opravdovou moc, a andílek... v té době to už bude má žena... se za mnou může za dva nebo tři týdny vypravit.

Tak a všechno je jasné. A Heavenly má zase pravdu. Musím být velmi opatrný a nikomu nic neříkat, dokonce ani andílkovi, ten se vše dozví až na poslední chvíli. Můžu mu důvěřovat, přísahal mi, že to udrží v tajnosti, a honorář mu budu splácet po celý rok, a tak si zajistím jeho oddanost. Aj-ji-ja, pět tisíc. Na tom ale nezáleží. Dal mi odpověď, kterou jsem potřeboval, kápl na to právě. Bohudík.

Další rozhodnutí: Omezím užívání té medicíny a pokusím se jí dokonce nebrat vůbec. Je má povinnost vůči andílkovi, abych se uzdravil a byl silný bez povzbuzujících prostředků. A byl schopen převzít Vznešený dům. S andílkem po boku to dokážu...

Ze snění ho vytrhl dusot koňských kopyt. Zamával na jezdce a uvědomil si, že je blízko kostela, nad jehož věží zářilo slunce. Do nosu ho udeřila vůně moře a koní, země a života. Plný vděčnosti začal odříkávat modlitbu díky, ale vtom si všiml jejich parního kutru, jak míří k molu jejich podniku a na přídí stojí Jamie s hlavou ponořenou do novin. To mu připomnělo, že přišla pošta. Změnil směr a došel k molu okamžik předtím, než u něj přirazil jejich člun.

"Jamie," zavolal, aby překřičel motor, a zamával, když se parníček dotkl klád porostlých řasami a škeblemi. Sledoval, jak se Jamie otáčí proti větru a také mu mává. Jediný pohled do obličeje prozradil vše. "Půjdu na palubu."

S obtížením vstoupil do člunu, protože s berlem se mu chodilo na kluzkém povrchu velmi těžko, ale zvládl cestu na zád' a tam dovolil Jamiemu, aby ho podržel a pomohl mu sejít po třech schůdcích do kajuty. Byla prostorná a pohodlná, kolem lodního stolu stály lavice a pod nimi skříňky. Na stole ležela pošta rozdělená na úhledné balíčky dopisů, novin, časopisů a knih. Ve svém balíčku hned nahoře našel psaní od matky s jejím charakteristickým rukopisem. Druhý její dopis, adresovaný Jamiemu, už ležel otevřený na stole.

"Jsem... jsem rád, že tě vidím, tchaj-pane."

"Co se zase stalo?"

"Tady máš, přečti si můj dopis sám."

Pro Vaši informaci Vám sděluji, že se můj syn nesmí za žádných okolností oženit, dokud nedosáhne plnoletosti. Už jsem informovala reverenda Michaelmase Tweeta, sira Williama (touto poštou) a dala otisknout opatrné oznámení v dnešních Oriental Times (přikládám). Také všichni kapitáni našich lodí směřující do vašich vod a z nich o tom byli informováni a mají nařízeno, aby si tento pokyn vzájemně předávali. Zároveň jsem uvědomila admirála Ketterera (touto poštou) pro případ, že by byl nakloněn svatbě na moři. Po synových jedenadvacátých narozeninách bude samozřejmě vše záležet na něm. Do té doby, při Bohu, budu hájit jeho a naše zájmy, jak nejlépe umím.

Z Malcolmových plíc vylétl vzduch a z obličeje se ztratila krev. Roztrhl obálku svého dopisu. Jeho obsah se téměř doslova shodoval s předchozím, byl však osobní, začínal oslovením Můj nejdražší synu a končil:

Je to opravdu pro Tvé dobro, můj synu. Nerada to dělám, ale musím Ti připomenout, že to děvče má špatný původ.

Doslechla jsem se, že úřady ve francouzské Indočíne nyní stíhají jejího otce za podvody, a jak jistě víš, její strýc sedí v pařížském vězení pro dlužníky. Pokud ji musíš za každou cenu dostat, udělej si z ní milenkou, i když s tím naprosto nesouhlasím, ale tím si jen přiděláš potíže. O tom ani trochu nepochybuji. Samozřejmě se s ní nikdy nesejdu.

Doufám, že budu mít to potěšení a setkám se s Tebou ještě před Vánoci. To už tato mrzutá záležitost může být za námi.

Ráda bych ti napsala o úkladech Brockových, ale to se musí vyřídit tady, a ne v Jokohamě. Tvá milující matka

Douška P. S. Mám tě ráda nechyběla, a tak psaní neobsahovalo žádné tajné sdělení.

Pomalu roztrhal dopis. Potěšilo ho, že se ovládá, ale to nezahnilo vztek nad tím, jak ho zaskočila. "Ta ženská," zabručel a ani si neuvedomil, že mluví nahlas, "je ježibaba, ďábelská ježibaba, čarodějnice. Jak mohla tušit, že..."

McFay ho celý nervózní pozoroval a čekal.

Když po chvíli Malcolm dokázal zase uvažovat klidně, zeptal se: "Co píší v novinách?" Noticka byla stručná.

Paní Tess Struanová, prozatímní ředitelka Struanova podniku, dnes oznámila, že Vznešený dům uspořádá rozsáhlé oslavy u příležitosti 21. narozenin jejího nejstaršího syna Malcolma a oficiálního jmenování tchaj-panem 21. května příštího roku.

"Tak tedy, Jamie," poznamenal s trpkým úsměvem, "víc mi podrazit nohy asi nemohla, vid'?"

"Ne, nemohla," přitakal Jamie, který s ním cítil celým srdcem.

Malcolm se zahleděl na flotilu a obzor, za nímž ležel Hongkong a jeho nejvyšší hora Peak. Tam měl všechny své přátele a nepřátele. A na prvním místě jejich seznamu se teď ocitla ona. "Svým způsobem je to legrační. Před pár okamžiky jsem se cítil skvěle..." Zdrčeně vyprávěl Jamiemu o svém plánu, o tom, jak ho Tweet odmítl a vše o Heavenlyho krásném plánu. "To všechno je teď na nic."

Jamiem to otřáslo stejně jako Malcolmem. Připadalo mu, že nedokáže klidně uvažovat. "Možná, možná by se dal Tweet přesvědčit. Kdyby jeho kostel dostal pěkný příspěvek..."

"Odmítl ho. Otec Leo taky."

"Ježíši Kriste, ty ses obrátil i na něho?"

Malcolm mu popsal, jak se s ním sešel, a tím Jamieho šokoval ještě víc.

"Proboha, tchaj-pane, jestli ses rozhodl zajít takhle daleko... možná... možná najdeme jiného kapitána."

"To nevypadá nadějně, Jamie. A Heavenly mi stejně kladl na srdce, abych mlčel, dokud nebude po všem. Hlavně před sirem Williamem, který by mohl svatbu zakázat, protože Angelique ani já nejsme plnoletí. A jestli ho o to matka úředně požádala, musí to oznámit i Seratardovi. Vyhrála... Bůh ji zatrat'."

Opět se upřeně zahleděl na obzor. Když dříve došlo k nějakému neštěstí, například když se utopila dvojčata - jeho matka mu nikdy neřekla jediné křivé slovo, jenže on měl vždy pocit, že mu to němě vyčítá, že kdyby tam byl on, nic podobného by se nepříhodilo. Chtělo se mu plakat, stejně jako teď, ale přemohl se, a to bolest ještě zhoršovalo a cítil se o to hůř. Dělal to proto, že "tchaj-pan nikdy nepláče". Stále mu to vtoukala do hlavy. Vůbec první její slova, která

mu uvízla v paměti, zněla: "Tchaj-pan nikdy nepláče, je nad to povznesený, a bojuje dál jako Dirk. Nikdy nebrečí, ale nese svůj úděl dál." Opakovala to do omrzení, přestože jeho otec se vždy snadno rozplakal.

Nikdy si neuvědomil, jak jím pohrdala.

Ona neplakala nikdy, alespoň pokud si vzpomínám.

Nebudu brečet. Ponesu svůj úděl. Přisahal jsem, že budu hoden toho stát se tchaj-panem, a to splním. Už ji nikdy nebudu považovat za matku. Nikdy, Tess. Ano, Tess, já to unesu.

Obrátil se k Jamieu a připadal si starý a opuštěný. "Pojďme na břeh."

Jamie chtěl něco namítnout, ale zarazil se. Vypadal divně. Pak ukázal na lavici proti nim. Tam ležely další balíčky s dopisy.

"Co to je?"

"To je... to je Vilíkova pošta. Bertram, ten nový poskok z vyslanectví, je nemocný, a tak jsem se nabídl, že... že jim ji přivezu." Jamieu se třásl prsty i hlas. Vzal dopisy. Uprostřed byly převázány a opatřeny úřední pečeti, ale snadno je prolistoval ze strany a našel dvě psaní. Siru Williamovi a admirálu Kettererovi. "Při troše šikovnosti bys je mohl, mohl bych vytáhnout."

Malcolm měl pocit, že se mu zježily vlasy na temeni hlavy. Krádež úřední pošty Jejicho Veličenstva se trestala smrtí.

34

Oba muži upřeně hleděli na svazek dopisů, byli zmateni a jímala je hrůza. V kabině zavládla stísněná nálada. Malcolm mlčel a pozoroval Jamieho. Oba byli vyčerpaní. Nakonec se Jamie odhodlal a roztřesenými prsty vzal za provázek, tím však přiměl Malcolm k rozhodnutí. "Ne, Jamie, to nesmíš," naklonil se k němu.

"Je to... jediný způsob, tchaj-pane."

"Ne, není." Malcolm vrátil provázek na správné místo a ulevilo se mu, že pečeť není poškozená. Urovnal dopisy a vrátil je k další hromádce. V ruce mu po nich zůstal odporný pocit. "To se prostě nedělá," poznamenal hlasem, který se mu třásl stejně jako kolena. Nenáviděl se za svou slabost - ale byla to opravdu slabost? "Nikdy bych si neodpustil, kdyby... kdyby tě chytily a já... mně k něčemu takovému chybí odvaha. A navíc to prostě není správné."

Jamieho tvář zalil pot. "Správné, nesprávné, nikdo by se o tom nedozvěděl. Možná najdeme kapitána, třeba Brockova. Jejich loď připlouvá za týden."

Malcolm zavrtěl hlavou. Měl pocit, že ji má prázdnou. Vlna narazila člun na dřevěné pilíře a lana v úchytech zaskřípala. Jen s námahou se dokázal soustředit. Celý život, kdykoli se ocitl v obtížích, si kladl otázku, jak by asi postupoval Dirk Struan, velký tchaj-pan, ale nikdy nenašel správnou odpověď.

Nakonec promluvil hlasem plným únavy. "Co by udělal on, Jamie? Dirk Struan?"

Okamžitě se v Jamieho paměti vybavil ten neohrožený gigant. Viděl ho sice jen několikrát a strávil v jeho společnosti jen několik minut - tehdy právě začínal pracovat pro Vznešený dům nedlouho po svém příjezdu do Hongkongu. "On by..." Po chvíli se mu na tváři objevil úsměv. "On by... Dirk... Ano, tak by to udělal. Pravděpodobně by nám i bocmanovi nařídil, abychom se vrátili na břeh, a sám by se ujal člunu. Tvrdil by, že s kutrem není něco v pořádku a pak... Až by byl dost daleko a na hloubce, klidně by dovnitř pustil vodu, a zatímco by se člun potápěl, pořádně by poštu zatížil, aby nemohla vyplout na hladinu, potom by vystoupil na před, zapálil si doutník, počkal, až člun klesne pod hladinu a doplaval by na břeh." Jamie se uculoval přímo andělsky. "Proč ne?"

Před zraněním na Tókaidó patřil Malcolm ke skvělým plavcům. Ted' ale nepochyboval, že by klesl ke dnu jako kotva.

"Já bych na břeh nedoplaval."

"Já ano, tchaj-pane, bez problémů."

"Ano, ale tohle není tvá věc, Jamie. A i kdybys to udělal, získali bychom tím jen týdenní odklad, a to nám nepomůže. To je joss. Nebudeme si zahrávat s královskou poštou. Pojď, dohodneme se, že na to zapomeneme. Ano?" Natáhl k němu ruku. "Jsi opravdový přítel, nejlepší, jakého jsem kdy měl. A mrzí mě, že jsem se k tobě zachoval tak ohavně."

Jamie mu ji vřele stiskl. "Nezachoval. Zasloužil jsem si, abys mi vynadal. Už je to za námi, tchaj-pane. Prosím, zkusme to, bude to snadné."

"Děkuji, ale ne." Snad už potisící si Malcolm uvědomil, že není Dirk Struan a nedokáže to, co on. V tomto případě by musel dopisy zahodit nebo je potopit. Před zraněním na Tókaidó by si možná troufl, ale teď... teď je všechno neuvěřitelně složitější. Tókaidó, pořád to prokleté Tókaidó, pomyslel si. To slovo se mu vpálilo do mozku a neustále dávalo o sobě vědět. Přivádělo ho k zuřivosti. "Musím to zvládnout sám."

Výbelhal se na břeh a do svých pokojů. Malá lahvička byla plná, ale nenapil se a zase ji vrátil do zásuvky. Přemohl bolest, aby přitáhl židli blíž k oknu a s úlevou se na ní sesunul.

Já vyhraju, přesvědčoval se. Bože, prosím, pomoz mi. Nevím ještě jak, ale Angelique si vybojuji. Porazím bolest, opium, Tókaidó, Tess a zvtězím...

Spal hluboce a odpočinul si. Když se vzbudil, seděla vedle něho Angelique a usmívala se.

"Dobré odpoledne, drahoušku, ty jsi ale spal dobře. Už je nejvyšší čas, aby ses začal převlékat na večírek!" V očích jí jen jiskřilo. Přistoupila blíž, políbila ho a klekla si vedle něho. "Jak se máš?"

"Jsem šťastný, už protože tě vidím." Hlas měl plný lásky, jež však nepřehlušila vnitřní nepokoj.

A tak se odhodlala. Považovala za nezbytné vyvést ho z obvyklé vážnosti, aby si užíval večírku, který, jak jí slíbil, pořádal na oslavu. "Mám pro tebe překvapení," pochlubila se rozpustile.

"Jaké?"

Vstala a roztočila se, jako kdyby tancovala. Šaty na ni šustily. Najednou se rozesmála a zavolala: "Koukni!" Zvedla sukně a spodničky a odhalila své dlouhé, dokonalé nohy zvýrazněné hedvábnými punčochami, odvážnými podvazky, podvazkovým pásem a kalhotkami s mnohovrstevnými volánky. Čekal tradiční, vše řádně zahalující pantaloný. Ten

pohled mu vzal dech. "Bože všemocný..." zajíkl se.

"To je pro tvé potěšení, jen pro tebe, drahoušku," zdůraznila celá zčervenálá svou odvahou. Zasmála se jeho výrazu, koketně zvedla sukně až nad hlavu a okamžitě je zase nechala spadnout. Hned se začala ovívat vějířem a vysvětlovala bez dechu: "To je poslední móda. S pantalonky už je konec. Le Figaro v módním koutku píše, že nejslavnější dámy Paříže tak teď chodí do Opery - při zvláštních příležitostech dokonce i bez kalhotek, aby tajně potěšily své milence."

"To ať tě ani nenapadne," zahrozil, ale hned se blaženě rozesmál jejímu nadšení. Chytil ji za ruku a přitáhl si ji na klín.

"Ta myšlenka mě přivádí k šílenství."

Zabořila mu hlavu do ramene celá šťastná, že jí záměr vyšel. "Myslím, že ti někdy během večere, nebo až budeme tančit, pošeptám, že jsem je zapomněla, jen abych poškádlila svého krásného prince. Ale až budeme svoji a jen abych tě pobavila. Nevadí ti, chéri, ta nová móda, bez pantalonů?"

"Samozřejmě že ne," odpověděl s předstíraným světáctvím. "Když si to žádá móda..."

"Neříkal jsi, že dnešní večírek bude na oslavu?"

Dobrá nálada ho začala opouštět. "Ano, říkal. Ale... ale měj se mnou trpělivost, andílku. Za pár dní ti budu moci prozradit pravý důvod. Jenom to o pár dní odložíme. Mezitím si dobře zapamatuj, že tě miluji, miluji, miluji..."

* * *

Večer se počasí rychle měnilo, ale zábavu na Malcolmově party nezkazilo. Hlavní jídelna v domě byla postavena právě pro takové účely a ostatní podobná soukromá zařízení v cizinecké čtvrti kromě klubu vedle ní vypadala jako trpasličí. Nablýskané stříbro, křišťálové sklenice, nejjemnější čínský porcelán a přes třicet hostů ve slavnostních oblecích nebo stejnokrojích. Hoag pozvání odmítl, protože měl horečku.

Večere byla jako obvykle velkolepá a zdálo se, že snad nikdy neskončí. Když dojedli, odsunuli za bouřlivého jásotu dlouhý stůl ke zdi. To se obvykle stávalo jen výjimečně, jenže kdykoli byla přítomna Angelique, pak skoro pravidelně, protože všichni hosté si s ní chtěli zatancovat. Až na Jamieho - ale ten jen dnešní večer. Dohodl se s Malcolmem, že se během zmatku při stěhování stolu nenápadně vytratí. "Promiň, ale není mi dnes do tance. Vypadnu odsud, tchaj-pane."

"Oba jsme přísahali, že na tu dnešní záležitost s členem zapomeneme."

"O to nejde. Chci si jen všechno srovnat v hlavě."

Z žen se večírku zúčastnila jediná Angelique, ostatní dvě, podobně jako Hoag, prý bohužel onemocněly, a tak jí patřily stále rychlejší valčíky a polky, které hrál André Poncin na křídle dovezeném s velkou slávou na jaře. Zavedlo se pravidlo, že každý host s ní směl tančit pouze jednou, po čtyřech tancích pátý odpočívala a směla přestat, kdykoli se jí zachtělo. Tváře jí planuly a měla na sobě novou krinolínu z červeného a zeleného hedvábí, ne však tak širokou jako obvykle. To zdůrazňovalo její útlý pas a bujně poprsí, jehož bradavky byly jen nepatrně zahaleny, jak si to žádala pařížská móda, odsuzovaná dnes nepřítomnými duchovními a obdivovaná všemi muži v místnosti.

"To stačí, mes amis," vydechla po hodině, a tím vyvolala mručení a prosby těch, na něž se nedostalo. Vrátila se k Malcolmovi a ovívala se vějířem.

Seděl ve velkém vyřezávaném dubovém křesle v čele stolu a vylepšoval si náladu vínem a brandy. Rád se na ni díval stejně jako vždy, ale mrzelo ho, že ji nepožádal o první tanec, na který měl právo, a nepožádá ji ani o poslední. A to dříve býval výborný tanečník.

Usadila se na opěradle jeho křesla. Lehce jí položil ruku kolem boků a ona mu zase svou ovinula kolem ramen.

"Tancuješ nádherně, andílku."

"Ale nikdo z nich to neumí tak dobře jako ty," zašeptala. "To mě na tobě upoutalo nejdřív, krásný prin..."

Nadšený jásot ji donutil zmlknout. André totiž, k jejímu zármutku a trapnému pocitu, začal hrát první, pomalé a svůdné akordy kankánu. Angelique nazlobeně zavrtěla hlavou a ani se nepohnula.

Překvapili ji však Pallidar a Marlowe, kteří za bouřlivého potlesku nastoupili do středu parketu s ručníky ovázanými kolem uniforem jako sukněmi. Rozpustil hudba nabrala tempo a muži začali nespoutaně parodovat tanec, považovaný v civilizovaném světě mimo Paříž za skandální. Rytmus byl stále rychlejší a rychlejší a oni výš a výš zvedali ručníky představující sukně a vykopávali nohy. Nadšení, pískot a řev v sále se stupňovaly, tanec se dál zrychloval a zrychloval, až se oba muži, celí rudí a zpocení v přiléhavých stejnokrojích, pokusili o provaz a sesypali se hromadu. Sálem se rozezněly ohlušující ovace a skandované žádosti o přídavek.

Malcolm, který se smál stejně jako všichni ostatní, mile Angelique pokynul, ona k nim přistoupila, pomohla jim vstát, blahopřála jim a pochválila jejich umění.

Pallidar těžce oddychoval a předstíral, že sténá. "Vůbec necítím záda."

"Šampaňské pro armádu, rum pro námořnictvo," vykřikla, zavěsila se do obou a za dalšího potlesku je přivedla k Malcolmovi. Usmála se na něho. "Kankán není nic pro mě, vid', drahoušku?"

"To by bylo přespříliš."

"To tedy ano," přidal se Marlowe.

"Ano," přikývl Malcolm a příjemně podrážděný se s ní podělil o tajný úsměv.

* * *

André opět začal hrát a tentokrát si vybral valčík. Angelique se v při něm roztáčela, až se jí odhalovaly kotníky, ne však natolik, aby se ukázalo, že si tak troufale neoblékla pantalonky. To on jí ukázal článek v Le Figaro, přesvědčoval ji a znal její tajemství. Celý večer pozoroval ji i ty, kdo na ni cenili zuby - Babcott, který všechny převyšoval, i oslnivé důstojníky Pallidara a Marlowea. Vychutnával radost z tajemství a života, který vedl. Angelique tančila se sirem Williamem. A zatímco jeho prsty běžely po klávesách, v duchu se usmál. Jak by se ti všichni asi zachovali, kdyby se dozvěděli, co vím já. O náušnicích, potratu a o tom, jak jsem zlikvidoval důkazy? Odvrátili by se od ní, jako kdyby měla lepru. Všichni, i ten beznadějně zamilovaný Struan, ten asi nejvíce.

Kéž by vše bylo jinak, já i ona jsme žili v Paříži, opírali se o moc a peníze Vznešeného domu a oddaného, ale invalidního

manžela. To bych se mohl dostat k tolika tajemstvím! Bylo by jí třeba poskytnout odborný výcvik v tomto ne právě jemném umění, potřebovala by nabrousit drápky, ale po čase by se z ní stala hvězda, otevřely by se jí všechny salony i postele. A jakmile by si tohle mazané kuřátko jednou přichichlo k velké hře, pustilo by se do ní s velikým gustem. A co má postel? Teď nebo později, určitě by to šlo, kdybych jí chtěl přitáhnout uzdu, ale já už po ní netoužím. Jestli ji sbalím, tak jen abych se pomstil. Mnohem zábavnější by bylo pořídit si ji jako hračku, v tomhle světě člověka pobaví jen máloco...

"Skvělý nápad, André!" Phillip Tyrer se na něj rozzářeně díval z výšky. "Settry povídal, že jsi s nimi celou tu věc nacvičil."

"Jakou?"

"Ten kankán!"

"No, ano," přikývl André. Jeho prsty dál hrály valčík, ale náraz jej ukončily. "Čas na přestávku, pojďme se napít," vybidl Tyrera. Usoudil, že teď se nabízí vhodná příležitost, aby ho přivedl k rozumu. "Doslechl jsem se, že prý jistá dáma stojí víc, než kolik si vydělává vyslanec," prohodil ve francouzštině a sledoval svého společníka, jak rudne a trapně se rozhlíží kolem. "Copak jsem byl někdy indiskrétní, Phillipe, neboj se, příteli, jde mi jen o tvé dobro." Usmál se a vzpomněl si na jejich rozhovor na hradě v Edu. "Srdeční záležitosti nemají nic společného se záležitostmi státu, i když nepochybují, že Francie by se měla podělit o poklady světa s Velkou Británií, ne?"

"Ano... souhlasím, André. Ano, víš, to vyjednávání nepokračuje nejlépe, hmm, obávám se dokonce, že se dostalo do slepé uličky."

"Pojďme radši mluvit francouzsky, ne?"

"Ano, ano, máš pravdu." Tyrer si otřel kapesníkem pot z čela, jak to dělávali hejskové z lepších vrstev. "Ani mě nenapadlo, že to bude tak složité."

André se k němu naklonil. "Poslouchej, povím ti, jak to zařídit. Nechod' dnes večer za ní, i když to máš domluvené." Skoro se hlasitě rozesmál tomu, jak Tyrer zděšením otevřel ústa. "Kolikrát jsem ti říkal, že se tady skoro nic neutají. Možná bych ti mohl pomoci... jestli o to stojíš."

"Ale ano, ano, stojím, prosím, ano."

"Tak tedy..."

Oba se ohlédli ke stolu s ruletou na druhém konci místnosti, odkud se ozval výbuch smíchu a potlesku. Angelique totiž vyhrála na dvojitou nulu. Toho večera se však nesázely peníze, ale jen malé čínské bronzové mince, jinak prakticky bezcenné. Role krupiéra se ujal Vargas.

Tyrer si povzddechl. "Ta má štěstí ve hře i v lásce."

"Tvrď na tom pracuje," poznamenal André tiše. Její chování ho dnes dráždilo. "A ty se také radši snaž. Poslouchej, teď večer zruš svou schůzku s Fudžiko, ale ano, vím, že Raiko ti ji smluvila, až když jsi dlouho naléhal. Mimochodem, nedozvěděl jsem se o tom od Raiko, vyprávěla mi o tom jedna z jejích služek. Nechod' tam, ani jim nedej předem vědět, že nepřijdeš. Prostě zajdi do jiného podniku, řekněme do hostince U Lilie. Vyber si tam nějaké děvče, ta jejich nejhezčí se jmenuje Juko."

"Jenže, André, já nech..."

"Jestli s ní nechceš spát, nech ji, ať tě potěší jinak. Nebo se tam opij, nebo dělej, že tě to přiliš zmohlo. Věř mi, nevyhodíš tím peníze z okna. Až zítra Nakama začne mluvit o Fudžiko nebo o smlouvě s Raiko, předstírej nezájem a pozitivně večer to celé zopakuj."

"Ale..."

"Kdykoli se Nakama o tom zmíní, dělej, že se tě to netýká, jenom mu mezi řečí pověz, že to U Lilie vypadá slibněji. Ostře mu naříd', že už o tom nechceš slyšet ani slovo, zvláště ne o Raiko. Rozumíš?"

"Ano, nemyslíš ale..."

"Ne! Jestli se nechceš nechat dohnat k šilenství a zaplatit za Fudžiko hrozivě přemrštěnou cenu. Oberou tě stejně, Phillipe, ale to už je vedlejší, není slušné, abys ze sebe dělal chudáka, to je otázka tváře. Ale hlavně se o tom nezmiň Nakamovi ani slůvkem a chovej se tak alespoň týden."

"Bože můj, André, celý týden?"

"Tři by byly lepší, příteli." Tyrerova zkroušenost Andrého pobavila. "Nejenže ti tím ušetřím spoustu peněz, ale také moře komplikací. Je důležité, abys dával okázale najevo, že ti na tom vůbec nezáleží, že už tě znechutily všechny ty odklady a nedodržené schůzky, i urážlivě vysoká cena, kterou požaduje Raiko. Zvláště protože jsi vysoký úředník. To bys měl jednou nebo dvakrát Nakamovi předhodit. Víckrát ale ne, je to mazaný chlápek, vid'?"

"Ano, to je a má široké znalosti."

Ano, pomyslel si André, a brzy přijde čas, aby ses se mnou o ně podělil. Pověš mi, co jsi z něho vytáhl, a já tobě, co jsem si zjistil sám. Neuvěřitelné, že ten člověk mluví anglicky. Zaplaťpánbůh že moji donašeči mají nejen otevřené oči, ale i uši. Tím se toho hodně vysvětluje, ale nechápu, proč, když ho načapám o samotě, nemluví se mnou anglicky, ale dokonce ani japonsky. Zřejmě mu to zakázal Vilík.

"Potom," pokračoval klidně, "mě Raiko desetkrát požádá, abych všechno zprostředkoval a domluvil schůzku. Po týdně budu neochotně souhlasit. Nepřipust', aby to udělal Nakama, vyřaď ho ze hry, a až se setkáš s Raiko, postupuj tvrdě. I v přítomnosti Fudžiko. Musíš působit přesvědčivě, Phillipe."

"Ale..."

"Pověz Raiko, že by měla především brát v úvahu zájmy svého zákazníka, tvoje, zvláště protože jsi významný hodnostář. Zdůrazňuj to, chtěj od ní odklad, abys všechno pečlivě uvážil. Docela s ní souhlasíš, že je lepší být opatrný a že možná není nejlepší nápad kupovat si služby té ženské. Tenhle výraz použij, nemluv o Fudžiko jménem. Nezapomínej, že z jejich pohledu se jen dohaduješ o ceně zboží, a ne o dámě, kterou zbožňuješ. Poděkuj Raiko a pověz

ji, že sis to s její pomocí pečlivě rozvážil a že uzavírat teď s ní smlouvu by byla chyba. Čas od času si možná ,tu ženskou' najmeš, a pokud ona bude mít moc práce, šigata ga nai - to nevádí - život je příliš krátký a tak dál."

Tyrer pozorně poslouchal a chápal, že André má pravdu. V duchu zasténal při pomýšlení, že se s Fudžiko neuvidí celý týden, a představoval si ji, jak trpí pod vahou každého gaidžina v Jokohamě. "Ano, souhlasím s tím, co říkáš, ale ne... zdá se, že to nesvedu, tedy to předstírání."

"Musíš. A nakonec proč ne? Oni předstírají v jednom kuse. Copak sis nevšiml, že prožívají lež jako pravdu a pravdu jako lež? Ženám nic jiného nezbyvá, zvláště ne v plovoucím světě. A muži? Ti jsou ještě horší. Vzpomeň si na bakufu a na radu starších, co ti dovedou, nebo třeba na Nakamu, hlavně na Nakamu. Ovládají tu hru mistrovsky, a to je všechno. Proč ze sebe dělat beránka, proč bys měl nechat Raiko, aby tě ponižovala, a ještě do nich cpát zlato, které si nemůžeš dovolit - a nikdy si nebudeš moci dovolit - jen abys ulevil tomu věčnému svrbění, které na nás seslal Bůh?"

André se otřásl. Poznal tu past až příliš dobře. Raiko ho ždímal tak, že to překračovalo jeho finanční možnosti. To není pravda, pomyslel si nazlobeně. Když jde o jiné lidi, pravdu i lež můžeme klidně překroutit, ale se sebou samým, se svým tajným já se to nedělá, jinak je člověk ztracený. Opravdu jsem překročil hranice svých možností, a udělal jsem to rád. Před sedmnácti dny.

Ve chvíli, kdy mi Raiko představila to děvče...

Ve chvíli, kdy jsem ji poprvé spatřil, její havraní vlasy, alabastrovou pleť a svůdné oči, mi došlo, že bych Raiko upsal svou duši a klidně odešel do horoucích pekel, jenom abych to děvče dostal. Já, André Edouard Poncin, oddaný služebník Francie, vyzvědač, zabiják, odborník na prohnitost lidské duše, já, velký cynik, jsem se v té chvíli zamiloval. Bylo to ode mě šílenství. Jenže už se stalo.

Ve chvíli, kdy děvče odešlo z pokoje, připadal jsem si bezmocný a sotva jsem ze sebe vypravil: "Raiko, prosím. Cokoli žádat, zaplatím."

"Promiňte, Furansu-san, ta záležitost bude tak drahá, že se o tom ani nechci zmínit, i kdyby byla ochotná s vámi jít - a ona zatím souhlas nedala."

"Jakékoli peníze zaplatím. Prosím se zeptat, zeptat, jestli souhlasí."

"Ovšem. Přijďte znova zítra, o soumraku."

"Ne, prosím, zeptat se teď, teď se ptejte, já čekám."

Musel čekat skoro dvě hodiny. A po celou tu dobu se užíral, modlil se, doufal, umíral a znovu umíral. Když se Raiko vrátila, tvářila se rozhodně a on začal ještě jednou umírat, ale hned se vrátil k životu, protože mu oznámila: "Jmenuje se Hinode, a to znamená úsvit. Je jí dvacet let a říká ano, ale má své podmínky. Nejde jen o peníze."

"Cokoli Hinode chtít."

"Radši dřív poslouchejte." Ještě nikdy neviděl Raiko mluvit tak vážně. "Hinode říká, že bude vaše vedlejší manželka, ne kurtizána, na rok a den. Jestli se v ten poslední den rozhodne zůstat s vámi, dá vám své inoči, svého ducha a zůstane s vámi další rok, potom další a další, dokud se nerozhodne, že vás opustí, nebo dokud vy se jí nenabažíte. Musíte přísahat, že pokud se vás rozhodne opustit, nebudete jí v tom bránit."

"Souhlasím. Kdy můžeme začít?"

"Počkejte, Furansu-san. To zdaleka není všechno. Ve vašem domě nebudou zrcadla a vy tam žádná nepřinesete. Pokud bude svlečená, musí být pořád tma - jenom jednou ne, poprvé. Jenom jednou si ji prohlédnete, Furansu-san. Dále, ve chvíli, kdy... se objeví jakákoli známka znetvoření, nebo kdykoli vás ona o to požádá, bez váhání se jí pokloníte, dáte jí požehnání, stanete se jejím svědkem, podáte jí šálek s jedem nebo nůž a budete se dívat a čekat, dokud neumře, abyste tím vzdal čest její oběti."

Ztratil nad sebou vládu. "Dokud neumře?"

"Říká, že by si raději zvolila nůž, ale neví, čemu dávají přednost gaidžinové."

Když se opět uklidnil a dokázal rozumně uvažovat, zeptal se: "Já, já soudit, jestli... jestli známka znetvořit?"

Raiko pokrčila rameny. "Vy nebo ona, na tom nezáleží. Jestli vás požádá, musíte dodržet svůj slib. Bude to všechno zapsáno ve smlouvě. Souhlasíte?"

Když si srovnal v hlavě celou tu hrůzu a smířil se s ní, zeptal se: "Potom její nemoc začínat, nic není vidět?"

Pohled Raiko byl neúprosný a její hlas milý a tak hrozivě nesmlouvavý. V místnosti nastalo tíživé ticho. "Hinode nemá žádnou nemoc, Furansu-san, žádnou. Je bez poskvrny."

Zdálo se mu, že mu praskne hlava, v níž se mu znovu a znovu rozléhala jako ozvěna slova "je bez poskvrny" a mísila se s němými výkřiky "Ale ty jsi nečistý!"

"Proč? Proč souhlasit? Proč ona... ona věděla, věděla já špatný? Ano?"

Služka, která čekala venku na verandě, otevřela stahovací okno vyděšená jeho křikem. Mama-san na ní rázně mávla a dívka zase poslušně zavřela. Raiko pomalu upíjela saké. "Ovšemže o tom ví, Furansu-san. Promiňte."

Otřel si sliny z koutků úst. "Tak proč... souhlasí?"

Opět ten cizí výraz obličej. "Hinode se mi nesvěřila, promiňte. Dohodla jsem se s ní, že nebudu naléhat, aby mi to prozradila. Stejně to musí být obsaženo i ve vaší smlouvě. Nebudeme na ni vyvíjet nátlak, prý nám to vysvětlí, až sama uzná za vhodné." Raiko si hlasitě povzdychla. "Promiňte, musíte přistoupit na to, že to bude ve smlouvě."

"Souhlasím. Prosím, připravte smlouvu."

Po mučivě dlouhé době - jen po několika dnech - byla dohoda podepsána, opatřena pečeti a on, nečistý, se setkal s ní, čistou a na vrcholu její slávy, a zítra se s ní sejde znovu...

André sebou leknutím trhl, když se jakási ruka dotkla jeho ramene a on se duchem vrátil do Struanova velkého sálu.

Byl to Phillip a ptal se: "André, jsi v pořádku?"

"Co? Aha, ovšem..." Andrému bušilo srdce, zaléval ho studený pot a svaly se mu třásly ze vzpomínky na "bez poskvrny" a "poprvé", hrůznost schůzky i zítřka. "Promiň, sáhla na mě smrt..." Z ničeho nic jako by se na něho

hroutil celý sál a on musel bezodkladně vyjít na čerstvý vzduch. Vstal, tápavě vykročil a přitom breptal: "Poproste... poproste Henriho, aby zahrál... já... já se necítím... Promiňte, musím odejít."

Tyrer za ním vyděšeně civěl. Od kola rulety se k němu přiblížil Babcott. "Co je s ním? Ten ubožák vypadá, jako kdyby zahlédl strašidlo."

"Nevím, Georgi. Ještě před chvilkou byl v naprostém pořádku, pak si začal něco mumlat a zbledl jak křída a lil z něj pot." "Nerozčililo ho něco, o čem jste mluvili?"

"Neřekl bych, jen mi radil, jak to mám zařídít s Fudžiko a Raiko, o něm ani slovo." André vyšel ze sálu, jako kdyby byl prázdný.

Babcott se zamračil. "To mu není podobné, dřív to býval lev společnosti." Ubohý chlapík, to je určitě tím jeho trápením - kéž bych mu mohl nějak pomoci, kéž by na to existoval lék.

"Když už mluvíme o lvech společnosti," podotkl Tyrer, "netušil jsem, že jste tak dobrý tanečník."

"Já také ne," řekl obrovitý muž s hlučným smíchem. "Dostal jsem inspiraci. Ona by inspirovala každého. Obyčejně tancuji jako nosorožec." Podíval se na ni přes sál. "V tom děvčeti je něco výjimečného a umí se krásně, nakažlivě bavit."

"Ano, Malcolm měl štěstí. Promiňte, měl bych poprosit Henriho, aby zaskočil za Andrého..." Zamířil k němu.

Babcott si dál prohlížel Angelique. Stejně je zajímavé, že lékař může prohlížet pacienta a přitom se nevzrušit, pomyslel si, i když je to někdo jako ona. A nevzrušila mě, ani když jsem ji vyšetřoval v Kanagawě, ani tady, ovšem nikdy se nemusela svlékat. Nikdy to nebylo třeba, jen snad před pár týdny, kdy prý měla tak nezvykle těžkou menstruaci, tehdy opravdu potřebovala prohlídku, ale odmítla ji. Nikdy jsem ji neviděl tak bledou a její rty tak bezkrevné. Když to tak vezmu kolem a kolem, chovala se podivně, nedovolila mi, abych se k ní přiblížil, k ní do pokoje jsem směl jen na chvilku a mluvila se mnou, jako bych byl cizí. Přitom večer předtím - když jsem ji vrátil ten křížek - jsem ji kontroloval tep, proklepával ji na prsou a zádech, prohmatával jí břicho a reagovala jako každý jiný pacient. Měla tehdy z neznámého důvodu velmi zrychlený puls. Podivné chování.

Nepřehlédl jsem něco? ptal se v duchu a sledoval ji, jak u stolu s ruletou překypuje elánem, tleská jako dítě, když vyhraje na červenou nebo na černou, a nechává Sergejeva a ostatní, aby ji učili triky a finty této hry. A také je divné, že nemá na krku křížek, katolíci ho obvykle nosí, zvláště pokud je to dárek od zbožňované matky.

* * *

"Skvělý večírek, Malcolm." Sir William si přikryl ústa rukou a zívá. "Už je čas, abych šel."

"Ještě jedno brandy?" Malcolm seděl v koutě u krbu, v němž dohořívaly poslední uhlíky.

"Ne, díky, mám ho v sobě tolik, že mi sahá až k zadním zubům. Skvělá dáma, Malcolm, je s ní výborná zábava."

"Ano," souhlasil hrdě. Vino a koňak v něm potlačily bolest a zaplašily panickou hrůzu z budoucnosti. Ne tak účinně jako medicína, dodal v duchu. Ale to nevádí, to je jen začátek.

"Tak dobrou noc." Sir William se protáhl. "Mimochodem," prohodil nenuceně, "nezašel byste za mnou zítra? Kdykoli se vám to bude hodit?"

Malcolm se na něho zle podíval. Myšlenka na dopis od jeho matky účinkovala asi stejně, jako kdyby mu nacisti kostky ledu do žaludku. "Co takhle v jedenáct?"

"Výborně, kdykoli. Jestli se vám to bude hodit jindy, nevádí."

"Ne, v jedenáct. Oč jde, sire Williame?"

"To počká, to klidně může počkat."

"Oč jde, sire Williame?" V očích, které si ho měřily, našel cosi jako lítost. Cítil se ještě nepříjemněji. "Jde o dopis od mé matky, že ano? Psala mi, že vám posílá dnešní poštou dopis."

"O to také, ale jen částečně. Upozornili mě předem, že ten dopis přijde. Především jde ale o Norberta, teď když se vrátil. Doufám, že jste oba ten nesmysl se soubojem pustili z hlavy."

"Ovšem."

Sir William zamručel. Vůbec o tom nebyl přesvědčený, ale nechal to tak být. Nanejvýš mohl oba varovat, a teprve kdyby ho neposlechli, musel by postupovat podle zákona. "Oba jsem vás předem upozornil."

"Děkuji. Za druhé?"

"Za druhé jsem vám chtěl sdělit, že se podle oficiálních informací vláda rozhodla zakázat všem britským státním příslušníkům obchodovat s opiem a chce spálit naše plantáže v Bengálsku a osázet je čajem. Vedl jste deputaci, která se na tyto pověsti ptala a stěžovala si na ně, a tak chci, abyste se o tom dozvěděl jako první."

"To ale zničí celý náš obchod s Asií, s Čínou a úplně to rozvrátí britské hospodářství."

"Krátkodobě to určitě přivede státní pokladnu do značných potíží, ale to je jediné řešení, které lze morálně ospravedlnit. Měli to zakázat už před mnoha lety. Samozřejmě že chápu neřešitelnost trojúhelníku stříbro - opium - čaj a zmatky, jaké vyvolá ztráta příjmů v rozpočtu." Sir William se vysmrkal. Tento problém strašil ministerstvo zahraničí a jemu samému přiděloval starosti dlouhá léta, a tak ho už unavoval. "Asi jsem se nachladil. Navrhuji vám, abyste svolal na příští týden shromáždění, mohli bychom se pokusit zabránit zmatkům."

"Zařídím to."

"Pěstovat vlastní čaj je dobrá myšlenka, Malcolm," zdůraznil sir William. "Skvělá myšlenka! Možná by vás zajímalo, že první pokusné plantáže v Bengálsku byly osázeny semeny čajovníku, které propašoval z Číny a po návratu domu předal zahradníkům v Kew Gardens sir William Longstaff, který býval guvernérem v Hongkongu za časů vašeho dědečka."

"Ano, to vím. Dokonce jsme jej ochutnali, je hořký a tmavý a chybí mu jemnost čínského, dokonce i japonského čaje," namítl Malcolm netrpělivě. Čaj určitě počká do zítřka. "Co dál?"

"Nakonec je tu dopis od vaší paní matky," pokračoval sir William oficiálněji. "Není zvykem, aby vláda Jejicho

Veličenstva nebo její úředníci zasahovali do soukromých záležitostí svých občanů. Nicméně vaše matka poukazuje na to, že jste nedosáhl plnoletosti, a ona je jediný váš žijící rodič a poručník. Nesmím schválit žádný sňatek bez řádného souhlasu, který v tomto případě potřebujete oba dva. Mrzí mě to, ale tak si to žádá zákon."

"Zákony jsou od toho, aby se obcházely."

"Některé zákony, Malcolm," zdůraznil sir William laskavě. "Poslouchejte. Nevím, co se stalo mezi vámi a vaší matkou, ani to vědět nechci - ale upozornila mě na článek v The Times, který si lze vykládat různými způsoby, a některé nevypadají dobře. Až se vrátíte do Hongkongu, určitě si ji získáte na svou stranu. Každopádně se všechno změní v květnu, a to není tak dlouho."

"Mýlíte se, sire William." Vzpomněl si, že stejnou radu dostal od Gordona Čchena - radu od mužů, kteří nevědí, co je láska, pomyslel si bez zášti k oběma, jen je litoval. "To je pro mě za milion let."

"Dobrá, ať je to, jak chce. Jsem si jist, že vám oběma to vyjde. Henri má na věc stejný názor."

"Vy jste s ním o tom hovořil?"

"Samozřejmě jen důvěrně. Francouzský konzul v Hongkongu ví, ehm, o Angelique a jejím citu k vám, o vašem vzájemném citu. Je to skvělá dívka a bude z ní výborná manželka. I přes ty problémy s jejím otcem."

Malcolm zčervenál. "To se vám také doneslo?"

Vrásky v obličeji sira Williama se prohloubily. "Francouzští státní úředníci v Siamu jsou případem velice znepokojeni," prohodil opatrně. "Přirozeně informovali Henriho, který zase naprosto správně informoval mě a požádal nás o pomoc. Omlouvám se, ale je to věc úředního zájmu. Určitě chápete, že vlastně všechno, co má něco do činění se Vzneseným domem, je věc úředního zájmu," dodal smutně, protože měl Malcolm rád a litoval ho, že se stal obětí toho barbarského zločinu na Tókaidó. "To už je cena za slávu, ne?"

"Jestli... pokud se něco doslechnete, byl bych vám zavázán, kdybych se o tom dozvěděl jako první, jen důvěrně, a to tak rychle, jak to jen bude možné."

"Ano, budu vás informovat. Mezi čtyřma očima."

Malcolm sáhl po láhvi brandy. "Už si opravdu nedáte?"

"Ne, děkuji."

"Existuje nějaký způsob, jak můj problém vyřešit?"

"Na to jsem už odpověděl." Sir William se zatvářil oficiálně, aby potlačil náhlou vlnu podrážděnosti. Jako by na několika měsících opravdu záleželo. To děvče přece není mrtvé jako Vertinská, a přitom jí zdaleka nesahá ani po paty.

"Brzy oslavíte narozeniny a Hongkong je odsud jen osm nebo devět dní cesty. Pochopitelně jste u mě vítaný zítra v jedenáct, nebo kdykoli, ale tohle je vše, o čem jsem si chtěl s vámi promluvit. Dobrou noc, Malcolm, a díky za příjemný večer."

* * *

Bylo už po půlnoci a Malcolm a Angelique se vášnivě líbali v chodbě před jejich sousedními pokoji. V tmavé hale svítilo jen pár nočních lamp. Nechtěla se nechat unést svými pocity, ale líbilo se jí to den ode dne víc, jeho teplo ji zahřívalo víc než včera. Dnes to potřeboval - stejně jako ona - skoro drtivě. "Je t'aime," šeptala a minula to opravdově. "Je t'aime aussi, andílku."

Znovu ho políbila, hledala, došla až na samý pokraj, odpotácela se zpět a držela se ho, dokud zase nepopadla dech. "Je t'aime a byl to tak krásný večírek."

"Byla jsi jako šampaňské."

S rukama kolem jeho krku ho laskala ústy na uchu. Před jeho zraněním by přitom musela stát na špičkách.

Neuvědomovala si to, ale on ano. "Je mi tak líto, že spíme každý zvlášť."

"Mně taky. Ale už to nebude dlouho trvat," slíbil. Vtom ho přepadl záchvat bolesti, ale snesl jej o vteřinku déle. "Tak, drahoušku," zahleděl se jí očima, "dobře se vyspi."

Jejich rty se dotkly, mnohokrát zašeptaly dobrou noc a pak byla pryč. V dveřích za ní zapadla závora. Sebral berle a došel do svých místností šťastný a smutný, ustaraný a přitom bezstarostný. Večírek se vydařil, Angelique byla spokojená, hosté se dobře bavili a on překonal zklamání nad tím, že mu nevyšly plány. A těšilo ho, že se dokázal rozhodnout, jak naložit s poštou, a že nepřipustil, aby to Jamie provedl místo něho.

Ano, rozhodl se správně, třebaže by Dirkův způsob býval lepší. Ale to nevádí. Nikdy nebudu jako on, on je mrtvý a já živý. Heavenly mi slíbil, že najde způsob, jak naložit s jejími dopisy a obrátit můj joss k lepšímu. "Určitě musí existovat řešení, tchaj-pane," zdůrazňoval mu Heavenly, "určitě existuje. Ještě než odjedu do Hongkongu, na něco přijdu. Ať se stane cokoli, bude se ten důkaz hodit."

Zadíval se ke spojovacím dveřím, se souhlasem obou stále na noc zavíraným. Nebudu myslet na Angelique, na závoru, ani na to, že je tam sama. Ani na to, že se mi nedaří zařídít svatbu. Tu jsem jí slíbil už dávno a svůj slib dodržím. A ještě se ukáže, co se dá dělat.

Na stolku vedle postele stála jako obvykle připravená malá karafa s vínem a ovoce - liči a manga z Nagasaki, anglický sýr, čaj, který pil místo vody, sklenička a malá lahvička. Postel měl rozestlanou, na ní ležela noční košile. Dveře se rozlétly. "Nazdar, tchaj-pane."

Byl to Čchen, jeho sluha číslo jedna se svým širokým, skoro bezzubým úsměvem, který ho vždy potěšil. Čchen o něho pečoval, pokud mu paměť sahala, stejně jako jeho amah A-tu. Oba mu byli bezmezně oddaní, dělali si na něho vlastnické nároky a pořád se mezi sebou přeli. Byl podsaditý, velmi silný, nosil nádherný cop a kulatá tvář se mu neustále smála, ale oči občas ne. "Vaše hostina byla hodna císaře Kchunga."

"Aj-je-ja," odušil kysele Malcolm, který hned pochopil, co tím má stařík na mysli. "Ať veliká kráva pomočí tvé děti a vnuky. Dej se do práce a nech si své názory pro sebe. Nechovej se, jako kdyby ses narodil ve znamení opice." To je znamení čínského zvěrokruhu pro chytré lidi.

Čchenova lichotka, jak to v Číně bývá často zvykem, měla mnoho významů. Císař Kchung, který podle legend vládl zemi před čtyřmi tisíci lety, proslul ve třech směrech: epikurejským labužnictvím, velkolepými hostinami a svou "knihou".

Ve starověku knihy neexistovaly, jenom svitky. A on sepsal podrobné pojednání, první naučné dílo o milování, z něhož pak čerpala další díla o spojování muže a ženy, o všech možnostech a úskalích, o tom, jak vylepšit chvíle vyvrcholení, názvy různých pozic a jejich variace, léky, techniky - pronikání hluboké i mělké - jak vybrat tělesně nejlépe přizpůsobeného partnera. Mezi jinými moudrostmi se v ní pravilo: neštěstí, že se zrodil malým, nemá pouštět do bitvy s nefritovou branou zvící velikostí kobylí.

Nechť vstoupí na věky věkův ve známost, že z vůle bohů tyto části těla, byť se stejně jeví, netoliko stejně nejsou, ba liší se převelice. S největší ostražitostí jest nám vyhýbat se pasti nastražené bohy, kteří obdařivše muže prostředky i tužbou silnou a trvalou, coby střelka neustále hledající Severní hvězdu, by jim dáno bylo vychutnati Nebesa ještě na Zemi - neb právě takové jsou okamžiky Mraků a deště - vytvořili pro své pobavení i přečetné překážky, jež brání jang píditi se po jin. Leckteré obejdou se snadno, leč z veliké části jsou k nepřekonání a všechny pak jsou přesložitě. A anžto člověku jest ochutnávat tolika Nebes na Zemi, kolik jen dokáže - kdo totiž ví, zda bohové jsou bohy skutečné? - jest třeba pečlivě vyhledávat tao, cestu do nádherné propasti, zkoumat ji, dát se jí vést a studovat ji ještě důkladněji než přeměnu olova ve zlato...

Čchen se přehnal místností, dotčený a zároveň potěšený znalostí svého pána. Plnil jen svou povinnost, když ho upozornil na sílu jin, a zvláště dnes, kdy je dávala tak okázale najevo tancem a líbáním a vydráždila tak pánovo jang, o čemž pojednával císař velice adresně. Neklidné a neuspokojené jang, náleží-li hlavě domu, celou domácnost vzhůru nohama obrátí, a tudíž jest na celé domácnosti, by se s vynaložením všech sil snažila ulevit neulevenému.

A náš dům zachvátil zmatek, říkal si znechuceně. S A-tu se vychází ještě hůř než obvykle, A-su si stěžuje na nával práce a starostí, kuchaře znepokojuje, jak ztratil chuť k jídlu, služebnictvo reptá, že s ničím není spokojen, a to všechno jen proto, že ta barbarská ženská, co vypadá jako kráva, neplní své povinnosti. Mezi personálem převládá názor, že ona je určitě jedna z těch chamtivých strží, před nimiž varoval císař Kchung:

Jsou i takové, jež bohové mezi démony řadili, co vábí muže tak silně, až mnohdy k zešílení dojdou. Oni pak kvůli nim zapomínají na nesmrtelnou pravdu, že všechna jin stejná jsou, a když pak touha nadmíru vzroste, či ještě hůř, když se taková strž otevře, by přijala jang, nebesa se promění v peklo, neboť nikdy nedojdou nasycení.

"Aj-je-ja, tchaj-pane," vymlouval se Čchen a pomáhal mu se svlékáním, "tato osoba neřekla nic jiného, než že vaše hostina všechny potěšila."

"Tvůj pán a velitel přesně ví, co jsi měl na mysli." Malcolm si s námahou svlékl košili. Jeho strýc, Gordon Čchen, kterého si velice považoval, mu dlouho a zasvěceně vyprávěl o díle císaře Kchunga, on ho také seznámil s těmito pasážemi a jinými velice důležitými poznatky o jang a jin, ale jen mezi čtyřma očima a tak, aby se o tom nedozvěděla matka.

"Jsi drzý mizera," pokračoval Malcolm anglicky. To byla jeho hlavní obrana proti Čchenovi i A-tu. Případalo mu, že je v kantonské čínštině nikdy neumluví, ale když na ně spustil anglicky, dohánělo je to k vzteku. "A dobře vím, že jsi čenichal kolem paní a toho, k čertu, radši nech!"

Kulatá tvář se zkrabatila. "Tchaj-pane," trval na svém Čchen v nejlepším kantonském dialektu, zatímco mu pomáhal na lůžko, "tato osoba staví zájmy svého pana nade všechno."

"Aj-je-ja!" ošklibl se Malcolm. "Slova z jazyka rozštěpeného jako vidlička jsou stejně drahocenná jako plesnivé rybí kosti pro hladovějícího." Vtom si všiml obálky položené na příborníku. "Co je to tam?"

Čchen honem pro ni spěchal. Byl rád, že se už nemluví o něm. "Dnes večer za vámi přišel nějaký zahraniční ďábel."

Mluvil s ním účetní Vargas. Zahraniční ďábel tvrdil, že má naléhavý dopis, a tak Vargas požádal tuto osobu, aby ho tam položila pro případ, že by si ho náš velectěný pán chtěl přečíst."

Písmo mu nikoho nepřipomínalo. "Jaký zahraniční ďábel?"

"Nevím, tchaj-pane. Přejete si ještě něco?"

Malcolm zavrtěl hlavou, zív, položil psaní na stolek u postele a poslal Čchena pryč. Lahvička s medicinou ho lákala. Nevezmu si ji, řekl si rozhodně a ztlumil světlo lampy, potom se však zamyslel a otevřel dopis s nadějí v srdci. Doufal, že je od Heavenlyho nebo od otce Lea.

Vážený pane Struane,

možná bych se měl především představit. Jsem Edward Gornt od šanghajské firmy Rothwell, původem z Virginie, nyní v Jokohamě, kde na žádost sira Morgana Brocka přebírám zkušenosti od pana Norberta Greyfortha.

A právě pan Greyforth mě požádal, abych byl jeho sekundantem při souboji, na nějž jste ho vyzval. Nemohl bych se s vámi zítra setkat? Vyhovovalo by vám to dopoledne, řekněme před obědem? Mám tu čest, pane, zůstat vaším nejposlušnějším služebníkem.

Edward Gornt

Podpis byl vyveden stejně krasopisně jako celý vzkaz.

35

Úterý, 2. prosince

"Dobré ráno, pane Gornte. Smím vám představit pana McFaye, Struanova ředitele pro Japonsko? Prosím, udělejte si pohodlí. Ty také, Jamie. Kávu, čaj, sherry, šampaňské?"

"Nic, děkuji, pane Struane."

"Pan McFay je jedním z mých sekundantů. Předpokládá se, že podrobnosti vyřizují sekundanti, že ano?"

"Ano, pane. Setkal jsem se s panem Syborodinem, ale na přání pana Greyfortha jsem s ním nic nedohadoval."

Dva mladí muži se měřili pohledem. Zažívali od první chvíle stejný podivný pocit. Vzájemně se přitahovali. Oba je napadlo, jak je možné, že jim mohou být někteří lidé bez jakéhokoli zjevného důvodu na první pohled sympatičtí, zatímco jiní je odpuzují, některými pohrdají a mnohé vůbec neberou vážně. Přesto ani jeden z nich nepochyboval, že ani sebesilnější sympatie nic nezmění. Brzy - dnes, zítra nebo dokonce v příštích minutách - se něco stane, vše se rychle vrátí k normalitě, k pohodlné historické zášti, která pojila jejich firmy a sahala daleko do historie, a oba budou považovat příznivý první dojem za nezvyklou úchylku.

Malcolm promluvil: "Co pro vás mohu... můžeme udělat?"

Gorntův úsměv byl opravdový, zuby bílé stejně jako Malcolmovy. Bylo přibližně stejně vysocí, jen měl útlejší postavu, šaty ne tak elegantní, tmavé vlasy proti Struanovým nazrzle hnědým, hnědé oči proti modrým. "Pan Greyforth chtěl potvrdit datum, zbraně a tak dále."

Jamie řekl: "Uvědomujete si, že tohle vše je protizákonné, pane Gornte, a že sir William souboj úředně zakázal?"

"Ano, pane McFayi."

Jamie si neklidně poposedl. Ještě víc než dřív mu vadilo, že se nechal do celé záležitosti zatahnout, a nadto ho zarážela nezvyklá nálada v místnosti. Nechápal ji. Měla přece být ledová a nepřátelská, ale spíše se zdálo, že oba vyčkávají, jsou k sobě až zvráceně milí a chovají se, jako by vše bylo předurčeno. "Co tím Norbert míní?"

"Dnes je úterý. Vyhovovalo by vám ode dneška za týden?"

"Měl bych radši středu desátého," okamžitě namítl Malcolm. Až do rána spřádal plány. Spánek se ne a ne dostavit. Ze všech sil bojoval proti draku uzavřenému do malé lahvičky a zvítězil, i když si střetnutí vyžádalo své a dnešní ranní dávka mu přinesla téměř patetickou úlevu.

Prancing Cloud měla dorazit v neděli a odplout ve středu večer. Tajně se domluví s kapitánem, že se vydá na cestu hned, jak se po souboji vrátí na palubu. Do té doby tam buď propašují i Angelique, nebo zařídí, aby ji do Hongkongu doprovodil příští lodí Jamie. To chtěl rozhodnout až na poslední chvíli, nejpozději v úterý. Možná bude lepší přivést Jamieho společně s Angelique, a tak zmírnit matčin vztek vůči němu. On tím splní matčino přání a ona možná stáhne své rozhodnutí, kterým ho propouští. Malcolm se cítil Jamiemu zavázán. Proto chtěl vyzkoušet všemožné způsoby, jak ho dostat z té bryndy. Kdyby odpluli společně s Angelique, třeba by nějak přesvědčil kapitána Strongbowa, aby zapomněl na matčiny příkazy. Šance je to malá, jen velice malá, ale bez odvahy člověk nikdy ničeho nedosáhne. Budu se snažit. Joss. "Spíš by mi vyhovovala středa."

"Předpokládal bych, že se na tom můžeme dohodnout, pane. Pokud jde o místo, navrhovali bychom Zemi nikoho mezi vesnicí a Opileckým městečkem o svítání. Závodistiště raději ne, je totiž příliš frekventované a lidé si tam chodí zajezdit časně ráno a tak dále."

Malcolm se zasmál a ani nevěděl proč. "To je dobré místo," přikývl, než stačil do rozhovoru zasáhnout Jamie. Pro mě je mnohem výhodnější, je izolovanější, blíž k moři a na clipper se nepozorovaně propašují spíš z přístaviště v Opileckém městečku než od nás. "Vypadá to, že už toho víte o Jokohamě dost, a přitom jste tady teprve den."

"To navrhuje pan Greyforth, ale já sám jsem si šel brzy ráno obhlédnout situaci na obou místech. V Zemi nikoho to bude výhodnější, bezpečnější."

"Tak platí. Pro mě bude obtížné ujít těch deset kroků. Navrhoval bych, že zaujmeme pozice předem a pak na něčí povel, třeba na váš, budete-li souhlasit, zamíříme a vystřelíme."

"Poradím se s panem Greyforthem."

"Co dál?"

Gornt zaváhal a pak se obrátil na Jamieho. "Podrobnosti vyřídíme později, například kudy přijdou účastníci souboje, kterému lékaři můžeme důvěřovat a jestli bychom ho měli pozvat a tak dále. Nakonec..."

"Zdá se, že se v soubojích vyznáte, pane Gornte," prohodil Jamie nejistě. "Už jste se nějakého zúčastnil?"

"Několika, pane McFayi. Jednou přímo a dvakrát jako sekundant. To jsem byl ještě na univerzitě v Richmondu." Opět se usmál, vřele, laskavě a srdečně. "U nás na jihu přistupujeme k otázkám cti velmi vážně, pane."

Příjemný, až neuvěřitelný rozhovor i přesvědčení, že Greyforth vlákal tchaj-pana do pastí - přestože si to Malcolm zavinil svou paličatostí - způsobilo, že se Jamie na chvíli přestal ovládat. "Tak byste měl vědět, že to zavinil Norbert," ozval se rozhořčeně. "Choval se tak, aby vyprovokoval tchaj-pana, a to hned několikrát. Měl by se omluvit, a pak bychom mohli na celou tu hloupou záležitost zapomenout."

"Jamie!" okřikl ho Malcolm. Nebýt včerejška, přikázal by mu, aby odešel. Jenže dluh ze včerejška byl veliký a trvalý, a tak s ním mluvil jako s přítelem, kterým Jamie opravdu byl. "To není tvůj problém a já dobře vím, co si o tom myslíš." Obrátil se zpět ke Gorntovi. "Víte, má pravdu. Norbert se opravdu choval nesnesitelně." Gornt neodpověděl. Malcolm pokrčil rameny a usmál se. "Joss. Ale to se netýká ani vás, pane Gornte. Takže jednou jste souboje zúčastnil přímo a dvakrát jako sekundant. Je zřejmé, že jste vyhrál. A co ten druhý?"

"Nezabil jsem ho, pane, nechtěl jsem. Jen jsem ho poranil."

Oba muži se dál vzájemně měřili pohledem.

Jamie nervózně řekl: "Takže všechno je dohodnuté."

"Ano, až na zbraně. Pan Greyforth si vybral meče." Malcolm zalapal po vzduchu a Jamie zbledl.

"Dohoda zní na soubojové pistole," namítl Jamie. "Tak jsme se domluvili."

"Promiňte, pane, ale nedomluvili. Pan Greyforth jako vyzývaná strana má právo volby zbraně."

"Ale bylo dohod..."

"Jamie, nech to na mě, ať to vyřídím," přerušil ho Malcolm. Samotného ho udivilo, jak dokázal zůstat nad věcí a že ho špinavé triky od Norberta nepřekvapily. "Vždy jsme vycházeli z toho, že jsme gentlemani a použijeme pistole."

"Prosím za prominutí, ale takové instrukce jsem nedostal, pane. Pan Greyforth se za gentlemana považuje a rozhodl se

hájit svou čest mečem, což je běžná zbraň."

"To samozřejmě nejde."

"Pan Greyforth také prohlásil - musím vám říci, že to neschvaluji a jasně jsem mu to dal na vědomí - že je ochoten přistoupit i na nože, meče a nunčaky." Jamie se vztekle zvedl, ale Malcolm ho pohybem ruky zarazil.

"V mém současném stavu to nepřichází v úvahu," ohradil se Malcolm, potom se nadechl a dodal rozhodně. "Pokud si chce Norbert získat tvář tím, že mě pokoří a donutí mě odvolat souboj, potom mu naplivu do obličeje a budu to dělat neustále."

Jamie zrudl, když uslyšel tato sebejistá slova, obdivoval je i zavrhoval, ale vtom si uvědomil, že to je způsob, jak by si oba muži mohli zachránit prestiž. "Tchaj-pane, nenapadlo tě, že..."

"Ne. Pane Gornte, není pochyb, že zatím nemohu použít ani meče. Prosím, požádejte Norberta, aby souhlasil s pistolemi."

"Jistě, pane, určitě to vyřídím, ovšem hlavní povinností sekundanta je pokusit se o dosažení smíru a zdá se mi, že pro vás oba je v Asii místa dost, pánové. Promluví s ním."

"Pane Gornte," ozval se Jamie, "budu tady. Udělám cokoli, abych zabránil tomuhle šílenství, stačí říct."

Gornt přikývl a zvedl se k odchodu. Hned se však opět posadil, protože Malcolm řekl: "Mohl bych si s vámi promluvit o samotě, pane Gornte? Nebude ti to vadit, vid', Jamie?"

"Vůbec ne." Jamie si potřásl ruce s Gorntem a obrátil se k Malcolmovi. "V poledne se koná v klubu shromáždění všech obchodníků, aby se projednala ta bomba, se kterou přišel sir William."

"Přijdu tam, Jamie, i když se tam moc jednat nebude, jenom hodně hulákat a sprostě nadávat."

"Také si myslím. Zatím na shledanou, tchaj-pane." Jamie opustil místnost.

V krásné kanceláři se dva muži dál měřili pohledem. "Víte už o hloupostech, které chystá náš parlament?"

"Ano, pane, vím. Všechny vlády jsou pitomé."

"Dáte si se mnou sklenku šampaňského?"

"Na oslavu?"

"Ano. Nevím sice proč, ale jsem rád, že se s vámi setkávám."

"Takže máte stejný pocit jako já? To není správné, vidíte?"

Malcolm zavrtěl hlavou a zazvonil. Objevil se Čchen, otevřel láhev, nalil a hned se měl k odchodu. Přitom jeho malé pichlavé oči přelétávaly z jednoho muže na druhého. "Na zdraví?"

"Na zdraví," přikývl Gornt a vychutnával dobře vychlazené víno.

"Zdálo se mi, že si chcete se mnou promluvit mezi čtyřma očima."

Gornt se usmál. "Ano, opravdu jsem chtěl. Je nebezpečné, když člověku dokáže nepřítel uhádnout myšlenky, ne?"

"Velice, ale nemusíme být nutně nepřátelé. Rothwell je náš dobrý zákazník a nenávisť a krevní msta mezi Struany a Brocky se vás nemusí dotýkat, ať si Tyler nebo Morgan říkají cokoli."

Gornt se zahleděl na sklenici z broušeného křišťálového skla a na bublinky, které se v ní perlily, a ptal se jich, zda už nazrál čas, nebo zda by měl raději počkat. Znovu uvažoval o Struanovi a rozhodl se, že se odváží riskovat. "Povídá se o vás, že máte rád tajemství a dokážete je udržet."

"A vy?"

"V otázkách cti ano. Vaše pověst... Máte rád historky, legendy?"

Malcolm se soustředil. Nereálnost tohoto setkání a tento člověk ho mátl. "Některé víc, jiné méně."

"Jsem tady pod falešnou záminkou." Gorntův náhlý úsměv rozzářil místnost. "Ježíši Kriste, pořád nemůžu uvěřit, že tady sedím s budoucím tchaj-panem Vznešeného domu. Čekal jsem na tuto schůzku a plánoval ji tak dlouho. Teď se to stalo skutečností, přestože před chvílí, když jsem sem přicházel, byl jsem rozhodnut nic neříct ani slovo, jen to, oč mě požádal pan Greyforth. Ale teď?" Pozvedl sklenku. "Na pomstu."

Malcolm se zadumal. Neměl strach, i když mu toto setkání připadalo záhadné. Napil se a opět si nalil. "To je v Asii dobrý přípitek."

"Všude jinde také. Za prvé: potřebuji vaše čestné slovo, čestné slovo tchaj-pana Vznešeného domu a před Bohem, že to, co vám povím, zůstane tajemstvím jen mezi námi, dokud vás nezprostím mlčenlivosti."

Malcolm zaváhal. "Pokud ta historka za to stojí." Potom přísahal.

"Děkuji. Tedy tu historku. Jsme tu v bezpečí? Mohl by nás někdo slyšet?"

"V Asii už to tak bývá. Tady dobře víme, že dveře i zdi mají uši, ale všechno se dá zařídit. Čchene!" vykřikl. Dveře se okamžitě otevřely. V kantonské čínštině přikázal: "Nepřibližuj se ke dveřím. A všichni ostatní ať se také drží dál."

Dokonce i A-tu!"

"Ano, tchaj-pane." Dveře se zavřely.

"Teď můžete klidně mluvit, pane Gornte. Znáám Čchena celý život a on nerozumí anglicky, alespoň jsem o tom přesvědčen. Znáte šanghajský dialekt?"

"Trochu. A také ningposký."

"Tak, kde jsme začali?"

"To je poprvé, co tuhle historku někomu vykládám," začal Gornt a Malcolm mu věřil. "Bylo jednou jedna rodina..." Z hlasu se mu teď vytratil nezávazný tón. "... která se vystěhovala do Anglie z Montgomery, v Alabamě, kde bydlela po celé generace. Otec, matka a dvě děti, chlapec a děvče. Tomu bylo tehdy patnáct, jmenovala se Alexandra a její otec byl nejmladší z pěti bratří. Nejstarší byl Wilf Tillman."

"Spoluzakladatel firmy Cooper-Tillman?" přerušil ho Struan.

"Ano, ten. Alexandřin otec patřil mezi nepříliš významné obchodníky s čajem a bavlnou a společně s bratrem Wilfem investoval do Cooper-Tillmana. Odjel na tři roky do Londýna, kde měl podle smlouvy pracovat jako poradce a

odborník na bavlnu. Cooper-Tillman byl jejich hlavní dodavatel. Zůstali tam ale necelý rok. Bohužel dívčiny rodiče vážně onemocněli - žádný div, znáte přece londýnskou mlhu a počasí. Když jsem tam pracoval já, málem jsem zemřel. Dva roky jsem strávil na zácvičku u Brocků a rok u Rothwella. Tillmanovi se prostě rozhodli vrátit domů. Cestou přes Atlantik Alexandra zjistila, že je v jiném stavu."

"Aj-je-ja," zamumlal Malcolm

"Ano. Jejeho milovaného otce, který na tom nebyl se zdravím dobře, ten šok zabil. Bylo mu sedmatřicet let. Pohřbili ho do moře. Kapitán napsal do úmrtního listu, že šlo o mrtvici, ale dcera i matka věděly, že smrt vlastně způsobila ta zlá zpráva. Alexandře bylo tehdy šestnáct a byla hezká jako obrázek. To se stalo v roce 1835, před sedmadvaceti lety. Alexandře se narodil syn, já. Když měla svobodná dívka nemanželské dítě, považovali ji za padlou ženu... Nemusím vám, pane Struana, vysvětlovat, jaká pohana a katastrofa to byla, a zvlášť v Alabamě, zemi bible, kde jsme žili, a co to znamenalo pro Tillmanovu rodinu, která do té doby zaujímala vysoké společenské postavení. Když jsme před chvílí mluvili o cti, tak jsem říkal pravdu. My bereme čest a zneuctění skutečně vážně. Smím?" Gornt ukázal na šampaňské. "Prosím." Malcolm nevěděl, jak by měl odpovědět. Hlas zněl živě, příjemně a nezajímavě, prostě vyprávěč povídal svou historku. Alespoň prozatím, řekl si zachmuřeně.

Gornt nalil Struanovi a potom sobě. "Má matka, a její matka také, přestaly být ve společnosti vítané a Tillmanova rodina, a dokonce i její bratr, se obrátili proti ní. Když mi byly tři roky, má matka se seznámila s usudlíkem z Virginie, původem z Anglie - Robertem Gorntem, gentlemanem, vývozcem tabáku a bavlny, nadšeným hráčem karet z Richmondu. Zamiloval se do matky a ona do něho. Odjeli z Montgomery a vzali se v Richmondu. Vymysleli jí novou minulost, tvrdili, že je vdova a že se v šestnácti letech provdala za yankeeského důstojníka kavalérie, který padl v bojích proti Siouxům. Tehdy jí bylo devatenáct let.

Několik let žili víceméně normálně. Až do roku 1842. O rok dříve Dirk Struan prakticky sám založil Hongkong a o rok později jste se narodil vy. Ve dvaadvacátém přišla na Hongkong pohroma, epidemie horečky z Happy Valley, jak se říkalo malárii, na to vypukla Opiová válka s Čínou a tajfun zničil město. Vznesený dům utrpěl největší ztrátu, protože při té pohromě zahynul Dirk Struan." Doušek šampaňského. "To on je odpovědný za smrt Wilfa Tillmana a za zkázu Tillmanovy rodiny."

"O tom nic nevím. Jste si tím jistý?"

Na Gorntově tváři se opět objevil onen příznačný úsměv bez stopy po nepřátelství. "Ano. Wilf Tillman onemocněl horečkou z Happy Valley. Dirk Struan měl chininovou kúru, která ho mohla vyléčit, ale nedal mu ji, ani neprodal. On i Jeff Cooper si přáli, aby umřel." V hlase mu zazněl zlý podtón. "Ten bostonský Yankee usiloval o jeho smrt."

"Proč? Copak by mohl mít tchaj-pan zájem na jeho smrti?"

"Nenáviděl ho. Měl jiné názory než Wilf. Mimo jiné proto, že Wilf vlastnil otroky, a to v té době nebylo protizákonné, a v Alabamě není ani dosud. A aby pomohl Cooperovi převzít firmu. Když Wilf zemřel, Cooper vyplatil jeho podíl, dal mu pár šupek a mou rodinu odřízl od zbývajících peněz. A to zavinil Dirk."

Malcolm se ohradil. "S Cooper-Tillmanem máme společný podnik na dovoz té kúry z Peru, pane Gornte, a jsme staří přátelé. Pokud jde o to ostatní, nevím o tom nic a ani tomu nevěřím. Ověřím si to vše okamžitě po návratu do Hongkongu."

Gornt pokrčil rameny. "O pár let se později Cooper přiznal, že Wilfa Tillmana nesnášel. Řekl mi doslova: „Poslechněte, mladý muži, Wilf si zasloužil, co ho potkalo. Byl to otrokář a nepotřebný člověk, ani jediný den za celý život opravdu nepracoval, ten váš jižanský gentleman byl v podstatě zloduch. Dirk udělal správně, že tu trošku kúry, která mu zbyla, dal jiným, kteří si to podle jeho názoru zasloužili víc. Jenom díky mé dřině, mě, vznikla firma, která tvou matku, nevlastního otce a tebe celé ty roky vyplácela..."

Gorntův obličej se zkroutil zlobou, ale vzápětí byl zase klidný. Navenek. "Zmínil se i o jiných záležitostech, pane, které... na těch teď nezáleží. Jenže velmi podstatné bylo, že nás připravil o příjmy, které nám právoplatně patřily. V té době se můj nevlastní otec začal s matkou hádat a s rodinou to šlo z kopce. Až o mnoho let později jsem se dozvěděl, že si ji vzal pro peníze. Obchod s bavlnou a tabákem používal jen jako zástěrku, v podstatě to byl jen nepříliš úspěšný hazardní hráč a karbaník a má matka ho kryla. Když umírala, tohle vše mi pověděla. Nechoval se ke mně špatně, to ne, nebyl na mě zlý, jen mě prostě přehlížel. Celý život mě přehlíželi. Jenže teď už nastal čas odplaty."

"Nevím, z čeho obviňujete mě."

"Neobviňuji vás."

Malcolm se na něj upřeně zadíval. "Předpokládal jsem, že ty nunčaky a meče jsou začátek."

"Řekl jsem vám, že to nebyl můj nápad, a panu Greyforthovi že to stejně neprojde. Ale on se jen zasmál, jako kdyby snad chtěl na tom trvat."

Po chvíli Malcolm prohodil. "Vypadá to, že ho zrovna v lásce nemáte."

"Nemám ho rád ani nerad. Jsem tady, abych se od něj měsíc učil, a až příští rok odejde, převzal po něm filiálku. Takový je alespoň plán - pokud se rozhodnu připojit se k Brockovým."

"Možná to převezmete dřív, než myslíte." Malcolmův hlas ztvrdl. "Doufejme, že příští čtvrtek."

"Jste pevně rozhodnut se s ním utkat?"

"Ano."

"A smím se zeptat na opravdový důvod rozeprže?"

"Udělal všechno, aby mě vyprovokoval, určitě na Brockův příkaz. Našemu podniku jen prospěje, když ho odstraním."

"Pokusíte se odstranit i mne, jestli se pustím proti Struanovým?"

"Postavím se proti vám, budu s vámi soutěžit, zastavím vás, jestli to dokážu - ale nechtěl bych s vámi bojovat na život a na smrt." Malcolm se dobrosrdečně usmál. "To je ale bláznivý rozhovor, pane Gornte. Není normální mluvit takhle otevřeně a pravdivě, jenže už jsme prostě taková, a dost. Hovořil jste o pomstě. Rozhodl jste se, že se nám pomstíte

kvůli tomu, co údajně můj dědeček provedl Wilfu Tillmanovi."

"Ano," přikývl Gornt s úsměvem. "V příhodnou dobu."

"A Jeffu Cooperovi?"

Úsměv se vytratil. "Jemu také. V příhodnou dobu." Vtom se ale Gorntův hlas na chvíli naplnil záští. "Ale to nebude má hlavní pomsta. Chci zničit Morgana Brocka a k tomu potřebuji vaši pomoc..." Vyprskl smíchem. "Můj Bože, pane Struane, promiňte, pane, ale kdybyste se viděl."

"Morgana?" Malcolm se málem zakoktal.

"Ano." Gornt celý zářil. "Sám to nesvedu. Potřebuji k tomu vaši pomoc. Ironie osudu, vidíte?"

Malcolm se s námahou postavil, oťásl se jako pes, protáhl se a zase se posadil. Srdce mu tlouklo jako o závod. Naplnil skleničky a při tom rozlil několik kapek vína na stůl. Rychle se napil. Gornt ho pozoroval a vyčkával, velmi spokojený s účinkem svých slov. Teprve po chvíli Malcolm zareagoval. "Morgana? Proboha, proč?"

"Protože svedl mou matku, když jí bylo patnáct, zničil jí život a opustil ji. V bibli se píše, že vražda otce je naprosto zavrženíhodný čin, a když mi maminka na smrtelné posteli pověděla pravdu o mém původu, donutila mě přísahat, že to neudělám. A proto ho nezabiju. Jenom ho zničím." Ta slova pronesl klidně, bez emocí. "A k tomu potřebuji pomoc Struanových."

Malcolm se zhluboka nadechl a znovu potřásl hlavou. Vůbec mu ta historka nedávala smysl, a přesto jí věřil - dokonce i tomu, co slyšel o chování Dirka Struana. Aj-je-ja, musím se ještě hodně učit, pomyslel si a pozorně poslouchal dál.

Morganovi tehdy bylo, jak vyprávěl Gornt, dvacet let, zaučoval se u Rothwella a bydlel v jejích úctárně, která zároveň sloužila jako ubytovna. Tak snadno pronikl do její postele. "Co v patnácti letech takové děvče, typická jižanská belle, ví o životě, když jí celý život pěstují jako vzácnou kytičku? Rothwell to zjistil a samozřejmě Morgana vyhodil, ale Dědek Tyler Brock se jen zachechtal a tajně odkoupil kontrolní podíl firmy a..."

Malcolma to šokovalo. "Brock ovládá Rockwella?"

"Na čas ho ovládal, ale stačil jen propustit Rothwella a celé vedení podniku a jmenovat nové. Když se o tom dozvěděl Jeff Cooper, přinutil Dědku Brocka, aby si ve firmě nechal jen padesátiprocentní podíl a do jejího chodu nezasahoval. Podnik pak vedl Jeff a tajil to, zvláště před Struanovými. Dohoda platí dodnes."

"Víte o tom Dmitri?"

"Ne. Ani pan Greyforth. Náhodou jsem se doslechl podrobnosti, když jsem byl v Londýně."

Malcolmův mozek pracoval na plné otáčky. Struanovi obchodovali s Rothwellem dlouhá léta a nikdy si nemohli stěžovat na špatné zacházení nebo okrádání. Náhle se mu však vybavila jiná Gorntova slova. "A Morgan ví, že o něm víte vy?"

"Napsal jsem mu do Londýna, když matka zemřela. Odpověděl, že to celé je pro něj novinka a všechno popřel. Odepsal mi ale, abych za ním zašel, jestli se někdy dostanu do Londýna. To jsem také udělal. Všechno popřel. Neměl s tím nic společného, opakoval mi, prý to zavinil nějaký jiný učeň, on ne. Byl jsem tenkrát na tom zle, a tak mi našel nějakou práci a nakonec zařídil, aby mě přijali u Rothwellů." Gornt si povzdechl. "Matka mi vyprávěla, že když tenkrát na něho udeřil Rothwell, řekl mi, že prý by si tu děvku vzal, kdyby mu přinesla jako věno rentu deset tisíc ročně." Oťásl se, ale výraz v jeho obličeji se neměnil. I jeho hlas zůstával naprosto klidný. "Možná bych dokázal Morganovi odpustit cokoli, ale nikdy, nikdy tu 'děvku'. To mám od Rothwella písemně. Sám už je po smrti, ale jeho dopis mi zůstal. Děkuji, že jste mě vyslechl." Vstal, protáhl se a zamířil ke dveřím.

"Počkejte," zarazil ho Malcolm. "Takhle přece nemůžete skončit."

"To nemám v úmyslu, pane Struane, jenže takovéhle povídání, možná by se spíš hodilo slovo zpověď, je sice dobré pro duši, ale mě vyčerpává. A nemůžu tu zůstat příliš dlouho, jinak by mě mohl pan Greyforth podezírat. Dohodnu ty pistole a střelbu na dvacet kroků a pak se vrátím."

"Počkejte ještě chvíli, proboha! Jakou pomoc potřebujete? A proč bych vám měl pomáhat? Co ode mne chcete?"

"Vlastně nic moc. Můžete zabít Norberta Greyfortha, ale to není nezbytné," poznamenal Gornt s úsměvem, ale hned zase zvázněl. "Mnohem důležitější bude, co můžu já udělat pro vás. Koncem ledna Brockovi přivedou váš podnik na mizinu, ale to už dobře víte, nebo byste to alespoň vědět měl. Můžu jim v tom zabránit, za určitou cenu. A Bůh je mi svědkem, že vám můžu dát informace, které obrátí jejich plán proti nim samotným a zničí Brockovy navždy."

Malcolm ucítil, jak mu poposkočilo srdce. Kdyby dostal podnik z téhle bryndy, matka by jistě přistoupila na vše, co by požadoval, na to ji znal příliš dobře. Dala by mu cokoli, o co bych ji požádal, cokoli, jásal v duchu. I kdybych chtěl, aby přestoupila ke katolíkům, udělala by to!

Věděl, že i kdyby za to musel zaplatit jakoukoli cenu, učiní to, a rád. "Cena - kromě pomsty?"

"Až se vrátím."

* * *

Malcolm čekal celý den, ale cizinec nepřicházel. Nevadilo mu to. Toho dne večeřel sám. Angelique tvrdila, že je unavená, prý má za sebou příliš mnoho večírků a vysedávání až do noci, a tak jí jen prospěje, když se jednou půjde brzy vyspat. "Malcolme, drahoušku, jenom si sním něco malého u sebe v pokoji, udělám si vlasy a pak hajdy do hajan. Dnes večer tě sice miluji, ale opouštím. Jsi opuštěný..." Nepřemlouval ji. Hlava mu velkými nadějemi skoro praskala, a tak se začal bát, že zůstane-li s ním, bude se jí muset se vším svěřit. A když za ním pozdě odpoledne zašel Jamie, jen s námahou se ovládl, aby ze sebe nevychrtil tu fantastickou novinku.

"Heavenly našel řešení?" ptal se Jamie.

"Ne, to zatím ještě ne. Proč?"

"Vypadáš tak... jako kdyby se z tebe svalil pořádný balvan. Už celé týdny jsem tě neviděl v tak skvělé náladě. Někaké dobré zprávy?"

Malcolm se zazubil. "Možná se to už zlomilo a opravdu se uzdravuji."

"To doufám. Ještě to tvé zranění ke všemu ostatnímu... Jenom nevím, jak to děláš. Po všem, co se stalo v posledních týdnech, jsem opravdu unavený a ten chlápek Gornt byla ta poslední kapka. Nahání mi trochu strach."

"Čím?"

"Nevím, jen mám takový pocit. Možná vůbec nebude tak neškodný, jak na první pohled vypadá." Jamie zaváhal. "Máš chvíli, abychom si popovídali?"

"Samozřejmě. Posad' se. Brandy? Nalij si."

"Díky." Jamie si odměřil malou dávku, přitáhl si od krbu druhé vysoké křeslo a posadil se proti němu. Závěsy byly na noc zatažené a pokoj byl příjemně útulný. Vůně kouře ze dřeva a zvonění z lodí v zátocě také působily uklidňujícím dojmem. "Mám pár věcí. Rád bych se tak či onak ještě před Vánocemi vypravil do Hongkongu."

"Za matkou?"

Jamie přikývl a zase upil trochu brandy. "Rád bych odcestoval na Prancing Cloud. Přistane tady... Proč se směješ?"

"Jsi o krok přede mnou. Také jsem se chtěl na ní vrátit."

Jamie zamrkal a potom se andělsky šťastně usmál. "Tak jsi změnil názor a uděláš, co se od tebe žádá?"

"Ne tak úplně." Malcolm mu pověděl, jaké má plány s Prancing Cloud, a Jamieho nadšení se naráz vytratilo. "Neboj se, jsem lepší střelec než Norbert. A pokud bude souhlasit se střelbou na dvacet kroků bez chůze, je už teď mrtvý jako blboun nejspíš - pokud se ho rozhodnu zabít. Na Norberta zapomeň. Pokud jde o Angelique - na palubu ji nepropašujeme, zdůrazňuji to v množném čísle, protože s tebou jsem v plánu vždycky počítal. Přivezeš ji příští lodí. Tak či onak se dostaneš do Hongkongu před Vánocemi."

Jamie zaváhal. "Paní Struanová se pěkně rozzuří, až zjistí, že Angelique je pořád s námi."

"Tyhle starosti nech na mně."

"Nechám. A to mě přivádí k jádru věci: až odejdu od Struanů, rád bych si otevřel vlastní malý podnik. O tom jsem si chtěl s tebou promluvit. Nenamítal bys proti tomu nic?"

"Naopak, udělal bych pro tebe, cokoli bys potřeboval. Struanovi by ti ve všech ohledech vyšli vstříc. Ale řekl bych, že to ještě pěkných pár let počká."

"Jsem si jistý, že už o mém odchodu rozhodla."

"Tak to bych námitky měl a rozpoutal bych peklo," prohlásil překvapený Malcolm. "Máš nárok na povýšení a společnost by tě nerada ztratila, to musí pochopit. To je otřesně hloupý nápad."

"Ano, ale kdyby mi nic jiného nezbývalo... Snaž se mě pochopit, tchaj-pane. Je to nutné. Měl bys námitky?"

"Aby ses udělal pro sebe? Ne. Ale ta myšlenka se mi vůbec nelíbí, protože by na ní prodělali Struanovi, přísahám při Bohu. To se nestane, a kdyby snad ano, kdybys musel odejít, našel bych už nějaký způsob, abys mohl zůstat - aby tě přesvědčili, abys zůstal. To bych udělal."

"Děkuji, opravdu děkuji." Jamie se pořádně napil a hned se cítil o poznání lépe. Nezahrálo ho ani tak brandy jako způsob Malcolmovy řeči. Posledních několik týdnů bylo špatných. Včera se díky dopisu od paní Struanové pohlédl do očí věčné pravdy: ať jsi podniku sebevěrnější, ať se o něj sebevíc zasloužíš, může tě podle libosti a bez výčitek svědomí kdykoli vyhodit na dlažbu, a také to udělá. Co je vlastně podnik? Jen skupina mužů a žen. Lidí. Jako je například paní Struanová.

"Podnik" to jsou lidé a jeho vedoucí se mohou skrývat a také se skrývají za jeho fasádou a pod záminkou, že "podnik musí přežít" a "pro dobro podniku" ničí zaměstnance, nebo je zase povyšují z osobních důvodů, z nepřátelství či nenávisti.

A nezapomínej, že v této době je většina podniků rodinných. Nakonec vždy zvítězí "rodina". Krev je vyšší hledisko než schopnosti. I když proti sobě bojují, nakonec se obvykle spojí proti nepříteli, a tím jsou všichni, kdo nepatří do příbuzenstva. Proto jmenovali Alberta MacStruana na mé místo ředitele pobočky v Japonsku. Proti tomu nic nezmůžu a ani se o nic pokoušet nebudu. Možná jsou rodinné podniky lidštější, bývají lepší než odlidštěné byrokratické, anonymní instituce, ale i v nich - a možná ještě víc - jsi podřízen síti "starých kamarádů". Prohraješ tak jako tak...

Včera večer se proti svému zvyku pořádně opil ve svém domečku v Jošiware. Ani Nemi ho nedokázala utěšit. Kdykoli si vzpomněl na podnik - a před očima mu vyvstal hrdelní zločin, který málem spáchal, nespravedlnost Tess Struanové, Malcolmova zatvrzelost i jeho vlastní pitomost, protože si uvědomoval, že kdyby ho Malcolm nezabil, byl by provázek přetrhl, dopisy zničil a hodil je přes palubu - hlava se mu zatočila a černé myšlenky zahnal alespoň na chvíli až další hlt rumu. Nemi mu pomoci neuměla. "Jami, co je? Jami, Jami!"

"Nejlíp to vystih Machiavelli," bručel si včera skoro nesrozumitelně. "Nevěř zatracenejm knížatům, budou ti tvrdit, že nebylo vyhnutí. Zatracený knížata, tchaj-panové, matky zatracenejch tchaj-panů, synové Dirka Struana a jejich synové..." Nakonec se rozplakal.

Ach jo, pomyslel si ustaraně, stalo se mi to poprvé po letech. Naposled jsem se rozbřečel před dvaceti lety, když jsem přijel do Hongkongu a zjistil jsem, že zatímco jsem byl na moři, maminka zemřela. Když jsem odjížděl, určitě už tušila, že se blíží její konec. "Jen se vydej do světa, můj chlapečku, hodně pro nás vydělávej a každý týden piš..." Nebýt ji, všichni bychom umřeli, jenom její síla nás udržela při životě, dokud se neobjevili Struanovi a náš joss se neobrátil k lepšímu.

Málem jsem si srdce vyplakal. Jako včera večer, jenže to byly jiné slzy. Plakal jsem kvůli své ztracené nevinnosti. Kde se ve mně vzalo tolik naivity, že jsem uvěřil "podniku". Zachoval by se ke mně špatně Dirk Struan? Ten nikdy.

Tchaj-pan by to nikdy neudělal, u něho by to nepřicházelo v úvahu, ale po něm zbyla už jen legenda. Musím sebrat odvalu a postavit se na vlastní nohy - je mi devětatřicet, na Asii jsem starý, i když si tak nepřipadám, jsem jako loď bez kormidla. A Malcolm také... Ale nemýlím se v něm?

Prohlédl si ho a znovu mu připadal jiný. Malcolm se změnil, víc se podobá starému Malcolmovi, napadlo ho. Že by byl dospělejší? Nevím, ale ani jeho dobrý joss nepotkal. "Jsem rád, že jsme to nerozbalili... A ani ti neumím vylíčit, jak mě

mrzí, co ti tvá matka provádí."

"Mě také." Malcolm vysvětlil Jamiemu, že sir William prý dopis očekával, a řekl mu i o opiu a bengálských plantážích. Zpráva o tom, že mají být vypáleny, způsobila v cizinecké čtvrti výbuch zuřivosti. Při poledním shromáždění v klubu převládly ještě divočejší vášně než obvykle a všichni se jednomyslně shodli, že pokusí-li se sir William uvést do života pitomé plány parlamentu, měli by ho oběsit nebo alespoň žalovat pro zneužití úřadu. Když Malcolm zjistil, jak to Jamieho zarmoutilo, opět měl sto chutí povědět mu o skvělých možnostech, které před nimi otevřel Gornt. Vzpomněl si však na svou přísahu. "Jsem si naprosto jistý naší budoucností, Jamie. Ničeho se neboj. Půjdeš do Jošiwary?"

"Až později, musím si promluvit s Nemi," usmál se Jamie ustaraně. "Včera jsem to u ní trochu přehnal s pitím, tak ji přinesu dárek. Není to sice nutné, ale je to prima děvče a je s ní výborná zábava. Předtím se sejdou s Nakamou. Phillip mě poprosil, abych si s ním na půl hodinky promluvil. Zdá se, že se Phillipa vyptával na obchod, banky, kapitál a podobné věci. Phillip chtěl, abych mu vysvětlil základy finančnictví."

"To mě překvapuje."

"Ano. Ten darebák je ale pořádně zvědavý. Škoda že sám se k nám už tak vstřícně nechová."

"Vysvětlí mu to, ale výměnou za informace, které zase zajímají nás. Zítra si s Phillipem promluví. Zeptej se ho, jestli by za mnou nezašel, ano?" Malcolmův hlas zpřisněl. "Copak jsme se nedohodli, že se o všechny poznatky podělíme?"

"Ano, ano, dohodli." Jamie dopil brandy. "Díky. A děkuji, žeš mě vyslechl." Vstal a řekl upřímně: "Z celého srdce doufám, že ti to vyjde, Malcolm."

"Ano, já vím, Jamie. A postarám se, aby ti to vyšlo také, Jamie. Dobrou noc."

V tichu svého pokoje Malcolm spokojeně natáhl nohy ke krbu. Těšil se na zítřek a na další setkání s Gorntem. Co asi bude požadovat na oplátku, úporně přemýšlel a pozoroval žhavé uhlíky v krbu. Z budovy i z ulice k němu doléhaly hlasy. Občas smích a několik opileckých popěveků. Vzpomněl si, jak ještě odpoledne za ním přišel Marlowe se vzkazem od admirála, jestli by ho prý nenavštívil na vlajkové lodi a pokud by se mu to nehodilo, tak u sira Williama?

"Mohli bychom se sejít u sira Williama. Kdy?"

"V poledne?"

"Dobrá. Oč jde?"

"Nevím," pokrčil rameny Marlowe. "Ale vsadil bych se, že mu nejde jen o to, aby zabil čas." Od návratu z potyček s piráty a z návštěvy Hongkongu admirála Ketterera vyváděly z klidu nepřátelské a kritické články v novinách a stále ještě zuřil, že jeho loď byly ostřelovány z děl britské výroby. "Pravděpodobně mu zrovna nešly pod vousy některé z ostřejších názorů na dnešním shromáždění."

"Bylo to opravdu poněkud tvrdé," připustil Malcolm a zasmál se, stále ještě dobře naladěný po rozhovoru s Gorntem. Marlowe se také rozesmál. "Ale o tom se, proboha, nezmínujte na velitelském můstku. Celá loď by vylétla do vzduchu. Mimochodem, dostal jsem souhlas s cvičnou plavbou. V pondělí nebo úterý, jestli to dovolí počasí. Co by vám dvěma vyhovovalo nejlépe?"

"Jak dlouho bychom byli na moři?"

"Vyrazili bychom za svítání a vrátili se nejpozději za soumraku."

"V úterý."

Z krbu vylétl do pokoje žhavý uhlík, ale nebyl nebezpečný. Postrčil ho pohrabáčem pod kovový košík a prohrábl ohniště. Modrozelené a oranžové plamínky se trochu rozhofely a zase zhasly a v mysli mu po nich zůstal obrázek. Hezký obrázek. O něm a o ní. Zahleděl se na spojovací dveře. Za nimi vládlo naprosté ticho.

Klíčem k Tess je Gornt.

Je ironie osudu, že on mě potřebuje stejně jako já jeho a přitom jsme nepřátelé. A pravděpodobně jimi zůstaneme natrvalo. Jakou cenu bude požadovat? Takovou, abych ji mohl zaplatit. Na to je dost moudrý. Proč jsem si tím tak jistý? Pomsta je příliš silný motiv, to přece sám dobře vím.

* * *

V hostinci U Lilie masírovala Phillipa Tyrera svalnatá Japonka. Silné ruce a prsty jako z ocele nacházely citlivá místa a pohrávaly si s nimi jako pianista s klávesami, až sténal blahem. Tento podnik nebyl zdaleka tak vybraný a drahý jako U Tří kaprů, ale lepší masáž v životě nezažil. A to odvedlo jeho myšlenky od Fudžiko a Nakamy, Andrého Poncina i sira Williama, který se celý den vztekal, a nejmíc pak kolem poledne, kdy v klubu vzplála tak silná zášť, že málem od ní shořely i jokohamské střechy.

"Jako bych zavínil já, že se parlament pomátl," vykřikoval sir William při obědě. Admirál zuřil stejně. "Nebo snad ano, Phillipe?"

"Ovšemže ne, sire Williame." Přibrali ho k obědu, i když o to vůbec nestál. Třetím hostem byl generál.

"Parlament vždycky rozhodoval svévolně a pitomě. Proč, k čertu, nenechají ministerstvo zahraničí, aby vládlo koloniím a zbavili se tak starostí. A když vidím tu místní lůzu, co si říká obchodníci, chce se mi plivat krev."

Admirál zabručel: "Kdyby každý dostal padesát rán devíticasou kočkou, byl by tady pořádek, sakra. Každý z těch lumpů a hlavně novinářů. Všechno jsou to darebáci!"

Generál, který stále ještě nezapomněl, jak ho sir William vyplísnil za chování při nepokojích, poznamenal samolibě: "Co s tím naděláte, můj drahý sire Williame? Musíte to nést jako muž. A admirále, příteli, sám sis o to říkal, když jsi na veřejnosti dělal politická prohlášení. Vždycky jsem zastával názor, že první zásada, kterou se musí každý vyšší velitel řídit, je sklonit palici, dávat si pozor na to, co říká před lidmi, a tiše trpět."

Admirálu Kettererovi zrudla šije. Sir William mu skočil do řeči, aby předešel dalšímu výbuchu: "Phillipe, určitě máš řůru práce. Udělej opisy pošty. Ta stížnost na bakufu musí odejít ještě dnes."

Kámen mu spadl ze srdce a rychle se vytratil. Nakama ho přivítal vlídně. "Taira-sama, doufám, že se vám už répe dařit. Mama-san Raiko chtěl já zeptat, jestli zdravý dobrý. Vy nepřijít za Fudžiko. Ona prakat... Ona prakara a..."

"Zdraví mi slouží dobře. Včera večer jsem se příjemně pobavil U Lilie," prohodil klidně, i když ho šokovalo, jak přesně vše André předpověděl. "Fudžiko? Ještě si to s její smlouvou rozmyslím, ano, k čertu, rozmyslím si to." Potěšilo ho, když Nakama jen nejistě zamrkal, a ještě více byl spokojený s tím, že může využít mizernou náladu, kterou mu dopoledne a během oběda způsobil splín sira Williama, aby uvedl Andrého plán do života.

"Taira-sama, are já..."

"A dnes už ani slovo anglicky a žádné vyptávání na obchod. Můžete si promluvit s McFay-sama ze Vznešeného domu a dost..."

Hlasitě vyhekl, masérka se totiž do něj opřela vši silou. Její prsty se okamžitě zastavily. "Ié, dózo..." Ne, prosím, teď toho nenechávejte..." řekl japonsky, žena se zasmála a odpověděla: "Nedělejte si starosti, pane, až budu s tím vaším bledým tělem, co vypadá jako leklá ryba, hotová, zvládnete tři nejhezčí lilie odsud z podniku."

Bezmyšlenkovitě jí poděkoval. Nerozuměl jí sice, ale netrápilo ho to. Po třech hodinách japonštiny s Nakamou, a když odrazil jeho další poznámky o Raiko a jejím podniku - přesně jak André předpověděl - se mu točila hlava.

Po chvíli ho žena začala uklidňovat svými šikovnými rukama, navoněla ho olejíčkem, ukončila masáž, zabalila ho do horkého ručníku a odešla. Přemohla ho dřímota, ale probudil se hned, jakmile se odsunuly dveře, dovnitř vešla dívka a klekla si vedle něho. Usmála se, on se usmál na ni a oznámil jí, že je unavený, ať se, prosím, vedle něj posadí, dokud se neprobudí - - opět na Andrého radu. Dívka přikývla, mile se zatvářila a byla naprosto spokojená. Zapláceno dostane tak jako tak.

André je geniální, pomyslel si spokojeně a šťastně usnul.

* * *

Toho večera André přišel podruhé za Hinode. Uplynulo přesně deset dní, dvaadvacet hodin a sedm minut od chvíle, kdy jí poprvé dostal v celé její slávě a ten večer se mu navždy zapsal do paměti.

"Dobrý večer, Furansu-san," pozdravila ho plaše melodickou japonštinou. Jejich předpokoj se nacházel hned za malou verandou a jejich domek, zasazený do zahrady U tří kaprů, voněl stejně jako ona. Zlaté a hnědé zimní odstíny jejího kimona se ladně rozehrály, jak vstala a pokynula k polštáři naproti. Dveře za jejími zády zůstaly polootevřené, takže viděl okraje futonů a přikrývky, jejich první společné lůžko. "Saké je studené, říkali mi, že vám tak chutná. To si ho nikdy nedáváte ohřát?"

"Ano, ano, já takový chuť víc dobrá." Zjistil, že nedokáže souvisle mluvit, jeho japonština zněla kostrbatěji než jindy, najednou nevěděl, co si počít s rukama, a dlaně se mu potily.

Usmála se. "Je divné, když někdo v zimě pije studené nápoje. Máte studené srdce v zimě i v létě?"

"Ííí, Hinode," nadechl se a až v uších a na krku ucítil, jak mu buší srdce. Myslím, že mám dlouho srdce jako kámen, myslím na tebe, nevím je jestli horké, studené nebo jaké. "Jsi krásná."

"Jenom pro vaše potěšení."

"Raiko-san ti pověděla o já, ano?"

V bílém obličejí měla klidné, přimhouřené oči, místo vytrhaného obočí namalované pŕlměsíčky, vysoké čelo a na něm vlasy černé jako havraní peří ve tvaru písmene V, vyčesané do vysokého uzlu na temeni hlavy a sepnuté hřebeny ze želvoviny, které by tak rád vytáhl. "Zapomněla jsem, co mi říkala Raiko-san. Rozuměla jsem tomu, co jste mi říkal před podpisem smlouvy, a zapomněla jsem na to. Dnes začínáme. Setkáváme se poprvé. Musíte mi o sobě vyprávět, vyličit mi všechno, co chcete, abych věděla." V očích jí objevil jiskrný, pobavený pohled. "Času bude dost, že ano?"

"Ano, prosím, navždy, doufám."

Když se definitivně dohodli na podmínkách smlouvy a všichni se setkali, aby si ji už po několikáté důkladně přečetli a ještě jednou mu ji vysvětlili prostými slovy, byl připraven před ní a Raiko dokument podepsat. Sebral všechnu svou odvahu: "Hinode, prosím prominout, ale musím říct, musím říct pravda. Špatná pravda."

"Prosím, to není potřeba. Raiko-san mi všechno pověděla."

"Ano, ale, ale prosím prominout..." Slova z něj vycházela jen těžko, i když si je alespoň desetkrát nazkoušel, a otrásaly jím nové a nové vlny nevolnosti. "Musím jednou říkat. Já chytil špatná nemoc od má milenka, Hana. Moc lituji, žádné léčení. Žádné. Ty se nakazila, musíš nakazila, jestli se stát moje vedlejší žena, lituji." Zatímco čekal na odpověď, zdálo se mu, že obloha nad ním někam zmizela.

"Ano. Rozumím tomu, přijímám to a napsala jsem do smlouvy, že vás zprošťuji jakékoli viny, která se dotýká nás dvou, jakékoli viny, chápete?"

"Aha, vina, ano, já chápu vina. Děkuji a..."

Musel se omluvit a vyběhl ven. Udělalo se mu totiž velice špatně od žaludku, hůř než kdykoli dříve, hůř než když zjistil, že se nakazil, nebo když našel Hanu mrtvou. Po chvílce se vrátil, ale neomlouval se, ani od něho omluvu nikdo nečekal. Ženy mu dobře rozuměly.

"Než podepíšu, Furansu-san," zdůraznila tehdy, "tak stejně jako vy jste řekl, co je důležité pro vás, chci se já zeptat, jestli slibujete, že mi podáte nůž nebo jed, jak stanoví smlouva."

"Ano."

"Děkuji. Domnívám se, že o těchto důležitých věcech nemusíme nikdy mluvit, ani se o nich zmiňovat. Souhlasíte, prosím?"

"Ano," přikývl vděčně.

"Takže dohoda platí. Tady jsem se podepsala já. Udělejte to také, Furansu-san. Raiko-san je náš svědek. Říká, že náš dům bude hotový za tři dny. Ode dneška za čtyři dny budu mít tu čest vás přijmout."

Onoho čtvrtého dne seděl před ní v jejich útulku a v jasném, ne však přehnaně, světle petrolejek se nechával unést její krásou. "Ten dům se tobě líbí, Hinode?" zeptal se, aby projevil zájem, ale při tom ho stravovala vášnivá touha, aby ji uviděl nahou.

"Mnohem víc záleží na tom, jestli se líbí vám, Furansu-san."

Věděl, že odpovídá tak, jak ji k tomu vychovali, že odpovídá a jedná bezděčně a dělá vše, aby se zbavil starostí, ať se jí to samotné zamlouvá nebo ne. Většinou dokázal uhádnout, co si Japonec myslí, zato s Japonkami si nebyl jistý skoro nikdy. S Francouzkami to bývá podobné, napadlo ho. Ženy jsou mnohem víc tajnůstkářské než my a také mnohem praktičtější.

Když Hinode takhle nehybně sedí, vypadá naprosto vyrovnaně, rozjímá. Ukrývá se v ní sopka, je smutná nebo se bojí - nebo je tak plná děsu a pohrdání, že se ani nemůže pohnout?

Panenko Marie, odpusť, ale nezáleží mi na tom, alespoň teď ne. Později, možná později mi na tom záležet bude, ale teď ne.

Proč na to přistoupila? Proč?

Ale na to se jí nikdy nesmím zeptat, nikdy. Bude obtížné dodržet tenhle článek smlouvy, a přesto jako kdyby to pro mne bylo koření navíc. Tahle věc mě jednou zahubí, nás oba. Ale je mi to jedno. Pospěš si!

"Nechtěl byste si něco sníst?" zeptala se.

"V této chvíli nemám, nemám hlad." André nedokázal od ní odtrhnout zrak, ani zakrýt svou touhu. Pot mu stékal po těle.

Nepřestávala se usmívat. Potom si povzddechla a vládnými pohyby si rozepnula obi. Vzpřímila se a nechala ze sebe sklouznout svrchní kimono. Stále ho pozorovala nehybná jako socha. Potom spodní kimono, první kalhotky, druhé a bederní roušku. Pomalinku se otočila, aby si ji mohl prohlédnout, ještě jednou a postavila se před něj. Byla dokonalá. Bez dechu pozoroval, jak si kleká, sahá po svém šálku a upíjí z něj a ještě jeden doušek. Tep srdce, který cítil v hlavě, v krku i ve slabínách, ho zaháněl k hranici, za níž by ztratil nad sebou vládu.

Celé dny si představoval, jak k ní bude galantně promlouvat slovy, gesty i pohyby, bude francouzský i japonský, světáček a zkušený, prostě nejlepší milenec, jakého kdy poznala, první v jejím životě, bez výčitek svědomí, jak jejich první milování bude nezapomenutelně krásný zážitek. Byl opravdu nezapomenutelný, nikoli však krásný. Jeho vůle nevydržela. Vztáhl k ní ruce, odpěchal s ní na futony a tam se zachoval jako zvíře.

Od té doby nespátřil ani ji, ani Raiko. Vyhýbal se oběma i celé Jošiwara. Příští den poslal vzkaz Hinode, že včas oznámí, kdy ji zase navštíví. Mezitím odevzdal Raiko další splátku ve zlatě. Zavázal se, že za kontrakt zaplatí svůj plat za dva roky - a pak ještě víc.

Včera jí vzkázal, že přijde dnes večer.

Na prahu verandy zaváhal. Papírové posuvné dveře bránily noci ve vstupu dovnitř. Zlaté světélko v domku ho zvalo dál. Srdce mu bušilo stejně jako posledně, v krku měl sucho, že ani nemohl polykat. Vnitřní hlasy mu spílaly, křičely na něho, aby honem zmizel, aby se zabil - aby udělal cokoli, jen aby se vyhnul pohledu do jejich očí a odpornému zrcadlovému odrazu sama sebe, který v nich utkvěl. Dej jí pokoj!

Celou svou duší chtěl utéct a celou svou duší toužil po tom, aby se jí znovu zmocnil, jakkoli, jakkoli, víc než dříve, za každou cenu. Nenáviděl se. Bude lepší zemřít a se vším skoncovat, ale nejdřív musím za ní. Musím!

Strhl si boty z nohou a odsunul dveře. Klečela tam stejně jako posledně, stejné šaty, stejný úsměv, stejná krása, stejná jemná ručka ho vyzývala, aby se posadil vedle ní, stejný něžný hlas: "Saké je studené, protože mi říkali, že vám tak chutná. Studené. Pijete vždy saké studené?"

Zalpal po dechu. Oči, které prozrazovaly tolik nenávisti, když se od ní odpotácel, se teď na něho usmívaly stejně plaše a sladce jako tehdy. "Cože?"

Znovu, jako by nikdy nic neřekla, opakovala ta slova stejným tónem. "Saké je studené, protože mi říkali, že vám tak chutná. Studené. Pijete vždy saké studené?"

"Já... já..., ano, piju," odpověděl a přitom mu hučelo v uších tak, že sotva slyšel svá slova.

Usmála se. "Je divné pít v zimě studené nápoje. Máte srdce studené v zimě i v létě?"

Papouškoval správné odpovědi. Nedělalo mu obtíže vzpomenout si na každé slovo a událost, nezahladitelně vepsané do paměti. Jeho hlas zněl zmateně, ale zdálo se, že ona jej neslyší, pokračovala stejně jako posledně a oči měla přimhouřené a klidné.

Nic se nezměnilo. "Nechcete si něco sníst?" otázala se.

"V této chvíli nemám... nemám hlad."

Její úsměv se nezměnil. Vstala. Ale tentokrát stáhla plamen v petrolejkách a odešla do ložnice, kterou znečistil, a uhasila lampy úplně.

Když se jeho zrak přizpůsobil tmě, upozoroval, jak mezi panely posuvných dveří proniká dovnitř slabounký paprsek, sotva dost silný, aby zahlédl její siluetu. Právě se svlékala. Za okamžik zašustila přikrývka, pod kterou se ukryla.

Když se mohl postavit, namáhavě se zvedl, vběhl do místnosti a klekl si vedle lůžka. Už před hodnou chvílí pochopil, že se mu dívka pokouší zachránit tvář, jeho tvář, vymazat něco nesmazatelného.

"Z mé paměti nikdy," mumlal ztrápeně, celý mokrý od slzí. "Nevím jak ty, Hinode, ale já na to nezapomenu nikdy. Lituji toho, moc toho lituji. Mon Dieu, kéž bych... kdybych tak..."

"Nan desu ka, Firansu-sama?"

Chvilku mu trvalo, než se dokázal přeladit na japonštinu, a potom ze sebe lánaně vypravil: "Hinode, já povídat... jen děkovat Hinode. Prosím o omluvení, moc lituji..."

"Ale nemáte přece čeho litovat. Dnes večer začínáme. Tohle je náš začátek."

Kolemjdoucí na Hlavní ulici si ho skoro nevšimli. Vrátil se několik kroků zpět a prohlížel si svůj obraz ve skle - a svůj nový převlek. Cylinder, vysoký límeček a vázanka, plášť s vycpávkami, ale zúžený v pase z tmavé a těžké vlněné látky, modrá hedvábná vesta s hodinkami v kapsičce na řetízku z nerezavějící oceli, přiléhavé kalhoty a kožené vysoké boty. To vše mu darovala vláda Jejicho Veličenstva, jen hodinky dostal od Tyrera - za prokázané služby. Sundal si klobouk a prohlížel se z jedné strany, pak z druhé. Někteří vyholenou lysinu na temeni už zakrývaly krátké vlasy a rychle rostly dál. Zdaleka se svou délkou nevyrovnaly Tyrerovým, jeho účes však už vypadal evropsky. Byl hladce oholen. Kvalita a láce britských žiletek na něho velice zapůsobily jako další těžko uvěřitelný příklad schopnosti gaidžínů vyrábět. Usmál se na sebe a byl se svým převlekiem spokojen. Vytáhl hodinky, znovu si je obdivně prohlédl a zjistil, že je šestnáct minut po jedenácté. Jako kdyby na šestnácti minutách záleželo, pomyslel si pohrdavě, stejně ho však těšilo, že se tak rychle seznámil se západní časomírou. Hodně jsem se naučil. Zdaleka to sice nestačí, ale začátek to už je. "Dáte si pěkný kousek mražený skopový kejty z Austrálie, přivezli ji na ledu poštovní lodí, nebo krásně tučnou slaninu vyuzenou v Hongkongu?" Řezník měl veliký pupek, pleš, ruce silné jako dělové hlavně a zakrvácenou zástěru. "Co?" Hiraga si všiml masa, odřezků a zvěřiny ve výkladu a roje much kolem nich. "Ne, díky, já se jen dívám. Na shredanou, pane," pozdravil a nedal na sobě znát odpor. Elegantně si opět nasadil na hlavu módní klobouk, po Tyrerově vzoru trochu našikmo, a kráčel dál po Hlavní ulici k Opileckému městečku. Zdvořile smekal před kolemjdoucími a ti mu odpovídali stejně. To ho těšilo stále víc, protože to znamenalo, že ho přijímají podle svých měřítek, tak odlišných od japonských zvyklostí - od civilizovaných měřítek. Blázní! Stačí, abych si pořídil a oblékl stejné šaty jako nosí oni a už předpokládají, že jsem se změnil. Jenže pořád zůstávají nepřátelé, dokonce i Taira. Hloupé, že si to rozmyslel s Fudžiko, co se to s ním vlastně děje? Vůbec to nezapadá do mých plánů.

Hiraga zahlédl Struana, jak se belhá z budovy spolu s Jamiem McFayem a mezi nimi ta Oriho ženská. Všichni se vzrušeně bavili. To mu připomnělo setkání s mužem číslo dvě Vznešeného domu. Hlava se mu nepřestávala točit ze záplavy faktů a čísel o Západě a nepřestával být zdrcený z toho, kolik informací o peněžních ústavech a obchodnících s rýží jako Gjókojama vytáhl McFay z něho. "Jami-san, snad možné, aby vy mruvit s jedním z těch lidí, jestli tajné," slíbil mu v zoufalé snaze utéct. "Jestli tajné, já trumocím."

Šoja ho očekával. Hiraga vycítil starostovu lačnost po získaných informacích, a rozhodl se, že jí využije, aby si s ním pohrál. Nejdříve přijal nabídku, aby se dal namasírovat. Potom už celý uvolněný a převlečený mu během vybraného oběda, při němž se k rýži podávalo sušené maso mořských mlžů a čerstvé řasy vylovené toho dne ráno, nakrájené na tenké plátky, daikon - ředkev - a saké, sdělil, že jednal s vysoce postavenými gaidžíny a ti odpověděli na jeho otázky. Uskl si saké, ale o dalších podrobnostech pomlčel. Důležité informace se nerozdávají jen tak. Vyžadují reciprocitu. "Co je nového v Kjótu?"

"Všechno je to podivné," spustil šoja, kterého potěšilo, že se mu otevřela možnost ujmout se slova. "Moji pánové mi oznámili, že šógun a princezna Jasu bezpečně dorazili do císařského paláce a ubytovali se tam. Ogamovy hlídky provedly další tři zátahy na šiši... Ne, promiňte, ale podrobnosti, kolik jich zabili, neznám. Urození pánové Ogama a Joši skoro nevycházejí za hradby... Ale brány teď střeží samurajové šógunátu, stejně jako v minulosti."

Hiragovi se rozšířily oči. "Opravdu?"

"Ano, Otami-sama." Šoja potěšila, že návnada zabrala. "Divné je, že jen kousek od bran postávají tajné skupinky Ogamových vojáků a důstojníci obou stran se nenápadně radí."

Hiraga zamručel: "To je opravdu neobvyklé."

Šoja přikývl, a protože byl dobrý rybář, vzápětí zasekl: "Ano, a i když to pro vás asi možná nebude zajímavé, ale moji nadřízení se domnívají, že dva šiši, o kterých jsem se už zmínil, Kacumata a muž z Čošú jménem Takeda, uprchli před zatčením z Kjóta a cestují po Tókaidó."

"Do Eda?"

"To mi nadřízení nesdělili. Zřejmě je to bezcenná zpráva." Šoja si upil, aby nedal najevo, jak ho pobavil Hiragův pokus zakrýt šířavou zvědavost.

"Vše, co má něco společného se šiši, může být významné."

"Aha, v tom případě..., i když není moudré rozšiřovat fámy..., " pokračoval vesnický starší. Ačkoli předstíral nejistotu, byl si jistý, že nastal čas vytáhnout rybu na pevninu. "...hlásili mi, že se v hostincích po celém Kjótu povídá o třetí osobě, která uprchla při prvním přepadení. Je to žena, ženský samuraj, která prý skvěle ovládá umění boje se šurikenem... Co se děje, Otami-sama?"

"Nic, nic." Hiraga se zoufale snažil, aby se ovládl. Hlavou se mu honily tisíce otázek. Jenom jediná žena se v Kacumatově škole naučila zacházet s touto zbraní. "Co jste povídali, šójo? Žena ze samurajské rodiny že uprchla?"

"To jsou jen fámy, Otami-sama. Bláznivé. Saké?"

"Děkuji. A co se ještě povídá o té ženě?"

"Nic. Takové hloupé pověsti ani nestojí za pozornost."

"Možná byste mohl zjistit, jestli je na těch nesmyslech něco pravdivého. Rád bych to věděl. Prosím."

"V takovém případě..., " začal šoja, kterému neušlo, jaký ústupek udělal Hiraga, když vypustil z úst slovo prosím, "...si bude Gjókojama považovat za čest vykonat jakoukoli službu pro vás a vaši rodinu, vážené zákazníky, které bude schopna poskytnout."

"Děkuji." Hiraga dopil saké. Sumomo tedy zůstala s Kacumatou v Kjótu... A kde může být asi teď? Proč se nevydala do Šimonoseki, jak jsem jí nařídil? Co dělá a jestli se uprchla, kde je teď?

Aby se odvděčil, přinutil se nemyslet na tyto a podobné otázky a soustředil se na šojův problém. Vytáhl listy s poznámkami a začal vysvětlovat, chvílemi i slovo od slova opakovat, co mu během mnohahodinových rozhovorů

pověděli "Taira" a "Makufej". Starší muž pozorně naslouchal a byl rád, že jeho žena poslouchá v úkrytu také a vše si zapisuje.

Když Hiraga spustil o půjčkách, financování a bankovníctví - většinu z toho, co se dozvěděl, příliš nechápal - šoja, na kterého udělala velký dojem Hiragova paměť a schopnost vyznat se ve věcech, které mu byly naprosto cizí, poznamenal vážně: "To je pozoruhodné, Otami-sama."

"Další důležitá věc." Hiraga se zhluboka nadechl. "Makufej tvrdí, že gaidžinové mají jakýsi trh, šoja, říkají mu bureza nebo stoku marekit, kde se prodává a kupuje jediné zboží, a to jsou malé papírky nazývané akucie nebo šeru, které jakýmsi způsobem zastupují peníze, veliké množství peněz. Přitom každý šeru představuje jeden díl kompeni neboli společnosti."

Napil se trochu čaje. Když viděl, že mu šoja nerozumí, znovu se zhluboka nadechl. "Dejme tomu, že by kníže Ogama dal celé Čošú, všechny pozemky a úrodu do kompeni, Čošú kompeni, a vyhlásil, že tato kompeni bude rozdělena úředním dekretem na deset tisíc stejně velkých částí, deset tisíc šeru. Chápete?"

"Já... snad ano. Pokračujte, prosím."

"A tak se majetek Čošú kompeni rozdělí na deset tisíc šeru. Potom kníže jménem kompeni nabídne všechny šeru nebo jejich část komukoli, kdo má dost peněz. Za tyto své peníze dostane kupec, muž nebo žena, kousek papíru, na kterém je napsáno, kolik šeru této Čošú kompeni si koupil. Tato osoba pak vlastní stejně velkou část kompeni, a tím i část jejího bohatství. Z peněz, které on a ostatní vloží do kompeni, se pak stává její kapitál. Tak to, myslím, ten gaidžin Makufej povídal. To jsou peníze, které jsou třeba na hospodaření a zvyšování bohatství kompeni. Z nich se platí služné, zúrodnování půdy nebo nákup zbraní, osiva nebo nové rybářské čluny, prostě vše potřebné k tomu, aby Čošú rostlo a bohatlo, a tím aby se zase zvýšila hodnota Čošú kompeni."

Makufej vysvětloval, že... Říkal mi, šoja, že se na všech trzích ceny mění. Když přijde hladomor, tak třeba i každý den, že ano? A na tomhle stoku marekit, kde se nakupují a prodávají stovky různých kompeni, je to stejné. Jestli bude v Čošú velká úroda, tak stoupnou ceny každého dílu Čošú kompeni, když přijde hladomor, zase klesnou. A hodnota každého šeru se také mění. Chápete?"

"Domnívám se, že ano," odpověděl pomalu šoja. Chápal skutečně velmi dobře. Měl hlavu plnou nadšení i dalších otázek.

"Dobře." Hiragu už vysvětlování unavovalo, tyto nové myšlenky ho však přitahovaly, i když občas v jejich houštinách zabloudil. Nikdy, on nikdy nesmlouval o ceně na trhu nebo v hostinci, prostě zaplatil, co se od něj požadovalo, když se to od něj vůbec požadovalo, nikdy v životě se nedohadoval o výdajích nebo částce na účtu - dokud se nestal róninem. Když ještě býval samurajem, účty se posílaly tomu, kdo pobíral jeho služné. U svobodných to obvykle bývala matka. Nakupování a správu peněz měly na starosti ženy, muži nikdy ne.

Muž jedl, co mu matka, teta, babička, sestra nebo manželka koupily ze služného, a podobně dostával i oděvy a zbraně. Když výplata nepřicházela, samuraj i s rodinou hladověli, případně se dal k róninům, nebo se vzdal postavení a stal se rolníkem, dělníkem a třeba - a to bylo největší ponížení - obchodníkem. "Šoja," pokračoval Hiraga zamračeně, "na trzích se zeleninou nebo rybami se ceny mění. Ale kdo je určuje?"

Cech rybářů nebo rolníků, mohl odpovědět šoja, nebo ještě spíš obchodníci, kterým ve skutečnosti zboží patří, protože oni poskytli půjčky na nákup sítí a osiva. Byl však příliš opatrný a většinu energie potřeboval na to, aby nevybuchl nadšením, že získal tolik drahocenných informací, třebaže neúplných. "Když je ryb hodně, jsou levnější, než když je jich nedostatek. To záleží na úlovku a na sklizni."

Hiraga přikývl. Usoudil, že mu šoja odpovídá příliš vyhybavě, že skrývá pravdu nebo ji překrucuje. Ale to u kupců a peněžníků nepřekvapuje, řekl si a náhle se rozhodl, že si nechá v záloze informaci, že Makufej by se s tímto člověkem rád setkal a že se ani nezmní o posledním lákadle těchto kompeni, že totiž ten, kdo kompeni zakládá, také rozhoduje, kolik šeru si nechá pro sebe, a neplatí za ně nic a že činí-li jejich počet jednapadesát ze sta nebo víc, podrží si nad kompeni moc. Ale proč...

Vtom mu hlava málem vybuchla, jak jím otrásl nový nápad: Bez nákladů se člověk stává šógunem kompeni, čím větší je kompeni, tím větší je i šógun... a to bez jakýchkoli výdajů!

Až se sonnó džoi stane skutečností, pomyslel si vyčerpaně, my - - rada samurajů - doporučíme císaři, aby právo zakládat kompeni získala jen naše rada, a tak konečně získáme kontrolu nad všemi těmi příživníky, kupci a lichváři!

"Otami-sama," promluvil šoja, který si nevšiml na Hiragovi žádné změny, protože mozem se mu honily úchvatné informace, jež z něho vydoloval. "Moji pánové vám budou velice zavázáni a já také. Až se nám podaří utřídit si všechny tyhle skvělé myšlenky a nápady, mohl bych dostat příležitost položit vám pár bezvýznamných otázek?"

"Ovšem," přikývl Hiraga nadšený růžovými představami o budoucnosti. Čím víc otázek, tím lépe - alespoň mě to přinutí, abych tomu sám porozuměl. "Možná až se víc dozvíte o Ogamovi a Jošim, o těch šiši a té ženě. Zmínil jste se o šurikenu?"

"Udělám vše, co bude v mých silách," přislíbil šoja a dobře věděl, že dohoda je uzavřena. Potom se ale vrátil zpět k chybějící, základní kostce celé mozaiky. "Prosím, smím se zeptat, co je kompeni? Co to je? Jak vypadá?"

"Nevím," odpověděl Hiraga stejně zmateně.

* * *

"Jsem rád, že jste přesný, pane Struane," řekl Ketterer neomaleně. "To nebývá zvykem u, ehm, obchodníků." Už chtěl říci kupčků, ale usoudil, že tahle salva ještě počká. "Posadte se. Sherry?"

"Trochu suchého vína, děkuji, admirále."

Příkazník nalil do skleničky, doplnil admirálovu s portským a odešel. Připili si, ale ani jeden z nich nepředstíral sympatie k druhému. Na stole neležely jiné papíry než jakýsi úřední dokument, otevřená obálka a dopis s rukopisem jeho matky.

"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se Malcolm.

"Jak víte, některé mé námořníky zabili čínští piráti. Během bojů v zátocě střeleli z pobřežních děl britské výroby, z britských děl."

"Dočetl jsem se o tom v novinách, ale nevím jistě, zda šlo skutečně o britské zbraně."

"Já ano. Sám jsem se o tom přesvědčil." Admirál s kyselým výrazem v obličeji zvedl dokument. "Předběžné guvernérovo vyšetřování ukazuje, že vinu zřejmě nesou Struanovi nebo Brockovi."

Malcolm se klidně podíval staršímu, brunátnému muži do obličeje. "Může si ukazovat, co chce, admirále Ketterere, ale jakékoli oficiální obvinění by radši mělo být podloženo důkazy, jinak se velice rozzlobíme a Brocka rovnou raní mrtvice. Nevím o žádném takovém obchodu, ale musím vám připomenout, že parlament prodej zbraní nezakázal. Norbert Greyforth snad ví něco bližšího?" Jamie ho předem upozornil, že Norberta si admirál pozval na půl jedenáctou, ten však přišel až po jedenácté a schůzka trvala pouhé tři minuty.

Kettererovi zrudl krk, vzpomněl si totiž na Greyforthovu vzpurnou odpověď. "Ne. Ten drzý chlápek se o téhle věci odmítá se mnou bavit. Vy také?"

"Nevím, o čem se mnou chcete mluvit, admirále."

"Je to otázka vývozu a prodeje děl a jiných zbraní domorodcům. A válečných lodí. A opia."

Malcolm reagoval opatrně: "Struanovi obchodují s Čínou v souladu s britskými zákony. Žádný z nich prodej tohoto zboží nezakazuje."

"Opium brzy zakážou," odsekl admirál.

"Až se tak stane, obchod se zastaví."

"Už teď to odporuje čínským zákonům a také tady místními!"

"Struanovi tady neobchodují, opakují, neobchodují s opiem, ačkoli by to neporušovalo, opakují, neporušovalo britské zákony."

"Ale připouštíte, že takový obchod je nemorální a má zhoubné následky?"

"Ano, ovšem zatím jej vláda Jeho Veličenstva schvaluje a bohužel je to jediný artikl, který můžeme vyměnit za čínský čaj, a parlament na něj uvalil vysoké daně."

"Velmi dobře si čínský problém uvědomuji. Byl bych rád, kdybyste vy a vaše společnost předešli přijetí zákona a dobrovolně přistoupili na to, že do Japonska nikdy opium vyvážet nebudete."

"My s ním tady neobchodujeme."

"Dobrá. Pokud přistihnu nějakou loď, jak sem veze opium, hodlám zkonfiskovat náklad i plavidlo."

"Upozorňuji vás, že byste se tím vystavil trestnímu stíhání, admirále. Souhlasí s tím sir William? Povolil vám to?"

"Zatím ne. Byl bych rád, abyste se k tomu vy a ostatní obchodníci zavázali dobrovolně. A totéž platí o puškách zadovkách, patronách, dělech a válečných lodích."

"A souhlasil Greyforth s tímto udivujícím návrhem?"

Admirálova šije se zbarvila do karmínova. "Ne."

Malcolm se na chvíli zamyslel. On a Jamie se předem dovtípili, že admirálovi půjde právě o tohle. A o dopis od jeho matky. "Máme se za pár dní sejít se sirem Williamem," řekl. "Bude mi ctí, jestli se schůzky zúčastníte jako můj osobní host. Tak by si vás mohli vyslechnout všichni obchodníci."

"Mé názory jsou už dobře známy. Vy, obchodníci, byste měli nejlíp vědět, co vám prospívá. Bez našich flotil, které chrání vás a vaše obchodní cesty, byste byli bezmocní. Pokud dodáváte děla domorodcům, ohrožujete královské námořnictvo, pomáháte jim potopit své vlastní lodě, vraždit své krajany a vás také."

"Když se podíváte na příklad Indie nebo kteréko..."

"A právě o to mi jde, pane Struane," udeřil na něho admirál. "Kdyby domorodci neměli naše zbraně, k indickému povstání by nikdy nedošlo, vzpoury po celém impériu by se snáz potlačovaly, snáz a lépe bychom mohli vychovávat divochy, užitečný obchod by se vedl pokojně a ve světě by zavládl pořádek a moudrost Pax Britannica. A ti mizerní, podělaní piráti by neměli čím střílet na mé lodě, k čertu! A jestli nebude královské námořnictvo vládnout mořím, k čertu, nebude ani Pax Britannica a britské impérium, ani obchod a my se vrátíme do časů temného středověku!"

"Mezi čtyřma očima máte docela pravdu, admirále," připustil Malcolm s předstíranou horlivostí. Řídil se radou strýčka Čchena: "Když se na tebe z jakéhokoli důvodu navzteká mandarín, rychle mu pověz, že s ním, mezi čtyřma očima, souhlasíš. Později, až usne, ho vždycky můžeš zavraždit."

Už dlouhá léta se jeho podnik dostával do středu podobných debat s armádními, námořními i vládními hodnostáři. A on sám sledoval, jak se o tom prou rodí, jak otec prosazuje volný obchod a matka morálku, otec vztekle argumentuje neprolomitelným opiovým trojúhelníkem a matka vehementně brojí proti opiu - a prodeji zbraní. Obě strany měly svou pravdu a zůstávaly neústupné. Hádky vždy končila tím, že se otec zpil do němoty a matce se objevil v obličeji ten ztuhlý úsměv, který otce dováděl k zuřivosti, ale nikdy ho nedokázal zahnat, a pak otec vždy přišel se svým posledním popichnutím: "Můj táta, Zelenooký ďábel Dirk Struan, kterého jsi tak milovala, s tím obchodem začal a nám se díky němu dobře daří, a tak nám pomáhej Bůh."

Mnohokrát ho napadlo - ale nikdy se neodvážil zeptat přímo - zda opravdu nemilovala spíš tchána než manžela a nerozhodla se pro syna, protože otec byl nedostupný. Dobře věděl, že se ani nikdy nezeptá. I kdyby totiž tu otázku položil, jenom by se jí v obličeji zase objevil ten její ztuhlý úsměv a hned by ho pokárala: "Malcolme, nevyptávej se tak hloupě."

"Mezi čtyřma očima máte pravdu, admirále," opakoval.

Kettererovi zaskočilo portské v krku, a tak si nalil ještě trochu. "No, to je slovo do prance, k čertu!" Vzhlédl. "Zajistíte tedy, aby Struanovi neprodávali v téhle zemi zbraně?"

"Určitě řádně uvážím vše, co jste říkal, a poradím se s kolegy obchodníky."

Ketterer vytáhl kapesník a vysmrkal se, vzal si trochu šňupacího tabáku, popotáhl a znovu se vysmrkal. Když se mu

hlava vyčistila, smutně se podíval na mladíka. Dráždila ho jeho neústupnost. "Tak abych to formuloval jinak. Mezi čtyřma očima, souhlasíte, že pomáhá Japončikům k dělům, britským dělům, jakýmkoli dělům a válečným lodím je pitomost?"

"Kdyby získali námořnictvo srovnatelné s naším, bylo by to špat..."

"Byla by to katastrofa, pane! Naprostá katastrofa a pitomost!"

"Souhlasím"

"Dobrá. Byl bych rád, kdybyste přesvědčil i ostatní obchodníky o svých názorech na prodej zbraní, zvláště pak děl, a ovšem i o opiu. Samozřejmě mezi čtyřma očima."

"Rád s takovými názory vystoupím, admirále."

Ketterer si odfrkl. Malcolm se chystal k odchodu. Nechtěl se dát zahnat do úzkých. "Okamžik, pane Struane, ještě než odejdete, mám tu jednu záležitost. Soukromou záležitost." Admirál ukázal na obálku a dopis ležící na stole. "Váš Vznesený dům je prý největší v Asii, i když se údajně na vás teď Brockovi dotahují. Na tom ale nezáleží, mohli byste zůstat u zdroje navždy. Byl bych rád, kdyby mi vaše společnost pomohla v této spravedlivé záležitosti. Spravedlivé, pane Struane."

Vyčerpaný Malcolm neřekl nic. Myslel si, že už odpověděl dostatečně a nechtěl poslouchat další přednášku.

Ketterer pronesl důrazně: "Mezi čtyřma očima, jen mezi vámi a mnou, za normálních okolností takové dopisy od civilistů neberu v úvahu, normálně ne. Je to samozřejmě: královské námořnictvo se řídí řády a předpisy královského námořnictva." Upil portského a přidusil říhnutí. "Mladý Marlowe pozval vás a... a vaši snoubenku na zkušební plavbu Pearl. V úterý. Na celý den." Zavrtával se do něj očima. "Nebo se mýlím?"

"Ano, pane," zamumlal Struan. V mozku měl bouři, protože se mu zdálo, že ho zradil sluch.

"Pochopitelně je k tomu třeba mého souhlasu." Admirál nechal tuto větu viset ve vzduchu a po chvíli dodal:

"Mimoходом, pane Struane, ten připravovaný souboj není rozumný, ne, to není." Malcolm jen zamrkal nad tímto nijak nenavazujícím prohlášením a pokoušel se srovnat si myšlenky, zatímco admirál pokračoval: "Pokud jde o tohle, ten Greyforth by si zasloužil umřít co nejdříve, ale souboje jsou protizákonné a nerozumné. A může se při nich stát chyba, zlá chyba. Je vám to jasné?"

"Ano, pane, děkuji za radu, ale říkal jste..."

"Děkuji vám, pane Struane," klidně ho přerušil admirál a povstal. "Děkuji, že jste za mnou zašel. Hezký den."

Malcolm se zmateně začal zvedat. Nebyl si jist, zda pochopil správně. "Mám tomu rozumět, že jste chtěl říct, že..."

"Nechtěl jsem říct o nic víc, než jsem řekl, pane." Jeho hlas zněl přezíravě, jasně a velitelsky. "Jak jste mi slíbil, mezi čtyřma očima, že vezmete do úvahy, co jsem vám pověděl, tak já vám na oplátku říkám, mezi námi, že vezmu v úvahu, co říkáte vy, a zařídím se podle toho. Do pondělní půlnoci. Hezký den."

* * *

Venku na promenádě se vzduch zdál být dobrý, čistý a prostý. Malcolm se několikrát zhluboka nadechl, aby zahnal bušení v hlavě a na prsou. Vyčerpaně a spokojeně se sesunul na první lavičku. Hleděl na flotilu, ale neviděl ji.

Pochopil jsem Ketterera správně? ptal se v duchu znovu a znovu. Stále ho oslepovala naděje, že by Ketterer možná mohl..., mohl, ale nemusel zapomenout na matčin dopis a nezakázat Marloweovi, aby je vzal na palubu a oddal je.

"Mezi čtyřma očima," zdůraznil Ketterer, "mezi námi" a "na oplátku". Znamená to, že nic nepodnikne, pokud sehraji svou roli? Co bych měl, při jménu Božím, do pondělka udělat a říct, abych přesvědčil toho gaunera, ano, gauner to je, nemorální vyděrač.

Nesmysl. To je dohoda. Nabídl mi dohodu, něco za něco, pro mě nádhernou dohodu, která není špatná ani pro něho. Budu muset být opatrný, ostatní obchodníci nepřijmou dobrovolné embargo se sympatiemi. Budu s tím muset vyjít na veřejnost, protože ten mizera je mazaný a s pouhými sliby se nespokojí.

Komu se můžu svěřit s tímhle novým obratem ve svém zamotaném životě? Heavenlymu? Jamiemu? Marloweovi? Tomu samozřejmě ne, Andilkovi? Ne. Jí také ne. Kdybych se tak mohl poradit se strýčkem Čchenem, jenže když tu není, tak na koho se můžu obrátit? Na nikoho. Radši to nepovím nikomu.

Bude to muset zvládnout sám. A copak mi matka nepřipomínala, jak tohle vždycky Dirk zdůrazňoval otci, když mluvili o tehaj-panově údělu? "Znamená to být sám a sám nést odpovědnost, v tom spočívá radost i bolest, kterou to působí."

A co bych mohl udělat s děly a puš...

"Dobré odpoledne, pane Struane."

"Ale, buďte zdrav, pane Gornte."

"Vypadal jste tak smutně, že jsem vás prostě musel vyrušit."

"Ne, nejsem smutný," odporoval mu Malcolm znaveně. "Jen jsem se zamyslel."

"Tak promiňte, v tom případě vás nechám o samotě, pane."

"Ne, posadte se. Jakou cenu budete požadovat?"

Edward Gornt zavrtěl hlavou. "Omlouvám se, že jsem za vámi nezašel, pane, ale pan Greyforth by to... nepochopil. Souhlasí už s pistolemi, soubojovými pistolemi se dvěma náboji, jeden nebo dva výstřely, jak si vyberete, na dvacet kroků."

"Dobrá. A co dál?"

"Pokoušel jsem se mu souboj vymluvit, ale řekl: Ne, pokud se Malcolm Struan veřejně neomluví! Nebo něco v tomhle smyslu."

"Dobře. Teď k té druhé věci. Tady nejsou zdi ani dveře." Malcolm ukázal na skoro opuštěnou promenádu. "Jaká je cena?"

"Tady je velmi vhodné místo, ale nemůžeme tu zůstat dlouho a musíme být i tak opatrní. Možná nás pan Greyforth sleduje dalekohledem."

"Myslíte, že se dívá?"

"Nevím to jistě, pane, ale vsadil bych se, že ano."

"Tak někde jinde? Později?"

"Ne, tady je to výborné, jenže je to záluďný člověk a nechci, aby mě začal podezírat. Svou cenu budu požadovat jen tehdy, jestli vám mé informace pomůžou zmařit Morganův plán, aby vás potopil, a jestli Brockovi přijdou na buben."

"A znáte podrobnosti, jak to udělat?"

Gornt se tiše zasmál. "Ano, ovšem, a mnohem víc. A Morgan, ani Dědek Brock netuší, že je znám, ani pan Greyforth ne." Ztišil hlas ještě víc a jeho rty se téměř nepohybovaly. "Tohle vše musíme udržet v tajnosti mezi námi. Mé požadavky jsou, že zruinujete Morgana Brocka a přivedete ho k bankrotu nebo do vězení, bude-li to možné. Pokud bude nutné přivést na mizinu i Tylera, vadit mi to nebude. Ale z toho zbytku, co po nich zůstane, mi zaručíte, že dostanu zdarma a bez obtíží jejich padesátiprocentní podíl na Rothwellovi, že mi pomůžete společně s bankou Victoria sehnat dost peněz, abych vykoupil půlku Jeffa Coopera, že proti mně nebudete deset let bojovat víc než proti kterémukoli jinému konkurentovi a že při jakémkoli jednání budete ke mně přistupovat jako k privilegovanému partnerovi. Na to vše chci smlouvu, kterou vlastnoručně sepišete a podepíšete. Po deseti letech rukavičky stranou." "Platí," okamžitě přikývl Malcolm, který očekával daleko tvrdší podmínky. "Ale ti parchanti z Victorie nepatří mezi naše přátele. Tu banku založil Brock a nikdy nás nenechal, abychom do ní pronikli, a tak bych zrovna z téhle strany velkou pomoc nečekal."

"To se brzy změní, pane. Zanedlouho, až nařídíte jejich správní radě, aby si upšoukla, okamžitě poslechne. Tohle se pochopitelně musí držet v přísné tajnosti. Co chcete podniknout po souboji?"

Malcolm nezaváhal, a přestože mu připadalo podivné důvěřovat tomuto skoro neznámému muži, zmínil mu o Prancing Cloud. "To za předpokladu, že vyhraju a neutrpím těžká zranění. Jakmile se jednou dostanu do Hongkongu, dokážu to už ututlat," svěřil se.

"A jak budete střílet, když chodíte o berlich?"

"Jedna mi stačí, abych se o ni opřel, alespoň na tu chvilku." Malcolm se pousmál. "Cvičím si to."

"Co kdybych vám navrhl malý úskok, jak zabránit právnímu postihu, který se dobře osvědčil ve Virginii a měl by zabrat i tady v případě, že jeden z vás bude zabit. Oba si vzájemně napíšete dopisy, datované a doručené večer před soubojem, že jste se dohodli odvolat, zítřejší setkání v Zemi nikoho a že oba přijímáte, jako gentlemani, omluvu toho druhého." Gornt se uculil. "My, sekundanti, potom dosvědčíme, že jste si vzájemně ukazovali pistole a přitom došlo k tragické nehodě, jedna z nich náhodou vystřelila."

"Výborný nápad. Souhlasí s tím Norbert?"

"Ano, v úterý vám od něho přinesu dopis a vy mu pošlete svůj po panu McFayovi. Ale pečlivě to utajte, je to jen nástroj k obcházení zákonů."

Slovo "úterý" znělo jako ozvěna v Malcolmově hlavě, ale přinutil se přestat na ně myslet. Gornt pokračoval věcně: "Po souboji - bude nejlepší, když ho zabijete, a ne pouze zraníte - vás doprovodím na clipper. Výměnou za písemnou smlouvu vám poskytnu podrobnosti, jak rozbít na kusy Brockovu finanční záchranou síť. K tomu vám odevzdám balíček ověřených dopisů a dokumentů, které vám postačí před kterýmkoli soudem. Navíc vám dám zbraň, kterou budete moci použít proti bance Victoria."

Malcolmovi se zdálo, že kdesi hluboko v duši vzplála jasná záře. "Proč ne hned? Proč mám čekat až do středy?"

"Pan Greyforth by vás mohl zabit," odpověděl Gornt klidně. "Potom by byly všechny ty informace k ničemu a já bych se pro nic a za nic vystavoval riziku."

Po chvilce mlčení se Malcolm zeptal: "Řekněme, že mě zabije, nebo mě vážně poraní. Jak se pomstíte v takovém případě?"

"Spojím se s paní Struanovou, pane, a to okamžitě. Doufám ale, že to nebude potřeba. Vsadil jsem na vás, a ne na ni."

"Doslechl jsem se, že nesázíte, ani nehrajete o peníze."

"Karty o peníze nehrají ze zásady, pane. Poznal jsem, jak to dopadá, na příkladu svého nevlastního otce. Ale hazardní hry o život? Do určité míry ano." Vtom Gornt ucítil na zádech čísi pohled a zašeptal: "Někdo nás pozoruje." Ohlédl se. Byla to Angelique. Právě vycházela z budovy Struanových na druhé straně ulice. Zamávala. Malcolm odpověděl stejně a zvedl se. Oba muži ji pozorovali, jak přichází.

"Nazdar, andíku," pozdravil ji Malcolm vřele a hlavou mu prolétla admirálova slova. "Smím ti představit pana Edwarda Gornta od Rothwella ze Šanghaje? To je má snoubenka, mademoiselle Richaurová."

"Madam!" Gornt uchopil její ruku a galantně ji políbil.

"Pane Gornte," zašeptala a zahleděla se mu do očí. Náhle mezi nimi třemi zavládlo podivné ticho a pak se z neznámého důvodu všichni rozesmáli.

"Co se to stalo?" zeptala se a srdce se jí rozběhlo rychleji.

"Joie de vivre, radost ze života," odpověděl Gornt.

Vzhlédla k němu a jeho obličej ji opoutal. Gorntův úsměv ji zahřál. Vzala Malcolmův za paži a srovnávala si v hlavě, jak tuhle schůzku popíše své přítelkyni.

Přiznávám se, nejdražší Colette, že jsem je pozorovala, jak spolu sedí na promenádě. Tak jsem si nasadila svůj nejhezčí čepce a překvapila jsem je. Musela jsem se Malcolmův přidržet (v sebeobraně), protože ten člověk, co se tady nedávno objevil, je vysoký, pěkný a má nestydatý pohled, kterého jsem si hned všimla. Malcolmovi to určitě nedošlo, protože by jinak byl mnohem žárlivější než obvykle, můj ubohý drahoušek. Chtěla jsem se sejít s tímhle vysokým cizincem prostě náhodou. Má trochu jižanský přízvuk, široká ramena, úzké boky, vypadá na výborného šermíře a tanečníka... Doufám, že se sblížíme. Neumíš si představit, jak moc tady přitele potřebuji...

"La, chéri," řekla a hned se začala ovívat, protože se okamžitě uvnitř celá rozeřádala. Podvědomě zareagovala na

Gorntovu mužnost jako kočka. "Promiňte, nechtěla jsem rušit při důležitém rozhovoru..."

"Nás nerušíš, andílku," odpověděl Struan.

"Už jsem byl na odchodu," ozval se Gornt. Vůbec nepovažoval za nutné tajit se svým obdivem. "Jsem rád, že jsem se s vámi seznámil, madam." Uklonil se. "Dobrý den přeji, pane. Ještě se uvidíme."

Dívali se za ním, jak odchází. "Kdo je tenhle pan Gornt?"

Pověděl jí to, ale ani slůvkem se nezmínil o tom, kdo je pan Gornt doopravdy, tak byl plný myšlenek na úterý.

* * *

"Ještě trochu vepřového v omáčce z černých bobů, mladší sestro?" zeptala se A-tu s ústy plnými rybího masa.

"Děkuji." A-su natáhla ruku s jídelními hůlkami, aby si přidala. Chvilku si pohledem vybírala a nakonec sáhla po opraženém garnátu a zamilovaně si jej prohlédla. "Pokračujte, prosím, starší sestro."

Obě ženy seděly v pokoji A-tu a před sebou měly oběd naservírovaný na mnoha talířcích a konvici s jasmínovým čajem. "Aj-je-ja, to je velmi složité. Velevážený Čchen nám neposlal jasné instrukce."

"To mu není podobné." A-su si vybrala z omáčky s ústřicovou příchutí kousek šťavnatého hovězího. "To není, vůbec ne."

"Souhlasím, ale asi to zavinila jeho nová konkubína, ta děvka ze Su-čou. Pořád na ni myslí."

"Aj-je-ja! Je to pravda, že je jí čtrnáct a nemá nikde ani chloupek?"

A-tu si vzala další kousek rybí hlavy a labužnický jej vysála. "Všude úplně bez chloupků jsou jen česnekožrouti z Čosenu." Vyplivla kost na podlahu a sáhla po dalším soustu.

"To mě podržte. Není to tím, že jedí tolik česneku? Smím si ještě jednou přečíst jeho dopis, starší sestro?"

Psalo se v něm:

Pozdravy, A-tu, dvakrát přestěhovaná šestá sestřenice. Zachovala ses velmi správně, že jsi mě okamžitě upozornila. Na zátce z lahvičky opravdu zůstaly stopy po měsíčním temnu, což je určitě vyhaněč ze Psí země ve Východním moři. Potrat! Ta coura byla moudrá i nemoudrá, že ho použila, a pán moudrý i nemoudrý, že jí to poradil. Ale dokud se nedozvíme jistě, jestli se tak stalo z jeho vůle, nebo zda to užila bez jeho vědomí, nesmíš s tím nic podnikat. Sestřenko, pozorně ho poslouchej, když spí - už jako dítě mluvil ze spánku - možná se tak dozvíš víc. Dej příkaz A-su, aby jednala stejně. Obě se chovejte jako netopýři. Uposlechni a nedopusť se žádné chyby.

"Aj-ji-ja, co znamená, že se máme chovat jako netopýři?" zeptala se A-su podrážděně. "Netopýři jsou tiší, ale pokřikují. Netopýři létají ve tmě, ale za světla jsou slepí, v noci neviditelní, přes den bezmocní. Jejich hovínka jsou drahocenná, ale páchnou až do nebes. Co tím chtěl říct?"

"Měj oči, uši i nos otevřené jako netopýr, ale dávej pozor, kde za sebou necháváš hovínka." A-tu se zachichotala. "Ať deset tisíc let žije Čchen ze Vznešeného domu. Bez něho bychom nevěděli jistě, že nabídla svou Nefritovou bránu mému synovi."

"A jak víme, že to byl on?" namítla A-su a hlasitě si odříhla. "Jak víme, že to byl náš pán, a ne někdo jiný?" Ztišila hlas a rozhledla se kolem, jako kdyby pojala podezření, že ji někdo poslouchá. Jídelní hůlky v ruce A-tu znehybněly ve vzduchu. "Třeba někdo jako Dlouhý špičatý frňák. Je to přece stejný druh zahraničního ďábla jako ona, ej-ja? Ti dva si jsou tak blízko jako dvě blechy v žebrákově rozkroku. A copak to nebyl on, kdo lahvičku a všechny důkazy vyhodil do moře, vzpomínáte?"

Stará A-tu se už nesmála. "Fang-pchi!" zaklela. "Tak na to nás Velevážený Čchen upozorňoval! Netopýři nikdy nelétají rovně, nesedají si na první větev a i pak visí hlavou dolů. Říká nám, abychom našli, které jang ovládlo to jin. Aj-je-ja, ano, souhlasím. Je docela možné, že Dlouhý špičatý frňák nasadil mému synovi zelený klobouk."

"Pána podvedli!" A-su zvedla oči k nebesům. "Pravda je, že Dlouhý špičatý frňák zůstal v jejím pokoji dost dlouho, aby..." Hlasitě vydechla. "Aj-je-ja! Vzpomínáte, jak mě před pár týdny poslala pryč a pak vykřikla, protože se bála, že ji někdo leze do pokoje zvenku, i když to prý jen okenicemi lomcoval vítr? Teď si to uvědomuji. Přilétla jsem tam rychle jako netopýr, ale Dlouhý špičatý frňák už byl na místě a oni oba... Když to tak promýšlím kolem dokola, oba byli blbí jako pět dní stará mrtvola! Nemohlo to být tenkrát..."

"Kdy se to stalo, mladší sestro? Který den? Kdy?"

"To bylo... den poté, co si pán dal zavolat tu místní děvku z bordelu za kanálem."

Obě ženy začaly přemýšlet a hlavu měly rychlou jako počítadlo. Dnes byl dvanáctý měsíc, pátý den. "To by muselo být osmnáctého nebo devatenáctého desátého měsíce, starší sestro."

"To je pozdě, to by musel udělat o něco dřív, ledaže by vypila tohle Měsíční temno předčasně." A-tu zamyšleně vycucla další rybí hlavu, vyplivla kosti a rozhodně prohlásila: "Určitě se spolu museli válet už dřív. Ta děvka měla příležitosti dost, ej-ja? Do toho barbarského domu chodila pořád, a to ještě dřív, než jste se tam ubytovaly vy dvě."

"Máte pravdu, starší sestro. Máte pravdu jako obyčejně! Musíme okamžitě informovat Veleváženého Čchena."

"Ale proč by nabízela svou nefritovou bránu tak ošklivému zahraničnímu ďáblu, když po ní můj syn tolik touží?"

A-su pokrčila rameny. "Barbaři! Kdo se v nich vyzná? Měla byste to povědět pánovi!"

Zesláblá tím vzrušením se A-tu otočila k baru. Madeira, whisky, brandy. "Potřebujeme sílu." Rozhodla se pro whisky a nalila dvě velké sklenice. "Na práci! Musíme plánovat a přemýšlet, jak donutit tu poběhlíci a toho jejího, aby nám vyzradili pravdu!"

"Výborně! Ve dvou to zvládneme!"

"Ale ani muk před mým synem! Není moudré přinášet špatné zprávy! Dokud si nebudeme jisté." Přitukly si. "Při všech bozích velkých i malých, nikdo nebude mému synovi nasazovat zelený klobouk a pak si žít dlouho a spokojeně!"

* * *

"Dobrý večer, otče Leo," pozdravila Angelique zdvořile, poklekla a políbila mu ruku. Jen s námahou přemáhala odpor nad jeho zápachem. Zůstali sami v nevelkém, jen spoře osvětleném kostelíku, kde hořelo pouze několik svíců a paprsky

zapadajícího slunce vnikaly dovnitř okénkem s laciným barevným sklem. V cizinecké čtvrti se usídlilo málo katolíků, a tak ani příjmy kostela nebyly vysoké, přesto však oltář a kříž vypadaly nákladně. Venku čekal v posledních slunečních paprscích Vargas, aby ji zase doprovodil zpátky.

"Chtěl jste se mnou mluvit?" zeptala se s nevinným, přestože dobře věděla, že v neděli nepřišla na mši. Do kostela si vybrala růžový čepce a dlouhý kašmírový přehoz, své nejpanenštější šaty z decentního hedvábí. "Vypadáte dobře, otče."

"Jsem rád, že tě vidím, senhorita, mé dítě," začal se svým výrazným portugalským přízvukem. "Opět jsi nepřišla na mši."

"Bylo mi zle od výparů ze žaludku, pořád se ještě z toho vzpamatovávám... Doktor Babcott mi radil, abych si odpočala," odpověděla, ale při tom nepřestávala přemýšlet o tom, co by si měla obléct na večerní banket pořádaný k narozeninám ruského vyslance a čím by mohla během něj pobavit Malcolma. "Příští týden se mi určitě udělá lépe."

To mě těší, má mladá a ne zrovna zdatná lhářko, pomyslel si otec Leo znechucený lidskou věrolomností. Taková bezbožnost večer tancovat, vyhazovat nohy do výše a ukazovat je odhalené. "To nevadí, vyzpovídám tě teď."

Angelique málem zívla nudou. Byl tak předvídatelný. Pokorně se dala odvést ke zpovědnici, klekla si a začala odříkávat slova podle předepsaného postupu. Spokojená, že je od kněze oddělená stěnou a mřížkou, papouškovala své vyznání. Dohoda, kterou uzavřela s Pannou Marií, jí velmi vyhovovala, a tak jako vždy vášnivě opakovala: "... a také jsem, otče, zapomněla ve svých modlitbách poprosit Nejsvětější světici za odpuštění."

Rozhřešení přišlo rychle, pár zdrávasů, a hned se cítila lépe. Začala vstávat.

"A teď soukromá záležitost, mé dítě. Před dvěma dny pro mě tajně poslal pan Struan a požádal mě, abych vás oddal."

Zalapala po dechu a vzápětí se celá rozzářila. "Otče, to je skvělé!"

"Ano, mé dítě, ano, to je. Oddejte nás co nejrychleji, říkal mi mladý senhor Struan, ale to je opravdu obtížné." Potýkal se s tímto problémem celý den a noc. Ještě téhož dne odeslal spěšný dopis macajskému biskupovi, duchovnímu vůdci asijských katolíků, a naléhavě ho prosil o pomoc. "Je to pro nás velice obtížné."

"Proč, otče?"

"Protože není katolík a..."

"Ale slíbil, že naše děti budou vychovávány v pravé církvi. S tím souhlasil."

"Ano, ano, mé dítě, to ano, také mi to říkal, ale ještě není dost starý na svatbu, alespoň ne bez souhlasu rodičů, a ty také ne, ale chtěl jsem ti oznámit, jenom mezi námi dvěma, že i přesto jsem požádal Jeho Eminenci o svolení, abych provedl obřad ke slávě Boží. I tak, se souhlasem tvého otce nebo bez něj. Slyšel jsem, že tvůj otec... že se pohřešuje někde ve Francouzské Indočině, v Siamu nebo tam někde." Podrobnosti o podvodech a útěku jejího otce se rozšířily po cizinecké čtvrti rychlostí blesku, ale před ní a před Struanem se o tom ohleduplně mlčelo. "Jestli bude Jeho Eminence souhlasit, tak určitě dá souhlas senhor Seratard, in loco parentis, alespoň tak."

V krku jí vyschlo. "Jak dlouho potrvá Jeho Eminenci, než odpoví, než dá souhlas?"

"Do Vánoc, asi kolem Vánoc, možná i dřív, pokud je v Macau a ne v Číně na návštěvě věřících a jestli je to vůle Boží."

Jako obvykle seděl s pootočenou hlavou a uchem blízko jejích úst, aby mohla šeptat, ale teď se na ni podíval mřížkou.

"Věc, o které jsem chtěl mluvit mezi čtyřma očima, je pánova konverze."

Opět zalapala po dechu. "On řekl, že by přestoupil na víru?"

"Ne, zatím ho takové poznání neosvítilo a právě o tom chci s tebou promluvit." Otec Leo se naklonil blíže, vychutnával si její blízkost a dusil se touhou, o níž věděl, že je nečistá a seslaná ďáblem, stejnou touhou, proti níž bojoval na kolenou každý den a každou noc a po celou dobu, kdy se stal služebníkem církve.

Bože, dej mi sílu, Bože, odpusť mi, naříkal v duchu a málem se rozplakal. Tak rád by vztáhl ruku a hladil ji po nadrech a dotýkal se jejího těla, od něhož ho dělila zástěna, její přehoz i šaty a hněv Boží. "Musíš mi pomoci, pomoci ho přivést na pravou víru."

Angelique se držela od zástěny tak daleko, jak to jen bylo možné. Opatrně rozhrnula záclonku, aby zaplašila klaustrofobický pocit, který měla v zpovědnici, ne nepodobné krabici. Dříve to takové nebývalo, pomyslela si a otrásla se. Až od... až od toho, co se nestalo. "Pomůžu vám otče, opravdu, ze všech sil," slíbila čím dál nervóznější a opět se začala chystat k odchodu.

"Počkej!"

Násilnictví v jeho hlasu jí otrásl. "Otče?"

"Prosím... počkej, prosím, počkej, mé dítě." Hlas mu teď zněl příjemně, ale jeho laskavost byla nucená, a to ji vyděsilo, protože to už nebyl hlas kněze, svatého člověka ve svatostánku, ale hlas neznámého muže. "Musíme si promluvit o svatbě a o jeho konverzi, mé dítě, musíme překonat sílu zla, ano, musíme, konverze je nezbytná, nevyhnutelná příprava na... na věčnost."

"Nezbytná, otče?" zamumlala. "Chtěl jste říct nezbytná příprava na svatbu?"

"Na... na věčnost," odpověděl hlas.

Podívala se na stín za zástěnou a nepochybovala, že jí zalhal. Zhrozila se, že ji něco takového vůbec napadlo a že by tomu mohla uvěřit. "Pomůžu, jak jen budu moci," slíbila, vstala a odhrnula záclonku, aby se nadechla.

Zastoupil jí však cestu. Všimla si potu na jeho čele a toho, jak nad ní čněl, vysoký a rozložitý. "Jde o jeho vlastní... jeho vlastní spásu. Jeho, mé dítě. Bylo by to lepší... lepší před tím."

"Říkáte, otče, že nás bez jeho konverze neoddáte?" zeptala se zděšeně.

"Podmínky nezávisí na mně, záleží na tom, co nám přikáže Jeho Eminence. My jsme jen poslušní služebníci."

"Ale v církvi mého snoubence netrvají na tom, že já musím přestoupit k protestantům. A já ho pochopitelně také nemůžu nutit."

"Musíme docílit, aby poznal Pravdu! Tahle svatba je dar, který nám seslal Bůh. Protestant? Takový kacíř? Odpadlík? To je nemyslitelné, byla bys navždy ztracená, odsouzená k záhubě, exkomunikovaná, tvou nesmrtelnou duši by čekala

nekonečná muka v ohni pekelném, hořela bys, hořela bys navždy!"

Sklopila oči a zašeptala skoro nesrozumitelně. "Já ano, on... Miliony lidí věří něčemu jinému."

"Jsou všichni šílení, ztracení, odsouzení, budou se navždy smažit ve výhni pekelné!" Jeho hlas ještě více zpřísněl.

"Shoň! Musíme uvádět pohany na pravou víru. Malcolm Struana musíme kon..."

"Pokusím se o to, na shledanou, otče, děku..." Pokusím se," zamumlala, obešla ho a utíkala pryč. U dveří se na okamžik obrátila, poklekla na jedno koleno a honem vyšla na světlo, zatímco on stál v uličce zády k oltáři a v trámech střechy ještě doznívala jeho slova: "Buď nástrojem Božím, obrať pohany na víru, jestli miluješ Boha, zachraň toho člověka, zachraň ho před očistcem, jestli miluješ Boha, spas ho, pomáhej mi uchránit ho před pekelným ohněm, braň ho pro slávu Boží, musíš... Než se vdáš, zachraň ho, zachraňme ho, spasme ho..."

* * *

Navečer vyšla ze strážního domku u Severní brány hlídka samurajů. Deset vojáků v plné zbroji s meči a lehkým bitevním brněním v čele s důstojníkem. Překročili můstek a obešli závoru před cizineckou čtvrtí. Jeden z mužů nesl vysokou, úzkou zástavu popsanou znaky. První samuraj třímal pochodeň, která kolem sebe vrhala pochmurné stíny. Byl příjemný večer a po Hlavní ulici i po pobřeží se procházelo mnoho lidí. Obchodníci, vojáci, námořníci i prodavači si vyrazili na promenádu, postávali ve skupinkách, bavili se a smáli, někteří v bujaré náladě, jiní už opilí namol, a mezi nimi jeden, dva opatrní mužští prostitut. Dole na pláži si pár námořníků, mezi nimi jeden transvestit, rozdělalo ohniček a tancovalo kolem něj za zvuků dud a z dále sem doléhal šum z Opileckého městečka.

Všichni si povšimli zlověstného příjezdu samurajů. Lidé se zastavovali. Rozhovory utichaly v půli věty až ustaly úplně. Všechny zraky se obrátily k severu. Ti, co byli k samurajům nejbližší, začali couvat. Mnozí z nich sáhli po pistoli a zakleli, že ji nemají v kapse v kapse nebo v pouzdru. Jiní se stáhli do domů a jeden voják, který měl po službě, se rozběhl, aby přivolal noční hlídku námořní pěchoty.

"Co se děje, pane?" zeptal se Gornt.

"Zatím nic," odpověděl Norbert s vážným výrazem. Postávali ve skupince na promenádě, ale dost daleko od samurajů, ignorujících přihlížející tichý dav.

Přitočil se k nim Lunkchurch. "Jsi ozbrojený, Norberte?"

"Ne. Ty ano?"

"Ne."

"Já zbraň mám." Gornt vytáhl malinkou pistoli. "Ale jestli nás napadnou, moc škody jim tím nenadělám."

"Jak vždycky tvrdím, když si nejste jistý, mladý muži," prohlásil Lunkchurch drsně, "tak radši zmizte." Ještě než se vytratil, natáhl ke Gorntovi ruku. "Jsem Barnaby Lunkchurch, pane Gornte. Jsem rád, že vás potkávám, vítejte v Jokopoko. Uvidíme se v klubu, slyšel jsem, že hrajete bridže, kdykoli se na mě obraťte."

Všichni se klidně stahovali z dohledu. Opilci okamžitě vystřízlivěli. Všichni zachovávali naprostou opatrnost, dobře si totiž uvědomovali, jak rychle samurajové útočí a jak jejich meče sviští. Norbert si už zvolil pro případ potřeby ústupovou cestu. Vtom zahlédl, jak z vedlejší uličky přibíhá noční hlídka námořní pěchoty s puškami připravenými ke střelbě. Seržant, který je vedl, rozestavil své muže tak, aby zaujali dominantní, nikoli však výhrůžné postavení. Norbert si vydechl. "Teď už se nemusíme ničeho bát. Nosíš to pořád s sebou, Edwarde?"

"Ale ano, pane, pořád. Myslím, že jsem se vám o tom už zmínil."

"Ne, nezmiň," odsekl. "Můžu si to prohlédnout?"

Pistole byla malá, ale účinná. Bubínek na dvě bronzové patrony. Rukojeť zdobená stříbrem. Vrátil ji s přísným pohledem. "Hezká. Je z Ameriky?"

"Francouzská. Dal mi ji otec před cestou do Anglie. Prý ji vyhrál na parníku na nějakém hazardním hráči. Nic jiného jsem od něj celý život nedostal." Gornt se tiše zasmál a zahleděl se s Norbertem na blížící se samuraje. "Dokonce s ní i spím, pane, ale vystřelil jsem z ní jen jednou. Bylo to na jednu dámu, která se v nejhlubší noci pokoušela utéct s mou peněženkou."

"Zasáhl jste ji?"

"Ne, pane, o to jsem se vůbec nepokoušel. Jenom jsem jí trochu rozčesal vlasy, abych ji postrašil. Dámy by přece neměly krást, vidíte, pane?"

Norbert něco zamručel a opět obrátil zrak k samurajům. Poznal teď Gornta v novém, nebezpečnějším světle.

Hlídka vyšla do středu ulice a již varované strážce před britskou, francouzskou a ruskou legací - jen ty měly stálou vojenskou ostrahu - tiše natáhly své pušky. "Zajistit zbraně! Žádné střelení, chlapci, dokud vám neřeknu," zavrčel seržant. "Grimesi, běž upozornit papaláše! Jsou u Rusáků, třetí dům dál po ulici. A klid!"

Voják tiše vyklouzl. Pouliční lampy na promenádě blikaly. Všichni napjatě vyčkávali. Pyšně vyhlížející důstojník od samurajů se k nim apaticky přiblížil. "Vypadaj záludně, ti parchanti, co, seržante?" zašeptal strážný a ještě pevněji sevřel pušku.

"Všichni tihle parchanti vypadaj záludně. Jen klid."

Důstojník došel k britskému vyslanectví a vyštěkl rozkaz. Jeho muži se naráz zastavili a vytvořili řadu proti bráně, on však pochodoval dál a oslovil na seržanta hrdelní japonštinou. Napjaté ticho. Další netrpělivá, panovačná slova, nepochybně rozkazy.

"Co chceš, sladouši?" zeptal se o půl metru vyšší seržant.

Opět osklivé věty, ještě nazlobenější.

"Víš někdo, co to tu žvatlá?" zvolal seržant. Žádná odpověď, ale za chvíli se opatrně z davu vynořil překladatel Johann, uklonil se důstojníkovi, který mu nedbale pozdrav vrátil, a promluvil na něho holandsky. Důstojník odpověděl lánanou holandštinou.

Johann vysvětlil: "Nese poselství, dopis pro sira Williama, a má mu ho předat osobně."

"To nevím, pane, zvlášť když má ty zatracené meče po boku."

Důstojník vykročil k bráně vyslanectví a na všech zbraních klaply uzávěry. Zastavil se. Vztekla tiráda se snesla na seržanta a strážce. Všichni samurajové povytáhli meče z pochvy a zaujali obranné postavení. Kousek dál na ulici se patrola námořní pěchoty připravila k boji. Všichni čekali, kdo se dopustí chyby první.

V té chvíli se Pallidar se dvěma dalšími důstojníky od dragounů vyřítel z ruské legace ve slavnostní uniformě a s lehkým kordem, který se nosil k významným příležitostem. "Přebírám velení, seržante," oznámil. "Co se děje?"

Johann mu to vysvětlil. Pallidar, který se teď už dobře vyznal v japonských zvyklostech, se poklonil. Samuraj ho napodobil a pozdravil ho jako rovný rovného. "Řekni mu, že dopis převezmu, jsem pobočník sira Williama," prohlásil s nadsázkou.

"Říká, promiňte, že prý dostal za úkol předat dopis osobně."

"Povězte mu, že jsem zplnomocněn..."

Hlas sira Williama ho však zarazil. "Kapitáne Pallidare, na okamžik! Johanne, od koho je ten dopis?" Zjevil se na prahu ruského bungalovu. Sergejev a ostatní se tlačili za ním ve dveřích.

Důstojník ukázal na zástavu a cosi znovu vyštěkl. Johann zakřičel: "Tvrdí, že to poselství posílá tairó, ale myslím, že to spíš bude od ródžů, rady starších. Dostal příkaz doručit to bezodkladně a osobně."

"Dobře, převezmu to. Pověz mu, ať jde sem."

Johann překládal. Japonský důstojník panovačně pokynul siru Williamovi, aby přišel za ním, ale vyslanec vykřikl ještě pánovitěji, ještě nezdvořileji: "Vyříd' mu, že večeřím. Jestli nepůjde sem, může to doručit zítra."

Johann byl příliš zkušený, než aby ta slova přetlumočil přesně. Změnil důrazy tak, aby zmínil smysl vět. Důstojník samurajů se vztekle nadechl, přikráčel k ruské bráně, prošel kolem dvou velkých strážných s plnovousy, zastavil se před sirem Williamem a zřejmě čekal, kdy ten se ukloní.

"Keirei!" vykřikl sir William. Pozdrav! - jedno z mála slov, které si dovolil naučit. "Keirei!"

Důstojník zrudl, ale automaticky se uklonil. Učinil tak jako rovný k rovnému a ještě víc se rozzuřil, když mu sir William pokývl jako podřízenému. Pomyslel si však, že tenhle malý mizerný vůdce gaidžinů má pověst zuřivce, stejně zlou, jako je jeho zápach. Až zaútočíme, odrovnám ho vlastníma rukama.

Vzal svitek, postoupil o pár kroků, předal jej, couvl, předpisově se uklonil, počkal, až se mu pozdrav vrátí. Byl spokojen, že vyžrál na nepřítele. Aby si odreagoval vztek, vynadal svým mužům a odešel, jako by nikdo kolem nebyl. Samurajové ho následovali, celí bez sebe zlostí nad nestoudností gaidžinů.

"Kde je, k čertu, Tyrer?" zavrčel sir William.

Ozval se Pallidar: "Pošlete někoho, aby ho našel."

"Ne, požádejte Johanna, aby zašel za mnou, prosím."

"To není třeba, sire Williame, jestli je to v holandštině, přečtu vám to," nabídl se švýcarský vyslanec Erlicher.

"Děkuji, ale s Johannem to bude lepší, protože umí také trochu japonsky," trval na svém sir William, který se nechtěl o žádnou zprávu dělit předem s jakýmkoli jiným cizincem, zvláště ne pak s takovým, který reprezentoval malý, ale rostoucí, vysoce specializovaný zbrojní průmysl toužící po exportních úspěších, jehož pověst se zakládala na mimořádné a jedinečné kvalitě hodinek, jednom z mála oborů, v němž britští výrobci nemohli konkurovat.

Jídelně, největší místnosti v bungalovu, dominoval jídelní stůl s příbory a podnosy z jemného stříbra. Mezi hosty byli všichni vyslanci, kromě stále ještě nemocného von Heimricha, Struan, Angeliqve v čele stolu, několik francouzských a britských důstojníků. Za každou židli stál sluha v livreji, další nosili na stůl. "Můžu si zajít do předpokoje, hrabě Sergejeve?" otázal se sir William rusky.

"Ovšem." Hrabě Sergejev mu otevřel dveře. Počkal, dokud se nepřihnal Johann, a za oběma zavřel.

"Dobrý večer, sire Williame." Johanna potěšilo, že ho zavolali. Jako první se dozví, o čem jde, a tak zůstane k vlastnímu prospěchu užitečný vyslanci své vlastní země. Odlomil pečeť od svitku a také se posadil. "Holandsky a japonsky. Je to krátké." Rychle text přelétl pohledem, zamračil se, přečetl si jej ještě jednou a ještě jednou a nervózně se rozesmál. "Je to adresováno vám, britskému vyslanci, a píše se tam: Spojuji se s vámi písemně. Na příkaz šóguna Nobusady, který jsme dostali z Kjóta, se všechny přístavy s okamžitou platností uzavírají, všichni cizinci se vyhošťují a vyhánějí, ne..."

"Vyhánějí? Říkal jsi vyhánějí?" Jeho zvýšený hlas bylo slyšet skrz zavřené dveře. Hosté slavnostní večeře znejistěli. Johann nervózně zamrkal: "Ano, pane, promiňte, pane, to se tu píše: ...vyhánějí, protože nepotřebujeme, ani nechceme žádné domluvy mezi cizinci a našimi lidmi. Toto poselství předchází okamžité schůzce, která dohodne podrobnosti vašeho urychleného stažení z Jokohamy. Uctivé spojení."

"Uctivé? To je ale zatracená, prokletá drzost!"

Tiráda pokračovala. Když se sir William konečně odmlčel, aby se nadechl, Johann oznámil: "Je to podepsáno Nori Andžó - tairó. Jestli jsem to správně pochopil, sire Williame, to znamená něco skoro jako diktátor. Povýšil."

37

KJÓTO, Čtvrtek, 4. prosince

Toranaga Joši zesinal. "Kdy bylo jmenování kancléře potvrzeno?"

"Předevčirem, Výsosti, holubi poštou panu Andžóovi do Eda," odpověděl nevzrušeně kancléř Wakura, nejmocnější z úředníků císařského paláce. Neskrývaný vztek jeho hosta mu ani trochu nevadil, své potěšení však pečlivě tajil. Na tuto schůzku, kterou uspořádal ve svých komnatách uvnitř palácového areálu, se dlouho těšil. "Oficiální svitek, který na žádost Syna nebes podepsal šógun, byl, alespoň pokud se nemýlím, téhož dne spěšně odeslán panu Andžóovi Norimu."

To rozněžvalo Jošiho ještě víc. Jeho předchůdce, šógun Toranaga rozhodl, že poštovní holubi zůstanou výhradně majetkem šógunátu. Po dvě a půl staletí však tato forma spojení upadala. Nepovažovali ji za potřebnou a nyní se

používala výhradně k oznamování životně důležitých zpráv, jako třeba smrti šóguna nebo císaře. Bakufu ani nepovažovalo za nutné vzít na vědomí, že někteří penězníci z ósackých zaibacu bez povolení tento zákaz porušují - a tím se vystavují případným trestům, mimořádným daním nebo povinnostem, pokud by se úřady rozhodly zákon prosazovat.

"A co to pošetilé ultimátum gaidžinům? Kdy má být předáno?" otázal se Joši.

"Ihned, Výsosti. Císařova žádost byla odeslána po stejném holubovi, Výsosti, potvrzena šógunem Nobusadou a označena „Okamžitě předat“."

"Ten příkaz je baka a spěch ještě víc baka." Joši si přitáhl svůj vatovaný plášť k ramenům. Deštík, který skrápěl zahradu venku, zvyšoval chlad a nepříjemnou vlhkost vzduchu. "Vypravte druhého holuba a příkaz zrušte."

"Kdyby to záleželo jen na mně, Výsosti, udělal bych to okamžitě, když si to přejete. Ihned po vašem odchodu, Výsosti, požádám o povolení, ale zdá se mi, že jste své přání vyslovil příliš pozdě. Příkaz už určitě doručili vůdci gaidžinů, dokonce snad už včera."

Wakura se tvářil i choval kajícně, ale byl spokojený. Právě vrcholily dlouholeté intriky, jimiž získával podporu pro císařovo přání, a nyní na jeho straně stála většina knížat a dvořanů, i Ogama, který měl v současnosti v Kjótu hlavní slovo - brány sice alespoň zdánlivě kontroloval nenáviděný šógunát, ovšem pouze s Ogamovým souhlasem - přála si to princezna Jasu a, což bylo nejdůležitější, vyhovovalo to i jemu samému.

Blažilo ho, jak se mu vše před několika dny podařilo umně a prozíravě načasovat. Když si onehdy ráno princezna vyšla na procházku do palácových zahrad, odvedl ji stranou a jedním tahem neutralizoval šógunát, bakufu i Jošiho, své nejnebezpečnější nepřátele. "Císařská princezno, doslechl jsem se, jak si někteří dvořané z okolí Božstva, kterým leží na srdci vaše zájmy, šeptají, že by váš urozený pan manžel měl jmenovat - a to co nejdříve - pana Noriho Andžóa tairóem."

"Andžóa?" opáčila, protože nemohla uvěřit svým uším.

"Moudří lidé se domnívají, princezno, že by se tak mělo stát potichu a rychle. V Edu dochází často ke spiknutím, a tím by se zabránilo, aby se do nich zapletli... ctižádostiví nepřátelé," dodal jemně, "nepřátelé, kteří se neustále pokoušejí podkopat postavení vašeho váženého manžela a určitě mají i spojení se šíši. Vzpomeňte si na Ocu!"

"Jako bych na to někdy mohla zapomenout! Jenže Andžó - a sama ani nemám dost vlivu, abych mohla něco takového zařadit - je hlupák a blázen. A jako tairó bude ještě zpupnější."

"To je pravda, ale kdybychom ho nadřadili ostatním členům rady starších, snadno a levně bychom tím zlepšili bezpečnost vašeho urozeného pana šóguna, dokud není plnoletý... a zacpala by se tím ústa jeho... jeho jediného protivníka, urozeného pana Jošiho."

"Mohl by ho tairó sesadit z úřadu ochránce?"

"Pravděpodobně ano, princezno. A pro Andžóa hovoří i to, že by se z něj stal skvělý nástroj proti gaidžinům: prostřáček, ale poslušně plnící císařovy žádosti. Božstvu by taková věrnost neušla a určitě by takové služby ocenil. Kdyby se to stalo potichu a rychle, tak by to bylo, alespoň jak říkají moudří, ještě lepší."

Podařilo se mi zasadit semeno, které vykvetlo jako jedna z mých přehnojených orchidejí ve skleníku - byl jsem moudrý, že jsem ji vmanévroval do té svatby. Stačilo, aby pošeptala pár slov tomu přihlouplému klukovi do ouška, k ní se přidalo několik urozených lidí, kteří jsou na mně závislí, brzy mě sám požádal o radu, dostal ji a vše bylo zařízeno.

A teď přijdeš na řadu ty, Toranago Joši, pomyslel si šťastně, krásný Joši, mazaný, silný a urozený uzurpátor, který vyčkáváš a čenicháš pod křídlem moci a chceš rozpoutat občanskou válku, které se já a všichni, až na několik radikálních šlechticů, obáváme, válku, která by zmařila císařův návrat k moci a opět by podřídila dvůr každému válečníkovi, jenž ovládne brány, přiškrtila nám přívod peněz a znovu nás ožebračila.

Málem se otrásl. Ještě před několika pokoleními musel císař prodávat své podpisy na kjótských ulicích, aby sehnal peníze na obživu. Ještě před několika generacemi se ke dvoru mohli přiznít ctižádostivá, nedávno pasovaná knížata, která málem nebyla ani samuraji, a to jen proto, že zvítězila ve válce a měla peníze. Není to tak dlouho...

Ne, sliboval si, nic takového se opakovat nebude. Jakmile se sonnó džoi stane skutkem, naši věrní přátelé šíši rozpustí své jednotky a vrátí se na svá léna, celá šlechta se Mu pokloní, my dvořané se ujmeme vlády a znovu začne zlatý věk. Zakašlal a povyhnul si velikánské rukávy svého složitého dvorského úboru, aby se cítil pohodlněji. Očíma zúženými podle místních zvyklostí v silně nalíčeném obličejí pozoroval Jošiho. "Příkaz k vyhoštění gaidžinů je nepochybně správný, Výsosti. Císařův moudrý a dobře známý odpor vůči gaidžinům a smlouvám s nimi se naplní a naše Země bohů se jich navždy zbaví. To by mělo potěšit i vás, vznešený pane Joši."

"Kdyby ten příkaz měl smysl, tak ano. Kdyby jej uposlechl, tak ano. Kdybychom měli prostředky, jak jej prosadit, tak ano. Nic z toho se však nestane. Proč se se mnou nikdo neporadil?"

"S vámi, pane?" Wakura zvedl své namalované obočí.

"Císař mě jmenoval Ochráncem následníka! Ten chlapec není plnoletý a není odpovědný za svůj podpis."

"Ach, to promiňte, Výsosti... Kdyby to záleželo na mně, pochopitelně bych si nejdřív vyžádal váš souhlas. Prosím, neobviňujte mě, Výsosti. Já o ničem nerozhoduji, jen přicházím s návrhy. Jsem pouze služebníkem dvora, císaře."

"Měli se se mnou poradit!"

"S tím souhlasím, promiňte, žijeme v divné době."

V Jošiho tváři bylo znát napětí. Škoda už byla napáchána. Mohl jsem vytáhnout šógunát z jeho vlastního hnojníku. Blázni! Jak budu postupovat dál?

Nejdřív Andžó - tak či onak... Má žena měla pravdu.

Ach, Hisako, tak se mi stýská po tvých radách. Vzpomněl si na rodinu, začal se rozhlížet kolem a zdálo se, že ho vztek pomalu přechází. Viděl, jak za posuvným oknem a pod krásnou střešou čeká jeho osobní stráž a v pozadí se rozkládají zahrady. Příjemný deštík rozžářil pečlivě naaranžované červené, zlaté a hnědé barvy a vytvářel obraz, který těšil oko i duši. Tak moc se to odlišuje od Eda, pomyslel si okouzleně. Hisako by se tu líbilo, je to tak jiné než náš spartánský

život. Ona krásu miluje, a proto by tady byla nadšená.

Tak snadno se tu člověk nechá unášet počasím i nádhrou zahrad, laskavou oblohou a něžným deštěm, nejlepší hudbou, básněmi, exotickou stravou, hojností výrobců hedvábí a krejčích, krásnými zlatými karasy a zpěvnými ptáky, dvorními kráskami s alabastrovou pletí a kjótským plovoucím městem, Šimibarou, nejvyhledávanější v celém Nipponu, kde člověk nezná jiné starosti, než jaké další potěšení si má vybrat.

Od příjezdu do Kjóta se mu toho kromě dočasného míru s Ogamou mnoho nevydařilo - až na chvíle slasti, které mu byly tak vzácné. Potěšení s Koiko, každodenní cvičení s mečem a v jiných bojových uměních, nádherné masáže - Kjóta se jimi proslavilo - - ani ne tak jídlo jako spíš každodenní hostiny, partie go a šachů, psaní básní.

Jak moudrý byl můj předek, když uzamkl císaře a tyhle okázale oblékané patolízaly v Kjótu a vybudoval si své hlavní město v Edu, daleko od jejich svodů a podivných machinací - a jak byl moudrý, že zakázal šógunovi navštěvovat tuhle past plnou medu.

Měl bych odjet. Ale copak můžu bez Nobusady?

Dvůr ho prakticky nepřijal. Vyhýbal se mu i Nobusada. Mladík již dvakrát odvolal smluvenou schůzku kvůli nachlazení. Lékař oficiálně potvrdil, že trpí rýmou a kašlem, pohledem mu však naznačil, že jde jen o výmluvu. "Ale zdraví vznešeného pana šóguna mě opravdu znepokojuje, urozený pane Joši. Je slabý a jeho mužství zaostává za tím, co by bylo žádoucí."

"Nezpůsobila to princezna?"

"Ne, to ne, Výsosti. Má plno sil a její jin je dost bujaré a šťavnaté, aby uspokojilo i to nejnáročnější jang."

Joši se lékaře důkladně vyptal. Nobusadu nikdy nebavilo cvičení s mečem, lov ani život v přírodě jako jeho otce a bratry, dával spíš přednost méně náročným sportům jako sokolnictví a lukostřelbě, ale ještě víc se zajímal o soutěže v poezii a kaligrafii. Na tom by ale samo o sobě nebylo nic špatného. "Jeho otec je stále ještě tuhý jako staré sedlo a jeho rodina je proslavená dlouhověkostí. Není důvod k znepokojení, doktore. Dejte mu nějaké své vodičky, krmte ho víc rybami a méně loupanou rýží a exotickými jidly, které tak chutnají princezně."

Ta byla přítomna u jediného rozhovoru, k němuž se sešel se svým svěřencem před několika dny. Skončil špatně. Nobusada odmítl být jen uvažovat o návratu do Eda, nechtěl ani slyšet o tom, že by se mohlo stanovit jeho datum, odmítl i všechny jeho další rady a ještě se mu vysmíval narážkami na Ogamu: "Ulice kontrolují lidé z Čóšú. Ogama potírá ty zločince šíši, bratranče. Nejsem v bezpečí, ani když mě hlídají naši válečníci. V bezpečí jsem pouze pod císařovou ochranou."

"To je jen přelud. Bezpečný jste jen na hradě v Edu."

"Prosím za prominutí, pane Joši," zasáhla medovým hlasem princezna, "ale v Edu je vlhko, počasí je nesrovnatelně horší než v Kjótu a kašel mého muže se musí vyléčit."

"To je pravda, Jasu-čan. Mně se tady líbí. Bratranče, poprvé v životě jsem svobodný, ne zavřený na ohavném hradě! Tady se můžu potulovat, zpívat, bavit se a cítit se bezpečně. Tady jsme v bezpečí. Možná tady zůstanu navždy! A proč ne? Edo je smradlavé a olezlé. Bylo by krásné vládnout odsud."

Joši se jim to pokusil vymluvit, ale marně. A potom Nobusada ze sebe vychrlil: "Co potřebuji především, než dosáhnu plnoletosti, a to už nebude tak dlouho trvat, bratráne, co potřebuji, je silný vůdce, tairó. Nori Andžó se na to hodí přímo skvěle."

"To by bylo velmi špatné pro vás i pro šógunát," namítl tehdy a trpělivě mu to vysvětloval, jeho názor však nezměnil.

"Nebylo by moudré..."

"Nesouhlasím, bratranče, Andžó mě poslouchá, poslouchá mě, zatímco vy mě neposloucháte nikdy! Oznámil jsem, že se chci poklonit před Božstvem, mým švagrem. On souhlasil a teď jsem tady, i když vy jste to odmítl. On mě poslouchá! Mne! Mne, šóguna! A nezapomínejte, že je lepší než vy. Z vás nikdy tairó nebude, nikdy!"

A tak ty dva opustil, ale nevěřil - přes Nobusadův posměch - že Andžó bude skutečně jmenován.

Ted' to ale skutečnost je, pomyslel si zachmuřeně. Dobře si byl vědom, co znamená pohled kancléře Wakury. Vtom došel k náhlému rozhodnutí. "Za pár dní odjedu z Kjóta," oznámil.

"Ale vždyť jste se tady skoro nezdržel, Výsosti," namítl Wakura a v duchu si mnul ruce. "Přece jsme vás neuvítali tak hrozně."

"Ne, hrozně ne. Tak jaké další špatné zprávy pro mě ještě máte?"

"Žádné, Výsosti. Prosím za prominutí, že jsem sdělil něco, co vás zarmoutilo." Wakura zazvonil. Okamžitě přišlo nalíčené páže s čajem a talířem datlí. I ono mělo zuby nabarvené na černo. "Děkuji, Oni." Chlapec se usmál a ihned je nechal o samotě. "To jsou nejsladší datle, jaké jsem kdy jedl. Jsou ze Sacumy."

Byly velké, namočené v medu a usušené na slunci. Joši přivřel oči. Jednu si vzal. Ne náhodou pocházely ze Sacumy. "Chutnají výborně."

"Ano, chutnají. Škoda že kníže Sandžiró není tak sladký jako potraviny a ovoce, které pěstují jeho napůl samurajové, napůl rolníci. Je podivné, že lidé v Sacumě mohou být tím i oním zároveň a přitom nejsou vyloučeni z kasty."

Joši si vybral další. "Podivné? Jen pradávný zvyk. Špatný zvyk. Podle Odkazu mají být muži buď samurajové, nebo rolníci, jedno či druhé."

"Ach ano, Odkaz. Jenže byl to sám šógun Toranaga, kdo povolil tomu rodu, aby si po Sekigahaře ponechal své léno. Nedal jim useknout hlavy, ačkoli proti němu bojovali. Možná mu také zachutnaly jejich datle. Zajímavé, že?"

"Třeba se spokojil s tím, že před ním sklonili hlavy do prachu, pokorně mu předali moc nad Sacumou, pokorně mu přísahali věčnou poslušnost a dokonce ještě pokorněji mu poděkovali, že jim věnoval Sacumu jako léno."

"To byl moudrý vládce, velmi moudrý. Ted' ale pod Sandžiróovou vládou už tak pokorní nejsou."

"To platí i o ostatních," namítl Joši napjatě.

"Jak jsem již řekl, žijeme v podivné době." Wakura si dal načas, než si vybral další datli. "Podle pověstí připravuje svá

vojska a své území na válku."

"Sacuma se chystá na válku neustále. Další pradávny zvyk. Musíte mi říci, kdo vám dodává... ty datle?" prohodil Joši.

"Takového dodavatele bychom potřebovali... V Edu."

"Rád." Wakura však dobře věděl, že síť svých zvědů nikomu nepředá, nikdy. "Někteří moudří poradci poukazují na to, že tentokrát Sandžiró skutečně na pevninu přinese válku."

"Válku proti komu, pane kancléři?"

"Myslím, že proti těm, koho považuje za své nepřátele."

"A to je kdo?" zeptal se trpělivě Joši, který chtěl Wakuru donutit k větší otevřenosti.

"Povídá se, že proti šógunátu. Promiňte."

"Kdyby se pokusil válčit proti zákonům země, pane kancléři, brzy by toho litoval. Ti moudří poradci, o kterých jste se zmínil, by mu možná měli co nejrychleji poradit, aby nebyl tak pitomý. Jenže i poradci mohou být pitomí, vidíte?"

"Souhlasím." Wakura se usmál, ale pouze ústy.

"A já jsem přesvědčen, že Sandžiró je bojovný, ale není pitomý. A Ogama z Čóšú také ne. Ani Jodo z Tosity. Všichni pánové z okrajových oblastí překypují bojovností a často manévrují. Vždy byli takoví - stejně jako někteří pomýlení, příliš ctižádostiví hodnostáři od dvora."

"I kdyby to byla pravda, co by pár dvořanů zmohlo proti velkému šógunátu, Výsosti, když dvůr nemá žádná vojska, žádné pozemky a žádná koku, když ve všem závisí na velkorysosti šógunátu."

Joši se usmál stejně nevesele. "Šíří nespokojenost mezi ctižádostivými knížaty... A to mi něco připomíná..." Usoudil, že Wakura zašel příliš daleko a zaslouží si šlechnutí bičem. "Možná tady v té vaší nádherné enklávě o tom ještě nevíte, ale letos a příští rok postihne celý Nippon hladomor, dokonce i mé Kantó. Povídá se, že se vydaje na provoz dvora sníží - letos i příští rok - odhadem asi na polovinu." Potěšilo ho, když viděl, jak Wakura zlostí málem zašilhal. "Velice mě to mrzí."

"Ano, promiňte, to by i nás mrzelo, to by bylo zlé. Doba je beztak špatná." Wakura se přemohl, aby nevyskočil a nezačal mu vyhrožovat. Snažil se odhadnout, zda má Joši dostatečný vliv, aby takové snížení navrhl a prosadil je. Není jediný, kdo by se o to zasadil, knížata si neustále stěžují a rada starších by samozřejmě souhlasila. Ale tairó Andžó by se postavil proti tomu. Proč bychom ho dosazovali, než aby nás zastupoval? Ogama? Ten drzý pes by snížení schválil, Sandžiró a ti ostatní také. Andžó jim v tom musí zabránit!

Wakura se usmál, jak nejlíbezněji dokázal. "Princ-poradce se táže, zda byste mu nesdělil své názory na poselství Sacumě, Čóšú a Tose, zvláště pak na nebezpečí, které představuje Sacuma, a také jak by mohl v budoucnu dvůr pomáhat šógunátu, aby se zabránilo nedorozumění."

"Rád mu vyhovím." Jošiho tvář se rozjasnila. Nabízela se mu skvělá příležitost.

"Nakonec mám tu čest vám oznámit, že vás Božstvo pozvalo jako svého osobního hosta, stejně jako šóguna Nobusadu, některá knížata, mezi nimi vládce ze Sacumy, Čóšú a Tosity, na svátek zimního slunovratu. Pozvánky do Tosity a Sacumy už odešly, vám a urozenému panu Ogamovi budou slavnostně předány zítra, ale nerad bych si nechal ujít to potěšení, abych vám to netlumočil osobně."

Jošiho to zarazilo, protože tak vysoká pocta se neprokazovala nikomu, kdo nepatřil do nejužšího kruhu kolem císaře. Slunovrat připadal na tento měsíc - na dvaadvacátý den dvanáctého měsíce. Za šestnáct dní. Oslavy potvrzují přinejmenším týden, možná ještě déle. Potom by mohl odjet a zbude mu beztak dost času, aby se vypořádal s Andžóem.

Počkej! Zapomněl jsi, co se praví v Odkazu: Dávejte pozor, abyste se neusídlili v Nebeském doupěti. To není místo pro nás. My jsme lidé, oni jsou bohové a bohové jsou jako lidé, žárliví jako lidé a naše blízkost v nich vyvolává pohrdání. Kdyby náš rod vymřel, velice by to ty falešné bohy potěšilo. A to se může stát jen v jejich doupěti.

Joši se vyděsil. Pozvání se nedalo odmítnout. "Děkuji," řekl a uklonil se.

* * *

Těsně před polednem šiši hlídkující před kasárnami Toranagů líně pozoroval čtyřicet samurajů se standartami, kteří vyšli z brány a zamířili po ulici k východní bráně do paláce. Bylo to pravidelné střídání stráží. Většina vojáků nesla kopí, všichni byli ozbrojeni dvěma meči. Oblečení byli do pláštěnek proti dešti a na hlavě měli široké kuželovité klobouky ze slámy.

Šiši si zívla a přitáhl si plášť těsněji k tělu. Začalo drobně pršet, a tak si přesunul stoličku blíž k pouličnímu stánku, kde se prodávaly nudle, polévka a čaj a který vlastnil jeden z jejich přívrženců. Za chvíli vystřídají i jeho. Sloužil už od rozednění. Bylo mu osmnáct a měl hustý plnovous. Sacumský rónin.

Než se jejich vůdce Kacumata propíjil z Kjóta ven, nařídil stálé sledování Toranagova a Ogamova štábu. "Jakmile se naskytne příležitost některého z těchto lidí přepadnout - bude se to ale muset odehrát, až vyjdou za hradby a jen když bude slušná šance na úspěch - okamžitě na něho zaútočte, ale vždy jen jeden člověk. Jeden člověk, víc ne! Nesmíme plýtvat životy šiši, ale musíme být stále připraveni k boji. Jinak než nečekaným útokem se jim pomstít nemůžeme."

U závory v bráně se zastavilo několik nosičů s balíky zeleniny a košíky čerstvých ryb. Pozorné strážě je pečlivě prohledaly a pokynuly jim, aby šli dál. Všechny zkontrolovaly stejně pečlivě.

Mladík znovu zívla. Neměl sebemenší naději, že by se dostal do kasáren. Na okamžik ho napadlo, zda se tomu děvčeti Sumomo podařilo proniknout dovnitř a usadit se tam, jak jí to zařídil Kacumata. Ííí, byl to zázrak, jak se těm třem podařilo utéct tajnou chodbou, hotový zázrak. Co asi dělají teď? Od toho zázračného úniku o nich nebylo slyšet ani slovo. A záleží vůbec na tom? Určitě budou v bezpečí stejně jako my - máme přece mocné ochránce. Později se znova přeskupíme. Pomstíme se. Sonno džoi se stane skutečností.

Pozoroval strážě, jak zahýbají za roh a mizí. Byl unavený, ale myšlenka na teplé futony a čekající milenku ho hřála.

* * *

Vojenská hlídka šógunátu dorazila k východní bráně. Nízká kasárna, která byla zároveň i strážní domek, se jako hnízdo tiskla k hradbám po obou stranách brány. V případě potřeby se tam mohlo ubytovat pět set mužů a koní. Brána měřila šest metrů a byla vyrobena ze dřeva vyztuženého železem. Vedle ní stála otevřená malá branka. Starodávne a kamenné obvodové hradby byly ještě vyšší.

Na okamžik se nové strážce hlučně promísily se starými. Všichni byli dobře zahaleni do plášťů. Důstojníci zkontrolovali mužstvo i zbraně, stará stráž se seřadila a jeden důstojník s ašigarim, pěšákem z nové skupiny, vyšli na ulici. Deštík ustal a ukázalo se slunce. Oba muži zabočili do jiné uličky a vstoupili do jiných kasáren, podobných mnoha jiným v Kjótu. Zde se ubytovaly dvě stovky Ogamových samurajů - dost daleko od brány, ale zase ne tak daleko.

"Čtyřicet mužů, tady jsou jejich jména," nahlásil důstojník svému protějšku a uklonil se. "Nic jiného, co by se muselo hlásit."

"Dobrá. Pojdte oba za mnou, prosím." Ogamův důstojník prostudoval seznam a odvedl vojáky chodbou mezi kordonem svých mužů. Zamířil do prázdné místnosti a přes ni k zavřeným dveřím. Důstojník zaklepal a otevřel. Tento pokojík byl prázdný až na nízký stolek a tatami. Ogama stál u okna, ozbrojený, opatrný, ale sám. Oba důstojníci ustoupili stranou a uklonili se.

Řadový samuraj odložil velký klobouk. Byl to Joši. Mlčky podal svůj dlouhý meč důstojníkovi, ponechal si kratší a vstoupil do místnosti. Dveře se za ním zavřely. Důstojníci si vydechli. Oběma stékal po zádech pot.

Uvnitř se Joši uklonil. "Děkuji, že jste přistoupil na uspořádání schůzky."

Ogama se také uklonil a pokynul Jošimu, aby se posadil proti němu. "Co se děje tak naléhavého a proč takové tajnosti?"

"Špatné zprávy. Říkal jste, že by se spojenci měli podělit o informace. Promiňte, ale Nori Andžó byl jmenován kancléřem."

Ta novinka Ogamou viditelně otřásla. Když se však Joši zmínil o císařově pozvání, jeho hněv se rozplynul. "Taková pocta a uznání! Ííí, však už bylo načase."

"Původně jsem si to myslel také. Dokud jsem nevyšel z paláce. Až později jsem pochopil, o jak důmyslnou past jde."

"Jakou past?"

"Pozvat pány ze Sacumy, Tosy, vás i mne na jedno místo a najednou? V slavnostních úborech? Bez zbraní a stráží?"

"Co by nám mohl Wakura udělat? Nebo kdokoli jiný z nich. Nemají ani jednoho samuraje - žádné vojsko, žádné peníze, žádné zbraně. Nic!"

"Ano, ale přemýšlejte: když se my čtyři ocitneme najednou před Synem nebes, bude to vhodná příležitost, aby někdo z nich - Wakura, princ Fudžitaka, šógun Nobusada nebo princezna - navrhli, abychom my čtyři, nejmocnější knížata v zemi, nabídli jako dar Božstvu své pravomoci, a tím mu vyjádřili věrnost."

Ogamovo obočí nakrabatilo. "Nikdo z nás by s tím nesouhlasil, nikdo. Vykrucovali bychom se, nevyhověli bychom jim, třeba bychom jim i lhali..."

"Lhali? Synovi nebes? Nikdy. Poslouchejte dál: řekněme, že vám princ-poradce před slavností mezi čtyřma očima poví něco jako: Urozený pane Ogamo, Syn nebes by vás rád adoptoval, jmenoval vás princem Ogamou, kapitánem císařské stráže, náčelníkem ostrahy bran, členem nové císařské rady deseti, která bude vládnout místo uchvatitelského Toranagova šógunátu. Výměnou za to..."

"Cože? Jaká rada deseti?"

"Počkejte... Vy ho na oplátku uznáte tím, kým už je: Synem nebes, císařem Nipponu, držitelem posvátných klenotů - koule, zrcadla a žezla - potomkem bohů a vládcem všech lidí. Navíc mu darujete své léno a převedete své samuraje do jeho služeb a podřídíte je jeho přáním, která budou prováděna prostřednictvím císařské rady deseti."

Ogama na něho upřeně hleděl a na horní rtu se mu objevily kapky potu. "Nikdy... nikdy bych se nezřekl Čošů."

"Možná ano, možná ne. Možná by vám někdo císařovým jménem slíbil, že vás císař navíc potvrdí jako držitele Čošů a pověří vás potlačením gaidžinů a ochranou úžiny a slíbí, že budete podřízen jen Jemu a císařské radě deseti."

"Kdo dál má být v radě?" zeptal se Ogama chraplavě.

I Joši si otřel zpoceně čelo. Celý plán se mu vyjevil, když došel do svých kasáren. Generál Akeda k tomu přispěl náhodnou poznámkou o kjótském způsobu myšlení. Zdá se mu prý, že zálučnosti je plný i vzduch, který tu dýchají, a že z toho, co se chvíli jeví jako pocta, se za chvíli stane oprátka.

Udělal se mu nevolno, neboť si uvědomil, že se i on nechá svést lichocením jako každý druhý - a že dnes, pouze před několika okamžiky, se dal uchlácholit do falešného pocitu bezpečí - až by nakonec byl izolován a zavražděn.

"Tak vidíte, Ogama-sama, už jste v pokušení. Kdo další má patřit do rady? Copak na tom záleží? Ocitl byste se sám proti lidem, které by jmenovali oni. Sandžiró také. Pan kancléř Wakura a jeho banda by získali převahu a zmocnili by se vlády."

"Nesouhlasili bychom. Já bych..."

"Promiňte, vy byste souhlasil. Snegli by vám tolik poct, že by nalákali i kami. Představa, že nahrazují šógunát Toranagů šógunátem rady deseti, by byla svůdná. Mně by ovšem místo v císařské radě nenabídli, ani žádnému z Toranagů. S výjimkou Nobusady, ale ten už je stejně jejich. To zařídila princezna, přesně jak jsem varoval." Joši si vztekem odplivl.

"Andžó je jen první krok."

Čím víc oba uvažovali o možných důsledcích, tím víc se jim vyjevovaly obrysy obrovské pasti, která se před nimi otvírala. Ogama zachrptěl: "Slavnost by trvala celé týdny a ještě déle - museli bychom pořádat hostiny pro dvůr a pro ostatní. A při nich by použili pomalu účinkující jedy."

Joši se otřásl. Celý život se v hloubi duše bál otravy. Jeho oblíbený strýček zemřel ve velkých bolestech, ale lékař hovořil o přirozených příčinách. Strýček byl pro bakufu příjemný asi jako trn v boku a jeho smrt přišla úřadům velice vhod. Možná byl otráven, možná ne. Smrt předchozího šóguna v roce, kdy se vrátil Perry, jeden den naprosto zdravý,

druhý den mrtvý, také velice vyhovovala kancléři Iiovi, který ho nenáviděl a chtěl na jeho místo dosadit loutku - Nobusadu.

Mnoho pověstí a žádné důkazy, protože travičství patřilo v Japonsku, stejně jako v Číně, mezi starodávná umění. Čím víc o tom Joši přemýšlel - zda smrt jedem má být jeho karma - tím důkladněji se přesvědčoval, zda jsou jeho kuchaři důvěryhodní, a dával si pozor, co jí. To však nepotlačilo panický děs, který se ho občas zmocnil.

Náhle Ogama pěstí plácl do dlaně druhé ruky. "Andžó a tairó? Tomu nemůžu uvěřit."

"Já také ne." Když Joši poslal prostředníka, aby zařídil tuto tajnou schůzku, napadlo ho, jak je absurdní, že teď už jemu i Ogamovi nezbyvá než spolupracovat, pokud chtějí přežít. Pro oba by izolace znamenala smrt. V této chvíli určitě.

"Jak jim v tom zabráníme? Opravdu by mě mohli zlákat." Ogama si znechuceně odplivl na tatami.

"Oni by dokázali zlákat každého, Ogama-dono."

"Jsou jak vlčí kami, to je mi jasné. Chytili nás do pasti. Jestli nás Božstvo pozve, jeho špinaví přísluhovači nás zničí. Co kdybychom pobili ty, o kterých jste se zmínil, nebo... Pošlu pro Basuhira, myslí rychle jako had."

"Do pasti padneme, jen když zítra přijmeme pozvání. Doporučoval bych, abychom oba tajně opustili Kjóto. Pokud tady nebudeme..., ne?" Ogama se andělsky usmál, ale hned zase zvažněl. Joši okamžitě pochopil proč, a tak dodal: "Takový krok by si od nás vyžadoval velkou důvěru."

"Ano, to by vyžadoval. Co navrhuje? Jak bychom se mohli vyvarovat zbytečné chyby?"

"Nedokážu vyloučit všechny eventuality, ale tento stav je jen dočasný. Oba dnes v noci zmizíme z Kjóta a dohodneme se, že zůstaneme pryč přinejmenším dvacet dní. Já odjedu přímo do Eda a vypořádám se s Andžóem, nebo ho alespoň budu neutralizovat, a zůstanu tam, dokud nebude vše hotovo. Velení převezme jako obvykle generál Akeda a bude rozhlašovat, že jsem se musel náhle vrátit na Dračí zub kvůli nemoci v rodině, ale čeká, že se brzy vrátím. Vy odjeďte do Fušimi a přenocujte tam. A zítra večer vám pozvánka nedojde, protože nikdo, ani Basuhiro, nebude vědět, kde jste, vidíte?"

"Příliš bych riskoval, kdybych mu to neřekl. Ale pokračujte."

"Tohle nechám na vás, jen zítra o západu slunce pošlete vzkaz princí Fudžitakovi a pozvete ho na příští ráno na důvěrnou schůzku, řekneme na zříceninách Monojama..." To bylo oblíbené výletní místo obyvatel Kjóta. "Až se s ním setkáte, vyjádříte údiv nad tou pozvánkou a s lítostí mu sdělíte, že ji nemůžete přijmout. A zatím on, jak mu povíte, by si měl dát pozor, aby nepřišly žádné pozvánky, dokud se nevrátíte. Kdy to bude? Nebudete mít vůbec tušení. Gaidžinové hrozí, že se brzy vylodí v Ósace. Musíte to tam zkontrolovat a připravit plány. A dejte mu jasně najevo, že si nepřejete, aby se ještě někdy rozesílaly nečekané císařovy pozvánky - přestože si jich velmi, velmi pokorně vážíte - dokud se nerozhodnete je přijmout."

Ogama zabručel. Zamyšleně se díval na tatami. Nakonec se otázel: "A co se Sandžiróem a Jodem z Tosy? Ti přijedou sice jen se slavnostním vojenským doprovodem, ale přece jenom to bude vojsko."

"Povězte Fudžitakovi, aby dohlédl na to, že se pozvání odkládá. Měl by Božstvo upozornit, že tento slunovrat je ve zlém znamení."

"Dobrý nápad! A co když od toho neustoupí?"

"Fudžitaka už zajistí, aby poslechl."

"Pokud je to tak snadné, proč tu nezůstaneme a třeba si nenecháme pozvánky doručit? Stačí povědět Fudžitakovi o tom zlém znamení. Svátky se ruší, že? To vychází z předpokladu, že Fudžitaka má právo přijít s takovým návrhem."

"S pomocí Wakury to udělat může. Případá mi, jako by se v Kjótu záludnost přenášela i pouhým vzduchem, který dýcháme. Chytili by nás do pasti." Nemohl udělat nic lepšího. Jeho záměrem nevyhovovalo, aby tady Ogama zůstal samotný, a navíc dosud nevyřešili problém palácových bran.

"Mohl bych se dvacet dní zdržet ve Fušimi nebo v Ósace," poznamenal pomalu Ogama. "Do Čóšú se nevrátím, tím bych své Kjóto... tím bych se vystavil útoku."

"Kdo by vás napadl? Já ne - jsme spojenci. Hiro ani Sandžiró tady nebudou. Kdybyste chtěl, mohl byste se vydat do Čóšú. Můžete se spolehnout na Basuhira, že vám tady ohlídká pozice."

"Tolik se nemůžu spolehnout na žádného vazala," prohodil Ogama kysele. "A co šiši?"

"Basuhiro a můj Akeda je budou potírat dál - a naši zvědové v bakufu je budou vyhledávat."

Ogama se zamačkl. "Čím déle o tom přemýšlím, tím mi se mi to celé zamlouvá. Příliš bych tím riskoval, Joši-dono. Fudžitaka mi určitě poví, že nedoručil pozvánku ani vám."

"Budete překvapení. Co kdybyste se jim zmínil, že se na nemoc jen vymlouvám a určitě se co nejrychleji vracím do Eda a tam že se asi pokusím zabránit gaidžinům, aby uskutečnili svou hrozbu a vytáhli do Kjóta, že se chci postarat, aby vyklidili Jokohamu?" Jeho obličej zpřísněl. "To ale neudělají."

Ogama odpověděl drsně: "Tak je donutíme."

"Až přijde čas, Ogama-dono." Jošimu se na tváři objevil zlověstný výraz. "Všechno se stalo, jak jsem předpovídal. Věřte mi, gaidžinové se zatím nedají vyhnat. Prozatím ne."

"A kdy tedy?"

"Brzy. Tenhle problém musí zatím jít stranou. Teď musíme především ochránit sami sebe. Mám dvě žádosti: Musíme společně odjet a společně se vrátit. Musíme tajně zůstat spojenci, dokud se řádně, mezi čtyřma očima, nerozhodneme jinak." Ogama se zasmál, ale zůstal zticha. "A zatímco budu pryč, musí naše dohoda o branách zůstat v platnosti."

"Vaše mysl skáče jako kočka se zataženými drápy a je těžké ji sledovat." Ogama si odkašlal a pohnul koleno, aby jim ulevil. "Možná budu souhlasit, možná ne. Tak důležitou věc nemohu rozhodnout okamžitě. Musím se o tom promluvit s Basuhirem."

"Ne. Promluvte si se mnou. Umím vám poradit lépe, protože víc vím. A co je důležitější, naše zájmy se shodují - nejsem vazal a nemusím od vás žádat drobné laskavosti."

"Jenom velké. Třeba brány."

Joši se zasmál. "To jsou maličkosti ve srovnání s tím, co pro mě uděláte, a já pro vás, až se stanete kancléřem."

"Tak pro mě udělejte něco už teď, dokud jím nejsem: dejte mi Sandžiróovu hlavu."

Joši se na něj zadíval s pečlivě tajeným údivem. Nezapomněl, co mu prozradil hostinský Inedžin, když se u něj zastavil na silnici k Dračímu zubu, o Ogamovi a jeho "Nachovém nebi". Inedžin zjistil, že Ogama chce s pomocí Sandžiró - nebo při jeho neutralitě - porazit šógunát pomocí tradiční taktiky, oblíbené mnoha knížaty, nenadálým útokem.

"A nespokojil byste se s jeho varlaty?" zeptal se Joši a vysvětlil mu plán, který promýšlel a zdokonaloval už dlouhé měsíce.

Ogama se rozesmál.

* * *

Průvod stráží, které měly už po službě, se plahočil ve čtyřstupe k domovu. Mezi nimi i Joši, stále ještě v přestrojení za pěšáka. Ačkoli všem kladl na srdce, aby se k němu také jako k prostému vojákovi chovali, dělalo jim potíže občas po něm nemrknout nebo se mu neomluvit, když se k němu příliš přiblížili. Jedním z vojáků byl i informátor šiši jménem Wataki. Nenaskytla se mu však příležitost upozornit na tuto výjimečnou příležitost k přepadení své spolubojovníky. Joši byl unavený, ale spokojený. Ogama nakonec přistoupil na všechno a on teď mohl bez velkých obav odjet z Kjóta a nechat za sebou palácové brány i šógunát v bezpečí.

Jen na čas, ale dostatečně dlouhý, blesklo mu hlavou. Postupují velké riziko a v plánu zůstaly velké díry, které Ogamu znepokojí, až je upozoruje. Ale na tom nesejde, stejně už se už chystá, jak mě zradí. Vše jsem zařídil, jak nejlépe se dalo. Mělo by to vyjít. Pozvání teď přijmout nemohu.

Počasí se zlepšilo a slunce se přetahovalo s mraky o vládu nad oblohou. Ale on si nevšímal ani toho, ani svého okolí a přemýšlel jen o podrobnostech svého odjezdu: komu se má svěřit, co provést s Koiko a generálem Akedou, koho vzít s sebou. A především o tom, co ho trápilo nejvíce - vrátí se včas, aby omezil na minimum škody napáchané v Edu?

Ale dřív si dám lázeň a masáž, rozhodnu se až potom...

Rozhlédl se kolem sebe a začal si uvědomovat život na ulicích, kterými procházeli, viděl chodce, stánky, koně, nosítka, domy a chatrče, zase stánky, děti, prodavače ryb a pouliční obchodníky, hvězdopравce, písaře a všechen ten ruch na tržištích. Byl pro něho úplně nový zážitek stát se jedním z mnoha a pochodovat inkognito v průvodu. Ten nový pohled se mu zalíbil. Brzy se rozhlížel jako venkovan po různých zajímavostech, zvucích a zápachu města, které nikdy nepoznal. Měl sto chutí se zastavit, vmísit se do davu, vyptat se lidí, co si myslí, co dělají, co jí a kde spí. "Vojáku," zašeptal mladíkovi vedle něj. "Co děláš, když máš po službě?"

"J... já, Výsosti?" zakoktal mladý muž a málem upustil své kopí, jak se zděsil toho, že na něj promluvil Nejvyšší. Musel překonat nutkání okamžitě před ním pokleknout. "Já? Jdu ven a opiju se, Výsosti!"

"Neříkej mi, Výsosti," sykl Joši. Překvapil ho zmatek, který těmi slovy vyvolal ve svém okolí. Někteří vojáci neudrželi krok a řady se téměř rozpadly. "Chovej se normálně a nedívej se na mě. To platí pro vás všechny!"

Voják se omluvil a ti kolem se snažili uposlechnout, ale teď, když urozený pan Joši protřhl závoj neviditelnosti, jim to připadalo skoro nemožné. Poddůstojník se ohlédl a nervózně se k němu vrátil. "Všechno je v pořádku, pane? Zřejmě..."

"Ano, ano. Vraťte se na místo!"

Poddůstojník se automaticky uklonil a uposlechl, vojáci přidali do kroku a pochodovali dál. Ke kasárnám už zbývalo asi sto metrů. K Jošiho úlevě si okolní dav, který se ukláněl procházejícímu průvodu, ničeho nevšímal.

Dva muži dále na ulici však ano. Byli to dva hlídkující šiši, Izuru a Rušan, mladý rónin z Tosy, který právě přišel vystřídat svého kolegu u stánku nedaleko od Toranagovy brány. "Copak jsem opilý, Rušane? Poddůstojník, a klaní se řadovému pěšákovi? Poddůstojník?"

"Také jsem si všiml, Izuru," zašeptal ten druhý. "Podívej se na toho vojáka. Teď ho můžeš vidět, ten vysoký skoro vzadu. Všimni si, jak nese kopí. Není na ně zvyklý."

"Ano, ale... Co je na něm tak divného?"

"Všimni si, jak ho všichni pozorují a přitom se vlastně na něho ani nedívají."

Čím dál vzrušeněji si prohlíželi vojáka, zatímco se průvod přibližoval. Přestože nesl stejné zbraně, uniformu a vše jako ostatní, nemohl jim ujít rozdíl: ten muž jinak držel těla, jinak pochodoval a měl fyzické kvality, které se marně pokoušel nedávat najevo.

"Pan Joši," vyhrkli zároveň, ale Rušan hned dodal: "Patří mně!"

"Ne, mně," opáčil Izuru.

"Já si ho všiml první!" špitl Rušan. Už se rozhodl a nedočkavostí sotva mluvil.

"Oba dva. Společně máme lepší šanci."

"Ne, mluv tiše! Vždycky jen jeden. Tak to rozkázal Kacumata a my všichni jsme s tím souhlasili. Je můj. Dej mi znamení." S bušícím srdcem Rušan proklouzl mezi chodci do míst, odkud by se mu lépe útočilo. Lidé se mu zdvořile ukláněli. Považovali ho za jednoho z mnoha obyčejných samurajů, který má volno po službě v některých z četných kasáren. Nevěnovali mu však skoro žádnou pozornost a připravovali se, aby se uklonili blížícímu se průvodu.

Rušan si zvolil místo na kraji cesty. Naposled se pohledem ujistil, kde je jeho kořist. Posadil se na stoličku zády k pochodujícím vojákům a zadíval se na svého přítele Izuru. Byl naprosto vyrovnaný. Báseň na svou smrt nechal pro rodiče u Joši v jejich vesnici už před pár lety, když se on a deset chlapců, připravujících se na roli samuraje, vzbouřili. Všichni to byli goši. Vypověděli poslušnost, protože nemohli dále studovat. Jejich rodičům totiž nestačily peníze na úplatky místním úředníkům. A tak úředníky pobili, prohlásili se za róniny, přidali se k sonnó džoi a utekli.

Z těch deseti zůstal naživu už jen on sám. Ale brzy zemřou také, pomyslel si slavnostně. Nepochyboval o tom, že je dobře připravený, vycvičený, na vrcholku svých sil a že se Izuru stane jeho svědkem.

Rovněž Izuru překypoval horlivostí. Už si rozvážil, jak zaútočí, kdyby snad Rušan neuspěl. Plný sebevědomí se

přesunul do výhodnějšího postavení. Zadíval se na hlídku u brány, kde se stráže chystaly na téměř rituální kontrolu samurajů vcházejících dovnitř. Neušlo mu, že tam panuje ještě větší zmatek a velitelé rozkazují hlasitěji než obvykle, že muži jsou upravenější a nervóznější.

V duchu zaklel. Oni to věděli! Samozřejmě že to věděli, a to už ve chvíli, kdy průvod vyšel z brány. To vysvětluje, proč byli celé dopoledne tak nedůtkliví a podráždění. Všichni věděli, že se pan Joši volně pohybuje venku v přestrojení. Ale proč? A kde byl? Určitě u Ogamy! Ale proč? Chystají další zásah proti nám? Zase nás někdo zradil?

Jeho pohled poletoval bez ustání sem a tam, ale ani na chvíli nezapomínal na Rušana. Vybíral nejvhodnější vzdálenost a nejlepší načasování. Vedle něj se už mnoho chodců a prodáváčů uklánělo. Každou chvíli důstojník vydá koloně rozkaz k zastavení, důstojník od brány mu vyjde naproti, oba se ukloní, společně si prohlédnou přicházející muže a nakonec všichni najednou odpochoďují.

Důstojník zvedl ruku. Řady znehybněly. "Teď," vyhrkl Izuru skoro nahlas a mávl rukou. Rušan uviděl signál a vrhl se k zadním řadám vojáků vzdáleným asi dvacet metrů s dlouhým mečem sevřeným v obou rukách.

Prodral se mezi prvními dvěma muži a srazil je na zem dřív, než si kdokoli ze samurajů uvědomil, že jsou přepadeni.

Přiskočil k Jošimu, který se na něho na zlomek vteřiny nevěřícně podíval, měl však tak natolik vypěstované instinkty, že skočil dopředu vstříc smrtící ráně a odrazil ji. Útočníkův meč zasáhl vojáka vedle, který stál ztuhle, neschopen pohybu. Zraněný vykřikl a zhroutil se.

Rušan vyjel "Sonnó džoi!" a uvolnil čepel, zatímco kolem něj nastal zmatek. Vojáci se snažili udělat si prostor a vzájemně se strkali, další stráže přibíhaly od brány a chodci kolem nich znehybněli překvapením. Wataki, informátor šiši, byl překvapen stejně jako ostatní. Propadl záchvatu panického strachu, že se do všeho zaplete a že ho tento rónin, kterého dobře znal a jenž se tu z ničeho nic zjevil, prozradí.

Wataki zpozoroval, jak Rušan opět zvedá zbraň a zatajil dech. Joši ihned našel ztracenou rovnováhu, nestačil však vytáhnout meč, a tak proti ráně nastavil rukojeť svého kopí. Rušanova čepel ji snadno přesekla, ale prohnula se a úder se zpomalil. To umožnilo Jošimu uskočit a zachytit levou rukou jílec útočnickova meče.

Okamžitě Rušanova pravá ruka sjela ke krátkému meči, vytrhla jej z pouzdra a podle klasického pravidla boje muže proti muži zamířila k nepřítelově břichu. Joši však byl opět připraven. Upustil kopí a udeřil pravým předloktím Rušana přes zápěstí, aby odrazil ránu a zachytil čepel do rukávu svého pláště. Rušan okamžitě pustil jílec, jeho ruka s ocelově tvrdými prsty a nehty jako drápy se změnila ve smrtelně nebezpečnou zbraň a vylétla k Jošioho obličej. Nehty minuly oči, ale zabořily se do tváře pod nimi.

Joši hekl. Méně vycvičený člověk by pustil útočníkův dlouhý meč a zemřel by. On však slepě držel dál, teď už oběma rukama muže, který se mu bezmocně snažil vytrhnout. To umožnilo vojákovi za Rušanem, aby chytil útočníka kolem krku, a Wataki, který pochopil, že boj je ztracený, a bál se, že ho šiši, pokud bude zajat živý, vyradí, s úlevou ponořil svůj krátký meč Rušanovi dolů do zad a silně trhl. Rušan vykřikl. Krev se mu vyvalila z úst. Bezmocně bojoval se smrtí, která, jak se mu zdálo, se postupovala nahoru k hlavě i do rukou a nohou a náhle nastal konec. Od začátku přepadení uplynulo pouze několik vteřin.

Ačkoli se Jošimu vylyly hormony do krve tak, že propadal panice, cítil, jak z útočníka vyprchává život, a potom i váhu mrtvol, která na něho padla. Ale držel ji dál, dokud si nebyl naprosto jistý, že je opravdu po všem. Potom už nechal na jiných, aby odtáhli tělo a pustili je na zem.

Zalila ho krev. Rychle zjistil, že není jeho. Fakt, že měl štěstí, nezahnal jeho vztek na muže kolem něho. Nebyli dost ostražití, nevytvořili kolem něho ochrannou clonu a nechali na něm, aby sám odrazil útočníka. Vynadal jim, nařídil celé jednotce, aby vešla dovnitř a poklekla, a dal zlámat meče všem kromě oněch dvou, kteří mu pomohli. Potom se ještě s bušícím srdcem rozhlédl po okolí. Ještě před chvílí plná ulice teď zela prázdnotou.

Hned jak se ozvaly překvapené výkřiky a lidé zjistili, co chce útočník provést, a když Jošimu spadl klobouk a lidé ho poznali, ozval se mezi přihlížejícími udivený šum. Okamžitě dva nebo tři lidé odvrátili hlavu a tlačili se pryč. Další je následovali. Z opatrného pramínku se rychle stal proud. Nikdo nestál o to, aby ho zadrželi jako svědka a třeba ho obžalovali jako spoluviničníka.

Izuru se vytratil jako jeden z prvních, když zjistil, že druhý útok nemá naději na úspěch. Rušan akci nezvládl, pomyslel si, zatímco ustupoval po předem zvolené straně ulice ukrytý v odcházejícím davu. Ten blázen měl srazit hlavu jednomu z těch dvou, co stáli nejbližší, aby odvedl pozornost, a hned se stejnou rychlostí a brutální silou zasáhnout svůj hlavní cíl ve výši pasu. Joši by neměl šanci uniknout takové ráně. Pražádnou. Kacumata bude zuřit. Předváděl to mnohokrát, mnohokrát to vysvětloval. Taková skvělá příležitost a on ji propásl. A to, jak dovolil Jošimu chytit jílec meče a odrazit útok na břicho...

Rušan by si zasloužil, aby ho chytili živého a cvičili se na něm jako na terči. Ne, takhle je to asi lepší. Když Rušan prokázal takovou neschopnost v nejdůležitějším boji svého života, pravděpodobně by se zlomil a vyrazil by všechny naše tajné skrýše, které znal. Na lidi z Tosey se nedá spolehnout, ať už jsou šiši, nebo nejsou.

Ale proč Toranaga Joši tak riskoval?

Vzadu za ním se ozvaly výkřiky. To vojáci honili poslední lidi z davu, aby je zadrželi jako svědky. Jeho však určitě nedostihnou, nemusí se znepokojovat.

Opět se rozpršelo. Vítr nabral na síle. Izuru se zachumlal do pláště, byl rád, že jej má, stejně jako klobouk. Zabořil do uličky plné louží, pak do další a přešel přes můstek sbitý z kluzkých prken. Brzy se ocitl v bezpečí změtí průchodů mezi malými domky, které vedly k brance a zadnímu vchodu do velkého obydlí. Stráž ho poznala, nechala ho projít a ukázala k tajné skrýši šiši v jednom z domků utopených v rozlehlých zahradách. Vojákův stejnokroj zdobily insignie kancléře Wakury.

Na ulici před Toranagovými kasárnami dotlačili majitele stánku do strážního domku, ačkoli křičel, že nic neví, nic neprovedl a prosil, aby ho pustili - neodvážil se zmizet spolu s ostatními, protože byl příliš známý. Za ním nacpali pár

opozdílů. Plátěná střecha stánku se bezmocně plácala ve větru a dešti.

* * *

Koiko se naličila a prohlédla se v příručním zrcátku z leštěné oceli. Prsty se jí trochu trásly. Opět se pokusila urovnat si myšlenky a rozdělit do jednotlivých přihrádek svůj strach o Jošiho a z něho, o sebe samotnou a ze sebe. Další dvě děvčata, Teko, její maiko - učenka - a Sumomo ji bedlivě pozorovaly. Pokoj byl malý a účelně zařízený podobně jako další místnosti kolem Jošiho komnat. Stačil tak právě pro ni a její služku. Ostatní služebnictvo se ubytovalo nedaleko. Opět se zadívala na svůj obraz. Nikde nenašla ani vrásku, kterou by jí v tváři mohl vyhloubit strach. A když se pokusila usmát, pleť na obličeji se pohnula pouze na správných místech. Tam, kde její oči měly být bílé, byly opravdu bílé, tam, kde měly být tmavé, byly tmavé a nic nenaznačovalo hloubku jejích obav. To ji potěšilo. Vtom si všimla Sumomo. Ta netušila, že je pozorována, takže se jí v obličeji zračil stav mysli. Koiko se leknutím sevřel žaludek, tolik konfliktů a zloby tam spatřila.

Výcvik, výcvik, výcvik, řekla si v duchu. Co bychom si bez něj počaly. Obrátila se k nim. Teko, skoro ještě dítě, od ní vzala zrcátko, aniž by o to musela být žádána, a malou ručkou jej šikovně zaklapla.

"To je krása, paní Koiko," žasla Sumomo. Dnes poprvé směla přijít za Koiko do jejího soukromého pokoje a poznávat tam tajemství ličení. Ještě nikdy něco takového neviděla.

"Ano, to je," přikývla Koiko. Předpokládala totiž, že Sumomo hovoří o zrcátku, které mělo téměř dokonalý povrch. "A navíc je laskavé. A to se dá říct jen o málokterém z nich. Každá žena by si měla takové pořídit, je životně důležité dívat se do laskavého zrcátka."

"Víte, myslela jsem tím celý obraz, který vytváříte, ne tamto," vysvětlovala Sumomo a cítila se trapně. "Od vašeho kimona až po účes, jak si vybíráte barvy, jak si líčíte rty a obočí, prostě všechno. Děkuji vám, že jsem se směla dívat." Koiko se rozesmála. "Doufám, že nevypadám moc odlišně s tím a bez toho."

"Vy jste nejkrásnější člověk, kterého jsem kdy potkala," vybuchla Sumomo. Ve srovnání s Koiko se cítila jako venkovanka, nekulturní, neschopná, nemotorná jako kráva, s příliš velkými prsty, lokty i nohama. Poprvé v životě si uvědomila, že postrádá ženskost. Co na ni její milovaný Hiraga vidí, ptala se sama sebe zmateně. Nejsem nic, nejsem přitažlivá, nic na mě není, dokonce ani nepocházím z Čóšů jako on. Nepřináším mu tvář, ani pozemky, prestiž nebo peníze. Nedivím se jeho rodičům, že mě nechťejí. "Napadlo mě, že už nikdy nikoho tak krásného nepoznám," řekla a začala přemítat, jestli jsou všechny dámy ze světa jív tak krásné. Dokonce i maiko bude nádherná, až vyroste, i když se své paní nevyrovná. Kdo by se divil, že se muži žení s takovými, jako jsem já, jen aby měli někoho, kdo by se jim postaral o dům a rodil jim děti. Je pro ně tak snadné ctít někoho jiného, užívat si krásy a toho všeho ostatního jinde. Koiko se na ni laskavě podívala, neušlo jí totiž všechno to neštěstí a závist. "Jsi také krásná, Sumomo," chlácholila ji. Už dávno věděla, že tímto dojmem působí na mnoho žen. "Teko-čan, běž už, ale připrav všechno na později. A dohlédni na to, aby nás, Sumomo a mě, nikdo nevyrušoval."

"Ano, paní." Teko bylo jedenáct. Podobně jako v případě Koiko, i její rodiče, rolníci, uzavřeli smlouvu s mama-san U Wistárie, když jí bylo sedm. Vydělávat si začne ve čtrnácti nebo v patnácti. Do té doby, a tak dlouho, jak mama-san usoudí, ukládala smlouva majitelce domu odpovědnost za stravu, ošacení a výcvik pro plovoucí svět, a pokud děvče prokáže talent, i za výchovu v různých druzích umění: v hudbě, tanci, poezii, konverzaci, nebo třeba ve všech. Kdyby se však ukázalo, že maiko je nevychovatelná, nebo že dělá přílišné potíže, mama-san směla podle libosti prodat smlouvu dál, ale pokud si vybrala správně, značné finanční výdaje a riziko se mama-san bohatě vyplatí, vrátí se jak v penězích, tak i zlepšením pověsti. Ne všechny mama-san byly ohleduplné, laskavé nebo trpělivé.

"Běž se teď proběhnout a procvič si stupnice," pobídla ji Koiko.

"Ano, paní." Teko byla šťastná, že se mohla začít učit u krasavice, kterou obdivovala a jíž se všemožně snažila zavděčit. Dokonale se uklonila a s přirozenou elegancí odešla.

"Tak tedy." Koiko se zadívala na Sumomo. Byla z ní nervózní i fascinovaná, jejím přímým pohledem, chováním i silou. Ačkoli přivlčila, aby se k ní Sumomo přidala již před pěti dny, ještě se jim nenaskytla příležitost promluvit si o samotě. Teď nastal vhodný okamžik. V mysli otevřela přihrádku Kacumata.

Ach, můj příteli, cos mi to provedl?

Vyčíhal si ji, když přišla na návštěvu ke kjótské mama-san, na kterou se obrátila na radu Meikin, své mama-san v Edu, aby jí sehnala místní kadeřnici a masérku. Z Eda sem přijela pouze s Teko a jednou služkou.

"Mám na tebe celoživotní přání," obrátil se tehdy na ni Kacumata.

"Ne, to nesmíte!" odmítla ho vyděšeně. Vyvedlo ji z míry, že za ní vůbec přišel, a tím ji ohrozil. Teď ji chce požádat o laskavost, která určitě přivolá hrozné následky. Kdyby takovému přání vyhověla, žadatel by ji nesměl už nikdy o nic požádat a zůstal by jí nesmírně zavázán. "Dohodli jsme se přece, že v době, kdy mě bude poctívat urozený pan Toranaga Joši, přerušíme všechny osobní styky, s výjimkou pouze v případě nejvyšší nouze. Dohodli jsme se."

"A proto přicházím s celoživotním přáním."

Před sedmi lety v Edu, když jí bylo patnáct, se Kacumata stal jejím prvním zákazníkem. Brzy pro ni znamenal mnohem víc: byl to přítel, guru a skvělý učitel. Otevřel jí oči a vysvětlil jí, jak se má dívat na opravdový i plovoucí svět. Za pár let ji naučil čajovému obřadu, umění diskutovat, kaligrafii, poezii, zasněvil ji do literatury a politiky a obohatil ji svými myšlenkami a plány do budoucna, světil se jí, jak jeho malá skupinka oddaných samurajů ovládne celou zemi, prosadil se pomocí sonnó džoi a pak jí ukázal, jak důležitou roli jí přikládá v mozaice tohoto hnutí. "Jako kurtizán nejvyššího řádu se ti budou svěřovat mocní, i jako manželce jednoho z nich. Neměj strach, za některého z nich se určitě provdáš a z tvých synů se stanou samurajové. V nové budoucnosti budou nepostradatelní a získají značný podíl na moci, to si pamatuj!" Meikin, její mama-san, s hnutím sympatizovala, a tak souhlasila. Ve svých představách obdivovala jeho odvalu a statečnost i jeho skupinu šíši a věřila, že jejich úspěchy porostou.

"Štěstí se od nás odklonilo," postěžoval si jí při tom setkání a vyprávěl o nočním přepadu a jak unikl ještě se dvěma

spolubojovníky. "Někdo nás zradil, nevím kdo, ale nezbyvá nám, než se rozejít, alespoň prozatím."

"Čtyřiceti šiši narazili hlavu na kůl?" zeptala se zděšeně.

"Čtyřiceti. A většinou to byli vůdci. Jenom tři jsme utekli, ještě jeden mladík a děvče - má schovanka. Poslouchej, Koiko-čan, nemáme moc času. Mé celoživotní přání je, abys dohlédla na tohle děvče, zatímco budeš v Kjótu, vzala ji do své domácnosti a dokonce i zpátky do Eda..."

"Ráda bych, ale bude to velmi obtížné. Generál Akeda si dává na lidi veliký pozor. Osobně si s ní promluví - udělal to se všemi mými pomocnicemi," vysvětlovala mile, ale v hloubi duše se zhrozila toho, že od ní žádá něco tak nebezpečného jako ukrývat pronásledovanou šiši, i když třeba nic zlého neprovedla. "Bude to velmi obtížné..."

"Samozřejmě to bude obtížné. Ale ty můžeš všechno zařídit tak, aby ji vůbec nepotkal."

"Pravděpodobně to nepůjde, a navíc je tu pan Joši." Nechala tato slova viset ve vzduchu a doufala, že Kacumata od svého přání ustoupí, jenže on tiše naléhal dál, pozoroval ji svým přesvědčivým pohledem a tvrdil, že jen u ní Sumomo nalezne bezpečí. Ta dívka je prý samuraj a snoubenka velmi důležitého bojovníka a je na ni spolehnoutí: "Moc se omlouvám, ale žádám tě o to v zájmu sonnó džoi. Můžeš se na ni spolehnout. Pokud s ní budeš mít jakékoli problémy, pošli ji pryč. Splní každý úkol, který ji uložíš. Promiň, Koiko-čan, ale už musím jít. Je to celoživotní přání starého přítele."

"Ještě okamžik. Jestli... Budu se muset poradit s generálem Akedou, ale i kdybych se tomu vyhnula, je tu ještě má domácnost. Budu jim to muset vysvětlit, ale co jim mám říct? Generálovi i jim. Tyhle lidi z Kjóta vůbec neznám, nic o nich nevím."

"Jejich mama-san se mi zaručila za jejich spolehlivost," zdůraznil tehdy naprosto přesvědčivě. "Zeptal jsem se jí a ona souhlasila, Koiko, jinak bych ti to vůbec nenavrhoval. Pověz jim, že Sumomo je tvrdohlavé dítě a její ochránce - starý, hodně starý zákazník - chce, abys jí přitáhla uzdu a naučila ji užitečným, ženským dovednostem. Já ji s sebou vzít nemůžu, ale rád bych ji ochránil. Jsem tím povinován jejím snoubenci. Ve všem tě poslechně."

Koiko se roztřásla z představy, jakému nebezpečí vystavuje sebe i ostatní, za které nesla odpovědnost. Teko a její služby, kadeřníci a masérku. Naštěstí všechny přivolily, že vezmou tohle neznámé děvče mezi sebe a pomohou s její převýchovou. A když ji později prověřoval Akeda, nenašel na ní žádnou poskvrnku.

Kacumato, ty jsi dobře věděl, že ti nemůžu nic odmítnout, pomyslela si. Stejně je divné, jak rychle ti přestalo stačit mé tělo. Za pár měsíců jsi chtěl navíc ovládnout a obohatit i mou mysl. Pořád zůstávám ve tvých okovech, jsem ti hluboce zavázána. Bez tebe a tvých znalostí bych se nikdy nedostala na vrchol, kde teď jsem - a nedokázala bych svést nejlepšího muže v celé zemi.

"Posaď se, Sumomo," řekla. "Máme jen chvilku času, hned budu muset jít. Nikdo nás tu neuslyší."

"Děkuji."

"Můj doprovod má o tebe starost."

"Prosím, promiňte, jestli se nechovám správně."

Koiko se usmála. "Služky tvrdí, že vůbec nepřemýšlíš o tom, co říkáš, všechny si myslí, že bys měla být jemnější, a chápou, proč tvůj ochránce chce, aby ses zdokonalovala."

"Já se opravdu potřebuji zdokonalit," usmála se Sumomo.

Koiko naskočily kolem očí vrásky. Ta dívka nepostrádala přitažlivost a půvab. Tělo měla pružné a silné, obličej nenalíčený, ale mládí a zdraví tento nedostatek plně vynahrzovalo. Vlasy má v dobrém stavu, ale potřebovaly by upravit, uvažovala Koiko kriticky. Vyhovoval by jí kjótský styl, hodně dobrých olejků na paže a ruce, trochu podmalovat jemná líčka, malinko přibarvit rty. To děvče vypadá slibně. Musíme se spolu vykoupat, abych najisto věděla, že se dokáže našemu způsobu života přizpůsobit, kdyby snad o to stála. "Jsi panna, víd'?"

Děvče zrudlo a Koiko se rozesmála. "Ach, ano, promiň, ovšemže jsi. Na chvilku jsem zapoměla, že nepatříš k našemu světu. Prosím, promiň, ale my se jen málokdy setkáváme s lidmi zvenčí, natož pak s dámami samurajského původu. A aby s námi žily v jedné v domácnosti, třeba jen nakrátko, to je něco skoro nebývalého."

"Tak nám říkáte? Lidé zvenčí?"

"Ano. Náš plovoucí svět nás rozděluje. Vezmi si malou Teko. Její druhý život se za chvíli rozplyne a pozná jenom ten můj. To je moje povinnost, musím ji vychovat a postarat se, aby zůstala něžná a milá a obětovala se pro potěšení mužů - a zapoměla na to, co chce sama." Oči Koiko se zaleskly. "Dělat vše, aby muži byli šťastní a spokojení, rozdávat jim rozkoš ve všech svých aspektech."

"Promiňte, co znamená v aspektech?"

"Promiň, to znamená v směrech nebo ohledech, dávat radost ve všech jejích odstínech."

"Děkuji," řekla Sumomo zaraženě. "Prosím, promiňte, nikdy jsem netušila, že dámy z... z plovoucího světa jsou tak..."

Víte, čekala jsem, že jsou krásné, ale nikdy bych nečekala, že jsou tak krásné jako vy a ani ve snu by mě nenapadlo, že jsou tak vzdělané a šikovné." Byla tady teprve několik dní, ale už slyšela Koiko zpívat a hrát na samisen. A nemohla uvěřit dokonalosti její hry a repertoáru. I ona se trochu naučila hrát na samisen, a tak chápala, jak je to obtížné. Také ji slyšela, jak učí Teko umění haiku a jiných forem poezie, jak se pomazlit s větou, vyprávěla jí, jak se vyrábí hedvábí, jak se tkají látky a jiná tajemství, povíдалa jí o počátku dějin a další podivuhodnostech. Rozsah jejích znalostí jí připadal obrovský. Poklonila se, aby jí vzdala úctu. "Překvapila jste mě, vznešená paní."

Koiko se tiše zasmála. "Učení je nejdůležitější součást naší práce. Mužské tělo se dá uspokojit snadno - je to takové pomíjivé potěšení - ale je těžké zabavit ho na delší čas, neustále ho přitahovat a udržet si jeho přízeň. Toho se dá docílit jen smysly ducha. Aby toho člověk dosáhl, musí se velice pečlivě vycvičit. A do toho by ses měla pustit i ty."

"Když člověk může obdivovat třešňový květ, proč by se zajímal o listí mrkve?"

"Když má muž hlad, shání se po mrkvi, a ne po třešňových květech, a on bývá hladový častěji než sytý." Koiko pobaveně vyčkávala. Sumomo sklopila zrak, a zaváhala, jak dál.

"Mrkev je jídlo pro sedláky, paní," hlesla Sumomo. "Promiňte, prosím."

"Třešně také nezesládnou hned a jejich květy získávají svou krásu až časem. I mrkev může mít různé chuti, když se správně upraví." Opět vyčkávala, ale Sumomo jen stála a klopila zrak. "Abych nemluvila v hádankách a nepletla tě, muži v mém světě nehledají ani tak soulož jako romantické dobrodružství - a to je naše nejzakázanější ovoce."

Sumomo to překvapilo. "Opravdu?"

"Jistě, pro nás ano. Je to jed. Muži hledají romantiku i v tvém světě, a tam to zakázané není, vid'?"

"Není."

"S tvým manželem to bude stejné. I on bude hledat romantické dobrodružství všude, kde se to jen dá. Je lepší, když mu je poskytněš ty doma, sama, pokud můžeš, pokud to jde." Koiko se usmála. "Pak můžeš mít i třešně, i jemné mrkvičky. Tu zvláštní příchut' můžeš snadno získat."

"Tak mě to, prosím, naučte."

"Pověz mi o tom muži, o tvém nastávajícím."

"Jmenuje se Óda, Rokan Óda," vyhrkla Sumomo. Použila přitom krycí jméno, které jí vybral Kacumata. "Jeho otec je goši a pochází z Kanagawy v Sacumě."

"A tvůj otec?"

"Jak jsem říkala, paní. Patří k rodu Fudzahito," použila své nové krycí jméno. "Pochází také z nedaleké vesnice a je také goši."

"Tvůj ochránce povídal, že ten Rokan Óda je velmi významný."

"Byl až příliš laskavý, paní, i když Oda-sama je šiši, účastnil se přepadení pana Andžóa u brány v Edu a zabil člena rady starších Utaniho." Kacumata jí kladl na srdce, že je bezpečnější říkat pravdu, kdykoli to jen jde. Musí si pak pamatovat méně lži.

"A kde je teď?"

"V Edu, paní."

"Jak dlouho chceš u mě zůstat?"

"Pokud jde o mě, tak dlouho, jak to jen bude možné. Můj ochránce se domnívá, že Kjóta je pro mě příliš nebezpečné. Domů se vrátit nesmím, otec se na mě zlobí, stejně jako se rodiče Óda-sama zlobí na něho, bohužel kvůli mně."

Koiko se zamračila. "To se potom nedá žít."

"Ano. Karma je karma a na tom nic nezměním. Já pro nikoho žádnou cenu nemám a myslím, že o mně bakufu nic neví, ale sensei Kacumata si váží Ódy a převzal za mě odpovědnost. Nařídil mi, abych vás ve všem poslechl."

"Radši bys měla poslechnout rodiče, Sumomo."

"Ano, já vím, ale můj Óda-sama si to nepřeje."

Dobrá odpověď, napadlo Koiko, když uviděla, jak je dívka hrdá a rozhodná. Smutně se obrátila k pootevřenému oknu. Určitě tohle zakázané romantické dobrodružství skončí stejně jako tolik jiných. Sebevraždou. Společnou, jestli Sumomo bude přát štěstí. Nebo ji spáchá sama, protože ten její Óda nakonec poslechně rodiče a vezme si ženu, která bude pro ně přijatelná.

Povzdechla si. Na zahradu se snášel soumrak a červánky přecházely v noc. Vál lehký větřík. "Slyšíš, jak si listy si šeptají? Copak si to povídají?"

Sumomo nedala na sobě znát překvapení a zaposlouchala se. "Promiňte, prosím, ale nevím."

"Tak je poslouchej, zatímco budu pryč. Je moc důležité, abys věděla, co si šeptají listy. Dnes zůstaň tady, Sumomo."

Možná se vrátím, možná ne. Jestli přijdu, tak si ještě popovídáme a ty mi to povíš. Jestli ne, budeme poslouchat i zítra a řekneš mi to pak. Až přijde Teko, aby připravila futony, vyříd' jí, že chci, abyste vy dvě složily haiku." Na chvíli se zamyslela a potom se usmála. "Haiku o hlemýždi."

* * *

"Vítám tě, Koiko," pozdravil Joši a jeho hlas zněl netečně. Stál obrácen zády ke zdi, kousek od ruky mu ležel meč a byl oblečen do jukaty z purpurového hedvábí. Navenek se tvářil klidně, ale jí stačil jediný pohled, aby pochopila, že se cítí osamocený a vystrašený.

Zasmála se tak zářivě, že by osvětlila i ten nejtemnější den. Jeho pohled změkkl. Dobrá, první překážka je za námi. "Teď," prohlásila s předstíranou vážností, "pro vás mám báseň."

Když šnek dřímá,

snadné není,

zjistit či má

ukončení.

Místností se rozlehl jeho smích.

Dobře. A teď druhá překážka. "Jsem tak šťastná, že jste mi dovolil doprovázet vás do Kjóta." V Jošiho očích opět blýsklo, a to ji potěšilo. Instinktivně nevyslovila připravenou lichotku, že mu to v lesku nočních světél sluší, a místo toho zarecitovala verše, které měla uloženy v srdci:

Smutné bývaly ty časy,

když bez tebe, potají,

jsem tak sama přihlížela,

jak rostou dny a klesají.

Klečela proti němu a on se naklonil a chytil ji za ruku. Slova byla zbytečná. Pro něho i pro ni. Měl teď v duši mír, napětí pominulo a s ním zmizela i jeho osamělost a všechny obavy. I ona byla klidná. Spotřebovala mnoho sil, aby mu dokázala pozvednout náladu. A příliš moc na sebe prozradila. Není moudré se tak odhalovat.

Jsi pro mě velmi důležitá, říkal jí beze slov, jak to dělávají milenci.

To je pro mě příliš velká čest, odpověděla mu malým zamračením. Potom její prsty pohlazením hřbetu jeho dlaně dodaly:

obdivuji tě.

Hleděli si do očí. Zvedla mu ruku a otřela se o ni svými rty. Ticho je přemohlo a začínalo bolet a bolet, ale vtom se mu jedním pohybem ocitla po boku a pevně ho objala. Její smích zněl jako trylek. "Příliš vážnosti mi škodí, Tora-čan!" Opět ho objala a schoulila se mu v náručí. "Jsem s tebou tak šťastná."

"A já ještě šťastnější," zabručel. Byl rád, že se mlčení zlomilo tak příjemně. "Zasloužíš si obdiv a tvé básně také."

"Tu o šneku složil Kjórai."

Rozesmál se. "Ne, to mohla být jediné Lilie Koiko. A právě teď!"

Opět se k němu přitulila a nechala se oblažovat jeho teplem a silou. "Skoro jsem zemřela, když jsem se doslechla, co se stalo dnes ráno."

"To je život," řekl prostě. "Měl jsem být pohotovější, ale fascinovalo mě, co jsem viděl na ulici." Pověděl jí, jak jiné se mu město zdálo být. "Byl to zvláštní zážitek - pocit neviditelnosti - tak příjemný, že to musím zkusit znova, i když je to nebezpečné. Riziko je jako koření. Vyzkouším si to v Edu. Pozdě večer to bude snazší. Vycvičím si zvlášť vybranou stráž, aby mě doprovázela."

"Prosím, promiňte, ale přála bych si, abyste tuhle drogu užíval jen málokdy."

"To také budu." Držel ji v náručí a oba se cítili příjemně. "Snadno bych si na to mohl zvyknout."

Místnost sousedila s ložnicí. Podobně jako celý kasárenský areál byla zařízena podle mužského vkusu, jen s několika kusy nábytku, prvotřídním, ale už ošuntělým tatami, které potřebovalo vyměnit. Vůbec mě nemrzí, že odsud odejdu, pomyslel si. Najednou zaslechl blížící se kroky a ruka mu sjela na jilec meče. Oběma projela vlna napětí. "Výsosti?" ozval se tlumený hlas.

"Co se děje?" zvolal Joši.

"Promiňte, že vás ruším, Výsosti, ale právě došel dopis z Dračího zubu."

Koiko mlčky vstala a postavila se vedle dveří, aby byla mimo dosah, a obezřetně čekala. Joši se přichystal. "Stráž, otevřít dveře!" přikázal. Dveře se odsunuly. Voják ztuhl, když našel Jošiho v obranně útočné pozici a s mečem rovně uloženým v pochvě. "Podejte to paní Koiko!" Strážný uposlechl a obrátil se k odchodu. Když prošel na druhý konec chodby a zmizel za dalšími dveřmi, Koiko zavřela. Předala Jošimu svitek papíru a poklekla na své místo proti němu. Zlomil pečeť.

V dopisu se ho manželka ptala na zdraví a oznamovala mu, že se jeho synům i zbytku rodiny daří dobře a těší se na jeho návrat. Potom následovaly informace:

Prospektoři pilně cestují s vaším vazalem Misamotem. Zatím žádné zlato neobjevili, ale hlásí velké - použili slovo "obrovské" naleziště vysoce kvalitního uhlí, snadno těžitelného a jen těsně pod povrchem. Pokud jsem jim správně rozuměla, říkají mu "černé zlato" a mohli bychom je gaidžinům výhodně prodávat. Pokračuji v hledání.

Doslechla jsem se, že Andžó získal titul tairó a chvástá se, že brzy budete vyzván, abyste odstoupil z rady starších.

Dále, váš důvěrník, u kterého jste se zastavil cestou do Kjóta, vzkazuje: tajné heslo nepřítele, které vám oznámil, je správné. Tento nepřítel připravuje obdobný plán a považuje jej za věc mimořádného významu.

Nachové nebe. Takže považuje za věc mimořádného významu provést nečekaný útok! Jak dlouho zůstane má dohoda s Ogamou v platnosti?

Odložil tuto otázku na později a četl dál:

Rónin Ori, který se stal špiónem gaidžinů, zahynul v jejich táboře. Soudí se, že je tam i onen druhý rónin Hiraga. Váš zvěd hlásí, že podle vašeho příkazu zadržel "služku", kterou jste poslal zpátky, a zařídil, aby ji odvezli daleko na sever do velmi špatného nevěstince. Její milenec rónin byl zabit.

Joši se pousmál. Šlo o onu služku jeho Koiko, která vyrazila svému milovanému šíši tajemství o Utaniho sklonech. Na půli cesty do Kjóta ji propustil a poslal zpátky kvůli údajnému nezávažnému přestupku - a Koiko proti tomu pochopitelně nic nenamítala. Výborně, pomyslel si. Alespoň trochu je Utani pomstěn.

Dále Gjókojama: Vyřešila jsem finanční otázky. Smím se zeptat, zda mám použít uhlí jako další záruku za objednané zbraně? Možná bychom se mohli pokusit vstoupit do přímého jednání s gaidžiny, třeba přes Misamota? Poradíte mi,

prosím, Výsosti. Vaši přítomnost a moudré rady velice postrádáme. A jako poslední: promiňte, ale hladomor už začal.

Joši si dopis přečetl ještě jednou. Znal Hisako dobře, a tak pochopil, že slova o další záruce znamenají, že jednání bylo tvrdé a cena vysoká. Nic se neděje, příští rok hladomor nepřijde a Gjókojama, pokud ještě bude existovat v zemi, které budu vládnout, dostane zapláceno.

Pohlédl na Koiko. Hleděla daleko do vesmíru unešená sny, které s ní, jak dobře věděl, nikdy nebude sdílet. "Koiko?"

"Ano, Milosti?"

"O čem jsi přemýšlela?"

"Co si mezi sebou šeptají listy?"

Pobaveně odpověděl: "To záleží na tom, o které jde stromy."

Sladce se usmála. "Javory. Javory rudé jako krev."

"V jakém ročním období?"

"V devátém měsíci."

"Kdyby pozorovaly nás, šeptaly by si: Brzy opadáme a už se nevrátíme. Ale oni jsou požehnání. Rostou na stromu života. Jejich krev je naše krev."

Zatleskala a usmála se na něho. "Skvělé. A co takhle borovice na jaře?"

"Teď ne, Koiko-čan, později."

Zvážněl, a tak zvážněla i ona. "Špatné zprávy, Výsosti?"

"Ne i ano. Odjíždíme zítra za svítání."

"Na Dračí zub?"

Zaváhal a ji napadlo, že se neměla vyptávat, jenže on přemýšlel, co udělá s ní. Už dříve si říkal, že se bude muset přesunout co nejrychleji, a tak se rozhodl, že ji nechá tady a požádá ji, aby přijela co nejdříve za ním. Teď se na ni díval a nechtěl se jí vzdalit. Její nosítka je budou zdržovat. Uměla sice jezdit na koni, ale nijak zvlášť dobře a taková cesta bude vyčerpávající.

Plán, na němž se dohodl s Akedou, se však stejně nezmění. "Nejdřív, ještě před svítáním vyrazí skupina čtyřiceti mužů, mezi nimi můj dvojník v mém lehkém brnění, a pomalu se vydá po severní cestě. V půli cesty do Eda se obrátí a vrátí se sem. Můj dvojník přitom zmizí. Druhá skupina, já a moji lidé, které jsem si přivezl z Eda, vyjede krátce po té první a zamíří co nejrychleji na Tókaidó. Přesun musí být co nejrychlejší a povede jej stejný kapitán. Já se budu vydávat za obyčejného samuraje kavalistu až do edoského hradu."

"To je velice nebezpečné, Výsosti," namítl Akeda s těžkým srdcem.

"Ano. Vy budete hlídat Ogamu a doufat. Jemu by jen prospělo, kdybych Andžóa zkontrolil."

"Jistě. Ale když vyjedete ven, podlehnou pokušení, aby vás přepadli. A budou to mít snadné. Vzpomeňte si, co se stalo dnes ráno. Dovolte mi, abych vás doprovázel."

"To nepřichází v úvahu. Poslouchejte, jestli se Ogama rozhodne zaútočit, nejdřív přepadne naše kasárna. Radši se na to připravte. Ale musíme ho od toho odradit za každou cenu."

"V tom se na mě můžete spolehnout, Výsosti," ujistil ho starý válečník.

A ty se můžeš spolehnout, že já dojedu do Eda, pomyslel si Joši se stejnou sebedůvěrou. Pokud jde o případné přepadení, nebylo by ani první, ani poslední.

Neušlo mu, jak ho Koiko pozoruje. Když ji mám poblíž, jsem hned vyrovnanější. Světlo petrolejky se jí odráželo od rtů a očí. Kochal se pohledem na křivku jejích lících kostí šíje, na havraní vlasy, na dokonale upravené kimono a spodní kimono, které poodhalovalo její bílou pleť. Ladné křivky, dokonalé držení těla a dvě ruce, které držela na klíně jako dvě květiny.

Musela by se vydat na cestu nalahko. Bez služek. A spokojit se s tím, co sežene v hostincích. Zkazilo by ji to náladu, protože má ráda dokonalost. Možná by to chápala jako nedostatek pozornosti a pro ni nemístný spěch. Ještě si pamatoval, jak jí něco takového nabídl poprvé.

Nebylo to tak dávno, brzy poté, co na ni získal výhradní právo. Nařídil tehdy jí i mama-san, aby obě navštívily Dračí zub a okamžitě vyřídily s jeho manželkou všechny náležitosti. Hisako správně považovala za moudré sejít se s mama-san a Koiko osobně, protože finanční náklady budou velké.

Meikin mu pověděla, že potrvá přinejmenším týden, než se taková cesta připraví, a Koiko si samozřejmě s sebou vezme vlastní kadeřnici, masérku a tři služky.

"To je směšné," obořil se tehdy na ni netrpělivě. "Na tak krátkou cestu nepotřebujete velký doprovod. To jsou zbytečné výdaje. Okamžitě odjeďte."

Uposlechly a odcestovaly bez služebnictva. Trvalo jim tři dny, než dorazily k první stanici za Edem, a další tři dny do druhé. On celý vztekly urazil stejnou cestu od svítání do soumraku.

"Urozený pane Joši," uvítala ho Meikin s úsměvem a předstíraným překvapením. "Je tak milé vás zase vidět."

"Proč jste se zdržely?"

"Zdržely, Výsosti? Nařídil jste nám vydat se okamžitě na cestu. Postupujeme přesně podle vašeho rozkazu."

"Ale proč vám to tak dlouho trvá?"

"Dlouho, Výsosti? Vy jste nám přece nenařídil zrychlený přesun."

"Tak sebou hněte," vyštěkl a pozoroval, jak přijme rozkaz. "Vyřídte Koiko, že ji chci tady."

Mama-san se uklonila a odspěchala do pokojů, kde bydlela Koiko a on zůstal sám celý nervózní. Když se po hodně chvíli vrátila, vesele mu oznámila: "Koiko bude šťastná, že vás uvidí, Výsosti, hned, Výsosti, jakmile si sežene vhodnou služku, aby jí pomohla s účesem. Omlouvá se, ale bylo by drzé přijmout tak váženou a uctívanou osobu bez patřičné přípravy. Nesmíme vás zklamat." A pokorně dodala: "Budte, prosím, tak laskav a počkejte. Vynasnaží se, aby jí to dlouho netrvalo, hned jak přijdou služky..."

Kysele se na ni podíval a došlo mu, že i kdyby naléhal sebevíc, bude muset počkat. Mohl by sice vtrhnout do pokoje Koiko, ale tím by naprosto ztratil tvář a přišel by i o naději, že tu dívku někdy získá pro sebe.

Kdo si myslí, že je, chtělo se mu vykřiknout.

Ale nevykřikl. V duchu se usmál. Když si kupuji vzácný meč, tak chci, aby byl z nejkvalitnější oceli, měl nejostřejší ostří a v sobě vlastní oheň. Chladně přikývl. "Pošlete pro její služky - a také pro kadeřnici a masérku - do Eda, a rychle! Je to vaše chyba, že tady nejsou. Měla jste mi vysvětlit, jak jsou pro paní Koiko důležité. Je správné, když mě nechce přijmout neupravená. Očekávám, že už se to nebude opakovat!"

Meikin ho zaplavila omluvami a poníženě se mu klaněla na rozloučenou a on se celou zpáteční cestu do Eda smál, jak na ně vyžrál, donutil je ztratit tvář a obě je přísně varoval, aby si s ním už nezahrávaly.

Koiko ho upřeně pozorovala a čekala. "Když se usmíváte, Výsosti, dělá mi to velikou radost."

"A proč se usmívám?"

"Kvůli mně, Výsosti," odpověděla prostě. "Asi proto, že vám pomáhám smát se životu. Pobyt člověka na světě se podobá rychlému běhu do úkrytu, než se rozprší. A vy mi čas od času dovolíte, abych vás před deštěm ochránila já."

"Ano, máš pravdu," přitakal spokojeně. Jestli ji tu nechám, neuvidím ji celé měsíce. A život se až příliš podobá třešňovému kvítku v nepředvídatelných poryvech větru, který neposlouchá žádného pána. Můj život, její, nás všech.

"Nechci tě tady nechat."

"Už se těším zpátky domů."

V hloubi duše myslel na Meikin. Nezapomněl jsem, že informuje šíši stejně jako tvá služka. Je od mama-san hloupé, že tě ohrožuje. Riskuje, že tě začnu považovat za jednoho z těch mizerných vrahouků... "Umí některá z tvých služek jezdit

na koni, Koiko?"

"Nevím, Výsosti. Ale řekla bych, že alespoň jedna ano."

"Kdybys mě doprovázela, musela bys jet také na koni, jen s jednou služkou a skoro bez zavazadel. Nosítka by mě zdržovala. Pokud budeš chtít, můžu zařídít, abys cestovala pohodlně se vším svým služebnictvem."

"Děkuji, ale vy byste byl radši, kdybych vás doprovodila, a tak mě potěší, když s vámi pojedu. Pokud bych se vám měla stát přítěží, jistě to vyřešíte jinak. Je pro mě pocta, že mě chcete vzít s sebou."

"Ale seženeš služku, přijatelnou služku, která také umí jezdit na koni. Jestli ne, tak se za mnou vydáš co nejdříve," řekl, aby jí nabídl možnost, jak odmítnout a přitom neurazit.

"Jednu mám, Výsosti," napadlo ji náhle. "Je to nová maiko, ani ne tak služka jako spíš učenka a ještě něco víc. Jmenuje se Sumomo Fudžahito, je dcera gošiho ze Sacumy a schovanka starého přítele, zákazníka, který se před lety ke mně dobře choval."

Vyprávěla mu o Sumomo a on se příliš dobře vyznal ve zvycích plovoucího světa, než aby se vyptával na onoho zákazníka. Nechal si děvče zavolat. "Tak tedy, Sumomo, tvůj otec neschvaluje tvou budoucí svatbu?"

"Ano, pane."

"Ale je neodpustitelné provinění neposlušchat rodiče."

"Ano, pane."

"Poslechněš je."

"Ano, pane." Podívala se na něj beze strachu. "Už jsem jim pokorně oznámila, že je poslechnu, ale že dřív, než se vdám za toho druhého muže, zemřu."

"Za takovou drzost by tě měl otec poslat do kláštera."

Po chvíli zašeptala: "Ano, pane."

"Co děláš tady v Kjótu? Proč nejsi doma?"

"Já... Poslali mě sem, aby mě můj ochránce převychoval."

"Ten ale odvedl špatnou práci, ne?"

"Prosím za prominutí, pane." Sklonila hlavu až k tatami, zdvořile a ladně, jenže - a tím si byl jistý - bez jakékoli kajícího. Proč s ní ztrácím čas, napadlo ho. Možná proto, že od každého očekávám absolutní poslušnost, ovšem kromě Koiko, se kterou musím manévrovat jako s vratkým člunem ve větru, možná se mi zdá, že by mohlo být zábavné nasadit uzdu tomuhle děvčeti a změnit to sotva opeřeným ptáčkem ve svůj nástroj, použít její zobák a drápy pro vlastní cíle, a ne pro jejího stvořitele Ōdu.

"Co uděláš, až tenhle Ōda, ten sacumský goši, se nakonec rozhodne poslechnout své rodiče, jak je jeho povinnost, a ožení se s jinou ženou?"

"Budu spokojená, jestli mě přijme jako vedlejší ženu, dokonce bez intimních styků. Pokud ho začnu unavovat a on mě nechá jít, tak promiňte, ale v ten den zemřu."

"Jsi hloupé děvče."

"Ano, pane. Prosím, promiňte, ale to je má karma." Sklopila zrak a ani se nepohnula.

Pobaveně mrkl na Koiko, která čekala na jeho rozhodnutí. "A co když dejme tomu tvůj lenní pán Sandžiró rozhodne, že se máš oženit s někým jiným a zakáže ti provést seppuku."

"Jsem samuraj a poslechnu bez vytáček," odpověděla hrdě. "Stejně tak poslechnu svého ochránce a Oda-samu. Ale na svatební cestě dojde k politováníhodnému neštěstí."

Zabručel. "Máš sestry?"

Překvapilo ji to. "Ano, pane. Tři."

"Jsou stejně hloupé a vzpurné jako ty?"

"Jsou... Ne, pane."

"Umíš jezdit na koni?"

"Ano, Výsosti."

"Dost dobře, abys dojela do Eda?"

"Ano, Výsosti."

"Myslíš, Koiko, že bys s ní byla spokojená, kdybych souhlasil?"

"Ano, Výsosti. Jenom se bojím, že vás zklamu svou nešikovností já."

"Ty mě nikdy nezklameš, Koiko-čan. Sumomo, určitě budeš schopná vznešené paní Koiko vyhovět?"

"Ano, Výsosti. Budu ji chránit s nasazením vlastního života."

"Zlepšíš také své chování, budeš méně drzá, víc ženská a nebudeš jako Domu-Gozen?" To byla proslavená žena, samuraj, šógunova milénka a zabiják, která se před staletími zúčastnila bitvy se svým stejně násilnickým milcem šógunem.

Viděl, jak se jí rozšířily oči. "Nejsem jako ona, Výsosti, to vůbec ne. Dala bych cokoli za to, kdybych se mohla alespoň trochu podobat vznešené paní Koiko. Cokoli."

Nedal na sobě znát, jak ho pobavilo, že Sumomo skočila na první návnadu, kterou jí předhodil. "Můžeš jít. Rozhodnu se později."

Když zůstali s Koiko o samotě, znovu se usmál. "Vsadíme se, Koiko? O nové kimono, že Sumomo bude vychovaná, než dorazíme do Eda - pokud se rozhodnu, že vás dvě vezmu s sebou."

"Jak vychovaná, Výsosti?"

"Že se ochotně vrátí ke svým rodičům, poslechnu je a vdá se bez seppuku."

Koiko s úsměvem zavrtěla hlavou. "Promiňte, ale obávám se, že ať byste se vsadil o cokoli, prohrál byste, Výsosti."

Trochu mu pokazilo náladu, že je Koiko přesvědčená o jeho omylu. "Kimono výměnou za laskavost!" odsekl Joši

mnohem ostřeji, než zamýšlel.

"Přijímám," řekla okamžitě a rozesmála se. "Ale pouze pod tou podmínkou, že až mi budete dávat kimono, přijmete zároveň ode mne tu laskavost, o kterou byste mě požádal."

Kolem očí mu naskočily vrásky. Obdivoval ji, jak hladce zamluvila jeho chybu a udělala z ní pouhý konverzační obrat. Uvědomil si svůj omyl, že se s ní chtěl vsadit. Ano, napadlo ho, opravdu je chyba být si tak jistý ženskými ctnostmi a nectnostmi - to je nejjistější cesta do záhuby.

38

SAKONOŠITA, Sobota, 6. prosince

V horách při silnici Tókaidó, asi čtyřicet mil východně od Kjóta, ležela Šestá stanice a vesnice Sakonošita. Slunce už zapadalo a poslední cestující a nosiči, sklonění před nápořem větru, spěchali k závoře, než ji zavrou. Všichni byli unavení a toužili po teplém jídle, horkém saké a vytopeném pokoji, dokonce i půltucet vojáků, kteří tu podupávali ve svých slaměných sandálech a namátkově kontrolovali cestovní dokumenty. "Dnes bude sněžit," postěžoval si jeden z nich. "Nenávidím zimu, nenávidím mráz a tohle místo."

"Nenávidíš prostě všechno."

"Všechno ne. Rád jím a souložím. V příštím životě bych se chtěl narodit jako syn ósackého penězníka a obchodníka s rýží. Potom budu jíst, pít a souložit, samozřejmě jen to nejlepší, a bude mi teplo. Otec mi koupí hodnost hirazamurai nebo alespoň goši - a nebudu nějaký smradlavý ašigaru."

"I ty jeden snílku. Narodíš se jako rolník bezzemek, nebo jako chlapeček na hraní v bordelu desáté třídy. Zavři závoru."

"Ještě se nesetmělo."

"Ať si všichni opozdílci klidně zmrznou, nebo ať zaplatí jako obvykle."

"Kdyby tě slyšel kapitán, poslal by tě na Severní ostrov. Tam by ti umrzl, než by ses stačil vyčurát." Voják se zahleděl na teď již prázdnou cestu, která se vlnila směrem ke Kjótu, a na tmavou, výhrůžnou oblohu. Poryv větru je zatahal za slaměné pláštěnky. "Hod' sebou," zavolal netrpělivě na posledního muže, polonahého nosiče, který se kolem nich potácel pod těžkým nákladem. Obličej mu bičoval vítr, když spustil první rameno, potom i druhé rameno závoře, zajistil je a otočil se, aby se šel ukrýt a najíst teplé polévky.

"Hele, podívej tamhle." V dálce se objevila skupina jezdců na koních. "Otevři závoru!"

"Můžou počkat. Už je pozdě." Strážný si otřel hřbetem ruky nos, z něhož mu stále kapalo, a přikrčil se před dalším nápořem větru. Stejně jako ostatní členové hlídky si měřil pohledem jezdce. Je jich třicet nebo čtyřicet, odhadl. Byl tak unavený, že se mu je nechtělo počítat. Neměli žádné praporce, a proto je nebral vážně. Byli po cestě ušpinění a jejich koně zpěnění. Byli seskupeni tak, že tvořili jakési klubko kolem dvou žen. Obě seděly na koni obkročmo, měly těžké šaty a velké klobouky se závoji uvázanými pod bradou. V duchu se zasmál. Dnes večer nikde neseženou místo, dokonce ani kamrlík na spaní, tak je vesnice plná. Vykašlu se na ně.

Když jezdci dorazili, kapitán Abe v čele skupiny zavolal. "Hej, vy tam, otevřete!"

"Už běžím, už běžím," zabručel strážný, ale vůbec nespěchal. To však byla chyba. Abe seskočil a udeřil ho tak prudce, až upadl do bezvědomí.

"Tak otevři tu závoru!" zavrčel Abe. Vedle něho seskočili na zem dva jezdci, Joši se šátkem přes obličej a Wataki, který byl povýšen za to, že pomohl zachránit svému pánovi život. Ze strážního domku vyběhl důstojník a vyděšeně se zahleděl na vojáka bezvládně ležícího na zemi. "Co se děje? Jste zatčeni."

"Otevři závoru!"

"Jste zatčeni."

Abe obešel závoru a nebezpečí z něho přímo vyzařovalo. "Otevřete závoru. Pospěšte si!"

Strážní spěchali příkaz splnit, ale jejich důstojník zahřměl. "Ukažte mi doklady a..."

"Poslouchej, ty opice!" Kapitán Abe ukázal svůj obličej důstojníkovi, který oněměl. "K důležitým osobám se budeš chovat, jak se patří. Žádné zdržování, když je studený večer a ještě se nesetmělo." Nečekaně ho udeřil. Důstojník se zapotácel. Okamžitě následovala druhá prudká rána a srazila ho na zem. Na nevěřicně zirající strážné Abe vykřikl:

"Povězte tomu hlupákovi, aby se mi ráno ohlásil, jinak si ho najdu a vyzkouším si na něm, jak mám ostrý meč. A na vás taky!" Pokynul skupině, aby projela, sám naskočil na koně a odklusal za ní.

O chvíli později se ubytovali v nejlepších místnostech nejlepšího hostince. Hosté prchli s úklonami, vděční, že mohou pokoje uvolnit - bohatým obchodníkům ani ubytovaným samurajům se nechtělo svést boj na život a na smrt, který by jistě nastal.

Když se posuvné dveře zavřely, Joši sňal klobouk a šátek. Kulatý majitel hostince U Příjemných snů klečel u vchodu s hlavou na zemi a čekal na příkazy. Myslí se mu honily kletby, že ho nikdo předem neupozornil na tyto opozdílce, a v duchu jim nadával, že ho vyrušili z klidu a jistě ho budou rušit i nadále - ať už jsou kdokoli. Nikoho z nich nepoznal a připadalo mu zvláštní, že skupinu nevedli jezdci se zástavami, že hosté byli oblečení do prostých stejnokrojů se symboly bakufu a že se neoslovovali jménem. Neušlo mu, že dokonce ani toho samuraje, k němuž se ten hrozný kapitán chová s takovou úctou a který dostal nejlepší pokoje, nikdo neoslovuje jménem ani titulem. A kdo jsou ty dvě ženy? Manželka a služka knížete? Nebo jen dvě drahé děvky? Zpráva o jejich příjezdu se rozšířila jako blesk a on okamžitě vyhlásil odměnu služce, která první zjistí jejich totožnost.

"Vaše jméno, hostinský?" zeptal se Joši.

"Ičijo, Vaše Výsosti." Usoudil, že tímto titulem určitě nic nezkaží.

"Nejdřív lázeň a masáž, potom jídlo."

"Hned to bude hotové, Výsosti. Prokážete mi tu čest a dovolíte mi, abych vás tam odvedl osobně?"

"Stačí lázeňská. Jíst budu tady. Děkuji, můžete jít."

Muž se pokorně uklonil, namáhavě se zvedl a odkolébál se.

Kapitán Abe si ověřil, jak je zajištěna bezpečnost. Stráže se rozestavěly kolem bungalovu. Koiko dostala pokoje u verandy, kde bude celou dobu hlídána. V místnosti mezi jejími pokoji a pokoji Jošiho zůstanou další dvě stráže.

"Dobrá, kapitáne. Teď se běžte vyspat."

"Děkuji, ale nejsem unavený, pane."

Joši rozkázal, aby se k němu na veřejnosti chovali jako k obyčejnému gošimu a v soukromí ho oslovovali pouze "pane". "Musíš se vyspat. Potřebuji, abys dával pozor. Máme před sebou ještě hodně dní." Jošimu neušel záblesk v mladíkových očích zrudlých únavou. "Ano?"

Abe se váhavě zeptal: "Promiňte, prosím, ale pokud je naléhavě nutné, abychom dorazili do Eda co nejdříve, nebylo by bezpečnější, kdyby dáma jela až za vámi?"

"Běž se vyspat," řekl Joši. "Unavení lidé se dopouštějí chyb. A byla už chyba udeřit toho důstojníka. Stačilo, že dostal ten strážný." Abe se uklonil a vzdálil se. V duchu si nadával, že byl tak hloupý a ptal se na něco tak samozřejmého. Zbytečně dnes museli třikrát zastavit, včera dvakrát. Obhlédl všechny stráže, natáhl se ve svém pokoji a za pár okamžiků usnul.

Po lázni, masáži a večeři, kterou snědl pomalu, přestože měl velký hlad, Joši prošel chodbou. K rozhodnutí, že s sebou vezme Koiko, ho vedla prostá úvaha. Napadlo ho, že mu dívka skvěle poslouží k odvedení pozornosti. Prikázal Akedovi, aby všude rozhlašoval, že posílá Koiko se stráží do Eda a on sám jede druhou cestou.

"Skvělý nápad," pochválil ho tehdy Akeda.

Zašel do předpokoje. Byl prázdný a posuvné dveře do další místnosti zavřené. "Koiko?" zvolal a posadil se na jeden ze dvou polštářů. Dveře se odsunuly. Držela je Sumomo, vkleče a s pohledem zabořeným do země. Vlasy měla upravené po kjótském způsobu, obočí vytrhané a nepatrně nalíčené rty. Tak tohle je vítané vylepšení, blesklo mu hlavou.

Jakmile ho Koiko uviděla, poklekla a obě ženy se současně poklonily. Sumomo se pohybovala docela lадně a už převzala trochu půvu od své paní, pomyslel si. A také ho potěšilo, že na Sumomo nebylo ani trochu znát, že má za sebou tak namáhavou cestu. Oplatil pozdrav. Postele s pérovými futony byly rozestlané.

Když Koiko s úsměvem vstoupila do této místnosti a Sumomo za ní zasunula dveře, otázala se: "Tak jak se vám daří, Tora-čan?" Její hlas zněl stejně sladce jako obvykle, měla však na sobě stejné kimono jako minulou noc, a něco takového dosud nikdy neudělala.

Když se usazovala, neušly mu známky toho, že se necítí dobře. "Ta jízda tě příliš zmáhá."

"Ale ne, první dny budu mít samozřejmě určité potíže, ale brzy budu tvrdá jako..." Oči se jí rozveselily. "...tvrdá jako Domu-Gozen."

Usmál se a pochopil, že se zmýlil v úsudku. Včera urazili vzdálenost tří stanic, dnes také, to však bylo méně, než předpokládal. Cesta ji vyčerpávala. Dopustil jsem se zbytečné chyby. Ona si za žádnou cenu ani nepostěžuje a pokusí se vydržet víc, než opravdu snese. Mohla by si dokonce ublížit.

Musím opravdu spěchat? Ano. Bude v bezpečí v nosítkách s desetičlenným doprovodem? Ano. Bylo by moudré, kdybych oslabil svou osobní stráž o tolik mužů? Ne. Ještě dnes večer bych mohl poslat pro posilu do Eda, jenže to by mě zdrželo o pět až šest dní. Instinkt mě nabádá, abych si pospíšil, gaidžinové se chovají nepředvídatelně a Andžó také. Totéž platí i o Ogamovi. Copak mi nevyhrožoval, že když se s nimi nevypořádám já, postará se o to sám?

"Koiko-čan, pojďme spát. Zítřka uvidíme, co dál."

* * *

Tu noc Sumomo ležela s rukou pod hlavou na zahřátých futonech a pod přikrývkami ve vedlejší místnosti. Byla klidná a ospalá, nikoli však vyčerpaná. Z vnitřního pokoje slyšela Jošiho pravidelné oddechování, Koiko spala naprosto tiše. Zvenku se ozývaly noční zvuky - štěkot psa z dálky, bzučení nočního hmyzu, vítr v listí, stráže si každou chvíli něco pošeptaly, v kuchyni občas zacinkaly hrnce a pánve, jak se začínala připravovat snídaně.

Zpočátku se jí spalo výborně. Dva dny cvičení, důkladná masáž a svoboda ji rozechvívaly. A také pochvala od Koiko, že se dnes uchesala, jak ji to naučila Teko - a že si namalovala rty - ji potěšila.

Všechno se vyvíjelo mnohem lépe, než předpokládala. Její první úkol byl splněn. Přijali ji mezi sebe. A cestovala do Eda. K Hiragovi. Ocitla se v blízkosti Jošiho a zaváhala. Kacumata ji nabádal: "Chovej se uvážlivě. Pokud nemáš naději na útěk, nevystavuj se žádnému nebezpečí. Když jsi v jeho blízkosti, máš mimořádnou cenu. Nepokaž to a hlavně do ničeho nezapleť Koiko."

"Ona o mně neví?"

"Víš jen to, co jsem jí pověděl já, a to už jsem ti vysvětlil."

"Ale už je stejně s vámi zapletená, ne? Promiňte, Joši by mně mohl přijmout kvůli ní."

"O tom rozhodne on, a ne ona. Ne, Sumomo, ona není tvůj spojenec. Kdyby zjistila, kdo opravdu jsi, že patříš k Hiragovi a co bys mohla provést, všechno by překazila - nic jiného by jí nezbývalo."

"Mohla provést? Jaký mám, prosím, hlavní úkol?"

"Být po ruce. Lepší čekající meč než mrtvola."

Žádný meč nemám, pomyslela si. Kdybych překvapila strážného, možná bych mu jej dokázala sebrat. Mám tři šurikeny s otrávenými špičkami v balíčku, který nosím při sobě, a pochopitelně jako vždy svůj nůž. Kdyby nic nečekal, tak mi to víc než stačí, abych ho zabila. Ííí, život je moc divný. Je divné, jak se mi líbí, že jsem začala jednat, a přitom se postavila na vlastní nohy - to je úplně jiné než v běžném životě, kdy pořád patřím do nějaké skupiny, kde uvažujeme všichni stejně a usilujeme o shodu, protože celá naše kultura stojí na konsensu. Líbilo se mi žít mezi šiši, a přesto...

A abych byla upřímná... "Musíš být vždy k sobě upřímná, Sumomo-čan," vštěpoval jí často do hlavy otec. "To je tvá cesta k dobré budoucnosti, abys byla vůdcem." Tedy abych byla upřímná, jen těžko jsem přemáhala nutkání všechny řídit, dokonce i šiši, a podřizovala se správnému jednání a myšlení.

Byla to karma, co mě vyneslo až na vrchol? Nebo tahle touha zůstane navždy nenaplněná, protože je opravdu pitomé, aby se žena pokoušela v tomhle světě Nipponu něco vést? Je to divné, že si přeju něco tak nemožného. Proč jsem taková a nechovám se jako ostatní ženy? Je to proto, že otec neměl ani jednoho syna a k nám, jeho dcerám, se choval, jako kdybychom byli chlapci, a že chtěl, abychom byly silné, dokázaly se každému postavit a ničeho se nebály? Dokonce mi přes matčin nesouhlas dovolil, abych se připojila k Hiragovi a vydala se za jeho stejně nedosažitelnou hvězdou...

Na chvíli se posadila a natrásala si vlasy, jako by si tím chtěla vyčistit hlavu a vyhnat z ní tolik nových a nespoutaných myšlenek, ale hned zase ulehla. Spánek však nepřicházel a místo něj se jí v mozku přeskupovaly obrazy Hiragy, Koiko, Jošiho, Kacumaty a jí samé.

S Jošim je to divné: "Musíme zabít jeho i šóguna," opakovali už dlouho Kacumata a Hiraga. "Ne kvůli nim samým, ale kvůli tomu, co představují. Pokud zůstanou naživu, moc se nikdy nevrátí císaři. Proto se jich musíme zbavit, především Jošiho - on je lepidlo, které drží šógunát pohromadě. Náš maják je sonnó džoi a my nesmíme litovat žádných obětí, abychom jej uvedli do života."

Bylo by škoda zabít pana Toranagu. Škoda, že to dobrý člověk, není zlý, není jako Andžó, i když toho jsem ještě nikdy neviděla. Kdoví, třeba je Andžó také slušný a všechno, co se o něm povídá, jsou jen lži žárlivých hlupáků.

Za tu krátkou dobu jsem poznala Jošiho, jaký je opravdu: dynamický, laskavý, silný, moudrý a vášnivý. A Koiko? Je nádherná a je smutné, tak velice smutné, že je také odsouzená.

Vzpomeň si, co říkala: "Prokletí našeho světa vězí v tom, že ať jsi sebevíc odhodlaná a naučená přistupovat ke každému zákazníkovi prostě jako k zákazníkovi, čas od času se objeví nějaký, kvůli kterému máš najednou místo mozku roztřesený rosol, z rozhodnosti se najednou stane pěna a v klíně máš ohnivou kouli. A když k tomuhle dojde, bývá to hrůzné, strašlivé, ale také moc krásné. Jsi ztracená, Sumomo. Jestli si to bohové přejí, zemřete společně. Nebo ty zemřeš, protože on tě nechá, a přestože se nakrásně rozhodneš, že zůstaneš naživu, budeš mrtvá tak jako tak."

"Až vyrostu, tak nic takového nedovolím," vypískla Teko, která je poslouchala. "Já ne. Vy už jste se změnila v rosol, paní?"

Koiko se rozesmála. "Mnohokrát, dítě. Ale ty jsi zapomněla na jedno důležité poučení: když mluví jiní, tak si zamkni uši. A utíkej do postele!"

Opravdu se Koiko změnil mozek v rosol? Ano.

Vím, že jako žena považuje pana Jošiho za mnohem víc než za pouhého zákazníka, i když se to snaží zakrýt. Jak to skončí? Smutně, moc smutně. Nikdy si z ní neudělá vedlejší manželku.

A co já? Čeká mě totéž? Pravděpodobně ano. Nelhála jsem panu Jošimu? Opravdu se nevšímám nikoho jiného než za Hiragu? "Řekla jsem mu pravdu," promluvila nahlas. "Nech toho!" okřikla se a začala se chovat tak, jak jí radila maminka, když ještě byla malá: "Mysli jen na hezké věci, na maličkosti, protože už brzy vstoupíš do tohoto slzavého světa. Když budeš hloubat o špatných věcích, tak se ani nenaděješ, a už se začneš propadat do černých hlubin zoufalství. Mysli na hezké věci..."

Sebrala síly a začala se zaobírat něčím jiným: jenom s Hiragou bude život za něco stát.

Náhle se otrásla, protože ji s ohromující silou reality přepadly nové myšlenky: Tohle sonnó džoi je bláznovství! Není to nic než heslo. Copak by se něco změnilo? Vystřídá se jen pár vůdců, a tím to celé skončí. Bude se nám žít pod těmi novými lépe? Ne, snad jen kdyby se jedním z nich stal Hiraga nebo třeba Kacumata, ale promiňte, toho já se nedožiju. Tak proč bych je měla následovat?

Na tváři se jí zaleskla slza. Protože Hiraga dělá z mé hlavy rosol a z mého klína...

* * *

Za rozbřesku Joši vyklouzl z lůžka a po špičkách přešel do vedlejší místnosti. Jukatu na spaní měl vykasanou a od úst se mu v chladném vzduchu kouřilo. Koiko se zavrtěla, ale uviděla, že vše je v pořádku, a tak hned zase usnula. Sumomo ve vedlejší místnosti sbalila futony a povlečení a položila je na skříňku, nízký stolek prostřela k snídani a také dva nadýchané polštářky už ležely na svém místě.

Venku byl vzduch ještě ostřejší. Joši si obul slaměné sandály a zamířil přes verandu k domku venku, kývl na čekajícího sluhu, vybral si jeden volný kbelík z celé řady a začal si ulevovat. Proud byl silný, a to ho potěšilo. Vedle něho stáli další muži. Nevěnoval jim žádnou pozornost a oni jemu také ne. Bezmyšlenkovitě zamířil proud mezi všudypřítomné mouchy a nechtěně jednu z nich utopil.

Když byl hotov, přesunul se do druhé části a dřepěl si nad volnou díru v lavičce. Po obou stranách seděli muži a ženy, mezi nimi i Sumomo. Ve své mysli zůstával sám, oči, uši i nos pevně uzavřel proti jejich přítomnosti stejně, jako se oni uzavřeli proti všem kolem.

Tuto nezbytně potřebnou schopnost v něm pěstovali už od dětství. "Musíš na tom pracovat jako na všem ostatním, chlapečku, nebo tvůj život bude k nesnesení," vtloukali do něho stejně jako do všech dětí. "Tady, kde žijeme těsně vedle sebe, děti, rodiče, prarodiče a služebnictvo v malém domě a kde jsou všechny zdi papírové, si musíš pěstovat soukromí ve své hlavičce. Jinde ho najít nemůžeš, spočíváš v tobě samém a v základní zdvořilosti vůči ostatním. Jen tak si dokážeš zachovat klid, jen tak budeš civilizovaný, jen tak si uchráníš zdravý rozum."

Bezmyšlenkovitě odehnal rukou mouchy. Kdysi, ještě jako dítě, se dvakrát nebo třikrát rozzlobil na dotěrný hmyz, a pokusil se jej zamáčknout. Vysloužil si za to políček. Tváře ho pálily ani ne tak bolestí, jako pocitem studu, že zarmoutil matku a přinutil ji, aby ho potrestala.

"Promiň, synáčku," pověděla mu mile. "Mouchy jsou jako východ a západ slunce, nevyhneš se jim, ale mohou tě nesnesitelně trápit - pokud jim to dovolíš. Musíš se naučit nevšímát si jich. Každý den se na chvíli postav tady do rohu a nech je, aby ti lezly po obličejí a po ruku, ale ty se ani nepohni. Dokud pro tebe nepřestanou existovat. Musí přestat existovat, potom nebudou narušovat tvou vnitřní harmonii a navíc - a to je ještě důležitější - ani vnitřní harmonii lidí

kolem tebe..."

Když tam teď seděl, cítil chvílemi mouchy na zádech a na obličeji. Nevadily mu.

Rychle byl hotov. Rýžový papír byl velmi kvalitní. Cítil se odpočinutě a při silách. Zvedl ruce, aby mu na ně sluha nalil vodu. Když měl ruce čisté, nalil si vodu z další nádržky na obličej, otřásl se, vzal si podávaný malý ručník, osušil se, vrátil se na verandu a vědomě začal všemi smysly vnímat okolí.

Hostinec už ožil. Sluhové sedlali a kartáčovali koně, muži, ženy, děti i nosiči snídali a hlasitě se bavili a pár se jich dokonce vydávalo na cestu - do Kjóta nebo z něj. Ve veřejně přístupném prostoru u vstupní brány Abe kontroloval své muže a postroje. Když spatřil Jošiho, přistoupil k němu.

Kolem chodili lidé, a tak se neuklonil, přestože mu to připadlo velmi obtížné. "Dobré ráno." V poslední chvíli spolkl slovo "pane". "Jakmile si budete přát, můžeme vyrazit."

"Po snídani. Sežeň pro paní Koiko nosítka."

"Hned. S koni nebo nosiči?"

"S koni." Joši odkráčel ke svému bungalovu a oznámil Koiko, že dnes nepojede na koni. Podle toho, jak velký kus cesty urazí, se večer rozhodne, jak dál. Sumomo pojede na koni jako obvykle.

Do večera s námahou urazili jen vzdálenost dvou stanic.

* * *

HAMAMACU

Joši si zvolil pro přenocování hostinec U Jeřábů, ani nejlepší, ani nejhorší ve vesnici Hamamacu - příjemný shluk domů a hostinců kolem Tókaidó, místo s proslaveným saké, kde se cesta stáčela k moři.

Když se Joši nasytil - jako obvykle jedl sám - vydal se za Koiko. Kdyby stolovali společně, zůstala by totiž o hladu.

Vždy se musela navečeřet dříve, aby se mu mohla věnovat během jídla. Dnes si s ní chtěl zahrát partii go, strategickou hru připomínající dámu.

Oba hráli dobře, ale Koiko přímo virtuózně, takže skoro vždy mohla podle libosti vyhrávat nebo prohrávat. Tím byla hra pro ni dvojnásobně obtížná. Zakázal jí, aby ho nechávala vyhrát, jenže těžko snášel porážku. Když ho porazila ve špatný den, byl mrzutý. Zato když měl špatný den a vyhrál, zvedlo mu to náladu.

Dnes vyhrál. Jen s námahou. "Ach, Výsosti, vy jste mě zničil," postěžovala si. "Už jsem byla přesvědčená, že vás porazím." Seděl v jejím vnitřním pokoji s nohama v malé prohlubni pod nízkým stolkem, pod nímž stál ohřívač s dřevěným uhlím. Tlustá prošívaná pokrývka přehozená přes stůl a obalená kolem jejich těl je chránila před průvanem a bránila úniku tepla. "Už jste se zahrál?"

"Ano, děkuji, Koiko. A tebe nic nebolí?"

"Ne, nic. Měla jsem dnes velmi dobrou masérku." Křikla: "Sumomo, přines, prosím, saké a čaj."

Ve vedlejší pokoji Sumomo vytáhla láhev a čajník z dalšího ohřívače, odsunula šódži a přinesla nápoje. Dobře je obsloužila a Koiko spokojeně přikývla.

Joši se zeptal: "Umiš už čajový obřad, Sumomo?"

"Ano, Výsosti, ale prostě se bojím, že ještě nejsem dost šikovná."

"Pan Joši je v tom mistr," poznamenala Koiko a vděčně se napila saké. Hýždě i záda ji brněly od toho, jak to s ní celý den házelo v nosítkách, stehna ještě trpěla po dvou dnech v sedle a hlava bolela z námahy, jak prohrát partii, aby vypadala jako zasloužené vítězství. Nic z toho však nedávala najevo. Velmi ji mrzelo, že dnes neurazili dostatečně dlouhý kus cesty. Byl tím viditelně zklamaný. Uvědomila si však, že oba jasně chápou, že další rychlý přesun by ji příliš vyčerpal. Nedá se nic dělat, on musí vyrazit napřed a já ho budu následovat. Prospěje nám, když se na čas rozdělíme. Tenhle život je sice nádherný, ale člověka brzy unaví.

V klidu se napili. Potom Joši řekl: "Zítřa brzy ráno vyjedu s třiceti lidmi a deset jich zůstane s tebou. Povede je Abe. Pojedete pohodlně za mnou do Eda."

"Samozřejmě. Ale s vaším dovolením pojedeme tak rychle, jak to jen půjde."

Usmál se. "To mě potěší, ale jen tehdy, pokud nepříjedeš celá bolavá."

"I kdybych byla celá rozbolavěná, váš úsměv mě okamžitě vyléčí. Ještě si zahrajeme?"

"Ano, ale ne go."

Zasmála se. "Tak na to se musím trochu připravit." Vstala, vyšla do vedlejší místnosti a zavřela za sebou šódži. Slyšel ji, jak hovoří se Sumomo, ale nevěnoval tomu pozornost, soustředil se na zítřek, Edo a na gaidžiny.

Hlasy utichly, protože obě dívky vyšly ven. Dopil saké. Velice mu chutnalo. Potom se odstěhoval do zadní místnosti, kde přes dokonale čisté tatami ležely futony a prošívané přikrývky. Ložnici zdobily zimní krajinky. Vysvlékl se z vatované jukaty, otřásl se a zachumlal se pod peřovou přikrývku.

Když se Koiko vrátila, slyšel ji, jak šramotí v přední místnosti, potom vstoupila dovnitř a zamířila přímo do koupelny, kde stály noční nádoby a džbány s vodou na pití a jiné s vodou na umývání. "Poslala jsem Sumomo, aby dnes přespala v jiné místnosti," zavolala na něho. "A požádala jsem Abeho, aby postavil venku stráž s příkazem, že tě nikdo nesmí až do rána rušit."

"Proč jsi to udělala?"

Vrátila se k němu do místnosti. "Dnes to bude na nějaký čas naposled. Zmínila jsem se mu, že zítřa s vámi nepojedu - a že vás chci jenom pro sebe." Pomalu se vysvlékla z kimona a přitulila se k němu.

Už ji sice mnohokrát viděl nahou a cítil její doteky a mnohokrát s ním spal, ale dnes to bylo mnohonásobně lepší než kdykoli předtím.

* * *

KJÓTO

V kjótském paláci zaklepal jeden z vyzvědačů ve službách urozeného pana kancléře na dveře ložnice, probudil ho a

předal mu zprávu, kterou přinesl v pouzdře poštovní holub. "Tohle jsme právě zadrželi, pane."

Malý váleček byl adresován hlavnímu činiteli bakufu v paláci, poradci Saitóovi a osobní pečeti jej opatřil tairó Nori Andžó. Wakura zaváhal, ale potom pěstěným nehtem odtrhl pečeť.

Andžó poslal ráno tuto depeši:

Vůdce gaidžinů drze odmítl císařský dekret, který mu přikazoval vyklidit Jokohamu. Přípravují se k útoku proti nám. Sepište koncept císařova rozkazu k celostátní mobilizaci a předložte jej s společně s touto žádostí císaři k podpisu. Oficiálně žádám císaře, aby jej okamžitě podepsal. Jeho kopie urychleně rozešlete všem knížatům. Zaříd'te, aby se šógun Nobusada ihned vrátil do Eda a postavil se do čela našich vojsk. Princezna Jasu může, a raději by měla, zůstat v Kjótu. Pan Joši se tímto oficiálně žádá, aby se bezodkladně vrátil.

Kancelář se na chvíli zamyslel. Rozhodl se, že Saitóův požadavek bude zamítnut a císař nikdy mobilizační rozkaz nepodepíše. Přepečlivě vsunul depeši zpět do válečku a zapečetil jej svou tajnou kopií pečeti.

"Vraťte to zpátky a postarejte se, aby to dostal adresát," přikázal. Když se později ocitl o samotě, rozesmál se. Válka!

Výborně. Nikdo nemohl být lepší tairó než Andžó. Teď se všichni utopí ve své vlastní moči, s nimi všichni gaidžinové a Joši, prostě všichni.

Kromě princezny. Ta odsud neodjede a stane se vdovou - čím dřív, tím lépe.

39

HAMAMACU, Pondělí, 8. prosince

Sumomo se probudila dlouho před rozedněním. Zdály se jí zlé sny. Už nebyla na Tókaidó s Koiko a panem Jošim, ale zpátky v Kjótu, kde vojáci bakufu pod Abeho velením nahnali šíši do hořícího domu, všude kolem se rozléhaly výkřiky a tryskala krev, v panickém strachu se vmáčkla za Kacumatu a Takedou do uzoučké podzemní chodby, do díry, kam se sotva vešla, plazila se za nimi, chodba se stále zužovala, ona už byla celá odřená a tunel se zužoval dál. Dusila se nedostatkem vzduchu, navíc k nesnesení prosyceného prachem. Před ní sebou trhaly Takedovy nohy, jak se tlačil dál a hlasitě funěl, někdo nebo něco se hýbalo za ní, vtom se Takeda změnil v Jošiho a kopal do ní, donutil ji zastavit a náhle zmizel a před ní nezůstalo nic než rakev z hlíny.

Potom se však šilený tep jejího srdce zpomalil, oči v tlumeném světle petrolejky začaly rozeznávat okolí a ona uviděla, jak ji pozoruje voják ležící na vedlejším futonu. Večer doprovázela Koiko, když si šla promluvit s Abem, a ten jí nakázal, aby přespala ve společné místnosti. V jednom koutě jí vyhradil dostatečný prostor - a to bylo naprosto uspokojivé řešení. Místnost sloužila čtyřem vojákům - dva spali a dva drželi stráž. Ustlala si, ale neusínalo se jí snadno. Slyšela Jošiho, jak říká Koiko, že dál už budou cestovat každý zvlášť, a pak i Koiko, jak oznamuje Abemu: "Urozený pan Joši rozhodl, že od zítřka já a můj doprovod pojedeme pomalu za ním."

"Co si přeje, abych zařídil, paní?"

"Jestli se nepletu, zmínil se, že vy a deset mužů zůstanete se mnou a doprovodíte mě do Eda. Omlouvám se, že vám přidělovám obtíže."

"Pro mě to žádné potíže nejsou, pokud on bude v bezpečí."

V bezpečí a mimo dosah, napadlo Sumomo. Zněna plánu ji zmátla. Cestou do Eda se může přihodit leccos zlého.

Nakonec ji přemohl spánek. A přišly sny. Dřív se jí nic nezdávalo. Obvykle se před spaním a po probuzení pomodlila, vyslovila Namu Amida Bucu, pouze jméno Buddhy Amidy, což stačilo, pokud opravdu existoval bůh, k němuž by se měla pomodlit. Včera večer na to zapomněla. Teď tiše ta slůvka odříkala a zavřela oči.

Brzy se opět ocitla se šíši v chatrči.

Nic horšího ještě v životě nezažila. Útok bez varování, kulky z pušek prorážející stěny. Hlava mladíka vedle ní najednou vybuchla a tomu chlapci nezbylo ani dost času, aby vykřikl, jiným však ano. Část jich zachvátila panika, některé přemohla hrozná bolest a kulky kolem nich dál bloudily a svištěly na ně. I Kacumatu to na chvíli ochromilo, ale hned začal řídit obranu. Několika šíši nařídil, aby podnikli výpad před budovu, a jiným, aby se pokusili probít se zadem. Oba pokusy byly odrazeny a ona nevěděla, kde se ukrýt, jen si uvědomovala, že všechno je ztracené. A opět zazněly výstřely a další výkřiky a další krev. To je konec, Namu Amida Bucu, Namu Amida Bucu, vtom ji ale hrubě uchopily jakési ruce a strčily ji do jámy za přehajícím Takedou - který nervózně odstrčil někoho z cesty stejně jako Kacumata. Její zachránce - nikdy nezjistila, který mladík to byl - hned nato dostal smrtelný zásah, a tlačence, zatarasila vstup do tajné chodby. Najednou bylo příliš pozdě.

Nějak se přece jen prodrala z té tmy plné nenávisti na čerstvý vzduch. Potom přehali, v panickém strachu utíkali dál a dál, popadali dech, až jim málem praskla hrud'. Kacumata je zavedl ke svému útulku pro případ největší nouze, k zadní brance u Iwakury.

Tam se ihned konala válečná porada. "Doporučuji, abychom se prozatím rozptýlili," rozhodl Kacumata. "Na jaře, ve třetím nebo čtvrtém měsíci, se znova sejdem. A potom zahájíme novou ofenzívu."

"Proč bychom měli čekat?" zeptal se kdosi.

"Protože jsme prozrazeni, protože máme mezi sebou zrádce, možná je to někdo z našich ochránců. Někdo nás zradil. Musíme se zachránit a rozprchnout."

A tak se také stalo. "Sumomo, ty půjdeš ke Koiko..."

Ale než ho uposlechla, musela se vzpamatovat. Dlouhé hodiny proplakala a příliš snadno propadala panice. Když se poprvé setkala s Koiko, byla už jako dřív, skoro, ne však úplně. "Až budeš cítit, že se strach vrací, lokni si tohle léku," radil jí Kacumata. "Za týden za dva bude všechno v pořádku. Pamatuj si, že musíš být v dokonalém stavu pro sonná džoi..."

Procitla ze snů a otřela si pot. Cítila, že se strach vrací. Byla ještě noc. Prsty šátrala po svém ranečku, ve kterém měla lahvičku, ale nebyl na svém místě. Nevzala si jej s sebou, když se přestěhovala do společné ložnice. To je jedno,

pomyslela si, nepotřebuji ho, obejdu se bez toho.

Několikrát si to opakovala a dál se převalovala na lůžku. Propoceně pokrývky se na ni lepily. Vtom si všimla, že ji jeden ze strážných pozoruje.

"Špatné sny?" zašeptal laskavě.

Tiše přikývla.

"Postaral bych se, abys spala sladce." Odstrčil pokrývky a gesty ji lákal k sobě. Zavrtěla hlavou. Pokrčil rameny, převrátil se a zapomněl na ni. V duchu zaklel, že je hloupá, když odmítá takovou rozkoš. Také ona se obrátila zády. Neurazila se, jen ji to trochu pobavilo. Rukou nahmatala nůž u svého pasu. Ten dotek jí přinesl potřebný klid. Poslední Namu Amida Bucu.

Zavřela uči a usnula spánkem beze snů.

* * *

Koiko se probudila a cítila se nádherně. Ještě se úplně nerozednilo. Joši klidně spal vedle ní. Příjemně se jí tam leželo a chvílemi opět upadala do dřimoty. Věděla totiž, že nebude muset další den snášet nepohodlí v nosítkách a kvůli přehnanému spěchu nechat sebou házet ze strany na stranu. A také proto, že noc byla laskavá. Joši tvrdě spal. Občas trochu zachrápal a škubl sebou, ale to ji nevyrušovalo. "Vycvičte si uši, dámy," nekonečně opakovaly bezzubé kurtizány všem maiko ve školách, "celou část života, kdy budete pracovat, strávíte se starými muži. Všichni muži chrápou, ti staří chrápou opravdu, ale také opravdu platí. Mladíci vás jen oberou o vaše květiny a chrápou také." Ze všech mužů, vedle nichž se ocitla na lůžku, spal Joši neklidněji. Zato když byl vzhůru, vycházelo se s ním jen obtížně. Neustále musela předvídat, co udělá. Uspokojit ho. Ne fyzicky. Fyzicky byl silný a zkušený, a přestože ji naučili zůstat v objetí netečná, vedl si tak, že většinou z toho měla potěšení i ona.

Kacumata byl spíš kouzelník. Pěstoval její fantazii a myšlení, probudil v ní mnohem víc, než by si kdy dokázala představit. Vždy ho nadchlo, když zvládla nějakou novou dovednost - třeba si vycvičila sluch tak, aby slyšela i nevyslovená slova: "V tom spočívá hlavní poznání, to jsou ty nejdůležitější věty, známky nebezpečí nebo bezpečí, to, co je nejtajnější v beztak tajném srdci. Pamatuj si, že my všichni, muži i ženy, máme tři srdce, jedno ukazujeme světu, jedno rodině a třetí nezná nikdo, kromě nás samých. Někteří lidé mají srdcí šest. Joši mezi ně patří. A on je tvůj cíl, on je ten, koho musíš zlomit."

Pousmála se, protože si vzpomněla, jak mu tenkrát odpověděla, že pan Joši je pro ni naprosto nedostupný, ale Kacumata se na ni mile podíval, jak to uměl jen on, a nabádal ji k trpělivosti. "Času máš dost. Je ti osmnáct a já už tě toho moc naučit nedokážu. Musíš se zdokonalovat sama. Jako každý dobrý žák se musíš řídit nejdůležitější zásadou všech studentů: odvděč se svému učiteli tím, že splníš svou povinnost a překonáš ho. Buď trpělivá, Koiko, v příhodný čas se mama-san a já postaráme, aby se pan Joši o tobě dozvěděl..."

A také se postarali. Během roku. První pozvání na hrad přišlo před šesti měsíci a pěti dny. Srdce jí tenkrát bušilo strachem, že neuspěje, ale skutečnost tak zlá nebyla. Byla dokonale připravená a svou povinnost vůči učiteli splnila. Dokážu ale Jošio věst? Vím, že má rád mě, mou společnost a mé nápady. Ale k čemu bych ho měla věst? To mi Kacumata nikdy neprozradil, jenom tvrdil, že se to vyjasní samo. "Patří to k sonnó džoi. Připoutej pana Jošio k sobě. Pomoz mu, aby se změnil. Postupně ho přesvědčíš, aby se přiklonil víc na naši stranu. Nikdy nezapomínej na to, že to není nepřítel, naopak, hraje pro nás životně důležitou roli. Povede nové bakufu složené z věrných samurajů jako tairó - a to už nebudeme potřebovat nového šóguna, ani šógunát - když mu bude pomáhat nová a stálá rada samurajů..." Ráda bych věděla, jak to bude v té nové době zařízeno, jestli se toho vůbec dožiju, rozjímala, když si tam tak pohodlně hověla. A co teď udělám se Sumomo?

Vůbec nebylo nutné ji poslat do vedlejší místnosti - jako by někomu vadilo, že spí za dveřmi. Neposlouchala by jejich milostné výkřiky, ani slůvka, která si v těch chvílích mumlají. To nebyl ten pravý důvod jejího rozhodnutí. Když Joši tiše oznámil Koiko, že dál už spolu nepojedou, zdálo se jí, že z vedlejší místnosti zaslechla zvuky, jako by se Sumomo přiblížila a snažila se vyslechnout jejich rozhovor - a to by byl nepřijatelný zásah do jejího soukromí a projev špatného vychování.

Něčeho takového by byl schopný jen odporný čmuchal, pomyslela si. Nebo vyzvědač. Aha! Nehraje zase Kacumata jednu ze svých složitých her uvnitř hry druhé a nevyužil mě k tomu, aby na Toranagu a na mě nasadil špiona? Zítra si to s ní vyříkám, dneska může přespat jinde.

Nic Sumomo nevysvětlovala, jen se jí mezi řečí zmínila, že pan Joši má radši samotu. Když jí přikázala odejít, prohledala dívčin raneček. Neuvažovala o tom, proč to dělá. Nebyla si ani jistá, zda je dívka opravdu chce špehovat.

Nic neobvyklého tam nenašla. Pár kousků oblečení, lahvičku nějakého léku a nic víc. Pečlivě složené denní kimono bylo obyčejné a nazasloužilo si víc než běžný pohled. S úlevou znovu raneček zavázala. A pokud jde o tu lahvičku... Co kdyby tam byl nějaký jed?

Než se vrátila k Jošimu, rozhodla se o tom přesvědčit. Donutí Sumomo, aby se napila. Nikdy neuškodí připravit se na možné nebezpečí. Joši říkával: "Proto zemřel Utani. Nerozestavěl správně strážce."

Prosím za prominutí, Joši, ale nesouhlasím. Utaniho zabily pověsti o jeho sklonech, které má služka slyšela od samurajů z kasáren a které jsem jí dovolila předat dál Meikin a ta o nich zase vyprávěla Hiragovi. Ráda bych věděla, co teď asi dělá Hiraga. Jako zákazník mě navštívil dvakrát, to mi bylo šestnáct, a nebyl o nic horší ani lepší než ti všichni ostatní bezejmenní, ale jako šiši vynikal nad všechny. Je zajímavé, že...

Joši si ve spánku odfrkl, ale neprobudil se. Lehce se ho dotkla přitahována teplem jeho těla. Spi, drahoušku, dáváš mi víc potěšení, než si odvážím sama sobě přiznat, pomyslela si a opět se vrátila do minulosti.

Je zvláštní, že se mi pořád vybavují dva obličejové: Kacumatův a Hiragův. A zvláštní je i to, že mě vychovávali jako dámu pro Toranagu Jošio - alespoň na čas. Potkalo mě veliké štěstí. Za rok, za dva, nanejvýš za tři se vdám. Tora-čan mi

vybere manžela. Těžko říci koho, ale určitě to bude samuraj. Ííí, kolik budu mít synů? Stará hvězdopravkyně mi předpověděla tři syny a dvě dcery, čínský mnich dva syny a dvě dcery. V duchu se usmála. Budu spravovat mužovu domácnost moudře, budu na své syny hodná a na dcery přísná, ale ony se stejně dobře vdají.

* * *

Koiko se probudila jen o několik vteřin dříve než Joši. Okamžitě procitl a hned byl připraven na další den. Pomohla mu do vatované jukaty, utáhla kolem sebe kimono, otevřela dveře šódzi, pak další, poklekla a nazula ho do slaměných sandálů. Stráža se mu začaly klanět, ale hned se vzpamatovaly a nenápadně se rozhlížely kolem, zatímco Joši odcházel k záchodkům.

Sumomo klečela u dveří a trpělivě čekala. Vedle ní se ukláněla služka s ohřívacem, horkým čajem a podnosy se snídání. "Dobré ráno, paní. Dnes je ale zima. Smím vám připravit čaj?"

"Ano, prosím, Sumomo, a hned. Zavři dveře, táhne sem." Koiko se chvatně vrátila do zadní místnosti a zavolala: "Odjedeme až dopoledne, Sumomo. Do cestovního se převlékneme později."

"Ano, paní." Sumomo pořád stála u vnějších dveří a snažila se nedat na sobě znát zděšení. Okamžitě si všimla, že někdo hýbal s jejím ranečkem. Svázal jej trochu jinak než ona. Její denní kimono zůstalo pečlivě složené, ale i na ně někdo sahal.

Zalapala po dechu. Počkala, až odejde služka, a rychle rozbila kimono. Když v tajné kapse uvnitř rukávu nahmatala ukryté šurikeny, srdce se jí opět rozběhlo.

Ale počkej, napadlo ji a do tváří se jí nahrula krev. To, že tam zůstaly, ještě neznamená, že je nikdo neobjevil. Nesmím zpanikařit. Přemýšlej! Kdo by prohledával moje věci? Zloděj? To určitě ne! Abe? Strážný? Koiko? Joši? Kdyby to byl kterýkoli z nich, už bych byla mrtvá nebo alespoň svázaná a odpovídala bych na jejich otázky a...

"Sumomo, je už čaj hotový?"

"Ano, už běžím, paní..."

Rychle si natáhla kimono přes jukatu na spaní, aby jí nebyla zima - už se umyla, vyčistila si zuby, vykartáčovala vlasy a sepnula si je do uzlu jako obvykle - pak si zavázala obi, zkontrolovala nůž v pochvě a mezitím zoufale přemýšlela: Byl to někdo z nich? A co když ta prohlídka nebyla dost pečlivá? Jestli tam nikdo nehledal šurikeny, snadno by je přehlédl. Co když nebyl dost zkušený? Koiko? Proč by teď prohledávala mé věci? O to se samozřejmě postaraly služby, když jsem se k ní nastěhovala - a tehdy jsem měla šurikeny při sobě.

Se zmatkem v hlavě ohřála rýžovou kaši, připravila čaj a odnesla jej do koupelny, kde se Koiko polévala horkou vodou navoněnou extraktem z květin. Vědra s vodou do koupelny vstříčili za svítání malými dvířky, aby se ani kapka nerozlila na tatami a služebnictvo nerušilo hosty. Stejně se vynášely i nočníky.

"Vezmu si na sebe hnědé kimono s kaprem," prohodila Koiko a vděčně upila čaje. I když se pokoušela nebrat chlad na vědomí, naskočila jí po těle husí kůže. "A zlatavé obi."

Sumomo odběhla a se srdcem stále ještě sevřeným přinesla žádané kusy oděvu a pomohla jí s oblékáním.

Když bylo obi uvázáno k plné spokojenosti, Koiko si klekla na jeden z futonů. Sumomo se postavila za ni a kartáčovala jí zářivé vlasy dlouhé až po pás. "Dobře, Sumomo, učíš se, ale pokus se o delší a jemnější tahy."

Zvenčí sem stále hlasitěji doléhal ruch probouzejícího se hostince. Služky, vojáci a zákazníci na sebe pokřikovali. Ozval se hlas Abeho a pak Jošiho. Obě ženy naslouchaly, ale nerozuměly, o čem mluví. Potom se hlasy vzdálily.

"Ještě dvacet tahů kartáčem, pak se nasnídám a dám si ještě šálek čaje. Máš hlad?"

"Ne, paní, děkuji, už jsem jedla."

"Ale dobře ses nevyspala, vidí?" zeptala se Koiko, které neušla dívčina nervozita.

"Ne, paní Koiko. Promiňte, že vás zatěžuji svými problémy, ale někdy mi dělá potíže usnout. A když se to nakonec podaří, trápí mě zlé sny," přiznala se Sumomo upřímně. Stále ještě nepřekonala nejistotu. "Lékař mi dal nějaký lék na uklidnění. Když jsem se včera večer stěhovala, zapomněla jsem si jej vzít s sebou."

Tak to tedy bylo? Koiko na sobě nedala znát, jak se jí ulevilo. "Možná by sis ho mohla vzít teď."

"Ano, ale to počká..."

"Prosím, trvám na tom. Je důležité, abys byla klidná."

Sumomo poslušně a vděčně našla lahvičku. Viděla, že ji nikdo neotvíral. Ustrkla si a zase zastrčila zátku. Téměř okamžitě se jí po těle rozlilo vnitřní teplo. "Děkuji, paní," odpověděla poslušně a znovu se chopila kartáče.

Koiko se pustila do teplé rýžové kaše, okurky, studeného smaženého úhoře se sladkokyselou omáčkou a rýžových koláčků a potom prohodila: "Prosím, posaď se, Sumomo, a nalij si čaj."

"Děkuji, paní."

"Urozený pan Joši rozhodl, že ho už nemám doprovázet, ale následovat ho v nosítkách pomalejším tempem."

"Když jsem na vás čekala, pověděli mi o tom strážní. Jakmile si budete přát vyrazit, všechno bude připravené."

"Dobře." Ted', když Koiko zjistila pravdu o lahvičce, trochu se uklidnila, ale na jejím rozhodnutí být opatrná se nic nezměnilo. Svou službu Kacumatovi už odvedla. "Ted' už jsi v bezpečí z Kjóta pryč," promluvila tiše a Sumomo se sevřely útroby. Nebýt elixíru, propadla by panice. "Už je nejvyšší čas, abychom se rozloučily, Sumomo. Dnes. Máš peníze?"

"Ne, paní." Sumomo se pokoušela mluvit věcně. "Nebylo by ale možné..."

"S tím si nemusíš lámat hlavu. Něco ti dám." Koiko se usmála. Nesprávně si vyložila dívčin neklid, a proto sebejistě pokračovala: "A co tvé dokumenty? Máš je v pořádku?"

"Ano, ale směla bych..."

"Bude to tak nejlepší pro nás obě. Promýšlela jsem všechny možnosti. Bude nejlepší, když dál pojedou sama. Ty můžeš zůstat tady, nebo se vrát domů do Sacumy - to bych ti radila - a třeba můžeš sama pokračovat do Eda."

"Ale, prosím, nemohla bych s vámi zůstat?"

"Bude moudřejší, když dál půjdeš svou cestou. Určitě chápeš, jak mimořádnou laskavost jsem udělala tvému ochránci, když jsem si tě vzala k sobě. Teď už ti nic nehrozí," dodala laskavě.

"Ano... Ale co si počnete vy, sama bez služby? Chci vám pomáhat jako..."

"Ano, byla jsi velmi šikovná, ale já si bez problémů někoho najdu. S tím si, prosím, nezatěžuj hlavu. Vrátiš se tedy do Kjóta?" Když Sumomo neodpovídala a jenom netečně zírala, zeptala se laskavě: "Co ti řekl tvůj ochránce, abys udělala, až ode mne odejdeš?"

"On... On neřekl nic."

Koiko se zamračila. "Ale nějaký plán určitě máš?"

"Ale ano, paní." Sumomo byla stále vzrušenější a ústa jí začala vypovídat poslušnost. "Řekl mi, že mám s vámi jet až do Eda. Pak, jestli si to budete přát, mám od vás odejít."

"A kam máš jít?"

"Mám jít... za Óda-sama."

"Ano, ovšem, ale kam do Eda?"

"To nevím určitě. Smím vám nalít..."

"To nevíš určitě, Sumomo?" Koiko se zamračila ještě víc. "Copak nemáš rodinu, příbuzné, za kterými bys šla, kdybys ho tam nenašla?"

"Víte, no, je tam hostinec, kde budou vědět, kde je, nebo tam najdu vzkaz... ale přísahám vám, že vám nebudu při cestě na obtíž. Vůbec ne. Tolik jste mě toho naučila..."

Čím víc Koiko poslouchala, jak ji děvče ujišťuje - zbytečně, pomyslela si, protože jsem dala jasně najevo, že už jsem se rozhodla - tím méně se jí líbilo, co slyší, jak je Sumomo vzrušená, nezamlouval se jí ani tón řeči i způsob, jak klopila zrak. Přestala vnímat dívčiny argumenty a využila té chvílky, aby si srovnala v hlavě myšlenky. Byly stále pochmurnější. "Je tvůj ochránce také v Edu?"

"To nevím, promiňte. Smím vám, prosím, nalít..."

"Ten Óda-sama je ze Sacumy. Patří k místní sacumské posádce?"

"Ne." Sumomo hned se začala v duchu proklínat, měla říct, že neví. "Sacu..."

"A co dělá v Edu?"

"Nevím, paní," odpověděla Sumomo pokorně. Mozek jí nepracoval dost rychle a stále víc propadala zmatku. "Už jsem ho neviděla skoro celý rok, a tak... Říkali mi, že ho najdu v Edu."

Koiko se na ni upřeně zahleděla. Mluvila stále útočněji. "Tvůj ochránce říkal, že ten Óda-sama je šíši..." Zmlkla. Když vyslovila tohle slovo nahlas, úplně se zděsila toho, jaké nebezpečí na sebe vzala, když souhlasila s tím, že se postará o toto děvče. "Šíši jsou přesvědčeni, že pan Joši je jejich úhlavní nepřítel. A jestli je nepřítel, tak..."

"Ne, paní, on ne, on ne, nepříteli jsou pro ně jen šógunát a bakufu. On stojí nad nimi, on není nepřítel," tvrdila vehementně Sumomo. Ta lež jí vyšla z úst snadno, ale pak dřív, než se dokázala zarazit, dodala: "Kacum - můj strážce nám to všem kladl na srdce."

"Vám všem?" Koiko zbledla jako křída. "Namu Amida Bucu! Ty jsi jeho žačka?" Kacumata se jí kdysi svěřil, že cvičí i několik vybraných mladých žen a zařadí je do svých válečnických oddílů. "On tě také cvičil?"

"Já s nimi jen tiše sympatizuji, paní," vysvětlovala Sumomo. Všechno se chtěla ovládnout a vypadat nevinně.

Koiko se nevěřícně kolem sebe rozhlédla. V hlavě měla náhle prázdno a její blažený svět se rozpadl na kousky. "Ty k nim patříš, jsi jedna z nich!"

Sumomo se na ni upřeně zadívala a v duchu probírala možnosti, jak vyvážnout z pasti, v níž znenadání uvízla. "Paní, prosím, pojďme si to v klidu rozvážit. Já... já vás neohrožuji, ani vy mě. A při tomhle zůstane. Přísahala jsem, že vás budu chránit, a pokud bude třeba, tak i pana Jošioho. Dovolte mi jet s vámi. Přísahám vám, že hned, jak dorazíme do Eda, od vás odejdu. Prosím?" Pokoušela se přesvědčit Koiko úpěnlivým pohledem. "Nikdy té laskavosti nebudete litovat. Prosím. Bylo to celoživotní přání mého ochránce. Prosím, budu vám sloužit..."

Koiko ta slova nevnímala. Pozorovala Sumomo, jako myš sleduje kobru připravenou k útoku. Nemyslela na nic jiného, než jak by mohla utéct a vše změnit v pouhý zlý sen. Ale nezdá se mi to jen? Buď rozumná, tvůj život visí na vláskách. A víc než jen tvůj život. Seber rozum do hrsti!

"Podej mi svůj nůž."

Sumomo nezaváhala. Rychle sáhla do obi a podala jí nůž i s pochvou. Koiko váhavě uchopila čepel, jako kdyby byla rozpálená. Nevěděla, co má se zbraní dělat, ještě nikdy ji nedržela v ruce, nevlastnila ani nepotřebovala, protože v plovoucím světě byly zbraně zakázané, a tak jej honem zastrčila do vlastního obi. "Co u nás pohledáváš? Proč jsi tady?" zeptala se sotva slyšitelně.

"Jenom mám s vámi odcestovat, paní," vysvětlovala Sumomo stejným tónem, jako kdyby hovořila s dítětem, ale neuvědomovala si, jak neústupně se přitom tváří. "Jenom mám s vámi cestovat, jiný důvod není."

"Patřila jsi k vrahům, kteří přepadli šóguna Nobusadu?"

"Samozřejmě že ne. Já s nimi jen sympatizuji, přátele..."

"Ale ty jsi byla ten zvěd, kdo vyrazil, že můj pán vyjde z kasáren a setká se s Ogamou. Tos byla ty!"

"Ne, paní. Přísahám. Už jsem vám řekla, že on není nepřítel. To byl nějaký šílenec, který jednal na vlastní pěst, nikdo z nás to nebyl. Říkám vám..."

"Musíš odejít, musíš," zašeptala Koiko rozechvěle. "Prosím, odejdi. Prosím, jdi hned teď, prosím. Rychle."

"Nemusíte si s ničím lámat hlavu, není proč se bát. Není."

"Ale já se, já se toho bojím, mám strašný strach, že by tě mohl někdo udat... Joši by..." Slova jako by zůstal viset ve vzduchu mezi nimi. Hleděly si do očí, Sumomo chtěla přemoci silou vůle Koiko, která si náhle připadala bezmocná. Obě

jako by najednou zestárly. Koiko byla zdrcená svou naivitou i tím, jak ji její idol tak zlovolně zneužil, Sumomo rozzuřená, proč byla tak hloupá a okamžitě neuposlechla, když jí ta všetečná děvka řekla, aby odešla. "Udělám, jak říkáte," zamumlala Sumomo. "Odejdu, i když..."

Posuvné dveře se otevřely. Dovnitř bezstarostně vešel Joši a zamířil do vnitřní místnosti. Tento pohyb jako by prolomil jejich strnulost. Rychle se uklonily. Zastavil se v polovině kroku a všechny jeho smysly začaly bít na poplach.

"Co se děje?" zeptal se ostře. Neušel mu záblesk strachu v jejich očích, než stačily sklonit hlavu.

"Ni... Nic, Výsosti," řekla Koiko a Sumomo zatím spěchala k ohřívači pro čerstvý čaj. "Dáte si čaj? Nebo snad snídani?"

Jeho zrak přelétal od jedné ženy k druhé. "Co se děje?" zeptal se pomalu a ta slova připomínala ledové jehly.

Sumomo si pokorně klekla. "Jen, jenom nás mrzelo, že nepojedeme s vámi, Výsosti. Jen to. Paní Koiko byla tak smutná. Smím vám přinést čaj, Výsosti?"

Ticho bylo stále hutnější. Ruce sevřené v pěsti měl u stehů, tvář nehybnou, bosé nohy jakoby vrostlé do země.

"Koiko! Hned mi to pověz!"

Ústa Koiko se začala pohybovat, nevyšlo však z nich ani slůvko. Sumomino srdce se sevřelo, neboť Koiko se namáhavě zvedla na nohy, rozplakala se a zakoktala: "Víte, ona... Je to pravda, ale ona není tak úplně to, co..."

Sumomo už na nic nečekala. Vyskočila, pravou rukou sáhla do rukávu a vytáhla z něj šuriken. Jakmile to Joši uviděl, ústa se mu napětím sevřela. Její ruka se rozmáchla a chystala se k hodů - on stál, neozbrojený, nechráněný cíl. Meče si nechal ve vnitřní místnosti. Ihned uhnul doleva, doufal, že ji tak zmátne, a přitom se s očima upřenými na její ruku připravoval k útoku. Dívka se však zmást nenechala, zamířila na jeho hrudník a vztekla hodila.

Ocelový kroužek s hroty zasvětlil místnosti. Joši se zoufale prohnul a vrhl se stranou. Jeden z hrotů zachytil okraj jeho kimona a protrhl látku, kůže se však nedotkl a letěl dál, až prorazil dveře a s tupým cvaknutím se zasekl do jednoho z trámů v zadní místnosti. Joši, který musel vynaložit největší úsilí, aby se zachránil, ztratil rovnováhu, padl na stěnu a sesul se na podlahu.

Na okamžik vše vypadalo jako zpomalený sen...

Sumomo nekonečně dlouho sahala do rukávu pro další šuriken. Pozorovala, jak její velký nepřítel leží bezmocně na zemi, a ta pitomá děvka, která zavinila tenhle zbytečný konec, na ni zírá a strachem se nemůže ani hnout. Sama se nebála, cítila jen vzrušení, a byla si jistá, že tohle je vrchol jejího života, chvíle, pro kterou se narodila a cvičila po celý svůj život, a teď, jako neporazitelný mistr šiši zvítězí a zemře, ale v legendách zůstane věčně živá.

Koiko jen bezmocně stála, zděšená tím, jak ji božský guru podvedl, jak ji zradil, jak jí říkal samé lži, i s tím děvčetem ji podvedl a kvůli němu došlo k tomuto obłudnému spiknutí: její ochránce zemře, a i kdyby snad přežil, ona ztratí čest a zemře, buď rukou jeho vlastní nebo strážců, vše je v tomhle životě ztracené, nikdy se nevdá za samuraje, nikdy neporodí syny, v tomhle životě nikdy, radši musí ukončit svůj život, než aby ji odporně zabili oni, ale jak, jak... Vtom si vzpomněla na nůž od Sumomo...

Joši se zvedal z podlahy a zoufale vyhlížel další šuriken. Srovnával si nohy pod tělo, aby se mohl odrazit k útoku, který se mu musí podařit, jinak zemře. Všechno však trvalo příliš dlouho. Mysl mu zatemnil vztek, že ve svém náručí choval zmiji, ale vtom si všiml, že Sumomo svírá v ruce další kroužek - kolik jich asi má? - a že její rty odhalují velice bílé zuby...

Okamžik, kdy vše jako kdyby zamrzlo, skončil.

Sumomo znehybněla, aby si vychutnala okamžik zabíjení, ale trvalo jí to příliš dlouho a najednou vyskočila Koiko a v ruce svírala nůž. Dívka instinktivně změnila cíl, ale hned si to znovu rozmyslela, nejspíše ještě jednou namířila na Jošiho a rozpráhla se, jenže v tom okamžiku se Koiko vrhla dopředu, zakopla a padala na ni.

Rotující šuriken se zabořil do prsou Koiko. Ozval se výkřik. Joši měl najednou dost času, aby skočil k Sumomo. Chytil ji za kotník, strhl ji na zem a už jí sahal prsty po krku, jenže dívka, vycvičená v bojových uměních, se mu vykroutila jako úhoř a šátrala po posledním šurikenu. Než na něj stačila dosáhnout, jeho ocelové prsty ji chytily za kimono, utrhly z něj kus rukávu, a tím jí ztížily pohyb. Jenže Sumomo se opět vymanila ze sevření a hned stála na nohou, on však už také. Opět ze sebe vydala nervy drásající bojový pokřik, sevřela dlaň a znovu hodila. Znehybněl jako by byl mrtvý - její ruka však byla prázdná a hod jen naznačený, poslední šuriken totiž uvázl v roztrženém rukávu.

Zatímco jej hledala, za jejími zády otevřel strážný posuvné dveře. "Rychle!" vykřikla a ukázala na Koiko, která se svíjela a sténala na zemi, aby odvedla jeho pozornost. Zatímco se voják vrhl dopředu, vytrhla mu dlouhý meč z pochvy, zvedla jej a udeřila. Zranila ho a stejným pohybem se otočila k Jošimu. Ten však rychle ustoupil, přeskočil přes záda ležící Koiko a prorazil zástěnu do zadní místnosti, kde si nechal zbraně. Sumomo se okamžitě vrhla za ním.

Meč s hvízdnutím vyletěl z pochvy. Joši se otočil, vši silou odrazil ránu, která na něho dopadala a uskočil stranou.

Sumomo neohroženě útočila dál, ale on blokoval její výpady a přitom se snažil odhadnout její schopnosti stejně jako ona jeho. Další sprška úderů. Uměla zacházet s mečem stejně dobře jako on.

Vtom přešel do protiútku, ale byl zastaven. Oba poodstoupili a kroužili kolem sebe. Sumomo proskočila dírou ve stahovacích dveřích, aby měla kolem sebe více prostoru, on ji okamžitě následoval a zase oba kroužili a čekali, kdy protivník udělá chybu a umožní jim zaútočit. Zvenku se ozvaly výkřiky. Stráže se sbíhaly, ale zraněný samuraj částečně blokoval dveře. Sumomo si uvědomila, že zbývá jen málo času, a tak zintenzívnila tlak, učinila náhlý výpad vpřed a otočila se zády ke dveřím. Joši se zkroutil a donutil ji znovu se otočit, ale přitom ztratil iniciativu.

K dívce se zezadu přiblížil se zdviženým mečem Abe. Vyštěkl: "Ne! Nech mi ji!" Její úder mu však málem usekl hlavu, a tak ustoupil ve chvílkovém zmatku.

Abe poslušně couvl. Další prudká srážka, ale Joši v poslední chvíli nabyt ztracenou rovnováhu. Oba bojovníci byli vyrovnáni, Joši byl sice mnohem silnější, ale neměl tak skvělý výcvik.

Vtom se jíle jejich mečů do sebe zaklesly. Rychle se vyprostila, protože pochopila, že při takovém měření sil by ji snadno přemohl, ustoupila, naznačila útok, a potom se na něho slepě, neortodoxně vrhla a ostřím meče ho zasáhla do

ramene. Méně zkušeného protivníka by tím vyřadila z boje, ale on ránu čekal a utrpěl jen škrábnutí. Přesto však vykřikl a s předstíranou velikou bolestí se přestal krýt. Sumomo se bezstarostně přiblížila, aby ho zabila. Jenže Joši nebyl přesně tam, kde ho čekala. Jeho meč rychle vylétl vzhůru a zastihl ji nepřipravenou. Ostří prolétlo jejím levým zápěstím a useklo je i s mečem, který její prsty stále svíraly.

Překvapeně se podívala na pahýl své ruky, z něhož jí silným proudem tryskala krev. Nic ji nebolelo. Druhou rukou chytila pahýl, aby zpomalila krvácení. Strážce se vydaly k ní, aby se jí zmocnily, ale Joši je opět s kletbou poslal pryč. Zalupal po dechu a velmi opatrně si ji prohlížel. "Kdo jsi?"

"Sumomo Fudžahito... šiši," vyhekla. Odvaha a síly ji rychle opouštěly, ale ještě je dokázala sebrat, zakňourala "sonno džoi!", zdravou rukou sáhla po posledním šurikenu, našla jej, vrazila si jeden otrávený hrot do paže a zapotácela se vpřed, aby zbraň ještě zabořila do Jošiho. Nepřekvapila ho však.

Mistrovský úder mečem ji zasáhl přesně tam, kde krk přecházel v tělo, přesekl je a vyšel pod jejím ramenem. Ti, kdo to viděli, zatajili dech a pomysleli si, že se stali svědky události, která bude po staletí kolovat od úst k ústům a která dokazovala, že si tenhle člověk zaslouží být potomkem velkého šóguna a nést jeho jméno. Všemi však otfásl pohled na tak velké kaluže krve.

Abe dokázal promluvit jako první. "Co se stalo, pane?"

"Zvítězil jsem," odpověděl Joši zachmuřeně. Prohlédl si rameno, kde měl zakrvácené kimono. Bolest v boku, ale i v srdci ho zle trápila. "Sežeňte lékaře... Potom pojedeme."

Muži se rozprchlí, aby splnili rozkaz. Abe odtrhl zrak od Sumominy mrtvoly. Koiko sténala, svíjela se na podlaze a nehty drásala tatami. Přiblížil se k ní, ale Joši ho okřikl: "Opatrně, ty blázne. Ona taky patří mezi spiklence!" Abe obezřetně odkopl Sumomin nůž stranou. "Obrat' ji!" Udělal to nohou.

Objevilo se jen několik kapek krve. Šuriken připíchl kimono do těla a ucpal ránu. Do prsou se zabořila víc než polovina ocelového kroužku. Ačkoli se návaly bolesti zřetelně zapsaly do její tváře, vypadala stále úchvatně.

Jošim zmítala nenávist.

Ještě nikdy mu tak bezprostředně nehrozila smrt. Nedávné přepadení se s tímhle vůbec nedalo srovnat. Pořád ještě nemohl pochopit, jak se mu podařilo ubránit se nenadálému útoku. Snad půltuctokrát se mu už zdálo, že je poražen, jenže hrůza z nadcházejícího konce nebyla taková, jak si představoval. Hrůza každého ochromí, řekl si v duchu a najednou ho popadl takový vztek, že chtěl Koiko za její zradu rozsekat na kusy, nebo ji nechat, aby se trápila co nejdéle.

Bezmocně svírala prsty na hrudi, kde se soustřeďovala nesnesitelná bolest, a pokoušela se vytrhnout tu věc, která ji způsobila. Nedokázala to však. Roztřásla se. Její oči se otevřely a ona spatřila Jošiho, jak nad ní stojí. Zvedla ruce k obličejí. Ještě se pokoušela učesat, aby se mu líbila. "Pomoz mi, Tora-čan," vzlykla tiše. "Prosím, pomoz miíí... To bolí..."

"Kdo tě poslal? A ji? Kdo?"

"Pomoz mi, ach, prosím, to bolí... bolí. Chtěla jsem tě zachrá... za..." Její slova jako by se rozplynula v dáli a Koiko se opět viděla, jak stojí s nožem v ruce, on je bezbranný a ona hrdinsky koná svou povinnost, vrhá se dopředu, aby ho zachránila, aby mu dala nůž, který sama neuměla používat, a znemožnila zrádkyni, aby ho zranila létající ocelí, sama ji přijímá místo něho, zachraňuje ho, aby ji odměnil a odpustil, ne že by něco zlého spáchala, jenom mu sloužila, přinášela mu potěšení, uctívala ho...

"Co s ní provedeme?" zeptal se Abe nervózně. Stejně jako všichni ostatní nepochyboval, že šuriken byl otrávený a Koiko zemře. Některé jedy měly strašlivý účinek.

Hodte ji na smetiště, napadlo Jošiho v první chvíli. Ústa se mu naplnila odpornou nasládlou chutí žluče. Nechte ji, ať trpí, nebo ji předhodte psům. Zamračil se. Trpěl i on, protože si uvědomil, jak je stále krásná a dokonce ho i v této chvíli přitahuje. Její sténání a sliny u úst ho však utvrdily v odporu, kyselém přesvědčení, že skončilo jedno údobí jeho života.

Od nynějška bude sám. Zničila v něm důvěru. Jestli ho dokázala zradit tahle žena, na kterou vyplýval tolik citu, zradit ho může už každý. Nikdy už neuvěří ženě, nebude s ní tolik toho sdílet. Nikdy. Navždy mu zničila tuhle část srdce. Jeho tvář přestala být přístupná. "Hodte..."

Ale vtom si vzpomněl na její hloupoučké básničky a šťastné básničky, na všechn smích a potěšení, které mu dávala, na dobré rady a uspokojení. Přemohl ho nesmírný zármutek nad krutostí života. Meč stále držel v ruce. Krk měla tak útlý. Rána byla milosrdná.

"Sonnó džoi, co?" zamumlal, celý osleplý z její ztráty.

Zatracení šiši, to oni zavinili, že je mrtvá. Kdo poslal Sumomo? Kacumata! Určitě to byl on. Stejně charakteristické údery mečem, stejná záludnost. Už dvakrát mě málem zabili vrahové, které na mě poslal. Potřetí se to nestane. Vyhladím je. Až do smrti zůstane Kacumata mým nepřítelem, všichni šiši budou mými nepřáteli. Proklátí šiši - a proklátí gaidžinové.

Vlastně to zavinili oni - gaidžinové. Oni jsou ta morová rána. Kdyby nebylo jich, nic z toho by se nestalo, neexistovaly by žádné smradlavé smlouvy, žádní šiši, žádné sonnó džoi, žádný zhnisaný bolák Jokohama.

Proklátí gaidžinové. Teď mi to zaplatí.

Odpoledne téhož dne vyšel Jamie McFay z redakce listu Yokohama Guardian pořádně nabroušený. S posledním číslem novin v podpaždí spěchal po Hlavní ulici. Vál sláný, mrazivý vítr a hladinu moře pokrývaly dlouhé zpěněné vlny, šedé a nevábné. I jeho kroky byly plné vzteku. Proč se, prokrista, se mnou Malcolm neporadil, ptal se v duchu. Nepřeskočilo

mu? On se určitě pomátl. Tohle nám nadělá veliké obtíže.

"Co se děje?" zeptal se Lunkchurch, když spatřil pomačkané noviny a Jamieho nezvyklý spěch. Zrovna si přicházel pro svůj výtisk, aby si jej přečetl před odpolední siestou, a na chvíli se zastavil, aby se vymočil do stoky. "Copak? Že by se souboj dostal do novin? Píší tam o něm?"

"Jaký souboj?" štěkl McFay. Šířily se pověsti, že k souboji by mělo dojít každým dnem, i když prozatím nikdo netvrdil najisto, že se bude konat pozítří, ve středu. "Prokrista, přestaň už otravovat takovými starými vtipy."

"Nic ve zlém, kamaráde." Vysoký, brunátný muž se zapnul a vytáhl si pásek na pupek, ale ten mu zase hned sjel dolů.

"Tak co se, do přec, děje?" Cvrnk prstem do novin. "Co napsal ten srágora Nettlesmith, že tě tak vytočil?"

"Více méně pořád to samé," řekl McFay, aby se vyhnul pravému důvodu. "V úvodníku se tvrdí, že flotila je ve formě, pěchota si ostří bodáky a jede sem deset tisíc indických vojáků, aby nám pomohlo."

"Samý voloviny."

"Ano. K tomu se ten zatracenej guvernér chová jako normálně, to znamená, že mrzačí hongkongskou ekonomiku.

Nettlesmith také přetiskl článek z Times, který vychvaluje plány, aby se naše opiové plantáže v Bengálsku vypálily a osázely čajem. Je to malý článkuček, ale všechny v Asii v něj trefí šlak. Jako kdyby se dobrý čaj dal vypěstovat kdekoli a lidé se spokojili s tou břečkou z Darjeelingu! Ti pitomí parchanti nás přivedou na mizinu a s námi celé britské hospodářství. Musím běžet, sejdem se později na schůzi."

"Podělaný schůze. Je to jen zbytečná ztráta času," zabručel Lunkchurch. "Podělaná vláda! Měli bysme vyjít na ty podělaný barikády jako ti podělaný žabožrouti. A hned teď bysme měli začít vystřelovat Edo. Jenže Vilík na to nemá koule a co se týče toho podělanýho Ketterera..." Nadával ještě dlouho potom, co Jamie odešel. Kolemjdoucí na promenádě se jen zamračili a přidali do kroku, aby si pořídili vlastní výtisk.

Jamie zaklepal a Malcolm zvedl zrak. Okamžitě uviděl noviny. "Výborně. Právě jsem se chtěl zeptat, jestli už vyšly."

"Jedny jsem koupil. Ptáček zpěvák mi vyzvonil, že bych si je měl obstarat."

"Aha." Malcolm se ušklíbl. "Je v nich můj dopis? Otiskl ho?"

"Taky ses mi mohl svěřit dřív, abych si vymyslel způsob, jak zmírnit následky."

"Uklidni se, proboha," chlácholil ho Malcolm pobaveně a nalistoval rubriku s dopisy od čtenářů. "Zachovat se mravně a správně ještě nikomu neuškodilo. Opium je nemorální a prodej zbraní také. A neřekl jsem ti to, abych tě překvapil."

"To se ti opravdu povedlo! Poštval sis proti sobě všechny obchodníky tady i po celé Asii. Odskáčeme si to.

Potřebujeme přátele stejně, jako oni potřebují nás."

"S tím souhlasím. Proč bychom si ale měli odskákat můj dopis? Proč?" Jeho příspěvek dominoval stránce a nesl titulky: Vznešený dům zaujal vznešené stanovisko. "Dobrá myšlenka! To se mi líbí."

"Promiň, ale mně ne. To se nám vymstí, protože každý ví, že jakmile s tím přestaneme obchodovat, budeme namydlení.

Ty jsi tchaj-pan, ale nemůžeš..." Jamie se odmlčel. Malcolm se na něho klidně dál usmíval. "A co s těmi puškami pro Čošů, svatá dobroto? Přijali jsme jejich peníze, ale ty jsi přistoupil na to, že je přenecháme tomu druhému člověku, Watanabeovi pro nějakého toho urozeného pána nebo koho - to je ta objednávka, kterou jsi zvýšil na pět tisíc kusů."

"Na všechno dojde." Malcolm zachoval klid, přestože si vzpomněl, že jeho matka objednávku zrušila, a tak ji musel okamžitě znova potvrdit první poštou. Zachovala se hloupě. O Japonsku nemá ani ponětí. To nic, ještě pár dní, a zkrátím ji. "Viš, Jamie, občas neuškodí veřejně obhajovat morálku," dodal pobaveně. "Musíme se přizpůsobit době, ne?"

McFay zamrkal. "Chceš tím říct, že je to jen trik? Že chceš zmást protivníky?"

"Přizpůsobit se době," opakoval Malcolm spokojeně. Ve svém dopise doporučoval postupně zastavit obchod s opiem a zbraněmi, přesně jak si přál admirál, a přistoupit na stanoviska vehementně prosazovaná admirálem i na nový plán pro Asii navrhovaný vládou: Musíme okamžitě najít způsob, jak zaujmout co nejsprávnější postoj, pro větší slávu Jejího Veličenstva královny, Bůh jí žehnej, a našeho britského impéria. Vznešený dům je hrdý, že se staví do čela..., napsal mezi jinými květnatými obraty a příspěvek uzavřel podpisem tchaj-pan, Struan a spol, jak to dělali i jeho otec a dědeček, když psali do novin. "Řekl bych, že jsem to formuloval celkem dobře, nemyslíš?"

"To ano," prohodil McFay. "Určitě jsi mě přesvědčil. Ale jestli je to jen..." Chtěl říci ústupek, ale ústupek komu a proč?

"Jestli je to jen trik, k čemu ho potřebuješ? Horší dobu sis nemohl vybrat. Na schůzi tě napadnou."

"Tak ať."

"Nikdo jim nevymluví, že ses nezbláznil."

"Tak ať. Za pár týdnů na to zapomenou a my už stejně tou dobou budeme v Hongkongu." Malcolm zářil. Měl výbornou náladu. "Nedělej si s tím starosti. Přesně vím, co dělám. Buď tak laskav a vkaž admirálovi, že bych se s ním a Marlowem před večeří rád sešel, až vystoupí na břeh. Oba k nám mají v osm přijít na večeří, vid'?"

"Ano, oba pozvání přijali," povzdechl si McFay. "Takže ty mě budeš držet v napětí, proč to všechno?"

"Neměj strach, všechno skvěle vychází. A teď něco důležitějšího, dnes se musíme dohodnout na objednávkách hedvábí na příští rok. Ty se postaráš, aby Vargas doplnil účetní knihy. Chci si promluvit s účetními o zboží a penězích, jak to jen půjde nejdřív. Nezapomeň, že zítra budeme s andílkem celý den pryč, vyjedeme si s Marlowem na Pearl..." Radostí by se snad roztancoval, jenže bolesti nohou a břicha ho trápily víc než obvykle. Už jsem skoro u cíle, a pak mi všichni můžou vlézt na záda.

Jamie tomu nerozuměl. Každá loď z Hongkongu jim oběma přivázela další, ještě potupnější dopisy od Tess Struanové, a přesto už přes týden zachovával Malcolm naprostý klid. Byl sebejistý jako v dobách před svým zraněním na Tókaidó, překypoval dobrou náladou, choval se chytře a pozorně a usilovně se věnoval obchodu, i když neustále trpěl bolestmi a pohyboval se jen s námahou. A navíc mu hrozilo velké nebezpečí. Datum souboje bylo totiž stanoveno už na středu, tedy na pozítří.

Třikrát McFay vyhledal Norberta Greyforthu, aby se pokusil o usmíření, dokonce požádal o pomoc i Gornta, ale k

ničemu to nevedlo. "Jamie, řekni tomu mizernému klukovi, že to záleží jenom na něm," odpovídal mu Norbert. "To on si začal s tímhle svinstvem. Jestli se omluví, přijmu to - pokud to bude veřejné a uslyší to opravdu moc lidí."

McFay se kousl do rtu. Zbývala mu poslední možnost, pošeptat čas a místo konání souboje siru Williamovi, ale představa, že by porušil posvátnou přísahu, se mu vůbec nezamlouvala. "Sejdu se s tím syčákem Gorntem v šest hodin, abych se s ním dohodl na posledních podrobnostech."

"Dobře. Škoda že ho nesnášíš. Je to dobrý chlápek, Jamie. Opravdu. Pozval jsem ho na dnešní večer. Jenom klid."

Malcolm přátelsky napodobil jeho těžký skotský přízvuk.

McFay se usmál, teď už trochu spokojenější. "Myslíš..." Zaklepání na dveře ho přerušilo.

"Dále!"

Dovnitř vtrhl jako vichřice Dmitri a nechal za sebou dveře dokořán. "Zbláznil ses, Malcu? Jak můžou Struanovi podporovat názory těch idiotů na zbraně a opium?"

"Není nic zlého na tom, když člověk zaujme mravně a správné stanovisko, Dmitri."

"To tedy je, k čertu, když jde o bláznovství. Pokud se pro něco takového rozhodnou Struanovi, nám ostatním to všechno jen zkomplikují, ten zatracený Vilík to použije..." Zmlkl, protože dovnitř bez klepání vběhl Norbert Greyforth.

"Zbláznil ses, zatraceně?" zavrčel Norbert, nahnul se přes stůl a zamával novinami Malcolmovi před obličejem. "A co naše zatracená dohoda, že budeme postupovat společně, co?"

Malcolm zbledl a nenávidně se na něj zadíval. "Jestli chceš se mnou schůzku, tak se objednej předem," řekl ledově, ale se sebeovládáním. "Mám moc práce. Odejdi! Prosím!"

Norbert zrudl, ale vzpomněl si na varování sira Williama, aby se choval zdvořile, jinak že... Tvář se mu zkroutila vztekem. "Ve středu za svítání, k čertu. Buď tam, proklatě!" Otočil se jako na obrtlíku a vyřítil se pryč. Dveře se za ním s třeskem zabouchly.

"Nevychovaný parchant," ulevil si Malcolm mírně.

Za normálních okolností by se Dmitri zasmál, tentokrát však byl příliš znepokojený. "Když už na to přišla řeč, měl bych ti říct, že se té tak zvané schůzky ve středu ráno nezúčastním."

"To nevadí, Dmitri," odpověděl Malcolm. Krev se mu vracela do obličeje. "Stále mám tvé slovo, na čest gentlemana, že o tom budeš mlčet."

"Samozřejmě." Vtom Dmitri vybuchl. "Nedělej to, mohl by tě vážně zranit."

"Vážně zraněný jsem už teď, kamaráde. Neměj strach, prosím. Pokud tam Norbert přijde, čeká ho..." Malcolm původně chtěl říci smrt a byl v pokušení vyrazit Dmitrimu Gorntův plán - už se o něm zmínil McFayovi, který ho váhavě schválil a dodal, že by to mohlo vyjít - ale rozhodl se, že to neudělá.

Místo toho řekl: "Už jsem Norbertovi nabídl smír mezi čtyřma očima. On ale odmítl. A ať jsem zatracený, jestli se před ním budu plazit na veřejnosti. Mimochodem, když už jsi tady, jak je to se zbrojovkou Colt? Doslechl jsem se, že Cooper-Tillman mají na prodej celý balík akcí. Rád bych je odkoupil."

"Cože? Jak ses o nich dozvěděl?" Dmitri obrátil pohled na McFaye, který byl stejně překvapený, ale podařilo se mu nedat to najevo. "Kde jsi to slyšel?"

"Ptáček zpěvák mi to vyzvonil." Malcolm se pokoušel nedat na sobě znát, jak ho to potěšilo. Tip dostal od Edwarda Gornta, stejně jako další tajné informace o Brockovi a Cooper-Tilmannovi na důkaz pravdivosti mnohem významnějších zpráv o Brockově firmě, které mu má dodat. "Proč s tím vyčkávejte, pane Gornte?" zeptal se ho nedávno. "Jestli jsou ty vaše informace opravdu tak dobré, jak říkáte, musí se jich využít ihned."

"To ano, a také se to hned stane, tchaj-pane. Ve středu. Ale naše vztahy budou určitě trvalé a šťastné, a tak byste mi mohl přestat říkat pane, stačilo by Gornte, a já zůstanu u tchaj-pana až do doby, než se sejdem v Šanghaji nebo v Hongkongu. To už bude sir Morgan na mizině. Pak bychom se mohli oslovovat křestními jmény, ne?"

Pozoroval Dmitriho s rostoucím napětím. Dělo se teď tolik dobrého. "Tak co říkáš, příteli? Je Jeff Cooper ochotný prodávat, a máš k tomu oprávnění?"

"Ano, oprávnění mám, ale..."

"Ale nic. Dostal jsi pověření písemně?"

"Písemně. A on jich může prodat polovinu. Za správnou cenu - 16,50 za akcii."

"Houby, to zdaleka neodpovídá. Chováš se jako šaman. 13,20 - a ani o cent víc. Předběžnou smlouvu můžeme podepsat okamžitě a dát jí dnešní datum. Čtyřicet tisíc akcí."

Dmitri zalpal po dechu, ale rychle se vzpamatoval. Čtyřicet tisíc byl naprosto přesný počet. Akcie nabídl Morganu Brockovi, který byl ochoten zaplatit 12,80, což odpovídalo ceně při okamžité platbě v hotovosti, byl však ochoten uhradit nákup až po roce, a tím obchod ztrácel na zajímavosti, i když najít někoho, kdo by byl ochoten investovat do tak velkého balíku akcí, bylo téměř nemožné. Kde, k čertu, získal Malc informace? "Za 13,20 by to bylo příliš levné."

"Dnes za 13,20. Zítra 13,10. Ve středu stáhnou nabídku." Gornt mu prozradil, že Cooper nutně potřebuje peníze, aby je vložil do nového amerického podniku na výrobu pancéřové oceli - pro námořnictvo obou stran. "Já mám času fůru, kdežto starý Jeff nemá."

"Co tím chceš říct?"

"Jenom to, že já čas mám, a Jeff ne. Ani Unie, a dokonce ani Konfederace... tedy jejich námořnictvo," dodal mile, "když se válka vyvíjí pro obě strany špatně."

"Posrani špióni," zanažoval Dmitri. "Žádná dohoda. 15,20."

"Snílku. 13,20. Placeno ve zlatě okamžitě, jakmile předložíte platební příkaz v Bostonu."

Dmitri otevřel ústa, ale Jamie mu uspěchaně skočil do řeči. "Tchaj-pane, možná by bylo rozumné..."

"Nechat si to schválit v Hongkongu?" dořekl za něj Malcolm. "Nech toho, Jamie, to už jsme si prohodili a toho nesmyslu stačilo jednou provždy." Mluvil klidně a nepřipouštěl sebemenší námitky. "Není to tak?"

"Ano, promiň, máš pravdu."

"Tak co, Dmitri, ano, nebo ne?"

Dmitri se na něho zadíval s nově nabytou úctou. Okamžitá platba vše vyřešila. "Platí." Nabídl mu ruku, Malcolm ji potřásl.

McFay řekl: "Sepíšu smlouvu ještě dnes odpoledne. O páté bude připravená k podpisu. Ano?"

"Dobře. Díky že jsi za mnou zašel, Dmitri. Jsi vždycky vítaný. Večere začíná o půl deváté."

Když Dmitri odešel, McFay se neovládl. "To je moc peněz."

"Abych byl přesný, tak 528 tisíc dolarů. Jenže Colt dostal objednávku na sto tisíc pušek úplně nového typu. Než předloží náš příkaz k výplatě, cena akcií se zdvojnásobí, takže jsme právě vydělali půl milionu dolarů."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

"Jsem si jistý."

"Podepíšeš směnku?"

"Ano. Jestli mi chceš tvrdit, že to nemůžu udělat, protože k tomu nejsem oprávněn a matka něco řekla nebo neřekla, bude mi to jedno a podepíšu stejně." Malcolm si zapálil doutník a pokračoval: "Jestli ji neproplatí, tak si to náš podnik odskáče jako ještě nikdy. Jenže já jsem tchaj-pan, ať se ti to líbí nebo ne, dokud neodstoupím nebo neumru, a ona si může povídat, co chce."

Oba se zahleděli na kroužek dýmu, jak stoupá a rozplývá se, a potom McFay pomalu přikývl. Jeho pochyby překonala Malcolmova podivná jistota a autorita, s jakou se nikdy dříve u něho nesetkal. "Víš, co děláš, vid'?"

Malcolmovy oči se rozzářily. "Vím hodně věcí, o kterých jsem neměl ani tušení, když jsem sem přijel. Například... jestli budeš trvat na odchodu... Nech toho, Jamie, jsem si jistý, že v srdci jsi se už rozhodl. A proč bys neměl odejít? Podnik se k tobě zachoval mizerně - vím, že jsem ti nepomohl, ale to už je za námi. Kdybych byl na tvém místě, udělal bych to samé. Už ses rozhodl, ne?"

McFay bezmocně polkl naprázdno. "Ano, odejdu, ale ne dřív, dokud se tady obchod pořádně nerozběhne. Bude to asi tak za šest měsíců, jestli mě ovšem dřív nevyhodí. Prokrista, nechce se mi odejít, ale musím."

Malcolm se zasmál. "Zaujal jsi mravné a správné stanovisko."

McFay se také rozesmál. "To sotva. Je to bláznivé."

"Ne. Zachoval bych se stejně. A jsem si jistý, že budeš velice úspěšný, a proto sto tisíc z dolarů, které jsem právě vydělal - já, Jamie, nikdo jiný - budu investovat do McFay Trading. Dostanu za to..." Chtěl říct

čtyřicetidevítiprocentní podíl, ale změnil to, aby McFayovi vylepšil tvář. Zasloužíš si to, příteli, napadlo ho. Nikdy nezapomenu na to, že jsi byl ochotný nechat se oběsit kvůli poště. Sir William by na to přišel, tím jsem si také jistý.

"Šedesátiprocentní podíl?"

"Pěťadvacetiprocentní," odpověděl McFay bez přemýšlení.

"Pěťapadesát?"

"Pětatřicet."

"Devětačtyřicet?"

"Platí, to víš, že ano!"

Oba se rozesmáli a Malcolm vyslovil, o čem právě McFay přemýšlel. "Pokud se cena akcií zdvojnásobí." A dodal vážně: "A jestli ne, tak už si nějaký způsob najdu."

McFay se na něho díval celou tu dobu, která se zdála být dlouhá, a myslí se mu honily otázky, na které neznal odpověď. Kdo nebo co způsobilo Malcolmovu proměnu? Heavenly? Obchody, o nichž se dozvěděl z pošty? Souboj? To určitě ne. Proč se chce sejít s admirálem? A proč má rád Gornta, který je největší podrazák, jakého jsem kdy potkal? A proč jsem vyžvanil své plány, i když si s nimi sám nejsem jistý? Ano, chci odejít, učinil jsem rozhodnutí, o kterém jsem uvažoval celé měsíce. Rád bych se něčeho odvážil, než zemřu. Neušlo mu, jak ho Malcolm pozoruje - fyzicky slabý, ale klidný a silný. Usmál se a pocítil radost ze života. "Já vím, určitě si ho najdeš."

* * *

Angelique si právě užívala odpočinku před večeří u krbu, v němž vesele hořelo uhlí. Zatáhla závěsy proti průvanu a sama podřimovala stočená do klubíčka pod péřovými pokrývkami a na hedvábném prostěradle. Jednu ruku si pohodlně položila mezi nohy, jak ji to v klášteře učila Colette, když potom, co jeptišky odešly z jejich ložnic a s chrápáním usnuly za záclonkami ve svých celách, si jedna zalezla k druhé do postele. Děvčata se mazlila, líbala se, šeptala si a chichotala se pod pokrývkami, dělila se o svá tajemství, sny a přání a hrála si na to, že jsou dospělé milenky - jak to popisovaly romantické, ale zakázané brožurky, které jim tam pašovaly posluhovačky a které kolovaly mezi studentkami - všechny ty romány byly odtržené od reality, zdravé, zábavné a neškodné.

Hlavou se jí honily myšlenky o Paříži a o krásné budoucnosti, která ji čeká, o Malcolmovi, něžném a spokojeném buď po jejím boku, nebo potom ve Struanově účtárně, která už samozřejmě bude v Paříži, kam se přestěhuje i hlavní sídlo podniku, o svém bohatém a urostlém muži, jemuž po zranění nezbyla ani vzpomínka, o malinkém synáčkovi opatrovaném chůvou a služkami jen o pár pokojů dál na chodbě jejich zámku, o svém těle, po snadném porodu už zase stejně silném a pěkně tvarovaném, jako je teď. S Colette bude jezdit na návštěvy do Struanovy pohádkově úspěšné továrny na hedváby, kterou nechá postavit, až zjistí, kolik toho zjistila o pěstování bource morušového.

Právě napsala:

Víš, Colette, ti malí červi jsou něco výjimečného, krmí se listy z moruše a pak se zpracovávají jejich kokony a z nich se vytáhne hedvábí... Nikdy mě ani nenapadlo, jak to může být zajímavé. Vargas mě tajně informuje a propašoval mě k prodávající látek, a ten mi to ukázal. Musím ale být opatrná - zmínila jsem se o svém nápadu postavit továrnu Malcolmovi a Jamiemu a oba se rozesmáli. Malcolm mi řekl, abych nebyla hloupá, že výroba hedvábí je velice složitá podnikání (jako bych to sama nevěděla), a abych si nezatěžovala svou malou hlavičku obchodem. Určitě by chtěli,

abychom byly jako kokony, aby nás využívali nebo zneužívali podle libosti. Tak to asi bude. Colette, pošli mi všechny knížky o hedvábí, které seženeš...

Bylo by nádherné mít vlastní podnik i s účtárnou a v ní peníze, pomyslela si. Žít v Paříži, jezdit si na návštěvy do Londýna, občas i do Hongkongu, nákladné obědy, večírky a skvostné plesy pro mého krásného prince a jeho skvělé přátele...

Mrkla na příbormík, kde ležel dopis pro Colette, který právě zalepila. Svěřovala se v něm s dalšími tajemstvími a mimo jiné i s tímto:

Z Edwarda Gornta se stává opravdový přítel, je tak okouzující a pozorný, skutečný kamarád, ne jako André. Jsem si jista, drahá Colette, že se z něho stane přítel pro celý život, protože, jak se zdá, i mého miláčka Malcolma těší jeho společnost. Není to divné, když Edward pracuje pro ty odporné Brockovy, co jsem ti o nich psala, a Norberta Greyforthu, který vypadá den ode dne záludněji? Je jako zlý čarodějník! Dnes pořádáme další VELKÝ večírek. André bude hrát, Edward, to je ale tanečník, lehký jako motýlek...

Nesvěřila však papíru, co stalo, když naposled spolu tancovali na večeri pořádané sirem Williamem. Držel její ruku jinak, nějak zvláště a provokativně, tiskl ji k sobě až neslušně. Když s ní hovořil, najednou skrčil malíček dovnitř dlaně a dotkl se jí její ruky. Mluvou milenců jí řekl: chci tě do postele, ano nebo ne a kdy - jen neříkej ne!

S netečnou tváří rozhodně odtáhla ruku. Nereagoval na to ani slůvkem, ale oči se mu smály, a Angelique poznala, že pochopil, že ji tím vůbec nenahněval, že je jen nedostupná, zasnoubená.

Vlastně se nezlobila ani na Andrého. Před několika dny ho náhodou potkala na francouzském vyslanectví. "Vypadáte nádherně, Angelique. Moc mě těší, že vás zase setkávám. Mohli bychom si promluvit? Důvěrně?"

Samozřejmě souhlasila, a když se ocitli o samotě, připomněl jí peníze, které jí půjčil. "Jsem v tísní, mohla byste mi je vrátit, prosím?"

"Ale vycházela jsem z toho, že... to pokryla tamta transakce." Srdce jí poskočilo, když jí připomněl úskok se ztracenými náušnicemi.

"Bohužel ne. Tím se zaplatila rada mama-san a ten - prostředek."

Angelique zrudla. "Dohodli jsme se přece, že se o té záležitosti nikdy, nikdy ani slovem nezmíníme. Nevzpomínáte si?" šeptla, ale měla sto chutí vykřiknout, že porušuje jejich slavnostní úmluvu. "Nikdy se nic takového nestalo, nikdy, tak jsme se dohodli. Všechno to byl jen zlý sen!"

"Souhlasím, že se nic nestalo, to vy jste se zmínila o té transakci, Angelique. Já to nevytáhoval, jen jsem mluvil o penězích. Promiňte, ale pokud jde o finance, jsem na tom opravdu zle." V obličeji se mu objevil chlad.

Ovládla se a potlačila vztek, ale v duchu ho proklínala, že ji vyrušil z klidu. Sama sebe už přesvědčila, že se nic nestalo - a nebýt jednoho muže, který to mohl zpochybnit, to opravdu tak mohlo být. Taková byla pravda. Nebýt jeho. "Pokud jde o peníze, drahý příteli, vrátím je, jak to jen půjde nejdřív. Sám dobře víte, že Malcolm mi žádné peníze nedává, jenom mě nechává podepisovat účty."

"Tak co kdybychom zařídili další ztrátu?"

"Ne," odpověděla medovým hlasem a uchopila ho za ruku, aby utlumila výbuch zlosti. "To není dobrý nápad." I když celou tuhle záležitost skoro vymazala ze své paměti, kdykoli si na ni vzpomněla, trápila ji a zvláště v noci si uvědomovala, že se dopustila hrozného omylu. "Třeba vymyslím jiný způsob."

"Potřebuji to hned, nejpозději ve středu. Promiňte."

"Pokusím se, opravdu se pokusím." A také to udělala. Včera zašla za Henrim Seratardem. Se slzami v očích žadonila a naléhala. Tvrdila, že potřebuje peníze na překvapení pro Malcolma, přísahala, že mu zůstane navždy zavázána a podepsala další papír, kterým jako záruku přislíbila svůj zasnubní brilantový prsten.

Moudře si vypůjčila dvojnásobek toho, co od ní André žádal. Dnes ráno mu peníze vrátila. Děkoval jí znova a znova. Vlastně není proč se na něho zlobit. Je to můj dobrý a spolehlivý přítel a vypůjčila jsem si od něho peníze. K čemu jsem je potřebovala? Na to jsem už zapomněla. Sans faire rien, jeden dluh je splacen.

Polovinu zbytku odnesla McFayovi. "Jamie, byl bys tak laskav a poslal to mé drahé tetičce do Paříže? Je na tom špatně a můj drahý strýček také," řekla mu, potěšená, že jim konečně může pomoci, a ještě spokojenější, že přesně jak doufala, to McFay oznámil Malcolmovi. Ten se začal vyptávat.

"Víš, vypůjčila jsem si od pana Seratarda, drahoušku. Nechtěla jsem ti říkat o peníze a podpis jim nemůžu poslat. Doufám, že ti to nevadí, ale slíbila jsem do zástavy nějaké šperky."

Vyčinil jí a slíbil, že dluh u Seratarda vyrovná a Jamie pro ni zřídí stále doplňovaný fond, sto guinejí, s nimiž si může nakládat podle libosti, jenom mu musí oznámit, k čemu je potřebuje. A dodal, že částku, kterou chtěla poslat tetě, zdvojnásobí.

Je to tak snadné, když člověk umí použít své inteligence. Projela jí vlna tepla, protože si vzpomněla, jak mu poděkovala za jeho laskavost a vroucně ho políbila a on jí odpověděl stejně. Moc ráda by zašla dál, mnohem dál.

Ze vzpomínek ji vyrušily dotyky vlastních prstů. Jejich něžná a znalá dovednost v ní vyvolávala pocit blaženosti.

Zavřela oči a vzpomínala na doby s Colette, ale to nevydrželo dlouho. V její mysli se znova a znova objevoval on, skoro hmatatelně, a zároveň s ním i to, co se tehdy stalo, chvíle, kdy byla vědomě prostopášná a udělala vše, co si jen mohl přát - aby si zachránila život a při tom si neuvědomovala, že jí samotné se to bude líbit stejně jako jemu.

Blahoslavená Panenko Marie, obě víme, že jsem tak zachovala, jen abych přežila - vid', že je to pravda? A také je pravda - ach, já mám takové štěstí, že můžu mluvit přímo s Tebou, a ne přes toho odporného otce Lea. Ale mezi námi ženami, nějak se musíme zbavit toho člověka i vzpomínek na ty dvě noci a na tu extázi, jinak se z toho zblázním.

* * *

Raiko byla podrážděná. "Furansu-san, přijmu od vás tuhle dílčí splátku, ale naše smlouva hovoří naprosto přesně, promiňte."

"Já vím," André nenáviděl fakt, že je zadlužený - měl z toho hotovou fobii - a zvlášť pak to, že se zadlužil právě u ní. Nejenže ho děsily noční můry, zda bude schopný vše uhradit podle plánu, ale mama-san navíc úplně ovládala jeho Hinode, a kdyby nesplnil závazky, bez váhání by jejich vztah ukončila. On by potom spáchal sebevraždu. "Brzy můžu dát velika splátka. Náušnice."

"Skutečně? To je skvělé." Usmála se. "Skvělé. Předpokládám, že se vám Hinode stále líbí, stále vám dává potěšení."

Na okamžik jako by se starosti rozplynuly. "Ona... všechno, o čem já sním. Víc."

Podivně se na něj usmála. "Není moudré být tak otevřený, můj příteli."

Pokrčil rameny. "Vy pro mě udělala celoživotní laskavost. Nemůžu dost vyslovit díky."

V jejím kulatém obličejí, už teď odulém od pití, přestože se ještě nesetmělo, se objevily vrásky. Nalíčila se dobře, oblékla si drahé kimono, a zatímco venku vládl mrazivý nečas, její pokoje byly dobře vyhřáté a celý hostinec působil lákavě.

"Slyšela jsem, že ta vaše gaidžinská princezna je naprosto zdravá."

"Ano." Na okamžik si André vybavil v paměti Angelique a její všudypřítomnou sexuální přitažlivost. "Z ní by mohla stát dobrá dáma noci."

Raiko pohodila hlavou. Nedokázala nevzít tu poznámku vážně: "To by mě velice zajímalo. Dostala bych za ni nejvyšší ceny -- nejvyšší - mnoho zákazníků v Edu by neodolalo a zaplatilo by za tak mimořádnou osobu cokoli. Znáám jednoho obchodníka s rýží, velmi bohatého, velmi starého, nedalo by moc práce ho uspokojit, který by rád zaplatil cokoli za to, aby byl první, kdo by mohl prozkoumat takovou nefritovou bránu. A bylo by přece snadné vysvětlit jí, jak se znova stát pannou, vidíte?"

Zasmál se. "Povím to ona. Snad jednou."

"Dobře. Nejvyšší ceny a tajemství. Ten obchodník s rýží... Ííí, ten by dobře zaplatil! Jiné známky na ní nejsou znát?"

"Známky? Jaká známky?"

Raiko řekla: "Ten prostředek zabírá na různé dámy různě. Někdy způsobí, že jsou potom mnohem... mnohem vášnivější a těžko je lze uspokojit. Jindy to zvýší jejich naděje, aby znova otěhotněly, jindy je to zničí. Divné, že ano?"

Ztratil dobrou náladu. "Vy mi neříkala!"

"A změnilo by to něco?"

Po chvíli zavrtěl hlavou.

Dopřála si velký doušek. "Prosím, promiňte, že mluvím o penězích, ale za zlatý oban se už nekoupí tolik, kolik by se mělo. Naši činitelé znehodnotili naši měnu a páchnou jako osm dní mrtvá ryba smíchaná s čerstvými psími výkaly!"

"To je pravda," přikývl. Některá slova nepochopil, ale tomu o činitelích a mrtvé rybě rozuměl. A zlobil se, že mu Seratard neočekávaně odmítl vyplatit zálohu na služné a odvolával se na to, že vyslanectví docházejí fondy. "Ale Henri, nechci nic jiného než to, co mi do roka stejně dáš. Jenom pár kousků zlata, Henri. Copak tady nejsem tvůj nejlepší pomocník?"

"Samozřejmě, můj drahý André, že jsi, ale z prázdného sudu víno nedostaneš - nanejvýš tak bolení hlavy."

Zkoušel to i jinak, ale lépe nepořídil. A tak mu zbývaly jen dva možné zdroje, Angelique a tahle mama-san. "Raiko-san, vy velmi chytrá, myslet. Určitě být způsob, jak my dva zvýšit normální peníze, ne? Copak můžeme prodat?"

Sklopila zrak, aby neuhodl její myšlenky. "Saké?" zeptala se a nalila. Na jeho počest se tento nápoj podával studený. Místo očí měla šterbinky a přemýšlela, do jaké míry mu může důvěřovat. Asi stejně jako kočka může věřit myši, která se ocitla v úzkých. "Informace mají svou cenu, že ano?"

Vyřkla to věcně a on předstíral, že ho to nepřekvapilo, velmi ho však potěšilo, že mu skočila na udičku tak snadno.

Příliš snadno? Nejspíš ne. Nechat se přistihnout bakufu i svými vlastními nadřízenými by znamenalo stejný trest: utrpení a smrt.

Sir William by za správnou informaci bohatě zaplatil - Henri však ani haléř - ať jsou oba zatraceni do nejhlubších pekel!

"Raiko-san, co se děje v Edu?"

"Spíš co se děje tady?" odpověděla okamžitě, a zahájila tak vyjednávání. "Válka, ne? Hrůza! Každý den víc vojáků cvičí na střelnici a zkoušejí se i děla. Mé dámy jsou z toho vyděšené."

"Promiňte, prosím, mluvit pomaleji, prosím."

"Aha, promiňte." Raiko zpomalila a začala vyprávět o zděšení v Jošiware. Vykreslila zajímavý místní obrázek, ale neprozradila nic, co by už nevěděl. A on jí na oplátku seznámil s čerstvými zprávami o flotile a pěchotě, o nichž s jistotou předpokládal, že pro ni nejsou novinkou.

Beze slova se napili. Potom tlumeně prohodila: "Předpokládám, že by jistí činitelé hodně zaplatili, kdyby dostali informaci, co hodlá podniknout vůdce gaidžinů a kdy."

Přikývl. "Ano, také myslím, náš vůdce zaplatit hodně, aby věděl, kde síly samuraj, kdo velitel a o ten tairó, který posílat neslušná depeše."

Vítězoslavně se rozzářila a zvedla svůj šálek, lehký a tenký jako skořápka z vejce. "Na nové partnerství. Hodně peněz za trochu povídání."

Připil jí a opatrně dodal: "Trochu povídat ano, ale muset to být důležitý trochu a opravdový trochu za opravdový peníze."

"Ííí," vyjekla s předstíranou urážkou, "copak jsem děvka třetí třídy bez mozku? Bez cti? Bez chápavosti? Bez styků, bez..." Nedokázala to ale dlouho a rozesmála se. "Rozumíme si dokonale. Přijďte za mnou zítra v poledne. A teď jděte za vaší krásnou Hinode. Užijte si jí i života, dokud ho my všichni ještě máme."

"Děkuji. Teď ale ne. Prosím o vyřízení, já přijít později." Usmál se na Raiko. Líbila se mu. "A vy, Raiko?"

"Já nemám žádnou Hinode, nemám kam jít, o čem snít, komu psát básně, kdo by mě naplnil blažeností. Kdysi to bývalo jiné, ale dnes už jsem rozumná. Ráda piju saké, vydělávám peníze a zase vydělávám peníze a piju saké. Tak jděte," vyzvala ho s hrubým smíchem. "Ale zítra se vraťte. V poledne."

Když odešel, přikázala služce, aby jí ještě přinesla víno, tentokrát ale teplé, a potom ji už nevyrušovala. V jeho obličejích se zračilo tolik přátelství a hluboká vášně pro Hinode, že ji přepadl smutek.

Nesnesla by, aby někdo zjistil, jak se cítí zle a jak jí po tvářích tečou slzy ponížení, které nemohla přemoci stejně jako smutek. Zároveň však sebou pohrdala za slabost, za zoufalou touhu po mládí, po době, kdy byla ještě děvče. Jenže to už je pryč, sice ne tak dlouho, ale nikdy se to nevrátí.

To je nespravedlivé, nespravedlivé, nespravedlivé, vzlykala a potom pozvedla šálek. Já přece nejsem ta stará čarodějnice, kterou vidím v zrcadle. Já jsem já, krásná Raiko, kurtizána druhého stupně, ano, jsem, jsem a jsem.

* * *

"Vítejte, Otami-sama," uklonil se šoja. "Dobrý večer, posadte se, prosím. Čaj nebo saké? Promiňte, že vás opět ruším, ale právě jsem dostal zprávu od svých nadřízených. Čaj?"

Hiraga se posadil na protější polštář v útulném pokoji, překonal svou netrpělivost a přijal povinný šálek. "Jak se vám daří?" otázal se zdvořile, ale srdce mu bušilo rychleji, než by si přál.

"Mám starosti, Otami-sama. Zdá se, že tentokrát jsou gaidžinové velice rázní, příliš mnoho přesunů vojsk, na příliš mnoha lodích se leští děla a koluje mnoho pověstí o tom, že sem připlují další. Neslyšel jste o tom už něco od svého gaidžina Tairy?"

Hiraga se zamyslel. Tyrer a všichni pracovníci vyslanectví byli pobouřeni od doby, kdy přišlo Andžóovo ultimátum. Sir William nadával víc než obvykle, překladatel Johann se na dlouhé hodiny zavíral s Tyrerem, znova přepisovali dopisy pro bakufu a jen málokdy se na něho obraceli, aby jim pomohl vylepšit slovní obraty. "Repší, když já vidět dopis, Taira-sama," říkával vždy, protože by se rád dozvěděl, co píše.

"Ano, víte, ale tahle věta by zatím...", odpovídal mu nejistě Taira, který zřetelně den ode dne ztrácel klid. To Hiragu znervózňovalo. Už mu zřejmě nevěřili tolik jako dříve, přestože se dnem i nocí učil jejich jazyk a dával jim všemožné informace. Odporní psi jsou ti gaidžinové, blesko mu hlavou. Obával se, že by ho sir William mohl kdykoli vyhnat - plakát s jeho podobiznou stále ještě dominoval strážnickí samurajů a patroly vykonavatelů si výhrůžně prohlížely všechny Japonce vstupující do cizinecké čtvrti a vycházející z ní.

Hlídky vykonavatelů tu měli dávno zakázat. Gaidžinové jsou hrozní hlupáci - kdybych já měl jejich námořní moc, nedovolil bych, aby se v okruhu jedné námořní míle objevila třeba jen jediná nepřátelská stráž. Andžó se zachoval jako idiot, když je rozdráždil takovou nevychovaností a drzostí v době, kdy tady mají flotilu. Rada starších se pomátla.

"Hodnostáři gaidžinů mi povídají o nejrůznějších problémech, šoja," prohodil a zatvářil se, jako kdyby mu vadilo, že ho starosta poslouchá. "Naštěstí se mi svěřují se svými tajemstvími. Možná bych vás včas varoval, kdyby hrozilo nějaké nebezpečí. Radil jsem jim, aby si dali pozor a nezahrávali si ani s vámi, ani s vesnicí."

Šoja se poklonil až k tatami, mnohokrát mu poděkoval a posteskl si: "Tohle je strašná doba, hrozí nám válka a daně se zase zvyšují."

Tak je to správné, pomyslel si Hiraga, kterého rozbolela hlava. Ty si to dovolit můžeš, ani ty, ani nikdo jiný z Gjókojamy nebude muset kvůli tomu méně jíst ani méně pít, vy i vaše ženy se budete oblékat pořád stejně nákladně. Utrpí jen vaši zákazníci. Vy příživníci! Porušujete starobylé zákony, chováte se výstředně, dovolujete například svým ženám, aby si oblékaly šaty zakázaných barev, třeba červená spodní kimono nebo šaty pro doma, a bakufu je tak pitomé, že proti tomu nezakročí. Až se dostaneme k moci my, nastane účtování.

No tak, ty starý blázně, mluv k věci. Nemůžu tady prosedět celý večer a nehodlám ztratit tvář hloupým vyptáváním. Dnes večer ještě musím studovat a chtěl bych se pokusit přečíst si jednu knížku. "Možná bych mohl chránit vaše zájmy," prohodil významně.

Šoja mu opět poděkoval. "Dostal jsem zprávu o děvčeti, na které jste se ptal. Před čtyřmi dny, ještě před svítáním, urozený pan Joši tajně odjel z Kjóta s malým vojenským doprovodem v přestrojení za řadového vojáka. Ona odjela také. V doprovodu byla i... Není vám nic, Otami-sama?"

"Ne, prosím, pokračujte, šoja," odpověděl Hiraga.

"Samozřejmě. V doprovodu byla i kurtizána Koiko a dívka, kterou si vzala jako svou novou maiko a..."

"Její co?" Hiraga zalpal po dechu. Koiko a vše, co její jméno znamenalo, mu bzučelo ve všech mozkových závitech.

"Prosím, smím vám nabídnout trochu čaje nebo saké?" zeptal se šoja, když uviděl, jak zpráva zapůsobila. "Horký ručník? Nebo můžu vám objednat něco..."

"Ne, pokračujte," vyzval ho Hiraga.

"O moc víc toho nevím. Paní Koiko je nejslavnější kurtizána z Eda a teď společnice pana Jošiho. Dívku k ní poslali před deseti dny."

"Kdo ji poslal?"

"Zatím nevím, Otami-sama." Tuto informaci si šoja schovával pro příště. "Zdá se, že paní Koiko přijala novou maiko, když si s tím děvčetem nejprve promluvil a schválil je pan Joši. Jiné ženy v doprovodu nejsou. Jmenuje se Sumomo Fudžahito."

To nemůže být žádná záměna, chtěl vykřiknout Hiraga. To krycí jméno jí dal Kacumata. Poslal ji tedy přímo do sršního hnízda, ale proč? "Kterou cestou se vydal? Pan Joši."

"Doprovází ho čtyřicet samurajů, všichni na koni, ale nenesou žádné zástavy a pan Joši, jak jsem už řekl, cestuje v přestrojení. Vyrázili z Kjóta před třemi dny za svítání a jedou zrychleným pochodem po Tókaidó. Moji nadřízení předpokládají, že míří do Eda." Šoja ukryl překvapení nad napětím, které se zračilo v mladíkově obličejích.

"Zrychleným pochodem jste říkal? Kdy by tak mohli dorazit do Kanagawy?" To byla poslední stanice před Edem.

"Asi za deset nebo dvanáct dní?"

"Ano, přibližně. I když se dvěma ženami je jízda... podle mé zprávy jedou obě na koni - aha, o tom jsem se už zmínil - ale zapomněl jsem, že se pan Joši vydává za řadového ašigari. Ano, předpokládám, že asi tou dobou by mohli dorazit do

Kanagawy."

Hiraga, celý omráčený, vypil ještě doušek saké, a přestože jeho chuť skoro necítil, nechal si znova dolít. Poděkoval za informace, slíbil, že se sejdou zítra, a odešel do vesnické chatrče, kde bydlel s Akimotem.

Venku ve vesnických uličkách panoval klid. Krámky se zavíraly se setměním. Díky světům za papírovými zástěnami domky i chatrče vypadaly lákavěji. Hiraga, celý unavený a ještě zmatený novými poznatky, odložil cylindr, rozcuchal si vlasy a podrbal se na hlavě. Ještě si nezvykl na účes evropského stylu, i když v poslední době mu ani nepřišlo, jak nepohodlné jsou kalhoty a vesta, dokonce byl rád, že ho dobře chrání před zimním chladem. Jenže ani nejsilnější drbání nezahnilo zmatek a bolest hlavy, a tak se posadil na lavičku - v těsných kalhotách se mu špatně dřepělo na bobku - a zíral na oblohu.

Koiko! Vzpomínal si, jak byl dvakrát s ní, jednou večer, jednou celou noc. Ííí, v obou případech to bylo drahé, moc drahé, ale stálo to za to. Kacumata mu před tím vysvětlil, že už nikdy nenajde někoho s tak jemnoučkou pleť, hedvábnými vlasy a takovou vůní, ani tak milý, něžný smích v ženských očích, ani nezažije nekonečné, vybuchující teplo, která dává člověku tolik blaženosti, že se mu chce zemřít.

"Víš, Hirago, v takové chvíli bych si přál zemřít," rojímal tehdy Kacumata, "na takovém vrcholu, odnášet si to s sebou na jiný svět - jestli nějaký jiný svět existuje - to by bylo dokonalé. A jestli jiný svět neexistuje, byl by to alespoň skok do nicoty hned poté, co jsi prožil to nejlepší. Zemřít na vrcholu - to by určitě naplnilo život."

"To je pravda, ale taková škoda! Proč ji vychováváte zrovna pro Jošiho?"

"Protože on je hlavní klíč k sonnó džoi nebo proti němu, protože ona je jediná, kterou jsem kdy potkal, kdo by ho upoutal, kdo by ho mohl přetáhnout na naši stranu, nebo proniknout do takového postavení, abychom se ho navždy zbavili. Na něm bude možná jednou záležet osud sonnó džoi - to je naše tajemství, tvé a mé - a samozřejmě že stejně zemře, až nám to bude vyhovovat."

Poslal tedy Kacumata Sumomo, aby vykonala tento čin? Nebo snad má ochraňovat Koiko před vyzrazením, nebo dokonce bránit Jošiho před zrádcem z vlastních řad?

Tolik otázek, tolik chybějících odpovědí.

Vstal a začal se procházet. Hlava ho bolela jako ještě nikdy. Zítra se Akimoto vydá s Tairou na palubu válečné lodě.

Hiraga je chtěl doprovodit, ale odmítli ho: "Promiňte," sdělil mu Tyrer, "sir William rozhodl, že ten váš přítel, pan Saito, se tam může podívat, ale jen on. Pochopitelně beze zbraní. Jestli správně chápu, jeho rodině patří největší loděnice v Šimonoseki, že ano?"

"Ano, Taira-sama. Rodina jeho otec."

"Samurajové ale nesmějí podnikat."

"Říkáte správně, Taira-sama," přitakal rychle. Ten člověk se příliš rychle učí, a tak musí lež znít pravdivě. "Are mnoho rodin samuraj se dohodnout s peněžníci a výrobci roď, aby oni pracovat místo oni, že ano? Tento muž důležitá námořní rodina."

S báhorkou o Akimotovi přišel při jedné z nekonečných schůzek se sirem Williamem, kdy stál a odpovídal na otázky, ale výměnou se dozvěděl jen málo. "Jeho jméno je Saito, sir Wirem, rodina bohatý, on navštívit tady, aby vidět roď verké britské námořníci, on sryšet mnoho povídat o britské námořníci a roď. Možná vy a on můžeš děrat dohromady, může vyrábět verká roď."

Nebyla to tak úplně lež. Akimotovi předci žili po celé generace v rybářské vesnici jako jedna ze tří rodin ašigari, které po celé generace sloužily Hiragovu otcí, hlavně rodu v hodnosti hirazamurai jako jacísi policisté. Samotného Akimota vždy moře a válečné lodě přitahovaly. Hiragův otec Akimotovi umožnil vstup do čošúské samurajské školy a nařídil mu naučit se vše, co jen bude možné, od svého sensei, holandského námořníka, protože daimjó Ogama bude brzy potřebovat schopné důstojníky, aby veleli čošúským lodím a organizovali knížecí námořnictvo.

"Ííí, bratránku," radoval se především Akimoto, "pořád nemůžu uvěřit, že jsi je dokázal přesvědčit, aby mi dovolili poznat svá válečná tajemství."

Hiraga si povzdechl. Už dávno pochopil, že vše, co mělo alespoň něco společného s obchodem, okamžitě přilákalo pozornost gaidžinů. Poezie je vůbec nezajímala, kaligrafie také ne, výroba mečů trochu, politika, ta ano, ale jen pokud se dotýkala obchodu, avšak každá zmínka o možnosti, jak vyrábět jakékoli zboží, jež by se pak dalo se ziskem prodat - cokoli, lodě, děla, porcelán, nože nebo hedvábi - přinesla okamžitý výsledek. Jsou ještě horší než naši bohatí obchodníci! Peníze jsou jejich potrava.

Včera večer byl Akimoto zamyšlený - to se mu stávalo jen vzácně - a začal rozjímat o penězích, gaidžinech a jejich přítomnosti. "Máš pravdu, Hirago, to je jedno z jejich tajemství. Uctívají peníze. Peníze! Jsi chytrý, že jsi to o nich vyzvěděl tak brzy. Podívej se na toho psa šoju! Podívej se, jak hned napjatě poslouchá, když mu vyprávíš, co Taira nebo jiný gaidžinský pes šťastně blábolí o těch svých špinavých obchodních metodách, jak obírají jiné o peníze a říkají tomu zisk, jako kdyby zisk byl čisté slovo. Jeden druhého vysává jako veš. Když začneš povídat o penězích, ta stará rybí hlava hned přinese nejlepší saké, jen abys mluvil víc a ještě víc. Ano, je to tak. Je stejný jako oni, uctívá peníze jako bohy, vysává je z nás samurajů, nutí nás, abychom se každý rok zadlužili víc a víc, ale sám nevytváří nic. Nic! Měli bychom ho zabít a provést to, co chtěl Ori, vypálit tuhle smradlavou žumpu..."

"Uklidni se! Co se s tebou stalo?"

"Já se nechci uklidnit. Chci činy, boj, útok! Už mě unavuje sedět a čekat." Akimoto byl celý rudý, těžce dýchal, oči měl podlité krví a nezpůsobil to jen alkohol. Velkou pěstí udeřil do tatami. "Už mě unavuje, když vidím, jak celé noci studuješ, hlavu máš zabořenou do knížky. Jestli si nedáš pozor, zničíš si oči, zničíš si ruku, kterou držíš meč, a to bude tvůj konec. Přišli jsme sem zaútočit - chci sonnó džoi okamžitě, ne až někdy později."

"Bez znalostí a trpělivosti... Kolikrát ti to mám opakovat? Už jsi skoro jako Ori a ten blázen Šorin. Proč tak spěcháš, abys strčil hlavu do oprátky vykonavatelů?"

"Nespěchám... Ííí, Hirago, máš pravdu, prosím, promiň, ale..." Odmlčel se a znova se napil saké.

"Tak co tě opravdu trápí? Pověz mi pravdu."

Akimoto zaváhal. "Psal mi otec." Začal zajímavě, ale za chvíli se z něho slova jen hrnula. "Dopis přišel přes mama-san v Kanagawě... Ve vesnici, v celé oblasti vypukl hladomor. Promiň, že ti to říkám, ale tvá rodina je také postižena. Dva moji malí bratránci zemřeli. Tři z mých strýců se zřekli postavení samurajů i svých mečů - prodali je jako splátku na dluhy u lichváře. S těmi meči se bojovalo u Sekigahary! Teď se dali na rybaření. Pracují pro síť majitelů člunů, od svítání do tmy, za pár měďáků. Vdova Tomiko, dcera jedné mé tety, musela prodat svou holčičku obchodníkovi s dětmi. Dostala za ní dost, aby zbytek rodiny - její dva synové a nemohoucí otec - měli půl roku co jíst. Za týden vložila peníze do konvice pro mou matku a zabila se. Skočila z útesu. Nechala tam vzkaz, že jí zlomilo srdce, když musela prodat vlastní dítě, ale peníze mají posloužit rodině a nesmějí se vyplýtvat na další zbytečná ústa..."

Po tvářích mu tekly slzy, ale v jeho hlase nebyla ani stopa po pláči, zněla v něm jen zloba. "Takové milé děvče, taková dobrá manželka mého přítele Muraie - vzpomínáš si na něho? Byl to jeden z našich čošúských róninů, který zemřel při přepadení tairóa Iiho. Povídám ti, bratránku, je strašné být samurajem, když nemáš ani tvář, ani služné a ani kam se schovat. A být róninem je ještě horší. Ale i tak... Zase máš pravdu... Myslím, že se budeme muset chovat jako ti smradlaví gaidžinové, jestli chceme mít válečné lodě. Na poli je nevypěstujeme. Musíme najít způsob, jak si vydělat smradlavé peníze, musíme se chovat jako ti smradlaví lichváři, co obchodují s rýží. Smradlavé peníze, smradlaví gaidžinové, smr..."

"Nech toho!" zarazil ho přísně a předal mu další láhev. "Žiješ, pracuješ pro sonnó džoi a zítra se vydáš na válečnou loď, aby ses něco dozvěděl. To stačí, bratránku."

Akimoto otupěle pokýval hlavou a otřel si slzy.

"Nepřišly žádné jiné zprávy? O mém otci a rodině?"

"Ano... Přečti si je sám." Podal mu dopis.

Stálo v něm: Jestli je s tebou Hiraga, vyříd' mu, že se jeho rodina dostala do úzkých, jeho matka onemocněla, nemají peníze a nedostanou úvěr. Jestli nějaké prostředky sežene nebo zařídí půjčku, zachrání jim tím život - samozřejmě že jeho otec by ho o to nikdy nepožádal. A také mu pověz, že jeho nastávající zatím nepřijela a otec se obává o její bezpečnost.

Nic pro ně nemůžu udělat, vůbec nic, pomyslel si Hiraga. Blížil se ke svému útulku ve vesnici a cítil se prachbídne. Noční vítr nabíral na síle, pohrával si s došky na střeších a byl chladnější než dřív. Nemůžu nic dělat. Smradlavé peníze! Akimoto má pravdu. Měli bychom provést Oriho plán. Noc, jako je ta dnešní, by ideálně vyhovovala. Stačilo by zapálit dvě nebo tři chatky a vítr by přenesl plameny z domu na dům a rozmýchal by je ve veliký požár. A proč ne dnes? Pak by se ti smradlaví gaidžinové museli vrátit na své lodě a odplout. Opravdu by to udělali? Nebo si to jen namlouvám a naše karma je dát se jimi pohltnout?

Co mám dělat?

Kacumata přece říkal: Když jsi na pochybách, jednej.

Kde je Sumomo? Na cestě do Eda? Jeho tep se zrychlil, ale ani myšlenka na ni nezahнала lítost nad osudem příbuzných. Měli bychom se dát oddat hned a tady, dokud je ještě čas. Domů se vrátit nemůžeme, cesta by trvala dlouhé měsíce a pro nás je životně důležité, abychom zůstali tady. Otec to pochopí.

Opravdu to pochopí? Je opravdu tak životně důležité, abych byl tady, nebo si to jen namlouvám? A proč Kacumata poslal Sumomo k Jošimu? Pro nic a za nic by ji určitě neohrožil.

Nic. Nejsem nic. Z ničeho nikam, zase přišel hladomor, peníze nejsou, ani úvěry, ani způsob, jak jim pomoci. Bez sonnó džoi pro ně nemůžeme udělat nic...

Vtom jako by slupka, kryjící část jeho mysli, spadla. Vzpomněl si, jak mu Jamie vysvětloval některé aspekty obchodu gaidžinů. Doslova ho šokovaly. Za chvíli už klepal na starostovy dveře a usedl proti němu.

"Šojo, myslel jsem, že bych se měl o tom zmínit předem, abyste se mohl připravit. Podařilo se mi přesvědčit odborníka gaidžinů na obchod, aby vás pozítří dopoledne přijal ve svém velkém paláci a odpověděl na vaše otázky. Budu vám tlumočit." Šoja mu poděkoval a uklonil se, aby zakryl nadšení.

Hiraga lichotivě pokračoval: "Jami Makufej mi řekl, že je zvykem gaidžinů vyžadovat za něco takového honorář, za toto a další informace, které už vám poskytl. Mají hodnotu deset koku." Vyslovil tu závratnou sumu, jako by to byla pouhá maličkost. Starosta zbledl, ale nevybuchl, jak Hiraga očekával, když tuto lež vyslovil.

"To není možné," zachrčel šoja přidušeným hlasem.

"Také jsem mu to říkal, ale on tvrdí, že obchodník a bankéř jako vy jistě chápe, jak jsou takové informace cenné, a že by dokonce uvažoval i o tom..." Opět se Hiraga musel ovládnout. "...i o tom, že by pomohl šojovi s podnikáním, prvním takového druhu. Byl byste první, kdo by jednal jako gaidžinové i s ostatními zeměmi."

Ani tentokrát tak úplně nelhal. McFay se mu svěřil, že by se rád setkal s japonským bankéřem - Hiraga zveličil šojův význam a postavení v Gjókojamě. Rád by si s ním popovídal a schůzku by prý stačilo domluvit den předem. Obchodní možnosti jsou prý nezměrné.

Pozoroval šoja a moc ho těšilo, že mu vidí do duše. Možnost využít Makufejovy znalosti, aby vydělal, i to, že by byl první, kdo se do takového podnikání pouští, ho uchvátila: "Je hrozně důležité být první," vysvětloval mu McFay. "Váš japonský přítel to pochopí, pokud je opravdový obchodník. Nedělalo by mi potíže předat někomu naše zkušenosti z obchodu a stejně snadné by bylo pro vašeho japonského přítele poučit nás o japonských metodách a znalostech."

Tehdy musel Hiraga vynaložit nadlidské úsilí, aby porozuměl, o čem ten člověk vlastně mluví.

Dovolil šojovi, aby se zasněl. "I když nerozumím obchodním záležitostem, možná by se mi podařilo tu cenu srazit."

"Kdybyste to dokázal, Otami-sama, potěšil byste ubohého staříka, pouhého skromného služebníka Gjókojamy, protože dřív než cokoli zaplatím, musím dostat jejich souhlas."

"Možná bych to dokázal snížit na tři koku."

"Za půl koku by to snad stálo."

Hiraga se v duchu proklínal. Zapomněl na Makufejevo zlaté pravidlo číslo jedna, jak sám tomu říkal: "Při vyjednávání buď trpělivý. S cenou vždycky můžeš jít dolů, ale nikdy už ne nahoru, nikdy se neboj smát, plakat, křičet nebo předstírat, že odcházíš."

"Když Makufej žádá deset, pochybuji, že bych srazil cenu pod tři."

"Půl je stejně přespříliš."

Kdyby teď měl Hiraga při sobě meč, sevřel by jílec a zavrčel by: "Tři, nebo ti useknu tu tvou špinavou hlavu." Místo toho jen posmutněle přikývl. "Ano, máte pravdu." Začal se zvedat.

"Možná by pro mé nadřazené bylo přijatelné jedno koku."

To už byl skoro u dveří. "Promiňte, šojo, ale ztratil bych tvář, kdybych se to snažil usmlouvat tak nízko a..."

"Tři." Šoja celý zrudl.

Hiraga se opět posadil. Chvilí mu trvalo, než se přizpůsobil novému světu. Pak řekl: "Pokusím se to dohodnout na tři. Doba je teď zlá. Doslechl jsem se, že v mé vesnici v Čóšú vypukl hladomor. To je děsivé, vidíte?"

Šoja přimhouřil oči. "To je, Otami-sama. Brzy se rozšíří všude, přijde dokonce i sem."

Hiraga přikývl. "Ano," řekl a čekal, dokud ticho nezačne být tíživé. Makufej mu vysvětlil význam ticha při vyjednávání. Zavřená ústa v pravý okamžik vyvedou protivníka z míry - protože jednání je boj jako každý jiný - a přinutí ho k ústupkům, které by jinak člověka ani nenapadly.

Šoja věděl, že je v pasti, ale nebyl si jistý, jak velká je ta past, ani jak vysokou cenu bude muset zaplatit. Informace, které zatím získal, svou hodnotou tu částku desetkrát převyšovaly. Ale musím být opatrný... Tenhle člověk je nebezpečný, tenhle Hiraga Otami-sama se učí až příliš rychle, možná mluví pravdu, možná ne, třeba lže. Ale stejně je lepší mít takhle vykutálené samuraje na své straně než proti sobě. "Když nastanou zlé časy, přátelé si mají pomáhat. Gjókojama by vám snad mohla zaříditi menší úvěr, aby vám pomohla. Jak už jsem se zmínil, Otami-sama, váš otec a rodina jsou vážení a dobří zákazníci."

Hiraga spolkl vzteklá slova, kterým by se za normálních okolností neubráníl, kdyby se k němu choval někdo takhle nezakryté protektorsky. "To bych žádal příliš mnoho," posteskl si s pocitem, že v tomhle novém světě zisku a proher je výdělek pro jednoho ztrátou pro druhého. Makufej mu to přece vysvětloval už mnohokrát. "Vážil bych si čehokoli, co by velká Gjókojama podnikla. Ale velice záleží na rychlosti. Mohu se spolehnout, že celou situaci pochopí správně? Ano?"

"Bude to vyřízeno okamžitě. Postarám se o to."

"Děkuji. Možná by mohli zvážit, jestli by neexistoval způsob, jak jim vedle dostatečného úvěru poskytnout třeba i přímý dar, honorář, řekněme jedno koku..." Viděl, jak starostovy oči zablyskaly potlačovaným hněvem, a napadlo ho, zdali nezašel příliš daleko. "...za služby poskytnuté rodinou."

Ticho. Pak promluvil šoja: "V minulosti... i v budoucnosti."

Hiragovy oči byly stejně chladné jako starostovy, přestože se ústa obou usmívala. A jelikož se už pohyboval v novém světě, nevytáhl malý revolver, který při sobě neustále nosil, a nepotrestal peněžníka za jeho drzost tím, že by mu udělal díru do těla. "Samozřejmě," a dodal medově: "tak tedy pozitivně, ano?"

Šoja přikývl a uklonil se. "Pozití, Otami-sama."

Až když Hiraga vyšel ven, připustil, aby se jeho duše naplnila pocitem triumfu. Jedno celé koku a úvěry. A jak směřit tři koku, které Makufej vůbec nežádal ani nepotřeboval, za opravdovou rýži a opravdové peníze, aby je mohl poslat svému otci?

Tak mnoho za tak málo, pomyslel si nadšeně. Zároveň se ho však zmocnil pocit, že se zašpinil a že se potřebuje vykoupat.

* * *

"Tak co, admirále," prohodil Malcolm Struan, "nepromluvíme si mezi čtyřma očima?"

"Zajisté, pane." Admirál Ketterer vstal. Byl jedním z dvaceti hostí, kteří ještě zůstali se svým portským ve skupinkách kolem stolu v sále Struanovy budovy, když odešla Angelique. Ketterer byl oblečen do slavnostní uniformy s prýmký, bílých hedvábných punčoch a na nahou měl boty se stříbrnou sponou. Byl ještě brunátnější než obvykle, protože s chutí spořádal masový vývar s karí zvaný mulligatawny, grilovanou rybu, dvojí porci roastbeefu, yorkshirský pudding s opečenými bramborami, zeleninu dovezenou z Kalifornie, zapečené slepičí a bažantí maso, několik opražených vepřových klobásek, po nichž se servíroval kalifornský jablečný koláč s teď už proslulou šlehačkou ze Vznešeného domu a nakonec jako vyvrcholení, waleský rarebit, oblíbený pokrm z rozpuštěného sýra s mlékem a kořením. K tomu šampaňské, sherry a claret - Chateau Lafite 1837, tedy z roku, kdy na trůn nastoupila královna Viktorie - portské a madeira. "Potřeboval bych se nadechnout čerstvého vzduchu."

Malcolm vykročil jako první k francouzským dveřím. Dobré jídlo a pití otupilo jeho bolesti. Venku vál čerstvý vítr, který po pobytu v nevětrané místnosti působil jako živá voda. "Doutník?"

"Děkuji."

Sluha číslo jedna Čchen postával v pozadí s krabicí doutníků. Zapálil mužům doutníky a vytratil se v kouři.

"Četl jste můj článek v dnešním Guardianu, pane?"

"Ano, četl, velká část byla napsána výstižně," prohodil Ketterer.

Malcolm se usmál. "Soudě podle toho, že na dnešní schůzi to vypadalo jako v sršním hnězdě, jak všichni protestovali, předpokládám, že jsem vyložil vaše stanovisko docela dobře."

"Moje stanovisko? Sakra, doufám, že je i vaše."

"Ano, ovšem, ovšem. Zítřa..."

Ketterer ho rázně přerušil. "Doufal jsem, že když zaujímáte naprosto správné a morální stanovisko, tak muž s vaší mocí a vlivem by se měl přinejmenším ujmout iniciativy, být příkladem a zakázat pašování na všech Struanových lodích. Skoncovat s tím."

"Pašování je zakázané už teď, admirále," podotkl Malcolm. "Musí se postupovat pomaloučku, potichoučku. Za měsíc za dva získáme většinu."

Admirál zvedl své husté obočí, vyfoukl kouř z doutníku a obrátil se k moři. Flotila s nočními světly vypadala grandiózně. "Zdá se, že by dnes v noci nebo zítra mohla přijít bouře. Řekl bych, že to není zrovna vhodné počasí pro výlet s dámou."

Malcolm se nervózně podíval na oblohu a nasál vítr do nosu. Žádné známky nebezpečí. Vzhledem k tomu, že ho zítřejší počasí velice zajímalo, dal si záležet na tom, aby zjistil, jak bude. K jeho radosti předpovědi z posledních dní hlásily klidné moře a čerstvý vítr. Marlowe mu to potvrdil před večeří, a i když ještě nedostal konečný souhlas s plavbou - a ani netušil, proč doopravdy se Malcolm potřebuje dostat na palubu s Angelique - předpokládal, že se výlet uskuteční.

"To je vaše předpověď, admirále?" zeptal se Malcolm.

"Mého odborníka na počasí, pane Struane. Doporučil mi, abych odvolal všechny zkušební plavby plánované na zítřek. Bude lépe, když se pořádně připravíme na útok proti Edu, ne?" dodal Ketterer s nervózní zovíralností.

"Já jsem proti srovnání Eda se zemí," prohodil Malcolm bezděčně. Přemítal o tomto novém a neočekávaném problému - admirálovu zrádném odmítnutí spokojit se s jeho dopisem, který, jak věřil, by měl víc než stačit.

Všechno postupuje dobře, až na tohohle darebáka, pomyslel si. Zkrotl však svůj vztek a pokoušel se najít východisko ze slepé uličky. Prancing Cloud dorazila podle plánu a vykládala náklad, kapitán Strongbow už dostal tajný rozkaz, kterým se stanovilo odplutí na středu, a s Edwardem Gorntem bylo dohodnuto, že mu informace o Brockovi předá hned po souboji.

"Já jsem také proti tomu," podotkl admirál. "Nedostal jsem oficiální rozkaz zahájit válku. Zajímalo by mě, jaké důvody máte vy."

"Zabíjet sršně kladivem není jen hloupé, ale i zbytečně namáhavé."

Ketterer se rozesmál. "Sakra, to je dobré, Struane. Namáhavé, co? Zase ta vaše čínská filozofie?"

"Ne, pane, Dickensova." Protáhl si záda a opět se opřel o berle. "Potěšilo by mě i Angelique, pane, kdybych mohl zítra být na krátký čas s kapitánem Marlowem na palubě Pearl mimo dohled pevniny." Heavenly mu poradil kvůli bezpečnosti využít jako precedentu svatby Malcolmových rodičů, která se uskutečnila mimo dohled pevniny mezi Macaem a Hongkongem. "Samozřejmě s vašim požehnáním."

"Potěšilo by mě, kdybych viděl, že se Vznesený dům postavil do čela dění v Japonsku. K tomu se vám zřejmě nedostává času. Podle mého názoru by deset dní stačilo na praktické kroky. Nejspíš budu zítra potřebovat Pearl a Marlowea pro zbytek flotily." Ketterer se obrátil k odchodu.

"Počkejte," řekl Malcolm, který začal propadat panice. "Řekněme, že bych právě teď učinil prohlášení, že my... že ode dneška zastavujeme všechny dodávky zbraní do Japonska. Uspokojilo by vás to?"

"Jde o to, jestli by to uspokojilo vás," opáčil admirál, celý potěšený, že se mu třepe na háčku člověk, který představoval vše, čím pohrdal. "Uspokojilo by vás to?"

"Co... co bych mohl, pane, udělat nebo říct?"

"Já neřídím váš obchod." Ketterer to řekl tak pohrdavě, jako by slovo obchod bylo sprosté. "Řekl bych, že co je dobré pro Japonsko, bude dobré i pro Čínu. Jestli tady zakázete všem svým lodím dopravovat sem zbraně, proč by to nemělo platit i pro Čínu? A totéž platí i o opiu."

"To nemůžu udělat," řekl Malcolm. "To by nás vyřadilo z obchodu. Opium není zakázané zákonem a oboje je legální..."

"To je zajímavé." Opět byla ta slova plná těžké ironie. "Musím vám ještě jednou poděkovat za jako obvykle skvělou večeři, pane Struane. Ted' mě laskavě omluvte, zítra mám moc práce."

"Počkejte," zastavil ho Malcolm roztřeseným hlasem. "Prosím, prosím, pomozte mi. Pro mě je zítřek hrozně důležitý. Přisahám, že vás ve všem podpořím. Postavím se do čela, ale prosím, pomozte mi se zítřkem. Prosím."

Admirál Ketterer našpulil rty. Byl rozhodnut rozhovor ukončit. Nechám to plavat, přestože bych bezpochyby potřeboval podporu mezi těmihle všivými darebáky, i kdyby byla jen desetina pomluv z jejich zatracené schůze pravdivá. Tenhle by možná nebyl tak špatný, kdyby se mu dalo věřit - je lepší ve srovnání s ostatními, hlavně než ten příšerný Greyforth. "A na kdy plánujete souboj?"

Malcolm mu chtěl odpovědět po pravdě, ale zarazil se. "Povím vám to, jestli vám na tom záleží. Dobře si pamatuji, co jste říkal o soubojích, jenže otázku cti brala má rodina přinejmenším po dvě generace velmi vážně a já nechci za nimi v ničem zaostát. Je to tradice, myslím, že podobně jako v námořnictvu. Značná část přitažlivosti královského námořnictva s tím souvisí, s tradicí a se ctí, že ano?"

"Bez toho by královského námořnictvo nikdy královským námořnictvem nebylo." Ketterer vypustil další obláček dýmu z doutníku. Alespoň že tohle ten mladý mizera chápe, k čertu, i když to nic na věci nemění. Vlastně má matka toho ubohého rošťáka pravdu, že nesouhlasí se sňatkem - děvče je sice pěkné, ale dobrá partie to není. Má špatný původ, typicky francouzský. Jestli mu neumožním, aby se s ní oženil, udělám mu tím laskavost.

Opravdu?

Vzpomínáš ještě na Consuelu di Madros Perezovou z Cádizu?

Seznámil se s ní jako poddůstojník na Royal Sovereign během zdvořilostní návštěvy v přístavu. Jenže Admiralita mu sňatek nepovolila a zakázal jej i jeho otec. Nakonec získal souhlas obou a spěchal si pro ni zpátky, to však už byla zasnoubená. Také to byla katolička, uvědomil si smutně, protože ji ani po tolika letech nepřestal milovat.

Katolička, všechny to přivádělo k šílenství, vsadil bych se, že i Struanovu matku. Ale copak na tom záleží? Consuela ovšem pocházela z dobré rodiny, ale tohle děvče ne. Ano, pořád ji miluji. Po ní už jsem o nikoho nestál. Když jsem ji

ztratil, už nikdy jsem se nechtěl ženit, nějak to nešlo. To mi ale umožnilo věnovat se námořnictvu naplno, a tak život nakonec nebyl tak úplně ztracený.

Opravdu ne?

"Dám si ještě jedno portské. Potrvá mi deset, možná patnáct minut, než ho vypiju. Stihnete se během těch deseti patnácti minut postavit do čela celé té záležitosti?"

41

Gornt seběhl po schodišti Struanovy budovy a spěchal do noci mezi dalšími hosty, kteří odcházeli z večíрку ve vzrušeném rozhovoru, zahalení a s klobouky zdviženými proti větru. Některé z nich očekávali sluhové s lampiony, aby je doprovodili domů. Po zdvořilém, ale uspěchaném rozloučení zamířil do vedlejšího domu Brockova podniku. Strážný, vysoký Sikh s turbanem, ho pozdravil a překvapeně ho sledoval pohledem, jak bere schody po dvou a klepe na dveře Norberta Greyfortha.

"Kdo je?"

"Já, pane, Edward. Promiňte, ale je to důležité."

Nejdřív se ozvalo nabručené reptání, pak se zvedla závora. Norbert byl rozčuchaný a na sobě měl noční košili, čepec a teplé ponožky do postele. "Co se, k ďasu, děje?"

"Struan. Právě oznámil, že Vznešený dům zastavuje v Japonsku obchod se všemi střelnými zbraněmi a opiem a nařizuje totéž i pro celou Asii a obchod s Čínou."

"Cože? To má být vtip?"

"Žádný vtip, pane Greyforthe, je to tak, pane. Byl jsem na večíрку a tam to před chvílí prohlásil přede všemi. Před sirem Williamem, většinou zahraničních vyslanců, admirálem i Dmitrim. Struan, pane, řekl doslova tohle: „Rád bych učinil oficiální prohlášení. Poté co dnes v Guardianu vyšel můj dopis, rozhodl jsem se, že naše lodě přestanou dopravovat střelné zbraně a opium. Struanova firma obchodovat v budoucnu s nimi obchodovat nebude, a to ani tady, ani v Číně."

Norbert se rozchechtal: "Pojď dál, tohle si zaslouží oslavu. Tím přece vyřadil svůj podnik z obchodu. A z nás se stal Vznešený dům." Vystrčil hlavu do chodby a křikl na svého číšníka číslo jedna: "Li! Šampaňské, honem, honem! Pojď dál, Edwarde. Zavři dveře, je tu takový průvan a zima, že by umrzly koule i mosazný opici." Zapálil petrolejku. Ložnici měl prostornou, postel o čtyřech žínkách, na podlahách koberce a na stěnách olejomalby Brockových clipperů - vlastnili méně plachetnic než Struanovi, zato parníků měli téměř dvojnásobek. Některé obrazy byly poškozeny ohněm a ani opravy stropu ještě nebyly úplně dokončeny. Na nočním stolku ležely srovnané knížky, jenom jedna zůstala otevřená na lůžku.

"Ten ubohý mizera se opravdu pomínul," zachechtal se znovu Norbert. "Ze všeho nejdřív teď musím zrušit souboj. Nezbyvá nám než se postarat, aby přežil. Teď je to celé..." Vtom se mu úsměv vytratil. "Počkej chvíli, co to plácám? To celé je jen bouřka v nočníku, on je totiž u Struanů stejně velký tchaj-pan, jako jsem já u Brocka. Jsi hlupák, skočil jsi na to. I kdyby povídal cokoli, nic to neznamena. Je docela možné, že by ta jeho matka, co si pořád listuje v bibli, nejradši provedla totéž, ale souhlasit s tím nebude, to by je přivedlo na mizinu."

Gornt se usmál. "Mýlíte se."

Norbert na něj ostře pohlédl. "Cože?"

"Bude s tím souhlasit."

"Jo? A proč?"

"To je tajemství."

"Jaké tajemství?" Norbert se ohlédl ke dveřím, které se právě otevíraly. Li, postarší Číňan z Kantonu s dlouhým, tlustým copem a v upraveném stejnokroji - bílém saku a černých kalhotách - se vkolébal dovnitř, na podnosu skleničky, šampaňské v kbelíčku s ledem a pečlivě složený ubrousek přes ruku. Za okamžik byly obě sklenky plné. Když se dveře zavřely, Norbert zvedl tu svou. "Na zdraví, jen Struanům na smrt. Tak jaké je to tajemství?"

"Řekl jste mi, abych se s ním pokusil spřátelit. Stalo se. Teď už mi důvěřuje. Za prvé..."

"Opravdu?"

"Jen do určité míry, ale den ode dne se to lepší. Za prvé k dnešnímu večeru. Důvod, proč napsal dopis a učinil prohlášení spočívá v tom, že chce, aby mu admirál udělal nějakou laskavost, ale tajně..."

"Cože?"

"Smím?" Gornt ukázal na šampaňské.

"Ovšem. Posad' se a vysvětli mi to."

"Potřebuje admirálův souhlas, aby zítra směl vstoupit na palubu Pearl, a pro..."

"O čem to, k ďasu, mluvíš?"

"Náhodou jsem zaslechl, co si povídali mezi čtyřma očima... Po večeři si vyšli ven a já jsem si tam prohlížel obrazy - pár jich tam mají od dokonce od Aristotlea Quance - a, jak bych jen řekl... Jejich hlasy se rozléhaly." Gornt mu téměř doslovně tlumočil rozhovor. "Ketterer skončil slovy: Tak uvidíme, co stihnete za deset až patnáct minut."

"To je všechno? Nic o tom, co se tam chystá, nebo co se může na Pearl stát tak důležitého?"

"Ne, pane."

"To je podivné, velice podivné. Co by to mohlo být?"

"Nevím. Vůbec celý večírek byl podivný. Všiml jsem si, že Struan každou chvíli pokukoval po admirálovi, ale nikdy se jeden druhému nepodívali do očí. Připadalo mi to, jako kdyby se mu admirál záměrně vyhýbal, ale snažil se, aby si toho nikdo nevšiml. A proto jsem byl zvědavý, pane."

"Kde seděl... admirál?"

"Vedle Angelique, na čestném místě po její pravici, na druhé straně sir William. Mělo to být obráceně - také zajímavé."

Mě usadili vedle Marlowea. Upřeně koukal na Angelique a nudil nás námořnickými řečičkami, ale ani slovo o zítřejším výletě, i když z toho, co si říkali, jsem vycítil, že si to plánovali delší dobu, a teď už jen záleželo na admirálově souhlasu. Když admirál odešel, začal jsem se bavit s Marlowem, co bude zítra dělat, ale řekl mi jen: „Možná se vydám na zkušební plavbu, kamaráde, jestli s tím bude starý souhlasit. Proč se ptáš?“ Pověděl jsem mu, že mám rád lodě, a zeptal jsem se, jestli by mě nevzal na palubu, ale on se jenom zasmál, slíbil, že mi v budoucnu výlet zajistí, a potom odešel i on.“

"Ani slovo o Struanovi a o tom děvčeti?"

"Ne, pane, i když na ni mohl oči nechat."

"To ten její výstřih," zabručel Norbert. "A co se stalo, když to Struan oznámil?"

"Nejdřív bylo ticho, pak pozdvižení, otázky, trocha smíchu, pár posměšků. Marlowe a několik důstojníků zajásalo, ale těch, co se vztekali a nesouhlasili, bylo víc. McFay zbledl. Dmitri si málem odplivl. Sir William civěl na Struana a vrtěl hlavou, jako kdyby toho chuděrku litoval. Soustředil jsem se na Ketterera. Ničím nenaznačil, jestli s tím souhlasí, nebo ne, a Struanovi neřekl nic než „Zajímavé!“ Okamžitě vstal, poděkoval mu za večeri a odešel. Struan se ho pokoušel zdržet a vyptával se ho na zítřek, ale admirál ho buď neslyšel, nebo to alespoň předstíral, odešel a nechal za sebou Struana pěkně rozklepaného. V té době, pane, všichni mluvili a nikdo neposlouchal, hotová čínská tržnice, někteří zuřili a křičeli na Struana, že se zbláznil, a jak, k čertu, teď mají dále obchodovat - prostě samozřejmosti a pravdu."

Norbert dopil skleničku a Gornt mu začal doléval, ale on zavrtěl hlavou. "Nerad toho piju víc na noc, mám z bublinek větry. Nalej mi skotskou - tamhle je láhev." Stála na příborníku, dubovém a omšelém, vedle starých lodních hodin. "Co na té Pearl může být, že o to tolik stojí?"

"Nevím."

"Co udělal Struan, když Ketterer odešel?"

"Posadil se a pořádně se napil, zíral do prázdná a bezmyšlenkovitě se loučil s odcházejícími hosty. Vůbec si nevšímal Angelique, která se chovala přesně opačně. Byla z toho celá vykulená, najednou přestala být středem pozornosti a každý na ní mohl poznat, že nechápe, co se děje. A z toho usuzuji, že se Struan nespověděl ani jí. Napadlo mě, že vám to musím hned povědět, a proto jsem hned odešel."

"Zmínil ses o nějakém tajemství? O jakém tajemství, co? Proč by ta stará bába Tess Struanová souhlasila se sebevraždou svého podniku?"

"Kvůli plánu sira Morgana, pane."

"Cože?"

"Sira Morgana." Gornt se zešíroka usmál. "Než jsme odjeli ze Šanghaje, svěřil se mi důvěrně, jaký připravuje plán s panem Brockem. Jde o to, jak přivést Struana na mizinu a jednou provždy se s ním vypořádat. Pověděl mi, že se to týká cukru z Havaje, banky Victoria s..."

"Cože?" Norbert na něho nechápavě civěl. Vybavil si v paměti, jak mu sir Morgan kladl na srdce, že Gornt nezná detaily plánu, a že nechce, aby se je dozvěděl. "...i když tomu chlapci můžeš věřit. Jo, a neuškodí, když ho necháš, aby se zamíchal mezi ty Struanovy prašivce a pokusil se z nich něco vytáhnout," zdůraznil mu. "Takže Morgan tě seznámil s podrobnostmi? Toho obchodu?"

"Ne, pane, to ne, ale vysvětlil mi, co jsem měl Struanovi co nejtajněji povědět."

"Ježíši Kriste," ulevil si Norbert vyčerpaně. "Bude lepší, když začneš od začátku."

"Nařídil mi, že se vám o své roli nesmím ani zmínit, dokud se mi to nepodaří, dokud neudělám, co mi přikázal. Teď mi Malcolm Struan důvěřuje, a tak už před vámi nemusím nic tajit." Gornt si usrkl šampaňského. "Velmi dobré víno, pane."

"Tak už mluv!"

"Sir Morgan mě požádal, abych Struanovi vyprávěl několik historek - tvrdil, že se ty historky dost blíží pravdě - a abych nalákal Struana na návnadu a přes něho i opravdového tchaj-pana, Tess Struanovou. Pane, teď vám můžu zaručit, že se poslední ze Struanových tchaj-panů pevně chytil na háček." Gornt mu rychle vysvětlil podstatu toho, co řekl Malcolm Struanovi. Když domluvil, rozesmál se. "Ty tajné detaily mu mám doplnit po souboji cestou na loď."

"Co mu máš říct?"

Starší muž pozorně naslouchal. A jelikož znal opravdové podrobnosti, fascinovala ho Morganova mazanost. Kdyby se Tess Struanová zařídila podle těchto falešných informací, sir Morgan by určitě získal pár potřebných týdnů navíc.

"Jenže mně sir Morgan tvrdil, když mi vysvětloval plán, že všechno klapě, že žádný čas navíc nepotřebujeme a že do Vánoc můžu dohrát svou roli v Jokohamě."

"Jo, to můžeš a sehraješ." Gornt napodobil výslovnost sira Morgana. "Ale já a stařík si myslíme, že čím líp budem mít krytý záda, tím to bude pro nás lepší, chlapče. A ten čas navíc znamená, že nám na krk neuvážou provaz a naše zadnice nebudou tvrdnout v kriminálu."

Norbert si vzpomněl, co by ho asi čekalo, kdyby vše dopadlo špatně, a musel se přemáhat, aby se neotrásl strachem. Provaz ne, ale pravděpodobně mnoho let za podvod a určitě vězení pro dlužníky. Sir Morgan je opravdu mazaný. To je mu podobné. Mně řekne jedno, a Gorntovi něco jiného. Ale ušetřil mě tím jednoho rizika - zabít Struana. Takže se můžu vrátit do Anglie a shrábnout pět tisíc ročně, ale přijdu o smetánku, zámek a bohatství. Jenže lepší vrabec v hrsti...

Norbert si povzdychl. Tolik jsem se těšil, že Malcolmovi vpálím kulku do hlavy a dostanu prémii navrch. V paměti ho svrběla slova Dědka Brocka: "Norberte, na důchod tě čeká smetánka. Budeš navíc dostávat pět tisíc liber, jestli ho zabiješ, tisíc, jestli ho zle poraníš, a čeká tě vyhazov, jestli uděláš ostudu."

"Morgan je mazaný. Ten plán nemá chybu," prohodil s úsměvem. Ale aby si Gornta pro jistotu vyzkoušel, prohodil, jako by o nic nešlo. "Nebo snad má?"

"Cože, pane?"

"Stačila by jen malinká záměna, a všechno by mohlo dopadnout obráceně, ne?" Zkoumavě si ho prohlížel.

"Promiňte, pane, ale já neznám podrobnosti - jen to, co jsem vám pověděl a co jsem měl pošeptat Struanovi."

"Dal bych si ještě jednu skotskou. A nalej si víno," prohodil Norbert spokojeně. Tiše popíjeli, dokud si všechno neuvážil. "Chovej se dál, jako kdybys mi nic nefekl. Zítřka zruším souboj. Nemůžu si dovolit zabít toho mizeru, ani ho jinak vyřadit ze hry."

"Ano, pane, to mě také hned napadlo." Gornt mu předal Struanův dopis, stejný jako podepsal i Norbert. "Dal mi pro vás tohle, ale doporučil bych, abyste to zítřka nerušil. Mohl by být podezřivý. A také možná zjistíme, co je na té Pearl tak důležitého, ať tam půjde, nebo ne."

"Správně, Edwarde, dobrý nápad." Norbert se zachechtal. "Tak tedy ve středu. Ten holobrádek Struan se řítí do záhuby, víd'?"

Gornt se zazubil. "A řítí se tam s radostí, pane. Jejich Vznesený dům je vyřízený a náš začíná."

"Ano." Teplo z whisky se promísilo s teplem z pomyšlení na budoucnost. "Tak ses tedy rozhodl, že se k nám přidáš?"

"Ano, pane, jestli budete souhlasit. Sir Morgan zdůraznil, že souhlas budete muset dát vy."

"Pokračuj v tom jako dosud a souhlas máš. Dnes večer jsi odvedl skvělou práci, prvotřídní. Dobrou noc."

Zavřel za ním na závoru. Než znova ulehl do postele, použil nočník a cítil se ještě lépe. Sklínku, ve které ještě asi čtvrtina zbývala, si postavil na noční stolek, na hromádku knížek a časopisů. Opřel se o vysoké polštáře, jak to měl rád, a sáhl po pootvěřené knížce. Bylo to Město svatých, Burtonův popis života mezi záhadnými, polyganními Mormony v Salt Lake City v Utahu. Tento nejslavnější dobrodruh a cestovatel své doby, který hovořil přinejmenším třiceti jazyky a jehož hrdinské činy a způsob chování byly v knize živě popisovány do nejmenších podrobností, o nich jako první podal zprávu světu.

Přečetl si pár odstavců, ale pak cestopis nespokojeně odstrčil. Knížky o jeho putování do Mediny a Mekky a o objevení jezera Tanganika byly mnohem zajímavější, pomyslel si.

Člověk by čekal, že Burton, který otevřeně hlásá mnohoženství, což jak každý blázen ví, je docela rozumná myšlenka, také napíše, kolik žen dobyt, zvláště když se v jiných knihách o tom rozepsal tak důkladně, až si proti sobě hodně lidí popudil. V některých novinách dokonce tvrdil, že jich měl přes tučet, všechny najednou, a že mu je dohodil sám Brigham Young, vůdce církve Svatých posledního dne a guvernér Utahu. Taková lhář.

Ale stejně, můj Bože, je to kus chlapa. Dokázal víc a viděl víc než kterýkoli jiný žijící Angličan, a to v člověku vyvolává ještě větší hrdost na svůj národ. Nejdřív si vychutnal svobodu jít, kam chce, žít, jak chce, dělat, co chce, ale nakonec se vrátil do Anglie a oženil se s dobrou Angličankou jako každý normální muž. Asi po měsíci ovšem znovu odešel a teď prý cestuje po další neprozkoumané části světa, po Hindukúši nebo tajemných zemích na Střeše světa a žije tam mezi sněžnými muži...

Upil si trochu whisky a uvažoval o Gorntovi. Ten mladý všivák není zase takový chytrolín, za jakého se vydává. Každý si přece může dovědět, co se má stát na palubě Pearl a proč. Ketterer dokáže tajemství udržet, Vilík také, ale Michaelmas Tweet ne, ani Heavenly ne, když se napije, a tak jsem se doslechl o dopisech Tess Struanové, jak dala lekci Vilíkovi, zakázala to církvi i všem kapitánům lodí a přes Ketterera i vojenskému námořnictvu - až na to, že na námořnictvo žádný vliv nemá! Na palubě Pearl je Marlowe. A Marlowe by je mohl oddat - jestli mu to ovšem Ketterer dovolí.

Odkášlal si.

Jenže Ketterer Struanovy nenávidí, protože prodali děla pirátům Bílého lotosu stejně jako my, jako my prodáváme děla každému proklatému válečníkovi, který si je chce koupit, a budeme v tom pokračovat, i kdyby toho Struanovi nechali. A proč by ne? Je to legální a vždycky bude. Parlament potřebuje zbrojovky, protože obchod se zbraněmi je výnosný. Všechny vlády rády válčí - je to veliký obchod a hlavně válka zakrývá jejich neschopnost.

Do pekla se všemi vládami.

Ketterer nenávidí Struany. Přes ten svůj rudý krk a drzost to není žádný hlupák. Pokud by vyšel Malcolmovi vstříc, požadoval by za to praktické výsledky. Ty ale nemůže dostat - prohlášení toho mladého blázna nic neznamená - a tak si s ním pohrává jako kočka s myší. Možná dovolí Struanovi a té jeho štetce vstup na palubu, možná ne, ale v žádném případě je Marlowe nebude smět oddat - Ketterer chce, aby se před ním Struan plazil. I mě by ten lump nejradši donutil, abych se před ním plazil, a kdyby se naskytla sebemenší příležitost, dal by mi vyplatit sto ran karabáčem.

Velký doušek jemné whisky mu zvedl náladu. Zasmál se. Takže mladý Struan má svázané ruce, žádná svatba na Pearl nebude, místo ní se hned vrátí do Hongkongu, s tou jeho děvkou nebo bez ní, a dostane pěkně zabrat od matky. Škoda že musím toho mizeru nechat naživu. Těšil jsem se na smetánku od Dědka: "Ale povídám ti, Norberte, ne abys něco blafnul před Morganem, on nemá zabíjení rád. Chce vidět, jak se mladý Struan a jeho matka budou topit v lejnech. To si pamatuj, nebo si z tvých střev nadělám podvazky!"

Musím opravdu zabránit souboji? Promyslím si to. Jenom opatrně. Ale odměna by se mi hodila.

Morganovi je podobné, že Gorntovi vydal tajné instrukce a mě nechal tápat. Neřekl ještě něco Gorntovi, o čem nevím? Na tom nezáleží, Morgan je mazaný a má stejně dobré nervy jako Dědek. Navíc všechno zvládá snadno, moderně, bez šilenství a rizika - - není v něm nic z Dědkovy brutálnosti, nemilosrdné posedlosti. Ve skutečnosti se už tchaj-panem stal Morgan a také on bude vládnout novému Vznesenému domu. Celých dvacet let trvalo, než se podařilo rozdrtit Dirkův podnik, největší, jaký kdy Asie poznala.

Spokojeně dopil, ztlumil plamen v petrolejce a se zívnutím se uvelebil ke spánku. Škoda že jsem nezažil Dědka v letech jeho největší slávy, ani tchaj-pana, starého Zelenookého ďábla, kterého nedokázal zabít nikdo jiný než ďábelské vichry Velkého tajfunu. Naštěstí ten mladý blázen nezdědil z jeho předností vůbec nic.

* * *

Poslední host dávno odešel a zůstali jen Angelique, Jamie McFay a Malcolm. Ve velkém krbu občas vyšlehly plameny, jak se komínem prohnal proud vzduchu. Malcolm se tiše mračil na oheň a pozoroval obrázky, které v popelu vytvářely žhavé uhlíky. Angelique se nervózně usadila na opěradlo jeho křesla. McFay se opřel o stůl. "Už se rozloučím, tchaj-pane," oznámil.

Malcolm se probral ze svého rozjímání. "Aha... Počkej chvíli." Usmál se na dívku. "Promiň, andílku, musím si ještě s Jamieem promluvit o pár věcech, víd', že ti to nevadí?"

"Ovšemže ne. Dobrou noc, Jamie." Sklonila se a něžně Struana políbila. "Dobrou noc, Malcolmě, dobře se vyspi."

"Dobrou noc, drahoušku. Musíme brzy ráno vstávat."

"Ano... ale Malcolmě, smím se zeptat, proč tu byl všechn ten povyk? Nechápu to. Mohl bys mi to vysvětlit?"

"To ze žárlivosti. Nic víc."

"Aha! Byl jsi tak silný a tak moderní! S těmi zbraněmi a s opiem máš naprostou pravdu... oh la la, chéri, jsi tak moudrý. Děkuji." Znova ho políbila. "Vkolik ráno vyrazíme? Jsem tak nervózní! Ta vyjížďka bude change superbe."

"Hned po úsvitu. Dohlédnu na to, aby tě včas vzbudili, ale nebuď překvapená, kdyby... kdyby došlo ke změně plánu - Marlowe říkal, že by se mohlo zkazit počasí."

"Ale mně přísahal, že se vítr zmírní a že to bude den jako stvořený na výlet."

"Povídal jsem, že by se počasí pokazit mohlo, andílku." Objal ji. "Když ne zítra, tak hned první den, kdy to bude možné. To mi slíbil."

"Já tak doufám, že už zítra. Je t'aime, chéri."

"Je t'aime."

Když odešel, v místnosti nastalo mrazivé ticho. Čchen znova nakoukl dveřmi, ale Malcolm ho okřikl: "Zavři ty zatracené dveře a nevracej se." Okamžitě se ozvalo bouchnutí. Jamie chtěl promluvit, ale gesto ho zarazilo. "Nechci slyšet ani slovo o lodích, dělech nebo opiu. Prosím."

"Tak dobrá."

"Posaď se, Jamie." Malcolm si promyslel všechny možnosti, jak by se mohl admirál zachovat, a rozhodl se, jak by na ně reagoval, kdyby jim dal admirál požehnání, kdyby směli vyjet, ale Marlowe by nesměl provést obřad, nebo kdyby se vše odložilo na pozdější dobu. Na chvíli odsunul úvahy o případných protiopatřeních. "Neposlal bys před rozedněním náš parní kutr k Pearl, aby se bocman přeptal Marlowea, jestli nás vezme na moře nebo ne. V každém případě ať se tady bocman ohlásí s odpovědí. Ano?"

"Samozřejmě."

"Napsal jsem dopis pro Norberta a předal jsem ho dnes večer Gorntovi, takže to máme vyřízené. Zapomněl jsem na něco?"

"Co se týká středy?"

"Ano."

"Nevím o ničem. O přístupových cestách a čase víš, pistole budou standardní, lékař nebude přítomen, protože Babcotta i Hoaga považujeme za nespolehlivé. Dopisy jsou tvá jediná obrana. Žádní svědkové kromě Gornta a mě."

"Dobře. Jsi připravený odcestovat na Prancing Cloud?"

"Zítra si tam pošlu kufr společně s poštou. Nikdo by si toho neměl všimnout. A co tvá zavazadla?"

"Beru si jen jedno. Propašuj je zítra na palubu - kdyby se někdo vyptával, tak jsou to šaty, které si posílám napřed do Hongkongu, než tam přijedu na Vánoce."

"Čchen ti zabalí?"

"Bude muset. Donutím ho, aby mi přísahal mlčenlivost, ale to on dodrží jen uvnitř naší společnosti, mezi Číňany ne. Budu ho muset vzít s sebou. A-tu bude dělat problémy, jenže ta tu může zůstat do našeho ,opravdového stěhování'. A-su budu muset do všeho zasvětit. Odjede s námi do Hongkongu."

"A Angelique?"

"Nemusíš jí nic říkat. Pokud si vyjedeme na Pearl, A-su může zabalit kufr s oblečením a zítra, pro jistotu až po setmění, ho může pod stejnou záminkou poslat na palubu. Dobře?"

"Ano."

"Ve středu ráno se my dva vytratíme zadními vrátky, jak jsme se dohodli. O chvíli později Čchen, A-su a Angelique se pořádně zahalí a přejdou přes ulici k našemu přístavišti, kde na ně počká náš parní kutr a odveze je ke clipperu."

"Promiň, že ti skáču do řeči, ale jestli tohle má být definitivní plán, vybral bych si radši veslici, ta nenadělá takový rámus. Parní kutr by měl pro jistotu počkat na nás u mola v Opileckém městečku."

"Tak to bude lepší, Jamie. Děkuji. Dobrá, tedy veslice. Až si to vypořádáme s Norbertem, co nejrychleji se vydáme na palubu. Zítra naříd' Vargasovi, aby nám na pátek domluvil schůzku s japonskými obchodníky s hedvábím. Chci, aby to vypadalo, že do konce týdne i na další dny máme hodně práce. Ano?"

"Ano."

"Ještě něco jiného, Jamie?"

"Smím ti něco navrhnout?"

"Ovšem."

"Po zítřejším výletu na Pearl..." McFay zaváhal. "Říkal jsi, že by se plán mohl změnit - kvůli počasí? Předpověď je ale dobrá, ne?"

"Ano. To je pro případ, že by Marlowe musel zůstat v přístavu," řekl klidně. "Vzhledem ke všem těm přípravám na zničení Eda, nebo na jeho ohrožení, člověk nikdy neví, jak se Ketterer nebo sir William rozhodnou. Tak jaký máš návrh?"

"Vlastně jich mám pár. Co kdybys zítra, až se vrátíte - Marlowe tvrdí, že to bude za soumraku - šel s Angelique na večeri ke kapitánu Strongbowovi a zůstal tam přes noc? Ráno bychom se my dva mohli vrátit na břeh a..."

"To je mnohem lepší plán než můj," souhlasil okamžitě Struan a celý veselý se naklonil dopředu, "mnohem lepší. Takže Angelique už bude na palubě, její zavazadla také, my se o ni nebudeme muset starat a po té záležitosti s Norbertem se klidně vrátíme přímo na loď. Výborný nápad, Jamie. Věci si můžeme poslat na palubu s Čchenem a A-su, proč by tam

nemohli být s námi, nikdo by nic netušil." Jeho úsměv byl milý a opravdový. "Jsi velmi chytrý, dobře jsi to vymyslel. Jsi opravdu chytrý, a proto nechci, abys od Struanů odešel."

Jamie se utrápeně usmál. "Uvidíme."

"Mimochodem, pro případ, že by došlo k nehodě," pokračoval Malcolm klidně a beze strachu, "kdybych byl zraněn, ale mohl se pohybovat, tak chci na loď. Kdyby došlo opravdu k něčemu zlému, sežeň Babcottu nebo Hoaga. Stejně tak najdi způsob, jak Hoaga dostat na palubu, vezmeme ho s sebou do Hongkongu."

"Ověřil jsem si, že mají odjet do kanagawské ordinace až ve čtvrtek, takže tu budou oba."

"Nezapomněl jsi na nic."

"Ne, ale radši bych na to zapomněl. Ze všeho nejvíc bych si přál, abys odvolal souboj."

"K žádné nehodě nedojde."

"Modlím se, abys měl pravdu. Ale ať to dopadne jakkoli, bude lepší, když zůstanu tady, dokud se sem nevrátíš, nebo pro mě nevzkážeš."

"Ale matka v dopisu psala..."

"Já vím. Ale buďme upřímní, tchaj-pane. Já vypadnu ze hry tak či onak. Bude lepší, když ti budu odsud krýt záda, ať už to Norbert přežije ve zdraví, nebo ne, a dohlédnu na Gornta. Promiň, ale já tomu chlápkovi pořád nevěřím. Mám práci tady, a ne v Hongkongu. Na jaře odejdu. To bude nejlepší a měli bychom se na tom dohodnout už teď. Ale určitě zůstanu až do tvých jednadvacátých narozenin."

Dívali se jeden druhému do očí a oba sebou náhle trhli, když z krbu s praskáním vylétly žhavé uhlíky. Rozhořely se a zase neškodně uhasly. "Jsi skvělý přítel," poznamenal Malcolm klidně. "Opravdu."

"Ne, jenom se snažím dodržet svou přísahu - tchaj-panovi Vznešeného domu."

* * *

André a Phillip Tyrer postávali před britským vyslanectvím. "Malcolmova představa, že zakáže obchod, je možná morálně správná, ale způsobila by pohromu všem obchodním firmám v Asii," vysvětloval Tyrer. "A to i vašim, přestože by zákaz nedodržovaly stejně jako Němci, Rusové nebo Yankeeové." Vitr mu pocuchal vlasy, ale po všem tom vzrušení i množství alkoholu, které vypil, mu zima nebyla. "Sir William pochybuje, zda to guvernér v Hongkongu schválí, a jestli případné příkazy parlamentu splní. Bude se vykrucovat, i když za nikoho z nich nemůžu dát ruku do ohně. Parlament je síla sama pro sebe," dodal se zívnutím. "Už toho mám dost. Ty ne?"

"Mám schůzku."

"Ale!" Tyrer zahlédl záblesk očekávání. "Šťastlivče! V poslední době vypadáš spokojeněji, mnohem spokojeněji. Strachovali jsme se o tebe."

André přešel do francouzštiny a ztišil hlas. "Jsem teď na tom dobře, nikdy to nebylo lepší. Nemůžu ti vyličit, jak jsem šťastný. A to děvče, víš, chová se ke mně jako ke králi - v životě jsem neměl lepší. Už žádné přelétání. Je jenom moje."

"To je nádherné."

"Poslouchej, když už o tom mluvíme, co je s Fudžiko? Raiko je čím dál nervóznější a ona také. Doslechl jsem se, že to ubohé děvče je zdrcené a pořád pláče."

"Ano?" Tyrer ucítil pnutí ve slabinách. "Takže jsi mi poradil správně," podotkl a přitom si ani neuvědomil, že mluví francouzsky - skoro celý večer si povídal se Seratardem, Sergejevem a dalšími vyslanci a přeskakoval z angličtiny do francouzštiny.

"Myslím, žeš byl tvrdý už dost. Teď nastal ten správný čas. Nemá smysl nikomu ubližovat, jsou to hodná děvčata. Obě je mrzí, že tě rozzlobily."

Před několika dny ho zastavila Raiko a znova ho upomínala o dlužnou splátku. Když ji odbyl slibem, že čeká peníze každým dnem - vsadil na to, že mu Angelique peníze sežene - Raiko se ho začala vyptávat na Tyrera. "Co se s tím člověkem stalo? Posloužilo by to jemu, mně, Fudžiko i vám, starý dobrý příteli, kdyby se napravilo, co se napravit má. Zřejmě ho svedly děvky z hostince U Lilie. V téhle zlé době by nám, a vám také, pomohlo, kdybyste ho přesvědčil, aby se vrátil. Tomu ubohému děvčeti chybí jen málo, aby spáchalo sebevraždu."

Sám tomu sice nevěřil, jenže Raiko mu byla schopna vrazit do zad nůž zvaný Hinode.

"Phillipe, sehrál jsi tu hru skvěle. Zařídím schůzku a pustíme se znovu do vyjednávání."

"Víš, André, nejsem si tím tak jistý," odpověděl Tyrer. "...já, hm, zkoušel jsem to s jiným děvčetem, jednou - víš, ten hostinec, který jsi mi doporučil, není vůbec špatný - a prostě jsem si říkal, že možná není nejrozumnější mít jedno děvče nastálo. Chci říct, je to velký výdaj a také, víš, potřeboval bych koně na polo..."

"Vlastní děvče ti přináší výhody i nevýhody," vysvětloval André s potlačovaným neklidem. "Možná by bylo nejrozumnější přerušit jednání o smlouvě, dokud se vztahy nevylepší."

"Myslíš slíznout smetanu..."

"Proč ne? Všechny jsou tam přece pro tvoje potěšení, víd' - i když Fudžiko a Raiko jsou ženy skutečně výjimečné."

André doufal, že hovoří přesvědčivě. Nestál o to, aby mu Tyrer utekl z udičky, na kterou ho lapila Fudžiko, zároveň by se jemu самому nelíbilo, kdyby si s ním pohrávala Raiko. Tajné partnerství s ní je jedna věc. Být jí vydán na milost a nemilost druhá. Zařídí schůzku, ale postarat se o to, aby Tyrer znovu propadl vášním, musí ony samy. "Nech to na mně. Co třeba zítra? Slibuji, že tě přivítají nadšeně."

"Opravdu? Tak tedy dobrá."

"Phillipe..." André se rozhlédl kolem sebe. "Henri by velice rád podpořil sira Williama, kdyby dal pořádně za vyučenou tomu bláznu tairóovi Andžóovi - ten kretén tentokrát zašel až příliš daleko. Co kdyby si s ním sir William zítra promluvil mezi čtyřma očima? Henri má pár nápadů, se kterými by se mu rád důvěrně svěřil."

"Určitě ano." Tyrer byl najednou pozorný a mile překvapený. Únava z něho rázem opadla. Obvykle se Seratard pustil do nějaké samostatné francouzské akce a oni se o tom doslechli, až když byla v plném proudu. Například ono tajné

pozvání pana Jošiho na francouzskou vlajkovou loď, o němž se teď dozvěděli z vlastních zdrojů - čínští sluhové na francouzském vyslanectví zaslechli Andrého a Seratarda, jak to plánují, pověděli o tom Čchenovi číslo jedna, ten to zase pošeptal Struanovi, ten se zmínil jemu a on pak siru Williamovi. "Takže válečná porada? Jich dvou?"

"Doporučoval bych nás čtyři - budou potřebovat někoho, kdo by jim pomohl uvést jejich myšlenky do života, ale čím do toho bude zataženo mň lidí, tím lépe. Jestli se později rozhodnou přizvat admirála a generála, dobrá. Ale až později, ne?"

"Tak tedy entente cordial? Hned ráno to povím starému. Co bys řekl jedenácté hodině?"

"Nešlo by to v deset? V poledne mám schůzku." André se už dohodl se Seratardem, hned jak se vrátil od Raiko: "Henri, tahle schůzka by mohla být velmi důležitá a čím víc ji utajíme před ostatními vyslanci, tím lépe. Tentokrát musíme předstírat, že stoprocentně podporujeme Brity, protože válečné loďstvo mají oni, my ne. A měli bychom je postrčit, aby se pustili do války."

"Proč?"

"Vyrozuměl jsem to od Tyrera a ten zase od svého ochočeného samuraje... mimochodem, Henri, na to, jak je tady Tyrer krátce, umí japonsky překvapivě dobře. Je v tomhle ohledu pozoruhodně schopný, a tak bychom měli na něho důkladně dohlédnout a spřátelit se s ním. Tyrer zjistil, že se Andžó nesnáší s tímhle Toranagou Jošim, který je spíš takový patricij jako ty, zatímco Andžó je prostý člověk."

Pobavilo ho, když viděl, jak se Seratard po téhle lichotce celý rozzářil - nebyl o nic větší patricij než André. "Měli bychom popichovat Brity, aby rozdrtili Andžóa, a sami se na poslední chvíli od konfliktu distancovat. Zároveň bychom měli pěstovat styky s Jošim. Získáme si v něm spojence, to bude nezbytné, a potom jeho prostřednictvím zaženeme Brity zpátky do té jejich špinavé díry a začneme sami rozhodovat o cizí přítomnosti v Japonsku."

"A jak toho docílíme, André? Jak si představuješ, že bychom měli vůči němu postupovat?"

"Nech to na mně." Znovu si vsadil, tentokrát na to, že si prostřednictvím Raiko, které poskytne prvotřídní tajné zprávy a peníze, vytvoří kontakty potřebné k tomu, aby pronikl až k Jošimu. "On musí být klíčem, kterým otevřeme Japonsko. Investice do něj nás sice budou něco stát, ale nebude to moc. Pokud je ovšem strčíme do správné kapsy...", a trochu jim pustíme žilou, pomyslel si spokojeně, "zaručuji úspěch. Stane se naším statečným rytířem. Pomůžeme mu, aby se stal naším sirem Galahadem a zničil Vilíkova krále Artuše."

Proč ne, napadlo ho znova, když tam tak stál na promenádě s Tyrerem. Další veledůležitý pěšák na šachovnici francouzské nadvlády v Asii. Phillip pro nás...

Můj Bože! Málem vybuchl, jak se mu hlavou mihla další divoká myšlenka: Jestli Struan při souboji zemře a Angelique bude najednou volná, nemohla by se z ní stát Guinevere pro toho Japončíka Jošiho? Proč ne? Třeba by mu cizí pamlsek zachutnal. S pomocí Raiko by možná Angelique... Co by jí zbývalo? Hrozil by jí nedostatek peněz, a tak by se hned stala zranitelnější.

Zasmál se a odložil tuto myšlenkou stranou jako příliš opojnou, než aby o ní dnes večer vážně přemýšlel. "Phillipe," spustil a tajně doufal, že ho mladík bude považovat za svého nejlepšího přítele, "kdybychom tak dokázali své nadřazené přimět, aby dospěli k pevnému rozhodnutí a prosadili je do života... To by bylo, co?"

"Bylo by to skvělé, André!"

"Jednoho dne se tady staneš vyslancem."

Tyrer se pousmál. "Neutahuj si ze mě."

"Ale já to myslím vážně." Přes skutečnost, že vždy budou stát na opačných stranách, a jakkoli potřeboval mít nad Tyrerem navrch, ho měl opravdu rád. "Za rok budeš plyně mluvit a psát japonsky, Vilík ti bude důvěřovat a navíc máš svou divokou kartu, Nakamu, který ti pomůže v případě nouze. Proč ne?"

"Proč ne?" přitakal Tyrer a zazubil se. "S takovou myšlenkou se hezky končí večer. Šťastné sny, André."

* * *

Snad nikdo v celé cizinecké čtvrti nespál tak spokojeně jako Angelique. Šokující zpráva, kterou večer ohlásil Struan, spojená s obavami z války v Japonsku i v Evropě a z nich vyplývajících riziky pro obchod, nedala většině usnout.

"Jako bych neměl dost vlastních starostí s naší občanskou válkou," zabručel Dmitri do svého polštáře. Z domova přicházely čím dál horší zprávy pro přívržence Severu i Jihu a on měl příbuzné v armádě Unie i Konfederace.

Otřesné počty obětí na obou stranách, drancování, zhářství, zvěrstva, vzpoury, brutalita, úplatkářství - tragédie na obou stranách. Jeden ze strýčků mu napsal z Marylandu, že jižanští Quantrill's Raiders i severanští Jayhawkers vypalují a plení celá města a že většina významných mužů na Severu vykoupila sebe i své syny z vojenské povinnosti: Válku bojují chudí, podvyživení, špatně vystrojení a vyhladovělí. Tohle znamená konec naší země, Dmitri...

Jeho otec z Richmondu psal totéž: Jestli to bude trvat ještě rok, nezůstane nic. Nic. Je hrozné, že ti to říkám, můj nejdražší synu, ale tvůj druhý bratr Janny padl v druhé bitvě u Bull Runu, ubohý chlapec, naše kavalérie tam byla zdecimována a krveprolévání...

Dmitri se stočil do pohodlnější polohy. Snažil se přemoci bolest nad svým národem, ale nedokázal to.

* * *

Těch několik obchodníků, kteří zůstali v klubu, se stále hlučně, opilecky hádalo u baru. Skupinka důstojníků námořnictva i pěchoty, Tweet a další ještě seděli roztroušeni po místnosti a dopíjeli poslední skleničky na dobrou noc. U stolu poblíž okna se bavil hrabě Sergejev s novým švýcarským vyslancem Fritzem Erlicherem. Rus na sobě nedával znát dobrou náladu a skláněl se nad sklenicí portského vína. "Jsou to blázni, Herr Erlicher," říkal jen tak hlasitě, aby ho bylo přes okolní hluk slyšet.

"Domníváte se, že to ten mladý Struan myslí vážně?"

"Zřejmě ano, ale uvidíme, jestli se tenhle zákaz vůbec někdy prosadí." Mluvili francouzsky a Sergejev mu barvitě vysvětloval podstatu sporu mezi Struanem a jeho matkou. "V poslední době se říká, že za nitky tahá ona, i když

Malcolm používá titul docela právoplatně."

"Jestli to prosadí, bude to dobré pro nás oba."

"Ale? Máte nějaký návrh?"

"Spíš nápad, hrabě Sergejeve." Erlicher si povolíl vázanku a hned se mu dýchalo lépe. Klub byl zakouřený a nevětraný, páchl po pivu a moči a piliny na podlaze potřebovaly už dávno vyměnit. "My jsme malý, nezávislý národ, který má jen omezené zdroje, ale hodně odvahy a schopností. Britové, které zrovna nemilujete, si vytvořili monopol na výrobu a prodej zbraní po celé Evropě - i když Kruppova továrna také vypadá slibně." Vousatý, ramenať muž se usmál.

"Doslechli jsem se, že tady má mátuška Rus už značné zájmy."

"Překvapujete mě."

Erlicher se zasmál. "Občas překvapím i sebe samého, pane hrabě. Chtěl jsem se ale zmínit, že i my máme základy dobrých podniků na výrobu pušek a děl. Důvěrně vám můžu sdělit, že vyjednáváme s Gatlingem, abychom vyráběli v licenci jeho strojní pušky, a jsme schopni vám v libovolném množství a po jakoukoli dobu dodávat zbraně, které byste mohli potřebovat."

"Děkuji, drahý pane, ale tahle potřeba nás netrápí. Car Alexandr II. je mírumilovný reformátor, loni poskytl svobodu našim nevolníkům a letos reformuje armádu, námořnictvo, byrokracii, soudnictví, školství, prostě všechno."

Erlicher se uculil. "A přitom organizuje největší výboje do okolních zemí v dějinách. Podrobil si víc národů než kdokoli jiný, kromě Džingischána a jeho mongolských hord. Džingischán ale mřil na západ..." Jeho úsměv se rozzářil,

"...kdežto hordy vašeho cara mří na východ. Přes celý světadíl. Jen si to představte! Přes celý světadíl až k moři, přes Sibiř až ke Kamčatskému poloostrovu. A tím to ještě nekončí? Nebo snad ano?"

"Nebo snad ne?" opáčil hrabě vesele.

"Doslechli jsme se, že car hodlá postupovat dál přes vaši pevnost Vladivostok do Japonska, potom na sever na Kurilské ostrovy, dál na sever na Aleuty a nakonec se spojit s ruskou Aljaškou, která sahá až k severní Kalifornii. A svět zatím spí. To je zarážející." Erlicher vytáhl pouzdro s doutníky a jeden z nich Rusovi nabídl. "Prosím - jsou to nejlepší kubánské."

Sergejev po jednom sáhl, přivoněl si k němu, promnul jej mezi prsty a zapálil. "Děkuji. Skvělé. Jsou všichni Švýcaři takoví snílci jako vy?" otázal se mile.

"Ne, pane hrabě. Ale milujeme mír a dobře vycházíme s těmi, kdo jej milují také. Zůstáváme ve svých horách, jsme dobře vyzbrojeni a sledujeme okolní svět. Naštěstí jsou naše hory pro ty, kdo by přišli bez pozvání, tvrdý oříšek." Výkřiky odvedle na okamžik upoutaly jejich pozornost. Lunkchurch, Swann, Grimm a další hulákali ještě hlasitěji než obvykle.

"Nikdy jsem ve Švýcarsku nebyl. Ale vy byste měl navštívit Rusko, máme hodně míst, která lahodí zraku."

"Byl jsem ve vašem krásném Petrohradě. Před třemi roky jsem tam na pár měsíců pracoval na našem vyslanectví. Řekl bych, že je to nejlepší město v Evropě, patříte-li ke šlechtě, k bohatým nebo mezi diplomaty. Určitě se vám stýská."

"Úplně mi krvácí srdce, víc než si dovedete představit," povzdechl si Sergejev. "Ale už to dlouho nepotrvá a vrátím se tam. Slíbili mi, že mě potom vyšlou do Londýna - pak navštívím i vaše hory."

"Bude mi potěšením stát se vašim hostitelem." Erlicher potáhl kouř a vypustil z úst kroužek z kouře. "Takže vás můj obchodní návrh nezajímá?"

"Určitě souhlasím s tím, že si Britové monopolizují všemožné druhy podnikání, všechny námořní trasy a moře, všechno bohatství z pokorených zemí..." ze Sergejevova úsměvu vymizela všechna vřelost, "o něž by se měli rozdělit."

"Tak co kdybychom si promluvili znova, v klidnějším prostředí."

"Při obědě? Proč ne? Samozřejmě budu informovat své nadřízené o našem jednání. Kdyby se v budoucnu projevila potřeba, kde se můžu spojit s vámi nebo s vašimi nadřízenými?"

"Tady je vizitka. Jestli se na mě optáte v Curychu, snadno mě najdete." Erlicher ho pozoroval, jak čte dokonalý kaligraficky vyvedený nápis vytištěný zázračným novým tiskařským strojem, který byl vynalezen teprve nedávno. Hrabě Sergejev ve svém elegantním obleku byl šlechtic každým pórem, zatímco Švýcar si uvědomoval, že jeho rodiče byli jen prostí občané ze sedláckého rodu. Ale nezáviděl mu.

Jsem Švýcar, pomyslel si, jsem svobodný. Nemusím si klekat ani smekat klobouk před žádným králem nebo carem, knězem nebo jakýmkoli jiným člověkem, pokud nechci. Tenhle ubožák je i dnes svým způsobem nevolník. Díky Bohu za naše hory a údolí, za mé bratry a sestry, kteří v nich žijí, všichni jsou svobodní, jako jsem i já, a svobodní také zůstanou.

U baru se potácel opilý Lunkchurch a snažil se vyřídit si účty s jiným mužem. Křičel, jak nejsilněji dovedl: "Ten podělanej Struan podělaně zblbnul, co byste podělaně chtěli a žádnéj podělanej..."

"Sakulente, Barnaby, nech těch sprostáren!" okřikl ho reverend Tweet a tlačil se hloučkem lidí ke dveřím. Límeček měl nakřivo, obličej zrudlý a celý zpocený. "Když se na to podíváš jako slušný Angličan, musíš uznat, že po morální stránce se Struan zachoval správně!"

Lunkchurch mu odpověděl vulgárním posunkem. "Strč si ty své podělaný svatouškovský podělaný žvásty někam!" Reverend Tweet, rudý vztekem, sevřel ruku v pěst a neobratně jí švihl. Ti, kdo stáli poblíž Lunkchurcha, ho jako obvykle strhli stranou, jiní obklopili Tweeta a uklidňovali a vtom Charlie Grimm, jako vždy připravený ke rvačce, jakékoli rvačce, opileckým hlasem překřičel okolní hluk: "Barnaby, připrav se na setkání se Stvořitelem!"

Ostatní jim ochotně uvolnili prostor a pokřikem povzbuzovali oba muže, kteří do sebe začali bušit hlava nehlava.

"Pítí na účet podniku," oznámil hlavní barman těm, kdo dosud zůstali. "Skotskou pro reverendika, portský pro hraběte a jeho hosta. A teď vy dva nechte ty rvačky!"

Tweet si vzal sklenici a odpotácel se ke stolu co nejdál od obou rváčů, kteří se teď váleli po podlaze a bili se s urputnou bojovností. Barman si povzdechl, vyhlídl na ně kbelík s pomejemi, obešel bar, chytil každého jednou rukou a za

nadšeného jásotu je vyhodil na Hlavní ulici. "Pánové, už je načase, prosím!" zvolal přes protesty, které rychle ztichly. Všichni rychle dopíjeli a sbírali se k odchodu. Sergejev a Fritz Erlicher smekli klobouky, aby se rozloučili s duchovním "Reverendíku," začal Swann, hubený obchodník, který také vystupoval jako diákon. "Co kdybychom se podívali na hřištníky v Opileckém městečku?"

"No, víte, pane Swanne, máme to, abych tak řekl, při cestě."

* * *

Ve svém malém jošiwarském domku čekala Hinode. Furansu-san jí oznámil, že večer přijde, ale možná se opozdí. Byla oblečena ke svlékání, noční i spodní kimono měla z nejjemnějšího hedvábí, hřebeny z želvoviny a stříbra držely její do výšky vyčesané zářivé vlasy a dávaly vyniknout kráse její šíje. Hřebeny sloužily především k tomu, aby je vytáhla, nechala vlasy padnout až k pasu, a částečně si jimi zakryla tělo.

Ráda bych věděla, co muže tak přitahuje na ženské šíji, napadlo ji, a proč je stejně přitahuje, když ji skrývám? Muži jsou tak podivní! Ale věděla, že když si rozpustí vlasy, vzruší tím svého francouzského zákazníka stejně jako kteréhokoli jiného. To byl jediný ústupek v její smlouvě. Jen to byla ochotna udělat při plném světle.

Když u ní zůstal přes noc, tak ji vždy před úsvitem něžně vzbudila její maiko a ona se potmě oblékla dřív, než se probudil on. Odstěhovala do vedlejší místnosti a zavřela dveře, které hlídala maiko, a pokud byla unavená, spala dál. Zavázal se, že do tohoto jejího útočiště nikdy nevstoupí - vyžádala si to hned napoprvé. "Takhle se soukromí noci přenesu až do dne," vysvětlovala.

"Prosím?"

"Tímhle způsobem se to, co jsi viděl jednou, už nikdy nezmění, ať už si bohové rozhodnou jakkoli."

Celá se zachvěla. Přestože se snažila sebevíc, nedokázala se zbavit pocitu, že sémě zákeřného boha boláků, které bylo zavedeno do jejího těla, nabývá na síle, roste a chystá se všude prorazit. Denně se prohlížela. Přepečlivě. Jenom Raiko důvěřovala natolik, aby ji směla denně prohlédnout na místech, kam sama nedohlédla. Ale i tam zůstávala zatím bez poskvrnky. "Denně, to je příliš často, Hinode," říkala jí Raiko, když se dohadovaly na znění smlouvy. "Možná se nic nestane celé roky."

"Promiňte, Raiko-san. Každodenně. To je má podmínka."

"Proč tohle všechno děláš? V našem světě tě čeká dobrá budoucnost. Možná sice nikdy nezískáš první třídu, ale jsi vzdělaná, podle tvé mama-san máš dlouhý seznam zákazníků, kteří s tebou byli spokojeni, říká, že by ses mohla vdát za zámožného obchodníka, rolníka nebo výrobce mečů, že jsi rozumná a dlouho bys na dobrou partii nečekala."

"Děkuji za váš zájem, Raiko-san, ale dohodla jsem se se svou mama-san, že se mě nebudete na nic vyptávat, ani se nebudete vrtat v mé minulosti, nebudete zjišťovat, odkud pocházím, ani proč to dělám. Výměnou za to vy dvě získáte podíl na penězích, které letos a snad i příští rok vydělám. Dovolte, abych to zopakovala ještě jednou: důvod, proč přistoupím na tuhle smlouvu je, že si to přeji."

Ach, ano, přeji si to a měla jsem takové štěstí.

Teď jí bylo dvaadvacet. Narodila se na zemědělské usedlosti poblíž Nagasaki na Jižním ostrově a když jí bylo pět, získala ji do plovoucího světa jedna z mnoha zprostředkovatelek, které cestovaly po zemi a vyhledávaly děti, z nich by se mohly stát gejši, umělkyně, které byly podobné jako Koiko cvičeny v uměleckých disciplínách a ne pouze jako "osoby pro vašeň", jak se jim říkalo. Její rodiče souhlasili, a tak dostali peníze a příslib pěti ročních splátek, vyplácených od dívčích deseti let, jejichž výše závisela na úspěších dítěte.

Jako umělkyně - ve hře na samisen, ve zpěvu, tanci nebo jako herečka - neuspěla, ale jako osoba pro vašeň od svých patnácti let si díky tomu, že byla vzdělanější než její současnice, si získala vážnost u mama-san i u sebe samé. Tenkrát jí říkali Geko, Měsíční paprsek, a přestože v té době žilo v Nagasaki mnoho cizinců, žádného z nich nepoznala, neboť její podnik sloužil výhradně dobře postaveným Japoncům.

Jednoho dne v říjnu, "měsíc bez bohů", dostala nového zákazníka. Bylo mu osmnáct, tedy o rok více než jí, byl goši a syn gošiho - jen řadový bojovník s mečem a průměrný voják, pro ni se však stal mužem jejích snů. Jmenoval se Šin Komoda.

Jejich vašeň vykvetla. Ačkoli se mama-san snažila zabránit jejich vztahu - chlapec byl mladý a neplatil účty - ať říkala či podnikala cokoli, všechny snahy byly marné. Až do jara příštího roku. Mama-san se bez varování vydala do mladíkova domu, uklonila se jeho matce a zdvořile ji požádala, aby vyrovnala účet.

Nebylo čím zaplatit. Matka požádala o odklad. Mladíkovi zakázali, aby ji ještě kdy navštívil. Slíbil to rodičům, ale všechna jejich slova i skutky se mýjely účinkem. Za týden v přestrojení spolu utekli a ztratili se v rozlehlém přístavu. Změnili si jména a za část peněz, které našetřila, a za její šperky si koupili jízdenku do nákladního prostoru lodě obstarávající přibližně dopravu, jež právě vyplouvala do Eda.

Za týden Šina Komoda v jeho vesnici prohlásili za bezectného a rónina. Mama-san se opět vydala za jeho matkou. Byla otáčka tváře, cti, aby byl účet vyrovnán. Matka neměla jiný cenný majetek než své krásné dlouhé vlasy. S manžellovým souhlasem se vydala za parukářem do Nagasaki. Ten je bez váhání koupil. Peníze vystačily právě na pokrytí synova dluhu. A tak zachránila čest rodiny.

V Edo si Geko a Šin za své omezené prostředky sehnali úkryt v chatrči na okraji města. A také buddhistického kněze, který je oddal. Oběma chyběly dokumenty, tak důkladně zahladili svou minulost, a proto vedli život plný trápení a ústrků, byli však šťastní a vzájemně si pomáhali, ačkoli živořili na samém prahu bída. Nevadilo jim to, protože se vzájemně hráli přítomností toho druhého, jejich láska sílila a přinesla i plod. A přestože se Geko snažila šetřit sebevíc, peněz jim ubývalo a jeho plat - - jediná práce, kterou sehnal, bylo hlídat podřadný nevěstinec, který ani nestál v edoské Jošiware - je sotva uživil, ale ani to nevadilo.

Nic jim nevadilo. Byli spolu. Přezívali. A ona udržovala dvě malinké místnosti v čistotě a udělala z nich pro něj a pro dítě palác a útočiště. Nabízela mu znova a znova, že mu pomůže, ale on to stejně vytrvale odmítal. "Nikdy! Nikdy,

nikdy, nikdy tě už žádný muž nepozná! Přísahaj mi to!" Přísahala.

Když byl jejich synovi rok, Šina zabili ve rvačce. S jeho smrtí pro ni pohaslo všechno světlo světa.

O týden později se na ni obrátila mama-san onoho nevěstince. Poděkovala a odmítla. Řekla, že se vrací do Nary, svého domova. Na trhu si koupila novou svíčku, červenou, a večer, když dítě usnulo, ji zapálila, pozorovala ji, a dokud nevyhořela, přemýšlela, co si má počít. Žádala přitom bohy a slibovala jim, že než plamen uhasne, rozhodne se, co bude nejlepší pro jejího syna. Bohové jí měli pomoci, aby se rozhodla moudře.

Už je to dávno, co plamen uhasl, a rozhodnutí bylo tak jednoduché a správné: musí poslat dítě k rodičům jeho otce.

Syn tam ale musí být dopraven sám - ona bude předstírat, že společně s manželem vykonali společnou rituální sebevraždu jako omluvu jeho rodičům za to, jak je ranili. Aby dítě přijali, musí s sebou mít peníze alespoň na rok, ale raději na víc. Musí být dobře oblečené a cestovat se spolehlivou ošetřovatelkou, což si vyžádá další peníze. Jen tak může získat nárok na své dědictví, samurajský stav. A nakonec usoudila, že není nutné, aby dodržela přísahu mrtvému, když jde o osud jejich živého dítěte.

Ráno nechala dítě u sousedky a na trhu s kradeným zbožím si koupila za poslední peníze nejlepší kimono a slunečník a bez halče se vydala k nejlepší kadeřnici u brány Jošiwary v Edu. Tam se zavázala, že zaplatí celý svůj plat za příští měsíc za nejmódnější účes, masáž, ošetření obličeje, manikuru, pedikuru a další intimní služby - a za informace.

Informace stály druhý měsíční plat.

Odpoledne prošla branou a zamířila přímo k domu U Wistárie. Mama-san tam byla stejná jako všechny jiné, které dosud poznala, dokonale oblečená a načesaná, s nalíčením, které nevypadalo jako maska, s očima jemnými vůči zákazníkům, jež však v okamžiku dokázaly ztvrdnout jako žula, takže jimi dokázala donutit děvčata, aby se roztřásla strachem, vždy navoněná nejlepším parfémem, jaký si mohla dovolit, ale přesto nikdy ne dost silným, aby úplně přehlušil pronikavý pach saké. Tato mama-san byla útlá a jmenovala se Meikin.

"Promiňte, ale nepřijímám dámy bez dokumentů a minulosti," prohlásila mama-san. "Velice tu dbáme na dodržování zákonů."

"Je mi ctí, že to slyším, paní, ale já mám minulost a s vaší pomocí si dokážu vymyslet jinou, která uspokojí i nejpečlivější úředníky bakufu a jiné zvědavé ropuchy."

Meikin se zasmála. Její oči nikoli. "Jak tě vychovávali a kde? A jak se jmenuješ?"

"Jmenuji se Hinode. Na tom, odkud jsem, nezáleží. A jaký mám výcvik?" Geko jí vyprávěla o učitelkách gejš i o tom, jak nesplnila jejich očekávání. O praktickém výcviku, o zákaznicích, jaké měla a o jejich počtu.

"To je zajímavé. Ale promiň, Hinode. Nemám volné místo," řekla žena až příliš laskavě. "Přijď zítra. Třeba bude mít zájem někdo z mých přátel."

"Promiňte, prosím, ale smím vás požádat, abyste to ještě jednou uvážila?" Byla si jista, že ji zítra pod nějakou záminkou nepřijme. "Jste nejlepší a nejdůvěryhodnější." Skousla zuby a modlila se, aby informace, které dostala, nelhaly. A tiše dodala: "To vědí dokonce i šiši."

Mama-san se vytratila barva z obličeje, ale její výraz se nezměnil. "Ty a tvůj milenec jste utekli a on tě teď opustil?" zeptala se klidně.

"Ne, paní."

"Tak tedy zemřel."

"Ano, paní."

"Máš dítě nebo děti?"

"Jednoho syna."

Starší žena si povzddechla. "Syna? Staráš se o něj?"

"Je u otcovy rodiny."

"Kolik mu je let?"

"Rok a čtvrt."

Meikin poslala pro čaj a obě tiše popíjely. Geko se v hloubi duše třásla, bála se, zda svou hrozbou nezašla až příliš daleko, byla si jista, že teď ta druhá žena přemýšlí, kde vzala informace a jak ona, neznámá - což bylo nebezpečné samo o sobě -, se vše dozvěděla. Nebo jestli nenarazila na vyzvědačku šógunátu. Ale kdybych byla špicl, uvažovala Geko, určitě bych si ji netroufla říct něco takového, alespoň ne při prvním pohovoru.

Nakonec druhá žena promluvila: "Nemůžeš tady zůstat, Hinode, ale má sestra má pěkný podnik ve vedlejší ulici. Za představení se platí."

"Předem vám pokorně děkuji za pomoc."

"Především mi musíš přísahat, že vyženeš z hlavy špatné myšlenky. Navždy."

"Při svém životě."

"Bylo by lepší přísahat při synově životě."

"Při životě svého syna."

"Za druhé, budeš vzorná dáma našeho světa, tichá, poslušná a důvěru si zasloužíš."

"Při životě svém i svého syna."

"Za třetí... To za třetí počká, dokud nezjistím, zda má sestra bude ochotná pomoci té osobě, kterou si představuji."

Za třetí šlo o peníze, o to, jak se o ně obě mama-san rozdělí. To se vyřešilo uspokojivě. Uzavřela obchodní dohodu se sousedkou, že se jí postará o syna, a vždy jednou za dva týdny, když měla volný den, ho tajně chodila navštěvovat. Vlastně nelhala, protože byla pevně rozhodnuta poslat ho k rodičům svého muže.

Brzy si zase vysloužila oblibu, ne však dostatečně velkou. Neustále musela platit kadeřnici, masérce a švadleně. Nikdy jí nezbylo dost, aby si opravdu našetřila. V té době se o jejím synovi dozvěděly i obě mama-san, které ji samozřejmě nechaly sledovat. Nikdy se o tom nezmínily, ale chápaly ji a soucítily s ní. Potom si pro ni jednoho dne poslala její

mama-san a pověděla jí o gaidžinovi, který by zaplatil předem a tolik, aby mohla poslat syna domů a zajistila mu budoucnost. Stačilo by to přinejmenším na dvouleté stravování a ještě by zbylo dost na bezpečný doprovod, ať už ho chtěla poslat kamkoli.

Bez váhání přijala.

Po první noci chtěla skončit se životem, ten člověk byl nechutně zvířecí. Ačkoli plakala a prosila, Raiko jí to zakázala a neustupně trvala na svém. Varovala ji předem, že něco takového nesmí udělat alespoň měsíc. Naštěstí dostala dost času, aby se vzpamatovala a naplánovala si proti němu novou obranu. A ta obrana přemohla netvora, za něž ho považovala, a alespoň na čas ho změnila. Teď byl krotký, často plakal a vyžadoval vášeň ve všech jejích podobách, ale pod jeho pokorným a příjemným chováním stále cítila, jak v něm klokotají násilné sklony a připravuje se vybouchnout. V tichém a krásném prostředí Hinode vyčkávala jeho příchod s napjatými nervy. Když zaklepal na branku z ulice, její maiko přiběhla, aby ji upozornila. Složila se do lotosové pozice a upřela svou mysl k zenu. Byla připravena. Spojení s netvorem bylo snesitelné. Je podivné, jak je odlišný, pomyslela si. Je jinak stavěný, než jsou civilizované osoby, o něco delší a větší, chybí mu však pevnost a síla.

Tolik se liší od Šina, který byl hladký, sladký a silný. Kupodivu na něm nebylo ani stopy po jeho gaidžinském předku, Adžin-sanovi, který před dvěma a půl stoletím přijal jméno Komoda pro svou druhou rodinu v Nagasaki. Ta první žila v Izu, kde stavěl lodě pro svého lenního pána, šóguna Toranagu.

Díky všem bohům za něho. Díky němu se narodil můj Šin, a to jako samuraj - stejně jako náš syn.

Prešťastně se usmála. Její chlapec byl už tři týdny na cestě v doprovodu dvou spolehlivých služek. Těm svěřila do opatrování i směnku Gjókojamy na jméno Šinovy matky, která by měla jejímu synovi a jeho prarodičům stačit tři roky na jídlo a ubytování.

O vše je postaráno, řekla si hrdě. Splnila jsem povinnost vůči našemu potomku, Šin-sama. Ochránila jsem tvou čest.

Všechno je už zařízené a v pořádku. Dokonce i poslední otázka Raiko, než jsme se dohodly na posledním článku smlouvy s netvorem: "A konečně, Hinode, jak mám naložit s tvým tělem?"

"Třeba je vyhodíte na smetiště, Raiko-san, už je beztak pošpiněné. Nechte je psům."

KNIHA ČTVRTÁ

42

JOKOHAMA, Úterý, 9. prosince

Chvilku před úsvitem vyrazil Struanův kutr od fregaty Pearl k molu. Od příde mu odskakovaly vlny, jak plnou rychlostí rozrážel cestu, a od komínu se mu vesele kouřilo. Od pevniny vál příjemný vánek a oblačná obloha slibovala, že by se k polednímu mohlo vyjasnit.

Bocman zamířil binokulární dalekohled na Struanova okna. Svítilo se v nich, ale nebylo poznat, zda za nimi někdo je. Vtom parní stroj zakašlal a zastavil se. Všichni na lodi zatajili dech. Po několika vteřinách motor znovu naskočil, zakašlal a opět se rozběhl, vydával však podivný zvuk.

"Všemocný Bože! Ropere, padej dolů!" vykřikl na strojnika. "A vy ostatní mizerové přineste vesla na palubu, co kdyby to chcíplo! Ježíši Kriste, zrovna když McFay dělal dusno, že všechno musí jít jako po másle, div mu pěna od huby nelítala... Ropere!" zaburácel. "Co se děje, prokrista? Tak pohni sebou!" Opět se podíval na okno. Po nikom ani stopy. Struan tam však byl a také sledoval dalekohledem kutr od chvíle, kdy přirazil k fregatě. Zanačoval, protože nerozeznal bocmana jasně. Tomu člověku určitě došlo, že ho pozorují, a tak by mohl klidně dát znamení, jestli ano nebo ne. "To není jeho chyba, proboha," zabručel, "zapomněl jsem se s ním dohodnout na signálech. Jsem to ale pitomec!" Vlastně to nevádí, počasí je slušné, nikde ani známky po bouři - ne že by nějaká menší nepohoda mohla Pearl ublížit. Tentokrát zaostřil na vlajkovou loď. Její kutr přirazil u Pearl. Určitě tam předávala rozkazy.

Dveře za ním se otevřely. Dovnitř se vesele vhrnul Čchen s kouřícím šálkem čajem. "Blý láno, tchaj-pan! Vy spala ne, ej-ja? Doblá čaj, ham, ham?"

"Aj-je-ja! Kolikrát ti mám říkat, abys mluvil civilizovaným jazykem, a ne pidgin? Copak máš uši plné špíny svých předků a místo mozku tvaroh?"

Čchen se nepřestal usmívat, ale v duchu zanařikal. Očekával totiž, že Struana rozesměje. "Aj-ji-ja, promiňte." A hned přidal tradiční čínský pozdrav, ekvivalent Dobrého dne: "Už jste dnes jedl rýži?"

"Děkuji." Dalekohledem Malcolm sledoval, jak z kutru vlajkové lodě vystupuje důstojník a stoupá po schůdcích. Nejistil nic, co by naznačovalo, jak vše dopadlo. Sakra!

Vzal si nabízený šálek. "Děkuji." V té chvíli ho jizvy nijak zvlášť nebolely, jen jako obvykle snesitelně pobolívaly. Svou ranní dávku si už vzal. Minulý týden se mu podařilo omezit spotřebu utišujícího prostředku. Teď bral jednu dávku na noc, druhou ráno a přísahal si, že dopadne-li dnes všechno dobře, omezí to v budoucnu na jednu denně.

Čaj mu dnes obzvlášť chutnal. Dostával jej smíchaný s opravdovým mlékem, hodně oslazený, a jelikož šlo o první šálek toho dne, ochucený i troškou rumu. Tuto tradici, jak mu vysvětlil otec, zavedl Dirk Struan.

"Čchene, připrav mi těžké jezdecké kalhoty a pletenou kazajku. A vezmu si převlečník."

Čchena to překvapilo. "Slyšel jsem, že se výlet ruší, tchaj-pane."

"Kdy jsi to, při všech bozích, slyšel?"

"Včera večer, tchaj-pane. Pátý bratranec v domě Hlavního zahraničního d'ábla slyšel jeho rozhovor s Rozplácnutým muchomůrkovitým nosem z velké lodě a ten prohlásil, že se žádná vyjížďka konat nebude."

Malcolmovi se podlomily nohy, a tak se rychle opřel o okno. Ke svému zděšení uviděl, jak se kutr pohupuje dvě stě metrů od břehu. Žádná pěna u příde. Začal hlasitě klít, ale vtom se opět z komínu vyvalil kouř, a jak kutr nabíral rychlost, kolem příde se zase začala tvořit vlna. Dalekohledem hlídal palubu, ale spatřil jen pokřikujícího bocmana a vesla připravená na palubě pro případ další poruchy. Při této rychlosti by kutr dorazil k svému molu za pár minut.

S Čchenovou pomocí se oblékl. Kradmý pohled mu ukázal, že kutr je už skoro u břehu. Otevřel okno a vyhlédl z něj. Bocman zatím vystoupil na molo a rozběhl se tak rychle, jak mu to jen jeho velké břicho dovolilo.

"Ahoj, bocmane!"

Prošedivělý námořník doběhl k oknu. Sotva lapal po dechu. "Kapitán Marlowe vás dává pozdravovat," křikl a hlasitě vydechl. "Byl byste tak laskav a dostavil se vy s, ehm, dámou na palubu?"

Struan radostí zavýskl. Poslal pro A-su a přikázal jí, aby ihned probudila a ustrojila Angelique. Potom se tiše rozhovořil: "Poslouchej, Čchene, nepřerušuj mě, nebo vybuchnu..." a dal mu instrukce, co má zabalit on, co má přikázat A-su, aby zabalila ona, a jak má o západu slunce přinést kufr na Prancing Cloud. "Misi a já povečeříme na palubě a vy dva tam zůstanete také a vrátíte se s námi do Hongkongu..."

Čchen se rozzářil radostí. "Hongkong! Aj-je-ja, tchaj-pane..."

"...a oba budete mít pusy zavřenou pevněji než moucha zadek. Jinak požádám Čchena ze Vznešeného domu, aby dal vymazat naše jména z rodinné knihy." Čchen zesinal. Takovou hrozbu Struan ještě nikdy nepoužil. Rodinné záznamy byly pro každého Čňana mostem k nesmrtelnosti, spojovaly ho s jeho prarodiči v mystické minulosti a se vzdálenými potomky v dobách, kdy i jeho samotného budou považovat za vzdáleného předka, a ještě dlouho potom. Každý Čňan, který se na světě narodil, byl zapsán do knihy ve vesnici svého rodu. Bez toho neexistoval.

"Ano, pane. A co A-tu?"

"Vyřídím to s ní sám. Sežeň ji."

Čchen zamířil ke dveřím. Stála už za nimi. Čchen utekl, A-tu vkračela dovnitř. Struan jí oznámil, že ona za nimi přijede příští lodí, a tím to končí.

"Ou kou, můj synu," odpověděla medově. "Co sis vymyslel na svou starou matku, není to, co si vymyslela tvá stará matka jako nejlepší pro sebe i svého syna. Pojedeme domů. Budeme zticha. Žádný smradlavý zahraniční d'ábel se nic nedozví. Všechny civilizované osoby se ovšem budou zajímat, co se stalo. Vrátime se domů společně. Bereš si s sebou svou děvku?" Bez jediného slova odporu snesla, když jí ostře vyčínal a přikázal jí, že tohle slovo už nesmí nikdy vyslovit - jinak...

"Aj-ja," mumlala si při odchodu, zatímco její slova pomalu odumírala, "tvá stará matka nebude o té děvce říkat, že je děvka, ale ať mi všichni bohové dosvědčí, jak jí mám říkat, když ne děvka. To je přece výstižné slovo. Jak může být můj syn tak pošetilý..."

Když o chvíli později uviděl Angelique, vztek ho přešel. "No tohle!"

Měla na sobě jezdecký kostým, vysoké boty, dlouhou, v pase projmutou sukni, kravatu, kabátek a klobouk se zeleným peřím, rukavice, jen jezdecký bičik jí chyběl. "Napadlo mě, že se na takový výlet tohle hodí nejvíc," poznamenala s okouzlejícím úsměvem.

* * *

"Vítejte na palubě." Marlowe stál nad schůdky a v uniformě vypadal velkolepě.

Když Malcolm stoupal na palubu, zoufale se přidržoval levou rukou, a zatímco Angelique mu nesla berle, pravou obřadně smekl cylindr. "Povolíte nám vstup na palubu?"

Marlowe zasalutoval a zazubil se. "Vítejte, oba jste na palubě se srdce vítání. Dovolíte?" Podal Angelique ruku. Kolena se mu podlamovala z krásy jejího úsměvu i ze střihu jejího kabátku, který tak dramaticky zdůrazňoval její postavu.

Odvedl oba na velitelský můstek před komínem. Počkal, až se Malcolm usadí do křesla. "Tak vyrážíme, pane Lloyde," obrátil se ke svému zástupci Davydovi Lloydovi. "Na čtvrtinu výkonu vpřed a držet směr," zavelel.

Pearl zvedla kotvy a motor se rozběhl. "Hned jak se dostaneme dál, zvýšíme rychlost," řekl. "Admirál nařídil zkoušky parního stroje v dohledu vlajkové lodi."

Struanovo štěstí se vytratilo. "V jeho dohledu? Nepojedeme tedy na otevřené moře, mimo dohled pevniny?"

Marlowe se zasmál. "Nejspíš ho baví držet své dětičky pěkně na řetězu. Ale bude to zábavné, slibuji."

Takže jsme na palubě, ale ne z toho pravého důvodu, napadlo Struana. Ten chlap je sadista! Kdyby byl admirál na palubě, bez výčitek svědomí bych ho zabil. No, vlastně nezabil, ale ještě tomu syčákovi ukážu, zač je toho loket. Bude ho to pěkně mrzet. Až se vrátím, vše odvolám a nadělám mu takové nepříjemnosti, že na ně nikdy nezapomene!

A co podniknu teď?

Kolem se toho dělo tolik, že si Marlowe a Angelique nevšimli jeho zoufalství, které se pokoušel zakrýt. Fregata mýjela ostatní lodě flotily a mnoho námořníků a důstojníků civělo na Angelique a jen někteří z nich i na to, jak dobře je Pearl vedena. Na francouzské vlajkové lodi, kolesovém parníku s dvaceti děly, v jehož blízkosti proplouvali, námořníci pískali a mávali, což britské důstojníky znechutilo.

Dobrý Bože, pomyslel si Marlowe, tak zatraceně mizerné chování a ta hrozná disciplína! Stejně nečinně však přihlížel tomu, jak jim Angelique máváním odpověděla, a tím vyvolala sborový pískot a jásot.

Aby odvedl její pozornost, Marlowe začal vysvětlovat: "Budeme provádět zkoušky rychlosti, nejdříve si ověříme chod parního stroje, ale pak poplujeme jen pod plachtami. Musíme namáhat nový stěžeň, vyzkoušet jej. Možná si to už nepamatujete, ale ten starý jsme ztratili v bouři. Víte..." Rozpovídal se. Vysvětloval to i ono a odpovídal na otázky, které mu ze zdvořilosti pokládala.

Angelique však zájem jen předstírala a vlastně toužila po tichu. Chtěla si užívat moře, nechat si cuchat vlasy větrem - proto si sundala klobouk - a kochala se novou svobodou, chtěla, aby vzdušné proudy odnesly všudypřítomný puch Jokohamy, jenž patřil k životu v ní i v Hongkongu a který už skoro nikdo nevnímal, dívala se kupředu a snila o průlivu La Manche, o modrém moři a krásném pobřeží doma, o návratu. My, Francouzi, tolik toužíme po své vlasti, kdežto Angličané se dokážou usídlit kdekoli a cítí se tam hned jako doma. Oni Anglii vlastně nepotřebují, alespoň ne tolik, jako my potřebujeme Francii...

"Kolem poledního loď zastavíme," pokračoval Marlowe nadmíru spokojený tím, že je kapitánem Pearl, "a zařídil jsem

svačinu v mé kajutě. Je tam i lůžko, jestli si přejete udělat siestu..."

Dopoledne ubíhalo příjemně. Každou půlhodinu lodní zvon ohlásil změnu směru a dokonce i Malcolmovi se zvedla nálada, když viděl, jak se loď žene z jednoho konce zátoky na druhý, mění směr, otáčí se, zase se řítí vpřed a hned nato přechází na zpětný chod. "Za chvíli zastavíme zpětný chod a rozvineme všechny plachty!" oznamoval Marlowe.

"Já mám plachty mnohem radši," prohodila Angelique. "Rámusení stroje člověka ruší. Pod plachtami je plavba mnohem příjemnější, vid', Malcolm, chéri?"

"Mnohem příjemnější," přitakal Malcolm spokojeně. Podepíral ji kolem pasu, a pomáhal jí tak udržovat rovnováhu na houpající se palubě.

Marlowe začal vysvětlovat: "Souhlasím s vámi a skoro každý voják v britském námořnictvu také. Samozřejmě, většinou plujeme pod plachtami - uhlí se často nedostává a navíc je z něj tolik špíny. Ale když přijde zlá noc a vy se potřebujete rychle dostat před bouří do bezpečného přístavu, nebo když proti vám stojí dvakrát větší nepřítel a má dvakrát tolik děl, ale je odkázaný jen na plachty a vy ne, tak si nemůžete vynachválit starého dobrého Stephensona a britské techniky, že vám umožnili plout proti větru. Vzal bych vás dovnitř, ale jak říkám, je tam všude plno sazí a rámus."

"Rád bych tam nakoukla. Smím?"

"Samozřejmě. Malcolm?"

"Ne, díky - jděte vy dva sami," řekl Malcolm. Strojovny jejich vlastních parníků navštěvoval už od dětství, ale motory ho nikdy nezajímaly, jen jejich výkon, cena a spotřeba uhlí.

Než Marlowe sestoupil z můstku, zkontroloval pozici lodě a vítr. Nacházeli se necelé tři čtvrtě míle od břehu, dost daleko od válečné flotily i obchodních plavidel. "Číslo jedna, přebíráte velení. Až budeme před vlajkovou lodí, zastavte stroj a vytáhněte plachty, kurs na východ."

"Ano, ano, pane."

Malcolm sledoval, jak Marlowe odvádí Angelique po schůdcích k podpalubí. Trochu mu záviděl jeho lehký krok a zároveň se bavil nakažlivým šarmem, který kolem sebe rozdával. Uvelebil se v křesle. Moře, obloha, vítr a prostor odnesly jeho špatnou náladu. Je krásné plavit se, patřit k tak výkonné, dobře udržované a hrdé válečné lodi a odpočívat v pohodlí a bezpečí lodního křesla, pomyslel si a začal rozebírat různé plány na zítřek a následující dny. Je to joss. Už se nebudu ničeho bát, sliboval si. Vzpomeň si na svou přísahu a novou epochu!

Když do Jokohamy dorazil Gornt jako dárek seslaný z nebe, Malcolm děkoval nebesům, že se nad ním smílovala, a přísahal, že pokud se Gorntovy informace ukáží být skutečně tak závažné, jak tvrdí, tak že vždy už udělá jen to nejsprávnější, co bude moci, a spokojí se s tím. Pokud získá dost informací, aby rozdrtil Brockovy, tak - a tím si byl jistý nade všechny pochybnosti - ho matka okamžitě podpoří. Záleželo mu jen na Angelique a na tom, aby se opravdu stal tchaj-panem, nejen formálně.

Toho večera ho přemohlo nutkání a podíval se na sebe do zrcadla. Prostě to musel udělat. Jakási síla ho donutila, aby si poprvé po dlouhém čase prohlédl sám sebe, aby se důkladně prostudoval, celý, nejen svůj obličej.

Nakonec si řekl: tak takový jsi, uvnitř tě pořád trápí zlé zranění, nemůžeš se pořádně narovnat, nohy ti neslouží, jak by měly, ale můžeš stát a chodit a vše se časem spraví. Zbytek těla ti funguje a mozek také. Smíř se s tím. Vzpomeň si, co ti od dětství vtlučkali do hlavy otec a matka: "Dirk vždycky říkával, smíř se se svým jossem. Dirk přišel o půl chodidla, ale nedával se tím ovlivnit. Alespoň pětkrát ho postřelili nebo pobodali, málem ho zabili v bitvě u Trafalgaru, když jako dítě nosil střelný prach k dělům, alespoň pětkrát ho málem Tyrer Brock přivedl na mizinu. Smíř se se svým jossem. Bud' Číňan, to vždy radil Dirk. Udělej vše, jak nejlíp můžeš, a čert ať vezme to ostatní."

Srdce se mu rozbušilo. Dirk, Dirk a zase Dirk! Ztracený Dirk Struan. Vždycky jsi nesnášel, když ti ho předhazovali, vždycky ses třásl strachy, že se nikdy nevyrovnáš jeho nedostižnému obrazu. Přízněj si to!

Odráz v zrcadle neodpověděl. On však ano.

"Zdědil jsem jeho krev. Musím vést Vznešený dům. Jsem tchaj-pan, ale nikdy se mu nevyrovnám, to přiznávám. Ať ho Bůh zatratí, ale je to tak! To je můj joss."

Dobrá, zdálo se, že mu odpovídá jeho obraz. Ale proč ho nenávidíš? On k tobě žádný odpor necítí. Proč ho nenávidíš, jako jsi ho nenáviděl celý život - přece jsi ho nenáviděl vždycky, nebo snad ne?

"Ano, je to pravda. Nenávidím ho a vždycky jsem ho nenáviděl!"

Když to vyslovil nahlas, zhrozil se. Byla to však pravda - a všechnu lásku a úctu jen předstíral. Ano, nenáviděl ho, ale náhle před zrcadlem ho to přešlo. Proč?

Nevím. Možná to způsobil Edward Gornt, možná on je právě ten dobrý duch, který mě vysvobodil z pout minulosti a žádá mě, abych já zase osvobodil jeho. Cožpak mu Morgan neotrávil život stejně jako jeho matce a otci? Mně Dirk život nezkazil, ale jako strašidlo se postavil mezi matku a otce a otrávil je. Cožpak nebyl otcův joss, že ho nenáviděl, ještě když umíral, a podobně i matka, která ho navenek obdivovala... ale v srdci mu neodpustila, že se s ní neoženil.

Na velitelském můstku fregaty si vzpomněl, jak ho tehdy nejdřív zalil studený pot, potom se napil trochu whisky, ale ne té druhé medicíny. Přestože však tuto posedlost občas dokázal přemoci, uvědomoval si i další pravdu - toužil po droze a byl na ní závislý.

Čelil jsem příliš mnoha pravdám. Není snadné zvládat je sám, to je nejobtížnější - a nejnebezpečnější - ale muž to musí udělat, udělat alespoň jednou v životě, aby našel mír. A ať se mi to líbí nebo ne - já jsem to učinil.

"Číslo jedna!" zavolal mladý signalista na poručíka Lloyda s dalekohledem naměřeným na svůj protějšek v dáli.

"Depeše z vlajkové lodi, pane!"

* * *

O dvě paluby níž strojovna připomínala podzemní žalář, plný vedra, nesnesitelného hluku, prachu, temnoty a zápachu, který ozářily čtverečky rozpálené rudé barvy vždy, když polonazí topiči otevřeli dvířka topeniště pod velkými kotli, aby dovnitř naházeli lopaty uhlí, nebo prohrábli popel.

Angelique a Marlowe stáli na jednom ze železných můstků nad hlavami topičů, kam se zvedal horký vzduch prosycený zápachem koksu, ohně, spáleného oleje, potu a páry. Pod nimi se leskla zpocená těla břichatých mužů s provazci svalů, lopaty ostré jako břitva se skřípěním zajížděly po železné podlaze do uhelných bunkrů, vracely se zpátky plné, pak šikovní rozmach a uhlí se rozléto po ohništi, okamžitě vzplálo a hned bylo nahrazeno jiným.

Na zádi zářil pečlivě naleštěný stroj. Muži s dlouhonosými olejníčkami jej promazávali ve spojích, jiní jej čistili chomáči bavlněného odpadu a další zase opatrovali ciferníky, čerpadla a ventily, aby motor překonal odpor moře a roztočil hřídel lodního šroubu. Z ventilů tryskala pára, další mazání a čištění a neustálá starost o písty, páky, ozubená kola a opět přikládání. Angelique to připadalo velice vzrušující - ale ti pod nimi si jich ani nevšimli.

Marlowe hrdě ukazoval a hlasitě, aby překřičel hluk, vysvětloval. Ona mu odpovídala občasným kývnutím nebo úsměvem, přidržovala se jeho paže, aby neztratila rovnováhu. Neslyšela nic, ani se o to nepokoušela, pouze se nechala unášet kouzlem strojovny, která jí připadala jako mužská Valhala, kde se všechny mašiny vdávaly za muže, stávaly se jejich součástí, primitivní, ale futuristickou. Otroci tam dohlíželi na své pány, ne naopak.

Ze zadu se nepozorovaně přiblížil signalista a zasalutoval. Protože ho neslyšeli, postavil se před ně, znova zasalutoval, a zlomil tím kouzlo, které ji očarovalo. Předal Marloweovi rozkaz přepsaný na papír, ten jej přehlédl pohledem, pak přikývl a vykřikl na muže: "Potvrďte příjem!" Potom se naklonil k Angelique. "Promiňte, ale už musíme jít."

V té chvíli dole zazněl zvonec z velitelského můstku. Hlavní strojník vydal rozkaz. Muži běželi zavřít ventily a otevřít jiné, naléhávali na páky a kontrolovali ciferníky. Síla páry ztrácela svůj účinek a pohyb velké hřídele se začal zpomalovat, hluk slábl a topiči se vděčně opřeli o lopaty, zatímco jejich hrudníky lapaly po vzduchu plném uhelného prachu, a ždímalí ručníky, které měli přehozeny kolem krku. Jeden z mužů se obrátil k zásobníku, zanažoval a stále ještě ohlušený ráumusem si rozepnul kalhoty, aby si ulevil na žhavé uhlí. Proud moči se ke smíchu jeho partáků změnil v páru. Marlowe rychle vzal Angelique v podpaží a odváděl ji nahoru po schůdkách. Jeden topič si ji všiml, po něm i další, a než odešla, už se všichni tiše ohlíželi za její mizící postavou. Když se ztratila z dohledu, kdosi udělal nemravné pohyby, které vyvolaly další bouři smíchu, již pak vystřídalo náhlé, smutné ticho.

Vyšla na palubu a z neočekávaného klidu a mořského vzduchu se jí na okamžik zatočila hlava tak, že se musela přidržet Marlowea. "Jste v pořádku?"

"Ale ano, jsem," odpověděla. "Děkuji, Johnne, bylo to, víte, něco mimořádného."

"Ano?" opáčil Marlowe bezmyšlenkovitě, protože sledoval námořníky na ráhnech i na palubě, jak rozvinují plachty a upravují je. "To se opravdu zdává, přinejmenším napoprvé. Když nás na moři zastihne bouřka, mají to tam dole tvrdé. Topiči a strojníci jsou národ sami pro sebe." Odvedl ji k Malcolmovi. "Promiňte, teď vás musím na chvíli opustit."

Odešel dolů do své kajuty na zádi. Strážný z námořní péchoty mu zasalutoval. Lodní trezor měl pod svým lůžkem. Nervózně jej odemkl. Depeše od admirála zněla: "Splňte zapečetěný rozkaz 1/A16/12." V bezpečnostní schránce ležel lodní deník, šifry, peníze na výplaty, účetní kniha, kniha trestů, manuály, doklady, potvrzenky, námořnické řády a několik zapečetěných obálek, které mu dnes ráno poslal velitel flotily.

S trochu roztřesenýma rukama našel tu správnou. Bude to Vraťte se k flotile!, nebo Připravte se k boji!, jak očekával? Posadil se ke stolu, přišroubovanému stejně jako židle kolem něj k podlaze a zlomil pečť.

"Tam dole by bylo tak zvláštní, Malcolme. Svým způsobem děsivé a těžko uvěřitelné - a jestli to takhle vypadá na malé lodi, jako je Pearl, jaké to asi může být na velikém parníku - třeba na Great Eastern?"

"Je to až zarážející, andilku. Když jsem byl naposledy v Londýně, viděl jsem, jak ji spouštějí na Tenži - to bylo před čtyřmi roky, právě jsem dokončil školu - nedovedeš si představit, jak jsem byl šťastný, že už do ní nebudu muset chodit. Ta loď byla celá železná, výtlač čtyři tisíce tun, zdaleka největší na světě. Postavili ji, aby vozila vystěhovalce do Austrálie po tisících najednou. Trvalo celé týdny, než ji spustili - zkusili to po boku, ale byl z toho pěkný průšvih, málem se potopila. Ubohý Brunel, který ji navrhoval a stavěl, se několikrát dostal na mizinu a podniky, které zakládal, jeden po druhém krachovaly. Ta loď byla nešťastná, během panenské plavby vypukl požár a zničil skoro celé její zařízení - a to ho zabilo. Ať mě čert vezme, jestli někdy vstoupím na její palubu. Je prostě zakletá už chvíle, kdy na ni namontovali první plát..." Zhlédl Marlowea, jak se vrací na palubu, a zamračil se. V důstojnickové obličeji nezůstala ani stopa po dobré náladě.

Bocman osmkrát zazvonil. Poledne. "Přebírám velení, číslo jedna," oznámil Marlowe.

"Ano, pane."

"Co kdybyste doprovodil slečnu Angelique na příď, možná by si ráda prohlédla zblízka naše děla na palubě."

"Rád. Slečno?"

Poslušně ho následovala ze schůdků a po palubě. Byl pomenší, asi tak její výšky a pihovatý. "Vy jste z Walesu, pane Lloyde?" zeptala se.

Jeho smích zazvonil. "Jsem Velšan stejně jako kopce Llandrindod Wells, kde mám domov, prosím."

Zasmála se s ním, opřela se, protože se loď naklonila, a zašeptala: "Proč mě posílají pryč jako školačku?"

"To prosím, nevím, slečno." Jeho hluboko zasazené tmavé oči uhnuly a zase se k ní vrátily. "Kapitán si chce zřejmě promluvit o obědě, zeptat se ho, jestli nechce použít latrínu, toaletu, prostě mužské řeči," řekl a jeho oči se rozveselily.

"Vy ho máte rád, vidíte?"

"Kapitán je kapitán. A teď děla, madam!"

Její smích zatrylkoval a zahrál námořníky v její blízkosti. Zaslechli jej i Marlowe s Malcolmem na můstku a ohlédlí se. "Je pěkná jako obrázek, Malcolme."

"Ano, to je. Co jsi povídal o svačince?"

"Co bys na to řekl? Kuchař dělá prvotřídní jablečné taštičky." Na jídelním lístku byla dušená ryba, zapečené na solené vepřové a kuřecí maso s noky, studená pečená slepice, sýr čedar a jablečné taštičky. "A nechal jsem vychladit pár lahvi Monrachetu, ročník 55, které jsem si schovával pro zvláštní příležitost, a k tomu Chambertin, ročník 52."

"Žiješ si tady dobře," poznamenal Malcolm překvapeně.

Marlowe se usmál. "Ani ne, jenže dnes máme mimořádný den a abych se přiznal, Chambertin jsem vyžebbral od otce, je to jeho oblíbené. A když jsem vyrazil na moře, přidal mi i pár beden Montrachetu."

"On slouží u námořnictva?"

"Ale ovšem." Marlowe překvapilo, jak je možné, že se ho Malcolm na něco takového vůbec ptá. "Je velící důstojník v Plymouthu." Zaváhal. Chtěl něco dodat, ale zarazil se.

"Máš nějaké potíže? Přišel rozkaz, aby ses vrátil?"

"Ne." Marlowe se na něho zahleděl. "Dnes ráno jsem dostal několik zapečetěných obálek s instrukcemi a mezi nimi i písemné povolení, abych vás vzal na loď a bezpodmínečně se vrátil za soumraku. Před pár minutami mi generál nařídil, abych jednu z nich otevřel. Nedovolil mi, abych ti o tom pověděl, ale ani mi to nezakázal. Možná mi to vysvětlíš. Psalo se tam: Kdyby pan Struan vznesl nezvyklé přání, můžete mu je, pokud si budete přát, splnit."

Pro Malcolma Struana se svět zastavil. Nevěděl, jestli žije, nebo umírá, hlava se mu točila, a kdyby neseděl, určitě by se zhroutil.

"Všemocný Bože," vydechl Marlowe. "Bocmane, přineste sklenici rumu a pěkně rychle!"

Bocman odběhl a Malcolm ze sebe s námahou vypravil: "Ne, ne, jsem v pořádku... i když trochu rumu by... by bodla." Viděl, jak Marlowe pohybuje rty, a uvědomoval si, že neslyší nic než bušení srdce. Po chvíli však ucítil na tvářích vítr a opět k němu dolehlo šumění moře.

"Tady, pane," promluvil bocman a přidržoval mu skleničku u rtů. Rum v něm rázem zmizel. Za pár vteřin se už Struan cítil lépe a pokusil se postavit. "Jen klid, pane," konejšil ho bocman, sám značně nervózní. "Vypadá to, jako kdybyste potkal ducha."

"Žádného ducha, bocmane, ale zahlédl jsem anděla, vašeho kapitána!" Marlowe na něj vyvalil nechápavé oči.

"Nezbláznil jsem se." Malcolm škobrtal o slova. "Johne, promiň, kapitáne Marlowe, můžeme si někde promluvit o samotě?"

"Ovšem. Tady." Marlowe nejistě pokynul bocmanovi a ten opustil můstek. Zůstali tam ještě signalista a kormidelník.

"Signalisto, jděte na příď. Kormidelníku, neposlouchejte!"

Struan řekl: "Mé nezvyklé přání zní: Chci, abys na chvíli odplul mimo dohled pevniny a oddal Angelique a mě."

"Cože?" Tentokrát to byl Marlowe, kdo nevěděl, co se děje. Poslouchal, jak Malcolm opakuje svá slova. "Ty ses zbláznil," vyrazil ze sebe.

"Ne, opravdu ne." Teď už měl Malcolm celou věc pevně v rukou, ale jeho budoucnost byla dosud na vážkách. Do mozku se mu vryla admirálova podmínka: můžete mu je splnit, pokud si budete přát. "Vysvětlím ti to."

Začal. O pár minut později vystoupil nahoru steward, odešel a za okamžik se vrátil se slovy: "Pozdravy od kuchaře, pane, oběd je připravený u vás v kajutě!" ale Marlowe ho mávnutím ruky poslal pryč a dál soustředěně poslouchal a nepřerušoval výklad.

"...a to je důvod," uzavíral Malcolm, "Proč tak jedná admirál, já, ty a má matka. A teď, splníš mi to nezvyklé přání?"

"Nemůžu." Marlowe zavrtěl hlavou. "Promiň, příteli, ale nikdy jsem nikoho neoddával a pochybuji, že předpisy něco takového povolují."

"Admirál ti povolil udělat, oč tě požádám."

"Formuloval to ztraceně opatrně, příteli, splnit, pokud si to budu přát. Můj Bože, to by znamenalo, že bych si musel uvázat oprátku z lanová a strčit do ní hlavu, příteli," vysvětloval Marlowe. Jazyk mu chvílemi vypovídal poslušnost, jak přemýšlel o možných budoucích katastrofách. "Ty neznáš Ketterera, jako ho znám já, Bože, to ne. Všichni vyšší důstojníci jsou takoví. Jestli se rozhodnu špatně, nechá mi rozmáchat koule a má kariéra ztraceně rychle skončí..." Odmlčel se, aby se nadechl, zavrtěl hlavou a bručel dál: "To prostě nemůžu udělat, není..."

"Proč ne? Namítáš snad něco proti našemu sňatku?"

"Ovšemže nic nenamítám, svatá dobroto, ale tvá matka ano, chci říct, že ta je proti svatbě. Má v tom prsty sir William, církev to neudělá, ostatní kapitáni také ne a, sakra, ani jeden nejste podle zákona plnoletý, a tak i kdybych ti vyhověl, nebylo by to právoplatné a ona... sakra, ani jeden z vás není plnoletý... a tak ona... prostě to nemůžu riskovat..."

Náhle dostal nápad a podíval se ke břehu. "Pošlu signál Kettererovi. Požádám ho o souhlas."

"Jestli to provedeš, ztratíš před ním navždycky tvář. Kdyby chtěl, abys to udělal, řekl by ti to."

Marlowe se vztekle podíval na Malcolma. Znova si přečetl, co přesně admirál napsal, a hlasitě vydechl. Struan má pravdu. Jeho budoucnost byla na vážkách. Všemocný Bože, proč jsem je vůbec zval na palubu? Vzpomněl si, jak mu otec vždycky kladl na srdce: Ve vojenském námořnictvu velíš své lodi podle řádů a předpisů, řídíš se prokletým knížkami, pokud zrovna nejsi ten ztracený Nelson, ale ten byl jen jeden. "Promiň, příteli, nejde to."

"Jsí naše poslední naděje. Teď naše jediná naděje."

"Promiň, ale ne."

Struan si povzdechl, spustil ramena a vytáhl své trumfové eso. "Andílku!" zavola. Slyšela ho až napodruhé, vrátila se i s poručíkem Lloydem a usedla na židli vedle něho. "Andílku, jak by se ti líbilo, kdybychom se vzali ještě dnes, hned teď?" zeptal se jí láskyplně. "John Marlowe by mohl vykonat obřad, kdyby chtěl. Co ty na to?"

Užasla tak, že ani neslyšela, jak se ji Marlowe pokouší omluvit, že to nemůže udělat. Vášnivě ho objala a políbila, pak se vrhla Malcolmovi do náruče. "Ach ano, ach ano... Johne, to je skvělé, že to uděláš, vid', já ti děkuju, tak ti děkuju... To je skvělé, prosím, prosím, prosím," naléhala a hlas se jí chvěl blažeností. Vtom se Marlowe uslyšel, jak říká: "Ale ovšem. Proč ne? Rád." Vyslovil svá osudová slova, jako kdyby vůbec o nic nešlo, ale v jeho nitru zaplápal plamen, jaký ještě nikdy nepoznal, a stále cítil nutkání odmítnout.

Vše však zpečetil kormidelník potěšeným výkřikem: "Třikrát hurá pro kapitána Marlowea. Budeme mít na palubě svatbu!"

* * *

Oběd se změnil v rozjařenou předsvatební hostinu, jen dvě až tři skleničky vína na ochutnání a vyzkoušení jeho vzácné kvality a zbytek si nechali na později. Všichni byli příliš vzrušení a nervózní, kdy začne obřad. Hned jak se Marlowe rozhodl, vydal rozkaz, aby se loď pod plnými plachtami vydala na volné moře a stal se jejich nadšeným příznivcem. Přál si, aby svatba byla památná.

Než však přednesl poslední připítek snoubencům před koncem oběda, prohodil znepokojeně: "Bůh ví, jestli je to opravdu právoplatné, ale v předpisech válečného námořnictva jsem nenašel nic, co by mi to zakazovalo nebo znemožňovalo, žádné zmínky o věku oddáváných, pouze že oba musí oficiálně a před svědky potvrdit, že souhlasí dobrovolně, a podepsat o tom můj záznam do lodního deníku. Až se vrátíme na břeh, vypukne buď peklo nebo gratulace a třeba budete muset - a myslím, že byste to udělat měli - dát se oddat v kostele, protože obě církve budou nadávat jako pominuté."

Angelique se zalekla. "Ale Johne, je to tak v pořádku, vidíte? Malcolm mi povídal o všech těch obtížích a pokud jde o otce Lea..." Nos se jí nacrčil odporem. "Nebudete s tím mít potíže?"

"Na to zapomeňte, admirál s tím souhlasí," prohlásil Marlowe mnohem velkoryseji, než odpovídalo skutečnosti. "Dost povídání, tak na vaše zdraví a na budoucí pokolení!"

Angelique začala vstávat a chtěla se napít, jenže Struan ji zarazil. "Promiň, drahoušku, ale pít na vlastní zdraví přináší smůlu. To je starý zvyk a na palubě lodí královského námořnictva se připijí zásadně vsedě."

"Ach, promiňte." Rukávem zachytila o skleničku, ta narazila o druhou a rozezněla se. Marlowe i Struan okamžitě natáhli ruku a zvuk zdusili.

Malcolm řekl: "Promiň, drahoušku, ale to je další stará námořnická pověra. Když necháš cinknutí skleničky, aby utichlo samo, tak se někde ve světě utopí námořník."

"Jejda!" Z jejího obličej se vytratila záře. "Škoda že jsem to nevěděla, už tolikrát v minulosti jsem..."

"Netrapte se tím," rychle se ozval Marlowe. "Když pověru neznáte, tak se to nepočítá. Vid', Malcolm?"

"Ano, zase máš pravdu. Rád bych připil, Angelique, na Johna Marlowea, kapitána vojenského námořnictva, gentlemana a našeho nejlepšího přítele."

Nevelkou kajutu zaplnil vzrušený hovor a smích. Potom Lloyd oznámil, že je na palubě vše připraveno. Poslední polibek, do něhož oba vložili velkou dávku něhy, a už vyšli nahoru a stáli ruku v ruce, oba plní odhodlání.

Fregata plula po větru a plachty i vzpěry se třásly a lomozily. Námořníci, kteří ji nemuseli právě obsluhovat, se seřadili na palubě, upravení a vyšňoření, čelem k můstku, kde Malcolm a Angelique stáli proti kapitánovi. Tomu po boku drželi čestnou stráž dva příslušníci námořní pěchoty. Marlowe otevřel knihu řádů na správném místě a pokynul trubači, ten zadul do křídlovky, bocman se opřel do měchů dud a rota se postavila do pozoru. "Sešli jsme se zde, coby svědkové svatby těchto dvou lidí před tváří Boží..."

Vzednuté moře pro ně přestalo existovat, stejně tak jako vítr, který teď byl mnohem silnější než dříve. Nad obzorem se sbíraly bouřkové mraky, zatím ne hroživé, jen varující. Nad hlavami měli stále jasno a Marlowea napadlo, zda změna počasí není špatné znamení. Zatím nemáme důvod k poplachu, pomyslel si. Obřad skončil rychle, pro všechny až příliš rychle a Struana to málem zklamalo. Místo snubního prstenu použil pečeti. Byl jí příliš velký, ale pevně jej držela a nevěřicně si jej prohlížela. "A prohlašuji vás za muže a ženu."

Políbili se a z řad námořníků se ozvalo třikrát hurá. Marlowe zavolal: "Rozpleťte hlavní lano!", což námořnickou mluvou znamenalo - rozdělte přiděly rumu, a tím vyvolal další bouři nadšení. "Paní Struanová, smím být první, kdo vám bude blahopřát?"

Angelique ho vášnivě objala a na tvářích se jí zaleskly slzy. "Děkuji, děkuji!"

"Není zač," odpovídal Marlowe dojatě a potřásl Struanovi rukou. "Gratuluji, starý brachu. Co kdybychom..." Krátký poryv větru zatřásl plachtami. "Co kdybyste vy dva šli dolů. Hned tam za vámi seběhnu," řekl, otočil se a zapomněl na ně, protože musel dohlédnout na loď. "Nechte ji vyjít z větru, číslo jedna. Naberte kurs na Jokohamu, pod plachtami, dokud nevydám jiné rozkazy. Potom pod parou ke kotvišti - možná zmokneme. Signalisto, podejte mi váš záznamník. Jakmile se dostaneme na dohled vlajkové lodě, odešlete tohle!"

* * *

Edward Gornt si hověl v křesle u okna budovy Brockovy firmy, nohy měl natažené na židli a znuděně pozoroval na zátoku. Hradba mraků na obzoru zmohutněla a věštila bouři, která se v této roční době mohla stejně rychle objevit jako rozplynout. Za ním u stolu seděl Norbert Greyforth ponořený do obvyklého papírování. Oba viděli, jak Pearl mizí za obzorem, ale nepřikládali tomu žádný zvláštní význam. "Zřejmě to patří k jejich zkouškám, pane," usoudil tehdy Gornt. "Pořád nemůžu pochopit, co může být na té lodi tak důležitého."

Norbert přikývl, v koutku duše pobaveně, a vrátil se k podpisování a ověřování dokumentů a plavebních prohlášení. V přístavu kotvila Brockova nákladní loď, která se měla brzy vydat na cestu, a on musel zdokumentovat celý její náklad z Japonska: padesát liber vajících bource morušového pro francouzský trh - třicet až padesát tisíc vajících na unci, balíky surového hedvábí, hedvábné látky do Londýna, umělecké předměty z laků, sudy saké, které se pokoušeli zavést na anglický trh a prodávat Japoncům na Filipínách, levný porcelán a uhlí - pro vše se dalo nalézt odbytiště - i zbytek nákladu určeného pro Japonsko, které se neprodaly a budou nabídnuty cestou zpátky. Nějaké zbraně a opium ve zvláštních bednách.

"Cigárko?" zeptal se Gornt.

"Díky." Zapálili si tenké doutníky a vychutnávali je.

"Dohodl jsem si schůzku s McFayem, abychom vyřídili poslední přípravy na zítřek."

"Dobře." Norbert vyfoukl obláček kouře a podepsal poslední dokumenty. Zazvonil na zvonek. Za chvilku vstoupili jeho hlavní úředník a účetní. "Tady to máte, Pereiro."

"Ano, senhore." Tento malý muž s nezvykle světlou pletí a mírně orientálníma očima byl - jako u většiny podniků - euroasijský míšenec z Macaa. "A co zvláštní dodávky, senhore?"

"V prohlášení je neuvádím, dostane je na starost kapitán."

"Proslýchá se, že námořnictvo bude vysílat vojáky na palubu a namátkově kontrolovat náklad."

"Tak ať. Nic z našeho zvláštního zboží neodporuje zákonům, k čertu, ať si ti blázniví Struanové povídají, co chtějí."

Norbert poslal Pereiru pryč a obrátil se ke Gorntovi. Z jakéhosi důvodu ho začal podezírat. "Edwarde, možná bych měl souboj odvolat a oznámit mu ještě dnes večer, že přijímám jeho kompromis. Past sklapla, ne? Nechám ho, aby se vrátil do Hongkongu, zapadl ještě hloub do toho hnoje a byl přesvědčen, že vyhrál, co myslíš?"

"To byste mohl. Ale proč ho připravit o noc plnou strachu? Určitě má strach - tak proč ho uklidňovat? Utěšoval by snad on vás?"

Norbert se na něho zadíval a všiml si úzkého horního rtu, který se, jak se zdálo, lehce zvlínil zlomyslnou radostí. V duchu se ušklíbl. Jak mimořádný večer by mohl dnes Struan prožít, kdyby Ketterer byl jiný člověk. Teď ještě Struana připraví o to málo, co zbývá ze spánku. "Nečekal jsem, že tak zapadnete mezi nás, Brockovy lidi. Pomsta chutná sladce i vám?"

"Mně, pane?" Gorntovo obočí se zvedlo do oblouku. "Myslel jsem na vás. Poslali mě, abych vám pomohl, nebo snad ne?"

"To skutečně poslali." Norbert ukryl úsměv hluboko do svého nitra. "Takže zítra, ale dnes my..." Jeho ostrému zraku neušla šmouha na obzoru, kterou uviděl oknem za Gorntem. "Není to Pearl?" Vstal, přešel k oknu a zaostřil dalekohled. Opravdu to byla fregata.

"A držet pěkně kurs," utrousil Norbert tiše a Gornt netušil, co tím míní. Námořníci na Pearl svinovali plachty a za nimi se sbíraly černé mraky. "Fouká tam pořádně," poznamenal Gornt a sáhl po svém dalekohledu. Kouř z komína se valil v pravém úhlu ke kursu, který teď loď udržovala.

Zbytek flotily a obchodní plavidla v zátoce klidně kotvily. Na vrcholku vln se občas objevovaly bílé čepičky. Norbert obrátil pozornost k Prancing Cloud. Tam se nedělo nic neobvyklého. Pak k vlajkové lodi. Také nic. Zpět k fregatě. Vyčkávali. Pearl se blížila poměrně rychle, od přídě se jí zvedala vysoká vlna. Znova zaměřil na vlajkovou loď. Nic. Fregata. Teď Norbert rozpoznal Angelique, jak stojí vedle nějakého muže, určitě Struana.

"Podívejte," řekl Gornt vzrušeně. "Tam. Vidíte signalistu?"

"Kde? Aha, ano."

"Hlásí něco na vlajkovou loď. První praporečky jsou obvyklé zahájení," vysvětloval Gornt rychle. "Od kapitána H. M. S. Pearl admirálovi. Vhlášení se.... Vhlášení se říká: Žádosti vyhověno." Zmateně se na chvíli zadíval na Norberta. "Co to znamená?"

"Sleduj, co mu odpoví." Gornt uposlechl. "Kde ses, k čertu, naučil námořnickou signalizaci?"

"V Norfolku ve Virginii, pane. Jako dítě jsem se rád díval na lodě, naše i britské. Stal se mi z toho koníček. Táta mi sehnal knížky, jednu americkou, druhou britskou s většinou jejich obvyklých hesel a s některými šiframi. Když se můj otec bavil s důstojníky, obyčejně u karet, pomáhal jsem mu vyhrávat sázky. On, tedy má matka a on, si často zvali hosty a bohatě se o ně starali. To bylo, než přišel krach bavlnářů, při kterém přišel o většinu peněz."

"Ty umíš číst praporečky? Šifry?" zeptal se rychle Norbert a uvažoval, zda by nemohl Gorntových znalostí nějak využít. "Rozumíš Struanovým signálům, mezi loďmi nebo z loď na břeh?"

"Kdyby používali standardní mezinárodní signály, tak ano, jenže oni zřejmě mají, stejně jako Brockovi, své vlastní.... Ale okamžik. Depeše z vlajkové lodi. Standardní úvod: Kapitánovi Pearl od admirála Ketterera. Potom standardní kód: Vraťte se okamžitě ke svému kotvišti. Pak: Po zajištění lodi se okamžitě hlaste na vlajkové lodi. K tomu přidal písmena ,s n i m'. Poslední standardní kód - potvrďte." Gornt se rychle ohlédl. "S ním, pane Greyforthe? Mohlo by to znamenat se Struanem?"

"Trefa do černého."

"Standardní potvrzení." Gornt odložil dalekohled a protřel si oči. Ze soustředění ho rozbolela hlava. "Trefa do černého? Vy snad víte, co to znamená?"

"Co může být na Pearl tak důležitého? Ztracený kapitán královského námořnictva Marlowe." Norbert nemusel vysvětlovat dlouho.

"Takže se vzali?" vybuchl Gornt. "Domyslel jste si to skvěle, pane."

"Nikdy bych nepředpokládal, že s tím bude Ketterer souhlasit, ale zdá se, že ano. Proč? Nijak si tím nepomůže." Norbert byl zaražený, ale hned se zlomyslně usmál. "Pokud... pokud ovšem nepozval ty dva k sobě, aby Marloweovi vynadal a okamžitě zrušil platnost sňatku - aby do Struana zarazil dýku ještě hlouběji a trochu ho potrápil."

"To by mohl?"

"Po pravdě řečeno, ten darebák si může dělat, co chce," podotkl Norbert, a odplivl si do plivátka a potom do něj hodil i nedopalek doutníku. "Každý, kdo vstoupí na palubu plavidla flotily, musí poskakovat, jak on si usmyslí, a také to dělá."

"Copak by jim mohl nařídít, aby porušovali zákony?"

"Asi takhle: každý ho musí okamžitě poslechnout, nebo nést následky. A to může znamenat všechno, od výprasku kočkou po oběšení nebo přivázání ke kýlu. Kdyby chtěl, může dát člověka pověsit na ráhno a později tvrdit, že ho špatně informovali podřízení - a s tím uspěje u každého stanného soudu. Ale ty jsi mrtvý hned."

"Tak jak to, že se... že si mu troufáte odporovat, že se ho nebojíte, pane Greyforthe?"

"Protože Ketterer dodržuje zákony, k tomu je v námořnictvu zvlášť vychovávají, aby poslouchali příkazy shora. Hlavně ale proto, že máme Vilika - ten malý vztekloun je jeho nadřízený. On je naše opravdová záruka před Kettererem, generálem, Japončíky a všemi ostatními proklátnými nepřáteli - ale to neuchrání Struana před Kettererovou nenávistí."

* * *

"Tak tedy, kapitáne Marlowe, nezvyklé přání pana Struana znělo, abyste odplul mimo dohled pevniny a oddal ho se slečnou Richaudovou?"

"Ano, pane." Marlowe stál v pozoru a marně se snažil cokoli vyčist z admirálova obličej. Vedle admirála seděl u stolu kapitán vlajkové lodě a za nimi stál stejně nehybně poručík, jeho pobočník.

"A vy jste to udělal, přestože jste věděl, že nejsou plnoletí."

"Ano, pane."

"Prosím, podejte mi zprávu, písemnou, nejpозději do soumraku, přesnou, a popište v ní, jak k tomu došlo, přesně.

Odchod!" Marlowe zasalutoval a odešel. Ketterer se mezitím obrátil ke kapitánovi, větrem ošlehanému, kostnatému a ošklivému člověku, známému tvrdostí při prosazování disciplíny a úctou k předpisům vojenského námořnictva.

"Kapitáne Donavane, možná byste to mohl celou záležitost prošetřit z právní stránky."

"Ano, pane." Modré oči vypadaly nemilosrdně.

"Dobře, to je všechno - prozatím." To byla poslední slova, která dolehla k Marloweovi, než zavřel dveře, a srdce se mu opět rozběhlo.

Struan čekal venku v předpokoji. Dva příslušníci námořní pěchoty, kteří hlídkovali u dveří, se tvářili podezřívavě. "Pro Krista, dostal jsi zabrat?" zeptal se Malcolm.

"Ne, vůbec ne." Marlowe se pokoušel mluvit klidně. "Admirál naprosto korektně ode mne žádá písemnou zprávu, to je vše. Musím se vrátit na loď. Uvidíme se později." Než stačil opustit místnost, dveře kajuty se otevřely a Struanovi se zase zastavilo srdce. Kolem se prohnal kapitán Donavan a Marlowea i jeho salutování přehlédli. Od dveří se ozval poručík: "Pane Struane, pozdravy od kapitána. Šel byste laskavě dál?"

Struan se vběhl do kajuty. Pobočník zůstal venku, zavřel za ním dveře, ale zůstal v doslechu. Než Marlowe odešel, zadíval se příkazníkovi do očí, ale jeho pohled mu nic neprozradil - ani jeden z nich by ovšem nic závažného před příslušníky námořní pěchoty neřekl.

Ketterer, teď v kajutě bez pobočníků, pokynul Struanovi, aby se posadil. "Na jedné straně vám můžu poblahopřát," promluvil vážně a oficiálně a natáhl k němu ruku.

"Děkuji, pane." Struan si s ním potřásl rukou. Admirálův stisk byl pevný, ale dlaň měkká. "A na druhé?"

"Na druhé straně se zdá, že budete muset omezit svou práci, abyste dodržel svůj slib."

"Prosím?"

"Zdá se, že jste šťoural do díry plné jedovatých hadů mezi vašimi kolegy. Sir William je zaplaven stížnostmi."

"Jak jsem řekl, budu se snažit ze všech sil."

"Musíte udělat víc než jen to, pane Struane."

"Promiňte, ale co to znamená, admirále?"

"Neznamená to o nic víc ani méně, než už jste slíbil udělat."

V nastalé chvilce ticha se Struan rozhodl, že se nenechá zahnat do kouta, nebo srazit na lopatky, ale ani nespustí ze zřetele skutečnost, že právě tento člověk umožnil jeho svatbu - ne, neumožnil, opravil se, "dovolil", aby mu byla umožněna. To až John Marlowe v sobě našel dostatek odvahy, aby se ujal iniciativy. "Kapitán Marlowe se, doufám, nedostal do potíží, vidíte?"

"Kapitán Marlowe podléhá řádům královského námořnictva."

"Ano, přirozeně, ale domnívám se, že nás oddal v souladu s řády, pane. Předem jsem si pečlivě přečetl ten paragraf. Nestanoví se v něm žádný věkový limit, vůbec se tam o věku nehovoří."

"Řády ovšem také ustanovují, že každá taková svatba podléhá okamžitému přezkoumání, je-li to vhodné. V tomto případě to vhodné je."

"Takže jsem ženatý, ale nejsem. To jste chtěl říct?"

"Jen poukazuji na to, pane Struane, že jako ve všech případech se neobvyklé události přezkoumávají."

Struan se přinutil k úsměvu. "A je to tak správné. Jak jsem..." Málem použil výraz četl, ale uvážlivě se mu vyhnul. "Jak jsem pochopil váš rozkaz, pane, povolil jste mu to."

Ketterer zvedl obočí. "Kapitán vám ukázal zapečetěný rozkaz, který jsem mu dal?"

"Jak jsem to pochopil, pane, rozkaz mu to kvalifikovaně povolil, pane. Přiznávám se, že já sám jsem ho umlouval, aby mě seznámil s přesným zněním, a přesvědčoval jsem ho, že jde o tento případ."

"Tak jsem to pochopil," řekl admirál suše.

"Takže šlo o kvalifikovaný souhlas?"

"V mém rozkazu se říkalo jasně, že pokud vznesete nezvyklé přání, může vám je splnit, jestli bude chtít. Nezmiňoval jste se včera o tom, že byste se chtěl na lodi dostat mimo dohled pevniny? Jiné nezvyklé přání jste mít nemohl - a on dostal rozkaz provádět zkušební plavbu v dohledu vlajkové lodě."

Struan se všemožně snažil nedat se vyvést z klidu, ale cítil, jak mu pod nohama ujíždějí první kaménky blížící se katastrofy. "Ano, pane. Tak jste si to mohl vyložit. Pokud došlo k nedorozumění, zavinil jsem je já, ne kapitán Marlowe."

"Vezmu to v úvahu, pane Struane."

Malcolm si staršího muže pozorně prohlížel a ještě pozorněji mu naslouchal. Rád by zjistil, kam admirál míří, a začínal se bát, že hra kočky s myši bude pokračovat. Už jsem zase v jeho drápech? Vyprostím se z nich vůbec někdy?

"Smím se vás zeptat, admirále, proč jste dal kapitánu Marloweovi snad kvalifikovaný souhlas, který jsem si samozřejmě mohl vyložit nesprávně?" Struan se tvářil příjemně a nezapomínal, že je ženatý, pokud nebude svatba prohlášena za neplatnou. "Včera večer jsem si nemyslel, že to uděláte."

V noci byl Ketterer posedlý myšlenkami na Consuelu. "Dej tomu mladému senhorovi šanci, Charlesi," naléhala se svým

milým, sladkým přízvukem, který stále přežíval v jeho paměti stejně jako hloubka dívčinych hnědých očí. "My jsme ji nikdy nedostali, proč by on měl dopadnout stejně? Vzpomeň si, nebyl jsi o moc starší než ona. Díky němu jsi udělal obrovský krok vpřed a on určitě svůj slib splní. Proč bys nebyl velkorysý ty, když to nedokázali naši rodiče a ta tvá špinavá Admiralita? Je zamilovaný, Charlesi, jako jsi býval ty, ale na rozdíl od tebe už utrpěl těžkou ránu, protože Bohu se náhle zachtělo..."

Probudil se a ta slova mu stále zněla v uších. Způsob, jakým vyslovovala jeho jméno, ho stále ještě bral za srdce. Ale to není totéž, pomyslel si a zatvrdil se. Struanovi pašují opium a kšeftují se zbraněmi - nezapomenu na své mrtvé vojáky. Promiň, má dlouho ztracená láska, svatba bude okamžitě prohlášena za protiprávní. Nedovolím Struanovi, aby mi vyklouzl. Povinnost je povinnost.

Když se teď podíval na Struana, vzpomněl si, jak se sem s námahou dobelhal a zoufale se snažil vypadat silný, i když mu Hoag a Babcott důvěrně potvrdili, že ho téměř neustále trápí bolesti, a vyslovili pochybnosti, zda ještě někdy bude schopen běžet nebo jezdit na koni. A opět si vybavil slova: Narozdíl od tebe... Bohu se náhle zachtělo.

Povzdechl si. "Náhle se mi zachtělo, pane Struane," prohodil a rozhodl se pro shovívavost. "A navíc věřím, že splníte svůj slib." Vstal a měl její úsměv vrytý do sítnice svých očí. Přešel k přiborníku a cítil se podivně mladý. "Sherry?"

"Děkuji." Struan se pokusil vstát, ale zavrával, celý zesláblý úlevou, že Ketterer souhlasí.

"Přinesu vám je. Tio Pepe? Dobře. Na zdraví!" Přitukli si a Ketterer upil pořádný doušek.

"Poslouchejte, mladý muži," řekl nezvykle klidně a mile. "Poradím se pochopitelně se sirem Williamem a budu ho žádat, aby se seznámil s námořními řády. Je velmi pravděpodobné, že zpráva kapitána Marlowea bude přijata, ovšem po zralé úvaze. Musíme si dát záležet na tom, aby si naši důstojníci vždy uvědomili důsledky svých nezávislých činů, ale do potíží, jak jste to formuloval, se Marlowe nedostal. Tohle je další tajemství, které zůstane mezi námi. Jasně?"

"Ano, pane, Děkuji. Udělám, co jsem slíbil." Struan se zhluboka nadechl. "Takže je má svatba právoplatná?"

"To záleží na tom, jak k tomu přistupujete. Pokud se týká mě a vojenského námořnictva, věřím, že ano. Podle zvykového práva tedy je. Pokud jde o vaše dvě církve a nevyhnutelnou právní kanonádu, kterou budete muset přetřpět, doporučil bych vám, abyste se dobře opevnili a připravili na nejhorší. Na jedné straně vám znovu blahopřeji. A pozdravujte paní Struanovou - samozřejmě mezi čtyřma očima."

43

Než slunce zapadlo, zpráva o svatbě se rozlétna po celé cizinecké čtvrti, Opileckém městečku i Jošiware.

Okamžitě vyvolala spekulace a hlučné hádky a zvažovaly se argumenty na podporu různých teorií pro i proti sňatku. Někteří prohlašovali, že taková svatba je naprosto neplatná, jiní to vztekle popírali, mnozí hádavější obchodníci - a všichni z Opileckého městečka - podepírali své názory sprostými slovy, oplzlými posunkami i zaťatými pěstmi, zatímco těch několik moudřejších tvrdilo: "To je prohnatý mladý mizera, proto tak lezl admirálovi do zadku! Ti dva se dohodli! Chytré - kdybych byl na Struanově místě, udělal bych totéž. A že by teď, když dosáhl svého, přestal obchodovat se zbraněmi a opiem? To v žádném případě..."

A jelikož se objevilo nové téma rozhovorů, v Opileckém městečku vypuklo několik rvaček a vyhořel jeden bar.

Proslýchalo se, že otce Lea ranila mrtvice a leží prý dlouhý jak široký před svým oltářem, kdežto reverend Tweet údajně právě v této chvíli zuřivě spílá siru Williamovi. V klubu se na sebe vrhli Lunkchurch a Grimm, kteří nevyhnutelně zaujímali opačná stanoviska, a jako obvykle to skončilo vyhozením obou na ulici.

Malcolm a Angelique seděli v kajutě svého kutru. Blížili se k mola, drželi se za ruce a pozorovali hlučnou skupinu gratulantů v čele s McFayem, která se tam sešla. Slibované špatné počasí se nedostavilo, jen pozdě odpoledne trochu sprchlo. Stále vál čerstvý vítr a obloha zůstala zatažená, to však hlučné přivítání neutlumilo.

"Tak jsme tady, paní Struanová," řekl Malcolm a objal ji. Angelique ho políbila a zašeptala: "Ano, můj drahý muži, ach Malcolm, to zní tak legračně a podivně, tak nádherně. Že se mi to jen nezdá, vid'?"

"Ne, i když mám stejný pocit."

Když kutr přirazil, zhoupł se, a přitiskl tím novomanžele k sobě, což vyvolalo bouři smíchu, a srovnal se u mola vítaný jásotem a výkřiky. Ještě nikdy se bocmanovi tak hladounké přistání nepodařilo. "Honem lana, chlapci," zavelel, ale nebylo třeba, neboť nadšené ruce obtočily tlusté provazy kolem sloupků a námořníci se jim přihrnuli na pomoc.

"Gratuluji, tchaj-pane a paní Struanová," překřičel Jamie jásot, který bylo slyšet až do klubu na druhé straně Hlavní ulice. Místnost se okamžitě vyprázdnila. Všichni se scházeli a smekali klobouky, ve slavnostní náladě se dokonce dostavily i paní Lunkchurchová a Grimmová.

Gornt a Norbert Greyforth vše sledovali z horních oken své budovy. Před domy postávali Číňané s vykulenými očima a u severní brány se shromáždili nic nechápající samurajové. Z budov diplomatických misí vycházeli vyslanci a další zaměstnanci: zamračený sir William, provázený usměvavým Phillipem Tyrerem a Michaelmasem Tweetem, s černým obočím a celým vztekem, i rozzářený a vesele povykující Sergejev, Dmitri, který jim hlučně blahopřál a mával americkou vlajkou, Seratard a André, oba nadšení, že se svatba uskutečnila, ale nazlobení, že se s nimi předem nikdo neporadil.

"André, přiveď ji sem co nejdřív. Jésus, ten pitomý gamin nás měl do toho zasvětit - máme přece na ni dávat pozor," utrousil Seratard koutkem úst, ale protože si ho Angelique všimla a zamávala mu, nadšeně jí odpověděl. "Struan musí okamžitě sepsat poslední vůli podle Napoleonova občanského zákoníku. Postarej se o to. Jen Bůh ví, o jaké finty se William pokusí, ať už pro, nebo proti. Může si říkat cokoli, ale my budeme prosazovat stanovisko, že svatba je platná, a musíme zařídit, aby odpovídala francouzským zákonům! Sežeň otce Lea. Příští týden je musí řádně oddat... Mon Dieu, podívej na ty idioty!"

Angelique a Struanem postrkoval dav. Se stále většími potížemi se pokoušeli prorazit si cestu, ale všichni chtěli využít svého práva a políbit nevěstu, jenže jim v tom bránili jiní, a tak zmatek stále narůstal.

Angelique začala podléhat panice. To zase zvýšilo napětí v jejím okolí. Dav ji strhl na stranu a obklopil. Struan zvedl

berle a pokusil se k ní probít, Jamie začal všechny kolem hrubě odstrkovat, někdo někoho udeřil a vypukla ošklivá tahanice. Sir William povolal hlídku námořní pěchoty: "Jděte a uvolněte jim cestu, pospěšte si, proboha, jinak je umačkají!" Čtyři muži se rozběhli. "Phillipe, dohlédni na ně a přiveď mi honem Struana do kanceláře." Seržant zaburácel: "Hej, vy chásko!" a agresivní nálada, která se občas z ničeho nic objevila v davu, okamžitě vyprchala. Klidně a rozhodně začali ustupovat. "Chovejte se slušně, uvolněte cestu dámě!" Lidé ho poslechli a Struan se zase protlačil vedle Angelique. "Jsi v pořádku, andílku?"

"Ano, miláčku." Ted', když měla kolem sebe dost místa, ji strach přešel. Upravila si klobouk. Péra na něm byla polámaná. "Podívej na to!"

"Smím vám pomoci?" ozval se důležitě Tyrer a ukazoval ostatním, aby je nechali projít. "Uhněte stranou, vyděsili jste ji k smrti. Jste v pořádku, Angelique? Malcolm?"

"Ovšem," přikývl Malcolm. Ted', když se protlačili do bezpečí a on dostal zpátky své berle, se mu vrátila šťastná nálada, a tak vykřikl: "Díky za uvítání! Vznešený dům platí všechno pití, bar v klubu je otevřený a nezavře, dokud neřekneme!"

Všichni se nahnuli tím směrem. Brzy tam zůstali jen Malcolm, Angelique, McFay a Tyrer. A kysele se tvářící Michaelmas Tweet: "Pane Struane, sňatek není úplně právoplatný a musím vás varovat..."

"Možná máte pravdu, reverende, ale byl jsem ujištěn o opaku, pane," prohlásil Struan rozhodně. Už si vymyslel plán na Tweeta, další na otce Lea a ještě jiný pro sira Williama. "A věřím, že máme šťastné řešení. Co kdybyste přišel zítra v poledne za mnou do kanceláře? Dům Páně si přijde na své, pane, tím vás můžu ujistit!" Potom pošeptal Jamiemu:

"Odveď ho stranou!" a k ostatním: "Běžte co nejrychleji do kanceláře." Ještě museli uniknout obtěžování několika pobudů a Angelique sykla: "Pospěšte si, Phillipe!" Běželi spolu napřed, aby se vyhnuli otci Leovi, který je doháněl po ulici tak rychle, jak mu jen jeho břicho a kutna dovolily. Jakmile se ocitli v hale, kde stála většina zaměstnanců v čele s Vargasem a netečně se usmívajícím Čchenem, nervózně si povzdychla: "Nechtěla jsem s ním mluvit."

"Proč ne?" Phillip se bavil. "Jste svoji, a tím je to vyřízeno - přestože sir William kolem sebe dští síru od chvíle, kdy se to doslechl, a proklíná námořnictvo, Ketterera a Marlowea - takže podle všeho jste oddáni. Ale chtěl jsem vám poblahopřát. Smím políbit nevěstu?" Nečekal a políbil ji jako bratr. Ona ho objala a opět si s úlevou vydechla.

Dovnitř vešel Struan s McFayem. "Zamkněte," přikázal. McFay s Vargasovou pomocí zdvořile, ale rázně vytlačil několik neodbytných obchodníků a uzavřel dveře na zavoru, právě když přispěchal otec Leo, vzal rázně za kliku a zabušil, jako kdyby to byl portál katedrály.

Nikdo mu však nevěnoval pozornost, všichni se rozprchli do kanceláří jako rozpustilé děti a tam se sesypali do křesel. Všichni kromě Malcolma.

"Šampaňské, Čchene. Děkuji, Vargasi, uvidíme se později," odpověděl na blahopřání. Potom dodal k Čchenovi v kantonském dialektu: "Tak otevři víno, ty malý šmudlo."

Jamie McFay zavřel dveře a svezl se do posledního křesla.

"Aj-je-ja," ulevil si Malcolm a bublal stejně jako sekt. "Nečekal jsem, že to bude takové. Phillipe, ještě jednou děkuji za blahopřání, tobě také, Jamie, a všem ostatním. Vid', andílku?"

"Ano, pane Struane. Bylo to nádherné, děkuji."

Tyrer řekl: "Jsou to samé výborné zprávy, Malcolm. A mimochodem, měl bys co nejdřív zajít za sirem Williamem." Způsob jeho mluvy, bezstarostný a věcný v situaci, kdy všichni věděli, že mu sir William vztekle vyčimil, vyvolal chvilku ticha, kterou ovšem vzápětí ukončil výbuch všeobecného hysterického smíchu.

"Zítra odpoledne rád," odpověděl Malcolm.

Skleničky se rychle naplnily, ještě rychleji vyprázdnily a znovu naplnily. Konverzace byla hlučná, ale nikdo nikoho neposlouchal. Dveře se pootevřely. Vargas přivolal McFaye a cosi mu pošeptal.

Jamie přikývl. "Hned tam budu. Tchaj-pane, omluvíš mě? A mám tu vzkaz pro Ange... pro paní Struanovou. Pan Seratard by vám chtěl osobně poblahopřát na vyslanectví, jak to jen půjde nejdřív a ten... ten kněz by s vámi dvěma rád na chvilku promluvil."

"Jamie, nejdřív dopij. Vargasi, vzkazte Seratardovi, že ho zařadíme do čela seznamu, ale předtím vyříd' otci Leovi, aby se sem dostavil zítra v pět odpoledne, ke mně do kanceláře." Vargas zmizel. Malcolmovi neušel stín na tváři Angelique.

"Vybavím to s ním, andílku, nemusíš být u toho. V neděli už budeš mít klid. Slibuji. Všechno mám pod kontrolou. Hned jak se setmí, vytratíme se zpátky na kutr."

"Na kutr? Proč? Malcolm, z jakého důvodu?"

"To je další překvapení. Večeříme na Prancing Cloud a zůstaneme tam přes noc. A čekají nás další překvapení, moc a moc. Musíme si naplánovat líbáčky. Odjedeme odsud za hodinu. Nemusíš se převlékat. Zařídil jsem, aby ti A-su všechno zabalila a dala odnést na loď." K Jamiemu: "Musíš odejít? Co se děje?"

"Dohodl jsem si schůzku s Gorntem a při všem tom vzrušení jsem na ni zapomněl. Čeká u mě v předpokojí. Požádal Vargase, aby vám oběma vyřídil blahopřání i od Norberta."

"Poděkuj mu za mě, ale tomu druhému ne."

"Poděkuj mu i za mě, Jamie," ozvala se Angelique.

"Samozřejmě, paní Struanová." McFay se pokoušel přivyknout zvuku těch dvou slov, ale zdála se mu příliš strojená, vyvolávala v něm myšlenky na Tess Struanovou, a kdykoli si na ni vzpomněl, cítil v ústech žluč. Ve chvíli, kdy se dozvěděl o svatbě, pochopil, proč se Malcolm obrátil na admirála, poslal dopis do Guardianu a včera učinil to prohlášení, dokonce i načasování souboje přesně zapadalo.

Ženatý! Ach, Bože!

Pro Malcolma to bude mít veliké důsledky, jemu samotnému však na tom teď, kdy se usmířil s Malcolmem i sám se sebou, příliš nezáleželo. Pochyboval, že by se někdy mohl udobřit s Tess Struanovou. Fanaticky se sice hlásila mezi

Struany, jenže zdědila po otci pomstychtivost, jeho nespoutanou potřebu trestat. Sám se o tom přesvědčil z případu bocmana převrženého člunu, v němž se vezla dvojčata. Obvinila ho z vraždy a požadovala, aby ho oběsili. Koroner ho shledal vinným z nedbalosti s následkem zabití a odsoudil ho k nejvyššímu trestu deseti let nucených prací v hongkongském vězení, které ten člověk nemůže přežít. Nedbalost? Vlastně ne, uvažoval tehdy McFay stejně jako většina ostatních. Náhlé bouřky v této roční době přicházejí často, takže to všichni pokládali za nešťastnou náhodu. Jenže ona byla Tess Struanová ze Vznešeného domu. Ve skutečnosti se bocman dopustil té chyby, že přežil, a děti ne, pomyslel si smutně.

"Angelique," ozval se Struan, "Nechceš si jít odpočinout? Udělám to také a za hodinu odjždíme. Musím ještě vyřídit pár záležitostí s Jamiem." Políbili se a ona odešla. Kantonským dialektem přikázal Čchenovi, aby připravil horkou vodu pro manželku i pro něho. "Pak odejdeme na Prancing Cloud. Je všechno připravené?"

"Ano, pane."

"Dobře. A vy tři radši mlčte jako netopýři a rochněte si jako prasata v hnoji pěkně spokojeně jako ještě nikdy!" Mile se obrátil v angličtině k Tyrerovi. "Phillipe, omluvíš nás, vid'? Zítra začnou velké oslavy, svatební hostina a podobné radovánky, ta oficiální část. Prosím, vyříd' siru Williamovi mé pozdravy a prosím, nezapomeň mu zdůraznit, že pro všechny - i pro něho - dnes večer budeme na Prancing Cloud. Nechci, aby kolem nás obcházeli celou noc opilí výtržníci. Potřebujeme soukromí. Ano?"

"Naprosto to chápu. Ještě jednou vám gratuluji." Tyrer byl šťastný, že může odejít. Ještě se musel sejít s Hiragou, dokončit další strohou depeši tairóovi Andžóovi a pak konečně bude moci přejít přes můstek k Fudžiko. Po dnešní válečné poradě sira Williama se Seratardem, již se společně s André zúčastnil a kde byly dohodnuty poslední podrobnosti ostřelování a trestné výpravy na Edo, mu André pošeptal: "Fudžiko po tobě touží, všechno je zařízené. Trvá na tom, že ti uspořádá japonskou hostinu, a tak radši přijď hladový a žíznivý. Nezapomeň ale vyjednávat tvrdě." Ted', když Malcolm osaměl, projevil se na něm stopy únavy. "Jamie, nalij mi skleničku, prosím. Díky. Všechno je připravené?"

"Na dnešek i zítřek ano. A-tu a A-su jsou na palubě s kufry, Čchen doprovodí tebe a paní Struanovou. Pokud vím, nikdo kromě nich, Strongbowa, mě a ted' i Phillipa ani netuší, že přespíš na Prancing Cloud."

"Dobře. S tím Phillipem to byla chyba, ale na tom už nezáleží," posteskl si Malcolm. "Trochu jsem podlehl nadšení, ale nemělo by nám to uškodit. Snad nebude žvanit. Co chce Gornt?"

"Jenom vyřídit poslední detaily." McFay si ho změřil pohledem. "Nezměnil jsi ted', po svatbě, názor?"

"Mohl bych. Ale pokud se Norbert neomluví, tak ne."

"Gornt se chtěl s tebou sejít mezi čtyřma očima, jestli si pro něho uděláš chvilku."

"Dobrá, pověz mu, že všechno může být... Ale dřív si s ním promluvim, ne?"

Gorntova srdečnost zaplnila místnost. Malcolmovi připadal jako starý kamarád. "Šampaňské?"

"Díky, tchaj-pane. Smím vám poblahopřát?"

"Smíte. Na zdraví!"

"Na vaše, pane."

"Promiňte, ale musíme si pospíšet. Zítra bude času víc. Co se děje?"

"Chtěl jsem vám důvěrně sdělit, že zítra pan Greyforth přijme váš kompromis. Žádný souboj nebude."

Struan se usmál. "To je nejlepší zpráva... Ne, druhá nejlepší zpráva, kterou jsem dnes dostal."

"Ano." Gorntův obličej zprásknul. "Jestli to ovšem míní vážně."

"Cože?"

"Raději byste se měl připravit na zradu. Promiňte, že vás v takový slavný den polévám studenou vodou, ale chtěl jsem vás varovat. Víím, že si to rozmyslí."

Malcolm se na něho zadíval a po chvíli přikývl. Z míry ho to nevyvedlo. "Když mám co do činění s Norbertem a všemi lidmi od Brocků, čekám od nich zradu i k snídani." Jejich sklenky zacinkaly. "Na zdraví - a na bohatství a štěstí."

Oběma připadalo, že je v místnosti horko. Malcolmovi neušla Gorntova zvědavost, ale nechápal její důvod. "Pořád ještě předpokládáte, že mi zítra poskytnete informace, které potřebuji?"

"Ale ovšem." Gornt vstal. "A co má smlouva?"

"Je hotová. Zítra ji podepíšu před svědky."

"Díky. Uvidíme se zítra. A ještě jednou gratuluji."

Opět Malcolm spíš vycítil, než opravdu vypožíroval jeho podivnou náladu. "Těšíte se na to stejně jako já."

Zdalo se, že se Gorntovy oči zaostřily. "Ano. Bude to zase jeden slavný den, konec a začátek."

* * *

V patře se Angelique dívala do zrcadla, nic však neviděla, jen si bezděčně pohrávala s pečetním prstenem. Poprvé se dnes ocitla o samotě, v soukromí svého pokoje za zamčenými dveřmi, a v okamžiku, kdy usedla, náhle začala podléhat zmatku: vše se odehrálo tak rychle, jsem vdaná, i když jsem to vlastně ani nečekala, nikdy mě nenapadlo, že to bude právě takové, na palubě lodi, doufala jsem a modlila se, ale nepovažovala jsem to za možné kvůli tolika překážkám, které mi stály v cestě, jsem vdaná, ale ne před tvář Boží, vdaná za muže, kterého jsem rozhodla získat, sváděla jsem ho a podněcovala, aby on sváděl mě, muže, kterého obdivuji, ale jehož jsem podvedla - za znásilnění nemůžu, potrat byl nezbytný, bez těch náušnic to nešlo a utajování byla jediná možnost, jak si zachránit život, ale přesto to byl podvod. Tenhle muž mě miluje k zbláznění, všechno kvůli mně riskuje, ale já ho okradla, podvedla a vstoupím do manželské postele nečistá, přesto ale...

Cestou zpátky na břeh jsem se mu s tím třikrát rozhodla svěřit.

To není pravda, začala jsem mu říkat jenom část, tu o náušnicích, ale mě vždy přemohlo a zastavilo jeho nadšení, kdy povídal pravdu o své matce a jejích dopisech - a o Skyeovi, otci Leovi a anglikánském knězi, o admirálovi a siru

Williamovi - jak se dostal do bezvýchodné situace, ale nakonec stejně zvítězil. "Vyhrál jsem, má milovaná ženo. Vyhrál jsem tě a teď už mi tě nikdo nevezme..."

Objetí a slzy z naprostého štěstí v jeho náručí.

Bůh je mi svědkem, vím, že bych ho zničila, kdybych začala. A jakmile bych se jednou rozpovídala, vím, že by se ze mne vylil i zbytek. A on by pak umřel, ten ubohý milý muž. A to on opravdu je, nejmilejší muž v mém životě. Teď už vím, že ho miluji, stejně - nikdo by se tolik nesnažil, nikdo by neodklidil z cesty tolik překážek. Miluji ho, ale přesto...

Co teď musím udělat?

Zpozorovala v zrcadle svou tvář, jak na ni civí. Nelíbilo se jí, že se přistihla, jak neovládá výraz ve svém obličeji, a tak sklopila oči. Všimla si, že si v prstech pohrává se zlatým kroužkem, sem a tam, stejně jako si se svým pečetným prstenem pohrával André. Malcolmův byl zlatý a těžký s vyrytým Struanovým znakem: skotským lvem propleteným s čínským drakem. Neznamená to dobro a zlo? napadlo ji a náhle se zachvěla.

Chtěla přemýšlet o něčem jiném, a tak si začala rázně kartáčovat vlasy, jenže ani to nepomohlo. Přepadly ji temné předtuchy, vrhaly se na ni rychleji a ještě rychleji, všechny - i vzpomínka na něho.

Najednou jako by se v ní zvedly odporné zvratky a tlačily se ven. Pociťovala závrať a chytla se rukama za spánky. "To ne... Musíš být silná... Musíš být silná, protože jsi sama, musíš..." Přestala sténat, neboť všechno zlé náhle zaplašila jiná myšlenka. "Ale ty nejsi sama," promluvila nahlas. "Už jste dva, je tu Malcolm a potřebuje tě. Malcolm, tvůj muž..."

Tento obraz naplnil celou její mysl i srdce. A vtom ho uslyšela, jak volá dole pod schody radostným hlasem: "Andílku, pospěš si, je čas jít... Honem!"

Beze spěchu vstala, poklekla před soškou Panny Marie a naprosto upřímně ze sebe vypravila: "Matko Boží, odpusť mně, hříšnici. Těžce jsem zhřešila, a proto prosím za odpuštění. Těžce jsem zhřešila a žiju ve lži, ale přísahám, že se ze mne stane nejlepší manželka, jaká jen dokážu být, tak dlouho, jak mi jen bude dáno, protože miluji toho muže z celého srdce, stejně jako miluji tebe..."

* * *

"Jsem tak ráda, že tě zase vidím, Raiko-čan," usmála se Meikin a poklekla proti své hostitelce. "Už jsme se nesešly příliš dlouho." Byla to mama-san domu U Wistárie, pro kterou pracovala Koiko, a teď byla pozvána do nejsoukromější části bytu Raiko.

"Ano, děkuji, je to pro mě velká pocta," odpověděla Raiko, potěšená příchodem staré přítelkyně, zároveň však dost překvapená, že Meikin přijala její pozvání k obchodní schůzce tak rychle. "Prosím, ochutnej těch několik drobností, úhoř je zvlášť chutný. Saké, nebo brandy od gaidžinů?"

"Nejdřív saké, prosím." Meikin si dala nalít od pozorné služky. Obchody se jí vedou, usoudila, když si povšimla drahé výzdoby tohoto izolovaného a bezpečného domku uvnitř zdi hostince U Tří kaprů.

"Doba je zlá, ale našťastí gaidžinové neznají cenu peněz. Přestože jsou ohavní, výnosy jsou vysoké a cena horké vody, čistých ručníků a parfémů nízká." Obě ženy se zasmály, pozorovaly se a vyčkávaly.

Meikin si vybrala suši - chutnaly skvěle - a na svou drobnou postavu toho spořádala hodně. Na cestu si záměrně zvolila jen všední kimono. Kdo ji potkal, považoval ji za ženu drobného obchodníka a ne za jednu z nejbohatších mama-san v Edu, majitelku nejdražšího domu radosti v největší Jošiware v celé zemi, nedávno zcela přestavěného a nově zařízeného po loňském požáru, s deseti nejnadanějšími gejšami a dvaceti nejpůsobivějšími kurtizánami - a majitelku smlouvy s Lilí Koiko. Během jídla se rozhlížela po nejnepřístupnější části bytu Raiko, určené pro zvláštní příležitosti, obdivovala jedinečné hedvábné látky, polštáře a tatami, nezávažně konverzovala a přemýšlela, proč byla pozvána na schůzku.

Když dojedly a propustily služky, Raiko nalila do dvou misek svůj nejlepší koňak. "Na zdraví a peníze!"

"Na zdraví a peníze!" Tak vynikající alkohol Meikin ještě nepila. "Gaidžinové mají své silné stránky."

"Ve světě vín a pálenek ano, ale ne ve svých přívěscích," poznamenala Raiko moudře. "Dovol, abych ti darovala láhev. Mezi mé zákazníky patří Furansu."

"Děkuji. Jsem ráda, že se ti obchody tak daří, Raiko-čan."

"Mohly by být lepší. Vždycky."

"A co Hinode?" zeptala se Meikin - majitelka poloviny její smlouvy. Když za ní Hinode přišla, umístila ji ke své sestřenici, mama-san jiného podniku, který Meikin vlastnila. Potom se náhodou doslechla o podivné a naprosto neobvyklé poptávce Raiko po velice zvláštní dívce. Vše se vyřídló snadno - Raiko byla stará přítelkyně, kterou znala dlouhá léta, a věřila jí už od doby, kdy společně začínaly jako maiko a kurtizány. "Dohoda se plní uspokojivě?"

"Mám pro tebe další splátku, i když se s ní ten chlap opozdil."

Meikin se zasmála. "To mě nepřekvapuje. Umíš skvěle vyjednávat." Poklonila se na znamení vděčnosti.

"Slibuje, že za pár dní přinese větší obnos. Možná další náušnice."

"Ale!" Byla to Meikin, kdo výhodně prodal první pár. "To byl velice uspokojivý obchod." Zákazníková splátka na smlouvu Hinode stačila na pokrytí všech nákladů přinejmenším na rok. "Jak se jí daří?"

Raiko vyprávěla o prvním i následujících setkáních tak barvitě, že druhá žena napětím ani nedýchala.

"Správně mu říká zvíře," podotkla Meikin.

"Není to špatný člověk. Obávám se, že se z té nemoci za čas pomátne. Ona alespoň poznala to nejhorší a smířila se s tím, že on je její karma."

"Smím se zeptat, nejsou... neobjevily se už nějaké známky?"

"Ne, nic. Ale každý den mě nutí, abych jí prohlédla ty části těla, kam si nevidí ani v zrcadle."

"To je divné, Raiko-čan." Meikin si upravila hřeben ve vlasech, aby ji netahal. "Co když - a jestli se objeví něco, co nedokáže ukrýt - sáhne po noži?"

Raiko pokrčila rameny. "To člověk nikdy jistě neví."

"Pověděla ti, proč přijala tuto karmu?"

"Ne. Ani slůvko. Mám ji ráda, ale pomoci jí můžu jen málo. Ano, je to divné, že se nám nesvěřila, vid'?" Raiko upila koňaku. Teplo, které se jí rozlilo po těle, a vzácné potěšení pohostit svou nejstarší a nejdůvěryhodnější přítelkyni, ji blažilo u srdce. Jako maiko bývaly nerozlučné, v mládí se milovaly, vždy si věřily a mohly se jedna na druhou spolehnout. "Dnes ji přijde navštívit. Jestli chceš, můžeš se na ně chvíli dívat."

Meikin se uchichlala. "Už mě dlouho nezajímá, ani nevzrušuje, když sebou jiní smýkají, ani když jsou přítom násilní, nebo třeba jemní - i když jde o dobře vybaveného gaidžina." Byla příliš šťastná, že je u své přítelkyně, než aby chtěla pokazit náladu smutným příběhem Geko a Šin Komody, který si vymínila poznat ještě dřív, než ji sem poslala.

Až Hinode zemře, Raiko-čan, tak ti ho povím a popláčeme si nad hořkostí života, kterou my ženy musíme přetrpět. Až do té doby zůstane tajemství Hinode v bezpečí, jak jsme se dohodly, stejně jako jméno jejího syna a místo, kam ho poslala.

Polil ji ruměncem. Milovala tajemství a hry života. "Takže s Hinode je to zařízeno. Dobře. A co dál?"

"Dál..." Raiko ztišila hlas. "Mohla bych sehnat důležité informace o bitevních plánech gaidžinů."

Na tvářích Meikin vyskočily rudé skvrny a byla stejně napjatá jako druhá žena. "Útoky proti Edu?"

"Ano."

"To by mohly být velice cenné informace, ale promiň, takové vědomosti bývají nebezpečné - zhoubné."

"Ano a ještě obtížněji se prodávají, i když pro správnou osobu by mohly mít velkou hodnotu."

Meikin si utřela kapičku koňaku, ale mohla to být i kapka potu. "Když se takové informace koupí, ať už jsou správné nebo nesprávné, tak často padají hlavy."

"To je pravda." Raiko chápala nebezpečí, ale byla tak vzrušená jako už dlouhé roky ne. Dosud se nikdy neocitla v centru edoské politiky, jenže blízkost Hiragy a znalosti o šiši, které od něho získala - a tajemství o něm a o Orim, jež jí prozradil šoja - ji přitahovaly. K tomu se přidávaly její vztahy s Furansu-san a jeho prostřednictvím získané vědomosti o gaidžinech, paradoxně zdroji jejího bohatství a zároveň nepřáteli jejich posvátné Země bohů. A také nechuť vůči bakufu a Andžóovi, který zavraždil její další přítelkyni Juriko, mama-san od Sedmačtyřiceti róninů za to, že u sebe ubytovala šiši.

Otřásla se při představě, jak její vlastní hlava krásně kůl, zachvěla se strachem, ale i extází. Juriko už byla zvěčněna ve výtiscích ukijo-e kolujících po Plovoucím světě, stala se novou oblíbenkyní gejš a dokonce uvedena divadelní hra, v níž vystupuje jako hlavní hrdinka.

"Máš pravdu," zašeptala, "Ale některé informace za to riziko stojí. A kdybych... kdybych sehnala důležité tajné informace... co vysocí činitelé tajně plánují proti gaidžinům, mohla bych je také využít k našemu oboustrannému prospěchu." Na okraji její složité paruky se hromadil pot. Otfela jej malým růžovým savým papírkem. "Je horko, vid'?"

"Ne tak horko jako by bylo v ohni, do kterého bychom se mohly dostat."

"Kolik by zaplatili za datum zahájení útoku - a za bojové plány gaidžinů?" Toho dne ráno jí dal Furansu-san dost informací, aby přiměly k velkorysosti i nejskeptičtějšího zájemce.

Meikin cítila, jak jí tlouče srdce. Doufala, že ji Raiko pozvala právě kvůli něčemu takovému. V posledních dvou letech v ní promyšleně živila zájem a nepřímou poukazovala na možnosti, jak ji nabádal sensei Kacumata, který oceňoval jakoukoli informaci o gaidžinech. A také proto, že v poslední době dostali všichni vyzvědači pracující pro bakufu tajné instrukce spojené se slibem vysoké odměny, aby se zaměřili na Jokohamu, odhalovali tajemství gaidžinů a zjistili, kdo vyzradil nepříteli důvěrné zprávy o japonských záležitostech. Bylo klíčové důležité, že první krok učinila Raiko - po pravdě jediná osoba, na kterou by se spolehla v tak nebezpečné hře. "Jak brzy dojde k útoku?"

"Bylo by možné dát výměnou nějaké důležité tajemství gaidžinům jako součást obchodu?"

Meikin se pohodlně opřela a dlouho usilovně přemýšlela.

Ano, Raiko se dá naprosto věřit, pokud se ovšem neocitne v ohrožení života. Ano, takový stále otevřený kanál zpráv by byl velice cenný nejen finančně, ale sloužil by i věci - sonnó džoi - kterou podporovala celou svou bytostí. Ano, a také by mohla podvrhnout gaidžinům i pečlivě vymyšlené dezinformace.

Řekla tiše: "Raiko, stará přítelkyně, vůbec nepochybují, že by tairó Andžó a Joši za takové datum i jiné podrobnosti bohatě zaplatili, ale promiň, potíž je v tom, jak jim ty zprávy dodat, převzít peníze a přitom se samy nevystavit nebezpečí."

"Koňak, Meikin-čan?" Raiko byla celá zesláblá vzrušením. "Jestli někdo takovou hádanku dokáže vyřešit, budeš to ty."

Obě ženy na sebe pohlédly a usmály se. "Možná."

"Ano. Pro tuhle chvíli by to snad stačilo. Můžeme pokračovat později, nebo až zítra, jestli si přeješ. Smím ti naplánovat zábavu na večer, jestli nejsi unavená?"

"Děkuji. Ne, nejsem unavená. Loď, kterou jsem přijela z Eda, byla pohodlná a poloprázdná, moře celkem klidné a moji sluhové se postarali, aby mi kapitán splnil jakékoli přání." Meikin dorazila k molu u vesnice chvíli před soumrakem.

"Smím se zeptat, co navrhuješ?"

"Máme tady gejšu, ale neodpovídá tvé úrovni. Je tu pár mladíků, kteří by tě mohli uspokojit." Raiko se kolem očí objevily vrásky. Usmála se, protože si vzpomněla na krásné časy, které si užily v mládí. "A co takhle maiko?"

Meikin se zachichotala a upila koňaku. "Byla by to příjemná změna a připomnělo by mi to staré časy, Raiko-čan."

Pomohlo by mi to přemýšlet, jestli dokážu sehnat, co potřebujeme. Dobrá. Souhlasím, že vážného už bylo dost. Pojd' si promluvit o minulosti a o obchodu. Jak se daří tvému synovi?"

"Dobře, stále stoupá po žebříčku Gjókojamy."

"Smím se za něho přimluvit - i když to určitě nebude potřebné? Skvělá banka, určitě ta nejlepší. Dostávám vysoké úroky a mé vklady jsou kvůli bezpečnosti rozděleny na různá místa. Blíží se hladomor, a tak jsem hodně nakoupila budoucí rýži. Tvému synovi už je čtyřiatřacet, vid'?"

"Šestadvacet. A tvá dcera?"

"Díky všem bohům bohatým a chudým jsem ji úspěšně provdala za gošiho, takže její děti budou samurajové. Už má jednoho syna, ale, ííí, její manžel mě přijde na pěkné peníze." Meikin s úsměvem zavrtěla hlavou. "Neměla bych si ale stěžovat. Jenom měním bezcenné kapičky od několika starých boháčů na dědictví, o kterém jsem nikdy ani nesnila. Vid'?"

Do jejich smíchu zazněl zvuk kroků. Zaklepání na šódzi. "Paní?"

"Ano, Cuki-čan?"

Maiko poodsunula dveře a na kolenou se na ně škvírou nevinně usmála. "Prosim za prominutí, ale šoja Rjóši, starší z vesnice, prosí, aby se směl setkat s vámi a vaším hostem."

Raiko zvedla obočí. "Mým hostem?"

"Ano, paní."

Meikin se zamračila. "To chodí pozdravit každého hosta?"

"Jen ty nejdůležitější a ty určitě mezi ně patříš. Tvá přítomnost je pocta pro nás všechny. Určitě mu někdo ohlásil tvůj příjezd. Má širokou síť informátorů, Meikin-čan, a můžeš se něho absolutně spolehnout - je také zástupcem Gjókojamy v Jokohamě. Pozveme ho dál?"

"Ano, ale jenom na chvíli. Budu předstírat, že mě bolí hlava, abychom si mohly povídat až do večere."

"Maličká," přikázala Raiko, "přiveď sem šoju, ale nejdřív pověz služkám, aby přinesly čerstvý čaj a horké saké - a sklid' to nádoby a koňak. Kdyby se dozvěděl, že mám takový zdroj, určitě by tu otravoval denně."

Rychle bylo vše připraveno, stůl zase čistý a dokonale prostřený, obě ženy si osvěžily dech bylinkami a potom šoju s poklonami vpustily dovnitř. "Prosim, promiňte, dámy," spustil nezvykle vzrušeně, klekl, poklonil se a počkal si na stejnou odpověď. "Prosim, omluvte mou nevychovanost, že přicházím bez pozvání, ale chtěl jsem pozdravit váženou osobnost a uvítat ji ve své vesnici."

Obě překvapil nepřístupný výraz v jeho obličeji. Meikin se s ním ještě nikdy nesetkala, ale její známý úředník Gjókojamy o něm mluvil jako o čestném muži, a tak odpověděla zdvořile a nadšeně, jak by se hodilo, kdyby patřil mezi čelné osobnosti z největšího města na světě, pogratulovala mu k dobrému stavu Jošiwary a k tomu málu, co viděla z vesnice. "Předchází vás skvělá pověst, šoja."

"Děkuji, děkuji."

"Čaj, nebo saké?"

Zaváhal, rozhovořil se, ale vzápětí umkl. Nálada v místnosti se změnila. Do ticha promluvila Raiko: "Prosim, omluvte mě, ale co se děje, šoja?"

"Prosim za prominutí..." Obrátil se k Meikin. "Prosim za prominutí, madam, patříte mezi nejváženější zákaznický naší společnosti. Já... já..." Roztřesenou rukou sáhl do rukávu a vytáhl malý kousek papíru. Zašílhal na něj. "Co to je? Co se tam píše? Nepřečtu takhle malé písmo."

"Je to holu... zpráva, kterou přinesl poštovní holub." Šoja se znovu pokusil promluvit, ale slova mu nešla z úst, a tak jen strnule ukazoval na papírek.

Raiko sebou trhla, vzala jej a přisunula ke světlu. Zbledla, zapotácela se, málem omdlela a klesla na kolena. "Píše se tam: Pokus o vraždu pana Jošiho za úsvitu ve vesnici Hamamacu neúspěšný. Osamělý vrah šiši byl jím zabit. Při potyčce zahynula i paní Koiko. Informujte dům U Wistárie o našem zármutku. Víc informací, jakmile bude možné. Ach! Namu Amida Bucu..."

Meikin zpopelavěla. Pak vykřikla: "Koiko je mrtvá?"

"To bude určitě nějaký omyl," vzlykala celá vyděšená. "Určitě omyl! Koiko mrtvá? Kdy se to stalo? Není tam žádné datum! Šoja, jak jste se... To musí být lež! Bude to lež!"

"Promiňte, ale datum je zakódované nahoře," zamumlal. "Stalo se to včera, asi za úsvitu. V Hamamacu, to je stanice na Tókaidó. To není omyl, paní, ne, není, promiňte."

"Namu Amida Bucu! Koiko? Koiko je mrtvá?"

Meikin se na něho netečně podívala. Po tvářích jí stékaly potůčky slzí. Nevypravila ze sebe ani slovo a svezla se mdlobách na zem.

"Služky!"

Přiběhly a přinesly čichací soli, studené ručníky a ošetřovaly ji i Raiko, která se snažila vzpamatovat a zoufale se pokoušela vypočítat si, jak se to dotkne jí. Poprvé znejistěla, zda teď může Meikin důvěřovat, nebo zda pro ni představuje nebezpečí, kterému by se radši měla vyhnout.

Šoja strnule klečel. Bylo nezbytné a stále nezbytné zůstávalo, aby předstíral, že je vystrašený a děsí se špatné zprávy, kterou přinesl, ale v srdci ho bláznilo, že se dožil takových neuvěřitelných událostí.

Druhý lístek papíru si nechal pro sebe. Byl důvěrný, šifrovaný a psalo se v něm: Vrahem byla Sumomo. Koiko zřejmě zapletena do případu, zraněna šurikenem, potom s'ata Jošim. Připravte uzavření účtů Meikin. Nezmiňujte se o Sumomo. Hlídejte Hiragu jako národní poklad, jeho informace nedocenitelné. Mačkejte z něj další. Jeho rodině poskytnuta finanční výpomoc podle dohody. Naléhavě žádáme válečné plány gaidžinů za jakoukoli cenu.

Jakmile obdržel zprávu, ihned zkontroloval v účetních knihách, co Meikin dluží jeho odbočce, ačkoli věděl, že to nebude ani setina hodnoty nejnižší bronzové mince. Nebylo proč se znepokojovat. Ať už ji dá pan Joši poslat na onen svět, nebo jestli se z pastí vyvlékne, banka na tom vydělá. Jestli dopadne špatně, na její místo přijde jiná mama-san - využijí zbytky jejího bohatství, aby pomohli nástupkyni do začátku. Gjókojama ovládala celé finančníctví Jošiwary - obrovský a trvalý zdroj příjmů.

Je to ironie osudu, řekl si v duchu. Napadlo ho totiž, co by si ty dvě pomyslely, kdyby se dozvěděly, jak si Gjókojama získala své neotřesitelné postavení. Jedno z nejpřísněji utajovaných tajemství tohoto zaibacu bylo, že jej založila

geniální mama-san.

Začátkem sedmnáctého století s nadšeným souhlasem šóguna Toranagy předložila plán na vystavění čtvrti obehnané zdí, kde v budoucnu měly podnikat všechny domy radosti Eda, drahé i ty podřadné. Nazvala ji Jošiwara, místo, kde roste rákos, podle pozemku, který jí Toranaga přidělil. Potom vytvořila novou třídu kurtizán zvaných geiša, které studovaly svobodná umění a dosáhly v nich určité úrovně, ale obvykle neobsluhovaly hosty jako milostnice.

Začala půjčovat peníze, soustředila se na edoskou Jošiwaru a brzy rozhodla sítě i do všech obdobných čtvrtí, které se zakládaly po celé zemi. Šógun Toranaga moudře usoudil, že v takových částech města bude snadnější dohlédnout na poskytovatele tohoto druhu služeb i na jejich zákazníky a zdanit je.

A co v té době bylo neuvěřitelné, neznámým způsobem přesvědčila šóguna Toranagu, aby jejího nejstaršího syna povýšil na samuraje. I jejím ostatním synům se brzy začalo dařit: stavěli lodě, obchodovali s rýží, vařili pivo a vyráběli saké. Jejich potomci dnes vlastnili nebo ovládali obrovskou síť podniků. Za pár let získala povolení, aby tento samurajský rod přejal jméno Šimoda. Teď Šimodové byli dědičnými knížaty a ovládali malé, ale bohaté léno na Izu. Byla to ona, kdo vymyslel nápis nad všemi branami do Jošiwary: Naléhavá je žádost těla, musí se uspokojit. Zemřela ve dvaadvadesáti letech. Ta mama-san se jmenovala Gjóko, Dáma štěstí.

"Šójo," vypravila ze sebe Meikin mezi vzlyky, "poradte mi, jak se mám zachovat?"

"Musíme počkat, paní, být trpěliví a čekat," odpověděl váhavě. Stále měl na obličej masku strachu, neboť si náhle uvědomil, že přestože sténala hlasitě a srdceryvně, měla nejbezohlednější výraz v očích, jaký kdy viděl.

"Čekat? Na co? Ovšemže musíme čekat, ale co dál?"

"My... zatím neznáme všechny podrobnosti toho, co se stalo, paní. Promiňte, prosím, ale neexistuje možnost, že by se paní Koiko zapletla do spiknutí?" zeptal se, a otočil tak nůž v otevřené ráně jen proto, aby ji potrápil. Gjókojama sice neměla žádné důkazy, ale podezírala Meikin, že udržuje nebezpečné styky se sonnó džoi a s Havranem - přes jejich zaobalená varování - a to byl další důvod, proč jí poradili nakoupit budoucí sklizeň rýže, a to nejen jako moudrou investici, ale i jako ochranu banky pro případ, že by byla obviněna a odsouzena.

"Koiko a spiknutí? Má kráska, můj poklad? Samozřejmě že ne," vybuchla Meikin. "Samozřejmě že ne."

"Meikin-san, až se urozený pan Joši vrátí, určitě si vás, jako její mama-san, dá zavolat. V případě, prosím za prominutí, že mu nepřátelé našeptají něco proti vám, bylo by moudré mít... mít připravené důkazy... vaši úcty."

Ani jedna z žen se nemusela dál vyptávat. Jací nepřátelé? Úspěch vyvolává žárlivost a tajnou nenávist všude v okolí - zvláště mezi nejlepšími přáteli - a v plovoucím světě, ženském světě, ještě víc než kde jinde. A obě úspěšné byly.

Meikin už překonala první šok a horečně přemýšlela, jak utéct - pro případ, že by ji Joši podezíral, Koiko mu něco na ni prozradila, nebo kdyby se dokázalo, že ona i Koiko podporovaly sonnó džoi a šiši a znaly se s Kacumatou. Opravdová možnost získat jinou totožnost a někde se ztratit neexistovala, na to byl Nippon příliš důkladně rozdělen a organizován. Po celé zemi byl zaveden systém, podle něhož deset hlav rodin vytvářelo základní jednotku odpovídající za poslušnost a dodržování zákonů ve svém okruhu, deset těchto jednotek tvořilo další seskupení se stejnou odpovědností a tak to pokračovalo výš až k nejvyššímu zákonodárci - knížeti.

Proto nebylo kam utéct, kde se skrýt. "Co já bych tak mohla nabídnout velkému urozenému panu Jošimu?" zeptala se skřehotavým hlasem. Cítila se tak zle, jako ještě v životě ne.

"Možná... možná informace."

"Jaký druh informací?"

"To nevím, promiňte," povzdychl si s předstíraným zármutkem. Zítra už by to mohlo být jiné, dnes ale nesmí přestat předstírat, aby jim dal tvář, a to i přes jejich hloupost. Je pitomé pokoušet se ovlivnit povstání přes penis, zvláště když jeho majitelů - šiši je málo, většinu jich rozprášili nebo zabili, a přesto nadále páchají neomluvitelný hřích - prohrávají.

"Nevím, madam, ale urozený pan Joši má určitě starosti, velké starosti, co podnikne ta strašná flotila gaidžinů.

Připravují se přece na válku, ne?"

V okamžiku, kdy to vyslovil, zpozoroval, že oči Meikin zaplály ještě pronikavěji a upřely se na Raiko, která zrudla. Aha, pomyslel si spokojeně, ony něco vědí - a také by vědět měly, když u nich přespávají ti odporní gaidžinové! Při všech bozích, jestli nějací jsou, co vědí ony, měla by se rychle dozvědět i Gjókojama.

"Takové novinky by mohly ulevit jeho bolesti, určitě by jí ulevily," prohodil a moudře přitom pokyvoval hlavou, jak se sluší na bankéře.

* * *

O sto kroků dál v chatce ukryté za zdí a zasazené do zahrady seděl se zkříženými nohama Phillip Tyrer, vykoupáný, s plným žaludkem dobrého jídla a saké, nahý pod svým japonským županem a celý u vytržení. Za ním klečela Fudžiko, znalými rukama masírovala jeho krční svaly a nacházela mezi nimi body rozkoše a bolesti zároveň. Oblečena byla do yukaty na spaní, vlasy měla rozpuštěné a teď se přiblížila ještě víc, jemně ho kousla do ušního lalůčku, skoro doprostřed, kde leží erotický bod. Jazykem ještě dramaticky stupňovala jeho blažené pocity.

Prsty mu smyslně jezdila po ramenou ve stále stejném tempu, a snímala tak z něho starosti. A on skutečně zapomínal na poradu sira Williama se Seratardem, během níž pomáhal svému nadřízenému odrazit nápor toho Francouze a jeho neustálé zákeřné pokusy získat alespoň minimální výhodu. Ačkoli, povězte si to otevřeně, říkal si v duchu, že tomu úlisnému darebákovi podléhají jen dvě průměrné lodě, zatímco my máme flotilu opravdových válečných korábů a jejich posádku tvoří chlapi, žádní patolízalové.

Vedl záznam z jednání a potom pomáhal převést dva alternativní bitevní plány do správné diplomatické angličtiny a francouzštiny pro obě vlády a v prostší řeči do příkazů admirálovi a generálovi. Čas plynul a hlava ho bolela čím dál víc. Ale při dopoledním jednání se André projevil jako velice užitečný, byl dobře připraven, neustále přispíval svými návrhy a údaji, manévroval oběma nadřízenými tak, aby se dohodli a učinili rozhodnutí. Všichni čtyři přísahali, že

zachovají tajemství.

Konečně vyklouzl z vyslanectví, překročil můstek, zabušil na branku, kterou ihned otevřela sama Raiko, s poklonou ho vpustila dál a odvedla přes zahradu, vykoupali ho a nakrmili. Raiko se konečně začala k němu chovat jako k významnému činiteli.

Trvalo jí to zatraceně dlouho, pomyslel si velice potěšeně a všechny své nervy naladil tak, aby Fudžiko svými prsty... Ta si v duchu neustále připomínala varovná slova Raiko: "Nějaká zlá a lačná osoba nízkého původu U Lilie svedla našeho vznešeného gaidžina. Přilákala jsem ho sem s velkými náklady a musela jsem za to mnohokrát dělat ústupky prostředníkům. Dnes nesmíš zklamat, možná máš poslední příležitost, jak si ho k sobě přivázat hedvábnými provazy. Použij každý trik, každou techniku... dokonce i Měsíc za horou."

Fudžiko zaváhala. Tohle ještě nikdy nezkoušela, dokonce ani při nejvášnivějším milování. Nevadí, řekla si stoicky, lepší pár podivných chvilěk výstředního chování než dnešek bez zvláštního příplatku za gaidžina a bez celoročního platu za pohodlný život.

Její prsty byly stále blíž a blíž a ona si začala tiše pobrukovat, ale v tom ji začaly přemáhat krásné sny o vesnickém domku, dětech, dobrém manželovi a jejich dozrávajících rýžových polích, představy tak krásné a milé a...

Rázně je zaplašila.

Dokud zákazník neusne, přikázala si.

Dnes ulovíš toho nevděčného psa jednou provždy. Pro celý dům U Tří kaprů je to otázka tváře. Nechat si ho odlákat nízkou osobou od Lilie?

To ne! Brr!

44

Večerní příliv změnil sílu a clipper Prancing Cloud se zhoupl na kotvě. "Vše je připraveno pro případ bouře, pane," ohlásil první důstojník. Kapitán Strongbow přikývl a dál bafal z dýmky.

Stáli na velitelském můstku. Vítr skřípal ráhny a kladkami na jejich hlavami. Strongbow byl rozložitý, drsný padesátník s milým pohledem. "Čeká nás jasná noc, ostrý vítr, ale ne ledový." Usmál se a tiše dodal: "Dobré pro naše hosty, ne?" První důstojník, stejně vysoký, drsný a ošlehaný větrem, jenže o polovinu mladší, je také sledoval pohledem. Pousmál se. "Ano, ano, pane."

Angelique a Malcolm postávali pod nimi na hlavní palubě, tiskli se k sobě, opírali se o zábradlí a pozorovali světla Jokohamy. Malcolm měl na sobě svrchník oblečený přes košili a kalhoty na denní nošení a měkké boty. Dnes poprvé, aniž by pocítil velkou bolest, vstoupil na palubu jen o jedné holi. Ona si přehodila přes ramena a dlouhé volné šaty těžký rudý šál. Kousek od nich leželo palubní dělo. Plachetnice byla vyzbrojena deseti třicetilibrovými kanony na levoboku a pravoboku a dalšími na zádi a přídi. Řadoví lodníci je ovládali stejně zručně jako střelci vojenského námořnictva. Byla to Strongbowova pýcha. Totéž však už zdaleka neplatilo o všech jejich clipperech, nákladních plavidlech a parnicích.

"Je to pěkné, vid', má drahá ženo?" prohodil Malcolm. Tak opravdu šťastný byl za celý život jen málokdy.

"Dneska je celý svět krásný, mon amour," odpověděla a přitulila se k němu. Před chvílí povečeřeli a teď čekali, kdy z hlavní kajuty, do níž se nastěhovali, sklídí nádobí a vše bude připraveno. Kajuta byla prostorná a zabírala celou příď. Obvykle v ní bydlel kapitán, pokud ovšem nebyl na palubě tchaj-pan - v souladu s jedním z mnoha pravidel, která před třiceti lety zavedl Dirk Struan. Dodnes se flotila řídila jeho předpisy do posledních podrobností: nejlepší mzdy, čistota, výcvik a připravenost k boji.

Strongbow zkoumavě pozoroval příliv. V těchto vodách mohla změna přílivu ohlašovat, že za několik hodin přijde cunami, obrovská vlna podmořským zemětřesením vzdáleným třeba i tisíc mil, která na hladině dokázala zničit vše, co se jí připletlo do cesty, a udeřila-li na pevninu, i celá pobřežní města.

Vycítil, že nic nevybočuje z normálu, a ohlédl se na Struana. Těšilo ho, že ho má zase na lodi a že dostal rozkaz zítra ráno vyplout pod plnými plachtami do Hongkongu. Dobře věděl, stejně jako všichni, že vrátit se mladíkovi nakázala Ona sama už před několika týdny. Starosti si však dělal s tím, že poveze i to děvče.

Můj Bože, ať jsem zatracený, jestli ji můžu oslovovat paní Struanová - ta je jen jedna, napadlo ho. Mladý Malcolm a ženatý? Přes její zákaz? Přes její odpor? To je přece ztřeštěnost! Je ta svatba vůbec právoplatná? Podle námořních zákonů ano, pokud by ovšem byli dospělí, jenže to oni nejsou. Podaří se jí dosáhnout zrušení sňatku? Nevsadil bych na ně zlámanou penci ani proti zlaté guineji. Ta si najde hned dvacet způsobů, jak prohlásit obřad za neplatný, dřív než řekne švec. Prokristapána!

A co bude s tím děvčetem potom? Co se s ní stane? A s mladým Malcolmem? Dokáže proti ní prosadit svou vůli? Jsem rád, že jsem je nemusel oddávat já, díky Bohu za to. Udělal bych to, kdyby mě požádal? Ani za nic! Nikdy!

Ta bude mít pěnu u pusy. A má pravdu, ani jeden není plnoletý - a ještě ke všemu to děvče je katolička. Vyvolá to velikou bitvu, tentokrát matky proti synovi, boj na život a na smrt bez pravidel. A my dobře víme, jaká je to d'ablice, když se rozzuří - ještě horší než moje Kočka - jenže mladý Malcolm se změnil; tak tvrdého a odhodlaného jsem ho ještě nepoznal. Proč? Kvůli tomu děvčeti? To ví jen Bůh. Ale stejně to bude příjemná změna, až zase budeme mít opravdového tchaj-pana, chlapa.

Každý přece vidí, že by mladý Malcolm kvůli ní skočil přes palubu, a kdo by mu to vyčítal? Já ne. Sám bych se s ní oženil, kdyby to bylo jen trochu možné. Ale Bůh je mi svědkem, že tentokrát vůbec nebudu spěchat s hlášením, radši se půjdu napít a pak hupky do postele s mou Kočkou. Uchichtl se. Kočka byla jeho dlouholetá milénka, šanghajske děvče proslulé svým temperamentem i žárlivostí, ale jejíž vášnivost se nevyrovnala žádná.

"Nezměnily se rozkazy, pane?"

Strongbow pokrčil rameny. Malcolm určitě nemá důvod, proč se vláčet na pevninu před svítáním, aby se zase rychle

vracel, alespoň ne když chodí tak špatně - jestli s jednou holí nebo dvěma berlemi není důležité. Kdyby se objevily nějaké problémy, nebo bylo třeba něco podepsat, McFay přece může přijít na loď. Ach, ano, Jamie, copak asi před námi tajíte? Zavání to nějakou nepravostí - proč by se jinak všechno tak utajovalo a proč by nepustil posádku na břeh? I on zaslechl fámy o nadcházejícím souboji. To bude jedna z těch bláznivých eskapád, do nichž Struany zatahuje jejich nezřízená pýcha. Musel by si to vyřídit ještě před odjezdem. Určitě by udělal cokoli, aby pokořil Brockovy, i když každý ví, že by s nimi měl uzavřít mír. Ty hádky už trvají příliš dlouho a stále se stupňují. Nebudeme po Vánocích plout pod Brockovou vlajkou? Bože, doufám, že ne.

Ten mladý hlupák mi připomíná spíš svého dědečka než otce. Prokrista, to byl ale chlap! Strongbow se s ním plavil několikrát při cestách s opiem kolem čínského pobřeží. Tehdy ještě sloužil jako poddůstojník, potom jako velitel dělostřelců a nakonec jako třetí důstojník pod hrbáčem Stridem Orlovem - po tchaj-panově smrti velitelem flotily clipperů.

Viděl, jak Malcolm pokládá děvčeti ruku na rameno, ona se k němu tiskne a srdcem byl na jejich straně. Má ten chlapec těžké mládí, je těžké být tchaj-panem, nebo skoro tchaj-panem Vzneseného domu, když měl takového dědečka - a takovou matku. Záměrně přešel na druhou stranu můstku a zadíval se na moře. První důstojník ho následoval. Oba vzhledli vzhůru na stěžňová lana, mezi nimiž jako mezi bidélky s křikem přelétli mořští ptáci. Jeden z nich se spustil z ráhna košové plachty a oba námořníci ho doprovázeli pohledem, když se vydal dolů na noční rybolov a vytratil se ve tmě. Další ho následoval stejně tiše.

Malcolm a Angelique, ponoření do svého klidu, stáli nehnutě. Horní část třicetiminutových přesýpacích hodin na můstku se vyprázdnila. Hlídka je okamžitě obrátila a šestkrát zazvonila, aby oznámila jedenáctou hodinu večerní. Z dalších lodí v zátoce okamžitě zazněla ozvěna. To je vytrhlo ze zamyšlení. "Není už čas jít dolů, andílku?"

"Hned to bude, můj milovaný. Čchen slíbil, že nám přijde oznámit, až bude kajuta uklizená." Myslela na to od chvíle, kdy se jí zeptal, jestli by se dnes chtěla vdát. Usmála se a políbila ho na bradu, připravená a vyrovnaná. "Můj drahý muži, čeká nás spolu krásný život, slibuji. Už tě nic nebude trápit a budeš zdravější než kdy předtím. Slibuješ?"

"Tisíckrát... má drahá ženo."

Další mořští ptáci slétli z lan, Čchen vyšel nahoru a oznámil, že vše je zařízeno, jak tchaj-pan přikázal.

Malcolm na něho promluvil v kantonském dialektu: "A pamatuj si, že až mě budeš budit, nesmíš vyrušit tchaj-tchaj."

Tchaj-tchaj znamená nejvyšší z nejvyšších, první manželka - která měla rozhodující poslední slovo uvnitř každé čínské domácnosti, stejně jako byl manžel nejvyšší mimo ni.

"Spěte dobře, pane, deset tisíc synů, missí."

"Tchaj-tchaj," opravil ho Malcolm.

"Deset tisíc synů, tchaj-tchaj."

"O co jde, Malcolm?" zeptala se s úsměvem.

"Přál nám šťastnou svatební noc."

"Tuo-sie, Čchen," poděkovala čínsky.

Čchen na ně počkal, dokud se nerozloučili s důstojníky a nesešli dolů - Malcolm za pomoci hole, o kterou se opíral.

Aj-je-ja, povzdechl si v duchu, když se protahoval průlezem ke schůdkům do prostoru pro mužstvo, všichni bohové, velcí i malí, ochraňujte pána a dopřejte mu noc, která stojí za tu všechnu bolest - minulou i budoucí - ale dříve myslete na mě a mé problémy a vysvětlete Veleváženému Čchenovi a tchaj-tchaj Tess, že já s touhle svatbou nemám vůbec nic společného.

Strongbow se z velitelského můstku díval za odcházejícím Čchenem. "Všechny jste ubytovali? I služebnictvo?"

"Těm jsme zavěsili sítě na spaní ve skladu plachet na pravoboku. Jestli nepříjde bouře, budou tam jako v bavlnce."

"Dobře. Dáte si teď čaj?"

Hlídka od půlnoci do čtvrté ráno. Seběhl do podpalubí. Na konci chodby směrem k přídi se nacházela hlavní kajuta.

Dveře měla zavřené. Slyšel, jak zapadá závora. S úsměvem si začal pohvizdovat a zamířil k ložní kuchyni.

* * *

Malcolm se opíral o dveře celý netrpělivý očekáváním. Byl rozhodnut dojít ke svému svatebnímu lůžku bez pomoci.

Angelique se zastavila u postele a ohlédla se na něho. Místnost byla dobře zařízená. A teplá. Velký jídelní stůl a židle přišroubované k podlaze. Prostorné lůžko, které stačilo i pro dva, jak velel další z tchaj-panových zákonů. Bylo vysoké, jeho čelo se opíralo o pažení stěžně a přivázané kanafasové polštáře chránily spícího, když se loď naklonila při křižování nebo plula pod plnými plachtami. Ty teď byly skasané. V levé přední části se nacházela koupelníčka s toaletou. Na pravoboku ložní skříň jako šatník. Petrolejka zavěšená na trámu vrhala příjemné stíny.

Oba znejistili a zaváhali.

"Andílku?"

"Ano, chéri?"

"Miluji tě."

"Já tě miluji také, Malcolm. Jsem tak šťastná."

Oba stáli neschopni pohybu. Šál se jí svezl z ramen a odhalil bledě zelené šaty s vysokým pasem a záhyby měkkého hedvábí nabíraného pod výstřihem, v němž se její prsa zvedala a klesala skoro stejně rychle, jak ji bušilo srdce. Šaty si dala ušít ve stylu nejmodernější haute couture podle obrázku z posledního čísla L'Illustration, které jí poslala Colette, ale vzhledem ke své odvážné jednoduchosti dosud nepřišly úplně do módy. Když se v nich objevila na večeři, kde byl hostem Strongbow, způsobila pozdvižení. Oba muži se neovládli a hlasitě vydechli.

Její oči byly jeho zrcadla a on už ztrácel schopnost dál čekat. Zdálo se jí, že jeho touha po ní sahá, obklopuje ji a dusí, a tak přispěchala do jeho objetí. Vášnivě. Šál jí sklouzl na podlahu a ona to ani nezpozorovala.

Hlava se jí točila, když zašeptala: "Pojď, chéri," vzala ho za ruku - a na sebe přenesla část jeho váhy - znovu se v duchu

pomohlila a poprosila o pomoc, zapomněla na minulost i budoucnost a žila jen přítomností. Odvedla ho k lůžku pevně rozhodnutá, že bude pro něho vším, co si přál a co očekával. Už od prvních okamžiků dnešního překvapivého a neuvěřitelného obřadu se chystala na tuto chvíli, promýšlela si, co udělá, v mysli tříbila své vlastní představy a porovnávala je s vyprávěním, které jí šeptávala Colette o tom, jak se velké dvorní dámy chovaly o svatební noci: "Je moc důležité, Angelique, abys byla jako průvodce, ovládala hřebce jako dobrý jezdec, silnými rukama a pevnou uzdou, pevně, ale jemně, abys překonala násilné sklony, které se projeví i u těch nejkrotších mužů - abys zmírila bolest. Buď připravená..."

Jeho netrpělivost byla obrovská, velké dlaně po ní bloudily a rty byly stále naléhavější. "Já ti pomůžu," řekla chraptivě plná touhy už začít. Rozepnula mu plášť, pak košili, ale trhla sebou, když spatřila velikou jizvu v pase.

"Mon Dieu, zapomněla jsem, jak hrozně tě zranili."

Jeho vášeň pomínula. Ne však bušení srdce. Všechny instinkty v něm vyvolávaly nutkání zahalit se do košile či do prostěradla, ale rozhodl se to neučinit. Jizva patřila k jeho životu. "Promiň."

"Nemáš se za co omlouvat, mon amour," odpověděla. V očích se jí objevily slzy, a tak se k němu přitulila. "Já se omlouvám, kvůli tobě a za všechnu tu hrůzu... Promiň."

"To ne, drahoušku. Byl to joss. A brzy z toho zůstane jen zlý sen, to všechno, pro nás oba. Slibuji."

"Ano, drahoušku, odpusť, bylo to ode mne hloupé," zašeptala a dál ho držela. Za chvíli, když strach o něho pomínil, se na sebe rozzlobila, že provedla takovou chybu, oťřela si slzy - a s nimi i smutek toho okamžiku - rychle ho políbila a předstírala, že se nic nestalo. "Promiň, drahoušku, bylo to ode mne hloupé. Posad' se na chvíli." Poslechl.

Prohlédla si ho jakoby nevidoucima, ale stejně zářícíma očima, rozvázala si hedvábný pásek, rozepnula knoflíčky na zádech a nechala šaty, aby jí padly k nohám, jak si to naplánovala. Zůstaly jí jen kalhotky a přes ně pantalonky. Sáhl po ní, ale ona se zachichotala, vyklouzla mu a odběhla k šatníku, kde měla své zrcátko, krémy a parfémy a beze spěchu se navoněla za ušima, potom na prsou, aby ho dráždila.

Jemu to však nevadilo. Naopak ho uchvátila a okouzila, protože mu mnohokrát různými slovy vysvětlila: "My, Francouzi, jsme jiní než vy, můj drahý Malcolm, k milování přistupujeme otevřeně, pokorně, ale ne skromně, úplně opačně než Britové. Podle nás by milování mělo být jako skvělé jídlo, vzrušovat smysly, všechny smysly a ne takové, jaké učí naše ubohé anglické sestry a jejich bratry: musí se to odbyť rychle, ve tmě a domnívat se, že to celé je nečisté a lidská těla ostudná. Uvidíš, až se vezmeme..."

A teď se vzali. Byla jeho žena, koketovala s ním, aby ho potěšila, a on byl naplněn radostí a energií. Díky Bohu za to, vydechl s ohromnou úlevou - celé týdny si dělal starosti a znovu prožíval příběh s dívkou z Jošiwary, kdy nic nezabíralo. "Andílku," zavolal ji hrdelním hlasem.

Stydlivě si vysvlékla spodní prádlo, přešla k zavěšené lampě a stáhla knot, ale nechala světla právě dost. Vypadala ještě přitažlivěji a lépe, než si představoval - pohled na její nahé tělo mu připadal jako sen a přitom byl tak lákavě, živě reálný. Pomalu klesla na druhou stranu lůžka a ulehla vedle něho.

Šeptaná slova lásky, dotečky rukou, zkoumání, jeho těžké oddechování, tisknutí se k sobě, bolestivé lapání po dechu, když se pohnul, horké rty a polibky plné vášně. Její vlastní ruce pátravé, ale opatrné a zdrženlivé, celá její mysl soustředěná na to, aby vytvořila obraz šťastné, nevinné první lásky, kterou mu chtěla věnovat - plná zoufalé snahy uspokojit, ale zůstat trochu vylekaná.

"Ach, Malcolm, Malcolm..." šeptala, líbala ho vášnivě plná lásky - a modlila se, aby byla pravda, co jí odpověděl Babcott na její otázku: "Nedělejte si starosti, nějaký čas mu nebude příjemné jezdit na koni a nebude nijak skvěle tančit polku, ale to nevadí, bude schopen ukočírovat čtyřspřeží, velet lodi jako kapitán, řídit Vznešený dům, zplodit mnoho dětí - a být nejlepší manžel, jakého kdy..."

Zoufale ho teď potřebovala. Ale ovládala se, kontrolovala svou vlastní touhu, podle plánu mu pomáhala, vedla ho a pak ostré vzdychnutí, ale ne ústup, držela ho pevně, reagovala a reagovala, až za chvíli vykřikl. Celé její tělo se zmítalo v křeči jeho vyvrcholení a dalšími a dalšími výkřiky. Najednou byl bezmocný, sténal a jeho nehybná váha ji drtila - a přitom nedřtila.

Je to divné, že unesu jeho tělo tak snadno, že vše do sebe zapadá, pomyslela si, zatímco její ústa šeptala sladká a něžná slůvka, konejšila jeho vzdechy a stony. Byla spokojená, že jejich první spojení dopadlo tak dobře.

Napůl ztratil vědomí, zbloudil na jakési neznámé planině, byl ve stavu beztlíže, prázdný, necítil nic, ale přesto byl prosycen láskou k tomuto neuvěřitelnému stvoření, které mu ve své nahotě poskytlo vše, co si představoval, a ještě víc. Její vůně, chuť a bytí. Každá jeho buňka byla spokojená. Všechno to stálo za to. Ona je teď moje a já se zachoval mužně a ona žensky, ach, Kriste, doufám, že jsem ji neublížil.

"Jsi v pořádku, andílku?" zeptal se přidušeně. Tep srdce se mu už uklidňoval, ale stále sotva mluvil. "Neublížil jsem ti?"

"Ale ne, drahoušku... Já tě tak miluji."

"Já... já také, miláčku. Ani neumím povědět jak moc." Políbil ji a začal přenášet váhu na své lokty.

"Ne, nehýbej se, prosím, ještě ne, moc se mi líbí, když takhle... Co se stalo, drahoušku?" zeptala se nervózně a přitiskla ho k sobě.

"Nic, vůbec nic," zamumlal a dál přemáhal náhlou bolest ve slabínách, kterou cítil až v hlavě, když se pohnul. Opatrně to zkusil ještě jednou a tentokrát to šlo lépe. A nyní potlačil i sten.

"Nehýbej se, Malcolm," šeptala něžně. "Zůstaň v klidu, odpočiň si, mon amour, mám tě takhle ráda, prosím... Prosím..." Vděčně jí vyhověl a zasípal, jak ji miluje. Cítil se tak uvolněně, tak posedle, tak vyrovnaně, tak naprosto spokojeně, že ho přemohla dřímota a usnul hlubokým spánkem. Lodní zvon zazněl jednou, půl jedné po půlnoci, ale on se ani nepřevrátil a Angelique tam ležela, klidná, utěšená a ukojená. Její budoucnost začala a ona si užívala ticha kajuty rušeného jen občas zapraskáním dřeva, to jak vlny sevřely trup plachetnice, a rovněž vychutnávala pocit naplnění. Aniž ho vzbudila, vyklouzla zpod jeho těla, odešla do koupelny a očistila se. Povzddechla si a poprosila o odpuštění.

Píchnutí nožikem. André jí vysvětlil: "Pro muže je obtížné, skoro nemožné poznat, zda dívka je o svatební noci panna nebo ne, když nemá důvod k podezření. Trochu strachu, sten v pravou chvíli, malá, všefákající kapička krve na prostěradle a ráno se vše vyjasní, a bude, jak má být."

Je to ale odporný cynik, ten André, uvažovala. Bůh mě před ním ochraňuj a odpusť mi mé hříchy. Jsem tak ráda, že jsem vdaná a brzy odjedu do Hongkongu, takže už na něho nikdy nebudu muset myslet, jen na svého Malcolma... Na lůžko skoro dotancovala. Opatrně se uložila do postele, chytila ho za ruku, zavřela oči a viděla náherné obrázky své budoucnosti. Miluji ho, miluji.

* * *

Najednou se probudila s pocitem, že zažila další zemětřesení. Kajuta byla tmavá a zavěšená lampa, která vydávala jen sporé světlo, se trochu pohupovala. Brzy si vzpomněla, jak ztlumila plamen, než šla spát, a uvědomila si, že zvuk, který ji probudil, byl lodní zvon, a ne hroutící se katedrála při zemětřesení v jejím snu, že zemětřesení bylo jen houpání lodi, a ne nějaký noční děs. Když ho pak spatřila vedle sebe, opět prožívala záři lásky, něco úplně jiného, než poznala dřív, a věděla, že jsou svoji a že ani tohle není sen.

Čtyři zvonění? Dvě hodiny ráno. Nebo už šest? Ne, ty hloupá, to nemůže být, to by okénky dovnitř pronikalo světlo a Malcolm povídal, že se ještě musí stavět na břehu, než zvedneme kotvu a vydáme se zpět do civilizace, abychom si troufli postavit se dračící v jejím doupěti - ne, abychom pozdravili tehyni, kterou okouzím a získám si na svou stranu, která si mě rychle oblíbí a stane se z ní dokonalá milující babička.

Prohlížela si ho v ranní polotmě. Spal na boku, s hlavou položenou na ruce, ve spící tváři ani stopy po vráskách ze starostí, dýchal tiše, tělo měl teplé a příjemně čistě mužsky voňavé. To je můj manžel, já ho miluji, jsem jenom jeho a to ostatní se nikdy nestalo. Mám to ale štěstí.

Dotkla se ho rukou. Zavrtěl se. Také jeho ruka sáhla po ní. V polospánku řekl: "Ahoj, andílku."

"Je t'aime."

"Je t'aime aussi."

Jeho ruka ji našla. Zareagovala. Nebyl na to připraven, a tak sebou trhl a otočil se k ní. Zadržel dech, protože za očima pocítil bolest. Když přešla, vydechl.

"Je t'aime, chéri," vzdychla a nahnula se nad něj, aby ho políbila a mezi polibky zašeptala: "Ne, nehýbej se, zůstaň tak, lež klidně." Pak dodala s úsměvem a hlasem chraplavým touhou. "Lež klidně, mon amour."

Za chvíli ho přemohla vášeň. Vzrušený a rozechvělý, vše bylo zapomenuto, teď sdílená smyslnost a hned zase pomalé a znova pomalé pohyby, potom rychle, a opět pomalu a hlouběji, jeho hlas hrdelní, povzbuzující a její odpovídající stejně, dál a dál, silněji a silněji, všechny jeho žlázy, svaly a touha se soustřeďují, dokud není blízko a blizoučko, zase se vzdaluje a zase se blíží, drží ji, pomáhá jí, vniká, dokud ona necítí, jak jí mizí tělo, mizí její váha, všechno mizí, ona se na něho zhroutí, její křeče a výkřiky, vtahuje ho hlouběji do sebe, jeho svaly napjaté k prasknutí při posledním vniknutí. A potom, a potom byl i on bez váhy, jeho trup se rozměňoval sám o sobě a chvěl se vypětím, dokud neodešla poslední šílená a tak vítaná křeč a všechny pohyby neustaly.

Jenom společné sípavé vzdechy, společný pot, společná srdce.

Za chvíli přišel k vědomí. Její spící váha na jeho hrudi nebyla nic. Ležel při onom zázraku, chápavý, rozradostněný, jednou rukou ji přidržoval a byl přesvědčen, že lepší manželku mít nemůže. Její dech, dlouhý, pomalý a hluboký, mu chladil tváře. Hlavu měl čistou a budoucnost jasnou, bez sebemenší nejistoty o sobě samém. Vůbec nepochoyboval, že učinil správně, když se s ní oženil. Byl si jist, že teď dokáže vyřešit konflikt se svou matkou a že společně s ní se vypořádá s Brocky, stejně tak vyřídí Norberta, zastaví prodej opia a děl, přesvědčí Jamieho, aby zůstal, a povládně Struanovým, jak se vládnout má - jak by tchaj-pan chtěl, aby se vládlo. Až se čas naplní, až udělá, co je jeho povinností a Vznesený dům bude opět v Asii první, předá jej novému tchaj-panovi, prvorozenému synu, kterého pojmenují Dirk, prvnímu z mnoha synů a dcer.

Jak dlouho tam ležel, nevěděl. Byl naplněn sebejistotou a radostí a v extázi ji objímal, miloval, dýchal její dech, byl šťastnější než kdykoli dřív a než mohl být kdykoli potom, jeho rty jí šeptaly, jak ji má rád, jeho mysl ho ukolébávala do spánku v blaženém teple a pryč od vzpomínky na ten hrozný, nádherný, mučivý, svíjivý, nekonečný výbuch nesmrtelnosti, který ho, jak se mu zdálo, rozerval na kousky.

45

Středa, 10. prosince

Za šedého úsvitu chvátal Jamie McFay od mola v Opileckém městečku. Zabočil za roh a v Zemi nikoho uviděl Norberta a Gornta, jak čekají na dohodnutém místě. Bez zájmu se podíval na taštičku v Gorntově ruce, která podle dohody ukrývala soubojové pistole. Špinavé a plevelem zarostlé smetiště bylo až na ně tří - a roje much - opuštěné. Cestou nepotkal nikoho kromě opilců chrápajících v chatrčích, rozvalených na lavičkách či v prachu. Nevšímal si jich.

"Promiňte," omlouval se Jamie. Sotva lupal po dechu. Podobně jako oni si oblékl proti rannímu vzduchu, těžkému a vlhkému, převlečník a nasadil si klobouk. "Omlouvám se, že jsem se opozdil..."

"Kde je tchaj-pan Zatraceného domu?" přerušil ho hrubě Norbert. "Podělal se strachem či co?"

"Polib mi prdel," zavrčel Jamie. Obličej měl stejně šedý jako špinavá obloha. "Malcolm je mrtvý, tchaj-pan je mrtvý."

Nechápavě na něho zírali. Ani on tomu ještě nemohl uvěřit. "Právě jsem se vrátil z lodi. Byl jsem si ho vyzvednout před úsvitem, oni totiž přespali na Prancing Cloud. On byl..." Slova ho opustila. Vyřinuly se mu slzy, jak opět prožíval okamžiky, kdy dorazil ke clipperu a u schůdků našel Strongbowa, bledého a vyděšeného, který na něho už dlouho před tím, než vystoupil na palubu, křičel, že mladý Malcolm zemřel a že poslal jejich kutr pro lékaře, ale pro Kristovy rány, nedá se nic dělat, je mrtvý.

Vyběhl po schodech a spatřil Angelique schoulenou v rohu na velitelském můstku, zabalenou do přikrývek. Kolem ní

pobíhal první důstojník. V duchu se modlil, aby to nebyla pravda, jenom noční můra, a seběhl do podpalubí. Hlavní kajuta byla zatopena světlem. Malcolm ležel na zádech na lůžku, oči měl zavřené a ve smrti vypadal klidně, bezstarostně. Byl přikrytý až po bradu a Jamieho napadlo, že takhle svého přítele ještě neviděl - jeho tvář vyzařovala klid a pohodu.

"To... byl to Čchen," chrll na něho vyděšený Strongbow. "Jeho sluha Čchen, Jamie, před patnácti minutami ho chtěl probudit, to on ho našel, Jamie, on ho našel - závora se tady dá zvednout zvenčí jako ve většině kajut na lodích - tak si otevřel. Oni oba spali, alespoň si to myslel. Angelique spala opravdu, jenže Malcolm ne. Zatřásl s ním, pochopil, co se stalo, a málem zemřel také. Vyřítel se z kajuty, aby mě sehnal, jenže to už se vzbudila ona také. Byla vzhůru a ječela, to ubožátko, zoufalá, sténala tak hrozně, že by se z toho člověk pomínul, tak jsem ji vyvedl ven a nařídil prvnímu důstojníkovi, aby se o ni postaral, vrátil jsem se tam, ale už se nedalo nic dělat. Ubohý chlapec, ležel tam stejně jako teď, jenom jsem mu zatlačil oči, ale podívej, podívej..."

Strongbow stáhl roztřesenou rukou přikrývku. Malcolm byl nahý. Spodní část těla spočívala v tratolišti krve, teď už zaschlé a sražené. Matrace jí byla nasáklá. "On... on určitě vykrvácel, nevím proč, ale předpokládám, že..."

"Ježíši Kriste!" vykřikl zoufale Jamie, sesul se do křesla a celý otupělý klel, klel a klel. Malcolm! "Co si teď počnu?" zeptal se bezmocně sám sebe.

Hlas Boží zaburácel kajutou a odpověděl mu: "Zabalíš ho do ledu a pošleš domů!"

Vyděšeně vyskočil. Strongbow si ho zmateně prohlížel a najednou si Jamie uvědomil, že nevědomky vyslovil otázku nahlas a že to byl kapitán, kdo promluvil. "Nic jiného, sakra, říct neumíš, prokrista?" vyštěkl na kapitána.

"Promiň, Jamie... nechtěl jsem... nechtěl jsem..." Strongbow si otřel čelo. "Co mám dělat?"

Po odmlce, která trvala snad celé věky, s divoce tlukoucím srdcem a třešticí hlavou zabručel: "Nevím."

"Normálně my bysme... normálně bychom ho pochovali do moře, nemůžeme ho držet... Mohl bys ho pohřbit na břehu... Co chceš, abych zařídil?"

Jamie mu jako by mzek vypovídal službu. Vtom si všiml, že u lůžka sedí A-tu, drobná, teď už stará babka, pohupuje se na patách, ústa se jí otevírají a zavírají, ale žádný zvuk z nich nevychází. "A-tu, chodila nahoru, tady nic, ej-ja!"

Nevnímalá ho. Jen se dál kývala dopředu a dozadu, hýbala ústy a neodpovídala. Zkusil to znovu, ale zbytečně.

Strongbowovi řekl: "Radši počkej. Počkej na Babcotta nebo na Hoaga."

Vyšel na palubu a klekl si vedle Angelique. Byla pořád tma, do rozednění bylo ještě daleko. Neodpovídala mu, ani když na ni mluvil sebeněžněji, povídal, jak ho to mrzí, jak moc ho to bolí a pokoušel se ji ukonejšit. Na okamžik zvedla zrak, ale její velké modré oči v bledé tváři ho nepoznávaly. Opět se schoulila do přikrývek a nevidoucima očima zírala na palubu.

"Jedu na břeh, Angelique, na břeh? Rozumíte? Bude lepší, když to oznámím siru Williamovi, rozumíte?" Mdle mu přikývla a on otcovsky ji pohládl. Na schůdcích přikázal Strongbowovi: "Stáhněte vlajku na půl žerdi. Všichni námořníci ať zůstanou na palubě. Rozkaz k vyplutí se ruší. Jak to jen půjde, hned se vrátím. Na nic nesahejte, dokud nedorazí Babcott nebo Hoag."

Cestou na pevninu ho přemohla těžká nevolnost a teď proti němu stáli Norbert a Gornt. Gornt byl šokovaný, Norbertovi ale zablýskalo v očích. "Malcolm že je mrtvý? Jak se mu to stalo, krucinál?"

"Nevím," dostal se sevřeného hrdla. "My... poslali jsme pro Babcotta, ale vypadá to, že vykrvácel. Musím to oznámit siru Williamovi."

"Chceš říct, že ten mladej mizera chciplnul při šoustání? Zrovna v nejlepším? Já jsem toho mizeru přišel zabít, ale on se mezi tím prošoustal k Perlový bráně? Dědek Brock se uchechtá..."

Slepý vztekem McFay vyrazil vpřed, pravou pěstí udeřil Norberta do obličeje, až ten se odkutálel, ale zvedák levačkou minul cíl. Ztratil přitom rovnováhu a klesl na kolena. Norbert se nahnul jako kočka a se vzteklým výkřikem vyskočil na nohy. Obličej měl zkrvavený a nos pokřivený. Vztekle se pokusil kopnout Jamieho do hlavy. Špičkou boty však zasáhl jen Jamieho límec, a ten ránu zmínil, takže mu nezlomila vaz, ale jen ho odhodila stranou. Norbert si otřel z tváře krev, vrhl se vpřed a znovu divoce kopl. Tentokrát však byl Jamie připraven a odvalil se stranou a Norbert ho minul. Rychle se zvedl se zaťatými pěstmi, levá ruka mu však vypovídala službu.

Vteřinku proti sobě výhrůžně stáli a nenávisť přehlušovala jejich bolest. Gornt se je pokusil zastavit, ale v tom okamžiku oba proti sobě zuřivě vyrazili a odstrčili ho, jako by byl jen pírk. Pěsti, nohy, pokusy vypíchnout druhému oči, facky, kolena do rozkroku, drásající nehty, rvaní šatů a vlasů - cokoli, jen aby zničili toho druhého. Dlouholeté nepřátelství vybuchlo s nezvladatelnou zuřivostí. Oba byli stejně vysocí, Jamie o patnáct kilogramů lehčí, Norbert tvrdší a zákeřnější. V rukou se mu objevil nůž. Jamie i Gornt vyjekli, protože se vrhl dopředu, minul, ale hned se vzpamatoval, znovu bodl a tentokrát zasáhl. Jamie zavravoral. Prohrával a zasažené rameno ho nesnesitelně bolelo. Norbert s vítězným křikem k němu přiskočil, aby ho znetvořil, ale nezabil, jenže v té chvíli ho Jamieho pěst zasáhla do nosu a rozdrtila jej. Norbert se svezl na ruce a kolena, sténal a nezvedal se. Bolestí na chvíli oslepl. Byl poražen.

Jamie se postavil nad něj a lapal po dechu. Gornt očekával, že Norberta dorazí kopnutím do slabin a dalším do hlavy a potom mu třeba podpatkem navždy rozmačká tvář. Tak by to udělal on sám - nebylo gentlemanské sáhnout po noži a posmívat se smrti jiného člověka, i když to byl nepřítel, pomyslel si celý spokojený, že McFay zvítězil.

Malcolmova smrt ho netěšila. S touto možností dnes vůbec nepočítal, alespoň ne dnes. Musí změnit plány, a to rychle. Ale jak, proboha? Můžu nějak využít tu rvačku, přemýšlel a čekal, co teď udělá McFay.

Jamieho vztek rychle přešel. Hrudník se mu těžce zvedal. Ústa měl plná žluči a krve. Odplivl si. Už dlouhá léta si přál pokořit Norberta, teď se mu to podařilo a byl s ním vyrovnaný jednou provždy - a pomstil se i za Malcolm, který byl záměrně vyprovokován.

"Norberte, ty parchante," zasípal a samotného ho překvapilo, jak podivně zněl jeho hlas a jak mizerně se cítil. "Jestli řekneš něco, cokoli proti mému tchaj-panovi, cokoli, můj Bože, jestli se mu budeš ještě jednou posmívat, tak tě

rozmlátím na kaši."

Namáhavě vrávorál kolem Gornta, jako by ho neviděl, a zamířil k molu. Asi o deset metrů dál zakopl o kořen, s kletbou se zhroutil na kolena vyčerpaný a netečný vůči okolí tam klečel.

Norbert se probíral a plival kolem sebe krev. Místo nosu měl rozdrčenou, bolestivou kaši a žaludek se mu zvedal vztekem, že byl poražen. Vyděsil se. Dědek Brock ti to neodpustí, křičel jeho mozek, máš po své prémii a rentě, kterou ti slíbil, celá Asie se ti vysměje, nechal ses zmlátit, pokoiť a navždy poznamenat tím čubčím synem Jamie, mnohem slabším, než jsi sám, tím Struanovým parchantem...

Cítil, že mu někdo pomáhá vstát. S námahou se přinutil otevřít oči. Lapal po dechu a byl celý zmatený, obličej a hlava mu hořely, oči měl napuchlé, že mu zbyly jen úzké škvírky, ale přesto zahlédl McFaye, jak namáhavě vstává, obrácený k němu zády, a šikmo před sebou zpozoroval Gornta, ještě se soubojovými pistolemi na dva výstřely v rukou.

Napůl šlel bolestí a hlavou se mu zmateně honily myšlenky: Na tuhle vzdálenost se určitě trefíš, Gornt je jediný svědek a při vyšetřování budeme tvrdit: McFay sáhl po zbrani, sire Williame, ano, prali jsme se, bojovali, ano, ale on mě udeřil první, vid', Edwarde, pověz Boží pravdu, jak hrozné, Vaše Ctihodnosti, hrozné to bylo, pistole nějak spustila, ubohý Jamie...

Norbert chňapl po pistoli a zvedl ji.

"Jamie!" vykřikl Gornt varovně.

McFay se překvapeně otočil a zíral na namířenou zbraň. Norbert zajásal a stiskl kohoutek, ale Gornt byl připraven, s dalším varovným výkřikem mu vrazil do ruky, takže střela vyletěla nahoru a v té chvíli, zády k McFayovi, zakryl zbraň svým tělem, oběma rukama ji překvapivě silně držel a předstíral, že o ni bojuje s Norbertem. A pořád se upřeně díval do Norbertových očí. Byly vyděšené, protože uviděly smrt. Gornt mu vykroutil pistoli, namířil ji proti protivníkovi hrudi a zmáčkl druhý kohoutek. Norbert zemřel okamžitě. Potom Gornt s předstíraným úděsem nechal tělo spadnout. Celé to trvalo jen pár vteřin.

"Všemocný Bože," vyhekl Jamie. Nechápatě přivrávorál a klesl na kolena vedle mrtvoly.

"Můj Bože, pane, nevěděl jsem, co mám dělat, ach, můj Bože, pane Greyforth vás chtěl střelit do zad a já jsem jen... Ach, můj Bože, pane McFayi, sám jste to viděl, vidíte, křičel jsem, abych vás varoval, ale... chtěl vás střelit do zad..."

Nemůžeme něco udělat? Byl by vás zabil!" McFaye, který napůl poslepu klopýtal pro pomoc, přesvědčil snadno.

Jakmile se Gornt ocitl o samotě a v bezpečí, vydechl si. Byl spokojen sám se sebou. Potěšilo ho, že bleskově odhadl, co Norbert provede, a vsadil na to svůj život.

"Když hraješ hazardní hru, musíš vše načasovat i provést dokonale," často ho poučoval nevlastní otec, když ho zasvěcoval do umění karbanu. "Občas se naskytne šance, chlapče, dárek osudu. Dostaneš něco mimořádného, vezmeš to a musíš to zabít. Vyhraješ velký balík, nemůže to nevyjít, jestli je ten dar opravdu pro tebe a jeho načasování je správné. Ale nenech se oblafnout ďáblem - přibije tě na kříž, rozdává karty stejně jako ostatní, ale přitom jinak. Jednou ten rozdíl poznáš sám, až tě to potká..."

Gornt se zlomyslně usmál. Jeho otčím to mínil se zabitím jen obrazně, ale prostě se to tak přihodilo. Jeho dárek osudu byl Norbert.

Dokonalé načasování, dokonalé zabití, dokonalé alibi.

Norberta musel poslat na onen svět z mnoha důvodů. Třeba proto, že by Norbert mohl odvrátit část pohromy, která se řítí na Brocka, a ještě všeho využít proti Struanovi. Také proto, že Dědek Brock nařídil Norbertovi zabit Struana, pokud to bude jen trochu možné, a nakonec - a to bylo nejdůležitější - proto, že se Norbert choval jako neotesaný buran, bez vkusu i bez smyslu pro čest, že prostě nebyl gentleman.

Mouchy se už slétávaly kolem mrtvoly a sedaly na ni. Gornt ustoupil stranou a zapálil si doutník. Rozhlížel se kolem sebe. Stále žádná cizí postava, nic se ani nepohnulo. První paprsky slunce jen s námahou prorážely zataženou oblohou. Zatímco čekal, odstranil slepé náboje z druhé pistole, Malcolmovy pistole, na nichž trval Norbert. Pousmál se. Byl odhodlán zbraně zaměnit. Kdyby se Norbert rozhodl, že se souboj nezruší, jak slíbil, že se bude přece jen konat, dostal by atrapu sám.

Byl to ale parchant, ten Norbert, ulevil si v duchu. Šťastnou cestu do pekla. Malcolmova smrt mě mrzí. Nedá se ale nic dělat, odjedu do Hongkongu a dohodnu se s jeho matkou - bude to tak bezpečnější a lepší. Norbert měl pravdu, ona je opravdový tchaj-pan. Prodám jí to, co by jinak dostal Malcolm, opravdové nástroje a důkazy, aby zničila Morgana a syny - a zlikvidovala Morgana, ztělesněného ďábla.

Moje je pomsta, pravil Pán. Ale pro mne to neplatí. Ne pro mě, Edwarda Gornta, Morganova syna. Ach, Morgane, kdybys jen tušil, jak nádherná bude pomsta, jak správné je spáchat otcovraždu. Zaplatíš za to, že jsi říkal, že se s tou děvkou oženíš, jen když...

Je to ironie, Morgane, že ses celý život pokoušel zničit svou sestru a její rodinu - a tvůj otec chtěl provést to samé své dceři - a já jsem tvůj jediný syn, tvá Nemesis, a ochráním ji před tebou, aby tě zničila.

S Tess bude vyjednávání bezpečnější než s Malcolmem, lepší. Ona mi dohodí Rothwellův podnik v Šanghaji a poskytne mi záruku na úvěry ve Victoria Bank, které potřebuji, a zajistí mi místo ve správné radě. Ne, to ne, to by považovala za hrozbu a oprávněně, to místo přijde později. Mezitím se vypořádám s dalšími na seznamu, se společností Cooper-Tillman.

A co udělám teď? Vyrazím do Hongkongu, jakmile to jen půjde. Je to nezvyk, že už tady Norbert ani Malcolm nejsou. Podivné.

Zemřít v tom nejlepším? To mě podrž. Ale je to krásný způsob, jak odejít!

Tím, že osud odstranil Malcolm, mi poskytl další výhru. Angelique. Teď je volná a bohatá, Vznešený dům je bohatý. Šest měsíců bude stačit, dost času na to, aby držela smutek a já zařídil všechno potřebné. Tess moc potěší, že se do té doby odstěhuje z Hongkongu někam mimo její dosah. A že se vdá. Ale co kdyby čekala dítě? S tím si začnu lámat

hlavu, až se ukáže, že je opravdu těhotná. Na tom stejně nezáleží, dostanu Vznešený dům rychleji, než jsem původně plánoval.

Jeho tichý smích se mísil s bzučením much.

* * *

"Přišel doktor Babcott, sire Williame," ohlásil Tyrer.

"Tak ho pozvi dál, proboha. Georgi, dobré ráno. Co se, k čertu, stalo tomu chudákovi? To je úžasně! A co Angelique, jak ta je na tom? A slyšel jsi už o Norbertovi? Ten mizerný parchant se před pár hodinami pokusil střílet Jamieho do zad!"

"Ano, už se to k nám doneslo." Babcott byl neoholený a viditelně rozčilený. "Hoag odvedl Angelique na francouzské vyslanectví, odvezli nás na břeh společně - a ona se nechtěla vrátit ke Struanovým."

"To chápu, nemám jí to za zlé. Jak je na tom?"

"Je v šoku, samozřejmě. Dali jsme jí sedativa. Je mi jí líto - - prožila si tady hrozné věci, nejdřív Tókaidó, potom ten zatracený lump rónin a teď tohle. Prokletá smůla, strašná smůla. Pořádně ji to vzalo."

"To ano. Bude to... vůbec schopná unést?"

"Doufám, že ano. To se nikdy nedá odhadnout předem. Je mladá a silná, ale... Člověk nikdy neví. Při všem, co je mi svaté, doufám, že bude." Oba muži byli vážně znepokojeni. "Taková škoda obou dvou. Prokletá práce, připadám si tak zatraceně bezmocný."

Sir William přikývl. "Musím přiznat, že mě jejich svatba opravdu rozzuřila, ale pak, když jsem se o tom všem dnes ráno dozvěděl, víš, dal bych prostě cokoli, aby zůstal naživu." Jeho obličej zpřisněl. "Viděl jsi Norbertovu mrtvolu?"

"Ne. O toho se postará Hoag, hned jak bude hotov s Angelique. Říkal jsem si, že bude lepší, když půjdu rovnou sem a ohlásím se."

"Správně jsi udělal. A teď, co se vlastně stalo Malcolmovi?"

Přes svou úzkost se Babcott zatvářil odborně. "Vykrvácel. Praskla mu nějaká tepna nebo žíla. V noci, ve spánku, bez nějakých bolestí nebo křečí, jinak by ji probudil, prostě z něho vyprchal život. Provedu pitvu, musím, jinak bych nemohl vystavit úmrtní list."

"Souhlasím, jestli to doporučuješ." Sir William zaplašil morbidní představy. Zdály se mu nechutné. Vůbec ho netěšilo být v blízkosti lékaře, jakéhokoli lékaře, kteří vždy měli na šatech skvrny od krve a kolem nichž se šířil zápach chemikálií a kyseliny karbolové, i když sami dbali o čistotu sebevíc. "Ubohý mladý Struan. Hrůza. Prostě vykrvácel a zemřel?"

"Ano. Nevím, jestli na tom záleží, ale Malcolm... Ještě nikdy jsem neviděl člověka tak vyrovnaného ve smrti, vypadal, jako by ji skoro uvítal."

Sir William si pohrával s kalamařem na stole. "Georgi, kdyby on, kdyby to na něj šlo... myslím vyvrcholení... nemohlo to způsobit tohle? Chci říct, kdyby byl velice vzrušený?"

"Tak se to pravděpodobně stalo. Ne samotné vyvrcholení, ale nekontrolovatelné napětí, které to vyvolává, mohlo natrhnout ochablé tkáně. Pohlavní ústrojí měl v dokonalém stavu, ale břišní dutina byla oslabená. Spravil jsem mu část tlustého střeva a sešil pár žil, ale zůstaly tam ošklivé zhmožděny. Neuzdravoval se tak, jak bych si představoval, játra měl..."

"Ano, víš, teď nepotřebuji znát podrobnosti," přerušil ho sir William s odporem. Zvedal se mu žaludek. "Můj Bože, mladý Struan! Neuvěřitelně! A hned ta záležitost s Norbertem! Nebýt Gornta, měli bychom teď na krku vyšetřování vraždy. Ten člověk by měl dostat vyznamenání. Mimochodem, zmínil se mi, že Norbert Jamieho vyprovokoval, a tak si výprask zasloužil. Věděl jsi, že Malcolm a Norbert měli mít v Opileckém městečku souboj?"

"Ne, Phillip se mi o tom zmínil teprve před chvílí. Oba to byli šílenci. Zatraceně, varoval jsi je přece."

"Ano, varoval. Blázní jedni, i když Gornt přisahal, že se oba dohodli vzájemně si přijmout omluvu, jenže také se zmínil, že dnes ráno Norbert změnil názor a chtěl Struana zabít. Parchant jeden mizerný!" Sir William nervózně posunoval věci po stole, urovnával papíry a pohrával si s obrázkem zarámovaným ve stříbře. "Co budeme dělat?"

"S Norbertem?"

"Ne, s Malcolmem. Nejdřív co podnikneme s Malcolmem?"

"Dnes ho budu pitvat, dnes odpoledne. Dovolil jsem si zařídít, aby ho převezli do Kanagawy - tam to bude jednodušší. Hoag mi bude asistovat a do zítřejšího rána ti pošlu zprávu. Úmrtní list podepíšeme oba, budeme postupovat jako normálně."

"Přemýšlel jsem, co uděláme s mrtvolou," zabručel sir William nevrle.

"Můžeš ho pohřbít podle vlastního uvážení. V tomhle počasí nemusíš spěchat. Tělo vydrží."

"Vydrží? Dost dlouho, abychom poslali Prancing Cloud do Hongkongu a zjistili, co jeho... co chce paní Struanová. Chci říct, že ho možná bude chtít pohřbít tam a..."

"Můj Bože, tohle bych jí nechtěl oznamovat."

"Já také ne." Sir William si povytáhl límeček. Jako obvykle bylo v kanceláři chladno, uhlí v krbu hořelo špatně a kolem nedokonale utěsněných oken táhlo. "Hoag je rodinný lékař, mohl by tam jet on. Georgi, chtěl jsem se ale zeptat, vydrží to tělo dlouho? Než ji uvědomíme, loď se pak vrátí sem a odveze ho - bude to vůbec chtít?"

"Radši rozhodni sám. Buď ho pohřbi, nebo ho hned pošli pryč. Kdybychom ho uložili k ledu a ještě rakev obložili ledem, na palubě a pod plachtou by vydržel dlouho."

Sir William, celý nesvůj, přikývl. "Phillipe," křikl přes dveře. "Požádej Jamieho, aby sem okamžitě přišel. Georgi, podle mého názoru bude nejmoudřejší, tedy jestli, hm, vydrží, poslat ho zpátky. Co ty myslíš?"

"Souhlasím."

"Dobrá, děkuji. Dej mi vědět, jak je na tom Angelique, a přijď na večeri. Co takhle partičku bridže?"

"Radši to odložíme na zítřek."

"Dobrá, v pořádku, tak to bude lepší. Ještě jednou děkuji... Ztraceně, neuvědomil jsem si to. Co provedeme s Norbertem?"

"Co nejrychleji ho pohřbíme. Brzy se na něho zapomene a nikdo ho tu nebude postrádat."

"Musím to nechat soudně vyšetřit. Edward Gornt je Američan, cizí státní příslušník - připravuje písemné prohlášení. Ještě štěstí že Adamson odjel na dovolenou, jinak by se chtěl do toho plést. Je to právník, víd', nejen americký chargé d'affaires?"

"Ať je to tak či onak, nezáleží na tom. Hoag a já dosvědčíme, jak to bylo po lékařské stránce." Babcott vstal a dodal chladně: "Ale střilet do zad? To Jokohamě nepřinese zrovna nejlepší reklamu."

"To si také říkám." Sir William se už tvářil rozhodněji. "To si také říkám. Nechtěl bych, aby se to rozneslo."

"Myslíte, aby se to dozvěděli Japonci?"

"Ano, budeme je muset informovat, to je naše povinnost. Každopádně jim nemůžeme oficiálně oznámit, co se přesně stalo. U Norberta evidentně šlo o nešťastnou náhodu. Ale co se Struanem?"

"Řekněte jim pravdu," navrhl Babcott, stále ještě rozhořčený zbytečnou ztrátou a rozzlobený sám na sebe, že neodvedl dost dobrou práci. Zoufale si přál - ne jako lékař - vzít Angelique do náručí a ochraňovat ji před vším. "Pravda je, že tuhle zbytečnou, předčasnou smrt toho skvělého mladíka přímo způsobilo zranění, které utrpěl při ničím nevyprovokovaném přepadení na Tókaidó."

Sir William dodal hořce: "A to zavinili vrahouni, kteří dosud nebyli předáni spravedlnosti. Máš pravdu."

Vyprovodil Babcotta ke dveřím, mávl na Tyrera, aby šel dovnitř, a potom se postavil k oknu. Jeho momentální bezmocnost ho rozčilovala. Musíme přinutit bakufu k poslušnosti co nejrychleji, jinak jsme vyřízení a naše představa, že otevřeme Japonsko světu, je ztracená. Sami to neudělají, a tak nám nezbývá než jim pomoci. Jenže oni se musejí začít chovat jako civilizovaní lidé a dodržovat zákony... Ale zatím jsme ohrožení. Cítím v kostech, že nás jednou v noci přepadnou, vypálí to tady a bude po všem. To je stejně jisté, jako že Bůh stvořil jablíčka!

Ano, potom by je čekala odplata - a velké lidské ztráty. O mně se řekne, že jsem nesplnil svou povinnost, a všichni budeme mrtví. To je ale otravná představa. Kdyby alespoň Ketterer nebyl tak tvrdohlavý. K čertu, jak donutím toho paličatého parchanta k poslušnosti?

Povzdechl si, protože věděl, že existuje jen jediná odpověď. Nejdřív se s ním musí usmířit.

Včera večer bouřlivě hovořili o tom, jak admirál okázale nerespektoval žádost paní Struanové a jeho vlastní doporučení. Zpočátku neznal pravý důvod, brzy jej však vymáčkli z Jamieho McFaye, a to vedlo k hádce, při níž na sebe křičeli:

"Nebylo rozumné dovolit Marloweovi..."

"Považoval jsem to za nejlepší! Teď mě poslouvejte..."

"Nejlepší? Sakra! Vy mi říkáte, že nejlepší je pitomě zasahovat do politických a obchodních otázek a snažit se vyjednat dohodu, kterou nemůžete nikdy prosadit, s nástupcem Struanova trůnu, a tak si navždy proti sobě poštvat skutečného šéfa podniku?" vztekal se. "Nebo snad ne?"

"A vy se, pane, vměšujete to věci, které má právo rozhodnout jen parlament, a nikdo jiný - vyhlásit válku - a to ve skutečnosti jen proto, že nejste dost rozumný a nevíte, co říkáte, pane, a zlobíte se, že nezačnu válku, kterou nemůžeme vyhrát, kterou ani se silami, co tady nyní máme, nemůžeme vést. A podle mého názoru by domorodci jakýkoli útok na hlavní město oprávněně považovali za válečný akt, a ne za nějakou náhodu. Dobrou noc!"

"Slíbil jste, že..."

"Slíbil jsem, že trochu zarachotím šavlemi a vypálím pár cvičných výstřelů, abych udělal dojem na domorodce, ale nedal jsem souhlas k ostřelování Eda a ani ho nevydám, dokud mi nedáte právoplatný příkaz schválený Admirálitou. Dobrou noc..."

"Vojenské námořnictvo a armáda podléhají civilnímu dohledu a řídí se jejími doporučeními, k čertu, a dohled tady vykonávám já!"

"Ano, to vykonáváte, k ďasu, pokud s tím souhlasím," zařval admirál. Krk i obličej mu zbrunátněl. "Ale mým lodím nevelíte a dokud nedostanu jiné rozkazy, potvrzené Admirálitou, budu velet své flotile, jak uznám za nejlepší. Dobrou noc!"

Sir William se posadil zpět ke stolu. Povzdechl si, vzal pero a začal psát na papír se svým jménem:

Drahý admirále Ketterere, mnoho z toho, co jste včera večer řekl, je správné. Prosím, omluvte mou neuváženou volbu některých slov v okamžiku napětí. Byl byste tak laskav a zastavil se u mne dnes odpoledne? Určitě jste se doslechl o smutném skonu mladého Struana, který byl podle dr. Babcotta přímým důsledkem zranění způsobeného při nevyprovokovaném přepadení na Tókaidó. Vznesu v souvislosti s úmrtím tohoto výjimečného gentlemana další nanejvýš vážnou stížnost a velice by mě potěšilo, kdybyste mi poradil, jak se s tím vyrovnat. S mnoha pozdravy, vážený pane, zůstávám Váš poslušný služebník.

"Co bych neudělal pro Anglii?" zabručel a zavolal: "Phillipe!" Podepsal se a posypal papír práškem, aby vysušil inkoust.

"Ano, pane?"

"Opište to a řekněte poslíčkovi, aby to odnesl Kettererovi."

"Právě přišel Jamie, pane. A je tu deputace obchodníků a žádá, abyste dnešek vyhlásil za den smutku."

"Zamítá se. Pozvi Jamieho dál!"

McFay byl samá modřina a ruka mu visela na páse.

"Už se cítíš lépe, Jamie? Dobrá. George Babcott mi o všem referoval." Opakoval mu, co si říkali o Malcolmově mrtvole.

"Co si myslíš ty?"

"Měli bychom ho poslat domů do Hongkongu, pane."

"Souhlasím, také mě to napadlo. Doprovodíš... ho?"

"Ne, pane. Paní Struanová. ... Obávám se, že má proti mně velké výhrady, a kdybych tam odjel, jen by to zhoršilo její beztak špatný stav. Nešťastná žena. Mezi námi, jsem ke konci měsíce propuštěn."

"Dobrý Bože! Proč?" Sira William to šokovalo.

"Na tom nezáleží. Teď už ne. Angelique, naše paní Struanová, tam ovšem pojede a s ní doktor Hoag. Víte, že nakonec změnila názor a rozhodla se nebydlet na francouzském vyslanectví, ale ve svých starých pokojích u nás?"

"Ne, hmm, dobře. Podle mě to tak bude nejlepší. Jak je na tom?"

"Hoag říká, že tak, jak se dalo očekávat, ale co tím, k čertu, chce říct? Vypravíme Prancing Cloud hned, jak to vy a on uznáte za vhodné. Kdy se to dá asi čekat?"

"George říkal, že ještě dnes provede pitvu a podepíše úmrtní list. Víc se dozvím zítra. A to by mohl vyrazit na cestu i clipper. Jediný problém je s Angelique, jestli bude schopná cesty." Sir William se na něho znepokojeně podíval. "Co s ní bude?"

"Nevím, opravdu nevím. Neviděl jsem ji už od... naposled na lodi. Nemluvila se mnou, ani jednou, alespoň ne rozumně. Hoag se od ní nehne." Jamie se snažil přemoci smutek. "Nezbývá než doufat."

"Prokletá smůla. Ano, tak nějak to bude. A teď k Norbertovi. Pochopitelně budeme muset jeho smrt vyšetřit."

"Ovšem." Jamie se dotkl své tváře a zaplašil dotěrnou mouchu, kterou přivábila zaschlá krev. "Gornt mi zachránil život."

"Ano. Oceníme to. Jamie, co budeš dělat, až odejdeš od Struanů? Vrátiš se domů?"

"Tady jsem doma. Tady, nebo v Číně," odpověděl prostě. "Já chci... Prostě si nějak založím svou vlastní firmu."

"Dobře. Nerad bych tě ztratil. Bůh požehnej mé duši, ale prostě si tu nedovedu představit Vznesený dům bez tebe."

"Já také ne."

* * *

Den se nachýlil a smutek nad Jokohamou zhoustl. Úlek, nejistota, zloba, strach z války a všeobecné obavy - všichni si vzpomněli na Tókaidó - se mísil s jedovatými poznámkami pronášenými šepem, ale pozor s kým mluvíš, protože kvůli Andílkovi by leckdo sáhl i k násilí a jakýkoli neslušný vtípek nebo smích znamenal neúctu k ní. Malcolm takové štěstí nepotkalo. Měl nepřátele a mnozí z nich se mu posmívali a bavili se další tragédií, která potkala rod Dirka Struana. Také oba duchovní svým způsobem uspokojila, považovali ji za trest Boží.

"André," promluvil Seratard u jídelního stolu na vyslanectví, kde seděl i Vervene. "Napsal poslední vůli?"

"Nevím."

"Zkus to zjistit. Přeptej se jí nebo Jamieho. Ten by zřejmě věděl víc."

André Poncin ztrápeně přikývl. Trápily ho starosti. Struanova smrt mu překazila plány, jak z ní vymáčknout další peníze, aby mohl zaplatit Raiko. "Ano, zkusím to."

"Musíme ustavičně připomínat, že je francouzská občanka, a bránit ji proti tchyni, která se určitě pokusí to manželství zrušit."

Vervene se otázel: "A proč jste si tak jisti, že to bude právě takhle, že se zachová nepřátelsky?"

"Mon Dieu, to je přece jasné!" podrážděně odsekl André místo Seratarda. "Bude přesvědčená, že Angelique zavraždila jejího syna. Všichni dobře víme, jak ji nenáviděla, a teď se to ještě vystupňuje. Určitě ji obviní z būhví jakých úchylek už kvůli svému zvrácenému anglosaskému sexuálnímu dogmatu. Když to neřekne veřejně, tak v soukromí určitě ano. Nezapomínej, že je fanatická protestantka." Obrátil se k Seratardovi. "Henri, radši bys měl zajít za Angelique." On sám ji už vyhledal a pošeptal jí, aby se neubytovala na vyslanectví, ale vrátila se ke Struanům. "Proboha, Angelique, tvé místo je u lidí tvého muže!" Bylo naprosto zřejmé, že si musí posílit postavení u Struanů - za každou cenu. Skoro na ni křičel, ale když uviděl její bezbřehé zoufalství, záchvat zlosti se změnil v lítost. "Radši už půjdu."

"Ano, prosím, jdi."

André zavřel dveře. "Co se to s ním, k ďasu, stalo?" prohodil Vervene a zafuněl.

Seratard se na chvíli zamyslel. A protože usoudil, že už nastal vhodný okamžik, odpověděl: "Asi za to může jeho nemoc - anglický mor."

Jeho zástupce zděšením upustil vidličku. "Syfilis?"

"André se mi svěřil před pár týdny. Měl bys to vědět jako jediný z personálu. Ty výbuchy budou stále častější. Je příliš cenný, než abych ho poslal domů." André mu totiž prozradil, že získal nový a významný zpravodajský kontakt.

"Ten člověk tvrdí, že se pan Joši vrátí do Eda za dva týdny. Říká, že za nevysoký obnos on a jeho lidé v bakufu zajistí soukromou schůzku na naší vlajkové lodi."

"Kolik?"

"Ta schůzka se vyplatí, i kdyby stále sebevíc."

"To ano, ale kolik?" naléhal Seratard.

"Stejně jako já si vydělám za čtyři měsíce," řekl André trpce. "Maličkost. Když už o tom mluvíme, Henri, potřeboval bych zálohu nebo prémii, kterou jsi mi slíbil před pár měsíci."

"Na ničem jsme se nedomluvili, drahý André. Dostaneš ji, až přijde čas, ale ještě jednou promiň, žádné zálohy. Tak dobře. Ty peníze dám hned po schůzce."

"Polovinu teď a polovinu potom. Také mi pověděl, a to zadarmo, že tairó Andžó onemocněl a možná nevydrží ani rok."

"Může to dokázat?"

"Ale, Henri, dobře víš, že to nejde."

"Jestli ten tvůj člověk přesvědčí tu opici tairó, aby se nechal vyšetřit Babcottem a... Zvýším ti plat o polovinu."

"Dvojnásobný plat a ode dneška. Dvojnásobný plat a ještě peníze na výlohy. Budu muset svému kontaktu slušně zaplatit, a to v hotovosti."

"Padesát procent ode dne prohlídky a třicet mexických dolarů ve zlatě. Pět hned a zbytek potom. A dost."

Seratard viděl, jak Andrého naděje rostou. Ubožák, ztrácí už soudnost. Samozřejmě chápu, že mu velká část peněz uvízne za nehty, ale to mi nevadí, práce se špióny je špinavá a André je obzvlášť špinavý, ale zároveň velmi chytrý. A nešťastný.

Naklonil se a sebral poslední plátek sýra brie, který jim za neuvěřitelně vysokou cenu přivezla na ledu poslední poštovní loď. "Vid', že budeš mít s tím chudákem trpělivost, Verveene, ano?" Každý den čekal, kdy se objeví příznaky nemoci, ale marně. Spíše se zdálo, že André trochu omládl a ztratil svůj utrápený výraz. Jen se stále víc vztekal. Mon Dieu! Soukromá schůzka s Jošim! A kdyby ještě tak Babcott mohl vyšetřit toho idiota Andžoa, možná ho i vyléčit, a to na můj popud - nezáleží na tom, že Babcott je Angličan, stejně bych výměnou vyrazil ze sira Williama nějaké výhody - učinili bychom obrovský krok vpřed.

Zvedl skleničku. "Verveene, mon brave, mor na Angličany. Vive la France!"

* * *

Bez jediného pohybu ležela Angelique na velké posteli opřená o polštáře. Ještě nikdy nebyla tak bledá. Hoag seděl v křesle vedle ní a podřimoval. Večerní slunce chvílemi prorazilo mezi mraky a osvětlilo šedý, větrný den. V přístavu se houpaly lodě uvázané na kotvě. Před půl hodinou - nezáleželo jí na tom, zda to bylo před minutou či hodinou - signální dělo oznámilo, že se blíží poštovní loď, a probudilo ji. Ne že by opravdu spala, spíš se pohybovala mezi stavem vědomí a bezvědomí, mezi nimiž vymizela hranice. Její oči se obrátily kamsi za Hoaga. Tam uviděly Malcolmovy dveře - ne už jeho dveře, ne už jeho pokoje, jen místnosti pro jiného člověka, jiného tchaj-pana...

Tváře jí opět zaplavil proud slzí.

"Neplač, Angelique," promluvil Hoag tiše a něžně. Soustředěně pozoroval, zda se neobjeví příznaky hrozící katastrofy. "Všechno je v pořádku, život půjde dál a ty jsi teď v pořádku, opravdu v pořádku."

Držel ji za ruku. Kapesníkem si otřela slzy. "Chtěla bych trochu čaje."

"Ano, hned," přikývl Hoag a jeho ošklivou tvář naplnil pocit úlevy. To bylo poprvé, kdy od rána promluvila jasně a rozumně a začala se chovat normálně. Otevřel dveře skoro vesele. Mluvila sice jen tiše, ale v jejím hlase, ani pod ním či za ním, neslyšel ani náznak hysterie. Světlo v očích bylo dobré, tváře už neměla tak opuchlé od pláče a srdeční tep, který jí naměřil, když ji držel za ruku, klesl na devadesát osm za minutu a přestal být nepravidelný.

"A-su," zavolal v kantonském dialektu, "přines své paní čerstvý čaj, ale ani muk. Nic neříkej a hned běž pryč." Opět se usadil u postele. "Víš, kde jsi, drahousku?"

Jen se na něho mlčky podívala.

"Smím ti položit pár otázek? Jestli budeš unavená, pověz mi to a ničeho se neboj. Promiň, ale je to důležité pro tebe, ne pro mě."

"Nebojím se."

"Víš, kde jsi?"

"Ve svém pokoji."

Hlas i oči měla netečné. Jeho obavy vzrostly. "Víš, co se stalo?"

"Malcolm je mrtvý."

"Víš, kdy zemřel?"

"Zemřel o naší svatební noci v naší svatební posteli a já jsem to zavinila."

V hlavě se mu rozeznělo poplašené zvonění. "To se pleteš, Angelique. Malcolm zabili už před mnoha měsíci na Tókaidó," prohlásil klidně, ale hlasem nepřipouštějícím odpor. "Promiň, ale taková je pravda. Od té doby žil už jen vypůjčený život. Nebyla to tvá vina ani v nejmenším, byla to vůle Boží. Ale můžu ti říct, upřímně, od srdce, že my, Babcott a já, jsme ještě nikdy neviděli člověka, který by měl ve smrti v sobě takový mír, nikdy, nikdy, nikdy."

"Já to zavinila."

"Ty odpovídáš jen za radost, kterou jsi mu dala v posledních měsících jeho života. On tě miloval, vid'?"

"Ano, ale zemřel a..." Málem nahlas dodala, že stejně jako ten druhý muž, o němž ani nevím, jak se jmenoval, ten mě také miloval a také zemřel a teď je mrtvý Malcolm a...

"Nech toho!"

Výhrůžnost a drsnost, s jakými byla tato slova vyřčena, ji vytrhla z jejího stavu. Hoag začal opět klidně dýchat a věděl, že tohle musí udělat, a to okamžitě, jinak by ji mohl ztratit, stejně jako se to stalo v jiných případech. Musel ji donutit, aby se zbavila ďábla číhajícího někde v její mysli, který se chystal osvobodit, čekal, kdy udeří a změní ji v blábolícího blázna, nebo ji navždy poznamená nějak jinak. "Promiň, ale tohle si musíš jednou provždy uvědomit. Ty jsi jen za..." S panickým úlekem se zarazil, než to slovo vyslovil, a použil jiné. "Jsi jen odpovědná za jeho radost. Opakuj to po mně. Jsi jen odpovědná..."

"Zavinila jsem to."

"Opakuj po mně: Jsem jen odpovědná za jeho radost," řekl opatrně a spíš jako rozkaz, protože mu neušly známky neklidu v jejích nenormálních zornicích. Znova se ocitla na pokraji propasti.

"Zavini..."

"Jsi odpovědná, zatraceně!" zarazil ji s předstíraným vztekem. "Opakuj po mně: Jsem odpovědná jen za jeho radost! Odpovědná za jeho radost! Řekni to..."

Uviděl, jak jí na čele vyrazil pot. Opět chtěla opakovat svá slova a opět jí skočil do řeči a vnucoval jí tu správnou větu: "Odpovědná, odpovědná za jeho radost!" a ona zase trvala na svém, znova a znova. Mezi tím A-su přinesla čaj, ale ani jeden z nich si jí nevšímal, a tak vyčerpáně prchla, a zase Hoag přikázal Angelique a ona odmítala, dokud nevyjekla francouzsky: "Tak tedy jsem odpovědná jen za jeho radost, ale on je stejně mrtvý, mrtvý, mrtvý, mrtvý... Můj Malcolm je mrtvýyyyyy!"

Chtěl ji obejmout a ujistit, že všechno je v pořádku a že se teď konečně může vyspat, ale usoudil, že zatím by to ještě

bylo předčasné. Promluvil přísně, nikoli však výhrůžně, svou plynou francouzštinou: "Děkuji, Angelique, ale budeme hovořit anglicky. Ano, také mě to hrozně bolí, nás všechny, že tvůj krásný manžel zemřel, ale není to tvá chyba. Opakuj to!"

"Nechte mě být! Jděte pryč!"

"Až řekneš, že to není tvá chyba."

"Ne, ne! Nechte mě být!"

"Až řekneš, že to není tvá chyba."

Hleděla na něho s nenávistí, proč ji tak mučí, a potom na něho opět vyjekla: "Není to má chyba, není to má chyba, není to má chyba, není to má chyba! Teď jste spokojení? Vypadněte. Vypadněte!"

"Až mi řekneš, že chápeš, že tvůj Malcolm zemřel, ale ty jsi to nijak nezavinila."

"Vypadněte!"

"Řekni to. Tak to, sakra, řekni!"

Náhle její hlas připomínal vytí divoké šelmy. "Tvůj Malcolm je mrtvý, tvůj Malcolm je mrtvý, mrtvý, je mrtvý, mrtvý, ale ty jsi, ty jsi nic, ty jsi nic nezavinila, ničím jsi to, sakra, nezavinila... nezavi... ne..."

Pevně ji sevřel a tlumil chvění, pláč a srdcervoucí vzlyky. Za chvíli ztratila hlas, steny se zmírnily a ona upadla do zdravého spánku. Stále ji jemně, ale pevně objímal. Šaty se na něho lepily, jak byl propocený, ale ani se nepohnul, dokud hluboce neusnula. Až pak pomalu sevření uvolnil. V zádech ho nesnesitelně bolelo, a proto celý zmučený opatrně vstal. Svaly mu svíraly křeče. Když se mu konečně podařilo uvolnit si ramena a krk, posadil se, aby opět nabral sílu.

Tak tohle bylo jen o vous, pomyslel si. Radost nad tím, že tentokrát zvítězil a vidí Angelique takovou, jaká je, mladou, krásnou a v bezpečí, jeho bolest poněkud zaplašila.

Ve vzpomínkách se vrátil do Kanagawy k tomu druhému děvčeti, Japonce, sestře muže, kterého operoval, mladé, krásné, ale Japonce. Jak se vlastně jmenovala. Uki a nějak dál. Zachránil jsem jí bratra, aby tomuhle ubohému dítěti nadělal další starosti. Ale stejně jsem rád, že utekla. Opravdu utekla? Taková krásná žena. Stejně krásná, jako bývala má drahá žena. Bylo ode mne hrozné a nešetné, bylo ode mne bláznivé, že jsem si ji odvezl do Londýna, a zavinil tak její předčasnou smrt.

Dharma? Osud? Jako tohle dítě a chudák Malcolm. Jsou to ubožáci a já také. Ne, já nejsem ubožák, právě jsem zachránil jeden život. Možná jsi opravdu tlustý a ošklivý, říkal si v duchu, když jí měřil puls, ale při všemocném Bohu, jsi také zatraceně dobrý lékař a zatraceně dobrý lhář. Ne, ne dobrý, jenom jsi měl štěstí. Alespoň protentokrát.

46

Čtvrtek, 11. prosince

"Dobré odpoledne, Jamie," řekl Phillip Tyrer smutně. "Sir William dává pozdravovat. Nesu tři kopie úmrtního listu, jednu pro tebe, druhou pro Angelique a poslední pro Strongbowa, až poveze ostatky. Originál odejde diplomatickou poštou hlavnímu hongkongskému koronerovi při úřadě guvernéra, aby jej zaregistroval a předal paní Struanové. Je to smutné, vid', jenže co můžeme dělat?"

"Ano." Před Jamie, jemuž únavou zarudly oči, se na stole nakupila hromádka pošty a obchodních dokladů k vyřízení. "Jak se daří Angelique?"

"Ještě jsem ji nechtěl rušit, ale Hoag se u ní stavil hned ráno. Říká, že ji nechá o samotě, dokud neudělá první krok ona. Prý je na tom lépe, než se dalo očekávat. Spala přes patnáct hodin. Předpokládá, že by se mohla do zítřka sebrat natolik, aby byla schopná odjet. Doporučuje, aby se vydala na cestu co nejdřív. On ji samozřejmě doprovodí."

"Kdy má Prancing Cloud zvednout kotvy?"

"Zítřka. S večerním přílivem. Každou chvíli si sem přijde Strongbow pro příkaz k plavbě. Pošleš po něm poštu?"

"Určitě. I diplomatický vak. Vyřídím to siru Williamovi. Pořád nemůžu uvěřit, že je Malcolm po smrti. Hrůza. A mimochodem, předběžné soudní ohledání mrtvol a vyšetřování Norbertova případu začne o páté. Nechtěl bys pak zajít na menší večeři?"

"Děkuji, ale dnes ne. Snad zítřka, jestli se neobjeví nějaké problémy. Potvrdíme si to po snídani." Jamie přemítal, zda by přece jen neměl Tyrera informovat o machinacích jeho přítele samuraje a o schůzce s místním peněžníkem, Nakamam, ji totiž chtěl před Tyrerem i sirem Williamem utajit. Nakamovo nabídku ho však lákala a možnost promluvit si s místním obchodníkem, třeba nevýznamným, velice vítal.

Včerejší schůzka byla samozřejmě zrušena. Uvažoval o tom, že ji přeloží na příští týden, ale nakonec se rozhodl, že se s tím člověkem sejde ještě dnes večer. Mohlo by ho to alespoň na chvíli přivést na jiné myšlenky.

Phillipovi nakonec do toho nic není - on ani Vilík se s ním o poznatky od Nakamy nepodělili, ačkoli se dohodli, že ho budou informovat. "Uvidíme se později, Phillipe. A děkuji za tyhle..."

"Zatím se měj, Jamie."

Úmrtní list podepsali Babcott a Hoag. Pitva potvrdila, co už bylo řečeno o příčině smrti, totiž že ji způsobilo vnitřní krvácení z poškozené tepny, které přestala správně fungovat. Její oslabení bylo způsobeno zraněním, které utrpěl během nevyprovokovaného incidentu na Tókaidó.

Jamie přikývl. Lékaři přešli mlčením, co způsobilo prasknutí tepny. Neměli důvod se vyjádřit přesněji. Nikdo nevyžadoval jasnější odpověď. Ale Tess Struanová..., pomyslel si a žaludek se mu sevřel. Ta se určitě zeptá a co pak řekne Hoag? Totéž, co mi pověděl dnes ráno: "Ve stavu, v jakém byl Malcolm, to mohl způsobit jakýkoli náhlý pohyb, například kdyby spal v nepohodlné pozici a přitom sebou trhl kvůli zlému snu, dokonce i napětí příliš plného střeva."

"A zvláště pak pohlavní styk."

"Ano, to je jedna z možností. Proč?"

"Znáš přece Tess Struanovou, proboha."

"V žádném případě neodsuzuji Angelique, jestli se ptáš na tohle. Do postele musí být dva a oba dobře víme, jak se snažil, aby se s ní mohl oženit, a jak šíleně ji miloval."

"Mně to vysvětlovat nemusíte, doktore. A Tess ji obviní, ať už bude v úmrtním listu napsáno cokoli."

"To ano, Jamie, ale já ji v tom podporovat nebudu. A George také ne. To, že k ruptuře tepny došlo vlivem zvýšení krevního tlaku při vyvrcholení pohlavního styku a že následný spánek to jako by zamaskoval, je možná logická, ale neprokazatelná hypotéza, a i kdyby se to tak opravdu stalo, tomu děvčeti se nedá nic vyčítat, nic, sakra..."

Chuděrka Angelique, budou jí to klást za vinu stejně jako mně. V mém případě ale na tom nezáleží. "Ano? Pojdte dál. Buď vítán, Edwarde!"

"Měl bys pro mě chvilku?" zeptal se Gornt.

"Pojď dál, ovšem." Od včerejška se jeho vztah ke Gorntovi změnil. Dokonce se dohodli, že se budou oslovovat křestními jmény. Můj Bože, jak jsem se v něm jenom mýlil. "Posaď se. Poslouchej, opakoval jsem to snad už desetkrát, ale ještě jednou děkuji. Zachránil jsi mi život."

"To nic. Jenom jsem plnil svou povinnost."

"Díky Bohu za to. Co pro tebe můžu udělat?"

"Povídá se, že pošleš Malcolmovy ostatky zpět do Hongkongu, aby je tam pohřbili, a tak mě napadlo, jestli bych se tam směl vydat vaší lodí."

"Samozřejmě." Jamie zaváhal. "Abys vše ohlásil Tyleru Brockovi a Morganovi?"

Gornt se usmál. "Před pravdou neutečeme, Jamie. Vezmu s sebou výsledky ohledání, ale musím jim to říct do očí přímo, jako muž muži."

"Ano, máš pravdu." Jamieho opět přemohl zármutek. "Škoda že Malcolm není naživu, aby se dozvěděl, co jsi pro mě udělal, škoda že tu není, aby se s tebou spřátelil. Víš, že tě moc obdivoval a... Škoda že pracuješ pro ně."

"Až si s nimi promluví, tak už zřejmě pro ně pracovat nebudu. Byl jsem jim jen půjčen od Rothwella, a tak na tom stejně nesejde. Z Hongkongu se vrátím do Šanghaje."

"Jestli ti budu moci nějak pomoci, udělám to. Můžeš se na to spolehnout."

"Nic mi nedlužíš. Dělal jsem jen svou povinnost, ale člověk vždycky potřebuje opravdového přítele. Děkuji. Jestli nebudu vědět, jak dál, obrátím se na tebe. Takže můžu počítat s kajutou na Prancing Cloud?"

"Odplouvá zítra večer."

"Předpokládám, že ho paní Struanová doprovodí. Těžko se o něm mluví jako mrtvém, vid'?"

"Ano. Doktor Hoag říká, že se do té doby dá do pořádku."

"Taková hrůza. Díky. Ještě se uvidíme."

Jamie sledoval pohledem, jak odchází, a cítil podivný neklid. Ten zvláštní pocit by nedokázal vyjádřit slovy. Možná jsem jen tak vyděšený, že mi každá maličkost připadá divná. Můj Bože, dokonce i Hoag se choval jinak než jindy, i když nijak mimořádně.

Přinutil se chvíli pracovat, ale po chvíli potřeboval něco z Malcolmova stolu, a proto vstal, přešel chodbou do tchaj-panovy kanceláře a bezděčně zvedl ruku, aby zaklepal. Zasmušile se zarazil, otevřel dveře a ztuhl v půli kroku. V Malcolmově křesle za Malcolmovým stolem seděla Angelique a proti ní Heavenly Skye, který právě říkal: "... alespoň pokud víma..." Ohlédl se.

"Buďte zdraví, Jamie," ozvala se tiše Angelique. Tmavé šaty zdůrazňovaly její pleť bílou jako alabastr, vlasy měla vyčesané z týla a dlouhého krku, oči jasné, na rtech náznak přirozené barvy. "Jak se vám daří?"

"Ach, hm, dobře," odpověděl Jamie, vyvedený z míry jejím držetím těla a novou krásou - jinou než dříve, teď jaksi vzdálenou, nedosažitelnou, ale přitom ještě vábivější. "Promiňte, nečekal jsem... Doktor Hoag mi nakázal, abych vás nevyrušoval, dokud mě nezavoláte. Jak se cítíte?"

"Požádala jsem ho o to. Je mi... je mi dobře, děkuji. Chtěla jsem dnes ráno vyřídit pár věcí. Mrzí mě, že jste měl takovou... smůlu s Norbertem Greyforthem. Ubohý Jamie, vy jste celý potlučený. Nestalo se vám nic vážného?"

"Ne, nestalo," přikývl Jamie vyvedený z rovnováhy ještě víc. Mluvila klidně, příliš klidně. Vyzařovala z ní vznešenost, kterou si v té chvíli nedokázal vysvětlit. "Edward Gornt mi zachránil život, slyšela jste o tom?"

"Ano, před chvílí se mi svěřil - vlastně to není pravda. Přišel sem před chvílkou, aby mi kondoloval, a já jsem ho přijala. Pan Skye mi vyprávěl o jeho statečnosti. A o souboji."

"Ano?" Jamie měl sto chutí za to Skye proklít.

"Ubohý Malcolm," řekla. "Jsem moc ráda, že jsem nevěděla o tom bláznovství. Kdyby se mi o tom někdo alespoň slůvkem zmínil, zabránila bych tomu za každou cenu. Ale ten Edward... ještě štěstí, že tam byl. Je to hrozné, co někteří lidé dokážou udělat za špatnost."

"Máte pravdu. Teď je ale důležitější, jak jste na tom vy."

"Ani dobře, ani špatně. Jako bych nebyla. Víte, cítím se prázdná."

"To je asi to správné slovo, prázdný. Já si tak připadám také." Jamie se podíval na Heavenlyho, který se nezúčastněně usmál. Ticho sililo. Zmocnila se ho nervozita, protože cítil, že si oba přejí, aby odešel. "Můžu pro vás něco udělat?"

"Zatím ne, děkuji, Jamie."

Jamie zamyšleně kývl. "Potřebuji několik papírů."

"Prosím, vezměte si je." Opřela se o křeslo, v němž se málem ztrácela, ale zdála se být klidná a sebejistá.

S trapným pocitem začal přebírat listiny v přihrádkách ke zpracování a k odeslání a nakonec se rozhodl odnést si je všechny. "Pokud něco... Stačí zavolat."

"Až to vyřídím s panem Skyem, tak možná na chvilku, jestli budete volný."

"Kdykoli, samozřejmě. Jenom zazvoňte."

Skye náhle prohodil: "Jamie, nedostal jsi náhodou úmrtní list?"

"Ano, dostal."

"Mohl bych ho vidět, prosím?"

Jamie se na něho upřeně zadíval. "Proč?"

"Abych ho překontroloval."

Angelique je přerušila: "Mal... můj manžel si vyžádal služby pana Skye - myslím, že jste to věděl, Jamie?"

"Ano, věděl." Jamiemu neušlo, jak místo Malcolm řekl můj manžel i jak Heavenly souhlasně přikývl, a v hlavě se mu rozezněl poplašný signál. "No a?"

Skye se rozpovídal: "Když jsem se doslechl tu nešťastnou zprávu, cítil jsem povinnost nabídnout své služby jeho vdově..." To slovo skoro nepostřehnutelně zdůraznil. "...a ona laskavě souhlasila. Tchaj-pan mě požádal, abych pro něho provedl určitý výzkum, a předpokládal jsem, že paní Struanová bude chtít, abych v něm pokračoval."

"Dobrá." Jamie zdvořile kývl a sbíral se k odchodu.

"Úmrtní list, Jamie?"

"Jak si přejete, Angelique - paní Struanová?"

"Pan Skye je teď můj advokát. On těm věcem rozumí, já ne, a souhlasil s tím, že mě bude zastupovat," prohlásila jasným, ale jakoby netečným hlasem. "Byl byste tak hodný a poskytl mi, prosím, všechnu pomoc, kterou bude potřebovat?"

"Ovšem. Nešel bys se mnou, Heavenly?" Jamie zamířil do své kanceláře, postavil se za stůl a předstíral, že hledá papíry, které si pro jistotu uložil do zásuvky. "Zavři, prosím, hrozně tady táhne." Mužiček uposlechl. "Tak podívej," promluvil tiše, ale se zřetelně výhrůžným podtónem. "Jestli ji oblaheš, sehraješ na ni nějakou habaď-uru, nebo jí naučtujeme příliš moc, rozkopu ti zadek."

Mužiček přistoupil blíž. Brýle měl popraskané a zamlžené. "To jsem za celý život neprovedl ani jedinému klientovi," ucedil a nafoukl se jako krocan. "Pár vyšších účtů, to ano, ale nikdy ne tak přehnaných, aby to trh neunesl. To děvče potřebuje pomoc, proboha. A já jí pomoci můžu, kdežto ty ne."

"Můžu a také to udělám, k čertu."

"Myslím, že ne. Malcolm mi prozradil, že tě ta druhá paní Struanová, ta ženská v Hongkongu, vyhodila. Je to pravda, nebo ne? A je pravda, že tobě i Malcolmovi celé týdny psala vzteklé, dokonce výhrůžné dopisy, šíleně nenávistné vůči mé klientce a jejím zasnubám se všemožnými nepodloženými obviněními? Ale ať je to pravda, nebo ne, to děvče, proboha, potřebuje přátele."

"Souhlasím s tím, že potřebuje přátele. Nenamítám nic proti tomu, aby si pořídila advokáta. Jenom si chci být jistý, že budeš postupovat korektně."

"Boha jeho, zatraceně, nikdy v životě jsem neoblafnul klienta, Jamie. Možná jsem hladový právník, ale dobrý. A stojíme na stejné straně. Potřebuje přátele, Malcolm mi miloval a ty jsi byl jeho kamarád, k čertu - vyprávěl mi o dopisech, kvůli kterým bys riskoval oběšením."

"Na těch teď nezá..."

"Nehádám se s tebou, Jamie. Je to moje klientka a přísahám, že pro ni udělám to nejlepší, co budu moci. Úmrtní list, prosím."

Jamie nakvašeně otevřel zásuvku a podal mu jednu kopii.

"Díky... Tři kopie, co? Jedna pro tvé záznamy, druhou odeleš s rakví a třetí pro ni? Naprosto správně, i když mě překvapuje, že se vůbec namáhali a brali na ni ohled. Originál pocestuje jako zvláštní zásilka do Hongkongu." Heavenly přelétl pohledem listinu. "Všemocný Kriste!"

"Co se děje?"

"Hoag a Babcott," řekl. "Možná to jsou dobří lékaři, ale jako svědci obhajoby znamenají katastrofu. Do prdele, měli mi to říct předem, než to vydali - každý blázen by jim mohl poradit, jak to mají formulovat."

"O čem to, k čertu, mluvíš?"

"O vraždě, nebo alespoň obžalobě z vraždy."

"Zbláznil ses?"

"Tess Struanová by to neudělala poprvé," sykl mužiček. "Vzpomínáš na bocmana? Všichni v Hongkongu věděli, že to byla nešťastná náhoda, ale obvinili ho z vraždy, uznali vinným ze zabití a odsoudili na deset let!"

"Vinným ho shledala porota, sakra, a ne Tess..."

"Jenže to ona si vynutila, aby vůbec vznesli obžalobu," odsekl Skye, aniž zvýšil hlas. "A bude si ji vynucovat i teď. Jestliže se tohle přečte při soudním líčení, trestním nebo občanském, právník, který bude stát proti nám, bude tvrdit, že Malcolm zemřel při soustání - promiň, že jsem vulgární - a že polovina toho aktu tady sedí na lavici obžalovaných, její otec je zločinec na útěku, strýc sedí ve francouzském kriminálu a ona sama je dobrodruh bez haléře, Jezabel, která promyšleně svedla toho ubohého mladíka, neplnoletého, aby se s ní oženil a potom, potom, pánové a dámy v porotě, úkladně a se zločinným záměrem mu přivodila předčasnou smrt - ano, se zločinným záměrem - protože dobře věděla, že jeho zranění vykoná špinavou práci místo ní! Tak je to pravda, nebo prokletá lež?"

Jamie se posadil, bledší než předtím. V mysli mu vytanula Hoagova slova. "Co hodláš dělat?"

"Nejdřív se je pokusím přesvědčit, aby změnili tuhle formulaci. Nečekám, že mi budou ochotni vyhovět, ale musím to zkusit. Máš závěť? Malcolmovu?"

Jamie zavrtěl hlavou. "Nikdy se mi o ní nezmínil."

"Kladl jsem mu na srdce, aby ji pořídil, když za mnou přišel poprvé. To se dělá běžně. Víš určitě, že ji nenapsal?"

"Vím jen, že žádnou nemá, že není v našem trezoru." Jamie se zamračil. Stačil by ji Malcolm napsat? Kdybych se ženil já, pořídil bych ji. Ale počkej, už léta jsi zasnoubený s Maureen, ale o tohle ses ještě nepostaral. Můj Bože, co asi teď

dělá? A jak se asi cítila, když dostala můj dopis? "Nikdy se přede mnou o poslední vůli nezminil. Před Angelique ano?" "Ne, na to jsem se ptal nejdřív. Možná ji pořídil a nám se o tom nezminil. Měl nějaký trezor nebo zvláštní úkryt na soukromé dokumenty?"

"Ne, asi ne. Možná že by ho mohl mít v Hongkongu. U sebe v pokoji měl jen malý sejf."

"Pojď se tam podívat." Skye chtěl vyjít z místnosti.

"Počkej. Tohle nejspíš nesmíme."

Odpověď zněla přísně a úředně: "Paní Angelique Struanová byla jeho zákonná manželka a je jeho vdova, proto je i přímý dědic. Patří jí jeho všechny světský majetek, pokud závěť nestanoví jinak. Pokud nezanechal poslední vůli, pak po něm bude dědit po soudním přezkoumání záležitosti a uhrazení všech právních poplatků a daní. Pojďme se podívat do sejfu."

"Neřekl bych, že můžeme předpo..."

"Teď klid, mezi námi třemi přáteli, nebo si pořídím od sira Williama úřední příkaz, abych zabavil všechny, opakuji všechny jeho dokumenty, a všechny doklady vaší firmy v Jokohamě i v Hongkongu, protože má klientka má nárok, aby se závěť hledala." Zatvářil se neústupně. "Promiň, chlapče. Tak jdeme?"

"Pojď se zeptat Angelique." Jamie si nebyl jistý sám sebou, ale bylo mu jasné, že za žádnou cenu nesmí nechat cizího člověka prohledávat doklady a záznamy Vznešeného domu, a tak následoval Skye do tchaj-panovy kanceláře. Sakra, proč si to tak беру k srdci, pomyslel si podrážděně. Asi protože to je tchaj-panova kancelář. A kdo bude příští tchaj-pan? Prokrista, to je ale zmatek.

Angelique seděla tam, kde ji opustili. Netečně vyslechla advokáta. "Nemusíte chodit s námi, paní Struanová. Ujišťuji vás, že budu hájit vaše zájmy."

"Děkuji, ale ráda bych byla při tom."

Vyšli za ní po velkém schodišti. Skye, který se snažil nedat najevo posvátnou úctu k nádherným svícům a olejomalbám, se do těchto míst dostal poprvé. Jamie otevřel dveře do tchaj-panova apartmá. V krbu přivětivě plál oheň. Vysoká postel byla rozestlaná a připravená. Stůl uklizený, na něm žádné papíry. V bližším rohu pokoje dřepěla A-tu a něco si zoufale mumlala. Zdála se teď být ještě drobnější, ošklivější a starší. Nevěnovala jim sebemenší pozornost. Angelique se otrásla, ale pak následovala oba muže, posadila se proti nim do Malcolmova vysokého křesla a napjatě je pozorovala.

Malý železný trezor se skrýval za obrazem, olejem, který namaloval Aristotle Quance. Skye se pousmál. Byl to portrét drobné čínské dívky, držící v náručí chlapečka se světlými vlasy a světlou pletí a v pozadí s hongkongskou krajinou. Už o obrazu slyšel, ale nikdy jej neviděl. Quance byl doyenem umělců, kteří zaznamenávali dějiny Macaa a první dny Hongkongu. Tento Ir žil v kolonii dlouhá léta a zemřel teprve nedávno v Macau, kde ho také pohřbili. Byl to nejen nezřízený opilec, hazardní hráč a sukničkář, ale také starý a oddaný přítel Dirka Struana. Podle pověstí byla dívka na obrazu Mej-mej, Dirkovu čínskou milenkou, která zahynula společně s ním při velkém tajfunu v roce 1842, a to dítě jejich prvorozený syn.

Kradmo se ohlédl na Angelique, která netečně sledovala Jamieho, jak se probírá svazkem klíčů, a napadlo ho, zda se jí už doneslo o Malcolmových euroasijských bratrancích a jeho strýčkovi, kompradoru Gordonu Čchenovi - Dirkovu synu s jinou milenkou - jenž, jak se v Hongkongu povídalo, "znal víc tajemství a měl víc taelů zlata než buvol chlupů". Nástěnné hodiny odbily třetí.

"Kdo má ještě klíče, Jamie?" zeptal se Skye.

"Jen já... Já a tchaj-pan."

"Kde jsou ty jeho?"

"Nevím. Nejspíš jsou pořád u něho... Budou na lodi."

Dvířka trezoru se otevřela. Pár dopisů, všechny psané rukou Tess Struanové, až na jeden Malcolmův, který zůstal nedokončený, semišový pytlíček a peněženka. V té se ukrývala vybledlá daguerrotypie jeho otce a matky, jak sebevědomě hledí do aparátu, Malcolmova osobní pečeť, pár potvrzenek a seznam dluhů a dlužníků. Heavenly jej prolistoval. "Mohly by to být dluhy z hazardních her, které měl dostat zaplacený, Jamie?"

"Nemám ani tušení."

"Dva tisíce čtyři sta dvacet guinejí. Na jeho mládí mu lidé dlužili pěkně vysokou sumu. Neznáš náhodou některé z těch jmen?"

"Jenom tohle." Jamie si ho změřil pohledem.

"Paní Emma Richaudová? Pět set guinejí?"

Ozvala se Angelique: "To je moje teta. Ona a strýček Michel mě vychovávali, pane Skye. Máma, tak jsem jí říkala, protože mi byla matkou. Ta vlastní zemřela, když jsem byla ještě dítě. Potřebovali pomoc a Mal... Malcolm byl tak laskavý a poslal jim to. Poprosila jsem ho o to."

"Jamie, rád bych měl od toho kopii, od toho seznamu," promluvil opět advokát. "Žádám tě, abys to ponechal ve svém opatrování." Sáhl po hromádce dopisů, jenže Jamie byl rychlejší. "Ty jsou podle mého názoru soukromé."

"Soukromé, ale čí, Jamie?"

"Jeho."

"Pořídím si soudní příkaz, abych si je mohl přečíst a nechat opsat, pokud je shledám významnými."

"To určitě můžeš udělat," procedil Jamie skrz zuby a proklínal se, že vyslepičil, kde je sejf, a dřív se neporadil se sirem Williamem.

"Mohla bych je vidět, Jamie, prosím?" zeptala se Angelique. "Řekla bych, že patří k osobním věcem mého manžela. A zdá se, že jich zbylo jen málo."

Mluvila tak jemně, tak smutně, beze stopy po naléhání, že si povzdechl a pomyslel si: Chlapče, vězíš v tom až po krk,

ale na tom už nesejde. O tom, co musíš udělat ze zákona, rozhodne sir William. Vtom si náhle vzpomněl na včerejší večer, jak se sešli na molu, všichni byli veselí, smáli se, překypovali sebedůvěrou a hongkongské bouřkové mraky se zdály být tak vzdálené, jak je vyprovázeli na kutru, když odjížděli na svou svatební noc. Malcolm mu tehdy kladl na srdce: "Díky, můj milý příteli, chraň nám záda. Budeme to potřebovat. Slibuješ?"

Slibil jim to, přísahal, že ochrání i ji, popřál jim dlouhý a šťastný život a naposled jim ze břehu zamával. Jak výstižně to Malcolm řekl. Ubožák, copak měl předtuchu? "Tady jsou," řekl laskavě. Ani se na dopisy nepodívala, jen je pustila do klína, složila ruce a opět znehybněla. Průvan jí uvolnil pramen vlasů u spánku. Jinak vypadala jako socha.

Zacinkání mincí připoutalo Jamieho pozornost. Skye otevřel malý měšec. Obsahoval zlaté guineje vydávané Bank of England a bankovky. Nahlas je přepočítal. Oči Angelique se ani nepohnuly.

"Dvě stě třiašedesát guinejí." Skye je vrátil do koženého pytlíku. "Ty by měla dostat paní Struanová okamžitě - samozřejmě ti dá stvrzenku."

Jamie řekl: "Zřejmě bude nejlepší, když si my dva zajdeme za sirem Williamem. Nikdy jsem nebyl při takové záležitosti a nevyznám se v tom. Angelique, chápete to, že ano?"

"Já se v tom, Jamie, také nevyznám, nevím, co dál. Ale Malcolm byl váš přítel a vy jeho, proto jste i můj. Mnohokrát mi to opakoval. Prosím, udělejte, co uznáte za vhodné."

Skye řekl: "Půjďme za ním hned, Jamie, čím dřív, tím líp. On může rozhodnout o vlastnictví tohoto. Zatím..." Přistoupil k Angelique a podal jí měšec, jenže ona řekla: "Vezměte to s sebou, vezměte všechno, a tohle také." Podala mu dopisy.

"Jen mi nechte tu fotografii. Děkuji, pane Skye, a děkuji, drahý Jamie. Uvidíme se, až se vrátíte."

Čekali, až vstane, ale ani se nepohnula. "Přece tady nezůstanete? To přece ne?" namítl Jamie znepokojeně. Připadalo mu to morbidní.

"Myslím, že ano. Strávila jsem tady tolik času, v jeho pokoji, že je mi to tady..., je mi to milé. Dveře do mého pokoje jsou otevřené, kdybych... kdybych si potřebovala odpočinout. Ale vezměte s sebou tu ubožáčku A-tu a řekněte jí, aby se sem nevracela. Ubohá žena, potřebuje pomoc. Požádejte doktora Hoaga, aby ji vyšetřil."

"Máme zavřít dveře?"

"Dveře? Na tom nezáleží, ano, jestli chcete."

Provedli, oč je žádala, postarali se, aby se A-tu ujal Čchen, sám ještě zničený a uslzený, a vyšli na Hlavní ulici. Oběma se na čerstvém vzduchu ulevilo, ale byli příliš ponořeni do svých myšlenek. Skye si plánoval, jak překoná bezedné pohyblivé písky, které ho čekaly, Jamie zatím nebyl schopen uvažovat dopředu, hlavu měl stále ještě plnou tragédie a z neznámého důvodu i obav o Vznesený dům.

Co se to jen na Angelique změnilo? Přemítal a vůbec nevnímal okolí - promenádu, čerstvý vítr, příboj rozbíjející se na oblázkové pláži, ba ani zápach zahňívajících mořských řas. Smutek jí sluší. Možná je to tím...

Teď už se z ní stala žena! To se na ní změnilo! Proto z ní vyzařuje hloubka citu a síla, které jí dříve chyběly. Stala se z ní žena, už není děvče. Způsobila to ta katastrofa, nebo fakt, že ztratila panenství - mystická změna, která prý se děje, nebo se má dít při transmutaci? Nebo obojí, a možná i prst Boží, který jí pomáhá přizpůsobit se?

"Prokrista," povzdechl si proti své vůli nahlas. "Co se stane, jestli bude v jiném stavu?"

"V jejím zájmu se modlím, aby byla," odušil mužiček.

* * *

Po jejich odchodu Angelique zavřela oči a zhluboka se nadechla. Brzy se zklidnila, vstala, zavřela dveře na závoru a otevřela k sobě do ložnice. Postel měla ustlanou a ve váze na nočním stolku čerstvé květiny. Vrátila se do Malcolmova pokoje a usadila se v křesle.

Až potom si prohlédla fotografii - první obrázek jeho rodičů, který kdy viděla. Na zadní straně bylo napsáno 17. října 1861. Tedy loni. Culum Struan jí připadal na svůj věk, dvaatřicet let, mnohem starší. Tess ani stará, ani mladá, bledýma očima zírala přímo na Angelique a tenké rty působily panovačným dojmem.

Tess bylo letos sedmatřicet let. Jak asi budu vypadat v jejím věku já - za devatenáct let, až budu jednou tak stará jako dnes? Budu mít stejně tvrdé rysy, které vykřikují do světa svědectví o manželství bez lásky a zdrcujícím břemeni rodiny? Vždyť ona nenávidí svého otce a bratry a oni zase ji a obě strany se vzájemně pokoušejí přivést toho druhého na mizinu - a přitom to v jejím případě začalo tak romanticky, únos a svatba na moři, stejně jako jsme to provedli my, ale, můj Bože, tak naprosto jinak.

Její zrak zabloudil ven z okna k zátoce a lodím. Obchodní parník se právě připravoval vyplout, kapitán a důstojníci stáli na můstku, kolem poštovní lodi se shromáždily kutry, mezi nimi i Struanův, a Prancing Cloud. Elegantní plachetnice napínala kotevní lana a malou plachtu, která měla pomáhat zvládnout poryvy divokého větru. Malcolm vždycky říkal o jejich clipperech, vzpomněla si, že to jsou lodě do divokého větru.

Zavřela oči, protřela si je a znova se podívala. To nebyla mýlka. Celý den měly její oči neočekávanou, překvapivou ostrost pohledu. Uvědomila si to hned ráno, když se probudila, každý detail v místnosti jasně rozeznávala, záclony, uschlé květiny ve váze a poletující mouchy - byly čtyři. Za pár vteřin se ozvalo zaklepání a hlas A-su. "Missí. Medicína muže chtěla vidět vy, ej-ja?" Také jako kdyby teď měla citlivější sluch. Stačil pouhý zvuk služčiných kroků, aby ji vyrušil ze spánku.

Ještě podivnější byla jasnost jejího uvažování. Zdálo se, že všechna ta tíha zmizela, třebaže smutek ne, ale jak přesně zvažovala problém za problémem bez děsu, jak nepletla jeden přes druhý, nacházela odpovědi a ani jednou se neobjevil ten strach, který jí obvykle rval srdce, ani trochu. Nejistota ano, ale jen v rozumné míře, již však žádná panika a nerozhodnost, z nichž se jí dělávalo nevolno.

Teď už mohla vzpomínat na ten den a na tu noc, na všechny podrobnosti bez oné zdrcující, nelidské a nesmyslné prázdnoty. Ztratila jsem cit? Navždy? Je pravda, co říkal dnes ráno doktor Hoag: "Neboj se, jsi ze všeho vyléčená. Pokud si dokážeš čas od času ulevit pláčem a nebudeš se bát vrátit se ve vzpomínkách zpátky, kdykoli si to tvůj mozek

bude přát, bude tě čekat dobrý život, den ode dne lepší. Jsi mladá a zdravá, život máš před sebou..."

Mon Dieu, člověk slyší od těch doktorů samé banality. Po Hoagovi se objevil Babcott. A zase to samé. Byl pozorný, vysoký a něžný, tak něžný, že by se v něm snadno mohl rozhořet oheň, kdyby mu to dovolila. Žádný oheň, zařekla se, alespoň dokud nebudu volná. A bezpečná. Bezpečná a volná.

Její tělo bylo odpočinuté. Už žádné oslepující bolesti hlavy, dokonce ani ne malé, už žádné vnitřní výkřiky. Ani na okamžik neváhala, kde je, kdo je a proč je tady, proč je sama a co se stalo. Prožívala to znova, byla si všeho vědoma, ale šlo to jakoby mimo ni, nebyla toho opravdu účastna: dívala se, jak ji budí Čchenův zoufalý výkřik, jak je vytržena ze spánku, viděla se, jak v panickém strachu třese Malcolmem, aby ho probudila, vtom zahlédla krev na své noze, na okamžik se zhrozila, že se řízla příliš hluboko, brzy však pochopila, že to je jeho krev a že je mrtvý, mrtvý, mrtvý. Vyskočila z postele nahá a nevěděla to, křičela hrůzou, nevěřila, jestli jí vlastní oči a uši nelžou, modlila se, aby to byl pouhý sen, a mezitím vběhli do kajuty další lidé, A-su, A-tu, někdo ji přikryl, hlasy, výkřiky, jekot, otázky a další otázky, až ji kajuta náhle srazila do temnoty a hrůzy. Hned se však zase ocitla na můstku, mrzla a hořela, otázky a žádné odpovědi, její ústa zamčená, hlava v ohni, pach krve, krev na jejích slabinách a na jejích rukou a v jejích vlasech, vzbouřil se jí žaludek.

Zase se objevila A-su, pomáhá jí do lázně, voda je studená, ne dost horká, aby smyla smrt, další nevolnost a pak oslepující jed, který ji naplňuje, topí ji, dokud najednou nezjistila, že křičí na Hoaga, ztělesněnou ošklivost, ach, tak hrozně ošklivého.

Otřásla se. Jak budu vypadat, až budu stará? Jak starý musí být člověk, aby byl starý? Někteří ani moc ne. Co přesně řekla Hoagovi? Dokonce ani teď si to nedokázala vybavit, jenom že jed se odplavil a s tím proudem přišel i dobrý spánek.

Jsem Hoagovi tak zavázaná a Babcotta nenávidím - jeho nápojem na spaní začal můj pád do zoufalství. Teď už se nebojím, už nejsem zoufalá, nechápu proč, ale je to tak - díky Malcolmovi a Hoagovi, tomu malému advokátovi s páchnoucím dechem a Andrému. André je pořád moudrý, je to můj důvěrník a zůstane jím, alespoň pokud budu platit. Ano, je to vyděrač. To mně ale nevadí. Aby pomohl sám sobě, musí chránit i mě a navíc na nebesích je Bůh a mlýny Boží melou pomalu, ale tuze důkladně.

Teď už si dokážu život uspořádat, ano, snad se mi to podaří, jestli budu dost opatrná.

Matko Boží, není to tak dlouho, co jsme se dohodly, že si musím pomoci sama a nemůžu se vydat do rukou muži nebo mužům napospas jako ostatní mé chuděry sestry. Víš, že jsem zhřešila. Malcolm byl opravdu jediný z těch, které jsem kdy potkala a po kterém jsem opravdu toužila, opravdu jsem ho milovala a opravdu jsem se chtěla za něho vdát, milovala jsem ho, jak to dokáže hloupé dítě, kterému není ani devatenáct let. Byla má první láska opravdová? Nebo je láska cit jen pro dospělé? Teď jsem dospělá. Byla má láska k Malcolmovi dospělá? Myslím, že ano, doufám, že ano.

Ale můj drahoušek zemřel. Přijímám to. A co teď?

Tess? Hongkong? André? Gornt? Domů? Tess?

Pěkně popořádku.

Nejdřív musím svého drahouska uložit. Jak se patří.

Uviděla sejf. Jeho dvířka byla zavřená, nikoli však zamčená. Vstala a otevřela je dokořán, sáhla dozadu a nahmatala malý skrytý výstupek. Část postranní stěny se odklopila. V dutině ležely nějaké papíry, další osobní pečeť a ještě jeden měšec s mincemi a bankovkami. Lahvička s jeho lékem. Malá krabička.

Asi před týdnem jí Malcolm s úsměvem ukázal tento tajný prostor. "Zatím tady toho ke schovávání moc nemám, všechno důležité je v Hongkongu u matky, doklady o tom, že jsem tchaj-pan, kopie otcovy poslední vůle, matčina závěť a tak dále, i tchaj-panova pečeť. Tohle si nechávám..." pokrčil rameny a v očích mu zablýsklo, "...pro každý případ a na tajné dárky pro tebe, jestli budeš hodná a budeš mě milovat až k zbláznění."

Otevřela krabičku. Zlatý prsten s rubíny. Nepříliš cenný, ale zdaleka ne bezcenný. Papíry se sloupce cifer se týkaly obchodu. Nerozuměla jim.

Ale poslední vůle nikde.

Sakra, pomyslela si beze zloby. S ní by byla budoucnost jednodušší. André to zdůrazňoval.

Dnes ráno si ho dala zavolat Vargasovým prostřednictvím jako jednoho z mnoha, kdo ji chtěli navštívit a nechali dole své vizitky. "Monsieur Vargasi, nejdřív mého krejčího, naléhavě potřebuji smuteční šaty, po něm monsieura Andrého a pana Skye - - nemusíte rušit pana McFaye, dokud pro něho nevzkážu. Pro všechny ostatní odpočívám. A monsieur," dodala opatrně, "vyřiďte to diskrétně. Manžel mi povídal, že to dovedete skvěle. Všechny příjmy v tchaj-panově kanceláři."

Neušel jí podivný výraz ve Vargasových očích, když se zmínila o tchaj-panově kanceláři, ale žádnou námitku nevyslovil, takže se nemusela uchýlit k přísnošti. Když Vargas přivedl starého krejčího, zeptala se: "Prosím, jak dlouho by trvalo ušít smuteční šaty, černé, takovéhle?" Ty, které měla právě na sobě, byly tmavomodré, s dlouhými rukávy a vysokým límcem.

"Říká tři dny. Smuteční, senhora? V Číně se jako barva smutku nosí bílá."

"Chci černé. Hedvábné. A zítra."

"Za tři dny."

"A jak dlouho by mu trvalo, kdyby si odnesl jiné šaty, ty bleď modré, které pro mě ušil, a přebarvil je načerno?"

"Prý dva dny."

"Povězte mu, že ho o to vdova po tchaj-panovi Vznešeného domu žádá, že chce mít ty černé šaty zítra. Zítra ráno!"

Starý Číňan si povzdychl, uklonil se a odešel. Za chvíli Vargas ohlásil Andrého Poncina. "Buďte zdrav, André."

"Vy také. Ještě nikdy jste nebyla tak krásná jako dnes."

Bylo to konstatování, žádná lichotka. "Potřebuji radu, okamžitě a důvěrně. Musíme být velice rychlí a moudří. Má

svatba je právoplatná, vidíte?"

"Myslíme, že ano, alespoň podle britského námořního práva. Nejsme si jisti, zda i podle francouzských zákonů. V obou případech to není jednoznačné."

"Tomu nerozumím."

"To znamená, že je to sporné. Kdyby došlo ke sporu mezi britskými a francouzskými právníky, britská legislativa by měla přednost. Je ale fakt, že nebyl plnoletý, vlastně to platí o vás obou, a to je, promiňte, důležité. Neuposlechl písemný příkaz svého zákonného poručníka, což znamená, že svatba může být zpochybněna."

"Kde? Tady? A kým?"

"Tess Struanovou. Kým jiným?" opáčil posměvačně.

"Vám na Malcolmově smrti nezáleží, vidíte?"

"Naopak, nesmírně mi zkomplikovala život, madame," dodal. Poprvé použil tohoto titulu. "Je to vážná komplikace pro nás oba."

Rozhodla se, že se posadí za Malcolmův stůl do Malcolmovy úřadovny, protože její budoucnost byla ohrožena a ona potřebovala veškerou mazanost tohoto člověka a ještě něco navíc. Ve svém apartmá by nenašla tolik sebevědomí, i když se obvykle cítila nejlépe právě ve svém budoáru. Ovšem nezřizují si muži kanceláře právě z toho důvodu, zatímco ženám zbývá pohovka a feminita této napůl ložnice? "A jak můžeme komplikace odstranit, André?"

"První komplikaci jste už odstranila."

Když celá zničená uprchla do budovy vyslanectví, zastavil ji, skoro ji zatáhl do své kanceláře a hned jak se zavřely dveře, vynadal jí, zlostně s ní zatřásl a vyjel na ni: "Ty pitomá čubko, zbláznila ses? Vrat' se do jeho domu, zůstaň tam a ani se nehni! Kdyby ses schovávala tady, zničila bys sama sebe. Vrat' se, ty blázne, později si promluvíme. Za žádnou cenu nic nepodepisuj a s ničím nesmíš souhlasit, tak a teď honem zmiz!"

"Měl jste naprostou pravdu, André," řekla. Nevyčítala mu projev vzteku ani hrubou neomalenost, protože si je dokázala vysvětlit. "Děkuji, že jste mi to formuloval tak, abych to pochopila, i když jsem byla naprosto mimo. Tak to byla první. Jaké další?"

Vrásky na čele se mu prohloubily. Měl před sebou novou Angelique, neznámou bytost. Podobnou proměnu zažil už dvakrát, ale nikdy u ženy. Oba to byli nepřátelští vyzvědači propuštění po ukrutném mučení. Lékaři si to nedokázali vysvětlit, jen konstatovali, že se ti lidé už ničeho nebojí, ani dalšího mučení, ani smrti. Dostali se až na samotný pokraj a přežili, a teď byli nezvratně přesvědčeni, že zase přežijí, ať jim provedou cokoli, nebo zemřou, ale na tom už jim nezáleželo. Podle doktorů je smrt přestane děsit až do doby, kdy za několik dní, týdnů, měsíců nebo i let v nich hrůza zase zvedne svou odpornou hlavu, což se jednou nevyhnutelně stane.

Ubohá Angelique, sedí tady tak plná důvěry, tak skvělá. Jednou přijde den, kdy se protřnou stavidla a ten proud tě strhne. Zvládneš to, nebo skončíš v blázninci?

On sám by vsadil na to, že tak mladé děvče tolik pohrom neunes: otcův útěk, ztrátu věna, znásilnění, těhotenství, zastřelení násilníka a teď i tahle nová a otřesná smrt, o níž se on a s ním i celá cizinecká čtvrt dozvěděl i ty nejbezzvymnější podrobnosti. Stejně jako Seratard předpokládal, že z toho Angelique nevyjde se zdravým rozumem, nebo že se nedá dohromady přinejmenším několik měsíců a vlastně stále čekali, kdy se zhroutí. Ani jeden z nich nevěřil Hoagovi, kterého podrobili důkladnému křížovému výslechu.

Když Hoag dokáže dělat takové zázraky, pomyslel si vztekle, tak proč lékaři nic nezmohou s tou prokletou chorobou, co k nám zatáhli Angličani? To není spravedlivé. "Život není spravedlivý, vidíte?"

"Ne. Vůbec ne."

"Napsal závěť a jmenoval vás dědičkou?"

"Nevím, Malcolm se mi o tom nezmínil."

"Angelique, v budoucnu o něm mluvte jako o svém muži a o sobě jako jeho vdově."

"Proč?"

"Abyste podpořila, nebo přesněji pomáhala podpořit svůj nárok na jeho majetek." Přikývla, a opět ho ohromila svým sebeovládáním. Není to nakonec vůle Boží, že vypadá tak klidně?

"Pokud nenapsal závěť, mění se tím něco?"

"To se pokoušíme zjistit. Nejlepší by bylo, kdyby existovala a vy jste v ní byla jmenována jako dědička. Musíte se vrátit s jeho... s jeho pozůstatky do Hongkongu. Připravte se na to, že se k vám jeho matka zachová nepřátelsky - vy se na veřejnosti pokuste chovat přátelsky. Měla byste se zúčastnit jeho pohřbu, pochopitelně správně oblečená." Po chvíli dodal: "Možná by vám Henri mohl dát dopis pro našeho velvyslance. Znáte se s ním?"

"Ano. Monsieur de Geroire. Mohl by? Jaký dopis by mohl pro mě napsat?"

"Jestli se dá Henri přesvědčit, tak s jeho rozhodným doporučením byste mohla být svěřena de Geroirovi pod státní ochranu. Ani v nejmenším nepochybují, že jste právoplatná vdova po zesnulém tchaj-panovi Malcolmmu Struanovi. Jestli to Henri rázně podpoří, mohlo by se to chápat jako stanovisko státu."

"Takže potřebuji opravdovou ochranu?"

"Já jsem si tím jistý, ale Henri není."

Povzddechla si. Také si to domyslela. Ale státní ochrana? To byla nová myšlenka, možnost, kterou zatím nezvažovala. Státní ochrana by znamenala, že ji podpoří Francie. Za to by dala cokoli - ne, cokoli ne. "Mohla bych něco udělat, abych Henriho přesvědčila?"

"Mohl bych to udělat za vás. Alespoň se pokusit."

"Tak se, prosím, do toho pusťte - hned. A dnes večer mi povězte, co mám udělat na oplátku. Vyhovovalo by vám to před večeří, nebo zítra ráno? Jak si přejete."

Nepotřebovali si říkat víc. Zítra to bude lepší, řekl jí André a odešel. Než se objevil další host, Skye, pohodlně se

natáhla v křesle. Napadlo ji, jaká asi bude ta cena, a usmála se na strop.

Pod ochranou francouzského státu? Zvuk těch slov se jí zamlouval, protože věděla, že bude muset získat na svou stranu všechny, aby se mohla postavit těm hongkongským lidožroutům...

A teď, když odpočívala stočená do klubička v Malcolmově křesle v tehaj-panově apartmá a dveře byly zavřené na závoru, se jí ta myšlenka líbila ještě víc a znovu dumala, jakou za to bude muset zaplatit cenu. Přijde jí to draho. Zatajené zlaté mince budou do začátku stačit, potom rubínový prsten a teď mám i pečeť, Malcolmovu pečeť.

Všechno vrátila na původní místo a zavřela tajnou příhrádku.

Spokojená s pokrokem, jehož se jí podařilo dosáhnout v prvním dni jejího nového života, zavřela oči a spala beze snů, dokud ji neprobudilo zaklepání na dveře. Bylo téměř půl páté. "Kdo je to, prosím?"

"Jamie, Angelique."

Projela jí vlna očekávání. Buď klidná, říkala si, když otevírala závoru, chodiš po tenounkém ledě a vody pod ním přinášejí smrt. "Buďte zdrav, drahoušku Jamie, pojďte dál." Opět se uvelebila v manželově křesle a pokynula mu, aby se posadil na místo, které bývalo její. "Vypadáte tak zaraženě, jste tak smutný."

"Pořád se nemůžu s tou představou smířit a víte, všechny ty změny, Angelique."

"Vím, je to moc těžké."

"Vy jste se ale změnila! Smím, smím vám říct, jak je skvělé, že jste tak... tak silná a... však víte."

"V tom je ten problém, drahý Jamie, já nevím. Jenom vím, co se stalo a že se s tím musím smířit, že jsem to přijala. Mé slzy... myslím, že jsem vyplakala všechny slzy svého života. Tak zatím žádný další pláč. Mluvil jste se sirem Williamem?"

"Ano, Skye říkal, že se tu staví kolem šesté, jestli vám to vyhovuje." Viděl, jak bezmyšlenkovitě přikývla.

"Vy ho nemáte rád, Jamie, že ne?"

"Nemám advokáty rád ze zásady, vždycky přinášejí potíže, i když on není špatný člověk. Doufám, že vám vyhoví. Jestli vám začne přidělovat starosti, okamžitě mi to řekněte. Mal... Malcolm ho měl rád a vy byste měla mít někoho, aby vás zastupoval."

"Také se mi jeho jméno nevyslovuje snadno, Jamie. A mluvit o něm jako o manželovi je také těžké. Ještě těžší. Nemusíte si připadat trapně."

Jamie ztrápeně přikývl a vzal si dopisy. "Sir William říká, že patří k jeho pozůstalosti - stejně jako peníze. O právních záležitostech prý nemá právo rozhodovat, ale urychleně napíše do Hongkongu. Neexistuje však sebemenší důvod, proč byste je nedostala, když ovšem slíbíte, že je nezničíte. Pokud jde o peníze, máte si je nechat - vysvětlil jsem mu, že asi momentálně nemáte žádné vlastní finance, žádá vás ale, abyste mu, prosím, na ně laskavě napsala potvrzenku."

"Když to chce... Přčetl si je?"

"Ne, nikdo je nečetl." Váhavě je položil na římsu u krbu. "A je tu ještě pár věcí. Něco jsme zařídili - chcete, abych vám to pověděl hned, nebo... Klidně můžu přijít později."

"Ne, jsem v pořádku. Co jste zařídili, Jamie?"

Hluboce se nadechl. Velice nerad o něčem takovém mluvil, ale byla to jeho povinnost. "Po poradě se sirem Williamem, Babcottem a Hoagem jsme zařídili, aby jeho tělo poslali zítra do Hongkongu a tam bylo pohřbeno. Dohodli jsme - a souhlasili s tím všichni - že to tak bude nejlepší. Uděláme, a už teď děláme všechno, co je v našich silách, abychom vám to usnadnili a abyste měla cestu co nejsnesitelnější. Doktor Hoag vás doprovodí, abychom se ujistili, že budete v dobrých rukou." Jamieho úsměv působil prázdně. Tvářil se spíš jako zrcadlo neštěstí. "Nemůžu vám ani vyličit, jak mě to všechno mrzí. A- su vám stihne včas všechno zabalit, jestli bude třeba, tak vypomůžte i Čchen a postará se, aby všechno dopravili na loď. Odplouvá s večerním přílivem. Jestli do té doby budete cokoli potřebovat, stačí říct." Pozoroval ji, jak se dívá na své ruce a otáčí Malcolmovým pečetním prstenem na dlani. Ubohá Angelique, dokonce nedostala ani pořádný snubní prsten.

"Tak, to by bylo pro tuhle chvíli všechno. Chtěla byste mít při večeři společnost?"

"Děkuji, ale ne. Najím se tady... nebo v jídelně nebo u sebe v pokoji. Ale posadte se, prosím. Promiňte, ale není to všechno. Mého muže nebude nikdo převážet zpátky do Hongkongu, ale bude pohřben tady. Ani můj muž, ani já se už nikdy nevrátíme na Prancing Cloud."

Viděla jeho výraz, ale to ji neodvrátilo od rozhodnutí, které učinila dnes ráno: ke srážce musí dojít okamžitě, jakmile se začnou zmiňovat o tom, co zařídili oni. "Chcete, abych vám pověděla, jak si představuji pohřeb já hned teď, nebo až později?"

"Ale všechno už je zařízené," namítl. "Všechno se zvládá. Bude to tak nejlepší, všichni si myslíme, že to tak je nejlepší a my... my víme, že to tak bude nejlepší pro vás i pro všechny. Paní Struanová s tím bude určitě souhlasit a určitě si bude přát, aby ho pohřbili doma v Hongko..."

"Paní Struanová? Já jsem paní Struanová. Zmínil jste se o té druhé paní Struanové, Tess Struanové, o té druhé paní Struanové?" Hovořila klidně, zdánlivě netečně. "V této otázce nemá přede mnou přednost. Já jsem vdova po něm a mám přednost před jeho matkou."

"Můj Bože, Angelique, jestli vám Skye napovídal..."

"To nemá s panem Skyem nic společného, Jamie. Nic mi nenavrhoval, ani jsem se s ním neradila. Zatím ne. Ale znám svá práva a přání svého muže a ta budou také splněna."

"Ale... ale..." Jamieho její projev tak šokoval, že ze sebe nemohl chvíli vypravit souvislou větu, náhle se však z jeho úst slova doslova vyhrnula: "... ale nemůžete nebrat na vědomí, co sir William a... co doktor Hoag, Babcott a já považujeme za nejlepší pro vás a pro něj, a jsme si jisti, že je to nejlepší pro vás a pro všechny. Jste přetažená, Angelique. Je to nejlepší, Angelique, opravdu nejlepší."

"Přetažená? Já? Vy jste ale pošetilý, Jamie." Dovolila si malý ledový úsměv. "Vůbec nejsem přetažená. Jenom hodlám

splnit přání svého manžela."

"Ale všechno už je zařízeno, Prancing Cloud je připravená vyplout a... všechno je zařízeno."

"Jsem ráda, že je clipper připravený. V každém případě ho k ní ihned pošlete, jeho matka by se měla dozvědět tu strašnou zprávu co nejdřív. Měl byste to udělat sám, Jamie, vy byste měl odplout na Prancing Cloud. Jste tady nejvýše postavený a měla by to být vaše povinnost. Prosím vás, nečekejte do zítřka, vydejte se na cestu už dnes večer. Když jí tu hrůzu vypovíte sám, zmíníte tím její bolest. Musíte tam jet..."

"Samozřejmě že to udělám, pokud to bude nezbytné," odpověděl, ačkoli se mu ta představa ani trochu nezamlouvala.

"Ale Angelique, tohle je směšné, to nemůžete tvrdit vážně, pochopte, že to tak bude nejlepší! Proboha, Angelique, musíte pochopit, že tohle je..."

"Nejlepší pro vás a možná i pro ostatní, ale ne pro mého manžela, a tedy ani pro mne ne. Má právo být pohřben jako..."

"Musíte nám dovolit, abychom udělali to nejlepší. Jeho tělo..."

"Tělo mého manžela neodvezete, opakuji, neodvezete na palubu té lodi a mě také ne," prohlásila klidně. "Řekněte mi, starý příteli, kdybych měla odcestovat, jak mi navrhuje, kde bych bydlela? V hlavní kajutě?"

Upřeně se na ni podíval. O tomto problému dosud neuvažoval. "Ne, samozřejmě že ne," odpověděl rychle, "samozřejmě si budete moct vybrat kajutu. Zaručuji, že všechno bude..."

"Zaručuji, že všechno bude tak, jak si přál manžel."

Jamie si otřel čelo a přemýšlel tak usilovně jako ještě nikdy předtím. Zmáhala ho nevolnost a byl vyveden z míry, protože mu bylo jasné, že ovládla situaci. Náhlý nápad. "Snad máte pravdu. S Prancing Cloud to byl omyl, asi ano. Najmeme jinou loď - počkejte, poštovní loď má odplout pozítří, zajistíme na ni lístek pro vás, Hoaga a... pro něho. Přesvědčím kapitána, aby vyrazili dřív. Zítřa... Tím se všechno vyřeší, že ano?"

"Ne." Unaveně si povzdychla. "Promiňte, Jamie, ale ne." V jejím výrazném hlase se teď ozval nepatrný podtón.

"Prosím, pochopte mě, ne! Ne! Bude pohřben tady, jak by si to přál. Pozítří."

"To nemůžete. Paní Struanová... myslím tím Tess Struanová musí dostat čas. Pošleme pro ni Prancing Cloud. Určitě se bude chtít pohřbu zúčastnit, určitě bude."

"Můžete si dělat, co chcete, ale můj manžel bude pohřben pozítří tady a tak, jak by si to přál. Pochybuji, že budeme mít dost času, abychom to udělali, jak navrhuje. Nebudu se s vámi hádat. Promiňte, starý příteli, ale přetažený jste vy a já to naprosto chápu. Požádejte, prosím, sira Williama a pana Skye, zda by za mnou nezašli, spolu a co nejdřív a já celý problém vyřeším oficiálně."

"Proboha, rodinnou hrobku má v Happy Valley, kde pohřbili jeho dědečka, otce, bratry a sestry."

"Jamie, už mě unavuje pořád to opakovat. Prosím, požádejte sira Williama a pana Skye, aby za mnou přišli co nejdříve. Společně."

Nevěděl, co má říci, a tak jen bezmocně pokrčil rameny a odešel.

Několik minut nehybně seděla a zhluboka dýchala. To nebylo tak zlé, pomyslela si, protáhla se, vstala a zamířila do svého pokoje. Tam si vybrala čisté šaty, usedlého střihu, tmavošedé a rozložila je na posteli. Vítr lomcoval okenicemi, ale nemrazilo ji z něho. Přilákalo ji zrcadlo. Prostudovala se. Kriticky. Bez úsměvu. Co uviděla, ji potěšilo. A nová osobnost, která se z ní stala, ji také potěšila. Bylo to jako zkoušet si nové šaty - ne, novou kůži. "Doufáme, že to vydrží," prohodila ke svému obrazu. "Musíme si dát záležet, aby to vydrželo. Tohle moje já je lepší než to bývalé." Potom uchopila první z dopisů, dopisů od Tess Struanové. Ten od něho si chtěla nechat nakonec.

* * *

Sir William se tvářil kamenně. Jamie také. Doktor Hoag a Babcott se mračili. Heavenlymu Skyeovi v očích pobaveně blýskalo. Všichni seděli na židlích před Malcolmovým stolem. Ona na ně shlížela z jeho vysokého křesla, drobná, ale jistá si svým postavením. Šaty tmavší barvy, než nosila dříve, tříčtvrteční rukávy, čtvercový výstřih, záda vzpřímená, účes dokonalý. Nenalíčená a důstojná. "Pozítří?" zeptal se sir William.

"Ano, prosím," řekla. "Můj manžel by měl být vystaven jen tak dlouho, aby se s ním lidé mohli rozloučit, pokud si to přejí. Copak to obvykle nebývají tři dny, doktore?"

"Obvykle ano, Angelique," přikývl Hoag. "Už jsme ale zařídili, aby tělo bylo uchováno během cesty domů. Všechno bude v pořádku, nemusíte se s tím trápit." A s vybranou naléhavostí dodal: "Měl by být pohřben tam, opravdu tam. Všichni se na tom shodujeme."

"Nabalzamovali jste ho? Už?"

Muži si nervózně poposedli. Hoag odpověděl: "Ne, to není běžné. To se, hmm, použije led k zachování..."

"Jak by se vám líbilo nechat se zabalit do ledu a poslat do Hongkongu jako kus skopového z Austrálie?"

Napětí v pokoji stoupalo a muži si připadali ještě trapněji než dříve. Její hlas zůstal klidný, pevný a přátelský, a to je rozčilovalo a znepokojovalo stále víc. Výjimkou byl Skye, který ji najednou pozoroval úplně novými očima.

Sir William namítl: "Ale o to tady nejde, madam. My se domníváme, že v zájmu jeho i jeho rodiny by bylo moudré uspořádat pohřeb doma."

"Obdivoval svého dědečka, tchaj-pana, vidíte?"

"To opravdu obdivoval," souhlasil sir William. Náhle se uvolnil a zbavil se starostí, protože už našel řešení všech hádanek, ať už ona namítne cokoli. "To ví každý. Proč?"

"Mnohokrát, různými slovy se mi Malcolm svěřil, že chce žít jako on, vstoupit do povědomí lidí jako on a být pohřben jako on. A tak to také bude."

"Velmi správná a moudrá myšlenka." Sir William pokračoval rázně: "Jeho dědeček je uložen v rodinné hrobce na hřbitově v Happy Valley." Potom dodal laskavě: "Angelique, souhlasím, že by to mělo být stejné. Teď chápu..."

"Ale Dirk Struan nebyl pohřben v Hongkongu," prohlásila k jejich údivu. "Vím, že jeho jméno je vytesáno na pomníku, ale pohřbili ho do moře. Můj manžel bude také pohřben do moře, stejně jako jeho dědeček."

"Promiňte, Angelique, ale mýlíte se," ozval se Jamie. "Byl jsem přítom. Právě jsem začínal s obchodem u Struanů jako učedník, bylo to hned po příjezdu z Anglie, a pohřbu jsem se zúčastnil. Byla to obrovská sláva, přišel celý Hongkong. Dokonce se konal ještě další velkolepý smuteční průvod v čínské čtvrti. Uspořádal ho Gordon Čchen."

"Promiňte, Jamie, ale mýlíte se vy. Do hrobky uložili prázdnou rakev a jeho spustili do moře s jeho milenkou Mej-mej v mezinárodních vodách u Hongkongu." Cítila, že se každou chvíli rozpláče. Žádné slzy, přikázala si, ještě ne. "Pohřbili ho do moře. Byl to křesťanský obřad provedený přesně podle jeho přání. Svědky byli Culum a Tess Struanovi, Gordon Čchen a Aristotle Quance."

"To není možné," oponoval jí Jamie.

"Ano, je a tak to také bylo. Představení vaší církve odmítli dát souhlas k tomu, aby je uložili společně, zakázali jim křesťanský pohřeb v posvěcené půdě v Happy Valley."

"Ale, Angelique, sám jsem byl u toho. Tam ho pohřbili, nevím, co se stalo s Mej-mej, v tom se s vámi shoduji, ale ona s ním nebyla."

"Viděl jste podvod, Jamie, ta rakev byla prázdná."

"To je nesmysl," vyhrkl sir William.

"Představení neústupně trvali na zákazu společného pohřbu," pokračovala, jako kdyby nic neřekl. "Bylo to něco neslýchaného. Skandalizovali Dirka Struana z mnoha důvodů, ostatně je dobře znáte, sire William, ale tahle představa už na ně byla příliš. Ve své poslední vůli, v části Odkazu, který se předává z tchaj-pana na tchaj-pana a který sepsal dva týdny před smrtí, se stanovovalo, že pokud on a Mej-mej zemrou spolu, mají být společně pohřbeni, a také že měl v úmyslu se s ní oženit a..."

"To opravdu napsal? Že si ji chtěl vzít?" zhrozil se sir William, otřesený stejně jako všichni ostatní, protože ještě dnes, po tolika letech, byla svatba s Čiňankou něco nepředstavitelného - a vyvolala by trvalé nepřátelství, dokonce i vůči Dirku Struanovi. "To opravdu napsal?"

"Ano," přikývla a neušlo jí, že zděšení sira Williama nesdílí jen Hoag.

Angličané, Britové jsou v mnoha směrech tak odpuzující, pomyslela si. Takoví pokrytci, bigotní, necivilizovaní, prostě jiní než my. Dobře si uvědomovala, jaký odpor cítí k manželství protestanta s katoličkou a jak zavrhuje sňatky s příslušníky národů jejich vlastního impéria.

Proč považujete smíšené manželství za ohavný hřích, chtělo se jí vykřiknout, a přitom si neskrývaně vydržujete domorodé milenkou a máte s nimi děti? Taková lícoměrnost! My se v našich francouzských koloniích a impériu chováme jinak. Když se Francouz ožení s domorodkyní, nejenže se z ní stává manželka, ale i Francouzka, která má právo na ochranu jako kterýkoli jiný občan. My dokonce podporujeme smíšená manželství, a tak je to správné. Muž je muž a žena je žena, ať už mají jakoukoli barvu pleti, jenže ne pro vás. Bůh mě chraň, abych se stala Angličankou, a zaplat'pánbů že neztrácím francouzské občanství, i když se provdám za kohokoli...

O čem to přemýšlím, zděsila se a vrátila se v duchu zpět do místnosti k nepřítelům svého manžela. Později bude na takový luxus času dost.

"Některé britské postoje mi připadají nepochopitelné, sire William, zvláště pokud jde o smíšená manželství, jenže já jsem Francouzka. Na tom ale nezáleží. Pohřeb dědečka mého muže se dostal do slepé uličky: vaše církev se rozzlobila a zakázala je pochovat společně. Nový tchaj-pan, jeho syn Culum, však na tom trval. Neuspořádat slavnostní pohřeb Dirka Struana samozřejmě nepřicházelo v úvahu, pro Culuma ještě víc než pro Tess, kterou otřásla Dirková přání a jeho pohrdání konvencemi, o něž se opíralo její přesvědčení. Její otec Tyler Brock, v té chvíli nejvlivnější obchodník na ostrově, se rozhodně postavil proti tomu stejně jako Tessina matka. A podobně mluvili i ostatní obchodníci, ať už si v soukromí mysleli cokoli. Guvernér podpořil církev."

"A správně udělal," zabručel sir William.

"Ano," pokračovala. "Kdyby byl Hongkong katolický, má církev by postupovala stejně nepřátelsky. Kolonii tedy hrozil skandál. A navíc v době, kdy byla skoro celá zničená tajfunem - a neměli led," dodala nedůtklivě.

Všichni se zavrtěli na židličkách kromě Skye, který si hověl a dál se pobaveně usmíval.

Babcott promluvil laskavě: "To je za těchto okolností běžný a správný lékařský postup pro významné osoby, Angelique. Váš manžel byl a zůstává pro nás významnou osobností. Tomu musíte věřit."

"Věřím." Odtrhla od něj zrak a stejně věcným tónem jako dřív oslovila sira Williama: "Aby se dostali z patové situace, dohodli se na kompromisu. Ten zprostředkovali Aristotle Quance a Gordon Čchen. Byla to ústní dohoda, nic písemného. Potichu - - nebo spíše tajně, protože tajné to opravdu bylo - jejich těla přenesli na China Cloud. Obřady anglikánské církve provedli námořní kaplan a kapitán Orlov. Byl to řádný křesťanský pohřeb. Dirk Struan a jeho milenkou Mej-mej byli uloženi společně, jak si to vymínil."

"Když to bylo celé tak tajné, jak víte, že to je pravda?"

"Bylo to zapsáno v lodním deníku, sire William, který okamžitě uložili do tchaj-panova soukromého trezoru, a všichni svědci, Culum a Tess Struanovi, Aristotle Quance, Gordon Čchen a pochopitelně i minimální počet námořníků posádky, byli zavázáni posvátnou přísahou k mlčení. Kaplana, kdo to byl, nevím, okamžitě poslali zpátky do Anglie. Ten druhý pohřeb se konal se vši pompou, jak se sluší na tchaj-pana Vzneseného domu."

V místnosti se rozhostilo ticho rušené jen nárazy větru na okna, silného, i když venku bylo příjemné odpoledne. Sir William se zeptal: "Četla jste ten lodní deník?"

"Ne, ani jsem o něm nemluvila s... jeho matkou."

Jamie řekl: "Doložit by to mohla Tess Struanová, nebo i Gordon Čchen - pokud budou ochotni porušit přísahu a pokud budou chtít."

Skye se narovnal na židli. "Dnes ráno se mě paní Struanová optala, zda tato historka, kterou jí vyprávěl její zesnulý manžel, je pravdivá. Naštěstí jsem byl schopen ji podpořit ještě několika podrobnostmi."

"A jak vy víte, že je to pravda?"

"Náhodou jsem se setkal s jedním členem posádky, který nelpěl na dodržování tajemství tolik jako ostatní. Ten námořník se jmenoval Hennery Fairchild - nemám ani tušení, jestli ještě žije - ale když jsem poprvé přijel do Hongkongu, sire William, považoval jsem za nutné dozvědět se vše, co se jen dalo, o Vznešeném domu, Brockových, Quanceovi, o založení Hongkongu a... různých projevech úpadku v nejvyšších sférách."

Sir William kysele přikývl. Advokátův páchnoucí dech a zkažené zuby mu připadaly ještě odpudivější než obvykle, ale dobře věděl o několika špinavých skandálech z doby před svým nástupem, které byly před veřejností ututlány. "To je nepřípustný důkaz, protože je z doslechu."

"Ano, před soudem by to nemělo valnou váhu, sire William. Ale tak se to opravdu stalo."

Co mám dělat, tázal se vyslanec v duchu. Musím postupovat správně, proboha. Paridova volba? Ne, tohle je jen tajfun ve sklenici od vína. "Tak dobře, madam. Respektujeme tedy v každém případě jeho přání. Jamie, pošlete okamžitě tělo do Hongkongu, aby bylo pohřbeno do moře, okamžitě," nařídil rázně a v duchu dodal, že jakmile jej jednou zbaví, Tess Struanová se už vypořádá s Angelique Struanovou. Ať jsem zatracený, jestli se dám mezi ně zatáhnout. Co to, k čertu, vjelo do Angelique? Ještě nikdy jsem neviděl takovou proměnu. "Naprosto chápu, že je vám proti mysli vrátit se zpět na Prancing Cloud. Zařídím cestu poštovní lodí."

"Děkuji," řekla klidně Angelique, "ale to nechci, sire William. Mého zesnulého manžela nebude nikdo posílat jako mršinu obloženou ledem do Hongkongu. Nikdo."

"Proboha, madam, jestli to nařídím, tak se to i stane."

"Ano, pokud to nařídíte. Ale, sire William..." Obrátila se na Skye. "Jak to má být podle zákona?"

"Podle zákona má být upřednostněno přání manžela podpořené jeho ženou."

"Než na to odpovím, kde jsou důkazy? Žádné neexistují. A když už mluvíme o upřednostňování, tak před kým?" namítl sir William kousavě. "Před paní Struanovou, Tess Struanovou, to chcete říci? Proč bychom neměli na ni brát ani sebemenší ohled?"

Skye začal odpovídat, ale Angelique ho gestem zarazila a promluvila sama: "To vůbec ne. Kdyby Prancing Cloud odplula okamžitě, při dobrém počasí tam může být za deset dnů a dalších deset potřebuje na cestu zpátky. Pár dní se tam zdrží. Doktore Hoagu, zbývá dost času, aby ten váš... váš led," pokračovala znechuceně, "uchoval tělesné pozůstatky celou tu dobu, než by sem dorazila jeho matka - kdyby si to přála?"

Hoag přemýšlel o Dirku Struanovi a jeho legendární Mej-mej, i o krásné ženě, kterou miloval on sám, o smíšených manželstvích i o tom, jak ho mrzelo, že zabil svou ženu, největší životní lásku.

Často se mu zdálo, že to opravdu zavinil. Měl v sobě nalézt dost lásky, aby se s ní nechtěl oženit, aby ji nevytrhl z jejího bezpečného, střízlivého života v Indii a nepřivedl ji do neštěstí, které, jak předpokládal, je nevyhnutelně muselo potkat. A také potkalo.

Zase je jednou tvá budoucnost na vážkách, starý Hoagu. Pomůžeš tomuhle děvčeti nebo Tess Struanové?

Nezapomínej, že tvou vinou ten prokletý vrah přežil a vyděsil ji k smrti. "Z lékařského pohledu snad, ale já bych to odmítl," prohlásil a úkosem se podíval na Babcotta a varoval ho tak, aby nezasahoval. "Když se rozhodujeme, sire William, tak jen o tom, zda ho máme poslat zpátky, nebo ne. Pokud ne, tak si myslím, že by měl být uložen... jak si to přeje jeho žena."

Sir William zaváhal. Byl celý podrážděný, že jeho řešení nebylo přijato. "Angelique, proč odmítáte doprovodit tělo do Hongkongu, když ne na Prancing Cloud, tak na poštovní lodí?"

"Odmítám to, protože potom by nebyl pohřben podle svého přání, stejně jako jeho dědeček - jeho matka by nikdy nepřiznala, jak to ve skutečnosti bylo, to ona prostě nemůže. Já jsem vdova po něm a říkám vám, že co si přál on, přeju si i já, z celého srdce."

Sir William si nebyl jistý, zda má právní podklad, aby vyslovil souhlas či nesouhlas, měl však veliké obavy z Tess Struanové, stojící nyní fakticky v čele Vznešeného domu, její písemné námitky proti svatbě a toho, co by asi podnikla, kdyby mrtvého nevrátili.

Bude na mě svolávat hromy a blesky, pomyslel si a málem sebou trhl. Nepochybně si ho bude chtít pohřbit tam, v moři nebo na pevnině, ať už je ta historka pravdivá nebo není, a vsadím padesát liber proti zlámané grešli, že pokud se pokusí dosáhnout zrušení manželství, bude mít velkou naději na úspěch. A tak, milá mladá dámo, jste v pěkné šlamastyce. "Obávám se, že komplikujete tuhle beztak tragickou událost víc, než je třeba. Ten ubožák může být pohřben do moře stejně v Hongkongu jako tady. A tak bude nejlepší..."

"Promiňte, že vám skáču do řeči," přerušil ho Skye a pak promluvil jako nejlepší obhájce při křížovém výslechu: "Pokud formálně nezpochybňujete právoplatnost sňatku mé klientky, tak musíte uznat, že má jistá práva. Smím vás tudíž požádat, abyste schválil přání jejího zesnulého manžela a povolil, aby byl pohřben tady?" Potom stejným tónem, jako by uzavíral obhajobu před královnou, vlídně dodal: "Malcolm Struan patřil nám, Jokohamě, stejně jako patřil jim. Tady jeho tragédie začala a tady by měla skončit."

Přes všechno své odhodlání Angelique ucítila, jak se jí z očí řinou slzy. Byl to ale tichý pláč, bez jediného vzlyku.

47

Ještě hodinu poté, co sir William a oba lékaři odešli, se Skye a Jamie hádali. Angelique poslouchala. Jenže žádná jejich slova nic nezmohla. Prohrála. Po Skyeově vášnivě výzvě sir William prohlásil: "Lituji, ale dnes odpoledne jsem neslyšel nic, co by mě donutilo změnit názor. Tělo by se mělo vrátit buď na Prancing Cloud, nebo na poštovní lodí do Hongkongu a tam být pohřbeno. Jak si vyberete, madam. Tato schůzka skončila."

Skye trpce poznamenal: "Kdybychom byli v Hongkongu, měl bych deset možností, jak se odvolat, jenže tady je sir

William soud, soudce i porota zároveň. Jsme proti tomu bezmocní, nezbyvá nám dost času dojet tam a zpátky."
"Nic víc udělat nemůžeme." Jamie byl zasmušilý. Historka, kterou vyprávěla, jím otrásla. "Musíte se s tím smířit, Angelique. Nic s tím nenaděláme, sakra!"

"Nemůžu jet do Hongkongu. Ale na pohřebu být musím."

"Souhlasím," přikývl Skye.

"Proč? Co vám v tom může zabránit?" zeptal se Jamie.

"Tess Struanová," řekla.

"Co by mohla dělat? Nemůže vám zabránit přijít na pohřeb, ani nemůže anulovat manželství. Nettlesmith v odpoledním komentáři říká, že obřad byl naprosto právoplatný, i když jste oba byli nezletilí. Jedte poštovní lodí, zařídím, aby odplula ve stejnou dobu."

"Ne. Promiňte, Jamie. Pan Skye už řekl, že ten článek vyjadřuje jen jeden názor. Vím, že ho Tess Struanová nepohrbí v moři, jak si to přál, jsem si tím jistá. A zaútočí na mě všemi možnými prostředky. Tady si přečtete její dopisy Malcolmovi."

Oba muže vyděsila síla zášti, která se v listech od Malcolmovy matky skrývala, až sebou trhli. Skye znechuceně poznamenal: "Škoda že se jich nedá využít. Prohlásila by, že to je soukromá korespondence mezi rodiči a synem, že měla právo důtklivě ho varovat před manželstvím a dokonce mu je i zakázat - to opravdu smí. A pokud jde o výhrůžky proti vám osobně, paní Struanová, nemáme k dispozici nic napadnutelného."

"To není spravedlivé," povzddechla si.

"Heavenly, co třeba tohle? Jestli ta ženská někdy vkročí do Hongkongu, postarám se..., co?" Jamie nechtěl ještě víc poranit Angelique, a tak nečetl nahlas vše, co napsala Tess Struanová: Postarám se, aby každý slušný člověk v Hongkongu znal její původ, jejího otce, strýce i tu tetu, která kočovala s potulnou skupinou herců, cikánů a šarlatánů, a věděl o tom, jak je na tom finančně.

"Nestydím se za to, že má matka bývala herečkou," odsekla, "i když je většina Angličanů považuje za poběhlíce. Ona taková nebyla, nikdy. A nebyli to žádní šarlatáni. Neodpovídám za hříchy svého otce - nebyla jsem bez peněz, on mi je ukradl, nejen jiným lidem."

"Já vím." Jamie zalitoval, že se zmínil o dopisu. "Heavenly, nedokázal bys sehnat důkaz, že byl Dirk pohřben s Mej-mej?"

"Ano, od kompradora Čchena a od Tess. Ale ani jeden z nich mi jej nevydá dobrovolně, ani to nepřizná, nebo snad ano? Jenom by se nám vysmáli. A soudní příkaz k otevření rodinné hrobky nikdy nedostaneme." Skye zakašlal jednou a podruhé. "Slečna Angelique Struanová musí doprovodit ostatky svého manžela. Pokud neodpluje, nesmím si tím pokazit své postavení, jak právně, tak vůči veřejnosti. Ale cestovat do Hongkongu? To by bylo nebezpečné." Požádal Babcotta a Hoaga, aby poopravili formulace v úmrtním listu, jenže ti mu podle očekávání odpověděli, že to nejde. "Po pečlivé úvaze soudím, že Angelique postupuje správně, když v této chvíli nechce podstoupit riziko, Jamie. Bojím se, že by byla v Hongkongu bezbrannější než tady."

"Ty bys jel s ní a zajistil bys potřebnou ochranu."

"Ano, ale nutně by vypukl skandál, a tomu chci za každou cenu zabránit, v zájmu všech. Včetně Tess Struanové. Když se na věc podíváš z pozice matky, nejedná jako špatná žena. Po pečlivé úvaze předpokládám, že nevyhnutelně dojde k podrazu - a problém je, jak mu zabránit, nebo jej alespoň minimalizovat."

"Možná by se tomu dalo přece jen zabránit," poznamenal Jamie. "Tess není žádný lidožrout a svým způsobem byla vždy spravedlivá."

"Nebude spravedlivá, ne ke mně," namítla Angelique. "Já jí rozumím. Opravdu ji může pochopit jenom žena. Bude přesvědčená, že jsem jí ukradla nejstaršího syna a zabila ho. Malcolm mě před ní varoval."

"Budeme potřebovat čas, abychom ji zvládli," usoudil Skye. "Potřebujeme čas na vyjednávání a do pohřbu nám ho zbývá příliš málo."

Když oba muži odešli, nic nebylo vyřešeno.

To nevádí, pomyslela si. Pohřbím svého manžela, jak si přál, zdědím jeho pozemský majetek, jestli nějaký měl, a porazím Tess Struanovou. A budu pomstěna.

Dopisy se ji bolestně dotkly, ale ne tolik, jak očekávala. Její slzy už byly jiné než ty dřívější. Ani já nejsem stejná jako kdysi. Nechápu to, jsem opravdu velmi divná. Vydržím to? Doufám, že ano. Ach, Matko Boží, jak jen jsem byla hloupá! Oknem viděla, že se den brzy promění v noc. V zátoce poziční světla lodí na pravoboku, levoboku i na stěžních blikala, stoupala a klesala v rytmu příboje. V ohništi hlučně zapraskaly uhlíky a přilákaly její pozornost zpět. Co dělat?

"Missí?" Dovnitř vtrhla A-su.

"Tchaj-tchaj, A-su. Ty hluchá, ej-ja?" odsekla. Malcolm jí vysvětlil, co je tchaj-tchaj a během své poslední noci donutil A-tu, A-su a Čchena, aby ji před ním tak oslovovali. I Skye jí kladl na srdce, aby se tak nechávala služebnictvem oslovovat.

"Missí chetěla, já balila lychle lychle?"

Angelique zvýšila hlas. "Tchaj-tchaj, ty hluchá, ej-ja?"

"Vy chetěla já balila lychle lychle?"

"Ne. Zítra. Jestli vůbec," dodala klidně.

"Missí?"

Povzddechla si. "Tchaj-tchaj!"

"Missí tchaj-tchaj?"

"Jdi pryč!"

"Léčila muž chetěla viděla vy. Ah?"

Málem ji opět odehnala, ale nakonec si to rozmyslela. "Léčila muž co?"

"Léčila muž žába, missí tchaj-tchaj."

Takže za ní přišel Hoag. Ano, vypadá jako žába, napadlo ji a s údivem zjistila, že se usmívá. "Ano, viděla hned." Když vstoupil, pozdravila ho: "Dobrý večer, doktore. Jak se vám daří? Já jsem v pořádku, díky vám."

"Opravdu?" Oči měl zarudlé únavou, obličej jako z těsta a jako vždy připomínal mopslíka, vyzařovala však z něho upřímnost a srdečnost. Pohlédl jí do tváře. "Ano, je to znát. Buďte opatrná, nepřepínejte se, snažte se zůstat klidná, Angelique. Buďte moudrá."

"Budu. Slibuji."

"Dnes odpoledne jste byla skvělá."

"Jenže jsem prohrála."

"Ano. George Babcott a i mě to mrzí. Po té vaší historce a Heavenlyho výzvě nás to urazilo. George jde s Vilíkem na večeri a zkusí to znova, ale nedělám si... neděláme si velké naděje." Pokrčila rameny, bylo to jen malé gesto, a dál ho pozorovala očima, které mu v její bledé tváři připadaly nesmírně velké. "Potřebujete něco? Na spánek nebo na uklidnění - ne, je vidět, že vás není třeba uklidňovat. To mě těší, moc mě to těší. Chtěl jsem si s vámi popovídat, jen tak poklábosit, nevadilo by vám to?"

"Ovšemže ne, prosím, posadte se. Jak proběhlo soudní ohledání? Ach, máme tu whisky nebo něco jiného, jestli chcete."

"Děkuji." Na příborníku stály waterfordské sklenice a křišťálové karafy se stříbrnými držáky vyrovnané v řadě jako vojáci. Na krku nesly označení z gruzínského stříbra: Whisky, koňak, sherry a portské. Vybral si whisky a nalil si půl sklenice. "Všechno proběhlo podle očekávání. Edward Gornt byl zproštěn jakékoli viny a pochválen za odvahu.

Koroner, byl to Skye, došel k závěru, že Greyforthova smrt nebyla zločin a že se Gornt naprosto správně pokoušel zabránit zákeřné vraždě. Překvapilo nás, že použil tak silná slova, i když to byla pravda." Posadil se proti ní a zvedl skleničku. "Na zdraví!"

"Salut! To s Edwardem mě potěšilo. Zaslouží si to velké ocenění."

"Vy také. Vaše vyprávění se mě hluboce dotklo," zdůraznil Hoag.

"A mluvila jsem pravdu. Vy mi také nevěříte?"

"Věřím. A právě o tom jsem chtěl hovořit. Víte, chápu to až příliš dobře," a ji Hoag barvitě vylíčil vlastní příběh.

Vyprávěl o své službě v armádě v Indii, o tom, jak se zamiloval a proti všem zvyklostem oženil, o okamžitém a zlém nepřátelství, které to vyvolalo, a o návratu domů. Tohle není o nic lepší. "Ve skutečnosti to bylo ještě horší. Aržumand zemřela, jmenovala se stejně jako milenka panovníka, který nechal postavit Tádž Mahál," prohodil s očima upřenými do ohně, kterému vlastně ten příběh také vyprávěl a v němž viděl její obrazy, její a své v těch krásných dobách před svatbou. "Jsem tak smutný a přitom šťastný, že nemusela žít v nenávisti, že se nachladila a rychle zemřela jako nádherná skleníková květinka v ledovém průvanu - a ona taková byla, nikdy byste neuvěřila, jak byla jemná, stejně jako já nemůžu pochopit, proč milovala právě mě - dobře vím, jak jsem ošklivý. Miloval jsem ji až k zbláznění a - zabil jsem ji."

"Když o ní mluvíte, vypadáte úplně jinak. Vy jste ji nezabil. To byl osud. Vy za to nenesete odpovědnost." Opět to slovo, blesko jí hlavou.

"Nesu. Za to, že jsem se s ní oženil a odvezl ji domů. Mej-mej by tam také zemřela, ztracená, opuštěná a zoufalá ze stesku po domově. Ani sám velký Dirk Struan by nedokázal utéct před veřejným míněním, pokud by si ji vzal za ženu. Oba vlastně měli veliké štěstí, že takhle zahynuli."

Pozorovala ho se zamlženými očima. "Byl Malcolm také šťastný, že zemřel tak, jak zemřel? Chci říct, zmiňoval jste se o tom, že byl plný míru. Odešel by tak jako tak?"

Hoag řekl: "Obávám se, že ano. Mohlo se mu to stát kdykoli, každý den, každou hodinu. Žil v době, kterou měl jen vypůjčenou, a myslím, že si to uvědomoval."

Ta slova jí otrásla. "Tak proč jste mu to neřekli? Proč jste ho, proč jste nás nevaroval předem?"

"Byla to Boží vůle. Nebyli jsme si tak jistí jako teď, nemohli jsme nic vědět."

"Já... já tomu nerozumím. Povězte mi pravdu, prosím. Potřebuji to pochopit."

Hoagův hlas znějně: "Jeho vnitřnosti pod jizvou a kolem ní byly v horším stavu, než jsme předpokládali. Když ho tenkrát přivedli, George nemohl ránu dost podrobně zkoumat. Měl málo času a navíc se bál, aby ho nezabil. Pítva ukázala, že uvnitř odumíral."

"A co operace? Byla provedena dobře?"

"To ano, prvotřídně. George ho vyspravit skvěle, líp by to nesvedl nikdo," prohlásil a ona mu věřila. "Víte, Angelique, my nedokážeme nic na těle vyměnit, jenom spravit a tam byly takové zánětlivé kapsy - proto ho to tak bolelo, ubožáka - a ošklivé léze, které mu bránily, aby se naroval." Po chvíli dodal zarmouceně: "Čas, který měl půjčený, docházel. Přesto jsem si jistý, že jste se postarala, aby měl poslední dny šťastné jako málokdo."

Z krbu vylétl uhlík. Upřela na něj zrak. Oheň vzplál, zakomíhal se a uhasl - přesně jako můj Malcolm, ubožák, má ubohá láska. "To je smutné," promluvila k ohni, "tak smutné."

Hoag uvažoval o ní, o sobě a o vzpomínce na Aržumand - kterou v něm Angelique probudila. Teď se mi rozhoduje snáz, když jsem jí o ní vyprávěl, uvědomil si. Nervózně vyprázdnil skleničku. "Smím?"

"Samozřejmě. Prosím."

Hoag si dolil, ale méně než před chvílí. "Ještě k pohřbu, kvůli tomu jsem vlastně přišel. Možná by se přece jen dalo zařídít, jak jste s Malcolmem chtěli."

"Cože?"

Opět se proti ní posadil. "Pohřbít ho do moře jako jeho dědečka, jak si to přál on a jak si to přejete vy."

"A jak?"

Otřel si čelo. "To byste musela jít za sirem Williamem, říct, že sice odsuzujete jeho rozhodnutí, ale že se s ním smiřujete a nic nenamítáte proti tomu, aby jeho tělo poslali do Hongkongu. Zítra my dva, Babcott a já, úředně uložíme jeho rakev na Prancing Cloud. V Kanagawě, kde v téhle chvíli leží. Půjдете se s rakví rozloučit, jak se patří, a vy řeknete, že nedokážete jet s ní na Prancing Cloud. Místo toho odcestujete poštovní lodí, která vyplouvá do Hongkongu pozítří. Všichni budou spokojeni."

"Takže rakev bude prázdná?" zeptala se vzrušeně.

Zavrtěl hlavou a obočí i brada se mu zaleskly ve světle z krbu. "Ne. Mrtvola tam bude, jenže ne ta jeho, ale rybáře, Korejce, který dnes ráno zemřel v ordinaci v Kanagawě. Malcolmovy ostatky tam tajně zůstanou v jiné rakvi. Jestli se k nám připojí Jamie, mohl by tam zítra večer připlout s kutrem, vyrazili bychom na moře, přesvědčili Tweeta, aby se s ním rozloučil a Malcolm by mohl být pohřben, jak si přejete. Příští den chytíte poštovní loď a nikdo nic nebude tušit - jestli nám všichni odpřisáhnou, že zachovají tajemství."

"Těch 'jestli' je v tom příliš mnoho," vypravila ze sebe s bušícím srdcem.

"Mnohem víc jestli, než jsem čekal," poznamenal se sevřeným hrdlem a osušil si čelo. "Bylo to jen... Napadlo mě to před chvílí. Ještě jsem si to nepromyslel, možná jsem úplně vedle, ale chtěl bych vám pomoci. První část můžu udělat s Georgem i bez něho. Vyměnit těla. Vy se musíte postarat o ostatní věci. Možná vám můžu pomoci, nevím," dodal nesměle. "Neumím opravdu udržet tajemství. Promiňte, měli bychom se rozhodnout hned teď, jestli... Musím se vrátit do Kanagawy, dokud tady George večerí. Jaký na to máte názor?"

Jako blesk vyskočila z křesla, položila mu ruce na ramena a objala ho jako voňavý závoj něžnosti a vděčnosti. "Zkusme to... a děkuji vám, děkuji."

* * *

"Prála jste si mě vidět, madam?" promluvil Gornt.

"Ano, prosím, pojdte dál a posadte se." V tchaj-panově kanceláři, kde stály lenošky, dubový stůl a příborník, se Angelique zastavila u okna vedoucímu k zátocce, Čchen čekal opodál.

"Smím vám znova opakovat, jak mě to vše bolí? Jestli pro vás můžu něco udělat, stačí říct, madam."

"Já vím, děkuji, Edwarde. Ano, můžete mi pomoci, všichni potřebujeme přátele. Jsem ráda, že přelíčení proběhlo správně - - zasloužil byste si medaili. Zachoval jste se velice statečně. Chtěla bych vám poděkovat za Jamieho, nevím, co bych si tady bez něho počala." Oheň v krbu vydával příjemné teplo a hedvábné závěsy z thajského hedvábí nevypouštěly večer do místnosti. Čchen přistoupil s otevřenou láhví k chladiči plnému ledu. "Můj muž se zmínil, že máte rád šampaňské."

"Jistě, madam, mám je rád," přikývl Gornt a stále ještě přemýšlel o vyšetřování a o rozhodnutí přímo nebeském, které uzavřelo nebezpečnou kapitolu Norbert. Koroner, "nebeský" Heavenly Skye, si své jméno zasloužil.

Pokynula Čchenovi a ten naplnil dvě vysoké číše.

"Tuo-sie, děkuji," utrousil Gornt a vzal si svou sklenku.

Čchen si ho překvapeně měřil pohledem, jako by mu nerozuměl. Opovrhoval tím zahraničním ďáblem ještě víc za to, že se odváží mluvit civilizovanou řečí.

Angelique řekla: "Čchen, čekala venku. Jestli chtěla, zvonila, ej-ja?" Ukázala na stříbrný zvonek na stole.

"Ano, missí."

Obrátila se na něho rozzlobeně. "Tchaj-tchaj!"

"Ano, missí-tchaj-tchaj." Čchen odešel spokojený se svým malým vítězstvím. Sluhové si vyžádali svolání porady, kterou on potom vedl. A-tu, jejíž mysl se stále toulala kdesi v dáli, žádala, aby si najali věšce, který by se na tuhle "majitelku trubice plné smrti" podíval "zlým okem" a urkl ji, ale to on odmítl. "Ne, to nemůže - bylo to jinak," zdůraznil. "Ona nezavinila pánovu smrt. Pán se s ní oženil a donutil nás, abychom ji před ním oslovovali tchaj-tchaj. Uděláme kompromis. Nej dřív ji řekneme missí a pak missí-tchaj-tchaj, dokud celou záležitost nerozhodne Velevážený Čchen. Poslal jsem mu spěšnou podrobnou zprávu, která už je na palubě Prancing Cloud."

"Salut, Edwarde."

"Na vaše zdraví, madam."

Upila jen malinko, ale s chutí.

"Šampaňské je pro mě zdroj života," prohodil, ale hned té formulace zalitoval. "Nikdy jsem si je nemohl dovolit, jen při slavnostních příležitostech."

"Také mám ráda šampaňské, ale dnes zrovna ne. Ale brzy si budete moci dovolit vše, co si budete přát, ne? Můj manžel mi řekl, že se vaše obchody brzy zlepší, nesmírně zlepší a že jste spolu měli mnoho tajemství - k oboustrannému prospěchu."

"Opravdu?" Gornta její řeč zarazila, protože se s Malcolmem Struanem dohodli, že se o tom nikdo jiný nesmí dozvědět. Norbert? Ten se nepočítal, to byl jen další plán na zmatení nepřítele, a vlastně patřil k nepřítelům od samého začátku.

"Tajemství, madam?"

"Vyprávěl mi, že vás má rád, že vám věří, stejně jako já, a že jste muž, který umí udržet tajemství i dozvědět se je a který chápe cenu starých přátel - v čínském slova smyslu."

"V tomhle ohledu to je pravda. Také jsem ho měl rád a věřil mu."

"Jamie se mi zmínil, že jste si objednal kajutu na Prancing Cloud."

"Ano, to je pravda, madam."

"Můj muž se mi svěřil, že mu máte dát zvláštní informace o tom, jak přivést na mizinu Brockovy. Měl jste mu je říci včera ráno po... To bylo teprve včera? Zdá se mi, jako by to bylo před celými roky - a pro Malcolmá také bylo. Ubohý Malcolm."

Povzdychl si. Bylo mu jí líto. "Ano. Smím vám povědět, že jste se změnila, madam? Jste jiná. Nechci být drzý ani dotěrný, ale smím vám říci, že vám ta změna velice sluší?"

"Byla bych desetitisíckrát radši, kdyby manžel žil a já se nezměnila ani trochu." Překvapila ji ta otevřenost, s jakou s ním hovořila, i když stejně jako Malcolm vždy s Gorntem mluvila ráda. "Ještě si nejsem jistá, jestli se mi ta změna zamlouvá. Když člověk vyrůstá tak rychle, je to - neznám správný výraz - - bolestivé a člověku to nahání strach."

Vstala, dolila mu a položila chladič se šampaňským v ledu na stůl blíž k němu.

"Děkuji," řekl. Vnímal její přítomnost intenzivněji než kdykoli dřív.

"Rozhodla jsem se, že se nevrátím do Hongkongu na clipperu."

"Ach ano, madam, povídá se, jak jsem se doslechl, o tom, že prý už víckrát nechcete na něj vstoupit - ani jím nechcete odeslat manželovy ostatky - a že jste se rozhodla pro poštovní loď." Jakmile se to dozvěděl, tak pro jistotu zašel za agentem, aby si i on zajistil lístek na tuto loď, ale všechny kajuty už byly obsazené. Zaklel a vydal se za Jamiem, jenže v budově ho nezastihl. "Chápu, že už nechcete mít s Cloud cokoli do činění."

Ruce jí nehybně ležely na klíně, mluvila tiše a se sebezapřením. "Prozradíte mi, jaká tajemství jste chtěl sdělit mému manželovi?"

V obličeji se mu opět objevil jeho milý úsměv. Fascinovala ho, ale zavrtěl hlavou. "Promiňte, madam, ale ne - i kdybych nějaká znal."

Přikývla. Nebyla uražená. "Ani jsem to nečekala a stejně bych jim nejspíš ani nerozuměla, a potom, já bych je nedokázala využít, vidíte?" Usmála se. "Ale Tess Struanová ano, že?"

"Madam?"

"Můj manžel se mi svěřil, že kdyby se mu něco stalo, okamžitě se vydáte do Hongkongu, začnete jednat s jeho matkou a dohodnete se s ní na stejných podmínkách jako s ním. Říkal, že to děláte z nenávisti vůči Brockům, ale důvod vaší nenávisti mi zatajil." Sáhla po skleničce a pohrávala si s ní. "Ale Tess Struanová by takové informace, pokud je pravda, co tvrdíte, určitě využít uměla, ne? To bylo v úterý, ještě před svatbou."

Zase si ji jen prohlížel s příjemným výrazem na hezké tváři.

"Chápu, proč vás měl můj muž rád, Edwarde, proč budete nebezpečný protivník a ještě nebezpečnější přítel."

Nahlas se těm slovům rozesmál, a napětí, které mezi nimi až dosud vládlo, se prolomilo. "Ne pro vás, madam, nikdy. To přísahám. Nikdy."

"Uvidíme. My dva, vy a já, musíme překročit ještě mnoho mostů a, k čertu, jak by řekl můj manžel, já jsem přijala za vlastní jeho naděje a sny - že dokážete pomoci Struanům zničit jednu provždy Brockovy. A to jsou snad i vaše naděje a sny."

"Moje?"

Otevřela tašku, vytáhla papír, který našla v tajné přihrádce trezoru, přiblížila jej ke světlu, aby lépe viděla, a četla nahlas: "Toto je slavnostní dohoda s panem Edwardem Gorntem, gentlemanem, od firmy Rothwell v Šanghaji: Pokud informace, které budou firmě Struan a spol. poskytnuty, jim pomohou zlomit Brocka a syny a způsobí, že se do šesti měsíců ocitnou na mizině, zaručuji jménem Struanů, že dostane z likvidovaného podniku Brockův padesátiprocentní podíl na firmě Rothwell, a to zdarma a bez jakýchkoli závazků, že mu budeme pomáhat v dobré víře a ze všech sil u banky Victoria, aby získal potřebnou půjčku na nákup dalších padesáti procent, které vlastní Jefferson Cooper, a že od tohoto dne po dvacet let Struanovi zaručují jemu a jakémukoli podniku, který bude osobně ovládat, status preferovaného partnera při obchodních jednáních, na nichž se obě strany dohodnou."

Ukázala mu listinu, ale nepředala mu ji. "Nese to předčveřejší datum, Edwarde, je to podepsané, ale chybí svědecké ověření."

Nepokusil se jí papír vzít. Měl dobrý zrak. Zatímco jej četla, poznal podpis. Beze svědka to ovšem nemá skutečnou hodnotu, pomyslel si, a rychle si probíral jeden plán za druhým, otázku za otázkou i odpovědi na ně. "Co tedy?"

"Mohla bych dosvědčit, že to manžel podepsal."

Trhl sebou a přestal horečně uvažovat. "Manželčino svědectví obvykle neplatí."

"A co kdybych to svědecky ověřila toho samého dne - ještě před svatbou?"

Ke komu si na ty nápady, k čertu, chodí? vztekal se tiše. K Jamiemu? Heavenlymu? Ona je jako jedna z těch nových Stevensonových lokomotiv. "A i kdyby, i kdyby byl ten papír svědecky ověřen, nebyl by pro Vznešený dům závazný."

"Ano, ale Tess Struanová by ho vzala vážně - považovala by jej za dohodu, kterou uzavřel její syn. Cožpak to nedokazuje, že jste společně s mým mužem tajně připravovali splnění jejího největšího životního snu?"

"Snad, madam, snad ano." Zaváhal. "Jamie s tím dokumentem souhlasí?"

"Nemá ani tušení, že vůbec existuje. Neví o něm nikdo kromě mě," prohlásila a věřila tomu. Proč by jinak Malcolm listinu ukrýval?

Zamyšleně si dolil víno a všiml si, že ona se své sklenky už ani nedotkla. "Dovedu si představit," promluvil opatrně, "že za takovou laskavost byste něco chtěla na oplátku, madam."

"Chtěla bych, abyste co nejrychleji odcestoval na Prancing Cloud, jak jste měl v úmyslu, a zašel za Tess Struanovou. A předal jí můj dopis."

Oči se mu nechápavě rozšířily. "To je všechno?"

"Ne tak úplně. Až dorazíte do Hongkongu - clipper tam bude dávno před poštovní lodí - musíte se k ní dostat předtím, než se dozví tragickou zprávu o smrti mého manžela od někoho jiného. Je klíčově důležité, abyste byl u ní první, oznámil jí, že přinášíte hroznou zvěst, ale také tajné informace, životně důležité informace, které zaručují, že Brock bude navždy zlikvidován a vyřazen z obchodu." Zhluboka se nadechla. "A to opravdu bude, vidíte?"

"Ano," přitakal tiše, protože už nemusel nic zapírat.

"Dále jí povíte, že Brockovi chtěli zavraždit Malcolma a použít k tomu Norberta Greyfortha. Za třetí..."

"Cože chtěli?"

"A copak to tak nebylo? Copak to celé nenaplánoval Tyler Brock? Nebo Morgan? Alespoň Jamie je o tom nezvratně přesvědčen - a odpovídá to. Pan Skye mi pověděl o souboji a zbytek jsem vymáčkla z Jamieho - proč se měl souboj konat. Norbert byl přece jen pěšák, který měl vraždu vykonat."

"Snad ano," přikývl Gornt přemožený její logikou. "Pravděpodobně. A co dál?"

"Dál." Hlas se jí teď ztišil, ale kupodivu zněl jasněji než dříve. "Prosím, povězte jí, že přivážíte informace, které zničí Brocka, a že to děláte kvůli mně - a to zdůrazněte."

"Kvůli vám?"

"Kvůli mně. Ano. To podtrhněte. Je to pro mě nesmírně důležité a nežádám snad tak mnoho. Vy stejně dostanete, co budete chtít."

"Jste si tím jistá?"

"Ano. Řekněte jí, že jste chtěla na tuto písemnou smlouvu zapomenout a považoval jste ji za bezcennou. Jenže já jsem vás žádala a naléhala jsem, abyste se hned vydal za ní, a proto jste okamžitě odcestoval do Hongkongu." Naklonila se k němu blíž. "Ty informace je nutné využít rychle, vidíte?"

"Ano."

"Tak to vypíchněte. Především ale opakujte, že jsem vás za ní poslala já, abyste jí umožnil zničit Malcolmovy i její nepřátele... že jsem vás ujistila, že ona dohodu dodrží, nebo s vámi uzavře novou, a rovnocennou. A to ona udělá."

Tess Struanová ano, to vám zaručuji."

"S vaším podpisem?"

"To bude první věc, které si všimne, a tak se jí o tom zmíníte předem. Řekněte, že mě Malcolm požádal, abych ověřila pravost jeho podpisu, ale neprozradil mi nic víc, než že jde o obchodní smlouvu mezi vámi dvěma a já to bez rozmyšlení udělala před vámi dvěma - ještě v pondělí, před večírkem. Nečetla jsem to, ani jsem se na nic nevyptávala. A nakonec, oznámte jí, že vezete ode mne pro ni dopis a předejte jí ho." Angelique pozvedla sklenku. "Pokud jej přečte před vámi, pravděpodobně to sice neudělá, ale kdyby náhodou přece, ráda bych věděla, co řekne, nebo jak se zachová."

Upila druhý doušek, pohodlně se opřela a vyčkávala s očima upřenými na něho.

Její výraz mu stále nic neříkal. "Co stojí v dopise?"

"Jestli chcete, můžete si jej přečíst, než jej zalepím." Potom lehce prohodila bez sebemenší známky zloby: "Alespoň se nebudete muset namáhat s jeho otevíráním."

Hlavou se mu honilo jediné - jak se mohla tak změnit? "A co s tou zprávou o jeho smrti, o vašem manželství a jeho smrti, jak ji mám říct tohle a všechno ostatní?"

"To nevím, Edwarde. Ale vy už něco vymyslíte."

Nespokojeně zabručel. Ohromila ho její nestydatost, ne, to nebyla nestydatost, ale mazanost. Zřejmě se pokouší překonat existující nenávisť, vetřít se Tess Struanové do přízně a předejít jakékoli žalobě, občanské nebo trestní, kterou by mohla vznést, vlastně určitě by vznesla matka, jako je Tess Struanová, rozervaná bolestí nad svou ztrátou - momentálně se sázelo pět proti jedné, že to udělá, a dvě ku jedné, že vyhraje.

Ale na tom nezáleží. Tato strategie by mohla protlačit Angelique do okruhu vítězů - ale jen mohla. Kdyby postupoval opatrněji, ne tak, jak mu to navrhovala, ale ještě mnohem jemněji, mohl by jí vyhovět, a přitom by nepoškodil své vlastní postavení a stejně by uzavřel smlouvu s Tess, která bezpochyby na jeho požadavky přistoupí - jakmile pomine šok z Malcolmovy smrti - a ocení, s jak nesmírnou nabídkou za ní přichází.

Bude pro mě lepší, když pomůžu Angelique před Tess Struanovou, mnohem lepší. Co mám od ní žádat na oplátku? Její podpis, to samozřejmě, ale co dál. Co ještě můžu od ní žádat? Mohl bych zkusit rozehrát několik gambitů...

Angelique sáhla po peru. S vážnou tváří se podepsala jako svědkyně a připojila předvěčejší datum. Bez slova podpis zasypala práškem, aby jej vysušila, zbývající odfoukla a se sklopenými očima položila listinu před něho.

"Ať už se rozhodnete jakkoli, patří teď vám a zdarma," prohlásila a spoléhala přitom na jeho smysl pro čest, který vždy zdůrazňoval. "A pokud jde o ostatní, Edwarde," podívala se mu upřeně do očí a v jeho nitru se něco blaženě pohnulo, "vysloužíte si tím mou vděčnost, mou nehynoucí vděčnost - a navždy."

* * *

V domku vesnického staršího seděl na tatami Jamie jen v ponožkách a proti němu Hiraga. V čele stolu trůnil šoja a před ním saké a čaj.

Už přes hodinu Jamie odpovídal na otázky a sám se vyptával. Hiraga překládal, váhal nad cizími výrazy a žádal hlubší vysvětlení, aby přesně porozuměl jejich významu. Jamie cítil únavu, ne z tohoto rozhovoru, který byl pro něj úchvatnou a vítanou úlevou od ostatních starostí, ale protože neviděl žádné východisko. Nemohl odpustit siru Williamovi jeho neochotu změnit své stanovisko k pohřbu, ačkoli ho naprosto chápal - na jeho místě by postupoval stejně. Ubohá Angelique, ubohý Malcolm, ubohý Vznešený dům. Dokonce i ta ubohá, zatracená Tess.

Někdo musí ustoupit. Vůlík to nebude. Musí to být Angelique - ona i my ostatní jsme bezmocní. Tentokrát ji to asi zlomí.

Co nejjednodušeji vysvětlil, jak si představuje společný podnik, jak šoja a jeho obchodní partneři budou dodávat zboží, na němž se dohodnou, jak on přinese evropské zkušenosti, jak budou na šest měsíců odloženy platby, což umožní, aby se zboží prodalo a peníze se buď vrátily, nebo se investovaly do zboží hromadné výroby, které se bude firma dovážet na oplátku podle jejich rady. To vedlo k diskusím o množství a potom o metodách velkovýroby, které by jim všem měly přinést bohatství.

"Šoja ptát: Kolik stát váš verikovýrobení setroj?"

"To záleží na tom, co ty stroje mají vyrábět," opáčil Jamie.

"Jami-sama, on ptát vás, prosím, povědět, který zeboží vyrábět tam v Ingrand? Ne teď, tři dny, prosím. Jesli šoja souhlasit, možná založit akuciová sporečenost a vozit verikovýrobní setroj do Nippon."

Jamie se usmál. "Velkovýroba je zpočátku velice drahá, musí se nejdřív vybudovat továrna a pořídit stroje. To není jako společný podnik, který jsem navrhoval. Tolik peněz určitě neseženou."

"Jami-sama, vy nestarat, nestarat o peníze. Gjókojama může kupovat cerá Edo, když chtít." Jamie jen zamrkal a Hiraga se smutně usmál. "Šoja děkuje vám a já děkuji vám. Prosím, tři deny vy říkat, co vyrábět a cena. Já vás doporovodit."

"To není potřeba, děkuji."

Hiraga se uklonil, šoja také, Jamie se stejně uklonil jim a vyšel na večerní vzduch.

"Čaj, pane?" zeptal se šoja.

Hiraga přikývl na souhlas a chystal se k odchodu. Potřeboval koupel a masáž, ale byl potěšený sám sebou. Vše se vydařilo a jemu už jen zbývalo vyinkasovat tři koku jako údajný honorář Jami Makufeje.

Šoja přikázal, aby přinesli čerstvý čaj. Když služka odešla, suše oznámil: "Mám novinky. Holubí poštou, Otami-sama, přišly zprávy o urozeném panu Jošim a o šiši. Možná byste si je rád poslechl."

"Nezahrávejte si se mnou. Samozřejmě je chci slyšet." Když se teď ocitl se starostou o samotě, Hiraga se začal chovat panovačně jako samuraj a ani si to neuvědomil. "Jaké novinky?"

"Došlo k dalšímu pokusu zabít pana Jošiho."

"Je mrtvý?" zeptal se Hiraga plný očekávání.

"Ne, Otami-sama, tady to je, přečtěte si to sám." S předstíranou pokorou mu šoja podal lístek papíru, týž, který již dříve ukázal Raiko a Meikin. Psalo se v něm, že pokus o zabití Jošiho ve vesnici Hamamacu nevyšel, že jeden šiši zahynul a paní Koiko také.

Hiraga si jej přečetl a zalpal po dechu. "Kdy se to stalo?"

"Před pěti dny, Otami-sama."

"Nic bližšího nevíte?"

"Zatím ne."

Přečetl si tu zprávu znovu a zdálo se mu, že ho hlava rozbolela ještě víc. Mozek měl plný myšlenek na mrtvou Koiko a dalšího šiši. Kdo to může být? A jak dopadla Sumomo? "Informoval jste dům U Wistárie?"

"Ano, Otami-sama."

"Co říkala Meikin?"

"Byl zdrcená, Otami-sama, samozřejmě."

"Co ještě víte?"

"Všechno, o čem si myslím, že se dotýká vás a šiši, vám okamžitě předávám."

"A co je s Kacumatou a Takedou?"

"Povídá se, urozený pane, že jsou na cestě směrem k nám, stejně jako prý i pan Joši."

"Kdy ten se vrátí? Nezměnil své plány?" zeptal se a dál horečně přemýšlel. Jestli Koiko při potyčce zabili - stalo se tak náhodou, nebo Joši přišel na to, že s námi stejně jako Meikin byla ve spojení? "Tak co?"

"Nevím. Snad za osm dní, Otami-sama." Šoja sledoval Hiragovo znepokojení a napadlo ho, že ten mladík má na ně právo, ocitl se zřejmě ve velkém nebezpečí, jenže je, ííí, pro nás tak cenný. Hotový národní poklad, nebo by alespoň měl být. Společný podnik! To je božský nápad. Můj syn začne od zítřka pracovat s tímhle gaidžinem Jamim, naučí se barbarským způsobům a pak nebudu potřebovat Hiragu, který sám pro mě neznamena nic než potíže a navíc je už bohužel odsouzený. Stejně jako my všichni, pokud nebudeme velice chytří. "Otami-sama, kolem nás dochází k velkým vojenským přesunům."

"Cože? K jakým přesunům?"

"Bakufu posílilo tři nejbližší stanice na Tókaidó. A na jih i na sever se kolem cesty utábořilo na pět set samurajů."

Kapka potu mu sjela po tváři. "Jsme v pasti, kterou nastražil tairó Andžó."

Hiraga zaklel a vzápětí pocítil, jak mu stoupá tlak. "Dozvěděl jste se něco bližšího, šojó? Chtějí nás tady přepadnout?"

"To bych také rád věděl, Otami-sama. Kdybyste se zmínil svému Tairovi o tom vojsku, možná by nám to pomohlo zjistit, co plánují gaidžinové."

"Budou ostřelovat Edo, to ví každý blázen." Hiragovi se zvedl žaludek, když si představil nevyhnutelné vítězství gaidžinů, třebaže by právě to pomohlo sonnó džoi jako nic jiného. "Andžó nijak nemůže zabránit tomu..." Srdce mu na chvíli vynechalo a zmlkl.

"Jenom, Otami-sama?"

"Jenom postupovat stejně jako v historii, jako obvykle: nečekaně, tvrdě, překvapivě zaútočit a zničit základnu flotily."

Hiragu udivilo, že vyslovil tuto myšlenku nahlas a že se choval tak otevřeně k osobě nízkého původu, přestože šoja byl inteligentní a cenný spojenec a brzy i obchodní partner.

Ííí, blesko mu třeslící hlavou, je toho ještě hodně, čemu nerozumím, svět se převrací vzhůru nohama, všechno je jinak, i já jsem jiný, už nejsem samuraj, ale přesto jím svým myšlením zůstávám. To všechno způsobili ti špinaví gaidžinové s těmi svými přitažlivými, odpornými, děsivými a hamižnými myšlenkami. Musíme je vyhnat - sonnó džoi, sonnó džoi, sonnó džoi - ale ještě ne. Nejdřív velikovýroba a především velikovýroba pušek.

"Šojó, vyšlete zvědy, aby zjistili, co Andžó opravdu chystá."

"Zvědy, Otami-sama?"

"Už je načase, abychom přestali hrát hry," řekl Hiraga. "Chápete to? Už žádné hry!"

"Ve všem vás poslechnu, Otami-sama. Jako obvykle, jako vž..."

"Dnes jste si počínal velmi dobře, šojó. Jakmile se něco dozvíte o Jošim nebo o šiši, dejte mi vědět, prosím." Hiraga dodal slovo prosím, jako kdyby šlo o velký ústupek.

"Stejně rychle jako mořský pták při lovu, pane."

"Takže dobrou noc - á, promiňte, zapomněl jsem, ještě je tu gaidžinův honorář. Požádal mě, abych vám to připomněl." Šojovi se zvedl žaludek. Z rukávu vytáhl malý měšec - bylo by velmi nezpůsobné dát jej přímo Jamiemu. "Tady je ve zlatých obanech půldruhého koku, Otami-sama, zbytek za deset dní."

Hiraga pokrčil rameny a nenuceně jej přesunul do vlastního rukávu, ale váha měšce i radost, která se ho zmocnila, ho udivily. "Povím mu to a dohlédnu na to, aby přišel za tři dny."

"Děkuji, Otami-sama. Z těch přesunů vojska jde strach. Blíží se válka. Moji nadřízení říkají, že kdyby byli předem varováni, co plánují gaidžinové... Hluhoce by ocenili každou pomoc. Možná ten váš Taira-sama..." S nadějí v srdci nechal jméno doznít v prostoru.

Z centrály v Ósace došla další zpráva, ještě naléhavější než poslední. Copak neumím číst, pomyslel si šoja vztekle, jako kdybych byl nedbalý a neloajální. Dělán vše, co je v mých silách. Ty dvě zatracené mama-san. Dva dny utekly a od nich pořád ani slovo!

Než odešel od Raiko a Meikin, kladl jim na srdce, že naléhavě potřebuje, aby mu vypověděly vše, co vědí samy, nebo co by mohly rychle zjistit. Ještě víc ho rozzlobilo, že obě předstíraly nevědomost, ať na ně naléhal sebevíc, ačkoli si byl jist, že už dávno vytušily, oč jde. Vztekal se i kvůli vzácným zlatým obanům, které se ocitly v rukávě chamtivého samuraje jako honorář. Ten chamtivec si to však stejně zasloužil. A kde ty mé krásné obany skončí? Ovšemže ve zlatém údolíčku nějaké děvky.

"Děkuji vám mnohokrát, Otami-sama," zdůraznil šoja podlézavě. A zatímco Hiraga odcházel, šoja tlačil hlavu do tatami, skřípal několika zbývajících polámanými zuby a zoufale toužil Hiragu pokořit, donutit ho, aby se potil, řici mu bez jakékoli lítosti a soucitu, promiňte, je mi to líto, ale ta vaše mrtvá děvka Koiko se zúčastnila spiknutí stejně jako ta vaše vycvičená vražedkyně a nastávající Sumomo, které taky usekli hlavu, a ani vaše příznivkyně šiši Meikin, mama-san sloužící nejdůležitějším mužům Eda - dokonce i vedení Gjókojamy - nezůstane na tomto světě dlouho, protože předpokládáme, že se Joši dozvěděl i o ní.

Přestože jsi nejchytřejší samuraj, jakého jsem kdy poznal, jsi odsouzený, odsouzený, odsouzený k záhubě, i když moji vážení nadřízení žádají, abych se k tobě choval jako k národnímu pokladu a udržel tě naživu. Ó ko!

Dnes se opiju, ale ještě předtím si musím poblahopřát k nadcházejícímu založení Rjóši seporečený akuciový podnik! Ííí, tahle myšlenka je božská!

* * *

Cestou domů si Jamie McFay rozejpal převlečník, přestože večerní vzduch byl chladný. Jemu bylo teplo. Získal klíčové důležité informace, a to zaplašilo všechny obavy. Bylo to zajímavé, pomyslel si, i když ani jeden z těch dvou netuší, jak vysoké jsou vstupní náklady velkovýroby. Ale Nakama zdůraznil, že Gjókojama by mohla koupit a prodat celé Edo, kdyby chtěla, pronesl to s takovou sebejistotou, že mu na chvíli uvěřil. Šoja se na společné podnikání vrhne, o tom nepochybují.

Kráčel rázně, zdravil kolemjdoucí na Hlavní ulici a vyšel do schodů Struanovy budovy, svého panství. Už je to zase moje, řekl si s pýchou. Snad teď Tess změní názor - není hloupá a já tady odváděl dobrou práci.

Čekal na něho Vargas.

"Dobrý večer, Vargasi, není už načase zamknout?"

"Ano, ale dřív, senhore, promiňte, tohle přišlo včera a nějak se to připletlo do mé pošty."

Oba dopisy nesly označení osobní a důvěrné a byly adresovány na něho. Na první obálce byl rukopis Tess Struanové. Sevřel se mu žaludek. Druhý mu poslala Maureen Rossová, jeho někdejší snoubenka. Udělalo se mu ještě hůř. "Díky," utrousil. Ačkoli byl rozhodnut, že si je přečte později, nedokázal čekat a roztrhl dopis od Tess. Tímto vás úředně informuji, že pan Albert MacStruan byl přeložen ze Šanghaje do Jokohamy a dorazí na místo parníkem Wayfong 17. prosince. Prosím, seznáňte ho se všemi operacemi v Japonsku. Vzhledem k tomu, že jste neuposlechl předcházející dopisy, přebírá koncem prosince vedení odbočky.

Teď, když jeho výpověď z Vzneseného domu vstoupila v platnost, ho nenahněvala, jak očekával. Vlastně se mu ulevilo. Je to divné, ještě před chvílí jsem si myslel, že mi to tu patří...

Pohlédl na Vargase, který ho s vážnou tváří pozoroval. "Co dál, Vargasi?" Složil dopis, položil si jej na stůl a k němu přidal i ten druhý.

"Paní Angelique čeká v tchaj-panově kanceláři. Ptala se, jestli byste za ní na chvíli nezašel."

"Co se děje?"

"Nic nevím, senhore, večer proběhl klidně. Přišel vzkaz od vaší Nemi, ptá se, jestli se u ní později stavíte. Ještě jedna maličkost, kapitán Strongbow si přišel pro rozkaz k cestě. Opět jsem ho požádal o trpělivost. Vyplují s večerním přílivem?"

"Ano, myslím, že ano. A Nemi vzkáže, že snad."

"Hned, senhore. Takže je rozhodnuto? Tchaj-panovy ostatky pojedou na Cloud? A senhora ovšem také?"

"Buď clipperem, nebo poštovní lodí, jednou nebo druhou," prohlásil, prošel chodbou, zaklepal a vstoupil.

Angelique se choulila v Malcolmově křesle, které ještě nedávno Jamie chtěl považovat za své vlastní, a ve světle petrolejky četla Guardian. "Buďte zdrav, Jamie."

"Dobrý večer. Rozhodl jsem se, že pojedu s vámi. Poštovní lodí," pokusil se bez úspěchu mluvit rázně. "Jsem povinen všechno vysvětlit Tess Struanové." Když to vyslovil, cítil se hned lépe. "Je to má práce a Mal... Určitě by si přál, abych to udělal a vás by to mohlo trochu uchránit."

"Ano?" odpověděla se sladkým úsměvem. "Určitě by si to přál. Zavřete dveře, Jamie, a na chvíli se posaďte." Když poslechl, ztišila hlas a vysvětlila mu Hoagův plán. "Mohl byste zítra večer s námi odjet na kutru do Kanagawy?"

Hloupě na ni civěl, jak ho to dočista vyvedlo z míry. "Zbláznili jste se? Ten plán je šílený."

"Ne, vůbec ne. Doktor Hoag se domnívá..."

"Taky se pomátl. To vám nikdy neprojde."

"Proč?" zeptala se klidně.

"Z padesáti důvodů. Z tolika důvodů, že nemá smysl zmiňovat se o kterémkoli z nich. Celý ten nápad je směšný, zřeštěný a bláznivý. Vilík vás nechá zakovat do želez."

"To, co chceme udělat, žádný zákon nezakazuje, tvrdí pan Skye. Pohřeb bude podle něho naprosto legální."

"Tak to prohlašuje ten zatracený pan Všeřád? A co chce ještě Heavenly dělat?" zeptal se. "Obrátí si snad límec naruby a vykoná bohoslužby?"

"Pan Skye si je jistý, že přesvědčí reverenda Tweeta," zpražila ho jako rozpustilé dítě.

Zvedl ruce. "Oba jste se zbláznili a Hoag je pitomec. Zasloužil by si, aby mu usekli hlavu, že vám tohle nakukal.

Odcestujeme poštovní lodí, vy, já a on." Vydal se ke dveřím.

"Jamie, zvládl byste kutr sám, nebo budeme potřebovat posádku?" Otočil se k ní a dlouho na ni hleděl. Usmála se. Byla odhodlaná, ale zůstávala stále stejně milá. "Budeme potřebovat posádku?"

"Přinejmenším dva muže. Bocmana a strojníka."

"Děkuji. Jestli nám nechcete pomáhat, smím požádat bocmana? Ano?"

"Zdá se, že vám to nedošlo. Tenhle nápad je bláznivý, naprosto bláznivý."

Žalostně přikývla. "Pravděpodobně máte pravdu a my to asi nedokážeme, ale já se o to pokusím a pak ještě jednou. Jak se zdá, vám to také nedochází, nejdražší Jamie. Slíbila jsem, že budu ctít a poslouchat svého muže, vašeho přítele, byl to přece váš přítel. Tess jeho přání nesplní, nebo snad ano?"

Stále se na ni díval z výšky a neviděl ji, přestože vnímal každíčký její detail, pamatoval si na všechna ta léta s Tess Struanovou, co ona a Culm Struan pro něho znamenali, co znamenal Malcolm Struan, co znamenal Dirk Struan a co Vznešený dům. Všechno je pryč, všechno je zničeno, všechno se blíží ke konci a Vznešený dům už není vznešený, není první v Asii. Ne, ještě všechno neskončilo a nerozpadlo se, ale jeho sláva je pryč, můj přítel zemřel a to je fakt. Byl jsem jeho přítel, ale byl on přítel můj? Bože na nebesích, co všechno bychom neudělali ve jménu přátelství?

Rekl: "Tess by ho nepohřbila, jak si to přál. Myslím, že to je to nejmenší, co pro něj může přítel udělat. S tím kutrem to zařídím."

Vyšel ven. Jakmile se v pokoji rozhostilo ticho, povzdechla si, sebrala listinu a znovu se pustila do čtení.

* * *

Když té noci dr. Hoag dorazil do budovy vyslanectví v kanagawském buddhistickém klášteře, velící seržant Towers, elegantní ve své uniformě s vysokou čepicí, v šarlatové kazajce, bílých kalhotách a v černých vysokých botách, mu vyšel vstříc. "Čekali jsme vás až ráno, doktore."

"Musím se přesvědčit, zda je všechno připraveno. Chceme vyrazit časně."

Když ho Towers doprovodil do části kláštera používané jako márnice, zasmál se: "Jesli jste ho nechal připraveného, doktore, tak je připravenej, protože na procházku si nevyšel." Otevřel dveře. Místnost byla velká, měla hliněnou podlahu a vcházelo se do ní dveřmi s bedněním. Towers nasál vzduch. "Ještě nesmrdej. Nikdy sem neměl rád mrtvolu. Chcete pomoci?"

"Ne, díky." Prázdné rakve ležely na podstavcích, víka vedle nich, další stály opřené o zeď. Mrtvolu spočívaly na mramorových blocích a byly zakryty prostěradly. Ve vzdáleném rohu stály velké sudy s ledem. Voda z nich prosakovala a barvila podlahu z udusané hlíny. "Co s tím domorodcem? Jak dlouho ho tu budeme držet?"

"Do zítřka." Hoagovi se zatočila hlava, protože si náhle uvědomil, že podle zvyku si pro tělo přijdou příbuzní, aby je spálili podle šintoistického rituálu, ale žádné nenajdou...

"Co se děje, doktore?"

"Nic, jenom... Děkuji, seržante." Srdce se mu opět rozbušilo naplno, neboť si vzpomněl, že ten člověk je Korejec, jeden z rybářů, kteří ztroskotali u japonských břehů a teď tu zoufale přežívali bez prostředků na návrat domů. Místní lidé je odmítali přijmout mezi sebe a pohrdali jimi. Babcott slíbil, že dá tělo spálit v buddhistickém krematoriu. "Vlastně byste mi mohl pomoci, seržante."

Malcolmovy pozůstatky po pitvě omyli a oblékli jejich japonští pomocníci a učňové zároveň. S pomocí seržanta, jenž chytil tělo za nohy, je uložili do rakve. "Na mrtvolu vypadá docela dobře." Malcolmův obličej měl ve smrti vážný výraz. "Hodíme tam i toho druhého, doktore. Proč byste si měl strhnout kýlu, i když tenhle malej mizera skoro nic neváží."

Korejec byl kost a kůže. Zemřel na úplavici. Společně ho uložili do rakve.

"Díky. Ještě to tady urovnám a pak se objevím."

"To je dobrý, doktore. Pudu se kouknout, jestli už máte pokoj připravenej."

Jakmile se Hoag ocitl o samotě, zajistil dveře na zavoru. Se souhlasem Angelique se rozhodl, že tělo nebude jako obvykle vystaveno v otevřené rakvi, k níž se lidé chodili naposled rozloučit s mrtvým. Opatrně nasadil víko a rychle je přitloukl hřebíky.

Teď toho druhého. Jenže váhový rozdíl bude velký. Čím jej vyrovnat? Hlínou. U jedné stěny stála opřená lopata hrobníků - ne všechna těla se spalovala. Hlína venku byla měkká, noc chladná a slabý vítr šustil v porostu. Pracoval rychle. Nosil plné lopaty zpátky, pohazoval zeminu na mrtvolu a kolem ní a pevně ji udusával. Několik větví zaplnilo prázdný prostor. Spokojeně nasadil víko a přitloukl je. Opřel se o rakev, aby si vydechl, zpocený, špinavý a ještě nervóznější, než když začal. Heavenly má pravdu, pomyslel si a umyl si ruce v kbelíku. Tohle nám neprojde.

"Přeskočilo vám, doktore?" ptal se Heavenly se sípavým pokašláváním. "Ji také a mně stejně tak, když s tím souhlasíme. Ale jsem pro. Vilík z toho bude mít mladý, ale na tom mi nezáleží, zítra večer jdeme na věc." To bylo před pár hodinami v klubu, v prostředí hlučném a rozhádaném jako vždy. "Dejte si ještě jednu whisky."

"Radši kávu, díky, pak už budu muset jít."

"Ta její historka mi připomněla mou Nellie, doktore. Oženil jsem se ještě jako pomocný úředník. Bylo mi šestnáct, jí patnáct. Alespoň jsme předstírali, že jsme ženatí, a žili jsme na půdě kousek od Fleet Street, poblíž Old Cheshire Cheese Pub, podniku Sama Johnsona. Zemřela při porodu a malé, byl to chlapeček, s ní." Nabídl lékaři doutník a zapálil si. "Chudinský hrob, pár pencí, pár pencí za dvoukolák, se kterým to tam každou noc objížděli a křičeli: 'Vyneste své mrtvé.' To jsem je viděl naposled. Toho roku řádila těžká cholera a úplavice, hřbitovy byly plné až k prasknutí." Heavenly si odplivl do plivátka. "Už jsem si na Nellie nevzpomněl celé roky. Vy jste byl ženatý, doktore?"

"Ano, jednou. Také zemřela v Londýně."

"Další shoda okolností, co? Po Nellie jsem se už víckrát nechtěl oženit - a přísahal jsem si, že už nikdy nebudu tak chudý, ať se děje cokoli - pořád jsem byl na cestách. Příliš jsem se najezdil. Měl jsem moc holek, ale nikdy jsem od nich nic nechytíl. Vy snad ano, doktore?"

"Ne." Hoag zkřížil prsty. "Ještě ne."

"Hele, vy jste pověřivý stejně jako já?"

"Ano. Jste si jistý, jak to vypadá, pokud jde o zákony?"

"Jistější si být už nemůžu, jsem si naprosto jistý - jestli Vilík bude chtít, může na nás vytáhnout třeba deset žalob, jenže nemusíte z něho mít strach. Poslouchejte, ale ať se stane cokoli, Tess Struanová praskne vztekem, přestane vám platit a vy si budete připadat jako v člunu na potoce bez pádla."

"Ne. Chci se vrátit do Indie."

To je divné, jak zlo vyvolává dobro a dobro zlo. Tohle vše mě nakonec dovedlo k rozhodnutí. Tentokrát se opravdu vrátím, zpátky do Bengálska, kam jsem byl vyslán a odkud pocházela ona. Najdu její rodinu a... A potom se ukáže. Mám na to dost peněz, i na dalších pár let, syn a dcera jsou už dospělí a stali se z nich Londýňané, dostali nejlepší a nejdražší vzdělání, jaké jsem jim mohl zaplatit, má sestra a její manžel se stali jejich novými rodiči - a oba jsou to lidé, na které může být Anglie pyšná.

Jsem dobrý lékař a v Indii lékaře moc potřebují, i ty špatné, a tak kdo ví, třeba tam nakonec udělám štěstí... Ale to ani nečekám, chci jenom klid, zbavit se té děsivé hrůzy z toho, že jsem ji zabil.

Unaveně si prohlédl obě rakve. Ještě jednou pohledem zkontroloval, zda je vše, jak má být. Vzal petrolejku, vyšel ven a zavřel za sebou dveře na zavoru.

Zákeřný měsíc vrhl otevřenými okny dovnitř stín. Druhý stín se tiše pohnul. Seržant Towers nahlédl do márnice. Byl zmaten. Co to jen doktora Hoaga napadlo, aby přijel uprostřed nejhlubší noci, hrabal se v půdě jako nějaký odporný vykrádač hrobů a plnil rakev mrtvého domorodce zeminou?

Nehas, co tě nepálí, chlapče, jenže s prominutím, to neplatí, když tomu tady velím já. Zítra si to tu pořádně okoukneš, než se ten doktůrek vzbudí a než na inspekci přijede to všemocné panstvo Pallidar. Možná že on už odpověď najde.

48

KANAGAWA, Pátek, 12. prosince

Pallidar spustil ledovým hlasem: "Tak co mi povíte, doktore?"

Před chvílí si nechal zavolat Hoaga. Ten tu teď seděl na krajíčku židle a byl celý zdrcený a bledý. Pallidar, vzpřímený, v padnoucí uniformě naopak vypadal impozantně, přestože ho trápilo nepříjemné nachlazení. Na stole ležela jeho vysoká čepice, vedle ní šavle a přímky se mu leskly v ranním slunci. Za ním stál seržant Towers. V chrámu se zlověstně rozezněly zvony.

Hoag pokrčil rameny. "Zátěž."

"Prokrista, doktore, tohle není stanný soud a mně osobně je jedno, jestli naházíte do rakve třeba kravský trus, ale laskavě mi vysvětlete, co a proč jste včera v noci prováděl!"

"Já... já si myslel, že to je dobrý nápad."

"Chci to vědět teď hned..." Slova pohltil záchvat kašle. Pallidar se vyčerpaně vysmrkal, zakašlal, vyčistil si krk a znova se rozkašlal.

"Mám... máme v ordinaci nové, speciální kapky proti kašli, zabírají rychle, je v nich chinin a opium." Chystal se vstát.

"Přinesu je..."

"Sedněte si! Jde o rakev, prokrista, a ne o mé nachlazení! Seržant vás viděl. A postupoval správně, když mi to ohlásil.

Tak a teď mi vysvětlete proč, proč jste to dělal?"

Hoag se kroutil a svíjel, ale chápal, že je v pasti. V duchu proklel seržanta a řekl: "Můžu... mohli bychom si promluvit o samotě, Settry, chlapče, prosím?"

Pallidar se na něho vztekale podíval. "Tak dobře. Seržante!" Towers zasalutoval a vypochoďoval z místnosti. "Tak co?"

"Tedy, viš... viš..." Ačkoli Hoag byl rozhodnut, že mu pěkně od plic poví, aby se staral o své záležitosti, vždyť už nepodléhá vojenské disciplíně, díky Bohu, vy, vojenští důstojníci, kteří jste mě v minulosti tak podupali, si už na mě nebudete dovolovat..., najednou zjistil, že mu vykládá o všem i s podrobnostmi a končí slovy: "Takže tedy, Settry, šlo o váhu, rozdíl ve váze a hlína se k tomu hodila dokonale... Poslouchej, George Babcott by se měl každou chvíli vrátit, ale on se o tom nesmí dozvědět, nikdo nesmí nic tušit - ty nic nevíš - a tak budeme moct poslat na clipper špatnou, tedy správnou rakev a dnes večer, až připluje kutr, tak ho s Boží pomocí pohřbíme tak, jak chtěl on sám a jak si to přeje Angelique." Hoag se začal ovívat a cítil se lépe, i když byl celý zesláblý pocitem viny. "Nic nevíte. A teď přinesu kapky proti kašli."

"Sedněte si, prosím." Pallidar se na něho zamračil. "Jste zatracený blázen. Tak především, podíval jste se z okna?"

"Cože?" Hoag se otočil k oknu. Bylo obráceno k moři, které bylo šedé, příboj těžký stejně jako kupovité mraky, jež zastínily slunce a zakryly oblohu. "Ach!"

"Ano, ach! Ještě před setměním přijde zatracená bouřka, a tak se žádný pohřeb do moře konat nebude, i kdyby to bylo možné. A vy dobře víte, že sir William nařídil pohřeb v Hongkongu, a tak se také, k čertu, uspořádá tam!"

"Ale Settry, ne..."

"Ani kvůli vám, ani kvůli Angelique, kvůli nikomu..." Pallidar zarazil nový záchvat kašle. Pak sípavě dodal: "Tady velí sir William, to on rozhodl, a tím to končí. Jasně?"

"Ano, ale..."

"Žádné zatracené ale, prokrista. Laskavě mi přineste ty kapky, ale márnici se, k čertu, vyhněte. Seržante!"

Towery nahlédl dovnitř. "Ano, pane?"

"Postavte k márnici stráž. Nikdo tam bez mého svolení nevstoupí. Nechci, aby se kdokoli dotýkal rakví."

Hoag odešel a v duchu se proklínal, že vyžvanil rozhodnutí sira Williama, nadával Pallidarovi, všetečnému seržantovi, ale hlavně sobě samému. Do prdele, zaklel v duchu, tohle jsem zvorál. V ordinaci našel směr proti kašli. Měl sto chutí do ní přilít nějaké projímadlo, ale rozmyslel si to. "Tady máš, Settry, to ti pomůže."

Pallidar trochu upil a rozkašlal se. "Ohavná chuť, nenačural jste do toho, že je to tak odporné?"

"Měl jsem sto chutí." Hoag se usmál. "Promiň, byl jsem naprostý pitomec. Ale stejně bys mohl přivřít oko, vid', že ano, třeba jako Nelson."

"Ano, jenže ten sloužil u námořnictva, my si musíme dávat pozor na vlastní krk."

"Settry, prosím?"

Pallidar si zamyšleně znovu usrkl léku. "Měl byste se podřídit příkazu sira Williama, to je z dlouhodobého hlediska nejlepší. Muselo to prasknout, dneska je pátek, nešťastný den."

"Zatraceně, to jsem si neuvědomil." Hoagova pozornost se soustředila na vrásky v pohledném obličejí. "Co se děje?"

"Se mnou nic, až na tuhle prokletou rýmu a kašel. Ale potíže přišly na celou čtvrť."

"A proč?"

"V posledních několika dnech se nepřátelé kolem nás dali do pohybu, objevily se hlídky samurajů, většinou v civilu - pro jistotu jsme kontrolovali území mezi Tókaidó a hranicemi cizinecké čtvrti, a tak jsem si jich všiml. Ukrývají se kolem nás po desítkách. Neobtěžovali nás, až na to jejich obvyklé brebentění. Napočítal jsem těch ozbrojených parchantů přinejmenším čtyři stovky."

"Tairó Andžó nám chce nahnat strach, vyděsit nás?"

"Pravděpodobně." Pallidar zakašlal a opět si usrkl léku. "Je to odporné, že se cítím snad ještě hůř. Uf! Doporučil jsem, abychom se odsud na nějaký čas stáhli."

Hoag pískl. "Neradi bychom zavřeli ordinaci."

"Já bych zase nerad, abyste tu byli mrtví a bez rakve. Ti parchanti milují nenadálé útoky. Jako v případě toho zatraceného ubožáka Malcolma. Někdo si to za něho odskáče."

Hoag přikývl. "S tím souhlasím." Bezděčně pohlédl k Jokohamě, na plochou a v zimě nezajímavou venkovskou krajinu - nenáviděl zimu a vždy ji nenávidět bude. Pak mu oči zabloudily k Prancing Cloud, k poštovnímu parníku, obchodním a válečným plavidlům a kutrům. Na všech bylo živo, připravovaly se na nadcházející bouři nebo na vyplutí. Válečným lodím stoupal z komínů pramínek kouře - takový dostala flotila rozkaz, a všichni s ním byli seznámeni, aby bakufu a jeho zvědové pochopili, že lodě jsou schopny do hodiny vyplout a zahájit bojové akce.

Je to pitomost, všechno tohle zabíjení, ale co naděláme? Ti, kdo to zavinili, musí nést odpovědnost. Vtom zahlédl kouř ze Struanova kutru, který si semrazil cestu, klesal a stoupal na vlnách a pěna od přídě skrápěla sklo hlavní kajuty. Jeho nervozita vzrostla.

"Settry, nemyslíš, že..." Chtěl znovu přednést naléhavou prosbu, ale zarazil se, protože si uvědomil, že ačkoli dnešní večer nepřichází v úvahu pro pohřeb, s trochou štěstí by se mohla podařit alespoň první část plánu a na palubu Prancing Cloud by mohl poslat nesprávnou rakev.

Jenom já vím, která rakev je která, možná s výjimkou seržanta, a mám takový pocit, že on je od sebe nerozezná. Ani nikdo jiný, pokud rakev neotevřou. "Nezdá se ti, že život v Jokohamě je příšernější než jinde, když tady pořád žijeme na sudu střelného prachu?"

"Všude je to stejné, naprosto stejné," poznamenal Pallidar a zamyšleně si ho dál měřil pohledem.

* * *

Jokohama

Jamie, Angelique a Skye se sešli u okna tchaj-panovy kanceláře, odkud bylo vidět na zátoku. Sklo omýval déšť. Blížilo se poledne. "Dnes večer by to bylo příliš nebezpečné."

"Takže přijde bouřka, Jamie?"

"Ano, Angelique. Dost silná na to, aby nás zastavila."

"A Cloud vypluje podle plánu?"

"Ano. Tu žádná bouře nezastaví. Kutr odjel do Kanagawy, aby si vyzvedl tu druhou rakev. Nerozmyslela jste si to a pořád ji chcete poslat clipperem, a ne poštovní lodí?"

"To rozkázal sir William, ne já," odpověděla rozhodně. "Chce tam dopravit mého manžela v rozporu s přáním mým i jeho vlastním, naléhá na to, aby ji odvezli co nejrychleji, a to znamená na clipperu. Rakev odcestuje, jak si přeje, Jamie, ale bude to ta nepravá. Tenhle náš úskok je správný. Pokud jde o bouři, nebude zlá. Jestli nepohřbíme mého manžela dnes večer, pokusíme se o to zítra. Nebo pozítří."

"Poštovní loď odpluje zítra kolem poledního."

"Mohli byste ji případně zdržet?"

"Pravděpodobně ano. Pokusím se." Jamie se na chvilku zamyslel. "Promluvím si s kapitánem. A co dál?"

Angelique se smutně usmála. "Nejdřív se musíme zeptat doktora Hoaga, jestli mu to vyšlo. Jestli ne... Možná budu

muset nakonec odplout s clipperem."

"Je velmi pravděpodobné, že se Hoag vrátí na kutru, pak se můžeme rozhodnout," podotkl Jamie, ale příliš tomu nevěřil.

"Nějak už to zařídíme. Nedělejte si starosti."

"Co kdybychom pozvali Edwarda Gornta, aby se k nám připojil?"

"Ne," řekl Jamie. "My tři a Hoag. Zajistil jsem kajuty na poštovní lodi pro Hoaga, vás a mě."

Skye řekl: "Angelique, bylo by moudřejší, kdybyste zůstala tady. Všichni vědí, že Vilík rozhodl proti vašemu přání, a to od vás odvede část kritiky."

"Jestli nebudeme moci Malcolma pohřbit, tak odjedu. Musím být při jeho pohřbu, musím." Povzddechla si. "Budeme pro tu naši akci potřebovat kapitána. To byste měl být vy, Jamie."

"Souhlasím," kývl Skye. "Zatím počkáme na Hoaga."

Jamie chtěl něco podotknout, ale zarazil se, přikývl a odešel do své kanceláře. Čekala na něho velká hromádka pošty. Začal ji pilně zpracovávat, ale jeho soustředění pořád narušoval obsah zásuvky. Bylo v ní psaní od Maureen. Nakonec odhodil pero, vytáhl dopis a znovu si jej přečetl. Zbytečně, protože už jej studoval alespoň dvacetkrát.

Klíčové věty v něm zněly: Jelikož jsi neodpověděl na mé úpěnlivé žádosti a modlitby, aby ses vrátil a začal doma žít jako normální člověk, rozhodla jsem se svěřit do rukou Stvořitele a vydat se do Hongkongu nebo do Japonska, ať už jsi tam nebo tam. Můj milovaný otec nám půjčil nějaké peníze, pro které zatížil hypotékou náš dům v Glasgowě - prosím, dej o mně vědět u Cooka v Hongkongu, protože vyplouvám už zítra. Mám kajutu druhé třídy na Cunardově lodi Eastern Mail...

Dopis byl odeslán před dvěma a půl měsíci.

Zachroptěl. Maureen každým dnem přistane v Hongkongu. Můj dopis došel příliš pozdě. Co teď mám dělat? Smát se?

Schovat se? Utéct do Macaa jako starý Aristotle Quance? Ne, to v žádném případě. Je to můj život, ale manželku neuživím, ani o ni nestojím... Mohl bych napsat ten dopis znovu, aby ho dostala v Hongkongu. Budu muset...

Jeho myšlenky přerušilo zaklepání. "Ano?" zvolal.

Vargas opatrně vstřil hlavu mezi dveře. "Smím si s vámi na okamžik promluvit, senhore?"

"Ano, co se děje?" zeptal se Jamie.

Vargas řekl znechuceně: "Přišel nějaký chlap, jakýsi pan Kornwosky - nebo tak nějak říkal, že se jmenuje, a chce, abyste ho přijal."

To jméno Jamiemu nic neříkalo. Vargas otevřel dokořán. Malý muž připomínající lasičku byl podivně oblečen, napůl v evropských šatech, napůl v japonských. Košile, kalhoty a tlustá vatovaná kazajka, pečlivě oholený, s čistými vlasy svázanými do copu, s nožem v pouzdře u pasu a v obnošených vysokých botách. Jamiemu jeho tvář nic nenapověděla, ale zde byli neznámí lidé často něco jiného, než se na první pohled zdáli být. Impulsivně řekl: "Pojďte dál, prosím, posaďte se." Vtom si vzpomněl na poštovní loď. "Vargasi, zajděte za kapitánem Biddym a požádejte ho, aby se u mě na chvíli zastavil. Měl by být v klubu. Posaďte se, pane Kornwosky, jestli se nemýlím."

"Nejste nákej přešlej, kámo?"

"Tak kdo jste a co chcete?"

"Cornwallské Johnny, vzpomeňte si, mluvil sem s váma a tchaj-panem, já a muj parťák, Ameríkán Charlie. Sme prospektoři, jasný?"

"Prospektoři? Aha, už si vzpomínám." Teď byl muž vymydlený a upravený, zatímco dříve to byl vlasatý, špinavý a páchnoucí pobuda. Jeho zlomyslná, neupřímná očka se však nezměnila. "Uzavřeli jsme spolu dohodu, ale vy jste se dali k Brockovým," vyčetl mu ostře. "Prodali jste nás."

"Jo, to sme udělali. Sme vobchodníci. Norbert nám nabídl větší balík, nebo ne? Zapomeňte na něho, už je studenej. Ale nejdřív bych si dal trochu grogu. Pak jednání, jo?"

Jamie nedával na sobě znát zájem. Ten člověk za ním přišel, protože na něco opravdu narazil. Otevřel přiborník a nalil mu půl vysoké sklenice rumu. "Tak co jste objevili?"

Mužiček do sebe obrátil polovinu obsahu sklenice, zakašlal a odhalil dásně, z nichž trčely jen dva pokroucené hnědé zuby. "To, to je jinší kafe než saké, k čertu, ale to je fuk, ty malý děvky mi to pití vynahrádily." Říhl si a zašklebil se.

"Dyž se čovek vykoupá. Ježíši, ty sou ale na vodu a koupání vysazený, eště víc než u nás v Jošiwaře, ale jak je čovek čistej, tak vrtěj zadkama, že jeden málem pozná království nebeský!" Zasmál se vlastnímu vtipu a potom šel přímo k věci: "Máme nejlepší uhlí pro parníky, kámo, celý tuny, dost uhlí pro celou podělanou flotilu. Tunu za polovinu hongkongský ceny."

"Kde? Kam je můžete dodávat?" zeptal se Jamie a tvář se mu rozjasnila. Uhlí pro parníky bylo mimořádně vzácné a nedostatkové, zvláště chybělo vojenskému námořnictvu, a získat místního dodavatele by byl dar seslaný nebesy a trvalý zdroj příjmů. Prodál by vše dokonce i za dvojnásobek hongkongské ceny, natož pak za polovinu.

"Sem do Jokopoka, prokrista, ale šest penci z každý tuny bude do banky pro Cornwallského Johnnyho." Vyprázdnil sklenici rumu. "Vy musíte platit ve zlatě nebo stříbnejších mexickéjch dolarech tomuhle mizerovi." Podal mu kus papíru. Na něm bylo nekvalitně vytištěno: Vesnice Jokohama, šoja Rjóši, zástupce Gjókojamy.

"Ten balík se vyzná v tom, co a jak chodí, ví, co dělat. Znáte toho votrapu?"

"Ano, je to starší vesnice."

"Dobře. Muj šéf říkal, že ho budete znát."

"Kdo je váš šéf?"

Muž z Cornwallu se zazubil. "Sám urozenej pan Špína. Ména sou vám na prd. Neztrácejte čas. Dohodnem se, nebo ne?" Po chvíli se Jamie zeptal: "A kde je naleziště?"

"To je mý vlastní, kámo, do toho vám nic nejní." Mužiček se sprostě zachechtal. "Je to blízko, ale v zemi nepřítelů. Mý první naleziště je votevřený, kolem sou hory uhlí a tisíce žlutějch mizerů, aby ho vykopali a vodnosili. Je tam toho dost

pro dvacet flotil na dvacet let, k čertu."

"A proč já? Proč chcete obchodovat zrovna se mnou?"

"Protože Norbert zaklepal bačkorama, sakra, a vy ste teďka tady zatraceně nejvyšší, když je tchaj-pan mrtvej. Jokopoko je proklatě nebezpečný, co?" Muž pozvedl sklenici. "Eště bych se rád napil, prosím, všemocnej pane od Struanů." Jamie mu nalil a opět se posadil. Muž z Cornwallu si všiml, že dávka je jen poloviční a nesouhlasně zabručel. "Co to je?"

"Zaplatíme pětinu hongkongské ceny sníženou o celní poplatky za zboží dodané sem. Žádné peníze stranou."

Mužiček přelétal pohledem po místnosti jako krysa. "Clo si zaplatíte sami, kámo. A prachy pro mě stranou platěj. Řeknu vám co: pozejtří si pošlete člun na místo u Eda, kerý řeknu. Pozejtří. Naplníme ho a vy zaplatíte pětinu ceny a přivezete ji sem do Joko a tomu lichváři z papíru doplatíte zbytek. A šest pencí za tunu do banky na můj méno, Cornwallské Johnny. To je přece slušný? Dostanete uhlí, zaplatíte pozdějc a jen půlku hongkongský ceny."

"Dohromady pětinu hongkongské ceny."

Mužičkova tvář se pokrivila vztekem. "Při půlce hongkongský ceny vám zustane za nehtama pěkněj zisk, sakra, uhlí bude tady, ne v podělaným Honku. Ušetříte za dopravu, pojištění a bůhví co eště - nejsme žádný zlodějíčci podělaný vod slepičích hoven, tohle je poctivej vobchod."

Jamie se zasmál. "Řeknu vám co: za první dodávku zaplatím třetinu hongkongské ceny, jestli kvalita bude taková, jak říkáte, a vy mi zaručíte stejnou dodávku jednou týdně, nebo kolik budete moci, a já cenu do roka zvýším na polovinu hongkongské ceny minus patnáct procent. Vy dostanete stranou tři pence za tunu. A co váš partner, Ameríkán Charlie?"

"Šest pencí, nebo nic." Opět pohledem obletěl po místnosti, až spočinul na Jamiem. "Je tuhej jako váš tchaj-pan, ale neměl takovou smrt jako ten váš št'astnej mizera."

"Radši si dejte pozor na jazyk, když mluvíte o našem tchaj-panovi."

"Děte se vycpat, kámo. To není náká neúcta. Všichni bysme rádi potkali toho starýho kostlivce s pěknou děvkou v posteli." Dopil rum a vstal. "Za dva dny, v poledne. Tam si to vyzvedněte." Podal mu ručně malovanou mapku. Křížek byl na pobřeží, pár mil severně od Kanagawy, jižně od Eda. "Vy si vemte vlečný čluny, my dodáme dělníky."

"Za dva dny to nepůjde, to je neděle. Dohodněme se na pondělku."

"Jasný, den sváteční se musí světit. Tak za tři dny."

Jamie si prostudoval mapu. Nechráněná bárka na uhlí by se mohla snadno stát obětí přepadení. "Ta bárka bude patřit námořnictvu, protože uhlí bude pro vojáky, a tak bych řekl, že s ní pošlou fregatu, aby na vše dohlídla."

"Pro mě a za mě si tam můžou poslat celou flotilu." Mužiček se snažil vypadat důstojně. "Narazili sme na žilu a obchodujem řádně, sakra, naprosto řádně."

"To rád slyším."

"Bude to šest pencí za tunu, nebo nic."

"Čtyři pence."

Cornwallský Johnny si odplivl. "Šest pencí, sakra. Vím, jakou cenu má uhlí a jak ho ta podělaná flotila potřebuje a co zůstane vám. Budu jednat přímo s nima."

"To můžete zkusit," zaskočil Jamie. "Řeknu vám co. Čtyři pence při prvních deseti dodávkách, zbytek po šesti."

Mužiček zazářil. "Teď už vím, proč vám říkaj Vznešeněj zatraceněj dům." Vystrčil k němu dlaň, hrubou a kostnatou.

"Vaše slovo jako džentlase od Struanů." Potřásl si rukama. Pak se zeptal: "Jo, a máte nákou rtuť?"

Jamie okamžitě zpozorněl. Rtuť se používala při těžbě zlata. "Ano. Kolik jí potřebujete?"

"Pro začátek ne moc. Strhnete si ji z ceny?"

"Dobře. Bydlíte v Yohokama Arms?"

"Kdepak! Opilecký městečko není nic pro mě," odfrkl si Cornwallský Johnny pohrdavě. "Čekaj mě samurajové a nosítka u severní brány. Přišel sem sem tak nák nenápadně. Příště, až se vrátím, tak jako nóbl pán, a ne jako nákej podělanej vožrala z Opileckýho městečka. A vy se se mnou nezkoušejte spojit přímo, postupujte přes toho lichváře. Sem teď váženěj vobchodník, na to nezapomínejte. A po bárce pošlete rtuť." Odešel.

Dlouho zůstal Jamie sedět s pohledem upřeným do zdi a probíral si, co bylo řečeno. Bylo by skvělé dostávat pravidelné dodávky uhlí, jenže tenhle zdroj zmizí, až flotila srovná Edo se zemí. A k čemu potřebuje rtuť? Že by ten proklatý gauner opravdu narazil na zlatou žílu? A kdo je tady opravdu šéf? Když si to vezmu kolem a kolem, kdo je můj nadřízený?

Až do konce měsíce pořád ještě Tess. Mám jí zůstat věrný? Naprosto. Až do konce měsíce.

Okna omýval déšť. Vstal a kritickým zrakem zkoumal zátoku. Moře bylo špinavější než dříve, mraky visely ještě níž. Bouřka bude bezpochyby zlá pro kutr, ale ne pro loď. A vida, tamhle pluje.

Jejich kutr se objevil pár set metrů od mola a opatrně si razil cestu vlnami. Nabral vodu, ale ne mnoho, od přídě vysoko stříkala pěna a Struanova vlajka byla stažená na půl žerdi - stejně jako po smrti tchaj-pana prapor na jejich budově. Zaostřil dalekohled na okénko. V kajutě jasně rozeznal Hoaga a Pallidara a na jedné z laviček, jak přikázal, bezpečně přivázanou rakev zahalenou do vlajky. Zamrazilo ho, když zahlédl znak lva propleteného s drakem obalený kolem Malcolmovy schrány - nebyl na ten pohled připravený. Vtom si však uvědomil, že to není rakev s jeho přítelem, ale s jakýmsi neznámým domorodcem, nebo v to alespoň doufal.

"Vargasi!"

"Ano, senhore!"

"Vezměte si tenhle balíček pošty, pořídte kopie a zapečetěte to. Zbytek vyřídím odpoledne. Vráť se později."

"Kapitán Biddy nebyl v klubu, jak se čekalo, senhore, ale nechal jsem mu tam vzkaz."

"Díky." Beze spěchu si oblékl plášť a nasadil klobouk, vyšel ven a opřel se do větru plného deště. Na Hlavní ulici byl

skoro sám. U severní brány nebylo už ani stopy po Cornwallském Johnnym. Skupinka samurajů se krčila v závětrí u celnice. Několik obchodníků spěchalo do klubu na opožděnou svačinu. Dva tři z nich mu zamávali. Jeden se zastavil a vymočil do kanálu. Opilecké městečko vypadalo v podmračeném počasí ještě sešleji. Tohle není místo pro ženu, pomyslel si.

"Ahoj, Jamie!" zavolal na něho z kutru Hoag.

"Buď zdrav, doktore, vítejte, Settry." Vyšplhali se na hrubá, dehtem pokrytá prkna spočívající na pilířích zapuštěných hluboko do dna, teď skřípějícími pod nárazy vln. Stačil jeden pohled na Hoaga, aby poznal, že záměna proběhla úspěšně, ačkoli podsaditý muž se pokoušel vypadat, jako by se nechumelilo. Takže je rozhodnuto, řekl si v duchu. Pallidara trápil záchvat kašle. "Settry, radši se běž usušit, než z toho chytíš něco horšího."

"Už se stalo," řekl Pallidar trpce. "Tenhle takzvaný doktor mi dal vodičku, která mě zabije. Doktore," pokračoval, ale hned se znova rozkašlal, "jestli pojdu, tak do pekla s vámi."

Hoag se zasmál. "Dvojitý panák a zítra budeš zase zdravý jako deštiček. Jamie, je všechno v pořádku?"

"Ano."

Pallidar řekl: "Předávám ti odpovědnost za rakev, Jamie. Převezete ji ihned na Cloud?"

"Asi za půl hodiny. Angelique se chtěla... rozloučit. A pár slov pronese reverend Tweet."

"Takže definitivně nepopluje na clipperu?"

"Nevím, Settry, nejsem si jistý. Naposled povídala, že se chce vrátit poštovní lodí, ale znáš přece ženy."

"Nemám jí to za zlé. Sám bych se necítil dobře, kdybych se tam měl vrátit na palubu." Pallidar si vysmrkal a zahalil se ještě víc do pláště. "Jestli chcete, přesvědčím sira Williama, aby poslal rakev poštovní lodí, potom by mohly dorazit zároveň."

"Ne," namítl Hoag, pro Jamieho až příliš rychle, ale pak se vzpamatoval. "Ne, Settry, jako lékař bych to nedoporučoval. Radši to nechme tak, jak je to zařízeno, rakev na Prancing Cloud. Angelique je teď v pořádku, ale náhlý šok by v ní zase mohl vyvolat hrůzu. Lepší bude, když ona se vrátí poštovní lodí a rakev na clipperu."

"Bude to tak, jak rozhodne Jamie. Doporučím Vilíkovi, abychom okamžitě uzavřeli Kanagawu, proto jsem přijel."

"Všemocný Bože, proč?"

Pallidar mu pověděl o hlídkách a jednotkách samurajů v okolí. "Nedělej si s tím starosti. Můžeme je všechny poslat do pekla. Promiň, mohl bych si vypůjčit kutr na zpáteční cestu do Kanagawy? Ušetřilo by mi to čas."

"Co kdybys s ním odplul na Prancing Cloud? Odtud by tě tam mohl vzít přímo. Chceš v Kanagawě přespat?"

"Ne, viděl jsem tam dost. Jen chci odvézt své chlapce zpátky," vysvětlil Pallidar k jejich úlevě. "Stráže a úředníci se mohou vrátit během příštích pár dní. Sejdeme se později." Odešel se záchvatem kašlem.

Sotva se ocitl mimo doslech, Hoag se usmál. "Proběhlo to skvěle, Jamie."

"Ještě ne, k čertu." Přes chlad a déšť se Jamie potil. Odešli do závětrí jakéhosi bungalovu, kde je nikdo nemohl slyšet.

"Tak co se stalo?"

"Vyšlo to zázračně. Ráno, když dorazil kutr, jsme odešli do márnice a..."

"Kdo my?"

"Settry, seržant Towery, bocman a dva členové posádky. Zahalili jsme rakev vlajkou a odnesli ji na kutr. Ta druhá čeká, abychom si ji vyzvedli buď dnes, nebo někdy jindy - údajně má být spálena." Hoag se obrátil k moři, proti dešti. "Dnes to asi nepůjde?"

"Ne, ale doufám, že se počasí do zítřka uklidní."

"Dobře." Hoag si promnul prochlazené ruce. "Všechno se to vydařilo jako ve snu. Objevil se jen jeden malý problém. Ten domorodec byl drobný, jen kost a kůže, a tak jsem napěchoval do rakve hlínu, abych vyrovnal váhový rozdíl."

"Všemocný Bože! Na to jsem zapomněl. To bylo chytré."

"Udělal jsem to včera v noci, šlo to jako po másle. Nikdo neřekl ani slovo, když jsme rakev přenesli na kutr, vůbec nic."

"Můj Bože, je to všechno tak riskantní," povzdychl si Jamie nervózně. "A jak odvezeme odtamtud tu druhou rakev, když tam jsou úředníci a vojáci?"

"O to jsem se už postaral." Hoag se uchechtl. "Nařídil jsem japonským pomocníkům, aby ji uložili do přístřešku u mola v Kanagawě poblíž krematoria. To mohou udělat, a nevezbudí tím žádnou pozornost. George se mi zmínil, že tam nechávají rakve a mrtvoly, když mají plno. Je to běžné."

"Výborně. Jak daleko je to od mola?"

"Asi padesát metrů. Tři to snadno uneseme a navíc s námi bude bocman, ne?"

"Ano. Zařídil jsi to zatraceně dobře. Zatraceně dobře." Jamie přivřel oči proti dešti. "Škoda že se tam nemůžeme vydat ještě dnes a dotáhnout to do konce."

"To nevádi. Zítra to bude v pořádku." Hoag se tvářil velmi sebevědomě a Jamieho chvála mu polichotila. Nemusí mu přece vyslepičit, že ho přistihli, ani co si pak pověděli s Pallidarem. Dnes ráno spolu posnídali a když řekl: "Settry, promiň kvůli tomu včerejšku...", Pallidar ho přerušil: "Zapomeňte na to, prostě na to zapomeňte, doktore. To bude nejlepší, co můžete udělat."

A bude nejlepší, pomyslel si celý rozzářený, zapomenout, že k tomu vůbec došlo. "Půjdem za Angelique? Jak se jí daří?"

* * *

Za hodinu se všichni znova sešli u kutru. Rozpršelo se ještě víc a poryvy větru zesílily. Část mola zalévala pěna z vln. Dobře uvázaný kutr klesal a stoupal s příbojem, lana povrzávala. Angelique byla oblečená do černého, stála tu v černém plášti přes své načerno obarvené šaty, na hlavě černý klobouk s hustým černým závojem a deštník. Ten byl bledě modrý, což vytvářelo překvapivý kontrast.

Kolem ní stáli Jamie, Skye, Dmitri, Tyrer, sir William a další vyslanci, kapitán Strongbow, Gornt, Marlowe, Pallidar, Vargas, André, reverend Tweet a mnoho dalších, všichni zachumláni v pláštích. V pozadí zdrceně vykukoval zpod kápě otec Leo s rukama zastrčenými do rukávů. Jamie vyzval Tweeta, aby promluvil. "Vypadalo by divně, kdybychom ho o to nepožádali, Angelique. Zajistím, aby to nebyla opravdová mše, nebo řeč za mrtvého, jen požehnání."

Neúprosné počasí přispělo k tomu, že řeč byla krátká. Tweet se tentokrát vyjadřoval podivně neurčitě. Když domluvil, všichni obrátili pohledy k Angelique. Nad hlavami jim křičeli raci, radostně dovádějící ve větrných proudech, jimiž se dávali unášet. Slova se ujal sir William: "Ještě jednou přijměte, madam, mou nejhlubší soustrast."

"Děkuji." Vzpříma se a děšť se třásl o její deštník. "Protestuji proti tomu, že mi nebylo povoleno pohřbit manžela tak, jak jsme si on i já přáli."

"Váš protest se bere na vědomí, madam." Sir William smekl klobouk. Ostatní prošli kolem ní, kondolovali ji, smekali, a ti, kdo přišli ve stejnokroji, salutovali. I Strongbow pozdravil po námořnicku a nastoupil do kutru, Pallidar ho následoval. Mezitím se před Angelique zastavil Marlowe, stále ještě zkroušený. "Moc mě to mrzí," řekl, pozdravil a odkráčel. Poslední přišel na řadu otec Leo. Slavnostně udělal rukou kříž a s tváří skoro zakrytou odřikával latinská slůvka.

"Ale on nebyl katolík," připomněla mu jemně.

"Myslím, že patřil mezi nás, senhora, v srdci ano." Zármutek ještě zvýraznil cizí přízvuk otce Lea. Celou noc strávil v modlitbách a ptal se, co má dělat, zda se má rozloučení zúčastnit, nebo ne. "Určitě by prohlédl, vy byste mu pomohla, tím jsem si jistý. In nomine Patri..."

Celý nešťastný se odloukal pryč. Teď kolem Angelique zůstali na molu jen Jamie, Hoag a Skye. "A co bude dál, Jamie?" zeptala se. Zaplavil ji hluboký smutek.

"Počkejte chvíli," odpověděl.

Zmocnil se ho stejně jako některých jiných pocit, že se dopouští podvodu, ale přesto byl hluboce dojat. Tak tohle jsem zařídil já, abych pomohl příteli, pomyslel si. Slíbil jsem, že jemu i jí budu krýt záda. A to také dělám. Ano, jenže jde o podvod, a to se mi vůbec nezamlouvá. Zapomeň na to, jsi jejich vůdce, a tak se taky chovej. "Kapitáne Strongbowe, odraďte! Dobrý vítr do plachet!"

"Ano, ano, pane, děkuji." Kutr vyplul, zhoupal se na vlnách a pak nabral rychlost, provázený křikem racků. Dlouho se za ním dívali.

"Připadám si tak divně," zamumlala a tiše se rozplakala. "Je to on, a není. Není to chyba, vidíte? Vidíte?"

Jamie opět rozhodl místo nich. "Ne," řekl, chytil ji v podpaží a odváděl domů.

* * *

Před západem slunce Vargas zaklepal na dveře tchaj-panovy kanceláře. "Přišel za vámi pan Gornt, senhora. Monsieur André vzkazuje, že monsieur Seratard by si považoval za čest pozvat vás na večeři."

"Poděkujte jim, ale řekněte že ne, možná zítra, možná. Vítejte, Edwarde, pojďte dál." Opět se posadila do pohodlného křesla u okna. Venku vládla tma s deštěm. Otevřená láhev s bílým vínem čekala v chladíči. Na ledu stála stopkou navrch jemná sklenička, aby se vychladila také. "Prosím, poslužte si. Za chvíli budete nastupovat?"

"Ano, člun je připraven. Na vaše zdraví, madam."

"Na vaše. Jste jediný cestující?"

"Nevím." Zaváhal. "Vypadáte úchvatně, madam, nadpozemsky a nedostupně."

"Mrzí mě, že odjíždíte. Snad bude všechno lepší, až se vrátíte," řekla a měla ho stejně ráda jako dřív. "Vrátíte se sem, nebo se dřív vydáte do Šanghaje?"

"To zjistím až v Hongkongu. A kde vy budete bydlet? Na Peaku nebo ve Velkém domě Struanových?"

"Ještě jsem se nerozhodla - definitivně - jestli se tam vůbec vypravím."

"Ale... To byste nešla na pohřeb?" zeptal se zmateně.

"Rozhodnu se až zítra," oznámila. Chtěla všechny udržovat v nejistotě, jeho i ostatní, dokonce i Jamieho. "Pan Skye mi rozhodně radí, abych tady zůstala, a já se necítím právě nejlépe." Pokrčila rameny. "Rozhodnu se zítra. Kajutu mám zajištěnou. Zoufale bych si ho přála doprovodit, potřebovala bych se tam vypravit, ale když ho nepohřbili podle jeho a mého přání, pak... Pak jsem ho zklamala."

"Vy jste ho nezklamala, madam. To ví každý."

"Ale vy mě nezklamete, vidíte, Edwarde? Doručíte jí můj dopis, uděláte všechno, o čem jsme mluvili?"

"Samozřejmě. Slib je slib. Otázka cti, madam." Zpřímá si ji prohlédl.

"A já vám něco slíbila také, že? Otázka cti. Věčné přátelství."

Vyslovila ta dvě slova tak, aby to vyznělo a zároveň nevyznělo jako příslib. Ať se snažil sebevíc, už se v ní nevyznal jako dřív. Ještě nedávno by vytušil, co může od ní očekávat. Teď mezi nimi vyrostla hradba. Vlastně jsem rád, pomyslel si, protože jestli je tu hradba vůči mně, bude tam i pro všechny ostatní muže. Šest měsíců - to není dlouhé čekání. Je to právě správný čas.

Takže možná ani do Hongkongu neodcestuje. Jak se to dotýká mě? "Mé plány, madam? Ty budou záležet na Tess Struanové." Měl chuť svěřit se Angelique, co chce udělat doopravdy, ale byl příliš chytrý, než aby jí to třeba jen naznačil. "Doufám, že se zařídí podle informací, které jí dám. Celé to potrvá přinejmenším měsíc. Bude-li si přát, abych počkal měsíc a pomohl jí, budu jí muset pomoci, madam. Všechno záleží na ní. Jestli odcestujete poštovní lodí, můžeme si promluvit tam. Pokud ne, smím vám napsat?"

"Samozřejmě, ano, prosím. Byla bych moc ráda. Každou poštou. Slibuji, že vám dám vědět o svých plánech." Otevřela zásuvku a vytáhla obálku. Byla adresována paní Tess Struanové. A nebyla zalepená. "Můžete si to přečíst."

"Děkuji, paní, ale to není nutné."

Angelique si ji vzala, zasunula zadní cíp obálky dovnitř, ale nezapečetila ji. "Alespoň ji nebudete muset rozlepovat nad parou, Edwarde."

Zasmál se. "Proč si jste tak jistá, že bych to udělal?"

"Já bych na vašem místě neváhala. Bylo by to příliš velké pokušení. Ale prosím, zalepte tu obálku, než jí to předáte."

Přikývl. "Jednou jste řekla, že teď víte, proč mě měl váš manžel rád, proč bych byl nebezpečný nepřítel a ještě nebezpečnější přítel. Možná to platí o vás, Angelique."

"Možná ano," odpověděla prostě. "Zvykám si žít v tomhle novém světě, Edwarde. Jsou s tím spojeny potíže a nevím, kdy narazím na bezdnou bažinu. Ale uvidíte, že když někomu dám slovo, jak jsem to udělala, je na mě spolehnouti. Nezapomínejte, že jsem Francouzka." Malý úsměv. "Přečtěte si to."

V dopisu psala:

Drahá paní Struanová,

teď už jste se dozvěděla tu strašnou zprávu o Malcolmovi - promiňte, že vám ji nemohu tlumočit osobně, ale dr. Hoag mi doporučil, abych necestovala ani na Prancing Cloud, ani na poštovní lodi.

Nemohu vám vyličit, jak jsem byla a jsem i nadále zdrcená. Jenom mi dovozte, abych vám prostě řekla, že jsem ho z celého srdce milovala a snažila se pro něho dělat to nejlepší, dokud žil, a i po jeho smrti jsem se pokoušela dosáhnout toho, aby byl pohřben do moře, jak si to přál, stejně jako jeho milovaný dědeček. Bylo mi to však zakázáno. Prosím, žadoním, zapřísahám Vás, vykonajte to, co se nepovedlo mně.

Podalilo se mi však splnit jinou povinnost. Nositel tohoto dopisu byl přítelem vašeho syna. Přináší velice důležité informace - které slíbil předat Malcolmovi v den jeho smrti, s nimiž chtěl Malcolm za vámi spěšně odcestovat na Prancing Cloud: o způsobech, jak zničit vaše věčné nepřátele Tylera a Morgana Brocka. Pan Gornt mi přísahal, že vám je předá do všech podrobností. Prosím vás, abyste se podle nich zařídila, pokud jsou skutečně takové, jaké se být jeví. Úspěšné završení toho sporu a konec vašeho trápení je, jak dobře vím, právě takový epitaf, jaký by si Malcolm přál. Připojila k dopisu datum a podepsala jej Angelique Struanová, Jokohama. A dodala ještě doušku: Cožpak není podivné, že ačkoli máme tolik společného - i já nenávídím svého otce, který se mě také pokoušel zničit - že jsme si tak zbytečně vzdálené?

Edward Gornt zamyšleně obálku zalepil, uložil si ji do kapsy a pozvedl sklenici. "Na dlouhý život. Jste pozoruhodná žena, pozoruhodná."

"Jak to?"

"O nic nežádáte, a dáváte všechno," vysvětloval s neličeným obdivem, ale už nedodal: A nezmiňuješ se o těch třiceti dnech, kdy obě, jako ženy, budete přemýšlet o tom, co vás zajímá nejvíc - protože jestli nosíš jeho dítě, Struanovo impérium patří hlavně tobě, ať už to bude, dcera nebo syn, i když syn by byl lepší. A i kdybys dítě nečekala, tvůj troufalý nárok na Struanovy je dokonalý a nenapaditelný. Ale stejně se vdáš za mě. "Jste velká žena," poznamenal klidně. "Doufám, že s vámi prožiju nekonečné přátelství."

Vstal, galantně jí políbil ruku a dál se nezdržel.

Když se ocitla zase sama, spokojeně přikývla a nalila si víno do sklínky, která po něm zůstala na stolku - měla na dosah i jiné, ale tu jeho si vybrala záměrně a upíjela s ještě větším požitkem. Smutně pozvedla číši k moři: "Dobrý vítr, Prancing Cloud." Ještě jeden doušek. Potom se usmála.

* * *

"Phillipe?"

"Ano, sire William?"

"Vezměte si tohle. Zbytek korespondence je už hotový?"

"Ano, pane. Udělal jsem kopie navíc od ohledání, úmrtních listů a tak dále. Váš soukromý a důvěrný dopis guvernérovi vyzvednu z trezoru a bude vše vyřízeno. Radši je odvezu na Cloud osobně."

"Ano, to bude moudré. Počkej ale ještě chvíli." Sir William byl unavený z toho všeho psaní, z potíží uplynulých dnů i z hlodajících obav o osud ohrožené Jokohamy, přesto přemohl bolesti hlavy, na chvíli se zamyslel, očistil špičku pera, vybral si papír s nejuřednější hlavičkou a rázně psal:

Drahá paní Struanová,

posílám tento list zvláštní poštou přes Prancing Cloud ze zvláštních důvodů, oficiálních i osobních.

Především vám chci vyjádřit svou nejhlubší soustrast nad nešťastným odchodem vašeho syna, kterého jsem považoval za jednoho ze svých přátel i spolupracovníků. Za druhé, okolnosti a fakta jeho manželství a smrti byly vyšetřeny pod přísahou při úředním líčení. Kopie nálezů přikládám.

Podle mého nejlepšího vědomí je svatba na palubě lodi právoplatná - požádal jsem nejvyšší právní úřad Hongkongu o oficiální rozhodnutí.

Podle mého nejlepšího vědomí neměla paní Angelique Struanová nic společného se smrtí svého manžela a nenese za ni žádnou odpovědnost - tento fakt podpořila lékařská zpráva o ohledání doktorů Hoaga a Babcotta (a část dokumentů z ohledání), které nepochybně dostanete osobně.

Podle mého nejlepšího vědomí váš syn zemřel následkem zranění utrpeného během neospravedlnitelného přepadení na Tókaidó. Vlastně byl zavražděn už tehdy. Kníže, neboli daimjó, který nařídil toto přepadení, nebyl dosud vydán spravedlnosti. Ujišťuji vás, že se tak však stane.

Podle mého nejlepšího vědomí i osobních poznatků váš syn miloval slečnu Richaudovou až na hranici posedlosti a všemožně ji přesvědčoval, aby se za něho vdala. Opětovala jeho city příkladně, jako dáma. Je to statečná mladá žena a cokoli tomu odporuje, jsou lži šířené darebáky.

Nakonec, podle mého nejlepšího vědomí si váš syn přál být pohřben do moře jako jeho dědeček. Jeho...

Sir William zaváhal a usoudil, že i nadále musí volit slova pečlivě. Zformuloval si myšlenku a pevnou rukou pokračoval: Jeho vdova se rázně zasazovala o to, aby tak bylo učiněno zde, a chtěla mu tím splnit přání (neobjevili jsme zatím závět ani jinou úřední listinu v tomto smyslu), věřím však, že si to přál. Zamítl jsem však přání pozůstalé a rozhodl jsem, aby

byly ostatky poslány k vám do Hongkongu. Opět zaváhal, protože zvažoval několik možností, a pak dodal: Rozhodně doporučuji, aby mu toto přání bylo splněno. Zůstávám, madam, váš poslušný služebník.

Na okamžik se zahloubal, přešel k příborníku, nalil si brandy, napil se a opět se posadil. Pečlivě si dopis prostudoval. Dvakrát.

Udělal několik škrtů a úprav, přepsal dopis a podepsal se jako vyslanec Jejího britského Veličenstva v Japonsku.

Znova si psaní přečetl. Tentokrát byl spokojen. Provedl tyto klíčové změny: Větu Je to statečná mladá žena a cokoli tomu odporuje, jsou lži šířené darebáky, která by jistě vyvolávala otázku Jaké lži?, vyškrtl a napsal Světuji ji vaši velkorysosti. Po slovech pohřben do moře škrtl jako jeho dědeček, jelikož nevěděl, zda je toto tvrzení pravdivé.

"Tak to bude mnohem lepší," promluvil nahlas. "Zbavil jsem to žihadla." Je lepší, že ji světuji její velkorysosti, pomyslel si, třebaže ho napadlo, že bůhví co ty dvě nakonec provedou. Před týdnem bych si na to vsadil, ale teď už si tak jistý nejsem.

Vděčně otevřel svůj diář na stole a dopsal jméno Tess Struanové do dlouhého seznamu adresátů dopisů, odesílaných po Prancing Cloud. Do oka mu padl záznam z úterý: Malcolm Struan se oženil s Angelique Richaudovou na palubě Pearl s Kettererovým tichým souhlasem. Byl v ruštině stejně jako ostatní zápisy - činil tak celý život na naléhání své ruské matky, aby tak uchránil záznamy před nepovolanými zraky a aby neztratil schopnost plynule se vyjadřovat. To mu něco připomnělo. Otevřel si diář na příští rok 1863 a u 11. ledna si udělal otazník. Teď už bychom měli vědět, zda je A. v jiném stavu. Kdyby čekala Malcolmovo dítě, podstatně by jí to ulehčilo život, usoudil vážně.

Rozhodl se, že udělá pro Angelique, co bude moci, už kvůli tomu, jak se včera i dnes v přístavu chovala důstojně, z vděčnosti za radost, kterou mu dávala svým tancem a smíchem, za lehkost, kterou přinesla do Jokohamy, i protože byla Francouzka se všemi sklony k okouzujícímu stylu, které k Francouzským patří.

Usmál se. Opravdu, Angelique, jsi Francouzka. A my jsme Britové, a ne nějakí blázni - proto vládneme světu my, a ne Francouzi. "Phillipe!"

* * *

Seratard a André vyhlíželi z okna. Na Prancing Cloud rozvinuli přední a vrchní plachty, po nich i královské a teď se loď plnou rychlostí a s větrem v zádech hnala k hlubinám. I mnozí ostatní ji sledovali, záviděli jí, žálili na ni a rádi by se na ní plavili, vlastnili ji, nebo jí veleli. Jiní přemýšleli o jejím nákladu, o Angelique, která odcestuje zítra, o tom, jaký tu bude život bez ní, i o osudu dopisů, které plachetnice odvážela.

André se zeptal: "Myslíš, že nám velvyslanec de Geroire dá souhlas, Henri?"

"Ano. Dluží mi mnoho laskavostí, naše mise v Japonsku je čím dál výkonnější a soukromá návštěva Jošiho, kterou jsi mi slíbil a já slíbil jemu, je už zařízená. Nebo snad ne?"

"Ujist'uj mě, že ano," prohlásil André, kterému náhle vyschlo v krku. Raiko mu přísahal, že s ní může počítat a že tajné bojové plány, které jí předal, se už dostaly do rukou důvěryhodných prostředníků v Edu, aby se o nich jednalo a vyplatila se za ně odměna. "Nejdřív se musí Joši vrátit, Henri, pak se teprve můžeme dohodnout na datu. Slíbili mi, že se dostaví na palubu vlajkové lodi. Dnes večer mám schůzku, a když zaplatím v hotovosti, bude to vyřízeno."

"Pokud jde o tu zálohu, rozmyslel jsem si to. Nejlepší bude...", Seratard zvýšil hlas, aby přehlušil Andrého protesty, "když počkáme. Rozhodl jsem, že radši počkáme." Přešel dál, uvelebil se u stolu a pokynul Andrému, aby se posadil proti němu, ne však rozzlobeně, nýbrž mile, aby nevyvolával odpor. "Jakmile budu jistě vědět, že už se vrátil, můžete zaplatit těm... prostředníkům."

"Ale já jim slíbil, že peníze dostanou dnes večer a ty jsi mi to potvrdil."

"Tak jim vysvětlí, že jim nedůvěřuji," prohlásil Seratard rázně a s pohrdavým úsměvem. "Nech je, ať prokážou, že mluví pravdu. Jak jsem řekl, de Geroire ji vezme pod státní ochranu, André, a tak se z toho stane politická záležitost, ne?"

Dnes večer André Seratarda nenáviděl za jeho nebezpečnost, zákeřnost i za to, že věděl příliš mnoho a byl bezcitný. Ráno při snídani si ho Seratard prohlížel. "Co se děje, Henri?"

"Nic, všiml jsem si, že máš na krku skvrnku, která tam dřív nebyla, a tak mě napadlo... Jak se ti vede, André?"

V panickém strachu se rozběhl do ložnice k zrcadlu, zděšený, že se ukázala první známka nemoci. Od chvíle, kdy začal žít s Hinode, byl nesnesitelně citlivý na sebemenší projevy bolesti nebo horečku. Většinou ho večer svlékala ve světle a říkala mu, jak ráda si ho prohlíží, dotýkala se ho, masírovala a laskala. Prsty a dlaně měla vždy smyslné, ale přesto nepochyboval, že na něm hledá všefákající boláky. "Zatím ne, zatím ne, díky Bohu," povzdechl si ke svému odrazu, celý zpocený úlevou, že šlo jen o kousnutí hmyzu.

"André," řekl Seratard, "dnes při večeři bychom se měli dohodnout, jak to s ní zařídíme. Doporučoval bych, aby se hned, jakmile se ocitne pod státní ochranou, přestěhovala na vyslanectví a..." Přerušilo ho klepání na dveře. "Ano?" Otevřel Vervene. "Vzkaz od Vargase, monsieur. Madam Struanová lituje, ale necítí se dost dobře, aby přišla na večeři." Seratard vyštěkl: "Když jí bylo dost dobře, aby mohla jít vyprovodit rakev, tak nám mohla alespoň ušetřit čas. Děkuji, Vervene." Obrátil se k Andrému: "Musíme se s ní sejít, než odjede."

"Zajdu za ní hned ráno, nedělej si s tím starosti. Objevily se ale pověsti, že by mohla odjezd odložit. Hoag jí údajně poradil, aby se cestě po moři vyhnula ze zdravotních důvodů, a zřejmě ho podpořil i Heavenly Skye, který se námitkami proti jejímu odjezdu vůbec netají."

Seratardovy rty se zkroutily. "Toho chlapa nesnáším, je tak nevychovaný, hrubiánský a naprosto odporně britský."

* * *

Angelique sledovala vyplutí clipperu z tchaj-panova apartmá v patře. Několik chodců ji vidělo stát u okna a napadlo je, co s ní teď bude, ale pak spěchali dál, aby utekli mokru a chladu. Jedním z nich byl i Tyrer, který se už vrátil na břeh po té, co doručil korespondenci na loď. Připadala mu tak osamělá ve svých smutečních šatech. Nikdy dřív v černém nechodila, jen v barvách jara. Na okamžik se zastavil a měl sto chutí ji navštívit a optat se, jestli jí může nějak pomoci, ale nakonec se rozhodl, že mu na to nezbyvá čas, protože před schůzkou s Fudžiko ho čekalo ještě spousta práce,

Raiko musel předat "měsíční splátku za služby do uzavření smlouvy" a navíc měl hodinu s Nakamou, kterou musel odložit pro přemíru úkolů od sira Williama.

Zasténal v duchu při pouhém pomyšlení na všechna ta slova a fráze, které by měl ještě převést do japonštiny, a na novou nótu Andžóovi, kterou chtěl sir William záměrně nechat přeložit Nakamovi, ne že by mu vysloveně nevěřil, ale aby si vyzkoušel japonskou reakci na krátké, nediplomatické anglosaské kázání. Co bylo ještě horší, nestačil si ani zaznamenat poslední události do deníku a dokonce ani nestihl napsat pravidelný týdenní dopis domů. Musel to za každou cenu vyřídit před vyplutím poštovní lodi.

V posledním psaní, které dostal, mu matka oznamovala, že jeho otec onemocněl:

Feld léčí jako obvykle pouštěním žilou a klystýry. Nerada to říkám, ale jako obvykle mi připadá, že ho to oslabuje ještě víc. Tvůj otec nikdy nesnášel heřmánek ani pijavice. Brr!

Ti lékaři. Vypadá to, že za nimi vždy přicházejí nemoci a souzení. Tvá sestra Charlotte ulehla před čtyřmi dny k porodu a byla úplně zdravá. Sehnali jsme jí porodní bábu, ale její manžel trval na tom, aby ji odrodil lékař, a teď trpí horečkou omladnic a nečeká se, že by to přežila. I malý chlapeček churaví. Je to tak smutné, taková milá mladá dáma, ani ne osmnáctiletá.

Novinky z Londýna: Nová podzemní železnice, zase první na světě, bude otevřena do čtyř nebo pěti měsíců. Tramvaje tažené koněm jsou vrchol módy a Vánoce slibují, že budou dobré, i když v některých městech, kde jsou továrny, dochází k nepokojům. Parlament projednává a schválí zákon, který zakáže povozům bez koní jezdit rychleji než dvě míle za hodinu a před nimi bude muset chodit člověk s varovnou vlajkou.

Všude řádí spála a nechává za sebou mnoho mrtvých. Tyfus letos není tak zlý. Podle The Times opět vypukla cholera ve Wappingu a v přístavech, kam ji zavlekl obchodník z Indie.

Phillipe, doufám, že nechodíš rozepnutý, že se oblékáš do vlněných šatů a do vlněného spodního prádla a že zavíráš okna před hroznými nemocemi, kterých je noční vzduch tak plný. Otce i mě by moc potěšilo, kdyby ses rozhodl vrátit se zpátky do rozumné Anglie, i když se z tvých dopisů zdá, že tě těší, jaké děláš pokroky v japonštině. Pracuje pošta za penci (jaká radost!) i v Japonsku jako pro nás tady?

Tvůj otec je přesvědčen, že vláda ničí naši zemi, naši morálku a naše slavné impérium. Sděbila jsem ti už, že v Británii je jedenáct tisíc mil železniční trati? Netrvalo to ani patnáct let a dostavníky zmizely...

Tak mnohastránkový dopis pokračoval a ještě k němu byly přiloženy výstřižky, které považovala za zajímavé. A oprávněně. To bylo pro Phillipa skvělé, protože ho to udržovalo v kontaktu s domovem. Ale mezi řádkami vyčetl, že otcova nemoc není lehká. Zneklidněl ještě víc. Pokud se dá soudit, je už po smrti, pomyslel si zarmouceně.

Když tak stál v dešti na promenádě, náhle ho rozbolelo břicho. Hned mu vyskočil na čele pot, nebo snad to byl déšť, tím si nebyl jistý, nepochyboval však, že má horečku. Možná jsem opravdu něco chytil - mor nebo něco takového! Můj Bože, třeba se Babcott spletl a není to jen obyčejné trápení bělochů - střevní bolesti, průjem nebo podobné potíže - ale mor nebo něco podobného! Ach, můj Bože, i když André přísahal při všem, co je mu svaté, a Raiko s ním, že Fudžiko je čistá, co když není?

"Svatá dobroto, Phillipe," ujišťoval ho dnes ráno Babcott, "nemáš mor, jenom jsi snědl nebo vypil něco špatného.

Tady... tady si vezmi tinkturu dr. Collise. Do zítřka tě to vyléčí a jestli ne, tak ti uspořádáme pěkný pohřeb, neměj strach! Prokrista, kolikrát ti to mám opakovat, pij jen převařenou vodu nebo čaj."

Otřel si čelo. Světla ubývalo, vítr však nepolevoval. Určitě se ale cítil lépe než v noci, kdy dostal běhavku. Nebýt Babcotta a jeho Collisova zázraku, zmeškal by pohřeb - ne pohřeb, rozloučení s Malcolmem. Taková hrůza! Ubožák! A chuděra Angelique! Co s ní teď bude, zeptal se znepokojeně sám sebe, ale odtrhl od ní pohled a spěchal na vyslanectví.

Angelique ho zpozořovala. Když clipper pohltila tma, zatáhla záclony a usadila se ke stolu. Deník měla otevřený. Tři dopisy byly zalepené a připravené k odeslání poštovní lodí: její tetě s poukázkou Bank of England na padesát guinejí, druhý pro Colette s příkazem na vyplacení deseti guinejí. Obojí zařídil Jamie z peněz, které jí uvolnil sir William. Uvažovala o tom, že použije jeden z Malcolmových šeků, které zůstaly ve stole a antedatuje ho, nebo použije razítko z trezoru, ale usoudila, že v tomto okamžiku by to nebylo moudré. Peníze tetě poslala, aby jí pomohla, Colette zase na nejlepší léky, aby je mohla užívat v těhotenství.

Možná přijdou včas, možná ne, pomyslela si. Ale doufám, že ano.

Poslední dopis měl předat poslíček. Psalo se v něm:

Drahý admirále Ketterere,

vím, že jsme byli oddáni jen díky Vaší laskavosti. Děkuji Vám z hloubi srdce a přísahám, že ze všech sil, která jako ubohá žena mohu v budoucnosti mít sama nebo prostřednictvím Struanů, se zasadím o zrušení obchodu s opiem a stejně odpudivého prodeje zbraní domorodcům, jak se zavázal můj manžel.

Vaše oddaná Angelique Struanová

Podepisovat se Angelique Struanová ji velice těšilo. Ta dvě jména se k sobě výborně hodila. S radostí nacvičovala nový podpis a přitom ji napadlo, že jí smyčka u písmena S jaksi pomáhá uvažovat.

Jak asi dopadne můj plán s Edwardem - odkud se vlastně vzaly všechny ty krásné nápady? Bude to skvělé, jestli udělá, co chci. Mělo by to Tess přesvědčit, že nepatřím mezi její nepřátele. Jenže její syn byl její syn, a ona mi to neodpustí, stejně jako bych to asi žádné neprominula já, kdyby šlo o syna mého.

Na cestě mě může potkat mnoho katastrof, tolik by toho mohlo nevysjít. André se pořád chová jako otrokářský pes, kterému buď musím nasadit náhubek, nebo se ho zbavit, jenže stejně tolik je toho tolik, co by se mu podařit mohlo.

Odeslali jsme tu správnou rakev, zatímco Malcolm je připravený a čeká na zítřek. Ještě bych se mohla vydat do Hongkongu poštovní lodí, jestli si budu přát. Jsem si jistá, že Edward by se chtěl se mnou oženit, ale uvědomuje si tak dobře jako málokdo, že bohatá manželka je lepší než chudá. Zůstaly mi ještě nevyplněné Malcolmovy šeky a razítko, o

nichž nikdo neví, a mám před sebou osmadvacet dní, během kterých se budu modlit - ale přesně opačně než minule, díky Matko Boží za slitování - abych čekala jeho dítě.

Ach, Malcolm, Malcolm, mohli jsme mít před sebou tak dobrý život, ty i já. Dospěla bych bez všech těch nepříjemných problémů, přísahám, že by to tak bylo.

S námahou setřásla smutek a zazvonila zvonkem na stole. Dveře se otevřely bez zdvořilého zaklepání, bez jakéhokoli zaklepání. "Missí?"

"Tchaj-tchaj, A-su," odsekla služce. Byla na její oslovení připravená.

"Poslala Čchen sem, rychle, rychle."

"Jídlo tady, dole, missí? Ehm, missí-tchaj-tchaj?"

Angelique si povzddechla. Co si jen A-su navymýšlí, aby jí nemusela oslovit tchaj-tchaj. "Poslouchej, ty oslí bobku," promluvila k ní sladce. "Jsem silnější než ty a brzy to budu já, kdo bude platit účty. To se teprve zapotíš!" Ke své spokojenosti uviděla, jak tmavé oči v plochem obličejí zašilhaly. Malcolm jí vysvětlil, že když bude mluvit na A-su spisovnou angličtinou a ne v pidgin, způsobí jí tím ztrátu tváře. Mají to ale pokroucenou logiku, ti Číňané, pomyslela si Angelique. "Čchen, rychle, rychle."

A-su se mrzutě odšourala. Když se dostavil Čchen, oznámila mu, že chce doručit dopis na britské vyslanectví. Mlčky přikývl. "Čchen, A-tu nemocná, není nemocná, ej-ja?"

"A-tu nemocná. A-tu jela Hongkong." Čchen mávl rukou směrem k moři. "Stejný s pán."

"Aha!" Angelique se ulevilo, ale zamrzelo ji, že na to nepřišla sama. Několikrát zahlédla A-tu, jak se skrývá v přitmě, černé oči jí přetékají nenávistí a z koutků úst jí odkapávají sliny. Předala Čchenovi dopis pro Ketterera. "Jít Velký dům, hned."

Podíval se na adresu a předstíral, že umí číst barbarsky. "Jedela požád tady, setejný místo, ej-ja?"

"Tchaj-tchaj jedla pořád tady, stejný místo. Tchaj-tchaj!"

Čchenovi blýsklo v očích. Jeho ústa se zasmála. "Tchaj-tchaj, jedela požád tady, stejný místo, ej-ja?"

Tchaj-tchaj-missí?"

"Ty jsi také oslí bobek. Možná tě propustím - ne, to bych na tebe byla příliš laskavá. Ještě uvážím, co s tebou provedu, až později." Usmála se. "Jedla dole. Jaké jídlo měla?"

"Co vy chetěla, tchaj-tchaj-missí, missí-tchaj-tchaj?"

To ji rozesmálo a hned se cítila lépe. "Missí-tchaj-tchaj, tchaj-tchaj-missí, stejný dobrý. Jídlo jaký? Vaše jídlo. Jídlo Čína," řekla náhle a ani nevěděla proč. "Stejný vy - a? Jídlo Čína, číslo jedna jídlo. Nejlepší, ej-ja?"

Čchen na ni nevěřicně zíral. To bylo naprosto nezvyklé. V minulosti si vždy trochu zobla z pánových pokrmů, jen aby mu udělala radost, ale sama dávala přednost evropské stravě, masu, bramborám, chlebu a pečivu, tomu, co on a ostatní Číňané považovali za vhodné nanejvýš pro zvířata. "Pán jídlo, ej-ja?" zeptal se opatrně.

"Tchaj-pan jídlo pro tchaj-tchaj pána!" Panovačně, po Malcolmově vzoru, mu pokynula, aby se vzdálil, a obrátila se k němu zády.

Čchen se znepokojeně odšoural z místnosti a přitom si bručel: "Šechno setejný jako tchaj-pan, měla, ano, missí-tchaj-tchaj." Musím se naučit jíst čínskou kuchyní a vyznat se v ní, rozhodla se. Ta nová myšlenka ji zaujala. Pro případ, že tady ještě nějaký čas zůstane. Jamie si občas na čínské stravě pochutná, Phillip je jí nadšený a Edward vlastně nic jiného neví.

Edwarde, Edwarde, muži s tolika tvářemi a takovými možnostmi. Ale jistá si sebou nejsem. Jestli...

Jestli se mi narodí syn, budu šťastná, že mi po Malcolmovi něco zůstane navždy. Odjedu do Paříže a budu mít spoustu peněz, celé hory. Tess Struanovou svým odjezdem jen potěším. Našeho syna vychovám částečně jako Francouze, částečně jako Brita a tak, aby byl hodný svého otce. Jestli se mi narodí dcera, odjedu také, peněz sice dostanu méně, ale stejně jich bude víc než dost. Dokud nepotkám správný titul a správného muže.

Budu-li mít smůlu a dítě nepřijde, můžu uvažovat o Edwardovi a vyjednávat s tou ženskou o vdovské rentě, pokud se Heavenly Skye nedopustí nějaké chyby.

Chyby v odhadu, jak mstivá a bezohledná je ta ženská.

49

Sobota, 13. prosince

Příštího dne bylo moře stejně šedé, obloha stejně olověná, ale bouře se již vyzuřila a déšť ustal. Angelique, Skye a Hoag čekali v kajutě kutru, dosud přivázaného k Struanovu molu. Už dávno měli vyrazit do Kanagawy. Za zátokou se na vlnách zvedaly bílé hřebeny. Šero, stupňované ostrým, vlhkým větrem, jim čekání ještě více znepříjemňovalo. Jamie a Tweet se opozdili o půl hodiny.

"Měli by si pospíšet," řekla Angelique. Její odhodlání nahlodávala nervozita. "Co je zdrželo?"

"Nebudeme muset plout daleko na moře, a tak by mělo všechno dobře dopadnout," poznamenal Skye neklidně. Kutr se mírně pohupoval. Muži měli na sobě cylindry, svetry a těžké pláště - Angelique své zelené jezdecké šaty a vysoké boty, které se nejlépe hodily na cestu po moři.

Nad kajutou vyčnívala malá zasklená budka pro kormidelníka. Bocman Tinker se opíral o rám jednoho z otevřených oken a bařal z dýmky. Moře ho naučilo dost moudrosti, než aby se vyptával. Jamie McFay mu nařídil: "Přistavte časné ráno do přístaviště kutr s plným nákladem uhlí, jen vy a spolehlivý strojník." To mu stačilo. Zbytek, třeba proč si rozumní lidé chtějí vyrazit na moře v den, kdy rozumní námořníci radši zůstávají na břehu, se dozví brzy.

"Podívejte, tamhle jde!" ukázal Skye a zaklel, aniž si to uvědomil.

Jamie k nim spěchal po Hlavní ulici. Přicházel sám. Kolemjdoucí ho zamyšleně zdravili, ale příliš si ho nevšíмали.

Přeskočil do člunu a zabouchl za sebou dveře kajuty. "Tweet si to rozmyslel," oznámil a hrud' se mu zvedala stejně jako

paluba.

"Bůh toho chlapa zatrat'. Proč? Vždyť to slíbil?" Skye se zatvářil znechuceně. Jak se s Jamiem shodli, nejlepší bude povědět, že jde o křesťanského rybáře, který zemřel v Kanagawě a prosil o pohřeb do moře. Tweet vykoná obřad a zbytek se dozví později. Za svou námahu dostane finanční příspěvek.

"V tomhle počasí ho prý do člunu nikdo nedostane," vysvětloval Jamie. "Vyzkoušel jsem všechno, abych ho přesvědčil, ale on mě odbyl: 'Ten chlápek je mrtvý, zítra nebo pozítří je den taký, počasí je zrádné a nejspíš se nevrátíme před soumrakem - zapomněl jsem, že Lunkchurch pořádá večeři. Zítra po bohoslužbách, nebo ještě radši v pondělí.' Prokletý parchant!" Znovu se nadechl. "Krucifix, takhle neplnit sliby."

Angelique se zklamáním zatočila hlava. "Otec Leo! Jděte za ním a požádejte ho. On to udělá."

"Už nemáme čas, už ne, Angelique. Navíc Malcolm nebyl katolík, a tak by to nebylo správné."

"Zatracený Tweet," postěžoval si Hoag rozhořčeně. "Budeme to muset odložit. Moře není neklidnější a možná je to tak dobře. Co kdybychom to zkusili zítra?" Všichni se obrátili k Angelique.

Jamie řekl: "Na Tweeta není spolehnouti, možná to bude chtít odložit až na pondělí - každopádně máme problém s poštovní lodí, ta déle než do poledne nepočká." Požádal kapitána, aby odložil vyplutí, jenže ten měl beztak zpoždění a další zdržení nemohl připustit.

"Každopádně bychom měli na ní odjet, o tom není pochyb," usoudil Hoag. "Angelique se musí zúčastnit hongkongského pohřbu."

"Já jsem proti," namítl Heavenly. "Ale jestli se tam vydá, doprovodím ji."

"Zbývá otec Leo," trvala na svém Angelique. "Požádám ho."

Jamie se nadechl: "To by nebylo správné. Poslouchejte, Angelique, řešení existuje. Při pohřbu do moře nemusí být duchovní přítomen. Může to udělat kapitán, podobně jako když vás Marlowe od..."

Její naděje vzrostly. "Poprosíme Johna! Honem ho pojďme..."

"To nejde, už jsem si to ověřil. Je na vlajkové lodi a nesmí se vzdálit od Ketterera." Jamie se nadechl a pokračoval:

"Angelique, já jsem kapitán tohoto plavidla, mám námořnické doklady a zažil jsem už dost pohřbů do moře, abych věděl, jak mám postupovat. Ještě jsem nedělal, ale to nevadí. Máme tady svědky. Jestli chcete, obřad vykonám... A bude to legální." Byla zmatená, a tak se raději obrátil na Skye. "Je to tak, Heavenly? Nebo snad ne, proboha?"

"Bylo by to legální." Skye byl stále nervóznější, protože vlna větší než ty předešlé udeřila z boku do kutru. Také Hoag pocítil svírání v břiše.

Jamie se opět zhluboka nadechl. "Angelique, celá tahle myšlenka, celý pohřeb je tak podivínský, abych to řekl slušně, že trocha bizarnosti navíc už Malcolmovi neublíží. Přinesl jsem bibli a námořní řády, musel jsem si je obstarat, a proto jsem se opozdil. Tak co říkáte?"

Místo odpovědi mu položila ruce na ramena a po tvářích jí začaly stékat slzy. "Tak do toho. Prosím, Jamie, honem."

Jamie McFay ji objal a ucítil, že je mu její blízkost příjemná.

"A co bocman a strojník?" zeptal se Skye.

Jamie odsekl: "Už jsem řekl, že to s nimi vyřídím." Jemně se vymanil a vykročil k zadním dvířkům. "Bocmane," zavolal, "odražte! Směr Kanagawa."

"Ano, ano, pane." Tinker, spokojený, že konečně padlo rozhodnutí, zamířil na moře a nabral kurs k severnímu pobřeží. Kutr se houpal, ale snesitelně, vítr vál příjemně a obloha nevypadala o nic hůř než dřív. Začal si zpěvovat námořnickou písničku a hned se cítil lépe.

Za chvíli se k němu přidal Jamie. "Přistaneme u mola vyslanectví. Tam naložíme na palubu rakev..." Viděl, jak se bocman zakousl do dýmky. "Rakev. Pak poplujeme míli daleko na moře a pohřbíme ho. Uspořádáme obřad a vy se ho zúčastníte, vy a strojník." Jamie si ho změřil pohledem. "Nějaké otázky?"

"Já, pane? Ne, pane."

Jamie neklidně přikývl a seběhl zpět dolů. Ostatní mlčeli a jen pozorovali břeh a nehybnou Kanagawu před sebou. V přístřešku kormidelníka bocman uchopil kovovou trubku visící vedle kola, uvolnil záklopku a zavolal na strojníka.

"Tak do toho, Percy!"

* * *

Přístřešek byl tam, jak řekl Hoag, nedaleko mola. Rakev ležela na dřevěné lavici. Skye, Hoag, bocman a strojník ji vzali každý za jeden roh a snadno ji zvedli. Když odešli, Jamie zavřel dveře a vydal se za nimi. Minuli několik rybářů a vesničanů, kteří se uklonili a spěchali pryč. Vůbec netoužili po společnosti gaidžinů.

Naložit rakev na kutr už bylo obtížnější. Paluba, kluzká od slané vody, klesala a stoupala, a to bylo nebezpečné.

"Počkejte," křikl strojník, "nechte mě nastoupit."

Byl to pomešší muž v staré vlněné čepici, se širokými rameny a nezvykle silnými předloktími. Na palubě se zešířila rozkročil, chytil rakev uprostřed, skoro sám ji vyzvedl na palubu a zasunul jeden její konec až do kajuty. Tou námahou, ale proti své vůli, hlasitě vypustil plyny. "Promiňte všichni," zabručel mrzutě a odstrčil truhlu dál do bezpečí. Její druhý konec vyčuhoval ven na zád'.

"Přivážeme ji," řekl Jamie.

"Ano, ano, pane."

"Dobrý den, doktore Hoagu." Hlas zněl pochmurně.

Překvapeně se ohlédl. Přísným zrakem je sledovali seržant Towsy a ještě jeden voják.

"Dobrý den, buďte zdrav, seržante," pozdravil Hoag stísněně. Stejně jako ostatní zůstal stát bez hnutí. Towsy přistoupil blíž a zadíval se na rakev. "Tak co, copak to tady máme? Odvážíte toho mizeru, promiňte, madam, odvážíte rakev do Jokohamy, co?"

"My... My... Poprosil nás, abychom ho pohřbili do moře, seržante," vysvětloval Hoag. "On, pan McFay, nám laskavě

půjčil kutr, a tak jsme tady."

"Tak do moře, jo?" Seržant Towery si je změřil pohledem jednoho po druhém, jako kdyby si chtěl jejich tváře navždy uložit do paměti. "To je chvályhodné, to teda jo." Další chvíle čekání, během nichž všichni jako by trochu zemřeli. "V moři, co? Tak to radši neztrácejte čas, nebo brzy budete také krmit ryby. Madam." Zdvořile jí zasalutoval a odpochoďoval. Druhý voják ho následoval stejným krokem.

Hodnou chvíli se ani nepohnuli. "Prokrista," zamumlal Hoag.

"Co si o tom myslíte?" zeptal se Jamie.

"Potíže, pane." Bocman rozřeseně sáhl do zadní kapsy, vytáhl láhev z rumem a podal ji Jamiemu, který z ní upil doušek. Hoag zavrtěl hlavou stejně jako Angelique. Strojník byl poslední. K Tinkеровu znechucení ji skoro celou vypil a hlasitě si odříhl. "Pardon."

Jamiemu se svíral žaludek. "Ten syčák se objevil z ničeho nic, jako kdyby na nás čekal. Viděli jste ho přicházet?"

Všichni zavrtěli hlavou. "Radši se do toho pustíme."

Ještě uzavazovali rakev, ale bocman už naváděl kutr na moře. Snadno zvládal vlny a na palubu dopadalo jen trochu pěny. Dole v kajutě bylo hlučno, ale příjemně, vzduch byl čistý, bez kouře z parního stroje. Před nimi na východě, nad širým oceánem však vypadala obloha zlověstněji - a před nimi až do Ameriky nebylo nic než vodní pláň.

"Radši si pospěšte, pane," klidně pobídl Jamieho od kormidla Tinker. "Zbývá nám hodinka nebo dvě světla."

"Cítíte, že se něco blíží, bocmane?"

"Měli bychom si pospíšet, pane."

Jamie se opět obrátil k východu. Zdálo se, že tím směrem obloha ztmavla ještě víc. "Máte pravdu. Držte kurs."

"Pane, ten seržant, ten do toho bude strkat nos, ne?"

"Ano."

"A my musíme zvládnout pohřeb?"

"Ano."

"A co je na tamtom tak důležitého," Tinker ukázal mozolnatým prstem na rakev, "že takhle riskujeme?" Zvedl ruku k mrakům.

"Pohřbíváme tchaj-pana, Malcolm Struana."

Starý muž se zasmál. "Rakev s ním je na Prancing Cloud, pane, to víme oba."

"Tohle je, víte, symbolický, předstíraný pohřeb, abychom splnili jeho přání - a přání jeho vdovy. Chtěl být uložen do moře. A to mu v Hongkongu určitě nikdo nesplní." Jamie chápal, že riskuje, ale jiné východisko neměl. Zatím mohl říkat pravdu.

"Předstíraný, pane?"

"Ano. Tak to je. Nemusíme nic skrývat a nemáme se čeho bát."

Tinker přikývl, ale přesvědčit se nenechal. Uvnitř je mrtvola, pomyslel si, určitě je, když to tolik váží. Ale nebudu nic říkat, nevyplácí se vyptávat těch nóbl lidí na věci, o kterých možná neradi mluví, čím méně vím, tím líp pro mě. A doufejme, že počasí zůstane přátelské a nezvrhne se k horšímu, i když vše tomu nasvědčuje. "Děkuji, pane."

Jamie se ohlédl do zátoky, která zůstala daleko za nimi. "Musíme se dostat mimo dohled země, bocmane." Naposled se podíval na střelku kompasu a vrátil se do kajuty. "Už to nepotrvá dlouho."

Angelique se k němu naklonila. "A co udělá ten voják?"

"Nahlásí to, musí. Ale to nevádí."

"Nemůžou nám nic udělat, vidíte, pane Skye?"

"Opravdu nejsem schopen předpovědět, co by sir William mohl či nemohl udělat," odpověděl Skye, který cítil houpání lodi až v žaludku.

Jamie sáhl do jedné ze skříněk pro dvě vlajky, které si tam uložil - britskou a Vznešeného domu - lva s drakem. S Hoagovou pomocí je upevnil na rakev. Kutr teď stoupal a zase klesal daleko výrazněji než dříve, a tak se museli vzájemně přidržovat. Angelique seděla u otevřených dveří. Mořský vzduch byl vlhký a chladný. Cítila, jak ji v očích zastudily slzy, a tak si stáhla závoj přes obličej a předstírala, že hledí na pevninu. "Už jen chvíli," ujistil ji Jamie. Z pevniny se stala již jen nitka na obzoru, světla bylo stále ještě dost, vlny stále těžší a s bílými skvrnami, vítr silnější, ale vše v přiměřených mezích. Nepršelo. "Bocmane, pomalu vpřed, jen abychom udrželi kurs."

"Driftujeme, pane!"

Chod motorů umlkl, a tak najednou zavládlo téměř ticho. Zvedlo jim to náladu, protože si odpočinuli od vytrvalého bušivého hluku i od pocitu, že se příliš vzdálili od břehu - Hoag i Skye pomalu ztráceli klid. Teď se ozývalo jen šumění větru a moře a vrčení motoru, který spíš bylo cítit než slyšet. Východní vítr přicházející z oceánu zesílil. Jamie se zhluboka nadechl. "Měli bychom se do toho pustit."

"Ano. Co budeme dělat?" zeptala se Angelique.

"Vyjdeme na palubu, na zád', ale přidržujte se. Bocmane, pojd'te na zád' a strojník také."

"Radši bych zůstal u kormidla, s vaším dovolením, pane." Křikl trubkou do strojovny. "Percy, na zád'."

Ochladilo se. Srovnali se vedle sebe, jak nejlépe mohli, a vzájemně se přidržovali. Jamie se postavil zády k přidi, ostatní proti němu. "Smekněte," přikázal a sám si sundal klobouk. Skye, Hoag, strojník a bocman ho uposlechli. Vytáhl knihu námořních řádů a otevřel ji na označeném místě.

Četl a občas zaimprovizoval: "Sešli jsme se zde před tváří Boží, abychom spustili ostatky našeho přítele, Malcolm Struana, manžela Angelique Struanové, tchaj-pana Vznešeného domu, do hlubin a jako přátelé mu vystrojili námořní pohřeb, který si on i ona přáli..."

Když vyslovil jméno, strojníkovi se údivem rozšířily oči. Obrátil se k bocmanovi, ten však zavrtěl hlavou a gestem ho vyzval, aby mlčel. Strojník si něco zamumlal a zahalil se do své kazajky, aby se ochránil proti větru. Nenáviděl pohřby a

tožlil po tom, aby se mohl vrátit dolů do své teplé strojovny. Vítr opět zesílil a všichni tu změnu pocítili. Jamie zaváhal, ale hned pokračoval: "Teď se pomodleme k Pánu. Otče náš..."

Každý se po svém modlil a odříkával tolikrát vyřčená slova, jenže hlavu měli plnou toho, jak se s nimi zvedá paluba. Když modlitba skončila, Jamie rychle mrkl do knihy, ne že by to potřeboval, protože si proslov přečetl cestou v kormidelnické budce, ale chtěl získat trochu času, aby zklidnil srdce a v hlavě si urovnal myšlenky. Ostatní zavřeli oči, on však ne, a tak spolu s bocmanem viděli, jak se k nim blíží poryv větru a ohavné vlny pod ním vřou.

"Jako kapitán Struanova kutru Cloudette," spustil poněkud hlasitěji než dříve, aby překřičel vítr, "je mou povinností a výsadou svěřit duši tohoto muže Bohu všemohoucímu a poprosit našeho Pána, aby mu odpustil jeho hříchy, ne, že bychom o nějakých jeho hříších věděli, ne těch opravdových, a spustili jeho tělo do hlubin právě zde, na tomto místě, kam přišel z Anglie, z domova za mořem. Byl to dobrý a ušlechtilý člověk. Malcolm Struan byl dobrý a ušlechtilý člověk a my ho budeme postrádat, postrádat ho teď a postrádat ho v budoucnu..." Podíval se na Angelique, která se držela zábradlí oběma rukama tak úporně, až jí zbělaly klouby. Poryv větru ji šlehl do tváře a přitiskl závoj k obličejí. "Chcete něco říci, madam?"

Zavrtěla hlavou a z očí se jí vyřinuly tiché slzy. Z pravé strany lodi, která byla více ponořena do vody, jak tam stáli kolem rakve, přilétla sprška vody.

Smutně pokynul strojníkovi a Skyeovi. Oba se sice jen obtížně drželi na nohou, ale přece jen uvolnili provazy, jimiž byla rakev přivázána k lavičce a s námahou ji posunuli k zábradlí na pravoboku, takže čněla nad mořem. Jamie jim jednou rukou pomáhal. A zatímco se rakev pohupovala na pokraji paluby, říkal hlasem plným opravdové bolesti: "Prach jsi a v prach se obrátíš, moře a obloha si žádají své a divoké větry si budou vzájemně šeptat, že tento ušlechtilý mladík odešel na setkání se Stvořitelem příliš brzy, příliš brzy..." Společně s dalšími dvěma muži rakev naposled popostrčil, až se naklonila a sjela do oceánu.

Kutr se rozkymácel, jak vyrovnával ztracenou zátěž, a poryv větru, jako by na to čekal, se opřel do zvednutého trupu člunu a naklonil jej ještě víc. Zábradlí na levoboku zmizelo pod vodou. Všichni sáhli po držadlech kromě bocmana a strojníka, kteří se zhoupili s lodí. Angelique, zesláblé pláčem, ruka po držadle sklouzla. Zapotácela se. Málem přepadla přes zábradlí, ale Jamie se k ní v poslední chvíli vrhl, zachytil ji a strhl ji zpátky, i když sám měl co dělat, aby se udržel druhou rukou. Vítr jí srazil klobouk a závoj a odnesl je pryč. Vtom ale přiskočil strojník se silnými námořnickými nohama, zvedl Angelique a odnesl ji do bezpečí kajuty, kde se s ní skulil.

Teplota klesla a rozpršelo se. Do člunu se opřel další poryv. Jamie vykřikl: "Bocmane, vracíme se domů!"

"Radši zůstaňte dole, pane!" houkl Tinker, který už se rozhodl, co a jak udělá. Počkal, dokud se vztekle nadávající strojník neodkolébá do strojovny a nezavře za sebou a dokud se Jamie, Hoag a Skye nevrátí do kajuty. Déšť bičoval člun a moře zuřilo.

Tinker vydal příkaz pomalu vpřed a roztočil kormidlo doprava. Přid' se zabořila do zpěněné vlny. Kutr se z ní statečně vymanil. Voda stékala po palubě a bušila do skla kajuty a budky kormidelníka, který se dál pokoušel kutr obrátit. "Teď klid," promluvil s dýmkou mezi zuby. "Jsme přátelé, proboha, právě jsme ti dali vnuka starého Zelenookého ďábla." Změnit kurs bylo velmi obtížné. Vlny hnané větrem nakláněly kutr, ale když ten se pokoušel narovnat, nedaly mu chvíli klidu a táhly ho dál. Čtyři lidé v kajutě se drželi ze všech sil a vše, co nebylo připevněno, bylo v pohybu. Angelique opět ztratila rovnováhu, ale dva muži ji zachytili. V té chvíli nikdo nemyslel na nic jiného než na bouři. Hoag, jehož obličej nabyl špinavě šedé barvy, ze sebe vypravil sten plný žluči a ulehl.

"To jen než se obrátíme," překřikoval Jamie hluk a vítr. Kutr se roztočil a Angelique strachem zabořila obličej Jamiemu do ramena. "Za chvíli to bude lepší." Moře bylo zlé, ne však vražedné. Prozatím. Navíc naprosto důvěřoval bocmanovi a člunu - pokud ovšem nevypoví službu parní stroj. "Nemusíme se ničeho bát!"

Totéž napadlo i bocmana Tinkera. Pomyslel si, že má času dost a nemusí spěchat do zátěží u břehu. Pokud bude nejhůř, obrátí kutr znova pomocí bouřkové kotvy - kbelíku přivázaného provazem k zádi, který udržoval směr proti větru - a dostane se tak z potíží. "Zatraceně, musíš z toho vyjít se zdravou kůží, i když jsi, zatraceně, v něčem takovém ještě nebyla," zabručel a dál bojoval s kormidlem a přemáhal tlak vln.

Kutr se vzpamatoval a srovnal. Přid' mu poklesla, jak se kolem něj přehnala další vlna hnaná větrem, ihned se zase zvedla do hrozivé výšky, vyšplhala na hřeben a svezla se do údolí. Všichni na palubě sebou trhli. A znovu totéž, jenže tentokrát na palubu dopadlo veliké množství vody. Dolů, dolů, dolů, a pak nahoru, nahoru a dokonce ještě výš, pak křach a kolem oken se převálila zpěněná voda a omyla palubu. Angelique tiše zasténala. Jamie ji jednou rukou přidržoval, druhou svíral opěradlo. Okénka a dveře na přídi bičoval déšť. V rohu naproti se svíjel Skye s hlavou skloněnou a zvracel. Hoag bezmocně ležel.

Nahoře v kormidelnické budce se bocman kýval ze strany na stranu. Měl už člun plně pod kontrolou. Déšť a rozstříkující se mořská vlna těžce dopadaly na okénka, ale viděl dost dobře. Nechtěl dovolit vlnám, aby člun zasáhly plnou silou, pokoušel se po nich jakoby klouzat. Pro pasažéry to bylo nepříjemné, ale "přece jsou v bezpečí, ne?" Po tváři se mu rozlil úsměv a cítil se ve svém živlu. Zvládl už mnoho bouří a na strach bude času dost za hodinku dvě, až si na břehu, u plápolajícího krbu dá tři nebo čtyři horké grogy. Šťastně opět spustil jednoduchou odrhovačku.

Pak se mu ale srdce zastavilo úlekem. "Všemohoucí Bože!" vybuchl. Vedle kutru plula rakev, stále ještě zabalená do dvou vlajek a klesala a stoupala s nimi. Spatřil ji i Jamie v kajutě a se stejným zděšením si uvědomil, že příští velká vlna by snadno mohla vrhnout truhlu zpátky na palubu, anebo ještě hůř, použít ji jako ničivé beranidlo proti kajutě a v nejhorším případě prorazit díru do nechráněného trupu člunu.

Čím víc se jí Tinker snažil vzdálit, tím víc se přibližovala. Jednou narazila do boku, odrazila se a roztočila se jako větrná korouhvička, zůstala však vedle lodi. Jamie si nadával, že nebyl dost prozíravý a nezatížil ji kotevním řetězem - vzdych uvnitř truhly nebo lehké dřevo ji udržovaly na hladině.

Jamie ji mohl sledovat jen obtížně, protože se staral o Angelique. Těšilo ho, že může podepírat její hlavu ramenem

svého těžkého pláště. Opět se natáhl a zahleděl se na truhlu, jak leží na hladině, a vtom ho napadlo, zda to není nějaké strašidelné plavidlo sílence. Vítr nebo proud ji obrátili, takže ležela souběžně s vlnami, začala se převalovat, ale uklidnila se a tři nebo čtyři vlny zůstala ve stejné poloze. Vtom se zvedla další hora vody, která rakev obrátila a k jeho radosti potopila. Znova se nadechl a uvěřil, že zmizela nadobro, jenže v té chvíli ji vynesl další zpěněný hřeben, zvedl ji a vrhl přímo na ně. Bezděčně uhnul. Nevylétla však na palubu, jen naplocho udeřila člun do boku. Ozvala se rána, jako kdyby narazili na útes.

Hoag na chvíli zvedl hlavu. Mozek se mu však zmítal v lebce hůř než člun, a tak nic neviděl a se sténáním opět upadl do křečí mořské nemoci. Také Angelique vzhledla, ale Jamie ji k sobě přitiskl a pohladil po vlasech, aby zaplašil její strach. "To byl jen nějaký kus dřeva, nemusíte se bát..."

Stále pozoroval rakev, teď vzdálenou pouhých pár metrů. Její hrany vypadaly čistě a vražedně jako torpédo, obě vlajky zůstaly nedotčené. Trhl sebou, když se zvedla další zpěněná vlna, ale ta jen prošla kolem nich a přes ně a když zmizela, rakev byla pryč.

Bez dechu čekal a prohledával moře. Nic. Další čekání. Stále nic. Vichřice se trochu zmírnila a už tolik nevyšla kolem kajuty. Vlny zůstávaly vysoké a hrozné, ale Tinker odváděl mistrovskou práci a využíval všeho svého umění, aby zmírnil nebezpečí. Parní stroj chvílemi vyjekl, to když lodní šroub se ocitl nad vodou. "Tak pojď," mumlal si Jamie, "běž dál, pěkně a klidně."

Vtom se jeho zrak zaostřil. Rakev byla asi padesát metrů od nich za zádi a nosem mířila přímo na ně. Držela se za nimi, jako kdyby byla přivázána neviditelným lanem, stoupala a zase klesala. Byla ohavná a smrtunosná. Napočítal šest vln a nic se nezměnilo. Vtom se objevila sedmá.

Sedmá vlna byla ještě mohutnější než předešlé. Zmocnila se truhly, změnila ji v raketu a mrštila ji po kutru. Jamie pochopil, že narazí přímo do středu pravého boku, a nadělá tím na trupu hrozné škody. Přestal dýchat.

Tinker ji musel upozorovat také, protože v poslední chvíli se člun bláznivě stočil, zábradlí se ponořilo a zuřivá rakev a střela zároveň se zhoupla na vlně a uvízla v lanech na palubě. Napůl se držela na člunu, napůl ve vodě a vychylovala loď ze směru.

Bocman se vši silou opíral do kormidla, jenže vlny a vítr truhlu držely a s její pomocí vyváděly člun z rovnováhy. Bocman pochopil, že se člun brzy potopí. Nemohl tomu nijak zabránit. Trubice ze strojovny zaskřipala. S námahou odpověděl: "Ano, Percy?", ale zaplavily ho strojíkovy kletby a otázky, co tam, k čertu, dělá, a tak ji opět vrátil na místo a zdvojnásobil své úsilí, aby zvládl kormidlo, protože příd' se nezadržitelně blížila katastrofě.

Vtom uviděl, jak se otvírají dveře kajuty. Jamie se probíjoval na palubu. Držel se ze všech sil a jen pomalu postupoval vpřed. Bocman okamžitě vystrčil hlavou z nejbližšího okénka a zařval: "Požární sekerku, požární sekerku..."

Jamie ho uslyšel jako ve snu a zahledl sekerku v červeném držáku na střeše kajuty. Paluba se zvedala a třásla, jako by se duše člunu zmítala v smrtelné křeči. Uklouzl, ale zarazil se o zábradlí. Zjistil, že sekeru stále drží v ruce a že se na chvíli ocitl v bezpečí. Vtom se přes příd' nahnul proud vody a pohltil ho. Přežil i tentokrát, ale po nárazu v něm zůstala zlověstná předtucha, z níž se mu udělalo nevoľno. Žaludek se mu zvedl a vyšlo z něj vše špatné. Ležel v odtokových drážkách, prochladlý a vyčerpán, prsty svíral úchyty a pak ho opět zavalila voda. Když se konečně mohl zase nadechnout, rozkašlal se, vyplivl slanou vodu z úst a nosu a ten šok ho popohnal k činu.

Musí se dostat nahoru k okraji rakve, kterou držela změt' lan a drátů. Truhla se posunovala sem a tam, to jak se přes ní hnaly vlny a vsávaly ji do sebe. Přes spršku deště se ohlédl na bocmana, který mu naznačoval, aby přesekl lano.

"...pro lásku Boží, pozor!"

Tohohle zmetka žádná sekera nevyprostí, pomyslel si bezmocně a objal sloupek, protože ze strany se vyřítla další vlna, přirazila ho k rakvi a opět vsála k zábradlí. Napůl utopený se rozkašlal. Když voda ustoupila, překvapeně zjistil, že je stále ještě na palubě. Neztrácej čas, křičel na něho jeho mozek, příští nebo přespříští vlna tě strhne s sebou a utopí. A tak opustil bezpečné místo a doplazil se k rakvi. Nenáviděl ji a byl vzteklý, že je tam a že připustil, aby se zúčastnil téhle hlouposti, že zbytečně ohrozil Angelique i ostatní, hlavně si však vyčítal svůj strach. Dopadla na něho další vlna, ale přežil i tu. Popadl sekerku a začal obouruč sekat do lan. Sklouzl a zachytil se kajuty. Další vlna ho hodila na bok truhly. S funěním se postavil a opět začal mlátit sekerou, tentokrát přímo do rakve. Nenáviděl tu děsivou příšeru, v kterou se změnila.

Ostří přeťalo jedno z lan, ale změt' drátů nenarušilo. Potom se zabořilo do víka či dna obaleného vlajkou - nerozeznával do čeho - a prorazilo je. Rakev tam však visela dál. S vypětím všech sil se s ní pokusil pohnout, ale marně, strkal do ní, kopal a klel. Větší část truhly visela dolů a strhávala člun pod hladinu.

Další rána, další a další. Používal teď sekerku obráceně, aby ji rakev rozdrtil jako bucharem, vztekal se na ni a nadával jí. Ze dřeva odlétaly třísky, ale rakev stále držela pohromadě, potom však jeden úder rozdrtil bok a víko. Jamie upadl a zůstal ležet na břiše. Sekerka mu vyklouzla a zmizela ve vodě. Vzápětí ho vlna přirazila na rakev a zase ho vsála zpátky. Když pěna opadla a on se mohl znova nadechnout, přinutil se otevřít oči. Pořád všechno stejné. Pevná jako předtím. Opět popolezl, ale síly ho už opouštěly a ruce sotva udržely.

Vtom zahledl, jak naseknuté lano praská. Změt' drátů a provazů napětím zaskřipala, zkroutila se a trochu povolila, potom víc a nakonec celá rakev sjela do oceánu a začala se rozpadat. Chvíli se ještě udržela na hladině, ale potom se potopila a zanechala za sebou jen pěnu a bubliny. Kus hadru, který kdysi býval Struanovou vlajkou, vyplul nahoru. Další mohutná vlna zametla moře jako koštětem, dopadla na palubu a podrazila Jamiemu nohy, vlekla ho na příd' a znova ho vsála po palubě zpátky. Tinker se mezitím snažil získat nad kutrem vládu.

Jamie, překvapený, že vůbec žije, lapal na přídi po dechu. Z posledních sil se vrhl ke dveřím a zhroutil do kajuty.

Skye stále ještě ležel v rohu, napůl v bezvědomí, a zvracel. Hoag se bezmocně svíjel na podlážce a Angelique se choulila na lavici, kde ji nechal, zoufale se držela, sténala a s očima křečovitě zavřenými tiše vzlykala. Otfásl se a svalil

se vedle ní. Hrud' se mu těžce zdvíhala. Nebyl schopen přemýšlet, věděl však, že je naživu a všichni jsou v bezpečí. Po chvíli se mu projasnil zrak. Zjistil, že jim ještě zbývá asi míle na břeh a že se déšť i moře poněkud uklidnily. Teď vlny palubu spláchly jen občas. Ve skřínce pod lavicí našel příkrývky. Do jedné se zabalil sám, do druhé Angelique. "Je mi zima, Jamie, kde jsi byl?" popotahovala jako vyděšené dítě, ne úplně při vědomí. "Je mi taková zima, jsem sama, cítím se hrozně, ale jsem tak ráda, že jsme to udělali, tak ráda. Ach, Jamie, je mi taková zima..."

* * *

Když dorazili k Struanovu molu, na obloze se už objevilo prvních pár zamlžených hvězd. Bylo ještě brzy, dosud se úplně nesetmělo. Obloha se vyčistila a slibovala na zítřek pěkný den. Obchodní i válečná flotila bezpečně a klidně kotvila v přístavu a měly rozsvícená poziční světla - jen na vlajkové lodi se dosud pilně pracovalo pod mnoha petrolejkami, takže paluba připomínala roj světlušek.

Strojník šikovně vyskočil a uvázal kutr, potom pomohl ostatním. Nejdřív Angelique, pak Skyeovi a Hoagovi. Jamie vylezl po schůdcích bez obtíží. Stále se ještě choulil do deky, byl prochlazený, ale jinak v pořádku. Skye a doktor se potáceli celí sinálí. Angelique se už cítila mnohem lépe. Hlava ji přestala trápit a už nepocítovala žádné příznaky mořské nemoci. Opět se jednou vyplakala ze svých starostí. Poslední půlhodinku strávila raději s Jamiem na palubě než v páchnoucí kajutě. Nechávala se ovívat sláným a sladkým větrem, který jí opět vyčistil mozek.

Za ní Hoag vykašlal chomáč hleny a vyplivl jej do louže na dřevěném molu. "Promiňte," zamumlal a zoufale zatoužil po skleničce něčeho ostrého. Teprve teď si všiml spouští na přídi. Dřevěné obložení bylo místy zpřerážené, padací dvířka poničená, celý čelen chyběl, stejně jako lana, a pryč byla i větší část zábradlí. "Co se tu, k čertu, stalo?"

"Vlna vyhodila na palubu velký kus dřeva, vypadalo to jako bedna. Na chvíli mě to vyděsilo," vysvětloval Jamie.

"Zdálo se mi, že jsem slyšel náraz... Já... Myslím, že si nejdřív zajdu do klubu."

"Půjdu s vámi," ozval se Skye, který potřeboval víc než jednu skleničku, aby si uklidnil žaludek. "Jamie? Paní Angelique? Doprovodíte nás?"

Zavrtěla hlavou a Jamie řekl: "Jen jděte, dnes už nemáme nic na práci. A nezapomeňte na náš plán." Byli dohodnuti, že nikomu nic neřeknou. Jen kdyby se jich někdo vyptával, tak budou tvrdit, že pořádali jen symbolický námořní pohřeb, nic víc.

Naštěstí si nikdo z nich nevšiml, jak se na palubu dostala rakev, ani jak s ní bojoval - kromě Tinkera. Hned jak mohl, zašel do kormidelnické budky. "Bocmane, pokud jde o tu rakev, ostatní dole nic neviděli, a tak, při své hlavě, k čertu, jste také nic neviděl a nic neřeknete. Je to naše tajemství."

"Jak si přejete, pane." Tinker mu podal láhev a shrnul si vlasy z čela. "Děkuji. Nebejt vás, zůstali bysme tam. Všichni - stejně jako on."

V lahvi zbyl už jen doušek, ale pomohl. "Bál jsem se, že to nezvládnou. Zapomeneme na to. Přisaháte, ano?"

"Jak říkáte, pane, ale než na to zapomenem, když se ta truhla potopila, tak praskla a on vyplaval na hladinu, nebyl to vůbec příjemnej pocit, můj Bože. Myslel jsem, že se pokouší vyšplhat zpátky na palubu."

"Ježíši Kriste," Jamie zalapal po dechu. "To si jenom představujete, já si ničeho nevšiml. To se vám jenom zdálo."

"Ale ne, pane, nezdálo, byl jsem vejs než vy, že jo? A viděl jsem toho lumpa, promiňte, pane, viděl jsem ho, jak vyplaval na hladinu, než ho to stáhlo."

"To se vám zdálo, prokrista! To je hrůza, co říkáte."

"Je to Boží pravda, pane, pomáhej mi. Jasně že to bylo jen na chvílku a kolem něho samá pěna, ale viděl jsem ho dobře!" Tinker si odplivl po větru, dotkl se dřeva a udělal znamení proti Zlému oku a ďáblu a pro jistotu se ještě zatahal za ušní lalůček. "Boží pravda, ať do mě uhodí, jesli lžu, ať mý koule vyletí do království nebeského. Zjevil se na hladině, nahej jako nemluvně, než ho starej Davy Jones stáhl dolů."

"To jsou zatracený pitomosti. Nesmysly!" Jamie si vzpomněl, jak se roztřásl a pro jistotu si sáhl na dřevo. "Zdálo se vám to, bocmane, i když, přísambůh, taky se mi zdálo, že ta rakev má svůj vlastní život, plný zla."

"To chci říct, pane, jako by ho posedl samotnej starej Nick." Opět si Tinker odplivl po větru a otřel si pot. "Vyplaval na hladinu a byl nějakej jinej, oči měl otevřený a vůbec, vyděsil jsem se, že přišel, aby si nás odved nadobro."

"Krucifix, nechte toho! Malcolm by nám nikdy nic zlého neprovedl," namítl znepokojeně. "To byl jenom přelud."

"Díval jsem se z větší vejšky, pane..."

"Zapomeňte na výšku. Zbyl vám ještě nějaký rum?"

Tinker se rozkašlal, sáhl do skryté skříňky a vytáhl láhev. Byla z poloviny prázdná. Jamie si dal velký doušek, zakašlal a zase se napil.

"V našem skladu si vyzvedněte deset beden rumu. Jsou pro vás, s díky. Odvedl jste dobrou práci a strojník také - pro něho čtyři bedny." Tinker mu mnohohlavně děkoval. Teplo z dobrého rumu v břiše přemohlo mrazení. Podíval se na starou ošlehanou tvář a chytře modré oči. "Ještě nikdy v životě jsem nebyl tak proklatě vyděšený, nikdy, v celém životě. Tříkrát nebo čtyřikrát jsem si myslel, že už je po nás."

"To já ne, pane," usmál se bocman. "Ne, když jste byl na palubě vy. Ale byl jsem opravdu šťastnej, když ten parchant a ta jeho truhla byli z paluby dole a jeho to stáhlo dolů, protože nás určitě proklínal...!"

Ačkoli mu na břehu už nic nehrozilo, Jamie se při tom pomyšlení otřásl. "Měl byste se vysvléct z těch mokrých šatů," poradila mu Angelique.

Hoag řekl: "Tak já už půjdu."

Položila mu ruce na ramena a políbila na tvář, i když kvůli zápachu zvratků radši nedýchala nosem. "Moc vám děkuji. Sejdeme se zítra." Stejně se rozloučila se Skyem. Oba muži se vzdálili nejistým krokem. "Budou v pořádku?"

"To spravi pár sklenic whisky a pořádný spánek," uklidnil ji Jamie.

"Teď nejsou ve stavu, aby se s nimi dalo hovořit, vidíte?"

"Ne. O čem si chcete promluvit?"

Vzala ho za ruku a objala ji. "Jenom se chci rozhodnout, co udělám zítra."

"Můžeme si o tom popovídat cestou." Rozloučili se s Tinkerem a strojníkem, kteří znova poděkovali McFayovi za rum. Jamie vzal Angelique za ruku a odváděl ji pryč. "Dřív než něco řeknete, jsem rád, že jsme to udělali."

"Já také, drahoušku Jamie, jste zlatý a já jsem opravdu šťastná, že všechno dobře dopadlo a nikomu se nic nestalo." Prchavý úsměv jí přelétl po tváři. "Kromě té trochy nevolnosti."

"Tu pusťte z hlavy. A co zítra?"

"Rozhodla jsem se, že poštovní lodí neodjedu, ne, prosím, nic nenamítejte, už jsem se rozhodla. Připadám si tady bezpečněji. Dokud se mi Tess neozve... Opravdu, Jamie, jsem tu ve větším bezpečí. A jsem si jistá, a Hoag a George mi to určitě potvrdí, že to tak bude moudřejší i ze zdravotních důvodů. A myslím, že byste neměl jezdit ani vy."

"Je mou povinností oznámit to paní Struanové, paní Tess Struanové."

"Říkejte mi Angelique jako dřív. Víte, stejně jsem byla paní Struanovou jen na chvíli." Povzddechla si a pokračovala k budově firmy. "Radši zůstanu zady. Ona se bude muset nějak vyjádřit, a to ať radši udělá písemně. Malcolm jsme pohřbili, a o nic víc jsem nestála. Musíte tam?"

"V tomhle počasí," přemýšlel nahlas, "může Prancing Cloud urazit za hodinu patnáct až sedmáct uzlů a zakotvit v Hongkongu za pět dní, možné o den dřív nebo později - bude si muset pospíšet, když veze tak důležité zprávy a náklad." Dohodli se, že na veřejnosti, a teď už i v soukromí, budou říkat, že tchaj-pan byl v rakvi na Prancing Cloud.

"Poštovní loď" v průměru zvládne osm uzlů, jestli bude mít štěstí, a tak jí to potrvá jako obvykle deset dní. To už bude po pohřbu a Tess si všechno zjistí z deseti různých pramenů - dostane zprávu ode mne, od sira Williama a určitě i od padesáti dalších. Ke konci měsíce mě propouští, za pár dní sem dorazí nový člověk a já mu musím všechno vysvětlit." A k tomu se přidávaly i důvody, o kterých mlčel: měl by si otáknout ostatní hongy - jak se někdy říkalo největším firmám - a zkusit si u nich najít zaměstnání. Volné a opravdu vhodné místo, které odpovídalo jeho zkušenostem, by našel u Brocka, a ti by ho jistě rádi získali. Také se musel rozhodnout, jak to zařídí s Maureen, a nakonec tu zbývala Nemi. Smutně se na Angelique usmál. "Když si to vezmu kolem a kolem, tak proč bych tam jezdil, vidíte?"

Objala jeho ruku, i když kolem chodili lidé. "To jsem ráda. Alespoň tady nebudu tak osamělá."

"Jamie!" zvolal od dveří britského vyslanectví Phillip Tyrer. Honem si nasadil cylindr, natáhl plášť a běžel za nimi.

"Dobrý večer, Angelique, Jamie," volal na ně uspěchaně a nervózně. "Sir William nechá pozdravovat a ... přišli byste vy dva, zbytek cestujících i posádka kutru za ním ráno před bohoslužbou, než odejdete na poštovní loď? Odplouvá ve dvě odpoledne."

"Z jakého důvodu, Phillipe?" zeptal se Jamie.

"Já, víte, řekl bych, že by rád... zatraceně, promiňte, Angelique, zřejmě by rád zjistil, co jste tam, k čertu, prováděli."

"Prováděli?"

Mladík si povzddechl. "Promiň, příteli, já si to nevymyslel. Máte přijít na koberec. Já jen vyřizuji vzkaz, to je všechno. Jsem jen poskok, který byl zrovna po ruce."

Oba se zasmáli a napětí se vytratilo. "V deset hodin?"

"Díky, Jamie, to by mělo být času dost." Tyrer se ohlédl ke kutru. "Vypadá to, že jste měli zlou plavbu. Co se vám to, proboha, stalo na přidi?"

Jamie se podíval stejným směrem. Pod svítilnou na začátku mola byly škody jasně patrné. Pochopil, že je museli pozorovat dalekohledem z vyslanectví na míli daleko. "Narazil do nás nějaký kus dřeva," vysvětloval ochotně. "Nějaká bedna, nebo to alespoň jako bedna vypadalo. Vlétlo nám to na palubu, ale vlny to zase odnesly pryč. Žádný velký problém."

50

Neděle, 14. prosince

"S tím nesouhlasím, Jamie. To je vážný problém." Sir William seděl proti nim za svým stolem, vedle něho Phillip a ovzduší v omšelé kanceláři působilo inkvizičně. "Začneme od začátku. Zdá se, že jsi jejich mluvčí, a tak budu oslovovat tebe. Jasně jsem rozhodl, že se tady žádný pohřeb konat nebude, ostatky se vrátí do Hongkongu a..."

"Ty jsou už pryč, sire William, odvezla je Prancing Cloud," opakoval Jamie s vystrčenou bradou. Dohadovali se už půl hodiny, on a sir William. Ostatní odpovídali opatrně, a jak jim poradil on i Skye, hovořili pouze tehdy, když byli přímo osloveni, a ani potom nenabízeli žádné informace dobrovolně, jen reagovali na dotazy: Hoag, Skye, Tinker, strojník a Angelique. Hoag byl určitě nejslabší článek v řetězu a dvakrát se málem neprozřetelně rozpovídal. Angelique měla na sobě hustý závoj a byla celá v černém, protože měla namířeno do kostela. "Uspořádali jsme falešný pohřeb."

"To vím a opakovaně se tážu, opakovaně, proč jste použili opravdovou rakev s opravdovou mrtvolou, i když jenom domorodce, a svrhli ho do vody jako při nějakém křesťanském pohřbu do moře, jestliže šlo jen o symbolickou akci?" Jamie pokrčil rameny, protože na tuto samozřejmou otázku odpověď neexistovala. "Bude nejlepší, když jen pokrčíme rameny, přejdeme to mlčením a skloníme hlavu. Nemůže dělat skoro nic, jenom kolem sebe plivat krev," kladl jim ráno na srdce nepřilíš přesvědčivě Skye. "Ta rakev tam byla, a tak jsem to považoval za dobrý nápad."

"Takže to tedy byl tvůj nápad."

"Ano," prohlásil Jamie zatvrzele a vztekle pohlédl na Hoaga, který už už chtěl otevřít ústa. "Navrhl jsem to a ostatní s tím laskavě souhlasili. Tak si to přál tchaj-pan - přál si to Malcolm i paní Struanová. Nikomu to neublížilo."

"S tím naprosto nesouhlasím. Celá ta myšlenka je morbidní, záměrně jste postupovali proti mému nejlepšímu úsudku, zdá se, že došlo k zarážejícímu selhání zdravého rozumu. A všichni, kteří jste se zde sešli, mi odmítáte povědět pravdu, jednoduše mi to vysvětlit. Spikli jste se, abyste utajili... utajili, že? Že je to tak, Phillipe, vidíte?"

Tyrer sebou trhl. "Hm, ano, pane, když říkáte."

"Tak proč jste použili opravdovou rakev a opravdovou mrtvolu?"

Hoag si netrpělivě poposedával na židli. Všichni si uvědomovali, že se může každou chvíli zlomit. Angelique usoudila, že nastal pravý čas a rozplakala se. "Proč nás nenecháte v klidu? Nikomu jsme přece neublížili a udělali jsme to, co jsme považovali za nejlepší, co chtěl můj muž a co já chtěla pro něho..."

"Angelique, prosím, ne..."

"...co on chtěl a vy jste zakázal. Vy jste to zavinil, sire William. Považovala jsem vás za našeho přítele. Kdybyste byl... byl rozumný, nemuseli jsme mít všechny tyhle potíže, pochopitelně nebylo pěkné dělat něco tajně, i když si se domnívám, že se naprosto mýlíte a..."

"Paní Struanová, já..."

"...samozřejmě to nebylo pěkné, nikdo z nás to nechtěl, jenže alespoň jsme to dělali v dobré víře, před Bohem, alespoň tihle přátelé, opravdoví přátelé mi pomohli udělat to, co můj manžel a já... Nechtěla jsem toho od vás mnoho..."

Na okamžik ji napadlo, zda by neměla utéct z místnosti, ale moudře si to rozmyslela. Pochopila, že by tím nic nevyřešila a ponechala mu ostatní napospas, a proto zůstala sedět, ještě srdceryvněji vzlykala. Byla přesvědčena, že mu nelze a neříká nic než pravdu: to zavinil on!

Hned se všichni kolem ní shromáždili a snažili se ji uklidnit. Cítili se hrozně, kromě Skye, kterého ohromilo, jak přesně dokázala záchvat pláče načasovat, a ještě sira Williama, kterého to v duchu pobavilo, i když, aby si udržel tvář, předstíral rozhořčení. Pozoroval ji a čekal, stále ještě znechucený jejich machinacemi. Ale co je to popadlo a kdo to opravdu zavinil? Určitě ne Jamie. Ten je na to zatraceně hloupý. To je směšné. Byla to od nich pitomost, že takhle riskovali život.

Sakra, lidé nejsou dobří. Dokonce ani Angelique. Jenže to je alespoň opravdová dáma a poklad, taková herečka - kde to, proboha, v sobě vzala? Stejně jako většině děvčat jejího věku se jí dostalo jen minimálního vzdělání, v jejím případě v klášteře, a to je proklatě ještě horší. Nepřipravuje ji Heavenly na proces století? Nebo jsem jen cynický starý blázen? Ať je to jak chce, bude smutné, až ji ztratíme.

"No, no tak, paní Struanová," tišil ji jako dobrý, ale přísný otec. "Není třeba plakat, toho už bylo v poslední době až až. Musím se přiznat, že s tou vaší eskapádou vůbec nesouhlasím, to nebylo správné, ale vzhledem k citovým okolnostem si myslím, že to tak prozatím necháme být." Opět předstíral, že si nevšiml, jak se jim ulevilo, ani jak náhle její vzlyky utichly. "Teď je nejvyšší čas jít do kostela a potom na poštovní loď. Přejeme vám šťastnou cestu a ať vás čeká dlouhý život. Opravdu nás to velice mrzí a je moc smutné, že opouštíte naše břehy."

"Já... já ještě neodjíždím, sire William."

"Cože?" Sir William a Tyrer byli ohromeni.

Mezi vzlyky řekla se skloněnou hlavou: "Doktor Hoag mi poradil, abych alespoň týden nikam necestovala."

Hoag se hned připojil. "Ano, poradil. Ze zdravotního hlediska by to nebylo dobré, sire William, vůbec by to nebylo rozumné, vůbec ne." Ráno Skye a Jamie naléhali, aby nějaký čas ještě zůstala. "Potřebuje doporučení lékaře. Doktore, vy to potvrdíte Tess Struanové. Po všem tom rozrušení by určitě neměla nikam jezdit a pouštět se do sporů, alespoň dokud se nezotaví." Hoag ihned ochotně souhlasil a teď už vysvětloval siru Williamovi: "Jak sám vidíte, všechno ji hned rozčílilo. Napsal jsem jí potvrzení, i když to nebylo potřebné."

Sir William na okamžik nevěděl, co si má myslet. Na jedné straně byl rád, že ji neztratili, na druhé se však stala rušivým živlem a bude i nepříjemným trnem, až na ni a všechny ostatní dopadne zloba Tess Struanové a ona zůstane v jeho jurisdikci. "Ale jet byste měla, madam. Považoval bych za velmi důležité zúčastnit se jeho pohřbu."

"Ráda bych jela, ale..." Hlas se jí zlomil a opět se jí ramena otřásala pláčem. "Doktor Hoag jede, pojedete místo mě, opravdu se na to necítím... Bude lepší..."

"Ale Jamie, vy odcestujete?"

"Ne, pane. Paní Tess Struanová mi přikázala, abych tady ještě vyřídil nějaké záležitosti."

"Tak to mě podrž." Sir William se znovu pustil do přemlouvání, ale po chvíli si povzdechl: "Dobrá, když to říká doktor Hoag, tak je to jasné. On je lékař Struanových." Vstal. S neskrývanou úlevou mu poděkovali a chystali se odejít. "Na okamžik, doktore Hoagu, na slovíčko, prosím." Nedal na sobě znát, jak ho pobavilo, když zpozoroval, že Jamie a Skye zbledli, jenom prohodil významně: "Na shledanou, Jamie a pane Skye. Phillipe, nemusíš tu zůstat."

Dveře se zavřely. Hoag si připadal jako králík před kobrou.

"Tak doktore, povězte mi klidně, jak na tom opravdu je."

"Velmi dobře, alespoň napovrch, sire William," odpověděl okamžitě Hoag. "Napovrch se vyléčila. Ale co je pod tím, to nikdo neví. Za pár dní, možná týdnů, třeba za rok nebo ještě později se jí noční můry vrátí. Co se stane pak..."

Pokrčil rameny.

"Budete mluvit s Tess Struanovou?"

"Ano, hned po příjezdu." Hoag se roztřásl. Báł se výslechu. Nepochyboval, že by při něm neobstál.

Sir William zamyšleně vstal, nalil whisky a podal mu ji. Rázem byla sklenička prázdná. "Už se sem nějaký čas nevrátíte, jestli vůbec někdy. Potřeboval bych vědět, jen důvěrně, jaké jsou ze zdravotního hlediska naděje, že čeká s Malcolmem dítě?"

Hoag zamrkal. Dobrý nápoj a neočekávaná slušnost ho uklidnily i vyvedly z rovnováhy. Chvatně začal vysvětlovat: "Ovšemže to záleží především na Bohu, pane. Ale Malcolm byl zdravý a ona také, oba skvělí lidé, jen jim bohužel hvězdy nepřály - je to velmi smutné. Řekl bych, že šance jsou velmi dobré, to nebylo nějaké prázdné snění, určitě byli velmi vášniví. Tak opravdová láska se nevidá často."

Sir William se zamračil: "Dobrá, až se sejdete s Tess Struanovou... myslím, že naše paní Struanová bude potřebovat, abyste ji podpořil."

"Můžete si být jistý, že se za ni přimluví."

Sir William přikývl a sáhl do zásuvky. Obálka byla zapečetěná a označená slovy osobní, důvěrné a soukromé, k

osobnímu dodání, a byla adresována: siru Stanshopovi, guvernéru Hongkongu od sira Williama Aylesburyho, vyslanec v Japonsku. "Mám pro vás úřední úkol, tajný. Chci, abyste toto ihned po příjezdu osobně předal guvernérovi."

Na spodní okraj připsal: Do vlastních rukou - doručí dr. Hoag. Rozhodl se využít jeho služeb v okamžiku, kdy zjistil, že Jamie neodcestuje poštovní lodí, a na Prancing Cloud nebyl nikdo, komu by důvěřoval. "Musíte to odevzdat jemu osobně, nikomu jinému. A nikdo se nesmí dozvědět, že jste královnin kurýr. Jasné?"

"Ano, pane, ovšem, sire Williamě," přitakal Hoag hrdě.

Vyslanec vycítil, že Hoag změkl a že teď by z něho vymáčkal, cokoli by chtěl. Kdo tu eskapádu vymyslel, co chtěli na moři dělat a proč a co se opravdu stalo v Kanagawě? Usmál se, kochal se svým postavením, ale měl vlastní důvody, aby nechal celou záležitost usnout. "Přeji vám šťastnou cestu a těším se na setkání v Hongkongu."

"Děkuji, pane."

Hoag odchvátal celý šťastný, že vyvázl s neposkvrněnou ctí. Jamie a Skye už nervózně čekali na Hlavní ulici. "Nic, na mou čest," vyprávěl jim vzrušeně. "Chtěl mi jen položit několik otázek jako lékař, důvěrně."

"Opravdu?"

"Na mou duši. Honem, mohli bychom stihnout ještě si dát skleničku, než půjdeme do kostela. Připadám si úplně vyprahlý." Spokojeně odešli a ani si nevšimli, že je sir William pozoruje z okna.

Rád bych věděl, jestli by ti darebáci byli stejně spokojení, kdyby si přečetli můj dopis guvernérovi, říkal si zamračeně. Ještě z toho nevyvázli, nikdo z nás ne. Jako by záleželo na jedné rakvi, když se rozpadá celý svět, Rusko zase touží po válce, Prusko se chystá pozřít vnitřnosti střední Evropy, stejně jako Francouzi s tou jejich militantní, nadutou pýchou. Navíc naše impérium v Indii a asijských koloniích ohrožují nechápaví blázni v parlamentu a nás asi už brzy zlikvidují Japonci.

Na první pohled vypadal dopis nezajímavě. Po dešifrování zněl: Naléhavě žádám všechny posily, námořnictva i pozemní armády, které lze sehnat, protože očekávám, že nás mohou každým dnem napadnout legie samurajů bakufu a možná nás donutí vyklidit naši zdejší základnu.

* * *

Katolický kostel byl ozářen svíčkami a jeho oltář se leskl. Sešla se v něm pouze nevelká obec věřících a otec Leo zpěvavým hlasem vedl mši ke konci. Jeho zvučný baryton se melodicky nesl mezi známou vůní kadidla, která je obklopovala. Tentokrát byla bohoslužba kratší než obvykle, protože mnoho jejích účastníků spěchalo na poštovní loď. Angelique klečela a modlila se v první lavici vedle Seratarda, André o několik řad za ní a Vervene vzadu s ostatními zaměstnanci vyslanectví, hrstkou obchodníků, s euroasijskými Portugalci, několika důstojníky a řadovými členy posádky z francouzských lodí, kteří měli povolenou vycházku na břeh. Většina francouzských námořníků se účastnila jiných bohoslužeb, pořádaných dříve nebo později. K radosti loďařských firem nebyli v obchodní flotile kněží - věřilo se, že jejich přítomnost na palubě přináší smůlu, všem plavidlům všech států.

Otec Leo se uklonil k oltáři, pomodlil se a požehnal věřícím. Angelique se zhluboka nadechla, klidně dokončila modlitbu a čekala na Seratarda, kdy se zvedne.

Byla už po zpovědi. V malé budce řekla: "Prosím o odpuštění, otče, neboť jsem zhřešila."

"Jaké hříchy jsi spáchala, mé dítě?"

Vycítila jeho téměř nepokrytou netrpělivost dozvědět se o každé myšlence a každém činu, který se udál, protože dnes přišla ke zpovědi poprvé od začátku obtíží. "Jednoho večera jsem zapomněla poprosit ve své modlitbě Pannu Marii o odpuštění," začala naprosto klidně. Držela se i nadále své dohody, plánu a slov, které si připravila. "Měla jsem mnoho zlých myšlenek a snů a bála jsem se, protože jsem si neuvědomila, že jsem v rukou Božích a nemusím mít z ničeho strach."

"Ano, a co dál?"

Pousmála se, když zaslechla netrpělivost v jeho hlase. "Zhřešila jsem tím, že ačkoli byla má svatba právoplatná z pohledu manželova národa a jeho církve, nestihla jsem sňatek potvrdit v církvi pravé."

"Ale... ale to, senhoro, to není... samo o sobě to není hřích, nezavinila jsi, že nám byl vzat. A jakých dalších hříchů jsi se ještě dopustila?"

Tiskla si k ústům navoněný kapesník, aby se tak ochránila před pachem česneku, zvětralého vína a nikdy neprané kutny. "Zhřešila jsem tím, že jsem nedokázala přesvědčit sira Williama, aby mi dovolil pohřbít manžela podle jeho, a tedy i mého přání."

"To... to také samo o sobě není hřích, mé dítě. Co dál?"

"Zhřešila jsem tím, že jsem nedokázala přesvědčit svého manžela, aby se před svatbou stal katolíkem."

"Ani to není hřích, senhora. Co dál?"

Pomalu ho to zmáhlo. Přesně jak očekávala. Stejně je divné, že už se před ním netřesu a rozeznávám podtóny, které se snaží přede mnou utajit. Je to také dar od Boha?

"Dopustila ses... spáchala jsi nějaké hříchy tělesné?"

Oči se jí zúžily a úsměv zmrzl. Pohrdala jím ještě víc, ale zároveň mu částečně odpouštěla za jeho velkorysost, s níž požehnal té druhé rakvi. "Zachovala jsem se jako správná manželka v souladu s učením církve."

"Ano, jenže... jenže jsi s ním žila, aniž bys byla ráda..."

"Byla jsem řádně oddána podle zákonů mého manžela a jednala jsem v souladu s učením církve svaté," namítla ještě ostřeji. "A teď bych chtěla rozhřešení, otče." To se vymykalo zaběhnutému postupu, a tak čekala se zatajeným dechem plná odhodlání odrazit jakékoli vypytování.

"Jelikož... jelikož dnes odjíždíš, bude nutné zajistit, senhora, aby rozhřešení..."

"Nevracím se poštovní lodí, otče. Alespoň ne dnes."

"Tak ty neodjíždíš?" Vycítila z jeho hlasu nadšení i úlevu. "Tak to si ještě budeme moci promluvit, mé dítě, pořádně si vše prohodit pro slávu Boží. Ach, jak nádherné jsou cesty Páně." Dal jí rozhršení a uložil malé pokání. Angelique vstala, aby se zúčastnila mše.

Potěšilo ji, jak lehce překonala i tuto překážku. Myšlenky se jí rozběhly do dále, ale to bylo normální. Teď, když napětí polevilo, byla spokojená sama se sebou. Dosáhla toho, čeho dosáhnout chtěla: Malcolm byl pohřben tady, jak si přála, Gornt se vydal na cestu, aby jí pomohl, Hoag ho bude následovat a Tess je neutralizovaná - s pomocí Boží.

Bůh je na mé straně, tím jsem si jistá. On s tím souhlasí, tím jsem si také jistá. Až na Malcolm, ach, Malcolm, má lásko, má lásko...

"Smím vás doprovodit domů, Angelique?" vytrhl ji ze zamyšlení Seratard.

"Děkuji, monsieur," řekla uctivě, "ale nejsem dobrá společnice a radši bych se prošla sama."

"Měli bychom toho před vaším odjezdem ještě hodně probrat."

"Myslela jsem, že už víte. Neodjíždím poštovní lodí - doktor Hoag mi to k mému zármutku zakázal."

Jeho úsměv se rozšířil. "Skvělé. Tak dobrou zprávu jsem už dlouho neslyšel. Přišla byste dnes večer na vyslanectví na večer? Byli bychom tam dva nebo tři - jen malá společnost?"

"Děkuji, ale zase musím odmítnout. Možná koncem týdne, jestli se do té doby budu cítit lépe."

"Ve čtvrtek nebo v pátek, jak si budete přát." Seratard jí políbil ruku a ona vyšla ven na čerstvý vzduch.

Vítr opět zesílil. Byla ráda, že jí obličej halí závoj, takže se nemusela skrývat za přísný výraz. Kolemjdoucí ji smutně zdravili. Jedním z nich byl i Nettlesmith. "Opravdu nás mrzí, že odjíždíte, madam."

"Děkuji, pane Nettlesmith, ale nevracím se poštovní lodí, dnes ne." Opět viděla, jak se mu přitom rozjasnil obličej, a pobavilo ji to. "Doktor Hoag mi k mému zármutku zakázal odcestovat."

"Aha! Samozřejmě. Takže nejedete, ano? Dobrá tedy, už to chápu, omluvíte mě, madam?" Spěchal do klubu. Za chvíli se tu novinku dozví celá cizinecká čtvrt' a ona ji už nebude muset opakovat. O kousek dál na ulici zahlédla Andrého.

Čekal na ni. "Buďte zdrav, André."

"Jsem rád, že zůstáváte," řekl prostě.

"Hm, zprávy se šíří rychle."

"Dobré zprávy. Musíme si promluvit mezi čtyřma očima."

"O penězích?"

"O penězích. Vy jste se ale změnila, Angelique."

"Doufám, že k lepšímu. Jak se vám vede, starý příteli?"

"Jako starému." André si dnes připadal vyprahlý a unavený. Včera večer navštívil Hinode a mezi nimi se objevilo napětí. A násilí. Zatímco ho masírovala, nadzvedl se a pokusil se rozevřít její kimono u krku, aby ji mohl políbit na ňadra. Miloval ji k zbláznění. Jenže ona se mu vytrhla a zahalila se ještě úžeji. "Slíbil jste, že nebudete...", zalapala do dechu. Rozzlobil se sám na sebe, že zapomněl - každé takové porušení dohody v ní vyvolávalo patetický, zdrcující žal, který ho rozvzteklil ještě víc. Nitro mu zaplavil záchvat nenávisti, a tak zavrčel: "Přestaň se tak dívat. Nech toho! Baka!" Když byl u ní, nikdy se nerozplakala, jenom vytrvale poníženež mumlala: "Gomen nasai, Furansu-san, gomen nasai, gomen nasai, gomen nasai." A to pokračovalo, dokud se nerozduřil a znovu nevykřikl: "Drž klapačku, prokrista!" Poslechla ho. Zůstala klečet se sklopenýma očima a rukama v klíně. Ani se nepohnula, jen se občas zatřásla jako pes při výprasku.

Chtěl se jí omluvit a vzít ji do náruči, miloval ji celou svou bytostí, ale tím by jenom ztratil tvář ještě víc, a tak rázně vstal, oblékl se a beze slova opustil jejich domek. Vyšel z Jošiwary, překročil můstek, zamířil ke břehu, vztekla kopl do nejbližšího rybářského člunu a nadával až do umdlení. Potom se posadil na studené oblázky a dusil se nespokojeností, protože si ji představoval, jak pláče, a zároveň se zlobil, že ho nedokázala upozornit na chybu chytřeji. Věděl, že zítra začnou znovu, jako kdyby se nic nestalo, ale nepochyboval, že se pod jejím sladkým a jemným zevnějškem ukrývá přemíra nenávisti. Vůči němu.

"A proč ne," zabručel.

"Proč ne?" zeptala se Angelique.

"Nic, jen jsem se zamyslel."

"Podívejte, tamhle je volná lavička. Mohli bychom se posadit a promluvit si."

Lavička stála obrácená k moři. Její pozornost upoutala poštovní loď. Přemítala, co by se stalo, kdyby se rozhodla na ni nastoupit. Jenom bych vlezla do lvího doupěte dřív, než je potřeba, napadlo ji. Nemusím si s tím lámat hlavu, nemusím si lámat hlavu s ničím - jenom si zvykat na své nové já, vyzkoušet jeho schopnosti a čekat. Z komína se začal zvedat proužek kouře. Parní stroj se dal do pohybu. U schůdků už zbývalo jen pár člunů. "Nejsem dobrá společnice, promiňte," prohodila.

"Mohla byste mi dát nějaké peníze?"

"Mám jen málo. Kolik potřebujete?"

"Tisíc guinejí."

"Jemináčku, na co?"

Zhluboka se nadechl. "Jmenuje se Hinode." Vyprávěl jí, jak se zamiloval a že ji chce jen pro sebe, přitom se ale nezmínil o skutečné příčině, o své nemoci. "Bylo by obtížné vypovědět vám všechno. To ani nejde. Ale nemůžu žít bez ženy, a peníze potřebuji na její smlouvu. Musím ji mít. Musím."

"Tolik bych nedokázala nikdy sehnat, André," odpověděla zděšeně, ale s pohnutím. "A co Henri, nemohl by vám půjčit?"

"Odmítl. Nechce mi dát ani zálohu na plat. Zřejmě ho blaží, že jsem na něm závislý."

"Co kdybyste si s ním promluvila a..."

"Ne, to nesmíte, nic horšího byste ani udělat nemohla." Podíval se na ni novými očima. "Až se s vámi vyrovná manželova rodina, modlím se, aby to bylo rychle, a já se vynasnažím, aby to bylo rychle, byl bych rád, kdybyste mi tu tisícovku půjčila."

"Jestli budu moct, tak to udělám, André, opravdu."

"Nemůžete mi dát něco hned? Sto guinejí, s tím bych měl od mama-san na týden pokoj - to ona vám pomohla," dodal, aby zarazil hřebíček.

Přešla to mlčením. Uvědomovala si, jak jí mnohokrát pomohl a slíbil, že se o tom nikdy ani slůvkem nezmíní. A došla k novému závěru. Tu Hinode může použít jako další pojistku. "Požádám Jamieho o zálohu."

"Jsou tu přece ještě peníze, které vám nechal sir William, dvě stě třiašedesát guinejí z trezoru, ne?"

"Ano, něco z nich ještě zbylo." Obrátila se k moři, aby se mu nemusela podívat do očí plných zneklidňující úpornosti. Přemýšlela, jak se o tom dozvěděl a jak má zakrýt své zhnusení nad tímto jiným Andréem, který má sklon k nenávistné hysterii. Chová se jako blázen. Cožpak si neuvědomuje, že naše osudy jsou vzájemně spjaté? Jenže on je zamilovaný, a tak se mu dá odpustit. "Něco jsem poslala domů."

"Pracuji na tom, abych vám pomohl, Angelique. Každý den, spolu s Henrim. Dostanete státní ochranu, je o tom přesvědčený. Henri je pro vaši budoucnost důležitý, on a velvyslanec v Hongkongu, o ně se budete moci opřít v bitvě, která vás čeká, to vám zaručuji. Bylo moudré, že jste zůstala tady a počkala. Bude to tak bezpečnější, lepší," zdůraznil a ona si vzpomněla, jak jí ještě nedávno tvrdil, že je pro ni životně důležité, aby okamžitě odcestovala.

Pozoroval ji, ale přes závoj jí viděl do obličejů jen málo. Vzpomněl si na vlastnoručně sepsané prohlášení, které uložil se svou poslední vůlí u britského vyslance, protože Seratardovi nedůvěřoval - pro případ, že by ho potkala "nešťastná náhoda". V prohlášení popsal zrádění a potrat - kdy a jak se to stalo a jak byly odstraněny důkazy - i smrt japonského vraha. K tomu ještě přiložil druhou stránku dopisu od jejího otce, kterou sice před ní roztrhal, ale později znovu slepil dohromady, stránku, která by zničila její vyhlídky na odškodné od Tess Struanové, pokud by se spor vyhroutil - to vše se dalo v případě potřeby využít. Angelique pro něho byla jediný způsob, jak si zajistit vlastnictví Hinode a pohodlnou budoucnost.

Raiko a Meikin a jejich obchodování s tajemstvími? To je bláhový sen, pomyslel si trpce. Dal jsem jim celý plán tažení a co jsem dostal výměnou? Jenom sliby. Nemám naději, že bych tím mohl pokrýt své dluhy. "Sto guinejí," opakoval, příliš unavený a nazlobený, než aby dodal prosím.

Stále ještě upřeně sledovala vlny na moři. "Jak dlouho budu muset čekat? Než Tess začne jednat?"

"To záleží na tom, jak Tess tu zprávu přijme, na Hoagovi a také na tom, co udělá při pohřbu. Počká si třicet dní - jestli čekáte dítě, nebo ne - a pak se teprve rozhodne," dodal věcně. Opět jí připomněl minulost, potřeboval, aby zase byla na něm závislá. Podívala se na něho přes závoj a byla ráda, že má zakrytou tvář. Jemu se její oči zdály přátelské - snad polekané, snad ne. "A k tomu si připočítejte deset dní, než se o tom dozví. Deset na rozmyšlení a dalších deset na cestu zpátky. Asi dva měsíce, možná méně."

"A jak mi odpovíte?"

"Jedovatě." Přimhouřil oči. "Ale mám pár nápadů a plánů. Můžu vám pomoci k bohatství. Budete muset nějaký čas počkat a nedělat nic, jen čekat. Trpělivost, Angelique. Trpělivost a trochu štěstí... Mám nápady..."

Já taky, vyděrači André. Mnoho nápadů. A plánů. S tebou, Tess a do budoucna.

Něžně se k němu naklonila a dotkla se ho. "Jsem tak ráda, že jste zamilovaný a zbožňujete ji. Je to požehnání," zdůraznila a minila to vážně. Potom, jak to dokáže jen žena, odsunula něžnost stranou a zabývala se zase svými plány.

"Peníze na vás budou čekat v šest hodin, André. Jsem tak ráda, že vás mám za přítele."

"Jsem také rád... a děkuji za půjčku."

"A tak zase musíme být trpělí, my oba, a čekat. Nic jiného nám nezbývá, vidíte. Trochu štěstí a trpělivosti? Trpělivá být umím. Trochu štěstí a trpělivosti. Dobře. To zvládnou."

Díval se za ní, jak odchází, vzpřímená, sebejistá a přes svou půvabnou drobnou postavu i pozoruhodně vysoká.

KNIHA PÁTÁ

51

Edo, Čtvrtek, 1. ledna 1863

Toranaga Joši se vrátil z Kjóta na hrad do Eda před osmi dny, unavený a vztekly. Zbytek cesty ze stanice Hamamacu urazili nejvyšší možnou rychlostí.

Vrásky v jeho obličejích se prohloubily. Jestliže se ho dřív jeho lidé báli, teď kolem sebe šířil hrůzu. Jeho zloba je mohla kdykoli zasáhnout jako rána bičem. Do Eda šel i sebe, spal vždy jen několik hodin, zuřil kvůli každému zdržení a nikdy nebyl spokojený s hostinci, lázněmi, stravou, službami ani vyhlídkami do budoucna. Kapitán Abe si musel vytrpět nejvíc, ale jako všichni věděl, že to způsobilo zklamání a zámutek nad smrtí milované Koiko.

Než usedli na koně a hnali se míli za mílí, Abe zařídil spálení těl Koiko i Sumomo. Všichni chápali, že tak statečný bojovník si zaslouží, aby se mu vítěz uklonil před hranicí - a zvláště proto, že bojovník byl šiši a žena, o které se brzy začnou skládat písně a šířit legendy, stejně jako o raneč mečem, která ji rozpůlila vedví. A stejná sláva čeká i Lili Koiko, která se vrhla do dráhy prvního šurikenu, a tak zachránila život svému pánovi, jehož nakonec požádala, aby ji zbavil bolesti.

Jenže Joši, ochránce následníka, říkal chladně: "Báseň na jejich smrt zní takto:

Odnikud nikam

Mrtvola je tělo

a vůbec nic víc.

Moje, tvoje, ba i jejich.

Žily vůbec? Žijem my?

Potom se už hnali až k hradu. Jenže ani tam nenalezli klid. Hrad, Edo a celé Kantó byly vzhůru nohama kvůli přípravám gaidžinů na válku - které, přesně jak očekával, vyvolalo tairóovo ultimatum.

"To je nevyhnutelné," prohlásil na schůzi rady starších, o jejíž svolání ihned požádal. A dodal, aby Andžóovi umožnil ustoupit: "Dostal jste špatné rady - odstraňte toho blázna, který to navrhl a sepsal tu depeši."

"To byli císař a šógun, kdo přikázali vyhostit všechny gaidžiny," namítl Andžó rozhořčeně.

"Přikázali? Příkazy vydává šógunát, a ne nezletilý chlapec, který jen omílá, co mu vloží do úst šógunát. A císař? Ten může nanejvýš o něco požádat!"

"Jako tairó jsem považoval za nezbytné vydat ultimátum."

"Ptám se znova, co podle vás budeme dělat, až sem připluje flotila?"

"Nepřipluje. My zaútočíme jako první." Vtom sebou náhle Andžó trhl bolestí a chytil se za bok. "Už jsem vydal rozkaz, aby je obklíčili. Jokohama je jako mrtvá ryba, jen čeká, kdy ji vyvrhnou. Vojsko je už téměř připravené k útoku."

"A co jejich lodě?" zeptal se plný vzteku, že jeho rady nebyly vzaty vážně, a proto uvízli v pasti, kterou si nastražili sami. Nemá smysl připomínat Andžóovi a ostatním jeho pečlivě vypracovaný plán, který by umožnil používat dlouhé měsíce proti gaidžinům zdržovací taktiku, aby šógunát mohl zatím nabrat sílu a vypořádat se životně důležitým a naléhavým problémem, rozdrčením nepřátelské koalice Tosity, Čošú a Sacumy, která by, pokud by se jí vše dařilo, nakonec zničila šógunát.

"Nejdřív překvapíme Jokohamu a vypálíme ji, jak jsem navrhoval už před několika měsíci," horlil dál Tojama a třásl se vzrušením. "Vypalte ji."

"A jak chcete potopit flotilu?" zavrčel Joši. Neušlo mu, že Andžó trápí bolesti, a to ho potěšilo. Stále měl na mysli své spojení s čošúským knížetem Ogamou, které musí rychle uvést do života, aby vyvedl nepřítele z míry a zneškodnil je.

Tojama nelítostně pokračoval: "Bohové potopí jejich lodě, Joši-dono, stejně jako nám pomohli proti Kublajchánovi a jeho Mongolům. Tohle je země bohů - a ti nás neopustí."

"A kdyby bohové zrovna nebyli přítomni, nebo jestli usnou," vmísil se Andžó, "pošleme na ně zápalné lodě. Už se jich staví stovky, celé stovky. Pokud nepřítel tuto bariéru prolomí a začne ostřelovat Edo, zahynou jen rolníci, obchodníci, řemeslníci a ti příživníci lichváři. Našich vojsk se to nedotkne ani v nejmenším."

"Ano, nedotkne se jich to," podpořil ho Tojama nadšeně.

Andžó s vervou pokračoval: "Jakmile bude Jokohama zničená, flotila gaidžinů bude donucena odplout, protože nebude mít základnu, kde by se mohla přeskupit. Nebude jim než ustoupit do své kolonie v Číně a tady přijdou o nástupiště. Pokud se sem vrátí..."

"Až se sem vrátí..." opravil ho Joši.

"Dobře, Joši-dono, až se sem vrátí s ještě více loděmi, potopíme je rovnou v Šimonosecké úžině, o to se postará

Ogama, nebo někde jinde, protože do té doby už budeme mít víc děl a zápalných lodí. Už nikdy jim nedovolíme, aby se vylodili ve větším počtu a zřídili si tu základnu, už nikdy. Už neuzavřeme žádné smlouvy, které by je chránily. Žádné! Uzavřeme zemi, jak to bývalo kdysi. To je můj plán!" prohlásil Andžó vítězně. "Roztrhal jsem smlouvy, jak si to přál císař."

"Jste jako bůh, tairó, a bohové nám pošlou na pomoc své vichry," rozkašlal se Zukumura a oťel si sliny z brady.

"Před ostřelováním gaidžinů nás neochrání ani bohové," namítl Joši, "ani zápalné lodě. Jakmile ztratíme Edo, přijdeme i o opěrný bod šógunátu, a pak se všechna knížata v zemi proti nám spojí a zničí nás. Povedou je Ogama z Čošú, Sandžiró ze Sacumy a Jodo z Tosity. Bez Edo šógunát padne. Proč to nechcete pochopit?"

Andžó opět zkroutil bolestivý záchvat, ale přesto se rozkřikl: "Chápu velice dobře, že se považujete za vládce této země a za dar bohů Nipponu, ale to nejste, to nejste. Jste můj podřízený, a proto je vaší povinností poslouchat mé rozkazy. To já jsem tairó! Já!"

"Vy jste tairó a... ale proč máte ty bolesti?" zeptal se s předstíraným zájmem, jako by si toho právě všiml, aby předešel srážce. "Jakpak dlouho už to trvá? A co říká lékař?"

"Co říká? Ten..." Andžó upil trochu bylinkového extraktu. Lék však jeho utrpení skoro vůbec neutišil. Jeho trápení se zhoršovalo a nový čínský lékař se ukázal stejně málo užitečný jako ostatní, takže dokonce uvažoval o tajné prohlídce u známého obrovitého lékaře gaidžina z Kanagawy. "Na mých bolestech nesejde. Já vás prohlédli!"

Joši si uvědomoval Andžóovu nenávist a chápal, že ji vyvolává jeho mládí a síla. Cožpak ten blázen tuší, jak mě život unavuje? "Mohl bych..."

"Nemohl byste nic. Zaútočíme, až to nařídím, a dost! Jednání skončilo." Andžó se vyřítel ven. Teď, když se stal tairóem, vládl panovačně a k ostatním se choval s neskutečným pohrdáním.

Joši přecházel po hradě jako tygr v kleci. Po onom zlém dni uzavřel Koiko do přihrádky ve své mysli a zamkl ji na sedm západů. Ale přesto z ní každou chvíli s úsměvem vykoukla. Zuřivě ji zahnal zpět. Teď už nemohl zjistit, jestli se opravdu vrhla vpřed, aby mu zachránila život, jak ho ujišťoval Abe, ani se dozvědět, proč zaměstnala vražedkyni šiši Sumomo Fudžahito, která se samozřejmě jmenovala jinak, ale bezpochyby patřila mezi Kacumatovy nohsledy.

A co asi chystá Kacumata teď?

Joši vydal rozkazy, aby po něm bylo všude zahájeno pátrání, a vypsals vysokou odměnu na jeho hlavu. Nařídil stíhat a potírat všechny šiši a jejich ochránce. Nakonec si poslal pro Inedžina, vůdce sítě svých zvěďů.

Stařík přikulhal a uklonil se. "Zdá se, Výsosti, že vás bohové chránili, jako kdybyste byl jedním z nich."

"Jak? Tím, že dovolili vražedkyni, šiši ozbrojené šurikenem, aby pronikla do těsné blízkosti mé kurtizány," vybuchl, "že připustili, aby mě má kurtizána zradila a připojila se ke spiknutí?"

Inedžin zavrtěl hlavou a klidně odpověděl: "Možná vás nezradila, Výsosti, ani se nepřipojila ke spiknutí, třeba se jenom

zachovala jako žena. A pokud jde o tu šiši Sumomo, ta vás jenom procvičila v bojovém umění, které, jak se ukázalo, ovládáte dokonale - a na to jste se připravoval."

Síla přesvědčení jeho poddaného dokázala rozehnat Jošiho vztek. "Dokonale právě ne," postěžoval si smutně, "ta kočka mě podrápala, ale rána se zahojila."

"Mám vám sem dát přivést Meikin, tu její mama-san, Výsosti?"

"Ano, ústřední osobu toho všeho. Nezapomněl jsem na ni. Brzy na ni dojde, ale zatím ještě ne. Sleduješ ji?"

"Jako kdybych byl její druhá kůže. Poslal jste pro mě, Výsosti?"

"Chci, abys našel Kacumatu, pokud možno živého," přikázal mu tehdy. "Už jsi odstranil toho zrádce rónina, co pracuje pro gaidžiny, jak jsem nařídil? Oriho Rijomu ze Sacumy, ano, tak se jmenoval."

"Je mrtvý, Výsosti, ale zdá se, že on neznal. Oriho zabili před několika týdny gaidžinové. Zastřelili ho, když se pokoušel vniknout do jednoho z jejich domů. Člověk, který jim dodává informace, je rónin z Čošú a jmenuje se Hiraga." Jošiho to překvapilo. "Ten z plakátů? Šiši, který vedl vrahy Utaniho?"

"Ano, Výsosti. Zatím ho zlikvidovat nemůžu. Je pod ochranou vůdce Ingerišů a zdržuje se poblíž jejich budovy. Mám ale špiona ve vesnici a víc se dozvím za několik dní."

"Dobrá. A co dál? Co ty řeči o válce?"

"Doufám, že za pár dní dostanu další zprávy."

"Postarej se, aby to bylo dřív než za pár dní," nařídil stroze a propustil ho. "Jakmile seženeš nějaké důležité novinky, okamžitě přijď za mnou."

Inedžin mě nezklame, pomyslel si, škoda že jsem byl na něho tak hrubý. Zvědy je třeba opatrovat a hýčkat jako nikoho druhého... Na nich závisí tvá schopnost jednat... Byl to génius, ten Sun-c', ale přestože znám všechny jeho rady, žádá z nich mi neříká, co mám podniknout proti gaidžinům, proti tomu pitomému klukovi a mému úhlavnímu nepříteli, princezně Jasu. Oba pořád baští tu medovou kaši, kterou jim servírují poskoci od dvora na příkaz toho psa kancléře. Co by udělal Sun-c', aby se zbavil nepřátel, kteří mě obklopují? Andžóa, rady starších, dvora, Ogamy, Sandžiróa? Ten seznam je nekonečný. To není možné. A teď se k nim ještě přidali gaidžinové.

Potom si vzpomněl na pozvání, aby navštívil válečnou loď Furansu - Francouzů. Obchod s uhlím, který zařídila jeho žena Hisako spolu s lidmi z Gjókojamy a gaidžinským prospektorem, mu umožnil za nimi poslat Misamota, falešného samuraje a překladatele rybáře, aby vše domluvil. To se stalo včera.

* * *

Vytratil se z Eda na veslici, aby se zúčastnil schůzky mimo dohled pevniny - s Abem, dvaceti strážci a Misamotem. Zážitek to byl úděsný. Rozměry a síla parního stroje, děla, množství střelného prachu, střeliva a uhlí na palubě a k tomu historky, které vyprávěli, pravdivé nebo lživé, to nebyl schopen rozlišit, o velikosti jejich Furansu impéria, o jeho bohatství a moci, o milích, které taková loď urazí, o počtu válečných lodí a děl, tvrzení o početním stavu jejich armád - to vše bylo k neuvěření. Tlumočil mu Misamoto společně s překladatelem, který si říkal Anedere Furansu-san. Ačkoli měli svůj vlastní jazyk, při setkání hovořili převážně anglicky.

Mnohé z toho, co bylo řečeno, Joši nepochopil. Používali divné výrazy a mnoho času strávili vysvětlováním, co je míle a co yard, co je střelný prach, zdvih a píst, jaký je rozdíl mezi parníky kolesovými a poháněnými lodním šroubem, jaké jsou závěry pušek zadovek a předovek, co jsou továrny a co palebná síla.

Přesto to bylo poučné a některé informace nabyly zásadní důležitosti: nezbytnost dodávek uhlí a bezpečných přístavů, bez nichž válečné parolodi byly skoro bezmocné, protože neuvezou dost uhlí na cestu k cíli, tam na válečné operace a zase na cestu zpátky. A za druhé, jak již zjistil při setkání rady starších s gaidžiny na edoském hradě a čemu nechtěl uvěřit, jakákoli zmínka o Ingeriš gaidžinech vyvolávala úšklebky na tvářích Furansu gaidžinů, kteří se vůbec netajili hloubkou své nenávisti.

To ho potěšilo a potvrdilo mu, co mu už dříve prozradil Misamoto, že totiž Ingeriše nenávidí skoro každý národ na světě, protože mají největší impérium, nejsilnější a nejbohatší stát s největšími a nejmodernějšími válečnými flotilami, nejmocnější, nejdisciplinovanější a nejlépe vyzbrojená vojska a vyrábějí přes polovinu všeho zboží na světě. A navíc žijí na nedobytném ostrově, který jim umožňuje si toto vše uchránit.

Samozřejmě že je ostatní nenávidí. Stejně jako nenávidí nás, Toranagy. A proto, pomyslel si s nepříjemným pocitem, že se dopustil chyby, se musíme usmívat na tyhle Ingeriš gaidžiny, přátelit se s nimi a zacházet s nimi s co nejvybranější péčí. Nejlepší flotily? A zbraně? Jak bych je mohl přesvědčit, aby mi postavili flotilu? Poskytli by mi ji? Dá se to zaplatit uhlím?

"Misamoto, pověz jim, že bych se rád o těchto nádherných francouzských přístrojích dozvěděl víc," řekl mírně. "A také že bych měl rád mezi gaidžiny přátele. Nejsem proti obchodu - možná bych mohl zařadit, aby koncesi na mé uhlí dostali Furansu, a ne Ingerišové."

To okamžitě vyvolalo jejich zájem. To už byl v podpalubí v největší kajutě na přidi, která mu ale připadala přecpaná a smradlavá, kde páchl petrolej, kouř z uhlí a lidé a kde všude ležely jemné saze. Seděli u dlouhého stolu s půltuctem důstojníků v uniformách se zlatými prýmkami a jejich vůdcem Seratardem - správně se to vyslovovalo Serata - ve středu. Abe a polovina strážců mu stáli za zády, zbytek zůstal na palubě.

Hned jak Seratarda uviděl a uslyšel jeho jméno, oblíbil si ho - - byl úplně jiný než ten náčelník Ingerišů s kyselým obličejem a nevyslovitelným jménem. Serata i Furansu-san mu šlo z úst samo. Ve skutečnosti měli jména japonská. A Serata - to bylo přímo šťastné znamení.

Serata se totiž jmenovala vesnice, kde se ve dvanáctém století usídlil jejich předek Jošišige Serata-nó Minowara. Ve třináctém století pak výbojný kníže Jošisada Serata povstal se svým vojskem proti vládnoucímu rodu Hodžó, zničil jej, dobyl jejich hlavní město Kamakuru a udělal z něj svou pevnost. Od té doby jeho přímí potomci, Joši-nó Toranaga-nó Serata vládli Kamakuru až podnes - a slavný šógun Joši Toranaga tam byl pohřben ve velkém mauzeu.

"Takže jsme příbuzní," zažertoval, když jim vysvětlil shodu jmen. Seratard se zasmál spolu s ostatními, kteří ve svých prapodivných stejnokrojích povykovali jako opice, a potom mu vysvětlil, že jeho rod v zemi Furansu je také starý, ale zdaleka ne tak slavný.

"Můj pán," prohlásil Nedere s úklonou, "můj pán velice šťastný být přítel a gaidžin část vaše rodina, Výsosti."

"Pověz mu, že považuji jeho jméno za příznivé znamení," poznamenal a napadlo ho, že tenhle muž zřejmě hraje důležitější roli než roli pouhého tlumočnicka.

"Můj pán děkovat a říkat, že co slíbit Ingeriš, Furansu slíbit lepší."

Misamoto poznamenal chmurně: "Výsosti, chce tím říct, že nám nabízejí lepší dohodu - finanční vyrovnání. Furansu také vyrábějí děla, ale ne v takovém množství jako Ingerišové."

"Pověz jim, že zvážím, jestli by nemohli dostat koncesí na uhlí oni. Musejí mi ale nabídnout, kolik pušek nebo děl se střelným prachem a náboji můžu od nich dostat a za jaké množství uhlí. A chci parolod, parolod i s instruktory, kteří by vycvičili mé důstojníky a námořníky. Vlastně," dodal nevinně, "bych mohl udělit Furansu výhradní právo budovat naše námořnictvo, cvičit je a zajišťovat pro ně dodávky. Samozřejmě bych za to zaplatil. Pokud budou mít rozumné požadavky."

Neušlo mu, jak se Misamotovi rozšířily oči, ale ještě dřív než se falešný samuraj stačil pustit do překladu, ozval se gaidžin Anedere, který naslouchal stejně pozorně: "Můj pán si je jistý, že král země Furansu velká čest pomáhat lodě panu Joši Toranaga." Fascinovaně sledoval Anedereho, jak se obrátil k náčelníku Seratovi a něco mu povídal, jak námořní důstojníci poslouchali a přikyvovali a začali vypadat vzrušeně. Je zarážející, jak snadno se dá těmi gaidžiny manipulovat pomocí obchodu a příslibem peněz do budoucna, napadlo ho. Jestli Furansu zareagovali tak rychle, vůdce Ingerišů se zachová stejně. Bude lepší, když se na jeden háček chytí dvě ryby, a ne pouze jedna.

O těchto otázkách obšírně diskutovali, čas mu sice nestačil, aby je pokryli vyčerpávajícím způsobem, ale dozvěděl se dost a chtěl vědět víc. Jedna drobnost, o které se zmínil Anedere Furansu-san, jím však otřásla. Mluvili právě o nových poznatcích medicíny a o tom, jak by bylo snadné zřídít nemocnici a vychovat pro ni lékaře. "Hlavní doktor medicíny v Kanagawa dobrý, Výsosti. Slyšet tairó Andžó nemoc. Slyšet možná tairó vidět hlavní doktor-sama."

"Kdy a kde se to má uskutečnit?"

"Můj pán říká, ne jasně, jestli zařídít už, Výsosti. Možná hlavní doktor medicíny pomáhat tairó."

"Jestli se ta schůzka dohodne, ohlaste mi to. Povězte Seratovi, že ten nápad s nemocnicí je dobrý."

Rozhodl se, že si to zatím nechá pro sebe. Zatím. Ale byla to další informace, na kterou by měl Misamoto raději zapomenout. Kde bych tak sehnal osobního překladatele, na kterého by bylo spolehnouti? Nutně ho potřebuji. Možná bych měl vycvičit Misamota, je to můj poskok, je na mně závislý a mám ho ve své moci. Zatím je poslušný. Tu záležitost s prospektory zvládl dobře. Škoda že právě odjel pryč, aby seznámil Hisako s postupem prací, když se ti dva poprali - jako divoké šelmy, ohlásil mu samuraj. Výstižně to řekl. Kdyby byl v tu chvíli Misamoto v dole, třeba by je zarazil. Nevadilo mu, že jeden už je mrtvý, alespoň mu jedna starost odpadla, a ten, co přežil, naživu určitě dlouho nezůstane. Uhlí! Takže máme bohaté naleziště uhlí, tvrdí Hisako, a tihle gaidžinové přikládají uhlí stejnou důležitost jako zlatu.

Záměrně změnil postup. "Zeptejte se Serata-san, proč gaidžinové střelí z děl a pušek, posílají válečné lodě sem a tam a ruší mír naší Země bohů? Připravují se na válku?"

Nastalo ticho. Nálada se rázem změnila.

"Můj pán říká, ne příprava války." Zjistil, že gaidžin Anedere překládá pečlivě. "Připravovat jen bránit. Promiňte, tairó říkat, gaidžin všichni pryč musí."

"Proč neodejdete na měsíc, na dva a pak se nevrátíte?" V duchu se musel smát, jak je to zarazilo.

"Můj pán říkat, smlouva podepsat Výsost šógun, potvrdit i vůdce bakufu tairó Ii a nejvíc vysoký císař, dovolit nám Jokohama, Kanagawa, Kóbe brzy. Smlouva pro Nippon, pro gaidžin dobrý, tairó Andžó, promiňte, chyba se zlobit."

"Mnozí daimjóvé si to nemyslí. Tairó Andžó je vůdce. Měli byste ho poslouchat. Tohle je naše země."

"Můj pán říkat, Furansu chtít pomáhat Nippon stát se velká země ve svět... také tady."

"Povězte Serata-sama, tairó Andžó je vůdce, a co říká, se musí poslechnout, i když někdy," dodal rafinovaně, "dokonce i tairó může změnit názor. Když dostane správnou radu." Viděl, jak to zaúčinkovalo. "Promiňte, vysvětlili jsme desetkrát, že otázky Sacumy může vyřešit jen Sandžiró, daimjó Sacumy."

"Můj pán doufat, někdo dát správná rada tairó. Sacuma daimjó muset říkat promiňte, platit odškodné dohodnuto schůze v Edo, veřejný trestat vrah."

Přikývl, jako by ho to vážně znepokojilo. Náhle povstal, a tím je opět vyvedl z míry - nemá smysl mluvit s těmihle podřízenými, kteří mohou být užiteční jinak, potřebuje se spojit přímo s náčelníkem Ingerišů. To mu dokonale vyhovovalo. A i když se choval vznešeně a přísně, ukázal určitou přátelskost a s předstíraným váháním přistoupil na další schůzku. "Misamoto, oznam jim, že se můžeme sejít za deset dní v Edo. Mohou přijet do Edo na soukromou schůzku."

Když opouštěl válečnou loď, gaidžin Anedere řekl: "Můj pán přát šťastný nový rok." Ke svému údivu se tak dozvěděl, že gaidžinové mají vlastní kalendář, úplně jiný, než je japonský - a čínský - lunární, na který se počítaly dny, měsíce a roky už od začátku světa.

"První den našeho roku, Serata-sama," vysvětloval Misamoto, "je mezi šestnáctým dnem prvního měsíce a dvaadvacátým dnem druhého podle lunární fáze. Letos, v roce psa, připadá první den, kdy také začínají naše svátky, na osmáctý den prvního měsíce. Stejně jako v Číně."

Celou cestu zpět do Edo na galérii Joši o těch lidech přemýšlel. Hlavně jimi byl zhnusený - gaidžinové vypadali jako strašidla podobná lidem, která přišla z hvězd, a jejich myšlenky a postoje byly na špatné straně jin a jang.

Jenže má-li Nippon přežít jako stát, musí získat větší lodi, děla a posílit svou moc, aby se ubránil tomuto zlu

přicházejícímu z ciziny. Ale prozatím, říkal si s odporem, se s nimi šógunát musí dohodnout.

Nikdy neodtáhnou, alespoň ne všichni, o své vlastní vůli. A kdyby se snad táhli tihle, přijdou jiní a pokusí se nám ukrást naše dědictví, ať už to budou Číňané, Mongolové nebo chlupeři z ledových zemí Siber, kteří nás sledují jako hladoví psi z přístavů ukradených Číně. Ale Ingerišové zůstanou kolem nás natrvalo. Jak to zařídíme s nimi?

* * *

To se stalo včera. V noci a dnes ráno byl zcela pohroužen do myšlenek, skoro nejedl a nespál. A také si uvědomoval prázdnotu své postele i života - přihrádka, kam si uložil Koiko, nebyla nepropustná - stejně jako Andžóova, Ogamova a těch dalších. Mnohokrát si během cesty z Kjóta do Eda vzpomněl na čistý meč, na čistotu a klid smrti, jejíž minutu, hodinu a den by si vybral s mocí podobnou božské - zvolit si okamžik vlastní smrti dělá z člověka boha, odtud nikam. Žádný zármutek, který by tě rozkládal na cáry bolesti.

Bylo by to tak snadné.

První paprsky vycházejícího slunce se dotkly jeho krátkého meče. Položil si jej vedle postele spolu s dlouhým, aby jej měl stále na dosah, a vedle nabitě pušky, té, kterou pojmenoval Nori. Krátký meč zdědil. Vyrobil jej mistr Masumara a kdysi patřil šógunu Toranagovi. Prohlížel si starou, zašlou pochvu a pod ní viděl ve svých myšlenkách její dokonalou čepel. Sáhl po ní, pohladil kůži, uchopil jílec a nechal ruku spočívat na malém výstupku, kterým byl ozdoben. Nechal ho tam udělat jeho otec, než mu meč daroval, oficiálně, před skupinou nejspolehlivějších poddaných. Tehdy bylo Jošimu patnáct a právě poblíž jejich rodinného hradu, Orlího hnízda, zabil prvního člověka, rónina, který se pomátl.

"To ti dávám, abych ti připomněl tvou přísahu, můj synu, že budeš nosit tuto čepel se ctí, že jinou čepelí nevykonáš seppuku a že seppuku provedeš jen proto, abys zabránil svému zajetí na bojišti, nebo abys tak splnil šógunův rozkaz jednomyslně schválený radou starších. Dokud je šógunát ohrožen, žádný jiný důvod není dostatečný."

Úděsný rozsudek, pomyslel si a opět ulehl na lůžko. V té chvíli mu nic nehrozilo, byl zavřený ve svém pokoji, vysoko ve svých komnatách na hradě, kde prožil tolik radosti. Pohledem se vrátil ke krátkému meči. Dnes by se bez něj neobešel. Ve svých myšlenkách si tolikrát ten čin představoval, že by smrt byla příjemná, laskavá a osvobozující.

Andžó stejně brzy pošle své lidi, aby mě zatkl, a tím mi dá záminku...

Jeho ostrý sluch zaznamenal kroky. Pochodující nohy. Uchopil krátký meč a zaujal postavení pro obranu i útok.

"Výsosti?"

Poznal Abeho hlas. To ještě neznamenal bezpečí, Abemu mohli třeba přiložit nůž na krk, nebo ho mohl zradit - po zklamání s Koiko podezíral všechny. "Co je?"

"Muž jménem Inedžin prosí o přijetí."

"Prohledal jsi ho?"

"Důkladně."

Joši zatáhl za provaz, aby jím bez vstávání zvedl závoru na dveřích, které si nechal zesílit.

Čekali tam Inedžin, Abe a čtyři samurajové. Uklidil se. "Pojď dál, Inedžine." Abe a ostatní strážci vešli s ním. "To není nutné, ale zůstaňte tak daleko, abyste mě slyšeli, kdybych vás volal."

Vůdce jeho zvědů za sebou zavřel. Povšiml si zařízení u závory, ale neřekl nic a klekl si deset kroků daleko.

"Našel jsi Kacumatu?"

"Za tři dny bude v Edu, Výsosti. Ze všeho nejdřív navštíví dům U Wistárie."

"To hnízdo štírů?" Joši ještě nesklapl past s mama-san Meikin, aby se dozvěděl skutečný rozsah spiknutí, než se pomstí - a pomsta se nejlépe vychutnává v klidu. Jenže klid se nedostavoval. "Mohli bychom ho chytit živého?"

Inedžin se záhadně usmál. "O tom pochybuji, ale smím vám to povědět po svém, Výsosti?" Pohnul se tak, aby ulevil svému bolavému kolenu. "Nejdřív o gaidžinovi? Stalo se to, v co jsem od začátku doufal a o čem jsem usiloval. Špión od gaidžinů nabídl za peníze jejich bitevní plány."

Zpozorněl. "A nejsou falešné?"

"To nevím, Výsosti, ale povídá se, že obsahují přesuny vojsk a lodí. Cena byla mírná, ale přesto je úředník bakufu nekoupil okamžitě, začal smlouvat a prodávající se vylekal. Prostě když to tady vede Andžó..." Popraskané, kožené rty se znechuceně zkroutily. "Je baka, není toho hoden. A jestli má prohnitou hlavu, tělo je na tom ještě hůř."

"Souhlasím. Je to pitomec."

Inedžin přikývl. "Zase zapomněli na Sun-c'ova slova, pane. Zůstat v nevědomosti o stavu nepřítele, aby se ušetřilo pár set uncí stříbra, je vrchol nelidskosti. Naštěstí mi to jeden informátor včas ohlásil." Inedžin vytáhl z rukávu svitek a položil jej na stůl.

Joši potěšeně vydychl. "Só ka!"

"S pomocí informátora jsem ho pro vás koupil jako dárek, Výsosti. A přes velké nebezpečí pro informátora jsem ho nahradil falešným textem, který si nakonec bakufu levně pořídí."

Joši se svitku nedotkl, jen si jej prohlížel s velkou nadějí. "Prosím, dovol mi, abych ti to vynahradil," řekl. Inedžin zakryl, jak se mu ulevilo, protože musel zastavit svůj hostinec Gjókojamě, aby sehnal dostatek peněz. "Zajdi ještě dnes za svým pokladníkem. Dá se tomu věřit?"

Inedžin pokrčil rameny. Oba znali další Sun-c'ovu radu: Nejnebezpečnější je ten vyzvědač v nepřátelském středu, který prodává tajemství za peníze. Je ale třeba génia, aby se zjistilo, zda nelže. "Můj zdroj mi přísahá, že se té informaci dá věřit, i tomu špiónovi."

"A co se tam říká?"

"Plán gaidžinů je až úděsně prostý. V den útoku, deset dní poté, co vydají ultimátum - jestli nebude splněno - se celá flotila vydá k Edu. První den budou mířit na místa nejdál od pobřeží, Výsosti. Použijí svá největší děla s obrovským dostřelem, aby zničili všechny cesty a mosty vedoucí z Eda - ty už znají. Podrobnosti jim bezpochyby vysvětlil ten zrádce Hiraga. V noci, ve světle požárů, které způsobí, zahájí palbu na hrad. Příští den zničí pobřežní část města. Třetí

den se vylodí tisíc vojáků s puškami a zaútočí na hrad. Při tomto útoku nasadí obléhací artilerii a rozbijí tolik bran, mostů a tak velkou část hradu, jakou jen dokážou. Pátý den se stáhnou a odplují."

"Do Jokohamy?"

"Ne. Výsosti. Podle plánu budou evakuovat všechny gaidžiny den před bitvou a až do jara se stáhnou do Hongkongu. Potom se vrátí v plné síle. Válečné výdaje - stejně jako to dělají v Číně - zvýší na dvojnásobek a budou požadovat, aby jim je šógunát a císař zaplatili jako reparace. Budou požadovat volný přístup do celého Nipponu, včetně Kjóta, navíc jim budeme muset natrvalo přepustit jeden ostrov, a teprve potom přistoupí na mír."

Jošiho zamrazilo. Když si tihle barbaři dokázali podrobit celou Čínu, nakonec si podrobí i nás, dokonce i nás. Volný přístup? "A co to ultimátum? Jaké další drzosti má obsahovat?"

"To se tam nepíše, Výsosti, ale vyzvědač slíbil, že nás bude informovat o podrobnostech, datu bitvy a jakýchkoli změnách."

"Kup to za každou cenu. Jestli je to pravda, mohlo by to rozhodnout o výsledku."

"Možná, Výsosti. Část zprávy pojednává o protiopatřeních gaidžinů. Proti našim zápalným lodím."

"Ale Andžó mi tvrdil, že to je tajemství."

"Pro ně to tajemství není. Bakufu je pro ty, kdo mají zájem, jako síto. Je zkorumpované, Výsosti."

"Jména, Inedžine, a dám jejich hlavy narazit na kůl."

"Začněte dnes, Výsosti. Na samé špičce."

"To jsou velezrádné řeči."

"Ale pravdivé, Výsosti. Vy máte rád pravdu, ne lži jako všichni ostatní vůdci, které jsem zatím poznal." Inedžin znovu přenesl váhu. Bolest v koleni už byla nesnesitelná. "Otázka toho špiona je složitá. Dozvěděl jsem se o něm od Meikin..."

Joši zamručel.

"Ano, souhlasím. Ale řekla mi to Meikin. To ona poslala prostředníka ke mně místo k bakufu a nastrčí jim falešný dokument místo pravého. Bude to pro ni velmi nebezpečné, protože odpovídá za jeho pravdivost. Meikin se vám zoufale snaží prokázat svou oddanost."

"Oddanost? Když se v jejím domě skrývají šiši, chodí tam i Kacumata a vychovávají tam zrádce?"

"Přisáhá, že se vaše dáma nikdy nezúčastnila spiknutí proti vám. Nikdy. Ona sama také ne."

"A co říká? Byla to snad ta služka, co?"

"Možná mluví pravdu, možná ne. Jenže také si třeba ve svém zármutku uvědomila chyby, které spáchala v minulosti, Výsosti. Obrácený špión bývá nejcennější."

"Kacumatova hlava by mě přesvědčila spíš. A kdyby ho dopadli živého, ještě víc."

Inedžin se zasmál, sklonil se a ztišil hlas. "Doporučil jsem jí, aby vám rychle dodala podrobnosti o zrádci Hiragovi, než budete žádat o jeho hlavu."

"A její."

"Ženská hlava na kůle nevypadá hezky, Výsosti, mladá ani stará. To je stará pravda. Bylo by lepší nechat jí ji na ramenou a využít ke svému prospěchu její zášti, moudrosti, mazanosti nebo obyčejné zkaženosti, bez kterých se žádná taková žena neobejde."

"Jak?"

"Nejdřív by vám měla vydat Kacumatu. S Hiragou to bude složitější. Sblížil se podle ní s důležitým úředníkem Ingerišů, který je blízký jejich vůdci a jmenuje se Taira."

Joši se zamračil. Další znamení? I Taira bylo slavné japonské jméno staré panovnické rodiny spřízněné s rodem Joši Serata. "No a?"

"Taira je úředník, začínající překladatel. Umí už japonsky celkem obstojně - Ingerišové určitě mají školu, kterou jste navrhl zřídit a o níž prý bakufu uvažuje."

"Tak uvažuje? Taira. Není to takový ošklivý mladík, vysoký, s modrými očima, velkým nosem a dlouhými vlasy jako rýžové seno?"

"Ano, ano, to bude on."

"Vzpomínám si na něho ze setkání s radou starších. Pokračuj."

"Meikin se doslechla, že se náš jazyk rychle učí. Pomáhá mu v tom děvka jménem Fudžiko, ale hlavně ten Hiraga, který se dal ostříhat jako gaidžin a nosí stejné šaty jako oni." Starý muž zaváhal. Bavilo ho vyprávět tajné věci. "Zdá se, že tenhle Hiraga je vnuk významného šoji z Čóšú, kterému dovolili, aby svým synům koupil postavení goši. Jeden z nich, Hiragův otec, je už hirazamurai. Hiragu vybrali do tajné školy v Čóšú, kde se jako výjimečně schopný student naučil jazyku Ingerišů." Podíval se svému pánovi do obličeje a musel se přemáhat, aby se neusmál.

"Takže ten vyzvědač není gaidžin, ale tenhle Hiraga."

"Ne, pane, ale Hiraga by mohl být významným vedlejším zdrojem informací. Kdybychom ho dokázali vytěžovat."

"Že by nám pomáhal šiši?" ušklíbl se Joši. "To vůbec nepřichází v úvahu."

"A co vaše včerejší schůzka na lodi Furansu? Byla prospěšná, Výsosti?"

"Byla zajímavá." Takovéhle věci se nedají udržet v tajnosti. Byl rád, že je Inedžin tak rychle a dobře informován. Setkání se zúčastnil jen Abe a půltucet jeho mužů. Kterýpak z nich neudržel jazyk za zuby? Na tom přece nezáleží. Předpokládal to. A dával si pozor, aby sám neřekl nic kompromitujícího.

"Abe!" zvolal.

"Výsosti?"

"Pošli sem služku s čajem a saké." Dokud nápoje nepřinesla a nepodala Inedžinovi, který je vděčně přijal, mlčel, přebíral si novinky a napadaly ho nové otázky a odpovědi. "Co navrhuješ?"

"Není správné, abych navrhoval něco, o čem jste už dávno rozhodl vy, Výsosti. Ale napadlo mě, jestli vůdce Ingerišů vydá to ultimátum, byl byste nejvhodnější člověk pro vyjednávání - jen vy sám, Výsosti."

"No a co pak?"

"Mezi jiným byste mohl požádat o setkání s tím Hiragou. Mohl byste si o něm udělat úsudek a snad ho přesvědčit, aby přešel na vaši stranu. Obrátit ho, aby vám byl užitečný. Teď právě by to byl nejpríhodnější čas."

"To by mohlo být možné," poznamenal, jenže hned ten nápad zavrhl a přiklonil se k mnohem lepší možnosti, o níž už mluvil s Ogamou v Kjótu. A také potřeboval uvést v život svůj vlastní velký plán. "A nebo bychom mohli z toho Hiragy udělat odstrašující příklad. Chyť Kacumatu, to je hlava toho hada šiši. Kdybychom ho dostali prostřednictvím Meikin, dopadlo by to s ní mnohem lépe."

* * *

O pár mil dál na silnici Tókaidó, ve vesnici Hodogaja, si Kacumata prohlížel kolemjdoucí z okna čajovny. "Bud' trpělivý, Takedo," říkal. "Hiraga má přijít během dopoledne. Bud' trpělivý."

"Vůbec se mi tady nelíbí," namítl Takeda. Vesnice ležela v otevřené krajině a nabízel se v ní jen málo úkrytů. A jen o tři míle dál se rozkládala cizinecká čtvrť. Sešli se v čajovně, kde se Kacumata a daimjó Sandžiró ubytovali po útoku Oriho a Šorina proti gaidžinům na Tókaidó. "A co když nepřijde?" Mladík se podrážděně podrbl na hlavě. Od útoku z Kjóta se neholil, ani si nestříhal vlasy, takže teď už byl pořádně zarostlý.

"Přijde. Jestli ne dnes, tak zítra. Musím se s ním sejít."

Oba muži se ukrývali už přes týden. Cesta z Kjóta byla obtížná a několikrát unikli jen o vlásek. "Sensei, nelíbí se mi ani tohle místo, ani změna plánu. Jestli chceme pokračovat v boji, měli bychom být v Edu, jinak bychom se radši měli obrátit a vrátit se domů."

"Jestli chceš jít dál, tak běž. Jestli se chceš vrátit do Čošú, tak běž," odpověděl Kacumata. "Až si budeš příště stěžovat, nařídím ti, abys odešel."

Takeda se ihned omluvil a dodal: "Je to tím, že jsme ztratili tolik mužů v Kjótu a ani nevíme, jak se vedlo šiši v Edu. Promiňte, ale stále si myslím, že jsme se měli vydat domů stejně jako ti, kdo přežili, já do Čošú, vy do Sacumy, abychom se později zase sešli."

"Hodogaja nám vyhovuje dokonale a tenhle hostinec je bezpečný." Kacumatu varovali, že Joši vypsál na jeho hlavu vysokou odměnu, a tak se rozhodl zatím dál necestovat. "Zítra nebo pozítří půjdeme dál," poznamenal. Byl rád, že ho mladík doprovází a kryje mu záda. "Nejdřív ale Hiraga."

Bylo obtížné a nebezpečné navázat s ním kontakt. Jen málo místních lidí mohlo přejít přes jokohamské závory nebo do gaidžinské Jošiwary. Stále se vydávaly nové propustky a nová hesla. Všude se objevovaly hlídky vykonavatelů.

Kolem Jokohamy se jen hemžilo úkryty samurajů, kteří cizince téměř odřízli od zbytku země.

Před třemi dny Kacumata objevil služku, jejíž sestra byla porodní bába a občas navštěvovala Jošiwaru. Za zlatý oban projevila ochotu odnést vzkaz mama-san v domě U Tří kaprů.

"Takedo, zůstaň tady a hlídej. Čekej trpělivě."

Kacumata prošel zahradou a hlavní bránou na Tókaidó, plné ranních poutníků, palankinů, nosičů, hvězdopravců, písařů, samurajů, občas i koní nesoucích ženy či vojáky. Všude samý hovor, křik a vřiskot. Bylo chladno a všichni měli na sobě vatované kazajky a na hlavách teplé šátky nebo klobouky. Několik samurajů si Kacumatu prohlédlo, ale bez záště. Způsob, jakým kráčel, špinavé vlasy a vousy, dlouhý meč v pochvě na zádech a krátký u pasu varovaly zvědavce, aby si dávali pozor. Určitě to bude nějaký rónin a takovým se rozumný člověk vyhne.

Na okraji vesnice, ještě před dobře střeženou závorou, odkud měl dobrý výhled na moře a Jokohamu, se posadil na lavičku ve stánku s jídlem.

"Čaj, ale ať je čerstvý a horký."

Vyděšený majitel stánku honem uposlechl.

* * *

V cizinecké čtvrti přejela přes můstek skupina obchodníků na koních. Zdvořile smekli nebo jezdeckými bičiky zasalutovali strážím u severní brány, které se jim na oplátku nedbale uklonily. Další obchodníci, prodavači, vojáci, námořníci a spodina z Opileckého městečka byli na nohou, všichni si onoho svátečního rána vyrazili ven. Slavili Nový rok. Na odpoledne se připravovaly dostihy a po nich fotbalové utkání obou vojenských složek. Bylo chladno, ale příjemně, váł slabý vítr, který však dokázal odnést většinu nepříjemného zápachu zimy, hniijících mořských řas a lidských výkalů dál na pevninu.

Jedním z jezdců byl Jamie McFay. Za ním následoval v dobře padnoucím jezdeckém obleku Hiraga, jemuž skoro celý obličej zakrývaly šátek a jezdecká čapka. Ani sir William, ani Tyrer tuto vyjížďku neschválili, dokonce o ní předem nevěděli. Jamie ji uspořádal pro něho jako odměnu za to, že tlumočil při jednání se šojou a že mu předal informace o obchodě.

Včera Hiraga řekl: "Odpovím víc otázka při jízdě, Jamie-sama. Nutné jít, jít do Hodogaja, vidět brateranec. Prosím?"

"Proč ne, Nakamo, starý brachu?" McFay už ve vesnici nebyl celé měsíce, ačkoli patřila do oblasti cizinecké čtvrti, a tak byl rád, že dostal záminku k její návštěvě. Jen málokterý obchodník se nyní odvážil tak daleko bez vojenského doprovodu, Canterburyho smrt a osud Malcolma Struana se jim totiž vryly hluboko do paměti.

Dnes se McFay cítil dobře. V poslední poště dostal zprávu od svých bankéřů v Edinburghu a zjistil, že je na tom lépe, než předpokládal. Peněz měl víc, než potřeboval na to, aby si sám otevřel malý podnik. Vznešený dům byl v dobrých rukou, a to ho těšilo. Nový ředitel odbočky Albert MacStruan právě přijel z Šanghaje. Poprvé se s ním sešel před třemi roky v Hongkongu, brzy po MacStruanovu nástupu. Šestiměsíční příprava v Hongkongu pod Culumem Struanem a pak do Šanghaje, kde byl urychleně jmenován zástupcem ředitele podniku.

"Vítej v Jokohamě," přivítal ho Jamie upřímně. Měl ho rád, přestože toho o něm věděl málo, jenom to, že svou práci dělá

dobře a že k jeho větvi klanu patří černí highlanderi - původně Španělé, jejichž předci ztroskotali u Skotska a Irska, přežili, ale nikdy se už nevrátili domů.

Tady by ho považovali za míšence, i když se mu nikdo o tom nezmínil. Říkalo se, že je jeden z utajovaných nemanželských synů Dirka Struana, kterého krátce před svou smrtí tajně poslal s jeho nevlastním bratrem Frederickem MacStruanem do Skotska a bohatě je zabezpečil.

"Děsně mě mrzí, že vás potkávám v takové překérní situaci, kamaráde." MacStruan mluvil s patricijským přízvukem odchovance Etonu a oxfordské univerzity se stopami po skotské výslovnosti. Bylo mu šestadvacet let, měl podsaditou postavu, tmavé vlasy, přisnědlou pleť, vysoké lícní kosti a tmavé oči jako trnky. Jamie se ho nikdy na ty pověsti nevyptával a MacStruan se nikdy o tom sám nerozpovídal. Když Jamie před dvaceti lety poprvé přicestoval do Hongkongu, Culum Struan, tehdejší tchaj-pan, mu dal najevo, aby nestojí o přehnaný zájem o členy jeho rodiny.

"Máme příliš mnoho tajemství a možná i černých skutků, na které bychom nejradši zapomněli."

"Všechno je v pořádku a se mnou si nelámejte hlavu, pane MacStruane," ujistil ho tehdy Jamie. "Jsem na změnu připravený." A přestože už formálně ke Vznešenému domu nepatřil, seznamoval ho s nejnovějšími plány a obchody a spolu s Vargasem ho představoval japonským dodavatelům. Účetní knihy předal v naprostém pořádku, obchod s uhlím od Cornwallského Johnnyho se skvěle rozběhl a měl by být velmi výnosný, protože uhlí bylo prvotřídní. Podle dohody měli dodávat na zkoušku po příští tři měsíce jednu bárku týdně.

MacStruan mu velkoryse přenechal dvacetiprocentní podíl na zisku za první rok a souhlasil, aby s prospektorem obchodoval i sám, "pokud ovšem ten malý darebák zůstane naživu," dodal se smíchem.

Díky Hiragovi kvetly Jamieho tajné obchody s šojou a v podstatě byla založena první společná firma Iči - akuciová sepolečnost Trading, protože žena vesnického staršího byla příliš opatrná, než aby ji nazvali vlastním jménem. Majetek se rozdělil na sto dílů: po čtyřiceti vlastnili šoja a McFay, Rjóšioho manželka patnáct a Nakama alias Hiraga pět.

Minulý týden si zaregistroval svou vlastní firmu a zítra měl otevřít její dočasnou kancelář v domě, kde sídlil i Nettlesmithův Guardian. Nejstarší syn šoji Rjóšioho, devatenáctiletý, plachý a nervózní, už celý týden přicházel v sedm hodin ráno a odcházel v devět večer, aby se všechno naučil. Zvláště anglický jazyk. Poslední poštou neočekávaně přišlo odstupné ve výši tříměsíčního platu doprovázené zdvořilou poznámkou od Tess Struanové, která mu děkovala za služby. Tři měsíce za devatenáct let služby, to se jí vyplatí, pomyslel si s pochmurnou ironií.

Z Hongkongu zatím nepřišlo ani slůvko, bylo ještě příliš brzy, i když tam Prancing Cloud dorazila před deseti, možná i více dny a Hoag asi před týdnem. Nejdřív se něco dozví tak za čtyři až pět dní, ale možná o dost později, protože se říkalo, že na moři u jižní Číny řádila nebývale silná bouře, která by mohla zdržet dopravu. Nemá smysl předpovídat lhůty a počasí.

Jednoho dne se budeme moci spojit s Hongkongem telegraficky a možná dráty povedou až do Londýna. Můj Bože, bylo by fantastické, kdybych mohl poslat zprávu do Hongkongu a za pár dní dostat odpověď - a do Londýna a zpátky řekneme za dvanáct až šestnáct dní - a ne až za čtyři měsíce. Já se toho nedomůžu, ale vsadil bych se, že do deseti patnácti let povedou linky až do Hongkongu. Skvělé pro Nakamu a mého partnera Rjóšioho, skvělé pro mou novou firmu - McFay Trading. A skvělé pro Angelique.

Přes svůj hluboký smutek se na Vánoce uvolila přijít na večeři, kterou uspořádal Albert MacStruan pro sira Williama, Seratarda, Andrého a většinu vyslanců. Měla tichý úspěch. Ačkoli postrádala někdejší veselou náladu a své bývalé já připomínala jen málo, byla půvabná a sladká a nikomu neušlo, jak ve své dospělosti zkrásněla. Dnes se bude konat velký večírek na francouzské legaci, kam byli všichni pozváni. André bude hrát. Pochybovali, zda si zatancuje - sázelo se deset ku jedné, že ne. Na to, zda čeká dítě, zůstával kurs jedna ku jedné. O Hongkongu nikdo nemluvil. Od jejich námořního dobrodružství a úspěšného vyšachování sira Williama se s Jamiem spřátelila a často s ním večeřela. Skvělé, že začíná Nový rok, který bude výborný.

I když měl dobrou náladu, náhle se zachvěl. Obchody teď byly zrádné, v okolí Šanghaje opět vzplála občanská válka, v Macau řádil mor, válka v Americe byla úděsná, Irsko postihl hladomor, který prý hrozí i tady, na britských ostrovech vypukly nepokoje kvůli nezaměstnanosti a nízkým mzdám. A jako by to vše nestačilo, ještě je tu Tess Struanová.

Zatraceně! Slíbil jsem si přece, že od prvního ledna 1863 na ni přestanu myslet. A na Maureen také...

Aby unikl nervozitě, pobídl koni ostruhami. Hiraga ihned udělal totéž. Oba byli dobří jezdci. Pro Hiragu to byl první výlet po dlouhé době, poprvé dostal možnost pohybovat se skoro svobodně mimo cizineckou čtvrť. Jel vedle Jamieho, a potom dokonce před ním. Po chvíli oba šťastně pobídl koně do cvalu a brzy se ocitli sami. Ostatní odbočili k dostihovému závodišti. Zpomalili a užívali si dne.

Před sebou viděli kroutící se Tókaidó, tu a tam přerušené rozvodněnými říčkami a brody s nosiči čekajícími na obou stranách na přívoz nebo na zboží a zákazníky, kteří by se dali přenést na druhou stranu. Na jihu ležela Hodogaja. Její závora byla otevřená. Za starých dobrých dnů, než došlo k přepadení, přijížděli na jaře a na podzim obchodníci do vesnice na pivo a saké. Vozili si vlastní jídlo, aby si uspořádali piknik, smáli se a flirtovali s mračny děvčat, které se je pokoušely zatahnout do svých barů a hostinců. V mnoha nevěstincích však nebyli vítáni.

"Hej, Nakamo, kde se máš sejít se svým bratrancem?" zeptal se Jamie, přitáhl koni uzdu a zastavil nedaleko závory, protože si dobře uvědomoval nepřátelství kolemjdoucích. Nebál se. Byl ozbrojen - neskrývaně - a revolver měl uložený v pouzdru pod ramenem. Hiraga zbraň neměl - alespoň Jamie tomu věřil.

"Já podívat, kde on. Repší já jet druhá strana závora sám, Jami-sama," řekl Hiraga. Rozradostnilo ho, když dostal vzkaz od Kacumaty, zároveň se ho však zmocnily i pochybnosti, neboť bylo nebezpečné vzdálit se od ochrany, kterou mu poskytovali sir William a Tyrer. Potřeboval se ale dozvědět co nejvíce o Sumomo i ostatních a zjistit, co se opravdu stalo v Kjótu a co teď plánují šíši. Šoja však každý den jen vrtěl hlavou: "Prosím za prominutí, Otami-sama, nemám o Kacumatovi, ani o Takedovi žádné zprávy - ani o tom děvčeti Sumomo a Koiko. Urozený pán Joši je stále na hradě v

Edu. Jakmile se něco dozvím..."

Hiraga, stále dobře zamaskovaný, pokynul Jamiemu, aby jel napřed. "Prosím, já pak hledat dobrý místo, kde čekat." Strážé u závory si je podezíravě prohlédly, lehce se uklonily a zaznamenaly jejich pozdrav. Hiraga sebou trhl, když spatřil svou podobiznu na zdi. Jamie si jí ani nevšiml a Hiraga stejně pochyboval, že teď, když má evropský účes a knírek, by ho kdokoli poznal.

Hiraga zastavil u prvního hostince. Špatnou japonštinou a s neobratným chováním cizích obchodníků si našel místo u stolu, objednal čaj, saké a pivo, nějaké japonské jídlo a přikázal služce, aby je nikdo nerušil, že za to dostane dobré spropitné. Servírka rychle sklopila zrak, Hiraga však nepochyboval, že jí ten letmý pohled stačil, aby podle očí poznala, že je Japonec.

"Jami-sama, já zpátky pár minuty," slíbil Hiraga.

"Ať ti to dlouho netrvá, příteli."

"Ano, Jami-sama."

Hiraga vyšel na silnici a zamířil ke vzdálenější závoři. Všeobecné nepřátelství a špatné chování ho přivádělo k zufivosti, pár bojovných samurajů a někteří poutníci ho dokonce donutili, aby ustoupil a uvolnil jim cestu. Zároveň se mu ovšem líbilo, že ho všichni považovali za gaidžina, a tak si všechny restaurace a bary prohlížel stejně neomaleně jako oni. Kacumatova šifrovaná zpráva zněla: "Přiď do Hodogaji někdy dopoledne během příštích tří dnů. Najdu si tě." Podezíravě procházel kolem lidí lelkujících, vysedávajících na lavičkách a u stolů nebo shrbených nad ohříváči, kteří na něho vztekali civěli. Vtom za sebou uslyšel tiché písknutí, které bylo jejich heslem. Byl dobře vycvičený, a tak neodpověděl, ani se neohlédl. Zdálo se mu, že přišlo zleva. S předstíranou únavou si vybral v nejbližší jídelně lavičku daleko od ulice a objednal si pivo. Servírka je ihned přinesla. Rolníci u vedlejšího stolu, sklonění nad ranní miskou rýže a horkým saké, se odtáhli, jako kdyby měl mor.

"Ještě se neotáčeš," ozval se za ním tiše Kacumata. "Nepoznal jsem tě, jsi dokonale přestrojený."

"Vy určitě také, sensei," zašeptal stejně nenápadně a skoro ani nehýbal rty. "Prošel jsem to tady dvakrát a nepoznal jsem vás."

Odpověděl mu tichý, dobře známý a uctívavý smích. "Něco upust', a až to sebereš, na chvilku se ohlédni."

Hiraga uposlechl a na okamžik spatřil jediného muže v doslechu, divoce vyhlížejícího, vousatého a odpudivého rónina se špinavou chocholou vlasů, který se na něho zle mračil. Okamžitě se zase otočil. "Ííí, sensei!"

"Neříkej mi sensei. Máme málo času. Hodogaja je prolezlá vykonavateli a čmuchaly. Kde se můžeme sejít v bezpečí?"

"V naší Jošiwaře, v domě U Tří kaprů."

"Přijdu tam za dva nebo tři dny. Je životně důležité vyvolat incident s gaidžiny, a to co nejrychleji. Přemýšlej o tom."

"Jaký incident?"

"Vážný, velmi vážný."

"Dobře," zašeptal Hiraga. "Ulevilo se mi, že jste se ozval - - neměli jsme tušení, že se tady zastavíte. Povídají se divoké fámy o bojích v Kjótu - Akimoto je tu se mnou, ale zůstali jsme jen my dva. Ztratili jsme mnoho šiši při akcích v Edu. Musím vám toho moc povědět o Edu a gaidžinech. Rychle, co se stalo v Kjótu? Co se stalo se Sumomo?"

"V Kjótu to dopadlo špatně. Přidělil jsem Sumomo ke Koiko, která se sem vracela s Jošim, a dal jsem jí za úkol, aby se pokusila zjistit, kdo nás zradil - určitě to byl někdo z našich lidí. Byla to dobrá příležitost, kterou jsem nemohl propást, a také jsem ji chtěl bezpečně propašovat z Kjóta," vysvětlil Kacumata, ale pohledem neustále sledoval okolí. Ostatní hosté v jídelně předstírali, že ho nevidí, i když seděli daleko. "Dvakrát jsme na Jošiho zaútočili, ale ani jednou se to nepovedlo. Někdo prozradil naše úkryty a Ogama a Joši nás společně přepadli..."

"Ííí," vydechl Hiraga znepokojeně. "Stali se z nich spojenci?"

"Jenom dočasní. Ztratili jsme mnoho vůdců i mužů. Podrobnosti ti vysvětlím později, ale já, Sumomo, Takeda a pár ostatních jsme se probojovali z toho ven. Jsem rád, že tě potkávám, Hirago. Teď už běž."

"Počkejte, co je se Sumomo? Nařídil jsem jí, aby se vrátila do Čošů."

"Přinesla mi cenné informace o tom, jaká je situace tady, vyprávěla mi o Šorinovi a Orim. Doporučil jsem jí, aby se vydala do Čošů, ale chtěla zůstat, protože si myslela, že by ti mohla pomoci. Co je s Orim?"

"Je mrtvý." Slyšel, jak Kacumata hrubě zaklel - Ori patřil mezi jeho oblíbené žáky. "Gaidžinové ho zastřelili, když se pokoušel vniknout do jednoho z jejich domů," dodal rychle, jak byl stále nervoznější. "Povídá se o útoku šiši na Jošiho v Hamamacu. Prý tam zabili Koiko. A ještě nějaký šiši prý padl. Kdo to byl?"

"Ne byl, byla. Moc mě to mrzí, ale byla to Sumomo." Hiragovi se z tváře vytratila barva. "Vyzradila ji Koiko! Ta děvka o ní pověděla Jošimu, a tak zradila sonnó džoi i nás. Ale zemřela se Sumominým šurikenem v prsou."

"Jak skončila Sumomo?"

"Jako šiši. Lidé si ji budou pamatovat věčně. Bojovala s Jošim šurikenem a dlouhým mečem a málem ho zabila. To bylo její poslání - kdyby byla odhalena."

Takže Sumomo měla poslání, opakoval si Hiraga v duchu a najednou všechno pochopil. Jeho nitro vybuchlo jako sopka. Tak ty jsi tušil, že bude odhalena, a přesto jsi ji poslal do pasti. Sevřelo se mu hrdlo, ale přinutil se položit nevyhnutelnou otázku: "Jak ji pohřbili? Se ctí?"

Kdyby jí Toranaga Joši po statečném boji a smrti neprokázal úctu, tak by se za ním štvál bez ohledu na všechno ostatní, dokud by jeden z nich nepadl. Hiraga byl velitel čošuských šiši, nejsilnější složky hnutí, a Sumomo, přestože sama pocházela ze Sacumy, slíbila věrnost jemu i Čošům. "Prosím, musím to vědět. Bylo to se ctí?"

Stále žádná odpověď. Ohlédl se, ale Kacumata zmizel. Hiraga neukryl údiv. Ostatní hosté na něho tiše civěli. Z jedné strany ho sledovala skupina samurajů. Na krku mu vyvstaly žily. Hodil na stůl pár mincí a s rukou na derringeru v kapse se vzdálil stejnou cestou, kudy přišel.

* * *

Toho odpoledne panovalo v Edu ovzduší plné neblahých předtuch. Joši spěchal chodbou za čínským lékařem, Abe a čtyři samurajové ho následovali. Lékař, vysoký a velice hubený, měl dlouhý hábit a šedé vlasy spletené do copu. Cestu jim zastoupily nepřátelské osobní stráže s rukama na mečích a napjatě zkoumaly Jošiho a jeho muže pohledem. "Prosím za prominutí, urozený pane Joši," promluvil důstojník. "Tairó přikázal, že nikdo nesmí projít."

"A já jsem přikázal," ozval se lékař, kterému strach dodával předstíranou odvalu, "aby zavolali pana Jošiho."

"Pane Joši, můžete projít," pokývl důstojník zachmuřeně. "Prosím za prominutí, ale vaši muži dál nesmějí."

Ačkoli protivníků bylo mnohem více, Abe a jeho lidé sáhli po zbraních. "Stát," přikázal Joši klidně. "Počkejte tady, Abe." Abemu se sevřel žaludek obavami a hladina adrenalinu mu rychle stoupla. Dobře znal pověsti kolující po hradu, že jeho pán má být zatčen, Joši se jim však pohrdavě vysmíval.

"Prosím, promiňte, Výsosti, mohla by to být past." Když to nepřátelští samurajové uslyšeli, ztuhli.

"Jestli je to tak opravdu, smíte všechny tyhle lidi pobít," zasmál se Joši. Nikdo ani nešpitl. Pokynul lékaři, aby šel dál.

Pokud se ho někdo pokusí odzbrojit, čeká ho boj na život a na smrt.

Ale nechali ho projít bez obtěžování. Doktor otevřel dveře a s úklonou pustil Jošiho dál. Joši sice nedržel zbraň, ale byl připraven, že za dveřmi čeká vrah. Žádný tam však nebyl, pouze čtyři osobní stráže kolem futonů ve velké místnosti. Na futonech se v bolestech svíjel Andžó. "Tak, ochránce následníka," promluvil hlasem slabým, ale plným záští. "Máte zprávy?"

"Jen pro vaše uši."

"Počkejte venku, doktore, dokud vás nezavolám."

Lékař se uklonil a s pocitem úlevy se vzdálil. Tenhle pacient byl nesnesitelný a opovržením hodný. Umíral pomalu, bude to trvat ještě pár týdnů nebo měsíců, a pak nedostane zapláceno. Čínská zásada, že kdo není vyléčen, nemusí platit, se rozšířila i tady.

Strážci se nepohnuli. Ani to od nich neočekával. Byli to proslavení bojovníci a překypovali věrností. Joši poněkud ztrácel sebedůvěru. Poklekl a zdvořile se uklonil. Dnes ráno po odchodu Inedžina poslal Andžóovi žádost, aby ho urychleně přijal, že má pro něho důležité zprávy.

"Tak co, Joši-dono?"

"Včera jsem navštívil jednu z válečných lodí gaidžinů a..."

"To vím, nebo si snad myslíte, že jsem blázen a nesleduji, co děláte? Ale neřikal jste, že jde lékařské zprávy?"

"Ten gaidžinský lékař v Kanagawě. Furansu tvrdí, že umí dělat zázraky. Budete-li souhlasit, nechám ho sem přivést."

"K tomuhle vás nepotřebuji." Andžó s bolestí zvedl paži. "Proč jste tak starostlivý, když si přejete mou smrt?"

"Ne smrt, ale dobré zdraví, tairó-dono. Je důležité, abyste byl zdravý." Joši se plně ovládal, ačkoli nemocného i místnost s pachem smrti, průjmu a zvratků nenáviděl - a zároveň se bál, že se přepočítal. Kdyby teď Andžó vydal rozkaz, neměl by naději vyváznout z této smrtelné pasti. "Proč byste byl nemocný, když se můžete vyléčit? Také vám chci říct, že jsem přišel na to, jaké jsou bitevní plány gaidžinů. Zjistil jsem to ne na lodi, ale ještě ráno předtím."

"Jaké plány? Jak jste k nim přišel?"

"Na tom nezáleží, jenomže já to vím, a tak byste to měl vědět i vy." Popsal mu přesně podstatu plánu, nezmínil se jen o desetidenní čekací lhůtě po ultimátu.

"Tak se musíme stáhnout!" Jeho hlas zhrubl. Stráže neklidně přešlápaly. "Ródzú se musí ihned tajně stáhnout. Usídlíme se... v Hodogaji. Až budeme v bezpečí, v noci zapálíme cizineckou čtvrt' a nachytáme je v postelích. Ti psi! Zaslouží si potupnou smrt, bez poct. Vypálíme je, pobijeme všechny, kdo utečou, a vrátíme se sem, až flotila odpluje. Do jara se na ně přichystáme. Zapálíme Jokohamu už zítra!" Andžóovy oči se rozhořely a po bradě mu stékal pramínek slin. "Vy dostanete čest vést útok. Zorganizujte to a zaútočte zítra nebo pozítří."

Joši se okamžitě uklonil na znamení díků. "Rád přijímám takovou poctu, ale než to připravím, mám připomínku - jde o vaše zdraví. Zavolejte si gaidžinského lékaře, ti naši nejsou k ničemu a Furansu přísahali, že on dělá přímo zázraky.

Můžu ho přivést rychle a nenápadně, jestli dovolíte, už zítra. Proč byste měl zbytečně snášet bolesti? Gaidžinský doktor vás uzdraví," prohlásil rozhodně. "Pár dní navíc vaši moudrou strategii útoku nijak neovlivní. Dokud nebudete dost v pořádku, abyste se ujal velení, musíme udržovat gaidžiny v nejistotě. O to se postarám během přípravy útoku."

"Jak?"

"Sám se vydám do jejich pasti."

"Cože?" Andžó se mírně naklonil, aby na Jošiho lépe viděl, ale ten pohyb ho tak zabolet, že se musel kousnout do rtu, aby nevykřikl.

"Odvážím se toho rizika, že bych se mohl dostat do jejich moci. Půjdu na setkání s nimi jen s jedním nebo dvěma osobními strážci. Na lodi jsem zjistil, že jsou připraveni se na nás kdykoli vrhnout, zuřivě. Tomu musíme za každou cenu zabránit, tairó. Jsou nebezpeční jako hejno hladových žraloků." Tvrdil to s největší upřímností, jaké byl schopen, ale v srdci byl přesvědčen o pravém opaku. Gaidžinové jsou určitě ochotni vyjednávat a přistupovat na kompromisy a válčit by začali, jen kdyby byli zahnáni příliš do kouta... Třeba kdybychom je bláznovsky přepadli.

"Je to na mé nebezpečí," okořenil návnadu předstíraným strachem. "Jestliže mě zadrží jako rukojmí, všechna knížata vám přispěchají na pomoc. Pokud ne, nevádí, vy každopádně zapomeňte, že mě drží jako rukojmí, a zaútočte, samozřejmě, pokud si tak budete přát, tairó."

Ticho zhoustlo. Další křeč. Po chvíli Andžó přikývl na znamení souhlasu a pokynul mu, aby odešel. "Okamžitě sežeňte gaidžinského lékaře a ihned se začněte připravovat na útok."

Joši se pokorně uklonil a s vypětím všech sil se přemáhal, aby se srdečně nerozesmál.

Když Joši přivítal k bráně vyslanectví v Kanagawě, Settry Pallidar, velitel čestné stráže, zvolal: "K počtě zbrááá!" a zvedl šavli na pozdrav. Vojáci strhli pušky z ramene, vztyčili je a zůstali bez hnutí: třicet příslušníků námořní pěchoty, třicet highlanderů ve skotských suknicích a jeho dragouni na koních - stejně elegantní jako on.

Joši odpověděl tím, že zasalutoval svým jezdeckým bičikem. Potlačil neklid z toho, že vidí tolik nepřátelských vojáků s tolika naleštěnými zbraněmi. Nikdy v životě nebyl tak nechráněný. Doprovázel ho jen Abe a dva samurajové také na koních. Za nimi se pěšky plahočil podkoní a dvanáct zpocených, nervózních nosičů s těžkými ranci na tyčích mezi nimi. Další členové osobní stráže zůstali u zátarasu.

Byl oblečen celý do černého: bambusové brnění, lehká helmice, plášť široký v ramenou, dva meče a dokonce i jeho hřebec byl černý. Když minul Pallidara a zabočil do brány, povšiml si chladných modrých očí, které mu připomněly mrtvou rybu.

Na schodech nad udusanou hlinou dvorku uviděl sira Williama, jemuž po jednom boku stál Seratard a André Poncin, na druhé straně pak admirál, dr. Babcott a Tyrer - přesně jak si přál. Všichni si na sebe vzali, co nejlepší měli, cylindry a teplé vlněné kabáty proti rannímu chladu podmráčeného dne. Přehlédl je a jeho zrak na chvíli utkvěl na Babcottovi, jehož výška ho šokovala, pobídl koně a pozdravil svým bičikem. Stejně nenuceně se mu uklonili a admirál zasalutoval. Sir William těsně provázený Tyrerem s úsměvem sešel dolů, aby ho přivítal - a oba se snažili nedat najevo údiv nad malým počtem strážců. Joši seskočil po pravé straně, jak bylo zvykem v Číně, a tudíž i tady.

"Vítejte, pane Joši, jménem Jeho britského Veličenstva," pozdravil ho sir William. Tyrer okamžitě pečlivě tlumočil.

"Děkuji. Doufám, že vám nepřidělávám potíže," začal Joši svou část rituálu.

"Ne, Výsosti, je to pro nás počta. Připravil jste nám vzácné a veliké potěšení." Jošimu neušlo pronikavé zlepšení Tyrerovy slovní zásoby a přízvuku, a to ještě posílilo jeho odhodlání zneškodnit zrádce Hiragu, který, jak zjistil, tady vystupoval pod jménem Nakama. "Prosím, pane Joši, nenapijete se s námi čaje?"

Oba muži už přestali poslouchat plané fráze, navzájem se soustředěně pozorovali a hledali i ty nejmenší náznaky, které by jim mohly být později užitečné. "Serata-dono," pozdravil Joši příjemně, i když ho dráždilo, že stojí a musí se na ně dívat do výšky - většinou byli o hlavu větší než on. Připadal si totiž méněcenný, třebaže na Japonce se díval většinou svrchu on. "Těší mě, že se s vámi setkávám tak brzy. Děkuji." Pokývl Andrému a pak Seratardovi, který se zdvořile uklonil. André mu tlumočil.

"Můj pán Seratar zdravít vás jménem svůj přítel, císař Furansu, vysoký král Napoleon III. Poctěn být vám k službám." Jakmile se Joši rozloučil s Andžóem, okamžitě poslal Misamota se vzkazem k francouzskému vyslanci, aby urychleně zařídil oficiální, ale velmi tajné setkání, jehož se měli zúčastnit Seratard, sir William, hlavní důstojník námořnictva, lékař z Kanagawy a překladatelé Tyrer a André - a nikdo jiný. Sám měl přijet bez počt a jen s minimálním doprovodem a žádal, aby minimální byl i ceremoniál.

"Co si o tom myslíš, Henri?" zeptal se sir William, když za ním Seratard přispěchal, jakmile André přeložil dopis.

"Nevím. Je to výrazná osobnost. Byl na palubě čtyři hodiny, a tak jsme měli možnost si ho pečlivě prostudovat - nechtěl bys kopii mé zprávy?"

"Děkuji." Sir William dobře věděl, že všechny zajímavé informace budou vypuštěny - stejně jako by to udělal sám. Byl trochu nachlazen, a tak popotáhl. "Promiňte."

"Je to ochránce následníka, jeden z rady starších, člen starobylého japonského královského rodu - dokonce příbuzný s mikadem, císařem, jehož funkce, to možná nevíš, jsou náboženské - a tak je vysoce postavený a důležitý pro sógunát. Proč bychom se s ním nesešli?"

"To také udělám," odpověděl suše sir William, který měl mnohem podrobnější informace než Seratard, protože po dlouhé hodiny ždímal z Nakamy každíčkou podrobnost o nejvyšší šlechtě a zvláště o Toranagovi Jošim. "Uděláme to, jak si přeje. To je zajímavé, že si k tomu vyžádal Ketterera, vid'? To trochu smrdí. Pojedeme lodí, vezmeme s sebou pár nejlépe vycvičených vojáků převlečených za čestnou stráž a necháme Pearl křižovat u břehu."

"Mon Dieu, snad je nepodezíráš, že na nás narařičili past?"

"Mohl by to být mazaný pokus, jak obětovat střelce, aby vyřadili z provozu celé velení. Snadno by sem propašovali samuraje - Pallidar říká, že jsou zakopáni v dírách po obou stranách Tókaidó odsud až do Hodogaji a ještě dál.

Nevypadá to jako léčka, ale pro každý případ nabijeme pušky ostrými. Ne, francouzské vojáky ne, příteli. Promiň, ale ne. Ne, Henri. Jenže k čemu asi potřebují Babcotta?"

"Jménem Francie jsem jim nabídl postavit nemocnici, abychom upevnili vztahy. Byl potěšený... Nic si z toho nedělej, William, nemůžeš myslet na všechno. Hovořili jsme o Babcottovi, který si vysloužil určitou pověst. Třeba se s ním chce Joši poradit." Seratard neměl důvod prozradit Andrého informace o tom, že tairó onemocněl.

Ve velké přijímací místnosti se podával japonský čaj. Všichni se usadili podle protokolu a chystali se na nekonečné zdvořilostní fráze, které mohly zabrat i hodinu. Jeden doušek čaje a všechny překvapila Joših slova: "Důvod, proč jsem s pomocí Serata-dono požádal o tuto důvěrnou schůzku - přirozeně jménem tairóa a rady starších - spočívá v tom, že nastal čas učinit pokrok v našich dobrých vztazích." Zarazil se a přísně pokynul Tyrerovi. "Prosím, nejdříve to přeložte a pak budu pokračovat."

Tyrer uposlechl.

"Nejdřív doktor-sama. Zbytek jednání se ho netýká." Joši záměrně čekal celé tři dny, než se obrátil na lékaře. Není proč spěchat, říkal si cynicky: Andžó přece tvrdil, že nestojí o to, abych to zařídil, tak ať si trpí!

Vtom sám pocítil křeč v břiše, protože si vzpomněl, jak zbytečně riskoval a vydal se na milost a nemilost Andžóovi, den ode dne nebezpečnějšímu. Udělal jsem hloupost, že jsem slíbil naplánovat a vést útok - to není tak obtížné - protože mi nezbude nic jiného, než to skutečně splnit, pokud nepřesvědčím barbary, aby se dnes zachovali, jak si přeji: "Prosím, aby se lékař se mnou vrátil do Eda a tam vyšetřil významného pacienta, který možná nebude jmenován. Zaručuji mu bezpečnost."

Sir William namítl: "Tak důležitý člověk jako doktor-sama určitě nemůže cestovat bez doprovodu."

"To chápu, ale v tomto případě promiňte, prostě to nejde." Joši se teď, když měl oči ve stejné výši jako všichni kromě Babcotta, cítil klidněji. "Ručím za jeho bezpečnost."

Sir William se schválně zamračil. "Georgi? Co ty na to?"

Tuto možnost prohodili předem. "Já bych šel sám, sire Williame. Jeden z mých asistentů se mi zmínil, že tairó prý onemocněl. Možná to bude on."

"Můj Bože, kdybys tak dokázal toho darebáka vyléčit - nebo ho otrávit - nevím, co by bylo lepší. Ovšemže žertuji."

"Není to nebezpečné, pro mě ne. Já jsem cenný, jen když žiju, jako rukojmí nejsem k ničemu. A vyléčit jejich pohlavára by nám rozhodně vylepšilo pověst."

"Souhlasím. Skočíme do toho po hlavě. Mimochodem, slyšel jsem, že se s tebou včera radila Angelique."

"No jo. Zdá se, že si o tom povídá celá čtvrť. Jsi už osmý, kdo se mě na to vyptává. Je nachlazená, v tomhle počasí jsou nasydlí všichni, i ty. Ale i kdyby se se mnou chtěla poradit kvůli něčemu jinému, bylo by to důvěrné, a tak toho nech."

Sir William se usmál, když si vzpomněl, jak z něho zkoušel něco vytáhnout a tvrdil, že její případné těhotenství vůbec není soukromá záležitost. Nezbyvalo už mnoho dní a celá cizinecká čtvrť byla nervózní, nikdo nebyl ochoten vsadit větší obnos na to, zda se zjistí, že čeká dítě, nebo ne. A do pěti dnů se čekal první úder z Hongkongu kvůli Malcolmovi, jeho pohřbu a reakci Tess Struanové.

Sir William se v soustředil na to, co se odehrávalo právě v té chvíli. Babcott se obrátil přímo na Jošiho lámanou japonštinou: "Ano, jít Edo, pan Joši. Kdy jít, prosím?"

Joši odpověděl pomalu. "Až odejdu, doktor-sama. Děkuji. Odpovídám za vás. Zajistím vám bezpečný návrat. Budete potřebovat tlumočníka, ano?"

"Ano, prosím, pan Joši," přikývl Babcott, ačkoli by se bez překladatele obešel. Podíval se na Tyrera. "Byl jsi vybrán, Phillipe."

Tyrer se pousmál. "Chtěl jsem se přihlásit dobrovolně."

"Zeptej se ho, jak se tam dlouho zdržíme?"

"Říká, že jen tak dlouho, kolik potrvá vyšetření."

"Tak jsme dohodnutí," uzavřel diskusi sir William.

"Nechám to na vás. Mám ordinaci, a tak víte, kde mě najít." Lékař se na uklonil Jošimu, a když ten mu pozdrav opětoval, odešel.

Joši, který pečlivě volil slova a snažil se mluvit jednoduše, změnil téma: "Venku čekají nosiči s bednami stříbrných mincí v hodnotě sta tisíc liber. Ty nabízí šógunát jako plné vyrovnání odškodného, které žádáte od dotyčného knížete. V zásadě to šógunát považuje za správný obnos." Nedal najevo, jak ho pobavil Tyrerův a Andrého údiv. "Přeložte přesně, co jsem řekl."

Tyrer opět uposlechl, tentokrát však netlumočil slovo od slova, ale s občasnou výpomocí Andrého dal dohromady přesný obsah. V místnosti zavládlo překvapené ticho.

"Výsosti," zeptal se Tyrer slabě, "můj pán ptá, odpovědět teď, nebo Joši-sama říkat víc?"

"Víc. Šógunát vyplácí tyto peníze jako zálohu místo Sandžiróa ze Sacumy. Odpovědnost nese jenom on. Jak bylo vysvětleno již dříve, nepodléhá šógunátu - ve všem. Přeložte."

Opět se tak stalo. Viděl, že oba předáci jsou vyvedeni z rovnováhy, přesně jak si to naplánoval. To ho sice potěšilo, ale svou nejistotu tím ještě nezaplašil. "Nemůžeme donutit Sandžiróa ze Sacumy, aby zrušil rozkazy, které možná vydal, možná ale nevydal svým mužům ohledně gaidžinů - dokonce ani k tomu, aby se omluvil. Stejně ho nemůžeme přimět, aby nám splatil peníze, které poskytujeme jako zálohu ve snaze uzavřít tuto otázku, ledaže bychom proti němu vedli válku. A na tu nejsme ochotni přistoupit."

Tentokrát chvíli trvalo, než se podařilo přetlumočit tato slova přesně. Vzhledem k panujícimu napětí a tomu, jak všichni byli soustředění, André opět vypomáhal.

"Výsosti?"

"Přeložte toto přesně a pečlivě. Ve snaze o přátelství s Ingeriši a Furansu šógunát vyřešil, co vyřešit může... aniž by šel do války." Joši se opřel a přemýšlel, zda návnadu dost okořenil.

Jeho poslední slova byla přijata mlčením. Neušlo mu však, že ačkoli sir William vypadal netečně, něco tichounce zabručel. Seratard však přikývl a zahleděl se na Andrého.

Sir William, v jehož nitru to vřelo nadšením, čekal, jak bude Joši pokračovat. Ten ale mlčel, a tak se obrátil na Phillipa.

"Zeptej se pana Jošiho, zda hodlá něco dodat, nebo zda už můžu odpovědět."

"Říká, že si zatím nepřeje pokračovat."

Sir William si odkašlal a květnatě se rozhovořil - k Tyrerově tichému zděšení: "Pane Joši, dovolu, abych jménem vlády Jeho Veličenstva a Francie poděkoval vám a šógunátu, že zlikvidoval část problémů, které se nakupily mezi námi.

Děkujeme vám i za vlastní osoby a přejeme si, aby náš pobyt ve vaší zemi přinesl štěstí a rozkvet Japonsku, šógunátu i nám. Toto gesto otevírá novou epochu porozumění mezi našimi dvěma státy i dalšími, které zde mají zastoupení."

Počkal na překlad - Tyrer i André se omlouvali a prosili Jošiho o trpělivost a co nepřesněji převedli řeč do jednodušších výrazů. Když domluvili, sir William řekl: "S jeho dovolením bych chtěl požádat o krátkou přestávku.

Phillipe nebo André, požádejte ho o chvíli strpení, omluvte se a tak dál, ale vysvětlíte, že můj močový měchýř je na tom špatně. To je tím nachlazením."

Oba tlumočníci rychle překládali.

"Samozřejmě," okamžitě souhlasil Joši, i když mu nevěřil.

Sir William vstal, Seratard se také omluvil a zatímco mířili chodbou k nočníku, který ani jeden nepotřeboval, sir William vzrušeně zašeptal: "Můj Bože, Henri, pochopils to stejně jako já? Říká, že si to můžeme vypořádat se Sandžiróem sami."

Seratard byl stejně nadšený. "Úplně tím odstoupil od zásady, že všechno musí procházet přes bakufu a šógunát. Mon Dieu, vždyť nám dal carte blanche."

"Pas ce crétin," přešel sir William do francouzštiny, aniž si to uvědomil. "Jestli se smíme vypořádat se Sandžiróem, je to precedent, abychom zasáhli i proti jiným knížatům, třeba proti tomu darebákovi, co ovládá Šimonoseckou úžinu. Ale co za to bude, k čertu, požadovat?" Hlasitě se vysmrkal. "Určitě něco ano."

"Nemám ani tušení. Ale žádná maličkost to nebude, mon brave. Nemůžu pořád uvěřit tomu, že se vydal do našich rukou, nikdy bych nepředpokládal, že přijede jen s tak malým doprovodem. Určitě ho napadlo, že bychom ho mohli zadržet jako rukojmí a chtít výměnou Sandžiróa."

"Jistě. Sakra, to je ale krok vpřed. A pořád nemůžu uvěřit, že přešel rovnou k věci, žádné okolky. Netušil jsem, že se tady něčeho takového dočkám. Ale proč, co? Něco tady není v pořádku."

"To ano. Merde, škoda že on není tairó."

Chachá, to mě také napadlo a mnohem dřív než tebe, pomyslel si sir William. Trochu popostrčit tady, potom trochu zatáhnout tamhle a byli bychom za vodou jako v Indii.

Rozepnul se a sledoval proud. Uši uzavřel na zámek před dalšími Seratardovými vývody, urovnával si myšlenky, přemýšlel, co by mohl nabídnout, jak daleko zajít a čím přinutit Ketterera, aby ho uposlechl bez souhlasu Admirality či ministerstva zahraničí. Zatracený chlap!

A zatracený Palmerston! Žádal jsem ho o urychlený souhlas s tím, abych zavedl civilizované zákony, tak proč mi ještě neodpověděl? Nejspíš už to udělal, uvažoval. Kódovaná depeše odešla telegrafem do Basry a teď se veze někde na poštovní lodi v diplomatickém pytlí. Proud moči ustal. Otřepal se a jako vždy si připomněl, co mu vtloukali do hlavy jako školákovi v Etonu: "Když zatřepeš víc než třikrát, tak si s tím hraješ." Rychle uvolnil místo Seratardovi, zapnul se a napadlo ho, že množstvím i silou Seratard připomíná malého koně. Zajímavé. Určitě to bude tím vínem, pomyslel si a vrátil se do jednací místnosti.

Potom rozhovory pokračovaly jako po másle. Zkušeně a diplomaticky obratně sir William se šikovnou Seratardovou pomocí s velkými okolky prohlásil, že "kdyby nějaká síla náhodou vystoupila proti někomu, jako je například Sandžiró, nebo například proti jeho hlavnímu městu, byla by to nanejvýš nešťastná událost, i když by takový čin byl opodstatněný vzhledem k nějakému nepřipustnému vražednému činu spáchanému proti cizím státním příslušníkům. Kdyby k takovému činu došlo, vyvolal by bouři protestů z Eda a bylo by třeba se za takový těžko představitelný čin omluvit..."

Naprosto nic nebylo řečeno přímo, nic nepotvrzovalo, že někdo žádal nebo vydal takový souhlas. Nic nebylo dáno písemně. Případný nepřátelský čin takového druhu, "zvláštní případ", by se dal vyřešit pouze při pečlivém dodržování diplomatického protokolu.

Tyrerovi i Andrému už třeštila hlava a oba v duchu proklínali své nadřízené, protože vyhyčované věty byly téměř nepřeložitelné.

Joši v duchu jásal. Sandžiró už byl vlastně mrtvý a první překážka byla odstraněna bez námahy. "Myslím, že se vzájemně chápeme a že můžeme přejít k dalším problémům."

"Ano, rozumíme si jasně." Sir William se opřel a zauvažoval, co bude jeho protihráč žádat výměnou.

Joši se zhluboka nadechl a vypálil další salvu: "Přeložte to další větu po větě. Vysvětlete to kvůli přesnosti. Zdůrazněte také, že tento rozhovor musí být zatím považován za státní tajemství." Neušel mu Tyrerův prázdný pohled, a tak se pro jistotu zeptal: "Víte, co je státní tajemství?"

Tyrer se poradil s André a přikývl: "Ano, Výsosti."

"Ano, tak přeložte: Jsme dohodnutí, že tohle zůstane státním tajemstvím mezi námi?"

Sira Williama napadlo, že tohle bere všemi deseti: "Platí." Seratard ho následoval.

Tyrer si otřel čelo. "Připraveni, Výsosti."

Teď už Joši držel situaci pevně ve svých rukou: "Přeji si modernizovat šógunát a bakufu. Přeložte. K tomu potřebuji vědomosti. Přeložte. Ingerand a země Furansu jsou nejmocnější státy v zahraničí. Přeložte. Žádám vás, abyste navrhli plány, jak byste pomohli šógunátu vybudovat moderní námořnictvo, přístavy a armádu. Přeložte!"

Admirál Ketterer sebou trhl a jeho šije málem vzplála plamenem. "Ticho," pošeptal mu sir William koutkem úst. "Ani slovo!"

"Také moderní bankovní systém a první továrny. Jedna země nemůže udělat všechno. Jste bohatí, šógunát je chudý.

Pokud budou vaše plány přijatelné, jsme ochotni domluvit se na slušné ceně. Zaplatíme uhlím, stříbrem, zlatem a pronájmem přístavů. Jestli vás to zajímá, rád bych dostal do třiceti dnů předběžnou odpověď. Jestli ano, bude stačit rok na to, aby vaši vládcí schválili podrobné plány?"

Jošimu dělalo potíže tvářit se netečně a dumal, jak by asi reagovali, kdyby zjistili, že ani nemá právo takovou nabídku učinit, ani není schopen zajistit splnění případné dohody. Nabídka měla na rok zabránit střetu s cizinci. Potřeboval nutně odklad, aby potlačil vnitřní nepřátele šógunátu, a teď, když Sandžiró bude odstraněn, se bude moci soustředit na své hlavní soky, Ogamu z Čóšú a Joda z Tosy.

Zároveň tím skočil do budoucna, do neznáma, bál se toho a zároveň byl nadšen, i když nechápal proč. Všechny nápady se zakládaly na informacích, které Inedžinův zvěd získal od nic netušícího šoji Rjóšioho o metodách gaidžinů. Ty si ověřil tím, co viděl a slyšel na válečné lodi, která na něho zapůsobila velkým dojmem, ačkoli zdaleka nebyla tak obrovská a smrtelně nebezpečná jako vlajková loď Ingerišů.

Třebaže se mu to vůbec nezamlouvalo, smířil se s tím, že se v zájmu vlastní sebeobrany musí Země bohů zmodernizovat. A aby toho dosáhl, nezbývá mu než s gaidžiny vyjednávat. Nenáviděl je, pohrdal jimi a nevěřil jim, jenže oni by dokázali Nippon zničit, nebo jej alespoň uvrhnout do nekonečné občanské války, do podobné, jaká zuřila před staletími, než se šógunu Toranagovi podařilo udusit bušidó, válečný duch samurajů.

Pozoroval oba jejich vůdce, jak se radí. Předák Ingerišů oslovil mladého překladatele Tairu, který odpověděl svou prapodivnou, ale srozumitelnou japonštinou: "Můj pán děkuje vám, Výsosti za... za důvěřování. Potřebovat sto dvacet dní na posláni zprávy 'královnin parlament' a Furansu král sehnat... sehnat, dostat zpátky odpověď. Oba vůdci jistí, odpověď je ano."

Sto dvacet dní bylo lepší, než očekával. "Dobře," přikývl zachmuřeně, třebaže se mu pocitem úlevy zatočila hlava. A teď k tomu nejlepšímu, pomyslel si, když viděl, jak se druhá strana chystá ukončit jednání. Oko za oko, smrt za smrt: "A nakonec jsem přesvědčen, že Wirem-sama netuší, že muž, kterému poskytl útočiště, zvaný Nakama, je odrodilý samuraj, rónin a vzbouřenec, jehož pravé jméno zní Hiraga a někdy si říká Otami. Žádám jeho okamžité vydání. Je stíhán pro vraždu."

* * *

Právě v té chvíli v jokohamské Jošiwaře na druhé straně zátoky Kacumata říkal: "Hirago, přemýšlel jsi o tom, jak rozzuřit gaidžiny, jak je vyprovokovat, aby zaútočili proti šógunátu?" Oba muži seděli proti sobě v osamoceném domečku v zahradě U Tří kaprů.

"Nejjednodušší by bylo zapálit jeden z jejich kostelů." Hiraga hluboko ukryl svou zášť, protože Kacumata byl velice vnímavý. Právě dorazil do hostince, kam ho přivolał z jeho útulku ve vesnici ospalý sluha. Až na pár kuchyňských pomocníků, kteří udržovali oheň a umývali nádobí, v okolí nebyl nikdo. Raiko a její dámy dosud spaly - jen málokterá se probouzela před polednem. "To by je rozzuřilo, ale dřív bych vám rád pověděl, čeho jsem tady dosáhl a..."

"Později. Nejdřív potřebujeme plán. Kostel? Zajímavý nápad," prohodil Kacumata. Obličej měl chladný a přísný. Byl už přestrojen jinak než v Hodogaje. Teď vypadal jako buddhistický kněz, byl čistě oholen, jen pod nosem měl knírek a na hlavě krátký porost, oblékl se do oranžové buddhistické kutny, na nohy si obul sandály a kolem pasu si ovázal růženec s modlitebními kuličkami. Dlouhý meč z pochvy na zádech ležel po jeho boku na futonech a mon, pět insignií na jeho hábitu, hlásalo, že je členem militantního klášterního řádu.

Tyto vojenské řady se skládaly ze samurajů, kteří se trvale nebo jen dočasně vzdali svého statusu, aby kázali, jednotlivě či ve skupinách procházeli po zemi, konali dobré skutky, potírali zloděje a bandity a chránili chudé před bohatými a bohaté před chudými - a některé kláštery. Bakufu a knížata je většinou trpěla, pokud ovšem jejich násilnictví nepřekročilo přijatelné meze.

Včera v noci drze prošel kolem závory s dokonale zfalšovanými dokumenty. Dostavil se pozdě a bez ohlášení, ale Raiko mu okamžitě uvolnila nejlepší chatku. Na rozdíl od ostatních šiši pocházel z bohaté rodiny a vždy s sebou nosil mnoho zlatých obanů.

"Kostel," opakoval a pohrával si s tou myšlenkou. "To by mě nenapadlo. Nechali bychom tam vzkaz, že se tak stalo na rozkaz Jošiho, tairóa a ródzů s varováním, že mají opustit naši zemi. Moc bychom se potřebovali pomstít Jošimu." V koutcích úst se mu objevily sliny. Rozzlobeně je otřel. "Náš úhlavní nepřítel je Joši. Jeden z nás ho musí přepadnout. V Kjótu pobíí mnoho našich bojovníků, některé vlastnoručně zastřelil. Kdybych na něho mohl zaútočit sám, udělal bych to. Ale na všechno dojde. Takže vypálíme kostel. Dobrá."

Hiraga byl zmatený. Kacumata mu připadal podivný a úplně jiný. Ztrácel trpělivost a choval se, jako kdyby byl kníže a Hiraga jeden z jeho goši. Já jsem vůdcem šiši v Čóšú, pomyslel si vztekle, a ne nějaký žáček, kterému může dávat rozkazy každý sensei ze Sacumy, i kdyby byl sebeproslavnější. "Tím by se z Jokohamy stalo vosí hnízdo. Já bych možná musel utéct, a to by nás v téhle chvíli poškodilo, protože dělám teď pro nás důležité věci. Situace je tady velmi obtížná, sensei. Musíme se dohodnout na plánu, třeba kam uprchneme, jestli máme vůbec uprchnout?"

"Do Eda." Kacumata si ho prohlížel. "Na čem ti záleží víc, na sonnó džoi, nebo na tvém bezpečí mezi gaidžiny?"

"Na sonnó džoi," odpověděl okamžitě a věřil tomu. "Ale je důležité, abychom se dozvěděli, co oni vědí. Když poznáš svého nepřítele jako..."

"Teď nepotřebuji citáty, Hirago, ale skutky. Prohráváme a Joši vítězí. A nemáme jiné řešení než poštvat ty gaidžiny, aby se vztekle vrhli proti bakufu a šógunátu. To by prospělo sonnó džoi víc než cokoli jiného, a tedy to má před vším ostatním přednost. Zoufale potřebujeme znovu získat podporu a tvář, pak se bojovníci přihnou pod naši vlajku a úderné síly šiši se přeskupí tady i v Kjótu. Povolám posily ze Sacumy a Čóšú a zaútočíme na brány, abychom osvobodili císaře. Tentokrát uspějeme, protože pozornost Ogamy, Jošiho a toho smradlavého šógunátu upoutají akce proti nepřátelským gaidžinům. Jakmile obsadíme brány, sonnó džoi se stane skutečností." Jeho sebedůvěra nepřipouštěla pochyby.

"A když podráždíme gaidžiny, co potom, sensei?"

"Budou ostřelovat Edo, šógunát odpoví přepadením Jokohamy - a obě strany prohrají."

"Jenže všechna knížata se postaví na stranu šógunátu, protože gaidžinové se vrátí."

"Jestli se vrátí, bude to až ve čtvrtém nebo pátém měsíci. Do té doby ovládneme brány a na naše doporučení císař rád vydá gaidžinům viníka Jošiho, nebo alespoň jeho hlavu, případně i Nobusadu, Andžóa, nebo hlavu kohokoli jiného, o niž požádají, aby ukojili svou žízeň po pomstě. Na naše doporučení jim Syn nebes dovolí s námi obchodovat, už bez válek, ale jen přes Dešimu v přístavu Nagasaki, jako tomu bylo po staletí." Kacumata si byl jistý. "Tak se to stane. Nejdřív kostel - a co třeba loď?"

Hiragu to překvapilo. "Jakou loď?" zeptal se, přestože měl plnou hlavu argumentů proti Kacumatovým tvrzením a byl si jist, že vše dopadne úplně jinak. Zároveň se snažil najít způsob, jak odvést Kacumatu od jeho záměru, poslat ho do Eda a zavolat ho zpátky za měsíc nebo za dva - tady vše bylo na nejlepší cestě s Tairou a sirem Wiremem, Jami-samou a šojou a nechtěl to ohrozit. Na to, abychom rozzuřili gaidžiny zapálením kostela, bude dost času, až si najdeme bezpečný úkryt...

"Potopení válečné lodě by je rozdráždilo, nebo ne?"

Hiraga zamrkal. "Jako... jako nic jiného."

"Kostel zapálíme, abychom odvedli pozornost, a hned na to potopíme loď. Tu největší."

Hiraga nevěřícně pozoroval Kacumatu, jak sahá do vaku na zádech. Vytáhl z ní čtyři kovové trubky obalené drátem. A doutnákem. "V tomhle je výbušnina, střelný prach. Když se jedna hodí okénkem nebo otvorem pro děla do lodi, nebo připevní k jejímu boku, udělá do ní velkou díru. Dvě by ji potopily."

Hiraga byl unesen a zapomněl na vše ostatní. Sáh po trubici. Připadalo mu, jako by v jeho ruce ožila. Nahoře měla díрку pro doutnák a on si už představoval, jak hoří zápalná šňůra a jeho ruka tiše vsouvá bombu do nejnižšího otvoru pro děla, potom do druhého a rychle ustupuje na člunu krytém vodním oparem, tiše mizí a pak, když je v bezpečí, zazní obrovský výbuch, který odpálí i další nálože a nakonec se velká loď ztrácí pod hladinou.

A se všemi jeho vlastními plány.

"Je to vynikající nápad, Kacumato," vydechl a hlava se mu zatočila. "Potřebujeme zvolit takovou dobu, kdy nebude svítit měsíc a moře bude klidné. Všechno pečlivě naplánujeme. Nejlepší by to bylo na jaře nebo začátkem léta. Pak už tady nebudu moc zůstat a... Musím vám toho povědět tolik, co jsem zjistil." Málem ze sebe vychrlil, že už umí dobře anglicky, ale zarazil se. "Ještě pár týdnů a budu hotov. Pak ten kostel a loď."

"Kostel zapálíme a loď vyhodíme do povětří zítra večer."

"To není možné."

Kacumatu jeho úlek tiše pobavil. Hned ho napadlo, jaká je to ostuda, že Ori padl a Hiraga zůstal naživu - Ori byl mnohem schopnější. Pocházel ovšem ze Sacumy, a ne z nějakého Čóšú. "Kolikrát mám opakovat, že nejlepší zbraní šiši je překvapení. To, rozhodnost a rychlost. Kde je Akimoto?"

"Ve vesnici. Myslel jsem si, že ho teď radši nepřivedu," odpověděl Hiraga zadumaně. Od návratu z Hodogaji se ještě se svými tajnými myšlenkami bratranci nesvěřil, jenom mu oznámil, že Sumomo je mrtvá a že ji Jošimu vyžradila Koiko, zamlčel však, že ji podle něho poslal Kacumata do beznadějné situace. Stejně zbytečně chce obětovat i nás dva kvůli šílenému plánu a celá má práce přijde vniveč. "Zítra je moc brzy. Radil bych..."

"Kostel snadno zvládne jeden člověk - Akimoto. Budeme potřebovat malý člun, třeba rybářský. Seženeš ho?"

"Snad ano," odpověděl Hiraga automaticky. Mozek mu zamlžovaly myriády otázek a obav. "Možná bych ho mohl ukrást. Sensei, já si..."

"Neuvažuješ jasně. Když rybáři odcházejí od člunu, vždy si odnášejí vesla s sebou. To není nutné. Kup ho." Kacumata vytáhl malý hedvábný měšec a hodil ho na stůl. "Hirago, soustřed' se!" přikázal mu přísně. "Copak tě život s gaidžiny tak zkazil, že jsi zapomněl na svou přísahu sonnó džoi? Soustřed' se, plán máme dobrý a načasování je dokonalé. Dokážeš koupit člun?"

"Ano, ano, ale... Ale, sensei, kam se stáhneme?"

"Ústup bude snadný. My tři, ty, Takeda a já, potopíme loď, doplujeme co nejbližší k Edu a ztratíme se ve městě."

"A co ten další člověk, který zapálí kostel?"

"Ten uteče pěšky."

"Budeme potřebovat pomoc dalších šiši, je to velká akce. Celá oblast bude jedna smrtelná past."

"Takhle bude ústup jednodušší. Čtyři lidé stačí. Útok proti lodi povedu já a jestli zítra bude foukat vítr, od kostela by mohla chytit celá Jokohama, a to by byl další dárek. Vrať se dnes večer s Akimotem a já rozhodnu o dalších plánech."

"Ano, ale kde je Takeda?"

"Nechal jsem ho v Hodogaje. Dorazí sem odpoledne. Tak po setmění, Hirago." Kacumata se rázně uklonil na znamení, že rozhovor končí.

Hiraga mu zmateně pozdrav vrátil. Příliš mnoho let uctíval tohoto sensei, mistra meče a taktiky, a měl z něho příliš velkou hrůzu, než aby se mu vzepřel. Vyšel ven a klopýtal přes můstek do cizinecké čtvrti, po vesnické ulici, zabočil na promenádu a kráčel po ní. Nevšímal si okolí a v hlavě se mu rojily temné myšlenky a spousta nesmyslů. Jeho budoucnost teď chce zničit tenhle člověk ze Sacumy, který se rozhodl vzít osud do svých rukou.

Jenže sensei má pravdu, uvažoval. Ty dva činy by dohnaly gaidžiny k šílenství, jejich flotila by napadla Edo, Edo by shořelo a Jokohama by byla zničena na oplátku. Ovšem šiši do té doby brány neovládnu, pouze celý Nippon zachvátí válka. Ale na tom gaidžinům nezáleží.

Dřív nebo později se stejně budeme muset otevřít jejich světu. O tom už gaidžinové rozhodli. A vytvoří si základny v Jokohamě i jinde, protože jsou tak mocní, že mohou zničit naše pobřeží a zavřít naše přístavy, třeba navždy, budou-li chtít, a žádný Božský vítr nám nepomůže.

"Kam deš, kámo?"

"Aha." Stál před budovou vyslanectví. "Brý ráno, pane stráž. Jít k Taira-sama."

"Ten tu není, kámo," řekl voják se zívnutím. "Pan Tyrer a starý sou v Kanagawě."

"Ano?" Hiraga se podíval přes zátoku. Krajina už byla zimní. Kanagawu v dáli sotva rozeznal. Fregata, poznal, že to je Pearl, se pomalu vzdalovala pod parním pohonem od břehu, proti větru, tichá a smrtící. Vlaková loď se čtyřiceti šedesátilibrovými děly zůstávala za ní na kotvě. "Vrátit se pozděj," zamumlal.

Zdrceně se vydal do vesnice. Aby koupil člun. Třebaže s plánem nesouhlasil, byl především šiši.

* * *

Po poledni si v kajutě H. M. S. Pearl přítukl sir William se Seratardem a vzájemně si blahopřáli k úspěšnému jednání.

"Skvělý krok vpřed, Henri, starý příteli," řekl sir William žoviálně. Sáh po láhvi a prohlédl si etiketu. "Na ročník 48 to ujde. A jídlo bylo taky skvělé." Na stole ležely zbytky oběda, který připravil Seratardův šéfkuchař: studení pečení holubi, quiche, koláč s masovou náplní, kůrky od francouzského chleba a pár plátků oblíbeného sýra brie, který dovezla poslední obchodní loď ze Šanghaje. "Pořád nemůžu uvěřit, co všechno nám Joši nabídl."

"Souhlasím. Bylo to skvělé. My jim vycvičíme námořnictvo, vy armádu, my si vezmeme bankovnictví a celní úřady a..."

"Ty snílku!" zasmál se sir William. "Ale nebudeme se hádat, jak si to rozdělíme, to udělají Londýn a Paříž." Spokojeně

si odříhl. "Až přijde na otázku, kolik za to, budeme jim nakonec muset půjčit, aby si koupili naše lodě, továrny a všechno ostatní - i když nám teď slibují, že zaplatí hotově."

"Ano, ale přijmeme obvyklé záruky, příjmy z celních poplatků a tak dále." Oba se zasmáli.

"Zbude toho pro obě země až až," usoudil sir William, který pořád ještě nemohl uvěřit Jošihovo jednání. "Udělej mi laskavost, Henri, prosím, neškádlí admirála, mám s ním beztak starosti až po krk."

"Dobrá, ale když on je takový... Ale to je jedno. Co bude s tím Nakamou? To mě šokovalo. Měl jsi štěstí, myslím, štěstí, že tě někdy v noci nezabil, jsi jejich nepřítel číslo jedna. Co tě napadlo takhle riskovat?"

"Nebyl ozbrojený a pomáhal Phillipovi s japonštinou," vysvětloval sir William. Jestli to nikdo neprozradil, tak jen on sám, Tyrer, McFay a Babcott věděli, že se ten člověk naučil anglicky, a nebylo proč se právě o tohle tajemství s kýmkoli dělit. "Dávali jsme si na něho pozor," dodal věcně, i když jím znovu otřásl, jakému nebezpečí se vystavoval. "Co s ním provedeš?"

"To, co jsem slíbil Jošimu."

Všichni se zhrozili, když se Joši rozhovořil o Nakamovi - sir William skoro stejně jako Tyrer - zvláště pak o tom, že ho stíhají za vraždu Utaniho, jednoho z rady starších, a za další přepadení. Okamžitě odpověděl: "Phillipe, pověz panu Jošimu, že hned po návratu do Jokohamy zahájím úřední vyšetřování a jestli se potvrdí, co říká, okamžitě ho vydám úřadům. Phillipe!"

Jenže Tyrer zcela oněměl. Nemohl jeho rozhodnutí pochopit, a tak jen netečně zíral na Jošiho. André se však ihned vzpamatoval a přetlumočil to místo něho a potom sebou trhl, když mu Joši odsekl.

"On... pan Joši říká, jestli pochybujeme o jeho slovech?"

"Ne. Vůbec ne, pane Joši." Sir William hovořil klidně, ale neušlo mu, jak se oči jeho protivníka zúžily. "Ale stejně jako vy máte své zákony a zvyky, tak je máme i my, například vy nemůžete nařídít vašemu knížeti Sandžiróovi, aby vás poslechl, tak i já musím postupovat podle našich zákonů, které, jak se jasně hovoří ve smlouvě, v Jokohamě platí přednostně."

"Říká, sire Williame, aha, ano, smlouvy. V tomto novém duchu přátelství souhlasí s tím, abyste splnil své povinnosti spojené s vydáním... toho vraha. Zítřka pro něho pošle své lidi, aby ho zatkli. Pokud jde o smlouvu, doslova tvrdí, že v ní bude třeba provést nějaké úpravy. Chce je projednat za dvacet dnů."

Ted' už klidně Tyrer namítl: "Promiňte, sire Williame, ale pokud jde o toho Nakamu, směl bych doporučit, aby..."

"Ne, Phillipe, nesmíš. André, přelož mu přesně: Bude nám ctí kdykoli projednat otázky dotýkající se zájmů obou stran." Volil slova pečlivě a s úlevou si vydechl, když uslyšel odpověď: "Pan Joši děkuje a říká, že se sejdeme do dvaceti dnů nebo dříve. A teď se vrátí do Eda s doktorem Babcottem."

Když skončily zdvořilostní fráze a úklony a Joši opustil místnost, Seratard si vydechl: "Williame, myslím, že jsi z té pasti vyklouzl šikovně. Je to mazaný chlápek. Gratuluji."

"Jenže pokud jde o námořnictvo...", spustil rozpálený admirál.

Sir William ho přerušil: "Nejdřív bych chtěl vypravit Babcotta a Tyrera na cestu. Pojď, Phillipe." A když se ocitli o samotě, sykl: "Co tě to, k čertu, popadlo?"

"Nic, pane."

"Tak proč jsi z toho celý paf? Nezapomínej, že máš jenom tlumočit, a ne něco navrhopat."

"Promiňte, pane, ale pokud jde o Nakamu, pane..."

"Vím, že se ti o něho jedná, Bože, ty ses málem sesypal u jednacího stolu. Snad si nemyslíš, že si toho náš mazaný host nevšiml? Ty máš, zatraceně, povinnost překládat, co se říká, do ničeho se neplést, a tím to končí. To už je podruhé, co tě na to musím upozornit."

"Promiňte, pane, ale Nakama je důležitý..."

"Hiragu, nebo jak si teď říká? Ježíši Kriste, je obžalován z vraždy. Ano, skutečně se nám osvědčil jako vynikající zdroj informací, ale Všemocný Bože, je to také odpadlík a zločinec. Měli jsme oba štěstí, že nás nezamordoval ještě v posteli. Když si uvědomím, jak volně pobíhal po úřadu a tvém bytě..."

"Co chcete dělat?"

"Zatraceně, už jsem to řekl: vyšetřit to, a jestli to je pravda, a já předpokládám, že ano, tak nám čest velí, abychom jim ho vydali."

"Nemůžete ho považovat za politického uprchlíka?"

"Svatá dobroto! Pomátl ses? Žádáme odškodné a vrahy našich občanů, tak jim přece nemůžeme odmítnout vydat zločince jejich, který je obžalován, a zřejmě poprávu, že zavraždění jednoho z jejich vládců? Joši slíbil, že mu zajistí spravedlivý soud."

"Už je mrtvý, jiný soud ho nečeká."

"Jestli je vinen, tak si nic jiného nezaslouží." Ovládal se, protože Tyrer dnes odvedl dobrou práci a protože přátelství těch dvou mu přineslo značné výhody. "Phillipe, vím, že byl pro nás nesmírným přínosem, ale musíme ho vydat - až si s ním promluvíme. Od začátku jsem ho varoval, že jestli si ho vyžádají, bude muset jít. Ted' na Nakamu zapomeň a zjisti co nejvíce o Babcottovu pacientovi. Při troše štěstí to bude sám tairó."

Odešli na dvorek, kde Joši právě nasedal. Babcott čekal u koně, kterého mu půjčil Pallidar, druhý byl připraven pro Tyrera. Čestná stráž v nejvyšší pohotovosti stála kolem. Joši vydal příkaz a nosiči odstoupili od holí s přivázanými ranci, potom pokynul Tyrerovi, který ho chvíli poslouchal, uklonil se a zase se vrátil.

"Povídá, že si můžete přepočítat peníze, jak chcete, sire Williame. Dejte mu, prosím, zítřka stvrzenku. Tenhle člověk," Tyrer ukázal na Abeho, "si zítřka přijde pro Nakamu."

"Poděkuj mu a vyříd, že se stane, jak si přeje."

Tyrer uposlechl. Joši pokynul Abemu. "Ikimašo!" Oba odklusali, nosiči a podkoní je následovali.

"Jsi připravený, Georgi?"

"Ano, děkuji, sire Williamě."

"Tak běžte. Phillipe, dnes jsi odvedl dobrou práci. Ještě pár podobných jednání a doporučím, aby tě povýšili na řádného překladatele."

"Děkuji, pane. Směl bych být přítom, až si předvoláte Nakamu?"

Málem se rozzuřil: "Jak to mám, k čertu udělat, když jedeš s Georgem do Eda? Uvažuj hlavou! Georgi, dej tomu klukovi klystýr, ten ubožák se pomátá."

Babcott řekl: "Vlastně Phillipa nepotřebuji. Jen mě tak napadlo, že by se třeba rád s tím nejmenovaným setkal."

"Ano, a měl jsi pravdu. To setkání by mohlo být velice užitečné - ale na Nakamovi nebo Hiragovi, jak se vlastně jmenuje, nezáleží. Už ti to došlo, Phillipe?"

"Ano, pane, promiňte, pane."

Babcott přistoupil blíže. "Možná by bylo rozumné nevydávat Nakamu, dokud se nevrátíme, pro každý případ."

Sir William k němu vzhledl a najednou viděl lékařskou prohlídku v úplně novém světle. "Myslíš, že by se vás mohli pokusit zadržet? Jako rukojmí? Vás oba?"

Babcott pokrčil rameny. "Nakama je pro něho důležitý. Trochu opatrnosti neuškodí, ne?"

Sir William se zamračil. "Zítřka vás čekám zpátky."

V tu chvíli vybuchl admirál. "V životě jsem neslyšel tolik nesmyslů! Vybudovat jim námořnictvo? Kam jste dali rozum?"

"To nezáleží na mně, drahý admirále," odpověděl klidně. "O tom rozhodne parlament."

"Anebo mnohem spíš císař Napoleon," opáčil ostře Seratard.

"O tom pochybuji, vážený pane," zahřměl Ketterer, celý brunátný v obličeji a na krku. "O otázky cizích vojenských flotil se královské námořnictvo velice zajímá a jakékoli francouzské vměšování do sféry britského vlivu si vynutí okamžitý zásah."

"Naprostu správně," zaburácel sir William, aby je oba překřičel, protože Seratard zrudl stejně jako admirál a začal hlasitě protestovat. "Každopádně to bude politické rozhodnutí. Pro Londýn a Paříž."

"Politiku ať vezme ďas," odsekl admirál, kterému se brada roztřásla zlostí. "Deset našich nejlepších válečných lodí v rukou těch darebáků, když si představíte, co dokážou jen s několika meči? S tím já naprostu nesouhlasím."

"Já také ne," odvětil sir William klidně, "naprostu ne a také to nedoporučím."

"Cože?"

"Jsem s vámi úplně zajedno. O tak závažné věci musí rozhodnout Admirálita po dohodě s ministerstvem zahraničí. V Paříži to bude stejné. My nemůžeme udělat nic, jen poslat hlášení nadřazeným. Vy byste měl postupovat stejně. Díky Bohu, že japonské úřady konečně potvrdily, že máme právo zasáhnout proti viníkům sami. Vidíte, admirále?"

"Jestli mluvíte o tom vašem nedomyšleném trestném tažení, tady, tam nebo kdekoli jinde, zatím je neschválila Admirálita, a proto jsem je neschválil ani já. Měli bychom se vrátit na Pearl, než se rozprší..."

Sir William si povzdychl a vyhlédl z okna. Děšť na chvíli ustal, moře bylo stále jako z olova, jeho nálada však ne. Dostal odškodné, neměl tedy důvod srovnat Edo se zemí a prostřednictvím tohoto Jošio pomůžeme modernizovat Japonsko, pomyslel si. Najdeme mu dobré místo v rodině národů, dobré pro ně i pro nás. Bude mnohem lepší, když to uděláme my a prosadíme britské hodnoty, než kdyby tady Francouzi zavedli své, ačkoli jejich vína a postoj k jídlu a souložím jsou mnohem lepší než naše.

Ano, ve všem kromě soulože na tom Japonci vydělají. V tomhle ohledu nás určitě předčí. Škoda že se to nedá importovat do naší společnosti, jenže královna by něco takového nikdy nepřipustila. Zatracená škoda, ale takový už je život. Budeme muset děkovat osudu, že nás sem zavál - až je zcivilizujeme. "Henri, pojď na chvíli na čerstvý vzduch."

Byl rád, když se opět ocitl na palubě. Vítr byl těžký mořskou solí, ostrý a stálý. Fregata teď plula bez parního pohonu, přesto si však rychle razila cestu vlnami. Na můstku stál Marlowe - důstojníci i mužstvo na palubě i mezi plachtami si až bolestivě uvědomovali přítomnost admirála, který seděl na můstku ve velkém křesle, s kyselým výrazem ve tváři a zabalený do silného pláště. "Proboha, Marlowe, využívejte pořádně vítr!"

"Ano, ano, pane."

Sir William nebyl odborník, ale tento příkaz mu připadal pedantický a nepotřebný. Zatracený chlap! Přesto mu ale nemůžu vyčítat, že si chce nechat dát rozkazy potvrdit z Londýna. Kdyby se něco zvtřlo, o krk by šlo jemu.

Fregata nabrala vítr do plachet, zhoupla se a on se pevněji přidržel zábradlí. Miloval moře, rád se po něm plavil, zvláště na palubě britské válečné lodě, a naplňovalo ho hrdostí, že právě lodě impéria vládly vlnám lépe než kterékoli jiné námořnictvo. Ketterer má pravdu, když odmítá vznik další cizí válečné flotily, uvažoval. Japoncům do rukou nepatří - nám úplně stačí problémy, které máme s Francouzi, Američany a Prusy.

Ohlédl se na zád.

Na obzoru leželo Edo. Edo a Joši, to znamenalo starosti, ať se na to díval z kterékoli stránky, ať by Japonci slibovali seberůžovější budoucnost. Před ním se rozkládala Jokohama. Další potíže, ale teď na nich nezáleží. Dnes večerím s Angelique. Jsem rád, že neodcestovala, i když pořád nechápu proč. Nenahrává tím ještě víc Tess Struanové?

Je to divné myslet na Angelique bez Malcolma Struana. Škoda že měl takovou smůlu, ale už to má za sebou, my žijeme, a on ne. Joss. Kdo se teď stane tchaj-panem? Poslednímu ze Struanových synů, Duncanovi, je teprve deset. Pro Tess je to určitě strašné, musí se vyrovnat s další tragédií. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby ji tohle dorazilo. Vždycky jsem obdivoval její odvahu a sílu, se kterou nesla břímě, které pro ni představovali Culum a Brockovi, už vůbec nemluvě o Dirku Struanovi.

Udělal jsem pro Tess a pro Malcolma, živého i mrtvého, vše, co bylo v mých silách. A pro Angelique také. Až odjede, zůstane tady prázdnota, kterou těžko zaplníme. Doufám, že zase najde ztracené mládí, je to sice smutné, jenže má celý život před sebou - ať už čeká dítě, nebo ne. Sázky jsou pořád jedna ku jedné.

Jeho pozornost na okamžik připoutaly rozkazy vydávané na můstku, ale nešlo o nic důležitého, jen o přidání dalších plachet. Vítr rozezněl lanoví. Fregata dál zvýšila rychlost. Do přístavu zbývala ještě hodina cesty. Slunce zapadne za dobré dvě hodinky. Dost času, abych ještě před večerí vyřídil tu záležitost s Nakamou.

* * *

Soumrak byl jen prosté ubývání světla, slunce odumíralo za těžkou pokrývkou mraků a želelo ztráty dne. Hiraga oznamoval skupině rybářů: "Tenhle člun bude stačit - síť nepotřebuji, ale vesla a plachtu ano." Seděl na lavičce nedaleko Opileckého městečka a bez smlouvání zaplatil majiteli, co požadoval. Nerad by ztratil dohadováním tvář, i když si dobře pamatoval, jak mu Makufej vtloukal do hlavy, že ho okrádají a že jakmile zmizí z dohledu, tihle lidé se mu vysmějí. Chápal, že si to zavinil sám, protože byl oblečen jako gaidžin a neměl při sobě meče, jak by se patřilo. Měl sto chutí začít hromovat, vytlouci z nich to špatné vychování a donutit je plazit se před ním po pláži a prosit ho, aby si laskavě vzal jejich člun zadarmo. Druhá polovina ho však nabádala k trpělivosti: Děláš jen to, co musíš, loďka teď patří tobě, zítra položíš se ctí život za sonnó džoi a tyhle vši nemají větší cenu než škeble na tom špinavém člunu, který mi prodávají.

"Nechte všechno ve člunu," přikázal. Majitel se uctivě uklonil, honem se klidil z jeho dosahu i se svými přáteli a blahověl svému štěstí, že dobře pořídil.

Bylo to jednoduché rybářské plavidlo pro jednoho až tři členy posádky s malou plachtou a jediným veslem vpředu. K samurajskému výcviku patřilo ovládání člunů na krátké vzdálenosti, aby uměli překonat řeku nebo doplnout k lodím příbřežní dopravy a galérám, a tak s ním všichni uměli zacházet. Zpráva, že si pořídil člun, rychle obletí vesnici, ale jemu to nevadilo. Než si šoja a ostatní domyslí, k čemu jej asi potřebuje, bude už pozdě.

Spokojený, že se mu podařilo získat loďku, prošel rušnými uličkami Opileckého městečka. Opatrně překračoval ochmelky a odpadky. Ta špina ho znechutila. Taira tvrdí, že jeho Londýn je nejčistší, největší a nejbohatší město na světě, ale nevěřím mu, když takhle žije mnoho jeho krajanů a zbytek Opileckého městečka není o moc lepší. Aby si zkrátil cestu, zabočil do ještě užší uličky. Lidé ho míjeli, žebráci natahovali ruce, u dveří vykukovaly podezíravé oči, nikdo ho však neobtěžoval.

Země nikoho, hlavní skládka cizinecké čtvrti, byla jako obvykle zarostlá plevelem a páchla. Několik otrhaných pobudů prohrabávalo nejnovější kopec odpadků. Krátce si ho prohlédli. Jeho zrak sklouzl ke staré studni. Polámaný kryt z prken, pod nímž se ukrývala tajná chodba do Jošiwary, vypadal netknutě. V paměti se mu na okamžik vybavila Oriho tvář a chvíle v podzemí, kdy ho byl připraven zabít a Ori odhodil, nebo alespoň předstíral, že hází, do hlubin zlatý křížek. Baka že přišel o život kvůli té ženské. Zítra by ho potřebovali. Okamžitě však vypudil Oriho z mysli.

Celou bytostí se už připravoval na útok. Všechny důvody proti zmizely. Projevila se názorová shoda, Akimoto byl nadšeně pro, Takeda a sensei také, proto souhlasil i on. Člun byl připraven. Teď si vyzvedne Akimota, společně se vrátí a dopracují plán. Vlastně byl rád. Zemře v plamenech slávy, aby splnil císařovo přání. Co víc si může samuraj od života přát?

Najednou jako by prošel studenou sprchou. Euforie ho okamžitě přešla. Zmizel v nejbližších dveřích. Před šojovým domkem stáli tři vojáci v červených uniformách a dva další vycházeli z nedalekého domku, který si pronajal společně se svým bratrancem. Akimoto stál mezi nimi a ze všech sil vykřikoval jednu z mála anglických vět, které se naučil. "Promiň, neruzumím Nakama."

"Na-ka-ma," opakoval seržant pomalu a hlasitě. "Kde je?" A ještě jednou hlasitěji. "Kde Nakama?"

"Nakama?" Také Akimoto mluvil co nejhlasitěji, to, aby ho varoval, kdyby byl poblíž. "Nakama? Neruzumím, promiň."

Potom v japonštině: "Někdo někoho zradil," a znovu v hrdelní angličtině "Promiň, neruzumím".

"Drž hubu," okřikl ho vztekle seržant. "Kaprále, ten blázen nic neví. Řezník, ty a Hltoun tu zůstanete, dokud se to zatracený panstvo Nakama nevrátí a povězte mu - slušně mu povězte, aby se dostavil k siru Williamovi. Ale dotáhněte toho lumpa za každou cenu. A ty," píchl Akimota do hrudi drsným, jako železo tvrdým prstem, "pudeš s námi, kdyby si s tebou chtěl promluvit starej." S hlasitými protesty v japonštině prokládanými anglickým voláním "Nakama, neruzumím" odešel s nimi.

Když se Hiraga vzpamatoval a v okolí mu už nic nehrozilo, vyklouzl z dvířek, přeskočil plot a spěchal zpátky k Zemi nikoho. Opět se ukryl do vchodu jednoho domku, protože se necítil dost bezpečný, aby se rozběhl ke studni. Bylo ještě příliš mnoho světla, tři pobudové se poflakovali příliš blízko a vypadali příliš výhrůžně. Nesmím tajnou chodbu prozradit. Za žádnou cenu!

Kdo nás udal?

Teď není čas, abych se tím zabýval. Skrčil se hlouběji do stínu, protože se přiblížil jeden z pobudů s pytlíkem v ruce, bručel a nadával na to, že skoro nic nenašel. Všichni tři byli vychrtlí a špinaví. Jeden prošel kolem, ale nevšímal si ho. Za půl hodiny se setmí, do té doby se nedá dělat nic než čekat. Vtom se mu východ uzavřel.

"Myslel sis, že sem tě nezmeřčil, co? Co tu okouníš?" zavrčel pobuda výhrůžně.

Hiraga se pomalu napřímil. Jednou rukou svíral v kapse pistoli. Vtom se v pěsti připomínající drápy dravce objevil nůž a pobuda se na něho divoce vrhl. Hiraga byl však rychlejší, chytil ruku a sekl útočníka hranou dlaně do krku. Ten zakvičel jako poražené prase a zhroutil se na zem. Další dva hned vzhledli a spěchali k nim, aby zjistili, co se děje. Náhle se zarazili. Hiraga teď stál ve dveřích, v jedné ruce pistoli, v druhé nůž, a u nohou se mu svíjel a lapal do dechu pobuda. Zaleskly se nože a oba muži zaútočili. Hiraga nezaváhal a vyrazil proti jednomu z nich, tomu, který se uhnul a otevřel mu tím cestu ven. Rychle prorazil mezi nimi a utíkal k Opileckému městečku. Nechtěl ztrácet čas rvačkou. Za chvíli se ocitl v úzké uličce, ale ve spěchu ztratil klobouk. Ohlédl se a uviděl, jak ho jeden z pobudů s výkřikem sebral. Hned však po něm chňapl i druhý a s nadávkami se začali přetahovat.

Hiraga lapající po dechu se rozhodl, že jim jej nechá. Opět se podíval na oblohu. Buď trpělivý. Až zmizí, projdeš studnou. Nesmíš ji prozradit. Pro útok ji nezbytně potřebujeme. Buď trpělivý! Kup si klobouk nebo čepici. Jak se to

všechno seběhlo?

* * *

"Tak, kde je, k čertu?"

"Nemůže být daleko, sire Williame," ujistil ho Pallidar. "Postavil jsem strážu u obou vchodů a na můstku do Jošiwary. Nejspíš bude v jednom z těch podniků. Je jen otázka času, kdy se objeví. Chcete ho v železnicích?"

"Ne, jenom ho přiveďte sem, neozbrojeného a pod stráží."

"A co s tímhle chlapem?"

Akimoto seděl zády ke zdi a vedle něho hlídkoval voják. Už ho prohledali.

"O tom rozhodnu, až si s ním promluví. André, pojď dál. Setry, nemusíš tu čekat. Večeřím s ruským vyslancem. Až Nakamu najdete, tak přijď a nech mě vyvolat." Pallidar zasalutoval a odkráčel. "André, promiň, že tě obtěžuji, ale nemůžeme najít Nakamu. Phillip tady není, aby mi tlumočil, tak nebyl bys tak laskav a nezeptal se tohoto chlápka, kde je?"

Pozoroval Andrého, jak se vyptává Akimota, snažil se nedat najevo podráždění a přál si, aby byl Tyrer u něho, a ne s Babcottem. Doufáme, že to dobře dopadne. Ztraceně, jestli Nakamu nechytíme, Joši se rozzuří - a oprávněně.

"Tvrdí, že neví," překládal André. Nesvlékl si plášť, protože v kanceláři sira Williama bylo vždy chladno a i v nejmrzivějších dnech u něho v krbu vždy hořela jen trocha uhlí. "Zdá se, že je přihlouplý, breptá který Nakama a Nakama může být všude, v Jošiware, možná v Kanagawě."

"Cože?" Sir William byl otřesen. "Nesmí přece opustit cizineckou čtvrť bez mého výslovného souhlasu. Zeptej se... zeptej se ho, kam Nakama šel."

"Prý neví, nezná Nakamu, netuší, jestli odešel, ani kde je, neví prostě nic."

"Možná by mu noc v cele osvěžila paměť. Kaprále!" Dveře se okamžitě otevřely. "Zavřete toho člověka přes noc do basy, nebo do doby, než vydám jiné rozkazy. Budete s ním zacházet dobře, rozumíte?"

"Ano, pane."

"Budete s ním dobře zacházet!"

"Ano, pane." Kaprál ukázal prstem Akimotovi, který s úklony vycouval z místnosti. Vězení, které se používalo pro výtržníky a vojáky, kteří porušili kázeň, stálo v téže ulici. Byla to nízká cihlová budova s asi deseti celami a pódiem, kde se udělovaly výprasky. Podle britského zvyku z většiny cizineckých kolonií ji postavili jako druhý dům hned po klubu.

"Merci, André."

"De rien."

"Netušíš, kde by mohl být?"

"Ne, monsieur, je to tak, jak ten člověk říkal. Na shledanou u večeře." André se usmál, vyšel ven a zabočil na Hlavní ulici, kde vítr zvedal listí, papíry a odpadky. Už se téměř setmělo.

Jsem rád, že ho nemusím hledat, pomyslel si. Kam asi zmizel? Jestli má trochu rozumu, tak do Kjóta nebo Nagasaki, nebo pokud se dozvěděl, že Joši žádá o jeho vydání, tak se možná schoval na veřejším parniku do Šanghaje. Určitě o tom ví - v bakufu ani tady se nic neutají. Skvělé jednání a také je pro nás dobré, že máme Jošiho na své straně, ale ztracený Phillip, učí se až příliš rychle. Tím pacientem určitě bude Andžó. Podrážděně si odplivl. Tam jsem měl jít přece já - byl to vlastně můj nápad. Raiko a Meikin určitě tu myšlenku někomu podstrčily. Mon Dieu, mají větší vliv, než jsem předpokládal.

Náhle jako by ho zasáhl ledový proud. Raiko ho přece požádala, aby ji dnes co nejdřív navštívil. Co to bude tentokrát? Určitě nějaké potíže.

"Dobrý večer, pane," pozdravil ho strážný u hlavního vchodu.

"Mám schůzku s madame Struanovou."

"Ano, pane, očekává vás v tchaj-panově kanceláři na chodbě. Omluvte, prosím, nepořádek v hale, ale pan McFay balí. To je hrůza, že odchází, vidíte?"

"Ano, ale doufáme, že..." Zarazil ho výstřel z děla správce přístavu. Oba muži se překvapeně obrátili k přístavu, nečekal se totiž příjezd žádné lodi. Pohyb na přeplněné Hlavní ulici na okamžik ustal a potom se v celé Jokohamě rozezněl vzrušený šum. Za vzdáleným výběžkem pevniny se objevil clipper pod plnými plachtami, připomínající hřebce zakousnutého do uzdy. Vtom spatřili obláčky kouře, jak jeho děla pozdravila salvou vlajkovou loď, po nich se k nim donesl zvuk výstřelů a odpověď vlajkové lodi.

Plachetnice byla příliš daleko, než aby se dala rozeznat její vlajka. "To bude určitě jedna z našich," řekl strážný pyšně.

"Určitě, jako za starých časů... Dobrý večer, pane."

Z dveří vyběhl Jamie McFay a zaostřil binokulární dalekohled. "Bud' zdrav, André, jenom jsem se chtěl ujistit..."

Prancing Cloud! Sláva!" Všem bylo jasné, co to znamená. Podle plánu měla zamířit do Londýna. To, že se sem vrátila, a tak rychle, znamenalo, že veze neodkladné zprávy - nebo důležité cestující. Dobré, či špatné.

"Sláva," opakoval po něm André. Sledoval Seratarda, jak vyhlíží s teleskopickým dalekohledem na schodech francouzského vyslanectví, sir William se zase díval ze svého okna triedrem a vedle u vchodu do Brockovy budovy stál s krátkým přístrojem u oka Dmitri. Ohlédl se a zpozoroval Jamieho, zamával mu a zdviženým palcem mu popřál štěstí. Jamie mu odpověděl stejně a ještě jednou zaostřil. Clipper, ženoucí se ke svému kotvišti, vypadal nádherně.

"Že by byla na palubě?" prohodil tiše André.

"Také jsem si říkal. Brzy uvidíme."

"Dej jí signál praporky."

"Dřív než je správce přístavu vytáhne, úplně se setmí. Teď to stejně nezáleží na mně, ale na panu MacStruanovi."

Jamie si ho změřil pohledem. "Brzy se to dozvíme. Jdeš za Angélique?"

"Ano."

"Není třeba ji tím znepokojovat, dokud to nebudeme vědět určitě. Ne?"

"Souhlasím, mon brave." André se opět zahleděl na clipper. "Půjdeš jí naproti?"

"Lodi?" Tvrdý úsměv. "Ty ne?"

Společně vstoupili do foyeru. Po schodem sbíhal Albert MacStruan, napůl oblečený do večerního, bez vázanky, ale přesto elegantní. "Prancing Cloud?"

"Ano," přikývl Jamie.

"Myslel jsem si to." Podivné oči se mu zúžily. "Dobrý večer, André, jak se ti daří?" zeptal se MacStruan.

"Dobře, děkuji. Uvidíme se později."

Jamie počkal, dokud André nezaklepal a nevešel do tchaj-panovy kanceláře, která teď patřila MacStruanovi. "Půjdeš jí naproti?"

"Ano, ovšem." MacStruan sešel z posledního schodu, ale trochu nejistě. "Pojď se mnou, prosím."

"Díky, ale teď to je tvoje výsada. Poslal jsem Vargase pro bocmana, kutr bude připraven do pěti minut."

MacStruan mile naléhal: "Pojď se mnou přivítat loď jako dřív, měl bys."

"Ne, na mě čeká jiná práce. Teď je to tvá starost. Ale stejně díky."

"Slyšel jsem, že Sergejev pořádá velký večírek, protože Angelique přijala pozvání. Rozvaž si to a přijď."

"Nemůžu, dnes ne. Ještě nemám zabaleno." Jamie se na něho usmál a ukázal směrem k chodbě. "Dohodla se s tebou Angelique, že smí užívat kancelář?"

"Ano, rád jsem jí vyhověl. A je to lepší, než kdyby návštěvy chodily za ní nahoru. Zvlášť on. Nemůžu říct, že by se mi zamlouval."

"André je v pořádku, dobře hraje na klavír, určitě nejlíp ze všech, kdo tu žijí. Doufám, že Prancing Cloud veze dobré zprávy."

"Já také. Ale pochybuji o tom. Co myslíš, je Tess na palubě?"

"Také mě to napadlo." Jamie se usmál. Už jí nesloužil. "Tím by se vysvětlovalo, proč Cloud změnila plány. Tak by to udělal Dirk."

"Jenže ona není Dirk, je mnohem mazanější. A to je škoda, příteli." Oba nevlastní bratři a Tess Struanová se vzájemně zvlášť v lásce neměli, jenže podle ustanovení Dirkovy poslední vůle měli oba chlapi, pokud se osvědčí při studiu, dostat uplatnění ve Vzneseném domě odpovídající jejich schopnostem. Oba byli chytří, měli přátele, spolužáky z Etonu a univerzity, mezi šlechtou, finančníky i v parlamentu, kde jeho nevlastní bratr Frederick nedávno získal křeslo, čímž samozřejmě vzrostl v ceně. Přesto oba věděli, že by je Tess Struanová propustila, kdyby nebylo Dirkovy závěti.

"Doufejme, že nepřijela na návštěvu. To by bylo poněkud otravné."

McFay se rozesmál. "Museli bychom se připravit na nejhorší."

* * *

"Buďte zdrav, André."

"Dobrý večer, Angelique."

Seděla ve svém oblíbeném křesle u okna do zátoky a záclony měla roztažené. "Je to Prancing Cloud?"

"Ano."

"Dobře. Je na palubě?"

André se poťouchle usmál. "To by vysvětlovalo, proč se sem clipper vrátil."

"Ať je, nebo není, nezáleží na tom," prohodila klidně, ale žaludek se jí sevřel. "Dáte si něco k pití?"

"Díky." V chladíči plném ledu byla otevřená láhev šampaňského a na stole poloprázdná číše. "Smím?"

"Prosím."

Stávalo se jejím zvykem pozorovat západ slunce a nástup noci se skleničkou šampaňského. Jen jednu skleničku, aby se připravila na dlouhý večer a dlouhou noc. Usínala teď jinak než dřív. Už jí nestačilo položit hlavu na polštář, aby ji hned přemohla dřímota a ona se probudila až ráno. Teď se jí spánek vyhýbal. Zpočátku ji to vylekalo, ale potom se nechala Babcottem přesvědčit, že strachem se nespavost jen zhoršuje. "Nemusíme spát osm nebo deset hodin denně, tak se tím netrapte. Využijte ten čas nějak užitečně. Pište dopisy, čtete si časopisy, nebo myslíte na něco hezkého - a netrapte se."

Nejdražší Colette, napsala včera,

jeho rada byla správná, ale nezmínil se o tom hlavním, a sice, že mám plánovat. A to je důležité, protože ta ženská chystá můj pád.

Dá-li Bůh, brzy už odcestuji do Paříže, kde se ti budu moci se vším svěřit. Někdy mě napadá, že celý můj život tady je jen divadelní hra, nebo román od Victora Huga, a že Malcolm, ubožák, nikdy neexistoval. Ale užívám si ticha a s čekáním jsem se smířila. Ještě několik dní a budu vědět, jestli jsem v jiném stavu, nebo ne. Tolik doufám, doufám a doufám, modlím se, modlím se a modlím, abych nosila jeho dítě - a také, abys měla lehký porod a dalšího syna.

Musím být moudrá. Můžu se tady spolehnout jenom sama na sebe, Jamie je sice dobrý přítel, ale příliš mi pomoci nemůže, už totiž nepracuje u Vzneseného domu, a jeho nástupce, Albert MacStruan je milý, dokonalý gentleman, Brit z nejvyšší společnosti, a zatím mě snáší - dokud ona nenařídí jinak. Sir William? Ten patří k vládě, k britské vládě. Seratard? Bůhví jestli pro mě může opravdu něco udělat, ale stejně by zasáhl jen v případě, že bych mu byla nějak užitečná. Pan Skye? Snaží se ze všech sil, jenže každý ho nenávidí. André? Je příliš chytrý a ví příliš mnoho a mám takový pocit, že past, v níž se ocitl, ho dohání k šílenství. (Už se nemůžu dočkat, co si o tom myslíš ty!) Zbývá mi jediná naděje, a tou je Edward Gornt. Teď už dorazil určitě do Hongkongu a navštívil ji. Modlím se, horoucně a denně, a vím, že ty také, aby se mu to podařilo.

Takže využívám noci k tomu, abych plánovala. Mám teď mnoho dobrých nápadů a představ, jak zvládnout jakoukoli nepředvídatelnou událost - a dost síly, abych se vyrovnala s tím, co si ani nechci připustit, třeba že mě Edward zradí,

nebo, Bůh nedopustí - že už se sem nikdy nevrátí. Povídá se o strašných bouřích v čínských mořích, které prý touto dobou bývají běžné. Cooper-Tilmann ubohého Dmitriho ztratil další obchodní loď. Chudáci námořníci, moře je hrozné, a ti, kdo se po něm plaví, tak stateční.

André říká, a má pravdu, že odsud nemůžu odjet, ani se nikam přestěhovat, dokud se ona nevyjádří. Jsem vdova po Malcolmovi, všichni to říkají, pan Skye registroval u sira Williama všemožné dokumenty, další poslal do Hongkongu a ještě jiné do Londýna. Mám peněz dost, a můžu tady zůstat, jak dlouho chci - Albert MacStruan mi dovolil, abych užívala Jamieho kancelář, když se uvolní, a to ještě mám deset šeků, které mi Malcolm podepsal, ale nevyplnil na nich částku - bylo to od něj uvážlivé - a Jamie a teď i Albert slíbili, že je proplatí - až do sta guinejí na jeden.

Až se ona vyjádří, pustím se do bitvy proti ní. Cítím, že to bude utkání na život a na smrt, ale ujišťuji tě, drahá Colette, že to nebude smrt moje. Bude to její Waterloo, ne moje, a Francie bude pomstěna. Cítím se velmi silná, velmi zdravá... Pozorovala Andrého a čekala, kdy se rozhovoří. Tvářil se neústupně, plet' měl bledou a zhubl. První sklenici vypil najednou. Druhou také. Teď usrkával z třetí. "Jste krásnější než dřív."

"Děkuji. A jak se daří vaší Hinode?"

"Je ještě krásnější než dřív."

"Když ji tak milujete, André, proč vám tuhnou ústa a oči málem vypadnou vztekem z důlků, když se o ní zmíním? Sám jste před pár dny říkal, že se na ni smím přeptat." Před několika dny ji vyprávěl o své dohodě s ní. Samozřejmě jen něco, ne všechno. Vychrlil to ze sebe, když ho přemohlo zoufalství. "Když jste tak neústupný v tom, zda se milovat jen ve tmě, a když od vás ta Raiko žádala tak vysokou cenu, proč jste na to přistoupil?"

"Bylo... bylo to nezbytné," odpověděl, ale vyhnul se jejímu pohledu. S opravdovým důvodem se jí svěřit nemohl - stačilo mu, jak se od té doby tvářil Seratard a jak se mu vyhýbal, jak si vždy dával pozor, aby nejedl stejnými přibory, ani se nenapil ze stejné skleničky, ačkoli přece muže mohla nakazit jen žena a naopak, nebo ne? "Stačilo mi, abych se na ni jenom jednou podíval, mon Dieu, copak nechápete, jaká je láska, jak..." Jeho slova jako by odumřela. Nalil si další skleničku, a láhev už byla téměř prázdná. "Nedokázala byste uvěřit, jak přitažlivá v tom okamžiku byla." Opět upil vína.

"Promiňte, potřebuji peníze."

"Ovšem, ale zůstalo mi už jen málo."

"Máte šeky s jeho razítkem."

"Cože?"

Jeho úsměv byl najednou ještě poťouchlejší. "Naštěstí si účetní povídají s účetními, úředníci s úředníky. Vyplňte jeden zítřka, prosím. Na pět stovek mexických dolarů."

"To je příliš mnoho."

"To nestačí ani z poloviny, chérie," zašeptal sotva slyšitelně. Vstal a zatáhl záclony, aby zabránil posledním paprskům světla ve vstupu do pokoje, zapálil petrolejku na stole a sáhl po šampaňském. Vylil do skleničky poslední kapky a prázdnou láhev hodil do chladničky s ledem. "Snad si nemyslíte, že vám to dělám rád? Že nevím, že to je vydírání? Nedělejte si starosti, jsem rozumný. Chci jen to, co si zatím můžete dovolit. Sto mexických dolarů, nebo stejnou hodnotu v guinejích dnes, zítřka dvě stě, a sto pozítří."

"To nejde."

"Všechno jde." Vytáhl z kapsy obálku. V ní byla listina, kterou opatrně rozbalil. Drobné útržky zeleného papíru byly pečlivě splepené a připomínaly dětskou skládačku. Položil ji na stůl mimo její dosah. Okamžitě poznala rukopis svého otce. Byla to ta druhá stránka, kterou André roztrhal před tolika týdny.

"Přečtete to odsud?"

"Ne."

"Napsal to váš milující otec, podepsal a připojil datum. Doufá prý, že, jak jste o tom hovořili, zařídíte brzké zasnoubení a svatbu, a to všemi prostředky. Struanovi tak navždy vyřeší problémy podniku Richaud Frères. Nezáleží prý..."

"Na tom opravdu nezáleží, André," zašeptala. Teď už nemusela zastírat zášť. "Ta slova se mi nesmazatelně vryla do paměti. Nesmazatelně. Můžu to odkoupit, nebo to použijete jako trvalou hrozbu proti mně?"

"Jako pojistku," řekl, složil papír a pečlivě jej vrátil do obálky. "Teď se to vrátí do trezoru s dalšími podrobnostmi causy Angelique pro případ, že by se mi stalo něco ošklivého."

Náhle se rozesmála a vyvedla ho tím z rovnováhy. "André, copak si myslíte, že bych se vás pokusila zavraždit? Já?"

"Mohlo by to znemožnit finanční narovnání, které by vám mohla nabídnout Tess, a poslat vás do vězení."

"Vy jste ale hloupý." Sáhla po skleničce, upila a on si s úlekem uvědomil, že se jí ruka ani trochu netřese. Pozorovala ho netečně a říkala si, jaký je to blázen, blázen, že jí přiznal, co udělal, a jaký je to podvodník, ale ještě bláhovější od něho bylo stěžovat si na Hinode, že má radši tmu - možná ji nahý odpuzuje - a ještě šilenější od něho bylo vykřikovat, jakou cenu za ni zaplatil, jestli je opravdu taková, jak on tvrdí. "Ráda bych se s tou Hinode setkala. Prosím, zařídte to."

"Cože?"

Jeho výraz ji pobavil. "Co je na tom tak divného? Zajímám se o ni. Financuji ji, vaši životní lásku. Nebo ne?"

Roztřeseně vstal, zamířil k příborníku a nalil si brandy. "Nedáte si také?"

"Ne, děkuji." Pohnuly se jen její oči.

Opět se usadil proti ní. S plamenem si pohrával průvan, a to způsobovalo, že jí oči blýskaly. "Stovku. Prosím."

"A kdy přestanu platit, André?" zeptala se mile.

Brandy mu chutnalo víc než víno. Zamyslel se nad tou otázkou. "Až bude vyplacená, dřív než odjedete."

"Dřív než odjedu? Chcete tím říct, že do té doby nesmím odjet?"

"Až bude vyplacená, dřív než odjedete."

Zamračila se, přešla ke stolu a otevřela zásuvku. Malá peněženka obsahovala přibližně dvě stě mexických dolarů ve zlatých obanech. "A když nebudu mít peníze?"

"Musí přijít od Tess, jiný způsob není. Ona zaplatí, nějak se o to postaráme, ne?"

"Postaráme? My?"

"Slíbil jsem to." Bělo oči měl podlité krví. "Vaše budoucnost je i má budoucnost."

Otevřela peněženku a odpočítala polovinu. Potom ani nevěděla proč, ale obnos vrátila dovnitř a podala mu ji celou.

"Tady je asi dvě stě mexických dolarů," prohodila s podivným úsměvem.

"Rád bych vám rozuměl. Kdysi jsem vás chápal."

"To jsem byla pošetilá mladá děvče. Teď už nejsem."

Pomalu přikývl. Vzal obálku a podržel ji nad plamenem. Angélique se nadechla trochu hlasitěji, když růžek chytil a vzápětí vzplál celý dopis. Položil jej do popelníku a společně se dívali, jak se krouží a uhasíná. Rozdrtil popel dnem skleničky.

"Proč?" zeptala se.

"Protože chápáte tu věc s Hinode. A ať se vám to líbí nebo ne, jsme partneři. Jestli vám Tess nezaplatí, jsem mrtvý."

Podal jí ruku. "Mír?"

Položila svou ruku do jeho a usmála se. "Mír. Děkuji."

Vstal. "Radši půjdu zkontrolovat Prancing Cloud. Jestli sem přijela Tess, všechno se urychlí."

Když odešel, prohrábla popel, ale nepřečetla ani jediné slovo. André mohl dopis zfalšovat, vydávat jej za originál a pak jej spálit - a přitom si nechat složený originál, aby jej využil později. Přesně takové finty k němu patří. Proč by páčil ten zfalšovaný dopis? Abych mu víc věřila a odpustila mu, že mě vydírá.

Mír? Mír s vyděračem může nastat jen tehdy, když odhalení, kterým vyhrožuje, už není třeba utajovat. V mém případě je to hned, až mi zaplatí a já si vyzvednu peníze. A až André dostane, co chce - snad Hinode. A co chce ona? Proč se před ním ukrývá ve tmě? Proč? Kvůli jeho barvě pleti? Aby ho podráždila? Aby se mu pomstila? Protože on není Japonec?

Já už vím, že akt lásky může sahat od hrůzy po extázi i po podvod. A mezi tím mohou existovat nejrůznější variace. Poprvé jsem se milovala s Malcolmem ve světle, podruhé ve tmě a obojí bylo nádherné. S oním z toho druhého života to bylo vždy ve světle, byl krásný a smrtelně nebezpečný, měl hezkou barvu, všechno s ním bylo krásné a smrtelně nebezpečné a silné až k oslepnutí, úplně jiné než s mým manželem Malcolmem, kterého jsem opravdu milovala. A cítila ho a cítím až dosud a vždy budu.

Její jemný sluch zaznamenal hvízdnutí parní pišťaly kutru. Roztáhla záclony a uviděla, jak člun spěchá od mola ke clipperu s jasnými světly na pravoboku i levoboku. V kajutě seděl Albert MacStruan. Prancing Cloud v dálce byla sotva k rozeznání. Námořníci na ní svinovali plachty a spouštěli kotvu.

Přenesla se v myšlenkách na palubu a spatřila svou sokyni - jako vždy s tenkými rty, bledýma očima, vysokou a vzpřímenou, kostnatou a špatně oblečenou. Potom ale v duchu zalétla mimo přístav k Malcolmovu pohřbu a usmála se, spokojená svým vítězstvím. V uších uslyšela tep vlastního srdce. Pak se opět schoulila na svém křesle - jeho křesle, jejich křesle, další vítězství - a sledovala, jak tma ještě zhoustla, takže bylo vidět jen světélka na lodi. Jen obtížně potlačovala vzrušení.

Na kutru určitě bude i Edward.

53

Dveře Jamieho kanceláře se rozlétly a dovnitř vpadl Vargas, sotva dechu popadal. "Člun odrazil od Cloud, senhore." Stále ještě měl na sobě těžký plášť do nepohody, čepici, pod ní šátek uvázaný kolem obličeje a v ruce třímal teleskopický dalekohled. "Čtyři nebo pět cestujících."

"Ona přijela také?" Jamie nezvedl zrak od kufru, který plnil papíry. Když nedostal ihned odpověď, zprísnil hlas. "Tak, sakra, přijela?"

"Já... já... myslím, že ano."

"Povídal jsem ti, abys mi dal vědět, až si budeš jistý, dřív ne!"

"Já... Moc mě to mrzí, senhore, byl jsem na konci mola a díval se dalekohledem a napadlo mě, že to radši ohlásím a zeptám se co... co mám dělat."

"Vrať se a přivítej ji, ale dřív si ověř, jestli je služebnictvo připravené a jestli je zatopeno v tchaj-panově apartmá. Tam se ubytuje. Pan MacStruan jí je určitě uvolní."

"Jenže to by znamenalo, že bude sousedit s paní Ange..."

"To vím, proboha, jenže to je tchaj-panovo apartmá, a tak je ona také dostane!"

Vargas utekl. Jamie se neubráníl zvědavosti a spěchal k oknu. Kutr se blížil ke břehu. Viděl jen poziční světla a roztančenou lucernu. Zaostřil dalekohled. Nejasné obrysy v kajutě, ale určitě jedna žena. Bezpochyby má čepec, je vysoká a drží se vzpřímeně, přestože se člun houpe a naklání.

"Do prdele!" Zhluboka si vydechl. Aby stabilizoval triedr, opřel se o okno. Pomohlo to jen málo. V jedné z postav rozeznal kapitána Strongbowa, spíše podle jeho výšky a širokých ramen než podle čehokoli jiného. Dva další muži - ne tři - a jeden z nich MacStruan.

Kutr se rychle blížil, na přídí byly stále patrné škody napáchané bouří, které se zatím nepodařilo úplně opravit. Pod rozhoupanými lucernami v přístavu čekali zvědavci, všichni řádně zahalení s klobouky a šátky kolem hlavy, které v tuto dobu byly nezbytnou ochranou proti obávané nemoci zvané zimní výtok. Těžko rozeznat obličeje, i když se mu zdálo, že poznal Andrého a ano, to bude Vervene, Heavenly a tohle bude Nettlesmith. Supové se slétají, pomyslel si, i když ti hlavní se stejně jako já dívají z oken.

Dnes mu tma vadila. V této místnosti oheň hořel dobře, ale teď se zdálo, že jaksi přestává hřát. Cítil křeč v hrdle a bolest na prsou. Ovládej se, prikazoval si. Ona není tvůj problém.

Kapitán Strongbow první vyskočil na molo ve svém těžkém námořnickém plášti. Pořád ho nebylo snadné rozeznat, ale o něm nebylo pochyby. Po něm, aha, ano, MacStruan. Oba se obrátili a pomáhali jí nahoru. Byla zabalená proti chladu, vzpřímená, v tmavých šatech a černém čepci s nezbytným šátkem kolem hlavy. Její postava! Do prdele!

Na molo se vyškrábali další dva cestující. Poznal je. Na chvíli zaváhal a potom zamířil do tchaj-panovy kanceláře. Angelique se dívala do tmy šterbinou mezi poodhrnutými závěsy, oheň v krbu příjemně hřál, petrolejky svítily a místnost vypadala útulně. "Jamie, nevidím je jasně. Kdo je tam ještě?" Její hlas zněl velice nejistě. "Kdo to je s ní?" "Strongbow, Hoag a Gornt."

Otočila se k oknu, aby ukryla obličej v přítmí, ale on na okamžik zahlédl, jak jí tváře zalila radost. To nevadí, jestli si toho Jamie všiml, napadlo ji a hlava se jí zatočila vzrušením. Ta žena a Edward spolu? Ti dva spolu a ještě Hoag? To přece znamená úspěch, Edwardův úspěch, že ji dokázal přesvědčit. "Budu nahoře, jdu se převléknout k večeři. Hned seběhnu dolů. Díky, drahoušku Jamie." Se slastným pocitem ho objala. A odešla.

Dlouho se za ní díval. Proč ta radost? Jestli přijela Tess i s Hoagem, tak nasadila nejtěžší kalibry. Nebo že by ne? Vrátil se do kanceláře celý zmatený, ani za sebou nezavřel a dál balil papíry a knihy. Prsty mechanicky vykonávaly práci, ale jeho myšlenky se toulaly jinde: u Tess, budoucnosti, šoji, dnešního večera s Nemi i u Vznešeného domu, kterému věnoval dvacet let života. Buď sám k sobě upřímný, vůbec se ti nechce odejít, dobře víš, že není vhodná doba, aby ses postavil na vlastní nohy. Přemýšlel o pochmurné budoucnosti Angelique, o zítřejším jednání se švýcarským vyslancem o případném dovozu výrobků jejich zbrojovek - a to vše se mísilo se zprávami o neuvěřitelné schůzce s Jošim, s Babcottovou a Tyrerovou cestou do Eda, se stříbrňáky, které bakufu vyplatilo naprosto přesně - a o tom chudáku Nakamovi.

Chudáku? Je to vrah nejhoršího ražení. Ale nikdy by mě to nenapadlo, nikdy jsem se s ním necítil ohrožený. Určitě se schovává v Opileckém městečku nebo v Jošiware. Jakmile se ta zpráva roznesla, někdo mu ji určitě hned pošeptal, a proto zmizel, zatraceně! Teď abych do toho zapojil Tyrera nebo Johanna...

Hlasy dole v hale ho vytrhly z přemýšlení. Směsice hlasů: MacStruanův, Vargasův, Hoagův, pobíhajících sluhů.

Není třeba, abych jim chodil naproti. Brzy si mě zavolají. Ztrápeně pokračoval v práci, kterou už měl skoro hotovou.

"Jamie!"

Ohlédl se. A zkoprněl. Maureen. Ve dveřích stála jeho Maureen! Maureen Rossová! Modrý zimní čepce, modré oči vykukující nad těžkou vlněnou šálou kolem úst. Modrý plášť přes tmavomodré šaty. Maureen Rossová, osmdvacet let. Vysoká, o něco vyšší než Tess - průměrná výška v té době jen o málo přesahovala metr třiapadesát, královna Victoria měřila metr padesát. "Ježíši Kriste," vydechl celý zmatený.

"Buď zdrav, Jamie McFay." Zůstala stát ve dveřích, vzpřímená jako její otec a hlas měla vesele rytmický. "Smím dál, prosím?" Rozvinula si šál a usmála se jakoby na zkoušku.

Teď už ji viděl jasně. Táž jasná tvář, ne hezká, ale silná a podivně přitažlivá, pihy barvy lískových oříšků a stejná, jaká se mu vepsala do paměti naposled před třemi roky v glasgowském přístavu, jenže tenkrát byla z loučení celá uplakaná. Už zapomněl, jak její oči... "Ahoj, Jiskříčko," zamumlal bezmyšlenkovitě její přezdívku. "Ježíši Kriste... Maureen?" Její smích zazněl jako trylek. "Vykládám si to jako ano a už víckrát neber jméno boží nadarmo, chlapče. Jednou se to dá ještě omluvit, když jsem tě chtěla překvapit a přepadla tě jako noční zjevení." Její úsměv a melodický hlas jí dodával větší přitažlivost, podobně jako světýlka v jejích očích a láska, kterou nesla jako štít. Zavřela za sebou a opět si ho prohlédla. "Vypadáš výborně, Jamie, možná trochu unaveně, ale jinak jsi stejně pěkný jako dřív."

Napřímil se, ale zůstal stát za stolem a hlavou se mu honilo: Můj Bože, to jsi ty, a ne Tess, to jsi ty, ve tmě se člověk tak snadno zmýlí, jsi skoro stejně velká a máš stejně toporná záda jako ona. Vzpomněl si na své málo vášnivé, nepěkné dopisy z ložiska a na ten poslední, kterým rušil zasnoubení. Jeho němý hlas mu našeptával: Promiň, Maureen, ale psal jsem ti, nebudeme se brát, promiň, nechci se ženit, teď nemůžu, postavil jsem se na vlastní nohy v nejhorší možné době a proč jsi...

"Ach, Jamie," říkala na druhé straně místnosti, kde ho pozorovala a čekala, a její úsměv se čím dál víc prohluboval.

"Nemáš ani tušení, jak jsem šťastná, že tě zase vidím a jsem konečně tady, a to po tolika dobrodružstvích, že by se o nich dala napsat kniha." Když se ani teď nepohnul ani neodpověděl, trochu se zamračila a na čele jí naskočily vrásky.

"Tak co, nepřeskočilo ti? Dokážeš si to srovnat v hlavě?"

"Tess," zakrákoral. "Já, my jsme si mysleli, že jsi Tess."

"Paní Struanová? Ne, ta zůstala v Hongkongu. Velká dáma, zařídila mi cestu sem a nechtěla za to ani penci. Řekla mi: „Jedte za tím svým Jamieem McFayem a pozdravujte ho," představila mě kapitánu Strongbowovi, který mi dal kajutu, měla jsem ji jen sama pro sebe, potom i milému doktoru Hoagovi a tomu mazanému panu Gorntovi."

"Cože?"

"Ten chlapec je přesvědčený, že ho Bůh stvořil, aby obšťastňoval ženské pokolení, ale to není nic pro mě. Pověděla jsem mu, že jsem zasnoubená před Bohem s Jamieem McFayem. Tvrdil, že je tvůj přítel, Jamie, a doktor Hoag mi o něm prozradil, že ti zachránil život, a tak jsem na něho byla milá, ale udržovala jsem si odstup. Víš, chlapče, musím toho tolik poznat a tolik ti toho vyprávět."

"Kristepane," zamumlal. Neposlouchal ji. "Člověk se tak snadno zmýlí, když máš šálu přes obličej, ty a Tess jste stejně velké, máte stejné držení těla..."

"Uf!" odfrkla si Maureen a oči jí náhle zaplály. "byla bych ti vděčná, kdybys nebral jméno Boží nadarmo. A navíc, ona je o něco menší, o dost tlustší, mnohem starší a má šedé vlasy, zatímco já hnědé. A nepodobám se jí ani ve tmě!" Když se ho nedotkl ani její úsměv nad svým vtipem, povzddechla si. Vyčerpaně se rozhlédla po místnosti. Zahlédla karafu. Okamžitě k ní přistoupila, čichem si ověřila, že to je whisky, znechuceně pokrčila nos, ale nalila mu skleničku a do druhé pár kapek na dno.

"Tady máš," vzhledla k němu, poprvé v jeho blízkosti, a náhle se rozzářila. "Můj otec se vždycky potřebuje napít

whisky, když si s hrůzou uvědomí, že Skotsko je součástí britských ostrovů."

Zakletí se prolomilo. Jamie se rozesmál, popadl ji do náruče a objal ji na přivítanou, až jí sklenice málem vypadly z rukou. "Opatrně, chlapče," vydechla, s námahou je odložila a zoufale ho k sobě přitiskla - a v jejím objetí bylo všechno to čekání a postávání u dveří, jeho údiv místo přivítání, v němž doufala, snaha být silná a dospělá, nejistota, co má udělat a jak mu říct, že ho miluje a nemůže snést pomýšlení na to, že by ho mohla ztratit, a proč riskovala, vydala se do nebezpečí a opustila své útočiště, svěčila se do rukou Páně, vzala si tašky, modlitební knížku, bibli a otcův derringer a nazdařbůh se vydala na cestu deseti tisíc mil strachu. Ukrytého uvnitř, ne toho, který se dává na odiv, tak se přece Rossovi nikdy nechovají!

"Ach, Jamie, chlapče, chlapče..."

"To je v pořádku," zabručel a přál si, aby se přestala třást.

Na chvíli se uklidnila a vymanila z jeho náruče, rozvázala si čepec a nechala si spadnout dlouhé rudohnědé vlasy na ramena. "To už bylo lepší," poznamenala. "Jsi pěkný mužský, děkuju." Podala mu skleničku, vzala si svou a přitukla si s ním. "Na věčné Skotsko," řekla místo připitku a smočila si rty. "Chutná to hrozně, Jamie, ale tuze mě těší, že jsme zase spolu, líp to povědět nedovedu."

Její úsměv teď ztratil na jistotě a část její sebedůvěry se rozplynula. Objal ji jako bratr, a ne jako milenec, ach, Bože, Bože, Bože. Aby před ním ukryla rozpaky, odvrátila se a odložila si plášť a rukavice. Šaty měla teplé a dobře střižené, jiný odstín modré, který zvýrazňoval její křivky a pas tenký jako sklíčko od hodinek. "Ten tvůj pan MacStruan říká, že můžeš zůstat ve svém apartmá a já můžu dostat vedlejší pokoje, dokud si nepořídíme vlastní byt. Už sis sbalil, Jamie?" "Ne, ještě ne." Byl zmatený a nevěděl, jak má začít, jen to, že musí. Brzy. "Tohle... všechny mé papíry a knížky přišly na řadu první, zítra jsem chtěl začít nahoře. Všechno, nábytek tady i nahoře patří Struanům."

"Na tom nesejde. Můžeme si koupit vlastní." Posadila se do židle na druhé straně stolu a zahleděla se na něho. Ruce v klíně. Vyčkávala. Bylo jí jasné, že teď se musí kousnout do jazyku, mlčet a čekat, dokud on nespustí. Svě už udělala tím, že přijela. Možná to přehnala, objevit se takhle neohlášená, ale důkladně si to uvážila a napsala mu předem dopis.

Dlouho si představovala tenhle okanzík, hodinu po hodině během těch měsíců plných nevolnosti na moři, během bouří a jednou, ve vodách u Singapuru, kdy se vzbouřili čínští cestující v nejlevnější třídě, mezi nimiž byli i piráti. Při jejich krvavém potlačení byl Jamie její Severka, a teď nastal čas, kdy se mělo vše uvést na pravou míru.

"To není ten správný člověk, tenhle Jamie McFay," zrazovala ji matka, když jí oznámila své rozhodnutí. "Říkám ti to kolem dokola, nemůžeš od něho čekat nic dobrého, děvenko. Z jeho dopisů bych veselá nebyla, spíš naopak."

"Ale já tam chci jet, maminko. Myslíš, že mi táta půjčí na cestu?"

"Ano, když ho poprosíš."

"Já tam chci jet, musím. Je mi osmadvacet. Jsem stará. Děvčata v mém věku už jsou většinou dávno vdaná. Čekala jsem dlouho a vydržela bych třeba ještě tři roky, kdybych... Teď, nebo nikdy. Už jsem se rozhodla. Chápeš to, mamí?"

"Ano, chápu. Ale... Víš, alespoň budeš u něho, budeš s ním, budeš se svým mužem, jestli se vdáš, ne jako já."

Uviděla slzy a poslouchala rady, které do té doby nikdy nedostala, tajemství, která jí nikdo neprozradil, až nakonec její matka řekla: "Bůh ti zehnej, děvenko, jdi spánembohem. Pojď, povíme to tatínkovi." Byl to major ve výslužbě, který sloužil pětadvacet let v Indii, osmnáct z nich v nově utvořeném pluku Gurkhů a domů se vracel na dovolenou jen jednou za dva až tři roky. Odejít do nenáviděného důchodu ho donutila zranění, která utrpěl před deseti lety.

"Ano, holčičko, máš mě požeňnání, abys tam jela, ale pod dvěma podmínkami," prohlásil. "Jestli tě odkopne, pověz mu, že si ho najdu a zabiju ho, za druhé, jestli tě znásilní, nebo ti ublíží, užijmu mu koule. Půjčím ti můj kookrie, malý Duncan ho nebude potřebovat ještě dobrých deset let."

"Ano, tati." Kookrie, dýka, jakou nosili Gurkhové, byl majetek, na němž lpěl ze všeho nejvíc. Maureen byla nejstarší ze tří sester a měla ještě osmiletého bratra a jako první odešla z domova - děti Británie měly sloužit impériu.

Jamie přiložil uhlí do krbu, přisunul si židli blíž a posadil se. Vzal ji za ruku. "Maureen, před třemi měsíci jsem ti poslal dopis."

"Napsal jsi jich sice hodně, ale nestačilo to," prohodila, jako by se nic nedělo. Chtěla získat víc času a připravit se.

"Ve všech dopisech v posledním roce jsem se ti snažil vysvětlit, jak jen nejlépe jsem dovedl, že tohle není vhodné místo pro dámu, že tohle není Indie, kde pluky žijí společným životem a..."

"Jak dobře víš, nikdy jsem v Indii nebyla, Jamie. Maminka se tam vydala jen jednou a víckrát se tam už nevrátila."

Stiskla jeho ruku. "Neboj se, tohle místo může být hezké. To je práce pro ženu. Postarám se, aby bylo pěkné."

Hrdlo měl sevřené tak, že se málem dusil. Tomuhle se nevyhneš, křičel jeho mozek, udělej to, nebo to neuděláš nikdy, a hned teď! Samozřejmě že to není slušné, ale ty jsi k ní nikdy slušný nebyl, po celá ta léta, jsi mizera, že jsi ji tak dlouho zneužíval, můj Bože, jsi už s ní tři roky zasnoubený a poznali jste se ještě o dva roky dřív. Jsi mizera... přiznej to a udělej to rychle! Hned!

Záplava se spustila: "Před třemi měsíci jsem ti napsal v dopise, co cítím, určitě to přišlo až po tvém odjezdu, a že považuji za moudré zrušit naše zasnoubení, že bys na mě měla zapomenout a že mě to moc mrzí, ale bude to tak pro tebe nejlepší, že se nevrátím domů, ale zůstanu tady a budu tady pracovat, že neodjedu z Asie, dokud nebudu muset, třeba kdybych onemocněl nebo... Prostě neodjedu, nemůžu, miluji Asii, miluji svou práci, ale ty tady nemůžeš být šťastná, já si tě nezasloužím... a přiznávám, že jsem ti ublížil, ale vzít se nemůžeme, není to možné a teď se chci postavit na vlastní nohy..." Zarazil se, aby se nadechl, a pokračoval chraplavým hlasem: "Nevím, co mám ještě říct, ale moc se toho povídat nedá, jenom se musím omluvit... tak to je."

Odtáhl ruku a připadal si hrozně. Kapesníkem si utřel čelo. "Promiň," omluvil se zdrceně, vstal a zase se posadil a začal si pohrávat se skleničkou. "Promiň."

Ruce měla stále na klíně. Oči měla soustředěné a otevřené a nepřestávala se mu dívat do obličeje. "Neomlouvej se," odpověděla jemně a jen trošičku se zamračila. "Tyhle věci se stávají, chlapče."

Údivem otevřel ústa. "Takže ty souhlasíš?"

Zasmála se. "Ovšem, alespoň s částí toho, co říkáš, samozřejmě ne se vším - ty jsi muž, já žena, a na některé věci se díváme odlišně."

"Cože? Jak to?"

"Tak především k práci," vysvětlovala. "Povolání ženy, její práce, je starat se o muže, vytvořit mu domov, k tomu mě vychovávali, domov a rodina jsou na světě to nejdůležitější." Viděla, že ji Jamie chce přerušit, a tak rychle dodala: "Můj otec si ovšem myslí, že nejdůležitější je impérium, ale to protože je muž. Muži mají zaměstnání, pracují, aby domu přinesli ovesnou kaši, kousek masa a ano, také něco k pití. Ale potřebují domov, aby to měli kam přinést. Bez ženy není domov. Je moc důležité, aby muž měl někoho spolehlivého, kdo by mu pomáhal, zatímco vy pracujete, hledáte zaměstnání, nebo si otevíráte vlastní firmu. Mně věřit můžeš. Z dvou možností, které máš, je pro tebe lepší zřídit si vlastní firmu. Pan Gornt to ostatně chce udělat také."

"Opravdu?"

"Ano, někdy v budoucnu, jak říká. Teď se vrátil, aby převzal Brocka a syny..."

"Cože?" Jamie zamrkal a začal přemýšlet o něčem jiném.

"Ano, povídal, že přebírá práci po tom člověku, co se tě pokusil zabít, panu Greyfifthovi."

"Greyforthovi, Norbertu Greyforthovi." Jamie se zase vrátil k realitě. Musel jsem ztratit rozum, když ses tady objevila jako duch, úplně jsem zapomněl na Hoaga, Malcolma a Hongkong. "Co se stalo v Hongkongu? A s Malcolmem Struanem? Říkal Gornt něco o Morganu a Tyleru Brockových?"

"Trpělivost, můj hezký chlapče, na to dojde později. Když už jsi to takhle nakoukl, tak se vrátíme k tobě a ke mně. Bude z nás dobrý tým, ten nejlepší, slibuji. Jsme zasnoubení. Slibuji, že ti budu ta nejlepší manželka, slibuji."

"Copak nechápeš, holčičko, že to nepůjde." Nenáviděl se za to, ale byl o své pravdě naprosto přesvědčen. "Tohle je hrozné místo, život je tu tvrdý, žije tu jen pár žen a nebudeš mít ani přátele, ani nic na práci."

Zasmála se. "Jamie, Jamie, ty jsi neslyšel ani slovo z toho, co jsem říkala. Tohle teď budeme..."

Přerušilo ji zaklepání na dveře. "Vtefinku," zavolala. Vstala a pokračovala stejným klidným hlasem. "To bude doktor Hoag, naléhavě potřebuje s tebou mluvit, ale poprosila jsem ho, abych k tobě dřív směla já na pár minut. Nemohla jsem se dočkat, až tě uvidím. Teď tě s ním nechám o samotě." Sebrala klobouk, rukavice, plášť a šálu. "Nedělej si starosti se mnou, převléknu se a za chvíli jsem připravená. Zaklepu u tebe. Večeře je v devět, nezapomeň."

"Cože?" zeptal se nechápavě.

"Ten ruský hrabě, Zerevěv nebo tak nějak. Přijali jsme jeho pozvání. Pan MacStruan mi to vyřídil."

Vyběhla, poděkovala Hoagovi a než Jamie stačil cokoli namítnout, lékař za sebou zavřel, přistoupil k němu a bez dechu ze sebe začal chrlit: "V Hongkongu to šlo hladce jako ve snu, Jamie, Malcolm a pohřbili se vši slávou, do moře, jak si to on a Angélique přáli."

"Cože s ním udělali?"

Hoag znovu spustil: "Taky mě to zmohlo tak, že kdyby do mě strčili peříčkem, padl bych. Tess to zařídila v Shek-O, na místě, které měl snad ze všech nejradši, už pár dní před mým příjezdem. S plnou parádou, Jamie, všechny vlajky na půl stěžně, lodě je stahovaly, dělostřelecké salvy, dudáci, všechno, opravdu pohřeb tchaj-pana, i když jím vlastně nikdy nebyl. O všem psaly noviny. Mám výstřizky, v Hongkongu vyhlásili na měsíc smutek, guvernér nařídil, aby se na Malcolmovu počest v našem kostele na vršku v Happy Valley konala zvláštní zádušní mše, Gordon Čchen vypravil největší a nejdražší průvod a hostinu v dějinách čínské čtvrti - větší snad byla jen pro Dirka - pochopitelně při té slávě vypuklo na úbočích několik požárů a shořelo pár tisíc chatrčí, ale nejen to, když jsem viděl Tess... Mohl bych dostat něco k pití, jsem úplně vyprahlý..."

"No ovšem, pokračuj," vybídl ho Jamie a nalil jim oběma, protože svou sklenku vyprázdnil už před hodnou chvílí.

Neušlo mu, že se mu třesou prsty. Prokrista, proč to Tess dělala, pohřeb do moře, a co to Maureen napadlo přijmout pozvání na večeři, když si musíme promluvit. "A co bylo dál?"

Hoag se nejdříve napil. "Můj Bože, ta ale bodla." Svlékl si plášť, posadil se, zhluboka se nadechl a hned se cítil lépe.

"Můj Bože, jsem tak rád, že jsme se zase sešli. Kde jsem skončil? Aha! Když jsem poprvé uviděl Tess, moc jsem se na ni rozzlobil. Bylo to hrozné. Přijala mě v bývalé Culumově kanceláři a řekla: 'Ronalde, pověz mi to špatné, se všemi podrobnostmi, přesně, jak se to stalo.' Stála u velkého stolu, rovná jako pravítka, bledá, nikdy jsem ji neviděl tak bledou, Jamie - hotový Dirkův obraz na stěně, civěla na mě, jako kdyby byla ten zelenooký a říkala, mně si lhát netroufneš. Vysvětlil jsem jí to, jak nejlépe jsem dovedl, samozřejmě, něco už věděla od Strongbowa - vzpomínáš, chtěl jsem, aby jí vyřídil, že přijedu poštovní lodí, a bohužel ne na Cloud, protože mě čekala nějaká operace.

Ona tam stála jako sloup, ani se nepohnula, Jamie, jen poslouchala, co jsem jí vyprávěl o Tókaidó, o zasnubách, svatbě a smrti, a vyprávěl jsem, jak nejlépe jsem uměl, jak nejdelikátněji jsem uměl, o souboji, Norbertovi, o tobě a Gorntovi.

Všechno jsem jí vylíčil, už si nepamatuji přesná slova, ale pověděl jsem to tak, jak se to stalo." Na chvíli se odmlčel. Už pomalu překonával nervozitu. "Ty ji znáš, vždycky je zdrženlivá, neustále se ovládá, pořád něco tají, je to nejtvrďší člověk mezi křesťany. Jenom mi poděkovala a oznámila, že jí Strongbow odevzdal úmrtní list a záznamy z předběžného vyšetřování. Mimořádná žena. Dábelská. A to je všechno. Ano, a poděkovala mi, že jsem zařídil to s rakví. Naštěstí v pohřebním ústavu proběhlo všechno hladce, díky Bohu."

"A jak?"

Hoagovi zaplály oči. "Přirozeně jsem nestál o to, aby otevřeli rakev, a tak jsem požádal Strongbowa, aby ji poslal přímo firmě Blore, Christenson, Herberts, Herberts a Crink, měl jsem s nimi už hodně obchodů a nařídil jsem jim, aby ze zdravotních důvodů uložili rakev přímo do své, té nejvyšší, se stříbrnými držadly a okamžitě ji pořádně zatloukli, aby ho nevystavovali, ani rakev neotevírali. Doporučil jsem jim to vzhledem k rozkladu a tak a co nejpřísněji jsem to žádal i v dopisu pro Tess. Jsem rád, že z tohoto pohledu, i kvůli Malcomovi, všechno proběhlo hladce." Hoag si nalil

další sklenku. "Jsem rád, že to tak dopadlo. Protože všechno je dobré, jen když je konec dobrý."

"Zmínil ses jí o tom druhém, o tom našem pohřbu?"

"Proboha, to ne, copak jsem tak hloupý? Nepřeskočilo ti, Jamie?"

"Jenom jsem se chtěl ujistit." Zamrzelo ho, že Hoag mu tím připomněl, jak Maureen použila též výraz. Asi to opravdu nemám v hlavě v pořádku. Co s ní, k čertu, udělám? "Naznačila Tess něco o Angelique?"

"Co s ní provede? Ne, i když jsem se ptal alespoň desetkrát. Jak to Angelique zvládá?"

"Dobře - alespoň napovrch. Je klidná, většinou je pořád sama, občas přijde na večeri. Dnes půjde k Sergejevovi, požádal ji o sir William. Ale ztratila tu někdejší jiskru." Zase stejné slovo, pomyslel si zmučeně. "...a přesto je hezčí než kdykoli dříve. Na co se Tess vyptávala?"

"Nic moc, jenom na fakta, jak jsem je poznal, ano, řekl bych, že se do sebe zamilovali, že uháněl Malcolm ji, a ne ona jeho, že se vůči němu chovala jako dáma, že přijala jeho nabídku a souhlasila se svatbou na Pearl."

"Ale nic o tom, co chce udělat?"

"Ne, to je na tom to podivné. Čekal jsem, že se na ni bude vztekat, žádat mě o radu, že mi něco naznačí, ale ona ne, přestože jsem už takových let jejich rodinný lékař, kterého ona, vlastně spíš Struanovi platí, a já ji znám lépe než kdokoli jiný. K ničemu se nevyjadřovala, nic nenabídla dobrovolně, vyptávala se jen na podrobnosti, o kterých jsem se zapomněl zmínit. Podivné."

"Ano," přikývl Jamie. "Má tedy něco v plánu."

"Také si myslím. Samozřejmě že tu historku otiskly noviny od a až do zet s odpornými detaily a titulky jako 'Tchaj-pan zemřel o svatební noci', přestože se snažila celou aféru pohřbit - promiň, nic ve zlém. Přivezl jsem ti ty výstřižky a tohle." Jeho oči zasvítily trochu jinak. Podal Jamiemu obálku, na níž stálo Tessiným rukopisem: Pan J. McFay, důvěrné, do vlastních rukou. "Dřív než se zeptáš, nevím, co píše. Jenom mě požádala: 'Prosím, předejte to panu McFayovi hned, jak tam dorazíte.'"

Jamie položil dopis na stůl: "Proč jsi přijel?"

"Než zapomenu, ještě jedna věc. Dědek Brock a jeho stejně záludný syn sir Morgan se objevili na pohřbu."

"Cože, bez pozvání?"

"A vyvolali tam skandál! Stalo se to tak, že Tess zařídila pohřeb na China Cloud. Ke clipperu vezli rakev na dělové lafetě po promenádě. Na palubu pozvala asi čtyřicet hostů, mezi nimi guvernéra, všechny ty nejvyšší, admirála sira Vincent-Sideryho, generála Skaffera - to je nový vrchní velitel pro Asii, velice seriózní člověk, pukka, jak se říká ve vojsku v Indii, ze kterého přišel - všechny tchaj-pany a Gordona Čchena. Žádné novináře. China Cloud se zrovna zastavila u Shek-O a obřad měl právě začít, když na svém clipperu Hunting Witch dorazili Dědek Brock a Morgan. Také zarazili loď, jen o pár desítek metrů dál, s vlajkou na půl žerdi, on a Morgan na můstku ve smutečním, v cylindrech a vyšíváných košilích, a když rakev sjela do moře, dali vypálit pozdravnou salvu a otevřeli šampaňské. Všichni na palubě prý slyšeli, jak vylétla zátka. Připili si, zahodili skleničky a láhev do moře, zvedli klobouky a s rámusem odpluli."

"Parchanti. Parchanti mizerní!"

"Ano. Později tvrdili, že to byla prý pocta tomu ubohému chlapci. Vedle Tess stál guvernéř. Jak se mi svěřil, vůbec na to nereagovala, nevydala ze sebe ani hlásku, měla nehybný výraz jako při pokeru, jenom ji slyšel, jak se syknutím vydechla, a bylo v tom tolik zloby, že se až vylekal. Doslova řekl, až se mi koule sevřely, jestli rozumíš. A zapomněl jsem se zmínit na Brockově můstku byl i Gornt."

"Maureen se mi zmínila, že tady má převzít jejich odbočku."

"Ano, ale přesto je to milý mladík. Přesto. Povídal mi, že mu přikázali, aby přišel na Hunting Witch a... U Joviše, zapomněl jsem se ti zmínit o Maureen! Jamie, ty jsi ale šťastlivec."

"Díky."

"Máš velké štěstí." Hoag mu podal ruku. "Blahopřeji."

"Díky." Jamie mu potřásl rukou a předstíral potěšení. "Mysleli jsme si... Myslel jsem, že to je Tess. Přes dalekohled, ve tmě, když ji člověk vidí rozmazaně, snadno se zmýlí."

"Cože? Nesmysl, vůbec se jí nepodobá!"

Jamieho to dopálilo. "To vím, ale jsou skoro stejně vysoké, a to držení těla, skoro jako Tess, víš, trochu prkenné."

Hoag se zamračil a pak zabručel: "To mě nikdy nenapadlo. Když o tom mluvíš, asi máš pravdu, ale ona vůbec Tess nepřipomíná, je přinejmenším o deset nebo patnáct let mladší, má rudohnědé vlasy a ta její jiskrná osobnost."

"Už toho nech, prokrista. To vím. Ale člověk se snadno zmýlí."

"Příjemný omyl." Hoag se cítil nejistě. "S Tess by se mi ta cesta vůbec nelíbila, Bože, to tedy vůbec ne. Ta tvá Maureen je skvělá. Zmínila se mi, že ti psala o svém příjezdu."

"Ano, do Hongkongu, ale ne sem. A nebylo tam datum, kdy dorazí."

"No, zřejmě moc času neměla, protože Prancing Cloud odplouvala hned potom, co se tam objevila." Hoag se uculil.

"Radši si na ni dej pozor, nebo ji ztratíš. Na Gornta udělala velký dojem."

Jamie se začervenal a proti své vůli začal podléhat žárlivosti. "Děkuji za radu. Jak se daří Tessiným dětem? Viděl jsi je?"

"Ano, všechny jsou zdravé, i když Duncan byl zase těžce nachlazený. Všechny přišly na pohřeb - bylo to prý tak smutné, malý Duncan se snažil být statečný, Emma a Rose plakaly, Tess měla závoj, hustý závoj - a všichni věděli, že tím skončila jedna epocha a přímá Dirková linie kromě Duncana, ale tomu chlapci je teprve deset. Pro Vznešený dům to nevěstí nic dobrého. V Hongkongu se šíří fámy, že Vznešený dům převezmou Brockovi."

"To v žádném případě!" Jamie se pokoušel působit přesvědčivě. "Nový tchaj-pan bude z Robbovy linie, Robba Struana, Dirková nevlastního bratra. Zřejmě jeho syn nebo některý z vnuků."

"Máš asi pravdu, ale to už nebude ono. Hříza, co se stalo Malcolmovi, Tess v něho tak doufala. Když jsem byl v Hongkongu, pořád jsem vzpomínal na náš pohřeb, byl úplně zbytečný. Nejlepší bude, když na něj jednou provždy

zapomeneme. Malcolm pohřbili tam, u Shek-O."

"Škoda že to nebylo tak, jak si přál sir William a my všichni." Včera v noci se Jamie zase probudil hrůzou. Nedalo mu spát to, co prý viděl bocman, mrtvola, jak stoupá na hladinu a má oči otevřené. Znovu ho zamrazilo. "Udělalí jsme to nejlepší, co jsme udělat mohli. A teď, proč ses vrátil?"

Hoag vstal. "Tess mě požádala, jestli bych nedoručil poštu pro MacStruana, tebe a jestli bych nezašel za Angelique a nepředal jí dopis." Zpozoroval Jamieho pohled. "Nevím, co v nich je."

"V nich?" zeptal se Jamie ostře. "Mluvil jsi o jednom dopisu."

Hoag zrudl. "Aha, ano. Víš, jeden dopis. Nevím, co v něm je. Tak já už radši půjdu..."

"Tak mi to pověz..."

"Tess mě požádala, abych jí předal... jeden dopis, a to je všechno."

"No tak, přece tě znám."

Hoag řekl popuzeně: "Myslím, že už půjdu za ní, bude chtít vědět..."

"Posad' se. Jaké dopisy, propánajána?"

"Nemám ani tu..."

"Neštví mě! Jaké dopisy?"

Hoag zaváhal, ale nakonec z něho vypadlo: "Jestli budeš přísahat při hlavě své matky, tak... tak ti to povím."

"Plati."

Lékař se posadil. "Ona, Tess, prostě mi přikázala: 'Odevzdejte té ženské tenhle dopis, počkejte asi tak týden a pak ji předejte jeden z těchto dopisů.' Dala mi celkem tři. Nevím, co v nich je, přísahám při Bohu, že nevím."

"Týden? Chceš říct, dokud se neukáže, jestli je v tom? Jeden ze dvou dopisů? Jeden jestli čeká dítě, druhý když ne, víd'?"

"Jedenáctého by byl, byl by první den, jenže to se ještě nic nedozvíme určitě, potom musíme počkat alespoň dva týdny, dokonce i potom, lepší bude počkat ještě měsíc, jestli bude menstruovat pak. To datum není jisté, někdy je to těžké odhadnout a v tomhle případě to ubohé děvče prodělalo obrovský otřes - Tess mě požádala, abych počkal, dokud si tím nebudu jistý." Vydechl. "No, a teď víš všechno."

"Tess tě požádala, abys počkal a vyšetřil ji?"

"Víš... ano, dokud si nebudu jistý."

"Takže jeden dopis dostane, jestli dítě čeká, druhý, jestli nečeká?"

"Ano... Už jsem ti to řekl. Ano."

"A komu jsi to ještě pověděl?" Jamieho pohled se do něho vpaloval.

"Nikomu."

"Komu?"

"Jdi k čertu!" křikl Hoag a pak vyhrkl: "Gorntovi."

"Ježíši Kriste, proč zrovna jemu?"

"Nevím, zdálo se, že je to stejně jasné, domyslel si to, jako to dojde asi každému. Ano, teď, když jsem zpátky, se to dá předpokládat. Upozornil jsem na to Tess předem, ale neřekla ani slovo, jen se na mě zahleděla těma svýma šedýma očima. Pro tebe to je snadné, Jamie," pokračoval nervózně. "Pro tebe a takové Gornty tohoto světa je to snadné, jsi silný a zvyklý obchodovat, a neznamená obchodovat většinou lhát? Jenže lékaři nelžou." Hoag byl znechucen sám sebou, že nedokázal udržet tajemství. "Já už jiný nebudu. Tess chtěla, abych po příjezdu vysvětlil siru Williamovi, proč jsem se vrátil, také Albertovi a tobě a nikomu jinému."

"Nedělej si s tím starosti. Máš pravdu, každému v Jokohamě stejně dojde, proč jsi tady. Ta Angelique je ale zatracený chudák! Pro koho máš ještě poštu? Od Tess?"

"Já... Pro sira Williama."

"Pro koho ještě? Pro koho ještě, proboha?"

"Pro Heavenlyho Skye."

* * *

S předstíraným klidem, který necítil, Hoag podal Angelique obálku s pečeti Vznešeného domu. Jí se svíral žaludek od chvíle, kdy jí Jamie oznámil, koho Prancing Cloud přivezla, přestože se ze všech sil snažila zůstat nad věcí. Ačkoli jí Vargas téměř okamžitě oznámil, že ta žena není Tess Struanová, ale snoubenka senhora McFaye, neuklidnila se. Ani potom, co jí Hoag napřeskáčku vyprávěl o Malcolmově pohřbu, to ji naopak popletlo ještě víc. Na obálce bylo krasopisně vyvedeno: Angelique Richaudová, předat osobně.

"Neměla byste si to přečíst v mé přítomnosti?" zeptal se, znepokojený tím, jak náhle zčervenala.

"Myslíte pro případ, že bych nečekaně omdlela?" opáčila ostře a vzpřímila se ve vysokém křesle vedle krbu, v Malcolmově křesle, které si odstěhovala z jeho apartmá, než je uvolnila pro Alberta MacStruana.

Hoag neztratil klid. "Říkal jsem si, že si třeba budete chtít promluvit. Jsem přítel i doktor zároveň." Spěchal nahoru přímo od Jamieho, potěšený, že výslech připomínající inkvizici už skončil, pozdravil ji, objal, ale na její okamžitý dotaz, co se stalo v Hongkongu, odpověděl jen: "Za vteřinku, dřív si vás prohlédnu." Vyšetřil ji jako lékaře, pak jako přítele a v obou případech ho to, co zjistil, potěšilo. "To je jen návrh."

"Na dopisu není správná adresa. Mělo by tam stát paní Angelique Struanové, případně paní Malcolm Struanová." S nepříjemným pocitem psaní vrátila.

"Tess předpokládala, že to uděláte," prohodil mile.

"Tak když je tak moudrá, proč nenapsala správnou adresu?"

"Je to pro ni stejně obtížné jako pro vás. Je to matka, která ztratila syna... Budte trpělivá, Angelique."

"Trpělivá? Já? Když mě napadají za to, že jsem se zamilovala do skvělého muže a vdala se za něho... Jste na její straně,

chápu, platí vás Struanovi."

"To je pravda, ale já jsem na té straně, kterou považuji za správnou. A nejsem na prodej, dokonce ani pro vás." Hoag se zatvářil přátelsky a posadil se. Místnost byla teplá, ženská a plná zvláštního napětí. Viděl, jak jí na krku pulsuje tepna a prsty se jí trochu chvějí. "Pomáhal jsem vám a Malcolmovi, ale jen proto, že jsem to považoval za správné. Jen pro vaši informaci, když jsem byl v Hongkongu, podal jsem výpověď. Tohle je poslední věc, kterou pro Vznešený dům zařizuji."

Užasla. "Proč jste to udělal?"

Podivně se usmál. "Odjíždím do Indie, abych se pokusil najít, co jsem ztratil. Co nejdřív."

"Aha, Aržumand." Hned se cítila lépe, naklonila se k němu a dotkla se ho rukou. "Promiňte. Omlouvám se za to, co jsem řekla, zmýlila jsem se. Mrzí mě to, promiňte."

"To nic. Nezapomínejte, že jsem lékař a chápu, pod jakým jste tlakem. Byl jsem připraven na horší." Zlomil pečeti a otevřel dopis. "Požádala mě, abych udělal tohle." Uvnitř byla další obálka s jednoduchou adresou: Angelique.

"Kompromis, ne? Doporučený kompromis."

"To vy jste ji ho doporučil?"

"Ano."

"Víte, co se tam píše?"

"Ne. Bůh je mi svědkem. Chcete, aby odešel?"

Nemohla od dopisu odtrhnout zrak. Po chvilce zavrtěla hlavou, a tak odešel k oknu, aby jí uvolnil prostor. Rozhrnul záclony a zahleděl se do noci. I jemu bušilo srdce.

Zaváhala a potom obálku otevřela. Bez pozdravu. Bez oslovení.

Nemůžu vám odpustit, co jste provedla mému synovi.

Jsem přesvědčena, že na přání svého otce a s jeho podporou jste rozhodla osidla, abyste vlákala mého syna do manželství, do jakékoli formy manželství. Váš "sňatek" s mým synem není právoplatný, tím jsem si jista. Tento "sňatek" urychlil jeho smrt, i tím jsem si jista. Naznačuje to i jeho úmrtní list, tím jsem si rovněž jista. Proto také právní zástupci Struanova podniku připravují žalobu, aby případ předložili nejvyššímu hongkongskému soudu. Jestli nosíte dítě mého syna, neodvrátí to chod spravedlnosti, ani nezmaří prohlášení dítěte za nemanželské.

Nemůžu vám dostatečně poděkovat za nedocenitelné informace, které mi na váš popud předal náš společný známý. Pokud se jeho údaje ukáží jako pravdivé, a věřím, že to se také stane, já i Vznešený dům budeme zavázáni vám a té osobě tak, že to ani nelze vyčíslit. To, že si stanovil podmínky, které jsou s ohledem na cenu informací rozumné, se vás netýká. O nic jste nežádala, a také nic nedostanete. Ale váš dar památce mého syna a budoucnosti podniku si zaslouží, aby byl vzat v úvahu.

Jak vyřešit tento rozpor?

Východisko, pokud je lze nalézt, musí zůstat důvěrné mezi námi nepřáteli - a těmi zůstaneme navždy - a ženami.

Především vás žádám, abyste spolupracovala s dr. Hoagem a dovolila mu, aby vás v příhodnou dobu vyšetřil a zjistil, zda jste těhotná. Samozřejmě můžete požádat dr. Babcotta nebo kteréhokoli jiného lékaře, aby byl přizván ke konzultaci při stanovení diagnózy.

Za druhé, počkejme do druhého měsíce, aby se vyloučily všechny pochyby, pak teprve můžeme pokračovat. V té době již budou právní podklady hotové a připravené, aby mohly být předloženy soudu. To není míněno jako hrozba, nýbrž jako fakt. Zároveň se již zčásti začne projevovat účinek informací našeho známého. Zatím nevidím žádný důvod, proč by tomu tak nemělo být. Přesvědčila jste ho, aby mě navštívil, a proto, jak jsem již uvedla výše, jsem vám já i Vznešený dům zavázáni.

Možná do té doby bude s pomocí Boží rozpor vyřešen.

Tess Struanová, Hongkong, 30. prosince 1862

Angelique se zmítala mezi pocitem štěstí a hrůzy, vítězství a porážky. Vyhrála, nebo jí to nevyšlo? Tess Struanová nic neslíbila, ale nezamávala přece jen olivovou větvičkou? Žaloba? Soud? Svědecké výpovědi? Celá popelavá si vybavila Skyeova slova o tom, jak snadno by ji mohli advokáti odpůrce vykreslit jako Jezabel bez haléře, dceru zločince, a přijít dalšími otřesnými překroucenými polopravdami. Rozpor a východisko? Copak to neznamená, že zvítězila, přinejmenším částečně?

Edward! Dnes nebo zítra mi to vysvětlí Edward. A také pan Skye, je chytrý, on už tomu bude rozumět. Bože, alespoň doufám, že on tomu porozumí.

Vzhlédla a uvědomila si, že ji Hoag pozoruje. "Ach, promiňte, zapomněla jsem..." Bezmyšlenkovitě si pohrávala s látkou na rukávu a neklidně podupávala nohou. "Nechcete se něčeho napít? Zazvoním na A-su, já... promiňte... zdá se, že nejsem..." Těžko se jí hledala slova a on si nebyl jist, zda neslyšel, jak se její hlas změnil. Napadlo ho, jestli to není začátek jejího zhroucení, jak předpokládal. Určité náznaky tu byly, prsty a špičky nohou pracovaly samovolně, obličej měla bílý, oči rozšířené, zornice změněné.

"Co píše?" zeptal se bezděčně.

"Já... Nic, jen mám prý... počkat, dokud..." Slova ji opustila a její pohled se vytratil do dále.

"Dokud?" Snažil se nedat najevo znepokojení a přivést ji zpátky.

Ale to, co přečetla, jako by jí vymetlo hlavu. Takže bitevní čára je stanovena. Věděla to nejhorší i nejlepšší. Její sokyně udělala první krok a odhalila své zbraně. Teď se může pustit do boje i já. Takovými prostředky, jaké si zvolím sama. Nevolnost zmizela. Místo ní se v jejím nitru rozhořel plamen. Myšlenka, že Tess projevila svou zlobu s takovým ledovým klidem, ji vyprovokovala málem až k šílenství - nic v její prospěch, žádné obavy o ni, ani sebemenší ústupek za všechnu tu bolest a utrpení po Malcolmově smrti, nic. Nic. A nejhorší - - nemanželské dítě, i když byli přece řádně oddáni podle britských zákonů... Jsem si tím jista!

Jen se neboj, pomyslela si zuřivě, tohle mi zůstane vypáleno v paměti rozžhaveným drátem. Znovu se rozechvěle podívala na Hoaga. "Píše, že chce počkat, čekat... čekat, dokud si my, vy a já, nebudeme jisti, jestli čekám Malcolmovo dítě. Chce si být jistá, to chce."

"A co potom?"

"To nepíše. Chce počkat a já mám čekat také. Je tam nejasný... Vypadá to, že tvrdí, že by mohl být mír, východis..." Přestala se chvět, neboť se náhle rozhodla. Její hlas začal syčet a vířit záští. "Doufám, že bude mír, protože... protože, při matce Boží, já jsem vdova po Malcolmůvi Struanovi a nikdo, žádný soud, a ani žádná zatracená Tess Struanová mě o to nepřipraví."

Potlačil nervozitu a opatrně poznamenal. "O tom jsme všichni přesvědčeni. Musíte ale zůstat klidná a nemít strach.

Jestli se zhroutíte, ona vyhraje a vy prohrávejte, ať už je pravda jakákoli. Není nutné..."

Dveře se otevřely. Dovnitř se vkolébala A-su. "Missí-tchaj-tchaj?"

"Aj-ji-ja," vybuchla Angelique. "Vypadni, proč neklepala?"

A-su ztuhla, v duchu potěšená, že se cizí d'áblice rozčilila, a tím ztratila tvář. "Vezekaza, vy těla, ej-ja? Vezekaza, missí-tchaj-tchaj?"

"Co vzkaz?"

A-su se přisouřala, podala jí malou obálku, zafuněla a odešla. Gorntův rukopis. Angelique rázem sestoupila ze své hory vzteku na pevnou půdu.

Uvnitř byla vizitka s rytinou písmen E a G. A se na ní: Nejvřelejší pozdravy. Mimořádně zajímavá návštěva Hongkongu. Smím vás zítra ráno navštívit? Vás nejoddanější služebník Edward Gornt

Najednou se opět cítila jako dříve. Silná, plná odhodlání, naděje a bojovnosti. "Máte pravdu, doktore, ale já se nezhroutím, přísahám že ne. Už kvůli Malcolmovi ne, kvůli sobě, kvůli vám, Jamiemu a panu Skyeovi. Jste můj drahý přítel a já už jsem v pořádku. O té ženské se už nemusíme dál bavit." Usmála se na něho a on věděl, že to je dobré a špatné zároveň - - další signál nebezpečí. "Počkáme. Počkáme a uvidíme, co nám přinese budoucnost. Nemějte obavy, jestli se objeví nějaké problémy, okamžitě vás zavolám." Vstala a políbila Hoaga na obě tváře. "Děkuji vám, drahý příteli. Jdete na večeři k hraběti Sergejevovi?"

"Možná. Nevím. Jsem přece jen trochu unavený," řekl a odešel, aniž dal najevo své neblahé tušení.

Ještě jednou si přečetla vizitku. Edward je opatrný, to je příznivé znamení, pomyslela si. Kdyby se dostalo do rukou někomu nepovolanému a ten si ji přečetl, nic by z ní nezjistil. Obrat "mimořádně zajímavá" byl vhodně zvolený, i "nejposlušnější služebník" bylo pečlivě vybráno. Stejně jako slova té ženské, Bůh ji zatrat'.

Co budu dělat?

Převléknou se k večeři. Začnu svolávat spojence. Připoutávat si je k sobě. Uskutečňovat plány, které jsem si přichystala. Udělám z Jokohamy nedobytnou pevnost proti té ženské.

* * *

"Vůbec si nevšímej toho, že se tě vojáci gaidžinů snaží najít, Hirago. A na Akimota zapomeň," opakoval Kacumata, znechucený tím, jak se jeho plán zkomplikoval. "My tři na to stačíme. Zaútočíme zítra, zapálíme kostel a potopíme loď. Takedo, ty se postaráš o kostel."

"Rád, sensei, ale proč nezkusíme Oriho plán a nevypálíme Jokohamu? Hiraga má pravdu, zapomeňte na loď, má pravdu, promiňte." Takeda se tak postavil na jeho stranu, konec konců, Hiraga byl čošůský vůdce a bylo od něho moudré, že myslel na zadní vrátka. "Má pravdu v tom, že by bylo obtížné dostat se na takhle vzdušném moři a v tomhle větru nepozorovaně k lodi. Proč radši nepostupujeme podle Oriho plánu a nevypálíme celé to hnízdo gaidžinů?"

Hiraga se přidal: "Oriho plán vyžaduje čas a jižní vítr. Souhlasím, že to je lepší plán. Měli bychom počkat."

"Ne," odsekl Kacumata hrubě. "S odvahou zvládneme obojí, s odvahou! Dokážeme to. Obojí! S odvahou šiši!"

Hiraga byl stále vyvedený z míry tím neočekávaným příchodem vojáků a nebyl schopen se plně soustředit. Byl přesvědčen, že pobudu zabil, ale vůbec si s tím nelámal hlavu - muž stále ještě ležel na zemi, když později sklouzl do studně, sešplhal dolů a potom se naslepo probíjel odpornou tajnou chodbou a ledovou vodou.

"Jenom ve třech se to zvládnout nedá," zdůraznil. "A zítra večer je příliš brzy, ať už se rozhodneme jakkoli. Jestli chceme vypálit celou čtvrť, potřebujeme k tomu nálože a doutnáky. Já jsem proti ukvapenosti."

Byl zabalený do přikrývky, pod níž zůstal až na bederní roušku nahý - služby mu sušily šaty, celé promáčené z tunelu. V chatce byla zima. Vítr se honil kolem papírových oken a Hiraga se musel notně přemáhat, aby se neroztřásl chladem. Činilo mu obtížné klidně uvažovat. Stále nedovedl pochopit, proč si pro něho přišli vojáci. Hned jak sem dorazil, Kacumata vztekale vyzval Raiko, aby poslala zvědy do cizinecké čtvrti a zjistila, co se stalo, a všichni tři se dohodli, jak uniknout z hostince v případě, že by i do Jošiwary přišla hlídka.

Ted' sledoval Kacumatu, jak nalévá saké. Tomu vztek zvýraznil již beztak ostré rysy, takže vypadal ještě nebezpečněji:

"Hirago, podle mého názoru bychom měli zaútočit zítra."

"Podle názoru mého," odpověděl Hiraga stejně rozhodně, "bychom se měli pustit do akce, až budeme mít naději na úspěch, ne dřív - vždy jste nám to radil - pokud nás nechytnou a nebudou nám hrozit zajetí a smrt. Co si myslíš ty, Takedo?"

"Nejdřív bych se rád seznámil s vašimi záměry. Vyznáte se tady jako nikdo druhý. Co chcete podniknout?"

Hiraga se napil horkého čaje, ještě víc se zahalil do přikrývky a předstíral, že přemýšlí. Byl vděčný Takedovi, že se přiklání k jeho názoru. "Kdybych se mohl normálně pohybovat, já a Akimoto bychom rozmístili nálože do tří dnů - čtyři už mám připravené a schované v domku ve vesnici," přeháněl, aby přikrášlil skutečnost. "Potřebujeme jich asi šest, osm by bylo lepší, po jedné do každé z dvoupatrových budov, jsou z vyschlého dřeva a po posledním zemětřesení málem vyhořely, jednu do domu vůdce gaidžinů, do vedlejšího domu, tři nebo čtyři do Opileckého městečka a po jedné do každého z kostelů. Ve zmatku bychom mohli uprchnout na našem člunu do Eda."

"Kolik času by to zabralo?" zeptal se Kacumata ještě vulgárnějším tónem a oba muži se neklidně ošili. "Kolik dní teď, když se nemůžeš pohybovat normálně?"

"To budu moct říct, až se dozvím, proč mě hledají vojáci," odsekl Hiraga. Kacumata měl meče vedle sebe, i on měl zbraně v dosahu. Hned jak dorazil, požádal Raiko o meče, které si u ní uschoval - pro případ, že by museli náhle zmizet za zdí a ztratit se v rýžových polích za Jošiwarou. Všichni tři se shodli, že by bylo příliš nebezpečné ukrýt se v tajné chodbě. "Takedo?"

"Navrhuji, abychom počkali, dokud nezjistíme, v jakých jsi potížích. Potom se můžeme dohodnout na definitivním plánu, sensei. Kdyby se to dalo provést, jak říká Hiraga, byl bych pro."

"Musíme zaútočit zítra. To je náš definitivní plán."

Hiragovi se už trochu vyjasnilo v hlavě, a tak předhodil návnadu. "Bylo by nejlepší, kdybychom mohli udělat obojí, potopit loď a zapálit celou čtvrt'," pokusil se usmířit Kacumatu. "Bylo by to možné, kdybychom si to lépe naplánovali, jenže potřebujeme víc lidí. Stačilo by jen pár, sensei," dodal a použil titul vyjadřující úctu, kterému se zatím vyhýbal, aby mu zalichotil. "V Edu bychom mohli sehnat tři muže. Mohl by se tam vydat Takeda, toho tam neznají, a přivést je za tři až čtyři dny. Mě hledají a až do útoku se nemůžu ani hnout. Povedete nás proti lodi - já povím ostatním, kde založit požár, mohu jim vysvětlit, kam jít a jak to udělat."

"Je to dobrý plán, sensei," podpořil ho Takeda, který chtěl využít příležitosti a zajistit si útěk na člunu - nikdy se mu sebevražedné akce nezamlouvaly. "Půjdu do Eda a seženu lidi."

"Tebe by chytili," namítl ostře Kacumata. Rty měl teď úzké jako čárku. "Nikdy jsi tam nebyl, neznáš průchody, nevíš, kam se ukrýt. Tebe by chytili." Byl vzteklý, že málem vybuchl, protože sám útok provést nemohl a tyto dva, snad i další muže potřeboval, ale bez názorové shody se nedalo podniknout nic. Jestli tam má někdo jít, musí to být on sám. Ta myšlenka mu nebyla nepříjemná, Jokohama se mu totiž vůbec nezamlouvala a v hostinci a okolí chyběl dostatek únikových cest a úkrytů. Cítil se bezpečný jen v Kjótu, Ósace a Edu, nebo doma v Kagašimě. Íí, tak rád bych zase viděl svůj domov a rodinu. To ale počká, pomyslel si a zatvrdil se v srdci. "Sonnó džoi musí pokračovat, Jošiho musíme pokořit..." Vtom všichni tři muži současně sáhli po mečích. Za dvěma šódzi se objevil stín.

"Kacumata-sama?" Byla to Raiko. "Vedu s sebou služku."

"Prosím, vstupte." Když ji spatřili, zklidnili se. Uklonila se, služka také, a muži jim odpověděli stejně.

"Pověz jim to, Cuki-čan," nakázala služce.

"Šla jsem do šoja domu, urození pánové. Řekl mi, že Akimoto-sama byl odveden k vůdci gaidžinů a potom do jejich vězení. Zatím se s ním nedalo promluvit, ale až mu ponesou jídlo, které mu předá jeden z našich lidí, pokusíme se dozvědět víc."

"Výborně. Zbili ho a odtáhli?" zeptal se Kacumata.

"Ne, pane, ani jedno, ani druhé, pane."

"Určitě ho nebili?"

"Šoju to také překvapilo, Výsosti. Akimoto pískal a zpíval, jako kdyby to byla nějaká písnička: Někdo někoho zradil."

Hiraga poznamenal chmurně: "To křičel i ve vesnici. Co ještě povídal šoja?"

"Šoja vzkazuje, promiňte, ale zatím neví, proč vás vojáci hledali. Stráže ještě neodešly. Jakmile se něco dozví, dá vám vědět."

"Děkuji, Cuki-čan," řekla Raiko a poslala děvče pryč.

Kacumata se zamyslel: "Jestli ho nezbili, tak jim jistě dal informace, které chtěli, a uvěznili ho, aby ho ochránili před tebou."

"Ne, ten by jim nic neprozradil." Hiraga přemýšlel o něčem jiném. Kdo je zrádce? Jeho pohled utkvěl na Raiko.

Ta se rozpovídala: "Možná to zjistím. Zákazník, gaidžin, který by mohl vědět víc, přijde každou chvíli. Mohl by vědět víc, a když ne, určitě by to dokázal zjistit."

* * *

André vstoupil do místnosti se strnulým úsměvem. "Dobrý večer, Raiko." Hnusil se sám sobě za svou slabost.

Chladně ho pozdravila a nabídla mu čaj. Když ho přijal, podal jí malý měšec s mincemi. "Tady opět splátka, promiňte, ne vše, ale dost zatím. Vy chtít mě mluvit?"

"Trochu počkat se sluší, Furansu-san, mezi přáteli," prohodila znechuceně. Když si potěžkala sáček, byla však v koutku duše s jeho váhou spokojená, i s tím, že se na čas vyřešil první důležitý problém. Potom dodala, aby udržela tak nezbytný tlak na zákazníka: "Trochu počkat se sluší, mezi přáteli, ale hodně čekat správné není, vůbec ne."

"Slibuji víc za den nebo dva."

"Promiňte, ale vaše splátky se hodně opoždují."

André zaváhal a pak si stáhl z ruky zlatý pečetní prsten. "Tady."

"To nechci," řekla Raiko. "Kdybych zrušila Hinode její smlouvu a dovolila jí odejít, potom byste..."

"Ne, prosím, ne. Poslouchejte, mám informace..."

André se vůbec necítil dobře, jak kvůli tomu, že ho přijala chladně, tak i protože ho ještě nepřestala trápit hlava, která ho rozbolela, když tlumočil jednání s Jošim. A také kvůli Angelique. A z toho, že Tess Struanová nepřiplula na Prancing Cloud, pro něho by totiž určitě bylo snazší vyjednávat tady, a získat tak bohatství, které potřeboval. Vůbec se mu nechtělo vydat se do Hongkongu a zaútočit na ni tam, v doupěti Vznešeného domu.

Pořád nemáš jinou šanci než Angelique, honilo se mu hlavou. Seratard se opět radil s Kettererem, sirem Williamem a dokonce i se Skyem o platnosti sňatku. Všichni byli přesvědčeni, že před soudem by měl obstát. "Ale v Hongkongu? Tím si jistý nejsem," ušklíbl se Ketterer, zatímco ostatní říkali totéž jinými slovy a s rozdílným zápalem - až na sira Williama. "Je mezi nimi příliš mnoho darebáků, soudci nejsou na úrovni těch londýnských - jsou to koloniální úředníci, vládne tam velká korupce a pletichy. Pár taelů stříbra... Nezapomínejte, že Struanovi jsou Vznešený dům..."

Raiko se naklonila blíž k Andrému. "Informace, Furansu-san?"

"Ano." S Raiko - a Hinode - to pro něho bylo teď, nebo nikdy. "Výjimečná důležitost. Tajemství o tajná schůze Joši a gaidžin."

"Só ka!" vydechla napjatě. "Pokračujte, Furansu-sama."

Podrobně jí vypověděl všechno, co se událo. Mimořádně jí to zajímalo, tajila dech a překvapeně sykala. Vtom se jí znenadání zmínil, jak Joši požaduje vydání Hiragy, a ona zbledla. Jeho neklid se vytratil. Potlačil svou radost a sklápěl past: "Tak Hiraga přítel váš?"

"Ne, to ne, je to zákazník přítelkyně," vysvětlovala spěšně a začala se ovívat vějířem. Hlavou jí bzučely všechny ty překrásné informace, které předá šojovi a Gjókojamě, a tím si je plně zaváže. A také Meikin. Ach, Meikin, napadlo ji, jak dlouho ještě asi zůstaneš naživu? Promiň, ale ty i tví lidé budete muset zaplatit, tak či onak. Joši vložil do Koiko příliš mnoho, ale to dobře víš. To mě přivádí k mnohem naléhavějšímu problému, jak se, ve jménu všech bohů a Buddha, zbavím Hiragy, Kacumaty a těch dvou? Jsou teď příliš nebezpeční a...

Vtom zpozorovala, jak André změnil tón. "Tak Hiraga zákazník přítel mama-san v Jošiwara? Hiraga teď u přítel, ne?"

Okamžitě zvýšila ostražitost. "Já nevím, kde je, myslím, že je jako obvykle v cizinecké čtvrti. Pan Joši ho chce? Proč?"

"Protože Hiraga je šiši." André použil tento výraz poprvé. Co znamená, pochopil z Jošiho výkladu. "On také zabít dainjó, dainjó Utani. Další zabít také."

Zoufale se snažila nedat najevo strach. "Hrozné! Říkáte šiši? Už jsem o nich slyšela. Pokud jde o tuto informaci, smím se zeptat..."

"Hiraga pryč, Raiko. Ne ve čtvrti. Mnoho vojáci hledají. Pryč, Raiko. Všude hledají. Zmizet."

"Ííí, kam zmizel? Vojáci? Kam zmizel?"

"Sem. Ke tvůj přítel. Kde je tvůj přítel?"

"Ach, promiňte, ale pochybuji, že by byl tady," prohlásila s nezpochybnitelnou jistotou a důrazně zavrtěla hlavou.

"Pravděpodobně byl včas varován a utekl do Kanagawy nebo na podobné místo, a promiňte, přáteli, tohle není správná otázka. Vaše informace je zajímavá. Máte další?"

André si povzdechl. Věděl, že ona ví. Teď mu byla vydána na milost a nemilost. Alespoň na čas. "Joši samuraj přijít zítra pro váš Hiraga," pokračoval a už se nebál, protože stačilo, aby řekl jediné slovo a hlídka, japonské nebo britské, by rozebraly dům U Tří kaprů na kousky - ale nejprve by odvedl Hinode do bezpečí. "Jestli gaidžin zítra nedostát Hiraga, moc obtíž, Raiko, pro gaidžin, Jošiwara, pro všechny." Neušlo mu, jak se rozechvěla. "Možná gaidžin poslat vykonavatel sem, tam všechna místa." Nechal tato slova viset ve vzduchu.

"No a?" opáčila, ale na horním rtu jí vyskakovaly kapky potu. Děsila se budoucnosti a na vše ostatní zapomněla.

"Mám myšlenka: jestli vy... promiňte," promluvil medově, "jestli váš přítel ukrýt Hiraga několik den, tajně místo bezpečí. Pak, správná doba odevzdat vůdce gaidžin Hiraga... Možná moc peněz, dost vy a Hinode, ne?" Pozoroval ji a ona se snažit neuhnout před jeho pohledem. "Nebo naši člověk dát Hiraga Joši. Hiraga je šiši - cenný - lepší než náušnice," prohodil a neušlo mu, jak se zachvěla. "Šiši cenný, ne?"

Když jí srdce přestalo šíleně bušit a ona se mohla spolehnout na svůj hlas, usmála se, jak nejlépe dovedla.

Nepochybovala, že je přesvědčen, že ona ví, kde je Hiraga, a proto by mohl, kdyby ho vyprovokovala, vystavit ji a Tři kapry smrtelnému nebezpečí. "Zeptám se své přítelkyně, jestli ho neviděla a netuší, kde by mohl být, a pak se můžeme rychle dohodnout," navrhla smířlivě. A v duchu se rozhodla, že je nejvyšší čas, aby co nejrychleji vyhnala všechny šiši ze svého života. Nejradši ještě dnes. "Získal jste takové nádherné informace, velmi cenné. Jste chytrý, že víte tak mnoho, určitě vám to přinese nějaký zisk. A Furansu-san," pokračovala, aby ho rozptýlila, jako kdyby ji to právě napadlo, "slyšeli jsme, že z Hongkongu dnes přicestovala gaidžinská dáma. Je to slavná tchaj-panova matka?"

"Cože? Ne," odpověděl André roztržitě. "Ne, ona slíbit manžel obchodník. Proč?"

"A je to někdo z mých zákazníků, starý příteli?"

"Ne, už rok chodit jiný hostinec, možná víc. Jamie McFay."

"Jami-san? Jami-san od Sturuanů?" Ííí, pomyslela si, Není se to musí rychle dozvědět. Musí se připravit, aby se té dámě představila ve velkém domě Sturuanových, poklonila se jí a uvítala ji, musí ji ujistit, že když se starala o Jami-san v posteli, zacházela s ním odborně. Je velmi důležité, aby mezi nigo-san, druhou dámou, neboli konkubínou, a oku-san, manželkou, panovaly dobré vztahy, protože manželka platí všechny jeho účty. Musí ji také pozvat do Jamiho domku v zahradě hostince. Ííí, to bude skvělé, pak si ji všechny budeme moci dobře prohlédnout. "Furansu-sama, povídá se, že dnes gaidžinové poslali jednoho Japonce do vězení."

"Cože? To já nevím. Možná zjistit později. Ne důležité. Poslouchejte, o Hinode..."

Chvatně ho přerušila. "Hinode se mě vyptávala, jestli ji dnes počtíte návštěvou. Bude tak ráda, že jste tady. Velice si vás váží."

André pocítil svírání v hrudi. Teď, když má Raiko ve své moci, poprosí ji, ne, řekne jí, aby se Hinode zřekla své podmínky, že nechce světlo. Ale náhle se to bál udělat.

"Ano?"

"Nic," zabručel. "Jdu Hinode."

Když odešel, vypila trochu brandy na uklidnění, rozkousala několik voňavých čajových listů, aby jí z dechu netáhl alkohol, a celá ustaraná zamyšlená ke třem šiši a vysvětlila jim, že Joši žádá vydání Hiragy a že si ho zítra jeho lidé přijdou vyzvednout. "Promiňte, ale bylo by lepší, kdybyste odešli ještě dnes večer, bylo by to pro vás mnohem bezpečnější," naléhala hlasem plným děsu. "Kacumata-sama, ten zákazník přísahal, že vykonavatelé a vojáci gaidžinů přijdou každou chvíli a všechno prohlédají."

Všichni tři tiše poslouchali o Jošiho tajném vyjednávání s gaidžiny. Kacumata byl ještě nezvratněji než dříve rozhodnut, že mezi nimi vyvolá konflikt. "Děkuji, velice jste nám posloužila, Raiko-san. Možná že odejdeme, možná

budeme muset zůstat, ale v každém případě budete dobře odměněna."

"Opravdu si myslím, že by bylo lepší odejít..."

Kacumátův hlas zase zněl obhrouble. "V každém případě budete dobře odměněna. Zatím se poradíme, jak vás nejlépe ochránit."

Opouštěla je jen nerada, ale uklonila se, poděkovala mu a zmizela v noční tmě. A když byla bezpečně mimo doslech, proklela ho, je všechny i Andrého. Zároveň se rozhodla, kdo bude ten důvěryhodný posel, kterého urychleně pošle s novinkami od Andrého k Meikin.

Lampy, které na Kacumatovo přání byly zapálené, divoce zaplápolaly a většina jich zhasla, když otevřela dveře a do místnosti vnikl chladný vzduch. Po zavření se opět pár zbývajících plamínek uklidnilo, jenom si s nimi trochu pohrával průvan. "Poslouchejte," zašeptal, aby nikdo venku nemohl nic slyšet, "Hirago, seženu víc lidí a za tři dny se vrátím. Schovejte se tady, je to mnohem bezpečnější než chodit se mnou, vymyslete si nové přestrojení a ukryjte se v tajné chodbě. Jestli budete chytří, nic vám nehrozí."

"Ano, sensei."

"Za tři dny zničme Jokohamu a loď, zabijeme tolik gaidžinů, kolik jen dokážeme, a ustoupíme. Přinesu uniformy bakufu. Takedo, pomůžes Hiragovi s přípravou zápalných náloží. Až se vrátím, musejí být hotové."

Takeda namítl: "Bylo by lepší, kdybych vás doprovodil, sensei. Mohl bych vám krýt záda, kdyby vás poznali a zadrželi."

"Ne, zůstaň s Hiragou." Kacumata nestál o žádnou přítěž a za jošiwarským plotem se necítil bezpečně. "Odejdu hned, jak zvednou závory."

"To bude nejlepší. Sonnó džoi," řekl Hiraga.

Bylo mu zle a dobře zároveň, děsila ho myšlenka, že zítra přijdou Jošiho lidé nebo vykonavatelé a možná ho chytí - a tomu se teď, když ho stíhal Joši osobně, nedalo zabránit - a zároveň chápal, že sensei má pravdu: cizinecká čtvrt' a Jošiwara, oběhnané zdí a plotem, jsou past.

Nádherně se mu ulevilo. Jeho konec byl už nevyhnutelný, a tak proč by se nevrhl ze všech sil do přípravy útoku?

Tři dny - to je skoro celý lidský život. A kdo ví, co se stane, až bude Kacumata pryč? V žádném případě mě nedostanou živého.

* * *

"Můj Bože, Jamie, podívej tamhle," upozornil ho Dmitri.

Jamie se otočil ke dveřím. Stejně se ohlédl dvacet dalších hostů v salónu ruského vyslanectví. Hosté zmlkli, ale hned se zase rozpovídali. Sir William přiváděl Angelique, která se do něho zavěsila. Prosté černé šaty s dlouhým rukávem zdůrazňovaly její bledost, ale i zářivost její pleti a dokonalost její šije, měly dokonalý stíh a nenápadně dávaly vyniknout jejímu uzoučkému pasu a dmoucímu se poprsí, byly to šaty smuteční a zároveň v sobě skrývaly kouzlo přitažlivosti. Vlasy vyčesané nahoru. Žádné šperky, jen tenký zlatý náhrdelník a snubní prsten - Malcolmův pečetní, už zmenšený tak, aby jí seděl na prstu.

"Ta je čtyřicetiletá, že?"

"Ano," přikývl Jamie. Po chvíli se v místnosti opět zašumělo. Ohlédl se. Přes sál se na něho usmívala Maureen, obklopená muži, mezi nimiž byl i Pallidar. Usmál se na ni také. Pohled na ni se mu zamlouval, ale stále ještě nemohl uvěřit, že přijela a našla v sobě dost odvahy, aby se vydala na takovou cestu samotná. Co s ní, k čertu, mám dělat? "S tím Hongkongem a Malcovým pohřbem to je neuvěřitelné, víd'?"

"Máš pravdu, Dmitri, vsadil bych se, že to Tess nikdy nepřipustí." Co má v úmyslu a co asi napsala Angelique? Ještě neměl příležitost se přeptat a ani z chování Angelique se nic nedalo vyčíst. Dopis, který dostal on sám, hodně naznačoval:

Drahý Jamie,

pan Gornt mi podrobně popsal, jak dobrým přítelem mého syna jste býval. Z celého srdce vám za to děkuji. Přesto vám nemůžu odpustit, že jste nevyhověl mým přáním - politice podniku - že jste nedokázal přivést mého syna k plnění naléhavých povinností a nepřesvědčil ho, aby se přestal točit kolem té ženské, nebo alespoň aby ji udržel v patřičných mezích a vrátil se sem. Nemůžu vám odpustit, že jste mu pomáhal a podporoval ho v jeho bláznovství, zvláště když jsem vás důrazně upozornila na jeho nezletilost a na to, že přestože měl titul tchaj-pana, nesměl jeho pravomoci vykonávat, dokud nebyl řádně jmenován. To jsem mohla, ke svému zármutku, já.

Pokud jsem správně porozuměla panu Gorntovi, hodláte si zřídit svou vlastní firmu. Přeji vám mnoho štěstí a děkuji vám za mnohaleté dobré služby. V obchodních vztazích se k vám Struanovi nikdy nezachovají nepřátelsky. Příkládám směnku, na níž vám bude v Londýně po předložení vyplaceno pět tisíc guinejí. Prosím, pozdravujte svou snoubenku. Potěšilo mě, že jsem se s ní setkala. Tess Struanová

Rozzářil se při pomyšlení na tak velké odstupné. Umožňovalo mu založit si vlastní firmu, byť jen nevelkou, a poskytovalo mu potřebný čas. Mohl teď také pokračovat v jednání se šojou, třebaže si nedokázal představit, jak se takové podnikání může vyvíjet bez Nakamy alias Hiragy. Litoval ho. A Tess také. Chápal ji a odpouštěl, a nejen kvůli penězům. "Copak, Dmitri?"

"Máš proč být pyšný. Ta tvá Maureen je skvělá."

"Ano, to opravdu je."

"A co provedeš s Nemi?"

Jamieho úsměv pohasl a místo něj se vrátil nepříjemný pocit. Otočil se ke dveřím zády. "Zatracený problém, Dmitri."

Dohodl jsem si s ní na dnešní večer schůzku."

"Ježíši! U Struanů?"

"Ne, díky Bohu. V našem... v jejím domku."

"Tos měl ale štěstí, proboha! Půjdeš tam?"

"Ano, proč ne? Panebože, já nevím... Maureen se objevila tak nečekaně... Ne, že bych ji neměl rád, ale pořád jsem v šoku."

"Jistě, ale v příjemném... Máš kliku. Poslouchej, jsme staří kamarádi a můžeme si promluvit na rovinu. Jestli... Jestli se rozhodneš, že to s Nemi skončuje a pošleš ji do důchodu, vyplatíš ji, prostě nedal bys mi o tom vědět? Je to fajn holka, je s ní legrace a docela už zvládla naši řeč."

"Ano, ale..." Výbuch smíchu mezi muži kolem Maureen odvedl jejich pozornost k ní. Potom k Angelique. "Je úchvatná, vid?" prohodil Jamie. "Myslím tím Angelique."

* * *

Angelique a sir William čekali, kdy se k nim připojí hrabě Sergejev. O tom, co si dnes oblékne a jak se učeše, se rozhodla už dřív. Chtěla se upravit zvlášť pro Tess - tenhle večírek měl být prvním dějištěm jejich střetnutí. Ačkoli se sokyně nedostavila, rozhodla se plán neměnit, a výsledek ji velmi potěšil. Přemítala, zda si nemá vzít prsten z nejvzácnějšího nefritu, který pro ni Malcolm objednal z Hongkongu a který přišel týden po jeho smrti, a vyvolal tak další proudy slz, o nichž se nikdo nedozvěděl. Kdyby sem však Tess připlula, tak by neváhala. Jenže v její nepřítomnosti by udělala chybu, kdyby se prstenem pochlubila.

Vlastně jsem ráda, že tu není, napadlo ji. Díky Bohu, že mě Vargas včas upozornil. Potřebuji čas, abych se připravila na ten souboj, z očí do očí - ano, čas, abych věděla, jestli čekám Malcolmovo dítě, nebo ne... "Dobrý večer, hrabě Sergejeve," pozdravila se svým jemným úsměvem. "Děkuji za pozvání."

"Jste velice vítaná. Díky vám je večírek úspěšný už teď. Vítejte, sire William. Oba všechny dobře znáte, kromě nového hosta." Všichni náhle zpozorněli a srovnávali, protože Sergejev vyvedl Maureen z kroužku obdivovatelů, mezi nimiž byl i Marlowe. "Slečna Maureen Rossová z Edinburghu, Jamieho snoubenka. Paní Angelique Struanová."

Angelique zahlédla Maureen ihned po příchodu, okamžitě si ji přeměřila od roztomilé hlavy po pěkné botičky a usoudila, že jí se obávat nemusí. Také si všimla Gornta, ale setkání s ním si nechala na později. "Vítejte na nejvzdálenějším opěrném bodu Británie ve světě, mademoiselle Rossová." Zatvářila se mile, pokusila se odhadnout její věk a potom si řekla: Ano, v noci by si ji člověk snadno mohl s tou ženskou zmýlit - je stejně vysoká, má podobně impozantní držení těla a stejný přímý pohled. "Jamie má veliké štěstí."

"Děkuji." Ve chvíli, kdy Angelique vstoupila do místnosti, Maureen si ji hned změřila od zářivé hlavy po malé nožky, poznala její krásu a přestože se jí něčím okamžitě zalíbila, usoudila, že jí se musí obávat - pohledem zkontrolovala Jamieho a spatřila neskrývaný obdiv ve výrazu jeho i mužů kolem něho. Nemohla nezaznamenat všeobecné pochvalné mručení - a začala se chystat na bitvu.

"Jsem tak ráda, že vás poznávám, a moc mě bolelo, když jsem se doslechla o vašem neštěstí. Je mi to... nám všem je to tak líto." S nefalšovaným citem se sklonila a dotkla se tváří líčka Angelique. "Doufám, že se spřátelíme." Zvláštní úsměv. "Prosím, buďme kamarádky. Určitě to tady budu potřebovat. Jamie povídal, že jste jeho dobrá přítelkyně."

"Není třeba prosit, Maureen - smím vám říkat Maureen? A vy mně Angelique? A co kdybychom si tykaly?" Vykouzila zvláštní úsměv, vzala na vědomí a pochopila varování, které bylo mile formulováno, bez vystrčených drápů, že Jamie je její osobní majetek, se kterým se nesmí flirtovat. "To je skvělé, byla bych moc ráda, kdybych tady měla přítelkyni. Co kdybychom si zítra popovídaly u čaje?"

"Velmi ráda, Angelique. Máš krásné jméno a krásné šaty." Příliš strohé a přitom příliš průhledné na to, že jsou smuteční.

"Ty také, barva se ti nádherně hodí k vlasům." Zelené hedvábí, drahé, ale jen anglické, a ne pařížské, a střih poněkud vyšlý z módy. Ale to nevadí. To se spraví, jestli se spřátelíme. "Jamie byl velký přítel mého manžela a můj, když jsem to nejvíc potřebovala. Máš veliké štěstí," poznamenala upřímně. "A kde je tvůj hezký snoubenec? Aha, tamhle!" Sledována všemi zraky se do ní zavěsila. Zatímco všichni potěšeně sledovali toto entente cordiale, odvedla Maureen k němu. "Buďte opatrný, Jamie, na první pohled je znát, že tahle dáma je velice vzácný poklad - a tady v Jokohamě je tolik pirátů."

Ti v jejím okolí se zasmáli, ale ona je opustila a vrátila se k siru Williamovi. Cestou pozdravila Ketterera - věnovala mu zvláštní kompliment a úsměv, potom i Marloweovi stejně jako Settrymu Pallidarovi, vyšňořenému tak, že se vyrovnal Sergejevovi v jeho kozácké uniformě. "Tak vidíte, sire William," prohodila. "Máme to ale štěstí."

"Že jsme..." Sergejev se včas zarazil. Málem řekl: že jsme zůstali naživu. Místo toho si vzal skleničku šampaňského od číšníka v livreji. "V přítomnosti dvou tak krásných dam štěstí máme. Na vaše zdraví." Všichni se napili a dál porovnávali. Sergejev ale nebyl ve své obvyklé náladě. Nemohl nemyslet na špatnou zprávu, zvláště pro ostatní vyslance, kterou přivezla Prancing Cloud.

Přišla spěšná, šifrovaná depeše z Petrohradu - tři měsíce stará. V první části pojednávala o obvyklých potížích Ruska, na jehož západních hranicích se soustřeďovala vojska. Tam bylo posláno šest armád. Očekávaly se nové problémy s Osmanskou říší a muslimy na jihu, tam zamířily další tři armády, všude řádl hladomor a intelektuálové, jako Dostojevskij a Tolstoj, žádali změny a liberalizaci. V druhé části dostal příkaz vyvíjet tlak na Japonce, aby odstěhovali své rybářské vesnice z Kuril a ze Sachalinu, jinak že jim hrozí "vážné následky". Třetí část pak znamenala potíže pro něho samotného: Jste jmenován generálním gubernátorem Ruské Aljašky. Na jaře dorazí do Japonska válečná loď Car Alexandr s vaším nástupcem v Japonsku a bezodkladně odpluje s vámi a vaším doprovodem do hlavního města naší Aljašky Sitky. Tam se usídlíte přinejmenším na dva roky, abyste vykonal Družbu.

"Proč jsi tak zasmušilý, příteli?" zeptal se sir William rusky.

Sergejev zjistil, že se kolem Angelique zase vytvořil hlouček, tak ho odvedl stranou a světil se mu se svým novým jmenováním. O Družbě však nemluvil. To byl kódový název operace, plán s nejvyšším stupněm utajení, na jehož základě mělo proběhnout nucené a rozsáhlé přesídlování odolných sibiřských kmenů do rozsáhlých oblastí Ameriky,

kteřé zabíhaly stovky mil do vnitrozemí a na jedné straně sousedily s Kanadou, na druhé obepínaly pobřeží a na jihu končily nedaleko kanadsko-amerických hranic. Otružilé, tvrdé a bojovné národy, které by za jednu, nanejvýš za tři generace mohly a jistě také budou pomalu proudit na jih a východ do rozlehlých prérií a teplých exotických krajů Kalifornie a nakonec ovládnou celou Ameriku. Tento plán vymyslel před pětadvaceti lety jeho strýc. "Dva roky. To je jako odsouzení do podělaného kriminálu!"

"To ano." Sir William stejně neshášel záluďnost vlastního ministerstva zahraničí, jeho obdobnou bohorovnost, s níž byli diplomaté neočekávaně překládáni. "Aljaška? Uf! Nevím o ní nic. Byl jsi tam už někdy? Loni zastavila loď, kterou jsem cestoval, ve Vancouveru, tam je naše kolonie. To je naše předsunuté stanoviště, ale dál na sever jsme se už neplavili."

"Sitka není o moc dál. Byl jsem tam jednou jako mladík. Teď tam máme osadu, hodně obchodníků a pár set chatrčí," vysvětloval Sergejev trpce. "Kožešiny, mráz, zločinnost, negramotnost, indiáni, opilci a žádná lepší společnost. Je to odporná pustina, kterou před více než sto lety objevili Bering a Čirikov... Nejdřív se domnívali, že je to součást našich severních území, a neuvědomili si, že je to už za úžinou, kterou nazvali po Beringovi. Před více než šedesáti lety jeden z mých prastrýců pomáhal zakládat monopolní firmu, která tam obchoduje s kožešinami a jmenoval nadutého zkurvysyna - bratrance jménem Baranov - jejím ředitelem. Ten přestěhoval hlavní město do Sitky. Je to na naprosto pustém ostrově u pobřeží, kterému se říká, to bys neuhodl - Baranovův ostrov. Nenaštěstí má naše rodina na Aljašce zvláštní zájmy. Proto mě tam poslali. Matěrojobi!"

Sir William se rozesmál a Angelique se otočila. "Povíte mi také ten vtip?"

"Víte, to nebylo, hm, nejvtipnější," poznamenal a ukládal si velice zajímavé údaje do paměti, aby je poslal do Londýna.

"Taková ruská sprost'áčinka."

"Anglický humor, Angelique," uculil se Sergejev. "Ale tak mě napadá, že už je nejvyšší čas na večeři."

Galančně se uklonil, zamířil na druhou stranu salonu a odvedl Maureen do jídelny. Následoval ho sir William s Angelique. Stůl byl plný stříbra, olivrejovaní číšníci za každou židli, jiní nosili velké množství masa, boršče, zeleniny, pečiva a džbány ledově chladné vodky, šampaňského, francouzských vín a šerbetů. Cikánští hudebníci z ruské válečné lodi, po nich kozáčtí tanečníci z jeho doprovodu pro zábavu.

Konverzace šuměla naplno a oni stále porovnávali: Malou a vysokou, Francouzku proti jedné z nás, okouzlující francouzský přízvuk proti příjemnému skotskému. Obě by stálo za to dostat do postele, ale Angelique mnohem víc, obě zralé na vdávání, ale Maureen mnohem víc.

54

Sobota, 3. ledna

"Massa dole, vechod, missí-tchaj-tchaj."

"Massa Gornt?"

A-su, přešlapující ve dveřích budoáru Angelique, jen pokrčila rameny. "Kuej-luo massa." Rukou naznačila, že to je kdosi vysoký, a jako obvykle za sebou zabouchla.

Angelique ještě rychle pohlédla do zrcadla. Jiný make-up než své potlačované vzrušení nepotřebovala. Chvilka, než zamkla dveře a vrátila jej na místo. Poslední kontrola a už vyběhla z místnosti. Černé hedvábné šaty s mnoha spodničkami, vlasy svázané pěkným šifonovým šátkem, rovněž černým. Pečtní snubní prsten. Cestou po schodech si služebnictva zaměstnaného ranními domácími povinnostmi ani nevšimla.

Do tchaj-panovy kanceláře. Gornt stál u okna a hleděl na zátoku. Čchen truchlivě vyčkával vedle něho.

"Dobré ráno, Edwarde."

Otočil se a usmál na uvítanou. "Dobré ráno, madam."

"Můžu vám nabídnout kávu nebo šampaňské?"

"Nic, děkuji. Právě jsem posnídal. Jen jsem vám chtěl říct o Hongkongu a věcech, které jste si tam objedнала. Doufám, že vás neruším."

"Děkuji. Čchen, čekala venku, ej-ja?"

Jakmile osaměli, okamžitě se tiše rozpovídala: "Tohle je teď Albertova kancelář. Půjčuji si ji, dokud je s Vargasem v úctárně, a tak možná nebudeme mít příliš času - těžko se tady hledá místo, kde by si člověk mohl nerušeně promluvit. Pojd'te, posadíme se tady, Edwarde." Ukázala rukou ke stolku u okna s roztaženými závěsy. "Kolemjdoucí náš možná uvidí, ale to nevadí, byl jste Malcolmův přítel. Prosím, rychle, co se stalo?"

"Smím vám nejdřív říct, že vypadáte nádherně?"

"Vy také." Její neklid už byl neskrývaný. "Prosím."

"Proběhlo to velmi, myslím, velmi dobře," rozhovořil se stejně tiše. "Z paní Tess by byla skvělá hráčka pokeru, a tak si tím nemůžu být naprosto jistý. Při první schůzce jsem se jí zmínil, že mám informace o Brockových, jak jsme se dohodli, a několikrát a různými způsoby jsem jí naznačil, že jsem s nimi přišel kvůli vám. Neby..."

"Dostal jste se k ní jako první z lodě?"

"Ano, tím jsem si naprosto jistý, protože jsem se dostal ke břehu na lodivodově kutru s kapitánem Strongbowem ještě dřív, než Prancing Cloud zakotvila. Když jsem Tess pověděl o Brockových, skoro nereagovala, jenom napjatě poslouchala, položila mi několik otázek a nakonec řekla: 'Přijďte sem, prosím, zítra i s doklady, hned na úsvitu. Postranní branka z vedlejší uličky bude odemčená. Zahalte se do něčeho a buďte opatrný, Brockovi mají špehy všude.' Přijďte dne..."

"Počkejte. Pověděl jste jí o... o tom, jak Malcolm zemřel, a o naší svatbě?"

"Ne, to jsem nechal na Strongbowovi. Ale začnu od začátku. Na mou radu jsme se vydali na břeh v lodivodově kutru.

Nikomu jsme se o tom nezmínili, ani Hoagovi - je moc upovídaný. Nabídl jsem se, že Strongbowa doprovodím a pomůžu

mu, byl jsem přece částečně svědkem všeho... Ten ubožák byl vyděšený k smrti, ale vlastně to byla jeho povinnost, aby jí všechno oznámil. Když z něho vypadlo, že Malcolm zemřel, zesinala. Za pár vteřin se ale ovládla, bylo až zarážející, jak rychle a klidně se ho zeptala, jak k tomu došlo. Strongbow jenom vystrašeně zabreptal: „Přinesl jsem úmrtní list, paní Struanová, výsledky soudního ohledání a dopis od sira Williama. Byla to přirozená smrt a došlo k ní na Prancing Cloud. Ráno jsme ho našli mrtvého, po svatební noci...“

Vylétla jako pružina a zaječela: „Vy jste oddal mého syna s tou ženskou?“ Strongbowa málem ranila mrtvice a vysypal ze sebe celou tu historku co nejrychleji. O Pearl, souboji, jak jsem zachránil život Jamiemu a zabil Norberta, jak našli Malcolma, pověděl jí vše, co věděl, i jak jste byla v šoku. Pot z něho jen lil, Angelique. Musím přiznat, že jsem se také zapotil - poté co Tess zaječela, stála tam jako Medúza a oči jí plály. Potom jí odevzdal pár dopisů, viděl jsem, že jeden byl od sira Williama, ještě zamumlal, že ho to mrzí, ale že to byla jeho smutná povinnost, aby to vyřídil, a vypotácel se ven.“

Gornt vytáhl kapesník a otřel si čelo. Také Angelique se cítila zesláblá a ze síly její sokyně se jí svíral žaludek - když se z Tess takhle potí i Gornt, jak by asi ta ženská zatočila s ní? „Jenom tam stála a potom obrátila oči ke mně. Udivilo mě, jak je možná, že vypadá tak... tak vysoká. A tvrdá. Chvilí tvrdá, chvilí jemná, ale pořád ostražitá. Musel jsem se ovládat, abych neutekl, a ohlížet se, jako že mám strach, aby mě nikdo neslyšel. Honem jsem vyklopil, že mě to také hrozně mrzí, že Malcolm byl opravdu můj přítel, že i vy jste její přítelkyně a že kvůli vám jsem přišel s informacemi o tom, jak přivést Tylera a Morgana Brocka na mizinu. Hned jak jsem to vyslovil, šílenství ji opustilo, alespoň ten oheň, který mi naháněl hrůzu, zmizel a posadila se. Nespustila ze mě oči, posadila se a po dlouhé chvíli se zeptala, o jaké informace jde. Řekl jsem jí, že se vrátím zítra, ale ona opakovala hlasem ostrým jako nůž: Jaké informace? Zhruba jsem jí to nastínil... Promiňte, Angelique, mohl bych se něčeho napít? Ne šampaňského, whisky nebo bourbonu, jestli máte.“

Přešla k přiborníku, nalila mu, sama si vzala vodu a Gornt pokračoval: „Příští den jsem jí přinesl polovinu podkladů a nechal jsem jí je. Ona se...“

„Počkejte, chovala se stejně jako předtím?“

„Ano a ne. Děkuji, na zdraví, ať slouží.“ Upil si pořádný doušek a vydechl, jak ho lihovina zahrála v krku. „Děkuji. Když jsem domluvil, podívala se na mě a já si pomyslel, že to nevyjde. Z té ženské jde hrozný strach, nerad bych ji měl za svého nepřítele.“

„A mě považuje za nepřítele? Mon Dieu, Edwarde, povězte mi pravdu.“

„Ano, považuje, ale to zatím nevadí. Nechte mě domluvit. Já jsem...“

„Odevzdal jste jí můj dopis?“

„Jo, ano, promiňte, že jsem se o tom zapomněl zmínit. Udělal jsem to ještě první den, než jsem odešel, přesně jak jsme se dohodli, znovu jsem jí zdůraznil, že to byl váš nápad, protože jsem uzavřel dohodu s Malcolmem, tchaj-panem, a ten zemřel, a tak jsem považoval tu úmluvu za neplatnou a chtěl jsem se vrátit do Šanghaje, abych počkal na nového tchaj-pana. Jenže vy jste mě vyhledala a poprosila mě, abych šel za ní, že to prý svému příteli Malcolmovi dlužím, že se vám v tajnosti zmínil o mém návrhu - bez podrobností - a vy jste si byla jistá, že by si přál, abych co nejrychleji informace předal jeho matce, že to velice spěchá. Zpočátku jsem to odmítal, jenže vy jste naléhala a přesvědčovala mě. A tak jsem přišel kvůli vám a vy jste mě požádala, abych jí předal dopis. To jsem udělal.“

„Přečetla si jej před vámi?“

„Ne. To bylo první den. Potom jsem přišel další den za úsvitu a předal jsem jí část materiálů. Dlouho se mě vyptávala, inteligentně, a chtěla, abych přišel po západu slunce, zase postranním vchodem. Vyhověl jsem jí. Okamžitě zdůraznila, že složka není úplná, a já na to, že pochopitelně není, že nemá smysl, abych jí ukazoval vše, dokud nevím, jestli má opravdový zájem zlikvidovat Brocky, stejně jako ho měl Malcolm. Odpověděla, že ano, má, a vyptávala se mě, proč se je snažím zničit já a co od toho očekávám.“

Vysypal jsem jí to na rovinu. Celý ten Morganův příběh, pravdivě. Chci zlomit Morgana, a jestli si to odskáče i jeho otec, vadit mi to nebude. Ani jednou jsem se nezmiňoval o tom, že Tess je vlastně má nevlastní teta, za celou dobu ani jednou - a ona také ne. Ani jednou. K vašemu dopisu se nevrátila jediným slovem. Ani jediným. Pořád se jen vyptávala. Když jsem jí všechno vypověděl o Morganovi, čekal jsem, že nějak zareaguje, že řekne, jak jí to mrzí, nebo že to je pro Morgana typické - ostatně je to její bratr. Ale ona nic, jen se přeptala na podrobnosti mé dohody s Malcolmem a já jí dal smlouvu.“ Dopil skleničku. „Vaši smlouvu.“

„Vaši smlouvu,“ opakovala nervózně. „To ji musíte nenávidět, Edwarde.“

„To se mýlíte, nedá se říct, že bych ji nenáviděl. Celkem ji chápu, byla s nervy v koncích. Malcolmova smrt ji zdrtila, i když se to snažila nedat najevo a přemoci se. Tím jsem si jistý. Malcolm znamenal budoucnost Vznešeného domu a teď ji čeká chaos - já pro ni zůstal jediný paprsek naděje, já a můj plán, který není úplně legální ani v Hongkongu, kde je povoleno skoro vše. Smím?“ zeptal se a pozdvihl sklenku.

„Ovšem.“ Napjatě o něm přemýšlela.

„Pečlivě si prostudovala smlouvu a zadívala se do hongkongského přístavu. Svým způsobem mi připadala křehká a zároveň tvrdá jako ocel. „Kdy dostanu ostatní materiály?“ zeptala se a já odpověděl, že okamžitě, jestliže přistoupí na podmínky. „Tak platí,“ prohlásila, posadila se, podepsala se pod smlouvu, dala na ni před sekretářkou, kterou si zavolala jako svědka, pečť, pak jí nařídila, aby o tom mlčela, a odešla.“

„To se ani nezmiňovala o tom, že jsem to podepsala jako svědek?“

„Ne, i když jak jste předpokládala, si toho okamžitě všimla. Abych pokračoval. Strávil jsem s ní snad čtyři hodiny, prošli jsme spoustu různých listin a kopií dokumentů, ale žádné velké rady nepotřebovala. Potom je urovnala na jednu hromadu a vyptávala se mě na Tókaidó, na Malcolma, na vás, McFaye, Tyrera, sira Williama, Norberta, co mi Morgan a Tyler řekli v Šanghaji, co si myslím o vás a o Malcolmovi, jestli se on ucházel o vás, nebo vy o něho, ale sama nic neřekla, jen se ptala a ptala - na mé otázky odpovídala vyhýbavě - uvažuje přesně a je ostrá jako samurajský meč. Ale

přisahám vám při Bohu, že kdykoli padla zmínka o Morganovi nebo Dědku Brockovi, o tom, co můžeme díky listinám podniknout proti nim a jak rozbít jejich impérium, Tess málem tekly sliny."

Otřásla se. "A jaký je váš názor? Mohla bych s ní uzavřít mír?"

"Řekl bych že ano, ale nechte mě domluvit. Znova se mě zeptala, jestli mi podmínky dohody s Malcolmem stále vyhovují, a já jí přikývl. Pak prohlásila, že zítra mou smlouvu vymění za nový, právně ne tak napadnutelný dokument, podepsaný a s pečeti. 'A teď k poslední dnešní otázce, pane Gornte, co mám dát té ženské?' Řekl jsem jí, Angelique, že jste ode mne nic nežádala, jenom jste chtěla, abych s její pomocí splnil manželova přání a naděje, a kdyby to vyšlo - tvrdil jsem jí, že o celé věci nic nevíte - považovala byste to za dostatečnou odměnu."

"Použil jste slovo manžel. Snesla to?"

"Ano, ale okamžitě namítla: Pokud jsem informována, i když si ona nebo sir William tvrdí cokoli, ta jejich takzvaná svatba není právoplatná."

Angelique se načepýřila, ale Gornt ji zarazil: "Žádný spěch, miláčku, buďte trpělivá. Já vám jen tlumočím, jak reagovala ona. Buďte trpělivá, času dost, abychom se dostali ke slovu my. Po téhle schůzce mě požádala, abych přišel ještě další večer. Chtěl jsem si nechat nějaké trumfy v ruce, a tak jsem jí vyprávěl o rozhovoru s Brockovými, jak jsem jim popsal události v Jokohamě, hlavně jsem hovořil o tom souboji, a předal jsem jim kopii zprávy o Norbertově soudním ohledání. Starý Tyler zuřil jako vztekly teriér, ale Morgan ho uklidnil a řekl, že kdyby Norbert střelil Jamieho McFaye do zad, poškodilo by je to mnohem víc než ztráta jednoho snadno nahraditelného ředitele."

Angelique ho pozorovala, jak sbírá myšlenky. Srdce jí tlouklo jako na poplach, na tolik otázek jí ještě neodpověděl. "A jak se zachová Tess, využije těch informací?"

"Pokud vím, tak ano. Ano a rychle. Já se tím pomstím a vy dosáhnete svého odškodnění."

"Proč jste si tak jistý?"

"Jsem si jistý, madam, nemějte obavy. Dlouhá léta jsem musel držet jazyk za zuby a klanět se jim, ale brzy... Prostě uvidíte. Když jsem jí popisoval své jednání s Brockovými - pořád se na ně vyptávala, jak reagoval na svatbu Tylera a na smrt jejího syna, ale ani jednou se o něm nezminila jako o otci. Pověděl jsem jí přímo, jak se oba chechtali vaši svatbě na moři a tomu, jak jste se proti ní vzbouřili, a jak Dědek Brock řekl: 'To má ta čubka za to, že mi to taky udělala naschvál.' A neskrýval jsem před ní, jak jásal nad Malcolmovou smrtí. Ani jak Morgan tvrdil, že teď nemají tchaj-pana a že 1. února už Tess nebude v Jockey Clubu ani v Hongkongu, a jak potom Tyler dodal: 'A já budu tchaj-pan, Dirkův čumák se bude válet ve špině a na jeho jméno a na Vznešený dům se navždy zapomene.'"

"To jste jí řekl?" Angelique se zatočila hlava.

"Ano, madam, ale opakoval jsem jen Tylerova slova - opravdu. On ji přivádí k šilenství, a tak jsem si myslel, že bych jí to měl vylíčit co nejpřesněji. A když jsem to udělal, jemináčku, madam, hlava se jí roztřásla tak, že jsem ji málem ani nestačil sledovat. Napadlo mě, že znovu dostane ten záchvat vzteku, při kterém vypadala jako Medúza, ale tentokrát už to nebylo tak zlé. Podařilo se jí ten oheň nenávisti udusit, i když pořád tam doutnal, ano, madam, doutnal. Jenže ho v sobě uzavřela, jako se zátkou zavírá láhev, a držela ho uvnitř. A přesto jsem si jistý, k d'asu... promiňte, madam. Nesluší se, aby v ženě bylo tolik zášti, ale stačí, abyste se podívala na Morgana a Tylera, a hned vidíte, po kom asi je."

Když se trochu uklidnila, pověděl jsem jí, že Tyler nakonec přistoupil na Morganův návrh, abych se sem vrátil jako ředitel, ovšem jenom na roční zkoušku, a přitom že mi vyhrožovali, jak se mnou zatočí, jestli se neosvědčím. Přeptala se na můj plat. Výborně. Na veřejnosti budeme vystupovat jako nepřátelé, tajně ale zůstaneme blízcí spojenci. A jestli se firma Brock a synové potopí, a modlím se k Bohu, aby se tak stalo, jejich místo zaujme Rothwell-Gornt.' To je asi všechno, Angelique, snad ještě bych se měl zmínit, že se rozhodla poslat sem Hoaga a že vám napsala dopis."

Upil si bourbonu, a bylo zřejmé, že mu zachutnal. "Nevyptával jsem se, co v něm bude, ani jsem nezkoušel podniknout nic na vaši obhajobu, jenom jsem jí různými způsoby naznačil, že pokud se jí podaří s mou pomocí zlikvidovat Brocky, musí být vděčná i vám. Co vám napsala?"

Podala mu mlčky dopis.

"Nic než špína zabalená do vatičky," poznamenal a vrátil jej. "To je její první vyjednávací pozice - a vidíte z toho, že jsem dodržel svou část dohody: je přesvědčená, že musí poděkovat i vám. Vyhrála jste."

"Co jsem vyhrála? Nebude mě vláčet před soudy?"

"Nejen to, dostanete odstupné. Přiznala, že je vám zavázána."

"Ano, ale nic víc, jen samé výhrůžky."

"Mám pár es v rukávě."

"Jakých?" Zvenčí se ozvaly hlasy.

"Především pro nás hraje čas, Angelique. Dnes vás pozvu na neformální večeři, tak si můžeme nerušeně promluvit..."

"Ne u Brocků, a ne sama. Musíme být opatrní," dodala honem. "Prosím, pozvěte Dmitriho a Marlowea. Musíme být moc opatrní, Edwarde, nikdo se nesmí dozvědět, že jsme se sblížili - ta ženská by nás hned začala podezírat. A ona se o tom určitě dozví, Albert je úplně na její straně. Jestli si nebudeme moci promluvit dnes večer, zítra v deset přijdu na promenádu a tam můžeme pokračovat..." Aby předešla jeho objetí, které, jak cítila, mohlo přijít každou chvíli, letmo ho políbila na tvář, podala mu ruku a mnohohlavně mu děkovala.

Když se opět ocitla sama v soukromí svého budoáru, dopřála svým myšlenkám volnost. Jaká esa má asi v rukávě? A proč ten podivný úsměv? A na čem se opravdu dohodl s Tess? Neskrývá přede mnou nic? Ale je pravda, vyplývá to z jejího dopisu, že ji přesvědčil o mé pomoci, a to je důležité. Nejsem přehnaně podezíravá? Kéž bych tak byla u toho! Náhle si uvědomila, že ji trápí jiná věc - je v jiném stavu, nebo není? Nedávno se o tom vystrašeně zmínila Babcottovi, ale ten jen odpověděl: "Buďte trpělivá, nedělejte si starosti!" Vzápětí se její myšlenky upnuly k Babcottovi a Phillipu Tyrerovi. Jestlipak se už vrátili z Eda, z nepřátelské pasti, do níž vstoupili dobrovolně a kam je poslal sir William? Ach, ti muži s jejich pitomou trpělivostí, prolhaností a popleteným pořádkem, co ti vědí?

* * *

V jedné ze svých místností na edoském hradu přecházel neklidně a podrážděně Joši. Blížilo se už poledne a on stále ještě neměl ani tušení, jak dopadlo tairóovo vyšetření u gaidžinského lékaře. Když se včera vrátil s Babcottem a Tyrerem do Eda z Kanagawy, ubytoval je v jednom z knížecích paláců před hradbami. Vybral jej pečlivě, obsadil spolehlivými strážci a další nechal rozestavět v okolí, aby jim co nejlépe zajistil bezpečnost, a okamžitě pozval Andžóa na prohlídku.

Andžó dorazil v nenápadných uzavřených nosítkách chráněn svou vlastní osobní stráží - k pokusu o atentát na něho tenkrát došlo sotva o sto metrů dál. Po něm a dalších útocích šiši na šóguna Nobusadu a na Jošiho zvýšili členové rady starších opatrnost a zpřísnili bezpečnostní opatření.

Joši, provázený Babcottem a Tyrerem, uvítal nenápadná nosítka ve dvoře. Uklonili se, Joši nejlouběji, a v duchu se zasmál, když uviděl, jak Andžóovi, sužovanému bolestmi, pomáhají ven. "Tairó, tohle je gaidžinský lékař Babakotu a překladatel Firapu Taira."

Andžó se nechápavě podíval na Babcotta: "Ííí, tenhle člověk je opravdu vysoký jako strom. Tak veliký, ííí, opravdová příšera! Jak veliký bude mít asi penis?" Poté si změřil pohledem Phillipa Tyrera a zachechtal se: "Vlasy jako sláma, obličej jak opice, modré oči jako prase a japonské jméno - je to přece jedno z jmen vaší rodiny, Joši-dono, ne?"

"Jeho jméno se vyslovuje skoro stejně," odsekl Joši a obrátil se k Tyrerovi: "Až prohlídka skončí, pošlete ty dva lidi ke mně." Pokynul rybáři Misamotovi, svému vyzvědači a falešnému samurajovi, i Misamotově stráží, která dostala rozkaz, že mu nesmí dovolit, aby se ocitl s kterýmkoli gaidžinem o samotě. "Andžó-dono, jsem přesvědčen, že je vaše zdraví v nejlepších rukou."

"Děkuji, že jste to zařídil. Doktora k vám pošlu, kdykoli si budete přát, není třeba, abyste tady nechával své lidi, nikoho z nich..."

To se stalo včera. Celou noc se trápil obavami a nadějemi a celé dnešní ráno také. Jeho pokoj doznal značných změn, jeho vzhled byl ještě asketičtější. Všechny stopy po Koiko dal odstranit. Dva osobní strážci stáli za ním a další dva u dveří. Mrzutě vstal od psacího stolu, přistoupil k oknu a vyklonil se. Daleko pod sebou zahlédl knížecí palác. Tairóovi lidé tam drželi stráž. Žádné jiné stopy po tom, co se tam děje. Přes edoské střechy pozoroval oceán a kouř z obchodních lodí i válečné fregaty, které se vydávaly na širé moře, nebo právě připlouvaly do Jokohamy.

Co asi přivázejí? ptal se sám sebe v duchu. Pušky. Vojáky a děla? Jakou nepravost mají za lubem?

Aby se uklidnil, vrátil se ke stolu a začal se cvičit v kaligrafii. Obvykle ho to uklidňovalo, tentokrát však mír nenašel. Na prázdném papíře se neustále před ním zjevovaly dokonalé tahy štětcem, jaké uměla jen Koiko, a i když se snažil sebevíc, nedokázal zabránit, aby se mu v mysli neobjevovala i její tvář.

"Baka!" zanačoval. Špatný pohyb štětcem zkazil dílo, na němž pracoval celé dlouhé hodiny. Mrští štětcem na zem, až se po tatami rozstříkla tuš. Jeho strážci sebou nervózně trhli. V duchu si vynadal. Musíš své vzpomínky ovládnout! Musíš to dokázat!

Od onoho zlého dne jí byl posedlý. Šije tak útlá, že skoro ani nekladla odpor ostří meče, potom útěk, místo aby zapálil hranici. Nejhorší byly noci. Sám na lůžku, plný chladu, bez touhy po ženském těle či po společnosti, všechny iluze v nenávratnu. Podvedla ho, zradila a navíc přivedla do pokojů, vyhrazených jen jemu a jeho nejbližším, tu dračí ženu Sumomo - - nic ji nemohlo omluvit, nic, ujišťoval se znovu a znovu, prostě nic! Určitě o ní věděla. Nic ji neomlouvalo, nebylo proč jí odpouštět, třebaže teď už začínal věřit, že se obětovala a vrhla do dráhy šurikenu, který by jinak zabil jeho. Žádné ženě už vickrát neuvěřil. Jen své manželce a možná ještě konkubíně. Neposlal si pro žádnou z nich, pouze jim napsal, aby čekaly, chránily své děti a udržovaly hrad v bezpečí.

Radost mu nepřineslo ani vítězství nad gaidžiny, i když si dobře uvědomoval, že učinil skvělý krok vpřed, který v radě starších, až jí to oznámí, určitě vyvolá bouři nadšení. Dokonce i Andžóa to potěší. Jak vážně je ten starý pes nemocný? Doufejme, že smrtelně. A co když ten obr použije svá kouzla a vyléčí ho? Nebo se dá spolehnout na tvrzení toho čínského lékaře, který se podle Inedžina ještě nikdy nezmýlil, že brzy zemře?

Na tom ale nezáleží. Andžó by měl teď poslechl, i kdyby se uzdravil, také ostatní se podřídí a podpoří mé návrhy. Proč by měli něco namítat? Gaidžinové jsou neškodní, ani flotila už nepředstavuje žádné nebezpečí. Sandžiróa už brzy cizinci zabijí, Ogama je spokojený v Kjótu. Šógun Nobusada dostane příkaz, aby se vrátil zpět do Eda, kam patří, hned jak dozví, jakou roli jsem mu určil ve svém velkém plánu. A nejenže se vrátí, ale vrátí se sám, bez své protivné manželky, princezny Jasu. Ta by ho sice měla následovat za "pár dní", ale jestli to dopadne, jak plánuje Joši, neprijede nikdy - s tím se ale nemusí nikomu svěřovat - jen Ogamovi.

Ani Ogama se nesmí dozvědět všechno, pouze to, co se týká princezny a jejího rozvodu na císařovu "žádost". Ogama se už postará, aby se nám nepletla do cesty, dokud nebude bezpečně a natrvalo odstavená a nebude si spokojeně žít v bažině básnických soutěží, mystiky a jiných ceremoniálů v panovníkově paláci. A nenajde si nového manžela. Ogamu. Ne, Ogamu ne, pomyslel si s ironickým úsměvem, i když samozřejmě toto spojení doporučím. Ne, musí to být někdo jiný, někdo, s kým bude spokojená - s princem, kterému byla kdysi zaslíbená a jehož si stále váží. Z Ogamy se stane dobrý spojenec. V mnoha ohledech. Dokud neodejde na onen svět.

Zatím se nemusím s nikým - s Ogamou, Andžóem ani s kýmkoli jiným dělit o věčnou pravdu o gaidžinech, kterou jsem poznal: Gaidžinové nechápou čas stejně jako my, uvažují o něm jinak. Domnívají se, že čas je konečný. My ne. Lárou si hlavu s časem, minutami, hodinami, dny - pro ně jsou měsíce významné a přesné příchody na schůzky svatosvaté. Pro nás ne. Jejich verze času je ovládá. A tohle je zbraň, kterou je vždy dokážeme porazit.

V duchu se usmál. Miloval tajemství a vysnil si tisíc způsobů, jak postavit gaidžinské pojetí času proti skutečnému času, aby je ovládl, a jejich prostřednictvím i budoucnost. Trpělivost, trpělivost, trpělivost.

Dosud stále držím naše brány, přestože Ogamovi lidé dohlížejí na mé muže, kteří je střeží. To nevádí. Již brzo je ovládnou úplně a s nimi i Syna nebes. Ale dožiju se toho vůbec? Jestli ano, tak ano. Jestli ne, tak ne. To je karma.

Slyšel smích Koiko a zamrazilo ho na páteři. Ach, Tora-čan, vy a ta vaše karma! Překvapeně se ohlédl. Nebyla to ona. Smích vycházel z chodby, odkud se ozvaly i jiné hlasy.

"Výsosti?"

"Pojď dál," řekl, protože poznal Abeho.

Abe vešel dovnitř a ostatní nechal čekat venku. Stráže přestaly být napjaté. Abeho doprovázela služka z jejich domácnosti, veselá žena středního věku, která přinášela podnos a na něm čerstvý čaj v jemném porcelánu. Oba poklekli.

"Polož podnos na stůl!" přikázal služce. Ta s úsměvem uposlechla. Abe zůstal u dveří. Tak to žádal nový předpis: nikdo se k němu nesměl bez vyzvání přiblížit na méně než dva metry. "Čemu ses směla?"

K jeho překvapení nepřestávala být veselá. "Tomu obrovitému gaidžinovi, Výsosti. Když jsem ho uviděla, napadlo mě, že to je kami - vlastně dva, Výsosti, byl tam ještě jeden se žlutými vlasy a modrýma očima, jako má siamská kočka. Ílí, Výsosti, musela jsem se rozesmát. Představte si to, modré oči! Čaj je z letošní sklizně, jak jste nařídil. Nechtěl byste něco k jídlu, prosím?"

"Později," zabručel a propustil ji. Cítil se už o poznání klidnější, služčina srdečná nálada ho nakazila. "Abe, kdepak jsou teď? Děje se něco?"

"Prosím, odpusťte, pane, nevím," odpověděl Abe, stále ještě vztekly, že je včera Andžó všechny poslal pryč. "Kapitán Andžóovy osobní stráže přišel před chvílí a nařídil mi... představte si to, nařídil mi, abych je doprovodil zpátky do Kanagawy. Co mám dělat, Výsosti? Vy se s nimi samozřejmě chcete sejít ještě před tím, než odejdou?"

"Kde je tairó Andžó teď?"

"Já vím jen to, že mám odvést ty dva gaidžiny do Kanagawy, Výsosti. Zeptal jsem se kapitána, jak dopadla prohlídka, a on drze odsekl: „Jaká prohlídka?“ a odešel."

"Přived' ty gaidžiny sem." Brzy se ozvaly těžké, cizí kroky. Zaklepání. "Gaidžinové, Výsosti." Abe odstoupil a pokynul Babcottovi a Tyrerovi, aby vstoupili dovnitř, poklekli a uklonili se. Uklonili se vestoje, oba neholení a viditelně unavení. Okamžitě jedna ze strážů srazila Tyrera na kolena tak prudce, až se jak natáhl široký tak dlouhý. Druhý strážný se pokusil provést totéž Babcottovi, ale doktor se otočil s rychlostí na tak velkého muže neuvěřitelnou, uchopil vojáka jednou rukou za oděv pod krkem, zvedl ho a mrštil jím o kamennou zeď. Chvilí tam bezvládného muže přidržel a potom ho opatrně pustil, aby se svalil na zem.

Ve zděšeném tichu Babcott nenuceně prohodil: "Gomen nasai, Joši-sama. Ti pitomečci by si tohle neměli dovolovat na hosty. Phillipe, prosím, přelož to a pověz jim, že ten nevychovaný syčák neumře, ale asi tak týden ho bude pěkně brnět hlava."

Další samurajové se probrali z šoku a sáhli po mečích. "Stát," nařídil Joši, rozzlobený na gaidžiny i na strážu.

Znehybněli.

Phillip Tyrer se mátožně sebral, ani si nevšiml bezmocného strážce a promluvil svou podivnou, lámanou japonštinou:

"Prosím, promiňte, Joši-sama, ale doktor-sama a já se klanět podle cizí zvyk. Zdvořilé, ano? Nechtít škoda, doktor-sama říká, prosím, promiňte, muž ne mrtvý, jenom..." Marně hledal správný výraz, nenašel jej, a tak si ukázal na hlavu:

"Bolet, jeden týden, dva."

Joši se rozesmál. Z místnosti vyprchalo napětí. "Odneste ho! Až se probere, přineste ho zase zpátky." Pokynul ostatním, aby se vrátili na místa, a Angličanům, aby se posadili proti němu. Když se s nepříjemným pocitem uvelebili, zeptal se: "Jak je na tom tairó? Jak proběhla prohlídka?"

Babcott a Phillip okamžitě odpověděli prostými slovy a gesty, na nichž se dohodli předem, že vyšetření dopadlo dobře, že tairó trpí těžkou hernií - kýlou - že Babcott mu může pomoci nasazením pásu a léky, které vyrobí a pošle z cizinecké čtvrti, a že se s Andžóem dohodli, že se vrátí za týden, aby pás vyzkoušeli a přinesli výsledky rozborů. Zatím mu dal léky, které utlumí bolest, aby tairó mohl spát.

Joši se zamračil. "Ta kýla je trvalá?"

"Doktor-sama říká..."

"Já vím, že doktor mluví vašim prostřednictvím, Taira," zavrčel Joši, nespokojený s tím, co uslyšel. "Překládejte jenom, co říká, bez čestných titulů."

"Ano, Výsosti. Povídat, škoda trvalý." Bylo to pro něho nové slovíčko. "Tairó Andžó potřebovat... potřebovat medicína vždy zastavit bolest, vždy, promiňte, pořád, a taky tahle věc." Tyrer použil anglický výraz pro pás proti kýle, vysvětlil, k čemu slouží. "Doktor říkat, věřit tairó-sama dobrý, jestli pečovat. Nemoc... nemůže bojovat, použít meč snadno."

Joši se zaškaredil. Výsledky ho nepotěšily. "Jak dlouho..." Zarazil se a ukázal strážím, aby odešly: "Počkejte venku." Abe zůstal. "Ty také." Když jeho kapitán za sebou váhavě zavřel, Joši se zeptal: "Chci znát pravdu. Jak dlouho bude žít?"

"To jenom Bůh říká."

"Brr, bohové! Jak dlouho doktor myslí, že tairó bude žít."

Babcott zaváhal. Předpokládal, že mu tairó přikáže, aby s Jošim o jeho stavu nemluvil, když mu však vysvětlil, co je kýla a jak se léčí, a dal mu napít trochu svého laudána, které téměř okamžitě zmírnilo bolesti, pacient se jen usmál a vyzval ho, aby "dobrou zprávu" předal i ostatním. Jenže kýla byla jen jednou částí potíží.

Širší diagnóza, kterou lékař zamlčel před Andžóem i Phillipem Tyrerem, protože se chtěl zdržet úsudku, dokud neprovede rozbor vzorků moči a stolice, neporadí se se sirem Williamem a neprovede další vyšetření, v něm vyvolávala obavy z nebezpečného střevního onemocnění, jehož příčiny neznal.

Vyšetření zabralo asi hodinu, rozhovor mnohem déle. Na šestačtyřicet let byl Andžó ve špatném zdravotním stavu. Zkažené zuby, z nichž se určitě dřív nebo později rozšíří gangréna. Nedobré reakce na prohmátávání žaludku a

vnitřností, výrazně zvětšená prostata.

Většina jeho diagnostických problémů pramenila z toho, že ani on, ani Phillip nemluví plynule, že pacient byl netrpělivý, nevěřil mu a nechtěl otevřeně mluvit o příznacích své choroby. Po usilovném vyptávání se Babcottovi podařilo zjistit, že nemocnému pravděpodobně nepracují správně střeva, má potíže s močením a není schopen mít delší erekci - což mu zřejmě vadilo ze všeho nejvíc - jenže Andžó vždy jen pokrčil rameny a k žádnému z těchto symptomů se nepřiznal přímo.

"Phillipe, pověz panu Jošimu, že se podle mého názoru dožije průměrného věku na člověka jeho stáří a v jeho stavu."

Tyrera opět rozbolela hlava, a to i ze zoufalé snahy odvést dobrou práci. "On žít asi stejně jako člověk stejně starý."

Joši se odmlčel a pochopil, jak je nesnadné vyjadřovat choulostivé názory v cizím jazyce, když chybí dobrý překlad.

Musí proto klást jednoduché otázky. "Zeptej se: dva roky, tři roky, jeden rok?" Upřeně sledoval Babcotta, a ne Tyrera.

"Těžké povědět, pane. Za týden snad vědět víc."

"Ale teď. Pravdu. Jeden, dva, tři, co myslíš?"

Ještě než Babcott odjel z Kanagawy, uvědomil si, že tentokrát nebude pouze lékařem. Sir William mu zdůraznil: "Abych to řekl otevřeně, příteli, jestli tím pacientem bude Andžó, tak jsi také důležitým představitelem vlády Jeho Veličenstva, mě, cizinecké čtvrti a zatracený špion. Tak, Georgi, prosím, nezhod' tuhle zlatou příležitost..."

Sám však byl především lékař. A respektoval důvěrnost vztahů s pacientem. Není pochyb, že tenhle Joši je nepřítel pacienta, mocný nepřítel, ale také případný vlivný spojenec britské vlády. Když tyto dva faktory zvážil, Joši se mu zdál z dlouhodobé perspektivy významnější. Andžó vydal ultimátum, aby vyklidili Jokohamu, a byl šéfem bakufu, jenže, pokud Jošiho nepotká násilná smrt, určitě zemře dřív. Co bych odpověděl, kdyby mě nutili? pomyslel si v duchu. Do roka. A tak řekl: "Jeden, dva, tři, Joši-sama? Pravda, promiňte, zatím neznat."

"Mohlo by to být víc?"

"Promiňte, teď nemůžu říkat."

"Může to říct příští týden?"

"Možná říct může ne víc než tři rok příští týden."

"Asi ví víc, než říká, teď i příští týden."

Babcotta ústa se usmála. "Phillipe, pověz mu zdvořile, že jsem tady na jeho pozvání, jako host. Jsem lékař a ne kouzelník, a tak se nemusím vrátit ani příští týden, ani kdykoli jindy."

"Sakra, Georgi," zamumlal Tyrer opatrně. "Nedělej potíže, nevím, jak se řekne kouzelník, a ať mě čert vezme, jestli dokážu přesně vyjádřit všechny nuance. Proboha, mluv v prostých větách."

"Co jste říkal, Tairo?" zeptal se Joši ostře.

"Aha! Výsosti, to... těžké přeložit slovo veliký vůdce, když mnoho význam a neznat lepší... nejlepší výraz... nejlepší výraz, prosím za prominutí."

"Měl byste studovat pilněji," napomenul ho Joši trpce, navztekaný, že nemá vlastního tlumočníka. "Vedete si dobře, ale ne dost, studujte pilněji! Je důležité pilně studovat. A teď mi povězte přesně, co řekl."

Tyrer si otřel pot a zhluboka se nadechl: "On povídá, on lékař, ne jako bůh. On... on tady, Joši pozvat. Promiňte, jestli nechť chodit Edo, doktor-sama nechodit Edo." Případlo mu, jako by trochu umřel, když uviděl, že se Joši usmál stejně neupřímně jako Babcott a že jasně pochopil smysl slov. Proklínal den, kdy se rozhodl, že se stane tlumočnickem.

"Promiňte."

"Só ka!" Joši zachmuřeně zvažoval příští krok. Lékař byl pro něho užitečný, i když mu některá fakta tajil. Je-li tomu opravdu tak, potom skutečnost je vlastně horší, a to je dobré. Ta úvaha ho potěšila. A vzápětí ho další myšlenka málem rozesmála. Vycházela z chytrého nápadu, který v něm nevědomky vyvolal Misamoto před několika měsíci. Joši dal okamžitě vůdci svých zvěďů Inedžinovi za úkol zjistit, jak proti gaidžinům využít jejich děvky.

Inedžin byl jako obvykle pilný, a tak se Joši brzy dozvěděl o gaidžinské Jošiware, které hostince jsou nejnavštěvovanější, slyšel o Raiko a poběhlci tohoto podivného a ohavného mladíka Tairy, staré ženě mnoha jmen, která si teď říká Fudžiko. A o podivné souložnici, kterou si vydržuje Furansu-san. Vůdce gaidžinů, seru Wiram se nevázal na žádnou. Serata občas navštěvoval dvě. Nemi se jmenuje konkubína hlavního obchodníka gaidžinů, a ta je zvlášť dobrým zdrojem informací. Doktor do Jošiwary nechodí. Proč? Meikin to zjistí...

Ne, zrádkyně Meikin, nezapomněl jsem na tebe!

"Povězte lékaři, že se těším, až sem přijde příští týden," prohodil neutrálně. "A poděkujte mu... Abe!"

Okamžitě byl Abe v místnosti a rychle klesl na kolena. "Doprovod' je do Kanagawy. Ne, odved' je přímo k vůdci gaidžinů do Jokohamy a přiveď toho odpadlíka Hiragu."

* * *

"Nazdar, Jamie! Už je čas obědvat. Včera večer jsi říkal, že mám pro tebe přijít v jednu." Maureen se na něho vesele dívala ve dveřích kanceláře. Měla na sobě čepec a mile se smála, tváře jí zrůžověly během rychlé chůze po promenádě od Struanů. "Říkal jsi, že v jednu obědváme v tom tvém klubu."

"Hned se ti budu věnovat, děvenko," odpověděl roztržitě, dokončil dopis svému bankéři v Edinburghu o společném podniku se šojou a připojil k němu směnku Tess Struanové s příkazem, aby mu celý obnos převedli na účet. Musím si nějak promluvit s Nakamou-Hiragou, hned jakmile se objeví, říkal si. Kde, k čertu, může být. Jenom doufám, že neutekl, jak si každý myslí. "Posaď se, Albert půjde s námi." Byl tak zabraný do práce, že si nevšiml, jak ji tím zklamal.

Tuto novou kancelář si zřídil v budově Guardianu na Hlavní ulici nedaleko Opileckého městečka. Byla mnohem menší než tchaj-panova u Struanů, ale z okna se mu nabízel pěkný výhled na zátoku, tak důležitý pro obchodníky, aby mohli sledovat pohyb lodí. V místnosti nebyl téměř žádný nábytek - jen stůl, tři židle a půl tucet skříněk na spisy. Všude ležely hromady knih a krabic, svazky čistého dopisního papíru, pera a nové účetní knihy, které si vypůjčil, dokud mu nepřijde zboží, které si nechal poslat z Hongkongu. Na stole se mu vršily další papíry, dopisy, objednávky a velký

plakát oznamující vznik jeho firmy a nabízející obchodní služby. Vše musel stihnout, než odpluje Prancing Cloud.

"Vyspal ses dobře?"

Zalepil dopis a málem její otázku přeslechl. "Ano, děkuji, ty také?" Sáhl po další poště.

Tu mu opsali dva portugalské úředníci, kteří měli kancelář dál na chodbě, hned vedle tiskárny. Oba si vypůjčili od MacStruana, dokud si nesežene stálé zaměstnance. "Albert je slušný člověk, vid'?" Zmínil jsem se mu, že se možná opozdíme," poznamenal bezmyšlenkovitě. Kdyby záleželo jen na něm, radši by dnes do klubu nechodil a požádal by jednoho z úředníků, aby mu připravil obložený chléb, nebo přinesl čínské jídlo, které si objednávali v Opileckém městečku. Po půl hodině odložil pero. "Připravena?" prohodil vesele.

"Ano."

"Co se děje?" zeptal se, když uviděl její výraz.

"Víš, chlapče, doufala jsem, že budeme obědvat sami. Musíme si o tolika věcech popovídat - a včera jsi zřejmě neměl čas. Ale stejně to byl pěkný večírek, vid'?"

"Ano, to byl. Ti kozáci tanečníci byli úchvatní. Budeme mít na povídání spoustu času, promiň, nevěděl jsem, že ti na tom tak záleží."

"Angelique byla také úchvatná, ano, a mnoho tvých přátel, Marlowe a Settry!" Vesele se zasmála.

S úlevou zapomněl na ostražitost, sebral klobouk a kabát a otevřel dveře. "Jsem rád, že se ti tam líbilo."

"Když jsme se včera rozloučili, šel jsi ještě ven."

Ostražitost se vrátila, jenže už bylo pozdě, a tak zčervenal pocitem viny. "Ano, hm, šel."

"Klepala jsem u tebe na dveře, ale nikdo se neozýval. Chtěla jsem si popovídat, nebyla jsem unavená. Ale ty jsi říkal, že toho máš dost."

"Ano, říkal, ale potom jsem se vzpamatoval. Půjďme?"

"Ano, mám hlad." Vyšli na skoro opuštěnou promenádu. Počasí nebylo příjemné, moře bylo vzedmuté a vítr je bodal do tváří. "Není to tak zlé jako v Glasgowě v tuhle roční dobu," prohodila spokojeně a zavěsila se do něho.

"To je pravda, navíc tady zima netrvá dlouho, brzy přijde nejlepší čas. Nejhezčí tu jsou jaro a podzim." Teď, když se mu podařilo tu nešťastnou otázku zamluvit, se mu dýchalo mnohem lépe. "Jaro a podzim jsou nejhezčí."

"Zašel sis do Jošiwary?" zeptala se mile.

Od šourku až po srdce se mu převalil ledový proud a zase zpátky. Nabízelo se tisíc odpovědí, z nichž nejlepší byla: Jestli mám chuť zajít si do Jošiwary, tak tam, sakra, půjdu. Nejsem ženatý, a i kdybych byl... Povídal jsem ti přece, že o svatbu nestojím, alespoň prozatím ne, dokud se nerozběhnou obchody. Sebevědomě otevřel ústa, aby to vyslovil, jenže z neznámého důvodu jeho hlas zněl příškrčeně a chabě: "Já, hm, ano, šel, ale..."

"Bavil ses dobře?"

"Podívej se, Maureen. Jsou to..."

"Já vím, co je Jošiwara, chlapče, a znám muže," prohlásila věcně a mile. "Bavil ses dobře?"

Zastavil se, vyvedený z míry jejím příjemným hlasem a chováním. "Já... víš, řekl bych..., ale Maureen..."

"Je příliš chladno, než abychom tu postávali, miláčku." Přátelsky ho vzala za ruku, donutila ho zase vykročit a pokračovala: "Výborně, takže ses pobavil. Proč jsi mi to nepověděl? Proč ses vymlouval na únavu?"

"No, protože..." Opět desítky odpovědí, ale z úst vyšlo pouze: "Protože to je jasné, proboha. Nerad bych..." Nedokázal říci: Nechtěl jsem se tě dotknout, ale měl jsem schůzku, chtěl jsem jít za Nemi, ale nechtěl, nestojím o to, abys o ní věděla, a vlastně to bylo hrozné.

Když vkročil do jejich domečku, Nemi už byla převlečená do nejlepšího kimona na spaní, vše bylo na svém místě, jídlo a saké hotové, dívka se smála, byla šťastná a velice pozorná: "Aj.-ba, Jami-san, ráda viděla. Sryšera doberý zepráva z rod'. Tvůj svateba paní ze Skoteseko, svateba, ej-ja?"

Šokovalo ho, jak rychle se ta novinka rozšířila. "Jak to víš?"

"Cera Jošiwara věděra, důležitě, ne?" štěbetala Nemi. "Dva den já chodira Verký dům pokronit, zdravit oku-san."

"Cože?"

"Důležitý, Jami-san. Svateba kdy? Důležitý, oku-san ni go-san přiter, ne?"

"Zbláznila ses?" vybuchl.

Nechápavě na něho civěla. "Co berázen, Jami-san? Oku-san teď pratit. Oku-san pratit, Jami-san? Důležitý oku-san ni..."

"Ale to se nedělá, proboha!"

"Nerozumět. Důležitý Nemi jít oku-san..."

"Jsi cvok!"

"Nerozumět," povzdechla si zdrceně. Zhrozila se jeho vzteklého chování a rozhodla se, že nejlepší obrana proti tomuto neuvěřitelnému chování je útek - ale samozřejmě útek v slzách.

Byla pryč, než stačil cokoli udělat, a když ji ani mama-san nedokázala přimět k návratu, vztekla se vrátil domů do postele a trochu se vyspal. Všemocný Bože, snad se Nemi nerozhodla zajít ke Struanům a navštívit Maureen? Maureen že by v budoucnosti měla vyplácet Nemi? Proč má být důležité, aby se z milenky a manželky staly dobré přítelkyně? Bože na nebi! Určitě jsem ji špatně pochopil.

Ne, sakra, dobře jsi ji pochopil! Tohle ti přece, zatraceně, tvrdila.

Nakonec odešel do kanceláře. Ještě před úsvitem. K čertu, lámal si s tím hlavu celé ráno a teď aby se hádal se dvěma ženami. "Podívej, Maureen, mrzí mě, že jsem ti lhal," vysvětloval krotce, "ale... hm, nevím, co ti mám na to říct."

"Tak si s tím nelámej hlavu, tyhle věci se stávají." Usmála se.

"Cože? Ty nejsi naštv... promiň, ty se nezlobíš?"

"Ne, chlapče, tentokrát ne," řekla tak mile. "Ne do doby, dokud si trochu nepopovídáme."

Z jejího hlasu ani chování nevyčetl sebemenší výhrůžku, pořád ho něžně držela za ruku, ale stejně mu v uších zvonily výstražné signály. Proboha, mlč, neříkej nic. "Nepopovídáme si?" slyšel svou otázku.

"Ano." Obklopilo ho ohlušující ticho, přestože vítr lomcoval šindely a okenicemi, pohupoval kostelními zvony a z přístavu se ozývaly parní píšťaly a psi štěkot.

Drž jazyk za zuby, k vyjednávání musejí být dva, přikazoval si. "Ano? Co to znamená?"

Maureen opatrně zkoumala půdu a proces učení - a vyučování - ji bavil. Tohle byl teprve první z nekonečné řady sporů.

"Všichni muži jsou hrozní," znovu a znovu jí zdůrazňovala matka mezi jinými radami. "Někteří jsou horší než ti druzí, ale všichni lžou, jenže chytrá žena vždycky manželovy lži prokoukne. Zpočátku bývají sladcí, že se ti z nich zatočí hlava, z jejich tepla a milování a potrhých malých pozorností. Ze začátku.

Pak ale přijde dítě, děti, starosti o domácnost a většinou není dost peněz. To obvykle máš sto chutí začít zanedbávat svůj zevnějšek a je ti jedno, jak se oblékáš a češeš, jak se chováš. S dítětem je to hrozně těžké, nevyspíš se, jsi k smrti unavená, a tak se k tobě brzy muž začne v posteli obracet zády a chrápat, ano, to je docela potíž, když nedokážeš zavřít uši na zámek. Pak začnou chodit za poběhlicemi... ale netrap se, tyhle hrátky za čas skončí, a když jsi chytré děvče, muž se ti vždycky vrátí a pořád ti zůstávají děti a Bůh. Nezapomínej, že není lehké vydělávat každý den na chleba, a on by měl zase ocenit, že není snadné vychovávat děti a udržovat domov, aby byl útulný, jenže to oni nikdy nepochopí. Tvůj otec není jiný, pokud jde o ženské a hlavně o ženské v Indii, ale teď je doma a má jiné problémy. Měla jsem si uvědomit už před svatbou, že je ženatý se svým plukem. Tenhle Jamie alespoň není voják. Proti službě v armádě se ženě těžko bojuje."

"A jak se ze mě stane chytrá manželka, mami?"

"To bych také ráda věděla, holčičko, ale některá pravidla platí vždy: chytře si vybírej manžela, drž jazyk za zuby, občas ti pomůže pořádné koště a trochu zlosti, ale nesmí se to přehánět, vždy potřebuješ hodně pochopení a odpouštění a teplá měkká prsa, aby se měl chlapeček na čem vyplakat..."

"Popovídat si?" slyšela opakovat Jamieho tak příškrčeně, že se málem rozesmála.

Rozhodla se usmívat a chovat se tolerantně, ale koště a špatnou náladu si nechat připravené v záloze. "Doslechla jsem se o Jošiwara na lodi." Nechala tuto návnadu viset ve vzduchu a on po ní skočil.

"To ti říkal Gornt? Nebo Hoag? Byl to on, vid'? Ten idiot."

"Ne, byl to váš výborný kapitán Strongbow - a doktor Hoag není žádný idiot, chlapče. Zeptala jsem se Strongbowa, jak to, že se tady nezblázníte bez přítelkyň - jestli je to stejné jako v Číně a Indii." Opět se usmála, protože si vzpomněla, jak obtížné bylo donutit ho mluvit otevřeně. Whisky je skvělý prostředek, pomyslela si plná vděčnosti vůči otci, který ji naučil, jak se má v případě potřeby napít. "Zdá se mi, že ta vaše Jošiwara je rozumná věc."

Málem se jí zeptal: Opravdu? Tentokrát však radši zůstal zticha. Její mlčení ho trápilo. Když se připravila, prohodila:

"Zítra je neděle."

Hlava se mu zatočila. Na takhle nelogickou větu nebyl připraven. "Ano, myslím, řekl bych, že ano."

"Napadlo mě, že bychom měli dnes odpoledne zajít za reverendem Tweetem. Snad to není žádný twit - cvok, jak by naznačovalo jeho jméno. Měli bychom ho požádat, aby přečetl ohlášky."

Zamrkal. "Cože?"

"Ano, ohlášky, Jamie." Zasmála se. "Zapomněl jsi, že ohlášky se musí číst po tři za sebou jdoucí neděle?"

"Ne, ale už jsem se ti zmínil, že jsem ti napsal..."

"Jenže to bylo, když jsem byla tam. Už tam nejsem, jsem tady a miluju tě," vyhrkla, zastavila se, podívala se na něho a viděla, že to přijal dobře, a najednou její sebeovládání jako by odnesl vítr. "Jamie, miláčku, jsme zasnoubení a měli bychom se vzít, protože budu nejlepší manželka, jakou muž může dostat, slibuji, slibuji, slibuji, a nejen proto, že jsem tady. Milovala jsem tě od první chvíle, a teď je skvělý čas na svatbu, já to vím... Nebo se... vrátím, vrátím se zpátky do Skotska a nikdy... jestli chceš, abych se vrátila, odjedu odsud příští lodí, ale já tě miluju, Jamie. Přisahám, že se vrátím domů, jestli si to budeš přát." V očích se jí objevily slzy. Otfela je. "Promiň, to je jen tím větrem, chlapče." Ale nebylo to větrem, všechny úskoky zmizely, její duše se otevřela a odhalila se před ním. "Já tě prostě miluju, Jamie..." Jeho ruce ji objaly, a ona mu zabořila hlavu do ramene, cítila se tak hrozně jako ještě nikdy v životě a celá uplakaná toužila po jeho lásce.

Když svou vřelostí zaplašil její záchvat strachu, slyšela ho, jak jí říká hezká slůvka a ta se mísí se šuměním větru a přibojí, slyšela, jak se jí vyznává, že ji miluje a že si přeje, aby byla šťastná, aby se nebála a nebyla smutná, ale dnes odpoledne by bylo příliš brzy, musí ještě hodně udělat pro podnik, že bude těžké jej uvést do chodu a udržet při životě.

"Neměj strach o práci pro nový podnik, Jamie, paní Struanová povídala, že..." Zděšeně se zarazila. Nechtěla se mu o tom zmínit, ale teď už bylo příliš pozdě. Stisk jeho rukou zesílil. Odstrčil ji od sebe.

"Co povídala?"

"To je jedno. Pojďme..."

"Co ti řekla? Co?" Výraz měl zachmuřený a oči pronikavé. "Zmínila se ti, že mi posílá peníze?"

"Ne, to ne, jen že jsi dobrý obchodník a že budeš úspěšný. Pojď se najíst, mám hlad."

"Co řekla? Přesně?"

"Už jsem ti to pověděla. Pojď se nao..."

"Musím vědět, co ti řekla, k čertu! Pověz mi pravdu, slovo od slova! Zmínila se ti o penězích, ne?"

"Ne, to není přesné." Odvrátila zrak, rozzlobená sama na sebe.

"Chci znát pravdu." Uchopil ji za ramena. "A hned!"

"Tak dobrá." Zhluboka se nadýchl a rozhovořila se: "Bylo to takhle, Jamie, přesně. Když jsem přišla ke Struanům, do jejich budovy na promenádě, abych se zeptala, kde tě seženu, jestli v Japonsku nebo kde, pověděli mi, abych počkala,

a pak si pro mě poslala paní Struanová. Pozvala mě do takové velké kanceláře, má z ní rozhled na celý Hongkong, ale byla tak smutná a tak silná, ubohá žena. Počkej chvilku."

Opět si otřela slzy, vytáhla kapesník a vysmrkala se. A protože nevěděla, co má dělat s rukama, zavěsila se do něho a její dlaň si našla cestu do kapsy jeho kabátu. "Pojď, půjdeme se projít, Jamie, v chůzi se mluví líp, je zima. Paní Struanová mě požádala, abych se posadila, a oznámila mi, že jsi byl propuštěn. Zeptala jsem se proč, ona mi to vysvětlila a já jsem jí řekla, že to není spravedlivé, že tohle není tvůj problém, ale že její syn byl divoch a že byl posedlý láskou k nepřijatelné dobrodružce jménem Angelique - nevím, proč je dobrodružka, ale když jsem viděla Angelique, Jamie, chápu, jak se do ní její syn nebo kdokoli jiný mohl zamilovat, a protože jsem mluvila s jeho matkou, je mi jasné, proč mezi nimi vznikla taková zášť..."

Poryv větru je zatahal za klobouky. Přidrželi si je a Maureen pokračovala: "My... my jsme se pohádaly, nezapomeň, že to bylo dřív, než jsme se dozvěděly o jeho smrti. Byla to hrozná hádka, Jamie. Za chvíli jsme obě stály a obávám se, že jsem se přestala ovládat. Budeš se za mě stydět, ale použila jsem některá hrozná tatínkova slova."

Zastavil se a nevěřicně si ji prohlížel. "Ty ses pohádala s Tess?"

"Nikdy v životě jsem se s nikým tak hrozně nechytla, dokonce ani ne se sestrami a bratrem. Nebyla jsem vůbec statečná, ale její nespravedlivost mě rozzuřila, celé to ve mně přeteklo a dala jsem jí..." Maureen se vrátila dobrá nálada a smysl pro humor, dokonce se nervózně zasmála. "Bylo to, jako když se perou dvě glasgowské kočky, jako dvě ženy rybářů v přístavu, málem jsme se do sebe pustily a navzájem si vytrhaly vlasy. V jednu chvíli tam někdo vešel a ona ho vyhodila a... Tak co, slečno Rossová, řekla, ústa měla jako dýku, obě jsme těžce oddychovaly a vůbec jsme nemluvíly přátelsky. Co bych podle vás měla dělat? Co máte dělat? opáčila jsem. Nejdřív dejte panu McFayovi pěknou odměnu jako odstupné, stejně si za ta léta služeb na ni desetkrát vydělal, dejte mu nějaký obchod, aby mohl rozhybat svůj podnik a napište mu hezký dopis."

"To že jsi řekla? Tess do očí?"

"Ano, řekla." Viděla a slyšela jeho nedůvěru a okamžitě ji rozehnala. "Přisahám, že je to Boží pravda, Jamie. Přisahám. Nechtěla jsem, abys to věděl, ale ty jsi naléhal a já nelžu. Při Pánubohu, přísahám, že to tak bylo."

"Dobrá, promiň. Prosím, pokračuj."

"Neomlouvej se, chlapče, sama jsem tomu tenkrát nevěřila. Když jsem domluvila, vůbec ne laskavě, paní Struanová se rozesmála, dlouho se smála a řekla mi, abych se posadila. Prý tedy dobrá, ale žádný hezký dopis. A já na to, že to nestačí. A co je podle vás slušné odstupné? zeptala jsem se. Přestala se smát a nabídla tisíc guinejí. Vyplivla to jako můj táta, když se vzteká. Houby, k čertu, já na to, deset tisíc." Maureen se odmlčela a pátravě si ho prohlížela. "Musela jsem slevit na pět. Nevím, jestli je to dost. Co myslíš?"

"Ty žes jí slevila? Tys jí slevila na pět?"

"Ano, nějaký čas to trvalo a také muselo padnout pár neslušných slov... Tu noc jsem se modlila, aby mi Bůh odpustil ty kletby a otcova slova. Zdálo se mi to docela slušné, Jamie, když se k tomu připočítá ten obchod navíc. A souhlasila s tím, že si nebudete dělat naschvály, že budete obchodní přátelé. To jsem považovala za důležité. Když na to přistoupila, tak mi s tím svým ledovým úsměvem nabídla cestu lodí zdarma. Najděte si vašeho pana McFaye a pozdravujte ho, řekla." Maureen se na chvíli zahleděla na příboj a uvažovala si své myšlenky. Opět trochu pokrčila rameny a bezelstně si ho prohlížela. "Tak to bylo, ale udělala jsem to kvůli tobě, ne kvůli sobě, ani kvůli nám, kvůli tobě - a nechtěla jsem o tom mluvit."

"Jamie! Čno Rossová!" Lunkchurch se vypoťácel z kanceláře, a než si uvědomili, co se děje, stál u nich. Mnohomyšlně je pozdravil, málem ji otrávil zápachem whisky, pozval je na ten den na večeři a zase se odpotácel.

"Ve dvě hodiny už je vždycky opilý, a to ho nemusíš brát vážně," podotkl Jamie. "Nebude si pamatovat, že nás pozval, ani že jsme odmítli." Tentokrát ji sám vzal za ruku a ukryl ji ve své kapse. A tak šli spolu dál. "Maureen, mys..."

"Než něco řekneš, nech mě domluvit. Nechtěla jsem ti povídat o ní a o mně, ujelo mi to. Moc mě to mrzí, přísahám, že jsem si to chtěla nechat pro sebe. Přisahám, že je to pravda. Prosím, věř mi."

"Věřím ti, opravdu, s tím si nelámej hlavu. A mimochodem, Tess mi napsala, dodržela slovo a poslala ty peníze. Víc peněz jsem nikdy v životě neměl a do začátku to bohatě stačí. A všechno díky tobě."

Slzy zase začaly téct. "Ne, to nebylo kvůli mně, Jamie, ublížili ti a paní Struanová ti to dlužila. Mlčela bych o tom, ale když ty jsi tolik naléhal. A máš právo se zlobit, měla jsem radši mlčet. Dnes odpoledne... Prosím, promiň, bylo to jen... Máš pravdu, dnes odpoledne je příliš brzy, máš pravdu a já udělala chybu, když jsem to chtěla. Můžeme počkat, Jamie? Prosím. Můžeme počkat, třeba týden nebo dva, měsíc, jak se ti budu líbit? Prosím?"

"Teď poslouchej ty." Jamie jí stiskl ruku. "Mám tě také moc rád a ne, nechci, abys odjela, a ano, nějaký čas počkáme, a ne, nezlobím se, a ano, věřím ti a děkuji ti z celého srdce, a ne, neudělalas chybu, když jsi ji žádala o odstupné. Pojď, promysleme si to a promluvíme si o tom u večeře, Jiskříčko, jen ty a já. Ano?"

Než si uvědomila, co dělá, zvedla hlavu a políbila ho, aby mu poděkovala, a to, že použil její přezdívku, jí připadalo jako šťastná předzvěst. Opět se ho chytila a obě ruce sklouzly do jeho kapsy. "Jsi pěkný, Jamie, je to pravda, miluju tě a..." Málem dodala, že on sám to říkat nemusí, dokud není připravený, ale rozmyslela si to, protože by to bylo ukvapené.

"Jsi můj milý chlapec."

"A ty mě milé děvčátko." Přistupoval teď k ní klidněji než kdykoli předtím v posledních letech, bolest a pocit viny už ho tolik netrápily. A co svatba? napadlo ho a poprvé se přitom neotřásl. Není pochyb, že muž by se měl oženit a mít děti, ale ve vhodný čas. Nejsem proti svatbě, vůbec ne. A kdy? Až se obchod rozběhne a začnu vydělávat? Je skvělá, chytrá, pěkná, z dobré rodiny, trpělivá a věrná a miluje mě. Je neuvěřitelné, že se dokázala postavit Tess, a to, co udělala, ukazuje, jak je inteligentní. Mohlo by nám to vyjít. Miluji ji? Mám ji ohromně rád...

Je mi devětadvacet, jsem štíhlý a zdravý a oženit bych se měl - už jsem to měl udělat dávno. Jí je osmadvacet a také vypadá mladší a určitě už ví, co chce. A navíc ty její jiskřičky...

Včera večer si jich všimli Marlowe a Pallidar, na můj vkus až příliš dobře! Ten záletný parchant Settry ji nenechal chvíli na pokoji, ne, že by mi to vadilo - stačilo kývnout hlavou a drahoušek byl hned u mě.

"Copak?"

"Nic. Jsem rád, že se ti včera na večírku líbilo," poznamenal, ale napadlo ho, že snad za tři až čtyři měsíce by to nebyl špatný nápad, není třeba spěchat. "A jsme tady."

Zabočili do dvora před klubem. MacStruan se na schodech bavil s Dmitrim, viděl je, jak zvedli hlavu, a Dmitri jim na pozdrav zamával. Ve vnitřnostech opět pocítil mráz. Nemi! Až Nemi nasadím ohlávku...

Bože všemohoucí, pomyslel si zděšeně, jak to jen zařídím s Nemi, s Jošiwarou a Jiskříčkou? To se nedá zvládnout. Ale musím to udělat. Cože to říkala o Jošiwaře? Tentokrát nebyla našťvaná... ne, dokud si prý nepopovídáme.

Nepopovídáme?

"Je ti zima, Jamie?"

"Ne, ne, je mi prima."

* * *

"Phillipe, vysvětlí kapitánu Abemu ještě jednou, že mě to mrzí, ale že jsme Hiragu zatím nenašli." Sir William stál obrácen zády ke krbu v jedné z přijímacích místností vyslanectví. Tyrer, Babcott a Abe právě dorazili z Eda. Stmívalo se. "Pořád ho všude hledáme. A Phillipe, netvař se tak spokojeně, chceš si ho proti sobě poštvat?"

Abe se zlobil. Sir William také. Udělal vše, co bylo v jeho silách. Pročesali celou cizineckou čtvrť a vojáci znova prohledávali Opilecké městečko a vesnici. V Jošiwaře to bylo mnohem obtížnější. Zbraně tam byly zakázány, do hostinců se skoro nedalo vstoupit bez násilného vniknutí, a to byla nepříjemná představa, protože něco takového by jistě vyvolalo mezinárodní zápletku. Kdyby to udělal on, samurajové u brány by se dožadovali stejného práva. Při zakládání cizinecké čtvrti bylo dohodnuto, že pokud nedojde k nepokojům, nechají Jošiwaru na pokoji, ať si žije podle zákonů plovoucího světa a slouží jim po svém.

"Říká, že se bez Hiragy nesmí vrátit a že jsme slíbili panu Jošimu, že mu ho dnes vydáme."

Sir William málem zaklel. Místo toho však sladce pronesl: "Prosím, požádej ho, aby počkal. Ve strážním domku. Hiragu určitě brzy najdeme, jestli je ještě tady."

"Říká: Pořád tady? Jestli není tady, tak kde je?"

"Kdybych to věděl, určitě bych ho předal panu Jošimu. Možná utekl do Eda, Kanagawy nebo někam jinam." Dokonce i sir William se polekal, když spatřil zášť v Abeho tváři. Ten vyprskl cosi japonsky, otočil se na patě a odkráčel.

"Nevychovanec jeden!"

"Říkal, abychom radši toho Hiragu honem našli, sire Williame." Tyrer si promnul neholenou tvář. Cítil se špinavý a toužil po lázni, masáži, odpočinku a pak - po Fudžiko. Únava z něho spadla, když se dozvěděl radostnou zprávu, že Hiraga neskončil v poutech. "Je mi líto Abeho, pane, nemůže se bez Nak... Hiragy vrátit, jestli je mu život milý."

"No, to je jeho problém. Nemáš tušení, kde by mohl Nakama být?"

"Ne, pane, jestli není třeba ve vesnici nebo v Jošiwaře."

"Pokus se to zjistit, zřejmě na tom opravdu záleží." Sir William se podíval na Babcotta. "A teď k tomu mnohem důležitějšímu, Georgi, k pacientovi. Byl to Andžó?"

"Ano."

"No sláva! Phillipe, vypadáš unaveně. Nemusíš tu čekat, promluvíme si později. George mi všechno poví. Jestli se objeví ten Nakama-Hiraga, dej mu okamžitě nasadit železka. Ale okamžitě!"

"Ano, pane. Děkuji, pane. Než půjdu, smím se zeptat, co se stalo v Hongkongu?" Stejnou otázku položili hned po příchodu, protože si znepokojeně uvědomili, že se vrátila Prancing Cloud, jenže sir William chtěl nejdřív vyřídit záležitost s Abem.

"V Hongkongu proběhlo všechno klidně a díky Bohu tady také." Pověděl jim o pohřbu, o Hoagově návratu i o tom, proč přijel. "Údajně tu má vyřídit důvěrné poslání, ale všichni dobře vědí, proč tu je. Tak všichni vyčkávají, Tess čeká, zdá se, že i Angelique přistoupila na to, že počká, alespoň jak tvrdí Hoag, ale stejně moc jiných možností nemá. Buď je v tom, nebo není."

Babcott řekl: "Jestli není, tak se to dozví za pár dní. A my také."

"Prokrista," zamumlal Tyrer. "Co se stane, když je, a co jestli není?"

Sir William pokrčil rameny. "Budeme muset počkat i my. Teď už utíkej, Phillipe. Whisky, nebo brandy, Georgi? Byl bys tak laskav a pověděl mi vše hned, jestli nejsi příliš unavený."

"Ne." Oba muži se ocitli o samotě. "Brandy, prosím."

"Na zdraví! No tak povídej!"

"Na zdraví. Ještě než přejdeme k Edu, dozvěděli jsme se z Hongkongu ještě něco?"

Sir William se usmál. Byli to staří přátelé a Babcott jeho zástupce. "Proběhlo to skvěle. Ano. Tess mi poslala soukromý dopis a poděkovala mi. To hlavní z něj ti můžu říct hned: Hoag přivezl tři psaní pro Angelique. Mimochodem, ona to zatím netuší. Jedno jí Hoag odevzdal hned. Jak se mi svěril, nereagovala na něj tak, ani onak, proto předpokládá, že Angelique byla v tom dopise požádána, aby počkala. Tess mi potvrdila, že jí nabídla příměří, dokud se nezjistí, jestli je Angelique v jiném stavu. Jestli jí přijdou měsíčky, dostane jeden dopis, jestli ne, počkají pro jistotu ještě měsíc a potom jí dá ten druhý. Hoag mi přísahal, že nezná obsah těch dopisů, a Tess ho nenaznačila ani mně."

Dopřál si doušek whisky. "Obávám se ale, že jedna věc, o níž se Tess zmínila, dokládá její záměry: Struanovi právníci formulují žádost k soudu, aby anuloval ten 'směšný obřad' - to napsala velkými písmeny - popírá jeho právoplatnost, ať už to s tím těhotenstvím dopadne jakkoli, a bude prý žádat zrušení jakékoli závěti, která by se mohla najít tam nebo tady v Japonsku."

"Můj Bože. Chudák Angelique... To je odporné."

"S tím důrazně souhlasím. Můj dopis, ve kterém jsem ji žádal o shovívavost, nevzala vážně. Zatroleně!" Sir William přešel ke svému stolu a vytáhl ze zásuvky depeši. "Chtěl jsem ale mluvit především o tomhle - samozřejmě je to přísně tajné."

Babcott rozsvítil petrolejku. Denního světla rychle ubývalo. Hongkongský guvernér psal z moci svého úřadu:

Můj drahý sire William,

děkuji vám za zprávu z třináctého. Obávám se však, že v této chvíli nelze žádné další vojenské jednotky uvolnit. Jak mě právě informoval Londýn, našich ozbrojených sil je třeba i na mnohých jiných místech a s ohledem na rozpočet je vyloučeno zvyšovat jejich početní stavy, a to nejen v Indii, nýbrž i všude jinde, takže musíte vystačit s tím, co máte k dispozici. Přesto posílám do Japonska další plachetnici, fregatu s dvaceti děly H. M. S. Avenger jako dočasnou výpomoc. Můžete se spolehnout, že pokud dojde k velkému přepadení Jokohamy, nezůstane to bez patřičného trestu. Jsem pověřen Londýnem tlumočit vám tyto směrnice pro okamžitý a zdrženlivý zásah: vyinkasujete požadované odškodné, převezmete pachatele vraždy (nebo budete osobně přihlížet jejich soudu a popravě) a potrestáte a přivedete k rozumu místního diktátůrka Sandžiróa ze Sacumy. Závěrem vás musím upozornit, že námořní i pozemní vojska, která máte v současnosti k dispozici, se považují za více než dostačující k tomu, abyste se vypořádal s jedním knížátkem.

Babcott tiše hvízdal. Po dlouhé odmlce si ulevil: "Jsou to ale pitomci, celá ta zatracená banda."

Sir William se rozesmál. "Také mě to napadlo. Ale když už jsi to vyslovil, co si o tom myslíš?"

"Okamžitý a zdrženlivý zásah? To si přece protiřečí."

"Nesporně jde o diplomatické hrátky se slovy, kterými si chtějí krýt záda."

"Odškodné jsme dostali..."

"Stříbro nám poskytli jako zálohu místo Sandžiróa. Byla to půjčka, a ne platba viníka."

"To je pravda. A oba vrahové jsou pravděpodobně mrtví."

"Ano, ale zahynuli náhodou, nevíme to se stoprocentní jistotou, a jejich smrt tedy nebyla trest za zločin."

"To ano. Měli bychom..." Babcott se na něho zadíval a povzděchl si. "Co si myslím? Mezi námi, řekl bych, že už ses rozhodl podniknout trestnou výpravu proti Sandžiróovi, zaútočit pravděpodobně na Kagošimu, zvláště když s tím Joši nepřímo souhlasil."

"Možná že souhlasil. Stačí ale tahle depeše a má slova na to, abych přesvědčil Ketterera, že máme povolení k případnému útoku?"

"Určitě, vlastně ti k němu dali příkaz. Z depeše jasně vyplývá, že je to tvá povinnost, třebaže je to hloupost a já s tím nesouhlasím."

"Protože jsi lékař?"

"Ano."

"Jestli to tady jednou převezmeš místo mě, Georgi, tak doufám, že na své povolání zapomeš."

"To mi nemusíš zdůrazňovat. Dobře vím, z které strany je můj krajíc namazaný. Jenže znáš to: Nedůvěřuj králům, byrokratům ani generálům, protože ti budou tvrdit, že je nezbytné prolít tvou krev, ale sami zůstanou v bezpečné vzdálenosti." Zvedl skleničku. "Na Londýn. K čertu, jsem utahaný."

"Ale vzpomeň si, že Machiavelli také napsal: Zachovávat bezpečnost státu je prvořadou povinností vládce nebo nějakou podobnou banalitu." Kolem očí se mu rozložil vějířek vrásek. "A teď k Andžóovi."

Babcott shrnul svá pozorování. A jelikož byl požádán, vyslovil i svůj předpoklad: "Šest měsíců. Možná rok, víc určitě ne. Ale uvidíme, až co ukážou rozborů."

"To je zajímavé." Sir William přemýšlel dlouho a usilovně. Venku už mezitím nastala noc a flotila se uložila k odpočinku. Zatáhl závěsy proti průvanu, zamířil ke krbu a prohrábl popel. "Ale abych se vrátil k Sacumě, nejradši bych poslal námořnictvo ke Kagošimě, a pokud nebudou naše požadavky splněny, okamžitě bych dal město ostřelovat - tím bych pomohl Jošimu, Andžóovi a jeho radě starších, hlavně ale Jošimu proti tomu darebákovi Sandžiróovi."

"Jestli tam pošleme flotilu, zůstane cizinecká čtvrť bezbranná. A co ty pověsti, že nás obklíčili samurajové - na Tókaidó jsme jich viděli spousty."

"To už patří k rizikům akce."

Babcott se dlouze zahleděl na sira Williama, ale nepromluvil. Rozhodnutí nezáviselo na něm. Ochotně se podřídí stejně jako všichni ostatní a bude trvat na tom, aby se směl k výpravě připojit. Vstal. "Myslím, že si ještě před večerí zdřímnu, včera jsem toho moc nenaspal. Mimochodem, Phillip odvedl skvělou práci. Potom se pustím do rozborů a dám ti vědět."

"Nepřišel bys na malou pozdní večer? V devět? Tak platí a díky za Andžóa. Teď je pro nás Joši ještě důležitější. Jestli se mu dá věřit. Jestli."

"V téhle zemi je to vždycky velký problém." Potom Babcott, stále ještě znechucený postojem Tess, poznamenal: "S tím soudem se mi to nezamlouvá. pro Angelique to znamená moc potíží, a to je nespravedlivé, vid'?"

"Copak je život někdy spravedlivý, kamaráde?"

* * *

Bližil se čas večere a Angelique zaklepala na dveře tchaj-panovy kanceláře. Byla oblečená na vycházku. "Alberte?"

"Pojďte dál! Ten klobouk vám ale sluší." Byl to elegantní tmavomodrý klobouček do společnosti, nevťiravý a vhodný ke smutečnímu oblečení, ale ozdobený několika hedvábnými květinami, které si připevnila ke krempě.

"Děkuji vám. Pracujete dlouho do noci."

"To už patří k profesi." Jako všichni ostatní by rád zjistil, co jí Tess napsala v dopise. Po cizinecké čtvrti kolovaly divoké pověsti, třeba že jí nařídila, aby se vystěhovala z Asie, nebo že ji hodlá obžalovat z vraždy. Z její tváře se však nedalo nic vyčíst, jenom slušivý smutek.

V dopise, který Tess poslala jemu, ho vyzývala k opatrnosti při jednání o dodávkách zbraní. Kdyby na ně dostal

objednávku, měl ji zachovat v naprosté tajnosti. A v případě potřeby měl použít McFayových služeb. Požádala jsem ho, aby s vámi spolupracoval. Samozřejmě mu půjde především o prospěch vlastního podniku, ale přistupujte k němu jako ke spojenci. Teď, když pan Edward Gornt převzal vedení Brockovy firmy v Japonsku, je nepřítel - buďte při jednání s ním opatrný, je mnohem mazanější, než jsme předpokládali. Pokud jde o tamtu osobu, doktor Hoag mi přislíbil pomoc. Pokud se nemýlím, stále ještě obývá pokoje v naší budově, které jí uvolnil můj syn. O jejím přestěhování vás budu instruovat později.

"Kam jdete na večeri? Na francouzské vyslanectví?" otázal se.

"Přijala jsem pozvání vedle k panu Gorntovi." Neušlo jí, jak jeho výraz zpřísněl. "Uspořádal to na poslední chvíli a přijdou i naši společní přátelé, Dmitri a Marlowe. Požádal mě, abych pozvala i vás a požádala vás o doprovod, jestli o to budete stát. Jste volný?"

"Promiňte, ale nemůžu. Rád vás doprovodím ke dveřím a přijdu pro vás, ale on je zaměstnán u Brocka a synů, je jejich ředitel, a my jsme Vznešený dům."

"Měli byste se spřátelit, i když zůstanete konkurenti. Býval to manželův přítel a také můj a Jamieho."

"Promiňte, ale tohle není vaše starost." Znovu se usmál. "Tak půjdeme?" Nabídl jí rámě a bez toho, aby se zdržoval s oblékáním, vyšli do zimy. Vitr ji zatahal za klobouček, ale nestrhl jej, měla ho připevněný šifonovým šátkem.

"Dobrý večer, madam," uklonil se strážný u Brockových dveří.

"Dobrý večer. Děkuji, Alberte, nemusíte pro mě chodit, někdo mě určitě doprovodí domů. Už běžte, nebo se nachladíte." Zasmál se a zmizel. V tom okamžiku se objevil Gornt, aby ji přivítal.

"Dobrý večer, madam, no ne, vy ale vypadáte nádherně."

Zatímco od ní přebíral plášť, její obavy zase začaly narůstat. Co to má za trumfová esa? Z místnosti se ozval výbuch smíchu. Poznala hlas Marlowea, všimla si, že se dveřník vytratil, že nikde kolem není služebnictvo a že tu jsou na chvíli sami. "Edwarde," špitla, protože strach převládá nad opatrností, "proč jste si tak jistý, že to se mnou dobře dopadne?"

"Tess mě pozvala zpátky. Nelámte si s tím hlavu, všechno mám pod kontrolou. Promluvíme si radši zítra během procházky - dnes to bude jen povídání s přáteli, chvilka potěšení. Jsem opravdu poctěn, že jste přijala mé pozvání - díky vám jsem se tady stal ředitelem." Gornt jí nabídl rámě a normálním hlasem řekl: "Vítejte u Brocka a synů, Angelique. Nepůjdeme dál?"

Jídelna byla stejně velká jako u Struanů, stejně reprezentativní, stříbro bylo stejně kvalitní, víno lepší a lněné ubrusy dražší. Čištění sluhové v livrejích. Marlowe, Pallidar a Dmitri stáli u sálajícího krbu a čekali, aby ji pozdravili. Políbili ji ruku a pochválili klobouk, který si, jak vyžadovala móda, ponechala na hlavě. Marlowe a Pallidar měli na sobě vycházkové stejnokroje. Pozdravila je a se svým tichým půvabem poslouchala jejich lichotky, v duchu však usilovně přemýšlela, co jí řekl Gornt a co ne.

"Teď, když nás poctil návštěvou tak vzácný host, mohli bychom se usadit." Gornt jí vyhradil místo na jednom konci stolu, sobě na druhém. Stůl byl dost malý, aby vyvolával pocit důvěrnosti, a dost velký, aby na hosty udělal dojem. "Připítek, pánové!" Zvedl skleničku se šampaňským. "Na dámu!" Napili se a on z Angelique ani na okamžik nespustil zrak. Bylo to jako diskrétní pozvání. Usmála se na něho a neznamenal to ani ano, ani ne.

Spousta času, pomyslel si. Těšilo ho být hostitelem, a ještě spokojenější byl sám se sebou. Tolik by toho mohl vyprávět. Třeba to nejlepší. Jenže to není nic pro její uši.

Poslední den pobytu v Hongkongu si pro něho Tess Struanová tajně poslala. "Prostudovala jsem všechny listiny, pane Gornte. A nejsem si naprosto jistá, že postačí k tomu, aby přivodily Brockův krach."

"Já se domnívám, že ano, madam," namítl. Svými znalostmi o obchodu na něho udělala velký dojem. "Opravdu jsem přesvědčen, že mám všechno, co potřebuji, abych mohl otevřít Pandořinu schránku," - to byl krycí název, na němž se dohodli. "Mám ještě poslední kus skládačky, který obrázek doplní a zajistí nám úspěch."

"A co to je?"

"Norbertovo úřední razítko. Leží v jeho trezoru v Jokohamě."

Hlasitě vydechla a opěla se o svou vyřezávanou židli. Ani jeden z nich nepotřeboval nic vysvětlovat. Tímto razítkem na Brockově dopisním papíru, správně použitým a opatřeným patřičným datem, mohl přinutit japonskou odbočku udělat, cokoli si na papír napíše.

Nebylo třeba říkat nahlas, že teď mohl vyrobit jakékoli inkriminující dokumenty, antedatovat je a potom je "náhodou" objevit mezi těmi ostatními. Kdo by mohl po Greyforthově smrti jejich platnost zpochybnit?

Oba věděli, jakou to má cenu.

Morgan a Tyler Brock vložili velké prostředky do složitého, ale neuvěřitelně důmyslného plánu, jak ovládnout havajský trh s cukrem - v zásadě jim už vyšel - a vyměnili celou úrodu za bavlnu od amerických Jižanů, kterou už předem rádně prodali francouzským zájemcům. Paříž se řadila mezi historické spojence USA a blokáda Severanů se jí díky určité pomoci a zárukám z Kongresu v tomto výjimečném případě netýkala. Bavlna měla být legálně dodána do Ženevy a odtud do tkalcoven v Lancashire, kterým už hrozil úpadek a zoufale potřebovaly suroviny.

Mělo to však malý háček. Kdyby vláda Unie zjistila, kdo je koncovým odběratelem dodávky - Británie sice formálně zachovávala neutralitu, ale většina Britů podporovala Konfederaci - a celá záležitost byla prozrazena veřejnosti, vedlo by to k zamezení vývozu a zabavení celé dodávky. Nebylo to velké riziko vzhledem k dohodě uzavřené na vysoké úrovni s francouzským zprostředkovatelem, který však, jak bylo díky Gorntovým listinám poprvé možno prokázat, patřil k Brockově společnosti. Navíc nečinnost vlády zajišťovala dohoda o tom, že velké dodávky cukru, které potřeboval i Sever, budou vyměněny za zbraně, které Brockovi okamžitě vyvezou do Asie. Předpokládalo se, že to přinese obrovské zisky. Brock by tím získal dominantní postavení v asijsko-americkém prostoru, ať už v občanské válce zvítězí kdokoli, a ovládl by Asii. A celá akce se nemohla nepodařit, protože se za ni zaručila hongkongská banka Victoria.

Tento peněžní ústav, největší v kolonii, operaci nadšeně podpořil. Schválila ji i dvanáctičlenná správní rada, v níž zasedal Tyler Brock. Akcie a likvidní majetek podniku Brock a synové sloužil bance jako záruka. Banka vždy podléhala vlivu jeho firmy. V roce 1843 ji založil Dědek Brock a osobně vybral členy správní rady - do níž nikdy nesměl být zvolen ani jediný zástupce Struanů - vlastnil v ní stále přinejmenším čtyřicetiprocentní podíl a zajistil si, aby se v případě hlasování vždy pro něho vyslovilo alespoň devět ze členů rady. A proto banka podporovala Brocka nejen na mezinárodní scéně, nýbrž i ve snaze přivést Struanovy na mizinu tím, že vykoupí všechny jejich dlužní úpisy splatné 31. ledna - časový rozvrh a pochybné metody, které byly při této tajné a dlouhodobé operaci použity, byly rovněž doloženy v Gorntových důkazních materiálech.

Jak Gornt nadšeně zdůrazňoval, ještě nikdy nebyla společnost Brock a synové tak zranitelná, protože se dosud ani jednou nezaručila za obchodní operaci celým svým majetkem. Klíčem k Pandořině schránce byla Victoria. A klíčem k bance zase její správní rada. Bylo třeba ji rozvrátit, získat na svou stranu, Tylera a Morgana ve správný den náhle připravit o finanční podporu a nechat je na mizině tak, aby jim nezůstalo dost prostředků ani na běžný provoz. Zároveň by se Gorntovy nahromaděné důkazy o celém plánu urychleně poslaly clipperem do správných rukou ve Washingtonu, aby se tím zajistilo zadržení dodávek bavlny - a bez podpory banky by náhle chyběl i cukr, takže by nebylo možné vyměnit je za bavlnu ani za zbraně. To však bylo třeba zařídit urychleně, dřív než se podaří zvrátit poměr sil ve správní radě.

A jak získat správní radu na svou stranu, bylo ústředním bodem Gorntova plánu.

Dokumenty obsahovaly skandální fakta o minulosti dvou jejích členů, kteří dosud vždy podporovali Tylera Brocka. Důkazy byly tak závažné, že oba budou hlasovat vždy pro toho, kdo vlastní inkriminující dokumenty. Sedm ku pěti. Důkazy o dalším člověku sice nebyly tak pádné a mohly být zpochybnitelné, ale možná šest ku šesti.

Gornt předpokládal, že se Tess tajně spojí s předsedou rady, seznámí ho s fakty a oznámí mu, že podrobnosti o plánu jsou už na cestě do Washingtonu, a navrhne mu, aby se rozešel s Brockovými a postavil se na stranu Struanových, odložil požadavek na splacení jejich dluhů o šest měsíců, poskytl jí dvě místa ve správní radě, okamžitě převzal majetek Brockových a levně jej rozprodal tak, aby se pokryly pohledávky banky a Tylerovi a Morganu Brockovým zůstal na krku cukr, který by nemohli zaplatit. A nakonec by banka byla ochotná rozdělit propadlý čtyřicetiprocentní podíl na svém majetku na čtyři části: jednu by dostal předseda, jednu nebo dvě ti členové rady, které sám vybere, a poslední by zůstala Vznešenému domu.

"Co za to? Proč by měla banka Tylera zradit?" zeptala se Tess.

"A proč by mu měla zůstat věrná? Všichni na tom vydělají, předseda i členové rady, protože každý z nich ho tajně nenávidí stejně jako všichni ostatní. Proti vám nemají nic, jste Vznešený dům a nijak je neohrožujete. Světem nehýbají jen peníze, ale i nenávisť."

"S tím nesouhlasím, ale o to teď nejde. Zpátky k tomu bájnému razítku. Jak je chcete použít?" Cynicky se ušklíbla.

"Pokud je ovšem získáte."

"Jakkoli si budete přát, madam."

"Možná byste je chtěl poslat sem po Prancing Cloud."

"Ne, promiňte, ale to by bylo předčasné. Co kdybyste nechala clipper čekat týden nebo dva v přístavu? Až přijde čas, přivezu je."

"Proč bychom měli čekat? Pošlete je, na Strongbowa je spolehnouti."

"Přivezu je, až přijde čas." Ještě teď cítil, jak ho její oči, většinou tak bledé a nevýrazné, propalovaly jako rozžhavené železo. "Slibuji."

"Tohle nechme na chvíli stranou. Jakou budete požadovat cenu, pane Gornte?"

"To bych vám rád pověděl až po návratu, madam."

Zasmála se, ale bez humoru. "To věřím. Myslela jsem si, že mě znáte dost dobře, abyste se mě ani Struanovy nepokoušel vydírat. Mohl byste vyčkávat až do poslední chvíle a mě by nezbyvalo nic než zahájit útok proti Tylerovi i bance. Struanův podnik by byl v té chvíli velice zranitelný a musel by přistoupit na jakoukoli vaši podmínku."

"Bez důvěry na obou stranách to nepůjde. Dal jsem vám všechny potřebné důkazy k zničení Tylera a Morgana Brocka výměnou za dohodu, která vstoupí v platnost až později, a já věřím, že ji splníte, madam. Když od vás žádám odklad, nechci od vás tak mnoho. Přisahám, že se vrátím včas. To, co vám přivezu z Jokohamy, bude jako ozdoba na dortu, a cena bude slušná."

"Nikdy jsem nestála o dorty a ozdoby, pane Gornte - takové sklony ze mě vytloukl otec, který mi nic takového nedovolil, když jsem byla malá. Tak jakou cenu budete chtít?"

"Můžu vás ujistit, madam, bude taková, že ji ráda zaplatíte. Na mou čest a slovo gentlemana."

Změřila si ho pohledem. "A já vás také můžu ujistit, pane Gornte, že jestli mě zradíte, postarám se, abyste byl naprosto nešťastný člověk a navíc nevídaná osoba po celé Asii a impériu. Na mou čest a mé slovo tchaj-pana Vznešeného domu..."

* * *

Gornta zamrazilo, když si vzpomněl, jak kolem sebe náhle neslyšel nic než Tessina slova a cítil pýchu, s níž vyslovila tchaj-pan Vznešeného domu, i když okamžitě dodala - "třeba jen prozatímniho". Ihned pochopil, že tato žena je ve skutečnosti tchaj-panem už teď, a i kdyby titul dostal kdokoli jiný, o moc ji nepřipraví. Uvědomil si se strachem, že s ní bude muset ještě dlouho vycházet v dobrém a že zničením Brocka stvoří monstrem, které možná nakonec přivodí i jeho vlastní konec.

Bože na nebesích, ta by mě dokázala rozmačkat na prášek, kdykoli se jí zlíbí. Jak si z ní udělám spojence a jak si její podporu udržím? Musí se stát mým spojencem, za každou cenu.

Dmitri a Marlowe se rozesmáli, a to ho přivedlo zpět do jídelny. Jeho svět se znovu ocitl v rovnováze. Svíčky, jídelní

stůl, krásné stříbro, milí přátelé. Byl v bezpečí v Jokohamě, razítko už vzal ze stolu a ukryl je a napsal, antedatoval a opatřil pečeti dopis, který doplnil chybějící důkazy proti klíčovému členu rady, další potom naznačoval, že se předseda rady na celé záležitosti spolupodílel. Bez těch dvou se nám celá rada sesype do klína jako domeček z karet. Určitě. Nikdo neodolá jedinečné životní příležitosti pomstít se Tyleru a Morganu Brockovým. Ani Tess Struanové se už nemusím bát. Je v mé moci, stejně jako je má budoucnost v moci její.

Mám mnoho důvodů ke spokojenosti. Jsem tady, je mi sedmadvacet, Morganova hlava už skoro leží v koši, jsem budoucí tchaj-pan Rothwell-Gornta, sedím v čele nádherného stolu a sluhové čekají na příkazy. A je tu i ona, krásná, již brzy bohatá, zamilovaná do mě, i když se to snaží skrývat, má nastávající, ať už to vše skončí jakkoli. A bude-li mít s Malcolmem dítě, to jen zvýší její cenu u Tess, přepychovou, ale nevysokou cenu, kterou ráda zaplatí.

"Tak na zdraví a hodně štěstí." Mlčky zvedl skleničku k Angelique a k sobě a připil jim dvěma. Byl si jist, že jeho budoucnost je bez mráček.

Jeho hosté si tajného přípitku nevšimli, byli příliš ponořeni do rozhovoru a snažili se upoutat Angelique. Klidně je sledoval. Hlavně však sledoval ji. Potom klepl do stolu.

"Angelique, pánové, prosím o pozornost. Nejdříve přijde polévka mulligatawny se sherry, pečená ryba s cibulkami, olivami a ledovým Pouilly Fuisse, sorbet a šampaňské, pak roastbeef s bramborami a St. Emilion - kuchař sehnal pěkný kus hovězího u Struanů... Ne, nebojte se, madam," dodal s úsměvem, "neukradl ho, ale koupil. Pak zapečené kuře a nakonec překvapení všech překvapení."

"A copak to bude?" zeptal se Marlowe.

"Počkejte a uvidíte." Obrátil se k Angelique.

Vyloudila na tváři záhadný úsměv, který ho vzrušoval stejně jako úsměv Mony Lisy, kterou obdivoval v Louvru během návštěvy Paříže. Na ten se nedá zapomenout.

"Myslím, že nám nezbyvá než důvěřovat hostiteli, kapitáne," prohodila mile. "Vidíte?"

55

Neděle, 11. ledna

V noci se Angelique probudila celá zalitá ledovým potem. Vrátila se totiž zpět v čase na francouzské vyslanectví a na nočním stolku stály lahvičky od mama-san, jedna už prázdná, druhá připravena k otevření a užití, hned jakmile se dostaví křeče.

Když zjistila, že leží v teplé posteli své ložnice, že popel stále ještě žhne a petrolejka rozsvícená přes noc vrhá pevné stíny, strach ji opustil, srdeční tep se zpomalil a ona čekala na příznaky. Nic. Žádné křeče ani bolesti v břiše. Čekala dál. Stále nic. Díky Bohu, pomyslela si, určitě se mi jen zdálo, že to začíná. Pohodlně se natáhla na peřové matraci, v polospánku se dívala do krbu, kde žhavé uhlíky kreslily hezké obrázky - šťastné pohledy na pařížské střechy při západu slunce, letní krajinu v Provenci kolem domku jejích snů, malinký synáček v jejím náručí. "Jésus, Marie, jen ať to nezačne. Prosím."

Včera odpoledne ji navštívil Babcott. "Náhodou jsem procházel kolem, a tak jsem se chtěl přeptat, jak jste na tom."

"Nemusíte se takhle omlouvat," odsekla. "Doktor Hoag mi dnes ráno říkal totéž. Úplně stejnými slovy."

"Ale ne, drahá Angelique, opravdu jsem šel kolem a opravdu jsem vás chtěl vidět. Abych vás uklidnil."

"A proč?"

"Přítel Hoag se mi zmínil, že jste poněkud precitlivělá. A měl pravdu," přikývl s úsměvem. "A také vám chci vysvětlit, na co jste jemu nedala čas, aby vám vysvětlil sám. Je totiž docela možné, že se vaše měsíčky opozdí, nebo že se dostaví jen slabé křeče, které hned přejdou, ale za den dva se vrátí. A nebo se také nevrátí."

"Jak to, že vy lékaři jste tak moudří, ale v ničem se nevyznáte, dokonce ani v tak jednoduchých věcech, jako je čekat dítě nebo je nečekat," vybuchla, podrážděná a unavená tím, jak se na ni kolemjdoucí dívali úkosem a v její přítomnosti se často náhle odmlčeli. "Prosím, nechte mě být, jestli vás vůbec někdy budu potřebovat, povím vám to. Nechte mě být!"

Odešel jako spráskaný pes, ale nezáleželo jí na tom. Od minulé neděle, kdy se pohádala s otcem Leem, se držela co nejvíce v ústraní.

"Nenávidím toho člověka," bručela. "Nenávidím ho za to, že mě tak vyděsil. Je to zlý člověk, žádný služebník Páně."

Při zpovědi jí tvrdil: "Snad bys měla požádat o odpuštění za tu svatební frašku, které ses zúčastnila, mé dítě. Já vím, že jsi byla oklamána a podvedena. Ale stejně to byl hřích."

"Nikdo mě nepodvedl, otče, nebyl to ani hřích, ani fraška," namítla. "Svatba byla naprosto právoplatná a v souladu se zákonem."

"Kacířským zákonem? Ten je falešný. Nebuď tvrdohlavá. Ovšemže to nebylo zákonné a před Bohem to neplatí."

"Odpovídala britským zákonům," trvala na svém celá nazlobená. "A to před Bohem platí! Platí!"

"Ale, ale, mé ubohé dítě, neplatí, a ty to dobře víš. Církev neuznává kacířské svatby, natož když je oddávajícím pouhý kapitán lodi. Před Bohem vdaná nejsi."

"Jsem. Malcolmova církev takovou svatbu uznává, jejich zákony také, zákony mého manžela ano. Byla jsem řádně oddána."

"Jsi pošetilá. Nenech se zaslepit. Jsi katolička a církev svatá takový sňatek neuznává. Učiň pokání, mé dítě."

"Jsem vdaná a dost!" Vstala.

"Počkej, to není konec, mé dítě. Abych ti dal rozhřešení, musíš se kát ze svých hříchů, přijít před Něho nevinná. A jak ti můžu dát rozhřešení?"

"Jejich Bůh je stejný jako náš Bůh, můj Bůh." Slzy vzteku a zklamání jí na chvíli zastřely zrak. "Mohu ho uctívat v jejich církvi stejně jako v naší."

"Vystavuješ se nebezpečí zatracení a věčného utrpení. Byla bys exkomunikována. Dej si pozor, kacíři se zmocnili tvé mysli. Modli se za odpuštění..."

Utekla.

André a Seratard byli také v kostele. Později se jí André zeptal, co se stalo, a ona mu to pověděla. "Tisíce katolíků se šťastně oženilo podle protestantského dogmatu a naopak, ať už představitelé obou církví tvrdí cokoli."

"André, byla jsem oddána, nebo ne?"

"Ano, podle britských zákonů a podle britských námořních zákonů, dokud britský soud nerozhodne jinak."

"Ale podle církve ne?"

"Podle jejich církve ano, se stejnou výhradou, podle naší ne. Ale to už víte, ne."

"Nenávidím toho člověka!"

"Je to kněz. Ne každý z nich je dobrý, to také víme oba. Poslouchejte, Angelique, pokud jde o váš... váš čas, prosím, jakmile si budete jistá, dejte mi to nějakým způsobem vědět, prosím, řekněte mi to důvěrně, abychom mohli začít plánovat. Henri čeká každým dnem souhlas francouzského velvyslance, aby vás vzal pod ochranu státu. Nemějte strach, slíbil jsem, že budeme střežit vás i vaše zájmy, a to také dodržíme," prohlásil a nechal ji rozjímat.

Takže podle církve jsem nebyla oddána? Tak to ať jde celá církev římská do háje, napadlo ji a zatočila se jí hlava, když si to domyslela. Pozor! Tohle nikdy nesmíš před lidmi vypustit z úst, nikdy! Jsi Francouzka a Francouzi dobře chápou, co je katolický Řím se svou korupcí, bludy a pomýlenými papeži. Každou noc v modlitbách žádala Pannu Marii, aby ji vedla a pomohla jí v tísní.

Pondělí a další dny se vlekly, kolem ní pořád zvědavé oči a nevyslovené otázky, a tak vycházela ven čím dál méně. Aby jí čas lépe ubíhal, četla si a spala, četla a psala dopisy a dokonce se pustila do psaní povídky o francouzské dívence, kterou vyvrhlo moře u Jokohamy. Náhle toho nechala a stránky spálila, protože začala znovu prožívat, co se stalo v Kanagawě a s ním, večery a dny s Malcolmem a jedinou společnou noc na Prancing Cloud.

Prancing Cloud odpula. Byla ráda, když sledovala, jak tenhle posel zla a smutku mizí v dál.

Při setkání na promenádě si znova promluvila s Gorntem, ale nic nového se nedozvěděla, jenom se dohodli, že se teď několik dní nesejdou. Dvakrát pozvala na čaj Maureen Rossovou, podruhé ji záměrně přijala v posteli, aby se rozneslo, že trpí horečkami. Společně probraly nejnovější drby, popovídaly si o obyčejných věcích, o módě, problémech v cizinecké čtvrti a o životě v ní - - nic vážného. Později budou tato setkání zábavnější, to až se dostanou na intimnější otázky a myšlenky. Teď ještě ne. Maureen se jí však líbila, nosila jí knihy a časopisy, které ráda přijala, vyprávěla o Jamieho nové kanceláři, jak pracuje dlouho do noci a plaše se zmínila, že doufá v brzkou svatbu.

Jediný návštěvník, jehož příchod ji opravdu potěšil, byl Phillip Tyrer. Poslal ho sir William s přáním, aby se rychle uzdravila, přinesl jí poslední londýnské noviny a kytici, kterou koupil ve vesnici - "na příkaz vlády Jeho Veličenstva", jak oznamoval francouzsky a s ruměncem. Jeho chlapecký úsměv a radost ze života působily nakažlivě.

Povídali si přes hodinku, většinou ve francouzštině, o posledních novinkách. Vyprávěl jí o své cestě do Eda, o Nakamovi-Hiragovi, který zmizel beze stopy, a způsobil tak diplomatické potíže siru Williamovi, i o kapitánu Abemu, který stále "čeká a vztéká se u severní brány".

"Co se stane, Phillipe?"

"Nevím. Doufáme, že to samo nějak odumře. Jenom je škoda, že jsme jim museli Nakamu popsat, říct jim, jak teď vypadá, a tak nemá velké šance na útěk. Zatracená otrava, byl to milý člověk a hodně mi pomohl. Nevěřím ani slovo o tom, že vraždil. A z toho druhého, Nakamova přítele z čošúské loďařské rodiny, jsme nevymáčkli ani slovo. Zařídil jsem, aby si prohlédl jednu z fregat. Slušný člověk, ale docela hloupý. Nevěděl o Nakamovi nic, nebo alespoň o něm odmítal mluvit. Sir William ho nechtěl předat bakufu, a proto ho propustil. Zatracená nepříjemnost, Angelique, Nakama mi moc pomohl - a nejen s japonštinou. Nebýt jeho..."

Později si spolu snědli polévku a na její naléhání přiznal, když ji ovšem dříve donutil přísahat mlčenlivost, že má děvče, mimořádnou dívku v Jošiwaře. "Je tak krásná a milá, Angelique, myslím, že seženu peníze, abych s ní uzavřel smlouvu, a přitom ani nezatřím státní pokladnu. Ten vztah je tak příjemný..." Pobavilo ji, jak jí připadal mladý, záviděla mu prostou lásku, a když se s ním srovnala, napadlo ji, že sama už je stará a protřelá.

"Jednoho dne bych se s ní ráda sešla," poznamenala. "Do té vaší Jošiwary se propašuji snadno. Převléknu se za chlapce."

"To ne, proboha, to nejde, Angelique, to přece nesmíte!"

Bylo by zábavné vypravit se tam, pomyslela si, uchichtla se a v polospánku se převrátila v posteli. André mě tam dovede. Ráda bych poznala tu jeho Hinode, do které jsem tolik investovala. Jak asi vypadá?

Z prahu spánku ji vrátila křeč v břiše.

Další křeč, trochu jiná. A další. Teď už se probudila úplně. Bojácně si protřela břicho i slabiny, aby zahнала bolest, jenže ta neustávala. Vtom si uvědomila, že to je staré známé trápení, které se jen projevuje trochu méně výrazně.

Dostavilo se to. Potom následovalo krvácení. A s ním jako by vzaly za své i všechny její touhy, obavy a naděje. Celá zdrcená a smutná se rozplakala a zabořila hlavu do polštářů. "Ach, Malcolm, tak moc jsem doufala, tak moc a teď už mi nezbylo nic, co bych ti mohla dát, ach, Malcolm, Malcolm, je mi to líto, hrozně líto... ach, Bože, tak moc mě to bolí... Ať se děje vůle Tvá."

Plakala a plakala, dokud ji nekonečný smutek nevyčerpal tak, že usnula. Už jí nezbyly slzy, které by mohla prolít.

* * *

"Missí, budila! Missí-tchaj-tchaj, ka-fej, ej-ja!"

A zatímco se Angelique probírala, jako by procházela hustou mlhou, A-su praskla podnosem o noční stolek a Angelique nasála teplou, nebeskou vůni čerstvě uvařené kávy - dárek od Seratarda a jedna z mála služeb, které A-su uměla udělat a dělala pořádně. A jak tak kolem ní pobíhala, uvedla ji bezbolestně do nového dne.

Angelique se posadila v posteli a protáhla, příjemně překvapená, že se cítí tak čile a dobře. Křeče pominuly, bolesti ustoupily do obvyklých mezí, připadaly jí dokonce slabší než normálně a i další nepříjemné pocity jako by hned byly snesitelnější.

A co bylo ze všeho nejlepší, nebyla už zoufalá. To byl Její zázrak, pomyslela si oddaně. Během posledního měsíce se každou noc modlila k Panně Marii, prosila ji a žadonila, až potom jednou celá vyčerpaná nervozitou uslyšela - ne ušima, ale svým nejvnitřnějším já: "O tom rozhodnu já, o všem, odpočívej v pokoji." Neklid se vytratil.

To bylo Její rozhodnutí, a to je skvělé. Angelique byla ochotna přijmout její rozsudek. Vůli Boží. A také se s ním smířila. Bez přemýšlení poklekla vedle lůžka, zavřela oči, pomodlila se a vřele jí poděkovala, opět zdůraznila, jak ji to mrzí, ale poděkovala za to, že z ní sňala břímě. Staniž se vůle Tvá. Pak opět vklouzla pod přikrývku a začala se těšit na voňavou kávu a na celý svět. Bývalo zvykem vstávat v neděli v tuto dobu, o deváté, aby zbylo dost času na koupel a oblékání do kostela.

Do kostela! Proč ne? rozjímala. Musím řádně poděkovat, ale ke zpovědi nepůjdu. "A-su, nosila voda a..." A-su na ni upřeně civěla. Uvědomila si, že služka určitě zahlédla skvrny od krve na noční košili.

Honem A-su přitakala: "Nosila voda," a obrátila se ke dveřím, Angelique však k nim přiskočila dříve a odstrčila ji zpět. "Jestli to někomu poviš, vyškrábu ti oči z důlků!"

"Aj-je-ja, nelozuměla, missi-tchaj-tchaj," zabručela A-su vyděšená zlobou ve výrazu i hlasu své paní. "Nelozuměla!"

"Ale dobře rozumíš! Te-ne-luo-muo!" vychrlila ze sebe kantonskou kletbu, jak ji slyšela Malcolm říkat Čchenovi, když se na něho jednou rozzuřil, a zapamatovala si, jak tehdy Čchen zbledl. Malcolm jí nikdy nevysvětlil, co ta slova znamenají, ale měla stejný účinek i na A-su, které se málem hrůzou podlomily nohy. "Aj-jííí-jáá."

"Jestli mluvila, A-su, tchaj-tchaj ti..." Angelique zuřivě vztáhla své dlouhé nehty jen kousíček od jejích očí a držela je tam. "Tchaj-tchaj udělá tohle! Rozuměla?"

"Lozuměla. Tajený, tchaj-tchaj!" Polekaná žena něco sténavě vyhekla v kantonském dialektu a položila si prst před ústa, aby naznačila mlčení. "A-su nemluvila, lozuměla."

Angelique ovládla svůj vztek, i když jí srdce bušilo jako zběsilé, odtlačila služku k posteli a znova si zalezla pod přikrývku. "Te-ne-luo-muo! Nalij kávu!"

A-su, plná pokory a opravdového strachu, nalila kávu, podala jí ji a pokorně se postavila u lůžka.

"Nemluvila, uklidila celá postel, šaty, čistý. Tajný!"

"Lozuměla, tchaj-tchaj, nemluvila, tajený, lozuměla."

"Nemluvila! Nebo..." Její nehty se mihly vzduchem. "Koupala rychle!"

A-su se honem vytratila, aby přinesla teplou vodu, ale ještě předtím bez dechu pošeptala tu novinku Čchenovi, který zvedl zrak k nebesům a povzdychl si: "Aj-je-ja, co teď udělá tchaj-tchaj Tess?" Hned však spěchal předat zprávu na nejrychlejší loď, aby ji přivezla Veleváženému kompradoru Čchenovi, který jim přikázal, aby ho okamžitě informovali a neohlíželi se přitom na náklady.

Káva byla skvělá. Uklidnila jí žaludek i náladu a zmizel po ní i lehký otok. Jedním z největších požitků bylo pro Angelique vypít si ranní kávu, především s lahodnými croissanty a s Colette na Elysejských polích v některé z elegantních pouličních kavárniček, přečíst si poslední zprávy ze dvora v Court Circular a pozorovat, jak kolem ní jde život.

Nejdřív do kostela. Budu předstírat, že se zatím nic nestalo - - A-su si netroufne nic vyžvanit. Komu to mám oznámit nejdřív? Hoagovi? Andrému? Edwardovi? Panu Skyeovi?

S Heavenly Skyem se už sešla. Poradil jí, aby nedělala nic, jen vyčkávala, co podnikne Hoag a po něm Tess. Z Hongkongu mu od ní přišel krátký dopis:

Vážený pane Skye,

vím, že můj syn s vámi vyjednával. Přestaňte se vměšovat do našich záležitostí, synových i mých. Nic dobrého vám to nepřinese.

"Zajímavá volba slov," poznamenal.

"Mluvíme ustaraně, jako kdybychom už prohráli."

"To vůbec ne, Angelique. Nezbyvá nám než čekat. Iniciativu teď převzala ona."

"Chci, abyste příští poštou napsal advokátům Struanových a vyžádal si od nich soupis manželova majetku." Tuto myšlenku jí vnukl André, který doporučoval zahájit okamžitou ofenzívu.

"Prosím, jestli chcete padnout do její pasti."

"Cože?"

"Vy můžete vystupovat jenom jako smutná napůl dítě, napůl vdova, již bylo ublíženo, kterou vlákal do manželství tvrdohlavý muž - a ne jako zchudlá a chantivá pozůstalá po bohatém manželovi, prostopášném nezletilci, který se proti přání své matky oženil se zchudlou dámou z pochybné rodiny - prosím, neurážíte se, cituji jen to, co by mohlo být a pravděpodobně také bude řečeno. Musíte počkat, drahá paní, a předstírat, že doufáte, že se Tess zachová jako slušný člověk. Pokud by, hm, bylo na cestě jeho dítě, velice by vám to prospělo."

"A jestli není?"

"Takže se podívejme na to, co by se stalo pak, tedy pokud dítě nepřijde. Zbývá dost času na..."

"Já nemám dost času. Zůstanu bez peněz."

"Buďte trpělivá..."

Mon Dieu, trpělivá! Muži a ta jejich trpělivost!

Ted, když Angelique věděla nade vši pochybnost, že není v jiném stavu, se přestala zabývat plány pro opačný případ a soustředila se na ty druhé.

Okamžitá ofenzíva proti té ženské? Ne, to přijde později. Pan Skye má v tomto ohledu pravdu. Nejdřív musím zjistit, co

proti mně chystá. Nezbyvá mi tedy, než se svěřit Hoagovi nebo Babcottovi. Hoag mi přinesl její dopis, tedy jemu. Není třeba, aby mě osahával, ani jeden z nich. Stačí, když jim to oznámím. Hned, nebo později? Mám se o tom poradit s Andréem nebo Edwardem? Radši ne.

To, že nebudu muset pečovat o dítě a brát na ně ohledy, mi usnadňuje život. Také mám teď větší naděje, že se znova vdám. Ať se stane cokoli, potřebuji stejně jako každé jiné děvče na světě ochránce, správného manžela - nebo vlastně jakéhokoli manžela.

Pokud jde o mé vyhlídky: nemám tolik peněz, abych se vrátila do Paříže a usadila se tam. Nezbyvá mi tedy jiná možnost než se dohodnout se se Struanovými - ne, s podnikem ne, ale s tou ženskou. Dokonce i Edward je do toho zapletený. Hlavně on. Jestli nedostanu slušné odškodné a ona nebude ke mně velkorysá, jeho zájem o to, aby se se mnou oženil, rychle vyprchá. To je spravedlivé, protože ten můj se rozplyne ještě rychleji. On mě miluje. Já jeho ne, ale mám ho celkem ráda, jenže bez oboustranného finančního zajištění by tenhle svazek neměl logiku.

Pořád se vracím k té ženské, ať mě napadne cokoli, pomyslela si Angelique, spokojená tím, jak její mozek klidně a logicky pracuje. Nezatěžovala jej zbytečnostmi, jen prostě promýšlela všechny stránky věci, jak by to konečně měl učinit každý obezřetný člověk.

Vydržím měsíc nebo dva - víc ne, i kdybych už Andrému nedala ani penci. Mé šeky brzy dojdou a jednoho dne Albert nařídí, aby mi přestali poskytovat úvěr, a vyhodí mě. Vidím do její mstivé duše. To nevadí, mohu se přestěhovat na francouzské vyslanectví. Jenže tam mi taky brzy přestanou pomáhat.

Sir William? Nemá důvod, aby pro mě dělal víc než dosud. Z těch, kdo by mě dokázali podpořit, ta ženská nemůže jedině na Andrého. Pozor, Angelique, uvažuj přesně. Až André zjistí, že peníze vysychají, nebo dokonce už vyschly, nedá se odhadnout, co ze zoufalství provede. Mohl by prodat Tess ten odporný dopis, poskytnout jí důkaz o... o mé minulosti. Je to cynik, dost podlý a dost prohnáný, aby si nechal důkaz o tom, že jsem zaplatila za ten prostředek ztracenými náušnicemi. Spokojil by se s mnohem menším obnosem než já na jeho místě. Přesto je to jediný člověk, který je dost mazaný a zlý, aby se s ním pustil do boje. Edward by to udělal také, ale jen po určité mez. Nebude chtít přijít o Rothwell-Gornta.

Co kdybych požádala Edwarda, aby se okamžitě vrátil do Hongkongu? Nebo Hoaga, to je přítel, tedy svým způsobem přítel, a jeho mi poslala ona? Nebo Andrého? Toho ne, nezamhouřila bych oči strachem, kdyby byl bez dohledu s tou ženskou v Hongkongu.

* * *

Účast na bohoslužbě jí přinesla velký úspěch, přestože náladu měla spíše melancholickou. Jako obvykle se oblékla do černého a přes klobouk i obličej si přetáhla hustý závoj. S modlitební knížkou v ruce vyrazila do větrného dne, a když minula katolický kostel na promenádě a připojila se k hloučkům směřujícím ke kostelu svaté Trojice, vystoupala k němu a posadila se do prázdné lavice vzadu a začala se modlit, zpola zaplněnou chrámovou lodí proběhla vlna vzrušení, která zasáhla i opozdilce, nabrala sílu a přehnala se celou cizineckou čtvrtí i Opileckým městečkem.

"Všemohoucí Bože, Andílek přišel do kostela, do našeho kostela..."

"Do svaté Trojice? To je hovadina, je to přece katolička..."

"Hovadina nebo ne, prostě je teď ve Svaté zadnici, rozzářená jako malina, celá v červeném a bez spodních kalhot..."

"Boha jeho! Nerozšiřuj tady bláznivé fámy..."

"To není žádná fáma, ona nikdy spodní kalhoty nenosí..."

"Ve Svaté zadnici? Můj Bože? Stala se jednou z nás?"

"Starej Tweety se počural blahem..."

Maureen a Jamie seděli řadu za ní. Na poslední chvíli zaváhali, původně se chtěli zeptat, jestli se smějí posadit vedle ní, jenže Angelique vypadala, jako kdyby se modlila, a ačkoli si jejich přítomnost uvědomila, nedala to na sobě znát. Závíděla Maureen veselou zeleň jejích šatů, pláště a barevně sladěného klobouku, z něhož jí na záda splývala stuha ze žlutého šifonu. Po chvílce popošli dál, protože se na ně lidé tlačili a nechtěli ji vyrušovat - a právě to si Angelique přála. Po první vášnivě modlitbě vděčnosti za dostatek síly, s níž přemohla své veliké zklamání, zůstala klečet a z pohodlné lavice, chráněná závojem, se zvědavě rozhlédla kolem sebe. Bylo to poprvé, co se účastnila protestantské bohoslužby.

Nebylo při ní tolik obřadné vážnosti jako v jejím kostele, tenhle byl však plný až k prasknutí, tu a tam stály pícky ohřívající vlhký vzduch, a přišli všichni, kdo mohli chodit. Okna z barevného skla byla bohatá, oltář a výzdoba však mnohem střídmější, než očekávala.

I jiní se zastavili, aby ji pozdravili, nebo alespoň na ni kývli, všichni víc nebo méně potěšeni a udiveni a chtěli si vedle ní sednout. Ale neučinili to, aby ji nerušili. Gornt si vybral vedlejší lavici.

A tak zůstala sama a za chvíli začala bohoslužba. První píseň, pak následovala liturgická část a ona při ní napodobovala ostatní, vstávala, když se zvedali oni, sedala si stejně jako oni, modlila se zároveň s nimi, ale vždy k Panně Marii, a poslouchala kázání, které koktal reverend Tweet, dočista vyvedený z míry její přítomností. Další zpěvy a podnos, chvilka trapného váhání, než vytáhla pár mincí, další písně, požehnání a potom vše skončilo, což vyvolalo slyšitelný a zasloužený výdech úlevy.

Všichni pomalu vstali a reverend zamířil do sakristie. Většina návštěvníků se sunula k východu, s chuťovými buňkami připravenými na tradiční nedělní oběd, nejlepší jídlo týdne: pečené hovězí, yorkshirský pudding a pečené brambory pro ty, kdo si mohli dovolit kus masa z poslední dodávky, která přišla obložená ledem z Austrálie.

Jen pár jich ještě zůstalo, aby se v klidu rozloučili poslední modlitbou. Ta její byla za odpuštění, že přišla do tohoto kostela, byla si však jistá, že Bůh pochopí, proč musela takhle protestovat proti otci Leovi. Zraky všech odcházejících ji sledovaly. Připojila se k posledním z nich, kývala a říkala "Dobrý den" v odpověď na tiché pozdravy.

Reverend se postavil před vrata, některé zdravil, na jiné se mračil. Když vyšla Angelique, šťastně se rozzářil a koktal:

"Jemináčku, slečno Ange..., tedy madam, to je skvělé, že vás vidím, vítejte ve svaté Trojici, doufám, že se uvidíme častěji... Kdybych vám směl něco vysvětlit... Ne? Doufejme, že se vám tu líbilo, ano prosím, prosím, přijďte zas, těšilo nás, že jste přišla, jste tady vítaná..."

"Děkuji vám, reverende." Rychle se zhoupla v kolenou na pozdrav a spěchala po cestičce na promenádu.

Sir William na ni čekal, vedle něho Babcott, oba zahalení proti vichru. "Jsem rád, že vás potkávám venku a tady," řekl vyslanec upřímně, "a zvlášť tady. Jsme na Trojici dost hrdí a jste tu velice vítána, velice, všichni jsme šťastní, že jste přišla. Reverend byl dnes poněkud z formy, to nás mrzí, ale obvykle je docela dobrý, moc kolem sebe nedští oheň a síru. Líbila se vám bohosluzba?"

"Bylo to něco úplně jiného, sire Williame. Celé v angličtině, a ne v latině, připadalo mi to velice zvláštní."

"Ano, to asi ano. Smíme vás doprovodit?"

"Prosím." Rychle vykročili, vyměnili si poklony a konverzační otázky, vyhýbali se však otázce, která je zajímala nejvíce. Hovořili o tom, že počasí je hrozné, včera se hrálo skvělé fotbalové utkání, smíme vás příští týden doprovodit na odvetu? četla jste už nejnovější noviny a slyšela, že jokohamští ochotníci chystají představení Romea a Julie - hlavní role laskavě přivolily hrát paní Lunkchurchové a Romea paní Grimmová. "Už jste někdy stála na jevišti, hrála jste někdy divadlo, madam?"

"Jenom ještě jako dítě při pašijích v klášteře. Ale moc mi to nešlo... ach!"

Poryv větru srazil siru Williamovi cylindr z hlavy a kutálel ho dál. Babcott zachytil svůj na poslední chvíli, ale Angelique nebyla dost rychlá a její klobouk poletoval po promenádě, což ihned vyvolalo vlnu nadávek, polekaných výkřiků, jásotu a smíchu. Vmísila se mezi zmatený dav a rozběhla se za svým, ale Babcott jí jej chytil těsně předtím, než dopadl na pláž. Cylindr sira Williama zachránil Phillip Tyrer, chvatně mu jej předal a hnál se za vlastním.

"To byl můj nejlepší," postěžoval si trpce sir William a otřel špinu, která podezřele připomínala hnůj. Její vyvážl bez pohromy, a tak si jej s úsměvem nasadila a připevnila do vlasů jehlici. "Děkuji vám, Georgi, už jsem polekala, že si chce zaplavat."

"Já také. Směli bychom vás pozvat na oběd?"

"Děkuji, ale ne. Dnes už nepůjdu ven."

Brzy dorazili ke vchodu do Struanovy budovy. Oba jí políbili ruku a Angelique zmizela uvnitř.

"Pěkná dáma, dobrá a nezkazí legraci," poznamenal sir William.

"Ano." Babcott se zamračil a soustředěně se zahleděl na moře.

Sir William se tam podíval také. Jenže v zátocce neviděl nic nezvyklého. "Co se stalo?"

"Přišly jí měsíčky."

"Krucipísek, ty jsi ji vyšetřoval? Nebo Hoag? Proč jsi mi to, k čertu, neřekl?"

"Neprohlížel jsem ji. Prostě to vím."

"Cože? Jak si tím můžeš..." Zarazil se, protože je právě míjeli MacStruan a Dmitri. "Dobré ráno, dobré ráno," pozdravil netrpělivě, ale hned chytil Babcotta za loket a táhl ho k budově vyslanectví. "Jak to víš? Co?"

"Jsem přece lékař, proboha. Viděl jsem ji včera a dnes znova a napadlo mě to hned, jak jsem ji zahlédl bez závoje. Byla trochu napuchlá a potom, když se rozběhla za kloboukem, jsem si všiml, jak opatrně našlapuje."

"To mě podrž, jestli jsem to viděl také. Jseš si jistý?"

"Ne, ale vsadil bych na sto guinejí proti penci."

Sir William se zamračil. "Pozná to Hoag také takhle jednoduše?"

"To nemůžu říct."

"V takovém případě si to nech pro sebe."

"Proč, k čertu?"

"Nejlepší bude, když se o tom dozvíme jen my dva." Po chvíli sir William dodal laskavě: "Nechme Angelique, ať si vynáší své trumfy po svém. Je to její hra, její a Tess Struanové, naše ne. Naše už ne."

* * *

Poddůstojník a další tři vykonavatelé hlídky bakufu vstoupili do Jošiwary. Vypadali jako kterákoli jiná patrola samurajů, jen byli ještě drsnější, zatvrzelejší a pozornější. Teď, krátce po poledni, se přes nepříznivé počasí do uliček vydaly tradiční tiché průvody kurtizán provázených služkami, přecházely sem a tam, předváděly jedna druhé navzájem i skupinkám gaidžinů posedávajících a popíjejících v kavárnách a čajovnách, jak jsou nastrojené, a smály se, když občas vítr některé z nich vytrhl z ruky ozdobný slunečník a odnášel jej do dálky.

Čas od času vykonavatelé udeřili na některého dveřníka hostince, majitele čajovny nebo na služku v restauraci. Ti okamžitě poklekli a říkali: "Ne, Výsosti, zrádce Hiragu nikdo neviděl, opravdu ne, Výsosti, děkuji, Výsosti, ano, ihned, Výsosti, ne, neznám ho, Výsosti."

Skoro všichni věděli, kde je, ale mlčeli z nenávisti k vykonavatelům, a protože dobře chápali, že žádná odměna není dost vysoká, aby je ochránila před pomstou šíši a odporem, který by vyvolali proti sobě v plovoucím světě. Tajemství pro ně bylo koření i platidlo života a navíc i vítaná zábava.

Zdálo se, že hlídka postupuje nesystematicky. Vtom ale velitel změnil směr, zabočil do uličky ke Třem kaprům a zabušil na branku v plotě.

Hiraga uvízl v pasti. Kdykoli se v blízkosti objevila hlídka, hlídači mu to včas oznámili, a on uprchl do své podzemní skrýše v tajné chodbě, kde teď už měl hrubé lůžko, svíčky, zápalky, potraviny, meče, pistoli a výbušniny od Kacumaty. Když ho varovali dnes, Hiraga zjistil, že jiní samurajové prohledávají vedlejší zahrady, a tak neměl naději, že nepozorovaně doběhne ke studni.

V panice se přitíhl do kuchyně a v poslední chvíli na sebe natáhl hadry, které si tam ukryl v kovů a které mu tu nechal Kacumata. Poddůstojník odstrčil uklánějícího se dveřníka, skopl z nohou sandály a vstoupil na verandu hlavní

budovy.

Raiko, která ani netušila, že Hiraga je venku a tak blízko, vyšla ven, aby velitele hlídky pozdravila, poklekla a uklonila se. Tvářila se velmi mile, ale v břiše cítila bolestivý tlak. Bylo to už potřetí v krátké době, co u ní dělali prohlídku - a to jí drásalo nervy. "Dobré odpoledne, vážený pane, promiňte, ale naše dámy odpočívají a nejsou ještě připraveny přijmout zákazníky."

"Chci provést prohlídku."

"Ráda, prosím, následujte mě."

"Jděte do kuchyně."

"Do kuchyně? Prosím. Prosím, pojdte za mnou." S přívětivým úsměvem ho vedla dál. Když zahlédla Hiragovu hlavu u země mezi desítkou kuchařů a pomocníků, málem se jí podlomily nohy.

Hiraga byl špinavý a hlavu mu zakrývala rozcuchaná paruka, kterou měl na sobě Kacumata v Hodogaje. Až na špinavou bederní roušku a potrhání tílko byl nahý. "Přivaž si pod chodidlo oblázek, Hirago," radil mu Kacumata.

"Chůze tě může prozradit stejně jako obličej. Ušpiň se na obličej a v podpaží, nejraději výkalem, dělej ze sebe uklízeče, ale nehraj to, staň se jím. A mezitím vyráběj výbušniny, nauč Takedu, jak se to dělá, a připrav se, protože až se vrátím..."

Poddůstojník si s mrazivým výrazem složil ruce za zády a beze slova se začal rozhlížet. Souseděně. Žádný roh, skříň ani skladiště neušly jeho pozornosti. Řady vzácného koření, čaje, soudky saké a lahve gaidžinských lihovin a pytle nejjemnější rýže. Zabručel, aby nedal najevo závist.

"Ty tam! Hlavní kuchaři!" Vyděšený tlouštík zvedl hlavu. "Seřadte se tamhle! Vy všichni!" Tak spěchali, aby uposlechli, že o sebe zakopávali. Hiraga, silně napadající na jednu nohu, špinavý a polonahý, se vtlačil do řady.

Samuraj zaklel, obešel řadu a všechny muže si prohlédl. Když se přiblížil k Hiragovi, nos se mu znechuceně pokrčil nad zápachem, potom přešel k dalšímu a dalšímu muži a vybil si nahromaděný vztek křikem na posledním z nich, který se strachem sesypal. Náhle se velitel hlídky obrátil, zastavil se před Hiragou a rozkročil se. "Ty tam!" zaburácel. "Ty!"

Raiko vyjekla a málem omdlela. Všichni zatajili dech a Hiraga padl na obličej, hekal a sténal, ale přitom si zapřel nohy o stěnu, aby se vrhl veliteli hlídky na nohy. Jenže samuraj začal nadávat: "Ty jsi ostuda celé kuchyně a ty," obrátil se k Raiko, která celá vyděšená se musela zády opřít o zeď - Hiraga se v poslední chvíli zarazil a po poddůstojníkovi neskočil - "...že se nestydíš a pouštíš takového podělaného špinavce do kuchyně pro bohaté." Nohou tvrdou jako ocel nakopl Hiragu mezi krk a rameno a ten vykřikl nepředstíranou bolestí, paruka mu málem spadla, ale v panickém strachu ji zachytil a zakryl si rukama hlavu. "Toho vyhod! Jestli tenhle pytel vši najdu po soumraku v Jošiwafé, dám tvůj podnik zavřít pro špinu! Ohol mu hlavu!" Ještě jeden kopanec a byl pryč.

Nikdo se ani nepohnul, dokud se neozvalo znamení, že poplach skončil. Dokonce i potom vstávali nejistě a opatrně. Služky hned přiběhly s čichacími solemi k Raiko, která se zdrceně o ně opřela, zatímco zaměstnanci kuchyně pomáhali na nohy Hiragovi. Trpěl velkou bolestí, ale nedal to najevo. Okamžitě se svlékl, odešel do prostoru pro služebnictvo, umyl se a plný odporu se drhnul a drhnul - zbyl mu sotva čas, aby si omočil ruce v nejbližším nočníku, pomazal se po těle a utíkal na místo k ohni.

Když se řádně umyl, vydal se nahý do svého domku, aby se znova vykoupal, tentokrát v horké vodě, ale pochyboval, že si ještě někdy bude připadat čistý. Na verandě ho zastavila Raiko, která se dosud plně neprobrala z úleku.

"Promiňte, Hiraga-san, že jsme nedostali včas varování, ale samurajové v tamté zahradě... Máte připravenou horkou vodu a čeká na vás služka, ale teď, promiňte, byste měl radši odejít, je to tu příliš nebezpečné..."

"Počkám na Kacumatu a potom odejdu. Dobře vám zaplatil."

"Ano, ale vykona..."

"Baka! Vy odpovídáte za to, aby mě včas upozornili. Ještě jedna chyba, a vaše hlava skončí v koši!"

Zachmuřeně vkročil do lázně, kde služka poklekla a uklonila se tak rychle, že se udeřila do hlavy. "Baka!" zavrčel, protože ještě nepřekonal pocit zoufalství a úleku, a odporná chuť strachu ještě nepominula. Rozcapil se na nízké stoličce, aby ho dívka mohla umýt. "Pohni sebou!"

Baka, pomyslel si vztekle. Všichni jsou baka. Raiko je baka, ale Kacumata ne - ten měl zase jednu pravdu. Bez výkalů bych byl už mrtvý, nebo ještě hůře, dopaden živý.

* * *

EDO

Soumrak byl rušná doba pro obyvatele edoské Jošiwary, největší a nejlepší v celém Nipponu. Tato spleť úzkých uliček a příjemných míst na kraji města se rozkládala téměř na sto hektarech a nabízela bezpečnou skrýš pro Kacumatu a ostatní šiši a róniny - pokud ovšem byli vítáni.

Kacumata byl zvlášť vítaný. S penězi si nelámal hlavu. Zaplatil servírce za polévku s nudlemi a pomalu kráčel k domu U Wistárie. Stále ještě byl přestrojen za buddhistického mnicha, měl však falešný knírek a byl oblečen trochu jinak, ramena měl vycpaná a hábit řasnatější.

Všude svítily pestrobarevné lucerny, zahrady a cestičky byly naposled uhrabávány a dokončovaly se poslední úpravy čerstvé květinové výzdoby. Ve více i méně proslulých čajovnách a hostincích se koupaly a oblékaly gejši, kurtizány i mama-san, štěbetaly a připravovaly se na večerní zábavu. Kuchyně kypěly životem, muži sekali a krájeli, připravovali omáčky, různé druhy masa, ozdoby i kotlíky nejjemnější rýže, čistili ryby a laskali se s marinádami na ně.

Mnoho přátelského smíchu, tu a tam i smutek. Některé dívky plakaly kvůli zákazníkům, kteří jim byli přiděleni, a neznámým přichozím, o něž se musely postarat, přivítat je s veselým smíchem a uspokojit je - a přitom přemýšlely o mladých milencích, po nichž prahla mnohá srdce, nezbyvalo jim však než odložit touhu stranou a nechat ji dřímát.

Mama-san a zkušenější kurtizány je jako vždy konejšily a opakovaly stejné neměnné zásady, jakou teď Meikin vštěpovala Teko, maiko, kterou vychovávala Koiko. Dívka byla uplakaná, protože té noci měla poprvé sloužit jako

kurtizána: "Otři si slzy, Měsíční paprsku, smiř se bez uvažování se smutnou konečností života a přijmi to, co tě čeká, směj se se svými sestrami, raduj se z vína, písní a svých pěkných šatů, dívej se na měsíc nebo na květiny, a nech se unášet proudem potůčku jako se v něm unáší tykev. Tak a už mazej!"

Nikdy se nesmím s tím, že Kacumata zradil mou Koiko, i když šlo o spravedlivou věc, pomyslela si Meikin s bolestí v srdci. Nedá se omluvit, že kompromitoval můj poklad, když k ní poslal tou ženskou šiši. Bylo to sice velice odvážné, ale odpustit se to prostě nedá. A navíc bylo baka, že zničil tak skvělý zdroj vlivu a příliv důvěrných informací z Joših stínu, pitomec jeden pitomý! Ale už se stalo. Vše skončilo. Říď se svou vlastní radou, Meikin, nech se unášet proudem! Záleží ti na tom? Opravdu?

Ano, záleží. Na Koiko záleželo nám všem, ba i Jošimu, který teď nemilosrdně potírá všechny šiši.

Mama-san se znova usadila před zrcadlem. Její odraz na ni upřeně civěl. Ani silnější nános líčidel než obvykle už nedokázal zakrýt stíny a vrásky.

Priznávám, že jsem hrozně zestárla od chvíle, kdy mezi nás, Raiko a mě, vstoupil šoja. To se stalo minulý měsíc, v poslední den, kdy jsem ještě opravdu žila. Před pouhými třiatřiceti dny. Stačilo třiatřicet dní, abych vypadala jako troska, mnohem starší, než kdybych se dožila běžného věku padesáti let. Třiatřicet dní slzí, jezera slzí, přestože se mi zdálo, že jsem všechny vyplakala kdysi dávno kvůli milencům, na něž si teď sotva vzpomínám, i kvůli tomu jedinému, kterého stále cítím, znám jeho vůni i chuť a po němž stále toužím, po mém mladinkém samuraji bez haléře, který mě nečekaně opustil bez jediného slova či dopisu kvůli jiné čajovně a jiné ženě a odnesl si tu trošku peněz, co jsem si naspořila, který rozlámal mou duši na kousky a pohodil ji na smetiště. A potom další slzy kvůli synáčkovi, ještě nemluvňátku, které zemřelo při požáru domu svých opatrovníků, jeho otec, starý a bohatý obchodník s rýží zahynul stejně jako ostatní a mně se nevydařil pokus o sebevraždu.

Příliš mnoho let v plovoucím světě. Třiatřicet let, kdy jsem se nechávala unášet proudem, rok za každý z těch trýznivých dní. Dnes je mi třiačtyřicet, třiačtyřicet let ode dne, kdy jsem se narodila. Co bych si měla počít? Urozený pan Joši mě brzy požádá, abych zaplatila. Karma.

Ano, priznávám, že jsem vychovala Koiko, nabídla mu ji a zaručila se za ni. Co mohu uvést na svou obhajobu? Co mám dělat?

Její obraz v zrcadle neodpověděl.

Zaklepání. "Paní, je tady Kacumata-sama, přišel dřív."

Pocítila studenou prázdnotu v břiše. "Hned tam budu."

Na uklidnění si Meikin lokla koňaku od gaidžinů, který jí věnovala Raiko. Trochu se jí ulevilo, a tak vyšla nádhernou chodbou do místnosti pro hosty, zařízené s vybraným vkusem nábytkem z vzácného dřevem a nejdražšími tatami a šódzi. Musela vynaložit nezměrné úsilí a stálo ji spoustu přemáhání a lichocení, aby je koupila a zaplatila, ale díky Koiko její podnik dosahoval velikých zisků a bankéři jí vyhověli s radostí. Dnes s nimi měla schůzku: "Promiňte, ale zjistili jsme, že vaše příjmy v porovnání s minulým měsícem značně poklesly."

"Za to může tahle roční doba, všechny čajovny teď vydělávají méně a je nezvykle chladno. Na jaře se obchod zase rozhybe. Za celý rok budeme mít velké zisky, takže se nemáte čeho obávat." Ale dobře věděla - a nepochybovala, že to ví i Gjókojama - že nejvíce vydělávala na Koiko a teď mezi ní a úpadkem visí jen slaboučká hedvábná záclona. Pokud si to Joši bude přát.

Tak proč ještě nebezpečí zvyšují a pouštím sem šiši? položila si v duchu otázku. A zvlášť Kacumatu - teď je to úhlavní Joših nepřítel. Ale copak na tom záleží? Bez zla by nebylo dobra, špatné se dá překonat a dobrého si musíme užívat. Je tak vzrušující patřit k šiši, být součástí jejich odvahy i sonno džoi, jejich bitvy za svobodu a proti staletému útisku, při níž tragicky a beznadějně obětují život za císaře. Je smutné, že všichni jsou tak mladí a udatní, a přesto jsou předurčení k porážce. Jenže kdyby přece jen zvítězili, osvobodili by nás jako příští vládcí od našeho staletého břemene?

Ne. Nikdy. Ne nás, ženy. My zůstaneme tam, kde jsme teď, abychom přitahovali jang.

Vtom zahlédla, jak se měsíc prodírá mraky zrudlými od červánků, aby byl jimi znovu pohlcen, jak červeň nabývá hnědých a pak zlatavých odstínů a mění se v tmavnoucí plameny - okamžik, a jsi naživu, další, a jsi mrtvá.

"Náhdera, vidíte?"

"Ano, Kacumata-sama, je to tak smutné a nádherné, ano. Aha, už nám nesou čaj. Moc mě mrzí, že nás opouštíte."

"Za pár dní se zase vrátím. Doslechla jste se nějaké novinky od Raiko? Něco bližšího o gaidžinech a jejich plánech?"

Meikin mu nalila čaj, na chvíli se zmlkla a obdivovala překrásný vzorek na porcelánu. "Zdá se, že se pan Joši setkal s vůdci gaidžinů, aby se s nimi spřátelil." Předala mu informace od Furansu-san, které jí před několika dny pošeptal posel od Raiko, ale které prozatím před ním tajila. "A gaidžinský lékař z Kanagawy toho dne prohlédl tairóa a dal mu nějaký jejich prostředek - doslechla jsem se, že se mu ulevilo."

"Baka," ulevil si znechuceně.

"Ano. Tomu lékaři bychom to měli zarazit. Raiko se doslechla, že by se měl do Eda vrátit prý zítra nebo pozítří a ještě jednou tairóa vyšetřit."

"Só ka?" Jeho zájem se zdvojnásobil. "Kde? Na hradě?"

Zavrtěla hlavou. "Ne. To je na tom to nejlepší. Za hradbami, v paláci hlupáka Zukumury jako posledně."

Uškříbl se. "Tolik příležitostí, Meikin. Vzácných příležitostí. Zrovna jako Utani, vidíte. Takové pokušení. O zabití Utaniho si pořád povídá celý Nippon. A co dělá Hiraga? Už ho chytili?"

"Ne. Vůdce gaidžinů propustil Akimota a Takeda je také v bezpečí." Zadívala se na něho a hlavou jí blesklo, nač asi myslí, a pak tiše dodala: "Ještě dvě věci byste se měl dozvědět. Když lékař navštívil tairóa, byl u toho pan Joši a jen s několika strážci. Povídá se, že tam přijde znova." Neušlo jí, jak se mu ve světle pronikajícím do místnosti zablýskalo v očích a náhle pocítila strach z jeho potlačované zuřivosti.

"Joši a Andžó spolu? Ti dva psi vyjdou společně za hradby? Ííí, Meikin, to je vzácný okamžik!" Kacumata se zachvěl

vzrušením. "Mohla byste mi přesně zjistit, kdy přijde lékař?"

Naklonila se k němu a hlava se jí zatočila naději, když zašeptala: "Další kurýr by měl dorazit dnes večer. Pak se dozvím vědět víc. Raiko určitě chápe, že je to pro nás mimořádná příležitost, abychom si my všichni s ním mohli vyrovnat účty."

Taková možnost se opravdu dosud nikdy nevyskytla. Zašklebil se. "Nemůžu tady čekat ani se večer vrátit. V kolik hodin se konalo to první vyšetření, v které části dne?"

"Brzy zrána."

Škleb se prohloubil a pak se rozplynul. "Meikin, všichni šiši vám budou vděční. Jestli se sejdou zítra, pošlete mi okamžitě vzkaz do hostince U Modrých oblaků, poblíž mostu u Nihonbaši."

Uklonil se jí a ona jemu. Oba byli spokojeni, alespoň prozatím.

* * *

Můstek u Nihonbaši na okraji Eda byl považován za začátek Tókaidó a hostinec U Modrých oblaků se řadil k několika desítkám bohatých i skromných podniků, roztroušených po čtvrti. Večer byl temný a mrazivý, oblohu zakrývaly neprostupné, těžké mraky a do půlnoci bylo ještě daleko. Nalézal se v jedné ze špinavých uliček a patřil mezi ty levné, byla to nenápadná a omšelá dvouposchodová budova s přístavky, kuchyní a několika jednopokojovými chatkami v zahradě obehnané zdí. Na verandě jedné z nich seděl a rozjímal Kacumata ve vatovaném oděvu a kochal se pohledem na zahradu, na níž jediné se nešetřilo péčí.

Pestré lampiony mezi nádhernou zelení kolem uzoučkého potůčku, můstek, uklidňující, přátelský zvuk zurčící vody a klapky klap rezonujícího mlýnku - bambusové misky narážející na kámen, plnící se vodou z miniaturního vodopádu a zase se vylévající, dokud proud neustal. Jeho mlčenlivý osobní strážce, také šiši, se na okamžik zastavil, dal rukou znamení, že vše je v pořádku, a opět se vydal na obchůzku kolem hostince.

Kacumata byl spokojen, protože zdokonalil své plány: ráno se k němu připojí dva šiši - jeho strážce a ještě jeden - a vydají se do Jokohamy. Obětování těch dvou, i Hiragy, Takedy a Akimota zajistí, že cizinecká čtvrť bude vypálena a válečná loď se potopí, a to zase povede k ostřelování a zničení Eda se všemi důsledky. Sám si na poslední chvíli vezme na starost útok proti kostelu, jak předpokládal od samého počátku, a nechá Hiragu vést skupinku, která zaútočí proti nepřátelské lodi. Získá tím možnost útoku, zatímco ti ostatní nebudou mít naději přežít.

Prsty mu klouzaly po jílci dlouhého meče, který držel na klině. S potěšením se dotýkal jemné kůže a představoval si, jak tyto hrůzné činy pozvednou sonnó džoi z nynější apatie, která je obklopuje, a umožní mu, aby se postavil do čela nového vedení, kterému bude propříště dominovat on sám a Sacuma.

Likvidace Jošiho a Andžóa byla sice lákavá, ale ne tak důležitá jako akce v Jokohamě, a proto celou záležitost přenechal edoským šiši. Neměli dost lidí, aby podnikli čelný útok, proto vymyslel plán přepadení ze zálohy. Mohlo by se to podařit, i když to pravděpodobně nevyjde, ale samotný rozruch, který pokus vyvolá, pozvedne hnutí. Proto také potřeboval znát přesný čas lékařova příchodu. Jestli Meikin ohlásí, že to bude už zítra, uvědomí muže, kteří již dostali instrukcí a čekají v nedalekém hostinci na začátek sebevražedné akce. Dva pro Jokohamu mu však zůstanou.

Jejich počet by mohl stačit, pokud se přepadení uskuteční blízko u hradu, pomyslel si s dobrou náladou. Tenhle útok a akce v Jokohamě zajistí vzestup sonnó džoi i mou vlastní budoucnost. Jen kdybych měl víc času na přípravu! A co čas! "Čas je myšlenka," říkával svým studentům při lekcích zen-buddhismu, a přitom svíral a rozevíral ruku, aby dodal svým slovům na pádnosti. "Čas existuje, ale neexistuje, je trvalý a pomíjivý, neměnný a proměnlivý, potřebný a k nepotřebě. Můžeme jej uchopit do ruky a zamyslet se proč?"

Slavnostně otevřel dlaň a díval se na něj. Potom se rozesmál. To byla hrozná hloupost. Ale jak si ti hoši namáhali hlavu a snažili se pochopit význam mých slov, jenže vlastně neměla žádný. Zvláště Ori, ale i Hiraga, moji nejlepší žáci, budoucí vůdci, do nichž jsem vkládal naděje. Ori je však mrtvý a Hiraga je teď odsouzený k likvidaci a nespolehlivý.

Klapání vodního mlýnku ho uklidňovalo. I zurčení vody. Byl nabit životní silou, plány a myšlenkami, budoucnost opět vypadala jasněji. Dnes večer žádná únava a dost času, než Meikin pošle...

Mezi keři se pohnul stín, další, vzadu cosi zašustilo. Ihned vyskočil na nohy a hnal se k tajným dvířkům mezi keři, ale ze stínu vyběhli tři muži v oděvu nindžů a se zdviženými meči mu zastoupili cestu. Okamžitě se otočil a hnal se opačným směrem, jenže i tam stáli nindžové, celá zahrada se jimi zaplnila, někteří se k němu blížili, jiní nehybně čekali, zda on nepřijde k nim. Bez váhání zuřivě zaútočil proti snadnému cíli, čtveřici mužů, která se k němu přibližovala zleva, jednoho zabil, ale ostatní zmizeli stejně rychle, jak se objevili. Najednou ucítil hroznou oslepující bolest v očích, do kterých mu vhodili jakýsi leptavý prášek. Zavyl utrpením a vztekem a poslepu se vrhl na nepřitele. Úděl, že byl obklíčen a podveden, dodal sílu šílence jeho rukám a jeho nohám křídla.

Mečem kohosi zasáhl, ten vykřikl, protože ztratil paži, a Kacumata se otočil a poslepu znova zaútočil, doleva, doprava a zase doprava, předstíral výpady a zároveň se pokoušel promnout si oči.

Na vteřinku se jeho zrak vyjasnil. Před ním se otevírala cesta k plotu a bezpečí. Zoufale skočil vpřed, jenže vtom ho strašná rána do týla hlavy srazila na zem. Zoufale se pokusil stočit meč tak, aby na něj padl, jenže další úder mu jej vyrazil a zlomil mu ruku. Vyjel a ztratil vědomí.

Rozvířená černá díra byla nekonečné utrpení. Rudé a zelené skvrny mu blýskaly za očima, nic neviděl ani neslyšel, jen bušení obrovského kladiva, hrud' mu vzplála v jednom ohni, srdce mu divoce tlouklo a všechny tělní otvory se vymkly jeho vládě. Zasáhla ho ledová voda a on zalapal po dechu. Další záplava v obličejí a další. Celý rozkašlaný vystoupil z temnoty. Děsivá bolest z ruky, v níž se roztříštila kost a vyhřezla, mu stoupla do hlavy a vrátila mu zrak. Zjistil, že leží roztažený na zádech, je bezmocný a na každém zápěstí a koleně mu stojí jeden nindža, ale to nebyli žádní nindžové. Teď už si sundali masky. Poznal Abeho, který se nad ním skláněl. Vtom opodál zahlédl Jošiho v černém, nikoli však v oděvu bojovníka. Kolem postávalo dvacet až třicet dalších. Byli mlčenliví jako noc a ztemnělé okolí.

"Vida, Kacumata. Havran Kacumata, šiši Kacumata, vůdce šiši a ochránce žen," spustil Joši hlasem plným laskavosti.

"To je mi ale ostuda, že jsi zůstal naživu. Prosím, pravdu, co Koiko, podílela se tvém spiknutí, vid'?"

Kacumata se zoufale snažil začít rozumně uvažovat, ale když okamžitě neodpověděl, samuraj stojící na jeho zlomené ruce škubl vyčínající kostí. Kacumata vyjekl a jeho ocelová vůle, o níž nikdy nepochyboval, zmizela zároveň s jeho svobodou. "Prosím, au, prosím..."

"Koiko? Byla součástí tvého plánu?"

"To nebyl můj plán, Výsosti, to si vymyslela sama s mama-san, Výsosti," breptal zlomený člověk. Hlava a ruka mu hořely bolestí, která se zdála nesnesitelná. "Ne... ona... to ona, ona a mama-san, já ne, Výsosti, já s tím neměl nic společného, to ona a její mama-san Meikin, její mama-san, ne já, to ony..."

"Só ka? A co Sumomo, ta šiši, která s tebou utekla tajnou chodbou, tajnou chodbou v Kjótu, vzpomínáš? Pamatuješ si na Sumomo? Vydíral jsi Koiko a bez jejího vědomí jsi tajně nařídil Sumomo, aby mě zavraždila, vid'?"

"Sum... momo, Výsosti? Nevím, kdo to... kdo to je. Se mnou to nemá nic společného, nic..." Jeho slova přešla v další výkřik, protože muž stojící na jeho zlomené ruce přešlápl.

Joši si povzdechl, ale jeho obličej zůstal nehybný. Pokynul Meikin, která se společně s Inedžinem držela stranou, kam Kacumata nedohlédl. "Slyšela jsi obžalobu, Meikin?"

"Ano, Výsosti." Nejistě přistoupila blíž a hlas měla slabý a rozechvělý. "Prosím za prominutí, ale lže. Nikdy jsme nebyly součástí jakéhokoli plánu proti vám, nikdy. Je to lhář. My vinu neneseme." S odporem pohlédla dolů na Kacumatu.

Byla ráda, že ho zradila a že se mu pomstila - ani se neodvažovala doufat, že bude tak zbabělý a nechá se chytit živý.

"Lháři," sykla a couvla, protože jí začal nadávat a marně se pokoušel k ní přiblížit, dokud ho jeden z mužů opět neudeřil tak, že ztratil vědomí a jen tiše sténal. Nikdo ho nelitoval.

Meikin bolela hlava jako dosud nikdy a v ústech cítila protivnou pachut'. "Ale, Výsosti, také je pravda, že jsem ho znala a můj poklad také, jenže jenom jako starého zákazníka, jinak ne. Byl to starý zákazník a my jsme tehdy ani netušily, co je zač a co tenhle..." Odmlčela se, aby našla slovo vystihující hloubku jejího pohrdání. "... co tahle věc ve skutečnosti udělala."

"Věřím ti, Meikin. Dobře, konečně znám pravdu. Dobře, a protože to je lhář, můžeš ho mít, jak jsme se dohodli."

"Děkuji vám, pane."

Obrátil se k Abemu: "Udělej, o co tě požádá, a potom ji vyveď ven."

Odkráčel a s ním všichni jeho muži, kteří ho obklopili a chránili, kromě Abeho a těch, kteří drželi na zemi Kacumatu. Ten se opět se sténáním probíral z bezvědomí. Meikin čekala a vychutnávala si ten okamžik za sebe, za Koiko a všechny z plovoucího světa, protože jen zřídka kdy se mohla pomstít, tak velice zřídka.

"Prosím, svlékněte ho," řekla naprosto klidně. Poslechli ji. Klekla si a ukázala Kacumatovi nůž. Byl malý, ale pro její účely stačil. "Zrádče, ty si v pekle, jestli nějaké je, nezašoustáš."

A když nakonec jeho výkřiky utichly a on opět upadl do milosrdného bezvědomí, naložila s ním jako s prasetem. "A to také jsi," zamumlala, oťrela nůž a zasunula jej zpět do svého obi. Ruce i rukávy měla zakrvácené.

"Vezmu si to, prosím," řekl Abe, kterému se z té pomsty zvedl žaludek. Mlčky mu odevzdala nůž a vyšla za ním na dvůr, kde ji obklopili muži. Joši na ni čekal. Poklekla do hlíny. "Děkuji vám, Výsosti. Určitě litoval toho, jak vás zradil a jak zradil nás. Děkuji."

"A co ty, Meikin?"

"Nikdy jsem vás nezradila, řekla jsem pravdu. Pověděla jsem vám všechno, co vím, a dnes jsem vám vydala opravdového zrádce."

"A co tedy?"

Beze strachu se mu podívala přímo do očí - málokteré byly tak neústupné jako jeho. Rozhodla se považovat ho za muže, za jednoho z tisíce zákazníků a úředníků, s nimiž se musela za svého života utkat kvůli penězům nebo laskavostem, kvůli sobě a svému podniku. "Nejvyšší čas, abych se vydala na onen svět, Výsosti." Sáhla do rukávu a vyndala malou lahvičku. "Můžu to udělat hned tady, jestli si přejete, báseň na svou smrt jsem už napsala, dům U Wistárie převezme Gjókojama. Jenže já patřím k plovoucímu světu," pokračovala hrdě. "A nehodí se, abych z něho odcházela špinavá, se skvrnami po odporné krvi. Ráda bych se rozloučila čistá. Chtěla bych se vrátit do svého domu. Mé poslední přání před smrtí, Výsosti: lázeň a čisté šaty. Prosím."

56

JOKOHAMA, Úterý, 13. ledna

Mezi těmi, kdo si časně ráno vyrazili na jokohamskou dostihovou dráhu zajezdit si na koni, se objevila i Angelique.

Vedla zvíře v pomalém klusu a ostatních si téměř nevšímala. Na oválu bylo rušno a všichni ji pozorovali. Šlo jim o veliké peníze. Opozdlilo se jí to. Přinejmenším o den.

"Tak co, Edwarde, je nebo není...ehm, opožděná?" zeptal se Pallidar Gornta na druhé straně dráhy.

"Ano, když to člověk spočítá, mohl by si to myslet." Gornt se na ni zahleděl z dálky a přemýšlel, jak to s ní zařídí.

Jezdila na černém hřebci, kterého jí věnoval Malcolm, a na sobě měla velmi pohodlné černé jezdecké šaty a klobouk s krátkým závojem. "Šije u dobrého krejčího, takhle oblečenou jsem ji ještě neviděl."

"Ano a navíc má i dobrý posez," poznamenal suše Pallidar.

Oba se zasmáli. "Jezdí skvěle jako sen, to ano, a pěkná je, že se vyrovná všem jižanským kráskám."

"Ale vážně, jaký na to máte názor vy? Chci říct, o tom datu kolují všemožné fámy, ale jen málokoho z nás to někdy potkalo, tedy, málokdo z nás se dobře vyzná v tom, co tahle ženská kletba znamená, tedy jak dlouhé jsou mezi tím přestávkou a všechno kolem. Vsadil jste si na to?"

Tolik, že bys tomu nikdy neuvěřil, řekl si Gornt v duchu. "Včera jsem se zeptal Hoaga přímo."

"Můj Bože, to jen tak? Na to bych nikdy neměl žaludek, příteli." Pallidar se naklonil blíž. Seděl na dragounském

grošovaném valachovi, o dost větším, než byl Gorntův kůň. "A co říkal?"

"Tvrdí, že neví o nic víc než my. Znáte ho, jaký je, a tak mu věřím." Gornt potlačoval nervozitu. Postrádal její společnost. Jak se dohodli, začali předstírat, že se jeden druhému vyhýbají, alespoň dokud si nebude jistá svým stavem. Do té doby se stejně nemohl do ničeho pustit - a možná se všechno ukáže až po druhém měsíci. "Podle něho by to mohlo přijít jedenáctého nebo dvanáctého, ale také by se to mohlo opozdit, ale zase ne o dlouho. Ale pokud to vynechalo, tak čeká dítě."

"Prokrista! Jen si pomyslete! Bylo by to pro ni zlé, pro chuděru, víc než zlé, vzhledem k té hongkongské Tess a všem problémům, které by ji čekaly. Ale ještě horší věci ji potkají, jestli v tom není, stačí, když si člověk vezme kolem a kolem všechny ty pověsti - nevím, co by bylo pro ni horší." Z útesu nedaleko dostihové dráhy, kde se rozložil stanový tábor - v něm žilo na tisíc vojáků pěchoty - se ozvaly polnice. "K čertu," zabručel Pallidar.

"Co se děje?"

"Znamená to, že se máme vrátit na základnu. Generála zřejmě trápí kocovina a potřebuje někomu vynadat."

"Jedete dnes se sirem Williamem?"

"Do Kanagawy na schůzku s Jošim? Asi ano. Obvykle mu dělám poskoka. Radši už pojedu. Nezajdeme si na večeři?"

"Díky, rád." Gornt sledoval Pallidara, jak udělal s koněm dokonalou otočku na zadních, odcválal a připojil se k ostatním důstojníkům pelášícím pryč. Všiml se přitom, že se z cizinecké čtvrti blíží na ovál Hoag. Lékař uměl jezdit dobře a přes svou tělnatost se držel v sedle přirozeně. Gornt se rozhodl, že si s ním promluví, a tak popohnal svého hnědáka, nejlepšího hřebce v Brockových stájích, do klusu, ale hned si to zase rozmyslel. Dnes už se najezdil dost. Stejně se všechno brzy provalí. Jakmile si Hoag bude jistý, nedokáže to udržet v tajnosti.

Než odjel ze závodistiště, zamával na Angelique a zavolal: "Dobré ráno, madam, člověka zahřeje u srdce, když vás potká v takhle chladný den."

Odpoutala se od svého světa a vzhledla k němu. "Ano? Děkuji, pane Gornte."

Ve tváři měla smutek, ale přesto se na něho usmála, a tak s úlevou odklusal pryč. Byl spokojený. Nemusí na ni spěchat. Především, je v tom, nebo není? Ať je to tak či onak, mně vyhovuje obojí.

Angelique potěšilo, že ho vidí, a kochala se jeho neskrývaným obdivem, elegancí a mužností. Napjaté čekání, nedostatek společnosti, přísné dodržování smutku, tajemství, s nimiž se nikomu nesvětila - to vše jí začínalo vadit. Proto se časně ráno vydala na projížďku a někdy si vyrazila na promenádu, přečetla všechny knihy, které se jí dostaly pod ruku, povídala si s Vargasem o hedvábí a bourci morušovém a snažila se udělat si z toho koníček. Jiný luxus si nedovolila. Vtom spatřila Hoaga.

Hoag! Kdyby dále nechala koně klusat, dohnala by ho. Kdyby ho zpomalila, vyhnula by se mu. A ještě snadnější by bylo obrátit a zamířit zpátky domů. "Dobré ráno, Monsieur le docteur, jak se vám daří?"

"Buďte zdráva. Vypadáte skvěle."

"Ale necítím se tak," odpověděla. "Mám vztek. Ale stejně děkuji." Na okamžik zaváhala a potom nenuceně prohodila:

"Když přijde tahle část měsíce, žena se nikdy necítí nejlíp."

Překvapeně trhl uzdou, až se jeho klisna vzepjala, poskočila a trhla hlavou, a tím polekala i hřebce, na kterém seděla Angelique. Oba však okamžitě zvířata zvládli. "Promiňte," omluvil se mrzutě. "Předpokládal jsem... předpokládal jsem opak." Nečekané doznání a její nonšalance ho vyvedly z míry natolik, že se málem zeptal: A jste si tím jistá? Asi už stárnu, blesklo mu hlavou a rozzlobil se sám na sebe, že to nepoznal na první pohled - když si ji teď prohlédl, už o tom nepochyboval. "Alespoň víte, na čem jste."

"Jsem strašně zklamaná, už kvůli Malcolmovi, ale netrápím se. Samozřejmě že jsem si málem vyplakala oči, ale teď..."

Vypadala tak bezbranně, že měl sto chutí vztáhnout k ní ruku a pohlédit ji.

"Vzhledem k okolnostem je to naprosto pochopitelné, Angelique. A bude to tak nejlepší. Už jsem vám říkal, že dokud dokážete plakat, nic vám neublíží. Smím se zeptat, kdy to začalo?"

Z útesu se opět ozvaly polnice. "Co se to děje? Viděla jsem Settryho a další důstojníky, jak se ženou pryč."

"To je jenom svolávají, běžná věc, nemusíte si s tím lámat hlavu." Hoag se ohlédl, aby se ujistil, že ho nikdo neslyší.

"Děkuji, že jste se mi světila." Nervózně se zasmál. "I když to možná přišlo poněkud náhle. Můžeme si ještě trochu promluvit za jízdy?"

"Ovšem," přikývla. Dobře si uvědomovala, proč mu to oznámila. Protože se setkala s Gorntem a Hoag se náhodou objevil po ruce. A také si přála, aby konečně vypukla bitva. "Začalo to v neděli."

"Nevím, co bych k tomu dodal, máte štěstí i smůlu zároveň."

"Ani jedno, ani druhé," namítla. "Byla to vůle Boží a já ji přijímám. Mrzí mě to kvůli Malcolmovi, ne kvůli sobě. Já to považuji za projev vůle Boží. Co teď uděláte? Budete ji informovat?"

"Ano, ale nejdřív vám předám dopis."

Ted' byla překvapena ona. "To jste měl pořád pro mě dopis, ale neodevzdal jste mi ho?"

"Požádala mě, abych vám ho doručil v případě, že nebudete čekat s Malcolmem dítě."

"Aha." Zamyslela se a trochu se jí zatočila hlava. "A co kdyby to dopadlo naopak?"

"To už je teď hypotetická otázka, ne?" prohodil mile. Znepokojilo ho, jak náhle zbledla. Tahle mladá dáma ještě není za vodou, ještě zdaleka ne.

"Chci to vědět."

"Požádala mě, abych vám předal tenhle dopis, jestli dostanete měsíčky, Angelique. Nevrátíme se už? Přinesu vám ho do pokoje."

"Děkuji, ale... ale radši na vás počkám, než si pro něj dojdete. Počkám před Struanovými." Popohnala koně, dokončila okruh na dráze a nikomu už nevěnovala jediný pohled - ale všichni pozorovali ji. Prudce zabočila na cestičku a pobídlá

hřebce do prudkého cvalu, aby zahнала strach. Ostruhy, kolena a dlaně - a zvíře se rozběhlo tryskem. Před sebou měla dvě kostelní věže a plot kolem čtvrti, na jehož vnější straně se choulila za vlastními zdmi Jošiwara, můstek a strážní domek. Na okamžik se vrátila zpátky v čase a připadalo jí, že se k nim žene v panické hrůze, že za ní zůstalo krvavé Tókaidó, že ztratila klobouk, šaty má potrhane a je vydešená až k smrti. Jakmile však přitáhla uzdu, ta představa se rozplynula - zdálo se jí, že se to odehrálo tak dávno. Přetrvával ale jiný strach. Definitivně se rozhodla.

* * *

V dopisu od Tess stálo:

Určitě se shodneme na tom, že není třeba žádných zdvořilostí. Mezi námi dvěma jsou bezvýznamné.

Jsem ráda, že s mým synem nečekáte dítě. Zjednodušuje to budoucnost a zamezuje zmatkům. Nepřijímám a neuznávám vaši "svatbu", ani žádné právní nároky, které byste vůči němu mohla vznést - právě naopak.

V době, kdy čtete tento dopis, Vznešený dům buď stojí na prahu nové slavné éry, nebo se potácí na pokraji bankrotu. Pokud se stane to první, bude to částečně i díky tomu, že jste za mnou poslala tu osobu.

Za to, jako nálezné, převedu do správy Bank of England dostatečně velký kapitál, aby vám zajistil roční rentu ve výši dvou tisíc guinejí - pokud mi do třiceti dnů ode dneška (tedy ode dne, kdy byla zjištěna vaše menstruace) zašlete následující prohlášení:

Za prvé se jednou provždy vzdáte všech nároků, které byste mohla vznést vy nebo vaši zástupci na neexistující majetek mého syna - uvědomujete si, že nebyl plnoletý, nikdy nebyl právoplatně jmenován tchaj-panem, a tedy po sobě nezanechal žádné dědictví.

Za druhé prohlásíte, že se vzdáváte všech nároků na užívání jména "paní Malcolm Struanová" a jakoukoli jeho obdobnou verzi a zavazujete se, že je nebudete používat. (Pro zachování tváře, vaší, bych vám doporučila, abyste to udělala s politováním, neboť jste jako katolička pochopila, že podle své víry a církve jste nebyla řádně oddána. To ovšem neznamená, že bych považovala váš obřad v jakémkoli ohledu za právoplatný.)

Za třetí již nikdy nevystoupíte do Hongkongu za jiným účelem než předsednout na jinou loď a nebudete se snažit o setkání se mnou, nebudete mi psát, ani nevstupíte v jiný kontakt se mnou ani v budoucnu s mými nástupci.

Za čtvrté své prohlášení dáte řádně notářsky ověřit sirem Williamem Aylesburym, vyslancem Jeho Veličenstva v Japonsku, a necháte jej dopravit sem do Hongkongu prostřednictvím dr. Hoaga tak, aby sem dorazilo před 14. únorem, tedy za více než třicet dní ode dneška. (Datum vaší menstruace bylo zjištěno.)

Nakonec, pokud se do roka vdáte, uložený kapitál se zvýší tak, aby vaše roční renta činila prvních deset let tři tisíce guinejí. Po vaší smrti se kapitál vrátí mně nebo mým dědicům.

Do tří týdnů po předání tohoto dopisu se, prosím, vystěhujte z budovy Struanova podniku. V tomto smyslu jsem dnes instruovala p. Alberta MacStruana. Rovněž jsem rozhodla, že k dnešnímu dni vám končí váš úvěr u Struanů a že všechny šeky, které jste dostala, nebo údajně dostala od mého syna a které jsou označeny pouze jeho razítkem, nebudou vypláceny - s výjimkou těch, které vlastnoručně podepsal a opatřil datem, tedy naprosto bona fide.

Pokud do tří týdnů bude vaše prohlášení podepsáno a připraveno pro dr. Hoaga, potom vám smí pan MacStruan poskytnout okamžitě půjčku pět set guinejí, která bude stržena ze zaručeného ročního příjmu, jenž bude vyplácen v čtvrtletních splátkách.

Pokud odmítnete výše uvedené podmínky (a máte mé slavnostní slovo, že o nich nehodlám dále vyjednávat), nebo pokud neuvidím dr. Hoaga do uvedeného dne, 12. února, pak příštího dne, v pátek 13. února, moji advokáti proti vám vznesou žalobu, kterou já i oni považujeme za plně oprávněnou, a to že jste promyšleně a ve zlém úmyslu způsobila smrt mého syna.

Ještě jedno upozornění: pan Skye se možná bude vytáčet, převracet fakta a vytrvale vykřikovat, že to jsou výhrůžky vůči vaší osobě. Nejsou. Moji advokáti mě ujistí uji o opaku. Podle nich jde o velkorysou a plně legální metodu, jak sprovodit ze světa obtížný problém, který svým nerozumem způsobil můj syn.

Prosím, požádejte dr. Hoaga, aby se co nejdříve vrátil s vaším prohlášením, nebo aby mi tlumočil váš nesouhlas.

Tess Struanová, 28. prosince léta našeho Páně 1862, v Hongkongu.

Gornt odtrhl oči od dopisu. "To nepřijímáte."

"Přesně totéž mi poradil i pan Skye." Část vzteku, který se v Angelique nahromadil, vyprchala. Seděla ve svém budoáru ve vysokém křesle proti Gorntovi celá ztuhlá a tvářila se odhodlaně. "Jsem ráda, že souhlasíte. Odpovím v tomhle smyslu té ženské ještě dnes."

"Ne, to by byla chyba. Neříkám, abyste se s ní pustila do boje, nic horšího byste nemohla udělat. Dohodněte se s ní na kompromisu."

Celá zpopelavěla vztekem, který už nedokázala potlačit. "Tak vy mi říkáte, abych se smířila s touhle... touhle špínou?"

"Jenom říkám, že můžete v pravý čas přistoupit na rozumný kompromis." Mozek mu pracoval dobře a logicky, přestože cítil tlak v krku a na prsou. "Jsem si jistý, že vám vyjednám lepší podmínky."

"Podmínky? Takže bych měla tohle v zásadě přijmout? S tímhle se smířit? Předpokládala jsem, že jste bojovník a můj přítel, a to byste ji nechal, aby mě vláčela bahnem?"

"Vím, že řekla, že o tom dál nehodlá vyjednávat. Tomu nevěřím. Dokážu dohodu vylepšit. Její první nabídka, dva nebo tři tisíce, vám zajišťuje pohodlný život. Pět tisíc - to už by bylo bohatství."

"Ale to nemůže vyvážit její odporné manýry, její zlé výhrůžky, neustálé nepřátelství a nenávisť! Byla jsem oddána právoplatně. Právoplatně!" Angelique si dupla. "Abych nebyla paní Struanová? Abych nikdy nevystoupila do Hongkongu? Co si to dovoluje? Jako bych byla... jako bych byla zločinec!"

"Souhlasím. Vaším jménem dojednáme nové podmínky."

"Jésus. Já ji chci pokořit, rozmačkat!"

"Já také, ale ještě k tomu nedozrál čas."

"Cože?"

"Velký Dirk Struan ublížil rodině mé matky, Tillmanovým, sice ne tak strašně jako Morgan, ale stačilo to." Jeho úsměv byl krutý. "Když dokážu zničit Brocka, proč ne Struanovy? Je mi to jedno. Pomsta je jídlo, které si můžeme vychutnat pomalu, sousto po soustu."

"Opravdu?" Náhle ucítila teplo ve slabinách. Vypadal tak sebevědomě, vábně a silně. "Jak?"

"Nejdřív ale, co říkal pan Skye?"

"Radil mi, abych se okamžitě pustila do boje, a ukázal mi papíry, které chce rozeslat k soudům do Hongkongu, Londýna a Paříže a..."

"Do Paříže? Proč do Paříže?"

Vysvětlila mu, že má dostat státní ochranu. "Tvrdí, že jakmile tohle získám, vyhrajeme a svatba bude prohlášena za právoplatnou podle francouzských zákonů a potom se s ní dohodnu na takovém vyrovnání, jaké si budu přát já, ne ona."

"Zmínil se o svém honoráři, Angelique?"

Zčervenala. "To nemá s jeho radami nic společného."

"Nesmysl," namítl prudce. "V bezpečí budeme jen tehdy, jestli se podíváme pravdě do očí a pochopíme pravidla hry. Ten prťavý zmetek, promiňte, ale mám důvod o něm takhle mluvit, mimochodem, jak jsem si zjistil v Hongkongu, je to opravdu zmetek, zajímá ho nic jiného než vlastní budoucnost, vůbec ne ta vaše, a už se vidí u různých soudů, jak obhajuje chudou, leč krásnou francouzskou vdovu, získává na svou stranu různé poroty - a nakonec všechno prohraje."

"To nechápu... Proč?"

"Malcolm žádný majetek nevlastnil."

"Ale... ale pan Skye říká, že podle francouzských zákonů..."

"Probuďte se, Angelique!" Jeho hlas zněl ještě drsněji. Nutně ji potřeboval vyvést z tohoto pitomého, zbytečného vzteku.

Ve chvíli, kdy vstoupil do jejího budoáru a spatřil ji se sevřenými rty, podrážděnou a s papírem v roztřesených rukou, pochopil, že dostala dopis, o němž mu už zmiňoval Hoag, že tedy nečeká dítě a že on může konečně začít uskutečňovat plán A. Velmi ho to potěšilo.

Předstíral, že nic neví, a vesele ji pozdravil, jenže ona ho zarazila a vrazila mu do ruky dopis. Byla rozzlobená, ale vypadala ještě přitažlivěji - vášnivost je dobrá pro nás oba, řekl si spokojeně. Musím ale její zášť usměrnit a vytříbit ji, aby byla jako ta má. "Skye je uprděný podvodník! Probuďte se."

"Já jsem vzhůru a nemyslete si ani na chvíli..."

"Nechte toho. Uvažujte hlavou, proboha! Vy byste se dostala do pořádného nebezpečí, ne on." Na okamžik ho napadlo, že už se nikdo nedozví, co asi obsahoval druhý dopis od Tess - Hoag mu vysvětlil, že podle dohody s ní dřív, než předá jeden, ten druhý spálí, aniž jej otevře. Opravdu jí vyhověl, nebo si ten dopis přečetl dřív, než jej spálil, přestože jí svatosvatě přísahal, že se bude přesně řídit jejím přáním? Rád bych to věděl, jenže to už by byla pouhá třešnička na dortu.

"Angelique, drahá Angelique..." Hodil dopis na stůl, jako kdyby byl špinavý, ale v duchu usoudil, že to dopadlo skvěle, vstal, posadil se vedle ní a uchopil ji za ruku. "Paříž a francouzské zákony prospějí jen Skyeovi, vám ne. I kdyby tam vyhrál, vsadím deset tisíc ku jedné, že rozsudek se Tess Struanové ani Hongkongu nijak nedotkne..."

Poslouchejte," zvýšil hlas, protože chtěla něco namítnout. "Nemáme moc času a musíme uvažovat rozumně. Pokud ho poslechnete, zadlužíte se, připravíte se o poslední peníze, nebo se začnete prodávat, abyste zaplatila jeho výdaje, a to ani nemluvíme o jeho honoráři. A tuhle svou jedinou šanci propásnete. On sám má jen pár dolarů. Jak se dostane do Hongkongu, natož do Paříže nebo Londýna? To je bláhový sen." Nazlobeně odtáhla ruku. Zasmál se. "Jste jako rozmazlený spratek a já vás za to miluji."

"Vy..." Zarazila se. "Opravdu?"

"Jestli vás miluji nebo jestli si myslím, že jste rozmazlený spratek?"

Už jiným hlasem řekla: "Obojí."

"Obojí," opakoval jiným hlasem, vzal ji za ruku a zazubil se, když ji chtěla odtáhnout. Tentokrát jí to nedovolil. Se stejnou něžnou rozhodností ji k sobě přitáhl blíž a políbil ji. Okamžitě se začala vzpírat, brzy však její odpor zeslábl a vystřídalo jej potěšení. Pro oba dva. Když ji pustil, ihned poodstoupil, protože správně předpokládal, že se ho Angelique pokusí poškrábat. "No tedy," prohodil uznale, jako kdyby byla vzpurný kůň, celý potěšený, že se s ní tak sblížil, "no tedy, tohle bylo něco!"

Přestože se zlobila, rozesmála se. "Vy jste učiněný ďábel."

"Ano, ale bude ze mne výborný manžel, madam."

Její úsměv pohasl. Vztek vyprchal. Vstala, přešla k oknu a zahleděla se na zátoku a lodě, které v ní kotvily. Na válečných lodích bylo rušno. Pozoroval ji, vyčkával a přitom doufal, že ji odhadl správně. Když byla připravená, zeptala se: "Říkáte kompromis, Edwarde. Jaký?"

"Vydám se příští, nejrychlejší lodí do Hongkongu. Okamžitě za ní zajdu a prosadím změny, na nichž se my dva domluvíme - vsadil bych se, že to bude možné. Jsem si jistý, že dosáhnu zvýšení renty. Pět místo dvou nebo tří tisíc by bylo přijatelné, ne?"

"Ona tvrdí, že ty nechutné podmínky nezmění."

"Já je změním, alespoň některé z nich."

"Které?"

"O tom si můžeme promluvit dnes a zítra. O zvýšení renty nepochybuji."

"Mon Dieu, renta není všechno. A proč ten spěch? Do čtrnáctého února zbývá času dost."

"Musím být první, kdo s ní o tom bude mluvit, abych ji vyvedl z rovnováhy. Tím si zlepším vyjednávací pozici. To kvůli vám," dodal.

Otočila se a podívala se na něho. "A také kvůli sobě."

"A také kvůli sobě," přitakal. Tyto zvraty a rizika a hazardní hry, kde by nevhodné slovo znamenalo katastrofu, ho vzrušovaly víc než nejlepší partie pokeru, které kdy sehrál, a sázky byly ty nejvyšší. Pro ni. Ale její a jeho budoucnost byly neoddelitelně spjaty. Většinu es drží v rukou ona, pomyslel si, i když si to neuvědomuje: pokud dosáhne jejího okamžitého souhlasu s Tessinými požadavky díky jeho přesvědčování, způsobí to, že Tess bude ještě ochotnější než dřív stát se jeho spojencem, a to je pro jejich budoucnost otázka životní důležitosti. Jejich pět tisíc liber renty pomůže upevnit firmu Rothwell-Gornt a její nenávist přivodí Tessin konec.

"Miluji vás a chci si vás vzít," řekl. "Prosím."

"Je příliš brzy, než abych na to odpověděla."

"S tím nesouhlasím, jste bez závazků a naprosto volná."

"Protože nejsem vdaná a nikdy jsem nebyla?" osekla.

"Uklidněte se, miláčku, uvažujte rozumně. Jsme dospělí a já mám právo vám povědět, že vás miluji a chci si vás vzít."

Sklopila zrak a přikývla. Potřebovala ho, jen on ji totiž mohl ochránit před Tess. "Promiňte, ano, promiňte, ten... ten dopis mě vyvedl z míry. Ale na tuhle odpověď je ještě příliš brzy, opravdu."

"To není pravda. Jsem přesvědčený, že mě milujete, ten slib může zůstat jenom mezi námi, nikdo by se o něm nedozvěděl, jenom my dva. Miluji vás a byla by z nás skvělá dvojice," zdůraznil. "Máme před sebou skvělou budoucnost, jakmile..." ukázal na dopis, "...vás tohle přestane ohrožovat. Máme hodně společného a společný cíl, zničit vašeho nepřítele a mého. A vychutnat si pomstu."

"Já vás nemiluji, mám vás ráda. Nesmím, možná bych se mohla za čas do vás zamilovat, možná to tak bude a pokusím se o to... kdybych si vás měla vzít, ne, stůjte se, nechte mě domluvit."

Pohrávala si s perlovou sponou, kterou si koupila ve vesnici, a to jí připomnělo, že jí MacStruan už neproplatí žádné šeky a ona kromě snubního a nefritového prstenu nemá žádné šperky. A dnes vpodvečer zase přijde André. Prozatím však zahнала tyto obavy do ústraní a soustředila se. Stejně je zajímavé, že Edward má stejné nápady jako já. V mnoha ohledech uvažujeme naprosto stejně. "Nechte mě, abych na to odpověděla později. Kdy odplouvá příští loď do Hongkongu?"

"Nejlepší a nejrychlejší už zítra večer, Cooper-Tillmanova Atlanta Belle, přímo do Hongkongu a potom do San Franciska," prohlásil bez váhání. Jízdní řády lodí sledovali všichni obchodníci velice pečlivě. "Dorazí do Hongkongu o tři dny dřív než náš clipper Night Witch - ta sem má dorazit až za tři dny."

"Chcete odplout na ní, na Atlanta Belle?"

"Ano."

"Co kdybychom si, Edwarde, promluvíli o tom, co by se dalo dojednat s tou ženskou až zítra ráno? Abych měla víc času na rozmyšlenou. A jestli se dohodneme, pak se rychle vydejte do Hongkongu... a honem zpátky."

"Dobrá. Ale odpovíte mi na mou nabídku?"

"Odpovím, až se vrátíte."

"Musí to být, než se vydám na cestu."

"Proč?"

"Pro mé potěšení."

Zase ten podivný usměv, řekla si a napadlo ji, co se za tím skrývá. "Proč? Vážně?"

Vstal. "Protože to je pro mě životně důležité. Jestli si mě vezmete, nic nám nebude scházet. Šanghaj si zamilujete, je to největší město v Asii, Hongkong je vedle něj jen vesnice, celé město vám bude ležet u nohou a můžete si tam žít jako v pohádce. Slibuji. Hned teď, prosím, slibuji."

"Slibuji, že odpovím, až se vrátíte. Měli bychom si důvěřovat," řekla a on si vzpomněl, jak totéž zdůrazňoval při rozhovoru s Tess. "Až se vrátíte."

"Promiňte, má drahá Angelique, potřebuji to vědět, než se vydám na cestu."

"Jinak nebudete místo mě vyjednávat s Tess?"

Neodpověděl okamžitě. "Budu místo vás vyjednávat. A chtěl bych se s vámi oženit zítra, ještě dnes večer - a to nemá s Tess nic společného." Přistoupil k ní, položil jí ruce na ramena a políbil ji na špičku nosu. "Jolie Mademoiselle, odpovíte, prosím? Zítra před soumrakem? Pak budu muset na palubu. Chci odpověď před Bohem."

* * *

Téhož odpoledne se Raiko donesla zpráva o Kacumatově osudu a o sebevraždě Meikin. Omdlela. Když se probírala, poslala služku za Hiragou, aby okamžitě přivolal Akimota a Takedu, že jim musí sdělit úděsnou zprávu. Dostavili se rychle.

S neskrývanými slzami jim vyprávěla, jak Joši zabil Kacumatu, o jeho smrti i o tom, jak skončila Meikin, mama-san Koiko, ne však o tom, kdo ho zradil. "A to je konec... Jestli se Joši dozvěděl o Kacumatovi a Meikin, určitě se mu doneslo i o mně a o vás, všichni jsme prozrazeni. Kdo nás asi udal? Je jen otázka času, kdy..." Opět ji přemohla hrůza.

"Musíte hned všichni odejít, než vás objeví vykonavatelé... musíte pryč!"

"Tak dost," sykl celý bledý Hiraga. Už nebyl přestrojený za kuchyňského pomocníka, měl na sobě obyčejné kimono a byl připraven kdykoli zmizet ve své skrýši v tajné chodbě. Na hlídače se mohl spolehnout, protože za selhání jim hrozila smrt. I Akimoto a Takeda byli zdrceni. Necháпали, jak se mohlo stát, že Kacumata zemřel smrtí zbabělce.

Nemůžu uvěřit, že se sensei nechal chytit zaživa, pomyslel si Hiraga. A bylo odporné, že Joši dovolil, aby mu provedla

něco takového, i když si to možná zasloužil. Baka dát se takhle zajmout! "Nechte nás o samotě, Raiko, promluvíme si s vámi později."

"Děkuji, vážený pane, ale promiňte, prosím..."

"Nechte nás o samotě!"

Vypotácela se ven a byla ráda, že konečně bude od nich pokoj. Přestože šiši nenáviděla, moudře to nedávala na sobě znát.

Takeda si vztekle odplívl. "Joši nemá žádnou čest, když něco takového připustil. Musíme Kacumatu pomstít."

Akimoto se podíval na Hiragu a vztek jím lomcoval. "Co uděláme, bratráčku? Ta babizna má pravdu, prohlídky jsou stále častější. Dnes v noci bychom měli odsud vypařit, nebo se alespoň o to pokusit, ne?"

"Jsi baka! Obklíčili nás tu jako krysy mrtvolu." Přestože Hiraga předstíral vztek, hlava se mu zatočila úlevou. Teď, když je Kacumata po smrti, není nutné zaútočit. Opět si sám odpovídal za svůj osud. "Nesmíme se dopustit chyby."

Takeda usoudil: "Souhlasím, že jsme tady v pasti jako krysy. Proto zaútočíme, jak plánoval sensei. Výbušniny jsme si už připravili. Sonno džoi!"

"Ne. Prozatím jsme v bezpečí."

Akimoto řekl: "Hirago, jestli Joši vydal Kacumatu té Meikin, tak ji tím chtěl za něco odměnit, ne? Neudala ho ona?"

Raiko nám provede to samé. A co když právě ona byla ten zrádce a oba dva je vydala Jošimu?"

Takeda se zamračil. "Tak ji zabijme a pusťme se do toho."

"Posaď se," sykl Hiraga. "Raiko potřebujeme. V minulosti se nám osvědčila a nesmíme zapomínat, že žádné mama-san se nedá věřit úplně. Ta nás nezradí - je lakotná a hrabivá, a když si to necháte líbit, naučtuje vám stejnou cenu za nejvyšší děvku z ulice, která si nezaslouží ani měďák, jako kdyby to byla kurtizána třetí třídy. Meikin nám v minulosti dala dobré informace. To jen díky ní jsme dostali toho pederasta Utaniho. Teď ale někdo udal ji. Dalo se to čekat, Joši a bakufu mají tisíce špiónů."

"Tady nejsme v bezpečí." Akimoto se oťrásl. "Nenávidím tohle místo. Gaidžinové nakazili zdejší Jošiwaru svým morem. Hlasuji pro Takedu. Zaútočíme a buď unikneme, nebo zemřeme."

"Ještě ne. Nechte mě, ať si to nechám projít hlavou."

Takeda ho úkosem pozoroval. "Ty jsi znal tu Meikin?"

"Před mnoha lety..." A Koiko také, málem dodal Hiraga. Měl sto chutí povědět jim, jaký byl opravdový důvod zrady, ale rozhodl se, že si to nechá pro sebe, protože ho potěšil způsob Kacumatovy smrti. Teď už je Sumomo pomstěná a Koiko také. Z jejich duchů se teď stanou kami, nebo se jednatřicátého dne znovu narodí, to záleží na rozhodnutí bohů - jestli nějak existují. Teď na obě můžu zapomenout, i když budou žít věčně.

Takže sensei žebřil o milost? Celé roky jsme ho považovali za modlu a poslouchali ho. Byli jsme to hlupáci, pomyslel si s odporem. Ale na tom už nezáleží. Toho zbabělce lidé zesměšní a poplivou a brzy začnou vypravěči a herci šířit příběh o tom, jak zradil Sumomo a Koiko a jak se mu mama-san pomstila - a o jejím posledním přání. Ta ale měla úroveň! Mimoděk se nervózně usmál a pak napodobil vysoký hlas onagaty, herce, který se specializoval na ženské role, protože na jevišti směli vystupovat jen muži. "Lázeň a čisté šaty. Prosím? Na to budou chodit na kabuki a do loutkových divadel celé generace."

"Baka na kabuki," opáčil Takeda vztekle. "Musíme učitele pomstít. Jeho čest se očistí. Dnes večer zaútočíme podle plánu. Vy si vezmete na starost loď, já kostel a pozabím všechny gaidžiny, které potkám, dokud nepadnu. Co ty na to, Akimoto?" Vstal a vyhlédl z okna. Blížila se noc. Najednou si všiml, jak se vítr prohání mezi keři. "Podívejte. To je znamení od bohů! Vítr sílí. A fouká od jihu."

Akimoto vyskočil a postavil se vedle něho. "Je to pravda, Hirago!"

Hiraga na chvíli znejistěl. Je to znamení? "Útok nebude, ne dnes. Útok nebude!"

Takeda se prudce otočil. "Já říkám útok." Vztek se podíval na Akimota. "Souhlasíš? Sonno džoi!"

Akimoto zaváhal. Takedova zloba a sebedůvěra působily nakažlivě. "Požár by kryl náš ústup, Hirago."

"Ano, malý snad," připustil Hiraga podrážděně. "Jenže ne pokus vypálit celou Jokohamu." Jeho mozek zvažoval různé možnosti, ale přesto nenacházel jiné řešení, než byl jeho poslední plán. Bez Tairovy pomoci Jošimu neunikne. "Zítra nebo pozítří bychom..."

"Dnes," trval na svém Takeda. Stěží ovládal svůj hněv. "Ten dnešek je dar od bohů. Promluvili k nám."

"V tuhle roční dobu vítr vydrží. Na zapálení cizinecké čtvrti potřebujeme víc lidí. Jeden z nás by měl pro ně dojít do Eda. Třeba ty, Takedo."

"Jak? Sám jsi říkal, že všude kolem jsou vykonavatelé. Jak?"

"Nevím, Takedo." Hiraga vstal celý rozechvělý. "Počkej, dokud se nevrátím, potom se můžeme rozhodnout. Zajdu za Raiko a oznámím jí, že zítřka odejdeme. Nebude to pravda, ale musí se s tím spokojit."

"Už se jí nedá věřit."

"A já ti zase říkám, že se jí nedalo věřit nikdy." Hiraga odešel a vyhledal ji.

"Dobrá tedy, Hiraga-sama, můžete zůstat." Raiko už překonala paniku a s dávkou koňaku v žaludku ponechala vše osudu.

"Je tu dnes večer Taira?"

"Ne, ani zítřka nebude. Furansu-san ano. Víím, že ano."

"Pošlete pro Tairu. To můžete, že ano?"

"Ano. A co mu mám povědět, až přijde?" zeptala se netečně, ale trhla sebou, když Hiraga začal drtit slova mezi zuby.

"Povíte mu, Raiko, že Fudžiko si už s ním nepřeje podepsat smlouvu a že jí jiný gaidžin nabídl mnohem lepší podmínky."

"Ale když ta smlouva je fantasticky výhodná a on není žádný blázen, porovná si ceny a já ho ztratím, protože mi uteče"

do jiného podniku. V několika už byl. Ztratím ho."

"Ztratíte vlastní hlavu, jestli se nevyřeší potíže, do kterých jste se dostala," poznamenal kysele. "A zbytek vašeho dobře vykrmeného těla sežerou ryby."

"A mohou se vyřešit?" Najednou byla pozornost sama. "Existuje nějaká naděje, Hiraga-sama? Víte snad, jak z toho ven?"

"Udělejte, co vám řeknu, a možná budu schopen vás zachránit. Teď pošlete pro Tairu." Hiraga se na ni chladně zadíval a vrátil se k ostatním šiši. Seděli na verandě a pozorovali keře ohýbající se větrem. "Den nebo dva jsme tu ještě v bezpečí."

Takeda se ušklíbl. "Netuší, že je mrtvá, že dnes zemře i celá Jokohama a zbaví se té lůzy."

"Můžeme to o den odložit. Zítra v noci to bude lepší."

Takedův hněv se začal vracet. "Proč?"

"Stojíte o naději na únik? Copak nestojíte o to, abychom jim zasadili smrtelnou ránu a zažili, jaké je to potěšení? My všichni? Souhlasím s tebou, je nejvyšší čas. Máš pravdu, Takedo. Ale takhle bych to stačil všechno naplánovat."

Po chvíli Takeda promluvil: "Co myslíš, Akimoto?"

"Já bych souhlasil s odkladem. A s únikem... Hiraga je moudrý, Takedo, víd'?"

Ticho neuvěřitelně zhoustlo. "Tak to odlož. O jeden den. Souhlasím." Takeda vstal a odešel do své skrýše ve vedlejší čajovně.

Po chvíli promluvil Hiraga: "Akimoto, za chvíli za ním zajdi a ujisti se, že poslechne."

"Byl dlouho v Sacumě, bratránku. A Kacumata ze Sacumy pocházel."

Hiraga se zadíval na keře ohýbané jižním větrem. "Tak si s ním poseď. A přesvědč ho."

* * *

Tyrer se zhroutil. "Ne smlouva, Raiko-san?"

"Ne, promiňte, ale Fudžiko si to rozmyslela a dostala mnohem lepší nabídku, tak promiňte, jenže ona na tom trvá."

"Prosím?" zeptal se, protože většinu japonských slov nerozuměl.

Zopakovala své tvrzení a dodala: "Proto jsem vás požádala, abyste přišel co nejrychleji. Promiňte, ale ona se už s vámi nesejde, dnes večer ani nikdy potom."

Celá Tyrerova duše jako by se zřítíla do propasti. Vyptával se svou nejzdvořilejší a nejlepší japonštinou, ona však jen vrtěla hlavou. "Ne, promiňte," zdůraznila rozhodně a uklonila se, aby ukončila rozhovor. "Dobrou noc, Taira-sama."

Tyrer se vypotácel na verandu jako opilý. Dveře šódzí se za ním zavřely. Klopýtl na cestičce v zahradě a zaklel, protože si uvědomil, že si zapomněl boty. Zamyšleně se posadil na verandu a obul se. "Co se, k čertu, stalo?"

Před třemi dny, když se s Babcottem vrátili z Eda, všechno proběhlo hladce. Dohodli se na smlouvě, až na jednu maličkost, a do týdne měl zaplatit. Své předchozí účty vyrovnal s úsměvy a poklonami a Fudžiko byla té noci ještě zamilovanější a sladší než kdykoli dřív. Dnes večer, když za ním Raiko poslala sluhu do domku, kde bydlel s Babcottem, a vzkázala mu, aby za ní co nejrychleji přišel, pobaveně předpokládal, že jde o podpis listiny. Předtím dal Raiko vyřídit, že dnes ani zítra pravděpodobně nepřijde - chystal se do Kanagawy.

A teď tohle. "To nepochopím." Poryvy větru si prohrávaly s trávou u jeho nohou. Celý zničený se zahalil do pláště. Noc mu připadala ještě temnější než předtím. Povzdechl si a šoural se po klikaté cestičce ven. Náhle zůstal stát, protože do něho málem vrazil samuraj.

"Všemocný Bože, Nakama!" vybuchl.

Hiraga sáhl po meči a Tyrerovi blesklo hlavou, že to je jeho konec. Jenže meč napůl zůstal v pochvě a on uviděl oči, které si ho napjatě měřily. "To ne!" hlesl Tyrer. Z nenadálého setkání se mu svíral hlas. "Nejsem... nejsem ozbrojený." Zvedl ruce na znamení, že se vzdává, a vyčítal si svou hloupost. A znovu málem zemřel, když Hiraga zasunul meč zpět do pochvy.

"Taira-sama, já nic neuděrat, já myslet, vy nepřítel. Vy jste přítel." Hiraga se usmál a podal mu ruku.

Tyrer mu jí nechápavě potřásl a pak vybuchl: "Co tu děláte? Byli jsme přesvědčeni, že jste utekl do Eda, že prý jste rónin. Musíme mu vás vydat, vydat Jošimu. Víte, že vás Joši dal hledat, urozený pan Joši?"

"Ne tady!" varoval ho Hiraga, chytil ho za ruku a Tyrer ucítil ocelový stisk. "Pojďte se mnou!" Naznačil mu, aby mlčel, a vedl ho na jinou cestičku, a pak na další a ještě na další ve změní malých stezek, které od sebe dělily živé ploty, až Tyrer docela ztratil orientaci. Nakonec cestička vyústila u chatky. Větr nadzvedal došky a svištěl mezi trámy.

Hiraga ho zavedl na verandu, kopnutím si vyzul boty, počkal, dokud ho Tyrer nenapodobil, a potom ho postrčil dovnitř. "Dár, prosím."

Tyrer, zpocení strachem a bezmocný, uposlechl. Neměl naději na útěk. Neušlo mu, jak se Hiraga bedlivě ohlíží, zda je nikdo nesleduje. Dveře se zasunuly. Zastíněná svíčka ponuře osvětlovala vnitřek obyčejné chatky o jedné místnosti sousedící s malou koupelníčkou. Plamen se rozkomíhal a málem v průvanu uhasl.

"Sedněte si! Prosím. Teď povídat znova, ale ne rychle a tichý." Hiraga zlověstně vytáhl kratší meč z pochvy a položil jej vedle sebe na tatami. "Co?"

Tyrer zmobilizoval všechny síly, aby se přestal chvět a přemohl žaludeční nevolnost. Potom se rozpovídal o Jošim, Abem, vraždě Utaniho a jak si všichni věří, že někam utekl. "Musíme vás vydat Jošimu, strážím u brány - kapitán Abe se vrátil do Eda, Nakamo... Jak vám mám říkat, Nakama nebo Hiraga?"

"Jak vy přejete, Taira-sama."

"Tedy Hiraga, tak se jmenujete opravdu, ne?"

"Tak mě jmenovat. Are Japonec mít moc méno, jedno když narodit, druhý když sedm let, třetí když dospěří a vzít méno jiný, jesli chtít. Já jsem Nakama, nebo Hiraga, váš přítel."

"Přítel," opakoval Tyrer trpce a zapomněl na strach. "Proč jste se mi nezmínil, že jste vrah? Zabil jste Utaniho, zabil jste

ho, nebo snad ne?"

"Ano, já útočit, on moc šepatný muž. Joši taky. Tady ne Ingerand, Taira-sama, ne Ingerand. Ty šepatný črověkové, bakufu, oni ukrást vráda od císař, oni tyran."

Hiraga mu začal důkladně vysvětlovat vše, co mohl, o šiši a o jejich snaze svrhnout despotickou moc - o jeho upřímnosti nebylo pochyb - o Utaniho hamiznosti a nestydatém vymáhání daní, o tom, jak si klan Toranagů a knížata přivlastnila celé bohatství země, hlavně však Toranagové, o zkorumpovaném bakufu a o hladovějících a bezbranných lidech. "My chtít dávat Nippon zpátky císař, vrádnout dobře pro všichni ridi."

"Všemi lidmi" Hiraga tím minil pouze všechny samuraje, ale Tyrer to pochopil jako všechny Japonce. A zatímco se Hiragy vyptával, celý u vytržení nad tímto vzácným okamžikem, kdy mohl nahlédnout do vnitřního fungování Japonska a mentality jeho obyvatel, stále víc a víc docházel k názoru, že Hiraga vlastně dělá záslužnou věc. Stačilo mu vzpomenout si na anglické dějiny a úsilí jejich národa za odstranění vlády "králů z Boží vůle" a na moc tyranů, aby se začal klonit na jeho stranu. Okamžitě si vybavil, jak velké množství lidských životů si vyžádalo hnutí za vytvoření parlamentu a vládu občanů nad občany: královu hlavu, pokolení pro jiné, revoluci, nepokoje, kolik obětí stály nastolení britské moci v Indii a Pax Britannica.

Také si uvědomil, jak je tomuto člověku zavázán, a tak řekl sklíčeně: "Přesto vám nemůžu dát naději. Jakmile vás někdo uvidí, uvězní vás, vaši lidé nebo moji. Tomu se nedá zabránit."

Hiraga se zhluboka nadechl a učinil krok do prázdna: "Jedna věc, ano, vy mocť uděrat, pomáhat mi. Pomáhat mi do rod', rod' do Ingerand."

Tyrer se zbláznil. "Cože? Zbláznil jste se?"

"Prosím, ticho, tady mnoho nepřítel," odpověděl Hiraga klidně, vášnivě vzrušen touto šokující, radikální myšlenkou, která ho napadla z ničeho nic, jako by ho osvítila sama Bohyně slunce. "Prosím o posrouchání. Mnohokrát vy říkat, já se učít od gaidžin, vaše země nejrepší. Já tam jet spolu můj bratranec. My naučit nejrepší způsob děrat vráda, vaš pararament. My učít váš způsob. Joši mruvit pravda o vojáci, vojenský rod' a armáda, ale já mysret mnohem repší učít o banka a obchod. My potřebovat poznat nejrepší způsoby, ne? Váš způsoby, ingerický způsoby, ne?"

Hiraga výmluvně splétal svou síť a jak byl neklidný, vybavoval si v paměti nová slovíčka a věty. Tohle byl jeho poslední plán, jediná možnost úniku z Jošiho pasti. Byl si jistý, že pokud prožije rok či dva mezi gaidžiny, bude-li představen správným lidem a dostane-li potřebnou pomoc, stane se pro sonnó džoi nesmírným přínosem. To je mnohem lepší východisko než nevyhnutelná smrt, která by mě potkala, kdybych tady zůstal, uvažoval. Za rok nebo dva se vrátíme, budeme mluvit dokonale anglicky a budeme plni jejich tajemství o velikovýrobě a akuciových podnicích, puškách, dělech, taktice, strategii, metodách, které potřebovali k dobytí okolního světa a dokonce i k ovládnutí Číny.

Tohle je Země bohů! Čína by měla patřit nám, a ne gaidžinům. Než odjedu, povím našim čošúským vůdcům o svém plánu a nějak s nimi budu udržovat spojení prostřednictvím dopisů. "Je to jednoduchý, Taira-sama. Vy mruvit s kapitán, my tam se dostaneme, žádný problém."

"Sir William s tím nebude nikdy souhlasit."

"Možná není nutný hovořit s on." Hiraga se naklonil blíž, a protože si nebyl sám sebou jistý, dal mu na vybranou.

"Nebo jesli já mruvit, já také mruvit, myslím, on ne proti, ne? Vermi důležitý pro Ingeriš mít japonský přítel. Já dobrý přítel. Jami-sama, on také pomáhat, jesli já požádat."

"Kdo?"

"Jami, muž veriký vousy, větší jako vy. Jami."

"Jamie? Jamie McFay?"

"Ano, Jami Makufej."

Ted', když Tyrer celou myšlenku strávil, jeho mozek začal pracovat lépe. Kdyby se stalo, co navrhuje Hiraga, otevřelo by se tím mnoho možností sahajících až do daleké budoucnosti. Britové se vždy snažili vychovávat - převychovávat - vybrané zahraniční studenty, a čím byli vlivnější nebo urozenější, tím lépe. Mnozí ve své zemi, především v Indii, patřili mezi radikály a revolucionáře. Hiraga byl velice inteligentní, a jestli si proti sobě popudil samotného Jošiho, je důležitý. Sud' lidi podle jejich nepřátel, kladl mu vždy na srdce otec.

A zatímco přemítal o Hiragově návrhu, také ho napadlo, jak se asi daří jeho otci a matce a přátelům. Mrzelo ho, že nemůže být s nimi a že se hned tak do Londýna nevrátí - nárok na dovolenou doma měl jednou za dva roky. Zároveň však byl hrdý na to, že patří k diplomatické službě a že se stal zoubkem, byť velice malým, v obrovském soukolí britského impéria.

Hiragův nápad byl dobrý. To vyjde. Ale jak ho propašovat ven a získat sira Williama ke spolupráci? Vilík drží v ruce klíč.

Čím víc však o tom přemýšlel, tím víc ztrácel naději a byl si nucen přiznat, že od něho bylo hloupé vůbec o něčem takovém uvažovat. Byl si jistý, že sir William nemůže na něco takového vůbec přistoupit - ne v případě tohoto člověka, který se přiznal k vraždě a stal se pěšcem v mnohem významnější hře, jež měla získat na jejich stranu Jošiho. Sir William tím nic nezíská - nic co by vyvážilo riziko Jošiho nepřátelství, a ten v budoucnu získá nejvyšší moc, i když Hiraga tvrdí opak.

"Pokusím se," přikývl a snažil se vypadat sebejistě. Nezapomínal ani, že je stále Hiragovým vězněm, protože jeho meč ležel příliš blízko. "Nemůžu nic zaručit, ale pokusím se o to. Kde vás najdu?"

Hiraga byl spokojený. Šlo o všechno, a přesto mu zůstalo dost prostoru k manévrování. Přesvědčil Tairu a opět ho získal na svou stranu. Vůdce gaidžinů bude také spojenec. "Vy držet tajemství?"

"Ovšem"

"Pošrete vzkaz Raiko. My můžeme sejít ve vesnice nebo tady. Vy říkat, kde sejít, Taira-sama. Mysrete, čím dřív, tím répe

na rod', ano?"

"Ano, zítra vám vzkážu, nebo přijdu sám." Tyrer se opatrně začal zvedat.

Hiraga zazářil. "Vy jdete Fudžiko?"

Okamžitě se objevil smutek. "Fudžiko tu už není."

"Cože? Co vy říkat, prosím?"

Tyrer mu to vysvětlil a uviděl, jak Hiraga zrudl.

"Ale oni vám sřít, Taira-sama. Můj... já mruvit s Raiko, zařídím, ne?"

"Ano, ale teď smlouvu nepodepíše. Raiko povídá..." Tyrer se zarazil, celý zděšený z Hiragova výrazu.

"Prosím, čekat!" Hiraga vyběhl ven. Tyrer se podíval z okénka. Neviděl nikoho, jen větve kývající se ve větru plného vůně mořské soli. Uteč, dokud to jde, pomyslel si, ale náhle a zoufale se potřeboval vymočít. Použil kbelík v místnosti a hned se cítil lépe. Teď měl hlad. A žízeň. Rozhlédl se kolem sebe. Nikde žádný čajník, ani džbán s vodou. Hlad a žízeň v něm hrzaly - stejně jako Hiragův nápad. A ani jedno nedokázal utišit. Bez pomoci sira Williama by byl Hiraga jako dítě v pustině. A dokonce ani Jamie by mu teď, když odešel od Struanů, nemohl pomoci. A proč by mu také měl on nebo kdokoli jiný pomáhat? Co by z toho měl? Opět vyhlédl z okénka.

Vypadni, dokud můžeš, blesko mu hlavu a přistoupil ke dveřím. Vtom uslyšel kroky. Honem se vrátil na svůj polštář.

Dveře šódzi se rozlétly. Hiraga srazil Raiko před ním na kolena a výhrůžně se nad ní tyčil.

"Ach, promiňte, Taira-sama," spustila Raiko a ponížene se omlouvala a snažila si ho usmířit. "Prosím za prominutí, spáchala jsem strašnou chybu."

Slova z ní tryskala jako voda z kašny. Tyrer jim sice rozuměl jen málo, ale jejich smysl pochopil jasně. "Dost," řekl rázně. "Přinesla smlouvu hned, já podepíšu."

Pokorně vytáhla z rukávu listinu a nabídla mu ji.

"Počkat!" nařídil Hiraga. "Dej mi ji."

Okamžitě uposlechla a opět sklonila hlavu k zemi. Prolétl si krátký dokument a zamručel. "To já souhrasit, taira-sama, vy podepsat později," přešel zpátky do angličtiny. "Tento črověk," ukázal rozzlobeně na Raiko, "říkat, že uděrat chyba, říkat, Fudžiko veliká čest vám znova vítat. Ritovat, že být chyba. Ona uděrat chyba! Baka!" vyštěkl na ni a dodal japonsky: "Bud' se budeš chovat k tomuto člověku řádně, nebo tuhle čajovnu zničím. Postarej se, aby Fudžiko byla připravená, dobře připravená! Hned teď!"

"Hai, Hiraga-sama." S mnoha omluvami utekla.

Jakmile se ocitla v bezpečné vzdálenosti, hlasitě se uchichtla spokojená se svým hereckým výkonem, s Hiragovým trikem i s tím, že konečně uzavřela dohodu.

Tyrer nadšeně poděkoval Hiragovi. Byl příliš šťastný, než aby přemýšlel o tom, jak ji jeho přítel dokázal tak rychle přesvědčit. Některé věci o těchto lidech nepochopíme snad nikdy. "Podepíšu smlouvu a přinesu ji zítra."

"Nespěchat. Ať pes-žena čekat." Hiraga se usmál a podal mu svitek. "Teď dovést vás Fudžiko. Ikimašo."

"Dómo arigato gazaimašita." Tyrer se uklonil jako Japonec, který je někomu hluboce zavázán.

"Přítel pomáhat přítel," odpověděl Hiraga prostě.

57

Později onoho večera se Tyrer probudil úplně spokojený. Jeho hodinky ukazovaly čtvrt na deset. To je výborné, pomyslel si. Znovu se natáhl vedle Fudžiko, která tvrdě spala na futonech a pod péřovými pokrývkami, stejně čistými a voňavými jako ona sama. V domečku měl teplo a pohodlí, vše mu připadalo mnohem příjemnější než jeho vlastní postel s hrubým slanníkem a vlněnými dekami páchnoucími zatuchlinou. Ve světle svíčky se její plet' zlatavě leskla, i celý pokoj byl zlatavý a útulný, přestože vítr dotíral na střechu, posuvné zdi a rozkmitával plamínek petrolejky.

Ještě si chvilku zdřímnu a půjdu, slíbil si.

Nebud' hloupý. Kam bys chodil? Všechny listiny na zítřejší schůzku s Jošim jsou připravené, anglický i japonský text smlouvy jsi přezkoumal odpoledne a teď už leží ve Vilíkové aktovce. Schválený plán vojenského tažení proti Sandžiróovi ze Sacumy čeká v trezoru na Kettererův podpis. O svítání vstanu svěží jako právě vyražená zlatá mince. Po šok-u s Hiragou a ještě větším šok-u s Raiko si to zasloužím. Usmál se, šok-u mu znělo tak japonsky. Spokojeně se usmál. Starý dobrý Nakama, chci říct Hiraga. Zívá a zavřel oči. A přítulil se blíž. Fudžiko se neprobudila, ale otevřela se mu.

V jiné části zahrady Hinode netrpělivě čekala na Andrého, který by měl, jak ji upozornila Raiko, dorazit každou chvíli. Byla tak neklidná, až se jí z toho téměř dělalo nevolno.

Raiko odpočívala ve své ložnici celá schlíplá a popíjela saké. Za chvíli si nalije brandy, a to jí přinese zapomnění, protože alkohol odpaví všechny zlé myšlenky: strach z Hiragy, kterého si hnusila a přitom v něj skládala naděje, děs z údelu Meikin a úcta k její pomstě se mísily v každém vypitém šálku.

Ve své skrýši na druhé straně zahrady seděl Hiraga v klasické lotusové pozici a meditoval, aby vypudil z hlavy nepříjemnou bolest, kterou mu přivodilo jednání s Tyrerem a zpráva o Kacumatovi. Každou chvíli se vrátí Akimoto. Potom se rozhodne, co provede s Takedou.

Za plotem v zahradním domku Třešňové čajovny se povaloval Akimoto, opilý po nadměrné dávce saké. Nad ním se potácel Takeda, odřihl si a dopil své pivo. Akimoto vyprázdnil další láhev saké a nechal ji vyklouznout z prstů. Hlava mu klesla na ruce a začal chrápat. Takeda se usmál. Nebyl zdaleka tak opilý, jak předstíral.

Když se přesvědčil, že Akimoto spí, odsunul dveře šódzi a zavřel za sebou. Noc byla chladná a vál prudký jižní vítr. Svištěl kolem jeho hlavy pokryté nepříjemným strništěm nakrátko ostříhaných vlasů. Rázně se podrbal a dál pozoroval tu část zahrad, do níž bylo z jeho místa vidět. Od jedné chatky spěchala do hlavní budovy posluhovačka s podnosem. Z dálky sem doléhal opilý mužský zpěv a tóny samisenu. Kdesi štěkal pes. Když služka zmizela, zachumlal se do tmavé

vatované kazajky, za pás si zastrčil meče, nazul si sandály ze slámy a vydal se po cestičce, pak po druhé a další, až se ocitl u plotu. Pod keřem odhrabal půdu. Leželo tam pět bomb a různé dlouhé zápalné šňůry, které si zhotovili spolu s Hiragou.

Nálože vyrobili spojením dvou velkých kusů bambusu se třetím, asi metr dlouhým a o polovinu tenčím. Dutinu prvního napěchovali Kacumatovým speciálním střelným prachem, druhou naplnili olejem a zazátkovali. Rychle ke třem bombám připevnil nejdelší zápalnou šňůru, každá mu dávala asi svíčku - tedy dvě hodiny času - do výbuchu. Doutnáky připravili z bavlněného provazu napuštěného střelným prachem a nechali je dobře vyschnout. Další dvě nálože opatřil šňůrami o polovinu kratšími.

Naposled se zadíval na oblohu, po níž vítr proháněl mraky. Výborně. Sebral dvě bomby s dlouhými roznětkami a vytratil se do noci. Prošel tajnými vrátky do zahrady U Tří kaprů, která ležela jižně od Třešňové čajovny, a zamířil k nejvzdálenějšímu domku, jehož rohy stály jako všechny ostatní chatky na přibližně půl metru vysokých kamenných sloupcích. Byl obydlený a svítilo se v něm. Opatrně se k němu připlazil. Křemínkem zapálil roznětku - způsobený hluk nikdo ve větru neslyšel. Šňůra se pomalu rozhořela. Vtom se nad ním ozvaly ženské kroky. Znehybněl. Zvuk odsouvaných dveří. Za okamžik se znovu zavřely.

Nahrabal spadlé listy na prskající roznětku, skoro celou ji zakryl a zase zmizel jako pouhý stín mezi stíny. Skrčil se za keři a zahlédl, jak po cestičce přichází gaidžin. Ten však přešel, aniž si ho všiml, a tak se mohl znovu rozběhnout, tentokrát k hlavní budově čajovny. Tam opatrně zahrabal další bombu.

Honem zpátky skrz plot, vyhnul se jakémusi sluhovi a počkal, až se odvalí tělnatá stará číšnice, vrátil se ke skrýši, vzal poslední z náloží s dlouhou zápalnou šňůrou a zase odcházel. Zapálil ji a umístil k vlastnímu domku, v němž nad ním hlasitě chrápal Akimoto. Takedovy rty se stáhly v úsměšku. Naposled přeběhl k úkrytu, zpocený a nadšený. Zatím vše vycházelo podle Oriho plánu. Hiraga se dal nakazit od gaidžinů. Akimoto také. On však ne. On to zvládne sám.

Se zbývajících náložemi se mihl zahradou, přešel plot, pak další a další až ke studni s vchodem do tajné chodby. Rychle sestoupil dovnitř a zakryl ji víkem. Nemusel se obávat, že v ní narazí na Hiragu.

Když se ocitl v bezpečí dole, vydechl si a zapálil petrolejku. Kolem sebe uviděl rozházenou Hiragovu postel a pár jeho věcí. Pod přikrývkou objevil Kacumatův batoh s bombami v kovovém obalu. Přidal do něj zbývající dvě své, přehodil si je přes rameno a spěchal dál tajnou chodbou. Po chvíli narazil na vodní překážku. Rychle svlékl šaty a svázal je do uzlíčku.

Voda ho tak zastudila, až zalpal po dechu. Když se přebrodlil k nejnižšímu místu, hlavou se skoro dotýkal stropu a hladina mu sahala málem po bradu. Jen s námahou udržel uzlíček a batoh nad vodou. Na druhé straně celý roztřesený a s klením se honem oblékl. Zbývalo mu ještě hodně práce. To je jedno, hlavně že už to začalo. Za chvíli bude hotov a potom ho čeká věčný život. Jeho zápal ho hřál a zaháněl chlad.

Na druhém konci tunelu, kde nahoru vedly železné tyče a dolů se půda svažovala do studny, se zastavil, aby se nadýchl. Teď nahoru. Jednou mu sklouzla noha a málem se zřítíl dolů, ale udržel se. Počkal, dokud se mu srdce zase neuklidnilo. A dál nahoru. Velice opatrně odstranil prkna a vykoul ven. Země nikoho byla liduprázdná. Opilecké městečko kolotalo ruchem, výkřiky a bujarým zpěvem, nedalekými uličkami se potácelo několik lidí, na které štěkali psi. Opilecké městečko se rozkládalo jižně od vesnice a cizinecké čtvrti, která obepínala pobřeží směrem k severu, a Jošiwara zase stála skoro jižně od Opileckého městečka. Ori a po něm i Kacumata a Hiraga chtěli založit požár právě v ní, aby jej jižní vítr hnál dál a oheň strávil vše, co se mu dostane do cesty.

Ukryl batoh mezi plevem a umístil jednu bombu s krátkou roznětkou u zchátralého skladiště a druhou za jakousi boudou. Kouřící doutnáky zakryl sutí.

Ihned se vydal pro zbývající nálože, které si odložil poblíž hromady smetí. Z vesnice se k němu přiblížila hlídka vojáků na pravidelné obchůzce. Její trasa vedla od britského vyslanectví po Hlavní ulici, přes vesnici a Zemi nikoho, přes Opilecké městečko a zpět na promenádu. Tak obcházeli Jokohamu dvakrát za noc. Když dorazili do uličky asi třicet metrů od něho, zastavili se v zástěbě skladiště, aby si zakouřili a ulevili si.

Takeda zaklel. Nesměl se ani pohnout.

Od okamžiku, kdy zapálil první doutnák, uplynulo víc než tři čtvrtě svíčky.

* * *

"Dobrý večer, Hinode," pozdravil André, když dlouho předtím dorazil do jejich zahradního domku. "Omlouvám se, že přijít pozdě."

"Dobrý večer, Furansu-san. Vy nikdy nechodíte pozdě. Vše, co děláte, je správné." Usmála se. "Nedáte si saké?"

"Prosím." Posadil se proti ní a díval se, jak mu nalévá. Nohy si natáhl pod stolek, kde vzduch ohřívala malá pícka. Teplo tam udržoval přehoz rozprostřený přes stůl, jehož okraje si přetáhl přes sebe. Její krása ho blažila ještě víc, lesklé, jako uhel černé vlasy sepjaté ozdobnými jehlami, trochu červeně na rtech a dlouhé rukávy, které opatrně držela dál od lahve.

Dnes se oblékla do kimona, v němž ji ještě nikdy neviděl. Nádherný odstín zelené, jeho oblíbené barvy, a na něm jeřábi, symbol dlouhověkosti, vyšívaní stříbrnou nití a pod tím vším dráždivě vykukovalo spodní kimono. S úklonou mu podala šálek a potom si k jeho údivu sama nalila z lahve, která obsahovala ohřáté saké - on dostal studené, které mu chutnalo víc. Hinode sama pila jen výjimečně.

Se zvláštním úsměvem pozvedla svůj šálek. "A ta santé, chéri, je t'aime." Napodobila jeho přízvuk, jak ji to naučil.

"A ta santé, chérie, je t'aime," odpověděl a srdce se mu sevřelo. Nemohl uvěřit svým očím.

Přitukli si a ona vypila svou dávku, trochu se zakuckala a oběma dolila. Stejný úsměv. Natáhl ruku s šálkem, aby si s ní připil. Vyprázdnili šálky a ona je zase doplnila.

"Mon Dieu, Hinode, radši opatrná, ano?" rozesmál se. "Není zvyklá saké. Opatrná, neopít se!"

Zasmála se a její smyslné rty odkryly zářivě bílé zuby. "Prosím, Furansu-san, dnešní večer je výjimečný. Budeme pít a

veselit se. Prosím." Tentokrát si jen trochu usrkla, mrkla na něho přes okraj šálku, oči se jí rozzářily a zablýskly se ve světle plápolajících svíček, její oči, které mu vždy připadaly tak nezměrně hluboké a nepřestávaly ho vyvádět z míry - a dotvářely její kouzlo.

"Proč je výjimečný, Hinode?"

"Dnes je Den nastupujícího věku - pro všechny, komu už bylo dvacet let. A vám už bylo dvacet, že ano?" prohodila šťastně a ukázala na velkou svíčku na stole. "Tuto svíčku obětuji za vás bohu své vesnice Udžigamimu." Ukázala nad dveře, kde visela kytice z borových větvíček a bambusu. "To je Kadamacu, symbol stability." Plaše se pousmála a obrátila do sebe další šálek. "Doufám, že s tím souhlasíte."

"Ano, děkuji, Hinode," usmál se spokojeně.

Před pár týdny zjistil, že má narozeniny, a proto jí přinesl zlatý náramek a vychlazené šampaňské. Nad bublinkami pokrčila nosem a poznamenala, že je to skvělé, ale pila jenom, když naléhal. Vypil skoro celou láhev sám a tu noc se s ní miloval až horečně.

Žili spolu už delší čas, když si uvědomil, že jí násilnost jeho vnikání nevadí. Reagovala stejně, ať se choval jakkoli, a nakonec se vždy uložila vedle něho, vyčerpaná jako on. Nikdy se mu nepodařilo zjistit, do jaké míry ji milování těšilo, nedokázal si však užívat si jen sám a nestarat o její uspokojení, nechtěl ji nechat předstírat - jestli opravdu předstírala - a zapomenout na její záhadnost. Jednoho dne tu její hádanku prohlédne. Byl si tím jistý. Jenom nesmí ztrácet trpělivost. Rozbije skořápku tajemství, potom se budou milovat, jeho šílená, neutišitelná vášeň pomine a on konečně nalezne svůj klid.

Byla stále pro něho vším. Na ničem jiném mu nezáleželo. Dnes odpoledne se ponižoval před Angelique, lichotil jí, naléhal a žadonil, prosil a hrozil, dokud mu místo peněz nedala alespoň brož. Raiko ji přijala.

Angelique je hloupá. Proč tak váhá? Ovšemže musí přijmout nabídku Tess Struanové, než ta ji stáhne zpět. Nabídka je velkorysá, až přehnaně velkorysá, mnohem vyšší, než mohl vzhledem ke svému neudržitelnému postavení očekávat. Malcolm po sobě nezanechal závět', a ostatně neměl ani vlastní majetek, na který by si mohla činit nároky. Pět set guinejí v hotovosti za tři týdny. To je skvělé - hotový dar od Boha! Může si z toho nechat čtyři stovky a já zařídím, aby jí banka půjčila proti záruce vloženého kapitálu další tisíc, nebo dva tisíce, kolik budu potřebovat. Skye je blázen. Teď, když jsem si s ní promluvil, přistoupí na urovnání a ráda si vezme zálohu, když jí to poradím. Jsem zachráněn!

Podíval se na Hinode a šťastně se rozzářil.

"Copak je?" Začala se ovívat, protože pod vlivem alkoholu poněkud zrudla. Špičku jazyka nechala mezi zuby.

Francouzsky odpověděl: "Jsem za vodou, má lásko, už brzy za tebe zaplatím a pak zůstaneš navěky má."

"Promiňte, ale nerozumím."

Vrátil se do japonštiny: "Dnes já moc šťastný a říkat, že ty moje. Tak jsi hezká, jsi moje."

Uklonila se, aby mu poděkovala za pochvalu. "Jste také hezký a těší mě, že jste se mnou šťastný."

"Vždycky." To však nebyla pravda. Často se rozzlobil a vztekle odešel. Pořád kvůli stejnému problému, náhodné poznámce, která vedla k vyptávání, potom ke škádlení, žadonění, žádání, naléhání a křiku: "Nepotřebujeme tmu! Jsme milenci a už nepotřebujeme tmu, jsme přátelé i milenci a já ti jsem navždy oddaný. Navždy! Miluji tě, ani netušíš, jak moc tě miluji, ani to netušíš, a proto tě prosím a prosím a prosím, ale ty tam jen sedíš..."

Vždy následovala stejná trpělivá a ponížená odpověď, hlava na podlaze, tichý hlas, někdy slzy a definitivní: "Prosím za odpuštění, ale vy jste na to přistoupil, promiňte, ale vy jste na to přistoupil."

Znovu si lokla a on viděl, jak ještě víc zčervenala. Když mu dolévala, ztratila už jistotu v rukou a trochu ukápla vedle.

Zatajila dech a pousmála se: "Ach, odpusťte." Znovu naplnila šálky. Rychle je vyprázdnili. Měla špičku a jemu připadala ještě přitažlivější. "Ach, to je ale dobré, moc, moc dobré, že ano, Furansu-san?"

Uchopila do svých dlouhých prstů s dokonalými nehty láhev a zjistila, že je prázdná. Okamžitě se ladně postavila, a jak měla až příliš dlouhé splývavé kimono, zdálo se, že klouže k pídce, kde se v horké vodě ohřívaly další lahve, a dál k římse malého okénka, na níž se chladily další. Na okamžik dovnitř vnikl vítr a s ním nečekaný slabý zápach spáleného střelného prachu. "Co se děje?" zeptal se francouzsky.

Okénko se opět zavřelo a zápach zmizel. "Nic. Já myslel..." Dnes ho k ní všechno přitahovalo. "Nic. Prosím, sedni."

Tady."

Poslušně se usadila vedle něj a se smíchem se o něho opřela. Nejistou rukou znovu nalila. Pobaveně se s ní napil. Saké ho hrálo, ne však tolik jako ji. Pod přikrývkou se ho dotkla nohou. Jednou rukou na ni sáhl, druhou ji objal kolem pasu a políbil ji. Rty měla měkké a vlhké, jazyk vášnivý. Jeho ruka šátrala výš, ona se mu však vytrhla z objetí a zasmála se.

"Počkej, počkej, tady ne, dnes večer..."

Jako rozpustilá školačka ho odstrčila, zvedla se, zamířila do ložnice s jedinou petrolejkou, aby ji jako vždy zhasla, a potom, když byla připravená ve tmě, ho pozvala dál. Tentokrát se ale zastavila ve dveřích, opřela se o ně a otočila se s rozzářenými očima. "Furansu-san."

Pozorovala ho a něco si pobrukovala. Mezitím si vytahovala dlouhé jehly z vlasů. Rozpustila si je, takže jí spadly až k pasu. Uvolnila si obí a nechala je, aby se svezlo na podlahu. Potom její kimono - i to pustila na zem. Hleděl na ni fascinovaně, ani nedýchal. Zlatá barva jejího spodního kimona se leskla v záři svíček a jemné hedvábí odhalovalo vše, a nic. Opět si začala špičkou jazyka pohrávat se rty. Koketně rozzvázala uzly a dovolila, aby se spodní kimono pootevřelo. Pod ním už neměla nic. Jenom křivku svého těla, od krku po drobné nožky. A pořád ten záhadný úsměv a vyzývavé oči, které ho nutily čekat, slibovaly a mučily ho. Vítr zatřásl posuvnými dveřmi, ale on jej neslyšel.

Srdce mu bušilo jako ještě nikdy. Přinutil se, aby zůstal sedět. Teď pozoroval, jak její malá prsa klesají a zase stoupají a jak se ztuhlé bradavky rýsují na hedvábí. Znovu si povzddechla. A s dokonalou grácií dovolila, aby i poslední kousek oděvu sklouzl na zem a ona tam stála ve vši své čistotě.

Čas se pro něho zastavil. Ani nedýchal a kochal se jejím dárkem, který mu věnovala nečekaně a tak samozřejmě. Když už nevydržel dál čekat, vstal. Jeho ruce byly něžné a políbil ji se vši vášní, která se v něm skrývala, stál u ní silný a ona v jeho objetí ochabla. Lehce ji zvedl, položil na futony v ložnici a strhl ze sebe šaty. Poklekl vedle ní a extaticky si ji prohlížel ve světle. "Je t'aime, je t'aime."

"Podívejte, Furansu-san," řekla, jak tam ležela se svým rozkošným úsměvem. Její prsty ukazovaly na vnitřní část stehna. Chvilí nechápal, co se děje. Vtom zpozoroval vřidek. Srdce mu málem vyskočilo z hrudi a ústa mu zaplavila žluč. "Podívejte," opakovala šeptem. Nepřestávala se usmívat a v slabém světle její oči ztmavly ještě víc. "Začalo to."

"To... to nic." Hrdlo měl tak sevřené, že se až dusil. "Nic."

"To je všechno." Vzhledla k němu. "Prosím, podejte mi nůž."

Zatočila se mu hlava a jeho oči nevnímaly nic než boláček, který zaplnil celý svět. S námahou potírával hlavou, jako by z ní tak chtěl vyhnat zlé myšlenky. Přinutil oči, aby viděly. Jenže to ho nezbavilo odporné pachuti v ústech. "To nic, to je jen... to nic, vůbec nic," skřehotal. Čím déle si zarudlé místo prohlížel, tím méně důležité mu připadalo. "Je to jen odřená, nic víc."

"Prosím? Musíte mluvit japonsky, Furansu-san, promiňte."

"To... to ne nemoc. Ne to. Jen... jen bederní rouška těsná, žádný strach." Zvedl ruku, aby ji přikryl a zhasl světlo, ale zarazila ho. Něžně.

"Moc se omlouvám. Začalo to. Prosím, podejte mi nůž."

Jako vždy měl nůž v pochvě na opasku. Jako vždy. U šatů, daleko za sebou. "Ne, prosím, Hinode, ne nůž, nůž špatný, netřeba nůž. To... to bolest nic není."

Jako v děsivém snu ji sledoval, jak zavrtěla hlavou a laskavě opakovala prosbu, z níž se stal příkaz. Ruce i nohy se mu roztřáslly, obličej mu zkroutil nezvládnutelný tik. Ze rtů mu vycházel nesouvislý proud slov ve francouzštině a japonštině, která žadonila, přesvědčovala a vysvětlovala, že to je pouhá oděrka, nic víc, přestože dobře věděl, že skutečnost je jiná. Nakazila se. Měla pravdu. Začalo to, začalo to. Zvedl se mu žaludek. Jen obtížně se přemohl, aby se nepozvracel, a dál cosi mumlal.

Nepřerušila ho, udělala něco horšího, trpělivě ležela a čekala, až se vzpamatuje. Potom se vše rozhodne.

Lámaně řekl: "Poslouchej, Hinode, prosím, ne nůž. Prosím. Nemůžu... To... to nic není. Brzy přejde. Podívej mě, podívej!" Zoufale ukázal na sebe. "Nic, nikde. To trochu hned přejde. Ne nůž. My žít. Ne strach. Štěstí. Ano?"

Přes tvář jí přelétl stín, opět se dotkla prsty vřidku a jako kolovrátek opakovala to samé. "Začalo to."

Donutil se k úsměvu a ani netušil, jak vypadá groteskně, naléhal, přemlouval ji, snažil se ji donutit k ústupu, jenže ona ho znovu a znovu žádala, něžně a zdvořile o totéž, a tím ho přiváděla k šílenství tak, že se málem přestal ovládat. "To nic," zasípal. "Rozumíš?"

"Ano, rozumím, ale už to začalo. Ne?"

Zle se na ni podíval, nezvládl příliv vzteku a vykřikl: "Prokrista ano, ano! Ano, ano! Hai!"

Nastalo dlouhé ticho. Prolomila je: "Děkuji, Furansu-san. A teď mi, prosím, jak jsme se dohodli na začátku a jak jste slíbil, prosím, podejte nůž."

Oči měl podlité krví a v koutcích úst se mu objevila pěna, pot z něj lila a neměl daleko k šílenství. Otevřel ústa a vyslovil to, co vždy věděl, že jednou řekne: "Ne nůž. Kindžiru! Je to zakázáno! Nemůžu. Nemůžu. Ty příliš cenná. Zakázáno. Ne nůž!"

"Vy odmítáte?" zeptala se s neměnným výrazem.

"Hinode, ty slunce, mé slunce, můj měsíc. Nemůžu. Ne! Nikdy, nikdy, nikdy. Zakázáno! Ty zůstaneš... Prosím. Je t'aime."

"Prosím, nůž!"

"Ne!"

Dlouze si povzddechla. Pokorně se mu poklonila a světlo v ní pohaslo. Sáhla po vlhkém ručníku a suchém a poklekla vedle postele. "Tady máte, vzácný pane."

Celý propocený se na ni zadíval a zamračil se. "Souhlasíš?"

"Ano, souhlasím. Když si to přejete."

Chytil ji za ruku. Nevzepřela se mu. "Opravdu ano?"

"Když si to přejete. Cokoli si přejete," přikývla, ale smutně.

"Nechtít nůž, už nikdy?"

"Souhlasím. Skončilo to, Furansu-san, jestli si to přejete." Hlas měla něžný, výraz důvěřivý, jiný, ale přesto stejný, stále se stopami smutku. "Prosím, teď už dost. Skončilo to. Slibuji, že už vás o to nikdy nepožádám, prosím, promiňte mi to."

Břímě z něho spadlo. Hlava se mu zatočila úlevou. "Ach, Hinode, je t'aime, děkuji, děkuji." Hlas mu vypovídal službu.

"Ale prosím, ne smutná, ne smutná. Je t'aime, děkuji."

"Prosím vás, neděkujte mi. Jestli si to přejete."

"Prosím, ne smutná, Hinode, slibuji, teď vše moc dobré. Skvělé. Slibuji."

Pomalu přikývla. Náhle jí tvář ozářil úsměv a zaplašil všechny smutek. "Ano, děkuji. Ano, už nebudu smutná."

Počkala, dokud se neосуšil, a odnesla ručníky. Sledoval ji pohledem a kochal se jí a svým vítězstvím. Přešla po tatami do druhé místnosti a přinesla z ní dvě láhve saké. Se sladkým úsměvem řekla: "Napijeme se z lahve, je to lepší než ze šálků. Já mám teplé a vy studené. Děkuji za to, že jste koupil mou smlouvu. A ta santé."

"A ta santé, je t'aime."

"Só ka! Je t'aime." Vypila celou láhev, rozkašlala se a se smíchem si otřela bradu. "To bylo tak dobré, moc dobré. Pojdte do postele." Rozpustila vklouzla pod přikrývku. "Pojdte do postele, Furansu-san, ať nenastydnete."

Nápoj skvělé chuti mu vypláchl ústa a odpavil z nich pachut' smrti. Pomalu z ní stáhl přikrývku. "Prosím, už ne tma."

Prosím?"

"Jak si přejete, už nikdy tmu. Jen na spaní, vidíte?"

Pln vděčnosti sklonil hlavu k futonu a připadal si jako znovuzrozený. Poděkoval jí, uložil se vedle ní, miloval ji a nesmírně po ní toužil. Pohladil ji něžně po prstech.

"Ach, Furansu-san, smím si trochu odpočinout, prosím?" zeptala se něžně jako dosud nikdy. "Tolik vzrušení mě vyčerpalo. Smím si na chvíli odpočinout, prosím? Později se... později... ano?"

Pocit zklamání ho rozzlobil tak, že se sotva ovládl. Po chvíli však odpověděl, jak nejlaskavěji uměl: "Ovšem." Přestal se jí dotýkat a lehl si na záda.

"Děkuji, Furansu-san," zašeptala unaveně. "Dosáhnete na lampu, prosím? Stáhněte plamen, ráda bych si trochu zdřímla, jenom na chvíli."

Poslechl a lehl si, přestože ho ve slabinách mučila divoká touha.

Ve tmě byla tak spokojená jako už dlouhé roky ne, spokojená jako v dobách před manželovou smrtí, kdy ještě bydleli v malém domku v Edu s jejich synem, jenž už žije v bezpečí u prarodičů, kteří ho přijali, postarali se o něho a vychovávají z něho samuraje.

Furansu-san se dopustil odporného činu, když mi nepodal nůž, jak mi to slíbil. Opovržením hodného. Ale je to prostě gaidžin, a nedá se mu věřit. To nevadí, předpokládala jsem, že nedodrží smlouvu, jako jsem ji dodržela já - i když mi to Raiko slíbila. Lhal mi, když ji podepisoval, a ona také. Ale to je jedno, je to jedno. Předpokládala jsem, že jsou oba lháři. Usmála se. Alespoň že ta stará bylinkářka nelhala. Nic jsem necítila, nic mě nebolí, ale smrt proklíná mé tělo a na tomhle světě plném slzi mi zbývá jen několik okamžiků.

Mně i tomu zvířeti. Sám si o to řekl. Nesplnil svůj slib. Tak ať ta nečistá bestie zaplatí za to, že mě podvedl. Žádnou dámu už víckrát neoklamě. A navíc jde vstříc smrti neukojený!

Zavrtěl se, protože zaslechl její lehký, podivný smích. "Copak?"

"Nic. Potom se zasmějeme spolu. Po dnešním večeru už nikdy nebude tma, Furansu-san. Už nikdy tma."

* * *

Hiraga vztekla plácl dlaní do tatami. Už ho unavovalo čekat na Akimota. Vyrázil do větrné noci a zamířil po cestičce k brance v plotě. Prošel jí a vydal se k Takedovu domu, ale napoprvé jej minul. Na verandě se zastavil. Uvnitř se ozývalo chrápání. "Akimoto? Takedo?" zavolal tiše, protože se bál otevřít nečekaně. Oba totiž reagovali nebezpečně, když je někdo překvapil. Nehlučně odsunul dveře. Akimoto ležel na stole a kolem něho se na zemi povalovaly prázdné lahve od saké a piva. Po Takedovi nikde ani stopy. Vztekla Akimotem zatřásl a vynadal mu. Mladík se trochu probral a ještě v polospanku se zeptal: "Co se děje?" Jazyk se mu pletl a rozmazaná Hiragova tvář se mu točila před očima.

"Kde je Takeda? Probud' se! Baka! Kde je Takeda?"

"Nevím, my jsme jenom... jenom pili..."

Na okamžik byl Hiraga docela vyveden z míry, svět se mu obrátil vzhůru nohama, ale hned vyběhl na zahradu k plotu a ke skryši.

Mysl se mu zamlžila. Vtom si uvědomil, kam měly být podle jejich plánu položeny bomby. Panický strach dodal jeho nohám křídla. Obhlédl si Takedův domek, jenže nic neviděl, náhle ale ucítil zápach kouře ze střelného prachu. Sklonil se a ležl mezi nízkými kamennými sloupky, které podepíraly stavbu, zápalná šňůra však byla ukrytá příliš dobře a její zápach se rozplýval v silných větrných proudcích. Vyskočil, vyběhl do domku a zatřásl Akimotem. "Honem vstávej!" Mladík se ho opile pokusil odstrčit, a tak ho Hiraga plácl dlaní do obličeje a ještě jednou. Bolest ho přivedla k poloprobuzenému vědomí.

"Takeda odnesl bomby a chce zapálit hostinec, jedna je pod námi..." Hiraga jím hrubě zatřásl a postavil ho na nohy. Akimoto něco zabručel, opřel se o něho a vypotácel se. Spadl ze schůdků na cestičku celý ohlušený větrem. V tom okamžiku nálož vybuchla.

Exploze nebyla velká, ale dost silná, aby je oba převrátila a udělala díru do podlahy, hluk výbuchu však do značné míry ztlumil vítr a padající trámy podepírající podlahu. Sprška hořícího oleje účinkovala vražedně. Plameny vylétly nahoru a ven.

"Běž do tajné chodby a počkej tam," vykřikl Hiraga a odběhl. Úlek z výbuchu a smrtelné nebezpečí probudily Akimota z apatie. Rozběhl se, ale prudký poryv sebral žhavé uhlíky a vrhl je na něho. Zoufale je utloukl na šatech a dal se na útěk. Když se podíval zpět, to, co bývalo domek, se proměnilo v peklo - suchá tatami z rýžové slámy, suché zástěny z naolejovaného papíru, suchá dřevěná podlaha a trámy i došková střecha. Zahlédl, jak se střecha hroutí a z ní se rozlétávají jiskry, které okamžitě vítr odnášel dál, k sousednímu obydlí, na jehož došcích ihned vyskočily plamínky. Rozezněly se požární zvony a číšnice, posluhové, zákazníci, kurtizány i strážé u brány na ně začínali reagovat. Hiraga se hnal po cestičce k nejjižnějšímu domku. Když byl od něho pár metrů, bomba vybuchla. Tentokrát byla exploze slabší, přesto ho odhodila do keřů a narazila ho na ozdobného kamenného draka, až vyhekl bolestí. V jednom rohu se rozlétl opěrný sloupek, takže se domek zakymácel a zůstal stát nakřivo jako opilý. Jedna stěna vzplála. Přinutil se vstát, bez váhání vyskočil na verandu a prorazil hořící dveře z naolejovaného papíru. Vevnitř už rozstříkaný olej způsobil spoušť. Dusil se dýmem. Zakryl si rukou obličej, aby se uchránil před spalujícím žářem, a zadržel dech proti kouři.

Viděl, že Tyrer, kterého výbuch odhodil stranou, se bezmocně pokouší vzepřít se na ruce a kolena, lapá po dechu a je obklopen plameny, které v té vteřině zachvátily olejem postříkanou posuvnou stěnu za ním a změnily ji v ohnivou příkrývku. Další plamínky se objevovaly na stěnách, trámech a střeše a olizovaly zbytky futonu, na kterém Tyrer ležel. Už se vzňal i lem jeho kimona na spaní. Hiraga k němu přiskočil, zašlápl oheň, trhl s ním a postavil ho na nohy. Stačil jediný pohled na Fudžiko. Bomba ji přetrhla v půli. Přišla už o vlasy a pomalu se měnila v popel.

Poloslepý kouřem vytáhl Tyrera na cestičku. Vtom se zřítíla hořící střecha, takže se odvalili jako jedna hromada. Jiskry a žhavé uhlíky z hořící chatky změnil vítr v plamenomet, který podpaloval další domky, ploty a vedlejší čajovnu. Výkřiky, volání a požární signály varovaly lidi, z nichž mnozí se už rozběhli k nim s kbelíky nebo pro ně. Většina z nich měla na obličej navlhčenou masku proti kouři, kterých bylo vždy po ruce dost.

Hiraga, překvapený, že zůstal naživu, kašlající a dusící se, utloukl žhavý oharek na prsou svého kimona. Krátký meč měl stále ještě u pasu, dlouhý už někde ztratil. Zdálo se mu, že Tyrer vyvázl bez zranění, ale jistý si tím být nemohl, protože Angličan se ještě zcela nevzpamatoval. Hrud' se mu těžce zvedala, chrčel a zvracel. Hiraga k němu opatrně přistoupil. Potřeboval popadnout dech a sebrat rozum do hrsti. Rozhlédl se, odkud přijde další nebezpečí. Nedaleká chatka vzplála, po ní i další a zahradila jim tak ústupovou cestu.

Kacumata měl pravdu, pomyslel si. Při takovém větru je Jošiwara odsouzená k záhoubě. A s ní i celá cizinecká čtvrt'.

* * *

Na okraji Země nikoho vojenská hlídka zůstala zděšeně stát - stejně jako všichni ostatní v Opileckém městečku, kdo zůstali strážliví - a jen zírala přes plot na Jošiwaru. Dva sloupce plamenů a kouře sahaly k obloze a vítr přinášel z dálky výkřiky a zvuk zvonů. Vtom se ozval třetí výbuch. Třetí fontána plamenů. Začal je obklopovat hustý dým. Kolem nich prolétlo pár hořících uhlíků.

"Prokrista!" ulevil si seržant a vyšel ze zvětrší skladiště, aby se rozhlédl. "Nebyla to bomba?"

"Nevím, seržante, třeba bouchnul sud petroleje, ale radši bysme se měli vrátit, ten zatracenej voheň se žene na nás a..." Zápalná bomba, kterou Takeda umístil na druhém konci skladiště, explodovala. Instinktivně se všichni příkrčili. Další kouř, praskání ohně, jekot z nedalekého Opileckého městečka, výkřiky, aby někdo přinesl vodu a "Hoří! Hoří! Pospěšte si, proboha - to je skladiště petroleje!"

Polonazi muži vbíhali do okolních domků a zase z nich vybíhali, aby zachránili své cennosti. Podnik paní Fortheringillové o kus dál se rychle vyprazdňoval, jeho zaměstnankyně i zákazníci zuřili a nadávali a honem se oblékali. Další zvonění na poplach. Začalo rabování.

Od jižní brány přibíhali do Jošiwary disciplinovaní samurajové s žebříky, vědry a navlhčenými maskami na tvářích. Několik jich zamířilo i ke skladišti. Plameny z hořící střechy skladiště, rozdmýchané větrem, přeskočily uličku, zasáhly další řadu chatrčí a okamžitě ji zapálily.

Ze svého úkrytu v Zemi nikoho Takeda viděl zmatené vojáky a radoval se z úspěchu. Požár zachvátil již velkou část Jošiwary. Byl nejvyšší čas, aby běžel dál. Rychle si upravil masku a špinavou tmavou kazajku, v nichž vypadal ještě zlověstněji.

V záblescích světla našel studni a u ní batoh, navlékl si jej na záda a co nejrychleji se rozběhl nebezpečnou cestou přes smetiště. Za ním se ozvaly varovné výkřiky. Napadlo ho, že si ho někdo všiml, ale rozruch nevyvolal on, nýbrž budova, jejíž stěna se s rachotem zřítíla a zasypala muže a budovy v okolí další sprškou jisker a ohně. V záři plamenů se lépe orientoval. Nadšeně se znovu pustil do běhu. Před ním ležela vesnice a bezpečí.

"Hej, ty!"

Nerozuměl slovům, ale když uslyšel výkřik, trhl sebou a zarazil se. Před ním stála další skupina britských vojáků vedená důstojníkem, která se vydala z vesnice zjistit, co se děje, a překvapeně se zastavila. Blokovala mu útek.

"Určitě tady raboval! Nebo to bude žhář! Hej, ty tam!"

"Proboha, pozor, pane, je to samuraj a je ozbrojený!"

"Kryjte mě, seržante! Ty tam, samuraji, co děláš? Co to neseš?"

Takeda si s úlekem uvědomil, že důstojník rozepíná pouzdro pistole a blíží se k němu, že si vojáci připravují pušky ke střelbě, že kolem neustále zuří peklo a plameny vrhají děsivé stíny. Otočil se a uháněl pryč, vojáci v jeho patách.

Na druhé straně Země nikoho se požár skladiště naprosto vymkl kontrole a vojáci se neúspěšně snažili zorganizovat hasičské družstvo, aby zachránili okolní budovy a ulice. Žhnoucí živel vydával dostatek světla, takže Takeda s batohem na zádech snadno proklíčkoval smetištěm a vyhnul se většině překážek. Sotva popadal dech. Náhle mu bleskla naděje, zahlédl totiž liduprázdnou uličku u hořící budovy. Zamířil k ní a rychle se vzdaloval pronásledovatelům. "Stůj, nebo střelím!" Slova pro něho nic neznamenal, ale jejich nepřátelský tón ano. Stačilo mu teď běžet rovně dál, už nemusel kličkovat, a každou chvíli se dostane do bezpečí. Zapomněl však, že záře, která mu dosud pomáhala, se stala jeho nepřítelem, na pozadí plamenů se totiž jasně rýsovala jeho postava.

"Zastavte ho, seržante, zraňte ho, ale nezabíjejte."

"Ano, pane... Počkejte, není to ten ničema, co ho hledá sir William? Nakama, ten zatracený vrahoun?"

"Sakra, máte pravdu, je to on. Rychle, seržante, sejměte ho, zraňte ho."

Seržant namířil, zatímco jeho terč pelášil uličkou. Stiskl spoušť. "Dostal jsem ho!" zajásal nadšeně a znovu nabil.

"Jdeme, chlapi!"

Kulka srazila Takedu tak, že zůstal ležet na břiše. Prorazila batoh a zasáhla ho do horní části zad, natrhla mu plíce, ale vyšla mu z těla čistě. Kdyby měl štěstí, nemusel být zásah smrtelný. To však Takeda netušil, jenom se cítil zničený, ležel v prachu a sténal úlekem, ne však bolestí. Jedna ruka mu vypověděla službu a jeho úpění přehlušoval hukot nedalekého požáru. Strach ho donutil, aby se zvedl na kolena. Z výhně se k němu blížil nesnesitelný žár a přitom bezpečí mohl nalézt v uličce vzdálené jen pár kroků. Popolezl dál. Vtom však za sebou uslyšel výkřiky blížících se vojáků. Už neuteče!

Vlády nad ním se ujaly instinkty. Opřel se o zdravou ruku, zvedl se na nohy a s řevem se vrhl do žáru. Nejmladší z vojáků se zarazil a couval zpět do bezpečí s rukama zdviženými proti žhnoucímu pecku. Stavba se mohla každou chvíli zřítit.

"Sakra," ulevil si voják a vztekle hleděl do plamenů stravujících pronásledovaného. Z puchu spálené kůže se mu chtělo zvracet. "Ještě vteřinku a toho darebáka jsem měl, pane. Byl to opravdu on, ten mizera, co ho sir William..."

To byla poslední slova, která onen mladík vyslovil. Kacumatovy bomby v batohu vybuchly a kus kovu prorazil vojákovi krk. Zároveň tlaková vlna srazila celou hlídku na zem jako kuželky a několika z nich polámala končetiny. Vtom jako ozvěna stejně mohutně explodoval i sud s petrolejem a po něm další a další. Následky byly hrozné. Jazyky ohně a jisker vylétly do výše, kde se jich chopil vítr, který ještě ve výhni požáru nabyl na síle.

Vzáhl první z vesnických domků.

Šoja s rodinou a všichni obyvatelé již s maskami proti kouři a připraveni od prvního zvonění na poplach, s dobře nacvičenou, ale stoickou rychlostí uklízeli cenné předměty do malých ohnivzdorných cihlových krytů, které stály v každé zahradě.

Na Hlavní ulici se střechy měnily v popel.

* * *

Necelou hodinu po výbuchu již hostinec U Tří kaprů neexistoval a spolu s ním podlehl zkáze i skoro celá Jošiwara. Mezi hromadami doutnajících trosk zůstaly stát jen cihlové komíny, kamenné základy a ohnivzdorné kryty. Tu a tam láhev od saké nebo šálek, teď už znovu vypálený, s poškozenou glazurou. Kovové kuchyňské nástroje. Zahrady zničené, keře holé a mezi nimi se choulily skupinky obyvatel. Jako zázrakem se živel vyhnul dvěma nebo třem podnikům, kolem však nezbylo nic než pustá prázdnota, popel a žhavé uhlíky až k zuhelnatělému plotu a vodnímu příkopu za ním.

Na druhé straně se rozkládala vesnice. I tu zachvátil požár. A za vesnicí v samotné cizinecké čtvrti, se už vzňaly střechy tří domů stojících nejbližší Opileckého městečka. Jedním z nich byl i Guardian, kde si zřídil novou kancelář Jamie McFay. Nettlesmith a jeho zaměstnanci podávali kbelíky s vodou nahoru na žebřík Jamiemu, který jimi hasil plameny na střeše. Ty se už přenesly i na vedlejší dům. Další lidé, čínští sluhové a Maureen statečně vbíhali dovnitř a vynášeli náruče papírů, tyglinky tiskařské barvy a vše důležité. Mezi ně dopadaly hořící dřevěné tašky. Vlny dýmu z Opileckého městečka jim ztěžovaly dýchání a dráždily je ke kašli. Jamie nahoře svou bitvu prohrával. Poryv větru na něho zavál plameny. Málem spadl, udržel se však a vzápětí zničeně slezl po žebříku dolů. "To je beznadějně," zasípal. Tvář měl celou černou od sazí a vlasy ožehlé.

"Jamie, pojď mi pomoci s lisem, proboha!" zavolal ho Nettlesmith a hned zase vběhl dovnitř. Maureen se vydala za ním, ale Jamie ji zastavil. "Nikam, zůstaň tady. A dej si pozor na šaty!" překřičel okolní hluk. Vedle ní dopadla sprška jisker ze střechy, ale on už byl v budově.

Rozumně ustoupila na tu stranu ulice, která byla blíž k moři, a pomáhala ostatním srovnat, co se jim podařilo zachránit. Plameny zatím zachvátily celou střechu a žhavé uhlíky skrápěly Jamieho a Nettlesmithe, kteří klopytali ven s malým přenosným tiskařským strojem. Když Jamie zjistil, že dům je odsouzen k zániku, vběhl dovnitř, aby se pokusil zachránit liteřinu, barvy, čerň a papír. Za chvíli už bylo příliš nebezpečné do domu vůbec vstoupit. Oba muži se zastavili venku, nadávali a pak ucouvlí dál, protože se začaly hroutit trámy.

"Prokletej, mizernej oheň," zavrčel Jamie, kopl do tiskařské kasy, ale potom se obrátil, protože ucítil, jak ho Maureen vzala za ruku.

"Moc mě to mrzí, lásko má," zavzlykala.

Objal ji a řekl odhodlaně a naprosto vážně: "To nevádí. Jsi v bezpečí a na ničem jiném nezáleží."

"Jamie, neměj strach, počkej do rána. To už budeme uvažovat klidně a správně. Třeba to nebude tak hrozné."

V té chvíli kolem běželi hasiči samurajové. Jamie se jednoho z nich posunky zeptal, kde by sehnal masky proti kouři. Muž něco zabručel, vytáhl jich hrst a běžel dál. Jamie je namočil ve vědru s vodou. "Tu máš, Maureen," řekl a podal jí první, další Nettlesmithovi, který seděl na soudu na okraji promenády blíž k moři a tiše klel. Střecha se zhroutila a z domu zůstaly jen žhnoucí trosky.

"Hrůza," obrátil se Jamie na Nettlesmithe.

"Ano, ale zatím ne katastrofa." Štíhlý starší muž ukázal k promenádě. Severního konce čtvrti s budovami Struana, Brocka a vyslanectví se zatím pohroma nedotkla. "Při troše štěstí to tak daleko nedorazí."

"Ten vítr nás zničí."

"Ano, ale u moře jsme docela bezpeční..."

Přispěchali další hasiči se sekýrami, mezi nimi i Dmitri. Uviděl zříceninu jejich domu. "Ježíši, to mě moc mrzí," křikl v běhu. "Pokusíme se vysekat bariéru proti ohni."

Maureen řekla: "Jamie, běž jim pomoci. Mně tady nic nehrozí."

"Tady už nic nenaděláš," přidal se Nettlesmith. "Dohlédnu na ni. Jsme tady mimo nebezpečí, a jestli bude třeba, ustoupíme ke Struanům." Vytáhl tužku a papír, zamyšleně olízl tuhu a pustil se do psaní.

* * *

Sekery se zakously do dřevěné chatrče. Budovy na jih od ní už hořely a vítr byl každou minutou sálavější a prudší. Zdvojnásobili své úsilí, poryv plný žhavých uhlíků je však donutil ustoupit, po něm následoval další a jim nezbylo, než prchnout do bezpečí. Dmitri si bezmocně postěžoval: "Už jste někdy viděli, aby se požár šířil tak rychle? Jsou to všechno dřevěné krabice, smrtelné pasti. Co podnikneme dál?"

"A co kdybychom to zkusili tamhle?" Ukázal blíž k plotu. Všichni se tam za ním rychle vydali. Ale čím víc se blížili k plotu a Jošiware, tím nesnesitelnější byl dým, žár a plameny.

Bylo toho tak málo, co on i kdokoli jiný mohl udělat. Vlastně nic. Požár postupoval příliš rychle, lidé přebíhali s vědry tam a zpátky, ale sotva se jim podařilo jeden uhasit, vedle něho vzplálo deset dalších. Za skupinkami omámených žen a sluhů hledajících úkryt, některých s uzlíčky, většinou však s prázdnými rukama hořelo několik zbývajících čajoven. A jak téměř vše z Jošiwary zmizelo pod zakouřenými oblaky, vytráceli se i lidé podobní nočním můrám kolem svíčky, v jeden okamžik živé, druhý už po smrti. Mezi přeživajícími procházeli muži a nervózně se vyptávali na svou dívku či mama-san. Jamie se mezi ně vmísil, prohlížel si jednoho po druhém a snažil se mezi nimi najít Nemi. Nezapomněl na ni.

Pokud by se jen jedinému člověku podařilo utéct, byla by to ona, pomyslel si. Najednou si však přestal být tak jistý. Zůstalo tu tak málo zachráněných. Jamie ustaraně pátral po tváři, kterou tak dobře znal. Nikde ji nenacházel. "Gomen nasai, Nemi-san, wakarimasu-ka?" vyptával se, zda ji někdo nepotkal, ale všichni netečně nebo s různými úklonami a nucenými úsměvy odpovídali: "Ié, gomen nasai." Promiňte, ale ne.

Dmitri se vypotácel z kouře, chrchlal a lapal po dechu. "Samurajové jsou zatraceně dobří hasiči, mohli bychom se od nich leccos naučit, ale tuhle sračku zastavit nedokážou. Už jsi našel Nemi?"

"Ne, právě jsem se tě chtěl na ni přeptat."

"Třeba je na druhé straně, nebo by mohla být tamhle," chraptel Dmitri a ukazoval k dostihovému závodisti, kde několik petrolejek prozařovalo tmou. "Někteří se scházejí tam - někteří na druhé straně. Poslouchej, pokusím se to obejít, přes severní bránu a přes kanál. Ty to zkus po louce. Co jí mám říct, jestli ji potkám?"

"Jenom že doufám, že je v pořádku a zítra si ji najdu."

Oba ucouvli, protože plameny přeskočily přes ně a dopadly na vesnickou chaloupku za nimi. Ve zmatku Jamie ztratil Dmitriho z dohledu, a tak pátral dál a přitom pomáhal, kde mohl. Vtom kolem něho proběhl Heavenly Skye a zvolal:

"Jamie, právě jsem se doslechl, že Phillip zmizel i se zbytkem hostince U Tří kaprů."

"Bože, víš to jistě? A co..."

Jenže Heavenlyho Skye už pohltila tma.

* * *

Diplomatická zastupitelství v severní části zatím nebyla přímo ohrožena. Ani Struanovi, Brockovi a okolní domy a skladiště, ačkoli vítr každou minutou sílil a oteploval se. Promenáda a ulice byly přeplněné a všichni se připravovali na poslední odpor. Přicházeli stále noví vojáci a námořníci z flotily, která jako první vyhlásila všeobecný poplach. Schopní samurajové se valili na Hlavní ulici ze svých kasáren za branami se žebříky, vědry a maskami proti ohni. Po skupinkách klusali k nejhroženějším místům.

Sir William v těžkém plášti přehozeném přes pyžamo se ujal velení nad obranou vyslanectví. Dole na mořském břehu Pallidar dohlížel na dragouny, kteří napojovali dlouhé plátěné hadice na pumpy u moře. Ohlédl se a uviděl, jak z tmy vystoupil generál s velitelem sapérů a četou vojáků a zastavil před vyslancem.

"Jdeme do Opileckého městečka a vesnice," supěl generál. "Chci vyhodit pás domů do povětří, a vyčistit tak pás půdy jako bariéru proti ohni - s vaším dovolením. Souhlasíte?"

"Ano, dělejte, co umíte, mohlo by to vyjít. Jestli se vítr neutiší, je po nás. Pospěšte si."

"Náhodou jsem se díval z útesu, vypadalo to, jako by v Jošiwaře vypukly tři nebo čtyři požáry zároveň. Ve stejnou dobu, ale na různých místech."

"Dobrý Bože, myslíte, že je to dílo žháře?"

"Nevím, ale ať už je to vůle Boží či ďáblova, nebo práce zatraceného žháře, tohle bude náš konec!" Odběhl i se sapéry do noci.

Vtom sir William spatřil admirála, jak rázuje po břehu od přístaviště vyslanectví, kde se vyloďovali noví a noví námořníci a příslušníci námořní pěchoty. "Čluny jsou připraveny k evakuaci," ohlásil Ketterer. "Máme dostatek prostoru, abychom všechny našince provizorně ubytovali. Můžeme je shromáždit na pláži, tam by mělo být bezpečno."

"Výborně. Mohlo by jít o krk."

"Ano. Úplně to mění naše plány, co?"

"Bohužel ano. Nemohlo se to stát v horší dobu." Proklatý požár, pomyslel si vztekle sir William. Všechno nám zkomplikoval - zítřejší schůzku s Jošim i ostřelování Kagošimy, a to zrovna v době, kdy je Ketterer konečně ochoten uposlechnout příkazy. Co, k čertu, budeme dělat? Máme snad evakuovat celou Jokohamu, či co? Posadíme všechny na lodě a odtáhneme zpátky do Hongkongu s ocasem staženým mezi nohama, nebo všechny přestěhujeme do Kanagawy? A jak se v takovém případě, sakra, zachovají Japonci? Nemůžeme. Kanagawa je mnohem horší past, zátoka je tam příliš mělká a flotila by nám tam nebyla k ničemu.

Ohlédl se po Kettererovi. Admirálův obličej byl drsný a ošlehaný větrem, malá očka upřeně hleděla do dálky. Ten se bude chtít přestěhovat do Hongkongu, řekl si znechuceně. Zatracený vítr.

Dál na téže ulici přikázal MacStruan opřít žebříky o zdi své budovy. Sluhové a úředníci tam podávali kbelíky vody jiným, kteří se snažili navlhčit tašky. Vedle u Brocka dělal Gornt a jeho lidé totéž.

"Proboha, podívejte," vykřikl kdosi. Plameny teď pokrývaly celou vesnici a Opilecké městečko. Vítr, žhavý a zuřivý, se jim opíral o tváře, vrážel do nich a provokoval je.

"Mon Dieu," zamumlala Angelique. Přes noční košili měla přehozený těžký plášť a na hlavě šátek. Hned při prvním poplašném signálu se rychle oblékla a vyběhla ven. Bylo zřejmé, že by je plameny mohly brzo zasáhnout, a tak se honem vrátila dovnitř a vyběhla nahoru do svých pokojů. Nejdřív naházela hřebeny, kartáče, parfémy, masti a líčidla do tašky a hned potom sbalila své nejlepší spodní prádlo. Na okamžik se zamyslela a už beze strachu vykřikla na A-su, aby zůstala dole, a začala jí shazovat šaty a pláště.

A-su nakrčila nos a ani se nepohnula. MacStruan, který se objevil opodál, jí nadávkami donutil, aby se rozhýbala, a ukázal přes ulici k jejich molu, kde už úředníci hlídali krabice papírů, zásoby a pušky, a kam upocený Vargas a s dalšími přinášeli další a další balíky. MacStruan se rozhodl, že účty, stříbro a některé dokumenty nechá v podnikovém železném trezoru.

"Ty běhno bez matky, A-su!" zařval na ni dokonalým kantonským dialektem. "Odneseš věci tchaj-tchaj tamhle, budeš je hlídat a zůstaneš tam, i kdyby se na tebe řítily pekelné ohně, nebo dostaneš takový výprask na chodidla, že ti tam zůstanou jen kosti!" Okamžitě uposlechl. "Angelique," zavolal s úsměvem, "máme dost času, zůstaňte v teple, dokud vás nezavolám."

"Díky, Alberte." Uviděla Gornta, jak na ni hledí z vedlejšího okna. Zamával jí. Odpověděla stejně. Už se ničeho nebála. Albert ji bude včas varovat, bezpečí najdu na ulici nebo na člunech, které se shromažďují u břehu. Hlavu měla čistou. Už dříve se rozhodla, jak postupovat vůči Andrému, Skyeovi a té ženské v Hongkongu. A co zítra řekne Gorntovi a jak bude jednat dál.

Pobrukovala si veselou Mozartovu melodii, vytáhla kartáč a posadila se před zrcadlo, aby mohla s klidným srdcem předstoupit před kohokoli. Bylo to jako za starých časů. A teď, co si vezmu na sebe, co se v téhle situaci hodí nejlépe?
* * *

Raiko procházela za ramenatým sluhou mezi troskami svého hostince. Muž nesl petrolejku a postupoval opatrně. Kde mohl, stoupal na nášlapné kameny a vyhýbal se hromádám popela, které žhnuly příliš jasně jako varování ve tmě a jež dál rozdmýchával horký, štiplavý vítr. Obličej měla černý od sazí, vlasy plné popela a prachu, kimono špinavé a rozedrané. Oba si natáhli masky, ale přesto pořád pokašlávali a odfrkovali si. "Víc doleva," nařídila chraplavě, jak měla sucho v krku, a pokračovala ve své obhlídce. Jenom kamenné rohy chatek, úpravné čtverce nad popelem, ukazovaly, kde dřív bydleli lidé.

"Ano, paní." Opatrně se vláčeli dál.

I přes kvílení větru občas zaslechli, jak na sebe lidé volají, sténají bolestí a pláčou, i jak zní vzdálené hasičské zvony z vesnice a cizinecké čtvrti, kde dosud zuřil oheň. První paniku už překonala. Požáry se stávají. Je to dílo bohů. To je však vedlejší, hlavně že jsem přežila. Zítra zjistím, co způsobilo oheň, jestli to byl výbuch, jak tvrdí někteří lidé, jenže tenhle odporný vítr si umí s lidským sluchem ošklivě pohrávat. Možná to byla jen špatně postavená nádoba s petrolejem, která spadla do kuchyňského ohně a odtud se plameny rozšířily. Hostinec U Tří kaprů je zničený. Ostatní také, skoro všechny. Ale na mizině nejsem, zatím ne.

Ze tmy vystoupila skupina kurtizán a služek, mnohé z nich plakaly, některé měly ožehlé tváře. Poznala v nich ženy od Zeleného draka. Žádná nepatřila k jejím děvčatům. "Nebrečte," nařídila jim. "Běžte k Šestnácti orchidejím, tam se všichni scházejí. Ty neshořely a zůstalo v nich dost místa na spaní pro všechny, i jídlo a pití. A pomáhajte zraněným. Kde máte svou mama-san?"

"Neviděly jsme ji," vzlykla odpověděla jedna z dívek. "Právě jsem se starala o zákazníka a nemohla jsem dělat nic, jenom utíkat a schovat se do podzemního krytu."

"Dobrá, tak honem, tímhle směrem a buďte opatrné," nakázala jim Raiko. Byla sama sebou spokojená. Když se před dvěma roky Jošiwara stavěla a cech určoval budoucí mama-san - se souhlasem, finančně velmi nákladným, příslušného oddělení bakufu - navrhla, aby si všechny čajovny pořídily u hlavní budovy ohnivzdorný sklep, jakýsi cihlový trezor na cenné předměty pod úrovní země. Ne všechny mama-san souhlasily. Mnohé tvrdily, že je zbytečné takhle zvyšovat náklady. Teď už na tom nezáleží, je to jejich ztráta. Zítra se ukáže, kolik si jich bude stěžovat na osud a zoufat si, že se neřídily mým příkladem.

Před chvílí si zkontrolovala svou podzemní skrýš. Schůdky vedly k dvěma chráněným železnými plechy. Vnitřek zůstal nedotčený. Všechno cenné zůstalo v bezpečí, všechny smlouvy, dokumenty, stvrzenky o dluzech, o penězích uložených u Gjókojamy a potvrzenky z banky, směnky, ba dokonce i nejlepší ložní prádlo i kimona - vlastní i jejich dam - vše vypadalo jako nové, dobře zabalené v pytlích. Od počátku trvala na tom, aby se všechn drahý textil, který se toho večera nepoužíval, ukládal pod zemí. Vždy to vyvolávalo protesty, že jim zbytečně přiděluje práci. Od zítřejšího rána si už žádná stěžovat nebude, pomyslela si.

Ke své nesmírné úlevě měla přehled o téměř všech svých dámách, služebnictvu i zákaznicích. Zatím chyběli jen Fudžiko, Hinode, Teko, Furansu-san a Taira, dva posluhové a dvě číšnice. Ale nelámala si s tím hlavu. Určitě jsou někde v bezpečí. Jeden ze sluhů zahlédl gaidžina, snad dva, jak utíkají k bráně.

Namu Amida Bucu, modlila se, jen aby bezpečně vyvázli. Ještě štěstí, že jsem byla dost rozumná a trvala na tom, aby si všichni nacvičili, jak se mají zachovat v případě požáru.

Vzala si ponaučení ze zkázy edoské Jošiwary před dvanácti lety. Tehdy málem sama zahynula i se svým zákazníkem, bohatým obchodníkem s rýží, který pracoval pro Gjókojamy. Zachránila ho tím, že ho vyburcovala z opilecké apatie a s nasazením vlastního života ho vytáhla ven. Když prchali zahrady, náhle je obklíčil oheň a oni nemohli dál. Zachránili se však před smrtí tím, že se zoufalou urputností vyhloubili v měkké hlíně příkop nožem, který měla ukrytý v obi, a počkali, až se požár přes ně přežene. Přesto utrpěla popáleniny na velké části zad a nohou, a to znamenalo konec její dráhy kurtizány.

Onen zákazník však na ni nezapomněl, a když se uzdravila natolik, že mohla zase chodit, promluvil si s vedením Gjókojamy, která jí půjčila dost peněz, aby si mohla zřídit vlastní čajovnu, a odešel za jinou dámou. Investice se jim vrátila pětinasobně. Při onom požáru zahynula stovka kurtizán, šestnáct mama-san a bezpočet zákazníků a služebnictva. Ještě víc obětí si vyžádala podobná pohroma v kjótské Šimibaře. A stovky dalších při podobných katastrofách po celá staletí. Jen pár let poté, co mama-san Gjóko postavila první Jošiwaru, zničil ji zvlášť rozsáhlý, který si v Edu vyžádal sto tisíc lidských životů. Za dva roky stála znovu a opět prosperovala, znovu vyhořela a znovu byla postavena, a to pak opakovalo stále dokola. A teď, stejně jako tenkrát, si Raiko přísahala, že svůj podnik přestaví, aby byl ještě pěknější než dřív.

"Šestnáct orchidejím leží tímhle směrem, paní, že ano?" Sluha zaváhal, jak mezi oblaky kouře ztrácel orientaci. Kolem sebe nerozeznávali nic, jen žhavé uhlíky a popel, několik kamenných podstavců, na nichž kdysi stály chatky, nikde však ani stopy po někdejších klikatých cestičkách a kamenech, které by je vedly. Vtom prudký závan větru odvál popel a odhalil základy a kamenného draka popraskaného žárem. Poznala jej a uvědomila si, kde jsou. U bungalovu, který patřil Hinode.

"Musíme o kousek ustoupit," poznamenala, ale vtom jí něco padlo do oka. Záblesk. "Počkej! Co je to?"

"Kde, paní?"

Počkala. Vítr opět rozdmýchal uhlíky a zase se něco zablesklo, kousek dál a napravo. "Tamhle."

"Aha, ano." Zčernalou větví bez listů pečlivě očistil cestičku, postoupil vpřed, zvedl lampu a zadíval se před sebe. Další opatrný krok a potom rychle couvl, protože poryv po něm mrštil snop jisker.

"Pojď zpátky, prohlédneme si to zítra."

"Okamžik, paní." Rychle větví odstranil další nános popela. A úlekem vyhekl. Vedle sebe tam ležely dvě zuhelnatělé postavy a jedna držela levicí druhou za pravou ruku. To, co se zablýsklo, byl zlatý pečetoní prsten, zkroucený a částečně roztavený. "Paní!"

Zděšená Raiko stála vedle něho jako socha. Furansu-san a Hinode, určitě to jsou oni, pochopila hned, to on vždy nosíval pečetoní prsten - dokonce mi jej před několika dny nabídl.

Ale stejně rychle se jí nálada zase zvedla, když uviděla, jak se drží za ruce. Obraz, který vytvářeli ve svém lůžku z žijících uhlíků, jí připadal jako kolébka z vzácných drahokamů, rubínů, zářících, dýchajících, zkomírajících a znovu oživovaných proudem vzduchu - a takoví ti dva zůstanou až do konce času.

Je to tak smutné, napadlo ji, a z očí se jí spustily slzy, tak smutné a tak krásné. Jak tam leží naplnění mírem, jak je poženáné zemřít spolu ruku v ruce. Určitě se rozhodli, že společně vypijí jed a zemřou jako jeden. Bylo to moudré. Moudré od obou.

Otřela si slzy a zašeptala: "Namu Amida Bucu" jako poženání. "Necháme je ležet v míru a zítra rozhodneme, co dál." Ucouvla. Její slzy byly hořké a sladké zároveň, ale krása té scény ji potěšila. Opět zamířila se sluhou ke shromaždišti.

Vtom ji ovládla překvapivá myšlenka.

Jestli tihle dva jsou Furansu-san a Hinode, tak ten gaidžin, který se zachránil, je určitě Taira. To je dobře, mnohem lepší, než kdyby tomu bylo opačně. Ztrácím sice dobrý zdroj informací, ale do budoucna získávám mnohem víc. Taira a Fudžiko jsou pokornější a mají před sebou budoucnost. Jestli budu s Tairou šikovně zacházet, poví mi toho stejně.

Brzy s ním budu moci mluvit přímo, jeho japonština se lepší den ode dne, na gaidžina je už teď dobrá. Musím pro něho sehnat učitele, který by mu dával lekce a seznámil ho s politickým slovníkem, nejen jazykem souložením a plovoucího světa. Fudžiko však na víc než na tohle nestačí - a k tomu má příliš sedlácký přízvuk. Určitě se mi do budoucna spíš vyplatí, když budu investovat do něho a...

Paní i sluha se ve stejném okamžiku zarazili. Podívali se jeden na druhého a potom na jižní oblohu. Vítr ustal.

58

Středa, 14. ledna

"To je konec Jokohamy, Williame," posteskl si chraptivě generál, když se začalo rozednívat. Seděli na koních na útesu nad cizineckou čtvrtí a doprovázel je Pallidar. Dým stoupal až k nim. Generál měl odřený a očouzený obličej, potřhaný stejnokroj a rozpáranou čepici s ohořelým lemem. "Napadlo mě, že bude nejlepší, když vás pozvu sem nahoru, abyste se mohli pořádně rozhlédnout. Škoda, ale byla to vůle Boží."

"Čekal jsem, že to bude zlé, jenže tohle..." Slova utichla. Sir William oněměl. Ani jeden z nich celou noc nespál, všichni měli ve tvářích známky únavy a starostí, šaty potřhané a špinavé, nejhůře však dopadl Pallidar. Když slunce vystoupilo o něco výš na oblohu, rozevřelo se před nimi celé panorama až k Hodogaje na Tókaidó. Zprávy o obětech zatím nebyly ověřené, kolovalo jen mnoho fám a všechny byly divoké. Zatím se nepotvrdila ani příčina neštěstí. Mnozí tvrdili, že požár založili japonští žháři, ale nikdo nedokázal upřesnit, kteří Japonci a na čí příkaz. Kdo by totiž měl zájem na zničení Jošiwary?

"Nařídíš evakuaci už dnes ráno?"

Sira Williama bolela hlava z tisíců otázek a starostí. "Nejdřív se vydám na obhlídku. Děkuji, Thomasi. Pallidare, vy pojedte se mnou." Pobídl koně a zamířil se dolů. Za chvíli už před vyslanectvím přitahoval koni uzdu. "Co je nového, Bertrame?"

"Nic, pane, zatím žádná potvrzená jména ani počty."

"Hned pošlete pro staršího vesnice, šoju. Požádejte ho, aby zjistil, kolik bylo obětí, a hned za mnou přišel."

"Neumím japonsky, sire Williame. A Phillip Tyrer tady není."

"Tak ho, sakra, najděte," křikl sir William. Ulevilo se mu, že si vybil část přebytečné nervozity a obav o Tyrera, a potěšilo ho, když úslužný mladík zbledl. "A naučte se japonsky, k čertu, nebo vás vypakuju do Afriky, abyste otravoval je. Oběhnete všechny významné obchodníky, ať se tady do hodiny sejdou... Ne, tady ne, v klubu to bude lepší. No, teď je šest dvacet, tak v devět třicet. A krucinál, přestaňte se konečně chovat jako cucák a začněte uvažovat tou svou zatracenou hlavou!" Blbec jeden, dodal v duchu a odklusal už s lepší náladou.

Pod blednoucí oblohou dávali jokohanští obyvatelé dohromady trosky svých domovů a životů. Zpočátku se sir William provázený Pallidarem držel na Hlavní ulici, všechny zdravil a na jejich otázky odpovídal: "Nejdřív mě nechte, ať se porozhlédnu. Na půl desáté jsem svolal schůzi do klubu, do té doby se snad dozvím víc."

Čím víc se blížil k Opileckému městečku, tím těžší byl zápach spálených budov. Když kolem druhé hodiny v noci ustal vítr, požáry začaly uhasínat a především se už nešířily dál přes uměle vytvořené překážky. Jenom to zachránilo cizineckou čtvrt' před záhubou. Všechna vyslanectví zůstala v bezpečné zóně, stejně jako úřad správce přístavu a kanceláře i sklady nejvýznamnějších obchodníků - Struanů, Brocka, Cooper-Tillmana a dalších. Pouze Lunkchurch dopadl špatně.

Požár se zastavil přesně před kostelem sv. Trojice, který zůstal nedotčen, a sir William poděkoval Bohu za tento velice užitečný zázrak. Katolický kostel o kus dál přišel o okna a střechu, lavice zuhelnatěly a kouřící trámy připomínaly otevřenou tlamu s prohnílymi zuby. "Dobré ráno, kde je otec Leo?" zeptal se muže, který uklízel zahradu.

"Je v sakristii, pane. Přejí vám krásné ráno a jsem rád, že jste v bezpečí, sire Williame, pane."

"Děkuji. Mrzí mě, co se stalo vašemu kostelu. Svolal jsem na půl desáté schůzi do klubu. Povězte to dál, ano? Otec Leo

je samozřejmě vítaný." A zase jel dál.

Na rozdíl od vesnice a Jošiwary, kde ležely závěje čistého popela, jako kdyby to byl čerstvě napadaný sníh, ve zničených částech cizinecké čtvrti a Opileckého městečka se všude povalovala změt cihel, kamení, pokrouceného železa, zbytky strojů a nástrojů, zbraní, kovadlin a jiných výrobků, z nichž zůstal jen šrot. Odporný vřed, kterým bývala Země nikoho, byl teď uklizený, až na železný odpad, a to ho potěšilo.

Odbočil k jižní bráně. Strážní domek zmizel. V prázdnotě se už tyčila dočasná závora a samurajové nastoupili do strážní služby. "Pitomci," utrousil Pallidar. "Proti čemu stavi zátarasy?"

Sir William neodpověděl. Byl příliš ponořen do rozjímání o tom, co viděl a co by měl udělat. Na druhé straně vodního příkopu a kanálu na místě někdejší Jošiwary se hromadila klubka sedících nebo postávajících žen, kuchařů a sluhů kolem jediné budovy, která zůstala nedotčena. Jako úkryt tam lidé používali plátěné přístřešky. Samurajové stále místy hasili oheň. Něžný vánek k němu zanášel hodně pláče a vzlyků.

"Hrůza, pane," poznamenal Pallidar.

"Ano." Sir William si povzdychl a opět se přemohl - mezi jeho povinnosti patřilo jednat tak, aby byl příkladem pro ostatní a on, k čertu, se bude chovat tak, jak se od vyslance Jejeho britského Veličenstva v Japonsku očekává. "Ano, ale podívejte se tamhle, k řasu." Stanový tábor na útesu neutrpěl žádné škody. "Všichni naši vojáci jsou v bezpečí, děla v bezpečí, artilerie v bezpečí, všechna skladiště zbraní i munice bez úhony, jako by se nic nestalo. A podívejte tamhle!"

Flotila v zátoce byla nedotčená. Britské vlajky hrdě vlály na stěžních a jak jít přecházelo v den, všechny dostupné kutry převážely muže na břeh, nebo je vozily na loď, aby se tam najedli, napili a vyspali. "Všechno ostatní se dá nahradit, jenom lidi ne. Sežente pár vojáků a začnete počítat muže a koně. Do schůze v půl desáté chci vědět, kolik jsme jich ztratili. A pohněte kostrou."

"Ano, pane. Většinu stáji otevřeli včas a koně vyběhli na závodiště nebo na útes. Zahlédl jsem tam i Sergejevova hřebce s několika stájníky." Vtom Pallidar překonal pocit bezmoci a rozzářil se. "Máte pravdu, sire William, Bůh je mi svědkem, máte velikou pravdu. Pokud se nic nestalo armádě a námořnictvu, jsme všichni v pořádku, všechno je v pořádku. Díky." Odcválal.

Sir William zaměřil pozornost na vnitrozemí. Co má dělat? Co má dělat? Kůň vycítil jeho nervozitu, zahryzl se do uzdy a začal hrabat kopytem.

"Dobré jitro, sire William." Jamie McFay, sinalý únavou, se k němu blížil od trosek budovy, z níž zůstala jen hromada pokroucených kovových konstrukcí a zbytky posteli, skříní a zuhelnatělého dřeva. Šaty měl poničené, místy propálené a vlasy rozcuchané. "Kolik máme mrtvých? Jaký je poslední stav?"

"Nic ještě není jisté. Dobrý Bože... Tak tohle má být všechno, co zůstalo z budovy Guardianu a tiskařských strojů?"

"Asi ano. Ale podívejte." Jamie podržel uzdu a podal mu špatně potištěný list papíru s rozmazanými titulky, které křičely: Jokohama v plamenech. Podezření ze žhářství. Struanovi a Brockovi nedotčení. Armáda, námořnictvo a celé loďstvo v bezpečí. Předpokládají se těžké ztráty v Jošiware a ve vesnici. Pod tím krátký článek, který sliboval, že odpoledne vyjde další číslo, a omlouval se za špatnou kvalitu tisku.

"Nettlesmith stojí tamhle." Pod neumělým přístřeškem viděli Nettlesmithe, neupraveného a špinavého, jak s námahou ovládá ruční tiskařský lis, zatímco jeho zaměstnanci třídí literu a vybírají z popela vše použitelné.

"Doslechl jsem se, že jsi vytáhl pěkných pár vesničanů z domků a zachránil jim život, Jamie."

Jenže tomu stále činilo potíže uvažovat klidně. Nejasně si uvědomoval, že nenašel Nemi, ani o ní neslyšel žádné zprávy, o ostatních však nevěděl o nic víc. "Moc si na to nepamatuji, všude byl zmatek - ostatní dělali totéž, nebo třeba pomáhali lidem do nemocnice..." Hlava se mu točila únavou. "Včera v noci se povídalo, že se pohřešuje Phillip. Je to pravda?"

"Nevím. Doufám, že ne, ale také se mi to doneslo." Sir William si hlasitě vydechl. "Slyšel jsem to, ale kluje tu hodně fám a já se naučil fámám nevěřit. V Jošiware údajně zemřeli Sergejev a André, ale před chvílí jsem ho potkal, tedy Sergejeva. A tak jsem si řekl, že radši počkám." Ukázal na list novin. "Můžu si to nechat, Jamie? Díky. Svolal jsem schůzi na půl desáté, abychom se poradili, co máme dělat. Tvé názory by byly velice cenné."

"Není o čem mluvit. Jsem odrovnaný."

"Je toho hodně, o čem si musíme promluvit, Jamie. Armáda a námořnictvo..." Sir William se zadíval stranou a smekl klobouk. "Dobré ráno, slečno Maureen." Měla na sobě stejné šaty, ale byla čistá a svěží a pěkně se usmívala.

"Dobré ráno přejí, sire William, moc mě těší, že jste v pořádku vy i vyslanectví. Dobré ráno, lásco." Její úsměv ho teď zahřál ještě víc. Zavěsila se do Jamieho, ale dávala si pozor, aby nepřehnala vstřícnost a nepolíbila ho, třebaže měla sto chutí to udělat. Vypadal tak pěkně ve svých propálených šatech, neoholený a ustaraný a nepříhodilo se mu nic zlého, co by nevyléčila horká polévka, teplá whisky a pořádný spánek.

Než ho našla, hodně lidí jí vyprávělo o tom, jak statečně se v noci zachoval. Ona sama strávila mnoho času uklidňováním paní Lunkchurové a Swannové, jejích manželů a ostatních, kdo se šli u Struanů, rozdělováním dávek démona alkoholu, jak její matka nazývala lihoviny - byť ne v otcově přítomnosti - ošetřováním popálenin a odváděním zraněných k Hoagovi a Babcottovi, kteří si zřídili polní ordinace v těsné blízkosti nejhůře postižených míst. "Vypadáš dobře, Jamie, jenom jsi unavený."

"Ne víc než ostatní."

Sir William si uvědomil, že je na obtíž - a vlastně začíná žárlit - a tak zasalutoval svým jezdeckým bičíkem. "Zatím na viděnou, Jamie. Slečno Maureen."

Dívali se za ním, jak odjíždí. Její ruka a blízkost byly Jamiemu příjemné. Najednou na něho padl smutek a obavy z budoucnosti, otočil se a objal ji se vši svou zoufalostí. Roztála v jeho náruči. Zalila ji vlna štěstí a byla ráda, že mu může předat svou sílu.

Po chvíli Jamie cítil, že už zase dokáže klidně uvažovat, že se mu vrací odvahy, a pocit, že potřebuje oporu, ustupuje. "Děkuji, nemůžu tomu uvěřit, ale díky tobě jsem zase ožil, děkuji." Vzpomněl si na Tess a pět tisíc, které z ní vyždímala Maureen, i na její slova, že zítra nebude tak zle a jeho radost explodovala: "Proboha, Jiskřičko," rozzářil se a znova ji objal, "máš pravdu. Žijeme, máme štěstí, všechno bude zase dobré, a to všechno jen díky tobě."

"Teď přeháníš, chlapče," odpověděla a pousmála se. Ještě ho nechtěla pustit. "To se mnou nemá nic společného." To spíš s Bohem, napadlo ji, to je Jeho zvláštní dar nám ženám a stejně tak Jeho dar mužům, aby v mimořádných chvílích udělali totéž pro ženy. "To je jen život." Řekla život, ale stejně tak mohla použít výraz láska, ale neučinila tak, přestože si tím byla naprosto jistá.

"Jsem na tebe hrdý, holčičko. Včera večer jsi byla skvělá."

"No ale já jsem neudělala vůbec nic. Pojď, je načase, aby sis zdřímnul."

"Na spaní teď není kdy."

"Zdřímněš si před schůzí. Probudím tě hrnkem čaje. Můžeš spát v mé posteli. Albert říká, že je to náš pokoj, na jak dlouho chceme. A všechny ostatní vyhodím."

I přes únavu se rozesmál a zeptal se: "Co budeš dělat ty?"

Objala ho. "Budu tě držet za ruku a povídat ti pohádky na dobrou noc. Tak už pojď."

* * *

Tyrer otevřel oči a zjistil, že je v pekle. Bolela ho každá kost, každý nádech mu rval prsa, oči ho nesnesitelně pálily a kůže svrběla. Ve štiplavé, zakouřené tmě viděl, jak ho pozorují japonské obličejy bez těl, dva, jak se jim ústa kroutí v krutém posměšku, a čekal, že každou chvíli vytáhnou vidle a začnou ho znovu mučit. Trhl sebou a zasténal utrpením. V mlze uslyšel nejprve japonská a po nich i anglická slova: "Taira-sama, vstávat, vy v bezpečí."

Mlha, která mu zastírala mozek, se rozplynula. "Nakama?"

"Ano. Vy v bezpečí."

Teď pochopil, že světlo vychází z petrolejky, a zdálo se mu, že leží v nějaké jeskyni a Nakama se na něho usmívá. A stejně tak i druhá tvář. To bude Saito! Nakamův bratranec, co se zajímá a loď... Ne, to není Nakama, je to vrahoun Hiraga!

Trhl sebou, aby se zvedl, ale hned se znovu zhroutil na stěnu podzemní chodby, bolest hlavy ho na okamžik oslepila, kašlal a kašlal, chuť žluči a odporný čoud ho nutily těžce lapat po dechu. Když už z něho nic nevycházelo a křeče ustoupily, ucítil šálek u svých rtů. Hltavě se napil ledové vody a rozkašlal se. "Promiňte," zamumlal. Hiraga mu znovu přitáhl pokrývku kolem propáleného kimona na spaní. "Díky."

Za minutku začal pravidelně dýchat a prázdnotu v jeho mozku vystřídal kaleidoskop obrázků přecházejících v jiné, hořící stěny, Hiraga, jak ho vytahuje z plamenů, jak běží, padá a kdosi mu pomáhá vstát, kolem něho se hroutí čajovny, keře jim vybuchují do obličejy, nemůže dýchat, dusí se, nemůže dýchat a Hiraga křičí: "Honem, tudy... ne, tudy, zpátky ne, tudy...", jak něco ztrácí, znovu se sbírá, utíká tudy a tudy, nechává se vést mezi ohnivými zdmi před ním, za ním i vedle něho, jak ženy křičí, dým, potom ústí studny, plameny po něm sahají, jsou skoro u něho: "Dolů, honem dolů, rychle," jak se tam shýbá, oheň žhne, světlo pod nimi, kruh v temnotě, Saitův obličej a pak jako blesk...

Fudžiko!

"Kde je Fudžiko?" vykřikl tehdy.

Marně lapal po dechu, ale Hiraga překřičel burácející plameny: "Honem dorů, ona mrtvá v pokoji, Fudžiko mrtvá, když vás najít... Honem, nebo vy mrtvý!"

Jasně si na to vzpomínal. Vydrápal se ze studně a začal se vracet. Požár zuřil ještě nespoutaněji než dříve, čekala ho jistá smrt, ale musel Fudžiko najít, aby měl jistotu, a pak ležel na břiše a v krku cítil hroznou bolest, pokusil se zvednout, vedro bylo příšerné a on neviděl nic než hranu dlaně, která přilétla ze strany na jeho krk. "Vy... Já jsem běžel pro ni, ale vy jste mě zastavil?"

"Ano. Nemožno zachraňovat. Fudžiko mrtvá, promiňte, já sám vidět. Ona mrtvá, vy taky, kdyby vy jít zpátky, proto bít vy a přinést sem. Fudžiko mrtvá v pokoj." Hiraga to řekl netečně, ale dosud Tyrerem pohrdal, protože ohrozil životy jich obou kvůli takové hlouposti. Sotva mu zbyl čas přehodit si Tyrera přes rameno a slézt dolů. Přitom málem uklouzl a jen s neskutečným štěstím si zachránil vlastní život. A vztekla si pomyslel, že přece i člověk, který je ze všech nejvíce baka, si musí uvědomit, že nemá sebemenší naději, aby ji našel a přežil, když celou zahradu čajovny zachvátily plameny. A i kdyby snad nezahynula hned po výbuchu, do té doby by už uhořela alespoň patnáctkrát. "Jestri nebít, vy mrtvý. Je mrtvý dobrý?"

"Ne." Tyrera přemohla vlna zármutku. "Promiňte, zase vám vděčím za svůj život." Promnul si obličej a marně se pokoušel zaplašit trýzeň. Fudžiko je mrtvá, Bože, ach, Bože! "Promiňte Naka... Hirago, kde to jsme?"

"Chodba. U Tři kapry. Jít do vesnice, pod prot, příkop." Hiraga mávl rukou nahoru. "Teď už je den."

Tyrer se s námahou zvedl. Když se napřímil, cítil se o něco lépe. Denní světlo, které dopadalo dolů z ústí studně, tlumil dusivý dým, bylo však jasně patrné, že svítá.

"Dózo." S úsměvem mu Akimoto podal bederní roušku a náhradní kimono.

"Dómo," poděkoval Tyrer celý vyděšený z toho, jak jeho vlastní bylo zničené. Na nohou měl popáleniny, i když nepříliš vážné. Hiraga vystoupal po chatrném žebříku a vykoul ven, žár ho však hned zahnal zpátky.

Vrátil se tedy do tunelu a řekl: "Není dobré. Moc horko. Tady." Znova mu nabídl vodu, za kterou mu byl Tyrer nesmírně vděčný. "Taira-sama, radši jít tudy." Ukázal do chodby. "Vy v pořádku?"

"Ano. A co Fudžiko, byla mrtvá? Jste si tím jistý?"

"Ano."

"Co se stalo? Spal jsem a pak... nebyla to bomba? Vzpomínám si... zdá se, že mě to odhodilo na stranu od... od Fudžiko. Jako by něco vybuchlo pod domem. Ano, bylo to tak, a proč ten požár, proč všechno hořelo?"

Akimoto se s úsměvem dotkl Tyrera a řekl japonsky: "Tatra-sama, měl jste štěstí. Nebýt Hiragy, byl byste mrtvý. Rozumíte?"

"Hai, wakarimasen." Tyrer se obřadně uklonil Hiragovi a dodal japonsky: "Děkuji, Hiraga-sama, zase dluh. Děkuji za život." Svět se s ním zatočil. "Promiňte, dřív odpočinout." Nejistě se posadil. "Co stalo?"

"Budeme mluvit Ingeriš. Proč požár? Špatný črověk mít bomba. Uděrat požár tady, vítr vzít oheň do Jokohama a..." Tyrera ta slova tak vyděsila, že se úplně probral. "Cizinecká čtvrť je také zničená?"

"Nevím, Taira-sama. Není čas dívat, are Jošiwara pryč, myslím, vesnice také. Možná Jokohama také."

Tyrer se s námahou zvedl na nohy a zamířil ke studni.

"Ne, nahoru ne, tudy." Hiraga rozsvítil další petrolejku. "Vy za já, ano?" Japonsky se obrátil na Akimota: "Zůstaň tady. Doprovodím ho kus cesty, chci se rozhlédnout, jak to dopadlo. Hned se vrátím." Vykročil napřed dolů do chodby a zase se rozhovořil anglicky: "Špatný črověk mít oheňový bomba. Chtít zranit gaidžin. Vítr od jih děrat marý oheň verký oheň."

Tyrer okamžitě pochopil význam jižního větru: "Můj Bože, všechno je tady tak hořlavé, že takový požár ani jinde být nemůže. Můj Bože, jestli..." Zastavil se, celý zoufalý obavami. Po stěně chodby stékala voda. Nabral si ji trochu do dlaní, aby si zchladil hlavu. To mu pomohlo. "Promiňte, pokračujte. Špatný člověk? Jaký špatný člověk?"

"Špatný črověk," opakoval Hiraga pochmurně. Sám nevěděl, co si má myslet. Na jedné straně se zlobil, že Takeda převzal iniciativu a zničil jeho útočiště, ale zároveň ho potěšilo, když se přesvědčil, jak úspěšně účinkovaly zápalné bomby. Jestliže foukal jižní vítr a Jošiwara vyhořela, musely lehnout popelem i vesnice a domy gaidžinů. A jestliže padla základna gaidžinů, nezbude jim nic než odejít, přesně tak, jak předpovídal Ori a po něm i Kacumata. Sonno džoi udělalo velký krok vpřed.

Asi před hodinou se pokoušel vylézt ze studně a rozhlédnout se po Opileckém městečku, ale nesnesitelný žár ho zahnal dolů. Snad už se cihly ochladily natolik, aby si konečně mohl ověřit rozsah zkázy. Ještě se nevzdal naděje. Musí se dohodnout s Tyrerem.

Úspěch jeho historky závisel na tom, zda Takedu dopadli živého. Spíš se dalo předpokládat, že se uvěznit nedal, a jeho vysvětlení znělo docela logicky: "Zrý črověk chtít zničit všichni gaidžin, vyhnat z Nippon. Črověk z bakufu. Bakufu chtít všichni gaidžin pryč, Joši chtít všichni gaidžin pryč. Zapratit črověk začít oheň, říkat, uděrari šiši, i když uděrari črověk z bakufu."

"Znáte toho muže?"

Hiraga zavrtěl hlavou. "Črověk ze Sacuma, mama-san povídat."

"Raiko-san?"

"Ne, Wakiko, jiný hostinec." Jméno si Hiraga vymyslel. Došli k vodě. "Radši sundat šaty, bezpečný." Svlékli se a s petrolejkou v ruce překonali překážku. Na druhé straně si Tyrer pečlivě znova uvázal bederní roušku a oblékl kimono, zatímco Hiraga rozváděl myšlenku, jak je bakufu zákeřné a jak bude všechny obviňovat, róniny a šiši, ale že to naplánovali a připravili Andžó, rada starších a zvláště Joši.

Tyrerovi to připadalo velmi logické. Velice. Opět někdo ze Sacumy, jeden ze Sandžiróových pekelníků.

Když došli na konec chodby, Hiraga ukázal k ústí studny. "Stejný jako druhá strana. Nejdřív já podívám." Podal Tyrerovi lampu a vyšplhal nahoru. Cihly dosud nevychladly. Opatrně vykoul. Z toho, co uviděl, se mu zatočila hlava. Teď mohl ze Země nikoho dohlédnout až k moři, přes někdejší Opilecké městečko, přes místa, kde kdysi stávala vesnice, skoro až na sever. Mnoho budov gaidžinů vyvázlo nepoškozených, ale to ho netrápilo. Jokohama prostě přestala existovat. Vrátil se dolů.

"Co se stalo, Hiraga-sama?"

"Vy jděte podívat. Teď jděte, přiter. Hiraga nepůjde, nemůže - - samuraj pořád hřdat."

Tyrer se podíval do hnědých očí, kterého ho upřeně pozorovaly. Tenhle podivný cizinec nasadil svůj život, aby ho zachránil. A zachránil ho už podruhé. Co víc může člověk udělat pro přítele než pro něho nasadit život? "Vím, že bez vás bych byl mrtvý. Dlužím vám život. Poděkovat nestačí."

Hiraga mlčky pokrčil rameny.

"Co budete dělat?"

"Prosím?"

"Kdybych vás chtěl vidět, spojit se s vámi."

"Já tady, Taira-sama, nezapomenout Joši prátit cena za má hrava, ne? Prosím, neříkat o chodba. Bakufu a Joši moc chtít já. Když Taira-sama říkat o chodba, já brzy mrtvý, nebýt místo na útěk."

"Nikommu to neřeknu. Jak vám můžu dát zprávu?"

Hiraga se zamyslel. "Západ slunce, vy přijít sem, mluvit dorů. Já tady doba západ slunce. Rozumíte?"

"Ano." Tyrer mu podal ruku. "Nemusíte mít strach, nikomu to nepovím a pokusím se vám pomoci." Hiragův stisk byl pevný.

* * *

"Phillipe, Phillipe, můj chlapče, díky Bohu, že jsi z toho vyvázl." Obličej sira Williama se rozzářil úlevou. Pospíchal, aby ho objal. "Povídalo se tady, že jsi uhořel v Jošiware. Pojď a posad' se, chlapče." Pomohl mu do nejlepšího křesla v kanceláři přímo u krbu. "Můj Bože, vypadáš hrozně. Co se ti, k čertu, stalo? Potřeboval by ses napít! Hned dostaneš brandy."

Tyrer se svalil do křesla a hned se cítil lépe. Nejdřív se zděsil a ještě hůř se cítil, když na břehu zahlédl hlouček lidí s obvazy a popáleninami. Nikdo však nehovořil o mrtvých, a když zjistil, že vyslanectví, Struanovi a Brockovi a všechna další klíčová místa vyvázla bez úhony - stejně jako vojenské ležení a flotila - značná část obav z něho spadla. Zdálo se mu, že nikdo ani netuší, kolik lidí vlastně přišlo o život, a tak rychle spěchal sem. Pořád si upil z nabídnuté skleničky.

"Zastihlo mě to akorát v Jošiwaře. Byl jsem tam, hm, se svou přítelkyní a ta, víte, je mrtvá." Znovu ho zaplavil zármutek jako přílivová vlna.

"Bože, to mě moc mrzí. A co je divné, ten váš druhý přítel, Nakama nebo Hiraga, jak se vlastně jmenuje, je také po smrti."

"Cože, pane?"

"Ano," řekl sir William, posadil se do protějšího křesla a spokojeně pokračoval: "Identifikovali jsme ho. Hlídka ho zahlédla v Zemi nikoho, právě když začínal požár v Opileckém městečku. Zpočátku ho považovali za nějakého darebáka, který přišel rabovat, a začali ho honit, ale nakonec ho poznali, postřelili ho, aby jim neutekl, jenže - a to si jistě nedovedeš ani představit - ten šílenec vstal a vrhl se do hořícího domu, do starého skladu petroleje. Seržant říkal, že hned chvíli na to došlo k hroznému výbuchu a celé to místo vyletělo do povětří."

"To není možné..."

"Ano, vypadá to nepravděpodobně, že by se takhle vrhnul do pekla, bláznivě, to by neudělal nikdo. Bohužel dva chlapi, kteří se ho pokoušeli dohonit, přišli také při tom výbuchu o život. Ztracená škoda. Jestli to skutečně způsobil nějaký zhář, určitě to byl Nakama, i když mi to celé připadá dost přitažené za vlasy. Ale ať už to bylo jakkoli, vybuchoval jeden sud s petrolejem za druhým." Neušlo mu, jak je Tyrer nervózní a jak pobledl, a pocítil s ním soucit.

"Je mi tě líto, Phillipe, škoda že je mrtvý, protože vím, že jsi ho měl rád, ale jinak mě to vůbec nemrzí - byl to vrah a my alespoň budeme mít pokoj od Jošihó, ne?" Očekával, že s ním Tyrer bude souhlasit, ale před sebou viděl jen netečnou tvář. "Promiň, určitě to je pro tebe další rána vedle... tamté. Musí to být hrozné, vid'?"

Tyrera to vyvedlo z míry, nemohl si v hlavě srovnat Hiragovu údajnou smrt. "V té Jošiwaře, ano, ano, bylo." Právě se chystal sira Williama upozornit na jeho omyl, jenže ten ho nepustil ke slovu.

"Musím ti říct, Phillipe, že jsme měli neuvěřitelné štěstí. Armáda i námořnictvo to přestály bez větších škod a pokud vím, přišli jsme jen o jednoho člověka z naší komunity, ale stále si to ještě ověřujeme. Nepotkal jsi вчера v Jošiwaře někoho z našich lidí?"

"Ne, pane, nikoho z našich, ne." Tyrer se marně snažil přinutit svůj mozek k normální činnosti. "Ani živáčka. Víte, já..."

"Ztraceně! Je hrozně složité všechny vystopovat, abychom zjistili přesný počet. V Opileckém městečku to vypadá beznadějně, ale i tam si to prý odskákal jen pět šest pobudů, jenže u žádného z nich ani nevím, jak se jmenoval - je to samý George, Tom nebo Charlie. A naštěstí i všechny dámy paní Fortheringillové jsou v pořádku. Stejně mě překvapuje, že jsme z toho takhle vyvázli. Kdyby nepřestal foukat vítr... Naštěstí ale přestal a díky Bohu za to. Všiml sis, že to přežila i Svatá zadnice? Samozřejmě, škody dosáhnou stovek tisíc liber, ale zaplat' Pánbůh za pojištění, vid'?" Tak dopij a běž si zdímnout. Když se to tak vezme kolem a kolem, stejně jsme s tím Nakamou měli štěstí, mohla se z toho vyklubat velká diplomatická katastrofa. Tak já půjdu, musím si promluvit o plánech s naší obcí. Lehni si, dokud se nevrátím a..."

Zaklepání. Bertram oznámil: "Přišel šoja, sire William."

"Skvělé načasování. Pusť ho dál. Phillipe, než půjdeš, můžeš mi tlumočit. Pojd'te dál, pojd'te dál, pane šoja."

Vesnický starší se obezřetně uklonil.

"Můj pán vás zdravít, šoja," překládal Phillip, stále ještě omámený a myšlenkami jinde. Zoufale si přál zalézt do postele a všechno si v klidu promyslet. "Prosím, vy říkat, kolik ztratit při oheň?"

"Prosím, poděkujte mu za laskavost, ale prosím, nezatěžujte se našimi problémy." Otázka ho překvapila, protože do toho gaidžinům nic nebylo. Jakou asi na mě šíjí boudu, napadlo ho.

"Můj pán říká, kolik ztratit?"

"Ach, promiňte, ale přesným počtem si nejsem jistý. Pět rybářů a dvě rodiny odešly na onen svět," odpověděl šoja zdvořile. Ten údaj si samozřejmě vymyslel, když se ho vůdce gaidžinů zeptal přímo. Ve skutečnosti z jeho lidí neztratili žádného z dospělých ani dětí, dokonce ani žádný člun, protože všichni byli varováni včas.

"Můj pán říká, lituje. Může on pomoci vesnice?"

"Aha! Ano, prosím, poděkujte velikému pánovi, naše vesnice by potřebovaly pár pytlů rýže a trochu peněz, hlavně potraviny nebo..." Šoja nedořekl, chtěl, aby si to zvážili sami. Není to také nějaká léčka?

"Můj pán říká, on posílá jídlo do vesnice. Prosím, říct, jak oheň začínat."

Šoju napadlo, že se asi zbláznili, když očekávají, že jim na tohle odpoví. Bylo by příliš riskantní zaplést se do politiky a ještě nebezpečnější dostat se mezi šíši a bakufu. Bylo mu velice líto, že přijde o výdělek, až zítra nebo pozítří gaidžinové odplují, ale nebylo to zase tak zlé, protože všechny jeho účetní knihy, stvrzenky a stříbro byly v pořádku, a také naštěstí uzavřel dohodu s gaidžinem Jamim, který teď pro něho ještě stoupl v ceně. Jsem si jistý, že má akuciová společnost neutrpí.

Zároveň ale nemohl neobdivovat odvahu šíši, kteří se je odváží vyhnat a obvinít bakufu ze zákeřnosti. Sonnó džoi!

Bez gaidžinů nám tady bude lépe. Radši ať je zavřou na ostrůvek Dešima u Nagasaki jako v minulosti. Sám si v Nagasaki otevřu odbočku a připravím se na jejich návrat. Jestli vůbec někdy přijdou.

"Promiňte, ale pravděpodobně to způsobil rozlitý olej v kuchyni," prohlásil s pokornou úklonou. "Jenom v Jošiwaře se vaří v noci, u nás ne. Promiňte, ale nic víc nevím."

"Můj pán říká, ten člověk Nakama nebo Hiraga, šíši, kterého chtějí pan Joši, vidět vojáci a chtějí on chytit. On utéct a mrtvý v požár. Vy znáte jeho?"

Šojova opatrnost se ztrojnásobila, i když se sám k své radosti doslechl totéž. "Prosím, promiňte," zakuňkal, "Znám ho jenom jako zákazníka, nevím, že by byl šíši. Mrtvý? To je skvělé, že je vrah mrtvý. Skvělé!"

Sir William si povzdychl. Unavovalo ho takhle se vyptávat. "Poděkuj mu a pošli ho pryč, Phillipe."

Starší se s úlevou vzdálil. Sir William řekl: "Tak už běž. A v poledne buď připravený na odjezd!"

"Kam, pane?"

"Do Kanagawy, na schůzku s Jošim. Copak jsi zapomněl?"

Tyrer byl dočista vyvedený z míry. "Ale on nás tam určitě nečeká," namítl slabě. Z představy, že bude muset překládat nekonečné jednání a přesně vyjádřit nuance smlouvy, se mu chtělo zvracet. "Určitě ne!"

"A právě proto tam půjdeme," rozzářil se sir William. "Trochu ho zaskočíme, ne? Jsme přece Britové, a ne žádné připitomělé panenky. Potkala nás menší nepříjemnost, trochu jsme klopýtli." Oblékl se do pláště. "Takže v poledne, v nejlepším fraku a cylindru."

"Ale on se neobjeví. Po tomhle určitě ne."

"Ano, ale bude to on, kdo ztratí tvář, ne my."

"Nemůžu, sire William, ne jako tlumočník. Jsem... jsem unavený a prostě nemůžu, ne, dnes ne."

"Obávám se, že budeš muset. Prostě se přemůžeš a bude to."

Tyrer spatřil chladný úsměv. A rozpoznal v něm neústupnost. "Promiňte, ale nemůžu, pane. Mám toho dost. Požádejte Andrého, aby za mě zaskočil, ostatně to umí líp než já."

"Nic jiného ti nezbude," vysvětloval sir William bez humoru. "André Poncin je mrtvý."

Tyrer se málem zhroutil. "To není možné... Jak to?"

"V Jošiwafé. Doslechl jsem se o tom, než jsi přišel, proto mi tak spadl kámen ze srdce, když jsem tě uviděl." To siru Williamovi připomnělo zapečetěnou obálku, kterou si André nechal u něho v trezoru vyslanectví s tím, aby ji v případě jeho násilné smrti otevřel. "Henri ho identifikoval, jestli se dá taková mrtvola vůbec poznat. Podle pečetiho prstenu..." Ta představa se mu vůbec nezamlouvala. "No, prostě ten ubožák shořel na popel ve své garconière. Vyrozuměl jsem, že ji měl ve stejné čajovně jako ty, jen o pár metrů dál. Řekl bych, že jsi měl mimořádné štěstí, Phillipe. V poledne buď připravený."

Vyšel ven na ulici a zamířil ke klubu. Lidé se tam scházeli ze všech stran. Prohlédl si budovu Struanů a byl vděčný, že se jí nic nestalo, a Brockovým také ne. Je to dobré znamení, pomyslel si, jedni z nich jsou teď Vznesený dům a Brock vydělal na tom, že tu má Gornta místo Norberta. Zhlédl v okně Angelique, zamával jí a ona jemu také. Ubohá Angelique, jestlipak jí už Henri pověděl o André? Vtom však zaslechl i z velké vzdálenosti povyk v klubu, obvyklé výkřiky, kletby a cinkot skleniček, a tak si povzdechl a zahloubal se nad cizineckou čtvrtí.

Jakmile vstoupil dovnitř, nastalo ticho. Klub byl přeplněný, lidé se tísnili i na schodech přede dveřmi. Před ním se rozevřela úzká ulička mezi hustým a zpoceným davem a tou prošel na své obvyklé místo poblíž baru, aby se pozdravil s dalšími vyslanci, Seratardem, Erlicherem a Sergejevem, který měl ovázanou popálenou část obličeje a ruku na pásce. Dostavili se všichni důležití i mnoho těch nedůležitých, někteří s obvazy a zlomeninami, ale všem svítily obličeje. Pár opilců už vynesli ven.

"Dobrý den. S velkým potěšením vám oznamuji, že jsme měli veliké štěstí..."

Přerušily ho posměšky a výkřiky: "Prd, sem na mizině... Co to kecáš, proboha?... Nechte ho domluvit... Vymejšli si, copak neviděl... Tak držte hubu, sakra..."

Počkal a pak pokračoval mnohem přísněji: "Opravdu jsme měli štěstí, potvrdilo se, že zahynul jenom André Poncin..." Zarmoucený šepot, protože si hrou na klavír vysloužil značný obdiv. "...ale jinak z naší komunity nikdo. Pan Seratard identifikoval jeho tělo a pohřeb bude zítra. Bohužel jsme ztratili i dva vojáky. Také budou pohřbeni zítra. V Opileckém městěčku se stále několik lidí pohřešuje, ale nikoho z nich neznáme jménem. Armáda zůstala nedotčena, všechny střelné zbraně a munice také, také námořnictvo vyvázlo bez úhony. Opravdu jsme měli veliké štěstí a navrhují, abychom za to vzdali Bohu díky." V naprostém tichu dodal: "Požádám vojenského kuráta, aby večer uspořádal mimořádné předčítání z bible a modlitby. Všichni jste zváni. Máte k tomu nějaké dotazy?"

"A co bude s našimi podniky?" zeptal se Lunkchurch. "Já jsem vyhořel."

"Od toho jsme pojištěni proti ohni, pane Lunkchurchi." Zarazil se, protože se ozvalo zachechtání. "Co je?"

Heavenly Skye, jokohamský agent Hongkongu, kam se posílaly všechny pojistky, vysvětlil: "Promiňte, sire William, ale Barnabymu vypršela pojistka minulý týden, a aby ušetřil, tak si ji dal obnovit až od prvního příštího měsíce." Další jeho slova zanikla ve výbuchu smíchu.

"To mě mrzí. Každopádně ale dnešní poštou guvernérovi Hongkongu oznamuji, že jsem úředně vyhlásil cizineckou čtvrt' za oblast živelné pohromy pro všechny..." Nadšený souhlas a výkřiky "Výborně, Viliku," přivítaly tuto větu, neboť to zajišťovalo, že všechny nároky budou urychleně vyřízeny. "...za oblast živelné pohromy pro všechny oprávněné požadavky, které musí být doloženy a opatřeny mým podpisem, aby byly platné..."

Další bouře, tentokrát nespokojená, protože na rozdíl od některých úředníků hongkongské vlády měl sir William pověst puntičkáře a mnozí obchodníci považovali požár za příležitost, kterou jim seslala sama nebesa, aby nafoukli svůj inventář.

Když v klubu nastal dostatečný klid, dodal sladce: "Z toho se nepovolují žádné výjimky, a čím dřív se vaše nároky dostanou na můj stůl, tím dřív budou schváleny, podepsány a odeslány..." Všichni se začali hrbout ke dveřím, ale on zavolal na tak drobného muže velice silným hlasem: "Ještě jsem neskončil, sakra! Dále: Někteří pomýlení a pošetilí lidé se domnívají, že bude nejlepší, když opustí nástupiště, které jsme si tady vybudovali. Vláda Jejího Veličenstva se nehodlá stáhnout. Ani v nejmenším." Ozvaly se argumenty proti, ale chladně je odmítl: "Dále se od vás žádá, abyste si vzájemně vypomohli jako britští gentlemanové..."

"A co zatracení Yankeeové?" vykřikl kdosi a vyvolal tím pískot a křik, souhlasný i nesouhlasný.

"Pro ty to platí také," zvolal. Humor se mu začínal vracet. "Moc jich tu není, mohlo by jich být mnohem víc." Další smích. "Zachovejte se jako gentlemanové a obnovte to tu co nejrychleji. Záleží na tom. Musíme stvrdit své postavení, protože, a to je na konec to nejdůležitější, objevily se pověsti, že požár založil žhář."

"To je pravda, má musíme to také povídat."

"Podle jedné docela pravděpodobné zprávy tím žhářem byl samuraj Nakama, ten chlápek, kterého bakufu stíhá jako

revolucionáře, ačkoli pan Tyrer a já - a myslím i pan McFay - - jsme ho považovali za příjemného člověka, který nikoho neohrožoval a který pro nás byl skvělým zdrojem informací."

"To je pravda," přidal se McFay, kterého Maureenina něžná péče postavila na nohy. "Nemůžu uvěřit, že by to byl žhář, alespoň se mi to nezdá pravděpodobné."

"Ať je to, jak chce, víme určitě, že je mrtvý a že byl přistižen za podezřelých okolností. Bylo by lepší příliš se nešťourat v tom, zda byl požár založen záměrně či ne, já osobně o tom přesvědčen nejsem, ale pokud skutečně šlo o násilný čin proti nám, musíme počítat s dalšími. A pokud to byla vůle Boží, nedá se nic dělat, to je Jeho výsada."

"Amen," přitakali mu mnozí, spokojeni že jsou naživu.

"A tak mějme na paměti možné nebezpečí, ale chovejme se jako obvykle a vraťme se ke své práci. Děkuji vám, hezký den."

"A co bude s Jošiwarou a paní Fortheringillovou?"

Sir William zamrkal. Proboha, už asi stárnu, pomyslel si. Na Jošiwaru si ani nevzpomněl, i když jen díky ní byl pro většinu mužů život v Japonsku snesitelný, dokonce i lákavý. "Paní Fortheringillová bude určitě kryta pojistkou. A pokud jde o to první... Založíme fond a hned teď. Na jeden týden. Vložím do něho dvacet guinejí a hm, protože jde o postiženou oblast, vláda Jejeho Veličenstva přidá ke každé libře příspěvků jednu libru ze svých prostředků."

Za dalšího potlesku a poplácávání po zádech si na chvíli promluvil s ostatními vyslanci a k jejich překvapení jim oznámil, že schůzku s Jošim neodkládá, ale on i Seratard se s ním sejdou a že ho pozvou na soukromou večeři. Na promenádě si otřel čelo vlhké potem a spokojeně vyrazil k domovu.

"Hele, podívejte," zvolal kdosi za ním. Otočil se a s údivem a závistí se stejně jako ostatní návštěvníci klubu upřeně zadíval před sebe.

Zničený pozemek, kde stávala vesnice, zaplavili pracovití mužové, ženy i děti, čistili jej s mravenčím zápalem a usilovali o totéž: znova postavit, co lehlo popelem. Dva domky se střechou a stěnami šodži už stály, další byly hotovy už z poloviny. Mnoho lidí si přinášelo dřevo a naolejovaný papír z hromady, která vyrostla u jižní brány.

Škoda že to našim lidem nejde tak rychle, pomyslel si s úctou a uviděl, že na druhé straně příkopu, za opraveným můstkem, Rajským mostem a prozatímní vstupní branou, kývajícím se ve větru, se také pilně staví.

I z dálky viděl známé čínské znaky a dokonce i anglický překlad, který vypadal vedle křehké kaligrafie poněkud kuriózně: Naléhavá je žádost těla, musí se uspokojit.

* * *

Toho odpoledne zamířil Struanův kutr po klidném moři ke svému přístavišti v Jokohamě, kam se vracel z kanagawské schůzky s Jošim. Na stěžni se mu třepetala standarta sira Williama. Cestující odpočívali v kajutě, sir William a Seratard dřímali, Tyrer spal jako mrtvý. Bocman zatáhl za parní píšťalu, a tím požádal čluny nahromaděné kolem jejich mola, aby mu uvolnily cestu, ale místo toho se ozvaly hlasité výkřiky: "Počkej, až na tebe přijde řada!" většinou zakončené místo vykřičníku sprostou nadávkou.

Sir William otevřel oči a zavolal na bocmana: "Vysaďte nás u Brocka!" Když bocman namítl, že to by se panu MacStruanovi ani trochu nezamlouvalo, vyslanec zařval: "Dělejte, co vám říkám." Ostatní se s trhnutím probudili, Tyrer však jen něco zabručel a opět usnul.

Seratard se protáhl, zakryl si ústa a zív. "Výborný oběd, Williame, na rybě jsem si moc pochutnal." Aniž si to uvědomil, přešel do francouzštiny a dodal: "Ještě kdyby k ní bylo česnekové máslo a omáčka s petrželkou. Jenže co se dá dělat, tvůj kuchař je Angličan."

"Je to Číňan," opravil ho sir William pobaveně.

Schůzka proběhla přesně podle očekávání. Žádná nebyla. Dorazili na místo včas, počkali půl hodiny a potom si poslali pro místního guvernéra. Tyrer mu řekl, že nechápe, proč tu není pan Joši, a zeptal se, jestli se mu něco nestalo. "Není nemocný?"

"Prosím za prominutí, nevím co pan..."

"Můj pán říká, vy přepetejte, jestli urozený pan Joši zdravý. Povězte, my tady, jak dohodnuto. Jakmile on bude dobře, prosím, domluvit nový den." Tyrer se záměrně vyhnul všem opravdovým zdvořilostním obrátům. Guvernér zrudl, poklonil se jim jako nadřazeným, omluvil se a vyřít se pryč celý vztekly, že gaidžinové ještě neodjeli - pochopitelně všichni civilizovaní lidé odsud až do Eda viděli požár, a proto předpokládali, že gaidžinové, kteří tam ještě zůstali, si budou lízat rány a nasedat na lodě, aby se připojili k exodu a kalupem odpluli.

Když guvernér s doprovodem odešel, sir William nabídl, že uspořádá klidný oběd, a zavedl Seratarda do svého dobře zásobeného sklepa. "To si zaslouží oslavu, Henri. Co si dáš k pití? Včera večer jsme měli opravdu štěstí - až na toho chudáka Andrého."

"Ano. Je ho škoda. Je to vůle Boží," zamračil se Seratard, ale ani na chvíli neodtrhl zrak od vinět. "A hele, Montrachet, ročník 51. Co takhle dvě láhve?"

"Alespoň dvě. George se k nám přidá. Mohli bychom ochutnat i Margaux, doporučil bych ročník 48, Châteaueau Pichon-Longueville a k pudingu Châteaueau d'Yquem."

"Skvělé! Škoda jen že nemáme sýr. Myslíš, že se Joši už neobjeví?"

"I kdyby přišel, tak už ho nepřijmeme."

"V klubu ses zmínil o dnešní večeři. Chceš si s ostatními promluvit o něčem zvláštním?"

"Ano." Sklep byl chladný a bylo v něm příjemně. Na skřínce vedle polic stálo několik skleniček. Sir William vybral poloviční láhev šampaňského a začal ji otevírat. "Podle mého názoru musíme předstírat, že se žádné neštěstí nestalo, a vytáhnout proti Sandžiróovi a jeho Kagošimě."

"Hned teď?" Seratarda to velice udivilo. "Nebylo by to až příliš riskantní poslat pryč flotilu, když jsme takhle zranitelní? Pročpak je pokoušet?"

"Ano, ale právě o to mi jde. Navrhuji, abychom tam poslali jen britské válečné lodi a vaši a ruskou vlajkovou nechali na místě spolu s ozbrojenými obchodními. Zrušíme plánovaný výsadek armády a pošleme tam jen námořní pěchotu. Prostě je budeme jen ostřelovat z moře." Vytáhl zátku a nalil. "To Kettererovi usnadní situaci, protože zásah na pevnině mu nikdy nešel moc pod vousy. Teď bude stačit, když zůstane v zátce a vyžene jim z hlavy všechny čertoviny. Na zdraví."

Přitukli si a Seratard mlčky promýšlel tento návrh ze všech stran. Chtěl najít jeho slabiny a místa, kde by jeho protivník mohl nastražit pasti, aby jimi poškodil francouzské zájmy. Žádné nenašel. Naopak, plně vyhovovalo jeho dlouhodobému plánu zavděčit se Jošimu a získat si jeho důvěru, přesvědčit ho, že Britové jsou barbaři, ale Francouzi ne, a že na Francii, s níž se ztotožňoval, se může spolehnout jako na trpělivější a předvídavější zemi. "Skvělý ročník, William. En principe souhlasím, ale rád bych se ještě poradil se svým admirálem."

"Proč ne? Tak to provedeme..."

Nálada u oběd byla dobrá. Brzy se vrátili na kutr a teď sir William snadno přeskočil na Brockovo přístaviště, kam právě přivázali Struanův člun, což bylo něco neslýchaného. Zhlédl Gornta, jak stojí s kufry u schůdků na molo a něco povídá úředníkovi. "Doufám, že vám to nevadí, pane Gornte," řekl. "Unesl jsem tu loď a je pod mou vlajkou, ne pod Struanovou."

"Je to pro mě čest, sire William. Jak dopadla schůzka?"

"Ten zatracený chlap se neobjevil, nejspíš nás nečekal."

"To ztratil tvář odsud až do Timbuktu."

"Přesně tak." A o to šlo, řekl si sir William pobaveně a ukázal na kufry. "Doufám, že to tady nebalíte?"

"Ne, pane, ale ještě dnes večer vyrazím ho Hongkongu, abych sehnal stavební materiál pro nás i pro ostatní."

"Dobrý nápad. Takže šťastnou cestu a bezpečný návrat." Zvedl klobouk a odešel se Seratardem. Tyrer, kterému se únavou dělalo nevoľno, se trmácel za nimi a Gornta si málem ani nevšiml.

"Tohle přijde na loď, Pereiro," nařizoval Gornt. "Pověz kapitánovi, že se dostavím k odplutí včas. Buďte zdrav, doktore." Hoag se hnál kolem s nosiči ohnutými pod lodním kufrem a pytli.

"Edwarde, doslechl jsem se, že také cestuješ na Atlanta Belle." Hoag těžce oddychoval a vypadal hrozivě, šaty a ruce měl od krve a špinavé, oči celé rudé. "Mohl bych požádat tvé lidi, aby mi tohle dopravili na palubu? Musím ještě napravit asi deset rukou a nohou a ještě tam zůstaly nějaké popáleniny... Mockrát děkuji." A zase se řítit zpátky, aniž počkal na odpověď.

"Zaříd', ať je odvezou na loď, Pereiro," zamračil se Gornt. A napadlo ho, proč asi Hoag tak spěchá s odjezdem. Všechno nechal řádně zabalit a zajistil, aby podnik v jeho nepřítomnosti mohl fungovat: rozhodl, kterým obchodníkům poskytnout úvěr a kterým ne, zítra nebo pozítří měli přijet představitelé z Čosů jednat o dodávkách zbraní - dobrý obchod, který mu spadne do klína, až se Brock potopí, a také po něm převezme budovu a zaměstnance za... cenu výprodeje po požáru. Sám se usmál tomu vtipu. Dále šlo o Struanovu koncesi na těžbu uhlí, která by, jak se doslechl, mohla být převedena na Seratarda prostřednictvím firmy nebohého Andrého Poncina, mohla by tedy být převedena i na něho. Instruoval svého hlavního účetního, aby tajně přednesl nabídku, a předal mu vedení odbočky.

Včera večer, když se doslechl od Maureen, že Jamieho nová kancelář vyhořela, uvažoval o tom, že by předal podnik jemu. Jamie ho však překvapil, když poděkoval a odmítl s tím, že jak doufá, dokáže svůj podnik znova rozběhnout. Jamie by byl ještě ozdoba na třešničce, pomyslel si. Ale to nevadí, Jamie to přijme, až tohle všechno bude Rothwell-Gornt. Hmátl do kapsy.

Hřálo ho tam Norbertovo razítko a dva antedatované dopisy pro Tess. A poveze si s sebou i dost Brockových mexických dolarů a zlata na výlohy. Dobrá. Všechno je v pořádku.

A teď k Angelique.

* * *

"Vítejte, Edwarde," pozdravila ho s vřelým úsměvem. Bylo to poprvé, kdy ho přijímala ve svém budoáru v patře. A-su stála u chladiče s vínem a dveře do ložnice zůstaly zavřené, závěsy zatažené, přestože se ještě úplně nesetmělo, petrolejky svítily a pokoj působil žensky a lákavě. Její chování mu však připadalo podivně zdrženlivé. Zneklidněl.

"Pro změnu bílé víno," prohodila mile. "La Doucette. Nebo jestli chcete, mám tu bourbon."

"Vino, prosím, madam. Ještě nikdy jste nevypadala lépe."

"Vy také ne, můj příteli. Prosím, posad'te se tady, u ohně." Měla na sobě nové tmavomodré smuteční šaty, jejichž střih a čtvercový výstřih dávaly vyniknout její postavě. A aby potěšila jeho i sebe, přehodila si přes ramena pestrý šál, který v tomto lednovém dni působil jako příslib jara. "A-su, víno," přikázala a když měli nalito, pokračovala: "Čekala venku. Až já chtěla, volala." Služka se odšourala ven a bez okolků za sebou zabouchla.

Gornt zašeptal: "Určitě má ucho přilepené ke dveřím."

Angelique se zasmála. "Aby se dozvěděla nějaké tajemství? Jaká tajemství můžeme mít my dva. Na šťastnou cestu, Edwarde!" Trochu upila a sklenku postavila stranou. "Už máte sbaleno?"

"Ano, mám. Vypadáte skvěle, já vás miluji a chtěl bych, abyste odpověděla na mou otázku."

Její vějíř se otevřel a ona ho začala používat tak, jak se slušelo na mladou dámu z dobré společnosti v přítomnosti v úvahu přicházejícího muže z dobré společnosti - nebo s pochybnou pověstí - aby ho uchvátila, flirtovala s ním, dala mu slib, ale přitom nic neslíbila, případně aby se vyhnula otázce, na niž by bylo nebezpečné odpovědět přímo.

Její vějíř se rozechvěl. "Obdivuji vás, Edwarde."

"Určitě ne víc než já vás. Tak ano, nebo ne?"

Vějíř se zaklapl. Pousmála se, otevřela krabičku na stole a podala mu obálku s adresou: Paní Tess Struanová. "Prosím, přečtete si ten dopis. Posílám jí odpověď do Hongkongu po Hoagovi."

Rukopis měla úhledný:

Vážená paní Struanová,
děkuji vám za Váš dopis a velkorysost.

Souhlasím se vším, co požadujete: Slavnostně přísahám a souhlasím s tím, že se vzdávám všech nároků na majetek vašeho syna, souhlasím s tím, že nebudu používat titul paní Struanová, souhlasím s tím, že jsem katolička a že jsem podle své církve nikdy nebyla oddána, souhlasím s tím, že nikdy nevstoupím do Hongkongu, kromě předsedání na jinou loď, souhlasím s tím, že se nikdy nepokusím kontaktovat Vás ani Vaši rodinu, souhlasím s tím, že se vystěhuji z této budovy do týdne a s upřímnou vděčností přijímám nabídnutou rentu ve výši dvou tisíc guinejí až do své smrti.

Vynechala prostor pro svůj podpis a pod to napsala: Pravost podpisu ověřena sirem Williamem Aylesburym, vyslancem v Japonsku. Pod tím zase volné místo na podpis a datum.

Gornt zvedl pohled. "Tohle přece nemyslíte vážně? Dáváte jí tím všechno."

"Copak jste mi neradil, abych přistoupila na její podmínky?"

"Ano, ale na kompromis - aby se to znova projednalo."

"Ale ano, vzpomínám si na to. Pokud souhlasíte, požádám sira Williama, aby to ověřil ještě teď, dřív než odjedete."

"Ale určitě víte, že se tím zříkáte všeho. Tak jak můžu já nebo kdokoli jiný za vás vyjednávat?"

"Ještě je tu druhá stránka." Vytáhla ji z krabičky a její vějíř se otevřel a začal zlehounka kmitat.

Opět se plně soustředil. Písmo bylo místy nejasné a rozmazané. Nejsou to skvrny po slzách? napadlo ho.

Vážená paní Struanová,

z očividných důvodů musí být tato část oddělena, protože se týká jenom nás dvou, a nikoli sira Williama. Ještě jednou děkuji za Vaši velkorysost. Laskavou nabídku dalšího tisíce, kdybych se do roka znova provdala, nebo, jak říkáte Vy, jenom vdala, nemůžu přijmout, protože se nehodlám znovu vdát, ani vdát, ať už považujete za správný kterýkoli výraz...

Opět se na ni zaraženě podíval. "Tohle je ta má odpověď?"

Vějíř se rozkmital. "Dočtete to," řekla.

Jeho oči rychle letěly po řádkách:

Bůh je mým svědkem, že se nemůžu vyhnout přesvědčení, že jsem byla vdaná, i když se, jak jsem uvedla výše, svobodně vzdávám všech veřejných nebo právních nároků na toto postavení. Nevezmu si jiného... Nechci Vás zranit ani urazit, ale znovu se vdávat... to ne. Mám v úmyslu se co nejdříve usadit v Londýně, protože se cítím víc jako Angličanka než jako Francouzka, konečně můj mateřský jazyk byla spíš angličtina, protože opravdovou matkou mi byla teta.

Nebudu používat titul paní, jak jsem přislíbila, ale nemůžu zabránit jiným, aby mě tak oslovovali. Sir William nepřijme pouhou Angelique ani Angelique Richaudovou, ale trvá na tom, abych se podepsala paní Angelique Struanová, rozená Richaudová, aby bylo mé prohlášení platné, protože podle něho a jeho výkladu britského práva se tak nyní jmenuji, dokud se neprovdám znovu.

"To opravdu řekl?" zeptal se ostře.

"Ne, ale pan Skye tvrdí, že jestli se ho zeptám, bude mi to muset potvrdit."

"Aha."

Pokud by Vás něco z výše uvedeného neuspokojovalo, prosím, sepište své další požadavky a sdělte je panu Gorntovi, který se prý s Vámi opět setká a téměř okamžitě nato se zas vrátí sem. Podepíšu to. Odevzdávám ho do Vaší přízně, byl to dobrý přítel Vašeho syna a chová se ke mně laskavě - doporučil mi přijmout Vaše laskavé podmínky, ačkoli pan Skye byl proti.

Upřímně Vaše... Angelique

Gornt se opřel, vydechl a s úctou si ji prohlížel. "To je nádherné. Skvělé. Přistoupila jste na všechno, a stejně jste nechala nad ní viset Damoklův meč."

Vějíř se zastavil. "Jak to?"

"Hodláte žít v Londýně, tedy pod britským zákonodárstvím, což je latentní, zřejmá hrozba. Ani jednou nepoužíváte slovo manžel, ale ta hrozba tam je, stavíte mě přímo do středu scény jako přítele obou stran, a tím mi vytváříte dokonalou vyjednávací pozici. A ať si na vás vymyslí jakoukoli podlost, ať vám předloží k podpisu cokoli, můžete prolévat další slzy a říkat si, Vydrž! a vyhrájete. To je to právě ořechové a nádherné."

"Takže mám požádat sira Williama, aby ověřil můj podpis?"

"Ano," přikývl. Byl z ní celý u vytržení, z její chytrosti a odvahy i z toho, jak je nebezpečná. Možná až příliš nebezpečná. "Dala jste jí mat."

"Jak to?"

"Tess nebude nic hrozit, jenom když se znovu vdáte, ale to jste vyloučila." Její vějíř se zastavil. Potom se pohyb obnovil a Gornt jí zamyšleně vrátil dopis. Dábelsky chytré - pro tebe, jenže ne pro mě. "Skye vám skvěle poradil."

"Nikdo mi nic neradil, až na vás - něco z toho, co jste mi řekl, byl pro mě návod."

Srdce se mu zastavilo. "Četl to někdo?"

"Ne, a nikdo číst nebude. Může to zůstat tajemstvím nás dvou."

Zarazilo ho slůvko "může" a horečně přemýšlel, co znamená. Už zmalomyslněl, ale nedával to na sobě znát. Oheň v krbu potřeboval prohrábnout, a tak to udělal, aby získal čas na přemýšlení. Vzduch stále ještě čpěl požárem, ale on si to neuvědomoval, přemítal jenom o ní.

Jak to, k čertu, dokázala všechno vymyslet? Je to naprosto geniální, všechny kameny zůstávají na stole pro nás oba.

Vyhrála, ona nad Tess zvítězí, ale já jsem prohrál. Budu muset za ni pořád vyjednávat a teď vůbec nepochybují, že dosáhnu toho, aby jí zvýšila rentu, ale Angelique v ničem neustoupila a nechala si volné ruce. Já jsem prohrál.

Nedostanu hlavní cenu pro vítěze ji. "Takže odpověď na mou otázku zní ne, musí to být ne."

Jenom vějíř se pohnul. "Proč?" zeptala se netečně.

"Protože jakmile byste si mě vzala, tu hru prohrájete a ztratíte všechnu moc nad Tess Struanovou."

"Ano, to já ztratím." Tiše zaklapla vějíř a nechala jej ležet na klíně. Dívala se mu do očí.

Na chvíli se mu zdálo, že ho hypnotizuje, ale ihned se jeho mozek rychle rozpohyboval a najednou ho zaplavila teplá vlna naděje. "Když říkáte já ztratím, znamená to, že ji ztratíte vy. Ale já ne? Já bych ji neztratil?"

Teď se usmála. To byla odpověď.

Zase je jako Mona Lisa, pomyslel si, je to divné, jak mění svůj výraz, nebo jak se mi zdá, že mění. Je opravdu rafinovaná a já budu muset být moc opatrný, abych tuhle kobylku zkontroloval. Pořád ji nechápu, jenže kdo se neodvážá, nikdy krásnou dámu nezíská. Musel se ze všech sil přemáhat, aby jeho nohy zůstaly stát tam, kde byly. "Miluji vás a mám pro to všechny obvyklé důvody. A miluji vaši chytrost. Jenže teď naprosto oficiálně... Vezmete si mě?"

"Ano," řekla.

59

"Hurá!" zajásal Gornt. Spadl mu kámen ze srdce, ale od krbu se ani nepohnul.

Vějíř se zastavil. "Hurá? A to je všechno?" pípla nejistě a její tep se zrychlil.

"Ale ne, jen mi musíte dřív vyjmenovat své podmínky."

Zasmála se. "A měla bych mít nějaké podmínky?"

"Už začínám chápat váš způsob myšlení - alespoň občas."

"Kdy nastoupíte na Atlanta Belle?"

"Na poslední chvíli. Je toho hodně... o čem si musíme popovídat."

"Ano, Edwarde, budou naše děti vychovávány jako katolíci a necháme se oddat v katolickém kostele?"

"To je podmínka?"

"Otázka."

Zamračil se a hlavou se mu honila jedna myšlenka za druhou. Neraď by se na této mělčině plné zrádných útesů dopustil chyby. "Nevidím důvod, proč ne. Já katolík nejsem, jak dobře víte," pronesl pomalu, "Ale jestli si to přejete, vadit mi to nebude..." Poslední kámen skládačky zapadl na své místo. "Hurá!"

"Cože?"

"Jenom takový nápad. Hned si o tom promluvíme. A teď už žádné hry, Angelique," pokáral ji. "Podmínky? Co se ještě skrývá v tom vašem zázračném mozku?"

Vstala. Vytáhla se na špičky a něžně ho políbila na ústa. Rty měla měkké a dech sladký. "Děkuji, že jste mě požádal o ruku, i za to, co už jste pro mě udělal."

Nechal své ruce na jejích bocích. Ani jednomu neušlo, jak do sebe jejich těla dobře zapadají, ale nemluvili o tom.

"Podmínky?"

"Tak mi povězte, jaké mám, Edwarde."

Teď, když odpověděla na hlavní otázku a dala mu klíče k řešení, přestal spěchat. "Myslím, že budou tři," prohodil pobaveně. "Jestli nemám pravdu, vyjmenujte mi ostatní."

"Platí." Přitiskl se k ní a jí to bylo příjemné. Dotyk měkkých křivek se mu líbil tak, že ho rušil v soustředění. Nesmíš se chovat násilně. Opatrně, tohle je její hlavní trumf a celá hra se právě dostává do nejriskantnější fáze - dohadujeme se o budoucnosti. Sakra! Bylo by tak snadné dosáhnout toho, aby polibek byl vážnější, příliš snadné. Mohl bych ji zvednout a odnést do postele ve vedlejším pokoji a prohrát - ať už by to dopadlo jakkoli - a to ještě dřív, než bych došel ke dveřím.

Mnohem víc ho vzrušovalo zůstat zdrženlivý a vyčkat na ideální okamžik - stejně jako se to povedlo s Morganem Brockem - smířit se s myšlenkou, že to je pouhé požitkářství, odsunout ji stranou a snažit se prosadit své představy. Tři podmínky? Víť alespoň o pěti, uvědomil si, ale chtěl zvítězit, protože potřeboval vítězit jako při všem.

"Nemusí to být nutně v tomto pořadí," řekl. "Jedna podmínka je, že budu vyjednávat úspěšně a docílím zvýšení renty, řekněme přinejmenším na čtyři tisíce ročně. Další, že budeme pravidelně jezdit do Londýna a Paříže, dejme tomu na měsíc každé dva roky - s cestou to zabere šest měsíců. Dál, pokud jde o peníze z renty, budete si o nich rozhodovat sama, ne já." Oči se jí roztančily, a on pochopil, že vyhrál. "A ještě jedna, abych jich bylo víc, že vás musím šíleně milovat a navždy."

"Jste tak chytrý, Edwarde, vím, že spolu budeme velice šťastní." Opět se objevil ten záhadný úsměv. "Ale pět tisíc by bylo lepší než čtyři a dva měsíce lepší než jeden."

"Zkusím to zvýšit na pět, ale nemůžu nic slíbit," zdůraznil okamžitě. "A přistupuji na dva měsíce v Paříži. Co dál?"

"Nic důležitého. Budeme potřebovat v Paříži dům, ale jakmile ho uvidíte, přiroste vám k srdci. Nic jiného, jen mi slibte, že o mě budete pečovat s láskou."

"O to není potřeba žádat, ale slibuji." Jeho stisk zesílil. Opřela se o něho, cítila, že k němu patří a je v bezpečí, i když si jím stále nebyla úplně jistá. "Nikdy jsem nestál o žádnou ženu jako o vás," řekl. "To je špatné samo o sobě, ale vám to fantasticky myslí a vaše pikle - ne, to je špatný výraz - záblesky vaší geniality..." Na okamžik se od ní odtáhl a prohlížel si ji očima, které nahlížely do hlubin její duše. "Jste skvělá ve všech ohledech."

Usmála se, ale nevyprostila se z jeho objetí. "Proč to?"

"Katolická svatba."

"Aha."

"Ano, aha." Rozesmál se. "Tohle je, má chytrá mladá dámo, řešení jako sen. Když jsem si to dal dohromady s vašim dopisem, najednou jsem pochopil, pro jaké řešení jste se rozhodla: po katolické svatbě přestanete být pro Tess navždycky nebezpečná. Podle ní katolická svatba naprosto popírá tu protestantskou na moři, i kdyby byla sebevíc

právoplatná před anglickým zákonem."

Uchichla se a přitulila se k němu. "Kdybyste jí naznačil, že doufáte, že mě dokážete přesvědčit, abych si vás vzala, a potom byste jí jako protestant nabídl takovou oběť, určitě by ochotně přistoupila na vše, co budete přát. Co si my oba budeme přát, pokud přijdeme s rozumnými požadavky. Ne?"

"Ano." Povzdechl si. "Tak jaký další požadavek máte?"

"Níjak veliký, jenže Malcolm mi vysvětlil, jak důležitý je Jockey Club, v Hongkongu i v Šanghaji a jak se tam a v místních městských radách soustřeďuje moc. Má dost vlivu, aby vám zajistila, že se stanete stewardem v jednom a členem rady v druhém, ne?"

Rozesmál se a objal ji. "To je klasické, madam. Kvůli tomu přestoupím i ke katolíkům."

"To není potřeba, Edwarde."

"Šanghaj si zamilujete. Ale teď si kladu podmínky já."

"Ach?"

Potěšilo ho, když v jejím pohledu objevil znepokojení. Nedal na sobě radost znát a zatvářil se přísně. Nemusím si klást žádné předběžné podmínky, pomyslel si pobaveně, manžel má svá nezczizitelná práva, vlastní třeba všechnen manželčin pozemský majetek. Díky Bohu, že tenhle svět patří mužům. "První podmínka zní, že mě budete milovat celým svým srdcem a duší."

"Ano, pokusím se o to, pokusím se být nejlepší manželka na světě." Objala ho vroucněji. "A co dál?"

Vycítil v jejím hlase neklid a zasmál se. "To je všechno, jenom mi slibte, že se ode mě naučíte hrát bridže a mahjong - a že mě ani nikoho jiného nikdy neobehrajete."

Chvilí si ho prohlížela a potom nastavila ústa. Polibkem zpečetili dohodu, ale raději hned ustoupil, protože byl příliš rozpálený. "Už se nemůžu dočkat, Angelique."

"Já také ne."

"Teď si musíme všechno naplánovat, nezbyvá nám moc času. Nejdřív sežeňte podpis sira Williama, a to co nejrychleji. Drahoušku, jsem tak šťastný, že jste mě neodmítla."

Málem začala přist jako kočka. "Jsem mnohem šťastnější, než to umím vyslovit. Až se vrátíme, zůstaneme tady, nebo pojedeme do Šanghaje?"

"Do Šanghaje, a co nejdřív. Hned jak se Brockovi potopí." Políbil ji na nos.

"Aha, Brockovi. Jste si tím jistý? Že přijdou na mizinu? Celá naše budoucnost, všechno na tom závisí, ne?"

"A na Tess. Ale ano, důkazů mám dost a její zášť je přivede ke krachu. Určitě si to také uvědomuje, jinak by nepřišla ani s touhle nicotnou nabídkou. Ale stejně musíme být opatrní, mezi čtyřma očima to bude něco jiného, ale šest měsíců si budeme dávat pozor - tak dlouho mi to potrvá, než si vás odvezu do Šanghaje s neposkvřenou pověstí, Rothwell-Gornt se už rozběhne a vám začne chodit renta - do té doby se musíme chovat jen jako dobří přátelé. Zbožňuji vás."

Místo odpovědi stisk jejího objetí znovu zesílil. Potom se zeptala: "Je u vás zvykem uzavírat svatební smlouvu?"

"Ne. Ale jestli si to přejete, můžeme to udělat." Zahlédl úsměv, který cosi zakrýval, sliboval a zase zakrýval. "Ale stejně to není nezbytné. Jsme na sobě závislí, máme společnou budoucnost, dokonce i teď patříme k sobě. Jak budeme úspěšní, to záleží na našem společném postupu a na mně, v zájmu nás obou. Nikdy nezapomínejte na to, že Tess je pohotová, mazaná a nedá se podvést. A dohoda s ní platí. Stejně ale slibuji, že dostanete, co budete chtít."

Ano, to dostanu, pomyslela si.

* * *

Sir William zděšeně odložil poslední stránky od Andrého na stolek. Byly psány francouzsky a Andrého rukou. "Můj Bože," zamumlal a poposedl si ve svém odřeném a pohodlném starém křesle. Jeho salon byl příjemný, oheň vesele praskal a závěsy měl stažené proti průvanu.

Vstal a najednou si připadal velice starý. Nalil si, nevěřicně se ještě jednou upřeně zahleděl na papíry a znovu se posadil, aby si je prolistoval. Druhá část dopisu, pečlivě poskládaná a nalepená, jasně dokazovala, že existoval plán, jak svést Malcolma Struana, a na dalších stránkách byla uvedena data, kdy vrah rónin znásilnil Angelique v Kanagawě i kdy záhadně zahynul na francouzském vyslanectví, jméno mama-san, která ji dodala prostředek, aby potratila, údaje o tom, jak za něj Angelique zaplatila "ztracenými" náušnicemi, i jak André vyplul na moře, aby zlikvidoval důkazy - ručníky, bylinky a jednu ze dvou lahviček, tu druhou si nechal jako důkaz, a teď leží v jeho stole na vyslanectví.

V doprovodném dopise se psalo:

Sire Williame, až budete číst tyto řádky, budu už mrtev. Tyto důkazy přikládám, aby byly využity v případě, že mě potká násilná smrt. Otevřeně přiznávám, že jsem využil svých vědomostí k tomu, abych od Angelique vymáhal peníze, ano, vydíral jsem ji, jestli chcete použít tento výraz, ovšem vydírání je diplomatická metoda, kterou používáte i Vy, podobně jako my všichni. Tuto informaci Vám předávám, protože bych mohl být zavražděn. Je možné, že má smrt bude vypadat jako nešťastná náhoda, a ne nutně zemřu její rukou, ale stane se tak kvůli ní, na její popud. A také je třeba vzít v úvahu skutečnost, že dost lidí (Babcott, McFay a Gornt) by kvůli Angelique i vraždilo - a jelikož jsem získal unikátní informace a podílel jsem se na jejích... "zločinech" by bylo přespříliš silné slovo... čachrech, nelze vyloučit, že se sám stanu jejich obětí.

Na těchto stránkách Vám poskytuji důkazy potřebné k dopadení pachatele a odhaluji motivy, které ho k činu povedou. Nic Angelique nevytýkám, zneužíval jsem ji ke svým cílům, třebaže jsem s ní nikdy nebyl v posteli. Možná bude můj konec vypadat jako výsledek nešťastné náhody, ale nebude tomu tak. Jestli přece ano, tak budiž, vyzpovídal jsem se (byť s ničím z toho, co uvádím, jsem se nikdy nesvěřil otcí Leovi) a pouštím se dřív než Vy do velkého dobrodružství - nečistý jako většina, mnohem víc než většina. Bůh mi pomáhaj.

Proč se s tímhle obracím na Vás, a ne na Henriho? Opravdu, proč asi?

André Poncin se pod tyto řádky hrdě podepsal.

"Opravdu, proč zrovna na mě?" zabručel sir William pro sebe. "A jak je možné, že tak mladičké děvče dokázalo tohle vše skrývat, utajit to i před Malcolmem Struanem, proboha? I před Georgem a Hoagem? To je nesmysl, určitě to je nesmysl, André se pomátl, ale stejně..."

Až na dopis od jejího otce - a dokonce i ten, vytržený z kontextu, možná pravdu zveličuje - zbytek jsou jen Andrého domněnky, pokud ji neobviníme a ona se nepřizná. Tyhle historky se mohly zrodit jedině v chorém mozku. Samozřejmě po ní také pásl, kolikrát jsem si všiml, jak po ní toužil. Bylo velice podivné, jak ho Vervene přistihl v jejím pokoji. A také je zatraceně podivné, že použil slovo "nečistý", když opravdu nečistý byl, ten ubožák.

Otřásl se. To Seratard mu pošeptal Andrého tajemství. Syfilis řádila ve všech společenských vrstvách, v městech i na vesnicích, v Petrohradě, Londýně i Paříži, stejně jako v nejhorších čtvrtích afrických měst, na člověka mohla číhat v každém nevěstinci a s každou noční dámou, v Číně i tady v našem plovoucím světě.

Ach, André, proč jsi mi to dával? Stejně jsi zemřel podivně, ruku v ruce s dívkou, kterou sis koupil, abys ji zničil. To bylo od tebe hrozně zlé. Až na to, že ona měla na vybranou, alespoň pokud víme. Zemřel jsi nešťastnou náhodou. Opravdu? Henri si tím tak jistý není.

"Nějak se mi to nezamlouvá," vysvětloval mu ještě dopoledne Henri. "Jejich těla, lépe řečeno kostry, ležely tak, jako by oba zemřeli už před požárem. Ani jeden z nich se nepokoušel utéct. Leželi vedle sebe a drželi se za ruce. Nechápu to, André měl moc špatných vlastností, ale za každou cenu se snažil přežít, a když člověka ohrožuje oheň, instinktivně se pokouší zachránit. Nezůstane prostě ležet, to nemůže, prostě to nejde."

"A čím si to vysvětluješ?"

"Nevím. Možná se dohodli na společné sebevraždě už před požárem. Jedem, ničím jiným by to takhle nedopadlo. A je pravda, že v poslední době byl značně morbidní, málem z toho zešlel, a zoufale potřeboval peníze, aby za ni zaplatil. Jenže André a sebevražda? Copak bys něčemu takovému uvěřil?"

Ne, v Andrého případě ne, pomyslel si sir William znepokojeně. Otrávil ho, nebo je oba? Teď už tu je motiv pro vraždu. Dobrý Bože, je tohle všechno možné? Ano, je. Ale kdo to mohl udělat?

Unaveně, velmi znepokojeně zavřel oči. Čím víc se snažil nalézt odpověď, tím méně se dokázal soustředit. Dveře se otevřely. Jeho sluha číslo jedna vstoupil dovnitř, chtěl ho pozdravit, ale když spatřil bledost a stáří v obličeji svého pána, zamračil se. Předpokládal, že spí, a proto mu nalil whisky a tiše ji postavil na stůl. Zhlédl Andrého dopis, který ležel nahoře na hromádce, a po špičkách odešel.

O chvíli později se ozvalo klepání na dveře. Sir William sebou trhl a probudil se, zatímco dovnitř vstřčil hlavu Babcott.

"Máš pro mě minutku?"

"Ale ovšem, Georgi, pojď dál." Sir William uložil listiny do složky. Napadlo ho, že ze sebe vyzařují jakousi podivnou přitažlivou sílu. "Posaď se, co si dáš k pití? Co se děje?"

"Nic." Babcott byl unavený jako ještě nikdy. "Nezdržím se, chtěl jsem ti jen říct, že si na pár hodin půjdu lehnout. Zatím jsme napočítali tři lidi z Opileckého městečka, jeden byl barman z Austrálie a dva pobudové bez dokumentů. Možná se v troskách najde ještě někdo, jenže čert ví, kdy se to podaří celé vyčistit. Zdá se, že si s tím nikdo neláme hlavu."

"A co vesnice a Jošiwara?"

"To se nikdy nedozvíme." Babcott zívá. "Chovají se, jako by považovali takovéhle statistiky za státní tajemství. Nemám jim to za zlé, my mezi ně nepatříme. Ale zdá se mi, že moc obětí neměli. A v naší Jošiware také ne, díky Bohu. Víš, že každý hostinec má pro takový případ sklep?"

"To je zatraceně chytré. Radši si to zavedeme také."

"Je mi líto Andrého...", uvažoval Babcott nahlas a sir William se zachvěl. "Měli jsme veliké štěstí, že si to neodneslo víc našich lidí. Jak vyvázl Phillip, nemám ani tušení. Williame, smrt toho jeho děvčete s ním zle otřásla. Co kdybys mu dal pár týdnů dovolené, aby si zajel do Hongkongu a Šanghaje."

"Práce je nejlepší terapie, a navíc ho tady potřebuji."

"Možná máš pravdu." Další zívnutí. "Bože, jsem strašně unavený. Víš, že Hoag dnes odplouvá?"

"Už mi to povídal, tedy zmínil se, že se tě ptal a ty že ho nepotřebuješ. Předpokládám, že mu Tess nařídila, aby jí ohlásil hned, jakmile se to dozví - že nečeká dítě."

"Ano, ale má pro to i osobní důvody, Williame, najednou ho popadlo, že musí odjet do Indie, doufá, že tam najde štěstí. Doufám, že ano, je to skvělý lékař, i když občas přehnaně upovídaný." Zamračil se, zakryl si ústa a opět zívá.

"Pověděl ti, co bylo v dopisu od Tess?"

"Pro Angelique? Ne. Tvrdil, že mu ho neukázala, a to mu člověk těžko vyvrátí, když ho zrovna nechce natahovat na skřípec," konstatoval sir William a pečlivě ho pozoroval. "Před chvílí tady byl Heavenly, i on o tom mlčel, tvrdil jenom, že chce, abych ověřil její podpis na dopisu, který odesílá Tess."

Z Babcotta trochu opadla únava. "To bych rád věděl, co jí píše."

"Já jen ověřím podpis. Obsah dopisu znát nemusím."

Babcott si povzdechl a znova zívá. "Je mi jí moc líto, rád bych jí pomohl, udělal bych cokoli... Je to milé děvče a celé je to tak nespravedlivé. Pro ni i pro Malcolm. Pomalu půjdu, jsem rád, že se rozhodla tady s námi ještě zůstat, pro někoho se stane skvělou manželkou. Uvidíme se za pár hodin."

"Dobře se vyspi a díky za všechnu tu dobrou práci. Mimochodem...", prohodil sir William. Nechtěl, aby lékař odešel, ale zároveň se bál, že bude v pokušení povědět mu o Andrého důkazech a poradit se s ním. "Kdy půjdeš zase na návštěvu za Andžóem?"

"Za týden nebo dva, až mu dojde laudánium - bez něho bude strašně nešťastný."

"Nemá žádnou naději?"

"Ne. Vydrží jen pár měsíců, rozborů hovoří celkem přesně - vnitřnosti má v hrozném stavu. Tvůj člověk je Joši." Další

živnutí. "Myslíš, že ten požár zapálili na příkaz Andžóa, Jošiho, nebo obou dvou?"

"Možná jednoho, možná druhého, třeba obou, to se už nikdy nedozvíme." Díval se za Babcottem, jak kulhá ke dveřím.

"Georgi, z lékařského hlediska, kdyby žena byla pod drogami, mohl by ji někdo znásilnit a ona by o tom nevěděla?"

Babcott zamrkal a otočil se. Únava z něho rázem spadla. "Proč se, proboha, ptáš?"

"Jen mě to napadlo, když ses zmínil o laudánu. Před pár dní jsem se o tom bavil se Sergejevem, jaké má výhody a nevýhody, a on měl pár divokých teorií. Mohlo by se něco takového opravdu stát?"

Babcott se odmlčel, ale po chvíli přikývl. Té výmluvě nevěřil, věděl, jak je Vilík inteligentní, a napadlo ho, proč se vyptává, jenže byl příliš chytrý, než aby mu položil svou otázku. "Kdyby dávka byla silná a ten muž nebyl příliš divoký, tak ano, bez problému." Zůstal čekat, ale když sir William jen zamyšleně přikývl, mávl rukou a odešel.

Sir William znovu otevřel složku. Prsty se mu chvěly.

Ještě jednou si přečetl Andrého průvodní dopis. Bylo to docela jasné. Na začátku řetězu událostí v Kanagawě stála droga, droga od George. Kdyby se Angelique probudila, ten chlap by ji zavraždil, o tom není pochyb. Takhle se zachránila, ale zároveň byla zničena. Ale proč ji ten chlap nezabil, proč ji nechával naživu? To mi nedává smysl, vůbec ne. A co se stalo na francouzském vyslanectví toho dne večer, kdy se k ní vrátil? Nebýt George...

A co když to udělal právě on? Když jí podal narkotikum, aby usnula a aby se nepomátla, snadno by je dokázal dát i Andrému, aby odstranil vyděrače ohrožujícího jeho milovanou... Nadměrná dávka téže drogy...

George Babcott? Dobrý Bože, určitě mi přeskočilo. Něco takového by přece nikdy neprovedl!

Opravdu ne?

Ani Angelique by nic takového neudělala.

Opravdu ne?

Jak tohle, k čertu, vyřeším?

60

"Promiňte, pane," ozval se Bertram. "Přišla slečna Angelique."

"Pusťte je dál. Pak můžete jít. Večere je v devět. Dohlédněte na to, aby Belle neodplula bez mých depeší."

"Ano, pane. Ale je tu sama, pan Skye ji nedoprovází."

Sir William se zvedl ze svého starého křesla. Cítil se unaveně a prachbídne. Andrého složka ležela obrácená na stole. Angelique vešla dovnitř, fyzicky nabitá magnetismem jako vždy, ale přece jiná, s obličejem plným rozhodnosti a s čímsi nezvyklým ve výrazu, jemuž nerozuměl. Plášť, čepce a rukavice. Černá jí sluší, pomyslel si, zvyrazňuje její světlou pleť, je tak hezká a mladá, mladší, než bývala Vertinská. Vypadá nějak jinak. Že by byla uplakaná? "Dobrý večer, jak se vám daří, Angelique?"

"Děkuji, dobře." Hlas měla netečný, jiný než obvykle. "Vyřídil vám pan Skye, že bych potřebovala, abyste ještě dnes večer ověřil můj podpis?"

"Ano." Přistoupil ke stolu, ale nemohl se soustředit, stále ho totiž rušily obrazy, které tak živě vykreslil André. "Já... prosím, posadte se." Poslechl ho a jemu neušlo, jak se v jejích krásných očích objevily další stíny. "Co se vám stalo?" zeptal se laskavě.

"Ale nic. Já... jenom jsem se dnes odpoledne doslechla, co potkalo Andrého, že byl... že přišel o život. Navštívila bych vás dřív, jenže..." S viditelnou námahou to pustila z mysli, vytáhla z tašky obálku a položila na stůl listinu. "Jak to mám podepsat, prosím?"

Sepjal prsty a znovu ho vyvedlo z klidu, že Andrého duch opět ovládl místnost - proti jeho vůli. "Opravdu si tím nejsem jistý. Vyrozuměl jsem od pana Skye, že jste se dohodla s paní Tess Struanovou a mezi jiným se zříkáte titulu paní."

"Prosím, přečtete si ten dopis, jestli chcete," nabídla mdle.

"Děkuji, ale to není nezbytné," odpověděl a přemohl silné nutkání přelétnout krátký dokument zrakem. "Není mi nic do toho, na čem jste se s ní dohodla, pokud mě ovšem nežádáte o radu."

Unaveně zavrtěla hlavou.

"Víte, tedy... Skye má takovou právní teorii, nejsem si jistý, jestli má pravdu, ale nevidím žádný argument, který by ji vyvracel. Jednou provždy se zříkáte titulu paní, ale jak správně poukázal, činíte tak až svým podpisem. A tak se radši podepište paní Angelique Struanová, rozená Angelique Richaudová, a tím by měly být pokryty všechny možnosti." Sledoval ji, jak se odhodlává, ale hlavou se mu honily hrůzné historky, které mu vyprávěl André ze svého ohnivého hrobu - není možné, aby se jí podařilo tolik toho před námi utajit, sakra, to prostě nejde.

"Tak," řekla. "A je to hotovo."

"Myslím, že mám povinnost se vás na něco zeptat. Jste si jistá, že jednáte správně? Nenutí vás nikdo jakýmkoli způsobem podepsat tento dokument, ať už obsahuje cokoli?"

"Podepisuji to dobrovolně. Ona..., víte, ona mi nabídla vypořádání, sire William. Pravda je... pravda je, že je slušné. Některé body jsou špatně formulovány a mohly by se vylepšit, a možná se to i podaří, ale Malcolm byl přece jen její syn a ona má na zoufalství právo." Vstala, uložila listinu do obálky a do tašky. Chtěla co nejrychleji odejít a zároveň by ráda zůstala. "Děkuji."

"Ještě chvíli vydržte. Co kdybyste třeba přišla dnes na večeri? Bude tu jen pár lidí. Říkal jsem si, že pozvu Jamieho a slečnu Maureen."

"Víte, ale ano, děkuji, předpokládám, že ano, i když... Jsou tak milí a ona je sladká. Co myslíte, vezmou se?"

"Jamie by byl hlupák, kdyby to neudělal. Jestli o ni nebude stát, ostatní se po ní jen vrhnou." A dřív než se stačil zarazit, prohodil: "Smutné, co se přihodilo Andrému, vidíte? Pověděl vám Henri, jak ho našli?" Vyvedl ji tím z míry tak, že se najednou přestala ovládat a oči se jí naplnily slzami. "Promiňte, nechtěl jsem vás rozrušit."

"Vy jste mě nerozrušil, už jsem byla beztak... Pořád nemůžu... Henri mi vyprávěl asi před hodinou, jak on a ona... Myslím, že Bůh rozhodl za ně. Bylo to tak smutné a přitom tak krásné."

Posadila se, otřela si slzy a vzpomněla si, jak málem omdlela, a potom, když Henri odešel, spěchala do kostela a poklekla před soškou Panny Marie. Kostel se tak změnil, bez střechy se zdál strašně vysoký, ale svíčky pořád hořely a jako vždy v něm panoval mír. Děkovala, zoufale děkovala za to, že byla propuštěna z poddanství - a také náhle a celým srdcem pochopila, že i André byl zbaven svého utrpení. "Teď už to chápu, Matko Boží, děkuji za to požehnání, že jsi požehnala mně i jemu, on je teď s ní a našel svůj klid, který na zemi mít nemohl, ale teď už je bezpečně v Tvých rukou. Děj se vůle Tvá..."

Přes slzy zármutku a vděčnosti téměř sira Williama nerozeznávala. "Henri mi vyprávěl o Andrého nemoci. Chudák, bylo to hrozné a stejně bylo hrozné, že ji tak miloval, víte, tak absolutně. André byl ke mně laskavý a abych pravdu řekla..." Neodolala se potřebě vyslovit to nahlas: "...byl také nepříjemný, přesto zůstal vždy přítel. Jenom tak šíleně miloval tu svou Hinode a na ničem jiném na světě mu nezáleželo, a proto by se mu mělo odpustit. Viděl jste ji někdy?"

"Ne, nikdy, dokonce jsem ani neměl tušení, jak se jmenovala." Přestože byl odhodlán nechat vše být, zeptal se: "Čím byl nepříjemný?"

Kapesníkem si osušila slzy, hlas měla smutný, beze stopy po hněvu. "André se dozvěděl o mém otci a strýci a zneužíval toho, a jiných věcí, aby si mě zavázal, a pořád ode mně chtěl peníze, které jsem neměla, dělal mi divoké návrhy a abych byla upřímná, vyhrožoval mi." Pátravě se na něho podívala. Byla teď bezelstná, přístupná a vděčná Bohu a Panně Marii, že osvobodili ji i jeho a že minulost shořela i se vši špinou. "Byla to vůle Boží," řekla zapáleně. "Jsem ráda a přitom mě to bolí. Co kdybychom zapomněli na to zlé a pamatovali si jen to dobré? Na světě je beztak dost zla, aby nahradilo to, co zapomínáme, nemyslíte?"

"Ano, to je," přikývl s nelíbeným soucitem. Oči mu zabloudily k miniatuře Vertinské. "Ano, je."

Tento nezvyklý citový projev v ní něco spustil a dřív, než si to uvědomila, svěřila se se svým nejnějším strachem: "Jste moudrý a já to musím někomu vypovídat, cítím se očistěná jako nikdy předtím, ale dělám si starosti o svého Malcolma. Nic mi po něm nezůstalo, ani jméno, ani daguerrotypie - ta se nevyvedla - ani portrét, a zdá se mi, že si už ani nedokážu vybavit, jak vypadal. Den ode dne mi to připadá obtížnější."

"Jsem z toho vyděšená," řekla. Seděla tam, slzy jí tekly proudem a on se nedokázal ani pohnout. "Jako kdyby nikdy neexistoval a celá tahle cesta a pobyt v Jokohamě byly jen... jen *théâtre macabre*. Jsem vdaná, a přitom nejsem, obviňuji mě z hrozných věcí, které se nikdy nestaly, nebo tak nebyly míněny, jsem nevinná, a přitom nejsem, Tess mě nenávidí, i když jsem chtěla pro Malcolma jen to nejlepší, samozřejmě věděla jsem, že je dobrá partie, a můj otec naopak není a já také ne, ale jsem si jistá, že jsem mu ani v nejmenším neublížila, miloval mě a hodlal si mě vzít a já se starala, jak jsem jen mohla, přísahám, že ano, ale teď je mrtvý a já se všemožně snažím, abych nepřišla o rozum, jsem sama, on je pryč, a mně nezbývá než myslet na budoucnost, děsí mě to. Když jsem sem přijela, byla jsem ještě dítě, ale teď jsem jiná. Všechno to šlo tak rychle, a nejhorší na tom je, že si nemůžu vzpomenout na jeho tvář, že se mi vytrácí a nic nezůstává... Chudák Malcolm."

61

Na obloze ještě dohasínaly večerní červánky, když se za nedostavěným vesnickým domkem na pokraji Země nikoho pohnul stín. Potom druhý. Ukřívají se tam dva muži a čekali. Kdesi v prozatímním táboře z přístřešků a nehotových staveb se mezi tichým hovorem rozplakalo dítě, ale rychle je ukonejšili.

Zatímco dřív bývala Země nikoho řada kopců a údolíček z odpadků a šrotu, teď jich většina shořela, zbytky se zabořily hlouběji do země a vše zakrýval tlustý koberec popela a nitky dýmu. Jenom ústí studny se nápadně vyvyšovalo. Z prvního stínu se stal Phillip Tyrer. Přikrčil se, přeběhl k vchodu do tajné chodby a skrčil se za ním.

Opatrně se rozhlédl po okolí. Alespoň pokud věděl, nikdo nepovoláný ho nezpovídal. Z někdejšího Opileckého městečka na druhé straně cesty zůstaly jen čoudivé trosky a pokroucené harampádí a mistry mezi stany a dočasnými přístřešky ještě dohasínalo pár izolovaných ohňů. Mezi nimi několik hádavých mužů, ukrytých před zimou v převrácených sudech, popíjelo nakradené pivo a lihoviny.

Phillip se opatrně naklonil nad ústí studny a zapískal. Z hloubi se ozvala stejná odpověď. Opět se přikrčil a nervózně zív. Za chvíli na nejvyšší cihlu sáhla ruka. Objevila se Hiragova hlava. Phillip ho mávnutím pozval k sobě. Hiraga si tiše dřep vedle něho a pak i Akimoto. Oba měli na sobě vatované kazajky a kimona. Meče zakrývali náhradním oblečením. Opatrně se přikrčili. Nedaleko se totiž objevili tři muži, prošli mistry, kde stávala ulička, a zamířili k troskám skladiště. Jeden z nich pořvával námořnický popěvek. Ještě dlouho potom, co zmizeli, přinášel vítr jeho baryton.

"Pojďte za mnou, ale opatrně." Tyrer utíkal zpět k vesnici a zastavil se u druhého muže v závětrí nedostavěného domku, Jamieho McFaye. Za chvíli ho následovali Hiraga a Akimoto, kteří se však pohybovali mnohem pružněji a tišeji. Jamie McFay řekl: "Sem, honem." Otevřel pytel a podal jim hrubé námořnické šaty, vlněné kulichy a boty. Převlékli se a japonský oděv uložili do pytle, který si Akimoto přehodil přes rameno. Tyrer zahlédl, jak si Hiraga ukládá do kapsy derringera.

Trvalo to minutu nebo dvě. Jamie zamířil napřed do míst, kde kdysi stávala - a brzy zase bude stát - hlavní ulice vesničky. Ze všech stran cítili zvědavé pohledy. Nad nimi na okamžik vykoul z mraků měsíc. Hiraga a Akimoto automaticky znehybněli ve stínu a chystali se sáhnout po zbrani. Oba v duchu proklínali nešikovnost a neohrabanost druhého páru. Měsíc hned zašel, a tak pokračovali v cestě.

Šojův domek byl už hotový ze tři čtvrtin, vpředu zůstal prázdný, ale obytné prostory vzadu už byly provizorně dokončené a využitelné. Jamie se protáhl mezi hromadami trámů a papírových zástěn a zaklepal na prozatímní dveře. Ty se otevřely a on vstoupil. Ostatní ho následovali do temnoty. Dveře se zavřely.

Za okamžik se ozvalo škrtnutí zápalkou a knot svíčky se rozhořel. Šoja byl sám, popelavý únavou a strachem, který se

snažil nedat najevo. Na nízkém stolku stály lahve saké a trocha jídla. Hiraga a Akimoto se vrhli na pokrm a během ani ne za minutu vypili dvě lahve. "Děkuji, šjo," řekl Hiraga. "Nezapomenu na vás."

"To je pro vás, Otami-sama." Šjo mu podal malý měšec s mincemi. "Je v tom sto zlatých obanů a dvacet mexických dolarů."

Na stole vedle listiny ležely štětec a rozetřená tuš. Hiraga podepsal stvrzenku. "A co můj bratranec?"

"Promiňte, ale víc jsem takhle narychlo nesehnal," omlouval se vesnický starší a úkosem pohlédl na Jamieho, což ostatním ušlo.

"To nevadí." Hiraga mu nedůvěřoval, jenže chápal, že na rozdíl od něho Akimoto neměl ani účet, ani nikoho, kdo by za něho splatil dluh. "Děkuji. A prosím, dohlédněte na to, aby ten, kdo se za mě zaručil, dostal tohle." Podal mu malý svitek. Byla to pečlivě zašifrovaná zpráva na rozloučenou rodičům, v níž vysvětloval svůj plán a informoval je o osudu Sumomo. Pro bezpečnost neuváděl žádná skutečná jména. Potom přešel do angličtiny. "Taira-sama, hotovo. Tady konec."

"Jsi připraven, Jamie?" zeptal se Tyrer. Cítil se podivně. Svíral se mu žaludek a nevěděl, zda ze vzrušení nebo ze strachu, z únavy či ze zoufalství. Od požáru mu každým okamžikem vyplouvala z podvědomí před oči tvář Fudžiko úpící v plamenech. "Radši si pospěšte, Otami-sama," obrátil se k Hiragovi. Oba se shodli, že už víckrát nepoužijí ani jméno Nakama, ani Hiraga. "Stáhněte si čepici víc do obličeje. Dómo, šjoja, matane." Děkuji, šjoja, dobrou noc.

Opět vyšel na ulici. Když to bylo bezpečné, dal signál ostatním. "Běž napřed, Jamie," zašeptal. Náhle se vyděsili a ukryli se ve stínu, protože se k nim přiblížila hlídka granátníků, minula je však bez povšimnutí. Když Tyrer začal znovu klidně dýchat, zašeptal: "Hledají ty, kdo drancují, zloděje, wakarimasu ka?"

"Wakarimasu."

Jamie zase rychle vyrazil napřed a proplétal se mezi troskami k molu na druhé straně promenády, k místům, kde stávala budova Guardianu. Kolem se procházelo mnoho lidí a prohlíželo si škody ve vesnici, v Jošiwaře a Opileckém městečku, jiní chodili jen tak, protože na spánek bylo ještě příliš brzy. Některé poznal, a tak zpomalil, aby neupoutal jejich pozornost, mezi nimi i Dmitriho, který se právě vracel domů. Kysele se pousmál. Dnes dopoledne ho Dmitri vyhledal celý rozzářený, aby mu oznámil, že časně ráno objevil Nemi, že byla v pořádku a až na pár boulí se jí nic zlého nepříhodilo.

"Díky Bohu za to, Dmitri."

"První věc, kterou řekla, byla: Jami-san oukej? Řekl jsem, že ano, a tak mě objala místo tebe. Hned jsem jí vyřídil tvůj vzkaz, že ji vyhledáš hned, jak to jen bude možné."

"Díky, zbavil jsi mě velkého strachu. Báł jsem se, že je po ní. Nakonec jsem objevil její hostinec, ale zůstala z něj jen hromada popele a z našeho domku také. Nenašel jsem tam nikoho... Díky Bohu."

"Vzpomínáš, co jsem..."

"Vzpomínám, ale nejdřív si s ní musím promluvit. Není přece kus nábytku, Bože."

"Hele, ber to s klidem, zapomeň na to, nemyslel jsem tím nic..."

Jamie si povzdychl a opatrně se vyhýbal troskám hospody, kde se ještě včera nalévalo saké. Nebyl už daleko od promenády. Dmitri je dobrý kamarád, blesko mu hlavou, jenže Nemi byla pro mě něco mimořádného a...

"Můj Bože, podívejte!" Ukázal prstem. Skupina znavených samurajských hasičů seděla u ohničku, který si rozdělal u mola, a vařili si čaj. Rychle přemýšlel, jestli nemá jinou možnost. Žádná nebyla. "Nedá se nic dělat, pojďme."

Když došli na promenádu, ze tmy se vyvalil Lunkchurch. "Jamie," promluvil mdle, "co budeš dělat? Jsi stejně vyřízený jako já..." Podíval se na Phillipa, druhé dva však ani nezaznamenal. Vypadali jako obyčejní asijsí námořníci, jakých bylo v posádkách obchodních lodí mnoho. "Je to zatracený..."

"Třeba to nebude tak zlé, Barnaby. Mám pár nápadů. Zítřa za tebou zajdu."

Jamie se otočil a zamířil k molu. Smekl zdvořile klobouk na pozdrav hasičům a jejich veliteli, který se netečně uklonil. Rozvrzané úzké molo na dřevěných pilířích sahalo padesát metrů do moře. Srdce se mu zastavilo. Kutr nebyl nikde v dohledu a ani od severu se ke Struanovu molu nic neblížilo. Atlanta Belle kotví v zátoce svítila všemi světly a kolem ní se tísnily připlouvající a odplouvající veslice.

Dnes dopoledne Jamie požádal MacStruana, zda by mu půjčil kutr, aby si večer na chvíli zajel za kapitánem Belle, svým starým přítelem Johnnym Twomastem. Když sir William potvrdil Hiragovu údajnou smrt, Phillip přispěchal za ním a vzrušeně vykoktal, že Hiraga zůstal naživu, ukrývá se v studni v Zemi nikoho, vyprávěl, jak mu zachránil včera život, a vysvětlil mu plán, co pro něho udělat. "Propašujeme ho na palubu Belle a nikdo se nic nedozví."

"On tedy žije? Povídali mi, že uhořel. Opravdu žije?"

"Ano. A my ho jen musíme dostat na palubu."

"Požádám Johnnyho Twomasta, aby se o něho postaral, ale jen s Vilíkovým souhlasem. Hiraga je přece jenom vrah..."

"Hiraga je mrtvý, Nakama nebo Hiraga, úředně to je jedno. Jak tvrdí Vilík, seržant dosvědčil, že skončil v plamenech. Kdybychom ho propašovali na loď, bylo by to dokonalé řešení, a on přece za záchranu stojí. Pomáháme jen dvěma mladým samurajům do světa, do našeho světa, asi tak na rok. A jeden z nich se jmenuje Otami."

"Jestli nás chytí, Vilík bude plivat krev, naši krev."

"Není důvod, proč by nás měli chytit. Otami je Otami, to je jeho pravé jméno, pověděl mi o tobě a o tom, jak se šojou dohadujete obchody. Až se vrátí, vyděláš na tom, všem nám to prospěje. Musíme mu pomoci!"

Nakonec Jamie přikývl a zašel za vesnickým starším, aby mu vybavil půjčku, za kterou se také zaručil. To už se stmívalo. Sotva slunce zapadlo, Tyrer odešel ke studni, aby Hiragu a Akimota připravil na cestu, a teď čekali na molu.

"Kde je kutr, Jamie?" otázal se Tyrer nervózně.

"Určitě přijede." Čtyři muži čekali na konci mola poblíž chatrných schůdků, kluzkých nánosem mořských řas, a připadali si velice zranitelní. Až příliš dobře si uvědomovali blízkost samurajů, jejichž kapitán přecházel sem a tam.

Hiraga zašeptal: "Taira-sama, kapitán, vzpomínat? On je vykonavatel. Vzpomínat, kapitán u brána?"

"U jaké brány?"

"V Edo. Váš Verký dům v Edo. Když my setkat nejdřív."

"Ach, můj Bože." Teď mu vše došlo - drsný samuraj, který trval na tom, že prohledá budovu vyslanectví, dal je obklíčit, ale Hiraga unikl na nosítkách jako voják trpící neštovicemi.

"Co se děje?" zeptal se Jamie. Tyrer mu to vysvětlil. Přes rameno pozoroval, jak si je důstojník prohlíží. Zneklidněl ještě víc. "Sakra, je příliš zvědavý."

"Už ho poznávám," šeptl Tyrer. "Radši bychom měli... Koukni, tamhle je." Ze tmy se vynořil kutr a jeho poziční světla svítila jen slabě. Bocman zamával a oni zamávali jemu. Vlny narážely na dřevěné pilíře, rozbíjely se o ně a skrápěly je jemnou pěnou.

"Honem na palubu, co nejrychleji to půjde," popoháněl je Jamie, který pomalu ztrácel nervy. Phillip ho přesvědčil, že Hiraga není žádný vrah, ale pouze bojovník za svobodu, a vysvětlil mu, jak užitečný pro ně byl. Teď už vůbec nepochyboval, že anglicky hovořící šiši a přítel mu bude velice prospěšný, zvláště když ho vedl a pomohl mu on sám - sestavil mu seznam lidí, s nimiž by se měl v Anglii a Skotsku sejít, co by měl navštívit a co by si měl prohlédnout. Všechno mu chtěl vysvětlit na palubě, než loď zvedne kotvy.

Phillip má velké nadání, pomyslel si spokojeně, podíval se na něho, ale vtom zatajil dech. Za Tyrerovými zády se blížil k jejich molu japonský důstojník. "Můj Bože, ten mizera jde k nám!" Ohlédl se po samurajovi a potom rychle po člunu. Bylo jasné, že důstojník k nim dorazí dřív. "Tak a je po všem."

Hiraga už usoudil totéž. Sáhł pod kimono, v němž měl zabalené meče. "Akimoto, zabijeme ho."

"Počkejte. Tu máte." Tyrer chvatně předal Hiragovi velkou obálku, v níž byly doporučující dopisy adresované jeho otci a strýci, také právníkovi, a děkanovi jeho univerzity. "Chtěl jsem jim to vysvětlit na lodi," vychrlil ze sebe. "Nemám kdy. Jamie, udělej to místo mě." Naposled se na Hiragu zadíval a podal mu ruku. "Díky. Zůstanu vždy váš přítel, vraťte se ve zdraví." Ucítil pevný stisk a uviděl záblesk úsměvu, pak se otočil a zalitý studeným potem se vydal naproti nepříteli.

Kapitán už došel do půli mola, když se Tyrer rozkročil ve středu planěk a přezdvorile se uklonil. Ozvalo se zabručení, samuraj zaváhal, sáhł rukou po dlouhém meči, ale nakonec úklonu oplatil. Pokusil se ho obejít, Tyrer se však znovu uklonil a záměrně velice pomalu řekl svou nejlepší japonštinou: "Pane důstojníku, já chtěl říkat, jak samurajové dobře bojovat proti oheň. Prosím za prominutí, ale ve jménu můj pán, hlavní gaidžin v Nippon, vy přijímat velké díky za zachránění všechny domy naše."

"Ano, děkuji, ale teď si chci prohlédnout..."

"Prohlédnout? Tam podívejte, pan důstojníku!" Tyrer ukázal na město a rozhazoval rukama, aby mu zablokoval průchod. Jeho japonština čím dál víc přecházela v breptání a vždy, když se ho samuraj pokoušel obejít, zastoupil mu cestu.

"Podívat, jaký oheň..."

"Z cesty," řekl samuraj nazlobeně. Jeho dech páchl po křenu. "Uhněte!"

Ale Tyrer předstíral, že nerozumí a mával rukama, aby mu zablokoval cestu. Pokoušel se předstírat, že to dělá neúmyslně, a dával si velký pozor, aby se ho nedotkl. Brebentil, jak hrozná to byla spoušť a jak dobře si samurajové počínali - Jamieho a ostatní měl za zády, a tak neměl tušení, kolik času zbývá, ale najednou důstojník zavrčel "Baka!", tvář se mu zkroutila vztekem a už už se připravoval k ráně, jenže v té chvíli k nim dolehlo Jamieho zvolání: "Tak, prokrista, odražte!" Samuraj ho hrubě odstrčil a rozběhl se ke člunu.

Tyrer si vydechl, narovnal se a celý zpocený s úlevou sledoval člun, jak odplouvá plnou rychlostí, jak tři muži mizí v kajutě, bocman stojí v budce u kormidla, druhý námořník na přídi a jak světla na palubě zhasla ve chvíli, kdy důstojník doběhl na konec mola a výkřikem se je snažil přivolat zpět, jenže jeho hlas zanikl v hluku parního stroje. V okamžiku, kdy světlo zhaslo a Hiraga a Akimoto se obrátili zády, se Tyrerovi zdálo, že jim viděl jasně do obličeje - a když je viděl on, tak důstojník také.

"To se mi jen zdálo," oddechl si Phillip a co nejrychleji odcházel. Zvedl klobouk na pozdrav samurajům sedícím u ohně a ve chvíli, když uslyšel japonský výkřik: "Vý, pojďte sem!", ho pohltil dav. Když už mu nic nehrozilo, dal se do klusu a zastavil se až v bezpečí vyslanectví.

"Můj Bože, Phillipe," podivil se Bertram s vykulenými očima, "chudáku, co se ti stalo?"

"Polib mi zadek," odsekl Tyrer, který se ještě nevzpamatoval z toho, jak vyvázli jen o vlásek.

"Proč by to měl dělat?" zeptal se sir William ze dveří své kanceláře. Tvářil se přísně a hlas měl strohý.

"Ach, promiňte, pane, to byl jenom... jen zdvořilostní obrat."

Odpovědělo mu podrážděné zabručení. "Phillipe, pomátl ses? Kde jsi, k čertu, byl? Na stole ti leží nóta od bakufu, kterou musíš okamžitě přeložit, potom opišeš depeši pro sira Percyho, která musí ještě odejít po Atlanta Belle, a ještě orazítkuješ a zaeviduješ čtyři žádosti o vyplacení pojistky - už jsem je podepsal a schválil. Až budeš hotový, přijď za mnou. Budu buď tady, nebo na molu, abych vyprovodil cestující - no, tak už nepostávej. Hoď sebou!"

Sir William se vrátil do své kanceláře, zavřel za sebou a opřel se o dveře. Jeho zrak se nezadržitelně vrátil ke složce od Andrého, pečlivě srovnané uprostřed stolu. Opět propadl smutku.

Po odchodu Angelique seděl dobrou hodinu bez hnutí, přemýšlel, jak se rozhodnout, a zoufale se snažil postupovat korektně, protože tohle byla opravdu otázka života a smrti. Mysl mu bloudila vedlejšími uličkami jeho existence: jeho dětstvím v Anglii, oddělením pro Francii, Petrohradem, domem a zahradou, které tam měl, veselými chvílemi s Vertinskou na jaře, létě, na podzim i v zimě, milováním s ní, cestou na krymská bojiště a i po rozvířených, zakouřených temných místech, která mu naháněla hrůzu.

Byl rád, že ho Phillipův hlas vrátil do normálního světa. Jeho pohled opět putoval po místnosti, ke krbu a k dopisu a dopadl na rozmilou tvářičku na miniatuře, která se na něho usmívala. Srdce se mu jako vždy téměř zastavilo a zase

rozběhlo. Pokaždé to bolelo o něco méně.

Přistoupil ke stolu, zvedl obrázek a dlouho si jej prohlížel, ačkoli se mu každý tah štětce už dávno vryl hluboko do paměti. Kdybych neměl její portrét, zapomněl bych na její tvář jako Angelique na svého Malcolma? "Na to se nedá odpovědět, má drahá Vertinská," řekl pro sebe a málem se rozplakal. "Možná ano, na tvou tvář ano, ale nikdy na tebe, nikdy, nikdy, nikdy na tebe."

Tak rád by se vrátil do dob, kdy žil naplno, Andrého složka mu však stála v cestě jako železná brána.

Bůh ho zatrat!

Nerozčiluj se a rozhodni se. Váhavosti už bylo dost, přikázal si. Pust' se zase do práce a vyřeš tenhle problém, a potom se postarej o mnohem důležitější záležitosti, jako jsou Joši a nadcházející válka proti Sacumě - jsi přece vyslanec Jejího britského Veličenstva. A tak se konečně začni jako vyslanec chovat!

Správný a jediný postup odpovídající předpisům, jak naložit s Andrého složkou, byl uzavřít ji do obálky, připojit k ní důvěrnou zprávu o tom, co se stalo a kdo kdy co řekl, potom vše zapečetit a odeslat do Londýna, aby rozhodli tam. Jejich trezory a archivy jsou plné podobných tajemství. A jestli se to utají, záleží jenom na nich.

Ano, to je správný a jediný možný postup.

Přesvědčen o správnosti svého rozhodnutí sebral stránky a jednu po druhé naházal do ohně. Pobrukoval si a pozoroval, jak se papíry ohýbají, černají a hoří. To nebylo nerozumné. Nejsou to přímé důkazy a stejně ta chuděra byla obětí. André byl nebezpečný a pracovitý tajný agent nepřátelské mocnosti, a kdyby spáchal jen polovinu toho, co se o něm uvádělo v tajných záznamech, už si zasloužil odejít na onen svět přinejmenším desetkrát. Ať napsal pravdu, nebo lhal, v tomhle případě se vše obrátí v prach.

Když byl hotov, pozvedl skleničku k obrázku a najednou se cítil náramně. "To kvůli tobě, miláčku," řekl.

62

Blížila se už půlnoc, když se Tyrer konečně vyřít z budovy vyslanectví a spěchal ke Struanovu molu. Hlava ho bolela jako dosud nikdy, nestačil se ani navečeřet, nezbývalo mu kdy přemýšlet o Hiragovi ani o Fudziko a neměl čas na nic jiného než na práci. Nesl úřední diplomatický vak vlády Jejího Veličenstva a v kapse překlad, do něhož se pustil naposled, ale litoval, že jím nezačal. Přidal do kroku.

Na molu byla tlačenice. Malá skupinka lidí přišla vyprovodit poslední cestující, většina se jich však mačkala kolem hospodáře lodě, který přijímal poslední poštu pro hongkongské a šanghajské úřady - pro pojišťovací agenty, dodavatele, dopravce a banky - prostě pro všechny, kdo museli být informováni o požáru a škodách. Zahlédl Angelique, jak se baví s Gorntem. Na druhé straně hloučku se Pallidar loučil s několika důstojníky, kteří odjížděli jako obyčejní cestující, a na konci mola zahlédl sira Williama, který se bavil s Maureen Rossovou. To mu připomnělo Jamieho a Hiragu. Slíbil totiž Jamiemu, že si nechá odjezd "studentů" schválit svým nadřízeným. Prorazil si cestu davem.

"Dobrý večer, slečno Maureen, promiňte, sire Williame, ale možná vás to bude zajímat." Předal mu překlad. "Postarám se, aby se naše pošta dostala bezpečně na palubu." Rychle odešel k hospodáři lodě, protože nechtěl být u toho, až dojde k neodvratnému výbuchu. Hospodář byl mužiček se špatným trávením a neuspořádaná fronta lidí kolem něho byla ještě dlouhá. Tyrer se protlačil až na její začátek bez ohledu na výkřiky: "Počkej, sakra, až na tebe přijde řada!" Prohlásil jen: "Promiňte, příkaz sira Williama, záležitost Jejího Veličenstva. Prosím o stvrzenku!"

"No dobře, dobře, k čemu ten ztracený spěch?" A zatímco hospodář pracně zapisoval záznam do svého seznamu, Tyrer poodíle sledoval sira Williama, který přešel pod petrolejku a studoval listinu. Tvář se mu okamžitě zkrivila, ústa začala chrlit nadávky a lidé v jeho okolí začali vyděšeně ustupovat, ne snad kvůli jeho výrazům, ale že výbuch přišel tak neočekávaně. Povzdechl si a otočil se zády.

Dokument jim poslalo ródžů a podepsal jej tairó Nori Andžó. Byl stručný, bez obvyklých květnatých frází a adresovaný drze "Vůdci gaidžinů". Tyrer jej přeložil ve stejné formě a dodal k němu jen interpunkci:

Rodžů gratuluje vám i dalším gaidžinům, že jste vyvázli holým životem z požárů založených nespokojenci a revolucionáři. Zítřka vám kanagawský guvernér pošle 500 nosičů, aby vám pomohli s evakuací z Jokohamy v souladu s jasným varováním bohů a přáním císaře, jež vám bylo mnohokrát tlumočeno. Až se vrátíte, jestli se vůbec vrátíte, varujte nás s velkým předstihem. Pro vybrané gaidžiny bude zajištěno ubytování na ostrově Dešima v přístavu Nagasaki, kde se stejně jako v minulosti bude odbývat veškerý obchod s gaidžiny. Srdečné sdělení

"Tyrere!"

Předstíral, že neslyší, otočil se k siru Williamovi zády a přijal potvrzenku od hospodáře, zatímco netrpěliví mužové ve frontě na něho pokřikovali s různým stupněm neomalenosti: "Tak hoďte sebou, to tu chceš tvrdnout... honem, už je tady!"

Prázdný kutr, který se vracel od Belle, právě přistával. Tyrerovi neušlo, že na palubě není Jamie. Bocman se vyklonil z budky a vykřikl: "Tak všichni, kdo ještě chtějí na loď, nastupovat!"

Tlačenice dál zhoustla a Maureen se k němu přidala: "Phillipe, kdy se vrátí Jamie?"

"Určitě posledním kutrem, jestli ne dřív," prohodil, protože si nebyl jist, zda se jí Jamie svěříl s jejich plánem. "Ještě zbývá hodina času!"

"Tyrere!"

"Promiňte, ale musím běžet! Ano, pane?" zvolal, zhluboka se nadechl, připravil se na nejhorší a pospíchal ke svému nadřízenému.

"Do půl hodiny," spustil sir William a málem přitom šilhal vztekem, "do půl hodiny přeložíš mou odpověď, a musí to být ztraceně přesné."

"Ano, pane, mimochodem..."

"Běž a sežeň... Aha, tamhle je. Zdálo se mi, že jsem ho tu zahlédl." Stačil jediný pohled do tváře sira Williama, aby dav ztichl a roztoustil se před ním. Všichni nastražili uši. "Pallidare, sežeňte dragouny. Chci, abyste doručil kanagawskému guvernérovi srdečné sdělení, a to okamžitě."

"Ještě dnes v noci, pane?" Pallidar se k němu otočil, a když uviděl jeho výraz, okamžitě dodal: "Aha, ano, pane, hned to bude, pane!"

"Promiňte, sire William, ozval se Tyrer honem, než stačil jeho nadřízený odejít. "Nebylo kdy vám to říct předem, ale pomohl jsem na palubu dvěma japonským studentům, kteří chtěli cestovat a navštívit Anglii. Včera večer mi zachránili život. Doufám, že je to v pořádku."

"Zachránili ti život? Myslíš?" Provrtával ho pohledem. "Když ses stal v pracovní době Jejího Veličenstva cestovním agentem, tak si to doufám dokážeš zodpovědět, jestli tě požádám o vysvětlení. Pallidare, do hodiny ať jste tady v plné síle. A doručíte jim mou nótu pěkně neomaleně, sakra!" Odešel.

Pallidar se vysmrkal. "Co se mu, k čertu, stalo?" Tyrer se k němu naklonil a pošeptal mu novinku o ultimátu. "Bože, vůbec se mu nedivím. To je ale zatracená drzost! Vlastně je to moc dobrá věc, konečně se začne něco dít. Ze všeho toho poflakování je náš generál tak rudý vztekem, že mu můžou od krku chytout i hemeroidy." Zasmál se víc z nervozity než starému vtípku.

V té chvíli se přihnul Hoag. Na sobě stále ještě měl starý kabát, v němž operoval, s rukávy a náprsenkou ztuhlými od zaschlé krve. Trmácel se s cylindrem, kufrů a balíky. "Už jsem se bál jsem, že přijdu pozdě. Čemu se smějete?"

"Máte ještě spoustu času," uklidňoval ho Tyrer. Stejně jako Pallidar přemýšlel, co se asi píše v odpovědi, kterou Hoag odvázel do Hongkongu, na dopis, který předal Angelique, když mu oznámila, že nepřišla s Malcolmem do jiného stavu. Ode dne, kdy se Hoag vrátil, všichni zhruba znali podmínky Tessina ultimáta a často o nich vzrušeně diskutovali. "Přeji vám šťastnou cestu. A teď do Indie, že ano?"

"Ano, příští měsíc tam konečně budu." Ošklivý obličej se rozzářil. "Už se nemůžu dočkat. Přijďte mě navštívit, uvidíte, že se vám tam bude moc líbit."

Pallidar řekl: "Mě také převedli do Indie, vlastně mi to už oznámili. Bude to na hranice do Hindúkuše, k Chajbarskému průsmyku."

Třebaže Pallidar mluvil, jako by se nestalo nic zvláštního, v duchu tuto představu nenáviděl. V tomto pekle, jaké snad nemělo obdoby, už přišlo o život příliš mnoho lidí, stalo se tam příliš mnoho úkladných vražd, kulka neznámo odkud, dýka ve tmě, otrávené studny, žádná sláva, jenom dřina. Zabíjej a pokus se přežít v téhle pusté, zavšivené skalnaté krajině, kde se nedaří ničemu kromě smrti. Jenže pro impérium to bylo místo životně důležité, protože průsmykem v historii zaútočili na Indii Mongolové, Peršané i sibiřské kmeny. Otrásla jím zlá předtucha, a tak se neubráníl a dodal: "Tam se do moře nepohřbívá."

"Ne, to ne, vůbec ne," odpověděl Hoag. Nepochopil ho a vřele a přátelsky mu podal ruku. "Jsi dobrý chlap, Settry. Jestli budeš v Indii potřebovat pomoc, snadno mě najdeš. Bude se ti tam líbit. Hodně štěstí." Odkráčel, aby se ještě rozloučil s Angelique a Gorntem.

"Co to mělo znamenat?" otázal se Tyrer, kterému neušla náhlá změna v Pallidarově chování.

Ten však jen pokrčil rameny a v duchu si spílal za svou nervozitu, chybu i náhlou závist vůči Hoagovi. "Doktor mi povídal, že nemá rád pohřby do moře. Zmínil se mi, že byl rád, když zmeškal ten Malcolmův v Hongkongu." Zlomyslně se pousmál. Když oznámil siru Williamovi, jak Hoag podivně manipuloval s rakvemi v Kanagawě, na vyslancův příkaz nenápadně prohlédl rakve a zaměnil je. Na první pohled se jedna od druhé nelišila. A tak podle přání sira Williama nakonec Prancing Cloud do Hongkongu odvezla tělo skutečného Malcolma Struana, zatímco Hoag, Angelique, Jamie a Skye pohřbili do moře vesničana.

"Škoda že Malcolma tak posekali," posteskl si drsným hlasem "Stejně je ten život divný. Člověk nikdy netuší, co ho potká."

Tyrer přikývl, i když mu náhlý Pallidarův smutek připadal zvláštní. Ale protože ho měl rád, jeho vlastní opatrnost opadla. "Co se děje, příteli?"

"Nic. Včera večer jsi měl obrovské štěstí, vid', když ses dostal z toho..."

V Tyrerově obličejí se objevily stíny a Pallidar se začal proklínat za svou hloupost. "Promiň, Phillipe, nechtěl jsem tě rozrušit, nevím, co to do mě dneska vjelo."

"Slyšel jsi o... o..."

Tyrer nedokázal ze sebe ani za nic vyslovit jméno Fudžiko. Smutek v něm vybuchl a zahnal ho do hlubin, jaké do té doby nikdy nepoznal. Snažil se však být statečný, a tak jeho ústa říkala: "Když se stalo něco takového, něco hrozného, můj otec... Víš, měl jsem sestru, která zemřela v sedmi letech na spálu, byla to taková milá holčička a všichni jsme ji milovali... a otec vždycky říkával: 'Tyhle věci jsou na nás seslány, aby nás zkoušely. Pláčeš a pláčeš... ale pak se sebereš a řekneš, že to byla vůle Boží a snažíš se Ho za to nezačít nenávidět.'"

Cítil, že mu po tvářích stékají slzy, a bylo mu to jedno. Nohy ho zanesly na břeh a tam sám, jen s příbojem, nebesy a nocí, přemýšlel o Fudžiko, vzpomínal na ni se vši vášní a nakonec ji uzavřel do malé krabičky a tu uložil do bezpečí ke svému srdci.

* * *

Na Atlanta Belle kapitán Twomast nic nenamítal: "Dobrá, Jamie, odvezu je, ať si paní Struanová rozhodne, jak chce, ale znáš ji přece, velkorysostí nikdy neoplývala."

"Jenom jí hned, až dorazíte do Hongkongu, předej můj dopis." Jamie pověděl Twomastovi pravdu o Otamim a jeho bratranci. Nechtěl svého přítele přivést do potíží. Také složil záruku na jejich lodní lístky i na zpáteční cestu pro případ, že by Tess nepřijala jeho návrh - aby je poslala dál do Anglie a Skotska a dala jim opatrné doporučující dopisy, že jí za to poskytne padesátiprocentní podíl na společném podniku, který on založí a povede a který využije všeho, co ti dva

dokážou vytvořit po svém návratu.

Napsal jí:

Dobře vím, že je to dlouhodobá záležitost, paní Struanová, ale Otami je jeden z nejchytřejších, pokud vím, má mnoho vlivných známých a představuje japonskou budoucnost. Pokud nebudete souhlasit, prosím, strhněte si peníze za jejich lodní lístky z onoho velice štědrého zlatého daru, který jste mi věnovala. Albert MacStruan si zatím vede dobře, požár se nijak nedotkl ani vašeho majetku, ani budov, které tady máte, a vše ukazuje, že budoucnost bude dobrá - jestli o to bude stát, pomůžu mu i v budoucnu. Nakonec vás chci varovat před novým ředitelem od Brocka Edwardem Gorntem. Je to dobrý a statečný člověk, ale velice nebezpečný protivník.

"Bude to drahé, Jamie," zdůraznil Twomast. Byl to štíhlý, pomenší námořník s ostře řezaným obličejem, tmavými vlasy, hnědýma očima a drsnou pletí. "Přinejmenším sto liber. Stojí ti to za to riziko?"

"Je to její loď a cesta ji nestojí nic."

"Přesto je to drahé a ona hlídá každou penci, jako kdyby to byla libra. To ale nevádí, ať si rozhodne sama. Jestli nezaplatí ona, dám si v Londýně proplatit tvou směnku. Určitě ti tví Japonci pochopili, že mě musí poslouchat?"

"Ano, vysvětlil jsem jim, že na palubě jsi král, daimjó. Musí tě poslouchat a zůstat na palubě, dokud je nevysadíš v Londýně. Ale Johnny, chovej se k nim jako k šlechticům. Vyplatí se ti to."

Twomast se zasmál. "Ano, ale až na nebesích. Jenže na tom nezáleží, leccos ti za posledních pár let dlužím, a tak se spolehni."

"Díky." Jamie se rozhlédl po kajutě. Byla malá, jedno lůžko, stolek na mapu, jídelní stůl pro čtyři, uklizená, strohá a spolehlivá - stejně jako Johnny Twomast, původně Nor a bratranec hrbáče Orlova, který po smrti Dirka Struana převzal vládu nad jeho flotilou. Atlanta Belle, obchodní parník o výtlaku tisíc tun, měl čtyři kajuty pro cestující v první třídě, deset v druhé třídě, prostor pro padesát lidí v nejlevnější kategorii a mnoho místa pro náklad. "Kde budou spát?"

"S posádkou, kde jinde?"

"Nedal bys jim kajutu, i kdyby byla sebemenší?"

"Máme plno, a když budou s posádkou, naučí se našim způsobům, budou muset."

"Dej jim kajutu, alespoň do Hongkongu, nechci, aby je někdo poznal."

Johnny Twomast přikývl: "Dostanou kajutu třetího důstojníka, tam jsou dvě lůžka. Mají zbraně, Jamie?"

"Ovšemže mají, jsou to samurajové."

"Ne, zbraně ne, ani samuraje ne, proboha!"

Jamie pokrčil rameny. "Pověz jim to, ale chovej se k nim, prosím tě, jako k vznešeným lidem, ne jako k domorodcům, možná divným, ale přece jen šlechticům, významným Japoncům, a to oni opravdu jsou."

"Služba!" křikl kapitán. "Pusťte je dál!"

Hiraga a Akimoto vstoupili dovnitř. Jamie je předem dobře informoval.

"Který z vás mluví anglicky?"

"Já, Andžin-sama. Já, Otami-sama."

"Pan McFay se za vás zaručil, Otamisame, za vaše dobré chování až do Londýna. Souhlasíte s tím, že mě budete poslouchat, že zůstanete na palubě, když si to budu přát, půjdete na břeh a vrátíte se, jak vám řeknu, a to až do Londýna, že mě budete poslouchat, jako kdybych byl váš náčelník, váš daimjó?"

"Souhlasíme dělat, co Andžin-sama říkat," odpověděl Hiraga opatrně.

"Dobře. Ale na palubě nechci zbraně. Chci všechny meče, pušky a nože. Vrátím vám je." Twomastovi neušel záblesk hněvu v jeho očích a dobře si jej zapamatoval. "Souhlasíte?"

"Are když muž útočit na my?"

"Jestli vás moji lidé napadnou, tak se do mého příchodu braňte pěstni. Budu je varovat. Každý z nich dostane padesát ran bičem, jestli si něco začnou. Vy si nic nezačnete, rozumíte?"

"Ne, promiňte." Jamie vysvětlil, že by námořníci byli v takovém případě přivázáni a dostali za neposlušnost výprask karabáčem. Hiraga se té krutosti zděsil. Pečlivě to vysvětlil Akimotovi, ale pak se zeptal: "Andžin-sama, are vy ne bát? Jestli muž svobodný po takový urazit, vy ne strach, že ten čovek vás zabíjet?"

Johnny Twomast se rozesmál. "To by visel, to je jisté, jako že Pánbůh stvořil jablíčka. Vzpoura se trestá smrtí. Nařídím posádce, aby vás nedráždila, a vy nedrážděte je - to je také důležité, rozumíte?"

"Rozumím, Andžin-sama," přikývl Hiraga, ačkoli rozuměl jen zčásti a bolela ho hlava.

"Jestli budete mít potíže, přijďte za mnou. Žádné rvačky, pokud vás někdo nenapadne. Vaše zbraně, prosím." Hiraga mu zdráhavě předal své zabalené meče. A derringer. "Služba!"

Dveře kajuty se otevřely. "Ano, pane?"

"Tihle dva dostanou kajutu třetího důstojníka. Dovedu je tam."

Jamie vstal a podal Hiragovi ruku. "Šťastnou cestu. Napište mi, kdykoli se vám bude chtít, a Phillipovi - Taira-sama - také. Jak jsem říkal, dopis mi pošlete přes mou banku, Hongkong Bank na Mallu. Je to v papírech, které jsem vám dal, stejně jako návod, jak vám budou posílat poštu a jak si ji vyzvednete. Odpověď čekejte až po čtyřech měsících. Hodně štěstí a bezpečný návrat." Potřásli si rukama, potom se Jamie stejně rozloučil s Akimotem.

"Vy dva pojďte se mnou," řekl Twomast. Provedl je chodbou a otevřel dveře. "Tady se ubytujte a zůstaňte mimo dohled. Pan McFay si nepřeje, aby vás někdo poznal. Za Hongkongem už to bude snazší." Rázně zavřel dveře.

* * *

Hiraga a Akimoto se mlčky rozhlédli. Kajuta spíš připomínala velkou skříň než obytný prostor. Bylo v ní sotva dost prostoru, aby se oba postavili najednou. Zavěšená petrolejka vrhala slabé světlo. Dvě špinavá lůžka nad sebou a pod nimi zásuvky. Špinavé slavníky a vlněné deky. Smrad. Na podlaze se povalovaly holínky a nevyprané šaty. Pršípláště na količcích.

"K čemu je tohle?" zeptal se Akimoto nechápavě.

"To budou nějaké divné šaty, ale proč jsou tak tuhé? Copak bych v tomhle dokázal bojovat? Bez mečů se cítím jako nahý."

"Já se cítím jako mrtvý, a ne pouze nahý." Podlaha se jim kývala pod nohama a slyšeli, jak muži pokřikují rozkazy a jiní si zpívají, připravují loď na vyplutí, parní stroj jak hlasitě oťřásá palubou a stěnami, a tím ještě zvyšuje nepříjemný pocit. Nedostatek prostoru, nepříjemný pach kouře z uhlí a oleje, zatuchlý vzduch a ještě zatuchlejší postele jako by na ně padaly. Loď se znovu zhoupla na kotvě a Hiraga se raději posadil na dolní lůžko. "Myslíš, že na tomhle budeme spát?"

"A kde jinde?" zabručel Akimoto. Rozhlédl se svým ostrým zrakem a stáhl pomačkanou příkrývku. Všechny rohy slámníku zakrývaly jako velké skvrny kolonie štěnic, živých i mrtvých, a hrubé plátno bylo plné zaschlé krve z rozmačkaných generací hmyzu. Přemohl se, aby se nepozvracel. "Vracíme se na břeh," zakrákal. "Už toho bylo dost." "Ne," řekl Hiraga, i když se mu z toho pohledu také udělalo špatně. "Podařil se nám zázrak, unikli jsme bakufu a Jošimu a vydali jsme se do srdce nepřátelské země jako hosté. Můžeme vyzvědět jejich tajemství a zjistit, jak je zničit." "Co se chceš učit? Jak bičovat člověka, dokud neumře, jak žít celé měsíce v téhle stoce? Viděl jsi, jak kapitán nevychovaně odešel a ani nám neoplatil naši úklonu? Pojd'... i kdybychom museli na břeh doplavat." Akimoto sáhl po klíče, ale Hiraga ho chytil za košili a přitáhl ho zpátky.

"Ne!"

Akimoto se na něho osopil a vytrhl se mu. Narazil přitom do dveří, protože kajuta byla tak malá, že se v ní ani poprat nemohli. Potom vykřikl: "Ty už nejsi jeden z nás, nakazil ses od gaidžinů! Nech mě jít! Bude lepší civilizovaně zemřít než takhle žít!"

Hiraga náhle ztuhl. Čas se pro něho zastavil. Poprvé pochopil obrovské rozměry toho, do čeho se vrhli, že plují do světa barbarů, daleko od vši civilizace, a že za sebou zanechali všechno hodnotné, sonnó džoi, Čošú, šiši a rodinu, a přitom ani nemají ženy a syny - ach má odvážná a zázračná Sumomo, jak se mi po tobě stýská, kdybych tě měl, odjíždělo by se mi snáz, ale teď...

Ruce a nohy se mu roztřáslý, srdce bušilo jako kladivo a každá část jeho těla na něho křičela, aby utekl z tohoto pekla, které představovalo vše, čím pohrdal. Jestli bude Londýn také takový, tak už všechno bude lepší, všechno. Odstrčil Akimota a sáhl po dveřích. Ale zarazil se. "Ne," zalapal po vzduchu. "Já to vydržím! Určitě. Vydržím to kvůli sonnó džoi. Musíme to udělat kvůli sonnó džoi, bratráčku, musíme to snést, ale ať se stane cokoli, zemřeme jako samurajové, složíme básně na svou smrt, ano, to uděláme, a napíšeme je hned teď, teď, a pak už na ničem v tomhle životě nebude záležet..."

* * *

U břehu na molu bocman zavolal: "Poslední výzva na Belle, všichni na palubu!"

"Tak hodně štěstí, Edwarde, a šťastně se mi vrať," řekla Angelique, stále stravovaná smutkem, ale už s nenápadným úsměvem, který prozařoval jeho existenci. "Buď opatrný!"

Po odchodu od sira Williama se ještě vyplakala v soukromí svých pokojů - mám v tyhle dny tolik důvodů k pláči, napadlo ji, odkud všechny ty slzy přicházejí? Když však bolest u srdce pominula, začala uvažovat opět jasně a klidně. Jakmile opět získala nad sebou vládu, ještě jednou se sešla s Gorntem mezi čtyřma očima. Řekli si vše, co potřebovali. Síla, sebedůvěra a láska, které z něho vyzařovaly, zahnalý to špatně.

Edward bude pro mě dobrý, pomyslela si a zvedla k němu zrak - ale mého Malcolma nikdy nenahradí, bude to něco jiného.

"Jsi už v pořádku?" zeptal se.

"Ano, děkuji, drahoušku. Vrať se brzy."

Políbil ji na ruku, kterou mu podala. "Dávejte na sebe pozor, madam." V jeho tváři bylo tolik vroucnosti, že vypadal ještě chlapečtěji.

"Nezapomeň." Požádala ho, aby vyřídil Tess, že doufá, že se jednoho dne setkají jako přítelkyně. "Je to důležité."

"Ano, to je. Nezapomenu a vrátím se dřív, než si to uvědomíš." Pro okolí dodal hlasitěji: "Dohlédnu na to, aby vám vyřídili celou objednávku, nemějte obavy." Naposled jí jemně stiskl dlaň, bezstarostně přeskočil na kluzkou palubu a chytil se jednou rukou. Nastoupil na kutr jako poslední, a tak bocman zapískal a nastavil stroj na plný chod vpřed. Gornt zamával, a protože chtěl být diskrétní, zmizel v kajutě.

"Hezké děvče," prohodil Hoag zamyšleně.

"Ano, pane, je to prostě belle."

Oba sledovali, jak molo mizí v dálce za nimi. "Byl už jste někdy v Indii, Edwarde?"

"Ne, nikdy. A vy v Paříži?"

"Také ne, ale Indie je nejlepší místo na světě, a Angličanům se tam žije nejlépe. A vy jste také hlavně Angličan, ne?"

Hoag si představoval, jak přijíždí do domku její rodiny, který stál za vysokými zdmi, hnědý a zaprášený, uvnitř však chladný a zelený, kde se zvuk kašny mísil se smíchem, jímž překypovala hlavní budova i příbytky služebnictva, a k tomu přátelství a pohodu všech, protože věřili v nekonečný řetězec narození, smrti a znovuzrození, dokud díky milosti Nekonečna nedosáhnou Nirvány, místa nebeského klidu. Aržumand tam už je, pomyslel si, a doufám, že si tam najdu cestu i já.

Ještě jednou se zadíval na molo, na Angelique a ostatní, které už pravděpodobně nikdy neuvidí. Angelique právě naposled zamávala a přešla k Maureen Rossové, která čekala u lampy. Doufám, že se spřátelí, uvažoval. Za chvíle se obě a s nimi i celé molo staly součástí noci. Angelique udělala správně, že se sklonila před Tess, říkal si v duchu, ale stejně neměla na vybranou. Mimoděk sáhl do kapsy, aby se přesvědčil, že nezapomněl s sebou zít její prohlášení. Malcolma potkal smutný osud, hotová tragédie. Ubohý chlapec, celý život pilně usiloval o něco, čeho nikdy nedosáhl, čím se nikdy nestal. Malcolm Struan - tchaj-pan, který se jím nikdy opravdu nestal - byl celý život jako člověk zasažený

sněžnou slepotou, který ve vánici hledá bílý stan, jenž tam nikdy nestál.

"S tím Malcolmem to bylo smutné, vidíte?" Jenže Gornť už vedle něho neseděl. Rozhlédl se a uviděl ho na palubě obráceného zády k Jokohamě, jak pozoruje loď před sebou, s odkrytou hlavou, a vítr mu čechrá vlasy.

Čemu se tak usmívá? Co se za tím skrývá? otázal se v duchu. Je tak tvrdý a přece... Na tomhle mladíkovi je něco zvláštního. Bud' je to budoucí král, nebo člověk rozhodnutý spáchat královraždu.

* * *

Většina lidí na molu se rozešla. Angelique stála vedle Maureen u lampy a vyprovázela pohledem Belle a mizející člun. Brzy zůstaly samy, až na Vargase a Čchen, kteří si tiše povídali opodál a čekali na návrat kutru, aby ho vyložili, a bude-li třeba, tak bez požádání doprovodili obě ženy.

"Maureen..." Angelique viděla, že její nové přítelkyni vyprchal úsměv z tváře a najednou vypadá velice nešťastně.

"Copak se ti stalo?"

"Nic. Víš..., ne, jenom... opravdu si nemusíš dělat starosti. Prostě jsem celý den nemluvila s Jamiem, měl moc práce a já mu chtěla něco důležitého..." Slova se vytratila.

"Počkám s tebou, jestli chceš. Nebo ještě lepší bude, když půjdeš se mnou. Co kdybychom se posadily u mě v pokoji a dívaly se na všechno z okna. Kutr uvidíme dost dlouho předem, abys mu přišla naproti včas."

"Myslím, že bych... Víš, radši bych počkala tady."

Angelique ji pevně chytla za ruku. "Tak co je? Co se stalo? Můžu ti nějak pomoci?"

"Ne, asi ne, milá Angelique. Bylo to... no prostě..." Maureen opět zaváhala, ale nakonec ze sebe vychrlila: "Můj Bože, víš, nechtěla jsem tě tím zatěžovat, ale jeho, tedy Jamieho, prostě jeho milenka za mnou přišla dnes odpoledne na návštěvu."

"Z Jošiwary?"

"Ano. Přišla se mi poklonit, jak tvrdila, a ujišťovala mě, že si nemám dělat starosti, protože se o něho skvěle starala, a chtěla se mě zeptat, jestli mi má v budoucnosti předkládat účet každý měsíc nebo každý rok."

Angelique nechala údivem otevřená ústa. "Skutečně?"

"Ano." Maureen se ve světle petrolejky zdála být celá zelená. Koktala: "Také mi říkala, že kdybych se chtěla něco dozvědět o... o... o Jamiho, tak mu říkala, uť, o jeho zvycích v posteli, pozí... pozicích a tak dál, jelikož jsem panna a v těchhle záležitostech se nevyznám, ráda mi to podrobně vysvětlí, protože sama je profesionálka druhé třídy. A slíbila mi, že přinese obrázkovou knížku, kterou nazývala polštářová kniha, a na ní mi ukáže jeho... jeho speciality, ale prý si s tím nemusím lámat hlavu, protože Jami je zkušený a jeho... jeho, říkala tomu jeho jednooký mnich, je v naprostém pořádku. Tak a teď to všechno víš!"

Angelique byla úplně ohromená. "Mon Dieu, ty má chudinko, to muselo být hrozné! Ale... ale ona umí anglicky?"

"Ne, byla to skoro nesrozumitelná směs žvatlání v pidgin a několika slov, které pochytala od Jamieho, jenže to hlavně jsem pochopila dokonale. Zdá se, že je..., že se s ním peleší už přinejmenším rok. Je malá, vůbec ne hezká, neměří ani pět stop, a když jsem nevěděla, co mám říct, tak jsem se zmínila o její výšce, jak je malá, a ta děvka, ta děvka se rozchechtala a povídá mi: „Já veriká stačí, Jami-tchaj-tchaj, dyž režeť, veriký setejně, ej-ja? Vy moc štěstí žena."

"Ach, mon Dieu!"

"Přesně tak. Co si mám počít?"

I Angelique se z toho zatočila hlava. "Mohla bys... ne, to by nepomohlo..."

"Možná... Ne, to nejde. To by bylo příliš..."

"A co kdybys..." Angelique se odmlčela. Bezmocně se zadívala na Maureen, ta zase na ni a obě si představovaly totéž, byly stejně šokované a oběma se ve tváři objevil stejný výraz odporu, nechuti, pohrdání a vzteku. Na okamžik obě ztuhly, potom se Angelique tichounce zasmála, za vteřinku Maureen také a už se obě dusily smíchem.

Čchen a Vargas zvědavě sledovali, jak se výbuch veselí mísil s hukotem vln dopadajících na břeh a pilíře mola.

Angelique si otřela tyhle první dobré slzy smíchu, které ji vytryskly po velmi, velmi dlouhé době. "Jeho jednooký..."

Opět se rozjařily tak, až je popadly křeče a rozbolelo břicho, a potom se do sebe zavěsily.

Stejně náhle jako se záchvat veselí dostavil, tak i zmizel. Zůstalo zklamání. "Je to sice legrační, Maureen, ale legrace to není."

"Ne, není to legrace," přitakala Maureen. "Cítím se... Chci se vrátit domů. Napadlo mě, že bych se s Jošiwarou dokázala vypořádat, Jamie je jako všichni chlapi, ale nemůžu. Teď už vím, že ne. Neunesu život tady, kde je Jošiwara a vždycky bude, ať se ti to líbí nebo ne, Angelique. Za rok za dva přijdou robátka a za pár let jim budeme připadat staré, každému z nich - a staré také budeme, vlasy nám zešediví, zuby vypadají a oni všichni se začnou ohlížet po jiných. Ženský úděl není zrovna šťastný. Kéž bych teď seděla na palubě Atlanta Belle a vracela se domů, a nebyla tady, ne tady. Stejně odjedu co nejdřív, při první příležitosti. Už jsem se rozhodla."

"Rozmysli si to, neříkej mu to ještě dnes večer."

"Radši si to s ním vyřídím okamžitě. Tak to je... bude to tak lepší."

Angelique znejistěla. "Počkám s tebou, dokud se neobjeví kutr, pak půjdu."

"Děkuji. Bude mě mrzet, že tě tady nechám, když jsme se už poznaly. Nikdy jsem neměla opravdovou kamarádku."

Maureen ji chytla za ruku a zahleděla se k Atlanta Belle.

* * *

"Aj-ji-ja!" Čchen šeptal Vargasovi v s'čchuanském dialektu, který oba ovládali plynně: "Copak ty dvě děvky nedostanou rozum a nepočkají na kutr vevnitř, abychom tady nemuseli mrznout i my dva?"

"Jamieho bys nepotěšil, kdyby tě slyšel o ní takhle mluvit."

"On ale naštěstí tenhle dialekt neovládá, dokonce ani kantonský ne, a stejně bych před ním, ani kterýmkoli jiným zahraničním d'ablem, o ní nemluvil jako o děvce - i když my takhle svým ženám říkáme. A určitě bych v jejich

přítomnosti nebyl takhle otevřený. Použil bych třeba výraz ranní květina nebo jedno z tisíce jmen, o kterých dobře víme, že znamenají děvka, ale zahraniční ďábel tím rozumí jen ranní květinu." Čchen se rozesmál. V dlouhém vatovaném kabátě mu bylo teplo. Zadíval se na oblohu, kde se právě mezi mraky objevil měsíc. "A tahle ranní květina doufá, že se stane Jamiho tchaj-tchaj." Zase se uchechtl. "To se jí nikdy nepodaří."

"Ne, po dnešku ne," poznamenal Vargas smutně. "Je pro něho přiměřeně velká, on má nejvyšší čas se konečně oženit, a nebylo by na škodu, kdyby se tu objevily děti." Vargasovi se stýskalo po jeho vlastních. Měl jich šest a zůstávaly se svými dvěma matkami v Macau, dokud si tady nebude moci dovolit koupit vlastní dům. "A co missí-tchaj-tchaj a Šanghajský Gornť? Myslíš, že jí dokáže vymoci zvýšení renty?"

"Jestli ano, udělá to pro sebe, a ne pro ni. Ale spíš by mě zajímalo, co se psalo v těch papírech."

"V jakých papírech?"

"V těch co zahlédl Lun, když tchaj-pan Wej-lan dřímá u krbu. V těch od Dlouhého špičatého frňáku. Te-ne-luo-muo, že Lun neumí číst francouzsky. Tchaj-pan Wej-lan z nich byl v pěkném šoku, povídal Lun."

"Co by tak Špičatý frňák posílal Wej-lanovi z hrobu?"

Čchen pokrčil rameny. "Trable pro misi-tchaj-tchaj. Třeba to bylo o měsíční temnotě, ne?"

"Ale to jsou jen pověsti."

Čchen mu to nevyvracel. Chránil tajemství, jak mu nařídil Velevážený Čchen po Malcolmově smrti. "Ať se stane cokoli, Tess tchaj-tchaj roztrhá missí-tchaj-tchaj a toho zahraničního ďábla ze Šanghaje na cucky."

"Opravdu? Doslechl ses o tom něco?"

Čchen zakoulel očima. "Tchaj-panem je teď Tess tchaj-tchaj, to nám alespoň napsal poslední poštou Velevážený Čchen, aby nás varoval. Slyšel jsi někdy o nějaké císařovně, která by se o své vůli vzdala moci, když už ji jednou uchvátila? Nebo vůbec o jakékoli takové ženě? Nikdy za celých pět tisíc let našich dějin. Podle Čchena ze Vznešeného domu, a ten by to měl vědět, je teď tchaj-pan ona."

"Já byl přesvědčen, že se jí má stát Šanghajský Albert."

"Nikdy. Toho taky roztrhá na cucky - starý Zelenooký ďábel ho prosadil i s jeho bratrem do Vznešeného domu. Povídá se, že to jsou tajné nemanželské děti dcery toho misionáře zahraničních ďáblů - jedné z mnoha milenek samotného Zelenookého ďábla."

"Ženy správce přístavu Glessinga? Mary Sinclairové? To není možné!"

"Mohla by to být pravda. Nasadila Jednonohému Glessingovi parohy alespoň desetkrát."

"Že by mu zahýbala? To je jen jedna z báchorek," tvrdil Vargas, který stejně jako všichni bývalí milenci té ženy hájil její pověst. Teď je jí kolem čtyřicítky, už je dost sešlá, ale stejně lačná jako vždy předtím, pomyslel si, pravý opak Tess Struanové, která souložení odsuzuje a dohnala svého manžela Culuma k pití a záletům. "Tess tchaj-tchaj se měla provdat za tchaj-pana, a ne za jeho syna Culuma. Ten by jí majestátně navhlčil, a to jí vždycky chybělo, a přitom by mu ještě zbylo dost sil na vedlejší manželku Mej-mej i na třetí ženu Jin-si."

"To je pravda," poznamenal Čchen. "Byli bychom mocní a měli hodně synů, kteří by mohli podnik převzít, ne slabí jako teď, a nemuseli bychom couvat před Jednookým ďáblem Brockem." Odmíchl se a dodal zlověstně. "Velevážený Čchen z Vznešeného domu si dělá starosti."

"Škoda že Syn číslo jedna Malcolm takhle zemřel."

"Bohové si toho dne vzali volno," podotkl Čchen moudře. "Poslouchej, když už se kláníš před bohem zahraničních ďáblů, neřekl ti, proč si bohové berou tak často volno a nedohlížíjí na naše záležitosti?"

"Bohové jsou bohové a povídají si jen mezi sebou... Koukni, Belle odplouvá."

* * *

Maureen řekla: "Tak Atlanta Belle se už vydala na cestu, Angelique."

Bůh ji provázej, blesklo Angelique hlavou. Do očí jí zavál slabý větřík, a tak jen matně rozeznávala obrysy lodi.

"A tamhle se vrací kutr."

"Kde? Jemináčku, ty máš ale dobrý zrak, já ho skoro nevidím." Angelique přátelsky stiskla Maureeninu ruku. "Jsem si jistá, že ty a Jamie se..." Viděla, jak její kamarádka zbledla. "Neboj, Maureen, dopadne to dobře, jsem si tím jistá."

Maureen zamumlala. "Mám strach, že se mu teď nedokážu podívat do očí."

"Tak... tak teď uteč, řekni, že se ti udělalo nevolno a promluv si s ním zítra, až si všechno necháš pořádně uležet v hlavě. Zítra bude lépe."

"Dnes, nebo zítra, už jsem se rozhodla," prohlásila Maureen.

Obě ženy pozorovaly, jak ze tmy stále zřetelněji vystupují poziční světla kutru. Za chvíli už rozeznaly v kajutě i vysokou Jamiho postavu. Byl sám.

Angelique se rozloučila: "Dobrou noc, Maureen, zítra se uvidíme."

"Ne, prosím, zůstaň tady, sama to nezvládnu. Zůstaň tu, prosím."

Kutr se už přiblížil k molu na padesát metrů. Viděly Jamiho, jak se vyklání z okna a mává. Maureen mu na pozdrav neodpověděla. Petrolejky za ním osvětlovaly promenádu a velká skladiště a domy, které vyvázly bez úhony. Kdesi v dáli si pozpěvovali muži. Ve budově francouzského vyslanectví hrál Vervene na flétnu. Maureen upřeně sledovala blížícího se muže. Opět jí zamával a pak vyskočil na palubu. "Maureen!" zavolal a bylo na něm patrné, jak se na ni těší. Angelique se ohlédla, viděla, jak pohled Maureen změkkl a pochopila, že teď už na ni její přítelkyně zapomněla. A je to tak správné, pomyslela si s úsměvem. Maureen si popláče, bude se vztekat a přísahat, že odsud odjede, ale zůstane tu, donutí ho, aby za to vytrpěl své, ale odpustí mu, i když na to nikdy nezapomene. A zůstane tady. Zůstane, protože ho miluje. Jsme to ale pošetilci, my ženy.

Tiše a nepozorovaně odešla a byla ráda, že je sama.

Noc byla příjemná. V zátoce zvony ohlašovaly čas. Na moři, už za výběžkem pevniny, se plavil její posel, kterého

vypravila na Atlanta Belle, aby se pustil na dobovyatelské tažení, z něhož pro oba už nebylo návratu. Ani pro její sokyni, tu ženskou z Hongkongu.

Edward ji zmáčkne, a pak budeme žít šťastně, dokud neumřeme. Každý druhý rok strávíme přes dva měsíce v Paříži, na léto odjedeme do Provence a já založím dynastii. S pěti tisíci vlastními guinejemi budu bohatá. A každé utracené sou mi ji bude připomínat.

Edward je hloupý, když se domnívá, že bychom se my dvě mohly někdy spřátelit, že bych si to vůbec někdy mohla přát.

Ta ženská je zlá. Nikdy ji neodpustím, co mi provedla a napsala. Takže nemanželské? To jí nikdy neprominu a pomstíme se, za Malcolm a za mě, za všechny ty starosti, které nám způsobila, jemu i mně. Pomstíme se té ježibabě.

To slovo se mi zamlouvá, řekla si pobaveně. To bude jedno z mých nových tajemství. Pochopila jsem to hned, když jsem ji poprvé potkala a kdy jsme spolu několikrát mluvily a večerely. Přehlížela mě a od počátku mě nesnášela, ať jsem se snažila sebevíc. Ano, je to ježibaba. Přestože jí bylo teprve sedmatřicet. Pro mě je a vždycky zůstane Ježibaba Struanová.

Angelique bylo osmnáct let a šest měsíců teprve před několika dny. Vstoupila do haly Struanovy budovy pod propleteným skotským červeným lvem a zeleným čínským drakem, vyběhla po schodech a zamířila do svých pokojů. Tam za sebou zavřela na závoru, naprosto spokojená sama se sebou ulehla do postele a usnula, jako by ji do vody hodil.

* * *

Sedm dní poté se Joši na vlastní žádost setkal v Kanagawě se sirem Williamem a dalšími vyslanci, aby je uklidnil. Velice ho potěšilo, že Andžó opět uvízl v pasti, kterou mu nastražil, a použil velkou hůl, která, jak se ukázalo, vlastně žádná hůl nebyla. Přesto ho překvapovalo, že gaidžinové po té spoušti neodtáhli. Teď je hodlal nalákat na schůzku se šógunem. Ihned po jeho návratu.

A kdy se tedy vrátí? zeptal se ho sir William a on mu odpověděl, že to urychleně zařídí, a bude-li třeba, tak i proti vůli tairó, protože to je jen nemocný ubožák, ovšem přes to všechno stále tairó. Vyjádřil naději, že brzy získá informace potřebné pro dosažení dalších dohod a že jeho radu všichni vezmou na vědomí.

H. M. S. Pearl byla vyslána do Kagošimy předložit oficiální požadavek, aby se Sandžiró omluvil, zaplatil reparace a vydal nebo alespoň identifikoval vrahy. Ten však nótu odmítl a označil ji za nestoudnou drzost. O týden později vyplula vlajková loď se sirem Williamem a jeho doprovodem na palubě v čele celé úderné formace, kterou tvořily sama H. M. S. Eurylus (35 děl) a dále Pearl (21), Perseus (21), Racehorse, Havoc a kolesová šalupa Argus (všechny 9 děl). Zanedlouho válečná flotila zakotvila u vstupu do Kagošimského zálivu, mimo dostřel pobřežního dělostřelectva chráněného čtrnácti pevnostmi po obou stranách zátoky. Zavládlo špatné počasí.

V důsledku zhoršených povětrnostních podmínek Sandžiró váhal. Čtyři dny. Časně ráno pátého dne, v těžkém lijáku a bouři, byly potopeny tři sacumské parníky zahraniční výroby, jež se pokusily o protiútok, a Britové se rozhodli zahájit průzkumné bojové operace. V poledne zahájily pobřežní baterie palbu a admirál Ketterer vydal rozkaz k útoku. Vlajková loď v čele a za ní zbytek flotily vpluly do nezmapovaných vod. Jakmile se ocitly na dostřel od pevností, začaly do nich pálit salvu za salvou, odpověděla jim však mnohem silnější kanonáda, než očekávali.

Asi po hodině se Eurylus vychýlila z řady a vnikla do prostoru mezi jednou pevností a oblastí, na kterou byli obránci dobře zastříleni. Kulka z pušky zasáhla do hlavy kapitána vlajkové lodi na můstku, kde stál vedle Ketterera a sira Williama, a vtom na palubě vybuchl projektil z děla ráže 250 milimetrů, zabil sedm námořníků a zranil jednoho důstojníka. Místo vlajkové lodi převzala iniciativu Pearl. Když se stmívalo, Perseus v dostřelu pobřežních baterií narazila na mělčinu, ale Pearl ji vytáhla, a tak Britové neutrpěli další ztráty.

Boje trvaly až do setmění. Větší část pevností byla vážně poškozena, mnoho děl zničeno, několik skladů munice vyletělo do povětří a na Kagošimu dopadaly zápalné granáty. Britové neztratili ani jednu loď a žádné další muže kromě těch, kteří byli zasaženi na vlajkové lodi. Té noci Kagošima vyhořela stejně jako Jokohama. Bouře zesílila.

Počasí se vůbec nezlepšilo ani příštího dne, mrtvým se však dostalo pohřbu do moře a poté byl zahájen další útok. Vedla jej opět Eurylus. Té noci flotila zakotvila mimo dostřel pobřežního dělostřelectva, všechny lodě vyvázly bez pohromy, morálka byla vysoká a v zásobě zůstalo hodně munice. Kagošima byla zničena, většina baterií vážně poškozena. Za soumraku, v silném víchru a prudkém lijáku Ketterer znechutil skoro všechny na palubě, neboť přes protesty sira Williama vydal rozkaz k návratu do Jokohamy. Ačkoli byli v té době daleko mimo dostřel, těch několik zbývajících pobřežních děl za nimi vzdorovitě vypálilo salvu.

Ketterer prohlašoval, že to bylo vítězství, protože město vyhořelo a Sandžiró byl pokořen, britské lodě však vyvázly bez pohromy. Trval na tom, že si jeho rozhodnutí vynutily špatné povětrnostní podmínky.

Když se v Kjóto dozvěděl čošúský kníže Ogama o zničení Kagošimy - a údajné smrti Sandžiró - ještě v noci se pokusil o převrat, který nesl krycí název Nachové nebe, aby získal plnou vládu nad branami. Padl tak do další z pastí nastražených Jošim. Kníže z Tosity a všichni ostatní daimjóové se spojili se šógunátem proti Ogamovi - protože jim mnohem víc vyhovovalo, aby brány ovládal slabý šógunát než všemocný Ogama. Puč byl potlačen, Ogama se musel stáhnout do Šimonoseki ke svému průlivu a tam si lízal rány. Přisahal všem pomstu, zvláště svému někdejšímu spojenci Jošimu, a připravoval se na válku.

Pro Nippon se ještě nic nevyřešilo. Ani Sandžiró nezahynul - to byla pouhá dezinformace, kterou rozšířili Jošiho zvědové. Jošimu to nevadilo. Chápal totiž, že učinil obrovský krok do budoucna: teď již sám ovládal brány císařského paláce, Ogama se ocitl ve vyhnanství, Kagošima byla zničena, šógun Nobusada se vracel do Eda bez své princezny, ale s nezvratným přesvědčením, že Kjóto je pro jeho osobu příliš nebezpečné, šiši byli téměř vyhlazeni, Andžó už na tomhle světě dlouho nevydrží a gaidžinové byli alespoň prozatím zkroceni.

Jenže asi po měsíci navštívilo sira Williama v Jokohamě Sandžiróovo poselstvo a žádalo ho o mír. Sandžiró přiznal, že

se dopustil chyby, zaplatil odškodné, jmenoval vrahy, přísahal gaidžinům přátelství, obvinil ze všech potíží rozkládající se šógunát a pozval gaidžiny, aby přijeli do Kagošimy jednat o rozvoji obchodu a o možnostech modernizace celého knížectví. Jeho emisarové mezi jiným zdůraznili: "Pan Sandžiró si přeje, abyste věděli, že Sacuma je tradiční a starobylá námořní mocnost a měla by mít stejné loďstvo jako vy. Je bohatý a může vám za anglické lodě a instruktory zaplatit zlatem, stříbrem nebo uhlím. ."

Jošio to zarmoutilo, dozvěděl se totiž o této nabídce skoro okamžitě od svého vyzvědače Inedžina. S tím nepočítal a měnilo to poměr sil.

Nedá se nic dělat, pomyslel si zachmuřeně toho večera. Seděl ve svém orlím hnízdě v pevnosti edoského hradu a rozhlížel se po městě. Zapadající slunce barvilo oblohu na krvavě rudě a roztroušené ohně osvětlovaly přicházející noc.

Nedá se nic dělat, bohové, jestli nějací jsou, na nás zkoušejí různé triky. Ale na bozích nezáleží a právě to činí život takový, jaký je. Možná zvítězím, možná ne. Karma. Ale budu mít na paměti Odkaz. A budu trpělivý. To stačí.

Ne, to nemůže stačit!

Opatrně otevřel na sedm západů zamčenou přihrádku ve své mysli, přivola si zpět Koiko v celé její kráse a připomněl si dobré časy, které spolu prožili, i všechny její smích. Potěšilo ho to i uklidnilo a vzpomínka na ni ho nakonec dovedla k Meikin a jejímu poslednímu přání: Lázeň a čisté šaty, prosím. Usmál se a byl spokojený, že mu tenkrát vyhověl - ale to jen kvůli jejímu dobrému vychování.

"Takový je život," řekl s úsměvem do večerního vzduchu. "V tomhle světě plném slzí člověk potřebuje smysl pro humor, ne?"

Hlavní postavy

Gaidžinové

Malcolm Struan, 20 let, nejstarší syn a designovaný nástupce tchaj-pana Vznešeného domu

Culum Struan, 42 let, současný tchaj-pan firmy Struan a spol., Vznešeného domu, syn Dirka Struana, zakladatele podniku

Tess Struanová, Culumova manželka a dcera Tylera Brocka

Gordon Čchen, 48 let, "Velevážený Čchen", hongkongský komprador Struanova podniku, nemanželský syn Dirka Struana

Jamie McFay, 39 let, ředitel odbočky firmy Struan a spol. v Japonsku

Maureen Rossová, 28 let, jeho snoubenka

Dr. Ronald Hoag, 50 let, lékař rodiny Struanových

Tyler Brock, 72 let, tchaj-pan a zakladatel firmy Brock a synové

sir Morgan Brock, 48 let, jeho syn, nevlastní bratr Tess Struanové,

Norbert Greyforth, 39 let, ředitel Brockovy pobočky v Japonsku

sir William Aylesbury, 47 let, britský vyslanec v Japonsku

Dr. George Babcott, 28 let, vyslancův zástupce a lékař

Phillip Tyrer, 21 let, diplomat a začínající tlumočník japonštiny,

admirál Charles Ketterer, 46 let, velitel britského vojenského námořnictva v oblasti

poručík John Marlowe, 28 let, kapitán parní fregaty s 21 děly britského královského námořnictva Pearl, prozatímní Kettererův pobočník

Settry Pallidar, 24 let, kapitán dragounů

Dmitri Syborodin, 38 let, americký obchodník kozáckého původu

Edward Gornt, 27 let, gentleman, šanghajský obchodník původem z Virginie

Heatherly Skye, 41 let, jediný advokát v Japonsku

Henri Bonaparte Seratard, 41 let, francouzský vyslanec v Japonsku

André Edouard Poncin, 38 let, obchodník a vyzvědač pracující pro francouzské vyslanectví,

hrabě Alexej Sergejev, 35 let, carský vyslanec v Japonsku,

Angelique Richaudová, 18 let, milénka Malcolma Struana a schovanka francouzského vyslance, dcera Guy Richauda, francouzského obchodníka

Japonci

Toranaga Joši, 26 let, potomek šóguna Toranagy, člen rady starších, ochránce následníka - nedospělého šóguna

Koiko, 22 let, tajů, nejvyšší stupeň v hierarchii gejš, jeho aidžin - milovaná osoba

Hisako, 29 let, jeho manželka

Inedžin, 42 let, hostinský a vůdce jeho vyzvědačů

Misamoto, 31 let, rybář, vězeň přestrojený za samuraje, tajný tlumočník angličtiny

šógun Nobusada, 16 let, čtrnáctý šógun z rodu Toranaga

princezna Jasu, 18 let, jeho žena a nevlastní sestra císaře Komeie

Andžó, 46 let, kníže z Kii, vůdce rady starších

Sandžiró, 42 let, kníže ze Sacumy

Kacumata, 36 let, jeho nejoblíbenější poradce, zvaný rovněž Havran, tajný vůdce šiši

Ogama, 28 let, kníže z Čóšú

Hiro, 28 let, kníže z Tosy

Wakura, 46 let, kancléř na císařském dvoře v Kjótu

Meikin, 44 let, mama-san Koiko z domu U Wistárie v Edu

Raiko, 42 let, mama-san jokohamského domu U Tří kaprů,
Fudžiko, 17 let, kurtizána, kterou si oblíbil Phillip Tyrer
Nemi, 23 let, kurtizána, aidžin Jamieho McFaye
Hinode, 23 let, kurtizána, aidžin André Poncina
šiši (odvážné osoby), buňky revolučních idealistických samurajů, fanatičtí, xenofobní nepřátelé gaidžinů
Hiraga, 22 let, vůdce šiši z Čóšú, také zvaný Ukija, Nakama a Otami
Akimoto, 24 let, z Čóšú, jeho bratranec
Ori, 17 let, vůdce buňky ze Sacumy
Šorin, 19 let, ze Sacumy, jeho zástupce
Sumomo, 16 let, Šorinova sestra, rovněž šiši, Hiragova nastávající